

Cuprinsul revistelor din anul 1958

- Revista nr. 1 - 1 ianuarie 1958
ÎNCREDEREA CELOR DREPTI - PAG. 3
- Revista nr. 2 - 15 ianuarie 1958
SUPRAVEGHETORI ÎN TIMPURI APOCALIPTICE - PAG. 37
- Revista nr. 3 - 1 februarie 1958
IEHOVA ADUCE CREȘTEREA - PAG. 75
- Revista nr. 4 - 15 februarie 1958
SUPRAVIETUIND UNEI LUMI "FĂRĂ RECUNOȘTIȚĂ" - PAG. 113
- Revista nr. 5 - 1 martie 1958
CUM STĂ ISRAELUL CU DUMNEZEU? - PAG. 151
- Revista nr. 6 - 15 martie 1958
PĂSTORUL LUI ISRAEL - PAG. 189
- Revista nr. 7 - 1 aprilie 1958
EVITAȚI ÎNCLINAȚIILE REBELE - PAG. 225
- Revista nr. 8 - 15 aprilie 1958
O CÂNTARE NOUĂ PENTRU TOȚI OAMENII
CU BUNĂVOINȚĂ - PAG. 261
- Revista nr. 9 - 1 mai 1958
CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII CREȘTIN - PAG. 299
- Revista nr. 10 - 15 mai 1958
VĂ GUVERNEAZĂ SUPERȘTIȚIA SAU CUNOȘTIȚA? - PAG. 337
- Revista nr. 11 - 1 iunie 1958
DE CE AI NEVOIE SĂ TE FACĂ FERICIT? - PAG. 375
- Revista nr. 12 - 15 iunie 1958
FIȚI ECHILIBRAȚI ÎN TOATE LUCRURILE - PAG. 413

- Revista nr. 13 - 1 iulie 1958
SĂ STUDIEM CU UN SCOP - PAG. 451
- Revista nr. 14 - 15 iulie 1958
GĂSEȘTE-ȚI LOCUL ÎN SOCIETATEA LUMII NOI - PAG. 491
- Revista nr. 15 - 1 august 1958
VOINȚA SUPREMĂ SE VA FACE - PAG. 529
- Revista nr. 16 - 15 august 1958
FIȚI TREJI ÎN VEDEREA RUGĂCIUNILOR - PAG. 565
- Revista nr. 17 - 1 septembrie 1958
„AR TREBUI SĂ FIȚI ÎNVĂȚĂTORI” - PAG. 603
- Revista nr. 18 - 15 septembrie 1958
ȚINETI-VĂ OCHII ASUPRA PREMIULUI - PAG. 639
- Revista nr. 19 - 1 octombrie 1958
LUPTAȚI ÎMPOTRIVA MATERIALISMULUI PENTRU
VIAȚA VOASTRĂ - PAG. 677
- Revista nr. 20 - 15 octombrie 1958
DISCURS PUBLIC: ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU CONDUCE
- ESTE APROAPE SFÂRȘITUL LUMII? - PAG. 711
- Revista nr. 21 - 1 noiembrie 1958
DE CE A FOST APROBATĂ REZOLUȚIA DE LA ADUNAREA
INTERNAȚIONALĂ VOINȚA DIVINĂ - PAG. 749
- Revista nr. 22 - 15 noiembrie 1958
SEMNE ȘI MINUNI ÎN TIMPUL SFÂRȘITULUI - PAG. 787
- Revista nr. 23 - 1 decembrie 1958
BUNĂTATEA IUBITOARE DIVINĂ ȘI ÎMPĂRĂȚIA - PAG. 825
- Revista nr. 24 - 15 decembrie 1958
FERICIȚI SUNT CEI CE RĂMÂN TREJI - PAG. 863

TURNUL de VEGHERE

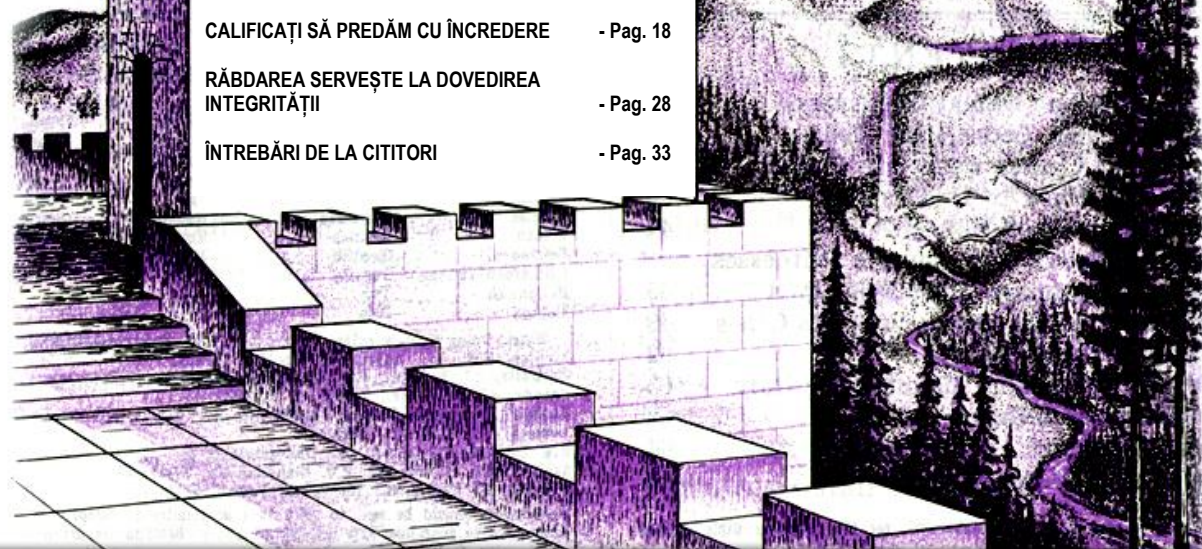
1 Ianuarie 1958

Nr. 1

Cuprins:

ÎNCREDEREA CELOR DREPTI	- Pag. 1
O FLOARE ÎN CURS DE OFILIRE ÎNCETEAZĂ SĂ SE MAI OFILEASCĂ	- Pag. 13
PRIETEN AL LUI DUMNEZEU SAU AL ACESTEI LUMI?	- Pag. 14
CREȘTEREA LAUDEI INTERNAȚIONALE LA ADREȘA SINGURULUI DUMNEZEU	- Pag. 17
CALIFICAȚI SĂ PREDĂM CU ÎNCREDERE	- Pag. 18
RĂBDAREA SERVEȘTE LA DOVEDIREA INTEGRITĂȚII	- Pag. 28
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag. 33

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, „Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

‘Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate „Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

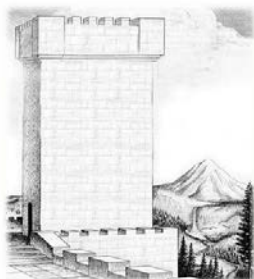
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

„Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in “The Watchtower” for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt’s version
Da – J. N. Darby’s version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham’s version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser’s version	Yg – Robert Young’s version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

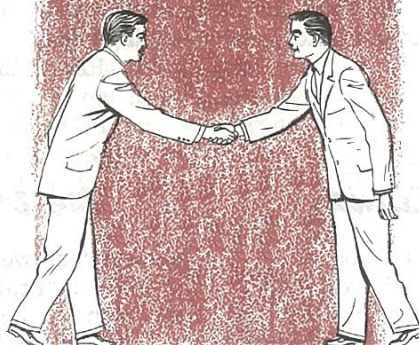
Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

**ÎNCREDEREA
CELOR DREPTI**

*„Cine umblă cu înțelepții
devine înțelept, dar cine se
îtovărășește cu cei fără minte
o duce rău.” – Prov. 13:20.*

DAVID, regele drept al Israelului antic, era un om cu încredere adevărată în Creatorul lui, Dumnezeu pe care David îl numea Iehova. El a apreciat faptul că de-a lungul vieții sale el făcuse multe greșeli ca om păcătos, imperfect, dar el știa, de asemenea, că în principal în mintea și inima lui era facerea voinței cerescului lui Dătător de viață. Ca și membru conducător al unei națiuni dedicate lui Iehova Dumnezeu, David era preocupat de integritate. „Dar eu”, a spus el, „voi umbla în integritatea mea.” (Ps. 26:11). El a încercat să facă cu credințioșie acest lucru, ca un exemplu pentru toți supușii asupra cărora domnea și, de asemenea, ca un tip profetic pentru adevărații urmași ai Mai Marelui David, Isus Cristos, regele glorificat al lumii noi a lui Dumnezeu.

² Psalmul 26 îl înfățișează pe David, care își arată integritatea și se oferă lui Iehova pentru cercetare. El a avut încredere că a umblat corect, că a trăit în conformitate cu poruncile lui Dumnezeu. Întotdeauna doritor să facă ce este bine, David i-a spus lui Iehova: „Fă-mă să umblu în adevărul Tău și învață-mă.” (Ps. 25:5). Simțindu-se sigur pe el că umblase în adevăr, el a afirmat încrezător: „Judecă-mă, o, Iehova, căci umblu în integritatea mea.” (Ps. 26:1). Citind întregul psalm, putem să îl vedem pe David în închinarea lui fericită față de Iehova, fiind în contrast cu viața nelegiuită a oamenilor păcătoși, cu care nu voia să fie pus la un

loc. David nu voia să fie judecat după standardele omenești de viață. El știa ce fel de om era, un iubitor al adevărului și al lucrurilor drepte. El era onest și drept. Singura lui dorință era să îi ofere lui Iehova devotamentul său exclusiv. El știa care erau standardele lui Dumnezeu și a vrut să fie judecat după ele. Așa că a insistat: „Judecă-mă după dreptatea Ta, o, Iehova, Dumnezeul meu! Să nu se bucure ei [adversarii] pe seama mea.” (Ps. 35:24). Această judecată dreaptă i-a adus fericire. El a fost mulțumit, satisfăcut. El a fost sigur că umbla în integritate. Este astăzi încrederea în integritatea noastră la fel de sigură ca a lui David?

³ Când David era un tânăr a fost ales de Iehova să fie rege. Încă de la vremea ungerii lui de către profetul Samuel el avea responsabilități speciale. El avea grijă să le îndeplinească, întotdeauna căutându-l pe Iehova. După multe încercări și greutăți el a fost pus pe tronul lui Iehova peste națiunea Israel. Una dintre marile lui bucurii era aceea de a aduce arca sacră a legământului în orașul sfânt din Ierusalim și de a stabili locul închinării lui Iehova acolo. Altarul lui Iehova a fost construit pe muntele Sion și tot Israelul l-a laudat pe Iehova acolo. El a spus despre acest loc: „O, Iehova, cine va fi oaspete în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău sfânt? Cel care umblă ireproșabil, care practică dreptatea și spune adevărul în inima lui.” (Ps. 15:1, 2). David a vrut să fie la înălțimea acelor cerințe și să fie puternic, nu neputincios și nesigur. Așa că a trebuit să se încreadă în Dumnezeu. „Mă încred în Iehova, ca să nu mă clatin.” (Ps. 26:1). Nădejdea și credința lui David în Iehova erau de nezdruccinat, de netulburat, calme, și nu era nici urmă de ezitare din partea lui, pentru că el umbla așa cum trebuia să umble cineva care ‘iubea locuința casei lui Iehova.’

⁴ Astăzi creștinii adevărați, urmașii lui Isus Cristos, cred în același Dumnezeu al lui David și ei, de asemenea, vor să I se închine lui în „locul în care locuiește gloria [lui Iehova]”. (Ps. 26:8) Creștinii au același Cuvânt al lui Dumnezeu pe care l-a avut și David, doar că mai mult de atât. Mulți profeți au fost trimiși la poporul ales al lui Dumnezeu după moartea lui David și declarațiile lor au fost scrise în Cuvântul lui Dumnezeu pentru muștrarea și învățătura noastră. Pe lângă acestea, noi avem viața lui Cristos și Faptele Apostolilor și scrierile discipolilor, și acum aceste multe scripturi compun întreaga Biblie, întreg Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca toată omenirea să îl urmeze. Astfel echipați, Creștinii din ziua de azi trebuie și pot să „practice dreptatea și să vorbească adevărul” și să aibă încredere în integritatea lor față de Iehova așa cum a avut și David! Studiind și înțelegând Cuvântul lui Dumnezeu și trăind după el, fiecare ar trebui să fie sigur că nu se va clătina.

CREȘTINĂTATEA FĂRĂ ÎNCREDERE

⁵ Dar cineva spune: „Uită-te spre creștinătate și o să vezi sute de milioane de oameni clătînându-se, oameni care nu cred, dar frecventează bisericele creștinătății. Pot aceștia care apar pe listele diverselor biserici să spună cu încredere: ‘Cercetează-mă, o Iehova, și testează-mă; curăță-mi rinichii și inima?’ Ce se întâmplă? Unde sunt astăzi oamenii integrității pe care i-a preumbrat David?”

⁶ Mai multe astfel de întrebări pot fi puse: Poate Creștinătatea să facă față unei examinări? Va găsi Iehova credință în ea? Au conducătorii Creștinătății o conștiință așa de exactă ca cea a lui David? Pot ei să vină la Iehova în rugăciune să îl roage să îi cerceteze, testeze și să îi curețe? Sunt ei încrezători că trăiesc la înălțimea standardelor pe care Iehova le-a stabilit în Cuvântul Său, Sfânta Biblie? Cred ei toate învățăturile lui? Pot toate sutele de milioane din creștinătate, din ziua de azi, care sunt educate de cler, să fie la fel de încrezătoare în integritatea lor față de Iehova Dumnezeu cum a fost David? Răspunsul la toate întrebările este Nu! Dar ei ar trebui să aibă credința lui David dacă s-au dedicat să facă voința și serviciul lui Dumnezeu. Creștinătatea și susținătorii ei pretind credincioșie. Ei spun că au credință în Biblie și se numesc pe ei înșiși Creștini – ca și Cristos. Indiferent dacă cer sau nu lucrul acesta, ei sunt cercetați în fața lui Iehova Dumnezeu.

⁷ Nu se poate da înapoi și fugi de judecata lui Iehova, Atotputernicul Dumnezeu. Creștinătatea a abandonat Cuvântul lui Dumnezeu în favoarea propriilor învățături. Ea a mers înainte cu această lume nelegiuită în politică, pentru că ea o susține. Cu siguranță, ea nu este pentru împărăția lui Dumnezeu, deoarece Creștinătatea oferă susținere deplină organizației Națiunilor Unite. Creștinătatea nu este ca Isus, care i-a spus lui Pilat: „Regatul Meu nu face parte din lumea aceasta. Dacă regatul Meu ar fi făcut parte din lumea aceasta, slujitorii Mei ar fi luptat ca să nu fiu predat iudeilor. Dar, iată că regatul Meu nu este de aici.” (Ioan 18:36). Nu, Creștinătatea, la cercetare, nu poate fi curățată. Ea nu are în ea nici un material real, bun, de valoare. Ea a făcut compromisuri cu această lume veche și nelegiuită, din care nu ar putea veni împărăția lui Dumnezeu. Ascultați ce a scris David: „O Iehova, Tu m-ai cercetat și mă cunoști. Tu mi-ai cercetat inima, m-ai inspectat noaptea, m-ai purificat; vei descoperi că n-am uneltit. Gura mea nu va încălca legea.” (Ps. 139:1; 17:3). Poate Creștinătatea să afirme una ca asta? Nu!

⁸ Orice creștin mărturisit din lume ar trebui să poată spune împreună cu David și Isus Cristos: „Nu îi urăsc eu oare pe cei ce te urăsc cu înverșunare, o Iehova? Nu sunt dezgustat de cei ce se răzvrătesc împotriva ta? Da, îi urăsc cu o ură desăvârșită. Au ajuns dușmanii mei. Cercetează-mă, o, Dumnezeule și cunoaște-mi inima. Examinează-mă și cunoaște-mi gândurile tulburătoare, vezi dacă este în mine vreo cale ce provoacă durere și condu-mă pe calea veșniciei.” (Ps. 139:21-24) Iubitorii dreptății, creștinii adevărați, vor să trăiască într-o lume pură cu oameni puri. Cum se poate acest lucru în ziua de azi? Asociindu-ne cu bărbați și femei cu integritate, aceia care practică dreptatea și spun adevărul în inimile lor. – Ps. 15:2.

⁹ Teste de integritate trebuie să apară. Uitați-vă cum a fost testat Avraam, strămoșul lui David. „Apoi adevăratul Dumnezeu l-a pus pe Avraam la încercare.” (Gen. 22:1). I-a spus să îl ofere ca jertfă pe fiul său Isaac. Pentru că Avraam a dat dovadă de integritate și a ascultat, Iehova i-a dat un berbec în locul lui Isaac. Mai târziu, Iehova și-a testat poporul Israel, când i-a dus pe toți prin pustiu: „Să-ți aduci aminte de tot drumul pe care Iehova, Dumnezeul tău, te-a făcut să umbli în acești patruzeci de ani în pustiu, ca să te învețe să fii umil, ca să te pună la

încercare și ca să știe ce era în inima ta, dacă vei respecta sau nu poruncile sale. ... care te-a hrănit în pustiu cu mană, pe care părinții tăi n-o cunoscuseră, ca să te învețe să fii umil, ca să te pună la încercare și să-ți facă bine în viitor.” (Deut. 8:2, 16). Punerea la încercare este necesară, dar integritatea și rezistența sunt recompense fericite. Câți dintre oameni dedicați lui Dumnezeu de astăzi vor îndura aceste zile rele și își vor păstra integritatea până la sfârșit? Aceia care rămân credincioși și își păstrează integritatea vor fi salvați. Patruzeci de ani, precum în cazul Israelului, este un timp îndelungat pentru a-și dovedi iubirea pentru Iehova mai mult decât orice altceva. Ar putea oricare dintre noi, ca și indivizi, să reziste unui test așa de lung? Mulți au reușit, chiar și în această zi a judecății lui Iehova. A trece testul de integritate înseamnă viață. Astfel, Avraam și-a păstrat fiul în viață. Israeliții au intrat în acea țară unde curgea lapte și miere. Puteți trăi în lumea nouă a lui Dumnezeu.

¹⁰ Sunteți dispuși să fiți purificați precum aurul în topitor și să vi se ia zgura pentru a rămâne doar aur pur? Unii au trecut prin acest proces și au primit în final aprecierea „bine făcut, sclav bun și credincios.” Alții încă sunt purificați, precum a spus că se va întâmpla Maleahi: „Și el va sta ca un rafinor și purificator al argintului și îi va purifica pe fiii lui Levi, și îi va rafina ca pe aur și argint, și ei îi vor oferi lui Iehova ofrande în dreptate. Atunci, ofranda lui Iuda și a Ierusalimului îi va fi plăcută lui Iehova, ca în zilele de demult, ca în anii străvechi.” (Mal. 3:3, 4, AS) Mii și mii de martori ai lui Iehova au trecut printr-un proces de purificare așa cum a menționat David și așa cum a descris Maleahi, o purificare adevărată prin foc. Puteți voi să suportați căldura asemenea persecuției de sub conducerea totalitară comunistă din Rusia, Polonia, Cehoslovacia și oriunde altundeva din spatele Cortinei de Fier? Uitați-vă la martorii lui Iehova din Republica Dominicană, condusă de catolicism, care au fost bătuți, torturați și aruncați în închisoare din cauză că au predicat despre împărăția lui Dumnezeu și au luat poziție ca și martori ai lui Iehova. Alții și-au păstrat și încă își păstrează integritatea în Germania, Italia, Norvegia și alte țări care au fost conduse de hoardele de conducători naziști și fasciști. Nu este ușor să fii un creștin adevărat, oriunde ai fi în lume. Eforturile inamice de a ne distruge integritatea pot apărea sub multe forme.

¹¹ Cu mult timp în urmă David l-a invitat pe Tatăl lui să îl examineze, să îl cerceteze, să îl purifice. Este oare astăzi încrederea în integritatea, dreptatea noastră, atât de solidă? Ar trebui să fie dacă vedem lucrurile ca și David și dacă călcăm pe urmele lui Isus Cristos. Atunci vom spune: „Fiindcă bunătatea Ta iubitoare este în fața ochilor mei, și umblu în adevărul Tău.” (Ps. 26:3). Când cineva ajunge să aprecieze lucrările lui Iehova Dumnezeu, scopurile pe care le are El în minte, ceea ce a făcut, face și va face pentru binecuvântarea tuturor celor care îl iubesc, atunci acel cineva poate să aprecieze cu adevărat bunătatea Lui iubitoare. Uitați ce iubitor a fost El prin faptul că L-a trimis pe singurul Său Fiu născut, Isus Cristos, din cer pe pământ, pentru a răscumpăra omenirea. Dar Isus Cristos a făcut mai mult. A justificat numele lui Iehova prin păstrarea integrității și a fost făcut Rege al lumii noi a dreptății. Și voi puteți trăi în acea lume nouă dacă vreți. Cum?

Prin cunoașterea Bibliei, citind cu atenție adevărurile ei și urmându-le. Acest lucru este necesar pentru a primi viață în împărăția lui Dumnezeu, pentru care milioane din creștinătate se roagă: „Să vină împărăția Tău, să se facă voința Ta, precum în cer, așa și pe pământ.” (Mat. 6:10). Păstrați împărăția lui Iehova în fața ochilor voștri și umblați în adevăr și vă veți bucura de viață în lumea nouă a lui Dumnezeu.

¹² Predicați și predați vestea bună a Împărăției oricând și oriunde puteți. Asociați-vă cu aceia care fac acest lucru. Atunci veți fi departe de oamenii răi pentru că sunteți ocupați cu păstrarea integrității voastre. Toți cei care învață adevărul și merg pe calea cea dreaptă, dedicându-și viața serviciului lui Iehova după aceea, fac precum a zis și David că a făcut: „Nu stau cu oamenii mincinoși și nu mă însoțesc cu cei care ascund ceea ce sunt. Urăsc adunarea răufăcătorilor și nu stau cu cei răi. Îmi voi spăla mâinile în nevinovăție și voi umbla în jurul altarului tău, o, Iehova.” – Ps. 26:4-6.

¹³ Creștinii cu integritate și-au stabilit calea de acțiune. Ei nu vor sta cu oameni ai neadevărului. Ei nu vor avea conversații cu oamenii acestei lumi decât pentru a le predica Împărăția. Interesele acestei lumi nu au devenit interesele martorilor lui Iehova. Ei au o lucrare mai mare și mai importantă de realizat. Cei ce stau la sfatul oamenilor nelegiuți și le sprijină planurile întotdeauna vor ajunge ruinați, nefericiți. „Fericit este omul care nu urmează sfatul celor răi, care nu stă pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori, ci își găsește plăcerea în legea lui Iehova și zi și noapte citește în șoaptă din legea Lui.” (Ps. 1:1, 2) V-ați stabilit și voi calea de acțiune? Pe ce cale veți umbla voi? Să fie una a integrității!

URĂTA „ADUNARE A RĂUFĂCĂTORILOR”

¹⁴ Știți că liderii învățați ai Creștinătății de astăzi au eliminat numele lui Dumnezeu din traducerile Bibliei? A ascunde de oameni adevăratul nume al lui Iehova este o încercare de a înlătura închinarea adevărată. Mulți clerici din ziua de azi stau la amvon și neagă relatarea despre creare din Geneza. Ei preferă să îi învețe pe oameni despre evoluție. Unii neagă chiar și valoarea sacrificiului lui Isus Cristos și spun că nu are nici o valoare răscumpărătoare. Le place să aibă o înfățișare sfântă și să primească laude din partea oamenilor, dar nu vor să meargă în jurul altarului lui Iehova. Isus i-a descris astfel: „Voi sunteți de la tatăl vostru Diavolul și vreți să împliniți dorințele tatălui vostru ... el este mincinos și tatăl minciunii.” (Ioan 8:44). David cunoștea astfel de oameni și a spus foarte bine: „Aceștia își spun neadevăruri unul altuia, vorbesc cu buze mieroase, cu o inimă împărțită. Iehova va nimici toate buzele mieroase, limba care vorbește lucruri mari și pe cei care spun: ‘Vom birui cu limba noastră. Buzele noastre sunt cu noi. Cine va fi stăpânul nostru?’” (Ps. 12:2-4). Ei sunt mândri de ceea ce fac, ascunzând numele lui Iehova. Dar ce recompensă vor primi!

¹⁵ Majoritatea clerului și adepții lor au luat numele lui Iehova într-un mod nedemn sau chiar l-au eliminat de tot. Acest lucru ne face să ne întrebăm la ce s-au gândit traducătorii Bibliei când au dat peste textul din Exodul 20:7: „Să nu

folosești în mod nedemn numele lui Iehova, Dumnezeul tău, căci Iehova nu-l va lăsa nepedepsit pe cel ce folosește numele lui într-un mod nedemn.” Clericii nu vor scăpa fără pedeapsă. Cu ei în minte psalmistul s-a rugat: „Umple-le fața de dezonoare, ca să caute numele Tău, o, Iehova.” – Ps. 83:16.

¹⁶ Pentru ca adevărații creștinii să aibă integritatea lui David, în mod sigur nu se pot asocia cu Creștinătatea sau cu acest sistem de lucruri și nu pot fi prietenii acestei lumi. Iacov, discipolul lui Isus, a spus: „Oameni adulteri, nu știți că prietenia cu lumea este dușmănie cu Dumnezeu? De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea se face dușman cu Dumnezeu.” (Iac. 4:4). Acesta este un motiv pentru care se afirmă clar: „Ieșiți din ea, poporul meu, dacă nu vreți să fiți părtași la păcatele ei și dacă nu vreți să primiți o parte din plăgile ei.” (Apoc. 18:4). Creștinătatea este ipocrită și încearcă să ascundă ceea ce este de fapt, la fel cum au făcut și liderii religioși din vremea lui Isus: „Vai de voi, scribi și farisei, ipocriților! Pentru că voi curățați partea dinafară a paharului și a farfuriei, dar pe dinăuntru sunt pline de jaf și necumpătare. Fariseu orb, curăță mai întâi partea dinăuntru a paharului și a farfuriei, pentru ca și partea din afară să fie curată. Vai de voi, scribi și farisei, ipocriților. Pentru că voi semănați cu mormintele văruiate, care pe dinafară par frumoase, dar pe dinăuntru sunt pline de oasele oamenilor morți și de tot felul de necurății. La fel și voi, pe dinafară păreți drepecți oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți plini de ipocrizie și nelegiuire.” (Mat. 23:25-28). Ei au încercat să își ascundă adevărata identitate. Liderii Creștinătății fac același lucru astăzi. Evitați-i!

¹⁷ Fiți ca psalmistul care a spus: „Nu mă lua cu cei răi și cu cei ce practică nelegiuirea, cu cei ce vorbesc de pace cu tovarășii lor, dar care au răutate în inimă.” (Ps. 28:3). Atitudinea unui creștin adevărat trebuie să fie următoarea: „Urăsc adunarea răufăcătorilor.” – Ps. 26:5.

¹⁸ Regele David a vrut mâini curate și nevinovăție în fața lui Iehova pentru a putea să se închine în fața altarului lui Iehova. În exprimarea lui: „Îmi voi spăla mâinile în nevinovăție și voi umbla în jurul altarului tău, o, Iehova”, el trebuie să fi avut în minte vasul de cupru care era pus aproape de altar și care era folosit de preoți pentru spălarea mâinilor și picioarelor lor. Cu privire la ei legea lui Dumnezeu a spus: „Când vor intra în cortul întâlnirii, să se spele cu apă ca să nu moară și, la fel, când se vor apropia de altar să slujească și să pună să fumege o ofrandă prin foc pentru Iehova. Să-și spele mâinile și picioarele ca să nu moară, iar aceasta să fie o regulă pe timp indefinit pentru el și pentru urmașii lui, în toate generațiile lor.” (Ex. 30:19-21). Totuși, David a vrut să aibă mâinile curate din punct de vedere moral, curățate de adevărul lui Dumnezeu.

¹⁹ Astăzi, oricine vine în locul de închinare, ilustrat de altarul lui Iehova, trebuie să fie curat. El nu poate fi contaminat de modul de viață al lumii vechi sau de activitatea ei sordidă. Ceea ce au făcut

atunci preoții lui Iehova trebuie să facă astăzi adevărații creștini. Vorbindu-le creștinilor evrei despre curățenie, Pavel a spus: „Să ne apropiem cu inima sinceră, cu toată încrederea pe care o dă credința, având inima curățită, prin stropire, de o conștiință rea și corpul spălat cu apă curată. Să ținem cu tărie la mărturisirea publică a speranței noastre, fără șovăire, fiindcă cel care a făcut promisiunea este fidel. Să ne interesăm unii de alții, ca să ne îndemnăm la iubire și la fapte bune, fără să neglijăm întrunirea noastră, cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unii pe alții, și aceasta cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie.” (Evrei 10:22-25). Creștinii trebuie să se adune în aceste zile din urmă, dar întotdeauna trebuie să fie curați în închinarea lor, ceea ce include toată viața lor și activitățile zilnice.

²⁰ Închinarea martorilor lui Iehova nu se limitează la întâlnirea și îndemnarea reciprocă la iubire și fapte bune doar o dată pe săptămână. De-a lungul întregii zile și în fiecare zi ei trebuie să se închine lui Dumnezeu, chiar dacă sunt în întruniri sau departe de Sala Împărăției. După ce devine creștină, o persoană trebuie să se păstreze curată, deoarece a fost deja spălată de sângele lui Isus Cristos. Cristos nu va muri a doua oară pentru a spăla a doua oară. Mulți dintre cei care au devenit creștini au umblat cu cei nelegiuți în curvie, idolatrie, lăcomie, beție, dar așa cum a spus Pavel adunării din Corint: „Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost declarați dreți în numele Domnului nostru Isus Cristos și cu spiritul Dumnezeului nostru.” (1 Cor. 6:11). La fel ca David, noi trebuie să ne spălăm mâinile în nevinovăție, să le arătăm tuturor că suntem curați și separați de organizația Diavolului și devotați închinării adevărate. Noi suntem în lume, dar nu facem parte din ea, și nu putem să avem asupra noastră pata vinei ei. Nici măcar Pilat nu a vrut să aibă asupra lui responsabilitatea morții lui Isus Cristos. În fața mulțimii de iudei furioși Pilat a pus vina pe clerul din zilele lui, luând apă și spălându-se pe mâini în fața iubitorilor nedreptății, spunând: „Sunt nevinovat de sângele acestui om. Treaba voastră!” (Mat. 27:24) Dar el nu a putut să își spele mâinile în nevinovăție așa cum o făcuse David.

²¹ Și Creștinătatea trebuie să ia asupra ei responsabilitatea pentru pângărirea închinării lui Iehova prin viețile lor nelegiuite și necurate. Cât despre martorii lui Iehova, ei își vor spăla mâinile și vor sta singuri ca adevărați Creștini, separați de orice sferă a Creștinătății. Ei trebuie să ia această atitudine pentru a fi acceptabili pentru adevărata închinare față de Iehova. Separarea noastră de falșii adoratori face posibil „să răsune mulțumirile mele și să vestesc toate lucrările Tale minunate. Iehova, iubesc locașul casei tale și locul în care locuiește gloria Ta.” (Ps. 26:7, 8). Cu mulțumiri în inimi, martorii lui Iehova sunt bucuroși să facă cunoscute minunatele lucrări ale lui Iehova, de la crearea omului în grădina Eden și până la restaurarea omenirii pe pământul paradisiac. Așa cum Isus Cristos a rămas singur, separat de toate religiile, declarând că împărăția cerurilor este aproape, așa sunt și martorii lui Iehova de azi, singuri în anunțarea împărăției lui Dumnezeu. Ei spun lumii că trăim în ultimele zile ale acestei organizații nelegiuite și că în curând va începe o nouă guvernare care va conduce în dreptate. Pentru a da posibilitate persoanelor cu bunăvoință să cunoască vestea bună este nevoie de multă predicare

în casele lor și să-i învețe, folosind propria lor Biblie. De ce să nu studiem împreună cu ei și ‘să facem ca mulțumirea lor să fie auzită peste tot’?

SĂ EVITĂM SĂ FIM LUAȚI CU PĂCĂTOȘII

²² David a spus: „Nu-mi lua sufletul împreună cu păcătoșii, nici viața împreună cu oamenii vinovați de sânge, ale căror mâini este fărădelege și a căror dreaptă este plină de mită.” (Ps. 26:9, 10). Un student al Scripturilor poate vedea clar că Iehova îi va distruge pe cei răi. A mai făcut-o o dată în catastrofa din vremea lui Noe, când a distrus toți depravații prin potop, din cauza păcatelor lor. I-a nimicit pe cei din Sodoma și Gomora. Dumnezeu i-a condamnat prin judecată pe scribii și Fariseii din zilele lui Isus deoarece erau vinovați de sânge. Iuda a fost condamnat la Gheenă deoarece mâna lui dreaptă a fost plină de mită. Mai târziu, Anania a fost omorât din cauza minciunii, și Iuda a scris despre „oameni lipsiți de pietate, care schimbă bunătatea nemeritată a Dumnezeului nostru într-o scuză pentru o conduită libertină.” (Iuda 4). Astăzi, sfințenia vieții nu mai este apreciată de majoritatea oamenilor și nici de conducătorii lor. În timp ce clerul și politicienii sprijiniți de mari afaceriști strigă Pace, pace! se pregătesc pentru un război la o scară și mai mare. Distrugerea omenirii este tema lor zilnică. A fi în legătură cu acest sistem de lucruri nu este un lucru înțelept, pentru că „cine se întovărășește cu cei fără minte o duce rău.” (Prov. 13:20). Sfârșitul acestor oameni vinovați de sânge, desfrânați, ce iubesc mita, va fi distrugerea în bătălia de la Armagedon!

²³ Pe de altă parte, cei care sunt încrezători în dreptatea lor sunt ca David și sunt niște adevărați urmași dedicați ai lui Isus Cristos. Ei pot spune: „Dar eu voi umbla în integritatea mea. O, eliberează-mă și îndură-te de mine!” (Ps. 26:11) Acesta este ca și cum ar spune, Scapă-mă de cei răi și arată-mi favoare. Prin Moise, Dumnezeu i-a scăpat pe copiii lui Israel, sau i-a răscumpărat din Egipt, conducându-i înspre Țara Promisă. Iehova a dat omenirii pe Mai Marele Moise, Isus Cristos, Răscumpărătorul întregii omeniri, dacă îl acceptă ca darul lui Iehova pentru răscumpărarea lor. Când privim minunile pe care le-a făcut Cristos cât timp a fost pe pământ ne face să ne gândim la viața desăvârșită de care oamenii se pot bucura sub aranjamentele Împărăției. Dacă pe pământ i-a vindecat pe cei bolnavi, i-a făcut pe orbi să vadă, chiar a înviat oameni din morți, cu siguranță, cu toată puterea din cer și de pe pământ, El poate construi o lume nouă perfectă a dreptății, conform voinței Tatălui Său.

²⁴ Marele miracol al eliberării va fi realizat în bătălia de la Armagedon, când Iehova va distruge complet sistemul nelegiuit, și în același timp va menține în viață oamenii cu integritate, pe care și-i va aminti pentru faptele lor de bunătate iubitoare. Slujitorii integri ai lui Dumnezeu din ziua de azi se simt exact ca Neemia, pentru că noi trăim în vremea purificării poporului lui Dumnezeu. Neemia a spus: „Adu-ți aminte de mine, o, Dumnezeul meu, în privința aceasta, și nu uita faptele mele de bunătate iubitoare pe care le-am făcut pentru casa Dumnezeului meu și pentru păzirea ei.” – Neem. 13:14.

²⁵ Toți slujitorii adevărați ai lui Dumnezeu vor să continue cu închinare dreaptă, să își mențină integritatea și să fie răscumpărați sau eliberați prin lupta de

la Armagedon. Ei vor să vadă ziua în care nu o să mai fie conflicte, războaie, egoism, corupție și când toată lumea Îl va lauda pe Iehova Dumnezeu și Îl va binecuvânta. Acest lucru se va vedea ca și completare după bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic – Armagedon. Prin credință, toți creștinii adevărați așteaptă și muncesc pentru acea zi fericită, însă ei încep să trăiască după standardele acelei zile încă de acum.

²⁶ Toți oamenii călătoresc într-o lume aspră printre națiuni care se urăsc, toate cu adevărat naționaliste, gândind că națiunea lor este mai bună decât oricare alta. Unii cred că a lor este singura care are dreptul să existe și, deci, sunt nerăbdători să îi distrugă pe ceilalți. De ce nu poate omul să vadă cum culoarea pielii, limba vorbită sau statura nu îl face cu nimic diferit de aproapele său? Avem cu toții un singur Creator, suntem toți frați, descendenții lui Adam și ai Evei, și suntem destinați să ne închinăm unui singur Dumnezeu. Trebuie să Îl găsim! Putem face acest lucru dacă citim despre El în Cuvântul Său, Biblia. Martorii lui Iehova încearcă, cu adevărat, să îl facă cunoscut pe Iehova oamenilor, și dacă reușesc, aceasta va însemna o viață nouă și fericită într-o lume nouă nu foarte îndepărtată, pentru cei care ajung să-l cunoască pe Dumnezeu.

²⁷ Acum este timpul când bărbații și femeile care își păstrează integritatea stau pe un „loc neted”, un câmp deschis, unde nu există frică de poticnire și unde adevărata închinare poate fi continuată. Așadar, în fericirea adevărată, împreună cu toți din poporul lui Dumnezeu, ei pot spune, așa cum a spus și David: „Picioarul meu va sta pe un loc neted; printre mulțimile adunate îl voi binecuvânta pe Iehova.” – Ps. 26:12.

²⁸ Cu această stare sufletească, martorii lui Iehova de azi, fiind împrăștiați prin 164 de națiuni diferite, țări și insule ale mării, cu peste 700 000 de proclamatori ai veștii bune, stau pe un loc neted, așteptând cu nerăbdare distrugerea finală a acestui sistem nelegiuit și stabilirea deplină a lumii noi a lui Dumnezeu a dreptății. Până va veni ziua aceea ei vor sta pe un loc neted printre mulțimile adunate și îl vor binecuvânta pe Iehova. Indiferent de ce necazuri și persecuții vor mai veni din partea răufăcătorilor ei vor continua să spună: „Dar eu voi umbla în integritatea mea.” (Ps. 26:11). Ei nu se vor limita la a predica mergând din casă în casă, chiar și până la marginile pământului, ci, când vor fi invitați în casele oamenilor, acolo ei îi vor învăța adevărul, pentru că dorința lor este să adune din toate națiunile toate oile care iubesc dreptatea, pentru a se putea alătura și ei în laudarea lui Iehova Dumnezeu în mulțimile adunate. Și va trebui ca și aceștia să câștige încredere în dreptatea lor. Veți fii și voi printre acești laudători ai lui Iehova și veți umbla în integritate în anul 1958?

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum și-a privit David integritatea, și ca un tip al cui?
2. De ce era încrezător David că umbla în integritatea lui, și cum pledează el să fie judecat?

3. În ce moduri a arătat David că dorința lui era să placă lui Iehova?
4. Ce-i ajută astăzi pe creștinii adevărați să fie încrezători în integritatea lor, așa cum a fost David?
- 5,6. Ce întrebări evidente necesită răspuns, în ceea ce privește încrederea creștinătății în integritatea ei?
7. Cum a respins creștinătatea Cuvântul lui Dumnezeu? În sprijinirea cui? Cum se deosebește ea de Isus Cristos?
8. Ce atitudine vor avea toți creștinii față de cei care nu-L iubesc și nu-L servesc pe Iehova?
- 9,10. (a) Ce exemple din vechime avem despre înfruntarea încercării și menținerea integrității? (b) Vedem oare în timpurile moderne astfel de persoane ce-și păstrează integritatea?
11. Ce anume servește pentru a ne face fermă, astăzi, încrederea în integritate?
- 12,13. Cu cine ne vom asocia și pe cine vom evita pentru a rămâne nevinovați înaintea lui Iehova?
- 14,15. În ce moduri au arătat mulți din cler că le lipsește integritatea? Care va fi răsplata lor din mâinile lui Iehova?
16. (a) Ce înseamnă prietenia cu lumea? Ce trebuie să facă, deci, creștinii? (b) Cu cine este asemănată creștinătatea, prin faptul că încearcă să-și ascundă adevărata identitate?
17. Care este atitudinea adevăratului creștin, în a fi asemănător cu psalmistul?
18. Care a fost semnificația expresiei lui David: „Îmi voi spăla mâinile în nevinovăție și voi merge în jurul altarului Tău, o, Iehova”?
19. Cum își spală astăzi mâinile în nevinovăție adevărații creștini?
20. În ce moduri continuă martorii lui Iehova într-o cale de acțiune dreaptă și curată?
21. Cine sunt astăzi singurii care imită faptele lui Isus Cristos și care este mesajul lor?
22. Care este soarta păcătoșilor și cum confirmă istoria Bibliei acest fapt?
23. Pe de altă parte, care este promisiunea celor încrezători în dreptate?
- 24,25. Când va avea loc miracolul eliberării, și ce așteaptă cu nerăbdare adevărații servi ai lui Dumnezeu?
26. Care este atitudinea națiunilor una față de alta, și de ce o astfel de atitudine este una de nebunie?
27. La ce perioadă de timp au ajuns martorii lui Iehova?
28. Ce viziune au martorii lui Iehova despre scena lumii, cu această stare sufletească, și cum își vor arăta ei încrederea?

O FLOARE ÎN CURS

DE OFILIRE
ÎNCETEAZĂ
SĂ SE MAI
OFILEASCĂ

Sub străzile aglomerate ale Romei se află un oraș care odată mișuna cu mai mult de trei milioane de oameni. Coloane uzate, ziduri fărâmițate și pietre îngrămădite sunt tot ceea ce rămân din el. Ruinele lui vechi stau între clădirile moderne și străzile pavate ca amintiri mute ale oamenilor care odată umblau pe străzile lui, dar care acum sunt o parte din țărâna lui.

Acei oameni nu erau prea diferiți de noi, cei de astăzi. Ei aveau case, familii, activități și plăceri. Ei aveau aceleași sentimente fizice și emoționale și aveau propriile lor planuri și speranțe întocmai cum avem și noi. Dar ca și florile care cresc acum printre ruinele orașului lor și apoi se ofilesc, tot așa și ei au trăit o vreme scurtă și apoi au încetat a mai fi: „Zilele omului muritor sunt ca iarba verde; el înflorește ca floarea de pe câmp. Căci un vânt trece peste ea, și nu mai este.” – Ps. 103:15, 16.

Dar de ce trebuie să fie viața unui om ca o floare care se ofilește? De ce nu poate să fie ea ca o floare care nu se ofilește niciodată? De ce nu poate să dureze un timp lung, ca arborele voinic de sequoia? Acest lucru poate, și chiar va fi așa. Acela care a creat pe om a plănuit să fie așa atunci când a pus prima pereche umană într-o grădină pașnică, precum niște flori frumoase. Propria neascultare intenționată a omului a fost aceea care a făcut ca lucrurile să fie diferite. Faptul că omul a adus moartea asupra sa nu înseamnă că scopurile lui Dumnezeu au eșuat. Ele nu eșuează niciodată: „Tot așa va fi cuvântul Meu, care iese din gura Mea; el nu se va întoarce la Mine fără rod”. – Isa. 55:11, AS.

Prin bunătate nemeritată Dumnezeu a oferit mijlocul ca omul să recâștige ceea ce prima pereche a pierdut. El a făcut acest lucru prin Cristos. Prin renunțare la dreptul la viață umană perfectă a Acestuia, a fost deschisă calea spre viață veșnică pentru omenirea ascultătoare.

Este doar drept ca cei care beneficiază de acest sacrificiu să fie acei care urmează exemplul lui Cristos de ascultare de Dumnezeu și nu exemplul lui Adam de neascultare. Ei vor deveni ca pomul care se bucură de o viață lungă: „Ca zilele unui copac așa vor fi zilele poporului Meu, și aleșii Mei se vor bucura mult timp de lucrarea mâinilor lor”. (Isa. 65:22, AS). Această promisiune va fi împlinită sub împărăția lui Dumnezeu.

Mulțimi de oameni de astăzi vor fi printre locuitorii pământului când acel guvern divin va conduce pământul. Ei vor vedea împlinite scopurile originale ale lui Dumnezeu. În acel moment omenirea, care este acum o floare în curs de ofilire, va înceta să se mai ofilească.

SE MERITĂ SĂ AI PRIETENI BUNI. AI VREA SĂ AI PRIETENIA
CELUI MAI PUTERNIC DIN UNIVERS? POȚI ASTA, DAR NUMAI CU
CONDIȚIILE LUI.

„În 1850, numai 15 % din populația Statelor Unite aparținea unei biserici. Astăzi, mai mult de 60 % sunt membri. ... Dovada este concludentă, în sensul că o trezire spirituală este aici. O vedeți în mișcările dinamice ale laicilor, în calitatea îmbunătățită a conducătorilor religioși, în marile programe ale construcțiilor bisericesti, în reparația evangheliismului în masă.” Astfel a vorbit Dr. E. L. R. Elson, pastorul Președintelui Eisenhower. – *New York Times*, 24 iunie 1957.

Dar nu este ceva greșit undeva? Ediția din 26 septembrie a publicației *Times* a citat un raport FBI care arăta că în timpul primelor șase luni ale anului 1957 a existat o creștere de 8.4 procente a infracțiunii față de primele șase luni ale anului trecut, fiind cea mai mare creștere a tuturor timpurilor. El a arătat, de asemenea, că dacă această tendință ar continua în 1957, ar fi al șaselea an consecutiv în care mai mult de două milioane de infracțiuni majore sunt raportate FBI-ului.

Mai mult, în conformitate cu datele este poziția luată de către episcopul romano-catolic din Sanginaw, Michigan. El a fost de părere că mai mult de o pătrime dintre catolicii declarați erau "simpatizanți" sau înstrăinați, și că în timp ce acolo "există un mare progres în condiția fizică a episcopiei, ... condiția spirituală este o chestiune complet diferită." – *New York Times*, 23 septembrie 1957.

De asemenea, și mai potrivită este replica recentă a Doctorului R. W. Sockman, potrivit căreia "statisticile bisericii cresc, dar spiritualitatea personală este statică. ... Indivizii nu obțin contact vital cu Dumnezeu." – *New York Times*, 21 octombrie 1957.

De ce acest aparent paradox, o creștere record în comunitățile bisericesti și cea mai mare creștere în infracțiunile comise? Și de ce poate fi spus că "spiritualitatea personală este statică"? De ce? Deoarece marea majoritate a

persoanelor atrase de religie, astăzi, nu este interesată cu adevărat în a primi "contact vital cu Dumnezeu". Ei vor să fie prieteni atât cu Dumnezeu, cât și cu această lume. Lor le place să depindă de Dumnezeu, a cărui prietenie este convenabilă în caz de urgență sau moarte, dar ei nu s-ar gândi niciodată să încerce să cultive prietenia sa cu costul prieteniei lor cu lumea.

DE CE ESTE IMPOSIBIL?

Dar în aceasta ei se înșeală amarnic. Orice om sănătos ar putea să spere să călătorească la est și la vest în același timp? Sau să urce în timp ce coboară? Sau ar cere o farfurie de supă care să fie și caldă și rece? Cu siguranță că nu! Și totuși este la fel de imposibil, să încerci să fii prieten cu Dumnezeu și cu această lume, ceea ce este exact ce creștinii declarați încearcă și acesta este motivul pentru care creșterea membrilor bisericii nu este însoțită și de o moralitate și spiritualitate crescute.

Isus nu a făcut o asemenea greșeală când a fost pe pământ. Referitor la El însuși și la urmașii Săi El s-a rugat: "Ei nu fac parte din lume, așa cum nici Eu nu fac parte din lume." Și adresându-se iar, El a afirmat: "Fiindcă nu faceți parte din lume, ci Eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăște." - Ioan 17:16; 15:19.

Și acesta este felul în care apostolii și discipolii Săi primari au înțeles acest lucru. Acesta este motivul pentru care apostolul Său iubit, Ioan, a scris: "Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă cineva iubește lumea, iubirea de Tatăl nu este în el." Și de aceea discipolul Iacov le-a reproșat atât de puternic unora: "Oameni adulteri, nu știți că prietenia cu lumea este dușmănie cu Dumnezeu?" - 1 Ioan 2:15; Iac. 4:4.

Și de ce trebuie să fie imposibil să fii prieten și cu Dumnezeu și cu această lume sau "sistem de lucruri", precum este denumită altundeva în Scripturi? Deoarece această lume nu constă numai dintr-o parte vizibilă, sau "pământ", compus din afaceri, politică, religie organizată și societate, ci și din "cerurile" invizibile compuse din Satan și demonii săi. - 2 Pet. 3:7.

Partea vizibilă a acestei lumi este sub controlul "cerurilor" invizibile, având spiritul lui Satan și făcând voința sa. El este "conducătorul autorității aerului, spiritul care lucrează acum în fiii neascultării." De aceea Isus s-a referit la Satan drept "conducătorul acestei lumi" și din acest motiv Pavel a vorbit despre el drept "dumnezeul acestui sistem de lucruri", care "a orbit mințile celor necredincioși." Da, "întreaga lume zace în puterea celui rău." Din moment ce Satan este dușmanul răutăcios al lui Iehova Dumnezeu, cu siguranță toți cei care vor să fie prieteni cu Dumnezeu nu pot să aibă nimic de-a face cu lumea lui Satan. - Efes. 2:2; Ioan 12:31; 2 Cor. 4:4; 1 Ioan 5:19.

Toate acestea fiind așa, cum putem noi să evităm prietenia cu această lume? Mergând la o mănăstire sau devenind sihaștrii? Nu, căci aceste practici nu găsesc nici un precedent în Scripturi, ci doar în religiile păgâne. Nici Isus și nici unul dintre urmașii Săi apropiați nu s-au retras de la contactul cu tovarășul lor, omul, și totuși ei nu au fost prieteni ai lumii. - Mat. 4:17.

SĂ NE PĂZIM SEPARAȚI DE LUME

Dumnezeu l-a trimis pe Isus pe pământ într-o misiune de reconciliere, drept ambasadorul Lui. De la întoarcerea lui Isus la ceruri, urmașii Săi i-au ținut locul, după cum ne spune Pavel: "Noi suntem, deci, ambasadori în locul lui Cristos și, ca și cum Dumnezeu ar implora prin noi, vă rugăm, în locul lui Cristos: 'Împăcați-vă cu Dumnezeu.'" Pentru a obține atitudinea mentală corectă noi trebuie să fim ambasadori, noi trebuie "să nu ne mai conformăm acestui sistem, ci transformați-vă prin înnoirea minții voastre, ca să puteți constata voi înșivă care este voința cea bună, plăcută și perfectă a lui Dumnezeu." - 2 Cor. 5:20; Rom. 12:2.

Un ambasador se supune cu conștiinciozitate legilor țării în care este trimis. Dar întotdeauna loialitatea sa este față de guvernul care l-a trimis. Așa și cu noi, ca și creștini dedicați; loialitatea noastră nu trebuie să fie față de guvernele acestei lumi, ci față de împărăția lui Dumnezeu. Astfel, nu numai că ne vom ruga, "vie împărăția Ta", dar vom "continua să căutăm în primul rând împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa." Și la fel cum un ambasador nu se implică în problemele politice ale națiunii în care este trimis, la fel nici noi nu ne putem implica în problemele politice care separă națiunile lumesti. - Mat. 6:10,33.

Acesta este cursul pe care l-a urmat Isus. El a refuzat să devină implicat în chestiunile politice și a spus clar: "Împărăția Mea nu face parte din această lume." El a tras o linie clară de delimitare când a spus: "Dați deci Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu." Cezar poate cere taxe, care era chestiunea în discuție, dar "devotamentul exclusiv" al inimilor și al vieților noastre îi aparține lui Iehova Dumnezeu; căci, precum arată Pavel, "cetățenia noastră există în ceruri." - Ioan 18:36; Mat. 22:21; Ex. 20:5; Filip. 3:20.

Pentru a fi prieteni ai lui Dumnezeu, Suveranul care ne-a însărcinat drept ambasadori ai Săi, noi nu putem fi prinși în uneltirile comerciale ale acestei lumi, la fel cum un ambasador lumesc nu și-ar permite să devină preocupat de acumularea unei averi în țara în care este trimis. El este trimis acolo nu pentru a se îmbogăți, ci să reprezinte interesele țării sale. Aceasta înseamnă, așadar, ca în loc să cedăm iubirii pentru bani, "rădăcina a tot felul de lucruri dăunătoare", noi vom cultiva "devotamentul evlavios împreună cu mulțumirea de sine", care este un mare câștig. Apoi, mai degrabă decât să "strângem comori pe pământ", noi vom reprezenta cu credincioșie împărăția lui Dumnezeu, astfel "strângând comori în cer" și devenind "bogați în fapte bune." - 1 Tim. 6:10,6; Mat. 6:19,20; 1 Tim. 6:18.

Aici Isus a stabilit, de asemenea, un exemplu pentru noi. Câte bogății ar fi putut El să strângă dacă și-ar fi comercializat puterile de vindecare! Dar nu a fost nici un astfel de gând în mintea lui, căci el a spus: "Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul omului nu are unde să-și pună capul." Și avertizându-și urmașii împotriva încercării de a fi prieteni ai lui Dumnezeu și ai comercialismului lacom sau ai materialismului, El a spus: "Voi nu puteți fi sclavi ai lui Dumnezeu și ai Bogăției." - Mat. 8:20; 6:24.

Pentru a fi prieteni ai lui Dumnezeu, trebuie, de asemenea, să ducem vieți curate, fiind complet dedicați dreptății și urmând pe cât de îndeaproape posibil exemplul perfect stabilit de către Isus Cristos. Doar atunci noi putem să servim

cum se cuvine drept ambasadori ai sfântului Iehova Dumnezeu. Noi trebuie astfel să fim atenți să ne păstrăm "nepătați de această lume", apreciind că "totul în lume - dorința cărnii, dorința ochilor și etalarea ostentativă a mijloacelor de existență — nu provine de la Tatăl, ci provine din lume." - Iac. 1:27; 1 Ioan 2:16.

Și în cele din urmă, ca să fim prieteni ai lui Dumnezeu, noi trebuie, ca ambasadori ai Săi, să ne separăm de religiile care sunt o parte a acestei lumi și care sunt în contradicție cu Cuvântul Său, Biblia. Izraeliților le-a fost strict interzis să ia parte în orice mișcare inter-confesională. Isus, Exemplitul nostru, a refuzat să se alăture fariseilor, saducheilor sau irodienilor din vremea Sa. Prin urmare, creștinilor le este poruncit: "Nu vă înjuțați la un jug inegal cu cei necredincioși. Căci ce legătură are dreptatea cu nelegiuirea? Sau ce părtășie are lumina cu întunericul? Apoi ce armonie este între Cristos și Belial? Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios? Și ce acord este între templul lui Dumnezeu și idoli?" - 2 Cor. 6:14-16.

În mod clar, atunci, din cele de mai sus, noi putem să vedem de ce, în ciuda creșterii membrilor bisericii, crește crima și "spiritualitatea personală este statică." Precum a exprimat bine Burlingame în *Conștiința Americană*: "Religia a devenit, în cea mai mare parte, o convenție socială - convenabilă în vreme de necaz, dar lipsită de responsabilitate." Ca să fim prieteni ai lui Dumnezeu, noi trebuie să preluăm responsabilitatea de a fi ambasadorii Lui. Și aceasta înseamnă că noi trebuie să punem interesele lui Dumnezeu, interesele împărăției Sale, pe primul loc, neîncercând să ne împărțim supunerea între aceasta și națiunile acestei lumi, neneglijând împărăția lui Dumnezeu de dragul câștigului comercial, nearuncând reflectare asupra lui Dumnezeu și a împărăției Sale prin comportament neadecvat unor ambasadori creștini și nealiindu-ne cu organizațiile religioase lumești, în contradicție cu Cuvântul Său.

Dacă noi încercăm să fim prieteni atât cu Dumnezeu, cât și cu această lume, o să fim "căldicei și vom fi astfel dați afară". Dar dacă ne concentrăm să fim prieteni ai lui Dumnezeu, oferindu-i "devotament exclusiv", atunci, la timpul potrivit, El o să ne primească în "locuințele veșnice" ale dreptei Sale lumi noi. - Apoc. 3:16; Luca 16:9; 2 Pet. 3:13.

CREȘTEREA LAUDEI INTERNAȚIONALE LA ADRESA SINGURULUI DUMNEZEU

„Lăudați pe Iehova, toate națiunile! Preamăriți-l toate semințiile”. Acest apel la laudă internațională a primit un răspuns remarcabil în această generație, așa cum se vede din raportul serviciului de teren din anul 1957, publicat în acest număr al *Turnului de veghere*; și sfârșitul nu este încă. – Ps. 117:1.

Faptul că această poruncă ar trebui găsită în cartea Psalmilor este foarte oportun, pentru că ea este cartea laudelor, numele ei ebraic *Te-hil-lim'* însemnând „Laude”. Cei 150 de psalmi ai ei au fost compuși de diverși scriitori, cunoscuți și

necunoscuți, printre cei cunoscuți fiind: Moise, Asaf, Heman și David, ultimul alcătuiind șaptezeci și trei. Faptul că acești psalmi nu sunt cu nici un chip doar poezie sentimentală, ci profeție inspirată, este evident din aplicarea lor făcută de Isus și apostolii Săi și primii discipoli. De fapt, cei opt scriitori ai Scripturilor Grecești Creștine citează din 103 psalmi diferiți.

Într-un mod remarcabil cartea Psalmilor face referire la întregul program al evenimentelor de la creație până în vremea noastră și la justificarea completă a numelui lui Iehova. Ea dă în mod corespunzător numelui lui Iehova locul care-l merită, menționându-l de 848 de ori. Douăzeci și patru de beatitudini sau fericiri se găsesc în această carte, și în partea ei finală ea dă de douăzeci și trei de ori chemarea la „Lăudați pe Iah,” sau Aleluia! Și fiecare din cele cinci secțiuni sau „cărți” principale se termină cu o doxologie sau expresie de binecuvântare asupra lui Dumnezeu.

Odată cu lansarea *Traducerii Lumii Noi* a celor cinci cărți poetice, la adunările de district numite „Înțelepciune dătătoare de viață”, din anul 1957, psalmii au devenit chiar mai frumoși și mai prețioși pentru toți iubitorii Cuvântului lui Dumnezeu și pentru toți cei care-L laudă pe Iehova.

În Psalmi găsim multe motive pentru care să-L lăudăm pe Iehova; pentru bunătatea și bunătatea Sa iubitoare, pentru măreția, puterea și maiestatea Sa, pentru mila și iertarea Sa, pentru actele Lui mari de eliberare și salvare, și pentru binecuvântările și onorurile pe care El le-a revărsat peste poporul Său, în special, peste Ierusalim și Muntele Sion.

Dacă slujitorii lui Iehova de atunci au avut multe motive să laude pe Iehova, și cu siguranță ei L-au lăudat, cu cât mai mari motive avem noi astăzi să-L lăudăm, având în vedere împlinirea multora din acești psalmi profetici!

Ce efect poate să aibă înțelegerea și aprecierea acestor adevăruri decât doar să ne impulsioneze să facem tot ceea ce putem pentru a determina ca lauda internațională la adresa Singurului Dumnezeu Iehova să crească din ce în ce mai mult? Arată oare activitatea voastră că aveți o astfel de înțelegere și apreciere?

CALIFICAȚI SĂ PREDĂM CU ÎNCREDERE

1. De obicei, când oamenii au vești bune, care le-au adus o adevărată mângâiere și bucurie a inimii, ei vor să le spună altora ceea ce știu. Martorii lui Iehova s-au întors la Cuvântul lui Dumnezeu, l-au studiat cu atenție și l-au găsit plin de vești bune. Cu cât studiază mai mult cele șazeci și șase de cărți ale Bibliei, Cuvântul lui Dumnezeu de la Geneza la Apocalipsa, aceste vești bune devin mai clare și le bucură sufletele. Când un creștin are oportunitatea să vorbească cu altă persoană despre lucrurile bune ale împărăției lui Dumnezeu, îi aduce o adevărată plăcere. El nu are nevoie să se lupte, spune apostolul Pavel, pentru a face persoana să înțeleagă. Mai degrabă, cineva trebuie să fie plin de tact și atent în exprimare. Instructorul va încerca să-și învețe ascultătorul lucruri noi. Din acest motiv Pavel,

când i-a scris lui Timotei, a spus: "Dar sclavul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, capabil să predea." - 2 Tim. 2:24.

2. Învățătura privată este marea lucrare a martorilor lui Iehova în aceste zile din urmă ale organizației Diavolului. După patruzeci de ani de la 1918, de când martorii lui Iehova au predicat veștile bune ale împărăției lui Dumnezeu, astăzi găsim o responsabilitate și mai mare asupra lor și aceasta este să învețe oamenii despre împărăția lui Dumnezeu. În anii trecuți s-a crezut că tot ce era nevoie era să spună câteva cuvinte referitoare la împărăție, să le povestească oamenilor despre bătălia de la Armagedon și apoi ei aveau mărturia. Dar oamenii, astăzi, s-au cufundat atât de mult în ignoranță și întuneric cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu, încât este necesar de făcut mai mult decât doar să le reamintească oamenilor despre ceea ce este în Biblie. Este necesar să mergă în casele lor când sunt invitați, să-și folosească Bibliile și chiar să le arate ce este în ea și unde să găsească adevărurile referitoare la împărăția lui Dumnezeu, singura speranță pentru omenire. Martorii lui Iehova au motive bune pentru care sunt atât de energici astăzi în predicare și instruirea oamenilor. Eu au scripturi care să îi sprijine în mersul din casă în casă. (Vezi Faptele 5:42 și 20:20) Există, de asemenea, o scriptură care ne spune să facem asta zilnic, găsită în Psalmii 96:2: "Anunțați zi de zi vestea bună a salvării Lui." Aceasta este, cu siguranță, o veste bună, cunoștința despre împărăția lui Dumnezeu sub care traiul sănătos și paradisul vor fi binecuvântarea fiecărui individ de pe pământ.

3. Cu asemenea mesaj, martorii lui Iehova vor să mergă din casă în casă, în fiecare zi, sau cât de des pot în fiecare săptămână, să vorbească despre salvarea pe care Iehova Dumnezeu a asigurat-o pentru omenire. În timp ce David a avut în minte să predice semenului său în vremea sa, Isus a accentuat aceasta când a fost pe pământ. El a fost foarte clar când le-a spus discipolilor Săi ce să facă. În capitolul douăzeci și patru din Matei este înregistrat că discipolii au venit la Isus și i-au întrebat care va fi semnul sfârșitului acestei lumi. Ei au fost foarte interesați de acest lucru. Astfel, când El stătea pe versantul Muntelui Măslinilor, chiar la ieșire din Ierusalim, patru discipoli s-au apropiat de Isus, în particular, și au spus: "Spune-ne: Când vor avea loc aceste lucruri și care va fi semnul prezenței Tale și al încheierii acestui sistem?" - Mat. 24:3.

4. Astfel Isus le-a explicat detaliat ce fel de condiții vor exista pe pământ la timpul sfârșitului, când acest sistem se va încheia, ce lucruri vor vedea, ca să fie siguri de a doua Sa prezență invizibilă. Printre multele lucruri, precum războaiele, epidemiile și foametea, delincvența între

oameni și producerea unei ligi între națiuni, El a afirmat că un lucru extraordinar va fi observat, nu numai de proprii Lui oameni, ci de întreaga lume. A fost acesta: "Această veste bună despre regat va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile. Și atunci va veni sfârșitul." (Mat. 24:14) Astăzi nu poate fi negat că martorii lui Iehova, o organizație creștină, sunt mai activi decât orice altă organizație religioasă în predicarea veștii bune a împărăției lui Dumnezeu. În fața faptelor, noi suntem destul de îndrăzneți să spunem că martorii lui Iehova sunt singurii care proclamă împărăția lui Dumnezeu drept singura speranță pentru omenire și că toate eforturile omenirii prin organizațiile ei politice, cu sprijinul ei religios și cu suportul comercial, vor fi un eșec. Noi susținem că trebuie proclamat în toată lumea că împărăția lui Dumnezeu este singurul lucru care va binecuvânta omenirea. Când această lucrare de predicare o să fie încheiată, a spus Isus, va veni sfârșitul acestui sistem.

5. Chiar înainte ca Isus să se înalțe la ceruri, a fost foarte clar când le-a poruncit discipolilor săi: "Duceți-vă, deci, și faceți discipoli din oamenii tuturor națiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt, învățându-i să respecte tot ce v-am poruncit. Și, iată că Eu sunt cu voi în toate zilele până la încheierea sistemului." (Mat. 28:19,20) Cu siguranță, Isus Cristos este cu poporul Său acum pentru a avea grijă ca această veste bună a Împărăției să fie predicată și ca lucrarea de a face discipoli să continue într-o manieră de învățatură, în toate părțile pământului. Oamenii sunt instruiți, și nu li se predică doar cu privire la Împărăție, iar studiile sunt aranjate în casele oamenilor și ei sunt învățați Cuvântul lui Dumnezeu. Pavel l-a informat pe Timotei: "Tu trebuie să fii calificat să predai." Astfel, martorii lui Iehova trebuie să se echipeze să facă la fel. Fiecare individ creștin va deveni un învățător cât de repede poate și, prin urmare, trebuie să fie obișnuit cu Scripturile. Propria lui integritate trebuie stabilită prin fapte bune, studiu și serviciu și el trebuie, din când în când, să fie capabil să spună, precum a făcut David: "Judecă-mă, o, Iehova, căci umblu în integritatea mea."

INTEGRITATEA CERUTĂ ÎNVĂȚĂTORILOR

6. Integritatea fiecăruia dintre martorii lui Iehova trebuie să fie dovedită astăzi. Individual, fiecare este responsabil față de Iehova Dumnezeu și organizația Sa pământească pentru a termina această lucrare de predicare și învățare înainte să vină sfârșitul. S-a spus că martorii lui Iehova sunt organizația religioasă ce se dezvoltă cel mai repede de astăzi. Dacă este așa, de ce? Cu siguranță nu este deoarece ei încearcă să fie cea mai extinsă organizație religioasă. Dar dacă este adevărat, atunci, aceasta se datorează faptului că ei au responsabilitatea pe umeri și o acceptă, aceasta fiind să strângă laolaltă toate oile turmei lui Dumnezeu. Cei care iubesc adevărul și dreptatea și cei care nu vor ca viața lor să le fie luată cu cea a oamenilor vinovați de sânge și nici nu vor să se asocieze cu cei ce au comportament imoral, o să caute adevăratul popor al lui Iehova. Acești oameni care suspină și gem din cauza urâciunilor din lume, sunt cei pe care martorii lui Iehova încearcă din greu să-i găsească. Pentru a-i găsi, ei trebuie să meargă din ușă-n ușă și ei fac asta tot timpul, an după an. Probabil că martorii lui Iehova au

sunat des la ușa ta, dacă nu ești într-un loc izolat, unde gazdele sau proprietarii de hotel nu permit accesul martorilor lui Iehova. Dar dacă ei pot ajunge la casa ta și sunt bineveniți, ei vor vorbi cu tine; și să fii sigur că ei se vor bucura să facă asta.

7. Martorii lui Iehova simt responsabilitatea pe care David a simțit-o, cea de păstrare a integrității și de luare a unei poziții ferme pentru dreptate, precum împotriva răului și neavând nici o asociere cu acest sistem vechi de lucruri, care aduce degradare asupra omenirii. Având Biblia în mână și fiind familiarizați cu aceasta, ei se simt echipați să predea și de aceea merg în casele oamenilor și încearcă să le predea cunoștința Bibliei. În același timp ei înșiși continuă să studieze la întâlnirile adunării pentru a fi și mai bine calificați să predea. Ei își amintesc că Isus Cristos, liderul lor, a fost cel mai mare învățător care a trăit vreodată pe pământ. El a fost capabil să inspire în mințile urmașilor Săi adevărul și ei au fost atât de convingși de ceea ce au auzit, încât L-au crezut deoarece ceea ce spunea El era sprijinit de Scripturi. Ei au devenit discipolii Săi.

8. Urmașii lui Isus Cristos trebuie să fie elevi sinceri și nerăbdători să afle ceea ce învățătorul lor are de spus. Un elev trebuie să fie interesat de și să-și iubească învățătorul pentru a înțelege ideile învățătorului său. Dacă instructorul are oportunitatea de a sta cu un elev devotat suficient timp, studentul său va fi în curând la fel ca instructorul său și va vorbi și va trăi ca el. Asta este exact ceea ce s-a întâmplat cu discipolii lui Isus Cristos. Când le-a spus, 'Veniți la Mine, voi, toți care trudiți și sunteți împovărați, și eu vă voi înviora! Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine', El s-a referit că își va face timp să le explice toate dificultățile și problemele vieții și îi va ajuta să biruiască lumea, la fel cum și El a biruit lumea. (Mat. 11:28) Cei care își păstrează integritatea sunt puțini, dar întotdeauna au existat câțiva martori adevărați ai lui Iehova pe pământ. Dacă le oferiți oportunitatea martorilor lui Iehova de a veni în casa voastră și să-i lăsați să vorbească și să studieze cu voi, folosind propria voastră Biblie catolică, protestantă sau ebraică sau orice traducere în orice limbă, veți afla că Biblia are răspunsul la problemele voastre, la toate problemele omenirii.

9. Totuși, nu veți înțelege totul în zece minute. Dar nu renunțați! Faceți-vă timp și studiați cu martorii lui Iehova și cel puțin primiți cunoștința chiar dacă nu sunteți de acord imediat cu sfatul. Atitudinea voastră trebuie să fie ca cea a lui David: "Fă-mă să cunosc căile Tale, o, Iehova; învață-mă cărările Tale. Fă-mă să umblu în adevărul Tău și învață-mă, căci tu ești Dumnezeuul salvării mele." (Ps. 25:4,5). Dați-le martorilor lui Iehova oportunitatea de a veni în casele voastre o dată pe săptămână, să studieze cu voi pentru o oră sau o oră și jumătate și la o oră convenabilă vouă. Treceți direct la studiul Bibliei și luați în considerare Scripturile și veți fi uimiți de ceea ce veți învăța într-o perioadă de doar șase luni; și totul este gratis. Dacă nici unul din martorii lui Iehova nu a studiat vreodată cu voi, sau dacă au făcut asta, dar au întrerupt studiul și vreți să începeți din nou, scrieți o carte poștală Turnului de Veghere, strada Adams 117, Brooklyn 1, New York și spuneți, "Doresc un studiu al Bibliei" și cineva vă va vizita în curând să vă ajute în studiul Cuvântului lui Iehova. Asigurați-vă că ne-ați dat numele și adresa voastră și noi vă vom găsi. Sute de mii de persoane care au avut studii Biblice cu martorii lui

Iehova, în propriile lor case, au învățat adevărul și sunt acum urmași ai lui Isus Cristos, ducând mai departe adevărata închinare a lui Iehova Dumnezeu.

10. Când Isus a umblat pe pământ și a început să predea ceea ce mulți oameni au spus că este o doctrină nouă, ea nu era nouă. El le aducea un rezumat al Legii. A fost – Iubește-L pe Dumnezeu - iubește-ți aproapele. El le arăta calea spre viața veșnică. El deschidea o cale pentru toți oamenii, toate națiunile, toate neamurile și limbile. Adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu sau legile Sale nu mai erau limitate doar la națiunea Israel, ci oportunitatea avea să fie dată în curând tuturor. Isus nu a venit să desființeze Legea, ci a venit să o împlinească și să-i arate valoarea tuturor oamenilor. Isus a apreciat deplin Cuvântul lui Dumnezeu și a trăit după el și a fost cel care a spus: "Cine încalcă una din cele mai mici dintre aceste porunci și îi învață pe oameni să facă la fel va fi numit «cel mai puțin demn» de regatul cerurilor. Dar cel ce le împlinește și le predă altora va fi numit «demn» de regatul cerurilor. Căci vă spun că, dacă dreptatea voastră n-o va întrece pe cea a scribilor și a fariseilor, nu veți intra nicidecum în regatul cerurilor." - Mat. 5:19,20.

11. În instruirea discipolilor de către Isus, El i-a învățat să respecte poruncile lui Iehova și să trăiască după ele. După ce a observat viețile și învățăturile scribilor și fariseilor, El a văzut că aceștia puneau tradițiile lor proprii și ale altor oameni în locul învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu, pe care Iehova li le-a dat în scris prin profeții pe care i-a trimis în trecut. Același lucru este adevărat referitor la creștinătatea de astăzi. Clericii religioși ai creștinătății nu învață oamenii Biblia. Ei au propriile lor tradiții, propriile lor idei și practic fiecare cleric va arăta spre Națiunile Unite drept singura speranță pentru omenire, mai degrabă decât spre împărăția lui Dumnezeu. Prin acest singur lucru ei au întors omenirea de la Cuvântul lui Dumnezeu și L-au respins pe Iehova, pe Fiul Său și împărăția Sa și, prin urmare, ei nu ar trebui să se mai declare drept creștini sau slujitori ai Cuvântului lui Dumnezeu. Ei "nu vor intra nicidecum în regatul cerurilor".

12. Creștinătatea a denaturat adevărul Bibliei atât de mult încât este dificil pentru oamenii care pretind a fi creștini să înțeleagă ce este adevărul. Isus a spus: "Pentru aceasta m-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să depun mărturie despre adevăr." (Ioan 18:37) Așadar, întoarceți-vă la Biblie și găsiți adevărul. Este atât de necesar pentru fiecare persoană să se întoarcă la însuși Cuvântul lui Dumnezeu și să vadă ce spune, decât să asculte tradițiile oamenilor. Ajungeți la sursa originală a învățăturii creștine. De ce să nu urmăm sfatul bun dat de Pavel, un bun slujitor și urmaș al lui Cristos, adunării din Efes? El a spus: "Iată deci ce spun și mărturisesc în Domnul: nu mai umblați cum umblă națiunile în deșertăciunea minții lor, având mintea întunecată și fiind înstrăinați de viața de la Dumnezeu, din cauza neștiinței care este în ei, din cauza insensibilității inimii lor. Pierzându-și orice simț moral, ei s-au dat la o conduită libertină ca să practice cu lăcomie necurăția sub toate formele ei." - Efes. 4:17-19.

"ÎNVĂȚAȚI DE IEHOVA"

13. Isus a fost un instructor minunat și El și-a învățat discipolii cum să continue lucrarea de predare. Mai întâi, folosiți întotdeauna Scripturile; și în acest fel, veți învăța pe cineva despre Iehova, adevăratul Dumnezeu. Dacă o persoană vrea să obțină viață veșnică, el trebuie să învețe despre Creatorul vieții, Tatăl, și învățăturile Sale. Învățăturile Lui sunt prezentate în propriul Său Cuvânt, Biblia, pe care Iehova a scris-o și a păstrat-o până în ziua noastră, pentru îndrumarea și învățătura noastră. Isus a spus: "Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage Tatăl, care m-a trimis. Și Eu îl voi învia în ziua din urmă. Este scris în Profeti: Toți vor fi învățați de Iehova. Oricine a auzit și a învățat de la Tatăl vine la Mine." (Ioan 6:44,45). Vedem, atunci, cât de necesar este să învățăm și să ascultăm ceea ce Iehova are în primul rând de spus, și dacă vrem să auzim ce are Iehova să ne spună trebuie să citim Cuvântul Său și să-l studiem. Când cineva învață despre învățăturile lui Iehova Dumnezeu, acestea îl vor conduce în mod natural spre Isus Cristos și datorită învățăturii din Biblie, îl va îndrepta spre Isus Cristos, drept singurul răscumpărător al omenirii, care este capabil să dea viață prin meritul jertfei Sale. El va "învia [credinciosul] în ziua din urmă." - Ioan 6:54.

14. Pavel a realizat că unele persoane care au acceptat slujirea creștină vor încerca după aceea să-și întoarcă adepții de la adevărata închinare a adevăratului Dumnezeu Iehova. De aceea, Pavel a sfătuit: "Dar respinge istorisirile neadevărate care profanează ce este sfânt și pe care le povestesc femeile bătrâne. Pe de altă parte, exersează având ca obiectiv devoțiunea sfântă. Căci exercițiul fizic este de puțin folos, dar devoțiunea sfântă este de folos pentru toate lucrurile, fiindcă are promisiunea vieții prezente și a celei viitoare. Credincios și demn de a fi pe deplin acceptat este cuvântul acesta. Căci pentru aceasta lucrăm noi din greu și ne străduim: pentru că ne-am pus speranța într-un Dumnezeu viu, care este un Salvator al oamenilor de orice fel, îndeosebi al celor credincioși. Poruncește și predă mereu aceste lucruri." - Tim. 4:7-11.

15. Singura cale prin care cineva se poate instrui în devotament evlavios ca țintă a sa este prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Când cineva citește Biblia și o studiază cu atenție cu cineva care este instruit în studiul Bibliei, el va descoperi că ceea ce a citit este de încredere și vrednic de acceptare deplină. Martorii lui Iehova muncesc din greu și se străduiesc să păstreze speranța și, de asemenea, să întărească această speranță și credință în viețile altora. Martorii lui Iehova, studiind în case cu oamenii, vor ține la poruncile lui Dumnezeu și le vor învăța, chiar dacă adevărul Bibliei intră în conflict cu ideile personale ale oamenilor. Câteodată legile drepte ale lui Dumnezeu sunt deranjante pentru studenții individuali și ei abandonează studiul. Ei nu vor avea nimic de a face cu aceasta, deoarece înseamnă o schimbare atât de mare în viețile lor. Dar noi nu ne putem compromite cu ei, ci trebuie să continuăm să rămânem calificați să predăm cu încredere.

16. „Ce legătură are dreptatea cu nelegiuirea? Sau ce părtășie are lumina cu întunericul? Apoi ce armonie este între Cristos și Belial? Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios? Și ce acord este între templul lui Dumnezeu și

idoli? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu, așa cum a zis Dumnezeu: 'Eu voi locui în mijlocul lor, voi umbla în mijlocul lor și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul meu'. ,De aceea, ieșiți din mijlocul lor și separați-vă, zice Iehova, și nu mai atingeți ce este necurat', ,și vă voi primi'. ,Eu vă voi fi tată, iar voi îmi veți fi fii și fiice, zice Iehova cel Atotputernic'." (2 Cor. 6:14-18) Cei care vor fi învățați de Iehova sunt cei pe care El îi va lua la El și va fi un Tată pentru ei și ei vor obține viață veșnică. Nu există altă cale de a o obține. Cu cât o persoană se întoarce mai repede la Cuvântul lui Dumnezeu, îl citește, îl studiază și devine un discipol, cu atât mai repede va avea alinare, bucurie, binecuvântări și instruire în devotament evlavios. Și precum i-a spus Pavel lui Timotei: "Ea are promisiunea vieții prezente și a celei viitoare."

17. Cu toate că milioane de oameni astăzi încă trebuie să fie învățați adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu, nu sunt suficienți slujitori calificați care să-i învețe. Mulți dintre martorii lui Iehova sunt ei înșiși noi în adevăr și încă nu și-au luat responsabilitatea de a-i învăța pe alții. Ei predică din casă în casă, dar nu și-au asumat încă îndatoririle unui învățător. Cât timp trebuie să aștepte cineva să devină un învățător? Aceasta nu este greu de decis. Pavel indică faptul că de îndată ce cineva cunoaște învățăturile fundamentale ale Cuvântului lui Dumnezeu, atunci ar trebui să înceapă să îi învețe cel puțin aceste adevăruri pe alții. După ce se maturizează, el poate să-i ajute pe alții în studiul avansat, dar înainte de aceasta el poate deveni învățător. Dacă persoana pe care o întâlnește pe teren, în timp ce depune mărturie, nu știe nimic sau doar puțin despre Cuvântul lui Dumnezeu, noul vestitor al Împărăției ar putea cel puțin să-și învețe elevul atât de mult cât știe, folosind Biblia drept manualul său.

18. Pavel a fost aspru în discursul său pentru cei care știau și nu se oboseau să spună altora ceea ce știau. El a spus: "Pentru că, într-adevăr, deși, având în vedere timpul, ar trebui să fiți învățători, aveți din nou nevoie de cineva ca să vă învețe de la început lucrurile elementare ale cuvintelor sacre ale lui Dumnezeu." (Evrei 5:12). Cât timp ați pretins a fi unul din martorii lui Iehova sau un creștin, din acest punct de vedere? Orice persoană care declară a fi un creștin, ar trebui să fie un învățător actualmente, dacă este matur ca vârstă și a crescut după învățăturile creștine. Creștinii nu pot să se retragă de la responsabilitatea lor spunând, "Slujitorul meu face studiul Biblic pentru mine." Pavel nu le vorbește supraveghetorilor adunării, precum pretind clericii creștinătății că face. El le vorbește tuturor celor care se declară a fi creștini. Ce faci în legătură cu instruirea altora în Cuvântul lui Dumnezeu? Pavel spune: "Voi ar trebui să fiți învățători, având în vedere timpul." Voi ați mers la o adunare a lui Dumnezeu destul timp să știți care este adevărul. De ce, atunci, nu îi învățați pe alții? Astfel, ce se aplică martorilor lui Iehova, se aplică tuturor din creștinătate, în sensul că ei ar trebui să predice și să învețe aceste vești bune ale împărăției lui Dumnezeu. Acum vă îndreptați voi spre maturitate, studiind cu adunarea lui Dumnezeu și apoi veți merge voi săptămânal la alții care nu sunt în adunarea voastră și veți studia lucrurile pe care le-ați învățat?

INSTRUIND LA PORUNCA LUI DUMNEZEU

19. În multe părți ale lumii este provocată mare persecuție împotriva martorilor lui Iehova deoarece ei predică și învață vestea bună, dar aceasta nu îi va împiedica. În vremea lui, Petru a fost și el foarte energic în a declara veștile bune ale Împărăției lui Dumnezeu. Pentru vindecarea celor care erau bolnavi și pentru predicare el a fost aruncat în închisoare. Religioniștii acelei vremi, cei din Sinedriu, s-au opus puternic instruirii oamenilor de către apostoli despre Isus Cristos. Din cauza lucrării lor constructive în educarea oamenilor în Biblie, religioniștii "i-au chemat și le-au poruncit să nu mai vorbească și să nu mai predea nicăieri în numele lui Isus." (Faptele 4:18) Totuși, apostolii nu s-au oprit să predice din cauză că unii oameni i-au îndrumat să facă asta. Când acest corp de conducători i-au aruncat pe apostoli în închisoare, raportul din Faptele 5:20 arată că porțile închisorii au fost deschise de către îngerul lui Iehova și el a spus: "Duceți-vă, stați în templu și spuneți poporului toate cuvintele despre viața aceasta." Acea poruncă a îngerului lui Iehova pentru apostolii primari face încă parte din Cuvântul lui Dumnezeu și se aplică la fel creștinilor și astăzi. Cuvintele despre această viață și despre cea care va urma trebuie încă să fie proclamate în toate colțurile pământului. Pe atunci, religioniștii nu le vroiau proclamate deoarece ele interveneau în afacerile religioniștilor. Erau prea multe persoane care se întorceau de la religia stabilită aflată în decădere și care urmau această nouă religie, plină de adevăr, a lui Isus Cristos.

20. După ce apostolii au fost dați dispăruți din închisoare, s-a spus despre ei ca fiind "în templu, stând și învățând oamenii." Ei au fost imediat grăbiți spre Sinedriu. Raportul Bibliei ne spune: „Astfel, i-au adus și i-au pus în sala Sanhedrinului, iar marele preot i-a întrebat și a zis: ‘V-am poruncit clar să nu mai predați în numele acesta și, totuși, iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră și sunteți hotărâți să aduceți asupra noastră sângele acestui om’. Răspunzând, Petru și ceilalți apostoli au zis: ‘Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu, ca stăpânitor, decât de oameni.’” (Faptele 5:27-29). Apostolii nu se temeau de conducători. Porunca lor de la Dumnezeu a fost ca ei să predice și să predea. Ei au fost ca Isus, pe care David l-a preumbrit; David a spus: "Dar eu voi umbla în integritatea mea." (Ps. 26:11) Ei au fost învățători minunați ai credincioșiei prin cuvânt și exemplu. Isus Cristos a fost exemplul lor și ei nu au ezitat, ci au continuat, întorcând mințile și inimile oamenilor de la religia veche și neschimbată a ipocriziei, spre cuvintele de adevăr și viață, la o religie care le-a arătat că împărăția lui Dumnezeu era singura speranță pentru omenire.

21. Același lucru se întâmplă astăzi, precum în zilele apostolilor. Conducătorii Republicii Dominicane, sub îndrumarea preoților catolici, i-au bătut și i-au aruncat în închisoare pe martorii lui Iehova, deoarece ei predica vestea bună a împărăției. În Polonia și alte țări din spatele Cortinei de Fier, conducătorii spun că adevărul nu poate fi proclamat deoarece interferează cu doctrina comunismului. În orice caz, aceasta nu-i oprește pe martorii lui Iehova din predicare, în același fel în care apostolii au predicat în zilele lor. Ei merg în ilegalitate, dacă este necesar, și continuă lucrarea de predicare și instruire. Ei nu

ascultă de oameni, ci de Dumnezeu! Chiar și în țările în care martorii lui Iehova au oportunitatea de a predica liber, opoziția vine adesea împotriva lucrării lor, din cauza conducătorilor religioși. Dacă acești oameni nelegiuți vor să interfereze cu proclamarea adevărului lui Iehova, atunci să primească și judecata lui Iehova.

22. Un creștin adevărat, totuși, va urma Cuvântul lui Dumnezeu și nu va fi redus la tăcere, ci se va dovedi calificat să învețe. El va continua să meargă printre mulțimile adunate ale lui Dumnezeu și acolo va învăța și va studia sârguincios, astfel încât să fie mai bine calificat să prezinte adevărul, cu încredere, altor oameni. El știe că trebuie să calce pe urmele lui Isus Cristos, să predice și să instruiască. El trebuie să fie credincios Cuvântului lui Dumnezeu și trebuie să urmeze poruncile lui Iehova. El trebuie să se echipeze pentru orice lucrare bună și să fie calificat să învețe. El trebuie să fie silitor în proclamarea Împărăției, precum erau discipolii primari și astfel să-și dovedească propria integritate.

23. Nu există nici o diferență între felul de predicare a Împărăției de către apostoli în vremea lor și felul în care martorii lui Iehova își continuă lucrarea astăzi. Aceasta nu este datorită marilor renașteri, a construirii marilor clădiri bisericesti, a puternicelor grupuri religioase care influențează politicienii, a combinației diferitelor secte religioase într-una singură, pentru ca o națiune să fie făcută o națiune creștină. Aceasta nu ajută oamenii să primească o înțelegere despre scopurile lui Iehova. Mai degrabă, ea presupune mersul din casă în casă, găsindu-i pe cei care suspină și gem din cauza urâciunilor și învățându-i adevărul care va face persoanele să-și schimbe gândirea despre religie. Prin mersul unui creștin adevărat în casa unui străin și mângâindu-l cu Cuvântul lui Dumnezeu, el va fi eficace în schimbarea modului de viață al acelei persoane. Nu forța aliată, ci adevărul va face asta. Țineți minte: "Sclavul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, capabil să predea, stăpânindu-se în situații rele, învățându-i cu blândețe pe cei ce se împotrivesc." - 2 Tim. 2:24,25.

24. Câteodată, în anii trecuți, o națiune s-a ridicat în luptă împotriva unei alte națiuni, ducând un război religios, încercând să facă oamenii să își schimbe religia. Inchizițiile erau duse de către religioniști în diferite părți ale pământului, pentru a face oamenii să creadă în același fel ca cei în autoritate. Religioniștii au încercat să forțeze indienii și alții cu credințe diferite, la credința persecutorilor. Pavel nu a folosit niciodată aceste metode și nici Isus Cristos nu a avut asta în minte. Creștinii primari au folosit metoda simplă de predare a adevărului, stând cu oamenii și plini de tact, răbdători, liniștiți și smeriți, spunându-le ceea ce are de spus Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar și cei de sub influență rea pot fi învățați adevărul dacă sunt instruiți cu blândețe. Chiar și cei care nu sunt dispuși favorabil față de Biblie, dacă sunt abordați cu tact, îl vor asculta pe slujitorul lui Dumnezeu.

25. Astfel martorii lui Iehova vor încerca astăzi să continue să predice această veste bună în toată lumea, ca mărturie, până când vine sfârșitul, și în tot timpul ei vor fi, de asemenea, capabili să spună: "Judecă-mă, o, Iehova, căci umblu în integritatea mea." De ce să nu studiezi Cuvântul lui Dumnezeu cu ei și să aplici cunoștința pe care poți să o primești din Biblie și astfel să fii cu persoane înțelepte și să devii tu însuși înțelept? În acest caz vei ști, cu siguranță, că cel care are de-a

face cu cei proști o va duce rău, dar că înțelepciunea este un copac al vieții pentru cei care o găsesc. Iubești viața și vrei să trăiești în noua lume a lui Dumnezeu, a dreptății, sub împărăția cerului? Atunci "stai pe un loc neted printre mulțimile adunate" și binecuvântează-L pe Iehova. Atunci vei fii întotdeauna hotărât să spui: "Dar eu voi umbla în integritatea mea."

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce anume vor face martorii lui Iehova ce le va aduce plăcere, pe măsură ce le va permite oportunitatea?
2. Care era, adesea, părerea despre predicare, în anii trecuți, și cum s-a schimbat acum acest punct de vedere?
- 3,4. (a) Cum a replicat Isus, ca răspuns la întrebările discipolilor despre semnul sfârșitului acestui sistem de lucruri? (b) Cine împlinește astăzi porunca lui Isus?
5. Ce poruncă de la Matei 28:19,20 urmează creștinii adevărați, făcându-i să arate ce fel de încredere?
6. Cum își dovedesc martorii lui Iehova integritatea, și ce fel de oameni caută ei?
7. Ce responsabilitate, ca cea pe care a simțit-o David, simt astăzi martorii lui Iehova, și al cui exemplu în predicare se străduiesc ei să urmeze?
8. Ce cerințe trebuie să împlinească un discipol al lui Isus Cristos și există astăzi o majoritate de persoane ce-și păstrează integritatea?
9. Ce atitudine potrivită arată Psalmul 25:4,5 că trebuie să aibă adevărații creștini, și ce ofertă le este făcută celor ce caută cunoștință?
10. De ce învățătura lui Isus nu era una nouă, și ce răsplată urmează să fie dată celor care își păstrează integritatea? Dar celor care nu fac așa?
11. Ce a arătat comportamentul scribilor și al fariseilor, și cine sunt astăzi la fel ca ei, și de ce?
12. Ce este necesar să facă cei care caută adevărul curat, datorită faptului că creștinătatea a denaturat adevărul?
13. Rezumați cerințele pentru câștigarea vieții veșnice.
4. Ce sfat i-a dat Pavel lui Timotei, care este valoros astăzi pentru creștin?
- 15,16. (a) Doar cum poate fi câștigată cunoștința, și cât este de valoros să studiem Biblia cu martorii lui Iehova? (b) De ce încetează să mai studieze cu martorii lui Iehova unii indivizi și totuși, de ce nu pot martorii lui Iehova să compromită principiile creștine?
17. Cât trebuie să aștepte cineva înainte să devină învățător?
18. (a) În ce mod i-a dojenit Pavel pe cei care o lăsau mai moale cu învățatul în zilele sale? (b) Se aplică astăzi creștinilor acest lucru?
19. De ce s-a împotrivit corpul religios al Sanhedrinului predicării de către apostoli, și ce efect a avut acest fapt asupra apostolilor?
- 20-22. (a) Ce principiu referitor la ascultare a fost arătat de Petru și apostoli la Faptele 5:29? Dar de David în Psalmul 26:11? (b) Cum este urmat astăzi acest

principiu de martorii lui Iehova, și cum arată ei că sunt calificați să predice cu încredere?

23. Ce anume ajută o persoană să devină un adevărat creștin, și cum ajută martorii lui Iehova în acest scop?

24. Cum se compară metodele folosite de falșii religioniști cu cele folosite de creștini, când vine vorba să-i învețe pe alții?

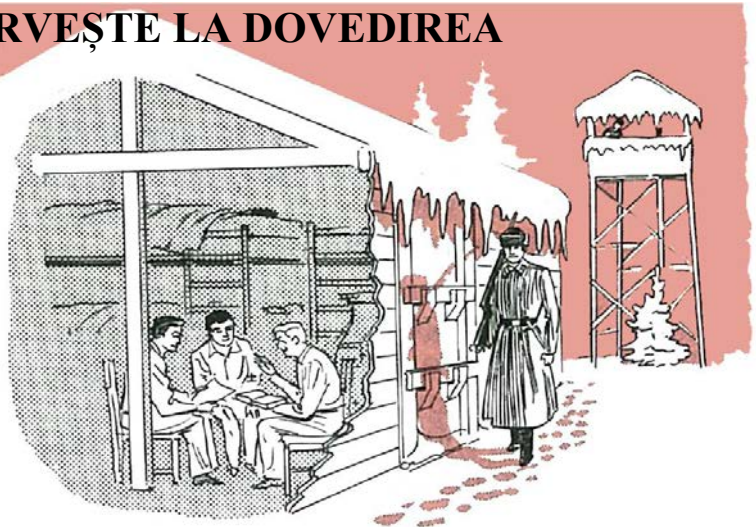
25. Ce vor continua să facă martorii lui Iehova și ce sunt încurajați să facă cei care caută adevărul?

RĂBDAREA SERVEȘTE LA DOVEDIREA INTEGRITĂȚII

Nu există prea mulți oameni în lume, astăzi, care să susțină principiile drepte, și chiar să sufere pentru ele. Iehova iubește pe cei care fac acest lucru.

El este foarte interesat de bărbați și femei care vor să umble în integritatea lor și care vor să rabde chiar până la moarte pentru dreptate. Petru a înțeles acest fapt și a scris: „Fiindcă ce merit este dacă suportați când păcătuți și sunteți palmuiți? Dar, dacă suportați când faceți binele și suferiți, lucrul acesta este plăcut înaintea lui Dumnezeu. De fapt, la această cale ați fost chemați, fiindcă și Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcați cât mai exact pe urmele Lui”. (1 Pet. 2:20, 21). Acesta este un lucru care dă de gândit, căci nici un individ nu a suferit vreodată atâta durere, suferință, infamie și rușine ca Isus cel perfect pentru justificarea numelui lui Iehova. Acesta a fost un „lucru plăcut lui Dumnezeu”. Apoi este Iov în suferințele sale. Despre el a scris Iacov: „Iată că noi îi numim fericiți pe cei care au perseverat. Ați auzit de perseverența lui Iov și ați văzut sfârșitul pe care i l-a dat Iehova, căci Iehova este plin de tandră afecțiune și îndurător”. (Iac. 5:11). De ce este permisă această suferință, și pentru ce motiv răbdăm? Răspunsul este integritatea.

2. Oare se închină omul lui Iehova pentru că Îl iubește, sau pentru că trebuie? Pentru că primește fericire, sau pentru că acest lucru îi aduce o recompensă? Ei bine, priviți la Iov. El a avut totul, a pierdut totul, și totuși l-a iubit pe Iehova și nu a păcătuțit împotriva lui Dumnezeu. El a vrut să-și dovedească integritatea pentru că el l-a iubit pe Conducătorul Suveran al universului. Apoi avem pe Isus Cristos, care a renunțat la gloria Sa cerească și a luat chipul unui om.

De ce? Pentru că l-a iubit pe Tatăl Său. Era oare ca să primească o răsplată mai mare? Nu, ci „mi-am găsit plăcerea în a face voința Ta, Dumnezeu meu”. (Ps. 40:8). Deoarece Isus Cristos l-a iubit pe Tatăl Său, era fericit în serviciul Său și s-a dovedit credincios în încercare și suferință, a primit toată puterea în cer și pe pământ și acum stă la dreapta lui Iehova, Conducătorul Suveran al universului. Da, El a răbdat în încercare și aceasta l-a ajutat să-și dovedească integritatea.

3. Întocmai cum a făcut Iov și Isus, așa fac și creștinii. Este bine să oferim lui Iehova adevărata închinare. Este bine să urmăm poruncile Lui. Este bine să răbdăm suferințele care vin din partea organizației Diavolului și a guvernelor sale lumești pentru că vorbim adevărul. Datorită faptului că omul umblă în integritatea sa și trăiește după principii corecte el este fericit. De multe ori omul rabdă tortură fizică, izolare în lagăre de concentrare, privare a libertății de exprimare, dar el ține la principii corecte de a predica vestea bună a împărăției lui Dumnezeu oricând și oriunde poate să facă așa, și el este fericit. El este fericit! Viețile martorilor lui Iehova în ultimii șase mii de ani dovedesc faptul că acest lucru este adevărat. Experiențele martorilor lui Iehova în țările comuniste, în 1957, dovedesc faptul că acest lucru este adevărat. Raportul din *Cartea anuală a Martorilor lui Iehova* pe anul 1958 confirmă această afirmație. Experiențele arată că răbdarea ajută în mod sigur pe om să-și dovedească integritatea.

4. Când cineva studiază graficul despre serviciul de teren al martorilor lui Iehova din anul 1957 și observă ultima listare „Alte opt țări”, el va vedea că în timpul anului 1956 au fost 69 884 persoane care au predicat vestea bună în aceste țări comuniste. Sub coloana anului 1957 el arată 80 052 de persoane care au predicat împărăția lui Dumnezeu în spatele Cortinei de Fier. Ar fi foarte neînțelept să listăm separat aceste țări și să le raportăm, așa cum facem cu alte țări care arată câți martori ai lui Iehova sunt în fiecare țară. Aceasta ar da posibilitate guvernelor comuniste să caute pe frații noștri. Să caute poliția comunistă prin toată Rusia, Germania de Est, Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, România, Albania și Bulgaria; ea nu îi va găsi pe toți. Poliția știe că acești martori sunt acolo și ea îi urăște pentru că predică. În ultimul an, în ciuda a tot ce au trebuit să rabde, raportul arată că din milioanele de oameni din aceste țări 10 168 au luat o poziție fermă de a fi creștini. Pentru a ajuta pe alții să afle adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu ei sunt dispuși să rabde toate greutățile, persecuția și suferința doar pentru a face binele. De ce? Pentru că „acesta este un lucru plăcut lui Dumnezeu”.

5. Studiați tabelul tuturor țărilor și observați că în toată lumea a fost o creștere de zece procente a iubitorilor adevărului care au luat poziție pentru împărăția lui Dumnezeu și pentru a deveni slujitori. Dar remarcăți: în cele opt țări din spatele Cortinei de Fier creșterea a fost de fapt de cincisprezece la sută. Trebuie să credem, oare, că cu cât greutățile sunt mai mari cu atât dorința de a lucra ca și creștini este mai mare? Deseori, când viața este plăcută și ușoară și când nu este nici o persecuție, persoanele vor aștepta până la o dată mai târzie pentru a dovedi că sunt creștini sau pentru a se gândi să înceapă viața de creștin. Acel timp s-ar putea să nu vină niciodată pentru mulți! Timpul ar putea fi prea scurt pentru a

aștepta mult. În spatele Cortinei de Fier mulți se gândesc serios la închinarea adevărată a lui Iehova. Nu ar trebui, oare, noi toți să facem la fel?

6. Martorii lui Iehova de pretutindeni sunt fericiți cu frații noștri din spatele Cortinei de Fier și se bucură cu ei în curajul lor în activitatea de predicare. Nimeni nu poate nega că acești frați rabdă multe greutăți, suferințe, chinuri, și întemnițări din pricina lui Cristos, și prin toate acestea ei își dovedesc integritatea. Suntem mândri să lucrăm cu ei în aceste zile din urmă ale organizației Diavolului, căci acum vedem predicarea veștii bune a împărăției lui Dumnezeu în toată lumea, ca mărturie.

7. Guvernele comuniste au ieșit cu îndrăzneală declarând că poporul lui Iehova, martorii Lui, predică împărăția lui Dumnezeu și acesta trebuie oprit fiindcă el este diferit de guvernul condus de comunism. Singurul mod în care vor fi opriti martorii lui Iehova în lucrarea lor dată de Dumnezeu este ca aceste guverne brutale să le ia viața, și ele au luat viața multora. Aceasta este ceea ce a încercat să facă guvernul roman. Uitați-vă ce s-a întâmplat cu el! El nu a reușit niciodată! Brutalitatea națiunilor nu a fost capabilă niciodată să desființeze Creștinismul, și niciodată nu va reuși. Orice creștin adevărat care a trăit vreodată, fie în timpuri neplăcute, așa cum există acum în spatele Cortinei de Fier, fie în alte circumstanțe nefavorabile, nu va fi oprit în predicarea împărăției lui Iehova, ci va continua să umble în propria sa integritate. Răbdarea ispitelor, a încercărilor și a testărilor dovedește integritatea omului. Un creștin trebuie să poată să spună în timp ce merge în viață: „Dar eu voi umbla în integritatea mea”.

8. Am dori să aducem în atenția cititorilor *Turnului de veghere* ce au făcut martorii lui Iehova în timpul anului 1957 în calea predicării veștii bune, pe întreg pământul, și să comentăm despre tabelul care apare la paginile 28-30. Toți slujitorii lui Dumnezeu se vor bucura să știe că în fiecare lună, în anul 1957, au fost, în medie, 653 273 de slujitori predicând mesajul Împărăției. Ei au încercat să învețe pe alții valoarea Cuvântului lui Dumnezeu și cum să continue închinarea Lui adevărată. Aceasta este o creștere de zece procente față de cei 591 556 de slujitori de anul trecut. Este dificil să ne imaginăm, dar este adevărat, că 61 717 de persoane, în toate părțile pământului, au început, în mod regulat, slujirea, în fiecare lună, anul trecut. Din acest număr, 59 828 și-au simbolizat dedicarea față de Iehova Dumnezeu, fiind botezați în apă. Ei sunt serioși în această chestiune a predicării împărăției lui Dumnezeu. Ei cred acest lucru. Ei cred acest lucru atât de mult încât au petrecut 100 135 016 ore mergând din casă în casă, studiind în casele oamenilor, spunându-le despre adevărurile găsite în Biblie. Înainte de a se termina anul mulți alții s-au alăturat societății Lumii Noi și au început să predice, chiar dacă nu au fost în serviciu regulat, în fiecare lună. Ca record în numărul de slujitori am atins un total de 716 901. Sperăm și ne rugăm ca în timpul anului 1958 acești 716 901 oameni să devină toți vestitori regulați și să facă această lucrare în fiecare lună, în loc de o dată sau de două ori în timpul anului. Aceasta le va aduce fericire adevărată. Maturitatea este necesară, și este responsabilitatea supraveghetorilor, în toate părțile lumii, să ajute pe acești nou veniți să vadă privilegiul lor zilnic de a predica vestea bună și de a-și asuma responsabilitatea conducerii unui studiu biblic

la domiciliu. În timpul anului 1957 martorii lui Iehova au făcut vizite ulterioare persoanelor interesate de 33 327 637 ori, și în fiecare săptămână pe parcursul anului martorii lui Iehova au condus 413 049 studii biblice la domiciliu. Aceste studii sunt conduse în casele particulare ale oamenilor. Ele nu sunt întâlniri regulate, cum ar fi întâlnirea pentru *Turnul de veghere*, unde martorii lui Iehova se adună și studiază, și nici nu sunt școli teocratice de serviciu, și nici adunări de serviciu sau cele 442 265 adunări publice; ci acestea sunt întâlniri libere în casele particulare ale indivizilor care vor să aibă un studiu privat al Cuvântului lui Dumnezeu, care vor să învețe adevărul așa cum este spus în Biblie. De asemenea, acest total nu include mii de studii biblice pe care martorii lui Iehova le conduc cu persoane nou dedicate, astfel încât să le aducă la maturitate și să le consolideze în adevăr. Dorim să vedem că toate persoanele botezate își mențin integritatea și că nu renunță la serviciu când devin slujitori noi. Dacă cititorul nu s-a bucurat niciodată de un astfel de studiu, de ce să nu ia legătura cu martorii lui Iehova undeva sau să scrie direct Societății în țara lui și să ceară să vină cineva la casa lui pentru a studia Biblia cu el? Dacă nu ați experimentat un studiu biblic în casa dvs., de ce să nu-l experimentați? Începeți-l acum! Descoperiți despre ce e vorba, și veți ști atunci de ce atâția oameni se adună în organizația martorilor lui Iehova. Motivul este că ea le aduce fericire, mulțumire în viață și le dă oportunitatea de a se închina Conducătorului Suveran al universului, Iehova Dumnezeu, în modul în care ar trebui.

9. Nu există nici o îndoială în privința aceasta. Iehova Dumnezeu are o organizație vizibilă, mare pe pământ, pe care o folosește pentru a predica această veste bună a Împărăției. La nivel mondial există 16 883 de adunări unde martorii lui Iehova se întâlnesc. Aceste adunări au nevoie de Biblii și ajutoare de studiu. Societatea tipărește Biblii, cărți, broșuri, reviste, și tractate pentru distribuire în toată lumea. Aceasta se face acum în peste 120 de limbi. Doar anul trecut tipografiile ei au produs 3 127 097 de Biblii și cărți legate și 13 420 097 broșuri, pamflete de treizeci și două și treizeci și patru de pagini. *Turnul de veghere* a fost tipărit în patruzeci și șapte limbi diferite într-un număr de 75 442 810 exemplare, iar revista *Treziți-vă!* în șaisprezece limbi în număr de 61 005 344 exemplare.

10. Martorii lui Iehova sunt foarte entuziasmați în distribuirea revistelor *Turnul de veghere* și *Treziți-vă!* și au avut un an remarcabil. A fost necesar să se tipărească 136 448 154 de exemplare ale acestor două reviste, în comparație cu 108 606 757 tipărite anul anterior.

11. O dată pe an martorii lui Iehova celebrează Memorialul, adică, moartea lui Isus Cristos. Mulți din cititorii noștri s-au alăturat acestei celebrări, pe care Biblia o arată că trebuie celebrată o dată pe an. În 1957, în 14 Aprilie, au fost 1 075 163 persoane care s-au adunat laolaltă în celebrarea noastră anuală. Din acest număr, 15 628 s-au declarat a fi din rămășița unsă. Toți cititorii *Turnului de veghere* sunt bineveniți să se asocieze cu martorii lui Iehova în orice timp, însă noi vă invităm să celebrați Memorialul morții lui Cristos cu noi în data de 3 Aprilie, 1958, la Sălile Împărăției oriunde în lume. Este o dată importantă în viața fiecărui creștin. De fapt, fiecare zi este importantă în viața unui creștin, pentru că el ar

trebui să încerce să predice această veste bună a împărăției lui Dumnezeu la cineva și să amintească numele lui Iehova și să spună despre salvarea Lui.

12. Există optzeci și patru de filiale care au grijă de această mare organizație a martorilor lui Iehova în toată lumea. În aceste optzeci și patru de filiale avem o organizație care necesită ajutorul a 1 107 persoane. Și pentru a le susține pe acestea în serviciul cu timp integral sunt 20 912 pionieri, pionieri speciali, misionari și servi de circuit și de district răspândiți în întreaga lume. Toți aceștia se asociază în adunări în 164 de țări și insule ale mării, într-un număr de 16 883. De ce să nu vă asociați cu una din ele, cea mai aproape de dumneavoastră? Învățați despre scopurile lui Iehova! Nu vă temeți că sunteți un creștin și de răbdarea pe care trebuie s-o arate cineva ca și creștin pentru a-și dovedi integritatea. Oricine vrea să câștige cândva viață veșnică va trebui să-și dovedească loialitatea și credința față de Conducătorul Suveran al universului. Așadar, de ce să vă retrageți? Nu există nicio pace a minții sau fericire în viață prin retragere. Este o persoană cu vederi progresiste cea care iubește viața, care vrea să meargă înainte. Modalitatea de a câștiga viață este de a trăi în lumea nouă a lui Dumnezeu. Aduceți-vă aminte, cei care au răbdat ca și creștini sunt numiți fericiți. Ați văzut rezultatul răbdării în viața lui Isus Cristos și în viața lui Iov, și în viețile creștinilor adevărați din spatele Cortinei de Fier și altundeva astăzi. Ce beneficiu vor avea aceștia? Cristos Isus a câștigat afecțiune tandră și îndurare de la Iehova, și o mare răsplată pentru păstrarea integrității. Așa a făcut și Iov, și așa vor face toți slujitorii credincioși ai lui Iehova. De ce să nu faceți și voi? Atunci veți putea spune, așa cum a spus și psalmistul, datorită umblării în integritate: „Piciorul meu va sta pe un loc neted; printre mulțimile adunate îl voi binecuvânta pe Iehova”. – Ps. 26:12.

TABELUL DE LA PAGINILE 28, 29, 30

..... **ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU**

1. Ce exemple strălucitoare avem în Scriptură, și pentru ce motiv au răbdat ei și răbdăm și noi?
2. De ce ne dovedim integritatea?
3. Ce este bine să facem, și care este, așadar, perspectiva noastră mentală pentru a face așa?
4. Ce progres a fost făcut în lucrarea de predicare în spatele Cortinei de Fier în timpul anului 1957, și de ce rabdă martorii lui Iehova greutatea?
5. (a) Comparați creșterea între țările din afara și din interiorul Cortinei de Fier. (b) Ce pericol stă în a aștepta până mai târziu pentru a ne dovedi devotamentul nostru creștin?
6. Asocierea cu cine ne aduce mare plăcere?
7. Ce viziune adoptă comunismul despre martorii lui Iehova și lucrarea lor de predicare, și totuși ce va face fiecare slujitor al lui Iehova?

8. (a) Ce creșteri frumoase aduc bucurie celor din poporul lui Iehova? (b) Cum își arată martorii lui Iehova interesul lor profund față de oamenii cu bunăvoință și frații lor nou dedicați și botezați?
- 9, 10. Câtă distribuire a literaturii Împărăției au făcut-o cele 16 883 de adunări ale martorilor lui Iehova în anul 1957?
11. (a) Câți au participat la Memorialul din 1957, și, din aceștia, câți au declarat a fi din rămășiță? (b) Ce invitație este extinsă tuturor cititorilor *Turnului de veghere*?
12. Ce trebuie să facă toți cei care vor să câștige viață, și ce mângâiere primim din răsplata dată lui Isus, Iov și tuturor celorlalți slujitori credincioși ai lui Iehova?

De ce Leviticul 11:20-23 vorbește despre insecte că 'merg în patru picioare', când ele au șase picioare? – L. E., Statele Unite.

Leviticul 11:20, 21 spune: „Să vă fie scârbă de toate creaturile înaripate care mișună și au patru picioare. Însă iată ce puteți să mâncați dintre toate creaturile înaripate care mișună și au patru picioare, pe cele care, mai sus de aceste picioare au picioare posterioare pentru sărit”.

Este neînțelept să gândim că scriitorul Bibliei nu a știut că insectele cu aripi au șase picioare. El vorbește despre aceste insecte care ‘merg în patru picioare’ și apoi specifică câteva din această categorie, și cele pe care le menționează au șase picioare, două din acestea fiind picioare pentru sărit. Un comentariu evreiesc dă această explicație a versetelor 20 și 23: „*a merge în patru picioare*. Expresia folosită aici nu poate fi luată să însemne că insectele aveau doar patru picioare. Cuvintele probabil se referă la metoda lor de locomoție, și semnifică, 'care se deplasează ca patrupedele'...23, *care au patru picioare*, adică fără 'picioarele care se îndoaie'.

Există insecte cu aripi, cum ar fi albinele, muștele și viespii, care se deplasează ca patrupedele care merg în patru picioare. Din acestea, există unele cu picioare săritoare care pot fi mâncate. Ele, literalmente, au patru picioare cu care se târăsc, celelalte două fiind pentru sărit. Biblia este scrisă în limbajul colorat al oamenilor de rând, și trebuie să luăm în considerare expresii ilustrative sau descriptive care nu sunt întotdeauna strict literale. Noi vorbim uneori despre un om ca ridicându-se pe picioarele sale posterioare și luptând. Noi nu intenționăm ca această expresie să fie luată literal, să implicăm că el are patru picioare și că el se deplasează de obicei pe toate patru. Noi extragem imaginea de la patrupede care se ridică pe picioarele lor posterioare și râcăie sau lovesc cu picioarele lor din față, așa cum fac caii, cerbii sau urșii când se luptă. Într-un mod similar, descriptiv și nu literal, Biblia se referă la insecte înaripate ca mergând în patru labe ca patrupedele.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

2 februarie: Încrederea celor dreپți, parag. 1-21, pagina 8.

9 februarie: Încrederea celor dreپți, parag. 22-28 și Calificați să predăm cu încredere, parag. 1-16, pagina 14.

16 februarie: Calificați să predăm cu încredere, parag. 17-25 și Răbdarea servește la dovedirea integrității, pagina 21.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

Cum este omul ca o floare care se ofilește? P. 1, parag. 2.

De ce creșterea numărului de membri din biserică nu este însoțită de creștere din punct de vedere moral și spiritual? P. 4, parag. 5.

De ce creștinul nu poate fi prieten al lumii? P. 5, parag. 4.

Cine a scris cartea biblică Psalmii? P. 7, parag. 3.

A stabilit regele David un exemplu de păstrare a integrității? P. 8, parag. 1.

Cum poate fi un om purificat precum metalul? P. 10, parag. 10.

Când vor experimenta miracolul eliberării oamenii cu integritate creștină? P. 15, parag. 24.

Ce lucrare importantă fac astăzi martorii lui Iehova? P. 16, parag. 2.

Cât va aștepta o persoană înainte să învețe Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului? P. 21, parag. 17.

A oprit persecuția din unele țări proclamarea veștii bune despre împărăția lui Dumnezeu? P. 22, parag. 19.

Cu ce procent a crescut numărul martorilor lui Iehova în timpul anului 1957? P. 26, parag. 5.

De ce vorbește Biblia de insecte că merg în patru picioare când ele au șase? P. 31, parag. 3.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

15 Ianuarie 1958

Nr. 2

Cuprins:

SUPRAVEGHETORI ÎN TIMPURI
APOCALIPTICE	- Pag. 37
UMBLAȚI CU GRIJĂ	- Pag. 49
ÎNVĂȚĂTORI AI RELIGIEI COMODE	- Pag. 51
FOCURI DE ARMĂ ÎN BISERICĂ	- Pag. 54
SUPRAVEGHETORI LA DREAPTA
LUI CRISTOS	- Pag. 55
CUM PRIVESC DICTATORII BIBLIA	- Pag. 68
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag. 69

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

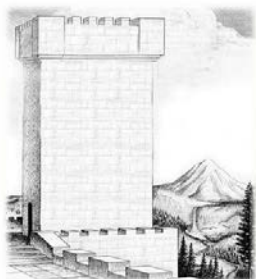
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

SUPRAVEGHETORI ÎN TIMPURI

APOCALIPTICE

„Revelația lui Isus Cristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu.”
– Apocalipsa 1:1, Dy.

NOI NE AFLĂM în vremuri apocaliptice. Adică, trăim în vremuri și sub condiții care ne-au fost ilustrate dinainte în ultima dintre cele 66 de cărți ale Sfintei Biblii, numită Apocalipsa sau Revelația.

² Începutul acestei cărți apocaliptice spune: „O revelație a lui Isus Cristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu ca să le arate sclavilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând. El l-a trimis pe îngerul său și, prin el, i-a prezentat-o în simboluri sclavului său Ioan, care a depus mărturie despre cuvântul dat de Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Cristos, da, despre toate lucrurile pe care le-a văzut. Fericit este cel care citește cu voce tare și cei care aud cuvintele acestei profeții și care respectă lucrurile scrise în ea; căci timpul fixat este aproape.” (Apoc. 1:1-3) Vrea cineva să fie fericit în aceste vremuri apocaliptice? Atunci să citească sau să citească cu voce tare altora, cuvintele acestei profeții. Sau, dacă nu citește el, să asculte și apoi să respecte cu înțelegere lucrurile scrise în această carte profetică. Acum este vremea acestei fericiri.

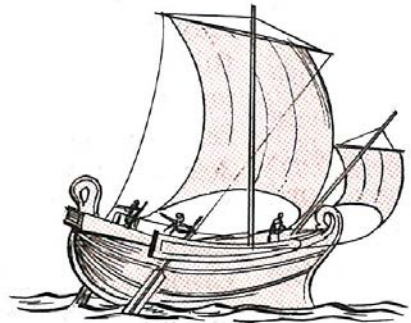
³ Ioan cel numit aici era un serv sau un *sclav* al lui Isus Cristos. El nu se laudă cu faptul că a fost un sclav creștin în funcția unuia dintre cei „doisprezece apostoli ai Mielului.” (Apoc. 21:14) Ca un sclav, el a fost instruit să scrie anumitor adunări din zona ce se numește astăzi Turcia Asiatică. Așa că el se prezintă astfel: „Ioan către cele șapte adunări din provincia Asiei.” – Apoc. 1:4.

⁴ Ioan era atunci în închisoarea de pe insula Patmos, suferind din mâinile guvernului roman condus de Cezar, pentru că era un creștin credincios. (Apoc. 1:9) Insula Patmos era la mai puțin de 240 km de portul maritim Efes, deci, nu departe de celelalte șase orașe unde erau adunări cărora Ioan trebuia să le scrie. La vremea aceea Timotei, fiul lui Eunice,

este posibil să fi fost un supraveghetor în vârstă al adunării din Efes. Lui Ioan i s-a spus să le scrie supraveghetorilor în mod special.

⁵ Când a fost tânăr, Timotei era un tovarăș apropiat al apostolului Pavel. Pavel l-a asociat pe Timotei cu el însuși în mai multe scrisori către diferite adunări, de exemplu, una scrisă către adunarea din Filipi, Grecia: „Pavel și Timotei, sclavi ai lui Isus Cristos, către toți sfinții în unitate cu Cristos Isus care sunt în Filipi, împreună cu supraveghetorii și slujitorii auxiliari.” (Filip. 1:1) Așadar, acei supraveghetori și slujitori auxiliari ai adunării erau familiarizați cu Timotei. În timpul ultimei călătorii a lui Pavel către Ierusalim, în Orientul Mijlociu, corabia lui s-a oprit la portul maritim din Milet, lângă Efes. De acolo, Pavel i-a chemat pe supraveghetorii din Efes, la vremea aceea neincluzându-l și pe Timotei. Au venit toți bătrânii din adunarea din Efes. Pavel le-a dat un discurs solemn de rămas bun, ca unul care era un supraveghetor pentru ei. Pavel le-a spus acestor supraveghetori:

⁶ „Nu m-am reținut să vă spun toate lucrurile care erau de folos și să vă învăț în public și din casă în casă. Ci le-am depus o mărturie temeinică atât iudeilor, cât și grecilor despre căința față de Dumnezeu și despre credința în Domnul nostru Isus. Și acum... știu că voi toți, în mijlocul cărora am predicat împărăția [lui Dumnezeu], nu-mi veți mai vedea fața. De aceea, vă chem să mărturisiți azi că sunt curat de sângele tuturor oamenilor, fiindcă nu m-am reținut să vă spun tot sfatul lui Dumnezeu. Fiți atenți la voi înșivă și la toată turma, în mijlocul căreia spiritul sfânt v-a numit supraveghetori, ca să păstoriți adunarea lui Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu sângele propriului său Fiú.” – Faptele 20:17-28; *ED; Ro; Schonfield.*

⁷ Pentru mai bine de doi ani Pavel predicase despre împărăția lui Dumnezeu în mod public și din casă în casă în Efes și construisese adunarea creștină de acolo. Totuși, Pavel nu le-a spus supraveghetorilor că le-a acordat această funcție sau că i-a pus în slujba de administrator sau supraveghetor al chestiunilor adunării. Pavel a negat puterea de a-i pune peste turma de oi creștine. El le-a spus că spiritul sfânt al lui Dumnezeu i-a făcut supraveghetori pentru a putea păstori adunarea sau turma lui Dumnezeu? Cum s-a întâmplat asta?

⁸ Aceasta nu a vrut să spună că spiritul sfânt al lui Dumnezeu este un spirit-persoană, a treia persoană în așa-zisa Sfântă Treime compusă din Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt, trei persoane într-un singur Dumnezeu și toate trei având putere și glorie egale. Nimic din această absurditate! Biblia arată clar și ilustrează că spiritul sfânt este o forță invizibilă activă. Ea emană din Dumnezeu și acționează direct asupra Fiului Său Isus Cristos. Apoi, prin Fiul Său ceresc, acționează asupra altor persoane sau lucruri pentru a împlini voința și scopurile lui Dumnezeu. De exemplu, de ziua de sărbătoare de la Cincizecime, la cincizeci de zile după învierea lui Isus din morți și la zece zile după ce s-a întors în ceruri, spiritul sfânt a

fost revărsat peste adunarea creștină din Ierusalim. Apostolul Petru a explicat miracolul care a avut loc, spunând mulțimii de iudei mirați: „Pe acest Isus Dumnezeu l-a înviat și noi toți suntem martori ai acestui fapt. Și fiindcă a fost înălțat la dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl spiritul sfânt promis, El a turnat ceea ce vedeți și auziți.” Regele David nu se înălțase la cer pentru a revărsa acest spirit, dar Isus, urmașul și Domnul lui David, se urcase. (Faptele 2:32-36) Astfel, făcându-i pe bătrânii din Efes supraveghetori, spiritul sfânt nu a fost o persoană spirituală ce acționa pe cont propriu, ca egal al lui Dumnezeu și al Fiului Său Isus.

⁹ Dacă spiritul sfânt nu este o persoană cerească, ci doar forța activă nevăzută a lui Dumnezeu prin Isus Cristos, cum i-a numit pe acei bătrâni din Efes supraveghetori ai turmei lui Dumnezeu? Spiritul sfânt nu este o forță sălbatică ce funcționează orbește. Este o forță direcționată. La numirea supraveghetorilor efeseni, ea a fost trimisă de la Iehova Dumnezeu ca sursă a ei. Primul agent sau intermediar prin care a acționat din cer a fost Domnul Isus, la dreapta lui Dumnezeu. În ziua Cincizecimii acțiunea lui a fost însoțită de „un zgomot ca vâjâitul unui vânt puternic” și prin „limbi ca de foc” vizibile, stând pe capul fiecăruia dintre cei 120 de discipoli creștini peste care a venit, pentru a-i umple și pentru a-i face să vorbească în limbi pe care nu le învățaseră niciodată. (Faptele 2:1-16). Ca vântul sau ca undele radio, forța activă a lui Dumnezeu a fost nevăzută, dar ceea ce a produs ea a putut fi văzut și auzit.

¹⁰ Umplându-i pe Petru și pe ceilalți apostoli ai lui Isus Cristos și făcându-i să învețe lucruri fundamentale despre credința creștină, spiritul sfânt i-a făcut, de fapt, pe acei apostoli „pietrele de temelie” ale Noului Ierusalim și supraveghetori principali ai adunării creștine. (Apoc. 21:14) Mai târziu, Saul din Tars a fost convertit la creștinism, a fost botezat și a fost „umplut cu spiritul sfânt”, și a devenit apostolul Pavel, care i-a luat locul necredinciosului Iuda Iscarioteanul. După cum este scris în Psalmul 109:8, în legătură cu acest supraveghetor apostolic necredincios: „Sarcina lui de supraveghere s-o ia altul.” (Faptele, 1:20, 9:17, 18) Foarte potrivit, cel de-al doisprezecelea apostol al Mielului a scris despre el însuși „Pavel, apostol nu de la oameni, nici prin vreun om, ci prin Isus Cristos și Dumnezeu Tatăl, care l-a sculat din morți.” – Gal. 1:1.

INTERMEDIARI UMANI

¹¹ În ziua Cincizecimii și, de asemenea, la convertirea centurionului italian Corneliu, la peste trei ani mai târziu, nu mai era nici un om ca intermediar pentru activitatea spiritului sfânt. Domnul Isus din cer l-a revărsat direct peste apostolii Lui și peste Corneliu și peste ceilalți membri credincioși. Dar în cazul altor supraveghetori, au fost folosiți intermediari umani în locul spiritului sfânt.

¹² Uitați-vă la acțiunea spiritului sfânt al lui Dumnezeu la trimiterea lui Pavel și Barnaba ca misionari, din Antiohia în Siria. Pavel și Barnaba au fost printre cei cinci profeți și învățători din adunarea de acolo. Apoi, prin niște metode nedescrise, spiritul sfânt a fost făcut să trimită un sunet, vorbire umană, la fel ca undele radio asupra unui aparat de radio. „În timp ce slujeau pentru Iehova și

posteau, spiritul sfânt a zis: Dintre toți, puneți-mi-i deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat. Apoi au postit și s-au rugat și și-au pus mâinile peste ei și i-au lăsat să plece.” Din momentul în care reprezentanții de la adunarea din Antiohia și-au pus mâinile peste cei doi, este necesar oare a se spune că ei au fost făcuți misionari de către oamenii care și-au pus mâinile peste ei? Nu; acțiunea acelor oameni a fost doar incidentală și pentru a arăta că ei au acționat pentru spiritul lui Dumnezeu, punându-i deoparte pe cei doi misionari. Iese în evidență faptul că au fost făcuți misionari de către spiritul sfânt, deoarece Biblia spune în continuare despre cei doi misionari: „Astfel, bărbații aceștia, trimiși de spiritul sfânt [nu de oamenii din Antiohia], au coborât la Seleucia, iar de acolo au plecat cu corabia spre Cipru. Când au ajuns la Salamina, au început să predice cuvântul lui Dumnezeu.” – Faptele 13:1-5.

¹³ În acea călătorie misionară Pavel și Barnaba au pus bazele mai multor adunări creștine. Oamenii care erau bătrâni din punct de vedere spiritual au fost făcuți supraveghetori peste aceste adunări. Cum? Prin spiritul sfânt, dar prin Pavel și Barnaba ca intermediari. Ca dovadă a acestui lucru citim despre acțiunile lor la Antiohia, Pisidia: „De asemenea, au numit pentru ei bătrâni în fiecare adunare și, făcând rugăciuni și postind, i-au încredințat lui Iehova, în care începuseră să creadă.” (Faptele 14:23). Apoi, Timotei a devenit un tovarăș călător și un colaborator cu apostolul Pavel. După ce a devenit matur din punct de vedere spiritual, Timotei a fost numit supraveghetor cu putere de a numi și pe alți bărbați maturi supraveghetori și slujitori auxiliari în adunarea din Efes și oriunde altundeva. Dar cum de a devenit Timotei un supraveghetor, administrator sau supervisor așa de special? Prin acțiunea spiritului lui Dumnezeu prin Pavel. În cele două scrisori ale lui Pavel către Timotei el descrie astfel: „Nu neglija darul din tine care ți-a fost dat prin prezicere [prezicere realizată prin spirit], când corpul de bătrâni și-a pus mâinile peste tine.” (1 Tim. 4:14) Arătând că Pavel însuși era remarcabil printre acei bătrâni, el i-a mai scris lui Timotei: „Îți amintesc să ațâți ca pe un foc darul lui Dumnezeu, care este în tine, prin punerea mâinilor mele. Pentru că Dumnezeu nu ne-a dat un spirit de lașitate, ci de putere, de iubire și de judecată sănătoasă.” (2 Tim. 1:6, 7) Spiritul lui Dumnezeu era necesar pentru toate aceste acțiuni.

¹⁴ Într-un moment critic, Pavel și Barnaba au fost aleși de o conferință specială a corpului de guvernare al creștinilor de la Ierusalim să citească o scrisoare specială de instrucțiuni către adunarea din Antiohia, în Siria și Calicia, pentru a-i sfătui că circumcizia nu făcea parte din creștinism. Ca niște mesageri și supraveghetori generali buni ce erau, Pavel și Barnaba au citit adunărilor această scrisoare organizațională. Acei mesageri numiți și-au luat datoria în serios, știind că au fost numiți nu doar de oamenii din corpul de guvernare creștin din Ierusalim, ci de către spiritul sfânt. A trebuit ca ei să ia această sarcină ca atare, deoarece chiar și în scrisoarea pe care a citit-o adunării, corpul de guvernare a scris aceste cuvinte demne de atenție: „Spiritul sfânt și noi am considerat că este bine să nu vă adăugăm nici o altă povară, decât următoarele lucruri.”

¹⁵ Astfel, corpul de guvernare compus din bărbați, a pus spiritul sfânt chiar înaintea lor. Acest lucru s-a aplicat și în cazul numirii lui Pavel și Barnaba. Ce efect a avut acest exercițiu de supraveghere a adunării de către corpul de guvernare de la Ierusalim? Raportul ne spune de acest lucru în legătură cu Pavel și cu noul său tovarăș Sila: „Și, străbătând orașele, ei le transmiteau celor de acolo hotărârile luate de apostolii și de bătrânii din Ierusalim și-i îndemneau să le respecte. Astfel, adunările se întăreau în credință și creșteau la număr zi de zi.” (Faptele 15:28; 16:4, 5). Adunările nu mai erau nesigure în privința acestei chestiuni.

¹⁶ Deci, este adevărat din punct de vedere scriptural că oamenii intermediari au fost folosiți pentru numirea multor supraveghetori din turma lui Dumnezeu. Dar în fața acestui fapt nici un grup de bărbați, din propria inițiativă, nu se vor constitui ca grup religios și nu își vor asuma puterea și autoritatea de a numi supraveghetori, sau „episcopi”, așa cum sunt numiți în multe dintre bisericile din Creștinătate. Fără spiritul sfânt al lui Dumnezeu ei nu pot face nimic care să conteze în fața lui Dumnezeu sau care să joace un rol adevărat în organizația Lui. Așa cum era cazul adunării creștine din timpurile apostolice, în primul secol, pentru ca orice grup de bărbați să fie folosit în numirea altor supraveghetori și ai asistenților sau ai slujitorilor lor auxiliari, ei trebuie să aibă spiritul sfânt în ei, da, să fie „umpluți de spirit sfânt”. (Faptele 9:17, Efes. 5:18). Acest lucru a fost adevărat despre corpul de guvernare creștin de la Ierusalim din vremurile apostolice. A fost, de asemenea, adevărat despre aceste persoane precum apostolul Pavel și tovarășii lui Timotei și Tit, cărora le-au fost date instrucțiuni privind oamenii calificați care să fie supraveghetori și asistenți. Ei erau toți umpluți de spirit sfânt și mișcați de el.

ASTĂZI CUM E?

¹⁷ Astăzi nu mai trăim în vremuri apostolice. Cu mult înainte de vremea noastră, când zilele apostolice s-au încheiat, acum aproape nouăsprezece sute de ani, darurile miraculoase și manifestările spiritului sfânt au trecut. Mai este încă adevărat că spiritul sfânt numește supraveghetori peste adunările creștinilor adevărați și astăzi? Din moment ce spiritul sfânt este forța activă invizibilă a lui Dumnezeu și care nu poate fi auzită și simțită, cum putem fi siguri că numirea supraveghetorilor este făcută de ea și astăzi? Sfânta Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu, asigură acest lucru.

¹⁸ Faptele arată că în anul 1914 împărăția lui Dumnezeu a fost născută în ceruri în mâinile lui Cristos. Noi suntem deci în „timpurile restaurării tuturor lucrurilor despre care a vorbit Dumnezeu prin gura profeților Lui sfinți din vechime.” (Faptele 3:21) Din anul 1919, organizația lui Dumnezeu a crescut, lăsând lumina gloriei sale să pătrundă prin întunericul acestei lumi, și a venit vremea împlinirii promisiunii lui: „Le voi aduce funcționarilor tăi pacea, iar agenților dreptatea.” Sau, precum redă cea mai veche traducere a Scripturilor Ebraice: „Îi voi face pe conducătorii tăi pașnici și pe supraveghetorii tăi drepti.” (Isa. 60:1, 2, 17, *AS; LXX; Thomson; Bagster*). Noi trăim, de asemenea, în vremea împlinirii finale a profeției la care s-a referit apostolul Petru în ziua Cincizecimii, și anume: „În zilele din urmă voi turna din spiritul meu peste orice fel de carne, iar

fiii și fiicele voastre vor profeti, tinerii voștri vor avea viziuni și bătrânii voștri vor avea vise. Și chiar și peste sclavii mei și peste sclavele mele voi turna din spiritul meu în zilele acelea.” (Ioel 2:28, 29, AS; Faptele 2:16-18). Astfel trebuie să ne așteptăm ca activitatea spiritului să includă numirea supraveghetorilor.

¹⁹ Precum în zilele apostolilor, turma creștină a lui Iehova Dumnezeu are asupra ei un corp de guvernare vizibil. El acționează pentru și în expresia „servul credincios și înțelept”, pe care Isus Cristos l-a numit de la venirea în împărăția Sa în ceruri în 1914. Când i-a avertizat pe apostoli despre venirea Lui pentru judecata urmașilor Săi la o oră neștiută, la timpul sfârșitului acestei lumi vechi, Isus a spus: „Cine este sclavul fidel și prevăzător pe care stăpânul lui l-a numit peste servitorii lui ca să le dea hrană la timpul potrivit? Fericit este sclavul acela dacă stăpânul lui, la venire, îl va găsi făcând așa. Adevărat vă spun că-l va numi peste toate bunurile sale.” (Mat. 24:45-47). Din anul 1919 acest „sclav fidel și prevăzător”, care este o persoană compusă din toți comoștenitorii creștini unși ai lui Isus Cristos, a avut grijă de „toate bunurile sale” de pe pământ. Sclavul a dat cu credincioșie hrana spirituală, Biblică, la timpul potrivit, pentru a nu exista nici o foamete spirituală printre creștinii martori ai lui Iehova. Pentru a face ca această clasă a „sclavului fidel și prevăzător” să fie la egalitate cu marile responsabilități din aceste zile din urmă, Dumnezeu, prin Cristos, a revărsat spiritul Lui peste ei în aceste zile din urmă, în împlinirea completă a profeției lui Ioel.

²⁰ Corpul de guvernare al clasei „sclavului fidel și prevăzător” este luat din membrii aceleiași clase unsă, plină de spirit. El funcționează prin spiritul lui Dumnezeu. Așa că atunci când numirea supraveghetorilor este stabilită de acest corp de guvernare în armonie cu cerințele pentru supraveghetori, acești supraveghetori sunt numiți de fapt de spirit, chiar dacă prin intermediari umani. Așa cum arată istoria modernă a martorilor lui Iehova, acest lucru este în mod special adevărat din 1932, de când a dispărut din adunările lor sistemul bătrânilor aleși și al diaconilor

²¹ Corpul de guvernare al membrilor maturi ai clasei „sclavului fidel și prevăzător” caută întotdeauna călăuzirea spiritului sfânt al lui Dumnezeu pentru numirea bărbaților responsabili din adunări ca supraveghetori, asistenți sau slujitori auxiliari. Ei nu acționează prin favoritisme sau influențe. Lucrurile care fac un individ să fie demn de a fi numit supraveghetor sau unul dintre slujitorii auxiliari sunt menționate în Cuvântul lui Dumnezeu, în mod special în capitolul trei al primei scrisori a lui Pavel către Timotei și în capitolul unu al scrisorii lui Pavel către Tit. Toate acele cerințe pentru supraveghetori și slujitori auxiliari au fost scrise prin inspirația spiritului sfânt.

²² Astăzi, când corpul de guvernare numește supraveghetori ce corespund acelor cerințe clare, de fapt spiritul sfânt îi conduce la numirea acestor supraveghetori; de fapt spiritul sfânt este cel care îi face pe aceștia supraveghetori. Acest lucru devine mai evident când observăm că deplinătatea locuirii spiritului sfânt în candidatul pentru funcția de supraveghetor este ceea ce influențează numirea lui. Candidatul trebuie să demonstreze că este plin de spirit sfânt prin felul în care își conduce viața lui și a familiei lui (dacă are una). El trebuie să demonstreze că are spirit

sfânt, aducând „roadele spiritului” adică, „iubire, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, mărinimie, credință, blândețe, auto-control”, și prin răstignirea cărnii cu pasiunile și dorințele ei. El trebuie să arate că este mișcat, condus de spiritul lui Dumnezeu de a prelua supravegherea turmei sale de oi. Pentru ilustrarea acestui lucru, în timpuri apostolice, Ștefan a fost ales pentru acest serviciu pentru că era un „om plin de credință și spirit sfânt”. (Faptele 6:5, 6).

²³ Ținând seama de roadele spiritului produse de candidat și în armonie cu cerințele scrise în Sfintele Scripturi de către oameni sub acțiunea spiritului sfânt, corpul de guvernare acționează, el însuși fiind mișcat de spiritul sfânt pentru care se roagă lui Dumnezeu pentru ghidarea sa proprie. Apoi, luând în considerare toate lucrurile, spiritul lui Dumnezeu își face apariția pentru a numi supraveghetori. Așa că astăzi, precum și în vremea lui Pavel, se poate spune că spiritul sfânt numește supraveghetori peste turma lui Dumnezeu pe care el a cumpărat-o „cu sângele propriului său Fiu.” (Faptele 20:28, *Schonfield*). Dacă de-a lungul timpului vreun supraveghetor se dovedește a fi rău, trebuie să ne amintim că și Iuda Iscarioteanul, pe care Isus însuși l-a ales să fie un supraveghetor apostolic, a devenit rău, trădându-și propriul Supraveghetor, Păstorul Șef, dându-l pe mâna dușmanilor să îl omoare. Acest lucru l-a făcut pe Isus, după moartea și învierea Sa și după revărsarea spiritului sfânt în ziua de Cincizecime, să aleagă alt om pentru „a prelua sarcina de supraveghetor.” (Faptele 1:16-20; 9:10-16). Așa că astăzi alt om, care a arătat de ceva vreme calitățile dorite și punctele forte necesare, trebuie să fie numit supraveghetor pentru a-l înlocui pe cel care se dovedește a fi rău. Astfel, ar fi foarte bine pentru supraveghetori și slujitori auxiliari dacă ar citi tot timpul și dacă ar medita asupra cerințelor menționate de Pavel în prima lui scrisoare către Timotei, în special capitolul trei, și scrisoarea lui Pavel către Tit, în special capitolul unu.

²⁴ În legătură cu tot ce este legat de această chestiune de numire, nici un supraveghetor numit nu ar trebui să-și trateze cu nechibzuință poziția de supraveghetor. La fiecare pas supraveghetorul trebuie să dea socoteală spiritului sfânt, care l-a făcut ceea ce este. Pe bună dreptate, atunci, el ar trebui să își amintească tot timpul cuvintele de avertizare ale lui Isus către dușmanii lui. Dușmanii au văzut cu ochii lor acțiunea spiritului sfânt al lui Dumnezeu prin Isus, când l-a vindecat pe un om posedat de demon, orb și mut, astfel încât omul a vorbit și a văzut, liber de posesia demonului. Pentru a contracara efectul pe care acest miracol îl avea asupra celorlalți observatori, dușmanii lui Isus au spus cu răutate că spiritul Diavolului a fost cel care a lucrat prin Isus pentru a face vindecarea. Isus a argumentat cu forță că de fapt spiritul lui Dumnezeu a fost cel care a lucrat prin El, pentru a scoate demonul din acel om orb și mut. Atribuindu-i această acțiune spiritului lui Dumnezeu în locul lui, Isus a mai spus: „De aceea vă spun: Orice fel de păcat și de blasfemie li se va ierta oamenilor, dar blasfemia împotriva spiritului nu se va ierta. De pildă, celui care spune un cuvânt împotriva Fiului omului i se va ierta; dar celui care vorbește împotriva spiritului sfânt nu i se va ierta nici în acest sistem, nici în cel viitor.” – Mat. 12:22-32.

²⁵ Chiar și în cer înălțatul Isus acționează prin spiritul lui Dumnezeu, și în cazul numirii supraveghetorilor. Văzând că supraveghetorii sunt numiți prin spirit, cel ce este numit supraveghetor va fi atent ca să nu abuzeze de funcția lui din motive egoiste. Așa cum a spus Petru supraveghetorilor lui: „Păstoriți turma lui Dumnezeu care este în grija voastră, nu din constrângere,... nici din iubire de câștig necinstit, ... nici ca unii care stăpânesc peste cei care sunt moștenirea lui Dumnezeu.” (1 Pet. 5:1-3). Această cale greșită ar însemna să acționeze ca Iuda, ca Balaam, ca „falșii apostoli.” (Faptele 1:16-18, 25; 2 Pet. 2:15, 16; Iuda 11; 2 Cor. 11:13-15) Aceasta este o trădare a oilor Păstorului cel Drept, ca și aceea comisă de păstorii lacomi menționați în Ezechiel 34:1-10, 17-22. Acesta ar fi un păcat împotriva spiritului care l-a făcut pe om supraveghetor. Ar fi o pervertire a scopului spiritului de a-l numi supraveghetor. Acesta ar fi un păcat, un păcat grav. Dacă se repetă și se continuă până în punctul de a-l împietri pe supraveghetor în acea condiție a inimii și comportament, el va deveni un păcat împotriva spiritului sfânt, comis de unul a cărui maturitate îl face mai condamnabil și mai răspunzător. Prin urmare, el devine tipul de păcat care nu este de iertat nici în această lume și nici în lumea care vine.

²⁶ Din cauza responsabilităților crescute care sunt puse peste supraveghetorii de astăzi, din cauza multiplelor sarcini pe care le au, și din cauza cererilor tot mai mari care le sunt adresate, un om poate ajunge să fie în neconcordanță cu cerințele sarcinii de supraveghere, din cauza vârstei sau bolii sau din cauza altor circumstanțe. Astfel, s-ar putea ca el să fie înlocuit fără să fi comis nici un păcat. Sau s-ar putea prezenta o persoană mai capabilă, și în interesul unei creșteri și a unui efort mai eficiente ar putea fi de preferat să fie transferate îndatoririle și obligațiile persoanei mai puțin capabile către persoana mai calificată. În astfel de cazuri nu se comit păcate împotriva spiritului sfânt, și nu există rușine sau reproș. Dar vai de acela care profită de avantajele pe care le are ca supraveghetor cu lăcomie, ambiție, ticăloșie și cu bună știință! El se pune în mod grav împotriva spiritului care l-a numit supraveghetor. Dacă nu va depune mult efort să își revină, își va pierde și funcția privilegiată, dar va fi și pe calea spre moartea veșnică. Păcatul lui va deveni unul de neiertat, pentru care nu se poate căi. Rușinea lui va fi enormă.

²⁷ În spiritul lui Iehova un supraveghetor ar trebui să se folosească de poziția lui pentru a câștiga viață, pentru el și pentru turma lui Dumnezeu peste care spiritul sfânt l-a numit, deci apărându-și sau justificându-și numirea. El va vedea înțelepciunea și va simți bucuria transmiterii cuvintelor lui Petru către supraveghetori, de la 1 Petru 5:1-4. „Nu întristați spiritul sfânt al lui Dumnezeu, cu care ați fost sigilați,” a spus Pavel. – Efes. 4:30

STELELE ADUNĂRII

²⁸ Astăzi, chiar dacă nu trăim în vremuri apostolice, trăim în vremuri apocaliptice, deoarece viziunile date în cartea apocaliptică, Revelația, se împlinesc în fața ochilor noștri. Împărăția lui Dumnezeu a fost născută în ceruri, națiunile au devenit furioase și furia lui Dumnezeu a venit împotriva lor, și a venit timpul fixat

ca morții să fie judecați. „Templul sanctuar al lui Dumnezeu care este în cer” a fost deschis spre vederea noastră spirituală și vedem în el „arca legământului Lui” sau simbolul prezenței Lui acolo. (Apoc. 11:18 până la 12:5). Regele său conducător, Isus Cristos, ca și Mesager sau Înger al legământului lui Dumnezeu a venit cu Iehova Dumnezeu la templul spiritual pentru demersurile judecății. (Mal. 3:1). Apostolul Ioan, pe insula Patmos, a văzut prezența Lui invizibilă la templu în viziunea „revelației lui Isus Cristos.” De la nașterea împărăției lui Dumnezeu în ceruri, în anul 1914, noi suntem „în ziua Domnului.” Ceea ce a văzut Ioan l-a dus cu viziunea până în zilele noastre, așa că el a scris: „Prin inspirație am ajuns în ziua Domnului și am auzit în spatele meu un glas puternic, ca de trompetă, spunând: ‘Scrie într-un sul ce vezi și trimite-l celor șapte adunări: din Efes, din Smirna, din Pergam, din Tiatira, din Sardes, din Filadelfia și din Laodiceea’”. Când Ioan s-a întors să vadă cine a vorbit, „a văzut șapte lampadare de aur, iar în mijlocul lampadarelor pe cineva ca un fiu al omului ... Și în mâna dreaptă avea șapte stele.” Când l-a văzut, Ioan s-a speriat teribil. – Apoc. 1:10-17.

²⁹ Cel ce a vorbit s-a făcut cunoscut ca cel înviat, gloriificatul Isus Cristos, nu prin menționarea propriului nume, ci spunând lucrurile cunoscute despre el. Apoi i-a spus lui Ioan: „Scrie lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și lucrurile care se vor întâmpla după acestea. Iată care este secretul sacru al celor șapte stele pe care le-ai văzut în mâna mea dreaptă și al celor șapte lampadare de aur: Cele șapte stele reprezintă îngerii celor șapte adunări, iar cele șapte lampadare reprezintă șapte adunări.” (Apoc. 1:19, 20). Aceste adunări ilustrează întreaga adunare de pe pământ de astăzi a celor născuți din spirit, urmașii unși ai lui Isus Cristos, toți co-moștenitorii împărăției cerurilor. În Apocalipsa, promisiunile făcute lor sunt neputrezirea și libertatea de la „a doua moarte”, o coroană de conducere și autoritate peste națiuni, pentru a le distruge în bucăți la Armagedon, o poziție în templul ceresc și în Noul Ierusalim și un loc cu Isus Cristos pe tronul Său ceresc. (Apoc. 2:7, 10, 11, 17, 26-28; 3:5, 6, 11, 12, 21). Fiecare dintre cele șapte lampadare ilustrează o adunare a acestor membri ai „turmei mici” căreia Tatăl ceresc i-a aprobat dăruirea împărăției. – Luca 12:32.

³⁰ Așa cum numărul șapte este folosit în Biblie pentru a simboliza ce este perfect din punct de vedere spiritual, cele șapte lampadare ar ilustra toate adunările acestor moștenitori ai Împărăției, sau toți acei moștenitori ai Împărăției care sunt încă pe pământ și care sunt văzuți ca o singură adunare indivizibilă, cu Isus Cristos ca și Conducătorul lor spiritual. Așadar, umblarea Lui în mijlocul celor șapte sfeșnice ar semnifica cum El este o prezență invizibilă astăzi în întreaga Lui adunare de pe pământ și umblă printre ei, inspectându-i și exprimându-și judecata. Cu această adunare a moștenitorilor Împărăției încă rămași pe pământ este acum asociată o „mare mulțime” de alte oi, pe care Păstorul cel Drept, Isus Cristos, o adună încă din vara anului 1931. Această „mare mulțime” a fost ilustrată în Apocalipsa 7:9-17.

³¹ Dar ce are gloriificatul Isus în mâna Lui dreaptă? Șapte „stele”. Acestea au o legătură cu cele șapte lampadare. Așa cum cele șapte lampadare ilustrează cele șapte adunări ale rămășiței unse a moștenitorilor Împărăției, așa și cele șapte stele

simbolizează „îngerii celor șapte adunări.” Cine sunt, deci, acești îngeri ale celor șapte adunări? Îngeri spirituali din cer, nevăzuți, care îl însoțesc pe Isus Cristos când El, Fiul glorificat al omului, vine în gloria împărăției Lui cerești? Nici vorbă. Nu trebuie să înțelegem că fiecare adunare pământească a rămășiței unse are propriul ei înger în cer, care strălucește peste ea. Nu; dacă acesta ar fi fost cazul, Isus, în cer, ar putea să transmită mesajele direct lor, în legătură cu cele șapte adunări. Contrar acestui lucru, Isus poruncește apostolului Ioan să scrie fiecărui înger al fiecărei adunări despre condiția ei. Pe pământ Ioan nu a putut scrie spiritelor-îngeri nevăzuți din cer. Cum putea Ioan să știe care stea e a cărei adunări? Cum ar putea duce sau trimite mesajul de la Isus către fiecare stea, și mai ales către cea potrivită?

³² Este în mod logic clar, deci, că toate cele șapte stele din mâna dreaptă a lui Isus ilustrează întregul corp sau numărul complet de supraveghetori ai întregii adunări aflată încă pe pământ a rămășiței de moștenitori unși ai Împărăției. Fiecare stea ilustrează supraveghetorul sau grupul de supraveghetori puși în conducerea fiecărei adunări a rămășiței unse. Nici o persoană anume nu este ilustrată în cazul nici uneia dintre stele, deoarece persoana în poziția de supraveghetor se poate schimba în timp din pricina morții sau a altor circumstanțe. Dar funcția de supraveghetor, nu vacantă, ci ocupată de o persoană care întrunește cerințele, este ilustrată de fiecare stea. Stelele ilustrează supraveghetori unși cu spirit care, la fel ca și adunările lor, sunt co-moștenitori ai împărăției cerești cu Isus. S-a întâmplat prima dată la câțiva ani după ce Păstorul cel Drept Isus Cristos a început să își adune „celelalte oi” că unele dintre acestea, potrivit nevoilor situației, au fost puse în poziții de supraveghetori de către clasa „servului credincios și înțelept”. Prima dată în anul 1937, în prima ediție din luna mai a revistei *Turnul de veghere* (pagina 130), a fost publicat anunțul următor:

³³ „SERV DE GRUPĂ – Proclamarea mesajului împărăției este extrem de importantă acum. Este datoria celor unși să voteze cine va fi serv de grupă; dar ‘cei ce cară lemne și cei ce scot apă’ (Iosua 9:21-27) pot să servească. (Deut. 16:12-15; 29:11). Când nu este nimeni capabil în grupă să completeze locurile servilor de grupă sau în comitetul de serviciu și sunt Ionadabi care au abilitate și zel, Ionadabii să fie puși în comitetul de serviciu și să li se dea șansa de a servi. Lucrarea nu ar trebui să încetinească din cauză că unora din adunare le lipsește zelul. Evanghelia trebuie proclamată acum. – Mat. 24:12.”

³⁴ Un lampadar este umplut cu ulei și aprins cu scopul de a face lumină în casele oamenilor sau în templu. Tabernaculul sfânt ridicat de profetul Moise în sălbăticia din Sinai avea un singur lampadar situat în primul compartiment sau în Sfânta. Dar în Sfânta templului construit de Regele Solomon erau zece lampadare de aur, cinci în partea de nord și cinci în partea de sud. (Ex. 25:31-40; 26:35; 40:24, 25; 2 Cron. 4:7, 20; 1 Regi 7:49). Un lampadar sau o adunare simbolică a co-moștenitorilor unși ai Împărăției trebuie să își urmeze scopul, și anume, să lase lumina să strălucească; și Isus Cristos, care umblă prin mijlocul celor șapte lampadare simbolice, ca și Mare Preot, fără nevoia unui papă pe pământ, se va asigura că aceste adunări strălucesc.

³⁵ O stea pe cer strălucește mai tare decât un lampadar pe pământ. În aceeași manieră, cine va ocupa postul de supraveghetor într-o astfel de adunare ar trebui să strălucească peste și deasupra tuturor membrilor adunării. El ar trebui să fie remarcabil ca o stea, să lase lumina veștii bune a împărăției lui Dumnezeu să strălucească peste membrii adunării și peste „celelalte oi”, acelea deja adunate sau acelea care urmează a fi adunate pentru a forma „o turmă” cu rămășița unsă. (Ioan 10:16). Bineînțeles, într-un sens general, toți membrii adunării trebuie să strălucească cu lumină spirituală din cer: „Fiți ireproșabili și inocenți copii ai lui Dumnezeu fără pată, în mijlocul unei generații strâmbe și denaturate, în care străluciți ca surse de lumină în lume.” (Filip. 2:15). În special legat de acest „timp al sfârșitului” lumii, îngerul lui Dumnezeu i-a profețit lui Daniel: „Cei înțelepți vor străluci precum lumina cerului; iar cei care îi întorc pe mulți spre dreptate, precum stelele pentru totdeauna.” (Dan. 12:3, *AS*). Așa cum spune profeția, toți membrii înțelepți ai adunării ar trebui să strălucească precum stelele, însă supraveghetorul lor în mod special, așa cum lumina stelelor se compară cu lumina lămpii. Lumina lămpii nu ajunge departe; lumina stelelor da. Supraveghetorii trebuie să fie exemple de purtători ai luminii.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. În ce mod trăim în timpuri apocaliptice?
2. Pentru ce fericire este acum timpul, conform acestei cărții apocaliptice?
3. Cine a fost Ioan cel amintit aici, și cui trebuia el să-i scrie?
4. Unde se afla Ioan atunci, și cui, în special, trebuia el să-i scrie?
5. Cu ce apostol a fost asociat Timotei, și cu ce supraveghetori a avut acest apostol o întâlnire specială de rămas bun?
6. Ce le-a spus el acestor supraveghetori, conform Faptele 20:17-28?
7. Cât timp a predicat Pavel în Efes, și totuși cine a spus el că numea supraveghetori acolo?
8. Ce este acest spirit sfânt și ce a spus Petru despre acest spirit în ziua Cincizecimii?
9. Ce fel de forță este spiritul sfânt, din ce izvor își face el apariția, prin cine și cu ce rezultate?
10. Ce au fost făcuți apostolii, prin acțiunea spiritului, la Cincizecime, și cum a devenit Saul din Tars apostol alături de ei?
11. A existat un intermediar pământesc pentru spirit față de apostoli și Corneliu, și ce se poate spune despre alți supraveghetori?
12. Prin ce mijloace au fost trimiși Pavel și Barnaba ca misionari din Antiohia, și cum?
13. Cum a fost făcută numirea de supraveghetori în Antiohia, Pisidia, și cum a fost făcut Timotei supraveghetor cu putere de numire?
14. Ce au fost trimiși să facă Pavel și Barnaba, din Ierusalim, după conferința specială de acolo, și cum a avut loc numirea lor?
15. Ce efect a avut asupra lor o astfel de exercitare a supravegherii adunărilor creștine prin corpul de guvernare de la Ierusalim?

16. Ce anume trebuie să fie adevărat despre grupul de oameni sau indivizi folosiți în numire, deși în efectuarea de numiri au fost folosiți intermediari umani?

17. Ce întrebări se ridică despre numirea de supraveghetori, de vreme ce miraculoasele manifestări ale spiritului s-au încheiat odată cu apostolii, și ce anume face sigur răspunsul?

18. În ce timpuri trăim de la 1914 încoace, și mai ales de la 1919 încoace, și astfel, ce trebuie să ne așteptăm să includă activitatea spiritului?

19. Pentru cine acționează astăzi corpul de guvernare creștin, și cum a fost făcut acesta egal față de responsabilități în aceste zile din urmă?

20. Dintre cine sunt luați membrii corpului de guvernare și astfel, ce este adevărat referitor la numirea de supraveghetori, mai ales din 1932 încoace?

21. Ce caută corpul de guvernare atunci când numește supraveghetori, și conform căror cerințe?

22. Cum se face, în realitate, numirea de supraveghetori, având în vedere acest lucru și aceasta, având mai ales în vedere ce anume din partea candidatului care influențează numirea?

23. (a) De ce se poate spune, atunci, că spiritul sfânt numește supraveghetori și astăzi? (b) Ce trebuie făcut dacă, în pofida acestui lucru, un supraveghetor face ce este rău și ce trebuie să citească meru supraveghetorii?

24. Ce cuvinte de avertisment ale lui Isus trebuie să le țină el aproape de inimă, datorită faptului că la fiecare mișcare supraveghetorul trebuie să înfrunte spiritul care l-a făcut așa?

25. Ce va avea grijă supraveghetorul să nu facă, având în vedere numirea sa de spirit, ca nu cumva să comită ce fel de păcat?

26. De ce astăzi este posibil ca unii supraveghetori să fie înlocuiți, fără să păcătuiască împotriva spiritului, însă ce se poate spune despre supraveghetorul care va persista în păcat cu voia?

27. În ce scop își va folosi supraveghetorul poziția?

28. (a) În ce fel de timpuri trăim și de ce? (b) Cum a fost dus Ioan în viziune până în zilele noastre, ce a văzut, ce a auzit și ce a făcut el?

29. Ce i-a spus Vorbitorul lui Ioan să facă, și ce ilustrează astăzi cele șapte lampadare?

30. Ce ar ilustra astăzi umblarea Vorbitorului prin mijlocul celor șapte lampadare, și cine sunt asociați astăzi cu cele șapte lampadare simbolice, din 1931 încoace?

31. Ce are Isus în mâna dreaptă, ce ilustrează acestea, și de ce n-ar putea fi avute în vedere aici creaturi spirit?

32,33. Pe cine ilustrează, atunci, cele șapte stele, și începând cu care anunț din *Turnul de veghere* „celelalte oi” au fost făcute supraveghetori?

34. Care a fost scopul lampadarului sacru, și care este acum scopul unui lampadar simbolic?

35. Cum va străluci un supraveghetor ca o stea, în comparație cu un lampadar, și cu ce lumină vor străluci toți membrii din adunare?

UMBLAȚI CU GRIJĂ

Viața în această lume modernă e precum a-i merge printr-o mlaștină, o mlaștină a degradării morale. Capcanele, obstacolele și pământul trădător sunt o amenințare constantă de fiecare parte. Un pas greșit poate conduce la a fi înghițit de nisipurile mișcătoare morale ale lumii. Prin această mlaștină rău mirositoare șerpuiește o cale îngustă care urmează pământul solid până când, în cele din urmă, duce spre o lume curată.

Această cale îngustă este calea integrității creștine. Este calea sigură, singura cale de ieșire. Isus a vorbit despre aceasta când a spus: "Strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o găsesc." - Mat. 7:14.

Dar cum poate o persoană să stea pe această cale dacă nu umblă cu atenție sau nu are un îndrumător să-l conducă și să-i lumineze calea? Un călător înțelept într-o mlaștină literală nu ar fi fără o bună călăuză sau o lumină de încredere. Și nici nu ar fi neatent la pământul de sub picioarele sale. El ar umbla cu grijă, asigurându-se că pământul este solid și nu o crustă înșelătoare cu doar o aparență de soliditate. Dar cât de mulți oameni în lume arată aceeași grijă în timp ce merg pe cursul vieții? Cât de mulți fac greșeli, nedând atenție la unde calcă sau la calea cea mai bună de urmat? Cât de mulți se gândesc sau depun efort pentru a găsi sau a merge pe calea îngustă a integrității creștine? Majoritatea poate foarte bine să spună: "Noi căutăm lumina dar, iată, întunericul; căutăm strălucirea, dar umblăm în obscuritate. Noi băjbâim după perete ca orbii; da, noi băjbâim ca cei care nu au ochi; ne împiedicăm la amiază ca la apus." - Isa. 59:9,10, AS.

O mlaștină nu este locul de poticnire și băjbâială pe căi neverificate. Nu este locul de umblat fără lumină potrivită. Totuși, cât de mulți în lume fac asta? Cât de mulți știu încotro merg sau pot fi siguri că este sănătoasă calea pe care o urmează?

Dumnezeu a știut foarte bine că omul va avea nevoie de ceva să-l îndrume. El a știut că vor fi multe căi înșelătoare care conduc în direcții diferite și care induc oamenii în confuzie amarnică. Ei ar trebui să aibă ceva care să le arate fără greș calea corectă și să fie o lumină de încredere pentru picioarele lor. El a furnizat asta dând omenirii Biblia. "Cuvântul Tău este o lampă pentru picioarele mele și o lumină pe calea mea." - Ps. 119:105.

Cu ajutorul Cuvântului Său scris, Dumnezeu ne vorbește, spunând: "Aceasta este calea, mergeți pe ea." (Isa. 30:21, AS). Dar dacă nu este dată atenție Scripturilor, cum poate o persoană să găsească acea cale? Și cum pot cei care o găsesc să rămână pe ea, dacă nu urmează instrucțiunile și principiile Cuvântului lui Dumnezeu? Ce îi va împiedica de la rătăcirea pe căile înșelătoare ale filozofiei umane, ale falsei religii și ale ideologiilor politice care doar o să-i conducă mai adânc în mlaștina lumească? Ce îi va proteja de cursele materialismului și imoralitate lumească?

Singura modalitate prin care o persoană poate sta pe calea dreaptă este să urmeze principiile drepte și instrucțiunile Cuvântului lui Dumnezeu. Ea trebuie să umble atentă, permițând Bibliei să expună căile greșite și să lumineze calea dreaptă. A ignora aceasta este precum a te împiedica printr-o mlaștină în beznă totală. Este de mirare, oare, atunci că atât de mulți oameni nu știu de fapt încotro se îndreaptă? Isus a spus cu adevărat: "Cine umblă în întuneric nu știe unde merge." - Ioan. 12:35.

Știi încotro mergi? Știi unde duce cursul vieții tale? Ești sigur că drumul pe care îl urmezi este sănătos? Unii spun că da. Dar pot ei să fie mai siguri că au dreptate, decât persoana care bătăie în beznă totală și este sigură că se îndreaptă spre direcția care și-o imaginează? Încearcă să ieși dintr-o cameră nefamiliară, în beznă totală, și vei găsi dificil de identificat cu certitudine multe obiecte peste care dai sau să fii sigur că te îndrepti în direcția corectă pentru ușa potrivită.

Nimeni nu poate fi sigur că este pe calea corectă, bazându-se pe propria pricepere. Ceea ce i s-ar părea corect, ar putea să fie de fapt greșit, deoarece este contrar legilor Suveranului suprem. De aceea este scris: „Există o cale ce i se pare dreaptă omului, dar la capătul ei sunt căile morții.” (Prov. 14:12). Doar folosind adevărurile Scripturilor, o persoană poate fi sigură care cale este corectă și care este greșită și înșelătoare.

Nevoia pentru lumina îndrumătoare a Bibliei în această lume poate fi mai bine apreciată când se ajunge la înțelegerea că lumea este chiar în condiția descrisă de către profetul Isaia: "Căci, iată, întunericul o să acopere pământul și întuneric dens popoarele." - Isa. 60:2, *AS*.

Din moment ce dumnezeul acestei lumi, conducătorul ei invizibil, este prințul întunericului, nu este ciudat ca lumea să fie în întuneric spiritual dens. Nu este un lucru neobișnuit ca aceasta să fie o mlaștină a degradării morale și nu este ieșit din comun că ea o să producă mari culturi de fructe păcătoase. Din moment ce Satan nu își dorește ca cineva să meargă pe calea îngustă a vieții, nu este oare logic că el va folosi orice mijloace înșelătoare imaginabile pentru a-i aduce pe oameni pe căi greșite și a-i împotmoli în mlaștina morală a lumii? Nu va face el ca drumurile greșite să pară corecte? Nu va populariza el falsele religii, făcându-le să pară din exterior drept adevărata religie? "Și nu este de mirare, fiindcă și Satan se preface într-un înger de lumină. Nu este deci mare lucru dacă și slujitorii lui se preface în slujitori ai dreptății." - 2 Cor. 11:14,15.

Această lume și mlaștina ei morală sunt pe cale de a fi distruse de către Dumnezeu, în viitoarea bătălie a Armagedonului. Întregul sistem nelegiuit va fi șters de pe pământ la fel cum a fost lumea înaintea Potopului. Singura cale de a supraviețui soartei acesteia și de a păși într-o nouă lume curată este a urma calea îngustă a integrității creștine. Persoana înțeleaptă va alege acea cale și va merge pe ea cu grijă, urmărind cu mare atenție felul cum merge. Atâta timp cât stă pe ea și urmează îndrumarea Cuvântului lui Dumnezeu ea nu se va rătăci în mlaștina morală a lumii.

Ce este religia comodă? Cine sunt învățătorii ei? Ce a făcut religia comodă pentru creștinătate? Ce decizie afectează destinul tău etern?

Misionarul american E. Stanely Jones l-a întrebat odată pe Mahatma Gandhi ceva ce a evocat cel mai edificator răspuns. "Sunt foarte nerăbdător să văd creștinismul naționalizat în India", i-a spus misionarul conducătorului naționalist hindus, "în așa fel încât un lucru străin să nu mai fie identificat cu un popor străin și un guvern străin, ci o parte a vieții naționale a Indiei și care să contribuie la puterea pentru ridicarea și răscumpărarea Indiei. Ce sugerați să facem, pentru ca aceasta să fie posibil?"

"Aș sugera în primul rând", a răspuns conducătorul hindus, "ca voi, toți creștinii, să începeți să trăiți mai mult ca Isus Cristos. În al doilea rând, aș sugera ca voi să vă practicați religia fără a o altera și a o nuanța. În al treilea rând, aș sugera să puneți accent pe iubire, căci iubirea este centrul și sufletul creștinismului."

O persoană care nu este creștină a lovit în mijlocul necazului creștinătății. Nu, nu a fost că principiile creștine găsite în Biblie sunt de vină; într-adevăr, pentru predica de pe munte conducătorul hindus a arătat admirație mereu! A fost pur și simplu aceasta: "Creștinii declarați, a observat el, nu-și luau religia în serios, ei nu îl imitau pe Isus Cristos și atenuau cerințele creștinismului. Pe scurt, Gandhi a realizat că creștinătatea și-a făcut religia comodă.

MORALITATEA ÎN DECLIN, BISERICILE ÎN CREȘTERE

Putem să îl învinovățim cu adevărat pe Mahatma Gandhi că nu a vrut ca religia comodă a creștinătății să fie naționalizată în India? Când privim la Creștinătate și vedem crima și imoralitatea crescând, ne-am dori noi, dacă nu am fi creștini, să adoptăm o asemenea religie? J. Edgar Hoover a spus de curând că America este în mijlocul "unui val în continuă creștere a crimei." Un expert în detectarea de minciuni din Chicago, care a verificat angajații a 1 454 de companii pentru tendințele lor de fraudă, a spus tăios: "Astăzi toți lucrează ca nebunii și toți fură ca nebunii." Între timp conducătorii bisericii ne spun că numărul membrilor bisericii urcă spre noi înălțimi.

Care este răspunsul la ghicitoarea unui grafic care ar arăta o linie în creștere a crimei și o linie în creștere a membrilor bisericii, una lângă cealaltă? Ar putea fi că

religia comodă este răspunsul? Nici un număr mic de învățători religioși nu cred că este așa. "Există un număr imens de oameni care se alătură bisericii, dar ce înseamnă acest lucru, nu știu", a spus predicatorul episcopal Bernard Iddings Bell. "Nu sunt sigur că înseamnă ceva.... Este prea ușor să fi în biserică."

Evanghelistul Billy Graham a fost cel care a arătat, de asemenea, spre învățătorii religiei comode: "Nu există îndoială că noi experimentăm cea mai mare renaștere religioasă în istoria Americii. Totuși, pare să fie puține dovezi în legătură cu creșterea moralității personale. ... A deveni un membru al bisericii în America este ușor, prea ușor !"

Nu numai învățătorii religioși, ci însuși Biblia arată spre religia comodă care astăzi este în vogă. "Căci va fi un timp când nu vor suporta învățătura sănătoasă", a avertizat apostolul Pavel, „ci, potrivit dorințelor lor, își vor strânge învățători care să le gâdile urechile." - 2 Tim. 4:3.

Aici Biblia a prezis că masele de creștini declarați vor strânge învățători, învățători ai religiei comode. Acești învățători vor gâdila fanteziile oamenilor și vor spune lucruri liniștitoare în urechile lor. Ei vor denatura Cuvântul lui Dumnezeu așa încât religia lor să necesite puțină trudă din partea oamenilor și le va permite să rămână într-o poziție bună chiar dacă ei nu sunt în armonie, din punct de vedere moral, cu principiile creștine.

"A fost o perioadă când să ieși din linie, din punct de vedere moral, însemna excomunicarea din orice sectă creștină", a scris preotul George Birney în *Secolul Creștin* din 11 ianuarie 1956. "Astăzi noi suntem orbi la faptul că oamenii noștri ies din linie." Apoi, arătând spre vina pentru imoralitatea totală dintre oameni în forțele armate, preotul a spus: "Adesea le spun colegilor mei, preoți, că bisericile noastre au eșuat. ... Sunt convins că această imoralitate este vina noastră și că este timpul să ne recunoaștem vina. ... Noi am crescut o generație care este analfabetă din punct de vedere biblic, teologic și moral. Și aceasta este vina bisericilor. ... Unde au dat greș bisericile noastre? Un singur lucru: noi am făcut aderarea la biserică, ca membru, prea ușoară."

Această aderare ușoară face bisericile mai mult ca niște cluburi sociale decât ca orice altceva. Asemenea comparație o face Warran Ashby, profesor asociat de filozofie la Colegiul de Femei al Universității din Carolina de Nord. Acest profesor, care a servit și ca pastor al mai multor biserici metodiste, a scris în ediția din ianuarie 1957 a publicației *Teologia Astăzi*:

"Ar putea fi nevoie de bani, dar nu și de virtute, pentru a fi membrul clubului rural.... Ar putea fi necesară afilierea religioasă, dar nu și prea multă credință, pentru a fi un cavaler al lui Columb sau un Mason.... Aceleași caracteristici sunt prezente în cadrul bisericii locale. ... Cerințele de intrare ale bisericii, la fel ca cele ale unui club social, sunt în principal externe și ele asigură un statut. ... Cerințele sunt externe în așa măsură încât cineva trebuie să declare o credință înaintea oamenilor; dar aceasta nu înseamnă în mod necesar că mărturisirea este valabilă în fapt la fel ca în cuvinte. Și, din nou la fel ca un club social, după ce cerințele de intrare sunt îndeplinite, cerințele pentru a rămâne în biserică nu sunt dificil de

îndeplinit. Nu este greu să fii un Rotarian. Nici să fii membru al unei biserici locale nu este greu."

CAUZA CONDIȚIEI CREȘTINĂȚII

Când o familie încearcă să meargă pe acest principiu de lejeritate personală în loc de cel al disciplinei, al autocontrolului, al cooperării prin sacrificiu și al iubirii, se îndreaptă, oare, ea spre o viață confortabilă? Sau se îndreaptă spre stânci? Ce se întâmplă atunci cu marea familie de creștini declarați ai creștinătății? Aceasta nu numai că merge după principiile lejerității spirituale, ci este ca o familie în care copiii dictează părinților cum să fie instruiți și educați. În loc să preia conducerea și să învețe Cuvântul lui Dumnezeu pur și neschimbat, învățătorii religioși furnizează provizii pentru mase. Este, oare, de mirare că acea corabie a religiei comode a creștinătății a naufragiat de două ori pe stâncile a două războaie mondiale?

Chiar înainte de Al Doilea Război Mondial, doctorul misionar, Dr. Albert Schweitzer, a scris în *Creștinismul și Religiiile Lumii*: „Umilință amarnică ne așteaptă pe noi toți cei care predicăm Evanghelia în țări îndepărtate. Unde este cu adevărat religia voastră etică’ – aceasta este întrebarea care ne-a fost pusă, indiferent dacă suntem printre popoare mai primitive în locuri marginase sau printre clasele educate în marile centre ale civilizației estice sau africane. Ceea ce a realizat creștinismul, ca religia iubirii, se crede că a fost șters de faptul că el nu a reușit să educe națiunile creștine la pace și că în Război s-a asociat atât de mult cu cele lumesti și ură, de la care până astăzi nu s-a îndepărtat încă. Acesta a fost atât de necredincios spiritului lui Isus ... Și de ce am căzut atât de jos? Deoarece am socotit că este un lucru ușor să avem spiritul lui Isus.”

Din moment ce creștinătatea a decăzut cu bună știință atât de jos, de ce continuă învățătorii religioși să învețe o religie comodă? Răspunsul vine chiar de la învățători. „Sunt lucruri pe care știm că ar trebui să le facem, dar ne temem că ne vom pierde locurile de muncă dacă le facem”, a spus Dr. Benjamin E. Mays, președintele Colegiului Morehouse, Atlanta, Georgia. „La urma urmei, un slujitor trebuie să trăiască. Poate dorința de a avea securitate economică, aprobare socială și acceptare sunt ceea ce slăbesc biserica în mesajul ei.” Fără îndoială, din motive similare, Dr. Paul Calvin Payne, un preot prezbiterian din Philadelphia, a spus: „Noi nu am îndrăznit să înfruntăm adunarea noastră cu o evanghelie dură”. Și prelatul britanic, Pastorul H.R.L., a explicat odată: „Mândria noastră, privilegiile noastre, demnitatea noastră stau în cale.”

RELIGIA COMODĂ VERSUS ADEVĂRATUL CREȘTINISM

Astfel, învățătorii religioși știu ce s-ar întâmpla dacă ar preda Cuvântul neschimbat al lui Dumnezeu, dacă ar insista în ascultarea față de poruncile lui Cristos. Ei știu că masele ar considera o asemenea concepție de închinare, chiar dacă sută la sută creștină, prea strictă, prea restrictivă, prea grea. Învățătorii știu ce s-ar întâmpla când masele ar afla că religia lor taie direct în obiceiurile lor personale, că cere o moralitate în completă armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu și

chiar afectează modul lor de a face afaceri, astfel schimbând întregul aspect al vieții lor. Nu, ei nu ar fi entuziasmați de aceasta; ei ar abandona-o pentru una mai comodă, exact așa cum a prezis Isus Cristos, precum este înregistrat în traducerea populară a Bibliei creștinătății, *Versiunea Standard Revizuită*.

„Intrați pe poarta cea strâmtă, căci largă și spațioasă este calea care duce la distrugere și mulți sunt cei ce intră pe ea, în timp ce strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o găsesc.” – Mat. 7:13,14.

Nu mulți, în comparație cu milioanele de creștini declarați ai creștinătății, ar rămâne cu o religie care cere să intre „pe poarta strâmtă”. Știind asta, conducătorii religioși ai creștinătății conduc masele pe calea ușoară. „Dacă bisericile ar fi să devină mâine în întregime creștine”, a scris prelatul englez Pastorul H.R.L. în *Nerăbdarea unui Paroh*, „și dacă toți preoții lor ar fi să profetească – adică, să vorbească Cuvântul arzător al lui Dumnezeu în auzul oamenilor – este mai mult decât sigur că locurile de închinare ar fi mai goale decât sunt astăzi și este cert că un număr bun de preoți ar fi omorâți cu pietre. Nouă nu ne plac profeții până când nu sunt morți și chiar atunci în timp ce noi îi comemorăm în piatră și le stereotipizăm mesajele pentru totdeauna, într-o formă pe care ei înșiși ar condamna-o, noi ar trebui să fim grav deranjați dacă ... ei ar contempla, reîntorcându-se să-și continue obiceiul obositor de a spune lucruri incomode. Nu știu ... ce răspuns ar rezulta dacă creștinismul ar fi prezentat înaintea oamenilor în întreaga prospețime originală.”

Dar acel răspuns este cunoscut. Este știut de către sute de mii de persoane care, venind din toate națiunile, rasele și limbile și-au răspuns singure. Ei au răspuns „învățăturii sănătoase” de la care masele se îndepărtează. Da, ei au răspuns la vestea bună a împărăției lui Dumnezeu care este predicată în întreaga lume de către societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova.

Și de ce au răspuns ei? Deoarece ei văd în Societatea Noii Lumi fructele iubirii asemănătoare cu cele ale lui Cristos, adevărata moralitate și învățătură creștină care nu este denaturată pentru a-i mulțumi pe cei care vor să le fie gădilate urechile. Ei văd locul unde religia comodă a creștinătății conduce masele și știu principiul Bibliei: „Dacă un om orb călăuzește alt orb, amândoi vor cădea în groapă.” Așadar, ei au luat decizia care le afectează destinul etern. – Mat. 15:14.

Religia comodă sau creștinismul original – care va fi pentru tine?

Focuri de armă în Biserică

Un titlu ciudat a apărut în numărul din 17 Iunie 1957 al ziarului *Daily Star* din Beirut – „19 persoane ucise în focurile de armă din Biserica Zghorta”. Ce a provocat acest episod șocant? Pentru răspuns trebuie să cunoaștem ceva despre o vrajbă de familie din Zghorta, un sat de munte din partea de nord a Libanului. El este alcătuit din catolici maroniți, o ramură a bisericii romano-catolice. În acest sat maronit locuiesc două familii mari, puternice, numite Dweihi și Franjeh. Pentru

ceva timp a existat o dușmănie de moarte între aceste două familii. Acest lucru duce deseori la focuri de armă. „Atunci când se ceartă”, relatează ziarul *Time*, „ei sunt atenți să meargă la biserică și să ceară ajutorul lui Dumnezeu pentru a-și atinge scopurile, și chiar atunci când sunt în continuă mișcare, ei pierd rareori Liturghia de Duminică. Recent, un conflict ciudat a adus vrajba la un conflict culminant.

În timpul înmormântării unui fost primar și verișor al episcopului maronit din Tripoli, un membru al familiei Dweihi a ținut un discurs. Acesta a fost considerat dăunător pentru deputatul prezent din district, care este membru al familiei Franjeh. Aceasta a survenit după ce un preot catolic numit Simaan Dweihi s-a implicat în politică; el s-a nominalizat ca un candidat pentru parlament din partea guvernului. Acest lucru nu a plăcut lui Hamid Franjeh, un purtător de cuvânt important al opoziției. Existau suspiciuni că preotul Dweihi intrase în politică pentru a discredita familia Franjeh și pentru a contracara șansele lui Hamid Franjeh la președinție.

Rivalitățile de familie agravate de campania politică au devenit mai tensionate. Preotul maronit Simaan, a relatat revista *Time*, „poartă de obicei un pistol mare în cercurile sale clericale, și rareori călătorește fără o escortă de patru sau cinci rude înarmate”. Împușcăturile au început în cimitir, întrerupând o procesiune solemnă a șase episcopi îmbrăcați în robe roșii și a mai mult de 100 de preoți cu barbă. Se auzeau pistoale. Au izbucnit mitralierele. S-a dezlănțuit iadul. În scurt timp au început să zboare gloanțe spre inima bisericii, unde aproape 2 000 de oameni participau la un serviciu de înmormântare a unui șeic din apropiere. Preotul Dweihi înarmat cu pistol a fugit în sacristie pentru a se ascunde, dar a suferit o rană de glonț la mână. Timp de cincisprezece minute, conform ziarelor, „au fost trase mii de gloanțe”. Când s-au terminat împușcăturile, mai mult de 100 de persoane fuseseră rănite. Nouăsprezece persoane au murit. Patru zile mai târziu numărul morților a ajuns la treizeci, cu alte zece persoane încă în stare critică. Unsprezece persoane fuseseră ucise chiar în biserică. Cel puțin un copil și o femeie au murit, și au fost uciși trei preoți. Alți trei preoți au fost răniți.

Un preot în politică a dus la rezultate tragice.

SUPRAVEGHETORI LA DREAPTA LUI CRISTOS

„Îngerului adunării din Efes scrie-i: Iată ce spune cel care ține cele șapte stele în mâna dreaptă, cel care umblă în mijlocul celor șapte lampadare de aur.” (Apoc. 2:1). În ascultare de această poruncă de la Cristos cel glorificat, Ioan, fără îndoială, a scris supraveghetorului sau grupului de supraveghetori din adunarea din Efes. În vremea lui Ioan, unii dintre acești bătrâni posibil să-l fi întâlnit pe apostolul Pavel cu ani înainte, când a spus aceste cuvinte

de rămas bun: „Fiți atenți la voi înșivă și la toată turma, în mijlocul căreia spiritul sfânt v-a numit supraveghetori, ca să păstoriți adunarea lui Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu sângele propriului său Fiu. Știu că după plecarea mea vor intra printre voi lupi asupritori, care nu vor trata turma cu tandrețe, și că se vor ridica bărbați chiar dintre voi care vor vorbi lucruri denaturate ca să-i tragă pe discipoli după ei. De aceea, rămâneți treji.” (Faptele 20:28-31). Ioan era acum pe insula de pedeapsă din Patmos, nu așa departe de Efes, și el avea grijă ca supraveghetorii din Efes, la fel ca și supraveghetorii celorlalte adunări numite în Asia Mică, să ducă întreaga Revelație, cu propriul ei mesaj, fiecărei adunări.

2. Prin cuvintele de deschidere din cuvântarea sa, Isus Cristos le-a reamintit acelor supraveghetori efeseni, cât și celor din toate celelalte adunări, că ei erau în mâna Lui dreaptă, sub puterea și controlul Său și sub favoarea și protecția Sa. „Nimeni nu îi va smulge din mâna mea”, a spus El. (Ioan 10:28). La fel ca în aceste vremuri apocaliptice supraveghetorilor, în special supraveghetorilor unși cu spirit, peste adunările turmei lui Dumnezeu, le este reamintit că ei sunt în mâna lui Cristos și trebuie să fie îndrumați și folosiți de către mâna sa și nu trebuie să-i opună rezistență sau să i se împotrivescă. Astăzi nu mai există nici o adunare a martorilor lui Iehova în Efes, aproape de coasta Mării Egee. Dar condiția din adunarea de atunci a preumbrit condiția care ar putea fi adevărată într-o adunare sau în adunările martorilor creștini ai lui Iehova de astăzi. Condițiile în toate cele șapte adunări numite în Asia Mică au fost folosite pentru a ilustra condițiile diferite aici și acolo, astăzi, printre adunările turmei lui Dumnezeu. Este, prin urmare, potrivit pentru „stelele” adunării, supraveghetorii unși ai tuturor adunărilor, să fie înștiințați despre condițiile care corespund cu cele preumbrite în mesajele lui Cristos pentru cele șapte adunări din Asia Mică. Ei trebuie, apoi, să urmeze instrucțiunile lui Cristos, drept oameni la dreapta lui, în lucrarea de corectare a condițiilor nepotrivite și să ajute toți membrii să depășească și să biruiască această lume veche acum, în zilele ei din urmă.

3. Pe atunci, dacă era trimis un anume mesaj de la Cristos, prin Ioan, „steaua” adunării citea mesajul adunării în beneficiul căreia a fost scris. În același fel astăzi, supraveghetorii adunărilor citesc comunicatele respectivelor adunări, după cum sunt permise de la corpul de guvernare al clasei „servului credincios și înțelept.”

SFEȘNICUL DIN EFES

4. La fel ca adunarea din anticul Efes, adunările de astăzi s-ar putea să aibă fapte și lucrare grea și un record de rezistență de luat în considerare. Ele se poate să nu se fi afișat cu oameni răi. Referitor la oamenii care pretind a fi apostoli sau succesori ai apostolilor, ei i-au testat pe aceștia prin Scripturile inspirate și au aflat că sunt mincinoși în declarațiile lor. Ei s-au întors la învățăturile apostolilor și la calea de a face lucruri, dând o „luptă grea pentru credința care le-a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna.” (Iuda 3). De ani ei au stat cu fruntea sus de dragul numelui lui Cristos și nu s-au obosit. Dar întrebarea este: Au abandonat ei iubirea pe care o aveau la început? Din cauza creșterii fărădelegilor în creștinătate s-a răcit iubirea lor? A

fost iubirea lor înstrăinată de atracția pentru această veche lume materialistă? Au obosit ei să arate afecțiune pentru Cristos, care cere hrănirea oilor și deținerea unei atitudinii mentale care a fost în El? Cristos este împotriva lor, dacă ei au abandonat acea căldură, acel zel și acea iubire neîmpărțită pe care au avut-o la început. Dacă este așa, ei au nevoie de ajutor să se întoarcă acolo unde au fost și să recupereze ce au pierdut.

5. Este responsabilitatea supraveghetorului, a „stelei” adunării, să lumineze calea înapoi pentru cei cărora Cristos le reproșează această pierdere a primei lor iubiri. Ei ar trebuie să facă pași ca să provoace în aceste persoane această iubire originală. Iubirea lor pentru oile lui Cristos va determina supraveghetorii să iasă și să încerce să-i aducă înapoi pe cei care stau departe de întâlniri sau care devin nepăsători. Ei vor încerca să contracareze pericolul pe care Isus l-a prezis: „Din cauza înmulțirii nelegiuirii, iubirea celor mai mulți se va răci.” (Mat. 24:12) Ei realizează că cel care pierde prima iubire nu poate fi un membru final al adunării lui Dumnezeu. Este timpul, așadar, să ne reamintim de unde a căzut cineva, și apoi s-a răzgândit și s-a întors la vechile fapte. Altfel cineva nu va acționa drept o parte a lampadarului, adică, să lase lumina să strălucească. El nu va lua parte în serviciul lampadarului. Dacă un supraveghetor și-ar lăsa toate oile să crească fără iubire, să cadă și să înceteze să strălucească, Cristos, de fapt, i-ar lua lampadarul. El ar fi ca o stea fără lampadar sau adunare. Astfel el trebuie să aibă grijă ca lampadarul adunării să strălucească și să lumineze partea lui de câmp, care este lumea.

6. În scrisoarea de rămas bun către supraveghetorii efeseni, Pavel a avertizat că sectele vor fi formate din învățători apostatați, care vor încerca să tragă discipolii după ei. La fel ca adunarea din Efes, supraveghetorul și adunarea ar trebui să-și păstreze ura intensă pentru sectarism, precum „faptele sectei lui Nicolae”, deoarece Isus Cristos, Capul corpului invizibil, urăște, de asemenea, sectarismul, urmarea acestui sau aceluia om pe pământ.

7. Noi cei care suntem asociați cu un lampadar sub o „stea” supraveghetor ar trebui să ne ținem urechile pregătite să asculte ceea ce spune spiritul lui Dumnezeu. Noi trebuie să ascultăm declarația inspirată de Dumnezeu. Isus a spus: „Cel care are urechi să audă ceea ce spune spiritul adunărilor”, cele șapte adunări ale Asiei care au ilustrat toate adunările similare de astăzi. Chiar și Isus din cer vorbește prin spiritul sau forța activă a lui Dumnezeu, astfel încât într-adevăr Dumnezeu este cel care vorbește prin Isus. Astfel Isus pune mai mult preț și autoritate pe spiritul lui Dumnezeu decât pe Sine, ca să ne avertizeze împotriva înfăptuirii păcatului mortal împotriva spiritului lui Dumnezeu. Pe pământ Isus a vorbit sub acțiunea spiritului lui Dumnezeu și sus în cer el nu s-a schimbat. – Isa. 61:1, *AV*; Luca 4:16-21; Evrei 13:8.

8. Cei care au căzut în anumite privințe și care au nevoie să facă o recuperare, au multe de depășit. (1 Pet. 4:17,18) De fapt, toți membrii adunării au multe de învins. Ei trebuie să se dovedească cuceritori; dar pentru aceasta există o răsplată. Spiritul lui Dumnezeu îi încurajează pe toți mai departe să biruiască lumea lui Satan cu această promisiune: „Celui care învinge îi voi da voie să mănânce din pomul vieții, care este în paradisul lui Dumnezeu.” (Apoc. 2:7). Pentru adunarea

născută de spirit este cazul ori de a câștiga acea viață cerească alături de Dumnezeu, ori de a nu câștiga viață eternă nicăieri în altă parte. Biruirea este posibilă. Despre acest lucru nu este nevoie să ne îngrijorăm. Isus a spus: „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace prin Mine. În lume veți avea necazuri, dar curaj! Eu am învins lumea.” – Ioan 16:33.

SFEȘNICUL DIN SMIRNA

9. Sunt astăzi cei care sunt la fel ca adunarea din Smirna antică. Pentru aceștia este dat un mesaj de încurajare prin „steaua” supraveghetor. Un lucru care este rostit în favoarea lor este că ei nu sunt materialişti precum această lume; modul lor de viață este fără iubire pentru bani și ei sunt mulțumiți cu lucrurile materiale la îndemână. Cristos știe că ei sunt săraci din punct de vedere material. Pe pământ și El a fost prea sărac, dar El a fost atunci bogat spiritual și El știe de altfel că și ei sunt bogați spiritual. Ei nu îi imită pe cei care pretind, cu falsitate, că sunt iudei, dar care batjocoresc când pretind așa ceva; căci ei nu sunt credincioși numelui; ei nu îl laudă pe Iehova, precum făcea Leea, mama lui Iuda. (Gen 29:35). În loc să fie adunarea lui Dumnezeu, cum a fost cândva națiunea izraelită până când l-a respins și l-s ucis pe Cristos Mesia, ei sunt o „sinagogă a lui Satan”. Ei sunt materialişti și urmează lucrurile nespirtuale ale lumii lui Satan.

10. Creștinii la fel ca adunarea din Smirna nu îi copiază pe cei din „sinagoga lui Satan” în materialismul lor, în păstrarea tradițiilor în locul Cuvântului lui Dumnezeu, a Sionismului lor politic al vremurilor actuale și în respingerea lor a împărăției stabilite a lui Dumnezeu. Oameni care acum pretind a fi iudei spirituali sau iudei în interior, dar care nu sunt adevăratul și spiritualul „Israel al lui Dumnezeu”, îi imită pe iudeii naturali lipsiți de credință și ei, de asemenea, sunt „sinagoga lui Satan”. Adevărații creștini de astăzi, care imită adunarea din Smirna, sunt adunarea lui Iehova și ei transmit și susțin numele Său sfânt. Pentru a transmite aceste cuvinte de la Cristos împotriva materialismului, o „stea” sau un supraveghetor de adunare nu poate să fie materialistă, astfel să stabilească un exemplu rău, contrar cuvintelor lui Cristos.

11. Neputând să ia tot cu el în mormânt, un materialist se teme să moară în principiu. El nu poate să se bucure de deposedarea de bunurile sale dacă, în mod credincios, calcă pe urmele lui Cristos. Cristos nu s-a temut să moară pentru că a susținut sus și tare suveranitatea universală a lui Iehova; El nu a fost un materialist. Dacă El nu s-a temut să se golească și să lase deoparte gloria Sa cerească, El nu s-ar împotrivi să se despartă de lucruri mai neînsemnate, lucrurile materiale pământești. El ne spune să facem precum a făcut El, să nu ne temem de suferințele pe care urmașii lui sunt obligați să le suporte în „timpul sfârșitului” acestei lumi, în special acum, când Satan Diavolul a fost alungat din cer și face război cu rămășița credincioasă a seminței femeii lui Dumnezeu. Noi vom înfrunta în curând atacul complet al lui Gog din Magog asupra rămășiței și a însoțitorilor ei. Cuvintele lui Isus pentru adunarea din Smirna sunt așadar oportune și bune; nu vă temeți de acel atac furios și nici de lucrurile pe care trebuie să le suportăm înainte – închisoare, „un necaz de zece zile”, sau moarte violentă. El însuși a murit odată,

dar s-a întors la viață prin puterea omnipotentă a lui Dumnezeu și nu mai poate muri, fiind de nerănit de „a doua moarte”. El acum are toată puterea în cer și pe pământ și poate oferi coroana vieții urmașilor lui credincioși. La fel ca El, singurul Suveran, „singurul care are nemurirea”, urmașii lui care biruiesc această lume condamnată vor fi puși dincolo de vătămare de a doua moarte. (Apoc. 2:8-11) O „stea” sau un supraveghetor de adunare ar trebui să fie un biruitor al lumii drept un exemplu corect.

SFEȘNICUL DIN PERGAM

12. Anticul Pergam a fost un oraș sacru al păgânilor, un oraș religios al păgânismului. Pentru șeful zeilor lui, numit Zeus sau Jupiter, el avea un templu cu un altar de cincizeci de picioare înălțime. Această capitală antică a provinciei romane din Asia a devenit un centru vestit de venerare a împăratului roman și al altor culte păgâne. În perioada romană a existenței sale un templu a fost construit pe acropolele Pergamului pentru Împăratul Cezar Augustus, „Augustus cel divin”. Orașul a fost celebrat pentru fidelitatea sa față de Roma, capitala Cezarilor. Un refuz de a se alătura venerației păgâne a lui Cezar, împăratul, putea să conducă la moartea cuiva ca un martir pentru suveranitatea universală a lui Iehova Dumnezeu. Cu asemenea practică a venerației Diavolului aici în Pergam, cu conducerea Diavolului asupra oamenilor intensificată aici, cu zeificarea oamenilor și venerarea puterii imperiale a oamenilor, nu a fost fără un motiv bun pentru care adunarea din acel oraș era cunoscută ca locuind „acolo unde este tronul lui Satan”.

13. Astăzi, cu naționalismul atât de agresiv, cu imaginile și simbolurile naționalismului tratate ca sacre sau idolatrizate, cu chipul Națiunilor Unite adorat de mai mult de optzeci de națiuni ale lumii și cu Satan Diavolul acum printre locuitorii pământului și având mare furie, rămășița adunării lui Iehova și însoțitorii ei sunt precum Pergamul, locuind acolo unde este tronul lui Satan. Poate Cristos să ne laude și pe noi prin îngerul adunării pentru susținerea numelui Său și că nu ne-am negat credința în El drept Salvator și Rege, chiar dacă mii dintre frații noștri creștini au fost martirizați, precum Antipa, pe care Cristos îl numește „martorul meu, cel credincios, care a fost ucis de partea ta, unde locuiește Satan”? Dacă poată să facă asta, atunci noi suntem precum adunarea din Pergam din acest punct de vedere.

14. Totuși, nu trebuie să uităm că există cei care sunt nerăbdători să ne facă rău spiritual, prin urmare, rău etern. Cine sunt aceștia? Persoane religioase precum Balaam și ca învățătorii sectei lui Nicolae. În mod materialist, Balaam a încercat să-și transforme funcția de profet într-o afacere, pentru a obține câștig material, chiar și cu costul de a blestema națiunea sfântă a lui Iehova, Israel. Când Iehova Dumnezeu a transformat blestemul intenționat într-o binecuvântare pentru Israel, atunci Balaam a încercat să lucreze cu puterea politică a acestei lumi, simbolizată de către Regele Balac. El a încercat să ademenească Israelul în închinarea la idoli, la demoni, prin intermediul fetelor păgâne ale căror corpuri erau dedicate manipulării necurate de către închinătorii dumnezeului fals, Baal din Peor. Aceasta

I-a obligat pe Iehova să blesteme, nu întreaga națiune Israel, ci pe cei care au cedat intrigii profetului lacom de câștig, Balaam.

15. Astăzi „steaua” supraveghetor a unei adunări ar trebui să se dovedească la fel ca Fineas, fiul lui Eleazar, fiul lui Aaron, marele preot. Cu acea ocazie antică, Fineas a dezrădăcinat asemenea lucrări viclene ale conducătorilor religioși, precum Balaam. (Num. 22:1 până la 25:15; 2 Pet. 2:15,16; Iuda 11). Supraveghetorul de astăzi ar trebui să conducă adunarea în marș spre Noua Lume. El nu ar trebui să încerce să împiedice sau să permită blocarea marșului nostru cu succes, spre destinația noastră, dincolo de bălălia de la Armagedon. El trebuie să se examineze constant că nu își comercializează poziția profetică, funcția responsabilă și solemnă. El trebuie să se păzească împotriva infiltrării venerației sexuale din această lume și a furișării sectelor religioase.

16. Oricine este vinovat de aceste lucruri trebuie să se pocăiască, da, pocăință fără întârziere, căci curând Cristos o să vină să execute judecata divină. În gura Lui El are puterea celei de-a doua morți pentru oricine se lasă biruit de această lume. Noi trebuie să fim atenți să nu determinăm sabia de execuție a gurii lui Cristos să lupte împotriva noastră. Aceasta ar însemna moartea noastră sigură, „a doua moarte”, ilustrată de către Gheena. Precum stelele sub El, supraveghetorii adunărilor ar trebui să se păstreze în deplină înțelegere cu Îngerul legământului lui Iehova, Principalul Supraveghetor, care este acum la templu pentru procedurile de judecată. Aceasta nu este vremea pentru a fi biruit de către o lume pe care însuși Cristos a biruit-o. Este vremea să cucerim lumea precum a făcut El și cu ajutorul Său. Spiritul lui Dumnezeu, vorbind prin El, promite o mare răsplată, nemurire în împărăția cerească și o nouă relație cu Iehova Dumnezeu, ilustrată de incoruptibila mană ascunsă și o piatră albă cu un nou nume scris pe ea, pe care numai biruitorul îl va înțelege pe deplin, la timpul potrivit. Supraveghetorii ar trebui să fie credincioși în transmiterea acestui mesaj. – Apoc. 2:12-17.

SFEȘNICUL DIN TIATIRA

17. Condiții ca acelea care au existat în adunarea din anticul Tiatira trebuie să primească atenție din partea supraveghetorului „stea”, în grija căruia au ajuns acestea. Cristos, care vede ca și cum ar avea ochii din flăcări de foc și care umblă ca și cum ar avea picioare incoruptibile, îndurătoare, ca dintr-un cupru fin, a văzut că acea adunare din Tiatira a avut o creștere a lucrărilor pentru folosul ei. Dar noi nu trebuie să ne gândim că doar așa o persoană face o înregistrare minunată și spectaculoasă în lucrarea fizică a organizației lui Dumnezeu și timpul petrecut în aceasta, și că poate fi nepăsătoare față de morala sa. Faptul că nu poată să facă asta a necesitat să fie scos în evidență la adunarea din Tiatira; el trebuie să fie scos în evidență și astăzi.

18. Izabela, fiica regelui păgân al Sidonului, a fost dată în căsătorie, din considerente politice, Regelui Ahab. Ea și-a folosit poziția să facă un mare dezastru religios împărăției Israelului. O Izabela, o femeie sau un grup de femei cu caracteristici ca cele ale reginei Izabela, a intrat în adunarea din Tiatira. Dar adunarea sub supraveghetorul ei „stea” nu a acționat să învingă și să desființeze

această influență a femeii la învățătură falsă, venerație falsă și imoralitate religioasă și fizică. Cristos a dat adunării timp să acționeze cu privire la această problemă și astfel a dat clasei „femeii Izabela” timp să se căiască. Dar din moment ce adunarea din Tiatira a tolerat cu nepăsare acțiunile acestei clase necurate și necreștine din ea, Cristos însuși a avertizat despre acțiunea care va fi luată față de această clasă nepocăită. Care anume? S-o ucidă cu mare necaz în văzul tuturor adunărilor, pentru ca ele să știe că Supraveghetorul Principal nu tolerează o astfel de clasă nepocăită.

19. Un supraveghetor al unei adunări nu îndrăznește să cedeze învățaturii și influenței Izabelei de astăzi. Cei care comit adulter spiritual și fizic cu ea nu pot să scape de ochii de foc ai Principalului Supraveghetor, ci sunt pe calea spre execuție dacă nu se căiesc. Nu este nevoie ca noi să intrăm în asemenea adulter ca să ajungem să cunoaștem cum este prin experiență și astfel „să cunoaștem ,lucrurile întunecate ale lui Satan.” Judecătorul care știe în principiu ce este, ne avertizează împotriva acestuia. Avertismentul lui este suficient. Ar trebui să îl luăm în considerare. Atunci Cristos nu va pune asupra noastră o sarcină de responsabilitate și noi vom fi liberi de responsabilitatea adunării pentru condițiile rele din ea. Aluatul păcatului nu trebuie lăsat printre noi, să strice în cele din urmă ce ne-a mai rămas bun. Cristos sfătuiește: „Păstrați-vă ce aveți până voi veni.” Aceasta va cere biruirea lumii.

20. Celui care, pe pământ, biruiește această lume, împotrivindu-se poftelor ei, obiectivelor ei neevlavioase, metodelor și practicilor ei, îi va fi dată autoritate cerească asupra națiunilor. Cei care își încheie cariera pământească credincioși, ca și cuceritori ai lumii, în imitarea lui Isus, vor fi înviați la putere cu El în cer și i se vor alătura când va zdrobi națiunile dușmane în bucăți, în viitorul „război al zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic”. Aceasta va fi o biruire a acestei lumi într-un alt fel. Aceasta va fi o victorie pentru noua lume a lui Dumnezeu. Acum adunării creștine îi sunt date stelele simbolice, credincioșii supraveghetori. Iar apoi în învierea la viață în cer, adunării îi va fi dată „steaua dimineții”, care este Isus Cristos, Mirele. – Apoc. 2:18-29; 22:16.

21. Prin urmare, femeile să-și vadă propria poziție în adunare. La ocazii potrivite să poarte capul acoperit, drept un semn de supunere, drept un semn că nu vor încerca să uzurpe poziția bărbatului, indiferent că este o „stea” supraveghetor sau un slujitor auxiliar. Nici un frate să nu fie indus în adulter spiritual sau trupesc. Toate adunările să protejeze cu gelozie ceea ce au, puritatea creștină a doctrinei și a comportamentului și comoara mărturisirii Împărăției. Atunci venirea lui Cristos drept un Executor al judecății va fi, nu cu o pedeapsă mortală, ci cu recompensele Lumii Noi.

SFEȘNICUL DIN SARDES

22. La fel ca un serv de circuit sau un supraveghetor general, Cristos inspectează toate felurile de condiții din adunările de sub sarcina Sa, inclusiv o asemenea condiție spirituală precum a avut adunarea din anticul Sardes. Văzând aceasta, el, cu siguranță, atrage atenția: „Iată ce spune cel care are cele șapte spirite

ale lui Dumnezeu și cele șapte stele.” El are întreaga putere iluminatoare a spiritului lui Dumnezeu, și el are servul adunării din Sardes la fel ca și îngerii sau stelele celorlalte șase adunări sub puterea și sub îndrumarea Lui. Îngerul adunării de tipul celei din Sardes nu are un mesaj foarte plăcut de la marele Arhanghel prin clasa „servului credincios și înțelept”, Ioan din Apocalipsa din timpurile moderne. Cum rămâne dacă cineva care are o formă de devotament evlavios și îi neagă puterea? Cineva ar putea avea numele de a fi viu din punct de vedere religios, dar Judecătorul lui Iehova știe că acesta este mort la fel ca adunarea din Sardes. Cineva este indiferent la privilegiile și la chemarea la ora pentru serviciu plin de viață și sânguincios. Cineva nu reușește să execute toate aspectele serviciului lui Dumnezeu. Ce aspecte ale închinării și serviciului care încă rămân, sunt în pericol de a pieri. Un supraveghetor alert și Marele Supraveghetor deasupra lui nu pot lăsa o condiție spirituală muribundă ca aceasta să continue.

23. Judecata finală a persoanelor care au fost însărcinate cu interesele împărăției lui Dumnezeu se apropie. Această apropiere a socotelii finale trebuie să ne provoace să ne amintim că am primit și am auzit mesajul Împărăției și, prin urmare, ar trebui să ne facă să ne apreciem responsabilitatea. Apoi, cu apreciere profundă, noi ar trebui să ne trezim și să stăm de veghe, să reactivăm eforturile noastre în serviciu, care erau aproape să piară, și să păstrăm cunoștința despre adevăr și oportunitatea noastră de a predica, pe care o oferă cunoștința.

24. Lucrul care trebuie făcut este să ne sporim cunoștința. Aceasta înseamnă să studiem Biblia în particular. Înseamnă participarea la întâlnirile adunării și ajutorarea pentru a face aceste întâlniri vii; înseamnă să ținem pasul cu adevărul progresiv; înseamnă folosirea aceluși adevăr, spunându-le celorlalți din interiorul, dar și din afara adunării. Pentru a ajuta pe fiecare în acest sens, supraveghetorul adunării împreună cu asistenții săi auxiliari vor aranja să țină fiecare membru treaz spiritual și să nu lase organizația locală să piară, neavând lucrări bune de arătat, că are viață spirituală. Ei vor munci să sporească participarea membrilor la întâlniri. Ei vor aduce la zi mesajul, încorporând doctrine proaspete și vii așa cum sunt dezvăluite acestea. Ei se vor strădui să extindă activitatea adunării în toate formele necesare serviciului. Ei vor răspândi mărturia și o vor duce în case mai mult. Ei nu vor lăsa adunarea să devină vie în plăceri, dar moartă în serviciu. Într-una din aceste zile fiecare supraveghetor va trebui să de socoteală finală cuiva mai înalt decât corpul de guvernare asociat cu Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere. Acea oră va veni ca un hoț. Ce nevoie este, așadar, pentru o cale de acțiune revigorantă și pentru păstrarea tuturor vii în lucrarea de mărturie !

25. Chiar și într-o situație ca cea din Sardes, pot fi numiți câțiva care nu au pângărit veșmintele, care sunt nevinovați în înfățișarea lor creștină. Ei păstrează religia curată și nepângărită, ceea ce presupune păzirea fără pată morală și religioasă de această lume. Continuând să umble astfel, ei vor fi declarați demni să umble cu Cristos în alb și să nu fie alungați din societatea Sa. Clasa miresei Sale va fi îmbrăcată ca în pânză fină, curată și luminoasă, căci asemenea pânză simbolizează faptele drepte ale celor sfinți ai lui Dumnezeu. Ce fapte minunate ale serviciului vor trebui să fie făcute în a Sa lume nouă! Cum îndeamnă gândul

despre aceasta pe cineva să biruiască această lume! Aceasta face pe cineva să vrea să trăiască în noua lume. Omul trebuie să se păstreze viu spiritual acum. Dacă cineva moare spiritual, numele acestuia va fi șters din cartea vieții. Omul nu va trăi pentru ca numele lui să fie recunoscut înaintea Tatălui ceresc și nici înaintea îngerilor care au slujit cu credincioșie în adunare. – Apoc. 3:1-6.

SFEȘNICUL DIN FILADELFIA

26. Precum cel care are toate interesele Împărăției, Principalul Supraveghetor se adresează adunării din Filadelfia, căci El are „cheia lui David”. El nu i-a dat această cheie lui Petru, ci El însuși o are acum. Precum s-a întâmplat cu deținătorul cheii în timpul regalității lui David din Ierusalim, la fel Isus Cristos și-a încredințat mâinii Sale guvernarea casei credinței și el este precum un tată spiritual pentru locuitorii Israelului spiritual. (Isa. 22:22; Luca 1:32). Când l-a însoțit pe Iehova Dumnezeu spre templul spiritual, în 1918, El a început judecata în casa lui Dumnezeu. El a găsit clasa „servului credincios și înțelept”. Înainte de aceasta el a stabilit o ușă deschisă din 1919, făcând această clasă responsabilă de toate bunurile sale spirituale de pe pământ. (Mat. 24:45-47). El a deschis înaintea lor oportunitatea și responsabilitatea de a îndeplini ce este scris în Matei 24:14, cu privire la răspândirea mărturiei Împărăției la toate națiunile, înainte ca lumea să se sfârșească la Armagedon. Nici un om nu a fost capabil să închidă acea ușă de atunci, nici participanții celui De-al Doilea Război Mondial, nici nazismul lui Hitler, nici fascismul lui Mussolini, nici Acțiunea Catolică, nici comunismul rusesc cu cultul lui Stalin și ale culte.

27. Aceasta nu este datorită nouă. Este datorită lui Cristos, care a ținut ușa deschisă și o va ține deschisă până când lucrarea de mărturie este făcută. (1 Cor. 16:9; Col 4:3,4). Ușa pentru acele privilegii din vremea Împărăției a fost închisă pentru creștinătate și evreime, pentru toți cei din „sinagoga lui Satan”. Ei nu au nici o lucrare de mărturie a Împărăției pentru a arăta că s-au bucurat de această expresie de iubire de la Cristos. Acum ei trebuie să se umilească înaintea noastră și să recunoască că noi avem lucrările, noi avem raportul și noi continuăm lucrările. Noi invităm toate „celelalte oi” care urmează încă să fie găsite să vină prin ușa deschisă și să ni se alăture în lucrare.

28. Mesajul împărăției lui Dumnezeu ne spune că este vitală perseverența în închinarea și serviciul Lui. Predicarea aceluși mesaj necesită perseverența pe care Cristos a arătat-o. În perseverența noastră noi trebuie să fim ca Isus Cristos. El nu a renunțat, nu s-a predat dușmanului, nu a abandonat serviciul și războiul spiritual. El a continuat să facă voința Tatălui. El a rezistat până la amarnicul sfârșit. Astfel, El a fost înviat la o oră triumfătoare, la o eternitate de triumf. Există un beneficiu în a ne conforma mesajului despre perseverența lui. Noi suntem păziți de ceasul încercării care este acum în întreaga lume. Cum?

29. La fel ca în cazul lui Isus. Când a fost pus în situația de a alege dintre toate împărățiile acestei lumi, El a respins împărăția lui Satan. El a ales împărăția lui Dumnezeu, alegând să se închine lui Iehova Dumnezeu și nu „dumnezeului acestei lumi” căruia acele împărății făcute de om îi aparțineau. Menținându-se la acea

decizie inițială, Isus a fost susținut de-a lungul testului integrității Sale și a fost păzit să nu cadă sub test în felul în care s-a prăbușit lumea evreiască. Noi, în același fel, ne-am hotărât pentru împărăția lui Dumnezeu. Atâta timp cât ne menținem decizia, predicând veștile bune ale Împărăției, noi, de asemenea, vom fi păziți de la a cădea în timpul acestui test. Noi nu vom fi atrași niciodată în închinarea Diavolului, alegând și servind împărățiile acestei lumi. Creștinătatea să cadă sub testul acestei ore, să se poticnească de Piatra aleasă a lui Dumnezeu și să cadă în distrugerea ei. (1 Pet. 2:7,8) Noi am ales Teocrația sub Cristos. Noi suntem ținuți în picioare !

30. Cele „șapte stele”, supraveghetorii unși, la fel ca și „celelalte oi” asociate cu ei în supraveghere, trebuie să ajute toate oile lui Cristos în această oră de ispită, stabilind un exemplu potrivit și oferindu-le ajutor. Vremea pentru atribuirea permanentă a coroanelor vine repede. Deținătorul „cheii lui David” spune: „Păstrați ceea ce aveți, ca nimeni să nu vă ia coroana.” Da, noi vom păstra ceea ce avem de la El, străduindu-ne să sporim acele interese ale împărăției, folosindu-ne totul ca un instrument prețios în serviciul Împărăției. Pentru cei unși, să piardă interesele Împărăției, acum, înainte de Armagedon, înseamnă să piardă coroana cerească. Pentru „celelalte oi” să piardă ceea ce au înseamnă să piardă viața în Noua Lume sub Împărăție.

31. Supraveghetorii unși trebuie să se dovedească stâlpi în organizația templului lui Dumnezeu, susținând închinarea templului în care celelalte oi se angajează acum. Ei trebuie să stea în linie pentru Noul Ierusalim, predicând împărăția lui Dumnezeu și păstrându-se curați precum viitoarea mireasă a Mielului lui Dumnezeu. Aceasta este obligatoriu, dacă ei vor să fie stâlpi în templul ceresc glorificat și să poarte numele orașului lui Dumnezeu ca cetățeni cerești ai acestuia și să împărtășească numele lui Cristos cel înălțat, fiindu-i mireasa iubită. Templul, Noul Ierusalim, noul nume al lui Cristos în poziția Sa cerească – acestea sunt, de asemenea, lucruri pe care celelalte oi trebuie să le aprecieze. Fie ca ele să lucreze acum în armonie cu aceste realități vitale. Oricine nu se păstrează sfânt, oricine este dezgustător spiritual, oricine duce mai departe o minciună, va fi exclus din Noul Ierusalim și din domeniul acestuia de pe pământ. Așadar, fie ca toți supraveghetorii, în special candidații pentru poziții în templul ceresc, să ia conducerea spre calea în închinarea la templu zi și noapte. Atunci ei vor realiza beneficiul promisiunii lui Cristos din Apocalipsa 3:12.

SFEȘNICUL DIN LAODICEEA

32. În vremea apostolului Pavel a existat o adunare în Laodiceea. (Col. 4:15). Pe vremea revelației lui Ioan, ea a mers prost. Adresându-i-se prin îngerul adunării, Isus vorbește despre El însuși drept „Amin”, „martorul credincios și adevărat, începutul creației prin Dumnezeu.” Această referință ar fi trebuit să rănească adunarea din Laodiceea, căci aceasta nu mai afirmă cu toată inima adevărul ca un amin. Ea nu mai era un martor credincios și adevărat. Ea nu dădea dovadă că era parte din „noua creație”, a cărui principal membru este și a fost Isus

Cristos. Cum procedează Isus, ca un Principal Supraveghetor exemplar, în cazul adunării din Laodiceea, atunci și acum?

33. Cei din categoria celor din Laodiceea nu sunt nici stimulator de fierbinți și nici înviorător de reci. Ei sunt căldicei ! Astfel, la fel ca apa caldută, trebuie să iasă din gură. Cristos nu îi vrea ca purtători de cuvânt ai Săi, nici „ambasadori care să țină locul pentru Cristos”, nici purtători ai mesajului sau martori care aparțin lui sau sunt folosiți de ei. Partea lor în împlinirea celor scrise în Matei 24:14 o va retrage dacă nu se căiesc. Ei sunt la fel ca seminția dominantă a Israelului antic, Efraim. Cum așa? Fiind ca o prăjitură turtită pe jumătate coaptă, o prăjitură în tavă neîntoarsă pe partea cealaltă, prin urmare pe jumătate coaptă, jumătate-jumătate, prin urmare fără tragere de inimă, cu inima împărțită, cu mintea împărțită: „Efraim este ca un porumbel prostuț, fără pricepere: ei apelează la Egipt [nu la Iehova], ei merg la Asiria [nu la Dumnezeu]”. – Osea 7:8,11, AS.

34. De ce a fost așa atunci? Deoarece laodiceenii nu au continuat să caute mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea care vine de la El prin Cristos. (Mat. 6:33) Spusele lor arată că ei au crezut că faptul că au bogății materiale pământești a însemnat că aveau aprobarea de prosperitate a lui Dumnezeu; ei au pus o valoare mai mare pe bunăstarea materială decât pe valorile spirituale ale Împărăției, în special „comoara” de slujire a adevărului Împărăției altora. De ce au nevoie acum laodiceenii pentru a li se îndepărta sărăcia, orbirea și goliciunea spirituale? Un bun și onest efort de a cumpăra de la Cristos aurul credinței de o calitate testată, veșmintele dreptății care vor rezista în noua lume, și puterea spirituală de a vedea, aptitudinea unei viziuni spirituale, încât să vadă întreaga importanță a Împărăției despre care trebuie acum dată mărturia în întreaga lume.

35. Aici, așadar, este o lucrare pentru supraveghetori: Să trezească din nou categoria laodiceenilor pentru a simți nevoia lor spirituală și apoi să îi ajute să devină „bogați în credință”. (Iac. 2:5) Asemenea credință este bogată în roadele Împărăției și vie pentru lucrarea de mărturie. Aceasta ia încrederea în propria dreptate a cuiva. Aceasta ne îndrumă să căutăm să fim drepti în ochii lui Dumnezeu, cu toate cele lumești și goliciunea păcătoasă înlăturate. Supraveghetorii trebuie, de asemenea, să ajute laodiceenii să aplice unguentul pentru ochi; adică, să ia învățătura lui Isus în considerare, sfatul, exemplul și atitudinea Lui mentală și să acționeze în armonie cu acestea. Acesta este un remediu vindecător împotriva „dorinței cărnii, dorinței ochilor și etalarea ostentativă a mijloacelor de existență.” (1 Ioan 2:15-17). Recuperând vederea spirituală, ei pot deveni ochi pentru alții și nu să fie îndrumători orbi ai celor orbi.

36. Cristos, drept Principalul Supraveghetor, muștră și disciplinează, dar face asta din afecțiune pentru cei care s-au angajat să-l urmeze. Supraveghetorii sub El trebuie să facă la fel. Laodiceenii ar trebui să aprecieze această manifestare curajoasă și deschisă de afecțiune și să fie plini de zel să se căiască sau să-și schimbe gândirea și apoi să își schimbe modul de viață.

37. Este o oră târzie. Este vremea pentru cea mai bună masă a zilei, adică cina, masa de seară. Multe mese de seară a luat Isus pe pământ, oferind instruire spirituală când se bucura de ospitalitatea gazdei. Acum El ne invită să luăm

asemenea masă spirituală, hrănitore cu El. El stă la ușa adunării de tipul celei din Laodiceea și bate. Voi laodiceeni, veți asculta când va bate la ușă, veți reînvia afecțiunea pentru Cristos, Îl veți primi în mijlocul vostru și Îl veți lăsa să vă învețe într-o comuniune prețioasă cu El? Dacă este așa, atunci voi îl veți primi pe supraveghetorul lui din adunarea voastră. Supraveghetorul vostru, îngerul adunării, „steaua” din mâna dreaptă a lui Cristos, este voitor și nerăbdător să deschidă ușa. El a deschis-o pentru ca Cristos să intre la sărbătoare împreună cu cei care se căiesc. Voi toți, laodiceeni, arătați că nu ați fost dați afară din gura Lui, ci încă sunteți membrii adunării Sale, venind la toate întâlnirile adunării pentru studiu și pentru serviciu, căci Isus a promis să fie prezent la o masă spirituală unde se întâlnesc numai doi sau trei, în mod recunoscător, în numele Său. „Celelalte oi” îl lasă pe Cristos înăuntru, astfel încât, la viitoarea judecată, El le va spune: „Am fost un străin și m-ați primit cu ospitalitate.” (Mat. 25:35) Această acțiune ospitalieră înseamnă viață !

38. Noi toți să fim avertizați de musturarea dată laodiceenilor. Noi trebuie să depășim materialismul acestei lumi în acest „timp al sfârșitului”. Fiecăruia dintre cuceritori, Cristos, vorbind prin spiritul lui Dumnezeu, promite o mare răsplată, urmașilor Săi unși un tron, nu al oricărei împărății a acestei lumi, ci cu El, la dreapta Tatălui, în cer. „Celorlalte oi” biruitoare, El le promite o poziție înaintea tronului Său, o poziție de favoare iubitoare pe „noul pământ” al noii lumi a dreptății a lui Dumnezeu.

39. Străluciți, așadar, voi, supraveghetori, precum „stelele” în mâna dreaptă a lui Cristos, acționând ca îngerii Săi pentru adunări. Străluciți și voi, adunări, precum sfeșnicele pe care El le păstrează la locul lor. Fie ca El să vă dea atenția și protecția lui grijului, ca să puteți să răspândiți mai departe lumină pentru a-i lumina pe toți care vor fi salvați pentru totdeauna.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cărei adunări a fost instruit Ioan să-i scrie prima dată, și ce cuvinte de rămas bun ale apostolului Pavel este posibil să le fi auzit direct unii din supraveghetorii acesteia?

2. De ce anume le-a amintit Isus supraveghetorilor din Efes, prin cuvintele Lui de început, și ce ilustrează astăzi stările din adunări de atunci?

3. Ce a făcut atunci „steaua” din adunare cu mesajul primit prin Ioan, ca exemplu al cărei acțiuni de astăzi?

4. Ce a susținut Isus împotriva adunării din Efes, în pofida lucrurilor spre meritul ei, și cum pot avea adunările astăzi nevoie de ajutor în această privință?

5. (a) Ce trebuie să facă supraveghetorul, referitor la cei care și-au pierdut dragostea dintâi? (b) Cum ar putea fi înlăturat lampadarul său?

6. Ce trebuie să urască astăzi supraveghetorul și adunarea, asemenea adunării din Efes avertizată cândva de Pavel, și de ce?

7. De ce trebuie să ne obișnuim astăzi urechile să audă ce spune spiritul adunărilor?

8. Spre ce cucerire îi încurajează spiritul pe membrii adunării, și de ce este posibilă o asemenea cucerire?

9. Ce se spune în favoarea adunării din Smirna, și ce se spune împotriva „sinagogii lui Satan”?

10. Cum imită astăzi adevărații creștini adunarea din Smirna, neimitându-i pe cei din „sinagoga lui Satan”, și astfel ce nu poate fi un supraveghetor din adunare?

11. (a) În legătură cu acest lucru, de ce lui Isus nu i-a fost teamă să sufere și să moară pentru principiu, când a fost pe pământ? (b) De ce anume ne spune El să nu ne fie teamă, și ce răsplată oferă spiritul pentru urmașii biruitori ai lui Isus?

12. De ce adunării din Pergam i s-a spus că locuiește „acolo unde este tronul lui Satan”?

13. Cum locuim și noi, creștinii, astăzi, unde este tronul lui Satan, și, în ciuda acestui fapt, cum putem fi ca adunarea din Pergam?

14. Cine a fost Balaam la a cărui învățătură țineau tare unii din adunarea din Pergam, și pe cine a blestemat Iehova din cauza lui Balaam?

15. Cum trebuie să acționeze supraveghetorul din adunare ca preotul Fineas, de ce trebuie să se examineze, și de ce anume trebuie să se păzească?

16. Ce trebuie să facă cel vinovat de lucrurile de mai sus și ce trebuie să facem noi pentru a evita moartea a doua și să câștigăm viață veșnică?

17. Care a fost meritul adunării din Tiatira, însă ce gând greșit trebuie să fi atras atenția asupra ei?

18. Cum a intrat o Izabela în adunarea din Tiatira, cum i-a dat Cristos timp, și ce acțiune a amenințat El că va lua?

19. De ce un supraveghetor de adunare nu îndrăznește să cedeze învățăturii și influenței Izabelei și cum poate adunarea să țină tare la ce are până când va veni Cristos să execute judecata?

20. Ce putere le va fi dată cuceritorilor lumii peste națiuni, și ce le va fi dat în loc de stele din adunare?

21. Ce cale de acțiune trebuie să urmeze, așadar, femeile în adunare și la ce anume, ce are, trebuie să țină tare adunarea?

22. (a) Ce are Cristos în posesie în timp ce se adresează adunării de tip Sardes? (b) Spre ce stare spirituală muribundă trebuie să arate îngerul din adunare și să nu permită să continue?

23. Ce trebuie să ne facă să ne amintim apropierea judecății finale a adunării și ce să facem?

24. (a) Cum trebuie să se dezvolte cunoștința adunării și cum trebuie să se manifeste starea ei plină de viață? (b) Ce timp de socoteală va trebui, încă, să înfrunte supraveghetorul din adunare?

25. (a) Cine va umbla împreună cu Cristos, în alb, și nu va fi alungat din societatea Lui? (b) Ale cui nume nu vor fi șterse din cartea vieții, dar ce recunoaștere va fi făcută despre unul ca acesta?

26. În ce sens are Cristos „cheia lui David” și ce ușă a deschis El de la 1919 încoace, fără să poată fi închisă de potrivnici?

27. Pentru cine a fost ținută închisă această ușă, și cum sunt obligați să mărturisească ei că Cristos ne-a iubit?

28,29. (a) Care este mesajul despre răbdare ce trebuie păstrat? (b) Cum suntem feriți noi, acum, de ceasul încercării, de peste întreg pământul locuit, pentru a păstra acest lucru?

30. Ce trebuie, deci, să facă supraveghetorii din adunare, și de ce trebuie să ținem tare la ce avem și cum?

31. Cum trebuie să dovedească supraveghetorii unși că sunt stâlpi și că stau pregătiți pentru Noul Ierusalim, și prin urmare, ce trebuie să facă toți supraveghetorii?

32. Cum s-a adresat Isus adunării din Laodiceea, și de ce ar fi trebuit să rănească adunarea această cuvântare?

33. De ce a amenințat Isus că-i va scoate din gură și cum erau ei ca Efraim?

34. De ce se aflau cei din Laodiceea într-o astfel de stare căldicică, și de ce aveau ei nevoie pentru a scăpa de starea jalnică spirituală?

35. Ce trebuie, deci, să facă supraveghetorii în interesul celor din Laodiceea, pentru recuperarea lor spirituală?

36. Ce trebuie să le facă Cristos celor pentru care are afecțiune și astfel, ce trebuie să facă supraveghetorii și cum să răspundă cei din Laodiceea?

37. (a) Pentru ce este acum timpul și ce invitație este făcută celor din Laodiceea? (b) Cum vor arăta cei din Laodiceea modernă că nu sunt scoși din gura lui Cristos?

38. Ce trebuie să biruim acum și ce răsplată le va fi dată învingătorilor?

39. Ce trebuie să facă, atunci, adunările și „stelele” lor, și ce ne rugăm să le dea Cristos?

Cum privesc dictatorii Biblia

Într-o declarație citată în *Comoara Lumii Creștine*, Harold T. Barrow vorbește despre mulți oameni care privesc Biblia ca demodată. „Ei își imaginează că ea este încheiată, demodată, înlocuită”, scrie el. „Lucrul remarcabil este că Dictatorii lumii, fie în Germania, Italia sau Japonia, nu au împărtășit această viziune. Într-adevăr, ei s-au temut de toată învățătura Bibliei pentru că au ajuns să-și dea seama că mesajul, influența și preceptele Cuvântului lui Dumnezeu erau în opoziție directă cu programul lor! Chiar și atei și agnosticii trebuie să recunoască valoarea etică a Bibliei, cu toate că ei neagă pe Dumnezeu pe care ea îl proclamă. Un grup de necredincioși, incluzându-l pe Voltaire, își discutau teoriile în jurul mesei, într-o zi, când Voltaire a spus, dintr-odată: „Tăceți domnilor – până vor dispărea slujitorii. Dacă ei ar crede așa cum credem noi, nici una din viețile noastre nu ar fi în siguranță!”. Și în tabăra dictatorilor care au lepădat Biblia, a cui viață a fost vreodată în siguranță?

Străini, vă rugăm să rețineți

Departamentul de Justiție a anunțat încă o dată faptul că luna Ianuarie este luna de Raportare a Adreselor Străinilor. Dorim să reamintim mulților noștri cititori care nu sunt cetățeni că legea le cere să-și declare adresele de domiciliu în timpul lunii Ianuarie. Serviciul de Imigrare și Naturalizare a adoptat o metodă foarte simplă pentru ca toți străinii să respecte legea. Tot ceea ce trebuie să facă un străin este să meargă la orice oficiu poștal sau birou de imigrare unde va obține un formular de raportare a adresei. Numărul formularului este I-53. Completați acest formular, vă semnați și treceți data și-l lăsați funcționarului. Asta e tot ce aveți de făcut și făcând acest lucru veți respecta legea. Cititorii noștri care sunt cetățeni pot ajuta guvernul lor reamintind prietenilor și rudelor lor care sunt străini să-și declare adresele. Aduceți-vă aminte, luna Ianuarie este perioada, iar biroul dvs. de imigrare locală sau oficiul poștal este locul.

În Matei 19:23, 24 Isus le-a zis discipolilor Săi: „Adevărat vă spun că va fi greu pentru un bogat să intre în regatul cerurilor. Din nou vă zic: Este mai ușor pentru o cămilă să treacă prin urechea unui ac decât pentru un bogat să intre în regatul lui Dumnezeu”. Se dovedește oare aceasta a fi o traducere slabă în lumina articolului scurt care a apărut în revista *The American Mercury*, intitulat „*Calea Traducătorului*”, articol care spune după cum urmează:

„Este mai ușor pentru o cămilă să treacă prin urechea unui ac decât pentru un bogat să intre în regatul lui Dumnezeu. Această zicală scripturală a fost repetată de milioane de ori, însă este o traducere greșită din greaca originală. Ideea unei cămile trecând prin urechea unui ac a fost izbitoare. Cu toate acestea, originalul grecesc al Evangheliei vorbea pur și simplu despre dificultatea unei frânghii de a trece prin urechea acului. Echivalentul grecesc al „frânghiei” este *ka'milos*, însă un alt cuvânt grecesc, *ka'melos*, înseamnă cămilă. Omul care a tradus Evanghelia în Latină a confundat cele două cuvinte - și din traducerea latină greșeala lui a trecut în toate celelalte limbi ale lumii”.

Acest articol este bazat, fără îndoială, pe traducerea făcută de George M. Lamsa, intitulată „Noul Testament Conform Textului din Est, tradus din Surse Aramaice Originale”, publicată în 1940. În Matei 19:24 traducerea lui spune: „Din nou vă spun: Este mai ușor pentru o frânghie să treacă prin urechea unui ac, decât pentru un bogat să intre în regatul lui Dumnezeu”. Există o notă de subsol la cuvântul „frânghie” care spune: „Cuvântul aramaic *gamla* înseamnă frânghie și cămilă”. În alegerea între frânghie și cămilă Lamsa alege sensul „frânghie”. Cu toate acestea, există alte traduceri în engleză din limba siriană, care este strâns

înrudită cu aramaica. Cum redau acestea Matei 19:24? Traducerea de Charles Cutler Torrey, intitulată „Cele Patru Evanghelii”, din 1933, spune: „Din nou spun: Este mai ușor pentru o cămilă să treacă prin urechea unui ac decât pentru un bogat să intre în regatul lui Dumnezeu”.

Traducerea de Dr. James Murdock, intitulată „Noul Testament – O traducere Literală din Versiunea Siriană Peshitto”, din 1893, spune: „Și din nou, vă spun: Este mai ușor pentru o cămilă să intre în deschizătura unui ac, decât pentru un bogat să intre în regatul lui Dumnezeu”.

Astfel avem două traduceri moderne care preferă sensul de „cămilă” în locul sensului „frânghie”. Articolul în *The American Mercury* vrea ca noi să înțelegem că a existat o confuzie între cuvintele grecești *ka'milos* și *ka'melos*. Așadar, ne întoarcem la un Lexicon Grecesc - Englez de Liddell și Scott, ediția nouă de H.S. Jones și Roderick McKenzie, din anul 1948. Îl consultăm sub cuvântul grecesc *ka'milos*. El definește *ka'milos* ca frânghie, dar face acest comentariu, și anume cum cuvântul *ka'milos* a fost „probabil inventat ca o îmbunătățire a expresiei, 'Este mai ușor pentru o cămilă să treacă prin urechea unui ac, decât pentru un bogat să intre în regatul lui Dumnezeu'. – Matei 19:24”.

Cele mai vechi manuscrise grecești pe care le avem ale Evangheliei lui Matei sunt manuscrisul Sinaitic, manuscrisul Vatican nr. 1209, și manuscrisul Alexandrin. Aceste trei manuscrise au toate cuvântul grecesc *ka'melos*, însemnând „cămilă”, nu *ka'milos*, însemnând „frânghie”. Se înțelege că apostolul Matei a scris raportul său despre viața lui Isus mai întâi în ebraică sau aramaică, și apoi a făcut propria sa traducere a raportului său în greacă. El a știut, așadar, exact ceea ce a spus Isus și la ce s-a referit, și prin urmare, el a știut cuvântul corect grecesc pe care să-l folosească în acest verset. El a folosit cuvântul *ka'melos*, așa cum este arătat de cele mai vechi manuscrise grecești care există astăzi.

Există, așadar, un motiv întemeiat să credem că redarea în *Traducerea Lumii Noi* este cea corectă. Nu este ușor pentru o cămilă cu picioarele ei lungi, spatele ei cocoșat și gâtul ei lung să treacă prin urechea unui ac literal. Oamenii ar putea lua în derâdere ideea încercării unei cămile să facă acest lucru. Imposibil! ar spune ei. Așadar, prin folosirea acestei ilustrații extravagante Isus ne învață o lecție împotriva materialismului, avertizându-ne de pericolele lui. El spunea că după cum nu era posibil ca o cămilă literală să treacă prin urechea unui ac literal, tot așa era mai puțin posibil ca un bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu, păstrându-și bogățiile.

De ce, după ce au primit de la Dumnezeu porunca expresă de a se înmulți și de a umple pământul, Adam și Eva s-au reținut de la respectarea acestui mandat de procreare în timp ce erau perfecți în grădina Eden?

A pune această întrebare cu privire la Adam și Eva este ca și cum ai încerca să te amesteci în chestiunile private ale unui cuplu căsătorit creștin de astăzi, și să-i întrebi de ce nu au încă copii. Iehova Dumnezeu nu a stabilit nici un timp precis pentru Adam și Eva pentru a începe să aibă copii perfecți care să umple pământul. Ei fiind perfecți, relația lor sexuală urma să fie cu scopul de a reproduce rasa

umană. Evident că nu a existat nici o relație intimă între ei pentru a da naștere copiilor în timp ce erau în grădina Eden. Evident că nu a existat nici o naștere a vreunui copil înainte ca ei să fie izgoșiți din grădina Eden; altfel, primul lor fiu, născut după izgonirea lor și numit Cain, ar fi fost născut perfect din mama lui Eva, după cum Isus a fost născut perfect din mama lui imperfectă Maria. De ce? Fiindcă Cain ar fi avut pe Adam cel perfect ca tată.

Iehova Dumnezeu nu a izgonit pe Adam și Eva din grădina Eden doar pentru că ei nu au început imediat să aibă copii, conform mandatului de procreare. Păcatul pentru care ei au fost expulzați din Eden a fost împărtășirea lor din fructul interzis al „pomului cunoștinței binelui și răului”. (Gen. 2:17). Primul lor raport intim pe care-l relatează Biblia a fost după expulzarea lor din Eden ca păcătoși. Motivul pentru care ei nu au avut relații intime și nu au dat naștere la copii în timpul șederii lor în grădina Eden este propria lor problemă personală.

Acest lucru s-a dovedit a fi foarte providențial. El a făcut posibil ca toți urmașii lui Adam și ai Evei din afara grădinii Eden să fie răscumparați prin singurul sacrificiu uman al Domnului Isus Cristos. El nu a lăsat nici un copil sau copii născuți perfecti în interiorul grădinii Eden care să nu fi avut nevoie să fie răscumparați prin jertfa lui Cristos, și majoritatea omenirii născută imperfectă în afara paradisului din Eden care să nu aibă nevoie de răscumpărarea prin Isus Cristos. Toți descendenții lui Adam, fiind născuți în păcat în afara grădinii Eden, toți s-au născut imperfecti prin moștenire dintr-un singur om. Toți au fost făcuți supuși morții prin singurul om Adam, și astfel toți cei care au fost dispuși spre salvare au putut fi recuperați pentru viață veșnică prin sacrificiul unui singur om, Isus Cristos. – Rom. 5:12; 1 Cor. 15:20-22.

Rugăciune la mâna a doua

Un om care a trăit odată în orașul interzis al Tibetului, Lhasa, a scris despre experiențele lui în numărul din Iulie 1955 al *Revistei National Geographic*. El a menționat folosirea de către tibetani a steagurilor și roțițelor de rugăciune. La casele celor bogați, roțițele de rugăciune sunt imense. O casă tibetană, a spus un fost locuitor din orașul Lhasa, avea o tobă masivă de opt picioare; ea era întoarsă zi și noapte de oameni angajați pentru slujba de rugăciune pentru proprietarul bogat. Un articol scurt dintr-un ziar din Filadelfia a făcut ca persoanele raționale să cugete că unii creștini declarați nu sunt mult diferiți de tibetanul care angajează pe alții să „spună” rugăciunile lui. *Buletinul de Duminică* (26 Iunie 1955) a spus:

„O biserică în Scarsdale, N. Y., experimentează o inovație care dă o atingere ciudat de mecanică celei mai intime din experiențele religioase. Ea oferă o 'rugăciune a zilei' de dimineața și de seara prin telefon. Oricine sună la numărul SC 3-4567 aude o rugăciune de un minut înregistrată, la fel cum ar putea primi prognoza meteo prin apelarea unui alt număr. Răspunsul a fost uluitor....Acum cuvântul s-a răspândit în alte orașe, și Compania de Telefoane din New York este consternată să afle că potopul de apeluri i-a inundat liniile, și obligă instalarea unui nou echipament ... Nu prea pare posibil ca atât de mulți să fi apelat numărul SC 3-4567 doar pentru a auzi o voce înregistrată.” Ca și tibetanii păgâni, mulți din

Creștinătate practică rugăciunea la mâna a doua, substituind un element mecanic sau o carte cu inima umană.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

23 februarie: Supraveghetori în timpuri apocaliptice, parag. 1-25, pag. 41.

2 martie: Supraveghetori în timpuri apocaliptice, parag. 26-35 și Supraveghetori la dreapta lui Cristos, parag. 1-11, pag. 48.

9 martie: Supraveghetori la dreapta lui Cristos, parag. 12-39, pag. 54.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

De ce viața în această lume este asemenea cu a umbla printr-o mlaștină? P. 35, parag. 1.

Care este singura modalitate prin care o persoană poate umbla pe o cale sigură? P. 36, parag. 1.

Cum pune un non-creștin degetul pe miezul necazului din creștinătate? P. 37, parag. 2.

Ce asemănare există între o biserică și un club social? P. 38, parag. 6.

De ce continuă liderii religioși să învețe o religie comodă? P. 39, parag. 2.

Cum au murit treizeci de oameni din cauza ambițiilor politice ale unui preot ce purta pistol? P. 40, parag. 6.

De ce nici un grup de oameni nu pot prelua autoritatea de a se face supraveghetori sau „episcopi”? P. 44, parag. 16.

Numește astăzi spiritul sfânt supraveghetori peste creștini sau nu? P. 46, parag. 20.

De ce un supraveghetor creștin nu trebuie să-și trateze numirea cu ușurință? P. 47, parag. 24.

Ce anume face perioada în care trăim să fie „timpuri apocaliptice”? P. 48, parag. 28.

Cum poate fi ca o stea un supraveghetor creștin? P. 50, parag. 35.

Cum sunt unii creștini de astăzi ca adunarea din antica Smirna? P. 53, parag. 9.

De ce a spus Isus că ar fi „mai ușor pentru o cămilă să treacă prin urechea unui ac, decât pentru un bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu”? P. 62, parag. 7.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

1 Februarie 1958

Nr. 3

Cuprins:

IEHOVA ADUCE CREȘTEREA	- Pag. 75
AU DECIS EI CU PRICEPERE?	- Pag. 80
CE A RĂSCUMPĂRAT CRISTOS?	- Pag. 81
INTEGRITATEA PRIMILOR CREȘTINI PUSĂ LA ÎNCERCARE	- Pag. 87
NEW YORK: ORAȘUL CONGRESULUI	- Pag. 90
CULTIVAȚI O DISPOZIȚIE MENTALĂ BUNĂ	- Pag. 92
SLUJITORI CARE ADUC ROADE CONDUȘI DE FORȚA ACTIVĂ	- Pag. 96
URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ	- Pag.104
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.108

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

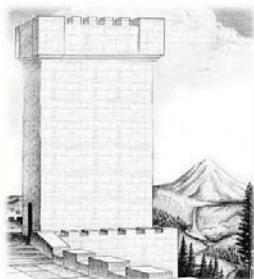
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

**IEHOVA ADUCE
CREȘTEREA**

*„Nu nouă, o Iehova, nu nouă, ci
numelui Tău dă-i glorie, potrivit
bunătății Tale iubitoare, potrivit
fidelității Tale.” – Ps. 115:1.*

Creștinismul FALS, imitație, este un blestem pentru omenire. Creștinismul adevărat, pur, este o binecuvântare pentru oamenii cu bunăvoință. Este creștinismul adevărat în creștere în acest moment? Da, este. Acesta este un răspuns bine gândit, bazat pe evenimentele care de fapt se întâmplă și este adevărat, în ciuda faptului că acum este cel mai materialist timp din istoria omului. Cine duce la bun sfârșit creșterea în Creștinismul adevărat? Cel care realizează acest lucru, Cel căruia îi este acordat tot meritul este însuși adevăratul Dumnezeu, Iehova. În unele zone ale pământului evanghelizarea Bisericii Ortodoxe este proeminentă din când în când, dar o astfel de "evanghelizare" nu are nimic de a face cu creșterea adevăratului Creștinism dată de Dumnezeu. Este adevărat că în unele zone comunitatea bisericească și frecventarea bisericii au crescut; dar că acea creștere nu face parte din expansiunea actuală a adevăratului Creștinism, este demonstrat de faptul că în aceste sectoare materialismul diavolesc crește și el și este însoțit de creșterea criminalității, nelegiuirii și încălcării tuturor poruncilor și principiilor drepte ale creștinismului. Deocamdată, pentru înaintarea cauzei închinării curate, a religiei pure, a creștinismului adevărat, nici un om și nici o organizație a oamenilor nu poate pretinde în mod corespunzător merit; ci dimpotrivă, "Nu nouă, o Iehova, nu nouă, ci numelui Tău dă-i glorie, potrivit bunătății Tale iubitoare, potrivit fidelității Tale." – Ps. 115:1.

² Ești în acord cu expresia acestui psalm? Ți dorești, da, cu nerăbdare ca gloria să se adreseze numelui lui Iehova? Iehova duce la bun sfârșit scopurile Sale, spre gloria numelui Său, potrivit propriei Sale bunătăți iubitoare și cu astfel de bunătate noi trebuie să fim de acord dacă vrem să ne împărtășim în binecuvântările de creștere a creștinismului, acum. Creșterea este, de asemenea, "potrivit fidelității

Sale." Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia, este instrumentul prețios de strângere, pe care El îl folosește pentru a înfăptui creșterea Lui pe întreg pământul. – Ps. 115:1, *nota marginală*.

³ Pentru a observa această creștere cu glorie pentru numele lui Iehova, potrivit adevărului și bunătății lui iubitoare, unde putem privi? Spre ce loc putem să ne întoarcem pentru a vedea că într-adevăr progresează? Că această creștere este și trebuie să fie permanent prosperă este fără îndoială sigură, pentru că Iehova însuși este Cel mare care o înfăptuiește. Cum urmează

să fie îndeplinită pe pământ? Din punct de vedere economic? Nu, pentru că economia mondială este dintr-odată materialistă și nesănătoasă. Din punct de vedere politic? Nu, pentru că nici o organizație sau națiune politică din Est sau din Vest nu este devotată gloriei numelui lui Iehova, bunătății Lui iubitoare sau fidelității Lui. Din punct de vedere religios? Da, din punct de vedere religios; dar cu siguranță nu între religiile ortodoxe ale păgânismului sau ale Creștinătății, deoarece nici una dintre aceste religii nu ține sus numele lui Iehova Dumnezeu sau nu cere susținătorilor ei să recunoască bunătatea Lui iubitoare și să se conformeze cu adevărul Său. Și totuși, pe fiecare parte, oriunde ne întoarcem, în toate locurile, în toată lumea, se poate vedea creșterea în Creștinismul adevărat, pe care însuși Iehova Dumnezeu o înfăptuiește în minunatele noastre zile. Acest lucru se vede în întreaga lume, societatea creștină a Noii Lumi. Această societate a Noii Lumi nu este o filosofie a economiei sau a politicii, nici nu are nimic în comun cu religia ortodoxă, ci este strict Creștină.

⁴ Este bine pentru noi să ne dăm seama că în timp ce creșterea este sigură, datorită faptului că Iehova o înfăptuiește, ea este pentru propriul Său scop bun, ca el să facă acest lucru. Care este scopul Lui? De ce aduce El prosperitate asupra închinătorilor Lui? Deoarece ei dau glorie numelui Său, de dragul numelui Său: "Dar voi, munți ai lui Israel, veți da crengi și veți produce roade pentru poporul Meu Israel; pentru că sunt aproape să vină. Pentru că, iată, eu sunt pentru voi și mă voi întoarce spre voi și veți fi cultivați și semănați; și am să înmulțesc oameni pe voi, toată casa lui Israel, chiar pe toată; și orașele vor fi locuite și locurile pustii vor fi construite; și voi înmulți pe voi oamenii și animalele; și ei vor crește și vor fi roditori; și vă voi face să fiți locuiți cum erați odinioară, și vă voi face mai mult bine decât la începuturile voastre: și veți ști că Eu sunt Iehova." (Ezec. 36:8-11, AS). Că această profeție frumoasă, ilustrativă nu găsește nici o împlinire în nicio națiune politică de pe pământ, națiunea Israelului modern, sau altfel, este evidentă în condițiile, standardele și practicile unor astfel de națiuni. Și totuși, profeția este adevărată. O vom vedea îndeplinită cu cei care aparțin, de fapt, astăzi "Israelului lui Dumnezeu", Israelul spiritual, adunarea Creștină. - Gal. 6:16.

⁵ Dacă urmează să ne împărtășim în binecuvântările prosperității spirituale de astăzi nu trebuie să fim conștienți doar de creșterea pe care o aduce Iehova, ci

trebuie să înțelegem semnificația acesteia, să ne asociem cu aceasta, să fim atenți la adevărul lui Dumnezeu. Înaintea întregii lumi societatea Lumii Noii stă ca o dovadă a acestei creșteri. Ea face acest lucru, nu ca o nouă sectă sau nouă confesiune, deoarece, din punct de vedere organizatoric, societatea Lumii Noi este una a creștinilor primari și nu este nici o sectă, nici o confesiune în sensul sectar, obișnuit al acestor cuvinte. Mai degrabă, ea este acum în fața lumii precum o *națiune nouă*, nu sub conducere lumească, nu laudând dumnezei neînsemnați sau slujind zei pământești, ci laudând și slujind pe Marele ceresc. Prin urmare, martorii lui Iehova spun: "De ce să spună națiunile: Unde este Dumnezeul lor? Dar Dumnezeul nostru este în ceruri; El a făcut toate lucrurile în care și-a găsit plăcerea." (Ps. 115:2, 3) În consecință, acei oameni ai societății Lumii Noi cunosc pe Dumnezeul lor și ei îl fac cunoscut altora prin proclamarea adevărului Său, care, la rândul lor, adună pe alții pentru a-L lauda. Această organizație și lucrare creștine au deveni atât de avansate încât în momentul de față este reprezentată pe întreg pământul de mai mult de 700 000 de slujitori zeloși, care duc altor persoane cunoștința esențială despre fidelitatea lui Iehova.

NU O ÎNCHINARE LA IDOLI MULȚUMITOARE

⁶ În bunătatea Sa iubitoare, Iehova emite un avertisment prin Cuvântul Său, astfel încât închinarea la idoli a "creștinismului" fals să fie evitată întotdeauna de cei care-L vor cinsti și vor avea aprobarea Sa. El este conștient de înșelăciunea închinării la idoli. Nu putem oare vedea pericolul acesteia? Cu siguranță, închinarea la idoli este materialistă, pentru că idolii literali sunt lucruri materiale. Și totuși, cineva ar putea fi înclinat să creadă că, deoarece un obiect are gură, ochi, urechi, nas, mâini și picioare și gât, acesta trebuie să fie luat în considerare, acesta trebuie să fie chiar în viață. Este posibil să fii înșelat de aparențe. Este posibil ca un creștin să cadă în automulțumire, să fie abătut și astfel, în același Psalm 115, acolo ni se dă un contrast avertisment. Sunteți un cititor al *Turnului de veghere*. Ați putea fi, nu unul dintre martorii lui Iehova, ci o persoană preocupată de activitatea lor sau preocupată de Biblie într-o oarecare măsură sau poate chiar având primul contact cu această publicație. Oricine ați fi, nu puteți recunoaște avertismentul din această scriptură? Pentru fiecare dintre noi, ca individ, și, de asemenea, pentru întreaga societate a Lumii Noi, ca organizație, vine porunca ce ne îndeamnă să evităm, ca și cum ar fi un lucru de moarte, pe idolii națiunilor care spun celor din societatea Lumii Noi, "Unde este acum Dumnezeul vostru?" și să ne încredem doar în Iehova Dumnezeu: "Idolii lor sunt argint și aur, lucrarea mâinilor omului pământean. Au gură, dar nu vorbesc; au ochi, dar nu văd, au urechi, dar nu aud. Au nas, dar nu miroso. Au mâini, dar nu pipăie. Au picioare, dar nu umblă; nu scot nici un sunet din gâtulejul lor. Ca ei vor ajunge cei care-i fac, toți cei care se încred în ei. O, Israele, încrede-te în Iehova; El este ajutorul și scutul tău." – Ps. 115:4-9.

⁷ Acești idoli nu trebuie să fie pentru noi. Închinarea la ei nu este religia pe care trebuie să o practicăm. Încrederea noastră trebuie să fie și trebuie să continue să fie în Iehova, ajutorul și scutul nostru. Nu putem proceda precum persoanele și organizațiile care se închină idolilor; nu putem proceda precum persoanele sau organizațiile care slujesc și se închină oricui, oricărui dumnezeu, altul decât adevăratul Dumnezeu Iehova. În această privință ne-a fost dat avertismentul pentru noi ca indivizi și ca organizație.

⁸ Iehova a adus creșterea Lui minunată, și totuși în legătură cu această prosperitate spirituală vine avertizarea. Trebuie să avem grijă ca, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, rezultatele creșterii să fie doar în bine, în bine pentru societatea Lumii Noi ca un întreg, în bine pentru asociații noștri din ea și în bine pentru noi personal. Creșterea nu trebuie să aibă drept rezultat conformarea noastră cu lumea veche. În mare măsură nu trebuie să ne ducă la a deveni doar "bisericoși" formalști. Creșterea numerică nu trebuie să ducă la automulțumire din partea noastră, deoarece noi nu suntem precum idolii, nici nu suntem precum închinătorii la idoli. Avem gură, ochi, urechi, nas, mâini, picioare și gâtlee, dar spre deosebire de idoli, ca slujitori ai lui Iehova trebuie să fim vii, folosind aptitudinile și resursele noastre literale și simbolice pentru promovarea în continuare a adevăratului Creștinism, continuând să stăm separați de lumea veche, depunând mărturie credincioasă pentru numele lui Iehova și Împărăția Sa, spre binecuvântarea semenilor noștri și spre lauda Dumnezeului nostru, care "este în ceruri."

⁹ Există persoane care aparent speră ca noi să ne conformăm lumii și care încearcă să vadă în creșterea și prosperitatea noastră semne ale acestei conformări. Ocazional, aceste idei spuse frecvent găsesc exprimări publicate. De interes este următorul exemplu, care, în timp ce recapitulează evenimente moderne, după o modă, exprimă o dorință sau o speranță pentru conformitate din partea noastră, după cum urmează: "Martorii lui Iehova reprezintă mișcarea religioasă cu cea mai rapidă creștere din lume. În cincisprezece ani și-a triplat numărul de membri... Una dintre primele mele impresii despre grup a venit în zilele celui de-al doilea Război Mondial când, pe o stradă din oraș, am văzut un cleric îmbrâncind un Martor al Turnului de Veghere și exclamând, "La naiba cu tine, împotrivor conștiincios!" Martorul a zâmbit ca și cum acest comportament a fost împlinirea a ceea ce Domnul și sediul Brooklynului i-au promis... am atacat un grup din aceștia în Arkansas în 1940 și am bătut zdravăn pe cinci dintre ei cu țevi de plumb. Am răsturnat rulotele acestora la una dintre conferințele lor din Iowa. I-am aruncat în închisori din cauza opiniilor lor privind serviciul militar și refuzul lor încăpățânat de a se supune planului. I-am cerut poliției să întemnițeze o sută dintre ei în New Jersey, deoarece aceștia erau „periculoși”. Le-am citit în public despre atitudinea lor față de steagul american și obiceiul american. I-am tras la răspundere din cauza opoziției lor față de transfuziile de sânge. Le-am trântit ușile în față. Am ținut o predică împotriva lor și am avertizat poporul nostru despre ei. Și în acest fel și în alte moduri am demonstrat din nou că cei pe care îi vor ucide unii, alții îi vor canoniza... Dar cea mai surprinzătoare din toate trăsăturile caracteristice Martorilor

surprinzători este faptul că aceștia sunt în tranziție... Există, în primul rând, o tranziție în sfera accentului pe personalitate ... Aceasta ne aduce la cel de-al doilea punct de tranziție, problema terminologiei ... Care ne conduce la un al treilea fenomen de tranziție în arena deschisă a conștiinței sociale ... lucrurile s-au schimbat. Astăzi Martorii își aruncă ochii asupra listelor bisericești acreditate. Convertirea de astăzi la noua și în creștere confesiune a Brooklynului nu mai este un suflet dezordonat din cealaltă parte a traseelor. El este același tip de persoană care stă în strana capitonată a bisericii din orașul natal, de după colț. Și el schimbă modelul acestui grup milenar ambițios, astfel încât să devină acceptabil din punct de vedere social și considerabil mai respectat decât în zilele notorii ale lui Russell și în zilele domnului Rutherford, care a spus că "milioane care trăiesc acum nu vor muri niciodată" ... de când Martorii surprinzători sunt aici pentru a rămâne eu nu pot decât să sper că este scris în stele că și ei își vor schimba poziția incredibilă... Martorii arată unele dovezi de a deveni mult mai sociabili și mai conștienți de comunitate... Martorii lui Iehova nu sunt o amenințare, ci o provocare, făcând apel, încă o dată, la biserica tradițională – la mărturie!" – *Christian Century*, 13 februarie 1957.

¹⁰ Nu este aceasta o dorință exprimată pentru noi să ne conformăm, să fim ca și alte religii, să încetăm să propovăduim Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și să renunțăm să insistăm asupra închinării exclusive a lui Iehova Dumnezeu?

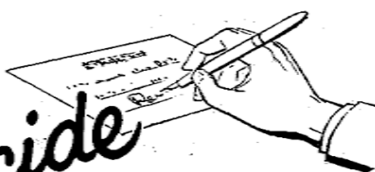
¹¹ Istoria modernă a statorniciei față de adevărul lui Dumnezeu, în ciuda opoziției și persecuției din timpul ultimilor ani, cu siguranță nu ne oferă nici un indiciu că viitorul va vedea o abandonare a cerințelor lui Iehova din partea poporului Său. În ceea ce privește evoluția viitoare a acțiunii martorilor lui Iehova, acest lucru nu este scris "în stele"; nu este posibil să se vadă prin cercetarea creației astrale a lui Iehova. De fapt, încercările de a prezice evenimentele citind în stele sau oricine se încrede să pretindă "influență" stelelor, toate acestea sunt contrare Cuvântului lui Iehova. Ne căutăm viitorul, nu în stelele cerurilor vizibile, ci la Dumnezeu din cerul cerurilor.

¹² Deci, este clar faptul că dovezile din ultimii cincisprezece ani, de fapt, din toți anii de la 1919 încoace în special, au adunat o grămadă deosebit de mare de mărturii referitoare la numele și împărăția lui Iehova și credința creștină. Această istorie modernă a societății Lumii Noi a dat împlinirea multor profeții Biblice. Dar viitorul? Va vedea o schimbare a punctului de vedere creștin în ceea ce privește supremația lui Iehova și caracterul convingător al Cuvântului Său? Va vedea un sfârșit al creșterii pe care Iehova o aduce? Cred cu adevărat astfel chiar și dușmanii lui Dumnezeu? Poate că unii așa cred; probabil, mulți așa speră. Cu toate acestea, astfel de convingeri sau speranțe nu au nici o consecință.

¹³ Ce este importantă este binecuvântarea continuă a lui Iehova; "care este ceea ce îmbogățește" El aduce creșterea. Spiritul Său sau forța activă, duce la bun sfârșit scopurile Sale, spre lauda Sa și a bunăstării veșnice a celor care-L iubesc. Oare nu va conduce El societatea Lumii Noi în zilele ce urmează? Categorie, Da! Prin societatea Lumii Noi veți fi oare conduși de către forța Sa activă în viitorul promițător minunat? Puteți fi! – Prov. 10:22.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) De ce este declarat aici că creștinismul se află în creștere? (b) Cui trebuie acordat meritul pentru o astfel de creștere și de ce?
2. De ce trebuie să fim în armonie cu Psalmul 115:1?
3. (a) De ce este sigură prosperitatea creștină? (b) Cum se realizează aceasta?
(c) Unde o localizează faptele? De ce acolo?
4. În ce mod arată Ezechiel 36:8-11 logica lui Iehova pentru aducerea creșterii?
5. (a) Cum putem avea parte de prosperitatea spirituală de astăzi? (b) Ce națiune nouă îi este supusă Dumnezeu din cer? (c) Ce demonstrează că națiunea nouă își cunoaște Dumnezeu?
- 6,7. (a) Ce avertisment vine la creștinii individuali? (b) Ce poruncă primește societatea Lumii Noi, ca organizație? (c) Unde trebuie puse devotamentul și încrederea noastre exclusive?
8. Arătați cât de potrivit este că avertismentul din Psalmul 115:4-9 însoțește prosperitatea spirituală?
- 9,10. În ce mod a comentat un scriitor religios purtarea față de martorii lui Iehova, prosperitatea lor și speranța pentru conformarea lor?
11. Ce avem ca bază pentru a judeca viitorul?
12. Cum se întâlnesc istoria și profeția de la 1919 încoace?
13. (a) Ce importanță are luarea în considerare a viitorului creștinismului? (b) Puteți fi conduși de forța activă a lui Iehova?

Decide

Pentru mulțimile care s-au adunat în Madison Square Garden în New York, vara trecută, Billy Graham a susținut faptul că ei iau o decizie pentru Cristos. Cincizeci și cinci de mii au răspuns. Dar se poate spune oare că ei au înțeles ce înseamnă cu adevărat o decizie pentru Cristos? Se poate spune oare că pledoaria evanghelistului într-un moment atent planificat, când emoția mulțimii era înaltă, este modul corect de a evoca astfel de decizii? Și se poate spune oare că o decizie pentru Cristos nu este nimic mai mult decât recunoașterea credinței în El ca salvatorul cuiva?

Este implicat ceva mai mult decât au putut să înțeleagă acei oameni. O decizie pentru Cristos este în primul rând o decizie pentru Tatăl Său, Iehova Dumnezeu. Este o decizie de a face voința lui Dumnezeu, punând interesele Lui pe primul loc,

întocmai cum a făcut Cristos. Isus a spus: „Eu nu caut voința Mea, ci voința celui care m-a trimis.” (Ioan 5:30). Cei care-L urmează trebuie să facă la fel. De asemenea, El a proslăvit numele Tatălui Său, dar cât de mulți din cei cincizeci și cinci de mii de la Madison Square Garden au știut ce înseamnă acel nume, sau care este voința lui Dumnezeu?

Este scris că „Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcați cât mai exact pe urmele Lui.” (1 Pet. 2:21). Li s-a spus acelor oameni că o decizie pentru Cristos înseamnă să urmezi exemplul Lui prin facerea unei dedicări de a face voința Tatălui Lui? Că ea înseamnă să rabzi persecuții pentru păstrarea integrității față de Dumnezeu? Că înseamnă să predici făcând o proclamare publică a scopurilor și împărăției lui Dumnezeu?

Cristos a stabilit exemplul de nici o prietenie cu lumea. O decizie pentru Cristos înseamnă să urmezi acel exemplu. Iacov a spus: „De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea se face dușman cu Dumnezeu”. (Iac. 4:4). Cât de mulți din cei cincizeci și cinci de mii la Madison Square Garden au ignorat această cerință Scripturală și au continuat să fie prieteni ai lumii? Cât de mulți sunt parte a schemelor ei nescipturale, a diferențelor ei care varsă sânge și a acțiunilor ei neubitoare?

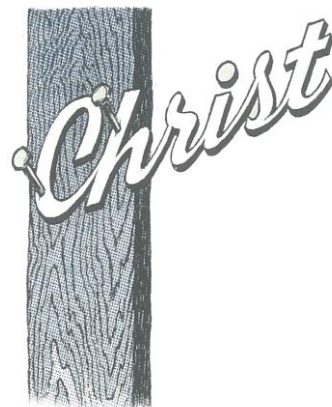
Cei care au luat hotărârea să urmeze pe Cristos în primul secol s-au decis după o instruire atentă în Scripturi. Loialitatea lor față de Regele uns al lui Dumnezeu a fost cu pricepere. Astăzi nu poate fi diferit. O persoană trebuie să decidă să urmeze pe Cristos, nu datorită unei pledoarii emoționale a unui evanghelist, ci datorită priceperii care vine dintr-o cunoaștere exactă a Scripturilor.

CE A RĂSCUMPĂRAT CRISTOS?

De ce este răscumpărarea importantă?
Cine beneficiază de ea?

În timpul anilor '30, răpirea era o crimă populară printre șantajști. Era o sursă de câștig ușor. O victimă era luată și ținută pentru o răscumpărare stipulată care varia potrivit valorii ei financiare sau cea a prietenilor ei. Când suma cerută era plătită, ea era o răscumpărare deoarece aducea eliberare victimei. Cuvântul „răscumpărare” este definit de *Noul Dicționar Internațional Webster*, A Doua Ediție, Completă, drept „răscumpărarea sau eliberarea unui prizonier prin plata unei considerații. ... o plată care eliberează din captivitate, o penalitate sau un gaj”.

O răscumpărare nu trebuie, în mod necesar, să fie bani. Poate fi orice de valoare. Poate fi chiar oameni. În 1780 un tratat între Franța și Anglia a specificat

că un viceamiral francez sau un amiral englez ar putea fi răscumpărat cu șaiszeci de prizonieri de război. Răscumpărarea varia potrivit rangului ofițerului.

Omenirea ca un întreg are nevoie de o răscumpărare. Ea este într-o stare de captivitate ca rezultat a ceea ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă, când singurii locuitori umani ai pământului erau două persoane – Adam și Eva. Această primă pereche umană a fost creată perfect, cu viață eternă înaintea lor. Ei erau liberi și aveau perspectiva unei vieți pașnice, devotați să stăpânească pământul și să îl umple cu ființe umane perfecte ca ei înșiși. „Apoi Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: Fiți roditori și înmulțiți-vă, umpleți pământul, supuneți-l.” – Gen. 1:28.

A fost corect ca Dumnezeu să ceară supunere de la aceste două creaturi inteligente ale Lui. El le-a dat oportunitatea să demonstreze ce curs vor alege să urmeze și i-a avertizat despre ceea ce se va întâmpla dacă ei nu ar asculta. (Gen. 2:16,17). Dar în ciuda avertismentului, ei au mâncat în mod neascultător din copacul, despre ale cărui fructe le-a fost spus să nu le mănânce. Din moment ce păcat înseamnă neascultare față de legea lui Dumnezeu sau încălcarea voinței Sale, se poate spune că Adam și Eva au păcătuțit.

Deoarece ei au ignorat avertismentul și au călcat voința exprimată a lui Dumnezeu, ei au devenit prizonierii păcatului și ai blestemului morții. Nu a fost nici o cale pentru ei de a se elibera și aceasta a însemnat că ai lor copii se vor naște în aceeași stare de captivitate în care erau ei. Situația ar putea fi comparată cu soțul și soția care sunt în sclavie. Copiii lor născuți nu vor fi aduși pe lume liberi, ci vor moșteni condiția de sclavie a părinților lor. Așa a fost cu toți descendenții lui Adam și Eva. „De aceea, așa cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea și astfel moartea s-a extins la toți oamenii, fiindcă toți au păcătuțit.” – Rom. 5:12.

Toată omenirea a moștenit păcatul și blestemul morții de la Adam, deoarece forța vieții a venit de la el prin procreare. Păcatul lui le-a fost transmis lor, așa cum unele boli pot fi transmise de la părinți la copii.

CUM POATE FI CĂȘTIGAT CEEA CE A FOT PIERDUT

Prin actul lor de neascultare, Adam și Eva au pierdut viața umană perfectă. Ei nu au mai fost perfecți în ochii lui Dumnezeu; și odată cu trecerea timpului, imperfecțiunea pe care au transmis-o, a devenit din ce în ce mai evidentă în funcțiile trupesti ale descendenților lor. Ei și-au pierdut și dreptul de a trăi în paradisul din Eden și de a se împărtăși din fructele lui abundente. În afară de aceasta, ei au pierdut perspectiva de a trăi veșnic, de a popula pământul cu ființe umane perfecte și de a stăpâni pământul, transformându-l într-o grădină mare, pașnică. La fel de mare ca aceste pierderi, a mai fost una și mai mare și aceea a fost pierderea poziției drepte înaintea lui Dumnezeu.

A fost mai presus de puterea omenirii să răscumpere sau să câștige înapoi ceea ce a fost pierdut. Ei nu s-au putut elibera din captivitatea păcatului și a morții prin propriile lor eforturi. Ceea ce aveau nevoie a fost o răscumpărare care să aducă eliberare, dar era nevoie ca ea să vină dintr-o sursă exterioară. Nici un descendent

al lui Adam nu putea să asigure asta. „Nici unul nu poate să-l elibereze pe fratele său, nici să-i dea lui Dumnezeu o răscumpărare pentru el.” – Ps. 49:7.

Răscumpărarea necesară pentru a elibera omul trebuia să fie de valoare egală cu Adam. Din moment ce el a fost un om perfect care a pierdut viața pentru omenire, a fost necesară o viață umană perfectă pentru a o răscumpăra. Nici unul din descendenții lui Adam nu era egal cu el în perfecțiune și, prin urmare, nici unul nu ar fi putut fi răscumpărarea necesară. Viața animală era, de asemenea, de o valoare insuficientă. Animalele sacrificate de către izraeliți puteau cel mult să ilustreze sacrificiul perfect uman care putea să răscumpere omenirea.

Vărsarea de sânge de animal în acele sacrificii a scos în evidență un alt fapt și anume acela că trebuie vărsat sânge, pentru ca omul să poată fi eliberat de efectele păcatului lui Adam. Aceasta deoarece viața unei creaturi constă în sânge. În Evrei 9:22 este scris: „Da, aproape toate lucrurile sunt curățate cu sânge potrivit Legii, și fără vărsare de sânge nu există iertare”. Astfel viața unui om perfect, reprezentată de sângele său, trebuia vărsată pentru a răscumpăra ceea ce Adam a pierdut.

CUM A FOST ASIGURATĂ RĂSCUMPĂRAREA PENTRU OM?

Numai Iehova Dumnezeu putea asigura o răscumpărare potrivită pentru descendenții lui Adam. El singur putea face să existe o ființă umană, a cărui forță de viață nu venea de la Adam. Aceasta s-a îndeplinit prin transferarea forței de viață a unuia dintre fiii Săi spirituali în pântecele Mariei. Prin procesul normal de naștere, a fost apoi născută o ființă umană, a cărei viață nu a venit de la Adam prin procreare. Din această cauză, Cristos a fost perfect și liber de păcatul moștenit. El nu a fost în captivitatea păcatului și a morții.

Deoarece Cristos a venit pe lume în această formă, El a fost uman, cu toate drepturile la viață umane posedate de Adam înainte de a păcătui. El a fost egalul lui Adam și astfel o răscumpărare potrivită pentru omenire. Dacă el ar fi fost o încarnare, un spirit îmbrăcat în carne, nu ar fi putut fi egalul lui Adam. Ca atare, El nu ar fi putut să aibă drepturi umane la viață și nu ar fi putut să răscumpere omenirea. Numai renunțând la viața spirituală și devenind o ființă umană prin procesul de naștere ar fi putut să aibă acele drepturi. „El s-a golit pe sine, a luat chip de sclav, ajungând la fel ca oamenii.” Din moment ce nu a fost încarnat, El a fost „ca frații Săi în toate privințele.” – Evrei 2:17.

Cristos nu a fost forțat să renunțe la viața umană și la drepturile ei pentru a răscumpăra descendenții lui Adam. El a făcut-o în mod voluntar. A fost un act de iubire din partea Lui. „Nici Fiul omului n-a venit ca să i se slujească, ci să slujească și să-și dea sufletul ca răscumpărare pentru mulți.” – Mat. 20:28.

În cea de-a treia zi după ce Cristos a murit pe stâlp, El a fost înviat drept o creatură spirituală, cu drepturi la viață cerească. Petru a mărturisit despre aceasta când a spus: „De fapt, însuși Cristos a murit o dată pentru totdeauna pentru păcate, un om drept pentru cei nedreți, ca să vă conducă la Dumnezeu, fiind omorât în carne, dar făcut viu în spirit.” (1 Pet. 3:18). Ca spirit El a fost capabil să prezinte

valoarea vieții Sale umane sacrificate înaintea lui Dumnezeu, drept un preț de răscumpărare, pentru a elibera descendenții lui Adam.

Dar această răscumpărare nu aduce o pătură de eliberare tuturor oamenilor. Acei oameni care persistă în urmarea cursului lui Adam de neascultare față de Dumnezeu, nu vor beneficia de răscumpărare. Ea a fost intenționată pentru cei care nu vor urma acel curs greșit, ci pentru cei care vor fi ascultători și vor exercita credință. „Cine manifestă credință în Fiul are viață veșnică. Cine nu ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” – Ioan 3:36; 1 Tim. 4:10.

De ce ar trebui Dumnezeu să fie un Salvator pentru cei care nu își pun speranța în El și care nu sunt credincioși? De ce ar trebui viața prețioasă a Fiului Său iubit să fie folosită pentru a le aduce lucrurile valoroase pe care Adam le-a pierdut cât ei nu sunt demni de ele? Iehova nu și-a dat Fiul drept o răscumpărare pentru fiecare ființă umană, ci mai degrabă pentru cei care vor exercita credință și vor fi ascultători. Aceștia sunt cei pe care El și-a dorit să-i salveze.

O lume care constă exclusiv din asemenea persoane din toate felurile de oameni este ceea ce Dumnezeu a intenționat. Această nouă lume dreaptă este cea pe care a iubit-o atât de mult, încât și-a dat Fiul drept o jertfă de ispășire a păcatului. Pentru toate ființele umane ascultătoare care exercită credința și care vor fi locuitorii acelei noi lumi drepte a fost plătită răscumpărarea. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât l-a dat pe Fiul născut unic născut, pentru ca oricine manifestă credință în El, să nu fie distrus, ci să aibă viață veșnică.” – Ioan. 3:16.

Aceștia care exercită credință vor fi curățați de păcatul moștenit de la Adam prin sângele lui Cristos, căci El singur poate curăța păcatul. (1 Ioan 1:7) Deoarece face aceasta, ei vor fi eliberați din captivitatea păcatului și a morții. Tot ceea ce a pierdut Adam va fi astfel răscumpărat pentru ei. Sacrificiul lui Cristos face asta și nu este nevoie să fie repetat. „Dar acum El s-a dezvăluit o dată pentru totdeauna la încheierea acestor sisteme, ca să îndepărteze păcatul prin jertfirea Lui însuși.” – Evrei 9:26.

DE CE ESTE NECESARĂ CREDINȚA ÎN RĂSCUMPĂRARE?

Dacă unui prizonier îi este spus cum poate fi răscumpărat, dar el refuză să aibă credință în mijloacele care l-ar putea elibera și astfel se împotrivesc, el va continua să rămână în captivitate. Așa este cu omenirea. Dumnezeu nu forțează beneficiile răscumpărării lui Cristos asupra nimănui. Existența ei a fost proclamată omenirii și depinde de fiecare dacă acceptă sau refuză. Doar prin acceptarea și exercitarea credinței în aceasta o persoană poate experimenta eliberarea din păcat și blestemul morții. „Dar Scriptura a închis toate lucrurile sub păcat, pentru ca promisiunea care vine din credința în Isus Cristos să le fie dată celor care manifestă credință.” – Gal. 3:22.

Sunt mulți creștini declarați care refuză să exercite credință în sacrificiul de răscumpărare al lui Cristos. Ei refuză să vadă orice valoare de ispășire a păcatului

prin sângele Său vărsat. Ei sunt la fel ca cei la care Petru s-a referit când a spus: „Totuși, în mijlocul poporului au fost și profeți falși, așa cum și în mijlocul vostru vor fi învățători falși. Aceștia vor introduce pe furiș secte distrugătoare și îl vor renega chiar pe proprietarul care i-a cumpărat, aducând asupra lor înșiși o distrugere grabnică” (2 Pet. 2:1). Cristos a cumpărat creștinii cu viața Sa umană perfectă, dar aceste persoane au încetat să-i recunoască stăpânirea. Când oamenii Îl resping, și El îi respinge. Ei nu vor primi niciodată lucrurile pe care Adam le-a pierdut și Cristos le-a răscumpărat.

Dacă un om nu are cunoștință despre răscumpărare și de ce este necesară, nu este posibil pentru el să manifeste credință în ea. El trebuie prima dată să cunoască ceva despre ea și aceasta necesită instruire în adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Scripturile fac clar faptul că Dumnezeu nu a fost dator să asigure o răscumpărare pentru omenire. Faptul că a făcut asta a fost o expresie de bunătate nemeritată față de om. Aceasta trebuie apreciată de cei care vor libertate de păcatul lui Adam. – Tit 3:4,5.

Pentru ca un om să beneficieze de răscumpărare, el trebuie să-și recunoască condiția păcătoasă. El nu poate să-și închidă ochii față de aceasta și să se imagineze liber de păcat, precum încearcă unii să facă. „Dacă spunem: ‚N-avem păcat’, ne inducem singuri în eroare și adevărul nu este în noi.” (1 Ioan 1:8) El trebuie să câștige cunoștință exactă și când face asta, el are atunci o bază pentru manifestarea credinței în răscumpărare și în faptul că Dumnezeu devine „răsplătitorul celor care îl caută stăruitor.” – Evrei 11:6.

CÂND VOR FI BENEFICIILE RĂSCUMPĂRĂRII APPLICATE ÎN GENERAL

Dumnezeu l-a uns pe Isus Cristos să fie Rege al lumii drepte, pe care a plănuțit-o de la început. Cu ajutorul Lui și al Împărăției pe care o conduce, actualul sistem nelegiuit va fi măturat de pe pământ. El va începe apoi să îndeplinească scopul Tatălui său pentru pământ, acordându-le supraviețuitorilor acelei acțiuni de curățare beneficiile sacrificiului Său de răscumpărare. Aceasta va da startul unei reînvieri a omenirii, care va dura până când omenirea recâștigă tot ceea ce Adam a pierdut pentru ei.

În timpul acestei perioade de renaștere de o mie de ani, morții care sunt judecați vrednici de o înviere, vor fi ridicați la viață. Aceasta va fi o golire a mormântului obișnuit al omenirii și va însemna că moartea din cauza păcatului lui Adam își va pierde înțepătura. Păcatul lui Adam nu va mai rezulta în moarte pentru om. Beneficiile sacrificiului de răscumpărare al lui Cristos îl vor anula. Atunci profeția va fi îndeplinită, care spune: „Ultimul dușman care va fi redus la nimicire este moartea.” – 1 Cor. 15:26.

După un scurt test final, omenirea ascultătoare va fi îndreptățită de Dumnezeu și va avea încă o dată o poziție dreaptă înaintea lui. Darul vieții eterne va fi atunci al ei. Sacrificiul de răscumpărare al lui Cristos nu numai că le va fi adus eliberare din captivitatea păcatului și a morții, ci le va răscumpăra tot ceea ce Adam a pierdut.

Dar pentru ca cineva, astăzi, să fie printre cei care o să trăiască să vadă asta, trebuie să fie ascultător de voința lui Dumnezeu. El trebuie să manifeste credință în promisiunile lui Dumnezeu și în valoarea sacrificiului de răscumpărare al lui Cristos. Numai prin ascultare și credință acum, el o să trăiască atunci.

CONDIȚIA SPIRITUALĂ PUSĂ LA ÎNDOIALĂ

Un episcop romano-catolic a pus la îndoială recent realitatea numărului de membri ai bisericii Statelor Unite. Biserica romano-catolică susține că are acum 34 563 851 de membri. Însă Episcopul Stephen S. Woznicki, din Saginaw, Michigan, crede că nu mai mult de douăzeci și cinci de milioane sunt catolici practicanți. „A existat un mare progres în condiția fizică a eparhiei”, a spus el, „însă condiția spirituală este o chestiune cu totul diferită”. – *Time*, 23 Septembrie 1957.

SĂ VESTIM VINDECAREA LA NAȚIUNI

Cu adevărat popoarele națiunilor au mare nevoie de vindecare din punct de vedere fizic, politic, și în special, religios, spiritual. Cu toate că liderii lor recunosc acest lucru și promit oamenilor vindecare, rezultatele arată că ei, ca și mângâietorii falși ai lui Iov, „sunt doctori fără nici o valoare”. (Iov 13:4). Vindecarea națiunilor poate veni doar de la Iehova și în condițiile fixate de El, întocmai cum a spus poporului Său din vechime, Israel, la 2 Cronici 7:14.

Cel pe care Iehova l-a ales prin care să aducă această vindecare națiunilor este Fiul Său preaiubit, Isus Cristos. Cu nouăsprezece secole în urmă El a mers prin toată țara vindecând nu numai slăbiciunile mentale și fizice ale poporului Său, ci, mult mai vital, bolile lor religioase și spirituale, prin intermediul adevărului. Începând cu soldatul roman Corneliu, această lucrare de vindecare s-a extins la Neamuri. – Faptele 10:1-48.

De ceva timp Dumnezeu face o lucrare modernă de vindecare, după cum a fost prezis. „De-o parte și de alta a râului [apei vieții] erau pomii vieții ... Frunzele pomilor erau pentru vindecarea națiunilor.” (Apoc. 22:2). (Pentru detalii vezi *Turnul de veghere* din 15 septembrie, 1957) Prin urmare, astăzi există o societate a Lumii Noi, alcătuită din mai mult de șapte sute de mii de martori creștini ai lui Iehova care au intrat în relații prietenești cu Dumnezeu și au obținut iertarea prin credința în sângele vărsat al lui Isus. Prin intermediul adevărului Cuvântului lui Dumnezeu mințile lor au fost transformate, făcându-i liberi de religia falsă, de interesele egoiste și de frica de om. – Ioan 8:32.

Cu toate că nu putem răsplăti lui Dumnezeu pentru că ne-a vindecat, noi putem arăta recunoștință și apreciere pentru acest lucru. Cum? Vestind vindecarea la alții. Făcând acest lucru, noi arătăm că iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine.

Referitor la propria sa activitate de vindecare, Isus a spus: „Trebuie să fac lucrările Celui care M-a trimis până este ziuă; vine noaptea când nici un om nu

poate lucra”. Același lucru este valabil pentru noi; timpul în care putem vesti vindecarea la națiuni se scurge repede. Facem noi oare tot ceea ce putem, sau ne mulțumim cu activitatea de vindecare cu timp parțial, când am putea să-i dedicăm un timp integral? Limităm noi activitatea noastră de vindecare la unde nevoia este cea mai mică, când am putea lua parte în lucrarea de vindecare unde nevoia este mare? Limităm activitatea noastră la nouă sau zece ore pe lună, când, dacă am dedica o oră pe seară, o oră în după-amiezile de Sâmbătă și trei ore Duminică, cu regularitate, în fiecare săptămână, am putea dubla activitatea noastră? Ce mult ar însemna aceasta în calea creșterii, dacă am devota de două ori mai mult timp lucrării de vindecare!

Și ce ați zice de oportunitățile pentru activitate de vindecare întâmplătoare, cum ar fi la locurile noastre de muncă, în călătoriile noastre, în relațiile de afaceri sau când avem oaspeți în casele noastre? Desigur, dacă suntem atenți putem să găsim multe oportunități de a vesti vindecarea la națiuni. Noi nu ar trebui să lăsăm ca vremea rea să slujească de scuză pentru a rămâne acasă; ci mai degrabă, aceasta să fie o provocare că ne vom întâlni ca oameni. Da, de ce să lăsăm vremea rea să ne împiedice când ea nu împiedică pe copiii noștri să meargă la școală sau nu ne împiedică să mergem la serviciul lumesc?

Timpul se scurge rapid. Nu va mai exista o astfel de oportunitate de a vesti vindecarea la națiuni așa cum este a noastră astăzi. Să arătăm recunoștință față de Iehova și dragoste față de aproapele nostru vestind vindecarea la națiuni, în măsura în care putem să facem acest lucru.

INTEGRITATEA PRIMILOR CREȘTINI PUSĂ LA ÎNCERCARE

Isus a afirmat un adevăr care a fost demonstrat zilnic, când a spus: „Dacă ați face parte din lume, lumea ar iubi ce este al ei, dar, fiindcă nu faceți parte din lume, ci Eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăște.” (Ioan 15:19).

În timp ce mulți creștini declarați nu apreciază semnificația acestor cuvinte, adevărații creștini chiar din zilele noastre, fac asta. (2 Tim. 3:12). Ei nu au împărtășit niciodată filozofia materialistă care conduce nu numai viața socială și politică, dar și cea religioasă a lumii. În loc să-și pună încrederea în oameni, ei caută „orașul care are o temelie reală și al cărui ziditor și creator este Dumnezeu.” Închinarea pe care o oferă lui Dumnezeu nu depinde de posesia ajutoarelor făcute

de om pentru devotament, ci ei „se închină Tatălui în spirit și adevăr.” – Evrei 11:10; Ioan 4:23.

Creștinismul timpuriu s-a răspândit repede și o dată cu acesta a apărut persecuția, precum a prezis Isus. „Au fost multe motive care au determinat populația să urască creștinii, pe care, în primul rând, i-au considerat ca fiind nepatrioți. În timp ce printre romani era considerată cea mai mare onoare a poseda privilegiile cetățeniei romane, creștinii au anunțat că ei erau cetățeni ai cerului. Ei s-au retras din funcțiile publice și din serviciul militar¹, păstrându-și integritatea ca soldați ai lui Cristos. (2 Tim. 2:3). Mai mult, opoziții lor i-au calificat drept „cei care urăsc omenirea” și anarhiști deoarece ei nu participau la activitățile sociale și politice ale comunității.² Ei au știut că pentru ca închinarea să fie acceptată de Dumnezeu, ei trebuiau „să se păstreze nepătați de lume”. – Iac. 1:27.

La început, izbucnirile opoziției erau instigate de către pastorii religioși locali, care s-au temut de pierderea influenței și a venitului. „Creștinii erau urâți de către idolatri și au suferit nenumărate rele și ultraje din mâinile populației, chiar și atunci când nu a fost o persecuție guvernamentală. ... Simplul fapt că cineva era creștin, indiferent cât de pur era caracterul lui, că viața lui era exemplară, îl expunea la toate ofensele imaginabile din partea populației veneratoare de idoli. Magistratii locali, cedând plângerilor mulțimii, nu ofereau protecție celor care erau acuzați ca fiind discipolii lui Isus.”³ Și precum este evidențiat în *Istoria Ecleziastică* a lui Mosheim, de obicei conducătorii religioși au fost cei care au păstrat lanțul persecuției la punctul de fierbere. „A devenit un obicei normal de a persecuta creștinii și chiar de a-i omorî, atât de des încât preoții păgâni, sau populația sub instigarea preoților, cereau distrugerea lor.”⁴

Nu a fost greu pentru conducători să provoace oamenii ale căror minți erau pline de superstiții. Cartea *Creștinismul și Imperiul Roman* relatează în legătură cu credința lor: „Dacă el ar neglija venerația zeităților locale și – mai mult – dacă el a fost nerespectuos față de ei, în fapt sau cuvânt, dumnezeu va fi furios și blestemul lui nu va lovi numai răufăcătorul din apropiere, ci și pe cei care l-au tolerat. Din nou, fiecare membru al Statului era obligat să-și promoveze bunăstarea prin ceremonie religioasă. El nu mai avea dreptul să se abțină de la exercitarea datoriilor sale religioase, la fel cum nu putea refuza plata taxelor.”⁵ Aceasta era gândirea romanilor. Ei credeau în mod superstițios că era vital să oblige conformarea în chestiunile religioase sau să distrugă răufăcătorii. „Dacă imperiul ar fi fost afectat de orice calamitate recentă prin plagă, foamete, sau de un război nereușit; dacă Tibrul ar fi ieșit din matcă sau dacă Nilul nu ar fi ieșit, dacă pământul s-ar fi cutremurat sau dacă ordinea temperată a anotimpurilor ar fi fost întreruptă, păgânii superstițioși erau convinși că crimele și lipsa de pietate a creștinilor, care erau cruțați de mila excesivă a guvernului, au provocat în întregime justiția divină.”⁶ Astfel, plângerile populare au determinat mulți magistrați să cedeze la cererea: „Creștinii la lei!”

OFICIALII SE ALĂTURĂ ÎN PERSECUȚIE

Când Isus a spus: „Dați, așadar, Cezarului ce este al Cezarului, iar lui Dumnezeu ce este al Lui”, El a stabilit în mod clar principiul care urma să guverneze relația creștinilor cu autoritățile civile. Ei sunt neutri. Ei nu se ridică în revolte împotriva guvernelor, chiar și atunci când sunt persecutați pe nedrept. Totuși, ei oferă sprijin activ împărăției cerești a lui Dumnezeu. În consecință, când Isus i-a explicat lui Pilat: „Împărăția Mea nu face parte din această lume”, Pilat nu a putut găsi vină în El. – Mat. 22:21, Ioan 18:36.

În ciuda faptului că creștinii erau oameni supuși legii, a venit vremea când împăratul s-a alăturat celorlalți în îngrămădirea de abuzuri asupra creștinilor. S-a răspândit zvonul că Nero a fost responsabil pentru arderea Romei. Angajând în mod diabolic antipatia populară față de creștini, el i-a făcut țapi ispășitori ca să atragă atenția de la el. Tacitus este citat ca spunând ceea ce a urmat: „Erau adăugate diverse forme de batjocură pentru a spori agoniile lor de moarte. Acoperiți cu pielea animalelor sălbatice, ei erau sortiți să moară sfărtecați de câini sau fiind pironiți pe cruci sau fiind puși pe foc și arși după asfințit cu ajutorul iluminării nocturne. Nero și-a oferit propria grădină pentru acest spectacol,...un sentiment de compasiune față de ei a început să se ridice, când oamenii au simțit că ei sunt jertfiți nu în avantajul Republicii, ci pentru saturarea cruzimii unui singur om”¹

În timpul stăpânirilor lui Vespasian și Titus a scăzut opoziția oficială, numai ca să fie reînnoită la instigarea lui Domițian, la sfârșitul primului secol (7). Rapoartele spun despre el că a ajuns aproximativ la credința creștină în întoarcerea lui Cristos în puterea Împărăției. Ca mulți alții, la fel ca Irod, la nașterea lui Cristos, el a considerat-o o amenințare, temându-se că cineva ar putea să pretindă să fie moștenitorul tronului și astfel el a derulat anchete în acest sens. În timp ce unii erau martirizați, nu a fost publicat nici un decret general.^{3,5}

Totuși, în decurs de câțiva ani, creșterea rapidă a creștinismului în Asia Mică a atras mai multă atenție oficială. Pliniu cel Tânăr, proconsul în acel domeniu, a raportat în legătură cu această situație împăratului Traian. Aceasta a produs legislația oficială sub forma unei scrisori a lui Traian, 112 d.Cr., care spunea despre creștini: „Ei nu vor fi cercetați. Dacă, într-adevăr, ei sunt acuzați și condamnați, ei trebuie să fie pedepsiți, cu această restricție, totuși, ca atunci când partea neagă să fie un creștin, și o să facă evident faptul că nu este, invocând zeii noștri, lăsați-l ... să fie iertat pe baza pocăinței sale. Acuzații anonime nu trebuie să fie primite de nici un fel în urmăriri.”⁷

Judecătorii au oferit adesea prizonierilor libertate, aparent cu o condiție simplă, ca ei „să arunce câteva boabe de tămâie pe altar”. Creștinii, urmând exemplul lui Cristos, care nu ar face un act de închinare la Diavol, pentru avantaj personal, și-au păstrat integritatea cu tărie. Când acest efort al curții a fost inefficient, ei au folosit mita și apoi victima era supusă la tortură, în care „erau folosite tot felul de cruzimi să supună asemenea încăpățănare inflexibilă și criminală, după cum li se părea păgânilor”⁶. În timp ce această procedură oficială a continuat să fie executată pentru mulți ani, nu ar trebui să se presupună că toate cazurile erau acum tratate de

curți și că a fost pusă o restricție completă pe preoții care și-au dorit să asuprească creștinii. Din contră, la jocurile publice ei încă reușeau să instige mulțimile să ceară moartea creștinilor. Mai mult, „era în puterea președinților să persecute creștinii cu impunitate, oricând doreau.”⁴

Creștinii credincioși și-au menținut cu tărie integritatea, neutri în ceea ce privește afacerile lumii, supunându-se tuturor legilor potrivite, dar rezervând închinarea exclusiv pentru Iehova Dumnezeu. Roma a pus chestiunea în prim plan, cerând ca statul să fie pus mai presus de Dumnezeu. „Creștinii erau predispuși penalităților de sacrilegiu și de înaltă trădare, de fărădelege pentru refuzul de a venera zeii statului, de înaltă trădare pentru refuzul de a venera geniul împăratului în care era întruchipată maiestatea statului, cu obișnuitele ofrande de vin și tămâie.”⁵ Dar creștinii, cu deplină încredere în Iehova Dumnezeu, care deține puterea vieții, au declarat ferm: „Noi trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu, ca stăpânitor, decât de oameni.” (Faptele 5:29). Deoarece nu fac parte din lume, adevărații creștini sunt urâți de lume. Dar pentru că ei își păstrează integritatea față de Dumnezeul cel Viu, El își va arăta iubirea pentru ei, asigurându-le o eternitate de viață în care să Îl servească.

REFERINȚE

1. *Cele mai mari evenimente, de istorici renumiți*, Vol. III, F. P. Guizot, pagina 246; F. W. Farrar, pagina 142.
2. *În drum spre civilizație, O istorie a lumii*, 1937, Heckel și Sigman, paginile 237, 238.
3. *Istoria creștinismului*, de J. S. C. Abbott, paginile 238, 239, 255, 226.
4. *Instituții ale istoriei ecleziastice* de Mosheim, ediția a douăsprezecea, paginile 55-57.
5. *Creștinismul și Imperiul Roman*, de W. E. Addis, paginile 54, 55, 59, 69.
6. *Istoria creștinismului*, de Edward Gibbon, paginile 233-235.
7. *Biblioteca de literatură biblică și teologică*, Istoria bisericii creștine, de G. Crooks și J. Hurst, paginile 165-168.

„CEL MAI BUN LUCRU CARE S-AR PUTEA ÎNTÂMPLA”

O știre din publicația *Cronica*, din 16 August 1955, Houston, a relatat unele declarații făcute de un cleric în Marthall, Anglia: „Rev. Philip Francis, parohul local, crede sincer că ceea ce această lume are nevoie este un război atomic. 'Da, ar fi cel mai bun lucru care s-ar putea întâmpla,' a spus preotul în vârstă de 55 de ani, reporterilor care l-au asaltat cu întrebări noaptea trecută despre un articol provocator pe care el l-a scris în revista parohiei lui. În articol el a spus: 'Nu trebuie să ne îngrijorăm de avertismentele cumplite ale oamenilor eminenți care urăsc schimbarea de la epoca prafului de pușcă la epoca atomică'. 'Un război atomic ar face lumea bună....Este singurul lucru care ar putea să alunge relele din prezent și să aducă guvernarea mondială.'” Însă Biblia arată că singurul lucru care va face acest lucru este războiul lui Dumnezeu de la Armagedon. El va „aduce la ruină pe cei ce ruinează pământul”.

New York NEW YORK: ORAȘUL CONGRESULUI

Un punct mic pe harta Statelor Unite este privit cu interes deosebit de oamenii din Europa, Africa, Asia, Pacificul de Sud, America de Sud, America Centrală și America de Nord. Punctul reprezintă un oraș pe care ei intenționează să-l viziteze în vara aceasta.

Dar acești oameni nu sunt turiști obișnuiți. Ei vin în orașul New York cu un scop special – să participe la adunarea internațională a martorilor lui Iehova.

Această adunare va însemna un mare aflux de oameni într-un timp de câteva zile, însă orașul New York este capabil să se ocupe de ei. El are o mulțime de locuri de cazare.

Din moment ce acești oameni vor veni să se închine și să slujească pe Iehova Dumnezeu, acest lucru amintește cum adunările pentru același scop au făcut din Ierusalim un mare oraș al congresului. În vremurile străvechi oamenii parcurgeau distanțe lungi pentru a se aduna acolo, de trei ori pe an, așa cum era cerut de legea lui Dumnezeu dată prin Moise: „De trei ori pe an, toți bărbații tăi să se prezinte înaintea feței adevăratului Domn Iehova”. (Ex. 23:17). Ei urmau să se prezinte la sanctuarul situat în Ierusalim.

Desigur, Dumnezeu nu are nici un sanctuar în orașul New York, și nici nu a dat poruncă pentru oameni să se adune acolo. Motivul pentru care martorii lui Iehova l-au făcut orașul congresului lor pentru anul 1958 îl reprezintă facilitățile minunate pe care le are pentru o mare adunare internațională. În el se poate ajunge ușor cu orice mijloc de transport modern. Trei aeroporturi imense pot să facă față cu ușurință participanților la congres care vor veni cu avionul. Cei care vor veni cu trenurile și cu autobuzele vor fi manevrați cu ușurință în gările mari și în numeroasele stații de autobuz. Vapoarele care vor aduce participanți la congres vor ancora în unul din cele mai frumoase porturi din lume. Cei care vor veni cu automobilele vor găsi autostrăzi frumoase care vor duce în oraș.

Martorii nu au o poruncă Scripturală să se adune în nici un loc special, așa cum au făcut Israelii, însă ei au o poruncă Scripturală să aibă congrese. Aceasta se găsește la Evrei 10:24, 25: „Să ne interesăm unii de alții ca să ne îndemnăm la iubire și la fapte bune, fără să neglijăm întrunirea noastră, cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unii pe alții, și aceasta cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie”.

Martorii lui Iehova respectă această poruncă organizând multe congrese, și ocazional, câte unul internațională. Însă este o problemă de a găsi un loc destul de mare și potrivit pentru nevoile lor. Din fericire, orașul New York are ceva care satisface nevoile lor – două stadioane mari la câteva străzi distanță unul de altul. Stadioanele Yankee și Polo Grounds vor fi folosite pentru adunarea internațională din 1958.

O altă caracteristică care face din New York un oraș frumos al congresului este sistemul său de transport excelent. Mulțimi mari pot fi aduse rapid din toate părțile orașului în orice punct. Și apoi, câteva ore mai târziu, ele pot fi la fel de rapid gata de plecare.

După cum sărbătoarea corturilor din Israelul din vechime dura șapte zile, urmată de o a opta zi de adunare, tot așa adunarea internațională a Martorilor va dura opt zile, din 27 Iulie până în 3 August. Va fi o sărbătoare bogată cu hrană spirituală. Aceasta o va face foarte diferită de multele sute de congrese care se țin în orașul New York în fiecare an. S-ar putea menționa că s-au ținut 767 de congrese și expoziții în 1956, care au atras un total de 3 717 000 de delegați și vizitatori. Dar din toate aceste adunări, această adunare a martorilor lui Iehova va fi unică. Ea va fi o adunare internațională imensă de slujitori care vor face în New York ceea ce se poruncește la Evrei 13:15: „Să oferim întotdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc public numele Lui”.

Această adunare mare va adăuga la prestigiul orașului New York ca un oraș al congresului. Dar mai mult decât atât, ea va concentra atenția publicului asupra faptului că împărăția lui Dumnezeu este singura speranță pentru pace, securitate și viață a omenirii.

CULTIVAȚI

O DISPOZIȚIE MENTALĂ BUNĂ

Ce ai face dacă dintr-odată ai afla că Domnitorul Suveran al universului este nemulțumit de tine? Ți-ai părăsi locul și ai fugi spre un adăpost, un loc imaginat mai sigur? Ai urî mustrarea și toiagul corector al disciplinei și te-ai împotrivi acestuia, sau ți-ai recunoaște umil acțiunea greșită, te-ai întoarce de la acel curs și ai accepta disciplina temperată a lui Iehova? Ai fi înțelept să faci aceste lucruri din urmă deoarece cuvântul lui Dumnezeu sfătuiește în acest sens: „Dacă spiritul conducătorului o să se ridice împotriva ta, nu îți părăsi locul; căci supunerea face ca multe greșeli să fie evitate.” Ecl. 10:4, *Le*.

Doar de curând, în timpul Primului Război Mondial, rămășița micii turme a avut o asemenea experiență. Din cauza presiunii politice și religioase a acelor zile dificile, ei au fost vinovați de teama de om. Ei au fost luați în captivitate de către dușmani. Atunci ei au fost întristați când și-au recunoscut poziția și au implorat iertare de la Iehova.

Ei nu au făcut ceea ce a făcut grupul „servului rău”, adică au găsit vină disciplinării lui Iehova și au respins-o. Ei nu au vrut nimic mai mult decât să-și păstreze locul în îndurarea lui Iehova și în locul lor de serviciu. Pentru ei a devenit o chestiune de suportare a disciplinării Sale în speranța spiritului Său liniștitor. „Fiul meu nu disprețui disciplinarea lui Iehova și nu-ți pierde puterile când ești corectat de el, căci Iehova îl disciplinează pe cel pe care-l iubește; de fapt el biciuiește pe oricine îl primește ca fiu. Pentru disciplinare suportați voi.” (Evrei 12:5-7). Spiritul lui Iehova s-a liniștit! Ei au fost restabiliți la favoarea Lui cu privilegii mai multe și mai mari. În scurt timp ei cântau și încă mai cântă: „Și în acea zi tu o să spui: Eu o să îți mulțumesc, o, Iehova, căci chiar dacă ai fost furios pe mine, mânia Ta a fost îndepărtată și tu mă mângâi.” – Isa. 12:1, *AS*.

„SPIRIT” DEFINIT

Din felul în care cuvântul „spirit” este folosit în Eclesiastul 10:4 și în multe alte locuri din Biblie, este clar că aceasta este una din utilizările distincte sau înțelesurile distincte ale cuvântului ebraic *ru'ahh*”, care în mod normal este tradus *spirit*. În conformitate cu sensul general, care stă la baza cuvântului ebraic, înțelesul în acest caz se referă, de asemenea, la ceva invizibil, dar și la ceva ce poate produce rezultate vizibile. Această folosire specială a cuvântului se referă la starea de spirit a cuiva sau dispoziția mentală sau atitudinea mentală. Aceasta este ceva ce nici un ochi uman nu poate înțelege. Totuși, poate și chiar produce acțiuni fizice vizibile.

Mintea noastră este acea aptitudine a creierului nostru, care ne face capabili să căutăm informații sau dovezi, să raționăm și să ajungem la anumite concluzii. Prin mintea noastră noi ne punem procesul mental în acțiune, împreună cu orice gând, ca rezultat al faptului că suntem înzestrați cu abilitatea de a decide pentru noi înșine ce să gândim. Noi nu suntem roboți, noi avem liberul arbitru. Ceea ce permitem minții noastre să facă face impresii de durată în creierul nostru, dându-i o anumită tendință sau înclinație, care, în schimb, ne influențează. Când gândurile unui om, de-a lungul unei anumite linii, devin destul de stabile pentru a-i afecta comportamentul, ele sunt în curând cristalizate într-o acțiune fizică pe care oricine o poate observa. Din moment ce omul are liberul arbitru, atunci două cursuri sunt înaintea lui referitor la gândirea lui, atitudinea mentală și personalitatea care rezultă.

DISPOZIȚIE BUNĂ SAU PROASTĂ

Omul de rând de astăzi este neinformați cu privire la operațiunea lui Satan și a demonilor săi, deoarece nu cunoaște cuvântul lui Dumnezeu. Înclinat spre înțelepciunea lumească și spre raționamentul uman menținut cu influență demonică, el cade pradă schemelor lui Satan. Gândirea lui este deformată de-a lungul liniilor interesului personal și având drept asociați pe cei cu aceeași dispoziție sufletească, el devine complet incapabil să-și controleze complet spiritul sau dispoziția mentală. „Cel al cărui spirit este fără constrângere, este ca un oraș, care este dărâmat și fără pereți”. El nu poate rezista presiunilor acestei lumi peste care conduce Satan. Din această cauză el este nedemn de încredere, precum este prezis referitor la ultimele zile ale acestui sistem. – Prov. 25:28, AS; 2 Tim. 3:2,3.

Un om vorbește despre ceea ce gândește. Fapte violente însoțesc vorbirea vulgară și josnică, amândouă aducând dovezi puternice despre dispoziția mentală depravată și condiția rea a inimii majorității omenirii de astăzi. Cearta este un lucru obișnuit, din cauză că nu se urmează sfatul lui Iehova (Prov 17:14) și se controlează spiritul altcuiva. Nimeni nu știe asta mai bine ca martorii lui Iehova, care adesea au fost victimele asaltului brutal al celor care au cedat pasiunilor mâniei, fie individual, fie în gloate.

În contrast izbitor cu asemenea persoane stau cei care au fost adunați din acest sistem corupt în societatea Noii Lumi. Nici un fel de limbaj murdar acolo. Fapte

josnice sau violente nu sunt permise. Cum ar putea să fie asemenea persoane cu dispoziție mentală care este evidențiată de cei care formează societatea? Acea dispoziție este clar explicată de către Pavel, când spune: „Dar noi avem gândirea lui Cristos”. Isus Cristos a avut o gândire care a fost perfectă, sfântă și cinstită. El a avut-o întotdeauna sub control complet și s-a concentrat să facă voința Tatălui. Atitudinea Lui nu a fost una de superioritate sau de îngâmfare, chiar dacă avea cunoștință, al doilea după Unul. El a fost blând și smerit cu inima. -1Cor 2:16.

Printre martorii lui Iehova de astăzi sunt observate aceleași calități, chiar dacă nu sunt în perfecțiune. Ei s-au dezbrăcat de vechea personalitate și s-au îmbrăcat cu noua personalitate. Mințile lor sunt pline de gânduri evlavioase din Cuvântul lui Dumnezeu și dispoziția lor este conformă cu cea decretată de Iehova pentru cei printre care locuiește El. (Isa. 57:15, AS). Ei exersează autocontrolul și își conduc canalul gândurilor și dorințelor ca să poată fi descriși ca având o dispoziție mentală bună și o condiție dreaptă a inimii. Propriile lor vieți, pe care le trăiesc de la o zi la alta, dovedesc acest lucru tuturor celor care vor să-l observe.

Asta nu înseamnă că noi nu mai putem să ne supărăm sau să ne pierdem calmul. Putem, și din acest motiv noi trebuie să fim în continuare în gardă. Putem să ne mâniem împotriva acțiunii ascunse a dușmanului, poate simțim furie împotriva cuiva din organizație din când în când, poate chiar să ne simțim ocazional furioși pe noi înșine. Chiar Pavel și Barnaba au avut o dată o ieșire de mânie între ei. În aceste cazuri, totuși, furia noastră și manifestarea acesteia este foarte diferită de ieșirea frenetică a unor persoane demonizate, aproape nebune, fără control al spiritului. Efeseni 4:25-27 prezintă problema noastră și ne dă sfatul corect: „De aceea, acum că ați înlăturat minciuna, spuneți adevărul fiecare aproapelui său, pentru că suntem mădulare unii altora. Mâniați-vă, dar nu păcătuiți. Să nu apună soarele peste mânia voastră și să nu-i faceți loc Diavolului.” Noi trebuie să ne controlăm furia. – Prov. 17:27

CULTIVAREA DISPOZIȚIEI POTRIVITE

În aceste zile din urmă, cu execuția judecăților lui Iehova urmărindu-ne, este vital pentru noi să cultivăm și să păstrăm dispoziția corectă, pentru că nici unui alt fel de dispoziție nu îi va fi permis să supraviețuiască Armagedonului. Se poate face aceasta. Pentru a ne încuraja și a ne asigura că este posibil, Iehova ne sfătuiește în Cuvântul Său să îl imităm pe Fiul Său: „Păstrați în voi această atitudine mentală care a fost și în Isus Cristos.” (Filip. 2:5). A cunoaște atitudinea mentală a lui Cristos înseamnă studiul Înregistrării Sacre, unde sunt prezentate gândurile și învățătura Lui. A Lui a fost mintea care nu s-a plâns de sarcina Sa. Bucuria Lui a fost să facă și cea mai mică dorință a Tatălui. Aceasta este atitudinea care trebuie cultivată.

Astfel noi suntem pe cale să renunțăm să ne modelăm mintea după modelul egoist al acestei lumi și să ne schimbăm mintea ca să se asemene cu cea a lui Isus Cristos, o minte care cunoaște voința bună, acceptabilă și completă a lui Dumnezeu. (Rom. 12:2,11,12). Prin acumularea de cunoștință exactă, noi ne schimbăm înclinația minții și dobândim un motiv altruist ca forță în viață. Rugăciunea este necesară; ea ne dă putere. Forța activă a lui Iehova intră în joc,

dându-ne voința să îl servim și abilitatea de a face asta. Forța Sa activă împreună cu Cuvântul Său ne vor transforma astfel încât noua noastră personalitate va avea aprobarea și binecuvântarea Sa.

Este o greșeală să credem că o astfel de transformare poate să aibă loc fără societatea Noii Lumi. Asocierea cu ea și participarea la activitățile ei sunt absolut necesare. Prin lucrare și întâlniri cu frații noștri, în diverse adunări ale grupei și aranjamentele serviciului de teren, noi înaintăm spre maturitate. Noi trebuie întotdeauna să ne reamintim că învățăm adevărul de la canalul de comunicare al lui Iehova, clasa „servului credincios și înțelept”. (Mat. 24:45-47). Noi primim din spiritul Lui prin asocierea noastră continuă cu canalul Său. Câteodată noi primim muștrări sau disciplinare prin același mijloc, căci toți avem nevoie să păstrăm o atitudine mentală corectă. Asocierea iubitoare cu frații ne menține această atitudine. Noi cu greu putem să ne acoperim furia sau ranchiuna și totuși să avem o dispoziție bună. Noi știm mai mult decât să facem asta. Noi continuăm „să veghem cu atenție ca nimeni să nu piardă bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu; ca nu cumva să încolțească vreo rădăcină veninoasă, să provoace tulburări și mulți să fie pângăriți prin ea.” (Evrei 12:15). Mândria datorită poziției în organizație sau datorită oricărui alt motiv, nu trebuie să fie găsită în noi. A fi vinovat de acea dispoziție ar cauza o înălțare a spiritului lui Iehova care ar însemna cel puțin o cădere în lanț în calea disciplinării, prin organizație, sau, cel mult, distrugere prin Executorul lui Iehova.

Acum, în scurt timp, mânia lui Iehova împotriva tuturor celor mândri din acest sistem și a tuturor celor care sunt identificați cu el, va fi manifestată în furia distructivă a Armagedonului. Cu toate că mânia Lui nu va fi niciodată exprimată împotriva societății loiale a Noii Lumi, ea poate fi exprimată împotriva oricărui din societate care le corupe buna lor dispoziție mentală. Fiți atenți, așadar, constant, ca un asemenea lucru să nu se poată întâmpla niciodată. Atunci vă puteți împărtăși în triumful lui Iehova și să vă bucurați de salvarea glorioasă pe care o va face în interesul celor care continuă să aibă atitudinea Fiului său iubit. „Bunătatea nemeritată a Domnului nostru Isus Cristos să fie cu spiritul pe care îl manifestați, fraților! Amin!” „Spiritul, sufletul și corpul să vă fie păstrate întregi, ireproșabile, în orice privință, în timpul prezenței Domnului nostru Isus Cristos.” – Gal. 6:8; 1 Tes. 5:23.

FERICIREA LEPROȘILOR VINDECAȚI SPIRITUAL

Pentru majoritatea oamenilor gândul de a fi bolnav de lepră prezintă una din cele mai grave sorți imaginabile. Acest lucru înseamnă deseori segregare într-o colonie pentru leproși, pentru mulți ani, și poate chiar duce la pierderea treptată a nasului, degetelor, etc. a aceluia care suferă de această boală, însoțită de o desfigurare oribilă. Totuși valoarea, puterea și frumusețea adevărului Cuvântului lui Iehova Dumnezeu este atât de evidentă încât leproșii care devin vindecați spiritual, prin dobândirea unei înțelegeri și priceperi a lui (a Cuvântului), sunt mult mai fericiți decât ar putea fi orice leproși care au primit doar vindecare fizică. Dovada acestui lucru este văzută în zelul cu care ei răspândesc vindecarea spirituală la alții.

Un exemplu în acest sens sunt martorii lui Iehova care locuiesc în Colonia de Leproși din Luapala, situată pe Râul Luapala în Rhodesia de Nord, în Africa sud-centrală. Împrăștiate printre multele ei hectare sunt casele a celor cinci sute de

bolnavi internați, diverse birouri ale administrației și clinici, precum și casele personalului mare de muncitori. În această colonie, datorită zelului martorilor și al binecuvântării lui Iehova asupra eforturilor lor, unul din douăzeci se bucură de fericirea vindecării spirituale.

Recent, adunarea locală a primit permisiunea de a ține un discurs public și de a arăta filmul „Fericirea Societății Lumii Noi” în această colonie. Martorii din ea s-au implicat rapid, necazul lor neîmpiedicând deloc zelul lor. Ei au îngrădit un mare teren de fotbal, au transformat un mușuroi urât într-o scenă impozantă, au ridicat locuri de cazare pentru patru sute de persoane și apoi i-au invitat pe toți să vină.

Pentru discursul public de după-amiază a venit un număr impresionant de 363 de oameni. Evident că acest lucru a fost în contrast izbitor cu totalul de șase persoane care au participat la o slujbă religioasă care s-a ținut într-o limbă moartă. Entuziasmul în rândul martorilor a crescut. Dacă așa de mulți au venit să audă discursul Biblic, câți urmau să vină să vadă filmul Societății seara? Aproape de trei ori mai mult, umplând până la refuz locul îngrădit! Da, un calcul a arătat că aproape o mie, 997 ca să fim exacti, au participat din colonie și din zona învecinată. Ce bucurie a fost printre martori în Colonia Luapala, în acea seară! Și ce fericiți au fost ei, în ciuda faptului că erau leproși!

SLUJITORI CARE ADUC ROADE CONDUȘI DE FORȚA ACTIVĂ

*„Voi pune spiritul Meu în voi și vă voi face să urmați
dispozițiile Mele și o să respectați și o să îndepliniți
hotărârile Mele judecătorești.” – Ezec. 36:27, AS.*

1. Simți că este vremea ca adevărații creștini să se conformeze cu vechea lume, sau simți că acum, mai mult ca oricând, cu creșterea pe care Iehova o aduce, este vremea de a ne strădui mai departe și de a munci din greu pentru o creștere continuă, prin binecuvântarea Sa? Probabil ești unul din martorii lui Iehova și ai fost angajat în serviciul mesajului Împărăției din casă în casă și să participi în activitățile adunării creștine. Ce lucru fatal ar fi pentru tine și ce necinste pentru Iehova Dumnezeu, ar fi credința ta declarată devenită un simplu formalism gol, dacă renunți la comoara glorioasă a serviciului tău și degenerezi într-un simplu fel de persoană

care merge la biserică ! Acest lucru este de neconceput! Și totuși există pericolul. Aceasta li se întâmplă oamenilor. Practic vorbind, s-a întâmplat unei lumi întregi de milioane și milioane de practicanți tipici ai religiei de toate felurile și modurile, care au fost înșelați și care s-au înșelat singuri, gândind că pot să încalce cerințele drepte ale lui Iehova Dumnezeu, să fie materialişti convinși, să urmeze preocupări egoiste în vechea lume, să se conformeze standardelor, credințelor și practicilor vechii lumi și totuși, pentru că se angajează într-un anumit formalism religios, să se elibereze scriptural de datoriile și responsabilitățile față de Dumnezeu și om.

2. Conștiințele multor acestor persoane nu sunt în largul lor și conștiințele lor neliniștite îi deranjează și îi îndreaptă pe calea corectă. Acestor oameni care caută astfel o conștiință bună înaintea lui Dumnezeu, trebuie să li se aducă adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Din nou, în cazul tău, care ești unul din martorii lui Iehova, ar fi conștiința ta liniștită dacă ai urma acest curs de conformitate și practică religioasă neînsemnată a vechii lumi? Nu, „niciodată nu s-ar putea întâmpla asta!”

3. Probabil că știi despre o persoană dedicată, care ar putea fi ajutată spiritual de avertismentul scriptural luat aici în considerare. Poate că această persoană nu mai participă regulat la serviciul de teren al predicării, chiar dacă este capabilă să facă asta. Poate această persoană nu participă regulat la întâlnirile adunării sau chiar nu participă la întâlniri deloc. Poate asemenea persoană, când ia *Turnul de veghere*, nu îl studiază, poartă că nici nu îl citește. Poate nici nu îl mai primește regulat. Știi despre o asemenea persoană? Sunt unii ca aceștia în adunarea ta? Ia în considerare această posibilitate. Servii din adunare, cu ajutorul altor slujitori din adunare și cu ajutorul vestitorilor maturi, activi, puternic spirituali din adunare, duc această ediție a *Turnului de veghere* acestor persoane, vorbesc cu ei despre asta, îi determină să o citească sau o citesc împreună cu ei și văd ceea ce poate fi făcut pentru aceste persoane, care s-au conformat și au renunțat la predicat, pentru a stârni în ei obligațiile și responsabilitățile spirituale și privilegiile minunate ale Noii Lumi; deoarece cei din societatea Noii Lumi trebuie să respecte legea lui Iehova Dumnezeu.

4. În acest punct citim cuvintele lui Iehova adresate societății în expansiune a Noii Lumi a creștinismului adevărat: „Și voi pune spiritul Meu în voi și vă voi face să urmați dispozițiile Mele și o să respectați și o să îndepliniți hotărârile Mele judecătorești.” (Ezec. 36:27, AS) Aceasta arată că slujitorii roditori trebuie conduși de spiritul lui Iehova sau forța activă și trebuie să răspundă constant și să meargă mai departe sub conducerea spiritului lui Iehova. Aceasta arată, de asemenea, că în calitate de organizație și ca indivizi în aceasta, cei din societatea Noii Lumi trebuie să umble după dispozițiile lui Dumnezeu, să Îi respecte hotărârile, făcând lucrurile pe care El le subliniază pentru ei să le facă. Aceste cerințe ei nu le pot îndeplini, conformându-se cu vechea lume și renunțând la privilegiile slujirii. Acum nu este vremea să acceptăm caracterul lumesc vechi. Acum este vremea să progresăm în noua lume.

5. Să observăm unele din dispozițiile lui Iehova, unele din hotărârile judecătorești scripturale sau cerințele pe care le-a stabilit în Cuvântul Său, a căror

respectare este necesară pentru creștere. Respectarea acestor cerințe este cea care a adus binecuvântarea lui Iehova și creșterea până acum. Respectarea acestor cerințe în zilele ce vor urma este cea care va continua să aducă binecuvântare și prosperitate.

6. În primul rând este principiul teocratic al adevărului că Iehova este cel care dă creșterea și noi, drept slujitorii lui, pur și simplu slujim cu ascultare, în iubire. „Eu am plantat, Apollo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească; așa că nici cel ce plantează nu este ceva, nici cel ce udă, ci Dumnezeu, care face să crească. Deci cel ce plantează și cel ce udă sunt una, dar fiecare își va primi răsplata după truda sa. Căci noi suntem colaboratori ai lui Dumnezeu. Voi sunteți ogorul cultivat al lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.” – 1 Cor. 3:6-9.

7. Mai mult, conducerea directă a activităților creștinilor pe pământ a venit și trebuie să continue să vină prin corpul de guvernare stabilit, așa cum a fost cazul în biserica apostolică, ce este model pentru organizația primitivă a creștinilor astăzi. Referitor la biserica din primul secol, citim: „Și, străbătând orașele, ei [Pavel și Barnaba] le transmiteau celor de acolo hotărârile luate de apostolii și de bătrânii din Ierusalim și-i îndemneau să le respecte. Astfel, adunările se întăreau în credință și creșteau la număr zi de zi.” (Faptele 16:4,5) Referitor la organizația primitivă creștină de astăzi citim profeția lui Isus: „Cine este sclavul fidel și prevăzător pe care stăpânul lui l-a numit peste servitorii săi ca să le dea hrană la timpul potrivit? Fericit este sclavul acela dacă stăpânul lui, la venire, îl găsește făcând așa. Adevărat vă spun că-l va numi peste toate bunurile sale.” – Mat. 24:45-47.

8. Clericii ortodocși responsabili de diferite adunări religioase au o varietate de standarde sectare, pe care le îndeplinesc în grade diferite. În adevărata adunare creștină, totuși, standardele și cerințele de îndeplinit pentru cei care au supravegherea iubitoare a adunărilor locale sunt subliniate în Biblie, și acestea includ asemenea obligații precum cele de apreciere a adevărului, de muncă din greu și de iubire a „celorlalte oi” ale Domnului. De exemplu, Pavel a spus: „Căci pentru aceasta lucrăm noi din greu și ne străduim, pentru că ne-am pus speranța într-un Dumnezeu viu, care este un Salvator al oamenilor de orice fel, îndeosebi al celor fideli.” (1 Tim. 4:10) Și: „Căci supraveghetorul trebuie să fie ... iubitor de bine, cu o minte sănătoasă, drept, loial, stăpân pe sine, ținând strâns la cuvântul fidel în ce privește arta de a preda, ca să fie capabil să îndemne prin învățătura sănătoasă și să-i mustre pe cei care vorbesc împotriva.” – Tit 1:7-9.

NEVOIA PENTRU SPIRITUL LUI DUMNEZEU

9. Profeția lui Ezechiel citată mai sus arată necesitatea creștinilor de a avea spiritul lui Iehova; și Faptele 20:28 arată izbitor că acei creștini care au supravegherea adunărilor locale își primesc numirea prin spiritul sfânt. „Fiți atenți la voi înșivă și la toată turma, în mijlocul căreia spiritul sfânt v-a numit supraveghetori, ca să păstoriți adunarea lui Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu sângele propriului Său [Fiu].” (Faptele 20:28). Deoarece numirea vine la oamenii creștini care au îndeplinit și continuă să îndeplinească cerințele stabilite în

Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvânt care a fost oferit prin spiritul lui Iehova, în îndeplinirea acestor cerințe care sunt ordinate de Dumnezeu și nu de om, slujitorul sau supraveghetorul adunării primește numirea prin spiritul sfânt al lui Dumnezeu. Lucrarea liberă a spiritului lui Iehova asupra tuturor slujitorilor Săi, adică, asupra tuturor celor care I se închină și Îl servesc, este arătată în continuare în Zaharia 4:6, care vorbește în mod profetic: „Nu prin măreție, nici prin putere, ci prin Spiritul Meu, zice Iehova al armatelor.” – *AS*.

10. O altă îngrijire ordonată de Iehova pentru creștere în adevăratul creștinism este că activitatea de slujire a servilor Săi nu trebuie să fie întâmplătoare, ci trebuie să fie organizată. Prin urmare, este adecvat ca martorii lui Iehova să dea atât de multă atenție detaliilor activității lor de slujire. Chiar ca un slujitor creștin individual, apostolul Pavel nu a vrut să irosească sau să-și risipească eforturile și resursele și astfel, stabilind un exemplu potrivit, el a spus: „Așadar, eu nu alerg la întâmplare, îmi dirijez loviturile nu ca să lovesc în vânt.” (1 Cor. 9:26). Profeția emoționantă din Isaia 2:2-4 arată, printre alte lucruri, că expansiunea închinării lui Iehova printre popoarele tuturor națiunilor va fi organizată, ordonat și specific, afirmând: „Se va întâmpla în zilele din urmă că muntele casei lui Iehova va fi întărit pe vârful munților, se va înălța deasupra dealurilor și spre el vor veni toate națiunile. Mulți oameni se vor duce și vor spune: ‘Veniți, să ne suim pe muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacob, și el ne va învăța căile sale, iar noi vom umbla pe cărările sale’. Căci din Sion va ieși legea și din Ierusalim cuvântul lui Iehova. El va face judecată între națiuni și va îndrepta lucrurile cu privire la multe popoare. Din săbiile lor vor făuri brăzdare și din sulilele lor, cosoare. Nicio națiune nu va mai ridica sabia împotriva altei națiuni și nu vor mai învăța războiul.” – *AS*.

11. Organizarea efectivă este arătată de această profecție, afirmând ca oamenii tuturor națiunilor o să alerge la o organizație pentru închinare la Iehova. Ce ar putea altceva să fie în afară de organizația teocratică creștină? Ei spun printre ei că vor fi învățați căile lui Iehova, vor merge pe drumurile Lui, ceea ce în mod necesar înseamnă respectarea hotărârilor Sale judecătorești și a cerințelor biblice. Mai mult, ei sunt arătați dedicându-și eforturile, nu în căutarea războiului, ci în căutarea păcii. Aceasta este exact ceea ce fac cei din societatea Noii Lumi, pe întreg pământul, în momentul prezent.

12. Arătând că noi trebuie să fim vioi și nu slabi în activitatea creștină; nu leneși, ci productivi în slujirea creștină, în contrast cu vechea lume cu care noi nu ne conformăm, noi avem instrucțiunile apostolului Pavel în 1 Timotei 6:17-19, adresate asociatului său creștin: „Poruncește-le celor care sunt bogați în actualul sistem să nu fie trufași și să nu-și pună speranța în bogății nesigure, ci în Dumnezeu, care ne dă toate din belșug spre desfătarea noastră. Să facă binele, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să împartă ce au, strângându-și la loc sigur drept comoară pentru viitor o bună temelie, ca să apuce strâns adevărata viață.” Cuvintele acestea nu sunt utile numai pentru persoanele care nu sunt creștine, ci ele sunt oportune direct slujitorilor dedicați ai lui Iehova Dumnezeu. Aceasta este arătat în cuvintele lui Pavel către Tit, unde Pavel spune, de fapt, că chiar dacă noi suntem unul din martorii lui Iehova, tot trebuie să ne orientăm

mintea spre păstrarea faptelor bune și să nu renunțăm la slujire: „Cuvântul este fidel și vreau ca întotdeauna să afirmi cu tărie aceste lucruri, pentru ca aceia care cred în Dumnezeu să se gândească mereu să facă fapte bune. Aceste lucruri sunt bune și folositoare oamenilor.” – Tit. 3:8,14.

EFICACITATE

13. Aplicarea printre creștinii sinceri dedicați a cerințelor lui Dumnezeu de mai sus și a altora, precum sunt stabilite în Biblie, pentru a governa adunarea creștină poate, desigur, să rezulte într-o singură societate eficientă de slujire. Adevărata eficacitate a acesteia este binecuvântarea lui Iehova Dumnezeu asupra răspunsului nostru ascultător la cerințele sale. Cele două lucruri, prin urmare, sunt necesare și ele lucrează împreună. Acestea sunt, în primul rând, efort ascultător depus de cineva care îl iubește suprem pe Iehova și apoi, mai presus de tot, binecuvântarea lui Iehova Dumnezeu asupra acestui efort. Aceasta se vede la nivel individual și la nivel organizațional. Nu poate fi negat, deoarece rezultatele de pe întreg pământul sunt dovada acestui lucru. Chiar așa cum aceasta a adus societatea teocratică a Noii Lumi la prezenta stare prosperă de spiritualitate, tot așa aceasta trebuie să continue pentru ca societatea Noii Lumi și toate din ea, să poată continua să progreseze spiritual, pentru lauda lui Iehova. Asemenea eficacitate a ascultării cerințelor lui Dumnezeu este observată și adesea notată. Este un semn bun când acesta este cazul. Noi avem, de exemplu, următorul comentariu publicat cu privire la aceasta, scris, nu de unul din martorii lui Iehova, ci de un scriitor religios, publicat într-o revistă religioasă și care este de interes:

14 „Ei [martorii lui Iehova] sunt de asemenea pregătiți să furnizeze timpul, energia și banii necesari pentru a studia cu orice copil al lui Dumnezeu fără adăpost și fără prieteni și pentru a-l îndruma spre interiorul tovarășiei, indiferent de rasă, culoare, statut social sau nivel intelectual. Inima este importantă. Zelul este secretul lor. Fiecare Martor este un slujitor. Fiecare slujitor este un vizitator din casă-n casă. Fiecare vizitator este un slujitor instruit. Îndrăznesc să spun că nici o altă mișcare religioasă nu are fiecare stat, fiecare ținut, fiecare oraș, fiecare cartier, fiecare stradă din America atât de detaliat puse în grafic precum Martorii lui Iehova. Nici un alt sediu central nu știe cu o asemenea acuratețe ce fac membrii săi slujitori, unde și cum servesc... Ei acționează ca o unitate, ca o armată. De fapt, grupul local este numit o companie, persoana responsabilă este un căpitan, și locul de întâlnire era și încă este „Sala Împărăției.” – *Secolul Creștin*, 13 februarie 1957.

IEHOVA, SURSA DEMNĂ DE ÎNCREDERE CE OFERĂ CREȘTERE

15. Mai presus de toate, aceste și alte fapte ale istoriei moderne despre martorii lui Iehova demonstrează că încrederea noastră în Iehova a fost bine plasată. Iehova este demn de încredere. El este Sursa demnă de încredere ce oferă creștere și încrederea de necucerit este pusă potrivit în El. Referitor la aceasta, Psalmul 115 continuă: „O, casă a lui Aaron, pune-ți încrederea în Iehova; el este

ajutorul și scutul tău. Voi, cei care vă temeți de Iehova, încredeți-vă în Iehova; El este ajutorul și scutul vostru. Iehova și-a adus aminte de noi, El va binecuvânta, va binecuvânta casa lui Israel, va binecuvânta casa lui Aaron. Îi va binecuvânta pe cei ce se tem de Iehova, și pe cei mici, și pe cei mari.” – Ps. 115:10-13.

16. Precum ar fi de așteptat sub binecuvântarea lui Iehova Dumnezeu, creșterea pe care o aduce El nu este numai în cifre. Există, într-adevăr, o creștere în cifre care este foarte mulțumitoare, precum s-a făcut referire anterior, dar există, de asemenea, o creștere în activitate din partea adunării creștine a societății Noii Lumi, cu eficacitate îmbunătățită. Dar aceasta nu este tot. De egală importanță este al treilea element de creștere, care este cel al maturității. Toate aceste creșteri sunt esențiale pentru fiecare din noi, adică, creșterea în număr, în activitate și în maturitate. În special referitor la cea din urmă, 1 Petru 1:13-16 afirmă: „Încingeți-vă deci mintea pentru activitate, rămâneți complet lucizi! Puneți-vă speranța în bunătatea nemeritată care vă va fi adusă la revelarea lui Isus Cristos! Ca niște copii ascultători, nu vă mai conformați dorințelor pe care le aveți înainte în neștiința voastră, ci, în armonie cu Cel Sfânt care v-a chemat, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră, căci este scris: ‘Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.’” Aceasta impune asupra adevăraților creștini progres individual în maturitate spirituală, prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu, ascultare de acesta și aplicare în viața individuală a principiilor din Biblie. Aceasta este important pentru un creștin adevărat.

17. Aceasta ar fi de așteptat având în vedere faptul că Iehova este cel care aduce creșterea, deoarece El nu ar aduce persoane cu bunăvoință sau cu o inimă sinceră la o religie, credință, practică sau organizație lumească, coruptă și necurată. Faptul că El aduce o creștere chiar aici pe pământ, este arătat de următoarele versete ale psalmului de laudă: „Iehova vă va înmulți, pe voi și pe fiii voștri. Voi sunteți cei binecuvântați de Iehova, Creatorul cerului și al pământului. Cerurile sunt cerurile lui Iehova, dar pământul l-a dat fiilor oamenilor. Nu morții îl laudă pe Iah, nici cei ce coboară în tăcere, ci noi îl vom binecuvânta pe Iah de acum și pe veșnicie. Lăudați-l pe Iah!” (Ps. 115:14-18). În noua Sa societate de pe pământ, a Noii Lumi, Iehova, prin Isus Cristos, adună persoanele cu inimă sinceră care iubesc dreptatea, de orice origine a oamenilor de pe întreg pământul; și El face asta cu ajutorul proclamării de către ei a mesajului Cuvântului Său, Biblia.

CREȘTEREA ESTE ÎN CONDIȚIILE LUI IEHOVA

18. Din scripturile precedente se vede că răspunsul la adevărul Bibliei de către indivizi rezultă în faptul că ei devin închinători ai lui Iehova Dumnezeu, și astfel se vede că adevărul este mijlocul de adunare și creștere. Aceasta înseamnă cu adevărat că creșterea este după condițiile pe care Iehova le-a stabilit în Cuvântul Său. Adică, pentru ca o persoană să devină creștină, să devină asociată cu societatea Noii Lumi și să vină în linie cu binecuvântările lui Iehova pentru viața veșnică, în noua Sa lume a dreptății, este necesar ca persoana să îndeplinească condițiile lui Iehova, să asculte poruncile Sale. Iehova nu își schimbă sau modifică cerințele, nu le slăbește sau împuținează pentru a-i face pe oameni să-L iubească și să-L slujească. Religia ortodoxă face tot felul de lucruri nelegiuite pentru a atrage

mase, dar nu așa și Iehova Dumnezeu și Cuvântul Său, Biblia. Având în vedere că răspunsul nostru la adevăr sau conformitatea noastră la Biblie este cea care ne face capabili să fim martori ai lui Iehova sau să fim în societatea Noii Lumi, în primul rând, înseamnă, fără îndoială că pentru a continua și a progresa în această relație plină de bucurie, fericită și binecuvântată cu Iehova Dumnezeu, noi trebuie să continuăm să ne supunem Cuvântului Său. Aceasta trebuie să facem noi, în toate aspectele vieții. Noi continuăm să îl slujim pe Iehova după condițiile Sale, nu după ale noastre.

19. Există un număr de ilustrații ale acestui fapt care sunt chiar evidente și care arată cât de practică este Biblia în viețile creștinilor actuali. Noi am putea face o listă cu toate problemele care se ivesc constant în viețile oamenilor care nu sunt creștini și de asemenea în viețile oamenilor care sunt creștini și care, fiind dedicați să îl servească și să asculte de Iehova Dumnezeu, sunt obligați să se conformeze Cuvântului Său. Când asemenea probleme se ivesc, cum le veți hotărî? Aveți ajutorul în luarea deciziei pe care o dați pe acest subiect cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu?

20. Problemele obișnuite ale vieții apar zilnic, unele dintre ele în fiecare zi pentru unii oameni și ele trebuie depășite. De exemplu, există problema onestității. Ce faci când trebuie să determini dacă vei fi onest sau nu? Probleme de comportament și de moralitate se ivesc tot timpul. Moralitatea include moralitatea sexuală, și ea include mai multe. Există tot felul de standarde ale moralității; dar există numai un singur standard adecvat și acela este cerința Bibliei. Cum hotărâști problemele moralității? Și ale comportamentului? Apoi există asemenea probleme ca cele care implică furtul, minciuna, uciderea. Toată lumea se confruntă cu ele mai devreme sau mai târziu. Adevărata închinare este însăși o problemă importantă. Există o problemă care implică sângele și ingerarea lui. Problemele de divorț, creșterea copiilor, politică. Creștinii au probleme în legătură cu slujba lor de predicare; dedicarea prezintă o problemă pentru toată lumea, referitor la faptul dacă o persoană o să se dedice sau nu lui Iehova Dumnezeu. Fără excepție, fiecare persoană de pe pământ trebuie să răspundă la această întrebare sau să înfrunte această problemă.

21. Apoi sunt probleme de integritate, de neutralitate față de conflictele lumești, plata datoriilor, practicile de afaceri serioase și oneste, participarea la întâlnirile creștine, exercitarea iubirii sau a egoismului, probleme legate de studiul Cuvântului lui Dumnezeu, căutarea distracției, câștigarea educației și altele. Această listă ar putea fi foarte mult lungită. Noi trebuie să apreciem că Biblia oferă sfaturi de ajutor și de asemenea dispoziții și porunci referitoare la problemele vieții. Ești interesat despre ceea ce are de spus Biblia despre aceste lucruri? Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu despre viață; și dacă vrei să primești viață, trebuie să fii interesat în ceea ce afirmă El a fi cerințele pentru viață, care este oferită cu condiții, prin Isus Cristos, Răscumpărătorul nostru.

22. Cei din societatea Noii Lumi, încercând cu toată sinceritatea să se confrunte cu problemele vieții cinstit, onest și cu o asigurare bazată pe cunoașterea deciziilor lor, care îl vor mulțumi pe Iehova Dumnezeu și vor aduce aprobarea Sa,

încearcă să trăiască conform cerințelor Noii Lumi. Practicând realmente adevăratul creștinism și tu poți acum să începi să te conformezi cerințelor de viață ale Lumii Noi. Înainte sunt binecuvântări, privilegii și bucurii infinite, în viitoarea noastră înaintare spre maturitate în acest sens, înaintare pe care mii încep să o înțeleagă și să o aprecieze.

23. Fiind capabili să se confrunte cu problemele la care se face referire și să le depășească pe baza Bibliei, martorii lui Iehova au obținut din Biblie răspunsurile corecte la multe întrebări care nedumeresc și mahnesc oamenii lumii vechi. Aceasta este o mare binecuvântare. Capitolul al 29-lea din profețiile lui Isaia, referitor la această situație, afirmă în parte: „De aceea, așa zice Iehova, care l-a răscumpărat pe Avraam, despre casa lui Iacov: Lui Iacov nu-i va mai fi rușine și nu-i va mai păli fața, căci, atunci când își va vedea în mijlocul lui copiii, lucrarea mâinilor mele, ei îmi vor sfinți numele, îl vor sfinți pe Sfântul lui Iacov și îl vor privi cu o teamă plină de respect pe Dumnezeuul lui Israel. Cei ce rătăcesc în spirit vor dobândi pricepere și cei ce murmură vor primi învățătură”. (Isa. 29:22-24, AS). Răspunsurile corecte la probleme sunt o binecuvântare foarte mare, dar ele sunt mai mult decât atât. Cei din societatea Noii Lumi nu au obținut doar răspunsurile corecte la întrebări complicate, ci, în același timp, au primit binecuvântări care sunt exclusiv pentru cei din societatea Noii Lumi. Ei au primit bucurie, bucuria Noii Lumi, privilegii, oportunități de a-L servi pe Dumnezeu și de a promova interesele Sale pe pământ, și responsabilități, datorită asumării, prin dedicarea lor, să facă voința Sa. De asemenea, exclusiv, au fost puse asupra lor, prin Iehova, cerințele Sale, pe care ei trebuie să le îndeplinească și pe care le îndeplinesc cât de bine pot, prin bunătatea Sa nemeritată față de ei, prin Isus Cristos, Răscumpărătorul și Conducătorul lor.

24. Creșterea de astăzi în adevărata credință și practică creștină este la fel de mare în scop precum societatea Noii Lumi care o cuprinde; adică, este răspândită în întreaga lume. Semnul minunat al societății Noii Lumi, stând pentru supremația lui Iehova, este un semn veșnic și nu va fi niciodată eliminat, ci o să rămână pentru lauda lui Iehova. „Căci veți ieși cu bucurie și veți fi aduși în pace. Munții și dealurile se vor înveseli înaintea voastră cu un strigăt de bucurie și copacii de pe câmp vor bate cu toții din palme. În locul tufei de spini va ieși ienupărul. În locul urzicii usturătoare va ieși mirtul. Lucrul acesta va fi spre gloria lui Iehova, un semn pe timp indefinit, care nu va fi distrus.” – Isa. 55:12,13, AS.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) Ce cale de acțiune este numită aici că dezonoarează pe Iehova și este fatală pentru individ? (b) În ce privință sunt înșelați milioane?
2. Pentru ce foloase pot lucra conștiințele neliniștite?
3. (a) Considerarea a ce anume este sugerată aici, de cine și pentru cine? (b) Arătați procedura sugerată și scopul ei?
4. Ce spune Iehova despre punctul de a respecta legea lui Dumnezeu?
5. De ce anume depinde creșterea prezentă și viitoare?

6. Ce principiu teocratic despre creștere este primul?
7. Oferiți autoritate scripturală pentru îndrumarea conducătoare a serviciului creștin?
8. Ce se poate spune despre cerințele îndeplinite de supraveghetorii din adunare, pentru creștere?
9. În ce măsură este necesară forța activă a lui Iehova?
- 10,11. (a) Arătați o altă îngrijire luată de Iehova, pentru creștere? (b) Sunt îndreptățite scriptural atenția față de individ și detaliul de serviciu din adunare? (c) Cum confirmă Isaia 2:2-4 o organizație teocratică, pașnică?
12. Ce porunci le sunt date celor bogați? Celor care cred?
13. (a) Care trebuie să fie rezultatul împlinirii cerințelor lui Dumnezeu? (b) Care sunt cele două lucruri ce sunt necesare pentru eficacitate?
14. Cum privește un scriitor secretul eficacității martorilor lui Iehova?
15. Ce demonstrează faptele, mai presus de orice?
16. (a) Oferiți trei elemente ale creșterii. (b) Aplicați 1 Petru 1:13-16 la progresul în maturitatea spirituală?
17. În ce mod arată Psalmul 115:14-18 natura organizației la care sunt adunate persoanele cu bunăvoință și localizarea lucrării de strângere?
18. (a) Sub ce condiții devine cineva creștin? (b) Ce este necesar pentru a continua ca atare?
19. Ce încercare demonstrează conformarea noastră la condițiile lui Iehova pentru închinarea Sa?
20. Comentați despre diferitele chestiuni ale vieții înșirate aici.
21. (a) Care sunt alte câteva chestiuni? (b) De ce anume trebuie să ne interesăm?
22. Care sunt oportunitățile prezente și perspectivele viitoare?
23. (a) Ce se poate spune, în lumina lui Isaia 29:22-24, despre priceperea ce nu a fost făcută de rușine acum? (b) Ce se poate spune despre instruirea de a corecta ce este greșit și murmurarea?
24. Care este scopul acțiunii forței active a lui Iehova și cât de trainic este semnul pe care îl ridică aceasta?

Urmărindu-mi scopul în viață

Relatat de Donald E. Baxter.

Aici, în Venezuela, avem în fiecare seară la radio o emisiune în limba engleză cu muzică și știri din lume. Noaptea trecută am auzit un cântec numit „Numără-ți binecuvântările în locul oilor”. Mai târziu am început să mă gândesc la acest lucru.

Știți, în lucrarea misionară poți să le numeri pe amândouă – binecuvântările tale și oile. Pe măsură ce mergi în câmpuri noi pentru a căuta „celelalte oi” ale Domnului ai multe binecuvântări și experiențe în această mare campanie educațională.

Când privesc înapoi la modul cum mi-am urmărit scopul în viață pot să văd că am primit multe binecuvântări și m-am bucurat de multe privilegii de slujire. Tatăl meu și mama mea au început să studieze adevărul când eu aveam în jur de zece ani. Când aveam șaisprezece ani, la o adunare de zonă, am fost cufundat, ca simbol al dedicării mele față de Iehova. În acel moment știam ce fac, dar trebuie să recunosc că nu am realizat pe deplin atunci tot ceea ce se cerea de la un slujitor bun. Aceste lucruri le-am aflat mai târziu, când am intrat în rândurile pionierilor, în Mai 1942. Când am absolvit liceul situația în lume nu părea așa bună. Statele Unite se pregătea pentru Al Doilea Război Mondial. Ce să fac? Să merg la facultate, sau să caut un loc de muncă, sau ce să fac? Fratele meu și sora mea mai mari făceau pionierat în Chicago și continuau să-mi scrie scrisori, încurajându-mă să devin pionier și să mă alătur lor în Chicago.

Așadar, în primăvara anului 1942, când am început să lucrez ca pionier, eram un vestitor destul de slab. Orașul Chicago și suburbiile erau mult diferite de fermele din Dakota de Sud și zonele ei rurale în care lucrasem. Nu voi uita niciodată prima săptămână în Chicago. În fiecare dimineață, în drum spre teritoriul de lucru, simțeam o senzație de rău la stomac. Dar după câteva săptămâni și după puțin mai multă experiență acea senzație a dispărut.

Întorcându-mă din serviciu, într-o zi rece de iarnă, am găsit un plic mare din partea Societății. Surprins și foarte fericit urma să găsesc în el o cerere pentru Gilead. În timp ce citeam scrisoarea și cererea mi-au trecut prin minte o mie de întrebări. Pot să fac acest lucru? Va fi prea greu? Alții îl făcuseră; așa că m-am gândit că l-aș putea face și eu. Am completat cererea și am trimis-o înapoi Societății.

În Februarie 1945 am mers la Gilead, a cincea promoție. Timpul a trecut repede acolo - niciodată suficient pentru a studia și pregăti totul cum trebuie. A fost un eveniment plăcut și fiecare zi era plină cu ceva nou pentru a fi învățat și reținut.

După Gilead am fost numit ca serv de circuit. În acel timp servul stătea cu unele adunări două sau trei zile, iar cu altele o săptămână, în funcție de numărul de vestitori. De asemenea, el trebuia să fie pregătit să țină toate cele opt discursuri publice. În timp ce eram pe drum mă gândeam tot timpul unde voi fi repartizat. Pe atunci uitasem o mare parte a limbii spaniole pe care încercasem s-o învăț la Gilead. În Februarie 1946 am primit o scrisoare de la Societate care spunea că voi fi repartizat în Venezuela și că la sfârșitul lunii Februarie va trebui să merg la Betel și să stau acolo până voi primi o viză pentru a intra în Venezuela. În 2 Iunie 1946, aterizam la Maiquetia, aeroportul din Caracas, capitala, niciunul nefiind acolo să ne întâmpine sau să ne ajute cu limba spaniolă. Dar în scurt timp am găsit patru vestitori care se întâlneau într-o casă, studiind *Turnul de veghere* și având un studiu de carte. O familie cu bunăvoință din apropiere participa și ea la aceste

întâlniri, așa că au fost douăsprezece persoane la această primă întâlnire la care am participat, în Caracas.

În Aprilie 1946, Fratele Knorr și Fratele Franz au vizitat Venezuela și au început întâlnirile și serviciul de teren care se face acum. Cei patru vestitori erau dornici după literatură și ajutor pe teren. De la acești frați am aflat că mai existau și alții în interiorul țării care desfășurau o anumită lucrare în serviciu. Primul lucru a fost acela de a-i organiza și de a-i face să-și trimită rapoartele, astfel încât acestea să fie trimise la Brooklyn. Acest lucru a fost dificil, pentru că noi nu știam spaniola. Dar doi băieți tineri care tocmai începuseră lucrarea de pionieri știau puțină engleză, așa că noi le-am spus ce vrem ca să facă, și ei, la rândul lor, au spus adunării. Încetul cu încetul adunarea din Caracas a început să crească. Au fost puse bazele unui birou de filială, în Septembrie 1946, și primul raport pe care l-am trimis a fost de douăsprezece vestitori.

Caracas a fost, cu siguranță, un loc ciudat pentru noi. Prețurile erau șocante, casele, practic, imposibil de găsit. Am umblat pe jos zeci de mile, neștiind ce autobuz să folosim, neputând înțelege ce ne spuneau oamenii atunci când îi întrebam. În cele din urmă am găsit o casă mică la marginea orașului, pe o stradă murdară, fără apă curentă. Acolo am început prima casă misionară în Venezuela. Ulterior Societatea a trimis mai mulți misionari ca să ne ajute, și lucrurile au început să devină mai ușoare. Timp de trei ani am căutat o casă misionară mai bună, fără succes, datorită chiriilor mari. Câțiva din grupul nostru s-au întors în Statele Unite, unii din ei fiind bolnavi, iar alții au ales să se căsătorească; așadar pentru câteva luni am fost singur, până când Societatea a trimis mai mulți. În Iulie 1949 am găsit o casă mai bună în Caracas și familia s-a mărit la zece membri, într-adevăr o bucurie pentru mine pentru că am continuat să-mi urmăresc scopul în viață. De asemenea, un alt grup de misionari a fost repartizat în Maracaibo și au început o casă acolo, în Decembrie 1948.

O experiență iese în evidență: Eu și trei pionieri venezueleni lucrăm într-o suburbie a orașului Caracas. Eram aici doar câteva luni, astfel că spaniola mea era foarte slabă. Următorul loc unde urma să mergem era la un croitor care vorbea engleza. Băieții mi-au spus să-l abordez eu și am putut să vorbesc în engleză. Croitorul era un individ foarte blând. El mi-a spus că are o Biblie și că este foarte interesat de ea; că este catolic, dar un alt croitor care era adventist încerca să-l convertească. El a luat cartea „*Împărăția este aproape*” în limba engleză și i-am spus că-l voi mai vizita mai târziu. Apoi am început un studiu cu el și el a acceptat adevărul. Ulterior el a cerut să aibă studiul în spaniolă pentru că și-a dat seama că urma să aibă o parte în lucrarea de predicare și va trebui să-și perfecționeze spaniola și să învețe să citească în spaniolă. În scurt timp el era cu noi în serviciul de teren și a fost botezat. Duminică el și eu urmam să lucrăm împreună, el luându-mă la unele din vizitele sale ulterioare, și am început trei studii. Într-o zi, în drumul nostru spre unul din acestea, el a spus: „Mă rog lui Dumnezeu ca să găsesc o oaie aici, în acest teritoriu”.

Un italian cu care tocmai începuserăm un studiu a primit adevărul foarte repede și în scurt timp era în serviciu cu noi. Italianul a început apoi să facă

pionierat, în ciuda faptului că avea o soție și trei copii pe care să-i întrețină. El continuă să se descurce foarte bine.

După o serie de discursuri am pus bazele unui centru de serviciu în una din case și ulterior acel studiu a fost încredințat unui frate matur care locuia în apropiere. Acum avem o adunare de șaptezeci de vestitori în această suburbie. Luna trecută, când servul de circuit a ținut un discurs public în acea adunare, au participat optzeci și unu de persoane.

În luna Iunie anul trecut s-au împlinit unsprezece ani de când sunt în Venezuela. Pare ca și cum aș fi fost aici cea mai mare parte a vieții mele, cel puțin cea mai importantă parte a ei. În timpul acestor ani lucrurile s-au schimbat mult în această țară. Capitala ei, Caracas, acum cu o populație de un milion de locuitori, a fost transformată într-un oraș modern cu clădiri și străzi noi.

În Venezuela numărul vestitorilor Împărăției a crescut și el de la an la an. Cu o medie de treisprezece în 1946, el depășește acum 1 233. Pentru ultimul an numărul record de vestitori a fost de 1 364. Avem opt case misionare și douăzeci și două de adunări în țară. Mesajul și lucrarea s-au răspândit până în colțurile îndepărtate ale acestei țări. Aici, în Caracas, am început cu patru vestitori și acum avem cinci unități cu peste 550 de persoane. În toată țara vestitorii lucrează mult și avem întotdeauna o medie de doisprezece ore sau mai mult per vestitor. Încă avem nevoie de mai mulți pionieri și misionari, având mult teritoriu de acoperit.

Așadar, în timp ce îmi urmăream scopul în viață, am aflat că este un mare privilegiu și binecuvântare să fii un misionar într-o țară străină. Privind înapoi, sunt foarte recunoscător lui Iehova că am început să lucrez ca pionier când am făcut aceasta, și că am acceptat invitația de a merge la Gilead. Lucrarea de pionier, urmată de instruirea la Gilead și de serviciul misionar, nu se pot compara cu nimic din această lume veche. Bucuria și privilegiile de a sluji depășesc complet greutatea și inconveniențele pe care le întâmpini pe cale. Am cincisprezece ani în serviciul cu timp integral, cu majoritatea acestui timp pe teren străin. Nu aș schimba experiența mea cu nimeni. Dacă aș fi tânăr de șaptesprezece ani, din nou, mi-aș concentra inima și mintea pe Gilead și serviciu misionar.

Tratamentul ereticilor

Thomas de Aquino, care a trăit în timpul secolului al XIII, este celebrul filozof al Bisericii Romano-catolice. Interesant, chiar și până în prezent cartea sa *Summa Theologiae* rămâne într-un mod substanțial standardul autorității romano-catolice. Discutând tratamentul ereticilor, el spune la întrebarea XI, Art. 3, 2 a, 2 ae: „Este mult mai grav să corupi credința, care dă viață sufletului, decât să falsifici banii, care susțin viața temporală. Prin urmare, dacă falsificatorii de bani sau alți răufăcători sunt omorâți imediat, pe drept, de prinți seculari, cu cât mai mult trebuie ca ereticii să fie nu doar excomunicați, de îndată ce sunt închiși, pentru erezia lor, ci și uciși pe drept”.

În seriile de articole din *Turnul de veghere* din anul 1956, despre căsătorie, paragraful 36 de la pagina 596, spune: „Dacă o persoană primește din nou înapoi, într-un mod iertător, pe tovarășul de viață care a greșit, acest lucru ar trebui să fie fără acele despăgubiri [ale femeii].” Când regele filistean Abimelec a înapoiat-o pe Sara lui Avraam, nu pot fi considerați oare banii pe care Abimelec i-a dat lui Avraam „despăgubiri ale femeii”? – Gen. 20:14-16.

Scriptura citată spune: „Atunci Abimelec a luat oi și vite, servitori și servitoare și i le-a dat lui Avraam; și i-a dat-o înapoi pe Sara, soția lui. Apoi Abimelec a zis: 'Iată că țara mea este înaintea ta. Locuiește unde-ți va plăcea'. Și Sarei i-a spus: 'Iată că îi dau fratelui tău o mie de arginți. Aceasta să fie un semn în ochii tuturor celor ce sunt cu tine și înaintea tuturor oamenilor că n-ai fost dezonorată’”.

Conform raportului Biblic, Sara nu a fost un partener de viață care a greșit. Avraam nu a împrumutat-o deliberat regelui Abimelec ca să comită adulter cu frumoasa sa soție, Sara, pentru ca după aceea să poată lua ceea ce se numește „despăgubiri ale femeii” de la Abimelec, ca violatorul ei. Avraam nu dădea un exemplu pentru poligamii de astăzi care țin mai multe concubine cu scopul expres de a le prostitua, doar pentru a lua „despăgubiri ale femeii”, din nou și din nou, pentru aceeași concubină.

Prin faptul că a lăsat pe regele Abimelec să ia pe Sara de la el, Avraam încerca să-și protejeze viața. Dacă ar fi fost cunoscut faptul că Sara era soția lui, Avraam ar fi putut fi ucis de filistenii, pentru ca ei s-o poată lua pe Sara cu forța de la el, pentru plăcerile sexuale ale regelui Abimelec. Sara era sora vitregă a soțului ei Avraam și el și ea au căzut de acord ca în acest teritoriu inamic, în Canaan, ea să spună întotdeauna că el este fratele ei, astfel încât să nu existe nici un motiv sau scuză de a ucide pe Avraam pentru a lua pe nevasta lui. Așadar, regele Abimelec a luat pe Sara înțelegând că ea era doar sora și nu nevasta lui Avraam.

Într-un vis, Dumnezeu l-a informat pe regele Abimelec că el luase pe nevasta lui Avraam, dar că Dumnezeu nu permisesse lui Abimelec să se atingă de ea. Dumnezeu a poruncit lui Abimelec s-o dea înapoi pe Sara lui Avraam, pentru că Avraam era profetul lui Dumnezeu și Avraam urma să se roage apoi lui Dumnezeu pentru Abimelec, ca el să trăiască și ca femeile din casa lui să poată naște copii din nou.

Oile, vitele, robii și roabele pe care regele Abimelec le-a dat lui Avraam după înapoierea Sarei nu au fost ca o plată pentru el, că el (Abimelec) a folosit-o pe nevasta lui într-un mod sexual. Abimelec a dat acest dar ca o compensație lui Avraam, pentru faptul că l-a deposedat temporar de nevasta lui. Și nici cei o mie

de arginți pe care Abimelec i-a dat lui Avraam nu au fost un fel de „despăgubiri ale femeii”. Regele Abimelec a spus Sarei că acești bani erau un dar făcut „fratelui” ei pentru a o acoperi în ochii tuturor celor care au fost informați despre acest lucru, pentru a arăta că ea a fost nevinovată în această chestiune și că a fost curățată de rege de toată dezonoarea împotriva ei, ca o femeie morală. Avraam nu a acceptat acești bani ca „despăgubiri ale femeii” pentru faptul că Abimelec a folosit-o imoral pe nevasta lui. Dacă Avraam ar fi prostituat-o pe soția lui, Sara, pentru a câștiga „despăgubiri ale femeii”, Dumnezeu nu ar fi spus lui Abimelec că Avraam ar putea veni la El în rugăciune și să-L roage pentru a vindeca pe Abimelec, pentru ca soția lui Abimelec și slujnicele lui să devină gravide din nou. – Gen. 20:6, 7.

Astfel, Biblia nu conține nici un precedent ca cineva să-și prostitueze nevasta pentru a face bani prin imoralitatea ei.

Așadar, dacă un soț creștin iartă pe soția lui pentru adulterul ei și o primește înapoi la sine, din nou, acest lucru ar trebui să fie numai pentru că el are milă de ea și nu pentru că obține vreun câștig financiar prin imoralitatea ei. Astfel, el se dovedește curat înaintea lui Dumnezeu și a omului, arătând că el nu și-a dat consimțământul la imoralitatea soției lui, cu speranța de a obține câștig material prin aceasta. Prin urmare, el nu poate fi exclus din adunare din cauza imoralității soției lui. Cu o conștiință curată el poate merge la Dumnezeu în rugăciune și să se roage ca Dumnezeu să vindece pe soția lui din punct de vedere spiritual și s-o ajute să fie o soție credincioasă după aceea.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

16 martie: Iehova aduce creșterea și Slujitori care aduc roade conduși de forța activă, parag. 1-4, pag. 80.

23 martie. Slujitori care aduc roade conduși de forța activă, parag. 5-24, pag. 86.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

Cum sunt mai mulți care iau o decizie pentru Cristos decât își dau seama oamenii, în general? P. 67, parag. 2.

De ce copiii născuți astăzi sunt ca și copii născuți în sclavie? P. 68, parag. 5.

Cum a putut fi născut Cristos dintr-un urmaș imperfect de-ai lui Adam și să nu moștenească păcatul lui Adam? P. 69, parag. 5.

Doar cine poate aduce vindecare națiunilor? P. 72, parag. 1.

De ce creștinii din primul secol au fost numiți „urători ai omenirii”? P. 73, parag. 2.

De ce revărsarea Râului Tigru a cauzat ca creștinii să fie aruncați la lei? P. 74, parag. 1.

Ce îi atrage pe oamenii de pe întreg pământul în orașul New York, în vara aceasta? P. 76, parag. 2.

Ce demonstrează o stare rea a inimii? P. 78, parag. 2.

Unde poate fi văzută astăzi creșterea creștinismului? P. 81, parag. 3.

Cum au găsit bucurie în a trăi anumiți leproși din Africa Centrală de Sud? P. 84, parag. 3.

Ce înseamnă un creștin adevărat? P. 89, parag. 16.

Unde poate găsi o persoană atât binecuvântări cât și oi? P. 92, parag. 2.

De ce a vrut Avraam ca soția lui să le spună filistenilor că ea era sora lui? P. 95, parag. 4.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

15 Februarie 1958

Nr. 4

Cuprins:

- SUPRAVIETUIND UNEI LUMI
'FĂRĂ RECUNOȘTIȚĂ' - Pag.113
- DUMNEZEU NU ESTE DESCURAJAT - Pag.120
- UNIFICAREA OMENIRII PRINTR-O ÎMPĂRĂȚIE - Pag.122
- CREȘTEREA AUTORITĂȚII PAPALE - Pag.126
- FOLOSIREA DE CĂTRE BIBLIE A LEGII
CUVÂNTULUI - Pag.131
- APRECIATI-VĂ PRIVILEGIILE LA
SFÂRȘITUL LUMII - Pag.136
- DE CE TREBUIE SĂ AIBĂ CREȘTINII
ADUNĂRI? - Pag.145
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.146

*Vestitorul
Împărăției
lui Iehova*

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, „Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru păreri religioase.

‘Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate „Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

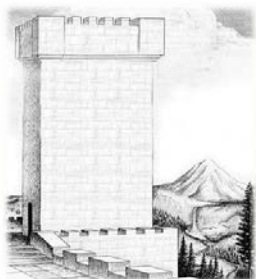
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

„Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in “The Watchtower” for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt’s version
Da – J. N. Darby’s version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham’s version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser’s version	Yg – Robert Young’s version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Chinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

SUPRAVIEȚUIND UNEI LUMI 'FĂRĂ RECUNOȘTINȚĂ'

*„Dar să știi că în zilele
din urmă vor fi timpuri critice,
cărora cu greu li se va face
față. Căci oamenii vor fi iubitori
de sine, iubitori de bani, aroganți,
trufași, blasfematori, neascultători
de părinți, nerecunoscători.”*

– 2 Tim. 3:1, 2.

IEHOVA Dumnezeu a prevăzut că plaga mortală a nerecunoștinței va mătura pământul în aceste zile critice din urmă, înainte de Armagedon. El l-a inspirat pe apostolul Pavel să avertizeze despre sosirea ei încă de acum 1900 de ani și că oamenii recunoscători ar putea supraviețui sfârșitului unei lumi lipsite de recunoștință. „Dar să știi,” a scris Pavel, „că în zilele din urmă vor fi timpuri critice, cărora cu greu li se va face față. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, aroganți, trufași, blasfematori, neascultători de părinți, nerecunoscători, neloiali, fără afecțiune naturală, refractari la orice acord, calomniatori, fără stăpânire de sine, cruzi, neiubitori de bine, trădători, încăpățânați, umflați de mândrie, mai degrabă iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de devoțiune sfântă, dar negându-i puterea; și de aceștia depărtează-te.” (2 Tim. 3:1-5) Nerecunoștința este opusul aprecierii. Profeția îi prezintă pe oameni așa cum îi vedem noi acum, fără apreciere față de Dumnezeu, față de închinarea pură, față de iubirea adevărată și ascultare față de părinți și pe de altă parte, supraevaluându-se pe ei înșiși, plăcerile și banii. Cât de corect a prezis Biblia prezentul! Oamenii cinstiți trebuie să se depărteze acum de o lume lipsită de recunoștință, pentru a putea supraviețui sfârșitului inevitabil al acesteia.

² Pentru a se depărta de o lume plină de ingrați, omul trebuie să cultive aprecierea pentru tot ceea ce este bun, corect și care este plăcut lui Dumnezeu. Adevărata apreciere reprezintă mult mai mult decât simpla recunoștință. Cuvântul „a aprecia” are legătură cu cuvântul „a estima”, care înseamnă a stabili valoarea unui lucru. Un sens timpuriu al acestui cuvânt era „a judeca cu privire la valoare, calitate sau cantitate; a evalua; a estima”. (*Noul dicționar internațional Webster*, a doua ediție). A aprecia înseamnă a estima în totalitate valoarea unui lucru; a simți

un cald sentiment de satisfacție și aprobare în legătură cu acesta. Aprecierea atrage după sine cunoașterea unui lucru cu ajutorul simțurilor. În cadrul aprecierii, o mare importanță o are ascuțimea percepției. Expresia „aprecierea muzicii” sau „aprecierea artelor frumoase” are acum un înțeles mai complet. Același lucru este valabil și în cazul în care o bancă trimite un „evaluator” pentru a stabili o valoare corectă a unei proprietăți imobiliare, evaluatorului cerându-i-se să decidă câtă apreciere ar trebui să fie arătată din punct de vedere financiar cu privire la respectiva proprietate. Când valoarea proprietății imobiliare crește, se spune că ea „se apreciază”; sau, când valoarea scade, ea se „depreciază”. Astfel, este evident că, dacă vrem să arătăm apreciere celor mai înalte lucruri cu privire la Dumnezeu și adevărata închinare, trebuie să devenim experimentați în stabilirea valorilor. Trebuie să avem cunoștință, înțelegere și experiență, însă cel mai mult, o îndrumare biblică sănătoasă cu privire la ceea ce merită cu adevărat. Lumea fără recunoștință moare din cauza lipsei adevăratei aprecieri; percepțiile ei senzoriale cu privire la tot ceea ce este evlavios și bun sunt moarte, la fel cum și *ea însăși* va fi în curând.

³ Isus Cristos a prezis timpurile noastre în cel de-al 25-lea capitol al cărții lui Matei, unde El a evidențiat două categorii de oameni care vor trăi la sfârșitul lumii. La dreapta Sa stăteau „oile” recunoscătoare, care îl iubesc pe Dumnezeu și pe Cristos, Regele stăpânitor, și care apreciază rămășița fraților Regelui care predică peste tot vestea bună a împărăției lui Dumnezeu. La stânga Regelui stau „caprele” condamnate și nerecunoscătoare, care pretind că-L iubesc pe Dumnezeu și pe Cristos, însă le lipsește totalmente căldura aprobării și satisfacția în lucrarea de mărturie a Împărăției făcută de frații pământești ai lui Isus. Caprele nu reușesc să vadă că Regele este prezent în puterea Împărăției și că toate națiunile se înfățișează în fața tronului Său pentru a fi judecate. Unde te afli în această luptă dată între apreciere și nerecunoștință? Ce valoare îți acorzi Cuvântului lui Dumnezeu? Mesajului Împărăției care este propovăduit? Timpului tău? Vieții tale? Dacă ai cerceta istoria Bibliei cu privire la această luptă și dacă te-ai hotărî să te afli printre minoritatea care a arătat aprecierea care i-a asigurat salvarea, acest lucru ți-ar putea salva viața.

⁴ În vremea lui Isus, o generație foarte privilegiată a avut avantajul de a-l vedea pe propriul Fiul al lui Dumnezeu realizând mari miracole, ca dovadă a afirmației Sale că este mult-așteptatul Mesia. O percepție senzorială întunecată le-a pervertit aprecierea celor care credeau în El, deși El a împlinit toate profețiile care-I asigurau autenticitatea. Nereușind să-și aprecieze privilegiile, acea generație condamnată a prețuit cu ușurință proclamarea împărăției Sale și a neglijat să o considere ca demnă de a se i supune și de a o susține din toată inima. Isus a plâns văzând lipsa lor de discernământ. În mai puțin timp decât le-a luat strămoșilor lor să realizeze călătoria de patruzeci de ani în pustiu, generația nerecunoscătoare a cules ce-a semănat cu semințele nerecunoștinței. Armatele romane au atacat furtunos Ierusalimul și Iudeea în anul 70 d.Cr., scaldând ținutul în sânge, așa cum a prezis Isus. Nerecunoștința față de prezența Regelui împărăției lui Dumnezeu și față de privilegiul de a-L servi pe acesta i-a dus la o moarte violentă. Conform

avertismentului lui Ioan Botezătorul, a cărei apreciere a valorii lui Cristos l-a făcut pe Ioan să se simtă nedemn de a-I dezlega sandalele, acea generație a fost botezată cu o distrugere prin foc. Însă bărbații și femeile recunoscătoare, care au evaluat în mod corect rolul lui Cristos, au primit revărsarea sfântului spirit al lui Dumnezeu cu putere și viață. (Mat. 3:7-12) Aprecierea a însemnat a supraviețui sfârșitului aceluși sistem.

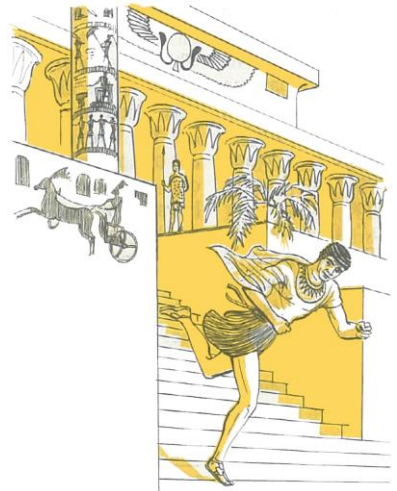
⁵ Bineînțeles, boala nerecunoștinței este mai veche decât timpul lui Isus. În Evrei 12:16, Pavel i-a avertizat pe creștinii primari să vegheze, să nu se afle niciunul printre ei care „să nu aprecieze lucrurile sfinte, ca Esau, care în schimbul unei mese și-a vândut dreptul de întâi-născut.” Dar chiar și înaintea vremii ingraturului Esau și a recunoscătorului Iacov, întreaga lume era pândită de boala nerecunoștinței. Era lumea din timpul lui Noe. Noe și familia sa de martori ai lui Iehova au apreciat nevoia de a se supune poruncilor lui Dumnezeu. Ei au propovăduit și au construit o arcă de siguranță chiar sub ochii altei generații nerecunoscătoare. Grijile vieții și iubirea plăcerilor carnale au întunecat mințile lumii de dinaintea potopului cu privire la gravitatea vremurilor în care trăiau. Este posibil ca apele crescânde care vor fi acoperit și cel mai înalt vârf de munte să îi fi făcut pe mulți să reconsidere, dintr-o dată, valoarea dată de ei avertismentului lui Noe, dar odată ce s-au udat la picioare, era deja prea târziu. Ingratii nu au trăit niciodată pentru a-și îndrepta greșelile. Odată cu ei a murit și aprecierea lor eronată. Arheologii care fac excavații printre ruinele de dinaintea potopului găsesc dovezi că Dumnezeu a făcut una cu pământul o lume religioasă. Martorii lui Iehova arată motivul: era o religie greșită. În mod evident, o religie greșită poate distorsiona aprecierea și poate distruge percepția senzorială cu privire la ceea ce reprezintă adevărata închinare în ochii lui Dumnezeu. – Geneza, capitolele 6-8; Mat. 15:3.

⁶ Cu toate acestea, istoria nerecunoștinței este mai veche chiar și decât Potopul. Ea datează chiar din grădina Eden, când începutul omenirii a căzut în păcat și moarte prin lipsa de apreciere a lui Adam și a Evei cu privire la închinarea pură la Iehova Dumnezeu și a nevoii de loialitate. Primul ingrat nu a fost altul decât Satan Diavolul, care a influențat prima pereche în a aprecia în mod greșit valoarea Cuvântului lui Dumnezeu și a poruncilor Lui. Isus a evidențiat greșeala fatală în aprecierea lui Satan. Aceasta era nereușita în a evalua adevărul. „El de la început a fost ucigaș,” a spus Isus, „și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.” (Ioan 8:44). Iehova nu l-a creat în acest fel pe Satan, deoarece, dacă ar fi făcut-o, atunci Iehova ar fi fost Tatăl minciunii și mincinosul, însă este imposibil ca Dumnezeu să mintă. Greșeala se afla în lipsa de apreciere a lui Satan cu privire la adevăr și dreptate. Printre fiii spirituali ai lui Dumnezeu el a fost foarte favorizat. El ar fi putut să urmeze înțeleapta cale a unicului Fiu născut al lui Dumnezeu, Cuvântul, însă cel care singur s-a făcut ingrat nu a simțit nici căldura satisfacției și nici aprobarea sfatului iubitor al lui Iehova. Și Satan nici nu a prețuit asocierea fiilor spirituali angelici și loiali ai lui Dumnezeu. Calea nerecunoștinței a dus la trădare în cer și pe pământ, și chiar acum noi tocmai ne apropiem de

apogeul îndelungatei controversă cu privire la suveranitatea universală a lui Iehova, o controversă care va fi soluționată în curând, spre onoarea lui Iehova și spre binecuvântarea tuturor celor recunoscători. Între timp, lipsa de apreciere urma să ducă pe Satan către o cale de eternă nerecunoștință, care a atins punctul culminant când acesta l-a ucis pe Isus pe Golgota. Apreciind integritatea lui Isus, Iehova l-a ridicat pe acesta și l-a înălțat la dreapta Sa, unde acum și-a luat locul pe tronul glorioasei Împărății, în această zi a judecării. Este înțelept să privim moartea lui Satan ca garanție și să vedem că aceasta se bazează pe lipsa sa de apreciere. La Armagedon, Isus va acționa arătând apreciere suveranității lui Iehova, distrugându-l fără întârziere pe rebelul prinț al ingraților.

⁷ Istoria Bibliei nu este în totalitate un raport al nerecunoștinței. În ea mai strălucesc și exemple de iubitori recunoscători ai dreptății. Deși o lume în care viețuiesc mai mult de două miliarde de suflete este aproape de sfârșit din cauza lipsei de recunoștință, poți să supraviețuiești sfârșitului acesteia imitând viețile multor experți în arta de a aprecia favorurile divine. Abel a fost unul dintre aceștia. El a apreciat în mod corect favoarea lui Iehova Dumnezeu și a realizat că închinarea la adevăratul Dumnezeu trebuie să se conformeze standardelor divine și nu ritualurilor create de oameni, cum ar fi jertfele lui Cain din roade ale pământului. (Gen. 4:2-7) Abel va fi amintit la momentul învierii, deoarece el a apreciat valoarea slujirii lui Dumnezeu în felul potrivit. Un alt evaluator expert a fost Noe, deja menționat pentru aprecierea instrucțiunilor date de Dumnezeu. Avraam și Sara au evaluat în mod corect privilegiul de a-și părăsi căminul din Ur pentru a-l sluji pe Iehova pe tărâmurile străine, în modul tipic de misionari. Avraam a susținut întotdeauna modul de viață al lui Iehova și a câștigat favoarea lui Dumnezeu ca și "tată al celor credincioși". În Ierihon, femeia numită Rahav a apreciat cu înțelepciune noua sa relație cu organizația teocratică a lui Iehova ca fiind mai de valoare decât orice legătură de comunitate cu orașul condamnat. Cu înțelepciune, ea a apreciat nevoia de a lua poziție de partea oștirilor victorioase ale lui Iehova și și-a demonstrat în mod activ supunerea. Aprecierea și percepția sa senzorială i-au permis ei și familiei sale să supraviețuiască căderii orașului Ierihon. – Iosua 6:22-25.

⁸ Cartea Biblică a Judecătorilor este un raport monumental despre un grup de bărbați și femei care au apreciat cu zel chemarea lui Iehova la acțiune, în apărarea poporului Său ales, care a intrat deseori în strâmătorări cumplite prin lipsă de apreciere pentru marele lor Rege invizibil. Martorii lui Iehova, cum ar fi: Samson, Ghedeon, Iehu, Barac, Debora și alții, au considerat un mare privilegiu faptul de a lupta pentru numele lui Iehova, pentru închinarea Sa adevărată și pentru poporul Său. Ei erau atât de încrezători de corectitudinea recunoștinței lor asupra acestui privilegiu, încât și-au riscat viețile pentru a-l pune în practică. Profeții lui Iehova aveau tot atâta

recunoștință față de privilegiile lor în fața lui Dumnezeu. Regii și imperiile se revoltau adesea împotriva oamenilor ca: Moise, Samuel, Daniel, Ieremia, Ezechiel, Mica și mulți alții. Pentru acești oameni apreciativi, privilegiul de a fi purtătorii de cuvânt ai lui Iehova a fost o comoară fără egal. Ei au pus cea mai mare valoare pe chemarea de a declara profețiile, adevărurile și judecățile lui Iehova, fie că au fost transmise prietenilor, fie dușmanilor. Acești profeti cu frică de Dumnezeu erau experți în privilegiul de apreciere. Un exemplu clasic este cel al lui Moise, despre care Pavel scrie în Evrei 11:24-26: „Prin credință, când a crescut, Moise a refuzat să fie numit fiul fiicei lui Faraon, alegând să fie maltratat cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerea trecătoare a păcatului, pentru că a considerat batjocorirea [adică aprecia] Cristosului ca o bogăție mai mare decât comorile Egiptului, căci privea țintă la răsplată.” În mintea și în inima lui Moise a fost luată o decizie, a fost făcută o evaluare care stabilea cea mai mare valoare a binecuvântărilor promise de Iehova, speranță care depășea mult tot ce putea oferi lumea egipteană prin atracții materialiste. În timpul vieții sale, evaluarea sa a adus multe binecuvântări și privilegii ca mediator între Iehova și Israel, prefigurând rolul lui Isus Cristos. Mai mult, la Evrei, capitolul 11, Moise este inclus pe lista martorilor credincioși, apreciativi ai lui Iehova, care se vor întoarce la învierea de după Armagedon. Dacă Moise și-ar fi evaluat privilegiile neînțelept, poate ar fi dus o viață de bucurie temporară și apoi ar fi murit fără speranță.

⁹ Din toți bărbații și femeile credincioase care au câștigat favoarea lui Dumnezeu și care i-au susținut suveranitatea, Isus Cristos iese în evidență ca cel mai mare apreciator în darurile și privilegiile lui Iehova. El este exemplul perfect de apreciere. Viața Lui de recunoștință față de Iehova, pentru viața veșnică și pentru toate binecuvântările acesteia, este antiteza carierei nerecunoscătoare și malefice a lui Satan. De la crearea Sa, Fiul lui Dumnezeu a apreciat mult adevărul conform căruia tot ce este și ce are El este un dar de la Tatăl Său, Iehova. Isus nu a meditat niciodată la o uzurpare nerecunoscătoare a locului lui Dumnezeu. El a apreciat privilegiul de a fi în familia universală a lui Dumnezeu și a lucrat întotdeauna cu apreciere față de justificarea numelui lui Iehova, fiind „ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură.” (Filip. 2:5-8) Dar nu uitați de statutul contrastant al acestor doi fii angelici ai lui Dumnezeu, care, odată s-au bucurat de o tovărășie în familia cerească a lui Iehova. Satan, ingraturul trufaș, a fost despărțit de organizația lui Iehova, și aruncat acum în vecinătatea pământului, unde se luptă cu furie împotriva rămășiței moștenitorilor Împărăției, știind că timpul rămas este scurt. Isus Cristos, apreciatorul smerit, a fost înălțat la o poziție superioară față de cea cu care a început. I-a fost oferit darul nemuririi. El privește dincolo de războiul Armagedonului care urmează să vină, la o eternitate de serviciu apreciator față de Dumnezeul și Tatăl Lui. Cine credeți că a făcut aprecierea înțeleaptă a bunătății lui Iehova? Ce pași faceți pentru a imita exemplul lui Isus?

¹⁰ Că trebuie să imităm exemplul lui, ne spune chiar Pavel, când scrie: „să alergăm cu perseverență cursa care ne este pusă înainte, privind țintă la Reprezentantul Principal al credinței noastre și Cel care o duce la perfecțiune, Isus.

Pentru bucuria care-i era pusă înainte, el a suportat stâlpul de tortură, *disprețuind* [observați evaluarea Lui] rușinea, și s-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu. Într-adevăr, priviți cu atenție la cel care a suportat cuvinte atât de potrivnice, rostite de păcătoși împotriva intereselor lor, ca să nu obosiți și să nu vă pierdeți puterile în sufletele voastre.” (Evrei 12:1-3). Privind atent la recunoștința minunată a lui Isus pentru ceea ce merită, vom învăța corect să evaluăm lucrurile. De asemenea, putem disprețui ocară din partea rudelor, prietenilor sau vecinilor care se opun căii noastre creștine. Bucuria de a-i sluji lui Iehova pentru eternitate va fi cel mai de preț lucru din viața voastră. Veți imita exemplul lui Isus și vă veți vinde cu bucurie interesul în orice vă poate împiedica să câștigați Împărăția. Isus ne-a oferit o lecție prețioasă despre cum să apreciem comoara serviciului Împărăției când a oferit următoarele ilustrații: „Regatul cerurilor este asemenea unei comori ascunse într-un câmp, pe care un om a găsit-o și a ascuns-o. Apoi, de bucurie, se duce și vinde tot ce are și cumpără câmpul acela. Regatul cerurilor este și asemenea unui negustor voiajor care caută perle scumpe. Când a găsit o perlă de mare valoare, a plecat, a vândut imediat tot ce avea și a cumpărat-o.” (Mat. 13:44-46). Isus a făcut aceasta. El a avut apreciere, capacitatea de a recunoaște adevărata valoare a slujirii lui Iehova și a vândut toate celelalte interese, renunțând chiar la viața Lui pământească, pentru a obține perla de mare valoare. Satan i-a testat aprecierea lui Isus prin oferte de câștig politic și material, dar nimic din sistemul lui Satan nu l-a atras pe Isus și nu l-a influențat în reevaluarea valorii mari pe care a stabilit-o pentru privilegiul de a justifica numele lui Iehova. Comoara Lui pentru slujirea Împărăției nu s-a depreciat în timp; a crescut și încă mai crește, fără îndoială. Acesta este exemplul pe care Pavel ne invită să îl imităm.

¹¹ Sub instruirea perfectă a lui Isus, toți, cu excepția unuia dintre apostoli, au devenit ca Învățătorul lor. (Luca 6:40). Singura excepție a evaluat greșit valoarea câștigului material, și mai târziu a mărturisit că evaluarea sa eronată a fost o greșeală, aruncând banii trădării în templu și retrăgându-se să se sinucidă. (Mat. 27:3; Zah. 11:12, 13, *AV*) Ceilalți unsprezece și Pavel, cel care a luat locul lui Iuda, toți s-au dovedit a fi oameni cu apreciere în adevăratul sens al cuvântului. Ei au suferit mult pentru adevăr și din pricina veștii bune, dar suferința lor le-a afectat oare recunoștința față de Iehova? Când curtea supremă iudaică a biciuit apostolii și i-a eliberat cu condiția să renunțe la propovăduire, au renunțat ei la privilegiul lor? Faptele 5:41, 42 ne oferă un răspuns: „Ei au plecat dinaintea Sanhedrinului, bucurându-se că fuseseră socotiți demni să fie batjocoriți pentru numele său. Și în fiecare zi, în templu și din casă în casă, nu încetau să predea și să anunțe vestea bună despre Cristos, Isus.” Fără îndoială, apostolii aveau apreciere reală. Aceștia nu s-au supraevaluat nici pe ei, nici banii și nici plăcerile. Ei au avut recunoștință în fața lui Dumnezeu, a lui Cristos și în fața valorii devoțiunii evlavioase reale, dovedindu-se credincioși puterii acesteia. Trebuie să ne întoarcem întotdeauna la aceste exemple, mai ales când lumea modernă, fără recunoștință, ne îndeamnă să încetăm mărturisirea finală pentru împărăția lui Dumnezeu.

¹² Exilat în insula Patmos din pricina veștii bune, apostolul Ioan a fost inspirat să precizeze cum bărbații și femeile din această zi a judecății vor primi privilegiul de

a prelua lucrarea de mărturie a Împărăției, despre care Isus a spus că va fi „propovăduită în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile, și apoi va veni sfârșitul împlinit.” (Mat. 24:14). Ioan a scris despre viziunea sa inspirată: „Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului cu o veste bună veșnică, pentru a o anunța ca mesaj îmbucurător locuitorilor pământului și la orice națiune, trib, limbă și popor. El zicea cu glas tare: ‘Temeți-vă de Dumnezeu și dați-i glorie, pentru că a sosit ora judecării Sale! Închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele de ape.’” (Apoc. 14:6, 7) Când martorii lui Iehova vă bat la ușă, fiind mișcați de forța activă a lui Iehova Dumnezeu, acest privilegiu de dăruire activă de glorie lui Dumnezeu, ca unul din martorii împărăției Sale, se extinde și asupra voastră. Bărbații și femeile cu apreciere din toate națiunile abia așteaptă să răspundă, găsind căldura satisfacției și aprobării în a lua parte la mărturia finală.

¹³ Recapitulând istoria Bibliei despre cei bogați în apreciere, nu este evident faptul că această apreciere este mai mult decât o mulțumire sau recunoștință simplă, de care lumea prezentă duce cu durere atâta lipsă? Da, cu siguranță este o chestiune de viață și de moarte, care vă implică inima, percepția simțului, priceperea, sufletul și tăria. Ați văzut ce au făcut alții; unii cu înțelepciune, alții în mod necugetat. Acum, care va fi calea pe care o alegeți spre împărăția lui Iehova? Va fi îndrumată de apreciere sau de ingratitude? Casa pe care o zidiți acum va sta în picioare împotriva furtunii Armagedonului? Cum puteți cultiva mai multă apreciere, care să vă ajute să supraviețuiți sfârșitului lumii prezente, fără recunoștință? Următorul articol vă este oferit să-l luați în considerație. Citiți-l cu apreciere!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cine a prezis ce lipsă de apreciere din zilele noastre?
2. (a) Ce este aprecierea? (b) De ce anume este nevoie pentru a o exprima?
3. Ce întrebări fac oportune parabola lui Isus despre oi și capre?
4. Cum era în zilele lui Isus aprecierea chestiunii despre viață și moarte?
5. Ce situație asemănătoare a existat în zilele lui Noe?
6. Cine a fost primul nerecunoscător? Unde a condus nerecunoștința lui?
7. Imitând ce exemple putem spera să supraviețuim sfârșitului lumii?
8. (a) Numiți alți oameni și alte femei bogați în apreciere? (b) Cum și-a apreciat Moise privilegiile?
9. Cine este cel mai mare apreciator al bunătății lui Iehova? Comparați rezultatul său cu cel al lui Satan?
10. Cum a predicat și a practicat Isus aprecierea?
11. Unde au stat apostolii în chestiunea aprecierii?
12. Ce minunat privilegiu a fost prezis pentru zilele noastre și cum este extins acesta?
13. (a) Ce anume clarifică recapitularea de către noi a acelor săraci și bogați în apreciere? (b) Ca urmare, ce întrebări ne preocupă acum?

DUMNEZEU

NU ESTE DESCURAJAT

„Nouă, care suntem privilegiați să tragem la o parte perdeaua în secretele universului tău, învață-ne că datoria noastră este te iubim pe Tine, Dumnezeuul nostru, și să respectăm poruncile.” Astfel s-a rugat un capelan al unei nave de război din Statele Unite, chiar înainte ca guvernul său să pună în aplicare testele cu bombe atomice. Această rugăciune a determinat un cronicar din Long Beach, California, *Independent*, pe nume Sydney J. Harris, să spună, printre altele:

„Probabil există cel puțin o poruncă pe care un capelan al unei nave de război să nu fie în măsură să o poată invoca. Ar părea că este un fleac ciudat să impui ‚să nu ucizi’ chiar înainte ca să fie detonată o bombă, cu o putere de câteva milioane de tone de TNT, capabilă săucidă câteva sute de mii dintre copiii Săi.” Apoi, cu ironie, Harris a sugerat o rugăciune mai realistă, care începe cu:

„Față de noi, care avem mândria și îngâmfwarea de a dezlănțui cele mai devastatoare forțe ale naturii, o, Doamne, fii milostiv.” El i-a cerut, apoi, lui Dumnezeu, protecție în fața diferitelor forme de dezastre pe care o bombă atomică le-ar putea provoca sau daunele acesteia asupra creierului, sistemului nervos, asupra plămânilor, inimii sau măruntaielor, etc.

Apoi Harris își încheie rugăciunea batjocoritoare cu: „Să vină aceste catastrofe asupra dușmanilor noștri și nu asupra noastră, și promitem să Te iubim și să respectăm poruncile - toate cu excepția uneia, o, Doamne.”

„Aceasta cel puțin,” spune mai departe, „ar fi o rugăciune sinceră și plină de sens. Nu fără sens, nici ipocrită, nici vreun jargon teologic deghizat și care să sanctifice scopul și puterea bombei. Domnul, sunt sigur, nu va aproba această rugăciune - însă nu va fi în nici un fel o insultă la adresa inteligenței Lui și nici o ofensă la adresa bunăvoienței Sale. Uneori cred că El trebuie să fie mai degrabă descurajat de orbirea păstorilor săi decât de prostia oilor Sale.”

Din cele de mai sus este evident că un editorialist deține mai multă înțelegere cu privire la cerințele lui Dumnezeu pentru rugăciune, decât un preot, căci, într-adevăr, prima este cea a onestității, a sincerității. Ce gândește Dumnezeu despre asemenea rugăciuni așa cum a făcut-o capelanul, ne spune Cuvântul Său: „Când vă întindeți mâinile [implorând], Eu îmi voi ascunde ochii de voi; chiar dacă faceți multe rugăciuni, nu voi asculta; mâinile voastre sunt pline de sânge.” Și iarăși: „Ei vor continua să mă cheme, însă Eu nu voi răspunde, mă vor căuta, dar nu mă vor găsi, pentru că au urât cunoștința, și nu au ales teama de Iehova”. - Isa. 1:15, RS; Prov. 1:28,29.

Însă Harris s-a înșelat într-o privință - dacă el crede că Dumnezeu s-a descurajat, este abătut și nu mai este încrezător în ceea ce pot face creaturile Sale.

Un asemenea lucru poate fi o recunoaștere a faptului că El nu este atotînțelept, și nu este atotputernic. Oare nu a prezis El această situație? Ba da: „În zilele din urmă vor fi timpuri critice, cărora cu greu li se va face față. Căci oamenii vor fi ... având o formă de devoțiune sfântă, dar negându-i puterea”. Din moment ce se întâmplă întocmai cum a prezis El, El nu are nici un motiv să fie descurajat, nu-i așa?- 2 Tim. 3:1-5.

Atunci, de asemenea, în ciuda a ceea ce omul poate sau nu poate face, scopurile Lui cu privire la pământ și om se vor realiza, chiar așa cum ne asigură El: „Eu am vorbit și eu voi face să se împlinescă. Eu am hotărât și eu voi și împlini”. Și care sunt scopurile Sale cu privire la pământ? „Nu se va face niciun rău și nu se va face nicio pagubă pe tot muntele meu sfânt, căci pământul va fi plin de cunoștința lui Iehova așa cum fundul mării este acoperit de ape.”- Isa. 46:11; 11-9, AS.

Cu siguranță, în ceea ce privește aceste adevăruri și fapte putem fi absolut siguri că Dumnezeu nu se lasă descurajat, indiferent de acțiunile omului. A ajuta pe oamenii cu bunăvoință să beneficieze de realizările scopurilor lui Dumnezeu cu privire la pământ și om este unul din scopurile acestei reviste.

Iazul din Gabaon descoperit

Orașul antic al Gabaonului este cunoscut pentru una din cele mai spectaculoase salvări din istorie. Aici Iosua și Israelii au salvat pe gabaoniți de forțele aliate ale amoritilor. Aici Dumnezeul cerului a plouat grindină mare asupra dușmanului și a făcut ca soarele și luna să stea în loc pentru a da posibilitate lui Iosua să finalizeze victoria. Tot la Gabaon a avut loc o bătălie între slujitorii lui Iș-Boșet, fiul lui Saul, și slujitorii lui David. Biblia dezvăluie că întâlnirea a început la „iazul din Gabaon”. – 2 Sam. 2:12-17.

Acest iaz a fost descoperit recent; și, după aproape douăzeci și cinci de secole, el curge din nou. Descoperirea, făcută de arheologul James B. Pritchard, a fost anunțată de Universitatea Muzeului din Pennsylvania. Căutând Gabaonul antic arheologul a cercetat treizeci și nouă de situri și în cele din urmă a ales ca locație corectă satul arab El-Jib, în Regatul Hașemit al Iordaniei, aproape la opt mile (aprox. 13 km) nord de Ierusalim. El a săpat patru picioare (1,20 m) sub suprafața de la El-Jib și a găsit zidurile caselor. Ulterior el a ajuns la marginea unui iaz lung de treizeci și șapte de picioare (11 m).

Muncitorii au înlăturat molozul și au ajuns la prima etapă a iazului. Acesta era o groapă adâncă de treizeci și trei de picioare (10 m) placat cu o scară în spirală. Apoi săpătorii au excavat un tunel mai îngust, cu scări tăiate pe lateral, pentru a ajunge într-un bazin colector de apă, la optzeci și două de picioare (25 m) sub suprafață. După ce a fost înlăturat mai mult moloz, apa a început să curgă din nou. Restaurarea iazului a scos la iveală una din realizările ingineresti remarcabile ale lumii antice, au spus autoritățile muzeului. Și găsirea marelui izvor, au adăugat ele, confirmă raportul Biblic că gabaoniții erau oameni care scoteau apă.

Religia roșie

Un fost șef al propagandei în Moscova, Karl Radek, a spus odată: „Acest Comunism, pe care-l vedeți, este o religie. Tinerii noștri trebuie să predice evanghelia lui. Ei sunt dispuși să moară pentru el”.

UNIFICAREA OMENIRII PRINTR-O ÎMPĂRĂȚIE

Care este cauza unei așa de grave dezbinări printre oameni?
Cum și când se va sfârși?

LUÂND ÎN CONSIDERARE istoria omenirii se poate observa că de aproximativ șase mii de ani omul a încercat să unifice întreaga omenire pentru a trăi în pace veșnică. Însă omul a eșuat și continuă să eșueze. Eșecul se datorează faptului că Satan, dezbinătorul oamenilor, este dumnezeul acestei lumi. (2Cor. 4:4) Va fi nevoie de o putere mult mai mare care să oprească această dezbinare decât puterea unui simplu om, iar acea putere mai mare este cea a lui Iehova Dumnezeu însuși.

El propune ca omenirea să se unească prin intermediul împărăției Sale; iar ceea ce a propus, se va împlini cu siguranță. El a afirmat în Isaia 46:10 (AT): „Scopul Meu va rămâne, și voi face toată plăcerea Mea.”

Peste această împărăție, Iehova Dumnezeu a numit un rege care va unifica lumea și care va aduce pace veșnică pe pământ; acel rege este Isus Cristos. Acesta este cel pe care Iehova l-a numit pentru a-l opri pe dezbinătorul oamenilor, Satan Diavolul. Despre acest conducător și unificator de oameni cu bunăvoință este scris: „Căci El trebuie să domnească până când Dumnezeu îi va pune pe toți dușmanii sub picioarele sale.” (1 Cor. 15:25). Oamenii cu credință înainte de venirea lui Isus Cristos pe pământ au privit la împărăția lui Dumnezeu ca fiind singurul mijloc prin care întreaga omenire va deveni una. Acești oameni au fost mișcați de spiritul lui Dumnezeu să scrie multe profeții cu privire la conducătorul drept ales de Dumnezeu și la binecuvântările ce vor rezulta, ca și consecințe ale conducerii împărăției lui Dumnezeu. (Isa. 2:1-4; 9:6, 7, AT). După ce a avut loc rebeliunea din grădina Eden, din cauza dezbinătorului omenirii, Satan Diavolul, propriile cuvinte ale lui Iehova din profeție arată și demonstrează, mai presus de orice îndoială, că

regele și conducătorul pe care Dumnezeu l-a ales va distruge cauza dezbinării de pe pământ.

Iehova Dumnezeu a spus: „Voi pune dușmănie între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. El îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Gen 3:15). Această promisiune sigură a Atotputernicului Dumnezeu a sunat precum un dangăt de moarte pentru rebelul, dezbinătorul și cel care i-a înstrăinat pe primii oameni creați de Dumnezeu. Cel care îl va distruge pe Satan Diavolul este Isus Cristos. (Evrei 2:14). Numai atunci când cuvintele profetice ale lui Iehova Dumnezeu vor fi împlinite, numai atunci se va putea realiza pacea și unitatea permanente printre oameni.

La Împărăția prin intermediul căreia omenirii îi vor fi aduse pacea și unitatea permanente se face referire, de asemenea, și în Scripturi, ca un oraș. Cu privire la omul credinței, Avraam, s-a scris: „Căci el aștepta orașul cu temelii adevărate, oraș al cărui constructor și făuritor este Dumnezeu”. (Evrei 11:10) Avraam împreună cu alți oameni credincioși ca el au crezut că unificarea omenirii va putea veni numai prin puterea lui Iehova Dumnezeu, Creatorul universului, și nu prin intermediul oamenilor imperfecti de pe pământ. El este cel care a promis să împace omenirea prin și cu ajutorul Conducătorului Său drept, iubit, Isus Cristos. - Col. 1:19,20.

VENIREA LUI ISUS

La timpul potrivit Iehova Dumnezeu a trimis pe pământ pe cel care urma să aducă unitatea oamenilor cu bunăvoință. (Luca 2:11-14). Încă din timpul în care Isus și-a început slujirea pe pământ și până la moartea Lui, El s-a dovedit a fi capabil să adune oamenii la unitate cu și prin împărăția lui Dumnezeu. Acesta era mijlocul; Împărăția va aduna oamenii de toate felurile. Cei care au auzit și au crezut mesajul și pe mesagerul care l-a adus s-au unit sub El și unii cu alții.

Tot lor, Isus le-a oferit un privilegiu unic. Acest privilegiu consta în participarea la transmiterea mesajului de pace și unitate către alții. Tot pentru ei El a extins privilegiul de a fi părtași la conducerea Împărăției, Împărăție care, la timpul ales de Dumnezeu, va distruge această lume dezbinată a lui Satan, așa cum este arătat în Daniel 2:43, 44, care spune (AV): „Așa cum ai văzut fierul amestecat cu lutul umed, tot așa ei vor ajunge să se amestece cu urmașii oamenilor, dar nu se vor lipi unul de altul, așa cum fierul nu se amestecă cu lutul. Și, în zilele acestor regi, Dumnezeul cerului va stabili o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată. Împărăția aceasta nu va trece în stăpânirea altui popor, ci va zdrobi în bucăți și va pune capăt tuturor acestor împărății și ea însăși va dăinui pentru totdeauna.”

Istoria din trecut și istoria din prezent arată că pacea și unitatea prin eforturi omenești nu vor fi niciodată permanente, datorită conducerii oamenilor imperfecti, care au eșuat și care vor continua să eșueze să țină la tratatele și acordurile lor de pace. Conform profeției lui Daniel o lume unită și o pace permanentă va trebui să-L aștepte pe Iehova Dumnezeu și Împărăția Lui promisă. Așteptându-l pe Dumnezeu să aducă unitate omenirii, prin împărăția Sa, nu vor fi nicicând dezamăgiți. Trebuie să aibă loc, în primul rând, o înlăturare a sursei dezbinării, în

principal a lui Satan Diavolul, a demonilor lui invizibili și a conducerii imperfecte a omului asupra acestei lumi rele. - Luca 21:10,11,25,26,31,32.

Lucrarea de a-i uni pe oameni, atrăgându-i la Împărăție, a continuat după ce Isus și-a încheiat viața pe pământ. Iehova Dumnezeu a avut ca scop să aibă un trup unit format din urmași credincioși ai lui Isus Cristos. Aceștia trebuiau să fie însoțiți cu El în conducerea unei lumi drepte. Chemarea unor astfel de persoane a continuat de-a lungul multor secole și până în prezent. În timp ce Isus trăia pe pământ, ca om, mulți evrei au devenit urmașii Lui și au fost atrași de mesajul Împărăției. Totuși, până ce n-a venit ziua Cincizecimii nu au fost adăugate multe mii. La timpul potrivit Iehova urma să îi cheme dintre toate naționalitățile să devină membrii aceluia trup unit care era destinat să se împărțasească în conducerea împărăției dreptății. „Nu există nici iudeu, nici grec, nu există nici sclav, nici om liber, nu există nici bărbat, nici femeie, pentru că toți sunteți una în unitate cu Cristos Isus.” – Gal. 3:28.

144,000 ȘI „MULȚIMEA MARE”

Iehova Dumnezeu a limitat numărul membrilor care vor alcătui conducerea spirituală cerească la 144,000. (Apoc. 14:1,3). Acum marea majoritate dintre membrii „trupului lui Isus” și-au primit deja recompensa pentru credințioșia lor față de Împărăție și se află acum în cer. În prezent încă mai există o rămășiță pe pământ dintre cei credincioși care au responsabilitatea de a predica mesajul Împărăției, exact așa cum a făcut Isus și discipolii Săi. Această lucrare de predicare îi ajută pe oamenii cu bunăvoință față de Dumnezeu, de pretutindeni, să privească spre Împărăție ca fiind singurul mijloc de unificare a persoanelor dispuse spre dreptate. Speranța tuturor acestor persoane cu bunăvoință cărora le este predicată este aceea de a trăi veșnic pe pământ, care va fi eliberat atunci de orice influență de dezbinare care predomină acum.

După ce învață multele binecuvântări pe care le va aduce Împărăția lui Dumnezeu, aceste persoane cu bunăvoință își vor dedica bucurios viețile în serviciul lui Dumnezeu și se vor împărțăși în răspândirea veștii bune. O descriere profetică ne este dată în Apocalipsa 7:9,10, despre mulțimea mare de persoane care caută unitatea, pacea și salvarea spre viața veșnică: „După aceste lucruri m-am uitat și iată: o mare mulțime, pe care nimeni nu putea s-o numere, din toate națiunile, triburile, popoarele și limbile, stând în picioare înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcați în robe albe și având ramuri de palmier în mâini. Ei strigau cu glas tare, zicând: ‘Salvarea o datorăm Dumnezeului nostru, care stă pe tron, și Mielului!’”

Aceste multe persoane sunt venite din toate părțile și au auzit vestea bună a Împărăției lui Dumnezeu. Aceștia nu mai privesc către oamenii imperfecti și către modul lor imperfect de guvernare pentru pace și unitate. Ei sunt uniți acum în servirea singurului Dumnezeu adevărat, Iehova, și a Regelui Conducător, Isus Cristos. Ei atribuie salvarea lui Iehova Dumnezeu și lui Isus Cristos, cel numit să fie Conducătorul noii lumi a dreptății, și nu o atribuie nici unui conducător lumesc

sau vreunui planificator al unei „lumi mai bune”. Ei trebuie să rămână acum fideli acestor principii, pentru a se alătura rămășiței urmașilor lui Cristos, așa cum a fost afirmat de către apostol: „Nu există nici grec, nici iudeu, nici circumcizie, nici necircumcizie, nici străin, nici scit, nici sclav, nici om liber, ci Cristos este totul și în toți.”- Col. 3:11.

De asemenea, acum este timpul când toți oamenii cu bunăvoință față de Iehova Dumnezeu și Împărăția Sa trebuie să demonstreze unitatea între ei înșiși. Da, acum este timpul când ei trebuie să se împărtășească de cuvintele profeției scrise de către psalmistul inspirat, care spune: „Iată ce bine și ce plăcut este ca frații să locuiască împreună în unitate!”- Ps. 133:1.

PERSECUȚIE

Unificarea oamenilor cu bunăvoință față de Dumnezeu cu și prin Împărăția Sa nu a fost fără opoziție. Oamenii credincioși înainte de venirea lui Isus pe pământ sufereau împotrivire din partea lui Satan Diavolul, demonii lui și agenții săi pământești. (Evrei 11:36-38). Aceeași persecuție a fost întâmpinată de Isus și discipolii Săi, și același tratament va fi aplicat și urmașilor Lui credincioși, la sfârșitul conducerii lui Satan asupra împărăției prezente a acestei lumi. Isus a prezis asemenea persecuții care vor fi răspândite în întreaga lume și ațintite în special în direcția celor care fac parte din rămășița „membrelor trupului” urmașilor Săi. Persecuția va veni, de asemenea, și împotriva celor care fac parte din mulțimea mare de predicatori ai Împărăției, care s-au alăturat rămășiței în lucrarea de proclamare. (Mat. 24:9,14). În împlinirea profeției, a izbucnit o persecuție asupra urmașilor adevărați ai lui Cristos Isus în timpul Primului și Celui De-al Doilea Război Mondial, care nu au corespondent în istoria modernă.

De ce au avut loc asemenea opoziții și persecuții împotriva predicatorilor veștii bune a Împărăției? Deoarece această împărăție este singura speranță de unificare a omenirii. Da, Împărăția este cea care va justifica numele adevăratului Dumnezeu, Iehova, făcând una toate familiile de pe pământ. Predicarea Împărăției îl irită pe Satan și pe demonii săi la fel cum îi irită și pe reprezentanții lui văzuți de pe pământ. În timp ce persecuțiile au fost permise în aceste ultime zile ale acestui sistem rău, Iehova Dumnezeu va opri persecutarea servilor săi la războiul final al acestei lumi, Armagedonul. În timpul celui război final, toate cauzele dezbinării oamenilor se vor sfârși pentru totdeauna.

Dezbinarea și-a avut rădăcinile atunci când o creatură spirituală cerească s-a răsculat împotriva lui Iehova, Dumnezeul păcii și al unității. (Ezec. 28:15, AV; Rom. 16:20) Acesta și-a făcut apariția pe pământ atunci când primii oameni creați de Dumnezeu s-au alăturat acelei rebeliuni. Ea s-a răspândit în întreaga lume și a afectat întreaga omenire pentru aproximativ șase mii de ani. Însă va înceta în curând, sub împărăția lui Iehova: „El să-i judece pe cei năpăstuiți ai poporului, să-i salveze pe fiii săracului și să-l zdrobească pe înșelător. El va coborî ca ploaia pe iarba cosită, ca ploile bogate care udă pământul. În zilele sale, cel drept va înflori și va fi belșug de pace până nu va mai fi lună. El va avea supuși de la o mare la alta și de la Fluviu până la marginile pământului.” – Ps. 72:4, 6-8.

Acum, cu zilele din urmă de dezbinare ale acestei lumi vechi asupra noastră, oamenii cu bunăvoință se vor întoarce către singura sursă de unitate și pace - Iehova Dumnezeu și Isus Cristos și la mijloacele lor de a uni omenirea, Împărăția.

CREȘTEREA AUTORITĂȚII PAPALE

ÎN ZILELE NOASTRE există un interes crescând din partea multora în ceea ce privește religiile altora. Una dintre cele mai remarcabile sisteme ale Creștinătății este Biserica Romano Catolică. Nu numai că ea guvernează viețile private ale adeptilor săi, dar proeminența sa se resimte și în viața socială a comunităților și a politicilor de guvernare.

Istoria arată că în timp ce Creștinătatea s-a dezvoltat conform unor tipare divergente de Creștinismul primitiv ce a urmat după moartea apostolilor, bisericile s-au guvernat independent de aceasta; nu era recunoscută nici o putere centrală de guvernământ.

Primul conciliu general a fost făcut de către Împăratul Constantin, în anul 325 d. Cr., la Niceea, și nicidecum de către vreo autoritate bisericească.

Constantin a recunoscut subdiviziunile provinciale ale bisericii, și a dat cel de-al cincilea canon al Conciliului Ecumenic de la Niceea, întărind prin aceasta acea diviziune, poruncind ca toate cauzele ecleziastice să se decidă în cele din urmă prin sinoadele ecumenice ale fiecărei provincii în parte. În ce privește proeminența pe care o putea avea una asupra celeilalte, aceasta nu era o problemă religioasă. Din contră, conciliul de la Calcedon a declarat că importanța pe care o aveau capetele religioase de la Roma și Constantinopol provenea din puterea politică a acestor două orașe. Deși conciliul provincial din Sardica a autorizat faptul de a se putea face apel la capul bisericii din Roma, această clauză era nerelevantă din punctul de vedere al Consiliului de la Niceea.

Roma se afla în declin, și amenințătorul ei colaps politic punea în pericol prestigiul religios al episcopilor ei. Leo I a luat situația în propriile mâini. El a declarat: „Voi readuce la viață forma de guvernământ încă o dată asupra pământului, și nu prin readucerea la putere a Cezarilor, ci prin declararea unei noi

teocrației, făcându-mă pe mine viceregentul lui Cristos, prin virtutea promisiunii făcute lui Petru, al cărui succesori sunt,...Voi purta nu o diademă, ci o mitră, simbol al suveranității universale”. Autoritatea religioasă a episcopului din Roma a trebuit să aibă mai mult decât un fundament politic, și Leo I avea acea bază. Ideea succesiunii papale de la Petru, prin predecesorul lui, Inocențiu I, s-a dezvoltat în avantaj, sub semnătura lui Leo, prin cuvintele lui Isus: „Tu ești Petru, și pe această stâncă îmi voi zidi biserica”, a primit un nou înțeles. - Mat. 16:18, *Dy*.

„Sfântul” Augustin a predicat împotriva unei aplicări greșite a scripturii la Petru, ca și cum el era piatra, spunând în ce-a de-a treisprezecea predică: „Tu ești Petru, și pe această piatră (*petra*) pe care ai mărturisit-o, pe această piatră pe care ai cunoscut-o, spunând, Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului cel Viu, îmi voi zidi biserica - pe Mine, care sunt fiul Dumnezeului cel viu: O voi zidi pe Mine, și nu pe Mine pe tine.” În afirmarea noii sale autorități, Leo s-a ciocnit cu Hilary de Arles și l-a excomunicat pe acesta, deoarece nu a recunoscut acea autoritate și s-a agățat de decizia dată la Conciliul de la Niceea, conform căreia episcopii din oricare provincie trebuiau să ia decizii ecleziastice finale.

Situația este una ciudată: Hilary se afla sub interdicție papală, însă a fost făcut sfânt. Leo I, care l-a excomunicat pe acesta, a făcut un favor imens bisericii restabilindu-i autoritatea religioasă, și fiind și el ridicat la rangul de sfânt. Cum spune Gieseler: „Prin înălțarea autorității apostolului Petru, și prin urmărirea tuturor drepturilor acestuia legate de această sursă, precum și prin calitățile sale personale și prin noroc, el a făcut mai multe decât oricare dintre predecesorii săi în ceea ce privește extinderea și confirmarea puterii din Roma.”

Nicolas I, în secolul al nouălea, a făcut referiri la alte documente ce susțineau succesiunea apostolică a papalității. Există o scrisoare de la Clement, din Roma, către Iacov din Ierusalim, în care el relatează că Petru i-a oferit lui poziția de întâietate în biserică, pe care el însuși se spune că a avut-o. Acea scrisoare se găsește în volumul publicat de Severinus Binius, în 1618, și aprobat de Papa Paul al V-lea. Apare, de asemenea, și o afirmație a lui Anacletus, proclamat ca fiind al treilea papă, în care el confirmă transmiterea autorității de către Petru către linia de papi de la Roma. Însă de ce aceste documente nu făceau nici o referire la primele secole, atunci când s-a ivit întrebarea? Din simplul fapt că nu existau la timpul acela. Ele sunt falsuri de mai târziu și au fost demascate în mod repetat ca atare.

FIECARE ASPECT AL VIEȚII AFECTAT

Deși toate acestea erau înșelăciuni, puterea lor era impresionantă în extinderea puterii papale. Istoricul Daunou a spus: „Încă de la sfârșitul secolului al optulea, decretății lui Isidor semănaseră deja germenii omnipotenței pontificale. Grațian a adunat roadele acestei semănături și le-a fructificat și mai mult; Curtea de la Roma, fiind reprezentată ca sursa tuturor deciziilor incontestabile, ca tribunalul universal care lua deciziile în ceea ce privea diferențele existente, a risipit toate îndoielile, a clarificat toate problemele. Ea a fost consultată din toate mediile, de către mitropoliți, de către episcopi, de călugări, de domni și chiar și de prinți, și de credincioșii fără drepturi.... Interesele generale, controversale locale, și altercațiile

individuale, toate au rămas ca ultim resort, și uneori în primă instanță, către papă; iar curtea de la Roma a dobândit această influență chiar și asupra *detațiilor* vieții umane, (dacă le putem numi așa), care dintre toate celelalte sunt cele mai formidabile, tocmai datorită efectelor lor, fiind izolate de restul, apărând ca fără consecințe grave. Isidor și Grațian l-au transformat pe papă într-un administrator universal.”

Celibatul, deși practicat după secolul al treilea, a fost confirmat de către Grigorie al VII-lea în secolul al unsprezecelea și întărit de către clerici, tăind astfel legăturile locale și lăsând obligațiile lor în seama bisericii din Roma. Pentru a întări chiar și mai mult supunerea lor în fața autorității pontifului de la Roma aflată în creștere, ei au fost supuși la un jurământ de credință în fața lui, jurând să îndeplinească interesele acestuia, să-i păstreze secrete afacerile, și să facă tot ce le stătea în putere pentru a-i distruge pe aceia care se opuneau papei. Iar apoi, într-o mișcare bine planificată din 1870, cu toate că au ignorat protestele preoților proeminenți și argumentele pe care aceștia le-au adus în fața lor, papa a fost declarat infailibil în a face declarații ca și cap al bisericii. Prin urmare, autoritatea supremă a papei fusese stabilită în chestiuni religioase în lumea catolică.

Acea autoritate a ajuns până la individualismul Catolic, mai ales prin intermediul preoțimii. Poziția clerului a fost puternic consolidată imediat ce Alexandru din Hales și Toma D’Achino, împreună cu Conciliul Luteran, au formulat, în secolul al treisprezecelea, ideea conform căreia preotul putea să transforme împărțășania în trupul adevărat al Salvatorului, în interesul oamenilor. În același timp s-a poruncit tuturor să își mărturisească păcatele unui preot, cel puțin o dată pe an. Ce putere se afla în mâinile acestora, dat fiind faptul că au fost chemați să supravegheze cele mai importante aspecte ale vieții acoperite de sacrameinte, și în plus să ghideze conștiințele oamenilor prin confesiune! Aceasta era o putere, însă, ei nu dețineau această putere singuri. Poziția lor ca slujitori ai papei au făcut ca puterea lor să fie una papală.

PUTEREA POLITICĂ

În continuare să ne îndreptăm atenția către o altă fațetă a puterii papale. Activitatea din partea bisericii în problemele de politică a fost evidentă încă de timpuriu. Constantin a recunoscut aceasta ca fiind o religie de stat, la fel cum este în multe țări și astăzi. Însă mai mult decât recunoaștere religioasă se vroia din partea bisericii. Prin urmare, găsim o altă înșelăciune în înregistrări. Așa-numita „Donația lui Constantin” a fost scoasă în evidență la începutul secolului al optulea ca fiind bază a pretenției bisericii cu privire la autoritatea ei temporară. Aceasta l-a determinat pe Constantin să spună: „Se poate ca supremația Papală să nu fie degradată, însă aceasta poate excela în onoare și putere toată autoritatea lumescă, astfel că dăm și garantăm, nu numai reședința noastră oficială, așa cum s-a spus mai înainte, ci și orașul Romei, și toate provinciile, locurile, și orașele din Italia și din regiunile vestice, binecuvântatului Papă Silvestru, numit mai sus, episcop universal și succesorilor săi în autoritate și putere Papală”.

Leo al III-lea și-a asumat responsabilitatea de a-și întări propria autoritate prin încoronarea Împăratului Roman Charlemagne, în anul 800 A.D. Grigorie al VII-lea a observat o slăbiciune în poziția lui Henry al IV-lea, conducătorul Imperiului German, și s-a folosit de această slăbiciune pentru a-și întări propria putere. Atunci când Henry a refuzat cererea Papei de a elimina anumite prerogative care afectau biserica, papa, într-un consiliu de la Roma, l-a destituit pe Henry și a declarat că toți supușii lui erau eliberați de orice obligație de ascultare față de el. Nemulțumirea din partea oamenilor a fost în favoarea lui Grigorie, iar Henry al IV-lea fiind destituit și rămas fără funcție a fost nevoit să meargă în genunchi la papă pentru a-și cere iertare. Într-adevăr, Roma a fost o putere internațională. Un conducător era întors împotriva altuia pentru a întări puterea papală.

În secolul al doisprezecelea a fost elaborat Decretul lui Grațian, o colecție de legi ecleziastice. Despre acesta, Daunou spune: „Prin acesta clericii erau ținuți departe de obligațiile de a răspunde în fața tribunalelor seculare; puterile civile erau supuse supremației ecleziastice; statutul persoanelor sau actele care determinau aceasta erau date în mod regulat, validate, sau anulate în mod absolut de către clerici sau de canoane; puterea Papală era eliberată de orice restricții.”

Scriitorul Catolic, Charles Butler, spune în comentariile sale cu privire la legea Romană: „Conform compilațiilor făcute de Isidor și Grațian, una dintre cele mai mari nenorociri ale bisericii, și anume, pretenția papilor la putere temporară prin drept divin, poate fi atribuită într-o anumită măsură. Și este ciudat faptul că a trebuit făcută o cerere atât de nefondată și de nepioasă, atât de opusă religiei și ostilă păcii lumii; mai ciudat este succesul pe care l-a avut.”

Papa Inocențiu al III-lea a contribuit în mod personal la acel succes al papalității în domeniul politicii internaționale. Deciziile lui au afectat profund poziția guvernelor din Europa. Sprijinul pe care acesta i l-a acordat lui Otto de Brunswick a făcut posibil pentru Otto să câștige tronul German în locul lui Philip de Swabia, însă atunci când Otto a dat greș în a-și arăta recunoștința convenită înaintea papei, acesta l-a excomunicat și a dat startul unei mișcări internaționale care l-a zdrobit pe acesta. Atunci când Philip Augustus, regele Franței, a refuzat să supună chestiunea recăsătoririi înaintea bisericii, Inocențiu al III-lea a pus întregul regat Francez sub interdicție și a câștigat putere asupra lui. Câțiva ani mai târziu, într-o dispută cu regele Ioan din Anglia, a fost impusă o altă interdicție, supușii acestuia au fost declarați liberi de orice obligație în fața lui Ioan, iar el a fost destituit de către papă; din nou papalitatea a câștigat, iar statul a fost nevoit să se supună.

Istoria modernă, de asemenea, abundă în dovezi ale puterii politice ale papalității. Vaticanul nu este numai un centru religios. Prin Tratatul Luteran din februarie 1929, el a devenit stat independent, politic și suveran, primind binecuvântarea lui Mussolini, cu care a și fost negociat acel tratat. În 1933, Eugenio Pacelli, acum Papa Pius al XII-lea, a semnat o înțelegere cu Franz von Papen, care făcea parte din Reich-ul German al lui Hitler. Biserica și-a arătat toată ostilitatea ei față de Republica Spaniolă în timpul Războiului Civil care avea loc acolo, atunci; aceasta a determinat-o să își întărească clauzele înțelegerii din 1851, în care Biserica Catolică fusese declarată singura religie din Spania. În martie

1942, relațiile diplomatice dintre Vatican și Tokyo, Japonia, au fost stabilite. Efectul acestor alianțe este prea bine cunoscut acestei generații pentru a mai fi repetat. Vaticanul este una dintre cele mai mari puteri diplomatice din lume și una dintre cele mai viclene. Fără îndoială, puterea papală include și putere politică.

BIBLIA INTERZISĂ

În ciuda religiilor existente și a controlului politic, interesele papale nu ar fi prosperat niciodată dacă Biblia era accesibilă oamenilor. Isus însuși a spus: „Veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va elibera.” (Ioan 8:32). Papalitatea știa foarte bine acest lucru, iar mai multe comunități mici de oameni care au încercat, în mod sincer, să se conformeze Cuvântului lui Dumnezeu, constituiau dovezi de necontestat ale veridicității lui. Masacre precum cel din Albigenses, din sudul Franței, sau scandaloasa noapte a Sf. Bartolomeu, împreună cu temuta Inchiziție, au ținut oamenii în gheara fricii. Însă atâta timp cât Biblia era disponibilă, sursa libertății de această frică era disponibilă.

Din acest punct de vedere nu ne mai surprinde să citim canonul al paisprezecelea de la cel de-al patrulea Conciliu de la Toulouse, din Franța, din Septembrie 1229, care „interzicea laicilor să dețină orice copie a cărților Vechiului sau Noului Testament cu excepția Psaltirii și a anumitor porțiuni din aceasta, așa cum sunt conținute în Breviarul Orelor Preafericitei Fecioare; și mai strict, acesta interzicea aceste lucrări într-un limbaj obișnuit.”

O frică similară cu privire la adevărurile biblice a fost exprimată de către cardinalii curții Romei lui Papa Iulius al III-lea, în 1550, când au spus: „Biblia este cartea care, mai mult decât oricare alta, a ridicat împotriva noastră furtunile și haosurile prin care aproape că am pierit. De fapt, dacă cineva examinează îndeaproape și compară învățătura din Biblie cu ceea ce are loc în bisericile noastre, el se va afla în fața unei discordanțe, și va realiza că învățăturile noastre sunt de cele mai multe ori diferite de cele din Biblie și le contrazic pe acestea, iar dacă oamenii află toate acestea ei nu se vor opri să ne provoace până când totul este dat pe față, iar atunci noi vom deveni obiectul urii și al discordiei universale. Prin urmare, este necesar să retragem Biblia din fața oamenilor, însă cu maximă precauție, pentru a nu cauza nici un fel de rebeliune.”

Pe ce, atunci, trebuie să concluzionăm că a fost construită autoritatea papală? Cu siguranță că nu pe Cuvântul lui Dumnezeu, căci a fost necesar să îl țină departe de public pentru a-și menține poziția. Această autoritate papală a fost construită pe pretenții false ale succesiunii apostolice a lui Petru, pe cerințe nescripturale de celibat ale clericilor și pe pretenții de infailibilitate ale papei. Ea a fost făcută ca fiind sigură în viața populației, prin ridicarea poziției preoților în ochii oamenilor, prin cererile conform cărora preotul să fie chemat pentru a oficia evenimentele principale ale vieții, subordonând conștiința oamenilor mentoratului său prin confesiune și prin teamă. Iar puterea Romei a fost făcută sigură în politică prin intrigi internaționale. - 1 Tim. 4:1,3.

Să nu existe greșeală de interpretare, puterea papală nu vine de la Dumnezeu. În loc să-l slujească pe Dumnezeu, papii au interzis Cuvântul Lui și i-au ars pe cei

care îndrăzneau să îl citească. Nu numai că papalitatea s-a dovedit a fi prietenă cu lumea, dar ea este o parte din aceasta și este condusă de dumnezeul ei. Isus a făcut clar că discipolii Săi nu sunt „parte a lumii”, iar Iacov a adăugat că „un prieten al lumii se face dușman al lui Dumnezeu.” – 2 Cor. 4:4; Ioan 17:14; Iac. 4:4.

REFERINȚE FOLOSITE

Conspirația papală demascată, de Edward Bleecher.

Enciclopedia catolică.

Enciclopedia lui McClintock și Strong.

Lumini ale istoriei, de John Lord.

Istoria bisericii, de John Laux.

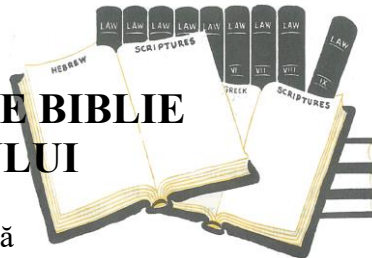
Papii și biserica lor, de Joseph McCabe.

Vaticanul în politica lumii, de Avro Manhattan.

Predicarea în închisori: roditoare

Folosindu-se de orice oportunitate de a predica vestea bună, martorii lui Iehova conduc, de asemenea, studii Biblice în închisori cu cei care sunt cu inimă sinceră. Un cuplu, bărbat și femeie, care fac acest lucru în statul New Jersey, scrie: „Avem un studiu Biblic cu câțiva deținuți în închisoarea B.....și am studiat cu ei de peste un an. Unul din ei a fost eliberat recent și la plecare ne-a scris o foarte frumoasă scrisoare, dându-ne adresa lui nouă și exprimându-și aprecierea față de Iehova și față de noi pentru că am studiat Biblia cu el. El a spus că șederea lui în închisoare nu a fost zadarnică, pentru că în ea s-a găsit atât pe sine, cât și pe Făcătorul său, Iehova Dumnezeu. El așteaptă cu nerăbdare timpul când va merge și el din casă în casă și când se va putea numi unul din martorii lui Iehova. De fiecare dată când studiem cu unul din deținuți trebuie să avem o gardă cu noi și ei trebuie să stea la studiul nostru. Dat fiind faptul că de fiecare dată este o altă gardă, gărzile din această închisoare primesc și ele hrană spirituală, care include exemplare-mostră ale revistelor *Turnul de veghere* și *Treziți-vă!* Unul din oamenii cu care studiem a devenit editor al revistei închisorii și acum scrie articole în ea despre împărăția lui Iehova. Aproximativ 650 de deținuți citesc această revistă, și multe exemplare sunt trimise din închisoare la casele oamenilor; așadar, este dată o mărturie destul de bună în modul acesta, datorită studiilor noastre din închisoare”.

FOLOSIREA DE CĂTRE BIBLIE A LEGII CUVÂNTULUI

Legea BIBLICĂ este parte integrantă din revelațiile divine înregistrate pentru noi în Scripturile Ebraice și Grecești. În numerele *Turnului de veghere* din 15 iunie, 1 iulie și 15 iulie, 1952, au fost

examine și studiate chestiuni legale de bază. Acolo s-a arătat că oriunde se adună creaturile inteligente cu un scop bine definit, ele formează împreună o organizație. Pentru ca o asemenea organizație să funcționeze cu succes este necesară o anumită formă de guvernământ. Guvernarea, în schimb, este definită ca fiind conducerea creaturilor prin mijloace legale pentru a păstra „roțile” organizației în mișcare.

În final, legea în sine este definită ca fiind un corp de reguli de acțiune sau reguli de comportament care ghidează și direcționează creaturile în direcții dorite de forma de guvernare, fie că aceste guverne sunt cerești ori făcute de om. Acele modalități de conducere a oamenilor pot fi rele sau bune, depinzând de faptul dacă guvernele fac legi bune sau rele, perfecte sau imperfecte. Guvernele fiind cele ce fac legea sunt descrise ca „superiori”, în timp ce oamenii care trebuie să respecte acele legi sunt definiți ca fiind „inferiori”. Domeniile de acțiune subordonate regulilor și legilor sunt la fel de vaste precum universul creației lui Dumnezeu.

Pentru a înțelege pe deplin înțelesul cuvântului „lege”, în oricare dintre părțile Bibliei, este necesar în primul rând să stabilim din contextul Bibliei care dintre aspectele legii este discutat. Este aspectul legii unul din cele date de Iehova Dumnezeu și după modelul Lui, sau este unul dintre cele date de oameni sau chiar de origine și control satanic? După ce a fost stabilit aspectul legii, atunci, cu ochiul minții, trebuie făcută examinarea pentru a determina cine sunt „superiorii” care au dat acea lege, și cine sunt „inferiorii” de la care se așteaptă să fie supuși legii respective. Mai departe, trebuie să se realizeze că, cuvântul „lege” în Biblie poate fi folosit pentru a se face referire la o singură lege sau pentru a se face referire la un întreg corp de reguli de comportament. De asemenea, o „comandă” dată spre aplicare mai multor persoane se numește „poruncă”, care este un alt termen folosit pentru a se face referire la o lege. De exemplu, Cele Zece Porunci date lui Moise erau de fapt zece legi de bază date Izraeliților.

Va fi făcută o examinare în ordine numerică, în șase domenii diferite de legi, menționate în Biblie. Prin descoperirea „superiorilor” și a „inferiorilor” vom fi plăcut surprinși cum sporește înțelegerea noastră în ceea ce privește Scripturile Sacre.

LEGEA DIN EDEN ȘI LEGEA PATRIARHALĂ

(1) Cuvântul „poruncă” apare pentru prima dată în Biblie la Geneza 2:16,17: „Și Iehova Dumnezeu i-a dat omului următoarea poruncă: ‘Din orice pom din grădina poți să mănânci pe săturate. Dar din pomul cunoașterii binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri.’” Dintr-o dată este evident că această lege aparține domeniului legilor din Eden, lege executorie aici pe pământ, în grădina Eden, și dată civilizației ei perfecte. Iehova Dumnezeu este, în mod clar, dătătorul de legi, cel superior. Adam și Eva și urmașii lor viitori, ca omenire, sunt cei de la care se așteaptă să respecte legea, fiind inferiori în organizația guvernamentală a lui Dumnezeu care opera în Edenul paradisiac. Pedepșa sau sancțiunea pentru încălcarea legii Edenice este dată negreșit, aceea a morții, moartea sigură sau pozitivă.

Prin urmare, domeniul legii Edenice în care Adam a comis mai târziu o violare fatală a acelei legi nu era numai o simplă lege dată de mâna omului, ci una venită de la Regele Suveran al universului, inspirată din legea divină. Cu toate că domeniul legii Edenice a fost adus la final de către Iehova, totuși orice lege dată de Dumnezeu, care este revelată ca fiind aplicabilă astăzi, merită atenția noastră specială.

(2). Următoarele referințe Biblice cu privire la lege sunt regulile pe care lui Noe și familiei lui li s-a poruncit să le respecte. „Iar Noe a făcut după tot ce i-a poruncit Dumnezeu. Așa a făcut”. Aici avem domeniul legii patriarhale, drepte exact așa cum era ea la origine înainte de Potop. Iehova Dumnezeu este dătătorul de legi Superior, iar Noe și familia lui sunt inferiorii care respectă legea. Acest sistem de instrucțiuni legale detaliate a dat posibilitate societății patriarhale a lui Noe și a asociațiilor lui de a trece prin Potop cu scopul de a începe o nouă civilizație dreaptă pe un pământ curățit. - Gen. 6:22; 7:9.

În zilele lui Avraam, celor care făceau parte dintr-o societate patriarhală dreaptă le erau date porunci legale suplimentare. „Căci de aceea l-am cunoscut [Avraam] ca să le dea poruncă fiilor lui și casei lui după el să respecte calea lui Iehova, făcând dreptate și judecată”. Legea circumciziei era una dintre legile cele noi adăugate. Mai târziu, Iehova i-a spus Patriarhului Isaac: „Îți voi înmulți sămânța ca stelele cerurilor, voi da seminței tale toate aceste ținuturi și prin sămânța ta se vor binecuvânta toate națiunile pământului, pentru că Avraam a ascultat de glasul Meu și a respectat întotdeauna ce i-am cerut: poruncile, instrucțiunile și legile mele.” Adevărat, acest domeniu al legii patriarhale nu se mai constituie ca fiind un corp legal de legi; cu toate acestea, el conține multe principii și umbre profetice de mare valoare pentru Creștinii Societății Lumii Noi de astăzi. – Gen. 17:11,12; 18:19; 26:4,5.

LEGEA MOZAICĂ ȘI NOUL LEGĂMÂNT

(3). Cea mai detaliată legislație menționată în Scripturi este aceea dată prin Moise, în 1513 î.Cr. „Atunci Iehova i-a zis lui Moise: „Urcă la mine pe munte și rămâi acolo, fiindcă vreau să-ți dau tablele de piatră, legea și porunca pe care le scriu ca să-i învâț’.” (Ex. 24:12) Un cod ce conținea mai bine de șase sute de legi a fost dat în completarea celor Zece Porunci, prin Moise. Acest domeniu de legi este cunoscut în Biblie sub numele de „legea lui Moise” sau pur și simplu „Legea”. Aceasta a organizat Israelul într-o societate națională teocratică care îl avea pe Iehova Dumnezeu ca Superior regal, iar pe izraeliți ca inferiori, servitori sau sclavi ai lui Dumnezeu.

Acest corp de legi a păstrat Israelul unit într-o societate teocratică pentru aproximativ o mie cinci sute de ani, până când Dumnezeu însuși a adus un sfârșit legal, prin răstignirea de către Isus, pe stâlp, în anul 33 d.Cr., a acestui legământ legal scris de mână ce conținea și cele Zece Porunci. „El [Dumnezeu] ne-a iertat cu bunăvoință toate greșelile și a șters documentul scris de mână, care consta din decrete și care era împotriva noastră. El l-a îndepărtat din cale pironindu-l pe stâlpul de tortură.” Așadar, creștinii din zilele noastre nu se regăsesc sub acest

domeniu vechi al legii divine care a fost adus la sfârșit, deși ea conține, de asemenea, o bogăție de principii și tipuri profetice care se pot aplica foarte bine societății Noii Lumi care se dezvoltă din 1919 încoace. - Col. 2:13,14; Rom. 7:4.

(4). Din anul 33 d.Cr, Israelii spirituali, creștinii unși, s-au supus în mod voluntar ca „inferiori” sau sclavi sub domeniul nou al legii lui Iehova și cunoscut sub numele de noul Legământ făcut prin Isus Cristos. „Căci, dacă primul legământ [al legii Mozaice] ar fi fost ireproșabil, nu ar mai fi fost nevoie de al doilea [noul legământ]”. ‘Căci iată legământul pe care-l voi încheia cu casa [spirituală] lui Israel după zilele acelea, zice Iehova: Voi pune legile mele în mintea lor și le voi scrie în inima lor. Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.’” - Evrei 8:7,10.

Prin urmare, din vremea lui Isus până în prezent societatea martorilor lui Iehova s-a dezvoltat și a funcționat în cadrul legal al sistemului creștin de lucruri, construit de reguli și porunci pronunțate prin Mai Marele Noe, Mai Marele Moise, Cristos Isus, și apostolii Săi inspirați. „Celelalte oi”, însoțitorii creștinilor unși se conformează, de asemenea, în mod iubitor și voluntar ca „inferiori” sub acest domeniu furnizat în mod divin al regulamentelor creștine, deoarece ei devin parte a unei „singure turme”. – Ioan 10:16.

LEGEA PĂCATULUI, LEGEA MINȚII

(5). În afară de domeniul de mai sus al legii lui Dumnezeu, Pavel face referire la un alt domeniu al legii sub care Creștinii se găsesc supuși, totuși, de data aceasta *în mod involuntar*. „Astfel, cu mintea, sunt sclav [inferior] al legii lui Dumnezeu [revelată prin noul legământ], dar cu carnea, sunt sclav al legii păcatului”. (Rom. 7:25). Acesta este domeniul robiei legale cunoscută sub numele de „legea păcatului și a morții.” (Rom. 8:2). Cine sunt superiorii în acest domeniu al comportamentului? Pavel răspunde la această întrebare, arătând că „Regele Păcat” și „Regele Moarte”, cu Satan în spatele lor, sunt stăpâni intransigenți. (Rom. 5:21; Evrei 2:14) Noi, ca și păcătoși încă din timpul lui Adam, ne găsim vânduți ca sclavi inferiori din pricina cărnii noastre moștenite căzute. - Rom 7:24.

(6). Iehova a venit în salvarea noastră prin oferirea cu dragoste a jertfei de răscumpărare a lui Isus Cristos. Pavel arată că creștinii dedicați sunt acum în poziția din care pot veni sub un alt domeniu de legi cunoscut sub numele de „legea minții mele”, acum că pedeapsa legii lui Moise a fost ridicată, lucru care a arătat că lipsa semnului de perfecțiune a lui Dumnezeu se vede grav în carnea lor. (Rom. 3:21-23) „Dar acum, am fost eliberați de sub Lege, fiindcă am murit față de cea care ne ținea legați, ca să fim sclavi într-un sens nou, prin spirit, și nu în sensul vechi, prin codul scris [Legea Mozaică]”. - Rom. 7:6; Mat. 20:28.

Vechiul legământ al legii dat prin Moise s-a ocupat cu carnea căzută și a căutat să restrângă faptele cărnii. (Gal. 5:19-21). Forța care conducea, din spatele acestui legământ al legii, era aceea a sancțiunilor și pedepselor, care a construit o mare condamnare sau blestem împotriva poporului evreu din cauză că eșuau constant în

a respecta acea lege. (2 Cor. 3:9). Însă noua cale, începută de către Isus Cristos, are puterea spiritului lui Dumnezeu ca fiind forța lui conducătoare. (2 Cor. 3:6). Prin urmare, spiritul lui Dumnezeu ghidează mințile noastre pe cărările dreptății și împlinește ceea ce legământul legii, cu Cele Zece Porunci ale lui și alte legi, nu a reușit să împlinească. „Dacă sunteți conduși de spirit, nu sunteți sub lege.” – Gal. 5:18.

Îngrijirea lui Iehova face, de asemenea, să fie posibil pentru creștini să lupte împotriva tendinței descendente a cărnii naturale care se află sub „Regele Păcat.” „Găsesc deci în cazul meu legea următoare: când vreau să fac ce este drept, răul este prezent în mine. Într-adevăr, după omul lăuntric îmi place legea lui Dumnezeu, [revelată prin noul legământ] dar văd în mădularele mele o altă lege [aceea a cărnii, subordonată Regelui Păcat], care poartă război împotriva legii minții mele și mă ține captiv sub legea păcatului care este în mădularele mele.” (Rom. 7:21-23). Toți creștinii au această luptă mare între „lucrurile cărnii” și „lucrurile spiritului”. - Rom. 8:4-8.

Însă Iehova, în bunătatea Lui, a adus pe scena creștină aranjamentul bunătății nemeritate, astfel încât acesta „să conducă ca rege prin dreptate” și să exercite o influență puternică asupra inimilor noastre, atunci când noi profităm cu sârguință de îngrijirea iubitoare a lui Dumnezeu prin Cristos. (Rom. 5:21). Devenim „sclavi [inferiori] ai dreptății”, ceea ce face posibil să ducem o luptă grea pentru a trăi o viață creștină curată și integră, chiar dacă ceea ce trage în jos carnea este un lucru puternic. Cu ajutorul lui Iehova, dat nouă prin Isus Cristos și prin mijloacele credinței noastre puternice, noi suntem capabili să ieșim victorioși din această luptă împotriva propriei noastre cărnii. Sub acest nou aranjament noi vom putea să producem din abundență roadele spiritului, spre lauda lui Iehova. – Rom 6:17-20; Gal. 5:22-24.

Oare studiul acesta concis privind folosirea cuvântului „lege” din Biblie te-a ajutat să înțelegi mai temeinic poziția ta ca sclav creștin, dedicat lui Iehova Dumnezeu? Sperăm că da.

Ca primii creștini

În cartea *Biserica, Stat și Libertate* autorul, Leo Pfeffer, scoate în evidență pe martorii lui Iehova ca fiind unici, această unicitate datorându-se faptului că ei îl urmează pe Cristos așa cum au făcut primii creștini. Pfeffer scrie: „Într-o mare măsură problema soluționării intereselor conflictuale de liniște internă și libertate religioasă s-a învârtit în jurul cazurilor Martorilor lui Iehova. Probabil că nici o sectă din primele zile ale Bisericii Mormone nu a fost ...o așa victimă a urii comune și a persecuției ca Martorii lui Iehova. Dificultatea Mormonilor se află în abordarea lor neconvențională a căsătoriei; cu excepția acestei singure excentricități ei erau destul de respectabili; și odată ce problema a fost rezolvată, Biserica Sfinților din Ziua din Urmă a fost acceptată ca un membru de onoare a

comunității de credințe. Nu tot așa a fost cu Martorii ...Tacticile lor misionare agresive aduc aminte de cele folosite de primii creștini, și primirea acordată lor de către necredincioși amintește la fel de cea acordată primilor creștini”.

Creștinătatea și Biblia

În timpul cruciadei sale din New York evangelistul Billy Graham, vorbind pentru Creștinătate, a spus cu privire la Biblie: „Biblia este cea mai bine vândută carte din lume. Aproape fiecare are o Biblie în casa lui. Dar foarte puțini dintre noi știm ceva despre mesajul Bibliei. Noi n-o citim. N-o studiem. Noi vorbim despre ea. O avem în casele noastre. O avem pe amvoanele noastre în biserici. Dar nu știm ce are de spus Biblia”. Un articol din Arcadia, Kansas, care a apărut în publicația *Bee* din Fresno (California), în 26 Septembrie 1957, a subliniat remarcile lui Graham: „O femeie din Arcadia și-a deschis Biblia ei de familie și a găsit contractul casei ei, pe care îl căutasese în zadar din 1937. El era exact unde l-a lăsat”.

„Deoarece colaborăm cu el, vă implorăm de asemenea să nu acceptați bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu ca să-i ratați scopul. Căci El zice: ‘Într-un timp de bunăvoință te-am auzit și într-o zi de salvare te-am ajutat’. Iată, acum este în mod deosebit un timp de bunăvoință! Iată, acum este ziua salvării!’ - 2 Cor. 6:1, 2.

Apreciezi TU bunătatea nemeritată a lui Iehova prin Isus Cristos? Apreciezi tu oare că acum, la sfârșitul lumii, este timpul pentru tine ca să îți arăți aprecierea față de salvare? Precum primii creștini în Corint, tu ești chemat ca „să privești” la fapte cu înțelegere, cu o viziune către acțiunea.

2. La sfârșitul sistemului evreiesc de lucruri, Pavel a manifestat o profundă apreciere a privilegiului de a-l cunoaște pe Cristos și de a servi interesele

împărăției Sale în mod activ. Așa cum s-a și exprimat către Filipeni: „Dacă altcineva crede că are motive să se încreadă în carne, eu cu atât mai mult: circumcis în a opta zi, din neamul lui Israel, din tribul lui Beniamin, evreu născut din evrei; în ce privește legea, fariseu; în ce privește zelul, persecutor al adunării; în ce privește dreptatea care vine prin lege, unul care s-a dovedit ireproșabil. Totuși, lucrurile care pentru mine erau câștiguri le-am considerat o pierdere, de dragul lui Cristos. De fapt, chiar consider că toate lucrurile sunt o pierdere, datorită valorii inestimabile a cunoștinței despre Cristos Isus, Domnul meu. De dragul lui am acceptat să pierd toate lucrurile și le consider niște gunoaie, ca să-l câștig pe Cristos și să fiu găsit în unitate cu el. Astfel, nu mă bizui pe dreptatea mea, care vine din lege, ci pe aceea care vine prin credința în Cristos, adică pe dreptatea care vine de la Dumnezeu pe baza credinței, ca să-l cunosc pe el și puterea învierii lui și părtașia la suferințele lui, supunându-mă unei morți ca a lui, ca să văd dacă pot în vreun fel să ajung la învierea timpurie din morți.” (Filip. 3:4-11). Acest scriitor apreciativ invită pe toți: „Deveniți imitatori ai mei, după cum și eu sunt al lui Cristos. (1 Cor.11:1) Este aprecierea ta față de Cristos și față de Dumnezeu atât de bogată încât să-ți permită să-i consideri pe toți ceilalți pierduți, chiar de vorbim despre familia ta, rădăcinile tale, serviciul tău, prietenii dacă este necesar - pentru a câștiga viața veșnică? Dacă nu, ce te împiedică? Ar putea fi unul sau mai multe lucruri.

3. În pilda semănătorului Isus a pus accent pe anumite obstacole în ceea ce privește aprecierea. (Marcu 4:15-19). Satan, desigur, ca dumnezeul influent al acestui sistem, este unul dintre acele obstacole. Persecuția sau necazul este un altul. Aprecierea față de privilegiul de a servi Împărăția lui Dumnezeu este de asemenea înăbușită de îngrijorările acestui sistem, puterea înșelătoare a bogăției și dorința de lucruri materiale. Semințele ce cad pe pământ roditor sunt aceia care ascultă Cuvântul și îl iau în seamă, aducând roadele Împărăției. Ascultând Cuvântul lui Iehova și înțelegând sensul acestuia este un mare ajutor pentru aprecierea ce câștigă viață. Isus a confirmat aceasta în Ioan 17:3: „Aceasta înseamnă viața veșnică: să asimileze cunoștință despre tine, singurul Dumnezeu adevărat, și despre cel pe care l-ai trimis tu, Isus Cristos.” Valoarea vitală a acestei cunoștințe a fost accentuată de Isus în predica de pe munte: „Fericiți sunt cei conștienți de nevoile lor spirituale, căci al lor este regatul cerurilor.” (Mat. 5:3). Lipsa de apreciere derivă din eșecul de a recunoaște nevoia spirituală, căci nimeni nu poate iubi și aprecia pe Dumnezeu în sensul deplin al cuvântului până ce nu ajunge să cunoască, prin intermediul studiului Bibliei, cine este El, pe cine reprezintă, cum gândește, și care este scopul Său față de creaturile Sale. Atunci când va începe să învețe cu pricepere acest lucru, omul va cultiva și aprecierea adevărată pentru Dumnezeu.

4. Luptați-vă cu necunoștința luptând împotriva ignoranței Cuvântului lui Dumnezeu. Petreceți mai mult timp studiind Cuvântul lui Dumnezeu, învățând ce consideră Dumnezeu a fi util și ce consideră a fi lipsit de importanță. Martorii lui Iehova conduc mii de studii gratuite Biblice în casele celor care sunt conștienți de nevoia lor spirituală. Fii conștient de nevoile tale și primește-i pe ei să studieze cu

tine. Ei apreciază privilegiile. Cu cât învățați mai mult despre bunătatea lui Iehova și despre noua Lui lume a dreptății, acum aproape, cu atât veți crește în apreciere pentru spiritul Său, pentru Cuvântul și organizația Lui. Precum Iov cel recunoscător, care se odihnește în speranța învierii, veți fi capabili să spuneți și voi: „Am prețuit cuvintele spuse de El mai mult decât hrana cea de toate zilele.” (Iov 23:12, AS). Abilitatea de a evalua nevoia de a lua aminte la gândurile lui Dumnezeu vă va ajuta să vă respectați programul care să vă permită să studiați Biblia acasă, în ciuda oricărui conflict ce ar putea apărea din lucruri lipsite de importanță, cum ar fi masa literală. Veți învăța că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care vine din gura lui Iehova. (Mat. 4:4) Acum aprecierea voastră devine precum cea a lui Isus.

5 Mai mult decât în oricare alt timp, avem atât de multe lucruri pentru care să fim recunoscători. Mult așteptata Împărăție și conducerea acesteia a fost instalată în ceruri și a început să domnească în mijlocul dușmanilor ei. Ea va crește și va crește până ce va umple tot pământul. Apreciați acest lucru! Împărăția este aici și aici va rămâne. Puteți sta și voi alături de ea dacă vreți, apreciind nevoia de a o sprijini, prin devotament și supunere depline, căutând în viețile voastre în primul rând împărăția. Să știți, de asemenea, că prezența invizibilă a Regelui face din aceasta o zi a judecății. Precum a fost în zilele lui Noe și în zilele lui Isus, oamenii trebuie să aleagă să asculte sau dacă nu să suporte consecințele. Cel mai mare test de loialitate din istorie se află în curs de desfășurare. Întrebarea nu este: „Ești loial democrației?” Întrebarea este: „Ești loial Teocrației, guvernării lui Dumnezeu?” Este vorba despre a cucerii lumea la fel de ușor precum Iosua și armata lui au cucerit Ierihonul. Apreciezi tu nevoia de a acționa cu înțelepciune, așa cum a făcut Rahav, și te aliniezi tu alături de anumiți cuceritori? Curtea Supremă din cer se află în ședință acum. De ce să ignorăm puterea ei de a condamna toate națiunile rebele și oamenii la sabia Armagedonului?

6. Un om ce se află într-un proces la tribunal pentru viața lui face tot posibilul pentru a-i convinge pe acuzatori că merită să trăiască. În timpul apărării sale el nu se holbează mult timp la mașinile frumoase parcate în afara curții, și nici la hainele la modă ce se arată peste stradă. El e absorbit în a se apăra, în așa fel încât să-i fie cruțată viața. De ce să arăți tu mai puțină apreciere pentru acuzațiile ce îți sunt aduse înaintea Curții Supreme din cer în această zi a judecății? Martorii lui Iehova sunt ocupați în a se apăra înaintea tuturor care cer un motiv pentru speranța noii lumi care este în ei. (1 Pet. 3:15) Ei nu sunt neliniștiți cu privire la grijile vieții. Ei sunt nerăbdători în a-l convinge pe Iehova Dumnezeu de nevinovăția lor cu privire la infracțiunea universală a nerecunoștinței care se pedepsește cu moartea. Societatea Noii Lumi a Martorilor lui Iehova nu merge mână în mână cu teoria conform căreia viața este „o mizerie ieftină”. Viața în noua lume creată de Iehova va fi de neprețuit, iar Martorii lui Iehova arată că ei o apreciază la adevărata ei valoare prin mărturia lor credincioasă. Cei care adoptă teoria vechii lumi vor constata în cele din urmă că Iehova îi va răsplăti exact cu același preț pe care ei l-au estimat pentru viața lor. Consideră-ți viața „o mizerie ieftină”, iar mizeria va fi

ceea ce ți se va da la Armagedon. Însă apreciază viața la adevărata ei valoare, ca fiind un dar dat ție, iar Dătătorul ei nu o va lua niciodată de la tine.

7. Dacă materialismul te distrage de la problema morții, realizează că nu vei muri din lipsă de lux; însă vei muri din lipsă de apreciere. Dacă tu prețuiești bogăția materială din acest sistem mai mult decât prețuiești adevărurile prețioase ale Cuvântului lui Dumnezeu, atunci tu ești un biet evaluator a ceea ce este cu adevărat de preț. (Prov. 3:13-18) Cultivă-ți aprecierea ascultând porunca pozitivă a lui Isus: „Nu vă mai strângeți comori pe pământ, unde rod molia și rugina și unde sparg și fură hoții! Mai degrabă, strângeți-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu rod, și unde hoții nu sparg și nu fură. Căci, unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.” (Mat. 6:19-21). Ceea ce trebuie să apreciați cu adevărat este locul în care vă este inima. Puneți-vă inima în „comorile” acestei lumi blestemată, iar inima voastră se va scufunda odată cu ele la Armagedon. Puneți-vă inima, puterea și sufletul în Împărăția lui Iehova și inima voastră va trăi atât cât va exista Împărăția - veșnic. (Dan. 2:44, *AV*) Acceptați evaluarea făcută de Isus cu privire la cele două tipuri de comori și căutați tipul de comoară ce dăinuiește. Dacă încercați să demonstrați că El a greșit cu privire la materialism, fiți pregătiți să îi demonstrați același lucru și lui Iehova Dumnezeu, căci Isus a spus că învățătura Lui nu a fost a Sa, ci a Tatălui Său care l-a trimis.

8 „Însă”, veți spune, „nu este vorba despre dragostea de bani. Am fost la Sala locală a Împărăției, la discursurile voastre publice, la congresele voastre. Am citit revista voastră *Treziți-vă!*, exact așa cum citesc acest număr al *Turnului de veghere*. Martorii lui Iehova dețin adevărul. Știu asta, însă mi-e frică. Apreciez că avem nevoie de noua lume a lui Dumnezeu, însă religia voastră nu este populară. Peste tot ți se vorbește împotriva. De ce, dacă ar fi să mă alătur vouă?”- câți nu au sugrumat aprecierea cu temeri similare! De ce oare? Deoarece aprecierea este o chestiune a inimii, iar inima implică chestiunea a ceea ce iubim cu adevărat, și este nevoie de dragoste perfectă pentru a ne alunga teama. În acest caz, frica este cea care împiedică dragostea pentru Dumnezeu și pentru Împărăția Lui și pentru aproapele nostru, despre care ar trebui să vorbim. Apostolul Ioan ne explică acest lucru în 1 Ioan 4:17,18: „Iată cum a fost făcută perfectă iubirea la noi, ca să vorbim cu libertate de exprimare în ziua de judecată: pentru că, așa cum este el, așa suntem și noi în lumea aceasta.” Încercați să-L cunoașteți pe Dumnezeu mai bine prin Cuvântul Lui, Biblia, și dragostea voastră pentru El va crește. Aprecierea va crește cu dragostea, iar voi veți deveni asemeni lui Isus, modelul ce apreciază. În timp ce voi țineți în mână, în aceste momente, acest exemplar al *Turnului de veghere*, probabil câțiva creștini persecutați ce se află într-o tabără de sclavi din Rusia sau din spatele grătilor vreunei închisori din Republica Dominicană poate că fac același lucru. Cu deosebirea că exemplarele lor este posibil să le fi fost introduse pe furiș. Însă în timp ce tu te temi de vreo ocară ce ți s-ar putea aduce, el nu se teme de persecuția care i se aduce deja. Răspunsul este simplu: el are dragoste și apreciere și împreună cu ele spiritul sfânt al lui Iehova și binecuvântarea acestuia. Aprecierea chiar face diferența.

9. Iehova i-a inspirat pe scriitorii Bibliei să scrie negru pe alb un astfel de îndemn care construiește aprecierea: „Ca soldat bun al lui Cristos Isus, fii părtaș la suferirea răului.” (2 Tim. 2:3) „Numai purtați-vă într-un mod demn de vestea bună despre Cristos, pentru ca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi fi departe, să aud despre voi că rămâneți neclintiți într-un singur spirit, luptând cot la cot cu un singur suflet pentru credința veștii bune, fără să vă înspăimântați în vreun fel de împotrivorii voștri. Lucrul acesta este pentru ei o dovadă de distrugere, dar pentru voi, de salvare. Și aceasta este de la Dumnezeu, pentru că, de dragul lui Cristos, vi s-a dat privilegiul nu numai de a crede în el, ci și de a suferi pentru el.” (Filip. 1:27-29). Frații noștri din închisori și din taberele de sclavi apreciază cuvintele lui Pavel. Ei știu că răbdarea lor în aceste împrejurări este un indiciu de la Iehova Dumnezeu că El este cu ei și că salvarea va fi răsplata lor. Ei pot să fie de acord cu Pavel: ei sunt privilegiați că pot să sufere în numele lui Cristos. Domnul însuși i-a asigurat pe discipoli atunci când a spus: „Nu se vând două vrăbii pentru un bănuț? Totuși, niciuna dintre ele nu cade la pământ fără știrea Tatălui vostru. Ba chiar și perii capului vă sunt toți numărați. De aceea, nu vă temeți: Voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.” - Mat. 10:29-31.

10. De vreme ce Iehova Dumnezeu este binevoitor în a vă aprecia pe voi, ar trebui să fiți binevoitori să apreciați privilegiile serviciului pe care el îl extinde acum, la sfârșitul lumii. Următoarele cuvinte ale lui Isus cheamă la acțiune: „Dacă cineva mărturisește în fața oamenilor că este în unitate cu mine, voi mărturisi și eu în fața Tatălui meu care este în ceruri că sunt în unitate cu el. Dar, dacă cineva mă renegă în fața oamenilor, îl voi renega și Eu în fața Tatălui meu care este în ceruri.” (Mat. 10:32,33). Fii pregătit să înfrunți opoziția și fii hotărât să vorbești pentru Împărăția lui Dumnezeu; atunci Regele va vorbi în numele tău și te va susține, spre binecuvântarea ta veșnică.

11. Astăzi, tuturor studenților sinceri ai Cuvântului lui Dumnezeu le este extins privilegiul și datoria de a-și dedica propria viață lui Iehova, pentru orice lucrare ar vrea El să se facă la un moment dat. Precum Isus, Creștinii simbolizează această dedicare prin botez în apă. (Evrei 10:5-9). În țara ta și în cel puțin încă alte 163 de țări, Societatea Noii lumi este alcătuită din bărbați, femei și tineri apreciativi care au devenit discipoli adevărați ai lui Isus la sfârșitul lumii. Te-ai străduit vreodată să apreciezi nevoia de a acționa conform acestui privilegiu? Un discipol este unul care „acceptă doctrinele învățătorului său și contribuie la distribuirea lor altora”. Porunca lui Isus către martorii Săi este: „Duceți-vă deci și faceți discipoli din oamenii tuturor națiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt, învățându-i să respecte tot ce v-am poruncit”. (Mat. 28:19,20). În oricare limbă ai citi însemnătatea acestor cuvinte, înțelesul este același. Apreciază că trebuie să devii un împlinitor al Cuvântului, nu să rămâi doar un ascultător sau cititor al acestuia. – Iac. 1:22.

12. Privilegiul de a saluta public împărăția stabilită a lui Dumnezeu și a Regelui Său este un privilegiu acordat tuturor celor care se așteaptă să supraviețuiască Armagedonului și să trăiască sub conducerea dreaptă a împărăției. Însă protecția acelei guvernări drepte ce va rezulta în urma Armagedonului, este numai pentru

acea care sunt dedicați, bărbați, femei și tineri responsabili, care acum salută public pe Rege, spunând, în cuvintele din Apocalipsa 7:10: „Salvarea i-o datorăm lui Dumnezeu, care stă pe tron, și Mielului.” Fluturând ramuri de palmier înseamnă că ești martor viu al împărăției care conduce. Atâta timp cât bătălia de la Armagedon este ținută în frâu, ieși din acest sistem nelegiuit. Pune-ți roba albă de identificare, precum un Creștin dedicat, cu o înfățișare curată și acceptabilă în fața lui Dumnezeu și în față Mielului. În această dedicare te vei potrivi în a aduce un serviciu sacru, zi și noapte, în templul sfânt al lui Iehova. Ca apreciere, Mielul lui Iehova te va păstori și te va îndruma către izvoarele de ape ale vieții. Cu bucurie, vei merge împreună cu Societatea Noii Lumi, bucurându-te deja de promisiunea împlinită, conform căreia „Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.” (Apoc. 7:14-17) Dacă această fericire și speranță neprețuită au vreo valoare în ochii tăi, arată acest lucru printr-o dedicare oportună. Iehova iubește pe cel ce dăruiește de bună voie. Apreciază privilegiul minunat de a te dăruia de bună voie, cu bucurie. Imită calea apreciativă a Etiopianului din Faptele, capitolul 8. Ca trezorier al reginei lui, Candace, el știa care este valoarea lucrurilor materiale. Însă, la auzul predicării veștii bune despre Cristos, el a apreciat acestea ca fiind o comoară de o valoare mai mare. Cu promptitudine, el și-a arătat aprecierea prin dedicare și botez. – Faptele 8:36:38

13. În societatea Noii Lumi veți găsi multe privilegii bogate, fiecare de o foarte mare valoare în ochii lui Dumnezeu. Vor exista discursuri biblice la care să participați, studii ale *Turnului de veghere*, instrucțiuni date public în școlile teocratice de serviciu, precum și o întâlnire săptămânală de serviciu care vă vor ajuta să vă îndepliniți privilegiile de slujire cum trebuie. Vă veți asocia cu creștini adevărați din toate categoriile sociale, care se identifică în mod clar ca discipolii lui Isus, pentru că ei au dragoste printre ei. (Ioan 13:35). Dacă ați gustat deja din aceste binecuvântări, dar ați permis grijilor din acest sistem să vă înăbușe aprecierea, luați repede sabia spiritului și eliberați-vă de curse. Lăsați ca sfatul ei inspirat să vă arate exact ce așteaptă Iehova de la voi; apoi cereți ajutorul Său prin intermediul rugăciunii, ca spiritul Lui sfânt și adevărul din Biblie să vă elibereze. Cei maturi din societatea Noii Lumi vor face tot ceea ce le stă în putere să te ajute să-ți arăți aprecierea față de Iehova. Atitudinea lor va fi aceeași cu cea exprimată de Pavel: „Dorim însă ca fiecare dintre voi să arate aceeași sânguință pentru a avea deplina siguranță a speranței până la sfârșit, ca să nu fiți leneși, ci să fiți imitatori ai celor care, prin credință și răbdare, moștenesc promisiunile.” – Evrei 6:11,12.

14. Dacă mulțumirea de sine și apatia v-au făcut să fiți sensibili față de plaga nerecunoștinței care paralizează mintea și mâinile și slăbește picioarele care ar trebui să lucreze, să meargă la întâlniri și în serviciul Împărăției din casă în casă, grăbiți-vă să luați măsuri corective: „De aceea, îndreptați mâinile care atârnă și genunchii fără vlagă și continuați să faceți cărări drepte pentru picioarele voastre, astfel încât ce este schiop să nu iasă din încheietură, ci, mai degrabă, să se vindece.” (Evrei 12:12,13) Evitați greșeala pe care a făcut-o Dima când a supraapreciat valoarea oricărui lucru pe care îl oferă această lume. Deși odată s-a bucurat de privilegiul colaborării cu un apostol, Dima și-a pierdut aprecierea.

Inima lui era la altceva, astfel că Pavel i-a scris lui Timotei: „Dima m-a părăsit pentru că a iubit sistemul prezent.” Unde este acel sistem acum? Unde va fi acesta după Armagedon?

15. Materialismul a deformat aprecierea lui Ghehazi, care se bucurase odată de privilegiul de a colabora cu profetul lui Iehova, Elisei. El a apreciat greșit valoarea lucrurilor materiale până în punctul în care a ajuns să mintă pentru a le lua de la Namaan, căpitanul armatei Siriene. „Este timp să accepți argint sau haine sau plantații de măslini, sau vii, sau oi sau bovine sau slugi sau menajere?” a întrebat Elisei. Imediat, lepra lui Naaman s-a lipit de Ghehazi, iar el a lăsat prezența lui Elisei ca fiind precum a unui „lepros de culoare albă ca zăpada”. Cu siguranță acest lepros nu s-a mai putut bucura de privilegiul de a-l servi pe Iehova cu Elisei. Fiți cu băgare de seamă ca materialismul, acum la sfârșitul lumii, să nu vă ducă la o condiție nepotrivită din care să nu-l mai puteți sluji pe Dumnezeu într-un mod acceptabil. Acesta este timpul acceptabil pentru a căuta mai întâi Împărăția și dreptatea lui Iehova. Făcând acestea, Regele lui Iehova vă va căuta pe voi și bunăstarea voastră la Armagedon.

16. Religia acestei lumi, politica, afacerile și petrecerile sunt considerate a fi valoroase. Cuvântul lui Dumnezeu le evaluează corect pe acestea ca fiind fără valoare în a vă ajuta să câștigați viața veșnică. Dacă vreo parte a acestei lumi ar fi fost cu adevărat de valoare, meritând căldura satisfacției și a aprobării pe care atât de mulți par s-o găsească în ea, ar fi Iehova pe cale să o distrugă? Ioan ne asigură că Iehova este pe cale să o distrugă: „Lumea trece și la fel și dorințele ei, însă cel ce face voința lui Dumnezeu va rămâne veșnic.” (1 Ioan 2:17). Apariția erei atomice și nașterea „lunilor” făcute de mâna omului nu înseamnă că o lume nerecunoscătoare este în pragul unei noi ere de pace și de prosperitate. Tulpina din lumea veche nu a crescut în valoare, deoarece știința aspiră să se ridice la cer. Constructorii lumii au crezut același lucru despre turnul Babel și nu și-au revenit niciodată din lovitura lui Iehova ce a venit peste ei. Această lume nu își va reveni niciodată din înfrângerea ei zdrobitoare de la Armagedon.

17. Vrei fericire și securitate acum. Le evaluezi pe acestea o dată cu speranța și mângâierea. Atunci apreciază că singura cale spre a le găsi este să cauți în Cuvântul lui Iehova, Biblia, și să înveți voința Lui pentru tine, acum, la sfârșitul lumii. Cuvântul lui Dumnezeu îți promite că vei găsi acolo ceea ce cauți: „Dar cel care-și adâncește privirea în legea perfectă a libertății și stăruie în ea, acest om, pentru că a devenit nu un ascultător uituc, ci un înfăptuitor al lucrării, va fi fericit înfăptuind-o.”- Iac. 1:25.

18. Fericirea ta va crește împreună cu bucuria crescândă a societății Noii Lumi, pe măsură ce viziunea ta asupra noii lumi de după Armagedon se lărgeste. Compară tristețea și teama sistemului prezent cu perspectivele pașnice și bucuria care se întrevăd. În evaluarea valorii împărăției lui Dumnezeu raportată la persoana ta, gândește-te la viața încântătoare de care te-ai putea bucura ajutând la restaurarea pământului la odihna paradisiacă. Ai putea ajuta la înfrumusețarea ei, făcând din ea o glorie adusă lui Iehova. Copiii tăi vor veni într-o lume unde nimic nu va răni și nu va distruge. Vei fi în măsură să feliciți oamenii și femeile cu

apreciere care și-au primit învierea promisă. Ce încântare să vorbești cu Ioan Botezătorul și să ascuți descrierea lui despre Isus! Gândește-te că îl vei întâlni pe Abel, pe Noe și familia lui, pe Avraam și Sara, pe David și pe Debora, pe Iefta și pe fiica sa, și mulți alți slujitori cu apreciere ai lui Iehova, care se vor întoarce să se bucure de noua lume a lui Dumnezeu împreună cu tine.

19. Dacă vei lua în considerare bucuriile puse înaintea ta, vei imita exemplul lui Isus și vei „vinde” tot ce ai pentru a câștiga acea lume nouă. (Mat. 13:44,45). Fiecare privilegiu ce ți-a fost oferit în adunarea creștină este precum un indicator rutier. Te asigură că mergi pe drumul cel bun, și că te îndrepti în direcția bună. (Mat. 7:14). Acest drum nu este calea spațioasă, largă a nerecunoștinței. Acel drum te duce către distrugere sigură. Deci drumul ce te duce către viață este drumul aprecierii. Fii printre cei relativ puțini care îl găsesc! Poți acest lucru, apreciind privilegiile tale la sfârșitul lumii.

20. Orice daruri și privilegii pe care Iehova ți le dă, evaluează-le superior și folosește-le cu credincioșie, spre onoarea Lui. „Orice lucru faceți, să-l faceți din tot sufletul, ca pentru Iehova, nu ca pentru oameni, fiindcă știți că de la Iehova veți primi răsplata cuvenită a moștenirii”. (Col. 3:23, 24). „Fiindcă avem deci daruri diferite, potrivit bunătății nemeritate care ne-a fost arătată: dacă avem o profeție, să profețim după credința care ne-a fost dată, dacă avem un serviciu, să ne ocupăm de acest serviciu, dacă cineva îi învață pe alții, să se ocupe de învățarea altora, dacă cineva îndeamnă, să se ocupe de îndemnare, dacă cineva împarte cu alții, s-o facă cu dărnicie, dacă cineva îndrumă, s-o facă cu sârguință, dacă cineva arată îndurare, s-o facă cu bucurie. Iubirea voastră să fie fără ipocrizie. Să aveți oroare de rău, alipiți-vă de ce este bine. În iubire frățească, fiți plini de afecțiune tandră unii față de alții. În a vă arăta onoare unii altora, fiți primii. Nu fiți delăsători în activitatea voastră. Fiți înflăcărați de spirit. Slujiți-i lui Iehova ca sclavi. Bucurați-vă în speranță. Suportați în necazuri. Perseverati în rugăciune.” (Rom. 12:6-12). Tuturor oamenilor cu bunăvoință care își apreciază acum privilegiile, Regele le va spune la sfârșitul lumii: „Veniți, voi cei care aveți binecuvântarea Tatălui meu, moșteniți împărăția pregătită pentru voi de la întemeierea lumii.” (Mat. 25:34) Ați aprecia voi o asemenea moștenire ca aceasta? Atunci apreciați-vă privilegiile acum, la sfârșitul lumii vechi.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce ne imploră Pavel la 2Corinteni 6:1,2 să apreciem?
2. La ce concluzie a ajuns Pavel, apreciindu-și privilegiile?
3. (a) Citați câteva piedici în a aprecia acum? (b) Ce ajutor pentru apreciere a furnizat Iehova?
4. Cum ne va dezvolta aprecierea studiul intens din Biblie?
5. De ce acesta este în special un timp de recunoștință?
6. (a) Cum trebuie să se asemene comportamentul nostru cu cel al omului în încercare? (b) Cum este arătată valoarea ce o acordă martorii lui Iehova vieții?

7. Ce poruncă pozitivă ne ajută să apreciem lucrurile materiale?
8. Cum ne înăbușă teama aprecierea? Care este remediul?
9. Prin urmarea cărui sfat putem răbda cu apreciere?
10. Ce privilegiu a extins Isus la toți?
11. Ce privilegiu a acceptat Societatea Lumii Noi la sfârșitul lumii?
12. (a) Ce arată Apocalipsa 7 creștinilor să facă acum? (b) Al cui exemplu de dedicare este demn de atenție?
13. (a) De ce privilegiu vă puteți bucura acum, împreună cu societatea Lumii Noi? (b) Cum poate fi întărită aprecierea nesigură?
14. Ce trebuie să se facă pentru a învinge indiferența și mulțumirea de sine?
15. Ce lecție plină de putere este învățată din cazul lui Ghehazi?
16. Cum evaluează Iehova această lume, în pofida realizărilor ei științifice?
17. Unde se găsește adevărata fericire?
18. Ce perspective trebuie să luăm în considerare, pentru a ne evalua, acum, privilegiile?
19. Cum sunt privilegiile de serviciu ca niște indicatoare rutiere?
20. (a) Cum îi sfătuiește Pavel pe toți să se comporte față de privilegiile lor? (b) Pentru cine va arăta Regele lui Iehova apreciere la sfârșitul lumii?

O analiză a clericilor despre Creștinătate

În cartea sa *Întrebări pe care le pun oamenii*, Robert J. McCracken, pastor al Bisericii Riverside din orașul New York, scrie; „Cu ani în urmă, în Boston, Episcopul F. J. McConnell a ținut un discurs... 'În timpul Rebeliunii Boxerilor', a spus el, 'sute, probabil, mii de creștini chinezi au fost martirizați. Acolo ei au îngenuncheat, cu capetele pe pietre, cuțitele tremurând în mâinile călăilor. Tot ceea ce trebuiau ei să facă era să rostească un cuvânt chinezesc care însemna „Retractivez” și viețile lor ar fi fost salvate. Acum, ce aș fi făcut în astfel de circumstanțe? Și eu vorbesc nu doar personal, ci în calitate de reprezentant, pentru că mă gândesc că și voi ceilalți sunteți foarte asemănători mie. Cu capul pe piatră, bănuiesc că aș fi spus: „Stai! Cred că pot să fac o afirmație care va fi satisfăcătoare pentru toate părțile” ”.

„Pentru prea mult timp, creștinii au fost curtenitori, înțelepți în felul lumii, maleabili, cedând la ceea ce este convențional, lăsând pe vecinii lor necredincioși nesiguri cu privire la ceea ce reprezintă biserica, cu excepția cazului că ea este o tolerare ușoară a lucrurilor așa cum sunt, combinate cu o dorință ușoară ca ele să se îmbunătățească în timp, în măsura în care acest lucru este compatibil cu păstrarea intereselor legale. Sare, lumină, aluat – acestea au fost termenii pe care i-a folosit Isus în preconizarea impactului discipolilor Săi asupra lumii. Iar astăzi... pericolul mereu prezent cu care se confruntă Biserica este că aceasta ar

putea deveni insipidă - nereprezentând nimic în special, ezitantă, fără tragere de inimă, mesajul ei înăbușit și nesigur.

DE CE TREBUIE SĂ AIBĂ CREȘTINII ADUNĂRI?

Este practica printre membrii multor familii de a avea o reuniune ocazională. Această practică este determinată de legătura relației de familie care le dă un sentiment de apropiere. Ei vor să fie unii cu alții și să vorbească despre amintirile plăcute și despre experiențele pe care le au în comun. Aceste adunări de familie sunt o bucurie pentru ei.

După cum acest lucru este valabil în special în cazul membrilor familiilor mari, tot așa este valabil și în cazul martorilor lui Iehova. Ei sunt membrii unei familii foarte mari, o familie care este legată împreună cu o legătură mult mai puternică decât relația de sânge. Ceea ce îi leagă sunt convingerile și închinarea pe care ei le au în comun. Închinarea lor comună la Iehova Dumnezeu îi face frați și surori într-o familie mare de creștini. Isus a arătat clar acest lucru când a spus urmașilor Săi, la Matei 23:8: „Voi toți sunteți frați”. Această familie spirituală a avut-o El în minte când, cu o altă ocazie, a spus că oricine lasă frații și surorile de carne pentru numele Lui va câștiga de mult mai multe ori.

Membrii acestei familii mari de creștini sunt străini într-o lume care nu are nici o dragoste pentru Dumnezeu și nici un respect pentru legile și scopurile Lui. Petru s-a referit la creștini ca atare, când a spus: „Preaiubiților, vă îndemn ca pe niște străini și locuitori temporari să vă abțineți de la dorințele carnale” (1 Pet. 2:11). Ei sunt străini pentru că nu sunt parte din lume, întocmai cum Isus nu a fost parte din ea. El a spus urmașilor Săi: „Voi nu faceți parte din lume, ci Eu v-am ales din lume”. (Ioan 15:19).

Din moment ce membrii acestei familii spirituale nu au nimic în comun cu lumea, lor le place să aibă adunări periodice. Este o bucurie pentru ei să fie printre mulțimi de frați și surori spirituali care se închină aceluiași Dumnezeu, care respectă legile Lui și care așteaptă cu nerăbdare, cu aceeași anticipare profundă, împlinirea promisiunilor Lui cu privire la o lume nouă. Aceasta este o schimbare binevenită de la a fi ca o insulă izolată, înconjurată de o mare agitată de oameni înstrăinați de Dumnezeu. În loc să fie printre oameni a căror imaginație și gând din inimă este doar rău, o persoană care este la o adunare a poporului lui Iehova este printre oameni care iubesc principii drepte și ale căror gânduri sunt la adevărurile înălțătoare ale Scripturilor.

Acesta este unul din motivele pentru care martorii lui Iehova vor veni din multe părți ale lumii pentru a se aduna în orașul New York, din 27 Iulie până în 3 August. Timp de opt zile glorioase ei se vor aduna cu mii de frați și surori spirituali în cele mai mari două stadioane ale New Yorkului. Ei vor reînnoi vechile prietenii, vor schimba experiențe și vor discuta despre perspectivele lor de viitor. Bucuria lor o va depăși pe aceea a oricărei reuniuni de familie.

Dar mai mult decât atât, această adunare creștină va fi un ospăț de lucruri grase spirituale. Ea va fi un alt exemplu despre cum Iehova Dumnezeu pregătește o masă de lucruri spirituale bune pentru poporul Său, în timp ce dușmanii lor sunt încă la controlul pământului. „Și pe acest munte Iehova al oștirilor va pregăti pentru toate popoarele un ospăț cu mâncăruri grase, un ospăț cu vin ținut pe drojdii, cu mâncăruri grase pline de măduvă, cu vin ținut pe drojdii, bine rafinat”. (Isa. 25:6, *AS*). Mâncărurile spirituale grase servite la aceste adunări creștine ale martorilor lui Iehova sunt hrănitore, întăritore și ziditoare. Acesta este un alt motiv care face venirea adunării internaționale un lucru de mare interes pentru poporul lui Dumnezeu.

Dat fiind faptul că trăim acum în zilele din urmă ale acestei lumi vechi, când cei răi devin tot mai răi, este imperativ pentru poporul lui Dumnezeu să se adune frecvent pentru încurajare și pentru zidire reciprocă. Din acest motiv apostolul Pavel a dat instrucțiunea implicită „să ne interesăm unii de alții ca să ne îndemnăm la iubire și la fapte bune, nepărăsind întrunirea noastră, cum au unii obiceiul, ci încurajându-ne unii pe alții, și aceasta cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie”. – Evrei 10:24, 25.

Evenimentele din lume care împlinesc profețiile Bibliei dovedesc că ziua în care Iehova Dumnezeu își va justifica numele este foarte aproape. Acum este momentul când toți membrii familiei mari a lui Iehova, de copii și nepoți creștini, trebuie să se întrunească în adunări pentru încurajare și instruire. Aceste adunări ale societății Lumii Noi nu sunt doar în avantajul poporului lui Iehova, ci și în avantajul persoanelor cu bunăvoință, a căror atenție este atrasă de ei. Putem, așadar, să ne așteptăm la mult bine de la marea adunare internațională din această vară. Niciunul din marea familia pământească a lui Dumnezeu nu va vrea s-o rateze.

La pagina 84 a cărții *Puteți supraviețui Armagedonului în Lumea Nouă a lui Dumnezeu* citim: „Închinarea la Iehova nu a fost făcută imposibilă prin distrugerea templului pământesc din Ierusalim. Închinarea Sa pură în spirit și adevăr a continuat în templul Său spiritual care a fost zidit de antipicul Solomon, Isus Cristos. Acel templu spiritual a supraviețuit distrugerii groaznice a Ierusalimului în anul 70. Acel templu este acum aproape de finalizarea lui, ultima din „pietrele lui vii” fiind încă în curs de pregătire pe pământ, pentru a fi zidită în templul din cer ... Templul adevărat al închinării lui Iehova este menit să rămână pentru eternitate, ca locuință a spiritului Său”.

Oare trebuie să înțelegem că templul spiritual creștin încetează să funcționeze ca atare la sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos, când slujbele proțești nu mai sunt cerute pentru omenire? Dacă da, atunci în ce sens rămâne

veșnic templul adevărat al închinării lui Iehova ca locuință a spiritului său, așa cum s-a afirmat mai sus?

Până la sfârșitul domniei de o mie de ani a Regelui Isus Cristos toți oamenii ascultători vor fi primit beneficiile depline ale jertfei de răscumpărare a Domnului Isus Cristos. Ei vor fi fost iertați de toate păcatele lor datorate moștenirii de la păcătosul Adam și vor fi fost ridicați la perfecțiune umană după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Aceasta va oferi temelia pentru ei pentru a fi îndreptățiți la viață veșnică în lumea nouă a lui Dumnezeu, după ce vor fi trecut cu succes perioada scurtă de încercare, când Satan și demonii lui sunt dezlegați, la sfârșitul domniei de o mie de ani, pentru a testa devotamentul exclusiv al oamenilor față de Iehova Dumnezeu, ca Suveran universal. Pentru cei credincioși pe care Iehova îi îndreptățește atunci și acolo nu va mai exista nici o nevoie de beneficiile jertfei de răscumpărare a lui Isus Cristos. Așadar, El nu va mai sluji ca un preot cu o jertfă pentru ei.

Totuși El este preot pentru totdeauna după asemănarea preotului-rege Melhisedec și astfel El va domni în vecii vecilor în capitala organizației universale a lui Iehova. (Ps. 110:4; Evrei 5:5-10). În Scripturile Ebraice cuvântul pentru „templu” înseamnă „palat”, cum ar fi palatul unui rege. Iehova este marele Rege al eternității. În Efeseni 2:20-22 citim cu privire la templul sau palatul spiritual alcătuit din Isus Cristos și adunarea Lui creștină de 144 000 de pietre vii: „Voi ați fost zidiți pe temelia apostolilor și a profeților, Cristos Isus însuși fiind piatra unghiulară de temelie. În unitate cu El, întreaga clădire, armonios îmbinată, crește ca să fie un templu sfânt pentru Iehova. În unitate cu El, și voi sunteți zidiți împreună ca să fiți un loc în care să locuiască Dumnezeu, prin spirit.”.

La sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Isus Cristos, și după perioada scurtă de testare a tuturor oamenilor care vor trăi pe pământ, prin dezlegarea lui Satan și a demonilor lui, Iehova Dumnezeu nu-și va retrage spiritul din casa lui spirituală, din templul sau palatul Său. Spiritul Lui va locui întotdeauna în acel palat ca partea capitală a organizației Lui universale. Potrivit figurii de stil folosite, acest palat este o clădire, nu o preoție. Ca atare, el va rămâne pentru totdeauna pentru ca El să locuiască prin spirit. El (templul) va fi pentru totdeauna organizația capitală peste organizația universală a lui Iehova, incluzând omenirea de pe pământ, peste care acesta va fi veșnic „cerurile noi” ale lumii noi. (Isa. 66:22, AS). Isus Cristos, înălțat la cer, este partea principală a acelei organizații capitale. Din acest motiv ea va fi totdeauna credincioasă Lui, așa cum se afirmă la Filipeni 2:9-11: „De aceea, și Dumnezeu L-a ridicat într-o poziție înălțată și i-a dat cu bunăvoință numele care este mai presus de orice alt nume, pentru ca în numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din cer, al celor de pe pământ și al celor de sub pământ, și orice limbă să recunoască deschis că Isus Cristos este Domn, spre gloria lui Dumnezeu, Tatăl.”.

Așadar, oamenii perfecți de pe pământ vor trebui să recunoască pentru totdeauna palatul ceresc al lui Iehova Dumnezeu în care El locuiește prin spiritul Său. Ei vor trebui să se închine Lui pentru totdeauna prin acel palat celest. Astfel,

templul adevărat al închinării lui Iehova va rămâne veșnic pentru serviciul lor, în închinarea Dumnezeului Cel Preaînalt, Iehova, Regele eternității.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

30 martie: Supraviețuind unei lumi fără recunoștință, pagina 113.

6 aprilie: Apreciați-vă privilegiile la sfârșitul lumii, pagina 119.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

Ce poruncă nu este în măsură să invoce un capelan pe o navă de război? P. 99, parag. 2.

Când va fi realizată în mijlocul omenirii pacea permanentă? P. 101, parag. 3.

Cum va veni unitatea pentru om? P. 102, parag. 3.

Cine a convocat primul consiliu general al bisericii în creștinătate? P. 104, parag. 4.

Cum a predicat Augustin împotriva convingerii că bisrica este zidită pe Petru? P. 105, parag. 1.

De ce au cerut unii cardinali Papei Iulius al treilea să ascundă Biblia de oameni? P. 107, parag. 6.

Din ce consta „legea lui Moise”? P. 110, parag. 4.

De ce este nevoie pentru a arăta apreciere pentru lucruri ce implică închinarea lui Dumnezeu? P. 113, parag. 2.

Ce anume poate deforma aprecierea închinării corecte? P. 114, parag. 5.

Care sunt unele obstacole pentru a aprecia privilegiile de a-l servi pe Dumnezeu? P. 119, parag. 3.

Ce privilegiu și datorie sunt extinse tuturor studenților Cuvântului lui Dumnezeu? P. 122, parag. 11.

Cum sunt martorii lui Iehova membrii unei familii mari? P. 126, parag. 2.

Cum rămâne veșnic templul închinării lui Iehova ca locuință a spiritului său? P. 127, parag. 4.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

1 Martie 1958

Nr. 5

Cuprins:

CUM STĂ ISRAELUL CU DUMNEZEU?	- Pag.151
O LUME FĂRĂ LACĂTE	- Pag.159
DE CE TREBUIE SĂ EȘUEZE SIONISMUL?	- Pag.161
„FERICIȚI SUNT CEI BLÂNZI”	- Pag.166
UN LOC BUN PENTRU A PREDICA	- Pag.169
URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ	- Pag.171
ALTOIRE ÎNTR-UN MĂSLIN SĂLBATIC	- Pag.175
SĂ NE PĂZIM ÎNCREDEREA CREȘTINĂ	- Pag.183
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.184

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, „Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

‘Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate „Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

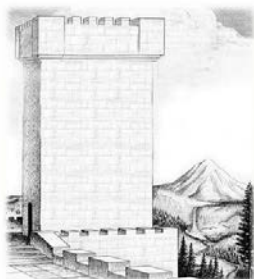
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

„Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in “The Watchtower” for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt’s version
Da – J. N. Darby’s version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham’s version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser’s version	Yg – Robert Young’s version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

**CUM STĂ
ISRAELUL CU
DUMNEZEU?**

Și acum, dacă veți asculta cu atenție de glasul Meu și dacă veți respecta legământul Meu, veți deveni proprietatea Mea specială dintre toate popoarele, fiindcă tot pământul este al Meu. Veți fi un regat de preoți și o națiune sfântă pentru Mine.”—Ex. 19:5, 6

CEI mai mult de două milioane de oameni care s-au adunat la poalele Muntelui Sinai într-o dimineață, în 1513 î.Cr. au fost un popor privilegiat.

Nu au văzut doar prezența lui Dumnezeu manifestată vizual într-o manieră extraordinară, dar au și auzit cum ei, dintre toate popoarele de pe pământ, au fost aleși de Dumnezeu să fie poporul Său, o posesie specială. Îi vor purta numele, îi vor susține închinarea pe pământ și vor fi guvernați de legile Sale. Acest popor, poporul Israel, urma să devină astfel națiunea sfântă. Acest privilegiu avea să fie al lor cu condiția ca ei să asculte toate poruncile și instrucțiunile pe care li le dădea Atotputernicul Dumnezeu, Iehova.

² Învoiala sau legământul pe care l-au făcut acolo, pe Muntele Sinai, a fost un legământ bilateral, având în vedere că de la ambele părți se cerea ceva. În ceea ce-l privește pe Dumnezeu, acesta urma să facă din acest popor poporul Său și să-l binecuvânteze cu condiția ca acest popor să își îndeplinească partea sa din legământ și să i se supună. Dacă nu își îndeplineau îndatoririle, nu era nici El obligat să și le îndeplinească pe ale Lui.

³ Când Moise a coborât de pe Muntele Sinai și i-a informat pe oameni cu privire la poruncile lui Iehova, aceștia și-au exprimat dorința să facă tot ce El le cerea. „Moise s-a dus, deci, și i-a chemat pe bătrânii poporului și a prezentat înaintea lor toate aceste cuvinte pe care i le poruncise Iehova. Apoi, tot poporul a

răspuns într-un glas și a zis: ‘Suntem gata să facem tot ce a spus Iehova.’ Imediat, Moise s-a întors aducându-i lui Iehova cuvintele poporului.”—Ex. 19:7, 8.

⁴ Având în vedere că au fost de acord să fie ascultători, Iehova le-a dat o lege dreaptă după care trebuiau să se conducă. Aceasta a fost faimoasa lege a legământului sau legea Mozaică.

⁵ După ce poporul a auzit Legea și au fost de acord să facă tot ce li se cerea, Moise a scris cuvintele și a stropit documentul scris cu sângele animalelor. (Ex. 24:3-8). Această procedură a validat legământul, adică, l-a pus în vigoare și l-a făcut obligatoriu în mod legal. „Căci, unde există un legământ, trebuie să aibă loc moartea celui care face legământul. Fiindcă un legământ este valabil numai după moarte, nefiind niciodată în vigoare cât timp trăiește omul care face legământul. Așadar, nici legământul dintâi n-a fost inaugurat fără sânge. Căci, după ce Moise a spus întregului popor fiecare poruncă, potrivit Legii, el a luat sângele taurilor tineri și al țapilor, cu apă, cu lână stacojie și cu isop, și a stropit cartea și tot poporul, zicând: ‚Acesta este sângele legământului, pe care Dumnezeu v-a poruncit să-l respectați.’” – Evrei 9:16-20.

⁶ Victimele animale au luat locul lui Moise, mediatorul acestui legământ. Astfel sângele lor l-au înlocuit pe al său în legalizarea și activarea legământului legii.

NAȘTEREA UNEI NAȚIUNI

⁷ Prin acest acord sau legământ israeliții au devenit o națiune pentru Iehova Dumnezeu, ca Rege al lor. Poruncile Sale au format un corp de legi. Asta i-a făcut un popor unic, în întregime diferit de toate celelalte națiuni. Nici o altă națiune de pe pământ nu a avut o relație mai apropiată cu Creatorul omenirii. „Iată că închei un legământ: Înaintea întregului tău popor voi face lucruri minunate care n-au mai fost făcute nicăieri pe pământ și în niciuna dintre națiuni; și tot poporul în mijlocul căruia te afli va vedea lucrarea lui Iehova, căci voi face cu tine un lucru înfricoșător.”—Ex. 34:10.

⁸ Pe parcursul anilor ce au urmat acestei memorabile adunări la Muntele Sinai, Iehova Dumnezeu a făcut multe miracole în interesul acestor oameni. Nu doar că încălțăminte și hainele nu s-au uzat în timpul celor patruzeci de ani de călătorie în sălbăticie, ci hrana lor a fost întotdeauna asigurată, în mod miraculos, sub formă de mană. (Deut. 29:5; Ps. 78:24). Când se confruntau cu armatele națiunilor inamice, Dumnezeu lupta pentru ei, oferindu-le victoria. El i-a condus spre un ținut dezirabil și le-a dat acest pământ ca teritoriul lor. A păstrat legătura cu ei prin intermediul profeților și le-a oferit cunoașterea unor evenimente viitoare. Acestea și multe alte lucruri minunate au fost făcute în interesul lor.

⁹ Timp de sute de ani El i-a recunoscut pe izraeliți ca fiind poporul Său ales. Nici un alt popor în acest timp nu s-a bucurat de așa o distincție singulară. Nimeni nu a văzut miracole în fața sa, așa cum a văzut sau auzit națiunea Israel. „A auzit vreun alt popor glasul lui Dumnezeu vorbind din mijlocul focului, așa cum l-ai auzit tu, și a rămas în viață? Sau a încercat Dumnezeu să vină să-și ia o națiune din mijlocul altei națiuni, cu încercări, cu semne și cu miracole, cu război,

cu mână tare, cu braț întins și cu putere mare și înfricoșătoare, așa cum Iehova, Dumnezeul vostru, a făcut pentru voi în Egipt, sub ochii voștri?” „Doar pe voi v-am cunoscut dintre toate familiile de pe pământ.”—Deut. 4:33, 34; Amos 3:2, *AV*.

ÎNTOARCEREA LUI ISRAEL

¹⁰ Din cauza acestei istorii de favoare divină, mulți oameni din Creștinătate cred că Dumnezeu este în spatele întoarcerii prezente a iudeilor în Palestina. Ei cred că înființarea statului Israel, la 14 mai 1948, a fost lucrarea lui Dumnezeu. Ei cred, de asemenea, că în zilele din urmă iudeii se vor întoarce în țara lor de baștină, necrezând în Cristos, iar apoi vor fi convertiți, prin apariția Sa. Biblia însă nu spune nimic de acest lucru. Isus însuși a spus că iudeii nu vor primi nici un alt semn decât cel al lui Iona, care a stat într-o stare asemenea unui mormânt timp de trei zile. Ei au avut semnul când Isus a mers în mormânt, iar apoi a înviat, în a treia zi. Având în vedere că acesta a fost unicul semn care le-a fost dat și asta nu i-a convertit, cum se poate spune că vor primi un alt semn care va face ceea ce primul nu a făcut?

¹¹ Există multe profeții care vorbesc despre o întoarcere a iudeilor în țara lor de baștină; totuși, aceste profeții nu își găsesc împlinirea în Statul modern al Israelului. Acestea au fost împlinite cu mai mult de cinci sute ani înainte de Cristos, când o rămășiță evreiască s-a întors din Babilon pentru a recupa locul pustiit al Ierusalimului. Asta s-a întâmplat în 537 î.Cr., șaptezeci de ani după ce Ierusalimul a fost transformat într-o grămadă de ruine de către puternicele armate babiloniene.

¹² Trebuie să menționăm că ținutul lor nu ar fi fost pustiit de invadatorii păgâni dacă și-ar fi păstrat partea lor din acord de la Muntele Sinai. Ei nu reușiseră în a-și păstra promisiunea de a face tot ceea ce le spusese Iehova. Din nou și din nou au încălcat legile divine care îi guvernau. Dar chiar dacă erau frecvent pedepsiți, fiind predați inamicilor lor, nu au reușit să își păstreze închinarea curată și nepătată.

¹³ Dezastrul care i-a aruncat în cei șaptezeci de ani de pustiire babiloniană a Ierusalimului și a lui Iuda a fost prezis cu mult înainte de profetul Ieremia, care a spus: „Și DOMNUL i-a trimis la voi pe toți slujitorii săi profeți, i-a ridicat de timpuriu și i-a trimis, dar voi n-ați ascultat, nici nu v-ați plecat urechea să ascultați. Ei spuneau: Întoarceți-vă, fiecare de la calea lui rea și de la răutatea faptelor lui și locuiți în ținutul pe care vi l-a dat Iehova vouă și strămoșilor voștri pentru veșnicie.⁶ Nu umblați după alți dumnezei, ca să le slujiți și să vă închinați înaintea lor, ca nu cumva să mă provocați la mânie cu lucrarea mâinilor voastre și ca nu cumva să aduc nenorocirea asupra voastră. Dar voi nu m-ați ascultat, zice DOMNUL, ca să mă provocați la mânie cu lucrarea mâinilor voastre, spre nenorocirea voastră. Iată că trimit să fie aduse toate familiile de la nord, zice DOMNUL, și Nebucadnețar, regele Babilonului, slujitorul meu, și îi voi aduce împotriva acestei țări și împotriva locuitorilor ei, precum și împotriva tuturor acestor națiuni dimprejur. Le voi distruge cu desăvârșire, voi face din ele o pricină de uimire și ținta fluierăturilor și vor fi devastate pe timp indefinit. Toată țara

aceasta va ajunge o pustiire și o pricină de uimire, și aceste națiuni vor trebui să-i slujească regelui Babilonului șaptezeci de ani.”—Ier. 25:4-7, 9, 11, *AV*.

¹⁴ Când s-a sfârșit perioada de pustiire, rămășița evreiască s-a întors în țara lor de baștină pentru a o reconstrui. Având în vedere că Dumnezeu păstrase ținutul gol de locuitori umani și de animale domesticate, ei s-au întors într-unt teritoriu nelocuit. Dar nu asta s-a întâmplat și cu mișcarea modernă a iudeilor în Palestina. Nici nu există vreo paralelă în motivul lor de întoarcere. Rămășița din Babilon nu s-a întors în necredință, ci mai degrabă în credință. Ei erau devotați în închinarea lui Iehova și doreau s-o restabilească pe pământul lor pustiit. Totuși, nu așa s-a întâmplat cu repatriații moderni. Aceștia nu merg în Palestina pentru a reînvia acolo închinarea pură a lui Iehova sau pentru a-I reconstrui templul.

¹⁵ Chiar dacă ar dori să reconstruiască templul pe amplasamentul desemnat în mod divin ei nu ar putea face asta, din cauză că acum se află acolo o moschee mohamedană. Le lipsește, de asemenea, o preoțime autorizată. Distrugerea rapoartelor genealogice din 70 A.D. face imposibil pentru iudeii din zilele noastre să restabilească preoțimea Aaronică pentru executarea îndatoririlor preoțești cerute de legea Mozaică.

¹⁶ Republica Israel și-a primit existența din puterile acestei lumi și și-a căutat recunoașterea de la acele puteri. Ea a devenit parte din sistemul lumesc. Acest lucru este contrar instrucțiunilor pe care Dumnezeu le-a dat strămoșilor lor. El le-a spus să nu caute ajutor din partea Egiptului, care este un simbol al lumii. „Vai de cei ce se coboară în Egipt după ajutor, se bizuie pe cai și se încred în mulțimea carelor, căci sunt multe, și în puterea călăreților, căci sunt puternici, dar nu privesc spre Sfântul lui Israel și nu caută pe Iehova!”—Isa. 31:1, *AS*.

¹⁷ În loc de care și călăreți, Statul modern al Israelului se încrede în tancuri, avioane, coloane motorizate și alte lucruri asemănătoare. El ignoră scopurile lui Dumnezeu de a conduce acest pământ prin guvernarea Sa proprie și de către Regele ales. Așa cum acel Rege a fost respins pentru Cezar de către Israel, în primul secol, tot așa acum este respins de Israel în secolul al douăzecilea. Este greșit, așadar, să credem că întoarcerea prezentă a evreilor în Palestina are sprijinul lui Dumnezeu.

ISRAELUL DE CARNE IZGONIT

¹⁸ Când națiunea Israel a eșuat în a accepta ocazia finală pe care le-a dat-o Dumnezeu spre a-i câștiga aprobarea și de a deveni o împărăție de preoți, acesta a respins-o. Israeliții nu mai puteau cere favoruri ca fiind poporul ales al lui Dumnezeu. Ei au eșuat în respectarea legământului național de la Muntele Sinai. Ei au eșuat să păstreze pură închinarea lui Dumnezeu, și au permis tradițiilor umane și filosofiei umane să o corupă. Ei nu au reușit să-L primească pe Cel pe care Dumnezeu a promis să-l trimită, ci l-au respins pentru Cezar și au instigat la moartea Sa violentă. Din aceste motive ei au fost izgoniți din a mai fi națiunea sfântă a lui Dumnezeu. Casa lor materială de închinare a fost abandonată de Dumnezeu, exact cum spusese Isus:

¹⁹ „Ierusalime, Ierusalime, care-i omori pe profeți și-i ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine, de câte ori am vrut să-i adun pe copiii tăi, cum își adună cloșca puii sub aripi! Dar voi n-ați vrut! Iată! Casa vă este părăsită.”—Mat. 23:37, 38.

²⁰ Dovezile acestui abandon au venit odată cu distrugerea Ierusalimului în anul 70 A.D., moment în care templul a fost distrus pentru ultima dată. Închinarea lui Iehova nu mai putea fi dusă mai departe în locul ales de El și în modalitatea specificată în legământul legii. În anul 136 A.D. împăratul roman, Adrian, i-a dedicat un templu lui Jupiter Capitolinus pe locul templului, iar apoi, în 691 A.D. ‘Abd-al-Malik a construit o moschee mahomedană pe acel teren. Această moschee, Domul Stâncii, este încă în picioare pe acel loc.

ISRAELUL SPIRITUAL

²¹ Dumnezeu și-a arătat favorul unei noi națiuni care este formată nu din izraeliți de carne, ci din izraeliți spirituali. Aceștia manifestă credința lui Avraam, ceea ce israeliții de carne nu au făcut. Aceștia sunt adevărații „copii ai lui Avraam” și au o pretenție mai mare la promisiunile făcute lui Avraam decât cei care au legături de sânge cu patriarhul. „Dar aceasta nu înseamnă că a dat greș cuvântul lui Dumnezeu. Fiindcă nu toți cei care provin din Israel sunt cu adevărat ‘Israel’. Nici nu sunt toți copiii, doar fiindcă sunt sămânța lui Avraam, ci: ‘Ceea ce se va numi «sămânța ta» va veni prin Isaac’. Adică nu copiii cărnii sunt cu adevărat copiii lui Dumnezeu, ci copiii promisiunii sunt socotiți ca sămânță”. (Rom. 9:6-8). Asta înseamnă că iudeii naturali nu pot revendica legături de carne cu Avraam pentru a dovedi că sunt sămânța lui Avraam. Amintiți-vă că Ismael a fost fiul lui Avraam după carne, totuși a fost respins. Astfel, se cere mai mult decât legături de carne și circumcizie trupească. Trebuie să existe credință și circumcizie a inimii.

²² Moise a arătat acest lucru cât se poate de clar, când a spus: „Să vă circumcideți inima, înlăturându-i prepuțul, și să nu vă mai înțepeniți gâtul.” (Deut. 10:16) Apostolul Pavel a comentat cu privire la același punct: „Căci iudeu nu este cel ce e așa pe dinafară și circumcizie nu este cea dinafară, din carne, ci iudeu este cel ce e așa pe dinăuntru, iar circumcizia lui este aceea a inimii, prin spirit, și nu printr-un cod.”—Rom. 2:28, 29.

²³ Noua națiune care poartă numele lui Iehova are acest tip de circumcizie. Oamenii ei sunt iudei în adevăratul sens al cuvântului, din cauză că ei aduc laudă lui Dumnezeu prin credința și ascultarea lor. Ei se află în contrast direct cu Israelul de carne, care a urmat o cale în neascultare și încăpățănare din momentul în care au părăsit Muntele Sinai.

²⁴ Dumnezeu a început să aleagă oameni pentru această nouă națiune din anul 29 A.D. Astăzi doar o rămășiță a națiunii mai trăiește pe acest pământ. Timp de șapte ani după ce Cristos a început serviciul creștin, invitația de a deveni membru al acestei națiuni de izraeliți spirituali s-a extins exclusiv la evreii de carne. Din respect pentru numele Său care era asupra iudeilor naturali și pentru promisiunile Sale făcute strămoșilor, Dumnezeu le-a dat prima ocazie de a deveni fii spirituali ai lui Avraam.—Deut. 7:6-8.

²⁵ Având în vedere că invitația le-a fost extinsă prin Cristos, credința lor a fost supusă unui test. Dacă aveau credință în promisiunile lui Dumnezeu date prin Moise și prin profeți, l-ar fi acceptat pe Cristos pentru ceea ce a fost. L-ar recunoaște ca pe marele profet despre care a vorbit Dumnezeu, când i-a promis lui Moise: „Le voi ridica din mijlocul fraților lor un profet, ca tine, voi pune cuvintele mele în gura lui și el va spune tot ce-i voi porunci Eu.” (Deut. 18:18) Cristos le-a spus limpede: „Căci, dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine.” (Ion 5:46) Dar națiunea evreiască nu a exercitat credința necesară.

²⁶ Ei au simțit în mod ipocrit că vor putea câștiga favoarea și binecuvântările lui Dumnezeu prin faptele legii. Ipocrizia lor i-a orbit cu privire la faptul că Avraam a primit aprobarea lui Dumnezeu datorită credinței sale. Credința este cea care aduce justificare în ochii lui Dumnezeu, nu faptele legii. „De asemenea, este clar că prin lege nimeni nu este declarat drept înaintea lui Dumnezeu, pentru că ‚cel drept va trăi prin credință’. Atunci de ce este Legea? Ea a fost adăugată ca să scoată în evidență fărădelegile, până când avea să vină sămânța căreia i se făcuse promisiunea.” (Gal. 3:11, 19). Dar când Sămânța promisă s-a prezentat, națiunea nu l-a primit, în ciuda minunilor realizate în fața ochilor lor și a cuvintelor de înțelepciune pe care le-a vorbit.

²⁷ Totuși, o rămășiță a națiunii a exercitat credință. Aceștia au fost primii care au deveni izraeliți spirituali și care au fost aduși într-un nou legământ sau acord cu Iehova Dumnezeu. Acesta a fost un legământ care l-a înlocuit pe cel de pe Muntele Sinai, care a fost dat ca un ghid pentru israeliți până la sosirea Seminței promise. Ieremia a prezis acest nou legământ și a spus că acesta va fi un legământ diferit. În loc să fie scris pe table de piatră, el urma să fie scris pe inimi.—Ier. 31:31-33, *AS*.

²⁸ Rămășița națiunii iudaice care a exercitat credință a fost luată în acest nou legământ. Ei au experimentat tăierea împrejur a inimii. Dorința inimii lor era să îl asculte pe Dumnezeu în tot ceea ce acesta le cerea. Ei aveau o motivație interioară de a face ce e bine în ochii Lui. Cu cunoștința exactă pe care au câștigat-o din Cuvântul scris al lui Dumnezeu și cu această dorință de a îndeplini voința lui Dumnezeu ei nu mai aveau nevoie de o lege cu multe porunci negative, care să le spună ce să nu facă. Astfel, când noul legământ a fost inaugurat la Cincizecime, 33 A.D., vechiul legământ de la Muntele Sinai nu mai era obligatoriu pentru ei. Fusese abolit. Cristos îl adusese la sfârșit prin împlinirea scopului său.

²⁹ Cum a fost cu vechiul legământ, așa e și cu noul legământ: a fost necesar un sacrificiu pentru a-l valida. Totuși, acesta a fost validat cu ceva mai bun decât sângele animalelor. A fost validat cu sângele vieții perfecte a lui Cristos. Acest lucru a făcut noul legământ superior față de vechiul legământ. El a fost superior, de asemenea, printr-o preoție mai bună, un mediator perfect și promisiuni mai bune. „Dar acum Isus a obținut o slujbă publică mai bună, astfel că și El este un mediator al unui legământ mai bun, care a fost stabilit legal pe promisiuni mai bune.”—Evrei 8:6.

³⁰ Acum acele persoane care au intrat în acest legământ sunt adevăratul Israel al lui Dumnezeu, adevărata sămânță a lui Avraam. Promisiunea făcută lui Avraam, care este înregistrată în Geneza 22:17, 18, li se aplică lor și nu descendenților de carne ai lui Avraam, care, ca națiune, nu l-au ascultat pe Dumnezeu, nu au arătat credință și ascultare de acel patriarh. Promisiunea prezice cum aceștia vor fi asociați cu Sămânța principală a lui Avraam, Isus Cristos, ca familie regală.

³¹ Având în vedere că nu a fost voința lui Dumnezeu să facă cunoscut în ziua lui Avraam numărul de persoane care vor forma Israelul spiritual, El l-a lăsat un număr neprecizat. Acesta nu a fost dezvăluit. El a spus: „Îți voi înmulți cu siguranță sămânța, ca stelele cerului și ca firele de nisip de pe malul mării.” Așa cum stelele și nisipul sunt imposibil de numărat, așa și Israelul spiritual a fost imposibil de numărat din cauză că Dumnezeu nu i-a dezvăluit încă numărul.

³² Doar în momentul în care a fost inaugurat noul legământ acest secret a fost făcut cunoscut. Numărul este înregistrat pentru noi în Apocalipsa 14:1. Israelii spirituali sunt descriși acolo ca fiind cu Sămânța principală, Isus Cristos, pe Muntele ceresc Sion. „M-am uitat și iată că Mielul stătea pe muntele Sion și cu el erau o sută patruzeci și patru de mii care aveau scrise pe frunte numele său și numele Tatălui său.” Astfel că Israelul spiritual este format din nu mai mult de 144.000 membri, sub Marele Preot, Isus Cristos. Doar aceștia sunt aduși în noul legământ și formează o națiune nouă care poartă numele lui Iehova.

³³ Favoarea lui Dumnezeu rămâne acum peste noua națiune și nu peste Israelul natural. Dar alungarea casei naționale evreiești de închinare nu înseamnă că evreii ca indivizi nu mai pot intra în favoarea lui Dumnezeu. Respingerea acelei națiuni nu înseamnă respingerea fiecărui individ din aceasta, având în vedere că o rămășiță a națiunii a exercitat credință și a fost adusă în noul legământ. (Rom. 9:27) Așa cum această rămășiță a câștigat favoarea lui Dumnezeu, prin exercitarea credinței în El și în fiul Său, tot așa evreii individuali o pot câștiga astăzi prin aceleași mijloace. Ei trebuie să recunoască faptul că Dumnezeu a înlocuit vechiul legământ al legii cu unul nou și mai bun. Ei trebuie să recunoască sacrificiul Său mai bun, umanitatea lui Cristos și modul în care păcatul moștenit de la Adam este curățit permanent prin sângele Său. Ei trebuie să recunoască pe Cristos ca Regele numit al lui Dumnezeu și trebuie să recunoască Israelul spiritual ca adevăratul Israel al lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, evreii individuali pot câștiga favoarea lui Dumnezeu în aceeași manieră în care o pot face și non-evreii.

³⁴ Luând în considerare ceea ce am analizat este evident că Israelul de carne nu are o poziție favorabilă înaintea lui Dumnezeu. În loc să fie o națiune sfântă, ea a fost izgonită, abandonată de El, din cauza încăpățănării, neascultării și respingerii actelor sale de bunătate iubitoare. Israelul care are o poziție bună înaintea lui Dumnezeu este Israelul spiritual. Deoarece cei aleși să formeze Israelul spiritual au arătat credința și ascultarea lui Avraam, aceștia sunt adevărații fii ai lui Avraam. Astfel, nu Israelul de carne, ci tot Israelul spiritual este cel care va fi salvat. Aceștia sunt cei care primesc binecuvântarea de a fi proprietatea specială a lui Dumnezeu, o împărăție de preoți și o națiune sfântă.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce a fost un popor privilegiat poporul care s-a adunat la Muntele Sinai?
- 2-4. (a) Sub ce îngrijire urmau să devină izraeliții poporul lui Dumnezeu și cum au răspuns ei la oferta lui Dumnezeu? (b) Ce li s-a dat ca rezultat?
- 5,6. Cum a fost validat legământul legii?
7. Cum i-a făcut legământul legii pe izraeliți un popor unic?
- 8,9. Care au fost unele din lucrurile minunate pe care le-a făcut Dumnezeu pentru ei și cum le-a demonstrat aceasta că ei erau poporul Său ales?
10. Ce concluzii trag mulți oameni din Creștinătate, datorită favorii arătate națiunii Israel?
11. Își găsesc împlinire profețiile despre o întoarcere a evreilor în întoarcerea din zilele moderne în Palestina? Explicați.
- 12,13. De ce a fost pustiită Țara Promisă?
14. Care sunt diferențele dintre întoarcerea din Babilon și întoarcerea din zilele moderne?
15. De ce nu poate fi reconstruit templul și de ce nu pot fi îndeplinite datoriile profești ale Legii?
- 16,17. La cine caută recunoaștere și ajutor republica Israel, și cum este contrar acest lucru instrucțiunilor divine?
- 18,19. De ce a lepădat Dumnezeu pe națiunea Israel?
20. Care este dovada vizibilă a faptului că Israel a fost abandonat de Dumnezeu?
- 21,22. (a) De ce și-a pus Dumnezeu favoarea peste o națiune nouă, și din cine este alcătuită națiunea? (b) De ce nu pot arăta evreii spre legăturile de carne cu Avraam, ca dovadă că sunt sămânța lui Avraam?
23. De ce membrii națiunii celei noi sunt iudei în adevăratul sens al cuvântului?
24. Cum i-a fost arătată favoare specială Israelului de carne, după anul 29 A.D., și cât timp?
25. Cum a fost pusă la încercare credința Israelului de carne?
26. Ce anume aduce justificare, și cum a eșuat să vadă Israelul literal acest lucru?
27. (a) Au eșuat toți din Israelul literal să arate credință? (b) Cum este diferit noul legământ, și ce efect a avut asupra legământului legii inaugurarea celui nou?
28. Ce a experimentat rămășița iudaică?
29. Cum a fost validat noul legământ și de ce este acesta superior legământului legii?
- 30,31. Cine sunt adevărata sămânță a lui Avraam, și de ce ar putea fi ei asemănați cu nisipul de pe țărmul mării?
32. Unde este arătat în Biblie numărul Israelului spiritual?
33. Înseamnă oare lepădarea casei națiunii iudaice de închinare că evreii individuali nu pot câștiga favoarea lui Dumnezeu? De ce?
34. Ce concluzie trebuie să tragem despre Israelul de carne?

Este posibil să avem o lume fără lacăte? Este posibil ca oamenii să locuiască în siguranță, fără a fi nevoiți să-și țină posesiunile sub lacăte și chei? Este posibil ca un om să trăiască o viață fără a fi nevoit să poarte vreodată cu el o grămadă de chei sau chiar una singură?

După înfățișarea acestei lumi vechi răspunsul ar părea să fie un Nu categoric. Posesiunile noastre nu sunt sigure în această civilizație modernă. Chiar și atunci când ele sunt încuiate cu atenție, ele pot fi furate de un hoț iscusit. Acest lucru a fost subliniat în revista *Timpuri Schimbătoare* din Kiplinger, din luna Decembrie, 1956. Ea a spus: „Un hoț profesionist poate să intre aproape în orice casă. Obiectivul vostru ar trebui să fie să descurajați hoțul de rând sau amator, pentru care o casă neglijent păzită este o invitație deschisă. Dacă locul dvs. este bine protejat, amatorii nu pot să intre în el, și chiar hoțul profesionist poate alege o țintă mai ușoară de mai încolo. Sau dacă încearcă la casa dvs., dificultățile îi pot lua timp suficient pentru a înclina balanța în favoarea poliției. Încuiați-vă casa noaptea și atunci când sunteți plecat”.

Hoțul obișnuit sau amator ar putea să fie un trecător sau chiar un vecin care locuiește pe aceeași stradă. Se pare că mulți oameni de rând nu vor ezita să ia lucrurile care nu le aparțin dacă cred că vor putea fugi cu ele. Uneltele și echipamentele sunt luate în mod regulat din fabrici de către angajați de încredere, mulți lucrători în construcții fură echipamente și materiale de construcții și mulți turiști pleacă cu tacâmuri de argint din restaurante și cu prosoape de la hotel. Totuși, acești oameni nu se consideră a fi hoți.

Există oameni care iau cu împrumut lucruri fără permisiune, cu intenția deplină de a le înapoia, dar se pare că lucrurile pe care le-au luat cu împrumut nu se întorc niciodată la proprietarii lor. Totuși, nici ei nu se consideră ca fiind hoți. Astfel de oameni iresponsabili și necinstiți fac la fel de necesară folosirea lacătelor ca și hoțul. Este evident că această lume are o civilizație care este măreață din punct de vedere tehnologic, dar inferioară din punct de vedere moral.

Dacă ar fi posibil să avem o civilizație de o calitate morală înaltă, ai cărei oameni ar respecta proprietatea altora, ar fi oare necesare lacătele? Într-o astfel de civilizație ar avea, oare, omul motive să se teamă pentru securitatea posesiunilor lui? Oare ar trebui el vreodată să-și încuie toate ferestrele și ușile înainte de a pleca din casă? Ar mai trebui el vreodată să poarte o grămadă de chei gălăgioase?

O civilizație de acest fel ar fi posibilă dacă toți locuitorii pământului ar respecta și asculta principiile Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă ar face acest lucru, atunci nu ar exista nici furturi, nici împrumuturi iresponsabile. Lucrurile pentru care a lucrat o persoană le-ar putea păstra și s-ar putea bucura de ele. El nu ar veni

niciodată acasă și să constate că ele lipsesc. El nu ar avea nevoie niciodată de lacăte la ferestrele lui, la ușile lui sau la tot ce are. El s-ar putea încrede în toți trecătorii și în toți vecinii săi.

Este aproape timpul când locuitorii pământului vor trăi după acele principii. Dumnezeu a intenționat acest lucru, și El nu eșuează niciodată să-și împlinească scopurile. Profetul Isaia a spus odată că atunci când „judecățile lui Dumnezeu sunt pe pământ, locuitorii lumii învață dreptatea.” – Isa. 26:9, *AS*.

Locuitorii lumii noi pe care Dumnezeu a intenționat s-o întemeieze vor cunoaște toți principiile drepte din Scripturi, și vor trăi după acele principii. Aceasta va include manifestarea dragostei unora pentru alții; și când un om face acest lucru, cum poate el să fure? Dragostea și lipsa de onestitate sunt incompatibile.

Dar, va întreba cineva, cum ar putea să aibă loc o astfel de lume în timp ce sunt atât de mulți oameni care nu s-ar schimba niciodată de la a fi lacomi, egoiști, hoți. Cum poate o lume fără lacăte să devină o realitate atâta timp cât există chiar și un singur astfel de om? Răspunsul este simplu. Niciunul din ei nu va continua să existe. „Încă puțin și cel rău nu va mai fi, te vei uita la locul unde era și nu va mai fi.” „Iehova îi păzește pe toți cei ce-L iubesc, dar îi va nimici pe toți cei răi.” – Ps. 37:10; 145:20.

Lumea nouă a lui Dumnezeu nu va avea loc pentru oameni care refuză să trăiască după standardele Lui morale înalte. Ei vor fi măturați din existență în viitoarea bătălie a Armagedonului, când Iehova Dumnezeu își va executa judecata adversă asupra acestui sistem rău. Ei „nu vor mai fi”. Supraviețuitorii acelei bătălii vor fi oamenii care și-au transformat mințile și viețile, așa cum a fost dat îndemnul de apostolul Pavel: „Nu vă mai conformați acestui sistem, ci transformați-vă prin înnoirea minții voastre, ca să puteți constata voi înșivă care este voința cea bună, plăcută și perfectă a lui Dumnezeu” – Rom. 12:2.

Regele numit în mod divin, Cristos Isus, va conduce acea lume nouă în dreptate și locuitorii pământului vor trăi în dreptate. Condițiile existente astăzi, care dau naștere la lipsă de onestitate, nu vor exista atunci. Nu va mai exista nici un risc ca oamenii nelegiuți să apară din nou printre oameni, ca să facă viața nesigură pentru cei blânzi și pașnici. Nu va mai fi nevoie niciodată ca oamenii să-și încuie lucrurile pe care le prețuiesc.

Lucrurile pentru care lucrează un om va putea să le păstreze atunci și să se bucure de ele. El nu va trebui nici măcar să moară și să lase posesiunile lui la altcineva. „Vor construi case și le vor locui; vor sădi vii și le vor mânca rodul. Nu le vor construi ca altcineva să le locuiască; nu vor sădi ca altcineva să mănânce. Căci ca zilele copacului, așa vor fi zilele poporului Meu și aleșii Mei se vor bucura mult timp de lucrarea mâinilor lor. Ei nu vor lucra în zadar.” - Isa. 65:21-23, *AS*.

Lumea nouă a lui Dumnezeu este răspunsul la întrebările noastre. Ea va fi o lume fără lacăte. Oamenii ei vor locui în siguranță, fără a fi nevoiți să poarte chei cu ei sau să se îngrijoreze de siguranța a ceea ce posedă. Ei nu vor trebui să se încuie noaptea, sau să se îngrijoreze de casele lor neîncuiate, ca fiind o invitație deschisă pentru furt. Acea lume nouă va fi de cea mai înaltă calitate morală.

DE CE TREBUIE SĂ EȘUEZE SIONISMUL?

Mulți evrei și non-evrei văd în Sionism împlinirea profețiilor din Biblie. Citiți în continuare pentru a afla de ce s-a făcut o asemenea eroare și cui se aplică aceste profeții de restaurare.

CE este Sionismul? „Sionismul este națiunea Evreiască în progres”. Așa a spus un oarecare Teodor Herzl, părintele mișcării Sioniste. Potrivit *Anuarului* din 1953-1954 al Statului Israel, „Sionismul este o încercare adevărată de a atinge și de a obține supraviețuirea poporului evreu.” Iar potrivit unui anume Sionist American, Sionismul este, nu numai „Judaism la cel mai înalt și mai puternic grad”, ci este și speranța Mesianică a întregii omeniri.

Printre clericii fundamentalști ai Creștinătății se găsesc mulți care se așteaptă la lucruri mărețe din partea Sionismului. Periodicul *Land Reborn* este devotat acestor puncte de vedere. Iar o afirmație comprehensivă a acestei poziții se găsește în cartea *The fall and rise of Israel* (Căderea și ridicarea Israelului), de William L.Hull, un misionar protestant care a petrecut mulți ani în Palestina. El are o admirație mare pentru Sionism și îi asociază pe liderii acestuia Herzl și Weizmann cu Moise și Avraam. El interpretează că ‚vânătorii și pescarii’ din Ieremia 16:16 a fi Naziștii, ale căror persecuții i-au determinat pe evrei să se întoarcă în Palestina, iar ‚limba pură’ din Țefania 3:9 este limba Evreilor, care este din nou vorbită în Palestina, astăzi. Potrivit lui, Dumnezeu a permis izbucnirea Primului Război Mondial, astfel încât Palestina să poată fi eliberată de sub stăpânire turcească, iar oameni precum: Lloyd George, Churchill și Balfour „i-au permis lui Dumnezeu să-i folosească” în interesul cauzei Sioniste „căci ei au avut credință în Cuvântul Lui”. Hull a aplicat rezultatele profețiilor înregistrate în Isaia, Ieremia, Ezechiel, etc., precum și cuvintele de avertisment date de Gamaliel în Faptele 5:38,39, la Sionism.

Într-un mod similar, *The American Weekly* (Săptămânalul american), din 13 octombrie 1957, a relatat cu privire la rezultatele Sionismului, sub titlul „În Palestina modernă - Profețiile Biblice devin realitate.” Potrivit acestei afirmații, „cei care îl așteaptă pe Iehova... se vor înălța cu aripi precum vulturii”, a avut împlinire când în jur de 40,000 de evrei au mers cu avionul din Yemen, Arabia de Vest, în Palestina; iar profeția, „în loc de spini va răsări ienupărul” a prezis marea reîmpădurire care a avut loc în Statul Israel, o creștere de la 17,000 de copaci în 1917 la 21,000,000 în 1957, dintre care cei mai mulți erau pomi coniferi. Sistemul

de irigare al Israelului, apele care veneau din Muntele Sion, se spune că ar fi împlinit profeția că „În ziua aceea... toate pâraiele lui Iuda vor curge cu ape; iar un izvor va țâșni din casa lui Iehova și va uda valea Sitim.” De asemenea, venirii Evreilor din cele cinci continente și din șaptezeci și patru de țări diferite în Palestina, se aplică și următoarea profeție: „Nu te teme; căci eu sunt cu tine: Îți voi aduce sămânța din est, și te voi aduna din vest; voi spune nordului, renunță; iar sudului, nu da înapoi; adu-mi fiii de departe, și fiicele de la capătul pământului.”- Isa. 40:31; 55:13; Ioel 3:18; Isa. 43:5,6, AS.

DE LA MUNTELE SION CĂTRE SIONISM

Care este istoria și originea Sionismului?

Termenul „Sionist” a fost inventat de un anume Nathan Birnbaum chiar înainte ca Herzl să organizeze Sionismul modern. Birnbaum a împrumutat termenul din Scripturi, căci Sion a fost numele citadelei de pe dealul din Ierusalim și locul palatelor regilor lui Israel, începând cu regele David. De fapt, David a fost primul care a eliberat-o de dominația Iebusiților. Era un deal abrupt și greu de urcat. Numele însuși a fost definit în mai multe feluri, cum ar fi: „însorit”, „fortăreață”, „izbitor” și „un stâlp de ghidare sau monumental”.

Sionul a devenit un simbol al orașului Ierusalim, precum și al împărăției celor două seminții ale lui Iuda și Beniamin. Acesta a fost pustiit în 607 î.Cr de către Nebucadnețar și a rămas un loc sterp timp de șaptezeci de ani. A fost din nou pustiit în 70 d.Cr de către legiunile Romane. De fiecare dată această pustiire a fost prezisă ca fiind o pedeapsă pentru păcatele Evreilor.

De-a lungul secolelor, din anul 70 d.Cr încoace, Evreii au făcut încercări repetate pentru a restabili Palestina, însă nu au reușit nimic permanent până în 1880, atunci când *Choveve Zion*, „Iubitorii Sionului”, au început să colonizeze Palestina. Prima *Aliyah*, sau așezare, a avut loc în 1882. Cazul Dreyfus, celebrat în Franța la începutul anilor 1890, a scos la iveală anti-Semitismul și a făcut pe unul dintre colaboratorii Evrei, Teodor Herzl, să fie conștient de suferințele poporului său și de nevoia lor pentru un ținut natal. În acest sens, în 1897 Herzl a convocat primul Congres Sionist, care a avut ca obiectiv crearea unei patrii pentru toți evreii.

Pentru Herzl, președintele mișcării Sioniste, și pentru câțiva lideri, locația nu avea foarte mare importanță. Ei erau naționaliști și filantropi, nu religioniști devotați. Însă oamenii de rând, în special evreii din Rusia, nu vroiau să audă de nimic altceva decât de Palestina. Astfel că Herzl a capitulat, și până la moartea lui, în 1904, el a încercat în zadar să îi facă pe oamenii de la conducere interesați de numeroasele națiuni Europene în ceea ce privește proiectul său referitor la proclamarea Palestinei ca fiind patria evreilor. Succesul, cu toate acestea, a venit de partea lui Chaim Weizmann, care l-a precedat pe Herzl la președinția Sioniștilor. Datorită ajutorului de valoare pe care l-a oferit guvernului Britanic în timpul Primului Război Mondial, în ceea ce privea producerea muniției, el a fost indispensabil în aducerea Marii Britanii în problema Declarației de la Balfour, în

care ea s-a declarat în favoarea stabilirii unei patrii naționale pentru evrei în Palestina.

Pe 24 Iulie, 1922, Consiliul Ligii Națiunilor a dat un mandat Marii Britanii prin care oferea putere acesteia asupra Palestinei. Însă constatând că prietenia ei cu Evreii o înstrăina de lumea Arabă, Britania a început să renege promisiunea făcută Evreilor. Aceasta a făcut pe teroriștii evrei violenți să facă poziția Britanică în Palestina atât de dificilă, încât, în cele din urmă, ea s-a retras, pe 14 Mai 1948, moment în care Evreii au înființat Statul Israel. Retragerea Britanică a fost semnalul pentru Liga Arabă să atace Israelul. Cu toate că ei îi depășeau cu mult pe Izraeliți, au fost înfrânți datorită armelor superioare ale Israelului. Un armistițiu a fost declarat la cererea Națiunilor Unite, care continuă până în zilele noastre, arabii refuzând să accepte înfrângerea și să semneze un tratat de pace.

Cursul Sionismului a fost departe de a fi pașnic de atunci încolo. Nu numai că au avut loc conflicte continue și incidente la granița dintre Israel și vecinii Arabi, ci afacerile interne au fost tulburate din cauza neînțelegerilor fanatice și radicale dintre multele părți politice existente. Apoi, de asemenea, Sioniștii care s-au dus în Israel sunt foarte critici cu cei care preferă „oalele cu carne din Egipt” în *Diasporă* sau dispersia, cum ar fi Statele Unite. Acolo, în paranteză fie spus, mulți Evrei s-au opus cu vehemență Sionismului, insistând că Iudaismul nu este o chestiune de rasă, naționalitate sau politică, ci pur și simplu una dintre etici și religii.

DE CE TREBUIE SĂ CADĂ

Sionismul trebuie să cadă deoarece Iehova nu are nimic de a face cu el și „dacă Iehova nu construiește casa, degeaba trudesce la ea constructorii”. Timp de mai bine de nouăsprezece secole Iehova a arătat Evreilor favoruri speciale, însă atunci când aceștia l-au respins pe Fiul lui Dumnezeu ca fiind Mesia al lor și l-au condamnat la moarte, Dumnezeu și-a încheiat legământul cu aceștia și l-a înlocuit cu altul nou făcut cu cei care l-au acceptat pe Isus Cristos ca fiind Mesia al lor. Ce a contat de atunci nu este relația de sânge cu Avraam, ci a avea credința lui Avraam, pe care Sionismul nu o are. De fapt, Ben-Gurion îl consideră pe Iehova, Dumnezeul Bibliei, ca fiind un mit și citează din Biblie deoarece, ca tradiție, „cu siguranță conține un sâmbure de adevăr.” - Ps. 127:1; Mat. 23:37,38; 26:28; Gal. 3:7.

Și această poziție nu este numai a lui Ben Gurion. Astfel, Waldo Frank, în cartea lui despre Israel, *Bridgehead*, arată că tinerii din Israel gândesc despre ei înșiși ca fiind Israelieni și nu Evrei. Prin urmare, nu există fapte care să susțină credința lor susținută de mulți, potrivit căreia Dumnezeu va împlini niște miracole care îi vor face pe Evreii Israelieni să îl accepte pe Isus ca fiind Mesia al lor. Nici Scripturile nu susțin o astfel de poziție. Așa cum Isus a arătat, în ilustrația lui despre omul bogat și Lazăr, dacă oamenii nu iau aminte la cuvântul profetilor lui Dumnezeu, nu vor lua aminte nici dacă va fi împlinit un miracol, cum ar fi ridicarea din morți. Dovada acestui lucru se poate observa că atunci când Isus a

înviat nu a avut ca rezultat o convertire generală a Israelitilor la Cristos. - Luca 16:31; Mat. 28:12-15.

În ciuda numelui său, Sionismul este în esență o mișcare politică, așa cum a arătat Judecătorul Sobeloff, în cuvântarea sa la banchetul celei de-a șaisprezecea aniversări a Sionismului, ținută în New York, și transmisă de *The American Zionist*, în octombrie 1957. Vorbind despre acest subiect, „Sionismul, ca mișcare politică, continuă”, Sobeloff a afirmat că „Sionismul este reafirmarea dreptății internaționale.... Sionismul a demonstrat... că politica poate fi unealta moralității, iar politica Evreilor este o extensie a Iudaismului... Sionismul trebuie să rămână o mișcare politică, organizată solid și puternic pentru a-și exercita influența peste tot și mai ales în America.”

Sionismul este parte din această lume veche sau acest sistem și, prin urmare, este condamnat să piară o dată cu aceasta. Așa cum a prezis Petru, în compararea lui cu lumea de dinaintea Potopului: „Lumea de atunci a fost distrusă când a fost inundată de apă. Dar, prin același cuvânt, cerurile și pământul de acum sunt păstrate pentru foc și sunt rezervate pentru ziua de judecată și de distrugere a oamenilor lipsiți de pietate.” Aceasta nu va însemna distrugerea globului, așa cum acest glob nu a fost distrus în vremea Potopului. Mai degrabă, va însemna ștergerea din existență a sistemului nelegiuit de pe acest pământ, prin ceea ce se cunoaște ca „bătălia de la Armagedon.” - 2 Pet. 3:6,7; Apoc. 16:14,16.

PROFEȚIILE DE RESTAURARE

Ce ar trebui să întrebe atunci cineva, cu privire la toate profețiile care vorbesc despre Sion și despre restaurarea și prosperitatea Israelului? Vor rămâne neîmplinite toate acestea, sau au fost deja împlinite, sau vor fi împlinite în viitor, și, dacă da, de către cine?

Isus a afirmat că este imposibil ca ceva din Cuvântul lui Dumnezeu să rămână neîmplinit. (Mat. 5:17,18). Faptele arată că aceste profeții au avut și au împlinire. Cum așa? În primul rând, multe dintre ele s-au împlinit la o scară mică atunci când evreii s-au întors din captivitatea din Babilon, în 537 î.Cr. Țara care fusese pustiită mai bine de șaptezeci de ani a devenit roditoare și populată din nou, iar închinarea pură a lui Iehova a fost restaurată, cel puțin pentru un timp.

Însă aceste profeții au o împlinire izbitoare și mai mare în zilele noastre cu Israelul și Sionul spirituale, identificate în Apocalipsa 7 și 14 ca fiind urmașii lui Cristos ce vor primi răsplata cerească și care sunt limitați la doar 144 000. Aceștia au început să fie selectați la Cincizecime și din numărul lor, doar câțiva, „o rămășiță”, au rămas până în prezent. Acestei rămășițe, care aparține Sionului ceresc și Israelului spiritual, i se aplică aceste profeții de restaurare. Faptele arată că în special din 1870 membrii „rămășiței” au început să fie aduși împreună și apoi au suferit o perioadă de captivitate în timpul anilor 1914-1918. În acel timp „țara” lor sau condiția de închinare era pustiită, corespunzând celor șaptezeci de ani de pustiire ai lui Iuda. Apoi, în 1919, Dumnezeu i-a eliberat și în mod treptat i-a adus la o condiție de prosperitate spirituală, prin providența Lui, spiritul Lui sfânt și Cuvântul Său. Dovada, prin urmare, urmează să fie văzută în înțelegerea crescută a

Cuvântului și a scopurilor lui Iehova, în marea lor fericire și în faptul că li se va alătura acum o mulțime mare de „străini” care îi vor ajuta în strângerea lor spirituală. - Isa. 61:5, *AV*.

Nu, Sionismul politic nu s-a întors în Palestina pentru a restaura închinarea lui Iehova, așa cum au făcut evreii în 537 î.Cr., și nici așa cum rămășița spirituală s-a întors în „țara” lor de închinare curată. Sionismul politic nu are credința lui Avraam, așa cum aveau cei exilați care s-au întors din Babilon și așa cum au slujitorii lui Iehova astăzi. Deoarece nu există suport Scriptural pentru Sionismul politic, acesta este condamnat la eșec. El este lucrarea omului și nu va avea nici un rezultat. - Faptele 5:38,39.

Prin urmare, fie ca toți oamenii cu bunăvoință, evrei și non-evrei, care au credință în Cuvântul lui Dumnezeu și în profețiile Lui de restaurare, să își întoarcă fața de la Sionismul politic. În schimb, să privească spre Sionul ceresc, spre Israelul spiritual, reprezentat pe pământ, acum, de membrii societății Noii Lumi a Martorilor creștini ai lui Iehova. Învățați cum puteți să vă bucurați acum de binecuvântările și de prosperitatea restaurării spirituale și să aveți o speranță sigură a vieții veșnice, în fericire, în paradisul lui Dumnezeu de pe pământ, care va veni în viitorul apropiat.

O MĂRTURIE PUTERNICĂ PENTRU ADEVĂR

Isus a spus despre urmașii Săi: „Veți fi târați înaintea guvernatorilor și a regilor din cauza Mea, ca mărturie pentru ei și pentru națiuni.” Nu numai conducătorii sunt aceia care primesc această mărturie, ci și ceilalți oameni, care văd hotărârea pe care o produce adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Este imposibil ca aceștia să nu fie impresionați de acest lucru. – Mat. 10:18.

Un martor tânăr al lui Iehova din Ungaria, condamnat la opt ani de închisoare, pentru refuzul său de a intra în activitatea militară a Comuniștilor, a fost dus într-un lagăr de concentrare. Pe drum el a avut experiența pe care o relatează, după cum urmează:

„Pe tren, conductorul, o femeie, m-a întrebat: 'De ce sunteți deținuți?' 'Din cauza convingerilor noastre religioase.' Ea a spus: 'Nu sunteți voi proști să vă stricați tinerețea în felul acesta?' Noi i-am pus apoi o mărturie și am citat Eclesiastul 12:1-3, arătând că tinerii trebuie să slujească pe Iehova cu toată puterea lor. Din acel moment, oricând avea timp, ea venea înapoi cu colegul ei pentru a continua să vorbească cu noi. Când am coborât din tren, ea a spus cu lacrimi în ochi: 'Cu adevărat voi suferiți pentru adevăr. Fiți răbdători, mă voi ruga pentru voi.' ”

Toți martorii lui Iehova sunt nerăbdători ca atât cuvintele lor, cât și acțiunile lor, să ofere o mărturie similară pentru credința lor.

„FERICIȚI SUNT CEI SMERIȚI”

ISUS Cristos, cel mai mare om care a trăit vreodată, a încurajat smerenia atât prin învățătură, cât și prin exemplu. „Fericiți sunt cei smeriți, căci ei vor moșteni pământul”, a spus El, și i-a îndemnat pe alții, „Învățați de la mine; căci eu sunt smerit și umil cu inima.” Cu toate acestea, din cauza neînțelegerii a ceea ce înseamnă să fii smerit, mulți au o viziune greșită despre Isus Cristos. Astfel, în *The*

Catholic Encyclopedia, (Enciclopedia Catolică) volumul 8, la pagina 383, apar douăzeci de concepții de artiști diferite cu privire la înfățișarea lui Isus. Cu excepția unuia sau a doi dintre ei, aceștia îl portretizează a fi, fie feminizat, fie pustnic. - Mat. 5:5; 11:29, AV.

Însă Isus era un caracter masculin puternic; de fapt, cel mai puternic care a umblat vreodată pe pământ. El deținea întotdeauna controlul perfect al gândurilor, emoțiilor și mișcărilor Sale corporale. El și-a uimit ascultătorii cu autoritatea cu care le vorbea, și nu ezita să rostească denunțuri usturătoare la adresa liderilor religioși din zilele Sale, din cauza ipocriziei și a lăcomiei acestora. Soldații trimiși să îl aresteze au fost atât de impresionați încât au eșuat în a-și duce la capăt misiunea. El a alungat, de două ori, din templul Tatălui său, schimbătorii de bani și alți șarlatani. Când o mulțime înarmată a venit să îl aresteze, în ultima noapte a vieții sale ca om, cuvintele Sale pline de îndrăzneală și modalitatea lui de a acționa i-au făcut pe aceștia să dea înapoi. Evident că nu era un om timid, slab și fără coloană vertebrală, pe care cei mai mulți oameni îl asociază cu termenul „smerit”.

Atunci ce înseamnă a fi „smerit”? S-a spus că o persoană smerită este o persoană care se lasă învățată. Adevărat, cel care este smerit este dispus să fie învățat, însă smerenia include mult mai mult decât atât. Definițiile date pentru termenul de „smerit” confirmă acest lucru: „gentil sau cu caracter blând; care știe să se autocontroleze și gentil; care nu este ușor de provocat și iritat; răbdător sub jigniri și supărare.” În traduceri moderne ale Bibliei termenii de „blând” și „gentil” înlocuiesc frecvent termenul „smerit” găsit în versiunile mai vechi. Fără îndoială vorbesc despre Isus ca fiind smerit. Un alt exemplu de luat în considerare cu privire la smerenie, care se găsește în Scripturi, este cel al lui Moise, care a fost inspirat de spiritul sfânt al lui Dumnezeu să scrie: „Bărbatul Moise era, fără îndoială, cel mai smerit dintre toți oamenii de pe fața pământului.”- Num. 12:3.

Smerenia sau blândețea este rodul spiritului lui Dumnezeu: „Rodul spiritului este dragostea,... blândețea.” A fi smerit este exact opusul a ceea ce înseamnă să fii mândru, lacom, nerăbdător, fără scrupule, agresiv sau amenințător. Celui căruia îi lipsește smerenia sau blândețea îi place să se țină mândru, este

nemilos, morocănos, ușor de stârnit și greu de mulțumit; el este cel care își croiește drumul în viață și care este întotdeauna gata de ceartă. Prin urmare, blândețea sau smerenia este recomandată soțiilor ca făcând parte din podoaba lor: „veșmântul nepieritor al unui spirit blând și liniștit, care este de mare valoare în ochii lui Dumnezeu.” - Gal. 5:22,23; 1 Pet. 3:4.

DE CE SĂ FII BLÂND SAU UMIL

De ce? Căci acesta este cursul dragostei și al dreptății. Aceasta este în conformitate cu porunca lui Dumnezeu: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”, și cu porunca lui Isus: „Tot ce vreți să vă facă vouă oamenii faceți-le și voi la fel, fiindcă aceasta înseamnă Legea și Profetii.” - Mat. 22:39; 7:12.

Blândețea sau umilința este, de asemenea, cursul înțelepciunii. Ea ne ușurează modul de a primi instrucțiuni care conduc la viață veșnică. Smerenia ne face să fim blânzi, gentili, înviorători și oameni cu care te poți înțelege ușor. Celorlalți le este ușor să ne abordeze. Isus era așa: „Veniți la mine, voi, toți care trudiți și sunteți împovărați, și eu vă voi înviora! Luați jugul meu asupra voastră și învățați de la mine, căci eu sunt blând și am o inimă umilă, și veți găsi înviorare pentru sufletele voastre. Pentru că jugul meu este plăcut și sarcina mea, ușoară”. – Mat. 11:28-30.

Apostolul Iacov arată că blândețea sau smerenia este cursul înțelepciunii: „Cine este înțelept și priceput printre voi? Să-și arate faptele prin purtarea lui bună, cu o blândețe care vine din înțelepciune. Dar, dacă aveți în inima voastră gelozie amară și spirit de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Aceasta nu este înțelepciunea care vine de sus, ci este pământească, este carnală, demonică.” - Iacov. 3:13-15.

Cei înțelepți obțin rezultate, și ca să primim rezultate atunci când avem de a face cu alții trebuie să evităm cearta și gâlceava. Face parte din natura umană să deteste presiunile, deoarece Dumnezeu a sădit în inimile noastre o dragoste pentru libertate. Presiunea implică robie pentru cei mândri și ne iubitori. Prin urmare, oricine supraveghează pe alții va primi o cooperare mai bună din partea acestora, dacă este cumpătat, căci astfel el face cooperarea o plăcere, ca ceva dat în mod benevol și în nici un caz forțat de altcineva. Iar smerenia este esențială în mod special pentru aceia care îi învață pe alții, fie ei părinți, profesori de școală sau de muzică sau slujitori creștini. Datorită principiilor noi putem avea uneori nevoie să fim fermi și de neclintit, însă nu trebuie să fim niciodată arțăgoși, dominatori, coercitivi, ca și când am îndesa pe gâtul oamenilor pe care încercăm să-i învățăm unele lucruri sau fapte.

Persoanele înțelepte vor folosi o metodă atrăgătoare, blândă, iubitoare și gentilă. Ea se va bizui pe apelul pe care îl fac la principii, la logică și la frumusețea mesajului pe care îl transmit pentru a-i menține atenți pe ascultătorii lor și pentru a-i putea influența. Acesta este motivul pentru care Petru i-a sfătuit pe creștini să fie capabili să ofere „motivul speranței voastre, făcând însă aceasta cu blândețe și respect profund.” S-ar putea chiar afirma că cu cât este mai dificil să-ți manifesti smerenia într-o anumită situație, cu atât mai vital este să faci acest lucru, așa cum

ne amintește apostolul Pavel: „Dar sclavul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, capabil să predea, stăpânindu-se în situații rele, învățându-i cu blândețe pe cei ce se împotrivesc.” - 1 Pet. 3:15; 2 Tim. 2:24,25.

DUMNEZEU ARE GRIJĂ DE CEI SMERIȚI

Cuvântul lui Dumnezeu face multe promisiuni celor care sunt smeriți: „Cei smeriți vor mânca și se vor sătura.” „El îi va învăța pe cei smeriți calea Sa.” „Iehova îi alină pe cei smeriți.” „Cu dreptate îi va judeca [Cristos] pe cei săraci, și va decide cu echitate pentru cei smeriți de pe pământ.” Ce este acel lucru care se înțelege de la sine din aceste promisiuni? Acela că cei smeriți vor primi dreptate și prosperitate fără să fie nevoiți să renunțe la aceasta când vor avea de a face cu semenii lor. – Ps. 22:26; 25:9; 147:6; Isa. 11:4, *AS*.

Având în vedere faptul că ne apropiem de ziua mâniei lui Dumnezeu, ceea ce are un interes aparte pentru cei smeriți este promisiunea Sa: „Căutați-l pe Iehova, voi, toți cei smeriți de pe pământ, care respectați hotărârile sale judecătorești. Căutați dreptatea, căutați smerenia. Poate că veți fi ascunși în ziua mâniei lui Iehova.” Ziua mâniei Sale este descrisă altundeva ca „războiul zilei cele mari a Atotputernicului Dumnezeu”, Armagedon. – Țef. 2:3, *AS*; Apoc. 16:14,16.

După ce Armagedonul va curăți pământul de violență și răutate, la fel cum a făcut potopul din zilele lui Noe, va începe un nou sistem, „ceruri noi și un pământ nou în care va locui dreptatea”. Atunci întregul pământ va fi un paradis, la fel ca grădina Eden, în concordanță cu scopul original al lui Iehova pentru pământ, așa cum este arătat și de către porunca pentru primii noștri părinți: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și stăpâniți-l.” Noua lume va fi una plină de dragoste, pace și fericire. Persoanelor ce refuză să devină smerite nu le va fi permis să trăiască în acea lume, căci ele vor interfera cu fericirea celorlalți, și vor fi nefericiți ei înșiși. - 2 Pet. 3:13; Gen. 1:28.

Oare este aceasta ceea ce va marca împlinirea promisiunii lui Isus: „Fericiti sunt cei smeriți, căci ei vor moșteni pământul”? Nu, cel puțin nu la început. Acele cuvinte, care au fost rostite prima dată de către psalmistul David, se aplică mai întâi Celui mai smerit dintre toți, Isus Cristos, căruia, Tatăl Său, Iehova Dumnezeu, i-a spus: „Cere-mi și-ți voi da națiunile ca moștenire și marginile pământului ca stăpânire”. Moștenirea pământului face parte din răsplata lui pentru calea Sa smerită și credincioasă în timp ce era om. - Mat. 5:5, *AS*; Ps. 2:8.

Cea care va împărți această moștenire cu Isus Cristos va fi „mireasa Lui”, reprezentată de acei urmași ai Săi, limitați la 144 000, care vor primi la rândul lor o răsplată cerească. (Apoc. 14:1,3) Astfel, apostolul Pavel le spune: „Deci dacă suntem copii, suntem și moștenitori: da, moștenitori ai lui Dumnezeu, dar comoștenitori cu Cristos.” Isus face referire în special la acești urmași favorizați ai Lui, ca la o „turmă mică”. Cu toate acestea, principiul enunțat în Matei 5:5 se aplică și celorlalte oi ale lui Isus care, ca cei smeriți, vor primi viață veșnică pe pământ. Cum așa? Prin faptul că vor stăpâni pământul pentru Cristos și mireasa Lui, ca și cum ar fi chiriași. - Rom. 8:17; Luca 12:32; Ioan 10:16.

Deci, toți cei care doresc să se bucure de binecuvântările lui Iehova Dumnezeu în noua Sa lume să-și arate credința în El și dragostea lor pentru El și semenii lor urmărind „dreptatea, devotamentul dumnezeiesc, credința, dragostea, răbdarea, blândețea.” - 1 Tim. 6:11.

Soluția unui hindus

Într-un citat care apare în *Comoara Credinței Creștine*, S. J. Corey spune despre liderul naționalist hindus Mahatma Gandhi: „El a fost în Ceylon în toamna anului 1927 și a vorbit la Y.M.C.A., în Colombo, în aceste cuvinte: 'Dacă ar trebui să abordez doar Predica de pe Munte și propria mea interpretare a ei, nu aș ezita să spun, 'O, da, sunt creștin. Apoi a adăugat: 'Voi, cei din Vest, îl luați apologetic pe Isus în acest punct, în timp ce eu îl iau în serios și literal'.” Referindu-se din nou la Gandhi, același volum spune, într-o declarație făcută de Frank E. Eden: „Gandhi și lordul Irwin, fostul vicerege al Indiei, erau prieteni. La întoarcerea lor de la Conferința Mesei Rotunde din Londra, Lordul Irwin a făcut o vizită lui Mahatma în *ashramul* lui. În timpul conversației Lordul Irwin a pus această întrebare gazdei sale: ‚Mahatma, ca de la om la om, spune-mi ce consideri a fi soluția la problemele țării tale și ale mele’. Luând o cârticică de lângă sfeșnicul din apropiere, Gandhi a deschis-o la capitolul cinci din Matei și a răspuns: 'Când țara ta și a mea vor cădea de acord asupra învățăturilor spuse de Cristos în această Predică de pe Munte, noi vom fi rezolvat problemele nu doar ale țărilor noastre, ci și cele ale întregii lumi'. Aceasta din partea unui hindus!”

Un loc bun pentru a predica

Când Cristos a fost pe pământ a dat porunca „mergeți și declarați pretutindeni regatul lui Dumnezeu”. (Luca 9:60). Această poruncă nu s-a aplicat doar urmașilor Săi din primul secol, ci și celor din acest secol al douăzecilea. El a făcut acest lucru evident, când a prezis că în zilele din urmă „această veste bună a împărăției va fi predicată pe tot pământul locuit”. (Mat. 24:14). Această predicare se face astăzi de martorii lui Iehova.

Ei au găsit orașul New York ca un loc bun în care să respecte porunca lui Isus. El este un oraș care are un sistem de transport bun și milioane de oameni locuiesc laolaltă pe cei 200 000 de acri. (80 940 ha). Acest lucru dă posibilitatea martorilor să vorbească unui mare număr de oameni într-un interval de câteva ore.

Profetul Isaia a spus că „cel mic va deveni o mie”. (Isa. 60:22, *AS*). Acest lucru a fost cu siguranță adevărat în New York. În urmă cu douăzeci și șase de ani el avea doar o singură adunare a martorilor lui Iehova. În prezent el are șaiszeci și nouă de adunări, cu mai mult de opt mii de martori activi care proclamă vestea bună a împărăției lui Dumnezeu. Acești slujitori țin mai mult de 5600 de studii

Biblice la domiciliu cu locuitorii din New York. Creșterea lor continuă într-un ritm tot mai mare.

Această creștere poate fi atribuită faptului că ei fac ceea ce a prezis regele David, cu aproape trei mii de ani în urmă: „Vor vorbi despre gloria împărăției Tale, și vor vorbi despre puterea Ta; ca să facă cunoscute fiilor oamenilor faptele Lui puternice, și gloria măreției împărăției Sale”. – Ps. 145:11, 12, *AS*.

Dat fiind faptul că urmașii lui Cristos din primul secol predicau din casă în casă, în Ierusalim, ei au întâlnit evrei din multe națiuni. În Ziua Cincizecimii, de exemplu, ei au avut privilegiul să vorbească unei mulțimi mari care vorbea multe limbi. Referitor la aceasta, Biblia spune: „Mulțimea s-a adunat și a rămas uimită, pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui”. – Faptele 2:6.

New Yorkul este, de asemenea, un oraș cu multe limbi. În 1950 el avea peste două milioane și jumătate de cetățeni străini născuți și aproape două milioane din părinți străini sau căsătorii mixte. Acestor oameni nu li se predică în modul miraculos în care au predicat discipolii acelei mulțimi la Cincizecime; cu toate acestea, ei aud vestea bună a împărăției lui Dumnezeu în propria lor limbă prin intermediul ajutoarelor tipărite de studiu Biblic și prin intermediul martorilor care pot să vorbească acele limbi.

Fiind un așa oraș mixt, New Yorkul este, într-adevăr, un loc excelent pentru adunarea internațională a martorilor lui Iehova. Delegații vizitatori vor avea multe oportunități frumoase de a predica în propria lor limbă.

Va exista un teritoriu vast pentru toți martorii în care să se angajeze în serviciu, în timp ce vor fi aici, însă ei pot găsi circumstanțe cu totul diferite de ceea ce erau obișnuiți. De exemplu, locuitorii din New York sunt în general cetățeni nerăbdători care vor ca un vizitator să ajungă la țintă în cat mai puține cuvinte posibile. Aceasta necesită prezentări care sunt extraordinare și scurte, precum și predici care au o temă care iese în evidență, în mod clar, de la început până la sfârșit. Ei vor constata că vor trebui să predice, în multe cazuri, prin vizorul de la ușă, nefiind capabili să vadă nimic mai mult decât ochiul proprietarului. În alte cazuri ei vor trebui să vorbească printr-o ușă închisă sau pe scări. Ei vor găsi New Yorkul un loc bun pentru a-și testa abilitățile ca slujitori.

La Proverbele 1:20 este scris: „Adevărata înțelepciune strigă tare pe stradă. Ea își înalță glasul în piețele publice”. Acest lucru s-a dovedit adevărat în zilele apostolilor, pentru că ei au predicat în mod public pe străzi și în piețe. El se dovedește valabil și astăzi, în lucrarea pe care o fac martorii lui Iehova. Și ei declară înțelepciunea lui Dumnezeu în locurile publice aglomerate. New Yorkul se potrivește bine pentru acest tip de predicare. El are multe străzi aglomerate și locuri publice cu trotuare largi, spațioase. Participanții la congres le vor găsi potrivite pentru lucrarea cu pancarte și reviste.

În timpul celor opt zile ale adunării din vara aceasta martorii vizitatori nu vor dori să rateze experiența de a declara vestea bună a Împărăției în acest oraș mare. Predicarea lor zeloasă va da cea mai mare mărturie despre numele și scopurile lui Iehova pe care a primit-o vreodată acest oraș.

Urmărindu-mi scopul în viață

Relatat de Fred A. Anderson

M-am născut aproape de începutul secolului, la o fermă din partea de est a Washingtonului. Părinții mei mi-au pus numele Fred A. Anderson. Din copilărie am fost profund impresionat de frumusețea incomparabilă și de liniștea munților și a pădurilor care înconjurau casa veche a fermei.

Fiind cel mai mic dintr-o familie de unsprezece copii, am fost lăsat în propriile mele gânduri și imaginații. Într-o mare măsură îmi petreceam timpul în păduri și pe munți. Acestea au lăsat o impresie profundă asupra mea. Am vrut să știu cine ar putea fi Făcătorul acestor lucrări puternice. Când întrebam pe frații mei, ei îmi spuneau: „Oh, ești prea mic ca să știi. E doar natură.” Natură, da! Dar cine a făcut natura? Întrebam eu.

Părinții mei erau imigranți din Europa, oameni muncitori, cinstiți și respectabili. Dar greutățile vieții de frontieră lăseau puțin timp pentru ei ca să-l dedice oferirii de instrucțiuni religioase copiilor. Fiind de o mentalitate liberală, ei nu ne-au obligat să frecventăm o anumită „biserică”.

După ce comunitatea a început să crească, unii din vecini au organizat o școală duminicală. Chiar dacă am participat destul de neregulat, acolo am dezvoltat un mare interes față de Biblie. Am ajuns că cunosc Biblia ca o revelație a marelui Creator.

În cele din urmă îmi satisfăceam foamea după cunoștință despre Acela care făcuse lucrurile minunate ale naturii. Chiar primul verset din Biblie a răspuns la întrebarea mea: „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul”. Această cunoștință a făcut ceva pentru mine. Ea a marcat o mare schimbare în modul meu de viață. Am început un studiu respectuos al Bibliei. Chiar dacă nu înțelegeam multe lucruri, am ajuns să cunosc că Iehova era un Dumnezeu bun, drept și iubitor.

Ambii mei părinți au murit în primii ani ai copilăriei mele. Am devenit un tânăr foarte serios. În timpul ultimilor doi ani de liceu am început să particip la studiile și întâlnirile martorilor lui Iehova cu una din mătușile mele. Ea își dedicase deja viața slujirii lui Iehova. Ea m-a ajutat să înțeleg Biblia și am fost nespus de bucuros pentru adevăr.

Odată cu Primul Război Mondial a venit primul meu test. Statele Unite luau în armată milioane de tineri. Toată viața am urât războiul. Acum, îmi voi încălca conștiința și voi merge, sau voi rămâne credincios acestui lucru și voi suporta consecințele? Eram hotărât să nu ucid, chiar dacă acel lucru însemna să merg la închisoare.

Ce ușurare când, cu șase săptămâni înainte ca să fie chemat numele meu, războiul s-a terminat. Am fost atât de recunoscător lui Iehova pentru că m-a cruțat de calvarul de a merge la război sau la închisoare, încât atunci și acolo m-am decis să-mi dedic viața Lui și să-L slujesc din toată inima, pentru restul zilelor mele. Așadar, am făcut din serviciul meu din toată inima pentru Iehova scopul meu în viață. În primăvara anului 1918 mi-am simbolizat dedicarea prin cufundare în apă. Imediat după aceea m-am implicat în serviciu, făcând tot ceea ce mi se dădea.

Acest lucru mi-a adus bucurie mare și multe binecuvântări. Am fost foarte recunoscător lui Iehova.

Primul meu serviciu a fost distribuirea de broșuri din ușă în ușă. Apoi a urmat un apel pentru voluntari pentru a oferi revista *Epoca de aur* (actualmente *Treziți-vă!*) cu abonament. Și acest lucru a fost o mare bucurie pentru mine. Pentru următorii opt ani am avut privilegiul de a participa în activitatea de la radio. În toată țara adunările locale prezentau emisiuni săptămânale cu discursuri, drame biblice, muzică, etc. Am participat la unele din acestea. În tot acest timp am continuat să studiez adevărul și totodată să particip în activitățile adunării. Când mi-am făcut dedicarea mi-am dat seama că ea însemna devotament exclusiv pentru Iehova. Așadar, urmărindu-mi scopul în viață, am așteptat îndrumarea lui Iehova și am acceptat fiecare numire care a venit în calea mea.

În 1920 m-am însurat cu o soră frumoasă din adunarea locală. La scurt timp după aceea am suferit de pe urma unui accident și a unei boli prelungite, dar prin tratament special și cu grijă mi-am recăpătat sănătatea aproape complet.

Eu și soția mea am decis să intrăm în afaceri, dar lumea afacerilor ne-a lăsat foarte nefericiți. Atunci am căzut de acord că locul nostru este în serviciul cu timp integral, slujindu-L pe Iehova ca pionieri. Soția mea a devenit pionieră în 1926, și doi ani mai târziu, după ce am încheiat toate legăturile noastre de afaceri, m-am alăturat ei în rândurile pionierilor. Ce bucurie și fericire ne-a adus acest lucru! În cele din urmă ne găsiserăm locul în viață, căutând și hrănind oile Domnului tot timpul. Acum eu mi-am extins devotamentul față de Iehova urmărindu-mi scopul în viață, din toată inima, ca pionier.

Prima noastră numire împreună a fost în Dakota de Nord. Ce flămânzi spiritual păreau a fi oamenii! Am plasat sute de cărți legate și broșuri și am obținut multe abonamente. Vara făceam pionierat în Nord, iar iarna lucram în trei ținuturi din estul Texasului. Ce experiență palpitantă nouă a fost pentru noi, deoarece niciunul din noi nu fuseserăm vreodată în Sud. Am făcut comanda ca să ne fie trimise douăzeci și șapte de cutii cu cărți, broșuri și Biblii la numirea noastră din sud. Noi ne-am gândit că aceasta va fi o cantitate enormă de literatură, dar în două săptămâni stocul nostru s-a epuizat. Se părea ca și cum fiecare casă dorea un ajutor de studiu Biblic de la noi.

Ce îndeletnicire fascinantă în viață este lucrarea de pionier! În timp ce călătoream din Nord spre Sud, și, mai târziu, din Sud spre Nord, am întâlnit persoane care luaseră literatură de la noi în vizitele anterioare. Imaginați-vă bucuria noastră când acestea, prin eforturile lor proprii, ajungeau la cunoștința exactă a adevărului! În scurt timp ei predicau și adunările au început să crească în teritoriile în care lucraserăm.

În timpul anilor de criză a bursei de valori (1929-1930) activitatea de pionierat a fost foarte dificilă. Plasările erau greu de făcut și de abia am putut să reparăm mașina veche pentru a ne deplasa. Dar am ținut la pionierat, așa greu cum era, și Iehova a văzut greutatea noastră. El a mișcat inimile oamenilor cu bunăvoință ca să ne ajute material. Încetul cu încetul am trecut cu bine prin furtună, urmărindu-ne scopul în viață – serviciul cu timp integral pentru Iehova.

De-a lungul anilor un lucru era sigur: niciodată nu am dus lipsă de hrană spirituală. A existat întotdeauna *Turnul de veghere* și alte publicații carnoase ale Societății. Existau congresele care erau așteptate cu nerăbdare și răul neconținut de experiențe de neprețuit ale vieții de pionier. Nu a existat niciodată un moment

plictisitor, ci întotdeauna erau lucruri din belșug de făcut pentru a ajuta pe alții să găsească calea spre viață veșnică.

În 1939 a venit o altă emoție în calea mea. Societatea m-a invitat să fiu un serv de zonă în California și Nevada. Aceasta a fost o experiență nou-nouță pentru noi; o viață bogată, plină cu surprize și bucurii. Am continuat ca serv de zonă timp de doi ani și jumătate, până când acea ramură a serviciului a fost întreruptă.

Prima parte a anilor '40 au fost ani de opoziție, de violență a gloatelor și de multă agitație. Am fost făcuți pionieri speciali și am fost trimiși în Las Vegas, Nevada. Acela a fost într-adevăr un „loc fierbinte”. Alți martori fuseseră atacați acolo de gloate, bătuti și alungați din oraș. Era imposibil să nu ne îngrijorăm ce se va întâmpla cu noi. Vom deveni victime ale bandiților și fanaticilor religioși, ca ceilalți care ne-au precedat? Acest lucru urma să-l aflăm în scurt timp.

După ce am intrat în Las Vegas, am iscodit cu atenție teritoriul. Pentru a evita suspiciunile am parcat rulota noastră printre alte rulote, într-un parc de rulote. Am decis să lucrăm la periferia orașului mai întâi, iar apoi să ne mutăm spre centru. Urma să lucrăm o zi într-o parte a orașului, iar următoarea zi într-o altă parte, astfel încât să nu atragem atenție exagerată. Timp de șase săptămâni am predicat în felul acesta, fără nici un plan sau model deosebit, timp în care am distribuit aproape două sute de cărți.

Apoi, într-o duminică după-amiază, în timp ce făceam o vizită ulterioară la o casă, o mulțime s-a adunat în jurul mașinii noastre. Ei au aruncat literatura noastră biblică, împreună cu fonografele și înregistrările, și le-au dat foc. Bandiții înarmați ne-au ordonat să intrăm în mașină pentru a fi duși în parcul orașului, ca să fim unși cu smoală și acoperiți cu pene. Cu toate acestea, în drum spre parc, am scăpat, întorcându-ne într-o direcție opusă, la o intersecție. Noaptea ne-am întors la rulota noastră și am plecat în Arizona. Nu se mai putea face nimic, pentru că poliția, judecătorii și alții juraseră răzbunare împotriva martorilor lui Iehova.

După această experiență am fost trimiși în California, unde am avut bucuria de a organiza o nouă adunare de martori. După aproape un an am primit o scrisoare de la Societate. Mesajul ei ne-a mișcat profund. Societatea dorea să știe dacă am dori să ne extindem scopul în viață acum, pentru a include lucrarea misionară într-o țară străină. Oare doream noi acest lucru? Desigur. Aceasta era o invitație de a participa la Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere! Imaginați-vă ca noi să mergem la școală, după o pauză de aproape douăzeci și cinci de ani!

Luând toate acestea ca o indicație de la Iehova, am început cu bucurie și cu rugăciune să ne adaptăm viețile și să ne pregătim pentru terenul misionar. Instruirea de la Gilead ne-a ajutat enorm să facem lucrul acesta. Timp de cinci luni și jumătate am lucrat, am transpirat și ne-am străduit din răspuțeri să adunăm cât mai mult posibil în mințile noastre, însă acele luni au trecut într-o clipă! Și înainte ca să știm, a venit ziua absolvirii. Ne-am gândit că bucuria noastră a fost deplină la Gilead – în sensul că nu puteam fi mai fericiți și mai aproape de Dumnezeu. Însă am avut multe de învățat, și aceasta am și făcut în misiunea noastră în străinătate.

Eu și soția mea am fost repartizați să lucrăm într-o țară vorbitoare de limbă spaniolă. Totuși, cu credință în Iehova, am plecat, încrezându-ne în El. Gândiți-vă doar: acest lucru a fost cu mai mult de paisprezece ani în urmă și noi încă devenim puternici! Ce dovadă mai mare am putea avea că Iehova se îngrijește și păzește pe cei micuți ai Săi?

Acum ne amintim deseori despre prima noastră întâlnire aici, în această țară vorbitoare de spaniolă. Exista doar o singură sală și toate persoanele interesate se

întâlneau acolo pentru studiul *Turnului de veghere*. Mulți din cei care participau erau foarte umili și fără încălțăminte în picioare. Unii nu puteau citi sau scrie. Existau doar 150 de vestitori atunci; acum există douăzeci și trei de unități, cu 1 500 de vestitori activi. Mulți din cei care odată nu puteau să citească sau să scrie sunt acum vorbitori excelenți, contribuind la succesul diverselor adunări. Alții sunt servi în diversele adunări.

Din 1955 am avut privilegiul să fiu serv de circuit în principalul oraș al țării, slujind unul din cele două circuite. Este o plăcere să slujim aici fraților noștri care sunt nerăbdători să învețe instrucțiunile teocratice și să le aplice. Ca rezultat al lucrării lor bune, adevărul este vestit în toată țara.

Nu știm pe cât de mulți din acești oameni smeriți i-am ajutat să vină la lumina glorioasă a adevărului lui Iehova. Dar știm cât de mare a fost bucuria noastră în a ne împărtăși în bunătatea lui Iehova. Privind retrospectiv, noi am avut o viață bogată, fără nici un regret. Și amândoi am fost extrem de fericiți că am făcut scopul nostru în viață serviciul cu timp integral, apoi l-am extins, pentru a include lucrarea misionară și pentru a fi în ea și acum. Ei bine, asta e totul – o viață fericită, una plină - și acum aștept cu nerăbdare anul 1958, al șazezecilea an al vieții mele, și aștept cu nerăbdare să vă văd în New York la adunarea internațională, și apoi să mă întorc din nou la misiunea mea în străinătate.

Participare de patruzeci de ori mai mare la discursul public din Ghana

În predicarea „acestei vești bune a împărăției” martorii lui Iehova folosesc discursurile publice. În cazul în care, ca urmare a eforturilor lor de înștiințare, există o creștere de zece procente a participanților în Sala Împărăției, ei sunt recunoscători. Și în cazul în care publicul ar răspunde, în măsura unei creșteri de 100 % ca participare, așa cum a fost recent cazul în Sao Paolo, Brazilia, la adunarea de district, ei sunt încântați. Dar când un reprezentant de călătorie al Societății Turnul de Veghere, în Ghana, a raportat o creștere de 400 % la un discurs public, acest lucru a fost considerat atât de neobișnuit încât s-a cerut o explicație. Pe scurt, situația a fost în felul următor:

Întâlnirea publică s-a ținut în orașul B....., în Teritoriile de Nord ale Ghanei, în primăvara anului 1957. În timpurile trecute șeful suprem interzisese să se țină întâlniri în aer liber. Oamenii înșiși, puțin primitivi, sunt prietenoși și le place să discute condițiile sociale și costul ridicat de trai. Dar când vine vorba de religie, cei mai mulți dintre ei sunt pe calea lor, aderând la închinarea strămoșilor. A existat o opoziție considerabilă față de martorii lui Iehova acolo pentru că martorii se închină doar lui Iehova.

Într-un sat din apropiere lucrarea lor fusese interzisă, fiindcă o femeie a abandonat obiceiurile africane pentru a duce o viață curată și morală din punct de vedere Scriptural, ca o martoră a lui Iehova, fapt pentru care a fost alungată din sat. Într-un alt sat sala lor de studiu a fost confiscată de șeful și bătrânii satului. De ce? Fiindcă pământul pe care era amplasată sala aparținea strămoșilor lor, și

aceștia nu ar tolera închinarea la vreun rival cum ar fi Iehova! Chiar și Sala centrală a Împărăției fusese percheziționată de o gloată, în timp ce se desfășura o întâlnire; gloata a fost condusă de un catolic care se înfuriase pentru că sora lui a luat poziție pentru martorii lui Iehova.

Cu toate acestea, în această vizită, reprezentantul Societății a considerat important să stea de vorbă cu diversele autorități și șefi, și drept rezultat, nu numai sala de studiu care fusese luată de la martori a fost înapoiată, ci a fost asigurată și o frumoasă locație pentru un discurs public de duminică dimineața. El a îndemnat martorii să coopereze deplin în înștiințarea discursului.

Duminică dimineața, devreme, la ora opt, ei s-au întâlnit, chiar dacă unii au trebuit să călătorească paisprezece mile (22 km), fără a beneficia de un transport modern, pentru a ajunge acolo. Ziua aceea s-a nimerit a fi „Zi de Piață”, care în Teritoriile din Nord atrage mulți oameni din satele din apropiere, dat fiind faptul că există multe petreceri în afară de cumpărare și vânzare; de asemenea, este momentul când un tânăr își poate procura o soție, prinzând o fată cu forța și ducând-o pe umeri, la casa 'mirelui', cu ajutorul prietenilor săi.

La 8:30 martorii au ieșit să predice. Câte unul a fost postat la fiecare din cele cincisprezece drumuri și poteci care duc în oraș, astfel încât toți să poată auzi despre discurs. Alții au mers din casă în casă în zonele comerciale și rezidențiale, ținând predici, oferind literatură biblică și distribuind pliante. În ciuda vremii nefavorabile, frații au depus o mărturie sânguincioasă timp de două ore și jumătate.

Discursul public a început fără întârziere, la ora 11 a.m., oră la care au fost prezenți 300 de oameni, inclusiv trezeci și cinci de martori și însoțitorii lor cu bunăvoință. Unul din martori a tradus remarcile în limba Frafra. În termen de zece minute audiența se dublase și în punctul culminant al discursului au fost prezenți 1 448 de oameni, o creștere mai mare de 400 %.

ALTOIRE ÎNTR-UN MĂSLIN SĂLBATIC

„Totuși, dacă unele ramuri au fost tăiate, iar tu, deși erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit între celelalte și ai devenit părtaș la rădăcina de grăsime a măslinului, nu jubila pe seama ramurilor.”- Rom. 11:17,18

CARE sunt cele mai de dorit, ramurile moarte dintr-un pom roditor, sau cele vii? Răspunsul este evident. Fructul nu este produs de ceea ce este mort. Un crescător de fructe le va curăța pe acestea de ceea ce este putred, de ramurile neroditoare, și se va asigura că producția unui pom nu va fi împiedicată. În Palestina din vechime producătorul de fructe era interesat de copacii productivi nu numai din cauza venitului pe care aceștia i-l aduceau, dar și datorită faptului că

fructele acestuia erau taxate. Acesta nu și-ar fi permis să țină pomi neroditori, ocupând spațiu valoros sau să crească un copac cu ramuri neproductive. El tăia repede ce era mort.

2. Acest fapt binecunoscut a fost folosit de către Ioan Botezătorul ca o ilustrație. El vroia să imprime asupra Israelului natural nebunia de a se încrede în relațiile lor carnale cu Avraam, ca și temei pentru așteptarea binecuvântărilor și favorurilor lui Dumnezeu. Iată ce a spus: „Dați rod potrivit câinței și să nu îndrăzniți să ziceți în sinea voastră: Îl avem de tată pe Avraam. Pentru că vă spun că Dumnezeu poate să-i ridice copii lui Avraam din pietrele acestea. Securea este deja la rădăcina pomilor; orice pom care nu dă rod bun va fi tăiat și aruncat în foc.” (Mat. 3:8-10). Ioan a avertizat astfel națiunea despre ziua tipică a răzbunării care a venit în 70 d.Cr. A fost o judecată națională. Numai o rămășiță din Israelul de carne a adus fructe bune, ca pomii roditori, și a primit de la Dumnezeu o judecată favorabilă.

3. O altă ilustrație care arată că Izraeliții nu se puteau baza pe legăturile carnale dintre ei și Avraam, a fost dată de apostolul Pavel. În ilustrația lui el a folosit unul dintre pomii fructiferi principali din Palestina, măslinul. El a asemuit trunchiul și ramurile unui măslin cultivat cu adevărata sămânță a lui Avraam, menționată în legământul lui Dumnezeu cu acel patriarh. Așa cum a fost subliniat în articolul precedent, adevărata sămânță a lui Avraam este spirituală, nu carnală. Ea este alcătuită în primul rând din Cristos și apoi din cei 144,000 de izraeliți spirituali, care exercită credința lui Avraam

4. Nu este nevoie să fii un descendent de carne al lui Avraam pentru a spune că ești sămânța lui. Așa cum Ioan Botezătorul a scos în evidență, Dumnezeu poate ridica copii ai lui Avraam chiar din pietre. Prin urmare, el nu este obligat să folosească numai descendenți de carne ai lui Avraam pentru a împlini promisiunea pe care a făcut-o acelui om credincios. Acest lucru este scos în evidență în Galateni 3:28,29: „Nu există nici iudeu, nici grec, nu există nici sclav, nici om liber, nu există nici bărbat, nici femeie, pentru că toți sunteți una în unitate cu Cristos Isus. Mai mult, dacă sunteți ai lui Cristos, sunteți într-adevăr sămânța lui Avraam, moștenitori potrivit promisiunii.” De vreme ce acesta este cazul, ramurile măslinului simbolic din ilustrația lui Pavel constă din mai mult decât membrii națiunii evreiești.

5. Cristos este Sămânța principală a lui Avraam, și toți cei care sunt în uniune cu El, ca izraeliți spirituali, câștigă viață prin El. Prin urmare, El reprezintă trunchiul măslinului, cel care susține ramurile. Isus a făcut el însuși această comparație sub ilustrația unei vițe de vie: „Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în unitate cu Mine, și Eu în unitate cu El, acela dă mult rod, pentru că fără Mine nu puteți face nimic.” - Ioan.15:5.

6. Urmașii credincioși ai lui Cristos, care alcătuiesc ramurile în aceste două ilustrații, sunt adoptați de către Iehova Dumnezeu ca fiii Săi regali. Acest lucru a fost făcut posibil, prin declararea acestora ca drepti, prin intermediul sacrificiului de ispășire al lui Cristos și prin nașterea lor ca fii spirituali, prin spiritul lui Dumnezeu. „Căci toți cei ce sunt conduși de spiritul lui Dumnezeu sunt fii ai lui

Dumnezeu. Fiindcă voi n-ați primit un spirit de sclavie care provoacă din nou teamă, ci ați primit un spirit de adopție ca fii, spirit prin care strigăm: ‘Ava, Tată!’ Spiritul însuși depune mărturie împreună cu spiritul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Deci dacă suntem copii, suntem și moștenitori: da, moștenitori ai lui Dumnezeu, dar comoștenitori cu Cristos, cu condiția să suferim împreună cu El ca să fim și glorificați împreună cu El.” (Rom. 8:14-17). Cei 144,000 de urmași ai lui Cristos care au experimentat această adopție sunt Izraeliți spirituali, adevărata sămânță a lui Avraam. Ei au perspectiva de a fi glorificați la viață nemuritoare, ca și creaturi spirituale, împreună cu Cristos, în Împărăția cerească a lui Dumnezeu.

7. Rădăcina măslinului simbolic este Iehova Dumnezeu, căci viața vine de la El, prin Cristos, la cei 144 000 de iudei spirituali. Ca rădăcină a acestei organizații teocratice El reprezintă forța și susținătorul de viață, la fel cum sistemul de rădăcini ale unui copac țin pomul în loc și îl susțin cu hrană. Devreme ce rădăcina este Iehova, care este sfânt, atunci trunchiul și ramurile măslinului sunt și ele sfinte. „Ca niște copii ascultători, nu vă mai conformați dorințelor pe care le aveți înaintea în neștiința voastră, ci, în armonie cu Cel Sfânt care v-a chemat, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră, căci este scris: ‘Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!’” -1 Pet. 1:14-16

UNELE RAMURI AU FOST TĂIATE

8. Organizația teocratică, așa cum este simbolizată de către măslin, este o organizație sfântă. Ea este complet dedicată dreptății, laudei și onoarei numelui lui Iehova. Dacă unele dintre ramuri se întâmplă să devină moarte și neproductive, ele vor fi tăiate, așa cum ramurile neroditoare, moarte sunt rupte din pom.

9. Pavel scoate în evidență în ilustrația lui că unele ramuri au fost într-adevăr tăiate, iar ramurile dintr-un măslin sălbatic au fost altoite pentru a le lua locul. Pentru a înțelege aceasta trebuie să știm, mai întâi, ce reprezintă ramurile măslinului cultivat și cele ale măslinului sălbatic. Așa cum s-a și explicat, Evreii naturali s-au bucurat de o relație specială cu Iehova încă de la eliberarea lor din Egipt și de când a fost făcut legământul legii de pe Muntele Sinai. Era o poziție de favoare de care nu s-au bucurat non-evreii. Datorită legământului Avraamic, Israelul de carne a primit favoruri și privilegii speciale din partea lui Dumnezeu. Rădăcina, Iehova Dumnezeu, i-a susținut.

10. Fiind națiunea aleasă de Dumnezeu ei trebuiau să asigure ramurile măslinului simbolic, și astfel să alcătuiască împărăția cerului. Prin urmare, ei pot fi considerați ca fiind ramurile naturale ale măslinului cultivat. Dacă aceștia ar fi reușit să furnizeze toate cele 144 000 de ramuri, nici un membru dintre Neamuri nu ar fi fost luat în Israelul spiritual. Speranța tuturor Neamurilor ar fi fost atunci viață pământească, în calitate de supuși ai Împărăției.

11. Ar trebui să se țină minte că poziția națiunii de carne, Israel, în măslinul simbolic, era condiționată de credința și ascultarea lor. Marea lor oportunitate de a-și arăta credința a venit în momentul în care Iehova li l-a prezentat pe Fiul Său iubit. Lor li s-a spus să îl aștepte pe Isus. Cu sute de ani înainte profețiile au vorbit

despre El și au prezis lucrurile pe care El urma să le facă. Chiar și data începerii slujirii lui a fost precizată. Legea Moaică în sine a arătat către El și a accentuat nevoia pentru jertfa sa perfectă de ispășire. Însă atunci când El s-a prezentat lor, ca națiune, aceștia L-au respins.

12. În loc să îl accepte pe Regele pe care Dumnezeu l-a ales, ei L-au respins în favoarea lui Cezar. Strigătul lor a fost, „Nu avem alt rege decât pe Cezar.” (Ioan 19:15). Astfel, Cristos a devenit o piatră de poticnire pentru descendenții de carne ai lui Avraam. „Dar Israelul, deși urmărea o lege a dreptății, n-a ajuns la această lege. De ce? Deoarece nu o urmărea prin credință, ci prin lucrări. Ei s-au poticnit în ‘piatra de poticnire’, după cum este scris: ‚Iată că pun în Sion o piatră de poticnire și o stâncă de cădere, iar cine își întemeiază credința pe ea nu va fi dezamăgit.‘” - Rom. 9:31-33.

13. Națiunea s-a poticnit de El din cauza necredinței. În ciuda tuturor profețiilor pe care El le-a împlinit și în ciuda tuturor minunilor pe care le-a împlinit înaintea ochilor lor și în ciuda înțelepciunii cu care a vorbit, ei au refuzat să manifeste credință. Ei erau surzi și orbi, așa cum a spus Ieremia: „Ascultă acum lucrul acesta, popor neînțelept și fără pricepere; căci ai ochi, dar nu vezi, ai urechi, dar nu auzi.” - Ier.5:21, AS.

14. Lipsa lor de credință a fost cauza pentru care ei au pierdut oportunitatea de a forma măslinul spiritual și de a primi binecuvântările vieții nemuritoare în ceruri, ca preoți și regi. Ei au pierdut șansa de a deveni martorii Regelui și împărăției lui Iehova. Ei s-au dovedit a fi precum ramurile moarte, neroditoare care sunt tăiate și aruncate în foc. Cu toate acestea, o rămășiță a națiunii a exercitat credință. Aceștia nu au fost tăiați, însă, ca niște ramuri roditoare, au fost lăsați în măslinul simbolic.

ALTOIRE DIN MĂSLINUL SĂLBATIC

15. Din moment ce Iehova a avut ca scop să fie 144 000 de membri în Împărăția Sa, erau oare suficienți printre fiii lui Avraam ca să alcătuiască un astfel de număr, dat fiind faptul că descendenții de carne ai lui Avraam au dovedit mai degrabă că sunt nedemni din cauza lipsei de credință? Singurul răspuns este: Printre națiunile de non-evrei. Ei trebuiau să completeze numărul chiar dacă Avraam nu era strămoșul lor de carne. Cu privire la aceasta, apostolul Pavel a spus: „Și mai întreb: N-a știut oare Israel? Mai întâi, Moise spune: ‘Vă voi stârni gelozia prin ceea ce nu este o națiune, vă voi stârni mânia aprinsă printr-o națiune fără minte’. Dar Isaia spune cu și mai multă îndrăzneală: ‚Am fost găsit de cei ce nu mă căutau, m-am dezvăluit celor ce nu întrebau de mine.‘ Despre Israel însă spune: ‚Toată ziua mi-am întins mâinile spre un popor neascultător și care îmi întoarce vorba’” - Rom. 10:19-21; 9:25,26.

16. Începând cu anul 29 d.Cr până în 36 națiunea Israel a extins invitația exclusivă de a deveni uniți cu Cristos ca fii spirituali. Cristos și apostolii Săi au

predicat doar în casa lui Israel, dându-le lor prima oportunitate. La sfârșitul celor șapte ani numai o mică rămășiță din națiune a răspuns la acea invitație. Prin urmare, Dumnezeu s-a întors către Neamuri, pentru a scoate din ele un popor pentru numele Său. Națiunea israelită a pierdut acest privilegiu special. - Faptele 15:14.

17. Oameni ai credinței printre Neamuri, precum ofițerul armatei romane Cornelius, s-au arătat. Ei au auzit veștile bune cu privire la Împărăția lui Iehova și la Regele Lui și s-au bucurat pentru acest lucru. Datorită credinței lor, acești non-evrei au fost adoptați ca fii ai Mai Marelui Avraam, Iehova Dumnezeu. Ei au devenit moștenitori ai promisiunii date lui Avraam. Ei au primit ceea ce au pierdut, prin necredincioșie, descendenții de carne ai aceluia patriarh. Această necredință a fost în avantajul Neamurilor. Aceasta înseamnă că ei au fost altoiți în măslinul simbolic, ca ramuri dintr-un măslin sălbatic. Aceasta este descris pentru noi în capitolul al unsprezecelea din Romani: „Totuși, dacă unele ramuri au fost tăiate, iar tu, deși erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit între celelalte și ai devenit părtaș la rădăcina de grăsimă a măslinului, nu jubila pe seama ramurilor, ... vei spune, atunci: ‚Unele ramuri au fost tăiate ca să fiu altoit eu’. Așa este! Ele au fost tăiate din cauza necredinței, iar tu stai în picioare prin credință. Să nu mai ai gânduri înalte, ci să te temi! Căci, dacă Dumnezeu n-a cruțat ramurile naturale, nu te va cruța nici pe tine. Vezi deci bunătatea și severitatea lui Dumnezeu? Severitate, față de cei ce au căzut, iar bunătatea lui Dumnezeu, față de tine, cu condiția să rămâi în bunătatea Lui, altminteri vei fi tăiat și tu.” - Rom. 11:17-22.

18. Neamurilor altoite li s-a cerut să rămână credincioși pentru a putea rămâne în măslinul simbolic. Altfel, ele urmau să fie tăiate la fel cum au fost Israeliții naturali. De aceea, apostolul spune că ele nu au nici un motiv să se laude față de ramurile naturale care au fost tăiate. Și ele ar putea fi tăiate din trunchi. Prin urmare, ei trebuie să aprecieze întotdeauna bunătatea nemeritată pe care Dumnezeu le-a arătat-o.

19. Atunci când Petru a folosit ce-a de-a doua cheie a Împărăției pentru a deschide înțelegerea Neamurilor față de scopurile lui Dumnezeu și împărăția clasei cerului, El se afla sub îndrumarea spiritului lui Dumnezeu. Dovada faptului că Dumnezeu extindea cu adevărat favorurile Sale non-evreilor prin El s-a văzut în faptul potrivit căruia Corneliu și cei din familia lui au fost născuți prin spirit sfânt, în timp ce Petru le predica. Iehova a oferit dovezi vizibile că aceste Neamuri au fost adoptate de El ca fii spirituali. Acesta a fost un lucru minunat în ochii evreilor creștini, căci acest privilegiu fusese, până atunci, exclusiv numai pentru iudei. (Faptele, capitolul 10). Mai târziu, Petru le-a reamintit creștinilor evrei că aceasta fusese voința lui Dumnezeu:

20. „După o discuție lungă și aprinsă, Petru s-a ridicat și le-a zis: ‘Fraților, știți bine că din primele zile Dumnezeu m-a ales pe mine dintre voi pentru ca, prin gura mea, oamenii națiunilor să audă cuvântul veștii bune și să creadă. Și Dumnezeu, care cunoaște inima, a depus mărturie dându-le spiritul sfânt, ca și nouă. El n-a făcut nicio deosebire între noi și ei, ci le-a purificat inimile prin credință.’” - Faptele 15:7-9

UNIREA A DOUĂ POPOARE

21. Tăierea Israelului natural din măslinul spiritual s-a dovedit a fi o binecuvântare pentru Neamuri. Ea a permis celor credincioși dintre ele să devină co-moștenitori cu Sămânța lui Avraam, Isus Cristos. Aceasta a fost o unire a două popoare care fuseseră separate de legământul legii ca de un zid. Legea i-a ținut la distanță. Acest zid de separare a fost dărâmat atunci când Cristos a împlinit Legea. Prin El, Dumnezeu a abolit-o și a făcut posibilă unirea Evreilor și a Neamurilor. Acest lucru este subliniat în scrisoarea lui Pavel către Efeseni: „Dar acum, în unitate cu Cristos Isus, voi, care odinioară erați departe, v-ați apropiat prin sângele lui Cristos. Căci el este pacea noastră, el, care din cele două grupuri a făcut unul singur și a dărâmat zidul din mijloc care le separa. Prin carnea sa a înlăturat dușmănia, Legea, care consta din porunci și decrete, pentru ca din cele două popoare să creeze, în unitate cu el, un singur om nou, făcând pace, și ca să împace pe deplin cu Dumnezeu amândouă popoarele într-un singur corp, prin stâlpul de tortură, fiindcă a nimicit dușmănia prin el însuși. El a venit și v-a anunțat vestea bună a păcii vouă, celor de departe, și pace celor de aproape, fiindcă, prin el, noi, ambele popoare, avem cale liberă la Tatăl printr-un singur spirit.” – Efes. 2:13-18.

22. Altoirea ramurilor de măslin sălbatic în măslinul cultivat ilustrează foarte bine această unificare a celor două popoare în națiunea nouă a lui Dumnezeu. Neamurile nu vor fi considerate ca străini sau locuitori temporari fără nici un drept la cetățenie, așa cum a fost în cazul Izraeliților naturali. Însă în noua națiune ei vor fi cetățeni cu același drept în fața lui Dumnezeu, așa cum va fi rămășița izraeliților naturali. Pavel a scos aceasta în evidență, atunci când a spus: „Cu siguranță deci, voi nu mai sunteți străini, nici locuitori străini, ci concetățeni ai sfinților și membri ai casei lui Dumnezeu.” - Efes. 2:19.

23. Noua națiune ce se află sub noul legământ, cu o nouă preoțime, un nou mediator și un nou sacrificiu, este națiunea cu care are de-a face Dumnezeu. Ea este adevăratul Israel al lui Dumnezeu. El nu are de-a face cu nici o altă națiune, și asta îi include și Israelul de carne. Acest Israel a avut oportunitatea de a deveni o națiune sfântă, însă a respins-o. Dumnezeu i-a abandonat în cele din urmă. El a tăiat această națiune ca o ramură moartă și i-a altoit pe Neamuri în poziția privilegiată pe care ar fi putut s-o aibă acesta.

24. Noua națiune, constând dintr-o rămășiță a Israelului natural împreună cu credincioșii dintre Neamuri, formează guvernul ceresc care va conduce peste acest pământ. Este Împărăția pentru care Cristos i-a învățat pe urmașii Săi să se roage. Cei 144 000 de membri ai Săi sunt răsplățiți cu viață nemuritoare ca și creaturi spirituale și sunt privilegiați să conducă împreună cu Isus Cristos, Regele, ca preoți și regi. A fost scris cu referire la Isus Cristos: „Tu ești demn să iei sulul și să-i rupi sigiliile, fiindcă ai fost înjunghiat și cu sângele tău ai cumpărat pentru Dumnezeu oameni din orice trib, limbă, popor și națiune și ai făcut din ei un regat și preoți pentru Dumnezeul nostru; și ei vor domni ca regi peste pământ.” – Apoc. 5:9,10.

25. Acesta este singurul guvern de la căderea împărăției Iudeii pe care Dumnezeu l-a autorizat sau împuternicit. Alegerea membrilor lui a început cu mult înainte, odată cu serviciul lui Isus, iar profetul Daniel a prezis că el (guvernul) va distruge orice alte forme de guvernământ de pe pământ, și va rămâne veșnic în picioare. „Și, în zilele acestor regi, Dumnezeu cerului va întemeia o împărăție care nu va fi nimicită niciodată, iar suveranitatea acesteia nu va fi lăsată altui popor. Ea va zdrobi în bucăți și va pune capăt tuturor acestor împărății și va rămâne în picioare veșnic.” (Dan. 2:44, *AS*). Cu aproximativ 200 de ani înainte de zilele lui Daniel, profetul Isaia a vorbit despre aceasta și a spus că va aduce pace permanentă. „Creșterea guvernului său și pacea nu vor avea sfârșit pe tronul lui David și în împărăția sa, ca s-o întărească și s-o susțină prin justiție și prin dreptate, de acum și pentru totdeauna.” (Isa. 9:7, *AS*) Este o guvernare care va fi o binecuvântare adevărată pentru rasa umană. Măslinul simbolic reprezintă această guvernare teocratică, împreună cu Cel care a împuternicit-o și care o susține.

26. Cu privire la ramurile simbolice, Cristos a făcut promisiunea de a pleca și de a le pregăti un loc în ceruri și apoi de a se întoarce și a le lua cu El. Aceasta s-a întâmplat în 1918 d.Cr, când a venit la templul spiritual al lui Dumnezeu. Acei membri ai clasei Împărăției care erau adormiți în moarte au fost readuși la viață nemuritoare în spirit și s-au alăturat lui Cristos. Rămășița celor 144 000 de aleși care trăiesc încă pe pământ vor fi schimbați atunci când mor. Totuși, ei nu vor fi nevoiți să doarmă în moarte, ci vor primi o schimbare imediată. (1 Cor. 15:50-53). Între timp ei vor avea responsabilitatea de a organiza predicarea în întreaga lume a veștii bune a împărăției lui Dumnezeu și de a supraveghea lucrarea de avertizare a locuitorilor de pe pământ cu privire la viitorul război al Armagedonului.

27. Această rămășiță a fost formată în societatea Noii Lumi. Mulțimi de oameni s-au alăturat acestei societăți, pentru a se asocia cu aceștia în închinarea nepătată la Iehova Dumnezeu. Aceasta este în împlinirea lui Zaharia 8:23 (*AS*): „Așa zice Iehova al armatelor: În zilele acelea, zece oameni din toate limbile națiunilor vor apuca, da, vor apuca poala hainei unui iudeu și vor zice: ‘Vrem să mergem cu voi, căci am auzit că Dumnezeu este cu voi.’” Cei „zece oameni”, simbolizându-i pe toți oamenii cu bunăvoință, se vor asocia cu rămășița, membrii în viață de pe pământ ai Israelului spiritual. Ei arată bunătate față de cei care sunt iudei în interior, care au circumcizia inimii. Arătând bunătate acestor frați spirituali ai lui Cristos, mulțimea dintre națiuni aduc binecuvântări asupra lor înșiși de la Mai Marele Avraam. Nu numai că ei primesc cunoștință exactă despre Cuvântul lui Dumnezeu și scopurile Lui, ci primesc și promisiunea vieții veșnice pe pământ, ca supuși ai lui Cristos și ai celor 144 000 de regi asociați.

28. Această mulțime mare dintre supușii pământești nu este limitată ca și număr, așa cum sunt ramurile din măslinul simbolic. Fiindcă Dumnezeu a limitat numărul de ramuri la 144 000, ramurile care au fost altoite nu erau altceva decât ramurile moarte care fuseseră tăiate. Însă o asemenea limită nu a fost impusă asupra supușilor din națiunea spirituală. Aceasta este clar arătat în capitolul al șaptelea din Apocalipsa. Prima dată se menționează că cei 144 000 de izraeliți spirituali provin din cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Aceasta este merit să

arate că așa cum cele doisprezece seminții ale Israelului natural erau copii ai lui Avraam, tot așa și israeliții spirituali vor fi copii sau fii spirituali ai lui Iehova, Mai Marele Avraam. După ce vorbește despre cei 144 000 care formează ramurile măslinului simbolic și care s-au alăturat trunchiului măslinului, Isus Cristos, capitolul vorbește apoi despre o mare mulțime din toate națiunile. (Apoc. 7:9) Aceștia sunt cei care vin în societatea Noii Lumi și se asociază cu rămășița Israelului spiritual. Ei ajută rămășița să transmită altora roade bune.

29. Toți cei care vor, inclusiv evrei, pot deveni parte din această mulțime și pot primi binecuvântări pregătite pentru acest lucru. Manifestând credință în Cristos, Sămânța lui Avraam, ei se binecuvântează pe ei înșiși. Pacea și viața veșnică vor fi ale lor sub conducerea dreaptă a națiunii sfinte a Israelului spiritual al lui Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. De ce nu sunt de dorit ramuri moarte pe un pom roditor, și cum a folosit Ioan Botezătorul acest lucru într-o ilustrație?
3. Cu ce a comparat apostolul Pavel pe adevărata sămânță a lui Avraam?
4. De ce nu este necesar să fii din urmașii de carne ai lui Avraam pentru a fi sămânța lui?
5. Ce reprezintă trunchiul măslinului?
6. Cum sunt adoptați de Dumnezeu urmașii lui Cristos, și care este perspectiva lor?
7. Ce este rădăcina măslinului, și cum face acest lucru trunchiul și ramurile sfinte?
8. Care este soarta ramurilor neproductive din măslinul simbolic, și de ce?
- 9,10. (a) Cum a susținut Iehova Israelul de carne? (b) De ce pot fi considerați ei ca ramuri naturale ale măslinului?
11. Cum a fost condiționată poziția Israelului în măslin, și când a venit marea lor oportunitate de a da dovadă de credință?
- 12,13. Cum a devenit Cristos o piatră de poticnire pentru ei?
14. (a) Ce i-a costat lipsa lor de credință? (b) Cine au fost asemenea ramurilor bune ce au fost lăsate în copac?
15. Spre cine s-a întors Dumnezeu pentru a găsi o înlocuire a Israelului lepădat, și cum a fost prezis acest lucru?
16. Care a fost rezultatul favorii speciale arătate Israelului, din anul 29 până în anul 36 A.D.?
- 17,18. Cum au câștigat neamurile de pe urma necredinței Israelului, și de ce nu trebuie să se laude neamurile?
- 19,20. Care a fost dovada că Petru a fost folosit de Dumnezeu pentru a deschide înțelegerea neamurilor despre scopurile divine și pentru a deschide calea ca ei să devină izraeliți spirituali?
- 21,22. Cum este arătată unificarea celor două popoare prin altoirea ramurilor măslinului sălbatic în măslinul cultivat, și ce semnifică acest lucru cu privire la legământul legii?
23. De ce națiune se ocupă acum Dumnezeu?
24. Din ce este alcătuit guvernul ceresc pe care Dumnezeu l-a hotărât să conducă pământul?
25. Cum a fost prezis acest guvern ceresc, și ce simbolizează acesta?

26. Cum și-a împlinit Cristos promisiunea față de ramurile simbolice ale măslinului, și care este responsabilitatea rămășiței aflată încă pe pământ?
27. (a) Cine sunt asociați cu rămășița? (b) Cum își aduc ei binecuvântări?
28. Cum se compară numărul celor ce alcătuiesc Israelul spiritual cu numărul mulțimii mari, și cum este arătat acest lucru în Apocalipsa?
29. Cine poate primi binecuvântări sub conducerea națiunii sfinte a lui Dumnezeu?

A oferi bisericii ceva viață

O biserică din Manchester, Anglia, a avut nevoie de ceva viață. Dezvăluind ce a făcut pastorul, publicația *Sentinel* din Kamloops (Columbia Britanică), din 30 Septembrie 1957, a spus: „Picioarele au jucat și membrii adunării s-au legănat duminică pe ritmul fierbinte al muzicii bisericii, setată la ritmuri de jazz. 'Muzica din seara aceasta este puțin neobișnuită,' a spus Rev. A. Gower-Jones din Biserica Angliei. În afară de cor a existat un baterist, doi chitariști, un cântăreț la vioară și cântărețul obișnuit de la orgă al bisericii, care au agitat un imn. 'Este dificil să schimbi muzica în biserică', a spus slujitorul, 'dar dacă biserica trebuie să fie vie – atunci trebuie făcute schimbări.'”

SĂ NE PĂZIM ÎNCREDEREA CREȘTINĂ

Creștinul este unul care s-a dedicat să facă voința lui Dumnezeu, așa cum și Isus Cristos a făcut la râul Iordan, și care mai apoi caută să calce pe urmele Modelului său. În ceea ce privește încrederea, ea este ceva ce a fost predată la altcineva pentru a fi păstrată în siguranță sau pentru utilizare profitabilă și pentru care acel om va fi nevoit să dea socoteală. Și ce este încrederea noastră creștină? Potrivit propriilor cuvinte ale lui Isus, ea este glorificarea numelui lui Dumnezeu și depunerea mărturiei despre adevăr. – Mat. 25:14-30; Ioan 17:4; 18:37.

La această încredere se referea Pavel, când scria: „Acest lucru minunat care ți-a fost încredințat păzește-l prin spiritul sfânt care locuiește în noi”. (2 Tim. 1:14). Încrederea este un lucru care nu trebuie luat într-un mod ușuratic, ci într-un mod serios, și în special încrederea noastră creștină trebuie să fie luată în serios, pentru că ea este cea mai prețioasă comoară. De fapt, a fi însărcinat cu ceva de Iehova este un privilegiu de nedescris, cea mai mare onoare care ar putea fi dată vreunui om. Dacă Iehova Dumnezeu ne-ar încredința o încredere, acest lucru ar trebui să ne facă foarte smeriți și extrem de preocupați pentru a o păzi cu credincioșie. Mai mult, viața noastră veșnică depinde de păzirea noastră cu credincioșie a încrederii noastre creștine.

A păzi o încredere înseamnă a o îngriji, a veghea asupra ei, a o apăra și proteja. Și noi trebuie să păzim încrederea noastră creștină, altfel o vom pierde; avem exemple de avertizare despre acest lucru, în Scripturi. Oare nu și-au pierdut Adam

și Eva încrederea Edenică pentru că nu au reușit s-o păzească cum trebuie? Ce ați zice despre Esau, Nadab, Abihu, Core, regele Saul, și întreaga națiune a Israelului, cu excepția câtorva? Cu siguranță, toate acestea au fost scrise ca un avertisment pentru noi!

Dacă vrem să nu ne pierdem încrederea creștină atunci trebuie să continuăm s-o păzim, s-o prețuim mult, s-o folosim într-un mod bun, îmbunătățind modul nostru de folosire a ei, pe măsură ce trec lunile și anii. Aceasta necesită un studiu personal al Bibliei și al ajutoarelor de studiu biblic, precum și instruire în adunare și în grup. A păzi încrederea noastră creștină înseamnă mai ales să facem loc în viețile noastre pentru a îndeplini obligațiile ei, pentru a predica în public și din casă în casă, precum și ocazional, atunci când se ivește ocazia. Printre alte mijloace de care trebuie să profităm sunt spiritul sfânt al lui Dumnezeu și rugăciunea. Noi nu putem să continuăm să ne păzim încrederea până la sfârșit fără ajutorul acestor două.

Păzirea încrederii noastre creștine ne mai cere să fim în alertă împotriva curselor materialismului acestei lumi. Aceste lucruri poate că nu sunt greșite în sine, și este corect să ne iubim pe noi înșine. Dar dacă nu ținem aceste lucruri sub control ele ne vor face să neglijăm încrederea noastră creștină, așa cum a făcut Dima, care și-a pierdut încrederea lui creștină „fiindcă a iubit sistemul prezent”. – 2 Tim. 4:10.

Și nici nu putem trece cu vederea faptul că păzirea încrederii noastre creștine mai înseamnă veghere asupra comportamentului nostru. Ea înseamnă „a fugi de dorințele tinereții”, sau, în caz contrar, s-ar putea ca după ce am predicat altora noi înșine „să devenim dezaprobați”. Noi trebuie să veghem ca să nu permitem comportamentului altora să ne influențeze, fie să urmărim exemplul lor, fie să devenim înversunați față de ei sau față de organizație. – 2 Tim. 2:22; 1 Cor. 9:27.

Așadar, haideți să acordăm o atenție constantă încrederii noastre minunate, slujirea creștină, păzind-o, prețuind-o, având grijă de ea, apărând-o și protejând-o, veghind asupra ei, pentru ca, în cele din urmă, să putem câștiga aprobarea lui Iehova, să luăm parte la justificarea numelui Său și să câștigăm viață în lumea Lui nouă.

[Note de subsol]

Pentru detalii a se vedea *Turnul de veghere*, 1 Aprilie 1957.

De ce folosește Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi expresia mai amplă „morminte de amintire”, în locul singurului cuvânt „mormânt”, așa cum folosește *Versiunea Standard Americană*, la Matei 8:28; 23:29; 27:52, 53, 60; 28:8; Ioan 5:28 și în alte versete?

În versetele citate din Scriptură, *Traducerea Lumii Noi* spune „mormânt de amintire” sau „morminte de amintire”, deoarece cuvântul original grecesc este *mnēmei'on*, Scripturile Creștine originale fiind scrise în limba greacă obișnuită de acum nouăsprezece secole. Acest cuvânt grecesc *mnēmei'on* este derivat din verbul ce înseamnă „a aminti” sau „a comemora”. Alte traduceri ale Bibliei poate redau acest cuvânt grecesc printr-un singur cuvânt, „mormânt”, în limba engleză, însă cuvântul „mormânt” nu exprimă pe deplin sensul cuvântului grecesc original. De ce? Pentru că „mormânt” în limba greacă este derivat de la verbul care înseamnă „a tăia, a reteza, sau a săpa”. Însă cuvântul grecesc *mnēmei'on* include gândul de a fi amintit sau al aducerii aminte.

Persoanele îndoliate pun o rudă moartă într-un mormânt pentru că vor să-și aducă aminte de cel decedat, și lor le place să creadă că acel individ va trăi din nou și că ele vor avea bucuria de a se întâlni cu el, din nou, într-o altă viață. Însă lucrul principal este acela de a fi amintit nu de oameni, ci de Atotputernicul Dumnezeu, de a fi păstrat în memoria Lui ca unul care merită o altă viață, prin învierea din morți.

Evident că atunci când Domnul Isus a spus: „Vine ceasul în care toți cei din mormintele de amintire vor auzi glasul Lui și vor ieși afară, cei care au făcut lucruri bune spre o înviere a vieții, cei care au practicat lucruri josnice spre o înviere a judecății”, El se referea la memoria lui Dumnezeu, la faptul că morții sunt păstrați în mintea lui Dumnezeu. Este foarte important ca noi să fim păstrați în memoria Lui, fiindcă El este singurul care are putere să ridice morții prin intermediul lui Isus Cristos, în timpul domniei Lui de o mie de ani peste omenire. Deoarece cuvântul grecesc folosit aici de Isus, *mnēmei'on*, include gândul memoriei, putem spera pentru cei care sunt morți în mormintele de amintire că ei vor fi amintiți de Dumnezeu printr-o înviere.

Cei care, după moarte, erau aruncați de evrei în valea Hinom, în afara Ierusalimului, sau în Gheenă (așa cum au numit-o grecii), erau distruși acolo și astfel nu erau înmormântați într-un *mnēmei'on*, sau mormânt de amintire. Aceasta a fost pentru că ei nu erau considerați vrednici a fi amintiți de poporul lui Dumnezeu, și prin urmare, au fost considerați nevrednici de a fi ridicați din morți la timpul hotărât de Dumnezeu. Prin urmare Gheena, valea din afara zidurilor Ierusalimului unde erau distruse gunoaiile și resturile orașului prin foc amestecat cu sulf, a ajuns să simbolizeze moartea a doua sau distrugerea veșnică din mâna lui Dumnezeu, anihilarea.

Prin urmare, Iuda Iscarioteanul, care l-a trădat pe Domnul Isus Cristos dușmanilor Lui, a fost numit de El „fiul pierzării” sau „fiul distrugerii”, însemnând că Iuda Iscarioteanul merita distrugerea veșnică și nu urma să fie favorizat cu o înviere. Iuda l-a trădat pe Isus scribilor și fariseilor; iar acestor lideri religioși Isus le-a spus: „Șerpi, pui de vipere, cum veți fugi de judecata Gheenei?” (Ioan 17:12; 6:70, 71; Mat. 23:33; 10:28). Astfel, când oamenii răi, nelegiuți, ca acei lideri religioși, au murit, ei au fost distruși atât trup cât și suflet, pentru că ei nu urmau să aibă nicio înviere și nu urmau să trăiască din nou, ca suflete, niciunde în universul lui Dumnezeu.

Așadar, Isus, când a vorbit despre învierea morților, s-a referit la locul unde ei dormeau în moarte ca morminte de amintire, arătând astfel că cei care erau acolo erau amintiți de Iehova Dumnezeu, care, la timpul stabilit de El, urma să-i

favorizeze cu o înviere la viață, cu toate oportunitățile pe care le oferea aceasta în lumea nouă a lui Dumnezeu.

Prea funebru

„Aș fi fost și eu însumi un slujitor, după câte știu,” a spus odată Oliver Wendel Holmes, „dacă un anumit preot nu ar fi privit și vorbit ca un antreprenor de pompe funebre”.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

13 aprilie: Cum stă Israelul cu Dumnezeu? Pagina 145.

20 aprilie: Altoire într-un măslin sălbatic. Pagina 151.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

Cum este posibil să avem o lume fără lacăte? P. 132, parag. 4.

De ce trebuie să eșueze Sionismul? P. 135, parag. 1.

Ce înseamnă să fii smerit? P. 137, parag. 3.

Ce promite Dumnezeu că a făcut referitor la cei smeriți? P. 138, parag. 5.

Unde au crescut martorii lui Iehova de la una la șazeci și nouă de adunări, în douăzeci și șase de ani? P. 140, parag. 3.

Cum își procură o soție un tânăr din teritoriile de nord ale Ghanei? P. 146, parag. 6.

De ce este imposibil ca evreii din timpurile moderne să continue datoriile proțești cerute de legea Mozaică? P. 147, parag. 15.

De ce este simbolizat Cristos în Biblie de un trunchi de copac? P. 152, parag. 5.

De ce tăierea Israelului natural de către Dumnezeu s-a dovedit a fi o binecuvântare pentru neamuri? P. 155, parag. 21.

Care este singurul guvern pe care îl autorizează Dumnezeu astăzi? P. 156, parag. 25.

De ce învierea celor morți depinde de amintirea lor? P. 159, parag. 4.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

15 Martie 1958

Nr. 6

Cuprins:

PĂSTORUL LUI ISRAEL	- Pag.189
UN REGE VA DOMNI ÎN DREPTATE	- Pag.195
PREGĂTEȘTE-TE PENTRU SFĂRȘITUL LUMII	- Pag.197
ÎNȚELEPCIUNE ȘI FERICIRE SUB
CONDUCEREA NOII LUMI	- Pag.201
CREȘTINII IUBITORI DE LIBERTATE	- Pag.204
CUVÂNTUL BIBLIC SCHIȚEAZĂ SERVICIUL
DE LA TEMPLU	- Pag.206
RĂSPÂNDIREA LUMINII ÎN NYASALANDUL
ÎNTUNECAT	- Pag.208
PĂSTORIREA TURMEI LUI DUMNEZEU	- Pag.210
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.219

*Vestitorul
Împărăției
lui Iehova*

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, „Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru păreri religioase.

‘Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate „Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

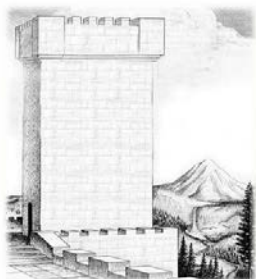
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

„Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in “The Watchtower” for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt’s version
Da – J. N. Darby’s version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham’s version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser’s version	Yg – Robert Young’s version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

PĂSTORUL LUI ISRAEL

*„O, Păstor al lui Israel,
pleacă-ți urechea, tu,
care-l conduci pe Iosif ca pe o turmă.
O, tu, care stai pe heruvimi,
strălucește.” - Ps. 80:1.*

IEHOVA, marele Creator, a stabilit cea mai minunată relație între Sine și iubitul Său Fiu, Domnul Isus Cristos, iar această relație este de neprețuit. Femeile și bărbații de pe pământ sunt invitați să vină în aceeași relație strânsă cu Iehova Dumnezeu și cu Fiul Său Isus Cristos și să fie binecuvântați. Această unitate este posibilă numai prin ascultare și dependență față de Dumnezeu, care îi ajută pe toți să trăiască în pace, în fericire și mulțumire și să fie așezați în asigurarea îngrijirii bogate a lui Iehova pentru ei. Această relație binecuvântată, așa cum este arătată prin Scripturi, împreună cu lucrarea lui Iehova Dumnezeu în interesul poporului Său este comparabilă unui păstor și oilor sale. Iehova Dumnezeu este păstorul lui Israel, Isus Cristos este Păstorul Drept, supraveghetorii în adunare sunt sub-păstori iar poporul lui Iehova sunt oile. Luând în considerare aceste adevăruri împreună vom fi făcuți fericiți.

2. Nu există în Biblie cuvinte mai mari de mângâiere decât acelea pe care le conține Psalmul 23. Marele Păstor este Iehova, Dumnezeul Cel Preaînalt, Creatorul Universului, iar El este îngrijitorul turmei Sale. David a fost cel care a compus Psalmul acesta, iar numele său, însemnând „drag, iubit”, desemnează exact pe Slujitorul iubit pe care Dumnezeu îl va ridica să fie singurul Păstor, adică, Isus Cristos. Astfel că „cel iubit” spune: „Iehova este păstorul meu. Nu voi duce lipsă de nimic. El îmi înviorează sufletul. El mă conduce pe cărările dreptății de dragul numelui Său.... Nu mă tem de nici un rău căci tu ești cu mine.” (Ps. 23:1,3,4). Cei care fac parte din turma lui Dumnezeu pot să exprime acum aceeași

încredere, căci El este Păstorul nostru. Iehova este un Dumnezeu puternic, un Dumnezeu teribil, cel care urăște nelegiuirea; totuși este un Dumnezeu al blândeții și al compasiunii, unul care veghează continuu asupra turmei Sale. El este Păstorul lui Israel, și noi suntem „turma pășunii Tale.” (Ps. 79:13). Nu vom duce lipsă niciodată. Ca și membrii turmei Sale, cu caracter blând, să citim în întregime psalmul douăzeci și trei și să medităm asupra promisiunilor lui plăcute și foarte prețioase.

3. Iehova a păstorit Israelul natural. „Calea ta a fost prin mare și cărarea ta prin multe ape. Urmele tale n-au fost cunoscute. Ți-ai condus poporul ca pe o turmă, prin mâna lui Moise și a lui Aaron.” (Ps. 77:19,20) Atunci când această turmă se abătea sau era neascultătoare, mâhnirea lui Dumnezeu era manifestată, însă El era încă păstorul lor. „O, Păstor al lui Israel, pleacă-ți urechea, tu, care-l conduci pe Iosif ca pe o turmă. O, tu, care stai pe heruvimi, strălucește. O, Dumnezeule, adu-ne înapoi la tine! Fă să-ți strălucească fața, ca să fim salvați!” (Ps. 80:1,3). Din cauza mândriei lui Iuda și a Ierusalimului, Marele Păstor a permis turmei Sale tipice să meargă în captivitate. Astfel că Ieremia a spus celor necredincioși: „Unde este turma ce ți-a fost dată, turma ta minunată?” - Ier. 13:20, AS.

4. După pedepsele asupra Israelului natural, Iehova a avut cuvinte mângâietoare pentru acea turmă: „Mângâiați, mângâiați pe poporul meu!, zice Dumnezeul vostru... și strigați către el, căci lupta lui a luat sfârșit, nelegiuirea lui a fost iertată,... Iată! Domnul Iehova va veni ca un puternic și brațul său va governa pentru el. Iată! Răsplata lui este cu el și plata pe care o dă el este înaintea lui. El își va păstori turma ca un păstor. Va aduna mieii cu brațul Său și-i va purta la sân. Va conduce cu grijă oile care alăptează.” (Isa. 40:1,2,10,11, AS). Câtă bunătate este exprimată în aceste cuvinte, și cât de pregnante în înțeles sunt pentru timpurile noastre!

5. În aceste zile din urmă, Marele Păstor, prin intermediul Păstorului Drept, Isus Cristos, și operând cu ajutorul clasei „servului credincios și înțelept”, își conduce turma spirituală afară din Egiptul antitipic, lumea modernă. El și-a eliberat poporul de autoritatea lumii vechi și de condițiile ei abominabile și întunecate, de sclavie, și i-a mutat în organizația Sa a Noii Lumi de lumină, libertate și fericire. Această minunată putere salvatoare a lui Iehova față de poporul Său a fost arătată de către numirea Regelui ales pe tronul ceresc în 1914 și prin războiul victorios din cer care a dus la alungarea din cer a lui Satan și a îngerilor lui răi. Apoi, în 1918, Iehova, împreună cu Regele Fiu, au apărut la templu pentru judecată și au început despărțirea „oilor” de „capre”. - Apoc. 12:7-9; Mat. 25:31-46

6. Captivitatea turmei Lui s-a încheiat. Ei nu mai sunt cicăliți și asupriți de către marele dușman al lui Dumnezeu, Satan. În special din 1922 Marele Păstor și Păstorul Drept le vorbesc mângâietor oilor. „El [Păstorul Drept] își va trimite îngerii cu sunet puternic de trompetă și ei îi vor aduna pe aleșii săi din cele patru vânturi, de la o margine la alta a cerurilor.” (Mat. 24:31). Toți cei care au fost eliberați cântă o cântare nouă despre eliberarea lor din lumea satanică și pentru

faptul că au intrat în societatea Noii Lumi a lui Dumnezeu: „Salvarea o datorăm lui Dumnezeu, care stă pe tron, și Mielului.” – Apoc. 7:3,10.

7. Marele Păstor, Iehova, și Păstorul Drept, Isus Cristos, au condus turma în condițiile binecuvântate de care se bucură astăzi. Ei, ca și martori ai lui Iehova, au fost conduși, hrăniți și protejați prin multe încercări și ispite din interior și din afară, de învățături false, de frați falși, de teroarea celor care ar fi vrut să-i devoreze. În acești ultimi patruzeci de ani martorilor lui Iehova nu le-a lipsit nici un lucru bun. Indiferent de cele mai rele și înfricoșătoare condiții din lume, Iehova și Cristos și-au protejat turma. Prin războaiele mondiale, închisori, lagăre de concentrare, revoluții, boli, epidemii, foamete, atacuri și ură de rasă, ei au fost conduși ca o turmă, conștienți în mod continuu de norul antitipic din timpul zilei și de stâlpul de foc din timpul nopții. Prezența lui Iehova și a Păstorului său Rege a fost cu ei tot timpul. Ei nu s-au temut de nimic rău. Cât de mare este favoarea de a-i avea pe ei ca păstori ai noștri! „Dumnezeul lui Iacov este o înălțime sigură pentru noi”. (Ps. 46:11) Acei martori ai lui Iehova care au trecut prin acești patruzeci de ani nu au pierdut niciodată o masă spirituală, nici nu au fost însetați după apa vieții. De fapt, ei au fost atât de îndestulați încât își puteau foarte bine permite să proclame, în beneficiul altora: „Voi, toți cei însetați! Veniți la ape! Și cei care n-aveți bani! Veniți, cumpărați și mâncați! Da, veniți, cumpărați vin și lapte fără bani și fără plată.” (Isa. 55:1, AS). Astăzi, după toți acești ani, nu sunt oare martorii lui Iehova plecați în fiecare zi? Ba da, chiar și oră de oră, oferind oamenilor cu bunăvoință invitația grațioasă: „Veniți, primiți hrană, veniți la izvoarele de apă. Aici sunt pășuni verzi. Păstorul lui Israel, El este păstorul nostru. Nu ne va lipsi nimic. El va pune masa înaintea noastră, în fața celor ce arată ostilitate față de noi. Vom bea și vom mânca, în timp ce Păstorul ne protejează”? Cum sunt poporul Lui precum oile! Te afli în acest binecuvântat și fericit staul? Poți spune cu certitudine, „Iehova este păstorul meu”? Dacă nu, atunci nu întârzia, ci vino în staul, departe de izolare și frig, și fă cunoștință cu oile lui Iehova și fii în pace.

PĂSTORUL CEL DREPT

8. Domnul Isus Cristos este Păstorul cel Drept, căci el însuși declară: „Eu sunt păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile și oile mele mă cunosc pe Mine.” (Ioan 10:14) El este bun și adevărat. Da, El este un Păstor credincios. Acest păstor reprezintă frumusețea Israelului, cel mai glorios din toată organizația lui Iehova. El este cel încântător, „complet de dorit”, „se distinge chiar și din zece mii.” (Cânt. 5:16,10). Nu putem decât să îl iubim și să îl adorăm, nu-i așa? „La tine, turn al turmei, colină a fiicei Sionului, se va întoarce, la tine se va întoarce negreșit fosta stăpânire, împărăția fiicei Ierusalimului.” (Mica 4:8, AS) Cu adevărat că stăpânirea a venit la El. El este „steaua strălucitoare a dimineții”, bucuria tuturor oamenilor. Nu numai că i s-a dat stăpânire, ci se și află pe tron acum. Prin urmare, oile sale „Nu vor mai suferi de foame, nici de sete și nu-i va mai bate nici soarele, nici vreo căldură dogoritoare, pentru că Mielul, care este în mijlocul tronului, îi va păstori și îi va călăuzi la izvoarele apelor vieții. Și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.” – Apoc. 7:16,17.

9. Păstorul nostru, Domnul Isus, este unul adevărat și pe care te poți baza, care s-a dovedit a fi o oaie credincioasă și ascultătoare; iar pentru acest motiv El este acum înălțat la cea mai glorioasă poziție din cer. Scripturile spun: „El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au venit în existență prin el și fără el n-a venit nimic în existență. Ceea ce a venit în existență prin el era viață, iar viața era lumina oamenilor.” (Ioan 1:2-4). Cuvântul din proverbe spune: „Atunci când [Dumnezeu] a pregătit cerurile, eu eram acolo; când a trasat un cerc pe fața adâncului de ape, când a întărit norii sus..... când a hotărât temeliile pământului, atunci eram lângă el ca meșter iscusit și zi de zi îmi arăta afecțiune, iar eu mă bucuram tot timpul înaintea lui.” (Prov. 8:27-30). La timpul potrivit acest Fiu înțelept a venit pe acest pământ asemeni unui om pentru a furniza prețul pentru cumpărarea turmei lui Dumnezeu. El însuși a spus: „Am venit ca ei să aibă viață și s-o aibă din abundență.... Îmi dau sufletul pentru oile Mele. Și mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Și pe acelea trebuie să le aduc, iar ele vor asculta glasul meu și vor fi o singură turmă cu un singur păstor. De aceea mă iubește Tatăl: pentru că îmi dau sufletul pentru oile mele”. (Ioan 10:10-17) Apostolul Pavel scrie: „Căci voi cunoașteți bunătatea nemeritată a Domnului nostru Isus Cristos: deși era bogat, el a devenit sărac de dragul vostru, pentru ca voi să deveniți bogați prin sărăcia lui.” „El s-a golit pe sine și a luat forma unui sclav și a venit să fie asemeni oamenilor. Mai mult decât atât, atunci când s-a descoperit pe sine fiind om, el s-a umilit pe sine și a devenit ascultător până la moarte, da, moarte pe stâlpul de tortură. Pentru acest motiv Dumnezeu l-a înălțat la o poziție superioară și cu bunătate i-a dat numele care acum este deasupra oricărui alt nume.” (2 Cor. 8:9; Filip. 2:7-9) Ce păstor! El este cel pe care toți îl căutăm și pe care îl urmărim cu bucurie. Păstorul, care este și Miel, este adorat de toți cei care se numesc oile lui Dumnezeu. Cât de binecuvântați suntem să știm aceste lucruri minunate!

10. El este acum Regele regilor, adevăratul Păstor-Rege, Mielul de pe tron, „iubitul” lui Iehova și Mielul sacrificat: „Și am auzit glasul multor îngeri... ziceau cu glas tare: „Mielul care a fost înjunghiat este demn să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, onoarea, gloria și binecuvântarea””. (Apoc. 5:11,12). Pentru că a făcut voința Tatălui Lui și pentru că a fost ascultător și asemeni oilor, El se bucură de aceste mari onoruri. Mielul înjunghiat al lui Dumnezeu ridicat din morți este acum marele Rege și cel mai puternic Conducător, sub Suveranul Suprem, Iehova.

11. Vrei să fii un sub-păstor credincios și adevărat și de asemenea o oaie ascultătoare? Dacă vrei, atunci trebuie să îl urmezi pe Lider, Isus Cristos. Ia în considerare mai departe calea lui de acțiune, pentru ca umilința, smerenia și curajul Lui să poată să devină exemplul tău. El a spus: „Cel plătit, care nu este păstor și ale cărui oi nu sunt ale lui, când vede lupul venind, lasă oile și fuge — iar lupul le răpește și le împrăștie —, pentru că este plătit și nu-i pasă de oi.” (Ioan 10:12,13). În zilele de demult oile erau încredințate de preferință fiilor sau fiicelor și nu unor angajați. De exemplu, David a avut grijă de oile tatălui său, iar o dată a relatat despre însărcinarea sa, spunând: „Slujitorul tău era păstor în mijlocul turmei

tatălui său. Și a venit un leu, ba încă și un urs, și fiecare a dus câte o oaie din turmă. Eu am ieșit după el, l-am doborât și i-am smuls-o din gură. Când s-a ridicat împotriva mea, l-am apucat de barbă, l-am doborât și l-am ucis.” (1 Sam. 17:34,35). David era un păstor adevărat. Cea mai mare preocupare a lui era să protejeze oile. Domnul Isus Cristos a făcut același lucru pentru turma Tatălui Său ceresc, punându-și în pericol viața și în cele din urmă murind pentru ea.

12. El a protejat oile de liderii falși din zilele lui. Iată două exemple în această privință. Unul, înregistrat de apostolul Matei, a fost ocazia când Fariseii și cărturarii au încercat să le facă rău discipolilor lui Isus prin simpla organizare a unei campanii prin care să îi găsească vinovați de încălcarea tradițiilor. Ei l-au întrebat pe Isus: „De ce încalcă discipolii tăi tradiția bătrânilor? De pildă, ei nu-și spală mâinile înainte să mănânce.” Luați aminte cum a avut el grijă de oile lui și cum le-a protejat. Ca răspuns, El a spus: „Dar voi de ce încălcați porunca lui Dumnezeu din cauza tradiției voastre?” Mai departe El i-a muștră, citând Scripturi din Isaia. Acești falși religioniști au știut că au fost înfrânți în atacul lor, căci discipolii Lui au venit la el și au spus: „Știi că fariseii s-au poticnit când au auzit ce-ai spus?” Da, Păstorul Drept era ferm pe poziție, îngrijindu-se de interesele oilor. - Mat. 15:1-4,12.

13. Cealaltă ocazie a fost când era în Grădina Ghetsimani, în ultima seară pe care o petrecea cu turma Lui mică. El a oferit rugăciuni pentru turma lui, iar acum propriul său discipol Iuda l-a trădat acolo, în grădină. „Iuda a luat trupa de soldați și gărzile trimise de preoții principali și de farisei și a venit acolo cu torțe, lămpi și arme. Știind tot ce avea să vină peste el, Isus a ieșit în față și i-a întrebat: „Pe cine căutați?” Ei i-au răspuns: „Pe Isus Nazarineanul’ Atunci el i-a întrebat din nou: „Pe cine căutați?” Ei au zis: „Pe Isus Nazarineanul’. Isus a răspuns: „V-am spus că eu sunt. Dacă pe mine mă căutați, lăsați-i pe aceștia să plece”, ca să se împlinească cuvântul pe care îl spusese: „Dintre aceia pe care mi i-ai dat n-am pierdut pe niciunul.” (Ioan 18:3-9). Aici vedem pe Păstorul Drept în acțiune, protejându-și oile. Chiar și în acest timp El se gândea mai mult la ele decât la el însuși, atunci când a spus: „Luați-mă pe mine, însă eliberați-i pe ei.” El a venit să-și dea viața pentru oi și asta a făcut. Nici unul dintre ei nu s-a pierdut.

14. Oare de ce a spus El asta? În primul rând, trebuie să înțelegem că El nu a venit pe pământ pentru afacerile proprii, ci ca un agent mareț și ambasador al lui Iehova. Totuși, El este cheia pentru toate afacerile lumii, căci ceea ce spune și face El afectează fiecare persoană vie și orice autoritate sau putere. El poate să țină în viață sau să distrugă. El este temeliea noii lumi. Totuși voința lui Iehova a fost începutul și sfârșitul a tot pentru El. El a fost complet ascultător. El a spus: „Pentru că am coborât din cer ca să fac nu voința mea, ci voința celui care m-a trimis. Iată voința celui care m-a trimis: să nu pierd nimic din tot ce mi-a dat, ci să-l înviez în ziua din urmă. Căci aceasta este voința Tatălui meu.” - Ioan 6:38-40.

15. Păstorul adevărat nu a pierdut nici una dintre oile Tatălui său: „Când eram cu ei, vegheam asupra lor datorită numelui tău pe care mi l-ai dat. I-am păzit și niciunul dintre ei n-a fost distrus, decât fiul distrugerii, pentru a se împlini cuvântul Scripturii.” (Ioan 17:12) O înregistrare perfectă! În timp ce noi nu putem

atinge perfecțiunea, putem, în mod sigur, să mergem pe un drum foarte lung către ea, dacă urmăm exemplul Lui. Grija lui permanentă era să facă un singur lucru, și anume, „voința celui care m-a trimis.” (Ioan 4:34). Luați aminte că și El se afla sub instrucțiunea de a avea grijă, de a conduce și de a hrăni oile. Nu trebuia să piardă nici una. Pentru a înțelege mai bine această relație strânsă între Tată și Fiu ar trebui ca inimile noastre să fie pline de recunoștință. Isus îl servește pe Iehova în dragoste și cu frică. „În zilele cărnii sale, Cristos i-a făcut implorări și cereri cu strigăte puternice și lacrimi Celui care putea să-l salveze de la moarte și a fost ascultat pentru teama lui sfântă.” - Evrei 5:7.

16. În ceasul celei mai mari încercări, stând singur, cu nimeni pe pământ care să-l ajute, El s-a rugat: „Tată, dacă vrei, îndepărtează de la mine paharul acesta! Totuși, să se facă nu voința mea, ci a ta!” (Luca 22:42) Apoi a spus din nou: „Temeți-vă mai degrabă de cel care poate să distrugă atât sufletul, cât și corpul în Gheenă!” (Mat. 10:28) El a trăit cu frică de Iehova Dumnezeu, recunoscându-și responsabilitățile față de oi. Gândiți-vă! Suntem noi așa de afectați, nerăbdători să dăm un raport bun despre lucrarea noastră, ca un păstor care se îngrijește de oile lui Dumnezeu? El este exemplul perfect. Ne dorim noi oare, mai presus de toate lucrurile, aprobarea lui Iehova? Punem noi, oare, grija de turma lui Dumnezeu mai presus de alte considerații din ziua de astăzi?

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum este ilustrată relația dintre Iehova Dumnezeu, Isus Cristos și poporul Său?
2. În ce fel oferă mângâiere asigurările exprimate în Psalmul 23?
3. Cum a păstorit Iehova Israelul natural?
- 4,5. Explicați Isaia 40:1,2,10,11, așa cum se aplică la (a) Israel; (b) poporul lui Dumnezeu de astăzi?
6. Ce salvare este îndeplinită astăzi și cum?
7. Descrieți grija Marelui Păstor de turma Sa, în timpul acestor ultimi patruzeci de ani.
8. Cine este Păstorul cel Drept, și de ce răspundeți așa?
9. Cum știm că Păstorul cel Drept este loial, demn de încredere și credincios?
10. Ce poziție ocupă acum Mielul lui Dumnezeu?
11. (a) De ce nu i se dă lucrarea de păstorire unui om plătit? (b) Arătați grija lui David pentru oile tatălui său.
- 12,13. Explicați, cu exemple, cum și-a protejat Păstorul cel Drept oile.
14. Ce roluri a împlinit el pentru a se ocupa de afacerea Tatălui său?
15. Ce exemplu perfect le dă Păstorul cel Drept la toți ceilalți păstori?
16. Și-a îndeplinit Păstorul cel Drept lucrarea cu teamă de Iehova?

**UN REGE
VA DOMNI ÎN
DREPTATE**

CÂND Isus a intrat umil în Ierusalim, călare pe un asin, o mulțime de oameni au întins ramuri de copaci și haine pe jos. L-au primit pe el ca fiind Regele și Eliberatorul lor strigând: „Salvează-l, te rugăm, pe Fiul lui David! Binecuvântat este cel care vine în numele lui Iehova! Salvează-l, te rugăm, tu care ești în înălțimi!” (Mat. 21:9). Acești oameni și-au pus speranța în El pentru o împărăție de pace.

De-a lungul secolelor care au trecut din acea zi, mulțimi întregi au auzit de acest Rege. Ei și-au exercitat credința în El și au pretins a fi urmașii Lui. Mulți și-au numit chiar și copiii cu numele discipolilor Lui. Astfel nume precum: Ioan, Iacov, Petru, Matei, Toma și Pavel au devenit comune printre ei. Acea parte a lumii în care ei predominau a fost cunoscută sub numele de Creștinătate.

Cu toate că acești oameni au declarat supunere Prințului Păcii, ei nu au trăit în pace. Ei au ignorat porunca lui de a se iubi unul pe celălalt. În loc de asta ei s-au urât, torturat și omorât. Cele mai distructive și de temut războaie s-au abătut asupra omenirii. Totuși acești oameni se imaginează a fi urmașii lui Cristos. Ei cred că sunt creștini. Unii chiar cred că Creștinătății îi revine datoria de a instaura împărăția lui Cristos pe pământ.

Este greu de înțeles cum își poate imagina cineva că Împărăția lui Cristos poate fi stabilită de către oameni, care nu au nici un respect față de legile lui Dumnezeu sau pentru principiile pe care i-a învățat Cristos.

Doar pentru că oamenii Creștinătății vorbesc despre El în bisericile lor și își numesc copiii cu numele discipolilor nu înseamnă că ei Îl urmează cu adevărat. Aceasta nu înseamnă că ei vor fi cei care vor întemeia Împărăția lui Cristos sau că vor deveni supușii acesteia. Cei care sunt cu adevărat urmașii lui Cristos gândesc la fel cum a gândit El, trăiesc după aceleași principii drepte cum a trăit și el și predică aceleași adevăruri Scripturale cum a făcut și el. Ei nu manifestă dragoste pentru Regele, Isus Cristos, și în același timp caută prietenia lumii, pe care Biblia o identifică dușmanul Lui.

Relațiile înrăutățite dintre națiuni determină pe unii oameni să creadă că domnia lui Cristos este la secole distanță. Acest punct de vedere a fost exprimat recent de către un analist militar, când a spus: „Mileniul încă este în fața noastră cu secole. Nu există așa ceva ca o soluție permanentă la toate problemele; una poate fi rezolvată doar pentru a fi înlocuită cu alta. Nu există siguranță absolută sau completă - și nu va fi niciodată într-o lume în care vorbim despre viață și moarte”.

Acțiunile națiunilor nu alcătuiesc baze solide pentru o asemenea concluzie. Împărăția lui Cristos nu îi așteaptă pe ei să înceapă să acționeze ca oameni

civilizați în locul animalelor sălbatice fără rațiune, care sunt gata să sară unele la gâtul celorlalte. Împărăția nu așteaptă ca oamenii Creștinătății să înceapă să trăiască după principiile creștine. Dacă ar fi așteptat, așteptarea să vină domnia mileniului Său nu s-ar fi întins timp de secole, ci veșnic.

Dumnezeu i-a dat lui Cristos autoritatea și puterea de a începe să-și exercite dominația completă asupra pământului, la timpul potrivit. Acțiunile națiunilor nu au nici un fel de putere atunci când va începe domnia Lui. El nu trebuie să aștepte până ce Creștinătatea și păgânii vor deveni creștini. De fapt, Cristos este deja pus în puterea Împărăției și conduce în mijlocul dușmanilor săi, așa cum este prezis în Psalmul 110.

La timpul potrivit al lui Dumnezeu acest Rege ceresc va curăța pământul. Păgânii și Creștinătatea vor fi șterse de pe față pământului. „Cere-mi și-ți voi da națiunile ca moștenire și marginile pământului ca proprietate. Le vei zdrobi cu un sceptor de fier, le vei sfărâma ca pe vasul unui olar.” (Ps. 2:8,9). Aceasta este singura cale pentru a-i opri pe ei din cursul lor nebun de distrugere. Nu poate să existe nici o coexistență între ei și împărăția lui Cristos.

O mare mulțime de oameni recunosc ipocrizia și fărâdelegea Creștinătății și îi întorc spatele. Ei refuză să ia parte la orice război sau ură a lor. Prin punerea la o parte a armelor de război pentru a trăi vieți pașnice, ei au făcut exact cum este prezis de Biblie: „Însă în zilele din urmă se va întâmpla că ... multe națiuni se vor duce și vor spune: ‘Veniți, să ne suim la muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacob, și el ne va învăța căile sale, iar noi vom umbla pe cărările sale’. ... El va judeca între multe popoare și va hotărî cu privire la națiuni puternice, îndepărtate. Ei își vor transforma săbiile în brăzdare și sulitele în cosoare.” - Mica 4:1-3, AS.

Acești oameni iubitori de pace fac cunoscut lumii că Regele lor este Cristos și că împărăția lui este guvernarea în care au încredere pentru siguranță, dreptate și pace. Asemeni unor oameni care formează societatea unei Noi Lumi, ei vor realiza promisiunile făcute în legătură cu domnia milenară a lui Cristos.

Faptul că acești oameni au învățat căile păcii într-o lume sfâșiată de războaie, și că sunt uniți în dragoste, în ciuda diferențelor de naționalitate și de rasă, este o dovadă că societatea poate exista în pace și securitate. Acest lucru a fost observat de un ziar Australian care spunea: „Martorii lui Iehova reprezintă singura mișcare de pace din această lume care poate reuși Ei au demonstrat că este posibil să trăiască împreună în pace.” Ei sunt capabili să trăiască în pace fiindcă îl urmează pe Cristos așa cum au făcut și discipolii acestuia și nu cum face Creștinătatea.

După ce Cristos va curăța pământul de sistemul prezent, acești oameni smeriți, iubitori de pace, vor împlini cuvintele lui Isus: „Fericiti sunt cei smeriți, căci ei vor moșteni pământul.” (Mat. 5:5, AV). Securitatea și pacea lor nu vor fi amenințate de oameni fără scrupule, căci „cei răi nu vor mai fi”. Aceasta este o asigurare a faptului că Cristos va conduce pământul în dreptate. El va împlini speranțele acestor oameni care l-au salutat ca Rege în acea zi în care a intrat călare în Ierusalim, pe un asin.

Iehova va da putere poporului Său. Iehova îl va binecuvânta pe poporul său cu pace. - Ps. 29:11.

De ce ar trebui Iehova să distrugă lumea? Ce a făcut aceasta să merite o asemenea soartă? Putem să scăpăm de la distrugere?

„Sfârșitul tuturor lucrurilor s-a apropiat! Să aveți o minte sănătoasă și să fiți treji în vederea rugăciunilor.” Această avertizare vitală a fost scrisă de către inspiratul apostol Petru. Pentru aceia care se întreabă ce „sfârșit” al căror „lucruri” avea el în minte, apostolul clarifică problema, explicând următoarele: „Totuși, ziua lui Iehova va veni ca un hoț și în ziua aceasta cerurile vor trece cu un zgomot șuierător, iar elementele, fiind foarte încinse, vor fi descompuse, și pământul și lucrările de pe el vor fi descoperite.” Sfârșitul complet al lumii prezente de răutate este cel care s-a apropiat. Ce ar trebui să facem? Cum ar trebui să acționăm? Unde am putea găsi protecție, și cum? Multe întrebări ne vin repede în minte o dată ce faptul se petrece, și anume că sfârșitul complet al acestei lumi rele s-a apropiat. - 1 Pet. 4:7; 2 Pet. 3:10.

Mulți, citind publicațiile martorilor lui Iehova, înțeleg, într-un mod considerabil, acest mesaj ce îndreaptă atenția spre problemele de pe pământ, apropierea de marea bătălie a Armagedonului și teribila răutate care iese acum în evidență. Fie că s-a publicat sau nu ceva, necazurile sunt aici. Nu cei din poporul lui Iehova le aduc, nu sunt responsabili de ele acum, că acestea sunt aici, și nu au nimic de-a face cu decizia referitoare la când se va sfârși totul. Cu toate acestea, ei își folosesc timpul, forța și banii să spună altora ce înseamnă toate acestea, nu să beneficieze de vreo schemă egoistă sau de vreo organizație, ci să îi ajute pe semenii lor și să îndeplinească voința lui Dumnezeu. Te-ai gândit vreodată cât de teribil ar fi ca sfârșitul lumii să vină fără să fim informați sau să ne putem procura o oarecare oportunitate de a scăpa de el?

Și de ce ar distruge Iehova această lume rea? Răspunsul este dat arătând spre relațiile Lui cu Israel. El a transformat acel ținut frumos într-o sălbăticie cruntă. De ce a făcut Iehova acest lucru? El declară: „Iar generația viitoare, fiii voștri care se vor ridica după voi, vor spune.... da, toate națiunile vor spune negreșit: „De ce i-a făcut așa Iehova acestei țări? De ce văpaia acestei mari mâinii?” Atunci se va spune: „Deoarece au părăsit legământul lui Iehova, Dumnezeuul

strămoșilor lor,... S-au dus și le-au slujit altor dumnezei și s-au plecat înaintea lor, dumnezei pe care nu-i cunoscuseră și pe care El nu li-i dăduse. Atunci Iehova s-a aprins de mânie împotriva acestei țări, aducând asupra ei tot blestemul scris în cartea aceasta.” - Deut. 29:22, 24-27.

Sute de ani mai târziu, în 607 î.Cr, această distrugere chiar a avut loc. Profetul Ieremia a avertizat Israelul dinainte și a explicat acelor care atunci căutau un motiv: „Fiindcă părinții voștri m-au părăsit, zice Iehova, și au mers după alți dumnezei, le-au slujit și s-au închinat lor, n-au respectat legea mea. Iar voi ați făcut chiar mai rău decât părinții voștri și iată că umblați fiecare în încăpățânarea inimii lui rele și nu ascultați de mine”. (Ier. 16:11,12, AS) Domnul Isus a pronunțat aceeași judecată în ceea ce privește închinătorii falși din vremea Lui. „Șerpi, pui de vipere, cum veți fugi de judecata Gheenei?... ca să vină asupra voastră tot sângele celor drepti vărsat pe pământ, de la sângele dreptului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați ucis între sanctuar și altar. Adevărat vă spun: Toate lucrurile acestea vor veni peste această generație.” - Mat. 23:33,35,36.

PĂRĂSINDU-L PE IEHOVA ASTĂZI

Această lume rea din zilele noastre l-a părăsit și ea pe Iehova Dumnezeu. Multe națiuni ce se mărturisesc creștine sunt doar cu numele în zilele noastre. Cuvântul lui Iehova este dat la o parte, închinarea lui Iehova este uitată. Idolatria este peste tot. Oamenii nu mai ascultă avertizările. Ei sunt rebeli. Ei refuză să-și părăsească urâcioasele căi și să se întoarcă să-l servească doar pe adevăratul Dumnezeu. Așa-zisa Creștinătate este vinovată de toate păcatele comise de Israelul din vechime, care a adus asupra lui bine-meritele distrugeri ale Ierusalimului în 607 î.Cr și 70 d. Cr. Astfel judecățile lui Dumnezeu se revarsă asupra acestei lumi rele de acum.

Cuvântul Său profetic care descrie păcatele poporului tipic din vechime se aplică acum cu o forță mai mare asupra națiunilor lumii de astăzi. Luați aminte cum profețiile din Scripturi fac acest lucru cert: „Voi pedepsi lumea pentru răutatea ei și pe cei răi pentru nelegiuirea lor. Voi face să înceteze aroganța celor mândri și voi înjosi trufia tiranilor”. „Nu vă temeți de mine?, zice Iehova. Nu tremurați în prezența mea? ... Poporul acesta însă are o inimă încăpățânată și răzvrătită.” „Pământul a fost pângărit de locuitorii lui, căci au încălcat legile și regulile, au călcat legământul veșnic. De aceea, blestemul a devorat pământul, iar locuitorii lui sunt considerați vinovați. De aceea, locuitorii pământului sunt arși și n-au mai rămas decât foarte puțini oameni.” (Isa. 13:11; Ier. 5:22,23; Isa. 24:5,6, AS). Națiunile nu numai că resping adevărul, dar luptă totodată împotriva lui Iehova, împotriva Unsului Său și împotriva împărăției lui Cristos, formează o conspirație pentru a zădărnici scopul lui Iehova, devin agenți și purtători de cuvânt ai lui Satan, sunt iubitori de rău, blasfematori, călcători de legământ, batjocoritori, având o formă de devotament evlavios, însă negând puterea. (Ps. 2; Isa. 8:9-15, AV; Apoc. 16:13,14; 2 Tim. 3:1-5; 2 Pet. 3:3,4). Condamnarea la distrugere, prin urmare, este în mod drept decretată asupra tuturor națiunilor, incluzând Creștinătatea.

Cât de răspândită va fi această distrugere? Apostolul Petru spune: „Sfârșitul complet al tuturor lucrurilor.” De asemenea, el vorbește despre întreaga lume care va fi distrusă. Ieremia prezice extinderea ei, spunând: „Așa zice Iehova al armatelor: Iată, răul va merge de la o națiune la alta și o mare furtună se va stârni din cele mai îndepărtate părți ale pământului. Da, cei uciși de Iehova vor fi în ziua aceea de la un capăt al pământului până la celălalt. Nu vor fi nici jeliți, nici adunați, nici îngropați. Vor ajunge ca bălegarul pe fața pământului.” (Ier. 25:32,33, AS) Vorbind despre același eveniment devastator, Isus a spus: „Rugați-vă neîncetat ca fuga voastră să nu fie iarna, nici în zi de sabbat, căci atunci va fi un necaz mare, cum n-a mai fost de la începutul lumii până acum, nu, și nici nu va mai fi.” (Mat. 24:20,21). Astfel, Scripturile descriu grafic „sfârșitul tuturor lucrurilor” - o distrugere ce va lovi toate națiunile.

CURSUL ÎNTELEPT

Apostolul Pavel spune: „Fiindcă toate aceste lucruri vor fi astfel descompuse, ce fel de persoane trebuie să fiți voi în acte de conduită sfântă și în fapte de devoțiune sfântă.” (2 Pet. 3:11) Din nou, el scrie: „Să aveți o minte sănătoasă și să fiți treji în vederea rugăciunilor.” (1 Pet. 4:7) A avea o minte sănătoasă înseamnă să fii treaz, să ai control de sine și să fii temperat. Înseamnă să faci dreptate semenului, să îl onorezi și să îl venerezi pe Iehova Dumnezeu cum se cuvine. Mintea afectează tot ceea ce facem, ceea ce auzim și ce citim, cum conversăm, cum ne rugăm, cum învățăm pe alții, cum predicăm, cum urmărim interesul în vizitele ulterioare, cum conducem studiile Biblice, cum ne confruntăm cu situațiile adverse. Prin sănătatea minții evităm credulitatea, presupunerile, mândria, lăcomia, materialismul, excesele și nerăbdarea. În aceste zile, când lumea este zguduită din temelii, avem nevoie de echilibru, de o minte sănătoasă. Să știi ceea ce faci și de ce faci acel lucru.

„Fiți treji în vederea rugăciunilor”. A fi vigilent înseamnă a fi treaz, prevăzător. Cum se poate acest lucru în vederea rugăciunilor? Domnul Isus a spus: „Vegheați și rugați-vă neîncetat, ca să nu cădeți în ispită! Spiritul este înflăcărat, dar carnea este slabă.” (Marcu 14:38) Diavolul este întotdeauna atent să distrugă credința noastră și să aducă neascultare și necredincioșie care merită moarte. Vegheați ca să nu cădeți în aceste capcane înșelătoare. Rugați-vă fără încetare în timp ce căutați alte oportunități de a face voința lui Iehova și de a-i ajuta pe cei din poporul Lui. Ne aflăm în zilele din urmă. Fiți vigilenți! Nu trebuie să tratăm rugăciunea superficial. În acel moment vorbim chiar cu marele Creator și Dumnezeul Cel Preaînalt al universului. Să nu cădeți niciodată într-o stare nepăsătoare în ceea ce privește rugăciunea. Este un privilegiu prețios.

Rugați-vă ca să aveți posibilitatea să scăpați de distrugerea ce va veni acum asupra lumii, pentru aproapele vostru, pe care trebuie să îl iubiți ca pe voi înșivă. Rugați-vă cu un scop în minte. Priviți spre rugăciune, fiți frecvenți în rugăciunile voastre. Să nu lăsați să treacă o zi fără să oferiți rugăciune cu recunoștință. Păstrați-vă conștiința curată înaintea lui Iehova Dumnezeu, ca rugăciunile voastre să nu fie împiedicate. Rugați-vă și continuați să vă rugați!

Dacă mergeți împreună cu această lume veche, dacă acum nu vă îndepărtați de căile ei, atunci nu veți putea să vă rugați cum trebuie, căci veți încerca să fiți atenți la două lucruri în același timp, iar aceasta nu se poate. Veți avea mintea împărțită în două. Căutați noua lume a dreptății. Căutați sfârșitul vechii lumi pline de răutate. Rugați-vă lui Iehova prin intermediul lui Isus Cristos, ca să fiți aprobați să scăpați de aceste lucruri teribile ce urmează să se întâmple vechii lumi. Aduceți-vă aminte întotdeauna, vechea lume a fost condamnată și va fi distrusă, iar „sfârșitul complet al tuturor lucrurilor s-a apropiat”. Cât de aproape este? Cine ar putea afirma data și ora? Ar fi, cu siguranță, suficient ca noi să vedem acum că lucrurile care au fost prezise încep acum să se împlinescă. De asemenea, aceste semne se vor împlini în timpul acestei generații, semne ce au început în 1914. Da, sfârșitul complet se apropie. Să fim, deci, cu o minte sănătoasă, vigilenți în ceea ce privește rugăciunile. Să fim treji în gândire și în acțiune și să ne rugăm neîncetat. Astfel, ne putem trăi viețile ca și copiii ai lui Dumnezeu, în sfințenie și puritate, și să ne îndeplinim serviciul, spre binecuvântarea noastră și a altor mulțimi de persoane asemănătoare oilor, și spre justificarea Domnului Suveran, Iehova.

Adunări memorabile ale poporului lui Dumnezeu

Cu mai mult de cincisprezece secole înainte de era creștină a avut loc o adunare de neuitat a închinătorilor lui Iehova, la poalele Muntelui Sinai. O mulțime de peste două milioane de oameni erau adunați acolo de aproape un an. Înaintea ochilor lor uimiți Dumnezeu și-a manifestat prezența într-o manieră frapantă: „În cea de-a treia zi, când s-a făcut dimineață, au fost tunete, fulgere și un nor gros pe munte și s-a auzit un sunet foarte puternic de corn, astfel că tot poporul din tabără tremura. Atunci Moise a scos poporul din tabără în întâmpinarea adevăratului Dumnezeu și ei s-au oprit la poalele muntelui. Tot muntele Sinai fumea, pentru că Iehova coborâse pe el în foc, și fumul se ridica la fel ca fumul unui cuptor și tot muntele se cutremura foarte tare.” – Ex. 19:16-18.

Această adunare mare a fost marcată nu doar de o manifestare a prezenței lui Iehova, ci și de instrucțiunile personale pe care El le-a dat. El a comunicat cu ei și chiar le-a dat o lege detaliată. Aceasta a fost într-adevăr o adunare remarcabilă.

Multe secole mai târziu a avut loc o altă adunare memorabilă în Ierusalim. Ea a fost în momentul în care templul finalizat a fost dedicat de Solomon. Aici a fost o altă adunare în care Dumnezeu și-a manifestat prezența într-un mod vizibil. „Casa lui Iehova s-a umplut cu un nor, și din cauza norului preoții n-au mai putut rămâne să slujească, fiindcă gloria lui Iehova umplea casa adevăratului Dumnezeu”. (2 Cron. 5:13). Această adunare de neuitat a durat cincisprezece zile.

O adunare mult mai mică, dar foarte remarcabilă, a avut loc în anul 33 d. Cr. Aceasta a fost adunarea discipolilor lui Cristos, într-o cameră de sus, în ziua Cincizecimii. În timpul acestei mici adunări s-a manifestat într-un mod vizibil forța activă a lui Dumnezeu prin ceea ce părea ca niște limbi de foc. „Deodată, din

cer s-a auzit un zgomot ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa în care stăteau. Și au văzut niște limbi ca de foc, care s-au împărțit, așezându-se câte una pe fiecare dintre ei. Toți s-au umplut de spirit sfânt și au început să vorbească în alte limbi, așa cum îi făcea spiritul să vorbească.” – Faptele 2:2-4.

Datorită puterii miraculoase pe care au primit-o ei au putut vorbi vestea bună despre Regele și împărăția lui Dumnezeu în limbile native ale multor oameni care se adunaseră în Ierusalim, pentru sărbătoarea Cincizecimii. Această manifestare uimitoare a puterii lui Dumnezeu a făcut din aceasta o adunare de neuitat.

Închinătorii moderni ai lui Iehova Dumnezeu au avut, de asemenea, adunări de neuitat, chiar dacă puterea lui Dumnezeu nu a fost manifestată în modul minunat din adunările de demult. A fost, de exemplu, adunarea de nouă zile la Cedar Point, Ohio, în anul 1922. La această adunare spiritul lui Dumnezeu i-a trezit poporul să meargă înainte, într-o lucrare la nivel global de a vesti pe Rege, Cristos Isus, și Împărăția. Astăzi această veste bună este proclamată de mai mult de 700 000 de martori zeloși.

Primul mare congres internațional al martorilor lui Iehova s-a ținut în Cleveland, Ohio, în 1946. El a stabilit modelul pentru viitoarele adunări în masă ale poporului lui Iehova. El a fost o pregustare a congreselor imense ținute în orașul New York, în 1950 și în 1953. Adunările din New York au fost remarcabile prin faptul că la ele au fost prezenți mai mult de 100 000 de oameni.

La adunarea din 1950 martorii lui Iehova au fost încântați cu lansarea unei noi traduceri a Scripturilor Grecești Creștine, de către Comitetul de Traducere al Bibliei Lumii Noi. Adunarea din 1953 s-a dovedit a fi cea mai mare adunare a martorilor moderni ai lui Iehova. La această adunare a avut loc cea mai mare cufundare în masă din lume, când mai mult de 4 600 de oameni și-au simbolizat, prin botezul în apă, dedicarea de a sluji pe Dumnezeu. Dar chiar dacă aceste două adunări au fost mari, cea planificată pentru vara aceasta va fi și mai mare. Ea va fi a treia adunare internațională în New York și va fi, fără îndoială, o altă piatră de hotar în istoria adunărilor memorabile ale poporului lui Dumnezeu.

ÎNȚELEPCIUNE ȘI FERICIRE SUB CONDUCEREA NOII LUMI

Oamenii care vor să trăiască liberi, fericiți și prosperi caută întotdeauna o guvernare bună. De ce? Răspunsul este evident. O bună guvernare răspândește fericire. O guvernare proastă răspândește supărare, nefericire. Acest principiu este afirmat în următoarele cuvinte: „Când cei dreپți sunt la putere, poporul se bucură, dar când stăpânește cel rău, poporul suspină.” - Prov. 29:2, AT.

Noua lume va fi plină de bucurie, deoarece guvernarea ei va fi complet dreaptă. O examinare a Cuvântului scris al lui Iehova va aduce în atenția noastră dovezi solide că acest lucru este adevărat.

Guvernare bună a existat în zilele lui Solomon, regele Israelului, în timp ce acesta era credincios lui Iehova, pe care îl reprezenta ca Rege. Solomon a pus în aplicare principiile pe care el le-a învățat de la David, tatăl său, care l-a precedat pe acesta pe tron. David a spus: „Când cel ce domnește peste oameni este drept și domnește în teamă de Dumnezeu, este ca lumina dimineții, când soarele strălucește într-o dimineață fără nori. Lumina și ploaia fac să răsară iarba din pământ. Căci oare nu este la fel casa mea înaintea lui Dumnezeu?” Cu siguranță, familia lui Solomon era „așa înaintea lui Dumnezeu”, căci fiecare zi era o zi fericită. Raportul spune: „Iuda și Israel erau mulți la număr, ca firele de nisip de pe țărmul mării. Și mâncau, beau și se bucurau. Iuda și Israel au locuit în siguranță, fiecare sub vița lui și sub smochinul lui, de la Dan până la Beer-Șeba, în toate zilele lui Solomon.” - 2 Sam. 23:3-5; 1 Regi. 4:20,25.

Reputația lui Solomon pentru administrare dreaptă s-a răspândit în toată lumea veche. Străinii care veneau să vadă cu ochii lor, au aflat curând că reputația nu se potrivea cu realitatea. Regina din Seba a spus: „N-am dat crezare cuvintelor până n-am venit să văd cu ochii mei. Și iată că nu mi s-a spus nici pe jumătate! Ai întrecut în înțelepciune și în bogăție tot ce-am auzit. Fericțiți sunt oamenii tăi, fericțiți sunt acești slujitori ai tăi care stau tot timpul înaintea ta, ascultând înțelepciunea ta!” Mai important decât cuvintele ei de laudă au fost și binecuvântările pe care ea le-a invocat asupra lui Iehova pentru ceea ce văzuse. „Binecuvântat să fie Iehova, Dumnezeul tău, care și-a găsit plăcerea în tine și te-a pus pe tronul lui Israel! Pentru că Iehova îl iubește pe Israel pe timp indefinit, de aceea te-a numit rege, ca să faci judecată și dreptate.” - 1 Regi 10:7-9

Iehova a meritat cu adevărat să fie binecuvântat. Tot ceea ce avea Solomon venise ca un dar de la Dumnezeu. În tinerețea și lipsa lui de experiență Solomon a cerut lui Iehova: „Dă-i slujitorului tău o inimă ascultătoare ca să judece poporul tău, ca să discearnă între bine și rău.” Iehova a răspuns: „Iată! Îți voi da o inimă înțeleaptă și pricepută,... Și îți voi da și ce n-ai cerut, bogății și glorie, astfel că niciun rege nu va fi ca tine, în toate zilele tale.” - 1 Regi. 3:9,12,13.

CEL CARE ESTE MAI MARE DECÂT SOLOMON

Așa mare cum a fost Solomon, există cineva care este și mai mare. Acela este Isus Cristos, pe umerii căruia se sprijină guvernarea întregii lumi noi. Se vorbește despre El ca fiind "ceva mai mare decât Solomon" și "cel mai înalt dintre regii pământului", datorită înzestrărilor sale din partea Dumnezeului Cel Preaînalt. Guvernarea Sa aduce fericire permanentă pentru întreaga omenire ascultătoare. De fapt, guvernarea înțeleaptă și dreaptă a lui Solomon a fost doar o întrezărire slabă a guvernării perfecte a lumii noi, prin Isus Cristos. - Mat. 12:42; Ps. 89:27; Isa. 9:6, 7, *AV*.

Isus Cristos este întruchiparea înțelepciunii. "În El sunt ascunse cu grijă toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii". Prezicând calitățile admirabile ale

Guvernatorului lumii noi, Iehova a zis: "Un lăstar va ieși din tulpina lui Iese și un vlăstar din rădăcinile lui va da rod. Peste el se va așeza Spiritul lui Iehova, spirit de înțelepciune și de pricepere, spirit de sfat și de tărie, spirit de cunoștință și de teamă de Iehova, iar desfătarea lui va fi în teama de Iehova. El nu va judeca după cele văzute de ochii săi, nici nu va muștra după cele auzite cu urechile sale. Îi va judeca pe cei de condiție umilă cu dreptate și va hotărî cu echitate pentru cei smeriți de pe pământ". - Col. 2:3; Isa. 11:1-4, *AS*.

În anul 1914 Iehova a început guvernarea lumii noi, întronându-l pe Isus Cristos și autorizându-l să conducă în mijlocul dușmanilor Săi. La scurt timp după aceea, efectele benefice ale guvernării Lumii Noi au început să se facă simțite pe pământ. În 1919, o rămășiță a membrilor trupului lui Cristos pe pământ au fost eliberați din captivitatea spirituală în modernul "Babilon", organizația lumii lui Satan. Ei s-au format într-o organizație curată de serviciu și au fost trimiși pe întreg pământul, să răspândească în lume înțelepciunea lui Dumnezeu, care aduce fericire. Credincios promisiunii lui, Iehova folosește doar o singură organizație de serviciu, care este denumită în mod corect "servul credincios și înțelept." Prosperitatea spirituală a organizației vizibile a lui Iehova de astăzi este o dovadă amplă despre modul discret în care clasa servului a administrat toate „bunurile” Regelui. - Ps. 110:2; Isa. 48:20; 6:5-12; 52:11-13, *AS*; Mat. 24:45.

ÎNGRIJIRI ÎNTELEPTE

Cunoștința exactă și adevărata înțelepciune sunt precursorii adevăratei fericiri. Este scris: "Fericit este omul care găsește înțelepciunea și omul care dobândește pricepere, căci câștigarea ei este mai bună decât câștigarea argintului și rodul ei este mai de preț decât aurul. Ea este mai prețioasă decât coralii, și nicio altă desfătare nu se poate compara cu ea. În dreapta ei sunt zile multe, iar în stânga ei sunt bogății și onoare. Căile ei sunt căi plăcute și toate cărările ei sunt pace. Ea este un pom al vieții pentru cei ce o apucă și cei ce o păstrează sunt numiți fericiți". (Prov. 3:13-18, *AS*) Guvernarea Lumii Noi a făcut ample îngrijiri pentru ca omenirea să câștige înțelepciune, care este chiar mai mare decât cea a lui Solomon. Prin reprezentantul său vizibil, clasa "servului credincios și înțelept", ea a oferit două dintre cele mai minunate reviste existente în prezent, și anume, *Turnul de veghere* și *Treziți-vă!* Aceste reviste conțin înțelepciunea Lumii Noi. Lecturarea și studiul lor aduce fericirea Lumii Noi. Nici o altă revistă de pe pământ nu poate stârni o astfel de speranță și de asigurare de viață și de fericire într-o lume nouă, fără nenorociri.

Alte îngrijiri înțelepte ale guvernării Lumii Noi sunt întâlnirile, unde comorile cunoștinței și înțelepciunii spirituale sunt oferite gratuit tuturor celor care participă. Acestea sunt conduse în Sălile Împărăției și în casele martorilor lui Iehova. Oamenii care doresc într-adevăr înțelepciunea nu stau acasă. Ei nu sunt mulțumiți doar să citească despre ea sau să audă despre ea în casele lor. Ei sunt ca regina din Seba. Ea a auzit despre înțelepciunea lui Solomon chiar în țara sa, dar ea nu s-a mulțumit cu asta. Ea a vrut să meargă și să vadă cu ochii ei dacă ceea ce a auzit este adevărat. După o investigare personală a aflat că a auzit doar jumătate

din ceea ce poate fi învățat. Așa este cu cei care nu sunt mulțumiți cu ceea ce aud în casele lor. Ei investighează mai departe pentru a se apropia cât mai mult de sursa înțelepciunii divine. Ei intră în asociere cu clasa "servuului credincios și înțelept" mergând la Sala Împărăției sau la locul de întâlnire, în apropierea casei lor. Acolo, ei află că au auzit „doar jumătate” din ceea ce se poate învăța. Fericirea lor sporește prin acumularea de mai multă cunoștință despre Dumnezeu. Ei se minunează mereu de lucrurile noi relevate de către Iehova prin singura sa organizație de serviciu, sub supravegherea lui Isus Cristos, care este mai mare decât Solomon.

Nicio dovadă mai mare a înțelepciunii Lumii Noi care aduce asemenea fericire nu ar putea fi prezentată, decât sutele de mii care au participat la adunările „Împărăția Triumfătoare” ale martorilor lui Iehova, ce s-au ținut în 1955 în America de Nord și Europa. Filmul "Fericirea Societății Lumii Noi", produs de Societatea de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere din Pennsylvania, este o înregistrare a dovezii. Nicăieri pe pământ nu există un alt grup internațional care se bucură de atâta fericire în prezent. Tot creditul și onoarea merg la Iehova, care a dat tronul guvernării Lumii Noi Fiului Său, care conduce cu înțelepciune excelentă, aducând fericirea.

Cu toate acestea, cea mai mare fericire în cadrul guvernării Lumii Noi nu vine doar din a auzi și accepta cuvintele de înțelepciune divină. Există o fericire mai mare. Apostolul Pavel a vorbit despre acest lucru bătrânilor adunării din Efes. El a spus: "Trebuie să le veniți în ajutor celor slabi și să vă amintiți de cuvintele Domnului Isus, când a zis: Este mai multă fericire în a da decât în a primi". Da, aceasta este calea de a umple întreaga măsură a fericirii cuiva. Știind acest lucru ca fiind adevărat, Regele Isus Cristos îi direcționează pe toți urmașii Lui de pe pământ pentru a dăruia gratuit, cum au primit, din înțelepciune divină. Ei "merg și fac discipoli din oamenii tuturor națiunilor," răspândind fericirea în mijlocul unei lumi vechi de întuneric. Ca un singur grup unit de slujitori ei formează o societate a Lumii Noi. Ei locuiesc într-un climat spiritual care este la fel de înviorător ca un răsărit frumos. „Este ca lumina dimineții, când soarele strălucește într-o dimineață fără nori." - Faptele 20:35; Mat. 28:19; 2 Sam. 23:4.

Căci Iehova dă înțelepciune, din gura Lui ies cunoștința și discernământul. El va păstra înțelepciunea practică pentru cei drești; El este un scut pentru cei ce umblă în integritate. - Prov. 2:6, 7.

Creștinii iubitori de libertate

Bătălia pentru libertate religioasă

Libertatea religioasă nu este sigură în nici o țară din lume, nici chiar în Statele Unite. Prin urmare, lupta pentru libertate religioasă continuă, așa cum a spus recent Președintele de Tribunal, Earl Warren, de la Curtea Supremă a Statelor Unite: „Faptul rămâne că avem într-adevăr de dus o luptă pentru a nu lăsa ca libertățile noastre să se erodeze, după cum americanii din toate epocile trecute au fost

obligați să lupte pentru ale lor”. Cine a câștigat un număr mare de bătălii în acest război? Cine sunt cei care au devenit formatori ai legii constituționale mai mult decât alții? Scriitorii discută din ce în ce mai mult această chestiune.

Modelarea legii constituționale

„Rar, dacă vreodată, în trecut, a fost vreodată capabil un individ sau grup să modeleze cursul, pe o perioadă de timp, al vreunui aspect al textului nostru vast al legii constituționale. Dar se poate întâmpla, și *chiar* s-a întâmplat, aici”. Așa a spus *The Bill of Rights Review* (Recenzia drepturilor omului), publicată de Asociația Baroului American. „Grupul îl reprezintă martorii lui Iehova”, a continuat *Recenzia*. „Prin litigiu aproape constant această organizație a făcut posibilă o listă tot mai mare de precedente în ceea ce privește aplicarea celui de-al Paisprezecelea Amendament la libertatea de exprimare și de închinare”.

Promovarea cauzei libertății religioase

În 1950 Harper & Brothers au publicat cartea *Biserică și Stat în Statele Unite*, carte cu trei volume a lui Anson Phelps Stokes. În volumul trei, pagina 546, autorul spune: „Nu ar fi corect să respingem acest studiu scurt al problemelor Martorilor lui Iehova cu Statul fără a face referire la serviciul pentru cauza libertății religioase sub Constituția noastră, care a fost dată ca un rezultat al insistenței lor. În ultimii ani ei au petrecut mai mult timp în instanțe decât orice alt grup religios, și au apărut publicului a fi înguști la minte, însă ei au fost fideli convingerilor lor conștiințioase, și drept consecință, curțile Federale au pronunțat o serie de decizii care au protejat și extins garanțiile libertății religioase ale cetățenilor americani, și au protejat și extins libertățile lor civile. Un număr de treizeci și unu de procese în care ei au fost implicați au ajuns în fața Curții Supreme, într-un interval de cinci ani, din 1938 până în 1943, și deciziile în cazurile acestea și în cele ulterioare au promovat foarte mult cauza libertății Declarației Drepturilor Omului în general, și protecția libertății religioase în special”.

„Legea Constituțională se datorează Martorilor lui Iehova”

Un articol sub titlul de mai sus a apărut în numărul din Martie 1944, al *Minnesota Law Review* (Recenzia de Drept din Minnesota). Ea a fost scrisă de Edward F. Waite, un judecător pensionar de la tribunalul de district din Minnesota. „Este clar că garanțiile constituționale din prezent ale libertății personale”, a scris Judecătorul Waite, „sunt mult mai extinse decât au fost înainte de primăvara lui 1938, și că cea mai mare parte a acestei extinderi se datorează celor treizeci și unu de procese ale martorilor lui Iehova”.

'Mai mult decât orice alt grup'

La pagina 173 a cărții sale *Republica*, Charles A. Beard spune: „Orice s-ar spune despre Martori, ei au curajul martirilor...În consecință, în ultimele zile ei au adus mai multe contribuții la dezvoltarea legii constituționale a libertății religioase decât orice alt cult sau grup. Credeți-mă, ei fac acest lucru repede”.

Folositor altor națiuni

Bătăliile legale câștigate de martorii lui Iehova, care au promovat libertatea religioasă, nu sunt limitate în valoare la americani. După cum subliniază broșura Societății Turnul de Veghere, *Defending și Legally Establishing the Good News* (Apărarea și stabilirea legală a veștii bune): „Deciziile judecătorești în Statele Unite, unde problemele au fost judecate în întregime, ar trebui să fie precedente folositoare și convingătoare pentru a ajuta instanțele de judecată și judecătorii din alte națiuni...Este recunoscut faptul că deciziile americane nu sunt *obligatorii* și nu obligă judecătorii la aceleași concluzii în țările din afara Statelor Unite; totuși, nu poate exista nicio îndoială că ele nu sunt de o valoare *persuasivă* și că ar trebui folosite pentru a ajuta instanțele de judecată să ajungă la o concluzie rezonabilă”.

Cuvântul Biblic schițează Serviciul de la templu

Purtătorii de cuvânt și scriitori inspirați ai Bibliei au fost artiști experimentați ai schițelor cuvântului. Ei au transmis mesaje puternice prin intermediul cuvintelor pline de culoare, care au schițat în mințile oamenilor imagini de neuitat. Multe din aceste minunate schițe ale cuvântului au conținut scene de fundal care au adăugat forță declarațiilor originale. De exemplu, Isus și discipolii Săi s-au referit frecvent la activitățile desfășurate în templul din Ierusalim ca viziuni de fundal pentru multele lor ilustrații vii ale cuvântului.

Cu secole înainte de vremea lui Isus, regele zelos David organizase sutele de preoți Aaronici și miile de asistenți levitici într-o vastă și eficientă organizație de slujire. Întregul personal a fost divizat în douăzeci și patru de părți, fiecare din ele schimbându-se pentru a opera în departamentele detaliate ale mării organizații de slujire de la templu, de la sabbat la sabbat. Fiecare diviziune de mai mult de o mie de lucrători instruiți într-un mod expert, alcătuită proporțional din preoți și Leviți, slujea cel puțin de două ori pe an, timp de o săptămână întreagă. Cu toate acestea, la sărbătoarea corturilor, toate cele douăzeci și patru de diviziuni erau solicitate să fie la dispoziție pentru a face față cerințelor.^a Tot astfel, era nevoie de ajutor suplimentar la sărbătoarea Paștelui. Iosefus relatează că la Paște numărul de miei sacrificați era în jur de 256 500, care la numărul cel mai mic de zece persoane, la fiecare miel sacrificat, ar însemna că aproximativ 2 565 000 de închinători trebuiau serviți la templu.^b – 1 Cron. 24:1-18.

Preoții unei cete numite erau responsabili să conducă rugăciunile adunării, să aducă jertfele zilei și să intre în templu pentru a efectua datoriile sanctuarului. Numărul cu mult mai mare era al Leviților care, ca slujitori asistenți, slujeau ca paznici ai ustensilelor valoroase, ca ajutoare pentru preoți în facerea și păstrarea hainelor lor oficiale, ca bucătari și brutari ai pâinii și turtelor sfinte, ca gărzi ale curților, ca trezoreri ai contribuțiilor de bani, ca păzitori ai vistieriei cu zeciuieli, ca portari, ca supraveghetori ai camerelor unde se lua masa, ca și curățători și cântăreți și muzicieni. După vremea lui Ezra fiecare ceată a inclus, de asemenea, muncitori la templu neevrei, cunoscuți ca Netinimi, cărora li s-au încredințat îndatoriri casnice. – 1 Cron. 9:2; Ezra 7:24.

În timpul săptămânii cetei care era în serviciu numit, toți urmau să fie pregătiți să slujească zi și noapte în templu. Noaptea lucrătorii se puteau odihni pe divane, însă trebuiau să rămână îmbrăcați și gata la apelul oricărui moment. ^c Aceasta oferă o scenă de fundal pentru afirmația din Apocalipsa 7:15 cu privire la „mulțimea mare” de slujitori neunși de la templu, de astăzi, în organizația de serviciu a lui Dumnezeu, despre care se spune: „Ei îndeplinesc un serviciu sacru pentru El, zi și noapte, în templul Său”.

Două sute patruzeci de Leviți și treizeci de preoți din întreaga ceată de slujire trebuiau să stea treji toată noaptea, păzind ca niciunul necurat să nu intre în curțile templului. Existau douăzeci și patru de locuri care acopereau toată zona templului, unde zece din Leviți păzeau la fiecare loc ca paznici de noapte. ^d Nu exista nici o scutire de pază în timpul nopții, așa cum părea să fie pentru gărzile de soldații romani împrejurul Castelului Antonia. Deoarece „căpitanul templului” (Faptele 4:1) își făcea turul în timpul nopții, orice străjer care era găsit adormit la datorie era imediat bătut, iar hainele lui erau puse pe foc. Aceasta stabilește cadrul pentru avertismentul clar pentru slujitorii unși de astăzi din organizația de serviciu a lui Iehova, de a rămâne treji spiritual, sau în caz contrar ei vor pierde și vor rămâne goi înaintea Căpitanului care inspectează, Cristos Isus, care își face turul în această zi a judecății. „Iată! Eu vin ca un hoț. Fericit este acela care rămâne treaz și își păzește veșmintele, ca să nu umble gol și să nu i se vadă rușinea.” – Apoc. 16:15.

Aceia din preoți care nu erau în serviciul de gardă, ci se odihneau pe divane, în timpul nopții, trebuiau să fie gata în orice moment pentru bătaia la ușă, pentru a se ridica și a începe pregătirile pentru slujba de dimineață. ^c Un astfel de mesager venea la templu brusc și pe neașteptate, nimeni nu știa exact când. „Și Domnul, pe care-L căutați, va veni pe neașteptate la templul Lui; și mesagerul legământului, pe care-L doriți”. – Mal. 3:1, AS; Marcu 13:33.

La sosirea bruscă a mesagerului erau date ordine pentru spălarea obișnuită pentru ziuă a tuturor preoților ce slujeau. Existau băi bine amenajate în camerele învecinate sanctuarului templului, unde preoții se scăldau. După această spălare de dimineață, nu li se mai cerea să se spele din nou în acea zi, decât mâinile și picioarele ^e. Ce fundal ilustrativ pentru remarcile lui Isus pentru cei doisprezece preoți ai Săi, asociați aleși, după asemănarea lui Melhisedec în noaptea ultimei Lui celebrări a Paștelui: „Cine s-a îmbăiat n-are nevoie decât să-i fie spălate

picioarele, fiindcă este în întregime curat. Și voi sunteți curați, dar nu toți'. El știa cine avea să-l trădeze. De aceea a zis: 'Nu toți sunteți curați'". - Ioan 13:10, 11.

Așadar, din aceste câteva schițe biblice ale cuvântului, ce îndemn suplimentar puternic primim! Fie că suntem din slujitorii unși sau neunși în organizația de serviciu a lui Iehova din prezent, noi suntem reprezentanții Lui vii, zi și noapte, susținând numele și închinarea Lui. Haideți să fim întotdeauna treji spiritual pentru ca nimeni să nu-și piardă privilegiile neprețuite de slujire în niciunul din multele departamente ale casei globale de serviciu a lui Iehova. Și fiind treji, să ne păstrăm curați din punct de vedere spiritual în poziția noastră înaintea lui Iehova.

REFERINȚE

a Templul, de Alferd Edersheim, p. 66

b Războaiele Evreilor, de Flavius Iosefus, Cartea VI, Capitolul 9, parag. 3.

c Templul, de Alferd Edersheim, p. 120

d Ibidem, p. 119

e Ibidem, p. 121.

Răspândirea luminii în Nyasalandul întunecat

NYASALAND, în caz că ați uitat, este un protectorat britanic în partea de sud-est a Africii. Este puțin mai mare decât statul Indiana, sau aproape cu zece la sută mai mare decât Portugalia. Ca și în alte 160 de locuri de pe acest glob, vestea bună a împărăției întemeiate a lui Dumnezeu este predicată acolo, în ascultare de Matei 24:14. Deosebit de eficientă în iluminarea oamenilor lui, din care mulți sunt needucați, a fost prezentarea celor două filme produse de Societatea Turnul de Veghere.

Aceste filme au fost duse într-adevăr în regiunile izolate cu tufișuri, fiind prezentate în curțile școlilor, în curțile autorităților naționale și în clădirile guvernului. Povestirile care le însoțeau au fost relatate în dialecte locale ca: Yao, Lomwe, Tumbuka și Citonga, pe lângă limba principală, Cinyanja. Până în prezent, cel puțin o persoană din douăzeci în Nyasaland a văzut aceste filme, făcând un total de peste 130 000 de oameni, în aproape optsprezece luni.

Noi aducem aceste filme în țara tufișurilor prin intermediul unui camion care transportă tot echipamentul. Acest lucru necesită deseori ca martorii să taie copaci, să construiască poduri, să extindă cărări până la opt picioare (2.40m), să consolideze terenul mlăștinos, precum și să încarce și să descarce echipamentul. Uneori este nevoie de cinci ore pentru a parcurge zece mile (16 km); de fapt, odată a fost nevoie de cinci ore pentru a parcurge zece iarzi (10m)! Într-un caz, depășirea tuturor acestor obstacole, care pentru majoritatea șefilor păreau a fi de netrecut, au determinat un șef să tragă concluzia că această lucrare trebuie să fie de la Iehova, și astfel, de atunci încolo, martorii sunt întotdeauna bineveniți în satul lui!

Martorii lui Iehova de aici, desigur, sunt bucuroși să facă toată această lucrare, fiind dornici ca și alții să vadă filmele minunate. Cu toate acestea, uneori localnicii care nu sunt martori se arată la fel de dispuși să lucreze, astfel încât filmele să fie rulate în satul lor. Astfel, într-un caz, ei au construit rapid un drum lung de aproape o milă (1,6 km) pentru ca filmul să poată fi adus la ei! Fiindcă veni vorba, trebuie menționat faptul că toate aceste pregătiri sunt făcute cu amenințarea constantă a animalelor sălbatice. Ea este o țară unde abundă leii, leoparzii, elefanții și rinocerii, ca să nu mai vorbim de șerpii fără număr. Așadar, fiecare trebuie să fie atent; altfel, s-ar putea ca să nu trăiască să vadă filmul!

Nu trebuie trecută cu vederea o altă amenințare pentru expunerea filmelor, și anume, „lupii în haine de oi”. Ca de exemplu, un european asociat cu o misiune a Bisericii Reformate Olandeze din apropiere, care a încercat din răspuțeri să influențeze pe șeful local împotriva martorilor, dar în zadar. Șeful a afirmat categoric că martorii lui Iehova erau singurii care învățau o religie bazată în întregime pe Biblie și că în filmul „Societatea Lumii Noi în Acțiune” el văzuse dovada lucrurilor pe care ei i le spusese. El a simțit că filmul era o îngrijire minunată și că martorii ar trebui să continue s-o folosească oriunde este posibil.

Un alt șef tânăr, care stăpânește foarte bine engleza și este un abonat al *Turnului de veghere*, își găsea cu greu cuvintele pentru a-și exprima aprecierea pentru film. După ce filmul a fost prezentat, el a ținut un scurt discurs de mulțumire, a recomandat ca oamenii săi să urmeze exemplul dragostei creștine pe care o văzuseră în film și a luat măsuri ca filmul să fie arătat și în altă parte. De asemenea, el a invitat pe reprezentanții de călătorie speciali ai Societății, pe servii de circuit și de district, să vină la un ceai cu el și cu subalternii săi, timp în care ei au pus multe întrebări, care au primit răspuns, spre satisfacția lor.

Acest șef important a mai participat la întâlnirea publică la adunarea de circuit a martorilor. El a făcut referire, într-una, la Biblia lui, pe tot parcursul discursului și din nou și din nou s-a alăturat cu entuziasm în aplauze. La încheierea acestui discurs el s-a adresat din nou oamenilor săi și a mulțumit martorilor pentru lucrarea bună pe care o făceau. El a contribuit, de asemenea, la cheltuielile prezentării filmului. Făcând o vizită de adio acestui șef, servul de district a aflat că acest șef obținuse ajutorul Biblic *Ce a făcut Religia pentru Omenire?* și *Cartea anuală a Martorilor lui Iehova din 1957*.

Așadar aici, în această țară frumoasă cu munți maiestuoși, cu râuri cu ape rapide și lente și cu marele lac de unde ea își trage numele, lumina Cuvântului lui Dumnezeu pătrunde în cele mai îndepărtate locuri, prin intermediul filmului, și multe sunt inimile sincere, atât a celor educați cât și a celor needucați, care văd, aud și se bucură pentru că au văzut și au auzit!

Apostolul Petru a instruit astfel: „Astfel, bătrânilor din mijlocul vostru le dau acest îndemn... Păstoriți turma lui Dumnezeu care este în grija voastră, nu din constrângere, ci de bunăvoie, nici din iubire de câștig necinstit, ci cu înflăcărare, nici ca unii care stăpânesc peste cei care sunt moștenirea lui Dumnezeu, ci devenind exemple pentru turmă.

Iar, când păstorul principal va fi dezvăluit, veți primi coroana gloriei care nu se poate veșteji.” (1 Pet. 5:1-4). Fie ca aceste cuvinte să pătrundă adânc în mințile voastre; gândiți-vă la ele de multe ori, până când le aveți întipărite în minte, fiindcă acest îndemn al apostolului trebuie să fie ascultat de fiecare păstor din organizația lui Dumnezeu. Dacă nu, ei vor fi descalificați și dezaprobați.

2. Frații dedicați sunt turma lui Dumnezeu. Ei sunt moștenirea Lui. Păstorilor în grija cărora este pusă turma lui Dumnezeu le este dată o mare însărcinare. Aceste oi au fost răscumpărate prin sângele prețios al Mielului lui Dumnezeu, Fiul său unic-născut; astfel, ei sunt o proprietate cumpărată, o comoară care îi aparține lui Iehova. Oile nu le aparțin păstorilor, ci sunt puse în custodia lor de către Principalul Păstor. De aceea, ele trebuie să fie îngrijite ca ceva făcut pentru Iehova însuși. Toți cei care au numirea de păstori (sau supraveghetori) peste orice parte a turmei trebuie să conștientizeze imensa responsabilitate pe care o au față de Iehova Dumnezeu și față de Isus Cristos. Amintiți-vă cum s-a îngrijit Iehova însuși de oile Sale, hrănindu-le, îndrumându-le, ocrotindu-le, fiind mereu îngăduitor și răbdător cu ele. De asemenea, păstrați mereu în minte modul în care s-a îngrijit Domnul nostru Isus de oile Tatălui Său, fără să piardă nici una din ele și servind în continuu în teamă de Dumnezeu, deși servind în iubire și pentru iubire.

3. Sub-păstoriile trebuie să trateze oile așa cum le-a tratat și Principalul Păstor. Ei trebuie să facă aceasta conducându-le spre pășuni unde să fie hrănite spiritual și să crească, întărindu-se, și în timp să poată să le ajute pe cele mai slabe. Ele trebuie să fie încurajate să participe la întrunirile săptămânale ale adunării, precum și la adunări, și să fie ajutate să predice adevărul cu eficiență, din ușă în ușă și prin predici de vizite ulterioare. Ele trebuie ținute în cadrul aranjamentelor teocratice ale societății Lumii Noi. Purtați-vă cu ele cu blândețe, cu iubire și cu mare considerație, fiindcă oile se pot speria repede și fugi; și cu delicatețe, fiindcă ele sunt rănite de tratamentul aspru sau dur. Ele nu au mijloace de apărare, cum au alte animale, atunci când sunt atacate. Ele pur și simplu fug din cale și uneori întâlnesc pericole și mai mari.

4. Păstoriile sunt un dar pentru adunarea lui Dumnezeu. Ei sunt darul lui Dumnezeu. Apostolul Pavel a scris: „El i-a dat pe unii ca apostoli,... pe unii ca păstori.” (Efes. 4:11). Acestor păstori, el le-a spus: „Fiți atenți la voi înșivă și la toată turma, peste care spiritul sfânt v-a numit supraveghetori, ca să păstoriți adunarea lui Dumnezeu, pe care El a cumpărat-o cu sângele (Fiului) Său.” (Faptele

20:28) Dacă în prezent ești un păstor peste oi, întreabă-te: Sunt eu atent la turma peste care sunt responsabil? Ai fost numit ca păstor prin spiritul sfânt; de aceea, nu trebuie să neglijezi o asemenea însărcinare. Nu trebuie să păcătuiești împotriva spiritului. Isus a spus: „Blasfemia împotriva spiritului nu va fi iertată... oricine vorbește împotriva spiritului sfânt, nu i se va ierta.” (Mat. 12:31,32). Nu ai îndrăzni să acționezi împotriva spiritului sfânt, nu-i așa? Căci vei fi răspunzător de acest lucru. De aceea, ai motiv să te temi dacă nu te achiți de responsabilitățile tale în mod potrivit. Întreabă-te dacă trăiești în teama de Iehova Dumnezeu. Sau oare nu ești conștient de faptul că ești responsabil în fața Lui de lucrarea de păstorire? Te temi cu adevărat de Dumnezeu?

5. Munca unui păstor era una foarte grea. Nu era pentru cei slabi. În cadrul ei, păstorii înfruntau greutăți precum atacuri ale leilor, urșilor, lupilor, tâlharilor care uneori mai bine ucideau decât să riște să fie identificați, erau expuși la orice fel de vreme, trebuiau să țină oile în staul și să le caute pe cele pierdute – fiind mereu atenți la pericole. Experiența lui Iacov de demult este revelatoare, căci prin ea putem arunca o privire asupra muncii de păstor. El i-a spus socrului său, Laban: “Oile și caprele tale n-au lepădat și niciodată n-am mâncat berbeci din turma ta. Nu ți-am adus niciodată vreun animal sfâșiat. Eu însumi am suportat pierderea lui. Indiferent că un animal a fost furat ziua sau că a fost furat noaptea, l-ai cerut din mâna mea. Pe mine mă chinuia ziua căldura și noaptea frigul, iar somnul îmi fugea de pe ochi.” (Gen. 31:38-40). În același fel și astăzi, a avea grijă de oi nu este o sarcină ușoară.

6. Oile nu știu câte ore trebuie să fie dedicate lucrării de păstorire. Ele nu știu de grija constantă, de vigilența supraveghetorului credincios care veghează asupra lor, așa cum veghează părinții asupra copilașilor lor. Un părinte iubitor nu îi spune mereu copilului său cât de mult trebuie el să muncească pentru a-i asigura un adăpost, hrană și îmbrăcăminte, nu-i așa? Acesta vrea să-și vadă copiii fără nici o grijă și fericiți, fiind totuși conștienți într-o anumită măsură de responsabilitate. Din iubire, părintele lucrează multe ore pentru familie și nu caută niciodată să fie răsplătit. Așa este și cu un păstor credincios și oile lui. Serviți pentru că iubiți.

7. Nu vreți să pierdeți nici una dintre oile care v-au fost date în grijă, nu-i așa? Siguranța lor depinde de faptul de a fi ținute în staul și ca păstorul drept și credincios să vegheze asupra lor. Psalmul 23 ne asigură: „Iehova este Păstorul meu. Nu voi duce lipsă de nimic... Chiar de-aș umbla prin valea umbrei adânci, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine.” Așadar, trebuie să vegheți ca oile să nu se rătăcească din staul. Sarcina voastră este să îi îndepărtați pe jefuitori. Aveți grijă de oi. Fiți atenți la lupii îmbrăcați în piei de oaie. Astăzi, tot mai multe mulțimi se alipesc la turmă în societatea Lumii Noi și tot felul de oameni ni se alătură. Noi vrem să ajutăm pe toți oamenii să se curețe și să-și dedice viețile lui Iehova Dumnezeu. Trebuie să fiți mereu atenți la cei care nu fac acest lucru și care sunt hotărâți să nu îl facă, spre ocrotirea oilor. Păstori, păziți turma lui Dumnezeu din mijlocul vostru!

8. Trebuie să le conduceți la pășuni, căci altfel ele vor slăbi și vor muri. Arătați-le oilor cum să facă cercetări în Cuvântul lui Iehova. Învățați-le cum să studieze. Mărunțiți-le mâncarea când sunt încă tinere. Explicați-le atât cât este necesar pentru ca ele să înțeleagă. Ele vor analiza mai târziu singure. Arătați-le adevărurile

prețioase din Cuvântul lui Dumnezeu. Dezvăluți-le scopurile lui Iehova. Pe măsură ce se hrănesc, vor dori să meargă și mai departe în pășune. Arătați-le cum pot să ajute și ‘alte oi’ să mănânce hrană bună, să crească și să devină mai puternice. Instruiți-le să predice în continuu. Conduceți-le pe calea pe care trebuie să meargă. Nu le împovărați cu problemele voastre. Ci, mai degrabă, discutați-vă problemele cu alți păstori și dacă ei nu vă pot ajuta, prezentați-vă problemele în fața Păstorului Cel Bun și Păstorului Principal, Iehova Dumnezeu. “Aruncați-vă toate îngrijorările asupra Lui, pentru că El se interesează de voi. Rămâneți lucizi, vegheați!” (1 Pet. 5:7,8). El vă va lua povara și vă va răspunde la rugăciuni, însă trebuie să vă duceți propriile poveri și nu să vă descărcați asupra oilor. Voi trebuie să purtați sarcina și să le păstrați pe ele fericite și sănătoase spiritual.

9. Amintiți-vă experiența prin care a trecut apostolul Petru, când Isus i-a spus: “Simon, Simon, iată că Satan v-a cerut ca să vă cearnă ca pe grâu. Dar eu am făcut implorări pentru tine ca să nu-ți slăbească credința. Iar tu, când te vei întoarce, întărește-i pe frații tăi!” (Luca 22:31,32). Petru a fost salvat de puterea lui Satan datorită implorărilor pe care le-a făcut Păstorul său pentru el. Isus nu îl putea ajuta din cauza apropiatei Sale încercări și din cauza morții Sale iminente, însă s-a rugat Principalului Păstor, Iehova. Iehova a auzit rugăciunea și a răspuns la ea, făcându-l pe Petru să judece cu înțelepciune, iar acesta a devenit un turn de putere pentru frații lui. Această considerație arătată de Domnul Isus față de Petru trebuie să vă aducă multă fericire, fiindcă “Isus Cristos este același ieri, astăzi și întotdeauna”. (Evrei 13:8). El este Mijlocitorul nostru. Când vedeți că vin pericole, rugați-vă lui Iehova pentru oile sale, pentru ca ele să nu se piardă. Dacă vreuna din oile sale trece prin încercări grele, nu înrăutățiți situația, ci încercați să o faceți mai ușor de suportat, cu veselie și cu reamintiri ale promisiunilor din Cuvântul lui Dumnezeu. Rugați-vă pentru frații voștri ca Satan să nu îi cearnă ca pe grâu. Într-adevăr, trebuie să ne vedem de treburile noastre, dar trebuie și să ajutăm din punct de vedere spiritual. Aceasta este datoria voastră. Dacă nu, de ce mai sunteți păstori?

10. Serviciul nostru ca păstori trebuie să fie plin de dăruire de sine. Apostolul Pavel, un păstor credincios, nu s-a gândit la propria lui bunăstare. Putem citi despre experiențele prin care a trecut el în 2 Corinteni 11:21-33. El a fost bătut cu nuiiele, s-a aruncat cu pietre în el, a fost în pericol din cauza conaționalilor săi, a fost în pericol din cauza națiunilor, a trecut prin pericole pe mare, în orașe, a petrecut multe nopți fără somn - și de ce? Ca să aibă un nume bun înaintea lui Iehova Dumnezeu care, prin Cristos, l-a însărcinat: “Te trimit ca să le deschizi ochii, ca să-i întorci de la întuneric la lumină și de sub autoritatea lui Satan la Dumnezeu.” (Faptele 26:17,18). El a spus: „Iar eu voi cheltui cât se poate de bucuros și chiar mă voi cheltui întru totul pentru sufletele voastre.” (2 Cor. 12:15). Evitați să vă dăruiți forța, timpul sau să suferiți, sau renunțați la confortul vostru pentru oi? ‘Cheltuiți sau vă cheltuiți’ pentru turma lui Dumnezeu? Toți apostolii au cheltuit și s-au cheltuit.

11. Domnul Isus Cristos a dat un exemplu pentru toți și exemplul Său este perfect. Ca un păstor credincios, El nu a pierdut nici una dintre oi. Examinați-vă înregistrarea voastră. Ați fost vreodată vinovați de a fi pierdut vreuna din oile lui Dumnezeu? Se știe că unele dintre ele pleacă deoarece inima lor nu este la Iehova,

iar unele dintre ele ar putea să vorbească de rău când pleacă. Dar ce se poate spune despre celelalte? Ați pierdut vreuna din ele din cauza neglijenței sau nepăsării voastre, sau fiindcă le-ați jignit, sau pentru că nu le-ați condus pe calea și în serviciul pentru Iehova și Cristos? S-a întâmplat să nu le hrăniți, să nu faceți vizite ulterioare, să nu conduceți studii biblice cu ele sau să nu le ajutați la întruniri? Atunci când au fost slabe, le-ați sărit repede în ajutor, sau le-ați tratat cu indiferență? Dacă s-a întâmplat să fie bolnave spiritual v-ați îngrijit de ele? Fiecare să-și facă o auto-analiză și să trateze lucrarea de păstorire cu mai multă seriozitate și grijă în ceea ce-l privește pe el și nu pe alții.

12. Uneori, situația jalnică a oilor cere ajutor imediat. Dovediți-vă păstori credincioși și fideli față de turmă. Ați încercat să le înțelegeți problemele, să vă gândiți la greutățile lor reale, la modul în care au fost crescute, la mediul în care trăiesc, sau la opoziția pe care le-o arată poate chiar cei din propria lor familie? Se află ele într-o situație dificilă? Dacă puteți, ajutați-le personal, sau chiar prin altcineva. Dacă nu puteți ajunge la ele, întotdeauna păstrați în minte faptul că vă puteți ruga pentru ele. Domnul nostru Isus s-a rugat pentru Petru atunci când nu l-a putut ajuta el însuși. Nu subestimați puterea rugăciunii! Scripturile afirmă: „Rugăciunea credinței îl va vindeca pe cel bolnav și Iehova îl va ridica. Și dacă a comis păcate, îi vor fi iertate. Mărturisiți-vă deci deschis păcatele unii altora și rugați-vă unii pentru alții ca să fiți vindecați. Implorarea unui om drept, când este ascultată, are multă forță. (Iac. 5:15,16). Nu uitați niciodată cât de atenți și buni au fost cu voi Iehova, Marele Păstor, și Isus, Păstorul cel Drept.

ADUNAREA ÎN „TIMPUL SFÂRȘITULUI”

13. Marele Păstor a promis că în „timpul sfârșitului” va aduna la El toate oile. Ele vor fi adunate din toate părțile lumii. (Ezec. 34:11-16, AS). Aceste oi pierdute trebuie să fie găsite de sub-păstorii lui Iehova. Oile cunosc vocea păstorului, așa că trebuie să continuați să le chemați. Nu cu orice voce, căci oile nu răspund unei voci străine. Isus a spus: „Oile îl urmează fiindcă îi cunosc glasul. Ele nu vor urma nicidecum un străin, ci vor fugi de el, fiindcă nu cunosc glasul străinilor... Eu sunt păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile și oile mele mă cunosc pe mine, așa cum Tatăl mă cunoaște și eu îl cunosc pe Tatăl.” Apoi, cu privire la „celelalte oi”, El a spus aceasta: „Și pe acelea trebuie să le aduc, iar ele vor asculta de glasul Meu și vor fi o singură turmă cu un singur păstor.” – Ioan 10:4-16.

14. Astăzi, glasul Păstorului Bun este răspândit în peste 160 de țări. Ce este acest glas? Cuvântul cel bun al lui Iehova și al lui Isus Cristos. Nu doar publicarea de către noi a Cuvântului sfânt, ci și faptul că-l facem să vorbească arătându-i împlinirea în condițiile din mijlocul poporului lui Dumnezeu, dar și în lume. Amintiți-vă de prima oară când ați înțeles cum se împlinește Cuvântul lui Dumnezeu! Nu s-au bucurat inimile voastre? Ați știut că există un Dumnezeu în cer. El chiar există. Poate că înainte ați avut îndoieli, dar apoi v-ați convins că Dumnezeu **există**. Ce fericire și ce bucurie! Cuvântul v-a vorbit! Era un Cuvânt viu, cu puterea de a vă face să gândiți și să acționați.

15. Mulțimi tot mai mari se alătură astăzi martorilor lui Iehova, iar acești oameni cu bunăvoință vin atât de repede încât este greu să ne îngrijim de ei toți.

Dar de ce vin ei? Pentru că au auzit „glasul” Păstorului cel Bun. Ei au aflat că Dumnezeu este cu adevărata organizație de păstorire. Așadar, lucrarea noastră ca și păstori credincioși este să ne asigurăm că glasul este auzit, și să răspândim acel glas în orice loc posibil. Oile sunt pierdute, așa că trebuie să le căutăm și să continuăm să le chemăm până când vor ști că Păstorul cel Bun este aproape. Ele vor să meargă la El, însă s-au rătăcit.

16. Dacă am ști cu exactitate unde să le găsim pe aceste oi pierdute ar fi mult mai ușor, nu-i așa? Dar trebuie să le căutăm din casă în casă, din stradă în stradă, din sat în sat, din oraș în oraș. Noi simțim o mare fericire atunci când le găsim. Isus a oferit o ilustrație despre un păstor care avea o sută de oi și a pierdut una din ele. Astfel, el le-a lăsat pe cele nouăzeci și nouă și a plecat să o caute pe cea care se pierduse. „Și, când o găsește, o pune pe umeri și se bucură, iar când ajunge acasă, își cheamă prietenii și vecinii și le zice: ‘Bucurați-vă cu mine, pentru că mi-am găsit oaia pierdută.’” (Luca 15:4-7). Deseori este nevoie de energie, timp și bani pentru a continua să le căutăm pe oile pierdute, dar ce bucurie imensă simțim atunci când ele sunt găsite! Continuați, deci, să transmiteți cu voce tare mesajul adevărului lui Iehova, făcând să fie auzit glasul laudei Sale! Voi i-ați auzit vocea și sunteți fericiți acum. Continuați deci să le căutați și pe celelalte oi care sunt pierdute. Fiți păstori care dau roade și veți câștiga aprobare!

ÎNSUȘIRILE OILOR ADEVĂRATE

17. Să ne gândim acum la oi. Pe măsură ce citiți aceste cuvinte, întrebați-vă: „Sunt eu una dintre ‘celelalte oi’ ale Domnului? Sunt eu o parte din turma lui Dumnezeu?” Dacă răspunsul este afirmativ, atunci sunteți foarte privilegiați să faceți parte dintr-o moștenire atât de minunată. Ca una din oile lui Dumnezeu, voi nu sunteți proprietatea nici unui om, ci îi aparțineți lui Iehova Dumnezeu și Fiului său Prea Iubit. Prin urmare, prima voastră responsabilitate este să auziți și să urmați „glasul” lor și nicidecum să nu ascultați glasul cuiva care nu vorbește cu autoritatea lor. Nu urmați un „glas” străin. Păstorul cel Bun vă va conduce negreșit la locuri de odihnă bine udate, vă va înviora sufletul, ungându-vă capul cu ulei, și ducându-vă în siguranță la pășuni mănoase. Nu veți duce niciodată lipsă de nimic.
– Psalmul 23

18. Domnul Isus Cristos, Păstorul cel drept și adevărat, nu este vizibil pentru ochii voștri, dar nu sunteți lăsați fără păstori vizibili, pe care El i-a dat ca să se îngrijească de interesele turmei. Urmați-i pe păstorii credincioși. Ei nu vă vor face să vă rătăciți niciodată și nici nu vă vor face vreun rău. Dar poate că veți întreba: cum se pot identifica adevărații păstori? Cel mai important lucru este ca ei să fie numiți în poziția lor de Iehova Dumnezeu și de Isus Cristos și trebuie să aibă aprobarea lor, iar aceasta înseamnă să aibă spiritul lui Dumnezeu. Veți putea să vă dați seama de aceste lucruri văzându-le credința, conduita și lucrările pe care le fac. O persoană care pretinde a fi un păstor nu este neapărat un păstor. Păstorii Domnului Dumnezeu nu trebuie să fie identificați după anumite veșminte sau prin titluri pompoase ori prin obținerea de ordine dintr-o anumită educație superioară. Ei trebuie să fie „învățați de Dumnezeu”. Puteți să vă încredeți în păstorii adevărați și credincioși, dar nu și în cei care se pretind a fi păstori. Trebuie să fiți vigilenți, căci viața voastră ar putea fi în pericol. Păstorii falși vă pot induce în eroare. Ei își

caută propriile interese, nu pe ale voastre. O persoană care este păstor plătit va fugi atunci când apar pericole; un păstor adevărat va rămâne cu voi și se va gândi doar la a vă ajuta pe voi să fiți în pace și să trăiți pentru a fi în serviciul lui Iehova Dumnezeu. Așadar, nu ascultați niciodată de un „glas” străin.

19. Adevărații păstori sunt servi credincioși ai Domnului Isus Cristos. Ei sunt predicatori ai adevărului, persoane care studiază sincer Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Ei îl servesc pe Dumnezeu cel Prea Înalt și pe Isus Cristos, nu pentru ce ar putea primi în schimbul serviciului lor, ci pentru ceea ce îi pot da ei lui Iehova, drept recunoștință pentru ce a făcut El pentru ei. Toată vorbirea lor este despre dreptate, sfințenie și pace. Acești păstori vor suferi cu bucurie pentru oi. Ei vor răbda persecuții și chiar vor fi gata să moară pentru oi. Adevărații păstori numiți de Iehova Dumnezeu au aprobarea Lui, iar acest lucru se poate vedea în viețile lor devotate. Ei sunt cei ce vă vor duce la „pășuni mănoase” și vă vor ajuta să acumulați o cunoștință exactă și corectă despre Creatorul Veșnic și despre Fiul său, Mielul lui Dumnezeu. Ei vă vor ajuta să îi preamăriți și laudați numele lui Iehova și să înălțați numele Fiului Său ca Rege al regilor și Domn al domnilor. Vă puteți pune încrederea în acești păstori, căci ei servesc în puritate și iubire.

20. Ca și oi ale Domnului, trebuie să aveți o dispoziție sau o atitudine mentală corectă, deoarece trebuie să vă recunoașteți serviciul față de Marele Păstor și față de Fiul său din cer. Care este dispoziția voastră, atitudinea voastră mentală? Sunteți mândri? Sunteți îngâmfați? Aveți cumva spiritul unui om încrezut? Sunteți o persoană care se laudă mereu? Sunteți egoiști, dându-i pe alții la o parte pentru a o lua înaintea lor? Aveți dorințe materialiste? Sunteți preocupați doar de persoana voastră? Sunteți nemulțumitori, nerecunoscători, nu apreciați bunătatea nemeritată a lui Iehova? Îi disprețuiți pe alții? Sunteți întotdeauna înclinați să-i criticați pe alții și să le subapreciați meritele, murmurând împotriva lucrurilor pe care le aveți de făcut? Dacă aveți o dispoziție sau o atitudine mentală de capră, care reflectă vreuna din aceste caracteristici, va trebui să vă schimbați, fiindcă nu veți găsi fericirea, nici pacea sau mulțumirea în mijlocul oilor lui Dumnezeu, atâta vreme cât sunteți o astfel de persoană. Nu, va trebui să vă schimbați modul de a gândi.

21. Să ne gândim la oile propriu-zise. Ele sunt animale inofensive, nu-i așa? Ele sunt de multe ori prostuțe, dar sunt inofensive, docile și fără nici un fel de șiretenie. Ele răspund la blândețe și ascultă chemarea păstorului lor. Tot ce trebuie să facă păstorul este să le cheme pe nume, iar ele fug la el. Oile sunt lipsite de apărare atunci când sunt singure, și totuși ele se confruntă cu multe pericole, cum ar fi animalele sălbatice, tâlharii, etc. Care este apărarea lor, atunci? În primul rând, faptul de a sta împreună cu alte oi în staul și în al doilea rând să se încreadă într-un păstor credincios care să vegheze asupra lor. Așa este și cu oile Domnului în prezent. Voi nu știți nici o cale de a vă apăra de atacurile oamenilor răi și a organizațiilor acestei lumi. Atunci care este apărarea voastră? Sunteți ocrotiți dacă stați alături de turma lui Dumnezeu, în staul, și dacă va încredeți din toată inima în Iehova Dumnezeu, Păstorul Israelului spiritual, și în Domnul Isus Cristos, Păstorul cel Bun, și în frații voștri credincioși care sunt numiți să fie păstori ai turmei.

22. Iehova Dumnezeu are în prezent o organizație teocratică. Domnul Isus Cristos este Rege-păstor și Supraveghetor peste toată această organizație, iar cei care sunt numiți supraveghetori în organizație au responsabilitatea de a avea grijă de oile care aparțin societății Lumii Noi. Cei care au înțeles și au ochii deschiși pentru a înțelege adevărul cunosc aranjamentul binecuvântat care s-a făcut pentru ca ei să se poată asocia în interiorul acestui staul teocratic, organizația poporului

lui Dumnezeu, Martorii lui Iehova, care sunt conduși de păstori credincioși, care lucrează sub corpul de guvernare legal al acestei organizații, Societatea de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere. Rămâneți între granițele ei! Țineți minte: nu există nici o ocrotire în afara îngrijirii pe care a făcut-o Iehova Dumnezeu pentru poporul său. Uneori, oameni rău-intenționați vor încerca să profite de voi; păstorii credincioși vor fi la postul lor și îi vor opri. Organizațiile acestei lumi vor încerca uneori să ajungă la voi și să vă rănească, dar voi sunteți protejați și de Păstorii din ceruri, care au îngerii la dispoziția lor, „de zece mii de ori zece mii”. Sunteți ocrotiți, așadar, de oameni credincioși de aici și de forțe invizibile conduse de Domnul Isus Cristos. Nu aveți nici un motiv să vă temeți, căci sunteți turma lui Dumnezeu.

ÎNCREDEȚI-VĂ ÎN PĂSTORII CREDINCIOȘI

23. Puteți să vă încredeți în frații voștri credincioși? Da, și iată de ce: Ei nu vor fi numiți ca păstori de către cei care au responsabilitate în organizația Domnului decât dacă întrunesc cerințele necesare. Ei trebuie să corespundă standardelor potrivite și să aibă capacitatea necesară de a servi ca păstori ai turmei. În primul rând, ei trebuie să păstorească turma cu teamă de Dumnezeu. Dacă nu se tem cu adevărat de Iehova Dumnezeu și de Isus Cristos, atunci nu sunt păstori adevărați, și nu li se va da sarcina de a se îngriji de turma lui Dumnezeu. Uneori se poate descoperi că o persoană numită nu s-a îngrijit de turmă și poate chiar a asuprit-o. Dacă este așa, iar turma a fost rănită în vreun fel, persoana respectivă este mai întâi muștrată și corectată sau disciplinată, iar dacă acel păstor nu își schimbă comportamentul, i se va retrage numirea de păstor și o altă persoană va fi aleasă în locul lui. Dar de ce? Voi sunteți turma lui Dumnezeu, și atâta timp cât vă asociați cu poporul lui Dumnezeu din societatea Lumii Noi nu vi se va face nici un rău, fiindcă numai păstorii credincioși vor fi lăsați să servească. Aceasta înseamnă că frații voștri din adevăr sunt foarte preocupați pentru binele vostru. Ei vor ca voi să câștigați viață veșnică. Ei nu vă vor conduce, nici nu vor stăpâni peste voi, fiindcă voi sunteți moștenirea lui Dumnezeu. Oricine vă face rău face rău intereselor lui Dumnezeu și va trebui să răspundă în fața lui Dumnezeu, nu în fața oamenilor.

24. De asemenea, poate că i-ați auzit pe unii spunând: „Noi nu servim oamenilor. Noi servim pe Iehova Dumnezeu și pe Cristos.” Înseamnă aceasta, atunci, că puteți să îi ignorați pe oameni? Puteți să îi serviți lui Dumnezeu fără să serviți sub îndrumarea unor oameni? Nu. Chiar și în zilele Israelului propriu-zis, aceștia serveau sub îndrumarea lui Moise, mediatorul lor, precum și a altor bărbați credincioși. În timpurile apostolice, au servit oare oile sub îndrumarea apostolilor? „Dumnezeu i-a pus pe fiecare în adunare”. (1 Cor. 12:28) Apostolul Pavel a condus: „Acum, vă rugăm, fraților, să-i prețuiți pe cei care lucrează din greu printre voi și vă conduc în Domnul și vă sfătuiesc. Să le arătați respect într-un mod cu totul deosebit datorită lucrării lor, în iubire. Fiți pașnici.” (1 Tes. 5:12,13). Și iarăși, „Bătrânii care îndrumă bine să fie considerați de o dublă onoare, îndeosebi cei care lucrează din greu în cuvânt și în predare.” (1 Tim. 5:17). Din aceste scripturi putem să vedem că ar fi greșit să-i ignorăm pe servii Domnului, sau chiar să-i tratăm ca pe ceva de mică importanță, sau într-un mod obișnuit, căci ei sunt numiți de Iehova. Ei au fost aleși să servească turmei lui Dumnezeu. De aceea, a crede că supraveghetorii din mijlocul turmei pot fi ignorați înseamnă a-l dezonora pe Dumnezeu, și va duce pe căi greșite.

25. Oile au o mare responsabilitate față de păstor, care nu poate fi ignorată sau evitată. Oile trebuie să fie ascultătoare și supuse nu doar față de Iehova Dumnezeu și de Isus Cristos, ci și față de cei care guvernează turma. Nu este sarcina sub-păstorilor să facă reguli de urmat pentru oi, ci ei trebuie să le explice acestora voința lui Iehova și să o aplice. Ascultați de sfatul bun al apostolului Pavel: „Ascultați de cei care sunt în fruntea voastră și fiți-le supuși, căci ei veghează neîncetat asupra sufletelor voastre ca unii care vor da socoteală, ca să facă lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci ar fi în paguba voastră.” – Evrei 13:17

26. Este vital să înțelegem că interesele Împărăției cu privire la pământ au fost încredințate în totalitate clasei „servului credincios și înțelept”. (Mat. 24:45-47). Acest serv trebuie să vegheze în permanență peste toate oile. Ce responsabilitate uriașă! Sufletele tuturor acestor sute de mii de oi au fost date în grija clasei păstorului lui Dumnezeu de pe pământ, „servul credincios și înțelept”. Această clasă trebuie să răspundă înaintea lui Iehova Dumnezeu pentru lucrarea ei de păstorire. Nici una dintre oi să nu creadă că această clasă a păstorului tratează cu ușurință această uriașă responsabilitate. Ei știu foarte bine că Iehova Dumnezeu și Isus Cristos îi consideră răspunzători pentru viețile oilor. Voi sunteți serviți și îngrijiți în prezent de oameni temători de Dumnezeu care sunt conștienți de faptul că modul în care vă tratează pe voi este privit în permanență de cei din cer. Ei sunt „ca trimiși de Dumnezeu, sub privirile lui Dumnezeu, alături de Cristos.” (2 Cor. 2:17) Da, membrii clasei „servului credincios și înțelept” vă servesc pe voi, oile, în teamă de Iehova Dumnezeu. Sunteți o turmă de oi bine ocrotită. Nu veți suferi nici un rău din partea fraților voștri credincioși.

27. Corpul de guvernare spiritual al Martorilor lui Iehova, asociat cu Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere din Pennsylvania, și-a îndeplinit serviciul cu teamă de Iehova. Cei numiți care fac parte din acest corp de guvernare, urmând exemplul Păstorului cel Drept, fac același lucru și își îndeplinesc lucrul în teamă de Dumnezeu. Și nu au fost oare oile îngrijite? Ba da, au fost! Oile au fost hrănite în toți acești ani cu hrană spirituală bogată. Nu a existat foame în mijlocul lor. Ele nu au fost niciodată lipsite de vreo masă spirituală. Clasa păstorului credincios de pe pământ nu și-a asumat niciodată gloria și nici nu a încercat să întoarcă inimile și mințile oilor spre ea, ci întotdeauna numai spre Păstori cerești. Oile au fost ocrotite de doctrine false și de greșeli. Nouă ni s-au dat avertismente cu privire la mașinațiile rele ale lui Satan. Oile au fost ocrotite de la a se rătăci în imoralitate, materialism, închinare la creaturi, prietenii cu lumea rea, precum și de multe alte pericole prea numeroase pentru a fi menționate. Dar de ce s-a făcut aceasta? Răspunsul este: Acești frați au dat cu bucurie tot ce aveau de dragul vostru, pentru a vă servi pe voi, oile, pentru ca să puteți trăi în pacea și favoarea lui Iehova.

28. Oile au fost ajutate de păstori credincioși, ca să știe cum să îi servească lui Iehova Dumnezeu și lui Isus Cristos, în mod potrivit, cum să predice vestea bună a Împărăției, cum să „spună vestea bună a salvării prin El”, cum să îl laude, cum să le spună fiilor oamenilor despre faptele Sale glorioase, cum să propovăduiască pacea, cum să facă cunoscute minunatele scopuri ale Tatălui nostru ceresc și ale Fiului său Isus Cristos. (Ps. 96:2). Oile au fost instruite să facă aceste lucruri ele însele și au fost învățate cum să îi instruiască și pe alții să le facă. Ele au fost unite, iar cele pierdute au fost aduse în staul. Binecuvântate oi! Ce favorizați sunteți fiind oile lui Dumnezeu și că sunteți îngrijite de păstori

credincioși și că puteți avea încredere că ei sunt oameni care s-au dovedit a fi credincioși! Turmă a lui Dumnezeu, voi sunteți ocrotiți de rău, deoarece păstorii voștri credincioși de pe pământ trebuie să îi dea socoteală lui Iehova Dumnezeu și lui Isus Cristos pentru voi.

29. A venit timpul ca turma să crească. Toate oile trebuie strânse laolaltă, iar Iehova Dumnezeu i-a poruncit poporului Său să le aducă de la nord și de la sud și de la est și de la vest. (Isa. 43:1-7, AS). Glasul Păstorului cel Drept răsună astăzi în peste 160 de țări, mângâind și mai mulți dintre cei asemănători oilor care sunt pierduți. Ei vor veni în mulțimi. A venit ziua să fie strânse toate înăuntrul organizației. Prosperitatea turmei crește atunci când păstorii ei sunt preocupați de marea lor responsabilitate față de Iehova Dumnezeu și de Isus Cristos. Membrii organizației, oile Domnului, le ușurează acestora îndeplinirea obligațiilor lor prin ascultare și supunere.

30. Oile din turma lui Dumnezeu stau împreună. Ele nu se înstrăinează de societatea Lumii Noi. În organizația acestei lumi vechi sunt capcane și curse. Pericolele sunt peste tot. Oamenii și organizațiile lor vor profita de voi și nu veți avea nici o ocrotire. Rămâneți în mijlocul organizației lui Dumnezeu. Pentru a face acest lucru, trebuie să ajungeți să cunoașteți voința lui Dumnezeu. Trebuie să vă supuneți cerințelor teocratice și să urmăriți pacea și dreptatea. Trebuie să fiți îndrumați și păstoriți de cei care au fost numiți pentru a fi păstori. Pe măsură ce faceți aceste lucruri, veți fi instruiți pe calea cea dreaptă, ca să îl puteți lauda pe Atotputernicul Dumnezeu din cer, al cărui nume este Iehova, căci el este demn de toată lauda noastră. Bucurați-vă de salvarea voastră din lumea cea veche în societatea Lumii Noi, și fiți fericiți pentru toate lucrurile pe care le-a făcut și le face Iehova Dumnezeu pentru binele vostru, cât și pentru lucrurile minunate pe care le-a pregătit El pentru voi, pentru când va veni lumea nouă, după bătălia Armagedonului. Voi, cei care faceți parte din această turmă fericită, bucurați-vă de acest Mare Păstor al Israelului spiritual și de Păstorul său cel Drept, știind că nici un rău nu vă va atinge, ci El vă va conduce pentru totdeauna la pășuni mănoase și bine udate, din pricina numelui Său.

„Căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umerii Lui. Creșterea guvernului său și a păcii nu va avea sfârșit pe tronul lui David și în împărăția Lui.” – Isaia 9:6,7, AS

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce instrucțiune le dă apostolul Pavel supraveghetorilor din adunare?
2. Cui aparțin oile? Explicați.
3. Cum trebuie să se ocupe păstorii de oile lui Dumnezeu?
4. Cum sunt numiți păstorii, și de ce trebuie să trăiască ei cu teamă de Iehova?
5. Înseamnă păstoria o lucrare grea? Ce învățăm din experiența lui Iacov?
- 6,7. Ce face un păstor atunci când își iubește oile? Cum este arătată grija față de ele de Psalmul 23?
8. Arătați cum trebuie să se abțină un păstor de la a împovăra oile.
9. Relatați cum a fost salvat Petru prin grija și rugăciunea Păstorului său.
10. Cum trebuie să fie găsit un păstor ,cheltuind și fiind cheltuit’?

- 11,12. Cum este posibil să se piardă oi? Cum poate împiedica păstorul acest lucru?
13. Cum își va strânge toate oile Păstorul cel Drept?
- 14,15. Care este glasul Păstorului cel Drept? Cum este amplificat acesta?
16. Descrieți ce învățăm de pe urma ilustrației despre „oia pierdută”, astăzi?
17. Care este prima responsabilitate a adevăratelor oi?
- 18,19. Ce aranjament face Păstorul cel Drept pentru păstorirea turmei, și cum pot distinge oile cine sunt „adevărații păstori”?
20. Ce caracteristici nu vor avea adevăratele oi? Ce trebuie ele să facă?
21. Descrieți caracteristicile și protecția dublă a: (a) oilor naturale; (b) a „celorlalte oi”.
22. Ce înseamnă să aparți societății Lumii Noi? Cum sunteți apărați?
23. (a) De ce vă puteți încrede în păstori credincioși? (b) Ce măsură este luată pentru a vă proteja dacă cineva devine necredincios?
24. (a) Cum se întâmplă că noi nu suntem „persoane ce servesc oamenilor” și totuși servim sub oameni? (b) Ce atitudine corectă trebuie să fie luată față de acești păstori?
25. De ce trebuie oile să fie supuse celor care conduc și ascultătoare de ei?
26. Cu teamă de cine guvernează clasa „servului credincios și înțelept”, și de ce?
27. În ce mod le apără, le conduc și le hrănesc pe oi corpul de guvernare spiritual și persoanele numite de ei?
- 28,29. De ce sunt oile așa de binecuvântate? Ce anume va duce la creșterea lor viitoare?
30. Ce trebuie să continue oile să facă pentru a rămâne protejate?

Este oare verbozitate, exagerare sau degradare față de Iehova ca noi să vorbim despre El ca Iehova Dumnezeu?

Evident că această întrebare este ridicată fiindcă Iehova este numele exclusiv al Creatorului cerului și al pământului, și Dumnezeu este titlul lui ca și Creator; așa cum citim în Geneza 1:1: „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul”. Este adevărat că numele Iehova identifică imediat cine este El, dar nu este neobișnuit în Scriptură ca un individ să fie denumit după numele Lui și să-și aplice titlul Lui. Ca un exemplu al acestui lucru putem să luăm pe însuși singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. De multe ori în Biblia Sfântă El este numit Isus Cristos. Isus este numele personal care a fost dat Fiului lui Dumnezeu pe pământ, ca om; și Cristos este titlul, adică Unsul, care i-a fost conferit imediat după ce a fost botezat în Râul Iordan și Dumnezeu a turnat spiritul Său sfânt peste El, ungându-L astfel.

Ah, dar cineva poate obiecta că numele Isus nu este exclusiv pentru Fiul lui Dumnezeu. „Isus” este modul în care grecii pronunță numele ebraic Iosua, care este forma prescurtată pentru numele mai lung Iehoșua, adică „Iehova este salvarea”. Numele succesoriului profetului Moise a fost Iosua, fiul lui Nun; și în

cartea Evrei (care a fost scrisă în original în greacă) autorul inspirat vorbește despre acest Iosua ca Isus. Și în prezent există mulți oameni în America Latină care au numele Isus. Așadar, pentru a distinge pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, de toți acești oameni, care în vechime și actualmente au fost numiți Isus, este necesar să-L desemnăm ca Isus Cristos, Isus, Unsul lui Dumnezeu.

Dar o astfel de acordare a unui nume multor oameni nu e valabilă în ceea ce privește numele Iehova. Acesta este numele pe care Dumnezeu și l-a dat singur și el este exclusiv al Lui. El nu este dat niciunei creaturi din univers. Unele din numele lor poate că includ numele Iehova într-o combinație, însă niciuna din aceste persoane nu se numește doar după numele Iehova. Așadar, acest nume Iehova este desemnarea exclusivă care se aplică singurului Dumnezeu viu și adevărat. Și când cineva pronunță numele Iehova, el înseamnă automat Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului.

Aceasta este o afirmație adevărată. În ciuda acestui fapt, folosirea de către noi a expresiei Iehova Dumnezeu pentru a-L desemna nu înseamnă o degradare a Creatorului cerului și al pământului. De ce nu? Fiindcă Biblia, inspirată de însuși Creator, folosește această expresie de multe ori, începând cu Geneza 2:4, care spune: „Aceasta este istoria cerurilor și a pământului când au fost create, în ziua în care Iehova Dumnezeu a făcut cerul și pământul”.

Dar unii pot obiecta că titlul „Dumnezeu” a fost introdus după numele Iehova de un editor necunoscut de mai târziu al manuscriselor Bibliei. Ei se pot referi la faptul că cuvântul „Dumnezeu” apare exclusiv în primul capitol din Geneza în legătură cu raportul despre creația pământească, și că numele Iehova nu apare decât în al doilea capitol din Geneza, începând cu versetul 4. Ei susțin că Geneza a fost compilată din două seturi de documente; dintr-un set de documente care se referă la Creator doar ca Dumnezeu, și dintr-un al doilea set de documente care se referă la Creator ca Iehova. În limba ebraică cuvântul pentru Dumnezeu este *Elohim*; și acest nume personal este reprezentat de cele patru consoane ebraice, cunoscute împreună ca Tetragrama, combinație de consoane care este în mod obișnuit pronunțată astăzi Iehova. Astfel ei spun că există un document Elohistic și un document Iehovistic, și că aceste două documente au fost combinate laolaltă, sau amestecate, în cartea Geneza. Astfel, editorul celor două documente care alcătuiesc cartea Geneza a introdus cuvântul *Elohim* (sau Dumnezeu) după numele Iehova, începând cu al doilea capitol din Geneza, pentru a forma combinația „Iehova Elohim” sau Iehova Dumnezeu. – A se vedea Geneza 2:4, *Darby*.

Cu toate acestea, acest argument cu privire la un document Elohistic și un document Iehovistic este doar o teorie, care a fost inventată în ultima vreme, și nimic din istoria evreilor până în vremea lui Isus nu face nici măcar o aluzie la un astfel de lucru. Isus și apostolii Săi ne spun clar că Geneza a fost scrisă de un singur scriitor inspirat, profetul Moise. Prin urmare, Moise a fost acela care a scris această combinație a numelui Creatorului și a titlului Său, Iehova Dumnezeu; și el a făcut acest lucru sub activitatea spiritului sfânt al lui Dumnezeu. Aceasta dovedește că această combinație este aprobată de însuși Atotputernicul Dumnezeu, care ne poruncește ca nimic să nu fie adăugat la Cuvântul Său sfânt, și nimic să nu fie scos din el. – Deut. 4:2; 12:32.

Acest adevăr este susținut de faptul că în Scripturile Ebraice combinația „Iehova Elohim” (sau Iehova Dumnezeu) apare de treizeci și șase de ori de la Geneza 2:4 înainte, până la Iona 4:6, care spune: „Și Iehova Dumnezeu a pregătit un curcubete și l-a făcut să se înalțe deasupra lui Iona, ca să-i facă umbră deasupra

capului și să-i ușureze suferința.” (AS). În Geneza capitolul 2, expresia „Iehova Elohim” apare de unsprezece ori; și în capitolul 3 apare de nouă ori, făcând un total de douăzeci de ori doar în cele două capitole. Alte locuri unde apare expresia „Iehova Elohim” sunt în Exodul 9:30; 2 Samuel 7:22, 25; 2 Regi 19:19; Iona 4:6; Psalmii 72:18; 84:12; 1 Cronici 17:16; 28:20; 29:1; 2 Cronici 1:9 (de două ori); 6:41, 42; 26:18, și Ieremia 10:10. În afară de acestea, expresia ebraică „Iehova ha-Elohim” (însemnând Iehova, Dumnezeu [adevărat]) apare de șase ori, și anume, în 1 Samuel 6:20; Neemia 8:6; 9:7; 1 Cronici 22:1, 19; 2 Cronici 32:16, așa cum este arătat în *Traducerea Lumii Noi*.

În consecință, expresia Iehova Dumnezeu, pe care El însuși a făcut să fie înregistrată în Cuvântul Său sfânt, prin inspirația spiritului Său, suntem autorizați în mod divin s-o folosim cu referire la El. Noi nu Îl minimalizăm când folosim o expresie care a ieșit din gura Lui. Noi nu ar trebui să numim „întinat” și „dezonorant” lucrul pe care Dumnezeu l-a prezentat ca și curat și onorant pentru Sine. Nu toți oamenii de pe pământ știu care este numele lui Dumnezeu; și nici nu știu toți oamenii că numele Iehova se aplică lui Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, și Făcătorul omului. Prin urmare, expresia Iehova Dumnezeu este un ajutor pentru ei, pentru a arăta că acest Iehova pe care noi Îl predicăm este singurul Dumnezeu adevărat și viu, căruia trebuie să I se închine toți oamenii, prin Isus Cristos, Fiul Său, pentru a câștiga viață veșnică în lumea Lui nouă.

Publicațiile Societății de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere din Pennsylvania și reprezentanții acestei Societăți vor continua, așadar, să folosească expresia Iehova Dumnezeu, în onoarea și înălțarea Lui, împreună cu toate celelalte expresii pe care spiritul lui Iehova i-a mișcat pe oamenii Săi sfinți din vechime să le folosească, pentru identificarea Lui în Înregistrarea Lui sacră, Biblia.

Atracția Israelului nu este religioasă

Mulți creștini declarați pretind a vedea o analogie între întoarcerea evreilor din Babilon în Ierusalim, în anul 537 î. Cr., și întoarcerea evreilor în Israel astăzi. Cu toate acestea, în vremea de atunci stimulentele au fost religioase; evreii care s-au întors și cei care au rămas au trăit toți în același ținut al Babilonului, iar cei care s-au întors au trebuit să întâmpine mai degrabă greutatea decât condiții economice și politice îmbunătățite. Totuși, astăzi, este foarte evident că opusul este adevărat; principalele motive sunt politice și economice. Dovada pentru acest lucru se vede, pe de-o parte, în faptul că pe măsură ce crește anti-semitismul crește și imigrarea spre Israel, așa cum s-a observat în întoarcerea recentă și actuală a evreilor din Ungaria, Maroc, Egipt, Tunisia și Polonia, toți aceștia având motive să spere să-și îmbunătățească starea economică și politică. Pe de altă parte, rapoartele arată că în timpul primilor șapte ani de existență a Statului Israel, mai mult de 5 000 de evrei s-au întors din Israel în țările vestice, unde condițiile sunt mai favorabile, decât cei care au plecat din acele țări spre Israel, în timpul acelei perioade. Evident că nu se poate face nici o comparație între scopurile și motivele celor care s-au întors în Israel în 537 î. Cr. și cei care se întorc în el în timpurile moderne.

Un oficial indonezian evaluează „Turnul de Veghere”

Când filiala Societății din Jakarta, Indonezia, a depus o cerere pentru autorizație pentru a începe tipărirea revistei *Treziți-vă!* în limba indoneziană, un funcționar superior al Ministerului Informațiilor a spus: „Consider *Menara*

Pengawal [*Turnul de veghere*] una din cele mai bune reviste din Indonezia și sunt foarte bucuroși să ajut în privința autorizației pentru noua voastră revistă”. – *Cartea anuală a Martorilor lui Iehova* din 1958.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

27 aprilie: Păstorul lui Israel și Păstoria turmei lui Dumnezeu, parag. 1-17, pag. 176.

4 mai: Păstoria turmei lui Dumnezeu, parag. 18-30, pag. 183.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

De ce creștinătatea nu poate afirma că este creștină? P. 163, parag. 3.

De ce va distruge Dumnezeu această lume? P. 165, parag. 3.

Când a avut loc cel mai mare botez în masă din lume? P. 168, parag. 8.

De ce a existat o conducere bună sub domnia lui Solomon? P. 169, parag. 3.

Cum au asigurat și extins martorii lui Iehova garanțiile libertății religioase ale cetățenilor americani? P. 172, parag. 3.

Ce oameni dădeau foc la hainele străjerilor lor de pe timpul nopții, care adormeau în timp ce erau de gardă? P. 174, parag. 2.

De ce unor călători le-a trebuit cinci ore să parcurgă zece yarzi? P. 175, parag. 3.

Pe cine a folosit Dumnezeu pentru a crea toate lucrurile? P. 178, parag. 9.

Cine a ucis cu o singură mână un leu și un urs pentru a proteja niște oi? P. 179, parag. 11.

De ce nu este ușoară lucrarea de păstorie? P. 182, parag. 5.

Cum să identificăm adevărații păstori spirituali? P. 186, parag. 19.

Este posibil să servești pe Dumnezeu fără să servești sub oameni? P. 187, parag. 24.

De ce este potrivit să folosim termenul Iehova Dumnezeu când ne referim la Creator? P. 190, parag. 5.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS- Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

1 Aprilie 1958

Nr. 7

Cuprins:

EVITAȚI ÎNCLINAȚIILE REBELE	- Pag.225
NU JUDECAȚI DUPĂ ÎNFĂȚIȘARE	- Pag.238
NU EXISTĂ SCUZE PENTRU TRĂDĂTOR!	- Pag.239
OMUL -LIBER ȘI RESPONSABIL	- Pag.244
SUFERIND ÎN ARMONIE CU VOINȚA LUI DUMNEZEU	- Pag.249
SĂ ACȚIONĂM DUPĂ CUVINTE ÎNȚELEPTE PENTRU VREMEA NOASTRĂ	- Pag.252
TENDINȚE DE DORIT- SERVITUTE CREȘTINĂ	- Pag.253
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.257

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, „Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

‘Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate „Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

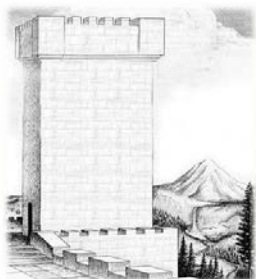
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

„Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in “The Watchtower” for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt’s version
Da – J. N. Darby’s version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham’s version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser’s version	Yg – Robert Young’s version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

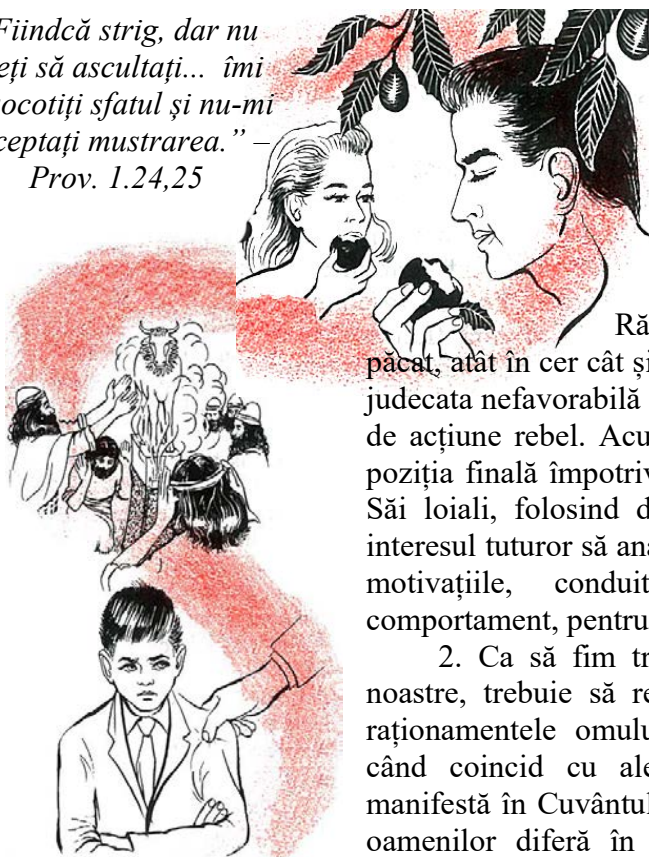
Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

EVITAȚI ÎNCLINAȚIILE REBELE

„Fiindcă strig, dar nu
vreți să ascultați... îmi
nesocotiți sfatul și nu-mi
acceptați mustrarea.” –

Prov. 1.24,25

Răzvrătirea a fost primul act de păcat, atât în cer cât și pe pământ. Aceasta a dus la judecata nefavorabilă a celor care au urmat un mod de acțiune rebel. Acum, deoarece primul rebel ia poziția finală împotriva lui Iehova și a slujitorilor Săi loiali, folosind diverse metode subtile, e în interesul tuturor să analizeze, cu atenție, gândurile, motivațiile, conduita și orice formă de comportament, pentru a fi treji.

2. Ca să fim treji în ce privește gândurile noastre, trebuie să recunoaștem că judecata sau raționamentele omului sunt corecte doar atunci când coincid cu ale lui Iehova, așa cum se manifestă în Cuvântul Său. Atunci când gândurile oamenilor diferă în orice fel, aceasta arată că există o tendință de a se lăsa condus de gândirea creaturilor. Aceasta este o formă de răzvrătire. Ea poate fi superficială la început, dar atunci când continuă să fie afectată de gândurile și deciziile oamenilor, poate duce la situația menționată de Iacov: „Ci fiecare este încercat, fiind atras și ademenit de propria lui dorință. Apoi dorința, când devine roditoare, dă naștere păcatului, iar păcatul, odată săvârșit, aduce moartea.” – Iac. 1:14,15

3. Atunci când examinăm acțiunile celor din lumea veche, vom observa că gândurile și conduita lor sunt modelate de „dumnezeul acestei lumi”, rebelul original, care a devenit Satan. Așa cum trăsăturile și caracterul copiilor este afectat de părinții lor, tot așa, întreaga omenire este afectată de părinții rebeli de la început

și de calea lor păcătoasă de acțiune din grădina Eden, iar păcatul răzvrătirii este adânc înrădăcinat în oameni astăzi. Este necesar, deci, ca toți să se întoarcă la îngrijirea părintească făcută de Iehova Dumnezeu pentru om, și anume, Fiul Său, Isus Cristos. (Ioan 3:16). Aceasta nu înseamnă că oamenii sunt născuți din nou, fizic, ci că această acceptare a Fiului se realizează prin reînnoirea minții și obținerea unei „noi personalități care se reînnoiește prin cunoștință exactă, conform imaginii celui care a creat-o”. – Col. 3:10

4. Isus Cristos a urmat un curs perfect, neavând niciun fel de trăsături rebele, fiind astfel modelul perfect. El nu a luat nicio decizie de unul singur. „Eu nu pot face nimic de la mine. Judec după cum aud, iar judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut voința Mea, ci voința celui care m-a trimis.” „Am coborât din cer să fac, nu voința Mea, ci voința celui care m-a trimis.” „Eu fac mereu lucrurile care îmi sunt plăcute.” Aici găsim un exemplu foarte frumos de devoțiune completă și exclusivă față de Tatăl – o devoțiune lipsită de orice fel de tendințe de răzvrătire. Aceasta este cu adevărat o demonstrație incomparabilă de supunere perfectă. Așa cum L-a urmat El întru totul pe Tatăl său, tot așa, El i-a invitat pe alții să-l urmeze: „Dacă respectați poruncile Mele, veți rămâne în iubirea mea, așa cum și eu am respectat poruncile Tatălui și rămân în iubirea lui.” Această afirmație a fost adresată, desigur, celor care ieșiseră din lume și s-au aliat cu Stăpânul, așa cum el însuși a declarat: „Ei nu fac parte din lume, așa cum nici Eu nu fac parte din lume.” – Ioan 5:30; 6:38; 8:29; 15:10; 17:16.

5. Chiar din cuvintele Sale se poate vedea clar că a fi în conformitate perfectă cu El și cu Tatăl Său este obligatoriu pentru a fi recunoscuți ca fii. Abaterea de la cuvintele Sale este, deci, dezaprobată și constituie o răzvrătire împotriva a ceea ce este drept. De aceea, deciziile care conduc acțiunile, faptele și motivațiile trebuie să fie bine păzite, pentru a se evita răzvrătirea.

6. Tatăl a dat instrucțiuni drepte și, deoarece ele sunt perfecte și exacte, nici îngerii și nici oamenii nu-și pot lua libertăți. O creatură cerească aflată într-o poziție înaltă a urmat o cale trădătoare și neascultătoare în grădina Eden și i-a făcut apoi și pe alții să o urmeze. Cei cu un caracter rebel caută aproape întotdeauna să-i facă pe alții să gândească așa cum gândesc ei, căutând astfel susținători ai modului lor rebel de a se purta. Astfel, comportamentul acestui rebel a dus la alungarea sa. Pentru „îngerii care nu și-au păstrat poziția originală”, ci s-au bizuit pe propria lor judecată, a urmat mai târziu scoaterea afară sau excomunicarea. Prima pereche umană, Adam și Eva, a fost exilată din căminul lor paradisiac pe care li-l dăduse Iehova, din cauza dorinței lor lacome și egoiste pe care au arătat-o atunci când au ales să asculte de Șarpe și să abandoneze astfel cuvântul adevărat al lui Dumnezeu. Deoarece Iehova „nu se schimbă”, fără îndoială că Adam și Eva erau conștienți de sfatul lui Iehova: „Încrede-te în Iehova din toată inima ta și nu te bizui pe priceperea ta. Ține seama de el în toate căile tale și el îți va netezi cărările”, sfat care a fost mai târziu consemnat în Proverbele 3:5,6. – Iuda 6

7. Acțiunea răzvrătită a Evei a fost cauzată de înșelăciune, așa cum putem observa din relatarea consemnată în Geneza: „Atunci femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și că încânta ochii, da, că pomul era plăcut de privit. A luat deci din

rodul lui și a mâncat. Apoi i-a dat și soțului ei, când a fost cu ea, și el a mâncat.” Modul răzvrătit de acțiune al lui Adam a fost intenționat și fără remușcări, iar acesta a provocat judecata nefavorabilă a lui Iehova împotriva lui și a soției lui. - Gen. 3:6, 17-19

PĂRĂSINDU-L PE IEHOVA

8. Deși aveau relatarea istorică despre ceea ce se întâmplase mai întâi în grădina Eden, iar apoi și în timpul potopului, precum și puterea lui Iehova manifestată în interesul izraeliților, atunci când i-a salvat de sub mâna asupritoare a egiptenilor, totuși israeliții au adoptat un comportament de încredere în sine, părăsind poziția favorizată pe care Iehova le-o dăduse printre națiuni. Pe lângă cuvântul scris al lui Dumnezeu, menit să-i îndrume, ei mai aveau și mărturia directă a strămoșilor lor despre extraordinara demonstrație de putere și iubire a lui Iehova, făcută spre binele lor. Iehova a mers chiar mai departe, pentru a-i ocroti pe cei din poporul Său, dându-le o lege prin Moise. Nu numai că le-a dat cele Zece Porunci, scriindu-le direct cu degetul Său, dar El le-a dat și multe alte legi cu privire la chestiuni mai puțin importante, pentru a-i ocroti și a le îndruma fiecare acțiune.

9. Când au intrat în țara pe care le-a dat-o Iehova, El i-a avertizat în mod clar cu privire la practicile de închinare la idoli ale păgânilor care locuiau acolo. Li s-a dat porunca să dărâme toate locurile de închinare la Baal, ca să nu cadă în capcană. Faptul că nu au îndeplinit această poruncă a fost neascultare fățișă. Atunci când respectarea exactă a Cuvântului lui Iehova slăbea, mulți dintre izraeliți își îndreptau atenția spre această închinare falsă pe care trebuiau să o distrugă, și astfel răzvrătirea lor i-a dus la robie în închinarea falsă. Cu o anumită ocazie a fost necesar ca Ioas să provoace puterea falsului dumnezeu Baal, spunându-le izraeliților: „Voi veți apăra cauza lui Baal ca să vedeți dacă-l puteți salva? Oricine îi apără cauza să fie omorât.” (Jud. 6:31) Prin faptul că el a făcut această provocare se poate vedea că unii au urmat această practică idolatră și încercau să susțină această religie străină, sfidând poruncile lui Iehova de a distruge orice rămășiță a ei.

10. Mai târziu, israeliții au fost sfătuiți să nu își facă vreun chip cioplit în piatră sau lemn în țară și nici să nu i se închine, căci aceasta ar fi însemnat o închinare asemănătoare celei pe care o făceau națiunile păgâne din jurul lor. Să observăm cât de potrivită este îndrumarea dată în capitolul al douăzeci și șaselea din Leviticul: „Dacă veți continua să umblați potrivit legilor mele și să respectați poruncile mele și dacă le veți îndeplini, vă voi da ploi bogate la timpul lor și pământul își va da recolta, iar pomul de pe câmp își va da rodul. Iar treieratul vostru va ține până la culesul strugurilor.” (Lev. 26:3-5). În același capitol, el arată mai apoi cum urma să se îngrijească de toate nevoile lor și chiar să îi ajute să scoată străinii din țară. Totuși, în versetele 14-16 se vorbește și despre pedepsele pe care urmau să le suporte dacă nu ascultau: „Însă dacă nu mă veți asculta și nu veți îndeplini toate aceste porunci, dacă veți respinge legile mele ... încalcând astfel legământul meu, atunci iată ce vă voi face ca pedeapsă: voi aduce peste voi

groaza.” Aceste cuvinte au fost foarte clare, totuși constatăm că israeliții nu au respectat aceste porunci. Acesta a fost un mod de a acționa rebel. Se poate să fi început la un nivel mic dar, când a continuat, a dus la neascultare completă și rezultatul a fost dezaprobarea lui Iehova. Din această întâmplare trebuie să învățăm să ascultăm și să nu ne răzvrătim.

11. S-au luat măsuri de disciplinare pentru răzvrătirea oricărui bărbat sau femeie din Israel împotriva reglementărilor legământului. Celor din poziții cu răspundere ai națiunii li s-au dat instrucțiuni ca să aibă grijă ca cei ce încălcau legile să fie înlăturați și uciși cu pietre, fiindcă erau vrednici de moarte (excomunicare) ca rezultat al profanării Cuvântului lui Dumnezeu. De fapt, dacă cei care aveau responsabilitatea de a păstra acțiunile națiunii curate și lipsite de răzvrătire ar fi eșuat, ei ar fi urmat să primească judecata nefavorabilă a lui Iehova, deoarece aceasta ar fi arătat că ei se bazuie pe propria lor judecată, neîmplinind cerințele lui Dumnezeu. Ei aveau cea mai mare responsabilitate. Acest lucru este ilustrat la Deuteronomul 17:2-7: „Dacă în mijlocul tău, în vreunul dintre orașele pe care ți le dă Iehova, Dumnezeul tău, este găsit un bărbat sau o femeie care face ce este rău în ochii lui Iehova, Dumnezeul tău, și încalcă legământul său, se duce să se închine altor dumnezei și se pleacă înaintea lor sau înaintea soarelui, a lunii și a întregii armate a cerurilor, ceea ce eu nu am poruncit, și dacă lucrul acesta ți s-a spus, l-ai auzit și l-ai cercetat cu atenție și se dovedește a fi adevărat, adică fapta aceasta dezgustătoare s-a făcut în Israel, atunci pe omul acela, fie bărbat, fie femeie, care a făcut lucrul acesta rău, să-l scoți la porțile tale, da, pe bărbatul acela sau pe femeia aceea, să arunci cu pietre în el și să-l omori ... să îndepărtezi ce este rău din mijlocul tău.” Era de datoria celor cărora li se încredințase responsabilitatea să aibă grijă ca orice fel de acte de răzvrătire de către cei care îl părăsiseră pe Iehova să fie îndepărtate. Era clar că Iehova ura răzvrătirea și cerea ca poporul Său să fie păstrat departe de această necurăție.

12. Asocierea voită cu cei din națiunile păgâne a marcat începutul abandonării lui Iehova, ceea ce însemna că trebuiau să se separe complet de aceste națiuni. Totuși, din această asociere a rezultat contaminarea și în scurt timp mulți oameni din națiunea Israel au ajuns să aibă aceeași atitudine a inimii ca și cei păgâni. Astfel, ei au spus: „Dumnezeu nu vede niciodată ce facem!” (Ier. 12:4, *Mo*) Se pare că ei credeau că practicile lor abjecte și răzvrătirea lor fățișă nu erau observate de Dumnezeu și credeau că puteau scăpa nepedepsiți, orice ar fi făcut; însă vederea lui Dumnezeu nu a slăbit niciodată. El a arătat clar acest lucru, spunând: „Le e rușine cu recoltele lor, din cauza mâniei aprinse a Celui Veșnic.” (Ier. 12:13, *Mo*). Într-adevăr, când au fost demascați, ei au secerat măracini. Din cauza neascultării lor fățișe, ei nu puteau culege roade bune, ci doar spini. Nu vine niciun rod bun de pe urma lucrărilor dezgustătoare. Și astăzi, persoane cu o astfel de gândire sunt dezamăgite când este exercitată mânia lui Dumnezeu împotriva lor, prin intermediul organizației Sale, iar ei sunt aruncați afară; sau chiar și dacă faptele lor rele făcute în secret nu sunt cunoscute de către organizația vizibilă a lui Iehova, astfel încât să se poată lua măsuri de disciplinare necesare, totuși Iehova cunoaște adevărul, iar aceștia devin în scurt timp bolnavi spiritual, deoarece nu

mai au favoarea, binecuvântările sau spiritul lui Iehova. Iehova nu îi tolerează pe cei nelegiuți. Măsurile luate pentru o atitudine de neascultare, astăzi, sunt la fel ca cele din timpul națiunii Israel, iar cel răzvrătit va pierde favoarea lui Iehova, fiindcă nu a respectat întocmai principiile Sale drepte. Adevărații Săi servi, pe de altă parte, sunt dedicați unei loialități depline.

13. Păcatul de a-l părăsi pe Iehova este păcatul răzvrătirii și se datorează bizuirii pe sine sau pe raționamentele unei alte creaturi umane. Ieremia a avut ceva de spus în această privință: „Blestemat este cel ce își pune încrederea în om, care așteaptă ajutorul de la un simplu om, întorcându-și gândurile de la Cel Veșnic!” Dacă l-ar părăsi pe Iehova, un serv al lui Dumnezeu s-ar găsi în situația descrisă de aceste cuvinte: „Fiindcă poporul Meu a făcut două lucruri rele: m-au părăsit pe Mine, izvorul de apă vie, ca să-și sape rezervoare, rezervoare crăpate care nu pot ține apa!” Dacă nu se bea din adevărurile spirituale, oamenii suferă de sete spirituală, iar prelungirea acestei situații ar duce la moarte în cele din urmă. În continuare, Dumnezeu a întrebat Israelul din vechime: „Cum aş putea să te iert? Copiii tăi m-au părăsit și jură pe ceea ce nu este Dumnezeu. Când i-am săturat, ei au comis adulter și s-au adunat la casa unei prostituate... să nu se răzbune sufletul meu pe o asemenea națiune?” – Ier. 17:5; 2:13, *Mo*; 5:5-9, *AS*.

14. Cei care s-au îndreptat spre alte sfaturi și îndrumări decât cele care proveneau de la Iehova, au fost muștrați direct de El. La Deuteronomul 28:20 este consemnat: „Iehova va trimite asupra ta blestemul, confuzia și pedeapsa în orice faci și încerci să duci la îndeplinire, până când vei fi nimic și vei pieri repede, din cauza răutății faptelor tale, fiindcă m-ai părăsit.” Ce situație dezastruoasă și funestă pentru cei care, prin acțiunile lor răzvrătite, au abandonat legea lui Iehova!

5. Deși s-au arătat multe dovezi cu privire la capcana de a nu da ascultare Cuvântului lui Iehova, mai ales după ce au intrat într-o relație de legământ cu El, aceasta nu a încheiat problema părăsirii lui. Chiar și în zilele lui Isus, chiar înainte de a fi luat, Isus a recunoscut că unii dintre discipolii săi, fiind sub presiune, urmau să murmure, și a spus: „Sunt printre voi unii care nu cred.” Când o persoană nu mai crede în Cuvântul lui Iehova, înseamnă că atenția sa a fost abătută de la o conduită înțeleaptă de lucrurile pe care le-a învățat ea, de propria-i înțelepciune sau de părerea altor creaturi imperfecte. Aceasta înseamnă răzvrătire. Într-o asemenea situație i-a întrebat Isus pe discipolii Săi: „Nu vreți să mergeți și voi?” Răspunsul potrivit a fost dat de Petru: „Învățătorule, la cine să mergem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut și am ajuns să știm că tu ești Sfântul lui Dumnezeu.” Cei care au continuat să murmure împotriva Lui, l-au părăsit pe Învățător la vremea aceea. A continua, astăzi, să murmurăm va face ca și Iehova să părăsească pe cel ce murmură. – Ioan 6:64, 67-69.

16. Apoi, apostolul Pavel a înștiințat că va avea loc o abandonare mai mare a căii lui Dumnezeu, mai târziu, spunând: „Știu că după plecarea mea vor intra printre voi lupi asupritori, care nu vor trata turma cu tandrețe, și că se vor ridica bărbați dintre voi care vor vorbi lucruri denaturate ca să-i tragă pe discipoli după ei.” Aceasta arată că și mai mulți oameni urmau să se bizuiască pe propria lor pricepere, să se răzvrătească și să-i facă pe mulți alții să se comporte la fel. Mai

departe, Isus a avertizat că în „zilele din urmă”, în care trăim noi astăzi, va avea loc o cădere asemănătoare, mai ales în timpul celei de-a doua Sale prezențe invizibile. El a ilustrat acest lucru, vorbind despre o clasă a „fecioarei nechibzuite”, care urma să aibă ulei insuficient în lampa ei pentru perioada de întuneric ce urma să vină. Aceștia au fost sfătuiți să se bazeze pe Cuvântul lui Iehova și să-i permită acestuia să fie forța care le conduce viețile, însă „lămpile” lor nu erau bine alimentate și astfel ei nu au avut lumină spirituală care să îi ghideze. Aceasta a fost consecința faptului că s-au bizuit pe propria lor judecată în privința lucrurilor spirituale, și mulți s-au rătăcit de la calea cea dreaptă. – Faptele 20:29,30; Mat. 25:1-13.

17. Să fim, deci, treji și vigilenți ca să nu cădem în capcana de a trage propriile noastre concluzii și a o lua pe calea răzvrătirii. Pentru a ne ocroti de un asemenea mod nelegiuit de a acționa, pagini întregi din Biblie au consemnat informații pentru îndrumarea celor care își doresc dreptatea și vor să urmeze o cale credincioasă de acțiune. Iehova nu permite ca judecata oamenilor să influențeze organizația Sa de pe pământ, ci pretinde completa acceptare a judecăților Sale divine de către oameni. Devoțiunea exclusivă față de El este obligația tuturor celor care au devenit, de bunăvoie, servii Săi și și-au dedicat viața Lui. – Iosua 24:19,20.

RĂZVRĂTIRE ÎN CREȘTINĂTATE

18. Diviziunile religioase ale creștinătății s-au răzvrătit, neacceptând conducerea lui Iehova prin Reprezentantul Său Principal, Isus Cristos, din prezent. Acestea nu doar că au respins dovezile oferite de cei care susțin conducerea lui Dumnezeu prin intermediul Fiului Său, dar îi și persecută pe adevărații servi ai lui Dumnezeu. În timp ce Cuvântul lui Dumnezeu afirmă că creștinii trebuie să fie separați de lume, ele se asociază cu elementele politice și comerciale ale lumii și sunt parte integrantă din ele. (Iac. 4:4; 2 Cor. 6:17). Dumnezeu cere de la creștini să nu aibă nicio vină de sânge; totuși, Creștinătatea ia parte de bunăvoie la acest păcat, aliindu-se cu națiunile beligerante. Creștinătatea s-a răzvrătit împotriva principiilor drepte ale lui Iehova într-o asemenea măsură, încât adulterul este tolerat în ținutul ei. Ea sancționează aceasta prin refuzul de a expulza pe cei care comit adulter și alte încălcări. (1 Cor. 6:9,10). Ei s-au răzvrătit împotriva supremației lui Iehova Dumnezeu susținând doctrina trinității, conform căreia Iehova și Isus sunt egali și coexistenți. (Ioan 14:28; Apoc. 3:14). Răzvrătirea este manifestată de respingerea adevărului Bibliei, care spune că sufletul moare, și de faptul că acceptă doctrina falsă și păgână a nemuririi sufletului. (Ezec. 18:4, AS; Ecl. 9:5,10; 1 Cor. 15:53). Ei sunt parte din lume așa cum erau și israeliții care se închinau la Baal, și sunt asemănători scribilor și fariseilor din zilele lui Isus. – Mat. 23:9,13,15.

19. Cât de evident este, atunci, faptul că adevărații creștini trebuie să se păstreze complet separați de influențele politice, ecleziastice, comerciale și materialiste ale acestui sistem. A ne întoarce la o asemenea conduită, asemănătoare celei pe care o are lumea de astăzi, înseamnă a ne bizui pe propriile noastre concluzii și a ne întoarce de la sfaturile sănătoase din Cuvântul lui Dumnezeu.

Există numai o singură călăuză sigură care ne va conduce acțiunile în mod drept, iar aceea este Cuvântul lui Iehova, Sfânta Biblie.

EVITAȚI TENDINȚELE MATERIALISTE

20. Motivația creștinilor trebuie să fie pură și să fie singura care le impulsionează acțiunile. Ei nu trebuie să se uite nici la dreapta, nici la stânga; acesta este modelul lăsat de Isus Cristos, care a spus: „Îmi găsesc plăcerea în a face voința Ta, o, Dumnezeu meu!” Nicio altă cale pusă înaintea lui, cum ar fi ispita materialistă adusă de marele rebel Satan, de a-i da toate împărățiile lumii, nu au avut niciun efect asupra Lui. Pavel a avut același mod de gândire de neclintit când a afirmat că nimic nu îl putea abate de la calea lui de acțiune de supunere deplină față de Iehova. (Filip. 3:7-14). Niciun fel de alte interese nu l-au putut atrage pe apostolul Pavel, inclusiv propria persoană, sau lucrurile materiale, să-și facă viața mai ușoară.

21. Acest sfat împotriva materialismului este foarte bine susținut în predica de pe munte, în care Isus a sfătuit: „Nu vă mai îngrijorați pentru sufletele voastre cu privire la ce veți mânca sau ce veți bea sau pentru corpurile voastre, cu privire la ce veți îmbrăca. Nu înseamnă sufletul (sau viața) mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea?” (Mat. 6:25, *nota marginală*). Isus a anticipat că unii oameni urmau să fie foarte îngrijorați pentru lucrurile acestei vieți; de fapt, ei urmau să le permită acestor lucruri materiale și iubirii pentru ele să intervină atât de mult în preluarea de către ei a serviciului Împărăției. Când gândirea noastră este în permanență condusă de aceste dorințe carnale și se concentrează în permanență asupra lor, aceasta înseamnă a ne baza pe sine și pe propria judecată. Iehova Dumnezeu cunoaște nevoile materiale ale poporului său și se îngrijește ca nevoile lor să fie satisfăcute. Prin calea noastră de acțiune, noi arătăm dacă într-adevăr credem acest lucru sau nu. Se poate ca dorințele noastre să întrecă cu mult nevoile noastre și îi pot face pe mulți să întrecă măsura și să fie excesiv de preocupați de ceea ce își doresc. Isus ne-a avertizat să fim atenți în legătură cu aceste lucruri, spunând aceste cuvinte: „Nu vă îngrijorați, deci, niciodată, zicând: Ce vom mânca? sau Ce vom bea? sau Cu ce ne vom îmbrăca?” (Mat. 6:31). Aceste îngrijorări sunt stări prin care trec oamenii din această lume veche, din cauza dorinței lor nesatisfăcute de case confortabile, automobile luxoase, locuri frumoase și multe lucruri care să le asigure o viață confortabilă. „Fiindcă pe toate acestea națiunile le caută stăruitor.” Acestea nu sunt lucrurile necesare de care avem nevoie pentru a ne continua serviciul cu succes. Sfatul demn de încredere pe care ni-l dă Cuvântul lui Dumnezeu este: „Continuați să căutați mai întâi Împărăția și dreptatea Sa, și toate aceste lucruri vă vor fi adăugate. De aceea, nu vă îngrijorați niciodată pentru ziua de mâine, căci ziua de mâine va avea îngrijorările ei.” – Mat. 6:32-34.

22. Creștinul care își modelează în totalitate viața conform Cuvântului lui Iehova se aseamănă omului prevăzător care și-a construit casa pe stâncă. Astfel, chiar dacă vor începe furtunile, inundațiile și chiar dacă bat vânturile, nu vor putea să o miște de pe temelia ei. Totuși, când o persoană se bazează pe propria pricepere și se întoarce de la sfatul înțelept al lui Iehova cu privire la aceste lucruri,

îndreptându-și gândurile și atenția spre o conduită asemănătoare celei pe care o au națiunile, adică a strânge mari bogății, atunci acesta începe, de bunăvoie, să se mute din casa lui cu o temelie solidă, într-o casă construită pe temelia nisipoasă a materialismului. Conduita sa este una de rebeliune împotriva cunoștinței mai bune, el fiind sfătuit în întregime cu privire la caracterul neînțelept al unui astfel de comportament. Temelia sărăcăcioasă este propria sa judecată, de a căuta mai întâi bogăția națiunilor și a pune interesele Împărăției pe plan secundar. – Mat. 7:24-27

23. Oamenii care sunt creștinii devin uneori atât de absorbiți de propriile lor planuri și de dependența de lucruri cu valoare materială, încât pierd din vedere cel mai important lucru, adică să-și trăiască viața la înălțimea jurământului de dedicare față de Dumnezeu, și astfel ei își consumă toată energia în încercarea de a aduna bogății. Acest mod nechibzuit de a acționa a fost prezis de Solomon: „Și am văzut o altă deșertăciune sub soare – sunt oameni singuri care nu au pe nimeni, nici fiu, nici frate, dar trudesc să facă bani. Nu se mulțumesc cu ce câștigă ... și trudesc. Și aceasta este o deșertăciune și o îndeletnicire chinuitoare.” Un astfel de om, căutând banii și plăcerile acestei lumi, ajunge în curând să se întoarcă de la plăcerea serviciului lui Dumnezeu. Apostolul Pavel a sfătuit: „Poruncește-le celor care sunt bogați în actualul sistem să nu fie trufași și să nu-și pună speranța în bogății nesigure, ci în Dumnezeu.” Când o persoană își pune încrederea în bogății materiale, aceasta înseamnă că se bazează pe ele pentru salvare. Banii sunt putere și ocrotire, însă nu îi conduc pe cei ce îi caută la viață veșnică. Mai degrabă, evlavia însoțită de mulțumire este un mai mare câștig. Credinciosul Moise a sfătuit: „Să ți se înmulțească argintul și aurul, să se înmulțească tot ce este al tău; iar inima să ți se înalțe și să-l uiți pe Iehova... care te-a hrănit cu mană.” Este, deci, mai bine să ne bazăm pe brațul ferm al lui Iehova decât pe sprijinul neputincios oferit de bogății, sau chiar pe puterea prinților. – Ecl. 4:7,8, *Mo*; 1 Tim. 6:17; Deut. 8:13,14,16; Ps. 118:9; 146:3.

24. Cei care dețin bogății știu că nu faptul de a le avea este rău, ci iubirea pentru ele sau a se baza pe ele pentru salvare este ceea ce aduce rezultate dezastruoase. În ceea ce îi privește pe cei care nu au bogății, însă tânjesc la ele, dorința lor permanentă pentru ele și faptul că le caută cu aviditate este ceea ce duce la consecințe fatale; deoarece aceasta înseamnă a folosi din timpul și energia dedicate serviciului lui Iehova pentru a le obține, și este o cale care poate aduce numai dezamăgiri celui care o caută, căci chiar și în cel mai bun caz, ajutorul dat de acestea este de scurtă durată. Cât de nechibzuit este, deci, să părăsim bogățiile serviciului lui Iehova pentru această bucată trecătoare de siguranță. „Viața plină de preocupări a omului nu este decât un abur, care face osteneala zadarnică, adunând bogății fără să știe cui îi vor rămâne.” (Ps. 39:6, *Mo*). Este ciudat cum iubirea de bani invadează mintea unui om și devine ca o tumoră malignă. Ea înlocuiește în scurt timp iubirea pentru Dumnezeu și devine o dorință nesățioasă. Totuși, ea nu aduce nicio plăcere durabilă celui care o are, așa cum se arată în *Eclesiastul* 5:10-12 (*Mo*): „Cine iubește banii nu se va sătura niciodată de bani, iar cine iubește bogăția nu se satură niciodată (și aceasta este deșertăciune!). Cu cât un om câștigă mai mult cu atât sunt mai mulți care cheltuie, în timp ce posesorul se

uită doar ... pe cel bogat nu-l lasă belșugul să doarmă.” Inutilitatea lucrurilor materiale este arătată și la Proverbele 11:4 (Mo): „Avuțiile nu sunt de niciun folos în ziua mâniei lui Dumnezeu; numai bunătatea salvează de la moarte.” Deseori, când o persoană începe să aibă succes într-o afacere sau din punct de vedere material, poate aceasta începe să spună: „Ei bine, îmi voi mai petrece timpul astfel numai pentru încă puțin timp și apoi voi avea destul cât să am grijă de mine și să pot intra în serviciul cu timp integral.” Apoi, ea are și mai mult succes și revin aceleași gânduri. Trebuie avută foarte multă grijă, pentru a nu fi depășiți de situație, așa cum a ilustrat Isus în cazul bogatului care avusese și el succes. După un timp, el a spus: ‘Nu mai am unde să-mi strâng recoltele.’ În loc să fie mulțumit cu ceea ce avea, el a spus: ‘Voi face astfel: Îmi voi dărâma hambarele și voi face unele mai mari, în care îmi voi strânge toate grânele și toate bunurile, și îi voi spune sufletului meu: Suflete, ai multe lucruri bune strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și distrează-te’.” Aceasta este gândirea care apare atunci când o persoană se bizuie pe propriile gânduri. Dar să observăm consecințele dezastruoase la care ne putem aștepta, conform răspunsului dat unei persoane care gândește astfel: „Dumnezeu i-a zis: ‘Om fără minte, în noaptea aceasta ți se va cere sufletul...’ Așa este cu omul care pune deoparte comori pentru sine, dar nu este bogat față de Dumnezeu.” Și apostolul Pavel a depus mărturie cu privire la marea greșală de a ne pune încrederea în propriile gânduri și a urma calea modelată de lume, spunând: „Nu mai umblați cum umblă națiunile în deșertăciunea minții lor, având mintea întunecată și fiind înstrăinați de viața de la Dumnezeu, din cauza neștiinței care este în ei, din cauza insensibilității inimii lor.” Oamenii din lume se află în întuneric mental, fiind astfel înstrăinați de Iehova. De aceea, a urma modelul stabilit de lume este „cale neprofitabilă” și ar însemna răzvrătire împotriva îndrumărilor înțelepte ale lui Iehova. Creștinii trebuie să evite o astfel de cale și să nu se lase înșelați de gândurile și exemplul celorlalți. – Luca. 12:16-21; Efes. 4:17,18.

MURMURATUL

25. Israelii au avut parte de multe binecuvântări pe parcursul călătoriei lor din Egipt spre Țara Promisă, cu multe miracole împlinite în interesul lor; și totuși ei au murmurat împotriva lui Iehova. Având această stare a minții, nu a durat mult timp până când au pierdut din vedere binecuvântările de care s-au bucurat din mâna iubitoare a lui Iehova. Ei și-au pierdut încrederea în Iehova, au început să se bazeze pe propria lor pricepere și, ca rezultat, au murmurat împotriva Lui, deoarece au considerat că nu au primit destul din bunurile acestei lumi. Deși erau bine hrăniți, ei au cerut mai multă mâncare, și de mai bună calitate; au cerut carne și, în nemulțumirile lor, au menționat că ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas ca sclavi în Egipt. Aceasta a fost o atitudine de răzvrătire față de Iehova, din partea lor. Acesta poate fi un bun exemplu pentru creștinii de astăzi, spre a nu ajunge și ei alături de cei rebeli, murmurând împotriva lui Iehova sau chiar și numai împotriva organizației Sale din prezent. Pavel a prezis ce urma să li se întâmple celor ce murmurau, și cu siguranță i-a sfătuit pe creștinii să evite acest

lucru, zicând: „Nici să nu murmurăm, cum au murmurat unii dintre ei, numai ca să piară de nimicitorul.” (1 Cor. 10:10). Acesta a fost dat ca exemplu ca o astfel de conduită cu consecințe tragice să poată fi evitată de creștinii de astăzi. Dacă nu suntem vigilenți și atenți cu privire la această stare a minții, ne putem găsi în scurt timp nemulțumiți de modul în care își conduce Iehova organizația, cum își numește El diverși servi în poziții de responsabilitate, și unde le cere acestora să servească.

26. Atunci când o persoană care pretinde că este un serv dedicat credincios murmură, aceasta ar putea însemna începutul unei atitudini rebele și l-ar putea face pe cel ce se complăce într-o astfel de formă de răzvrătire să sufere disciplinarea în cele din urmă, dacă el continuă pe această cale. Iehova a fost nemulțumit de spiritul rebel arătat de poporul Său din trecut, și El și-a făcut cunoscute sentimentele cu privire la această situație, pentru ca cei care continuă astfel în prezent să înțeleagă clar că vor ajunge dezaprobați de El. O campanie de murmurare împotriva lui Iehova sau a oricărei părți din organizația Sa nu va fi tolerată. Cei care sunt supraveghetori în adunare vor fi obligați să ia măsuri împotriva celor care seamănă discordie prin murmurarea și răzvrătirea lor.

27. Atunci când există răzvrătire, de obicei există și un spirit de rivalitate și invidie. Spiritul de competiție și invidia sunt contrare spiritului iubirii care predomină în organizația lui Iehova; iar cel care ar avea o astfel de conduită, l-ar face pe fratele său un dușman. În Iacov 3:14-17 ni se dă un sfat în această privință: „Dar dacă aveți în inima voastră gelozie amară și spirit de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Aceasta nu este înțelepciunea care vine de sus, ci este pământească, este carnală, demonică. Pentru că unde este gelozie și spirit de ceartă, este dezordine și orice lucru rău.” Apoi, să observăm opusul: „Înțelepciunea de sus este în primul rând castă, apoi pașnică, rezonabilă, gata să asculte, plină de îndurare și de roade bune, nepărtinitoare, neipocrită.” Gelozia și rivalitatea indică o boală spirituală și pot, ca și alte forme de răzvrătire, să cauzeze pierderea vieții.

ÎNDĂRĂTNICIA ȘI ÎNCĂPĂȚÂNAREA

28. Încăpățânarea și îndărătnicia nu sunt calități creștine și nu se practică în organizația lui Iehova. Adevărații servi ai lui Iehova acționează în deplină armonie cu Cuvântul Său divin. Ei sunt încurajați să continue pe această cale și să se străduiască mereu să devină mai buni într-o conduită plină de maturitate, potrivită unui creștin. Când o persoană arată încăpățânare și îndărătnicie, este evident că Cuvântul lui Dumnezeu nu a pătruns suficient de adânc în gândurile sale. Iehova a dat un sfat clar cu privire la acest lucru în 2 Regi 17:14,15: „Dar ei n-au ascultat, ci și-au înțepenit gâtul, așa cum și-au înțepenit gâtul strămoșii lor care nu manifestaseră credință ... au respins mereu dispozițiile lui, legământul ... au imitat națiunile din jurul lor.” În Ieremia 7:24 (AS) Iehova vorbește mai departe despre acest lucru: „Dar ei n-au ascultat și nu și-au plecat urechea, ci au umblat după sfaturile și după încăpățânarea inimii lor rele, mergând înapoi și nu înainte.”

29. Când cineva refuză sfatul lui Dumnezeu sau respinge mustrarea, fie din Cuvântul lui Iehova, fie de la organizația Sa, acesta respinge sfatul Atotputernicului Dumnezeu. „Întoarceți-vă și dați atenție mustrării mele... dar nu vreți să ascultați ... îmi nesocotiți sfatul și nu-mi acceptați mustrarea.” – Prov. 1:23-25.

30. În cazul copiilor, încăpățânarea apare foarte des. Este responsabilitatea părinților să îi îndrume pe copii în mod potrivit în această privință, pentru a preveni ca această tendință să crească și devină o parte din caracterul copilului, pe măsură ce acesta crește. Aceasta ar putea să îi atragă dezaprobarea lui Iehova mai târziu, dacă el nu este disciplinat și îndrumat în mod corect, atunci când apare pentru prima oară această tendință. Când părinții nu reușesc să se descurce cu această problemă, ei ar putea cere ajutorul unui frate matur sau membrilor comitetului de serviciu al adunării. Putem vedea și ce spune Cuvântul lui Iehova în această privință, la Deuteronomul 21:18-21: „Dacă un om are un fiu încăpățânat și răzvrătit, care nu ascultă de glasul tatălui său ori de glasul mamei sale, și ei l-au corectat, dar el nu vrea să-l asculte, atunci tatăl său și mama sa să-l ia și să-l ducă la bătrânii orașului, la poarta locului său, și să le spună bătrânilor orașului: ‚Acest fiu al nostru este încăpățânat și răzvrătit. Nu ascultă de glasul nostru, este lacom la mâncare și bețiv.’ Atunci toți bărbații din orașul lui să arunce cu pietre în el și să-l omoare. Să cureți astfel răul din mijlocul tău, și tot Israelul va auzi și se va teme.” Cu siguranță, astăzi un tânăr serv al lui Dumnezeu poate să știe că va obține dezaprobarea lui Dumnezeu, Iehova, dacă va continua să fie încăpățânat și răzvrătit. Aceste însușiri sunt manifestate doar în lumea lui Satan; iar ca unul dintre copiii lui Iehova, tânăr sau înaintat în vârstă, să arate aceste însușiri și să persiste în ele, ar face ca cel ce le are să fie scos din organizația curată și pură a lui Iehova.

AȘA-ZISA LIBERTATE

31. Multe persoane din afara organizației lui Iehova exercită astăzi ceea ce ele numesc o „libertate completă” în gândire și acțiune. Ei adoptă o filozofie care le permite să își satisfacă orice capriciu. Deoarece nu doresc să fie constrânși în niciun fel, ei refuză să accepte Cuvântul pur al lui Dumnezeu ca ghid, și continuă pe calea așa-zisei lor libertăți. Aceasta este o atitudine rebelă și îi face pe cei care o au să fie pasibili de distrugere în bătălia Armagedonului. Multe astfel de persoane adoptă această atitudine deoarece văd conflictul dintre concepția eronată a religiei nominale și filozofia conducătorilor religioși și consideră că sunt la fel de capabili să aleagă și să își stabilească propriul cod etic.

32. Acest gen de filozofie îi permite apoi persoanei în cauză să facă orice dorește ea, oricând, fără să își refuleze nicio dorință. Standardele și moravurile sale pot fi conforme preferințelor sale. Cu o asemenea situație, atât de răspândită în lume, cei care nu sunt supuși standardelor morale drepte și demne de laudă ale lui Dumnezeu sunt în scurt timp seduși și amăgiți într-o cale de acțiune josnică și neînfrânată, asociindu-se chiar cu alții care au aceeași gândire, pentru a împărtăși dorințele lor carnale senzuale și desfrânate. Fără Cuvântul pur și organizația lui

Iehova care să-i îndrume, și creștinii ar putea deveni victimele acestei gândiri false și să cadă în capcana care i-a prins pe „liberii cugetători” ai acestei lumi.

33. Iehova nu și-a abandonat poporul pentru ca acesta să fie înșelat și să devină o victimă. Lumea liber cugetătorilor le poate permite acestora să fie atrași într-o conduită imorală care rezultă din acest mod de gândire. Însă servii lui Iehova sunt conștienți de faptul că adulterii și curvarii nu pot să intre în Împărăție, și ei cunosc acest sfat, care este o forță ce le conduce viețile, păstrându-i cu totul curați și puri pentru serviciul lui Iehova. Ei cunosc bine forțele puternice din corpul uman care, dacă nu sunt ținute sub control cum trebuie, pot duce la depravare. Tinerii bărbați și femeii din organizația lui Iehova sunt astfel prudenți pentru a se păstra curați și departe de o conduită imorală, pentru a nu fi pângăriți de propriile lor pofte egoiste. A nu-și ține sub control emoțiile ar însemna să își exercite propria voință, sau voința cărnii, mai degrabă decât voința lui Iehova, și ar fi o răzvrătire față de împotriva sfaturilor înțelepte ale lui Iehova. Iehova nu permite ca astfel de practici să existe în organizația Sa, numai pentru că Creștinătatea din jur le scuză.

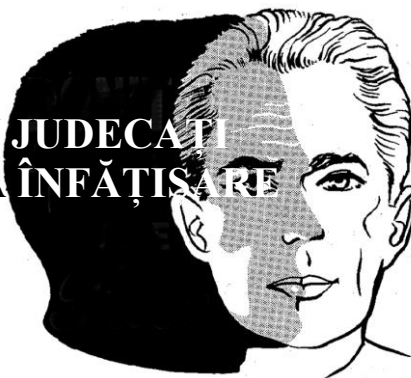
34. Când părinții află despre greșelile copiilor lor în această privință, dacă au ajuns victimele unei relații imorale cu o persoană de sex opus, ei ezită uneori să le raporteze acest lucru celor responsabili din organizație, care au obligația de a păstra organizația curată de astfel de practici. Astfel, părinții devin părtași la o conduită nelegiuită, deoarece cel implicat este sânge din sângele lor. Această relație apropiată nu ar trebui să afecteze dreptatea, iar fapta celui care a greșit ar trebui să fie spusă celor responsabili din adunare, indiferent dacă este o persoană apropiată, cum ar fi un fiu, sau altcineva din adunarea creștină. Dacă o persoană din organizație ia cunoștință de o asemenea situație și nu spune, aceasta devine un partaș direct la cele întâmplate, luând astfel parte la o cale de răzvrătire. În organizația curată a lui Iehova fărădelegile nu au loc, iar un serv credincios nu le va accepta, prin faptul că le ascunde de cei ce au autoritatea de a lua măsuri în această privință sau nu le raportează. Dacă o persoană nu își îndeplinește datoria creștină, aceasta se bazează pe propriile raționamente și pe propria voință, ceea ce duce la răzvrătire împotriva organizației curate a lui Iehova.

35. Un creștin dedicat recunoaște că trebuie să rămână cu totul separat de lume. Aceasta implică și a fi separat de lume în ce privește alegerea unui partener de viață. Așa cum Iehova nu le permitea izraeliților să intre în relații de căsătorie cu femeile păgâne din acele vremuri, tot așa, și creștinii de astăzi acționează exact împotriva sfaturilor lui Iehova dacă își aleg un partener de viață care nu este dedicat serviciului lui Iehova. Jugul unei asemenea legături ar deveni greu și insuportabil deoarece nu ar avea binecuvântarea lui Iehova. (2 Cor. 6:14) Dacă unii oameni acționează contrar poruncilor și sfaturilor lui Iehova în această privință, nu arată aceasta, oare, că ei se bizuie pe propria judecată și voință, și că au o tendință de răzvrătire? Aceasta ar arăta o imaturitate crasă din partea celor care acționează astfel, iar ei nu ar mai fi calificați pentru a reprezenta organizația pură a lui Iehova, ca supraveghetori în adunare.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. Care a fost primul tip de păcat? Ce anume poate fi responsabil pentru acesta, și cum ajunge el la un punct culminant?
3. Ce anume determină comportamentul oamenilor, și cum poate fi schimbat acesta?
- 4,5. (a) Pe ce s-a bazat exemplul perfect al lui Isus? (b) De ce este așa de importantă supunerea completă față de voința Tatălui?
6. Ce anume rezultă atunci când o creatură își permite libertăți personale cu Cuvântul lui Iehova?
7. Care a fost diferența dintre păcatul Evei și încălcarea lui Adam, deși pentru amândoi a rezultat păcatul?
- 8,9. Ce eroare religioasă au comis izraeliții?
10. Care era poziția comparabilă a izraeliților în ochii lui Iehova când erau ascultători și când erau rebeli?
11. (a) Ce pedeapsă era aplicată contraveniențelor? (b) Ce era obligatoriu pentru cei în autoritate?
12. Cum este posibil să gândească unii despre păcat, doar pentru că nu sunt observați în calea lor de acțiune încăpățanată?
- 13,14. (a) Ce rezultă atunci când ne bizuim pe judecată personală? (b) La ce pedepse recurge Iehova?
15. Descrieți natura rebelă evidențiată în urmașii lui Isus?
16. Arătați ce altă rebeliune va apărea în biserică doar puțin mai târziu.
17. De ce tip de eroare trebuie să se ferească astăzi un creștin?
18. (a) În ce fel s-a răsculat creștinătatea nominală împotriva regulilor și principiilor lui Iehova? (b) Ce doctrine contrare, care Îl dezonorează pe Iehova, sprijină ei?
19. Ce discernământ trebuie să exercite creștinul?
20. Ce exemple avem care arată motivația creștină potrivită?
21. Cum îi avertizează predica de pe munte pe creștini împotriva evaluărilor nepotrivite a lucrurilor importante din viață?
22. Ce beneficii rezultă pentru persoana care construiește pe stânca ilustrativă?
23. Ce obiective îi prind pe mulți în cursă?
24. (a) Constituie păcat posesia bogăției în sine? (b) Arătați cum poate constitui rebeliune iubirea de bani.
- 25,26. (a) Cum au arătat izraeliții un spirit rebel? (b) Cum a avertizat Pavel împotriva murmurării? Ce murmurări trebuie să fie evitate astăzi și de ce?
27. Ce atitudine rebelă este descoperită de Iacov 3:14-17?
28. Dovada a ce anume sunt îndărătnicia și încăpățânarea?
29. Ce face cineva, în realitate, atunci când refuză sfatul lui Dumnezeu?
30. Ce pedeapsă a dat Iehova copiilor încăpățânați?
31. De ce se răscoală mulți împotriva codului de dreptate al lui Iehova?
32. De ce este populară filozofia „liberilor cugetători”, și de ce este seducătoare? (b) Ce li se va întâmpla celor depășiți de această filozofie?
33. În contrast, de ce sunt conștienți creștinii? Cum se păzesc ei?
34. (a) Care trebuie să fie atitudinea părinților care au copiii înșelați de acte imorale? (b) Cum pot deveni părinții părtași la o practică greșită?
35. Cum este arătată o lipsă de maturitate crasă de un creștin dedicat, atunci când se căsătorește cu o persoană nededicată?

NU JUDECAȚI DUPĂ ÎNFĂȚIȘARE

Dacă o persoană are o înfățișare plăcută, înseamnă oare aceasta și că are o inimă bună? Înseamnă oare că este cinstită și demnă de încredere?

Se pare că sunt unii oameni care cred acest lucru, însă în ciuda a ceea ce cred ei, înfățișarea nu este o oglindire a inimii. Ea nu dezvăluie adevărata personalitate a unui om.

Frumusețea poate ascunde cele mai rele inimi. Satan, dumnezeul acestei lumi, este un bun exemplu în această privință. El este o creatură radiant de frumoasă, totuși este personificarea răutății. – Ezec. 28:17, *AS*.

Deși noi nu putem să pătrundem dincolo de înfățișarea exterioară a unei persoane și să îi vedem inima, Dumnezeu o poate face. Spre deosebire de oameni, care judecă după ceea ce văd la suprafață, Dumnezeu judecă după ceea ce vede în inimă. – 1 Sam. 16:7.

O persoană ar putea să își ascundă adevărata personalitate de ochii oamenilor, cu o față frumoasă și o înfățișare plăcută, însă nu se poate ascunde de Dumnezeu. Personalitatea sa este descoperită și lipsită de orice acoperământ, fiind dezvăluită cu totul în fața Sa. „Și nu este creație care să nu fie dezvăluită privirii sale, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor aceluia cărui trebuie să-i dăm socoteală.” – Evrei 4:13.

Așa cum oamenii se judecă unii pe alții după înfățișarea exterioară, așa judecă și organizațiile religioase. Deoarece o anumită organizație are clădiri frumoase, ceremonii pline de culoare și clerici care par pioși, ei le consideră ca fiind servul ales al lui Dumnezeu. Martorii lui Iehova, pe de altă parte, sunt respinși deoarece nu au aceeași înfățișare strălucitoare. Martorii sunt văzuți de lume așa cum erau văzuți și creștinii din primul secol. „Am ajuns ca gunoiul lumii, ca pleava ei.” – 1 Cor. 4:13.

Dumnezeu și-a ales servii, nu după modul cum se văd ei în ochii lumii, ci după starea inimii lor. Ce a ales el sunt „lucrurile lipsite de noblețe ale lumii și lucrurile disprețuite.” (1 Cor. 1:28). Așa cum personalitatea unui om trebuie judecată după lucrările sale și nu după înfățișare, tot așa, servii lui Dumnezeu trebuie judecați după roadele lor.

NU EXISTĂ SCUZE PENTRU TRĂDĂTOR!

Astăzi, mulți emit ipoteze despre soarta lui Iuda. Dar nu este nevoie să se facă acest lucru, având în vedere mărturia explicită a Bibliei, după cum vor arăta următoarele.

CÂND li s-a născut un fiu d-lui și d-nei Simon Iscariot din satul iudeu Kerieth, la începutul erei noastre, aceștia au avut speranțe mari pentru el. Ca niște părinți cu frică de Dumnezeu, ei i-au pus numele Iuda, care înseamnă „Lăudat,” fiind forma grecească a lui Iuda. Dar Iuda a dezamăgit atât de mult așteptările lor încât, de atunci, niciun părinte căruia îi este cunoscută viața lui nu s-ar gândi să își mai numească fiul Iuda.

Totuși, Iuda are mulți oameni care îi găsesc scuze. O părere tipică pentru mulți creștini declarată este aceea găsită în *Biblia interpretului*. La Ioan 18:2 se vorbește despre „Misterul lui Iuda” și continuă să spună că „în acest punct, a Patra Evanghelie devine . . . nesatisfăcătoare, mai ales cu privire la Iuda. . . . Nu există oare nici măcar o urmă de speranță pentru el în oroarea insuportabilă a omului față de el și de fapta sa?” „Dragostea lui Cristos este foarte minunată. Iar experiența mea cu aceasta mă face să mai nutresc speranțe pentru Iuda—și pentru mine.”—Vol. 8, pp. 754-757.

Adevărat, îndurarea este o însușire pe care toți trebuie să o avem și să o arătăm dacă vrem să căpătăm îndurare. (Mat. 5:7). Dar având în vedere faptul că Isus l-a numit pe Iuda ca „fiul nimicirii” și că a zis despre el: „Ar fi fost mai bine pentru el dacă nu s-ar fi născut,” putem să găsim noi scuze pentru Iuda? Nu, nu putem, chiar dacă noi înșine avem nevoie de milă. Isus, care înțelegea inimile oamenilor mai bine decât orice alt om de pe pământ, rezolvă problema pentru toți cei care cred în inspirația Bibliei. O analiză atentă a mărturiei acesteia va dezvălui că Iuda nu are niciun mister.—Ioan 17:12; Mat. 26:24.

Este interesant că Iuda Iscarioteanul pare să fi fost singurul dintre cei doisprezece apostoli care nu era din Galileea, el fiind din Iudeea. Pe vremea sa, Palestina era alcătuită din Iudeea, Galileea și Samaria. Iudeii îi priveau de sus pe cei din Galileea, iar amândouă se uitau de sus la samariteni. De asemenea, cei din Galileea aveau o limbă sau un accent mai degrabă fără cultură. De aceea s-au îndoit unii de lepădarea lui Petru de Isus, accentul lui trădând faptul că era din Galileea. Prin urmare, este foarte posibil ca Iuda să se fi considerat mai bun decât ceilalți. Faptul că a fost făcut vistiernic ar putea însemna și că avea o educație mai bună decât ceilalți.—Mat. 26:73; Luca 22:59.

Cu toate acestea, în timp ce asemenea date poate aruncă o lumină asupra atitudinii lui Iuda, acestea nu scuză faptul că el a devenit un trădător. Scriitorii Evangheliei, cu siguranță, nu găsesc scuze pentru el. Matei și Marcu, când îi enumeră pe cei doisprezece, nu numai că îl pun pe Iuda ultimul, ci adaugă și „cel

care L-a trădat mai târziu”; în timp ce Luca o întărește și mai mult, „care s-a făcut trădător.” De fapt, indignarea lor dreaptă este evidentă în aproape toate referirile pe care le fac la el.—Mat. 10:4; Marcu 3:19; Luca 6:16.

IUDA A DEVENIT RĂU TREPTAT

Nici Isus nu a găsit scuze pentru Iuda. În afară de cele de mai sus, singurele alte referiri la Iuda în relatările Evangheliei, până în ultima săptămână a serviciului pământesc al lui Isus, sunt cuvintele puternice ale lui Isus, de condamnare a lui Iuda, după cum este însemnat la Ioan 6:64, 70. „Isus știa de la început cine erau cei care nu credeau și cine era cel care avea să-l trădeze.” Nu că Isus ar fi ales intenționat un trădător, aceasta este cu totul de neimaginat, ci, mai degrabă, Isus a observat imediat că inima lui Iuda a început să se înrăutățească. În aceeași privință, Isus a spus mai departe: „Nu v-m ales eu pe voi, cei doisprezece? Totuși unul dintre voi este calomniator.” Nu încapă îndoială că Iuda a înțeles sensul acelor cuvinte, chiar dacă ceilalți nu au făcut-o. În paranteză fie spus, cuvântul redat „calomniator” este *diabolos*, un cuvânt care este tradus „Diavol,” cu câteva excepții.

Evident, Iuda, zi de zi, trăia o minciună. La începutul chemării sale, el s-a bucurat de evanghelia Împărăției pe care o propovăduia Isus. Și, la fel ca alții, el aștepta o împărăție pământească. Dar în cazul lui, în lupta dintre iubirea dreptății și iubirea câștigului egoist, a câștigat iubirea câștigului egoist. Constatând că urmarea lui Isus însemna o cale îngustă a lepădării de sine, Iuda a început să trișeze. El a refuzat să plătească prețul, dar s-a răsplătit din fondurile comune care îi erau încredințate, motiv pentru care Ioan îl numește, fără ocolișuri, hoț. Avertismentele lui Isus împotriva lăcomiei și dragostei pentru bani s-au lovit de urechi surde în ceea ce îl privește pe Iuda. El nu a văzut nimic nepotrivit în faptul că își însușea bani din fondurile comune care fuseseră donate ca apreciere pentru vindecarea fizică și spirituală primite, în timp ce Isus, Învățătorul lui, „nu avea unde să își pună capul.” În aceasta, Iuda poate fi comparat cu Ghehazi, slujitorul lui Elisei, care a încercat să tragă foloase de la Naaman de pe urma vindecării de către stăpânul său și care a fost lovit de lepră. Egoismul lui Iuda l-a făcut să fie lovit de lepră spirituală incurabilă, păcat cu voia.—Mat. 8:20; 2 Regi 5:1-27; Evrei 10:26-29.

Dar „nu este nimic ascuns care să nu fie dezvăluit și nimic tănuit cu grijă care să nu ajungă cunoscut și să nu iasă la lumină.” Iar astfel, împrejurările au lămurit în cele din urmă, pentru toți, faptul că deși Iuda era asociat cu Isus și apostolii Lui, în inimă nu era unul dintre ei. Pe timpul Paștelui, în anul 33 d.Cr., „preoții principali și fariseii porunciseră ca, dacă cineva află unde este, să spună, ca să-l prindă.” (Luca 8:17; Ioan 11:57). Isus și discipolii Lui erau oaspeți în casa lui Simon Leprosul când Maria, sora lui Lazăr și a Martei, a venit și „a luat o litră de ulei parfumat, nard veritabil, foarte scump, a uns picioarele lui Isus și l-a șters picioarele cu părul ei.” Din relatările lui Matei și Marcu se pare că a turnat acest ulei parfumat și pe capul lui Isus.—Ioan 12:1-3.

Dar acest lucru a fost prea mult pentru Iuda cel lacom, necinstit și neiubitor. Iar relatarea continuă: „Dar Iuda Iscariot, unul dintre discipolii săi, care urma să Îl trădeze, a zis: ‚De ce nu s-a vândut acest ulei parfumat cu trei sute de dinari și nu li s-a dat săracilor?’ Însă n-a spus lucrul acesta pentru că-i păsa de săraci, ci pentru că era hoț și avea caseta cu bani și lua banii care se puneau în ea. Isus a zis: ‚Las-o în pace, ca să țină acest obicei pentru ziua înmormântării Mele. Căci pe săraci îi aveți mereu cu voi, dar pe Mine nu Mă veți avea mereu.’”—Ioan 12:4-8.

În timp ce Matei și Marcu implică și pe alții în această împotrivire, din relatarea lui Ioan se pare că aceștia doar i s-au alăturat lui Iuda în ceea ce credeau ei că este un argument logic, fără să bănuiască niciun motiv ascuns. Înțepătura muștrării pentru că a rostit o obiecție logică pe față, după cum au remarcat alții de partea lui, l-a făcut pe Iuda să lase amărăciunea, ura și chiar pe Diavol să intre în inima lui. „Atunci,” după cum ne povestește Matei, „Iuda Iscariotul . . . s-a dus la preoții principali și a zis: ‚Ce-mi dați ca să-l dau în mâinile voastre?’ Ei i-au stabilit treizeci de arginți. Și, începând de atunci, el căuta o ocazie potrivită ca să-l dea în mâinile lor.”—Mat. 26:14-16; Marcu 14:3-11.

Rolul pe care l-a jucat lăcomia în purtarea lui Iuda va fi evaluat mai bine când vom observa despre ce era vorba mai exact în sensul valorilor. Adevărat, cei treizeci de arginți sau sicli, prețul unui rob, poate a ajuns până pe la 12 dolari. (Ex. 21:32). Iar cei 300 de dinari sunt estimați la 51 de dolari. Dar pe vremea lui Isus, conform *Comentariului lui Clarke*, un dinar era leafa medie pentru o zi de muncă. În acest caz, suma pe care a primit-o Iuda s-a ridicat la leafa pe două luni și jumătate, în timp ce uleiul parfumat costisitor reprezenta plata pe un an întreg, având în vedere faptul că nu lucrau de Sabat sau în zile de sărbătoare.—Mat. 20:2.

Ceea ce arată mai departe gravitatea depravării lui Iuda este faptul că a fost în stare să se întâlnească cu cei doisprezece ca să sărbătorească Paștele din fiecare an, prefăcându-se cu fățarnicie că intră în spiritul sărbătorii, după cum o făceau ceilalți. Observați și îndrăzneala lui din acea seară de a întreba, după ce Isus a anunțat că unul dintre ei Îl va trăda: „Nu cumva sunt eu, Rabi?” Răspunsul lui Isus, „Tu ai spus-o”, poate să fi sunat ascuns pentru ceilalți, dar, fără îndoială, Iuda a priceput înțelesul deplin al acestuia, cum a făcut Iuda și cu celelalte comentarii ale lui Isus la adresa lui, „Ce faci, fă mai repede.”—Mat. 26:25; Ioan 13:21-30.

După ce l-a izgonit pe Iuda ca pe cineva nevrednic să fie prezent, Isus a instituit memorialul morții Sale, „masa de seară a Domnului” sau „cina Domnului,” după cum este numită de obicei. După acea masă și după sfatul de rămas bun al lui Isus pentru ei, El și cei unsprezece au mers în grădina Ghetsimani, unde Isus s-a rugat. La scurt timp după aceea, „a venit Iuda, unul dintre cei doisprezece și împreună cu el o mare mulțime, cu săbii și ciomege, trimisă de preoții principali și de bătrânii poporului. Și, ducându-se direct la Isus, a spus: ‚Salutare, Rabi!’ și l-a sărutat foarte tandru. Dar Isus i-a zis: ‚Prietene, de ce ești aici?’” „Iuda, Îl trădezi pe Fiul omului cu o sărutare?”—Mat. 26:47, 49, 50; Luca 22:48.

NU MERITĂ MILĂ

Un asasin poate ucide cu sânge rece și apoi, văzând consecințele crimei sale, să aibă remușcări. Așa a fost cu Iuda. Fapta lui nu a fost una făcută din impulsul momentului, din cauza tensiunii și a slăbiciunii firii omenești, după cum a fost cazul cu negarea de către Petru a Învățătorului său de trei ori. Nu, la Iuda era vorba de răutate, mândrie, ipocrizie, plănuire și urmare a unei căi premeditate. Este necesar să ținem cont și de faptul că, din cauza inimii sale rele, Satan a putut să intre și să îl influențeze. Că după aceea a avut remușcări din cauza poverii vinovăției sau a pedepsei sale nu îl scuză. Ca Esau, el a vărsat lacrimi în zadar. Și-a dat seama singur de acest lucru, și nefiind în stare să mai trăiască astfel, s-a sinucis, recunoscând falimentul moral. Astfel citim: „Atunci, Iuda, care îl trădase, văzând că fusese condamnat, a fost cuprins de remușcări și le-a înapoiat cei treizeci arginți.” După ce preoții au respins banii, Iuda „a aruncat arginții în templu și a plecat, apoi s-a dus și s-a spânzurat.”—Mat. 27:3-10.

Să observăm, în trecere, că în timp ce criticii Bibliei dau mare importanță faptului că relatarea lui Matei, dată mai sus, diferă de ce a zis Petru despre Iuda „căzând cu capul în jos, a plesnit prin mijloc cu zgomot și i s-au vărsat toate intestinele,” ei nu se contrazic unul pe celălalt. S-a sugerat că Iuda s-a spânzurat de un copac pe un teren stâncos. Dacă s-a rupt frânghia sau ramura, sfârșitul lui Iuda putea fi întocmai așa cum l-a descris Petru.—Faptele 1:16-18.

Astfel, faptele, așa cum sunt înregistrate în Scripturi, ne ajută să înțelegem de ce Isus s-a referit la Iuda ca la „fiul nimicirii” și de ce a zis despre el că „ar fi fost mai bine pentru el dacă nu s-ar fi născut.” Nu există nicio justificare pentru a face teorii despre „misterul lui Iuda”; iar dacă încercăm să îi găsim scuze acest lucru ne va duce la capcana dublă a răzvrătirii și a nepăsării.

Întrucât judecata lui Dumnezeu lasă cazul lui Iuda fără speranță, înseamnă răzvrătire din partea noastră să îi oferim compătimire. Dumnezeu a afirmat această regulă, în mod repetat, în relațiile Sale cu poporul Său Israel. Astfel, când Nadab și Abihu au fost loviți de moarte de către Iehova pentru că au oferit foc nelegitim, Iehova i-a avertizat pe Aaron și pe ceilalți fii ai lui să nu jelească după ei. Când Samuel a jelit pentru respingerea lui Saul ca rege, Dumnezeu l-a muștrat pentru aceasta. Și citim de mai multe ori despre faptul că lui Ieremia i se spune cu privire la poporul lui nelegiuit cu voia: „De aceea să nu te rogi pentru acest popor, nici să nu rostești un strigăt sau o rugăciune pentru ei, nici să nu faci mijlocire la Mine; căci nu te voi auzi.” Atitudinea noastră din orice clipă trebuie să fie după cum se spune: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Iehova Dumnezeu, Atotputernic. Drepte și adevărate sunt căile Tale, Rege al eternității.”—Ier. 7:16, AS; Apoc. 15:3.

Iar ca noi să avem o speranță pentru Iuda ar însemna să ne încurajăm să fim nepăsători. Dacă există speranță pentru trădător, pentru vânzătorul Fiului lui Dumnezeu, va fi speranță și pentru noi, indiferent de ceea ce facem, din moment ce pur și simplu nu putem coborî atât de jos, iar Fiul lui Dumnezeu nu mai vine niciodată pe pământ, ca om. Dar nu, trebuie să recunoaștem că Iuda trebuie să fi început bine, pentru că Isus nu l-ar fi ales altfel. Dar a îngăduit ca egoismul să

domine și, în cele din urmă, a cedat Diavolului. Prin urmare, sfârșitul lui ne face să înțelegem sfatul găsit la Proverbele 4:23: „Păzește-ți inima mai mult decât orice trebuie păzit, căci din ea ies izvoarele vieții.”

Campania de alfabetizare apreciată printre mexicani

Cei peste 3000 de mexicani analfabeți care s-au înscris în clasele de citire și scriere ale martorilor lui Iehova, în Februarie 1956, au terminat cu succes cursul în luna Decembrie a aceluiași an, și din Februarie 1957, s-au mai înscris încă 1 500. *Cartea anuală din 1958 a Martorilor lui Iehova*, relatând despre această activitate, a citat următorul paragraf dintr-o scrisoare primită de la un oficial mexican din educație, din Veracruz, care arată modul în care guvernul său simte despre această activitate a martorilor: „Sunt recunoscător pentru cooperarea voastră, și în numele guvernului de stat vă transmit cele mai sincere felicitări pentru lucrarea voastră nobile, progresivă, în beneficiul oamenilor, prin aducerea luminii cunoștinței la cei analfabeți...Vă doresc succes în lucrarea voastră educațională”. Fiindcă veni vorba, dacă un număr așa mic de martori ai lui Iehova poate realiza atât de multe într-un timp așa de scurt, ce ar fi putut realiza cea mai mare organizație religioasă din lume, care practic a fost în țară de patru secole, dacă ar fi fost cu adevărat interesată de mexicani?

Ospitalitate la a 30-a ceremonie de absolvire a școlii Gilead

A treizecea clasă a Școlii Biblice Gilead a Turnului de Veghere a absolvit Duminică, 9 Februarie 1958. Ocazia va fi reținută mult timp de cei care au fost prezenți. Niciodată înainte nu a fost vremea de afară așa de neospitalieră, cu cerul ei cenușiu și cu temperatura ei sub 0 grade. Și niciodată înainte nu a fost accentuată ospitalitatea atât în cuvinte, cât și în acțiune, înăuntrul Gileadului. Nu doar urarea de bun venit a fost foarte călduroasă, din partea studenților și a membrilor familiei Fermei Împărăției, pe care este amplasată școala, ci și discursul principal de mai mult de o oră a fost despre subiectul manifestării ospitalității spirituale. Și pentru a încheia lista, a fost arătată ospitalitate materială la aproape șase sute de oaspeți neașteptați, care au trebuit să rămână până luni dimineața, din cauza drumurilor impracticabile.

Dar în pofida acestei vremi, absolvirea de duminică dimineață a avut 1 687 de participanți. Cei mai mulți din aceștia sosiseră cu o seară înainte, venind din douăzeci și nouă de state diferite și din patru provincii canadiene, din îndepărtata Florida, în sud-vest, până în Columbia Britanică, în nord-vest. Programul, ca de obicei, a început la ora 9 a.m. cu o cântare preferată a Împărăției, care a fost urmată de o rugăciune făcută de Ulysses Glass, instructor ocazional la Gilead. Apoi, au fost ținute discursuri scurte, călduroase, de adio, pline de îndemnuri Scripturale, de către John Markus, „servul” fermei și de cei patru instructori ai

școlii: Harold Jackson, Karl Adams, Maxwell Friend și A. D. Schroeder. Apoi, au fost citite sau recunoscute numeroasele telegrame și cablograme primite din multe părți ale lumii.

Discursul principal a fost ținut pe N. H. Knorr, președintele Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere și al Școlii Gilead. Subiectul lui a fost „Ospitalitatea: o responsabilitate”. Foarte eficient, prin referințe logice, Scripturale și ilustrații apte, el și-a făcut afirmațiile, printre care au fost: Ospitalitatea înseamnă în primul rând să arătăm dragoste străinilor, celor pe care nu-i cunoaștem. Ospitalitatea se gândește la alții, împărtășește cu alții; ca și creștini, noi trebuie să împărtășim binecuvântările noastre spirituale cu cei conștienți de nevoia lor spirituală. Scriptura dă multe exemple extraordinare de ospitalitate, începând cu Iehova Dumnezeu, Isus Cristos, oamenii credincioși din vechime, cum ar fi: Avraam, Lot, Manoah și primii creștini. Lumea este construită pe egoism. Faptul de a arăta ospitalitate astăzi presupune putere și integritate, fiindcă omul trebuie să alerge contra spiritului lumii. Ospitalitatea atrage oamenii cu bunăvoință și este recompensată din belșug de Dumnezeu. – Rom. 12:13, 14, 16; 1 Cor. 4:12, 13; Mat. 5:43-48.

La încheierea discursului, Knorr, ajutat de secretarul Schroeder, a înmănat diplomele. Au fost 109 absolvenți, a căror vârstă variaua de la optsprezece la șaiszeci și șase de ani. Ei veniseră din Anglia, Canada și Statele Unite și urmau să fie trimiși în douăzeci și patru de țări diferite. Un purtător de cuvânt al clasei a citit apoi o scrisoare de apreciere sinceră pentru instruirea pe care o primiseră la Gilead, precum și pentru beneficiile care au decurs din această instruire.

În seara de dinainte, 1 358 de persoane au fost la dispoziție pentru studiul săptămânal al *Turnului de veghere* și pentru programul muzical al studenților care a urmat. Duminică după-amiază, de la ora două la patru, studenții au avut oportunitatea să se exprime. La încheierea acestui program a venit anunțul surpriză că Autostrada 34, pe care era situat Gileadul, era încă impracticabilă în ambele sensuri. Cei care nu au reușit să obțină un loc de cazare în apropiere au rămas până dimineața următoare când, cu drumuri curățate și cu cer însorit, toți s-au îndreptat spre casă.

OMUL –LIBER ȘI RESPONSABIL

MARELE Creator, Ființa Supremă, Iehova Dumnezeu, este exemplul primordial de libertate și responsabilitate. După cum ne spune Cuvântul Lui, a fost o vreme în care El a fost singur. În acea vreme nu avea nicio responsabilitate. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să rămână veșnic în această stare fără griji. Dar fiindcă El este dragoste, își pune atributele de înțelepciune și putere la lucru, devenind astfel răspunzător din punct de vedere

moral pentru viețile, bunăstarea și fericirea creaturilor Sale. Cu toate acestea, datorită măreției și supremației Sale, El este însă răspunzător numai față de Sine, așa cum arată cartea lui Iov, în mod clar.

Așa cum Iehova recunoaște responsabilitățile care vin cu faptele Sale, El le recunoaște și pe acelea pe care le aduc chiar cuvintele Lui. De aceea, se poate avea încredere în făgăduințele Sale. Ele nu sunt doar bucăți de hârtie sau suflare deșartă, ci sunt de nădejde și solide ca Piatra Gibraltarului, da, și mai mult decât atât, după cum ne garantează El: „Eu am zis și Eu voi împlini.” Și iarăși, „Tot așa va fi și cuvântul meu, care iese din gura mea. Nu se va întoarce la mine fără rezultat, ci va împlini ce-mi place și va prospera în lucrul pentru care l-am trimis.”—Isa. 46:11; 55:11, *AS*.

Dumnezeu, când l-a creat pe om după chipul Său, nu i-a dat omului numai capacitate de inteligență și simț moral, o măsură din dragostea, dreptatea, înțelepciunea și puterea Sa, ci i-a dat și o măsură a libertății Sale și responsabilitățile corespunzătoare. Libertatea și responsabilitatea, de fapt, sunt corelate, una atrage după sine și o implică pe cealaltă. Libertatea aduce cu sine responsabilitatea de a alege, iar când cineva face o alegere, acesta își asumă responsabilitățile ulterioare.

Prin aceasta, omul se deosebește mult de creația neînsuflețită. Corpurile din cerurile înstelate se mișcă pe orbite fixe la nivele diferite de viteză, potrivit legilor neschimbătoare ale lui Dumnezeu. Tot astfel, omul diferă mult de creația animală, care este supusă instinctelor și vicisitudinilor mediului lor înconjurător. Nici creația neînsuflețită și nici creația animalică nu este, prin urmare, răspunzătoare, din punct de vedere moral, față de Creator.

Dar omul este. Lui i s-a dat aptitudinea de a fi de nădejde și astfel i-au fost încredințate anumite interese și a fost făcut răspunzător pentru ele. Potrivit acestor lucruri, Dumnezeu i-a transmis omului voința Sa cu privire la el, sub formă de mandate sau porunci: „Fiți roditori și înmulțiți-vă și umpleți pământul, supuneți-l și stăpâniți peste” toată creația animală. „Din orice pom din grădină poți să mănânci pe săturate. Dar din pomul cunoașterii binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el în mod sigur vei muri.” Omul era liber să asculte sau nu de aceste porunci, fiind răspunzător, bineînțeles, pentru consecințele alegerii sale.—Gen. 1:28; 2:16, 17.

De-a lungul vieții omului, libertatea și responsabilitatea sunt chestiuni relative. Când se naște în lume ca un prunc neajutorat, el este cu totul lipsit de libertate și responsabilitate. În timp ce crește în putere fizică, cunoștiință și înțelegere, el dobândește un nivel de libertate și devine responsabil în mod corespunzător. Până când ajunge adult, el este liber și responsabil să își aleagă drumul vieții, religia, dacă să se căsătorească sau nu, și cu cine să se căsătorească, și, în funcție de aptitudinile sale și de mediul înconjurător, este relativ liber să își aleagă meseria sau profesia, ori mijlocul prin care să își câștige existența. În măsura în care s-a maturizat mintal și emoțional, în acea măsură se va bucura de această libertate și nu va privi înapoi, tânjind după zilele fără griji ale copilăriei.

„FUGA DE RESPONSABILITATE”

Cu toate acestea, în special în ultimii șaptezeci și cinci de ani, anumiți oameni înțelepți din punct de vedere lumesc, negând faptul că omul a fost creat de Dumnezeu și după chipul Lui, au făcut ce este mai rău ca să slăbească simțul responsabilității, care ar trebui să fie al omului, din pricina libertății sale. Ei au clădit o filozofie de viață în jurul Marii Scuze. Indiferent ce crimă ar săvârși un om, indiferent de cât de amarnic ar eșua în îndeplinirea obligațiilor sale, el poate găsi mereu o scuză. Ei nu observă că sunt nenumărați alții care sunt în situații identice, dar care nu săvârșesc asemenea crime și care nu eșuează atât de rău. În schimb, ei preferă să scuze răufăcătorul pe baza originii sale închipuite animalice, a educației din copilărie și a mediului înconjurător. Oamenii precum Freud ar face din om chiar și un sclav al instinctelor sale sexuale, de parcă creierul său ar fi doar o anexă la organele sale sexuale. Astfel l-ar lipsi pe om de responsabilitatea de a exercita stăpânire de sine, de obligația lui de a face tot ce îi stă în putință în toate împrejurările. Ei ar nega logica dreaptă a cerinței lui Dumnezeu ca noi să ne purtăm cu alții așa cum vrem să se poarte ei cu noi. Prin aceasta neagă și că omul este liber.

O nebunie asemănătoare este „educația progresistă,” atât de populară în multe părți din Statele Unite. Ea se bazează pe teoria că unui copil nu trebuie să i se ceară să se străduiască și să se disciplineze și că învățatul trebuie făcut să fie pe placul minții și înclinațiilor sale imature. El este promovat automat la sfârșitul perioadei, indiferent de ceea ce a învățat, răpindu-i astfel atât imboldul, cât și responsabilitatea. Nu e de mirare că produsele unei astfel de educații se găsesc cu lipsuri atât de jalnice în domeniile profesionale, comerciale și industriale, și de ce aceștia sunt mai preocupați de ceea ce oferă un loc de muncă în sensul concediilor cu plată și a sporurilor de boală decât de ce are de oferit în viitor.

Tendința economică din țările occidentale este, de asemenea, de a elibera oamenii de responsabilitate. Acest lucru se vede în deducțiile pe care angajatorul le face pentru taxe, șomaj și spor de vârstă etc. De asemenea, omul devine tot mai puțin responsabil din punct de vedere personal pentru fiecare produs terminat în parte care i-ar oglindi capacitățile, hărnicia și integritatea. După cum arată regretatul Dr. Alexis Carrell, unul dintre cei mai de seamă biologi ai secolului al douăzecelea, în cartea sa *Omul, necunoscutul*, prosperitatea materială, invențiile moderne și producția în masă se combină pentru a jefui omul de simțul lui de responsabilitate, de personalitatea și demnitatea lui, făcându-l să semene tot mai mult cu un robot, fără vlagă din punct de vedere moral; care sunt toate, potrivit lui Carrell, un semn rău pentru omenire.

Această tendință modernă se poate vedea și în viața de familie. Părinții fug de responsabilitățile pe care le-au atras prin faptul că au adus copii pe lume, lăsându-și copiii să crească precum niște buruieni. Copiii refuză să accepte orice fel de responsabilitate acasă sau față de alți membri ai familiei. Tații urmează calea celei mai mici împotriviri decât să își asume responsabilitățile, iar mamele se eschivează mult prea des de responsabilitățile care le aparțin, în timp ce le uzurpă pe cele ale taților. Soții și soțiile ignoră responsabilitățile pe care le au față de

bunăstarea mintală, sentimentală și fizică reciprocă, în timp ce amănții arată aceeași atitudine, jucându-se cu sentimentele lor. Bine a denumit aceasta L. A. Alesen, M.D., ca „fuga de responsabilitate personală.”

Cel mai grav aspect al fugii de responsabilitate se vede în domeniul religiei. După cum s-a observat într-un articol de ziar despre „Starea Bisericilor,” emisă de Consiliul Național al Bisericilor din Statele Unite: „Interesul în religie pare să fie la un nivel neîntrecut, cu un număr de membri ai bisericii de peste 100 de milioane, dar delincvența, imoralitatea și confuzia socială sunt și ele la cel mai înalt nivel.” (*Progress Bulletin*, Pomona, California, 3 decembrie, 1957). Așa cum s-a prezis în mod profetic, oamenii arată o formă de devotament evlavios prin faptul că devin membri ai „bisericii,” dar neagă responsabilitățile prin faptul că îi tăgăduiesc puterea. Exemplul altora și al argumentării amăgitoare, denumită „raționalizare,” sunt folosite de aceștia ca să își justifice purtarea iresponsabilă.— 2 Tim. 3:1-5.

Această fugă de responsabilitate poate fi văzută chiar și printre unii care recunosc autenticitatea mesajului care le este adus de martorii lui Iehova. Aceștia refuză să facă un studiu Biblic în casele lor fiindcă se tem de responsabilitățile care vin din a deveni un martor al lui Iehova. Alții, iarăși, sunt ca solul stâncos sau plin de spini în care sămânța prosperă pentru o vreme. Dar când sunt puși în fața responsabilităților, ei fug de ele, și lasă astfel sămânța adevărului să moară. De fapt, chiar și în rândul creștinilor dedicați există câțiva care dau înapoi de la conducerea studiilor Biblice la domiciliu cu oamenii sau de la acceptarea privilegiilor suplimentare de serviciu într-o adunare, fiindcă nu vor să își asume responsabilitățile care vin cu acestea. În trecere, se poate observa că, fără îndoială, un motiv pentru care ateul neagă și agnosticul pune la îndoială existența Creatorului este că, fie conștient, fie inconștient, ei nu vor să accepte responsabilitatea care vine din recunoașterea existenței Creatorului. A face acest lucru înseamnă să recunoaștem că Îi datorăm atât recunoștință, cât și ascultare.

RESPONSABILITĂȚI CREȘTINE

Din pricina faptului că adevărul îl face liber pe creștin, el devine astfel mai răspunzător. După cum spune apostolul Pavel: „Căci fiecare își va purta propria sarcină.” Cu toate acestea, amândouă sunt relative, și unul dintre lucrurile de care depind este cunoștința: „Dacă cineva știe să facă ce este drept, dar nu face, păcătuiește.” Și după cum a spus Isus cu privire la adversarii Lui: „Dacă n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, n-ar avea păcat. Dar acum nu au nicio scuză pentru păcatul lor.”—Gal. 6:5; Iac. 4:17; Ioan 15:22.

Și când cineva acționează cu cunoștință, el devine mai responsabil. Astfel, un om care se dedică lui Dumnezeu, trebuie să îndeplinească acea dedicare: „Când îi faci lui Dumnezeu o făgăduință, nu întârzia s-o împlinești, . . . Împlinește-ți făgăduința pe care o faci. Mai bine să nu faci nicio făgăduință decât să faci o făgăduință și să n-o împlinești.”—Ecl. 5:4, 5.

Ca să ne îndrume în împlinirea juruințelor noastre, Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său, Biblia. Totuși, aceasta nu ne spune la fiecare în parte ce să facem în situații specifice. Mai degrabă, ea stabilește principii sau reguli de comportament, iar apoi devine responsabilitatea noastră să le aplicăm în viețile noastre de zi cu zi. Noi trebuie să tragem singuri linia cu privire la ce lucruri aparțin Cezarului și ce lucruri aparțin lui Dumnezeu, ca să dăm un exemplu.—Mat. 22:21.

În plus, fiecare creștin are responsabilitatea de a da roade, după cum a arătat Isus. (Ioan 15:2) Printre aceste roade se numără: „iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunăvoința, bunătatea, credința, blândețea, stăpânirea de sine.” Aceasta include și ajutorarea fraților noștri creștini, în măsura în care avem prilejul și mijloacele. Nu putem fi ca preotul și levitul care au încercat să se debaraseze de responsabilitatea lor față de călătorul care fusese bătut și jefuit, mergând pe cealaltă parte a străzii. Mai degrabă, trebuie să fim ca bunul samaritean care s-a abătut de pe calea sa ca să îl ajute pe cel în necaz.—Gal. 5:22, 23; Luca 10:29-37.

Și întrucât Isus a venit pe pământ cu scopul de a depune „mărturie despre adevăr,” aducerea de roade creștine include propovăduirea „acestei vești bune a împărăției lui Dumnezeu” în măsura în care individul are cunoștința și ocazia să o facă. Nu putem fi ca robul cu o mină sau un talant din ilustrațiile lui Isus, care a refuzat să își asume responsabilitatea pentru bunurile stăpânului său și le-a ascuns în pământ, când ar fi putut să le dea cu dobândă și să fi obținut vreo creștere. Mai degrabă, trebuie să ne simțim ca Pavel, care a exclamat: „Într-adevăr, vai de mine dacă nu anunț vestea bună!” El și-a recunoscut responsabilitățile, și le-a asumat.—Ioan 18:37; 1 Cor. 9:16.

Altă sferă a responsabilității creștine care pare bine să o subliniem este cea provenită din păcatele și greșelile noastre. Ar trebui să avem o conștiință sensibilă cu privire la acestea și să ne rugăm neîncetat pentru iertarea lui Dumnezeu, pe baza jertfei lui Cristos. Dar, mai mult decât atât, trebuie să ne asumăm și responsabilitatea morală pentru acestea. Nu putem da vina pe Dumnezeu sau pe părinții noștri sau pe împrejurări; nu putem nici să îi învinuim pe ceilalți, cum a făcut Adam, cum a făcut Eva și cum a făcut Regele Saul. A face acest lucru nu este numai neiubitor și arată lipsă de maturitate, ci indică și faptul că nu ne căim cu adevărat și, prin urmare, nu merităm iertarea.

Fiind liberi, trebuie să ne asumăm responsabilitățile. A face acest lucru cere un simț fin al dreptății, precum și înțelepciune și dragoste. În timp ce ne maturizăm ar trebui să creștem în responsabilitate. Înfruntând provocările, vom deveni mai puternici, vom primi tot mai multe satisfacții și bucurii și, în cele din urmă, aprobarea lui Dumnezeu și răsplata vieții veșnice în noua Lui lume.

„Doamne, iată-mă, trimite-mă!”

La o casă în Sumatra, Indonezia, unde conducea un studiu Biblic, o misionară a Turnului de Veghere a fost întrebată dacă martorii cântă cântări. Ea a răspuns că ei cântă și apoi a învățat familia cântarea intitulată „Doamne, iată-mă, trimite-mă!”

Ei au considerat cântarea cu adevărat frumoasă, dar un membru al familiei a observat că misionara era singura care avea dreptul să cânte acea cântare, dat fiind faptul că Iehova nu-i trimisese pe ei. Misionara le-a arătat apoi cum ar putea și ei să se împărtășească în slujirea lui Iehova și cum ar putea să fie trimiși de El. Imaginați-vă surpriza ei, când, la următoarea vizită, a aflat că, acționând la sugestiile ei, aceștia obținuseră șapte abonamente pentru revista *Turnul de veghere* printre prietenii lor și și-au exprimat dorința să participe la următorul studiu de grupă al *Turnului de veghere*. Ei au venit în duminica următoare și nimeni nu a cântat cântarea „Doamne, iată-mă, trimite-mă!” mai sincer decât această familie. — *Cartea anuală a Martorilor lui Iehova din 1958*.

ESTE voința lui Dumnezeu ca cineva să sufere?

Primește Creatorul iubitor vreo fericire din suferințele adânci și încercările creaturilor Lui? Se poate sluji vreun scop bun cu astfel de experiențe amarnice? A spus falsul mângâietor al lui Iov tot adevărul când a exclamat: „Căci răul nu iese din țărână, iar nenorocirea nu răsare din pământ. Căci omul se naște pentru nenorocire, așa cum scânteile zboară în sus.”—Iov 5:6, 7.

Când Petru și însoțitorii lui din serviciul creștin au fost prinși și biciuiți de autoritățile religio-politice ale națiunii evreiești și li s-a interzis să vorbească în numele lui Isus, ei „au plecat ... bucurându-se că fuseseșt socotiți demni să fie batjocoriți pentru numele Lui.” (Faptele 5:41) Marea majoritate a contemporanilor lor din Palestina au adoptat, fără îndoială, părerea că ei s-au purtat nebunește, că au adus necazul asupra lor și că sufereau doar pedeapsa cuvenită nechibzuinței lor. Nimeni nu i-ar fi deranjat dacă și-ar fi ținut religia pentru ei. Dar ei nu au făcut-o, și au suferit din această cauză, și s-au bucurat de această experiență, contrar tuturor așteptărilor.

Apostolii nu erau fanatici plini de nechibzuință, de sentimente incontrollabile care îi făceau insensibili la cruzimile și greutățile care au venit asupra lor. Acest fapt este adevărat de argumentele lor lucide și de grija lor compătimitoare pentru toți tovarășii lor creștini. Ei nu au fost izolați de slăbiciunile și suferințele altor creaturi prin penitențe auto-impuse și dureri auto-provocate. Urmând pașii Liderului lor, ei nu au căutat niciodată după necaz sau după coroana de martir, dar când s-au abătut asupra lor încercări de foc, ca urmare a îndeplinirii

credincioase a serviciului, ei au stat neclintiți și s-au bucurat. Cum puteau să facă acest lucru?

Acei slujitori creștini primari știau bine că Dumnezeu a hotărât în Eden o luptă continuă între urmașii (sămânța) celor răi și urmașii celor dreți. (Gen. 3:15). Acea stare continuă de război urma să producă un șir lung de suferințe, necazuri și victime, dar cu ce urmări viu contrastante! Pentru cei care adoptă cauza răutății—nesiguranță, spaimă, amărăciune și lipsă de speranță; dar pentru cei iubitori și care sprijină dreptatea—încredere, curaj, tărie morală și speranță puternică însoțită de pace. (Prov. 6:22, 23; Gal. 5:22). Istoria continuă să împlinească acea hotărâre cuprinzătoare. Din acea zi de judecată Edenică, este voința lui Dumnezeu ca acele creaturi care vor sta neclintite în supunere față de El să îndure ura și opoziția dușmanilor Săi și să dea dovadă de integritate care le este pusă la încercare. Putem aduce fericire Tatălui iubitor din cer prin răbdare credincioasă în suferințele insuflăte de Diavol, căci iată sfatul Lui de preț pentru cei care vor să câștige aprobare: „Fiul meu, fii înțelept și bucură-mi inima, ca să-i pot răspunde celui ce Mă batjocorește.” (Prov. 27:11). Ce răspuns mai bun ar putea fi pentru marele batjocoritor, Satan, decât răbdarea noastră dârză, sub toate presiunile sale drăcești, dovedind astfel că el este mincinosul cel dintâi și demonstrându-ne dragostea și încrederea în Suveranul Suprem!

ANALIZAȚI CAUZA SUFERINȚEI

Astfel, devine extrem de important să analizăm cauza și sursa suferințelor, pentru a stabili dacă suferim potrivit voinței lui Dumnezeu sau nu. Cu siguranță că dacă nu suntem fericiți în experiență, atunci ceva nu e bine și ar putea indica faptul că nu răbdăm în cauza potrivită. Isus a afirmat: „Fericiți sunteți voi când oamenii vă batjocoresc și vă persecută și, mințind, spun tot felul de lucruri rele împotriva voastră din cauza mea. Bucurați-vă și săltați de bucurie, fiindcă răsplata voastră este mare în ceruri.” (Mat. 5:11, 12). Acest lucru nu înseamnă că îndurătorul fericit va avea mereu un zâmbet pe față sau o melodie veselă pe buze. Cu toate acestea, înseamnă că va avea un sentiment profund de satisfacție, căpătat dintr-o conștiință care este lipsită de greșală față de Dumnezeu. (1 Pet. 3:21) El trebuie să aibă convingerea că suferințele sale provin din sprijinul său din toată inima pentru partea lui Iehova în chestiunea universală. Aveți această satisfacție și această convingere?

Există mulțimi de oameni care folosesc numele de creștin și care rabdă suferințe și încercări de-a lungul vieții, nutrind convingerea încăpățânată că suferă pe nedrept. Unii sunt întotdeauna atât de implicați în îndreptarea altora sau cu oferirea de sfaturi de experți încât nu au niciodată timp să se gândească și să își corecteze propriile defecte țipătoare la ochi. Cât de oripilați sunt la simpla acuzație că își bagă nasul în treburile altor oameni! Alții își pun ordine în problemele lor domestice, de căsnicie și de sănătate prin ceea ce cred ei că este calea potrivită, fără să se gândească o clipă la ce are Cuvântul lui Dumnezeu de oferit pentru călăuzirea lor. În același timp, ei vor pretinde că fac voința lui Dumnezeu. Când purtarea lor nechibzuită le aduce suferințe, ei strigă și se plâng și sunt foarte jigniți când același Cuvânt al lui Dumnezeu îi identifică drept răufăcători.

Unii arată ură față de semenii lor, în cuvinte și în fapte, și intră în rând cu mișcările politice lipsite de scrupule în rănirea și, uneori, chiar și provocarea morții oamenilor care se pun în calea planurilor lor egoiste. Dumnezeu îi clasifică pe toți aceștia drept criminali. (1 Ioan 3:15). Dar alți așa-ziși creștini caută să-și câștige

semenii de partea lor pentru promovarea unui scop egoist—politic, comercial sau personal. De asemenea, mulți nu reușesc, în mod consecvent, să îi ofere lui Iehova Dumnezeu cinstea, slujirea și închinarea care I se cuvin. Toți aceștia sunt văzuți de către Cel Omnipotent ca escroci și hoți.—2 Sam. 15:6; Mal. 3:8, 9, *AV*.

Toate aceste categorii de oameni sunt nefericiți, dușmănoși, înveninați, când îi lovește necazul. Ei nu au dat atenție deloc avertismentului exprimat de apostolul Petru: „Niciunul dintre voi să nu sufere ca ucigaș, ca hoț, ca răufăcător sau ca unul care se amestecă în treburile altuia.” (1 Pet. 4:15). În timp ce disprețuiesc legile lui Iehova și ignoră mesajul Său mângâietor, din ziua de azi, al Împărăției, ei pretind că suferă din pricina dreptății. Prin purtarea lor nechibzuită și atitudinea plângăcioasă ei îi găsesc de fapt vină Suveranului perfect și iubitor al universului.—Rom. 9:20.

SUFERINȚA DIN PRICINA DREPTĂȚII

Reacția creștinilor adevărați la suferință diferă mult. În timp ce fac voința lui Dumnezeu și slujesc scopului Său, ei îndură toate lucrurile cu răbdare. Ei știu de ce sunt chemați să sufere, și înaintea ochilor lor se află mereu Conducătorul și Desăvârșitorul credinței lor, Isus, care, „în zilele cărnii Sale” a îndurat multe lucruri și „a învățat ascultarea din lucrurile pe care le-a suferit,” cu toate că era un om perfect. (Evrei 5:7, 8). Și chiar și El Și-a dus necazurile, rugămintele și lacrimile la Dumnezeul tuturor mângâierilor, Tatăl Său ceresc. Ce exemplu măreț pentru noi! Iată o mare sursă de putere pentru a rezista: comuniune constantă, apropiată cu Tatăl și Dumnezeul nostru. Țineți minte, despre Moise s-a zis că „a rămas neclintit, ca și cum l-ar fi văzut pe Cel nevăzut.”—Evrei 11:27.

Nu ne putem permite să trecem vreodată cu vederea peste efectul miraculos de disciplinare al suferinței din pricina dreptății. Pavel s-a inspirat, fără îndoială, din studiul său al sfintelor scrieri din vechime, când a scris, pentru binele nostru: „Nicio disciplinare nu pare pe moment un motiv de bucurie, ci de mâhnire, dar mai târziu produce în cei care au fost instruiți prin ea un rod pașnic, adică dreptatea”. (Evrei 12:11; Prov. 3:11, 12). Suntem învățați prin disciplinare de către Iehova? Răspunsul este Da, dacă rămânem cu adevărat fericiți în experiențele slujirii noastre și continuăm să slujim cu credință și fără să ne plângem. Propria noastră dispoziție, împotrivirea din propria noastră familie, vorbirea împotrivoare neîncetată a păcătoșilor, ura din partea lumii—oricare ar fi cauza directă a suferințelor noastre—trebuie să păstrăm spiritul drept, dacă suferim cu adevărat în armonie cu voința lui Dumnezeu. (Gal. 5:22). În mod sigur, mâna Lui puternică ne modelează și ne pregătește pentru privilegiul de slujire mai mari și mult mai fericite, în viitoarea lume nouă. De aceea, Petru ne încurajează pe bună dreptate să „vă bucurați, fiindcă sunteți părtași în suferințele lui Cristos, ca să vă bucurați și să exultați și în timpul revelării gloriei sale.”—1 Pet. 4:13.

Acea revelare în putere când se va răzbuna pe dușmanii Săi este acum aproape. S-a terminat timpul pentru îndurarea răbdătoare față de cei care Îl hulesc pe Tatăl Lui. În carne, Isus a acceptat de bunăvoie ocară și rușinea, dar acum s-a întors roata și întreaga oaste a dușmanilor lui Dumnezeu se va stinge într-o înfrângere rușinoasă și totală. Gloria acelei victorii deja pare să îi cuprindă pe războinicii curajoși ai Regelui noii lumi, întrucât ei acum „au parte în suferirea răului.”—2 Tim. 2:3.

Întrucât se apropie atacul final al lui Gog și al forțelor sale, și, prin urmare, și timpul celei mai mari suferințe, fie ca toți slujitorii lui Iehova să rămână

neclintiți. Primiți mângâiere din promisiunea care ne-a fost dată cu bunătațe: „Dumnezeu este credincios și nu va lăsa să fiți ispitiți peste ceea ce puteți îndura, ci, împreună cu ispita, va pregăti și calea de ieșire, ca s-o puteți suporta.”—1 Cor. 10:13.

Creștinătatea stă în cale

Un fost editor al revistei *Secolul Creștin*, Charles Clayton Morrison, a declarat în mod public, spunând: „Noi am permis Creștinătății să contrazică propriul ei Creștinism. Creștinătatea este aceea care stă în calea triumfului mondial al Creștinismului. În Orient și în toate țările non-creștine Cristos este iubit și misionarii care învață modul Lui de viață sunt foarte respectați, însă când șefii de stat și studenții vin din depărtare pe țarmurile noastre și văd Creștinătatea după nouăsprezece secole de influență creștină ei se întorc înapoi la propriile lor credințe și tradiții, neconvinși”.

Să acționăm după cuvintele înțelepte pentru vremea noastră

„IEHOVA dă înțelepciune; din gura Lui ies cunoștința și discernământul.” Oamenii înțelepți în felul lumii pot să-și bată joc de aceste cuvinte; martorii creștini ai lui Iehova au dovedit pentru ei înșiși că a acționa după Cuvântul lui Dumnezeu este, într-adevăr, calea înțelepciunii pentru vremea noastră. Prin intermediul activității lor de predicare este împlinită scriptura: „Adevărata înțelepciune strigă tare pe stradă. Ea își înalță glasul în piețele publice. Strigă la capătul străzilor zgomotoase”. – Prov. 2:6; 1:20, 21.

De ce ar trebui să luăm aminte la strigătul înțelepciunii? Pentru că ea ne spune cum să obținem viață, viață veșnică de fapt, și fără viață noi nu ne putem bucura de nimic. După cum citim: „Fericit este omul care găsește înțelepciunea... Ea este un pom al vieții pentru cei ce o apucă și cei ce o țin strâns sunt numiți fericiți.” Iar a dori să câștigi viață, viață veșnică, nu este ceva egoist, pentru că Dumnezeu a intenționat ca omul să trăiască pentru totdeauna în primul loc și a sădit în om o dragoste puternică pentru viață. A nu dori să trăiești pentru totdeauna ar însemna să arăți o lipsă de apreciere, o disprețuire a celui mai mare cadou al lui Dumnezeu. – Prov. 3:13, 18.

Cu toate că întregul Cuvânt al lui Dumnezeu este o adevărată bibliotecă de înțelepciune divină, cartea Proverbelor în special conține cuvinte înțelepte pentru vremea noastră, după care ar fi bine să acționăm. „Frica de Iehova este începutul cunoștinței” și „al înțelepciunii”. „Numele lui Iehova este un turn puternic”. „Păzește-ți inima mai mult decât orice trebuie păzit”. „Încrede-te în Iehova din toată inima ta și nu te bizui pe priceperea ta.” „Sufletul generos se va îngrișa și cine îi udă din belșug pe alții va fi și el udat din belșug.” „Un martor adevărat scapă suflete”. - Prov. 1:7; 9:10; 18:10; 4:23; 3:5; 11:25; 14:25.

Am face bine, așadar, să luăm aminte la această înțelepciune divină, dând inimile noastre, atenția noastră întreagă, Instructorului Divin, așa cum ne sfătuiește să facem: „Fiul meu, dă-mi inima ta, și ochii tăi să-și găsească plăcere în căile

mele”. Aceasta înseamnă, în primul rând, să acumulăm cunoștință prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Și, în al doilea rând, să dobândim înțelepciune prin folosirea acelei cunoștințe într-un mod corect, cu rezultate bune pentru noi înșine. Și, în cele din urmă, trebuie să dobândim și pricepere, pentru că: „Înțelepciunea este lucrul cel mai important. Dobândește înțelepciune și, cu toată înțelepciunea dobândită, dobândește pricepere.” A avea pricepere înseamnă a fi capabil să vezi ceva în părțile ei înrudite, să știi cum și de ce ele aparțin unele de altele, și să vezi toate acestea în relație cu Dumnezeu. Cu toată înțelepciunea lui Solomon, el, totuși, s-a rătăcit, pentru că nu a reușit să păstreze în minte relația sa cu Iehova. El a neglijat priceperea. – Prov. 23:26; 4:7.

Să acționăm după aceste proverbe înțelepte pe care Dumnezeu le-a dat pentru vremea noastră înseamnă că noi vom permite ca frica de Iehova să ne împiedice de la o cale rea sau neînțeleaptă; înseamnă că noi ne vom pune toată încrederea în Iehova, luând numele Lui asupra noastră și făcându-l cunoscut la alții. Înseamnă, de asemenea, că vom fi atenți cu inimile noastre, că afecțiunile noastre sunt asupra lucrurilor drepte și că motivul nostru este curat. Și că ne vom arăta generoși, în special în ceea ce privește lucrurile spirituale, dornici să împărtășim cu alții lucrurile bune pe care le-am învățat din Cuvântul lui Dumnezeu, dovedind astfel că suntem martori adevărați care scapă suflele. Așadar, acționând după aceste cuvinte înțelepte pentru vremea noastră, 'vom găsi cu siguranță viața și vom căpăta bunăvoință de la Iehova'. – Prov. 8:35.

„Slujind . . . făcând voința lui Dumnezeu din tot sufletul.”—Efes. 6:5, 6.

CÂND revedem rezultatele tragice ale autodeterminării unui om în viață, atunci trebuie ales alt model care să aibă folease de durată. În loc să acționăm după propriile impulsuri, de ce să nu ne gândim la sugestia altruistă recomandată în cuvintele lui Isus, cu privire la cele două mari porunci? El a zis: „Să-l iubești pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată mintea ta.” Aceasta este cea mai mare și cea dintâi poruncă. A doua, asemenea ei, este: „Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Aceste cuvinte, mai degrabă decât să dea libertate de alegere, limitează extrem de mult cursul de acțiune care ar putea fi pe placul lui Iehova. Această poruncă înlătură auto-alegerea cu totul. De fapt,

aceste cuvinte elimină din viața unei persoane orice dorință în afară de cea a ascultării depline și a servituții față de Iehova.—Mat. 22:37, 38.

² Acesta a fost planul vieții pentru Isus și urmașii Lui. Prin alegere, când un creștin își dedică viața lui Iehova Dumnezeu, el jură că va urma pașii stabiliți de Învățătorul Serv; de fapt, înseamnă că individul va fi un rob al Stăpânului său. Dar, apoi, dacă analizăm chestiunea, vom găsi că un individ va fi servul sau robul unui stăpân sau al altuia, după cum ne spune Pavel la Romani 6:16: „Nu știți că, dacă vă prezentați cuiva ca sclavi ca să ascultați de el, sunteți sclavii lui fiindcă ascultați de el, fie ai păcatului, pentru moarte, fie ai ascultării, pentru dreptate?” Apoi Pavel exclamă: „Dar mulțumesc lui Dumnezeu că voi, care erați sclavi ai păcatului, ați ascultat din inimă de modelul de învățătură căruia i-ați fost încredințați de El. Da, întrucât ați fost eliberați din păcat, ați ajuns sclavi ai dreptății... așa prezentați-vă acum mădularele ca sclave dreptății pentru sfințenie.” (Vss. 17-19) Aceste cuvinte nu lasă nicio altă variantă creștinului adevărat decât să își modeleze viața ca rob al dorințelor Stăpânului său. Bineînțeles, o astfel de cale dreaptă arată că Iehova este Stăpânul căruia individul alege să îi ofere ascultare și slujire credincioasă. Poziția de robie este amintită în mod corespunzător de către Pavel, la Efeseni 6:5, 6: „Sclavilor, ascultați de cei ce sunt stăpânii voștri . . . ca sclavi ai lui Cristos, făcând voința lui Dumnezeu din tot sufletul. Slujiți ca sclavi cu bunăvoință, ca pentru Iehova, nu ca pentru oameni.” Răsplata pentru o asemenea cale este descrisă la Coloseni 3:24 cu cuvintele: „Fiindcă știți că de la Iehova veți primi răsplata cuvenită a moștenirii. Slujiți ca sclavi ai Stăpânului Cristos.”

³ Când cineva consideră că a avut prilejul de a scăpa de robia față de „dumnezeul acestei lumi” și de robia față de sine, multă fericire este partea celor care vor răspunde invitației de a fi ‚sclavi ai lui Cristos,’ și să ofere un ‚serviciu sacru’ lui Iehova.—Apoc. 22:3.

ROBI VREDNICI DE ÎNCREDERE

⁴ Robii sunt puși la încercare frecvent de către stăpânul lor pentru a le determina competența și loialitatea. Acest lucru ne este ilustrat bine atunci când un om era pe punctul să călătorească departe. El și-a chemat robii înaintea sa și le-a dat un număr diferit de talanți; unuia cinci, altuia doi, și altuia doar unul. După ce a trecut un timp semnificativ, stăpânul s-a întors și a cerut socoteală pentru ceea ce făcuseră robii respectivi cu talanții pe care l-i dăduse. Cel care primise cinci talanți câștigase cinci și a fost răsplătit primind și mai multă responsabilitate, datorită slujirii credincioase. Același lucru s-a întâmplat cu cel căruia i-au fost dați doi talanți; și el a răspuns favorabil și profitabil. Apoi, celui care primise doi talanți, stăpânul i-a zis, după ce i-a fost arătat că fuseseră câștigați încă doi talanți: „Bine sclav bun și fidel! Ai fost fidel peste puține lucruri. Te voi numi peste multe lucruri. Intră în bucuria stăpânului tău.”

⁵ Dar ce a fost cu robul care primise numai un talant? Decât să folosească acel talant în slujba stăpânului său, el a ascuns talantul. Când s-a întors stăpânul, robul i-a dat înapoi talantul stăpânului său, dar nu avea nimic altceva ce să îi arate stăpânului. Răspunsul în acest caz a fost: „Sclav rău și leneș, știai că secer de unde

n-am semănat și strâng de unde n-am vânturat! Atunci trebuia să-mi fi dat arginții la bancheri, iar la venire aş fi primit cu dobândă ce este al meu. Luați-i talantul și dați-i-l celui ce are cei zece talanți. Fiindcă celui ce are i se va mai da și va avea din belșug, dar celui ce n-are i se va lua chiar și ce are. Aruncați-l pe sclavul netrebnic în întunericul de afară.” Cu această imagine în minte, un rob adevărat nu ar trebui să întâmpine nicio greutate în a lua decizia corectă. El se va supune în întregime și irevocabil în slujba Stăpânului său. Bindecuvântată și fericită va fi partea acelor robi ai lui Isus Cristos, fiindcă binecuvântările Tatălui vor include moștenirea împărăției care a fost pregătită pentru astfel de robi credincioși. Robia cu acest Stăpân drept poate fi o poziție fericită și de dorit, chiar și pentru „celelalte oi” ale Sale.”—Mat. 25:14-30; Luca 12:32; Mat. 25:34.

⁶ De aceea sunt fericiți martorii lui Iehova în acest timp. Ei recunosc că sunt într-o relație de legământ cu Iehova și au jurat să fie în servitute față de fiecare poruncă a Lui. Mai degrabă decât să vadă cum limitele îngrăditoare care le-au fost date ca robi pot fi întinse ca să se potrivească cu dorințele lor personale, ei zic: „Cum îmi pot adapta felul de purtare ca să fiu absolut sigur că mă aflu în interiorul limitelor stabilite de Stăpân?”

⁷ Cei care aud cuvintele de eliberare din robia lui Satan vor răspunde cu nerăbdare, astfel încât să poată oferi lui Iehova un serviciu credincios și loial, și vor face acest lucru neconștient. Va fi o răsplată imediată pentru aceștia, după cum promite Iehova, spunând despre „celelalte oi” ale Sale: „Nu vor mai suferi de foame și nici de sete, și nu-i va mai bate nici soarele, nici vreo căldură dogoritoare, pentru că Mielul, care este în mijlocul tronului, îi va păstori și îi va călăuzi la izvoarele apelor vieții.” Promisiunea lui Dumnezeu este să șteargă fiecare lacrimă din ochii lor. Cugetați, atunci, la această poziție a robiei în comparație cu poziția nefericită a marelui răzvrătit, Satan, și a demonilor săi răi nevăzuți, elementele sale pământești rele și cei care sunt amăgiți de toți aceștia. Printr-o cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu, noi descoperim care este voința bună, acceptabilă și perfectă a lui Dumnezeu, și atunci urmăm învățăturile ca niște robi ascultători de Stăpânul nostru. De fapt, dacă nu facem acest lucru, va fi o manifestare a răzvrătirii din partea noastră și vom pieri împreună cu această lume rebelă și condamnată, fiindcă și ea piere, la fel ca dorințele ei; dar cel care face voința lui Dumnezeu rămâne veșnic. Calea dreaptă, liberă de înclinații rebele, înseamnă viață veșnică pentru robii credincioși, de bunăvoie.—Apoc. 7:15-17; 1 Ioan 2:17.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum este arătată o servitute completă prin exemplul fixat de Isus?
- 2,3. (a) Ce înseamnă dedicare? (b) Din ce robie a fost eliberat creștinul? (c) Ce robie este de dorit?
- 4,5. Cum poate încerca un stăpân loialitatea sclavilor săi, și ce răsplată îi este dată lucrătorului? Dar leneșului?
6. Cum poate avea un sclav parte de fericire?
7. Ce răsplată directă este dată celor care răspund favorabil la cuvintele Stăpânului? Celor care refuză?

INDICATOARE PENTRU SOCIETATEA LUMII NOI

Din 1919 adunările martorilor lui Iehova au fost indicatoare pentru ei în acest timp al sfârșitului. Ele au marcat creșterea societății Lumii Noi atât în mod spiritual, cât și numeric. Tocmai la aceste adunări au fost descoperite multe adevăruri noi.

Prima din aceste adunări s-a ținut în Septembrie 1919. Ea a fost un congres de opt zile la care au participat mai mult de 7 000 de oameni. El a scos în evidență lucrarea mare care trebuie să fie făcută de poporul lui Dumnezeu înainte de bătălia Armaghedonului.

Apoi, în 1922, s-a ținut o altă adunare la Cedar Point, care a dat un impuls extraordinar lucrării de predicare. Sesiunile ei zilnice au avut o participare de 10 000 de martori. La această adunare a fost adusă pentru prima dată dovada că Regele Isus Cristos venise la templu în 1918 și începuse să judece Creștinătatea apostată. Martorii au plecat de la această adunare cu sloganul sunând în urechile lor: „Vestiți Regele și Împărăția”.

În luna August a următorului an s-a ținut o adunare de nouă zile în Los Angeles, California. Aici, pentru prima dată, Societatea a folosit radioul pentru a transmite o sesiune a congresului. Tot la această adunare s-a revelat pentru prima dată faptul că oile din Matei 25:31-46 se referă la un grup pământesc de partea aceasta a Armaghedonului.

Adunarea ținută în Columbus, Ohio, în 1931, a fost un alt indicator pentru poporul lui Iehova. La această adunare, ca și la una anterioară din luna Iunie, în Londra, Anglia, a fost aruncată lumină nouă asupra capitolului nouă din Ezechiel. S-a descoperit că omul cu călimara nu este un individ, ci mai degrabă un grup de indivizi, cei unși ai lui Iehova. Din aceasta s-a înțeles că „servul credincios și înțelept”, despre care a vorbit Isus, este o clasă alcătuită din rămășiță, și nu C. T. Russell, așa cum crezuseră unii. Tot la această adunare din Columbus s-a înțeles că numele de martori ai lui Iehova este numele Scriptural al poporului lui Dumnezeu. Mulțimile adunate au fost încântate de acest nume nou.

La congresul ținut în Washington, D.C., în 1935, a fost aruncată lumină nouă asupra Apocalipsei 7:9, care vorbește despre mulțimea mare. Miile de martori adunați acolo au aflat pentru prima oară că „mulțimea mare” este o clasă pământescă alcătuită din „celelalte oi” ale Bunului Păstor.

Mai târziu, în 1938, la Kingsway Hall, Londra, Anglia, martorii lui Iehova au aflat despre mandatul despre procreare, cum va fi emis și cum va intra în vigoare pentru „celelalte oi” care vor supraviețui la Armaghedon.

Adunarea din New York, din anul 1950, a fost un alt indicator pentru martorii lui Iehova. Această adunare a avut un număr record de 123 707 de participanți. La această adunare martorii lui Iehova au fost încântați de lansarea primei traduceri a Scripturilor Grecești Creștine, care a fost făcută de Comitetul de Traducere al Bibliei Lumii Noi. O nouă lumină a fost aruncată asupra a ceea ce spune Biblia despre prinți. S-a descoperit că oamenii credincioși din vechime nu sunt singurii care vor fi prinți în lumea nouă, ci că mulți din „celelalte oi” de astăzi vor fi și ei prinți.

În 1953, la o și mai mare adunare în New York, a fost lansată o traducere a primelor opt cărți ale Scripturilor Ebraice. Au fost aduse informații noi despre capitolele 38 și 39 din Ezechiel cu privire la Gog din Magog. S-a subliniat, de

asemenea, faptul că „dorința tuturor națiunilor” menționată la Hagai 2:7 (AV) se aplică „mulțimii mari”. Această adunare a avut mai mult de 165 000 de oameni la discursul public și a fost cea mai mare adunare pe care a ținut-o vreodată societatea Lumii Noi.

Acestea sunt doar câteva din multele adunări extraordinare pe care le-au ținut martorii lui Iehova din 1919. Când analizăm adevărurile noi care au fost descoperite la aceste adunări, precum și noile lansări și lucrurile care s-au întâmplat în timpul lor, devine evident că ele sunt într-adevăr indicatoare în istoria societății Lumii Noi. Prin urmare, putem să așteptăm cu nerăbdare adunarea gigantică planificată în New York pentru această vară a fi un alt punct de reper, care va aduce surprize și lucruri bune poporului lui Iehova din timpurile moderne.

Ce pot să facă indivizii pentru a stăvili valul în creștere al imoralității și nelegiurii?

Unii oameni simt că modalitatea de a face acest lucru este prin aderarea la o biserică, prin efectuarea unei lucrări sociale sau prin intrarea în politică. Însă cifrele impresionante ale membrilor bisericii – așa-numita renaștere religioasă – nu au stăvilit valul în creștere al nelegiurii, și nici lucrarea socială. După ce intră în politică, oamenii integri constată imediat că trebuie fie să abandoneze politica, fie să se corupă și ei într-o anumită măsură. Amintindu-ne că Satan este cauza nelegiurii crescute, noi vedem inutilitatea eforturilor sociale și politice de a remedia situația. Cuvântul lui Dumnezeu arată calea dreaptă pe care să o ia indivizii.

„Exersează având ca obiectiv devoțiunea sfântă.” Acesta este sfatul Bibliei. Așadar, individul cu inimă sinceră face ceva față de stăvilirea valului nelegiurii începând cu sine. El exersează având ca obiectiv devoțiunea sfântă, îmbrăcând ceea ce Biblia numește o „nouă personalitate”. „Dezbrăcați-vă de vechea personalitate cu practicile ei, și îmbrăcați-vă cu noua personalitate, care, prin cunoștința exactă, se înnoiește după chipul Celui care a creat-o”. – 1 Tim. 4:7; Col. 3:9, 10.

Pentru a vă îmbrăca cu „noua personalitate” acumulați cunoștința exactă prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Absorbiți mental principiile lui drepte și aplicați aceste principii în viața voastră. Da, înnoiți-vă mintea: „Nu vă mai conformați acestui sistem, ci transformați-vă prin înnoirea minții, ca să puteți constata voi înșivă care este voința cea bună, acceptabilă și completă a lui Dumnezeu.” – Rom. 12:2.

Înnoindu-vă mintea și îmbrăcându-vă cu „noua personalitate”, vă protejați de valul în creștere al nelegiurii. Faceți mai mult! Regula Scripturală este: „Tovărășiile rele strică obiceiurile folositoare”. Așadar, asociați-vă cu cei care nu vor strica obiceiurile voastre bune, ci care vă vor încuraja în ele. Asociați-vă cu

societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova; lăsați ca acești martori creștini să vă încurajeze în devoțiune sfântă. – 1 Cor. 15:33.

După ce v-ați protejat de valul în creștere al nelegiuirii, extindeți protecția la alții. Cum? Predicându-le, atât prin cuvinte, cât și prin exemplu.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

11 mai: Evitați înclinațiile rebele, parag. 1-22, pag. 209.

18 mai. Evitați înclinațiile rebele, parag. 23-35, și Tendințe de dorit – Servitute creștină. Pagina 215.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

De ce nu poate fi judecată condiția inimii unei persoane după înfățișare? P. 195, parag. 2.

De ce nu poate fi găsită nici o scuză lui Iuda Iscarioteanul? P. 196, parag. 3.

De ce l-a ales Isus pe Iuda, de vreme ce putea citi inima unui om? P. 197, parag. 1.

De ce merg mână în mână libertatea și responsabilitatea? P. 201, parag. 3.

Cum devin oamenii ca roboții? P. 202, parag. 4.

Ce suferințe vin asupra persoanelor care încearcă să facă voința lui Dumnezeu? P. 205, parag. 4.

De ce ar trebui să se bucure creștinii când suferă pentru dreptate? P. 207, parag. 1.

Care a fost primul act de păcat? P. 209, parag. 1.

De ce le-a cerut Dumnezeu israeliților să se păstreze separați de națiunile păgâne care erau în jurul lor? P. 212, parag. 12.

Cum a demonstrat creștinătatea rebeliune împotriva lui Dumnezeu? P. 214, parag. 18.

Ce are valoare mai mare decât banii? P. 215, parag. 23.

Care este cea mai mare poruncă? P. 220, parag. 1.

Când a fost descoperit că Cristos a început să judece creștinătatea apostată în 1918? P. 222, parag. 4.

De unde trebuie să înceapă o persoană cu inima sinceră pentru a ajuta la stăvilirea valului de nelegiuire? P. 223, parag. 7.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

15 Aprilie 1958

Nr. 8

Cuprins:

O CÂNTARE NOUĂ PENTRU TOȚI
OAMENII CU BUNĂVOINȚĂ	- Pag.261
TIMPUL DE A CÂNȚA CÂNTAREA NOUĂ	- Pag.270
CARE ESTE OBLIGAȚIA CREȘTINULUI?	- Pag.278
MAREA ADUNARE DIN 1958	- Pag.282
URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ	- Pag.286
PRINCIPIILE MORALE ALE MEMBRILOR ȘI
NON-MEMBRILOR BISERICII	- Pag.291
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.293

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru păreri religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

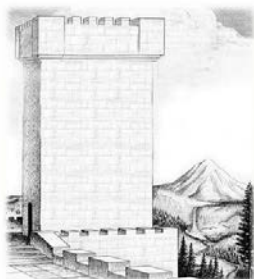
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

**O CÂNTARE NOUĂ
PENTRU TOȚI
OAMENII CU
BUNĂVOINȚĂ**

UN PROVERB, vechi de trei mii de ani, zice: „Cine-și scoate haina într-o zi rece este ca oțetul turnat peste sodă și ca omul care-i cântă cântece unei inimi triste.” (Prov. 25:20). Întreaga lume din ziua de azi are o inimă tristă, întrucât este pusă în fața unui prezent tulburător și a unui viitor înspăimântător. Oamenii îngrijiți poate că nu au o dispoziție pentru un cântec. Dar există o cântare care poate să înveselească cu adevărat toți oamenii, indiferent de națiunea căreia îi aparțin. Este o cântare nouă, pe care generațiile anterioare nu au avut privilegiul de a o cânta. Dacă oamenii sunt cu bunăvoință față de creatorul neobișnuit al acestei cântări, ei se vor bucura de ea, vor fi încălziți și înprospătați prin ea și vor fi ridicați din starea lor mohorâtă și posacă. Când vor fi familiarizați cu această cântare, și ei vor vrea să izbucnească în cântarea ei. Acest lucru va însemna sănătate, da, salvare pentru ei.

² Nu numai că această cântare s-a dovedit nouă pentru cei care au început să o cânte, dar Autorul ei va fi, fără îndoială, nou, pentru mulți care vor auzi opera Lui cântându-se. Autorul și Compozitorul este unul al cărui nume mulți oameni de conducere din lume au încercat să îl ascundă și să împiedice oamenii să-l cunoască. Dar numele a fost cunoscut primului om care a trăit vreodată, cu șase mii de ani în urmă. El este Iehova, Creatorul nu numai al noii cântări, ci și al cerurilor și al pământului. Orice cântare a Creatorului nostru trebuie să fie importantă și ar trebui să însemne viață fără sfârșit și fericită pentru noi. Prin unul dintre scriitorii pe care i-a inspirat, El zice: „Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu; iar slava Mea nu o voi da altuia, nici lauda Mea chipurilor cioplite. Iată, lucrurile dinainte s-au întâmplat, și mărturisesc lucruri noi; înainte ca să apară, Eu vă spun despre ele.” Așa ne-a putut da o cântare cu adevărat nouă, pe care niciun alt scriitor de cântări nu ni le-ar putea oferi, și de aceea le spune, în continuare, oamenilor cu bunăvoință:

³ „Cântați lui Iehova o cântare nouă, și lauda Lui de la capătul pământului; voi care mergeți la mare, și tot ce este în ea, insule, și locuitorii acestora. Sălbăticia și cetățile ei să își ridice glasul!”—Isa. 42:8-11, *AS*.

⁴ Dar cum poate fi nouă această cântare? Putem pune această întrebare când ne amintim că un conducător înțelept a zis, cu mii de ani în urmă: „Ce a fost va mai fi și ce s-a făcut se va mai face, așa că nu este nimic nou sub soare. Există oare vreun lucru despre care s-ar putea spune: ‘Iată, ceva nou’? El exista deja din timpuri străvechi; ceea ce a venit în existență acum era și în timpurile dinaintea noastră.” (Ecl. 1:9, 10). Chiar și groaznica bombă cu hidrogen, care a explodat prima oară în 1954, nu este nimic nou. În timpul miliardelor de ani dinaintea omenirii, marele Creator, Iehova, făcea să explodeze hidrogen în soare, iar aceste explozii de atomi de hidrogen sunt cele care ne luminează pe acest pământ. Totuși, în timp ce poate că nu este „nimic nou sub soare,” acest lucru nu înseamnă că nu poate fi nimic nou deasupra soarelui, nimic nou dincolo de acest tărâm natural sau în tărâmul spiritual. Când a zis că nu este nimic nou sub soare, înțeleptul rege Solomon a vorbit despre lucrurile acestei lumi naturale și despre treburile obișnuite ale omenirii asupra căreia strălucește soarele. Chiar înainte de acestea, a zis:

⁵ „O generație trece, o generație vine, dar pământul rămâne pentru totdeauna. Și soarele strălucește, apoi apune; și el aleargă gâfâind spre locul lui, de unde începe să strălucească iarăși. ... Toate râurile se varsă în mare, totuși marea nu se umple. Râurile se întorc la locul de unde pornesc, pentru ca de acolo să curgă din nou. Toate lucrurile sunt obositoare, sunt mai multe decât se poate spune. Ochiul nu se satură de câte vede și urechea nu se umple de câte aude.”—Ecl. 1:4-8.

⁶ Nu este nevoie de nimic nou, în sens natural, sub soare. Dar Iehova este deasupra soarelui, căci El este Dumnezeuul Cel Preaînalt. El poate crea lucruri noi deasupra soarelui sau în sfera spirituală nevăzută și, de asemenea, în treburile spirituale care au de-a face cu omenirea de pe pământ. Astfel, El ne poate da datele pentru tema unei cântări complet nouă, care ne va face să tremurăm de emoții nestăpânite de bucurie și extaz la înțelesul ei glorios. Fiind atotputernic și pentru că îngrijirile lui de lucruri minunate de noi nu se termină niciodată pentru noi, El ne-a dat o astfel de cântare.

⁷ Aproape de începutul existenței omului, Iehova Dumnezeu ne-a dat tema de bază a cântării noi din ziua de azi. A fost o vreme în care întregul univers avea nevoie de o făgăduință de bună speranță. Primul nostru tată omenesc tocmai păcătuisese, cu toate că era în grădina Eden, paradisul plăcerii, cu tot ce avea nevoie ca să trăiască în continuare în perfecțiune omenească și în libertate, ca un fiu al lui Dumnezeu. Prin intermediul unui șarpe, nevasta lui fusese amăgită să mănânce din singurul fruct interzis. Apoi, ea l-a amăgit pe soțul ei să i se alătore să mănânce și să încalce porunca Tatălui lor ceresc. Înainte de a pronunța sentința de moarte veșnică asupra lor pentru această neascultare cu bună știință, Iehova Dumnezeu a vorbit primului care a cauzat toate aceste lucruri, marelui ispititor, Satan Diavolul. Dumnezeu i-a vorbit de parcă ar fi fost un șarpe, zicând: „Voi pune dușmănie între tine și femeie și între sămânța ta și sămânța ei. El îți va zdrobi capul, iar tu îi vei

zdrobi călcâiul.” (Gen. 3:15) „Femeia” despre care vorbea aici Dumnezeu nu era femeia păcătoasă Eva de pe pământ, nevasta lui Adam, ci era femeia sfântă din cer, organizația universală de îngeri sfinți a lui Dumnezeu, soția organizație a lui Dumnezeu, care putea da naștere la ceva sfânt pentru scopul lui Dumnezeu.

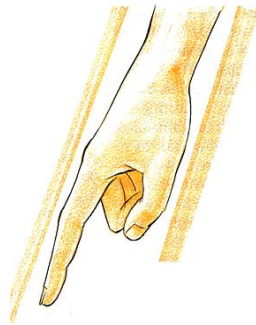
⁸ Enunțul în sine a lui nu era nimic nou pentru acest profetie a lui Dumnezeu, rostită în prezicea că, potrivit voinței lui război între Satan Diavolul și cerească a lui Dumnezeu, între Satan Diavolul și sămânța femeii lui Dumnezeu. Care va câștiga zdrobirea călcâiului sau zdrobirea învingătoare? Zdrobirea în cap ar

urmare, sămânța asemenea unei soții, deși învingătoare, în justificarea omenire. Acest lucru alinare pentru membrii Dumnezeu, organizația Lui cu El și Îi este supusă. Cine

modalitatea prin care va fi produsă această sămânță promisă, și cum va fi rănită în călcâi și îi va zdrobi, totuși, capul zdrobitorului ei diabolic, erau întrebări care stârneau interesul tuturor membrilor loiali ai femeii cerești a lui Dumnezeu. Deodată s-au pus să vegheze la împlinirea acestei profetii edenice, temelia tuturor celorlalte profetii pentru omenire.

⁹ Întrucât este o regulă divină că „nicio profetie din Scriptură nu provine dintr-o interpretare personală,” Adam și Eva nu puteau înțelege și interpreta profetia lui Iehova. Nici Satan Diavolul nu o putea face, cu toate că este o ființă spirituală puternică, mai mare decât omul în existență, putere și inteligență. (2 Pet. 1:20, 21) După ce Adam și Eva au fost pedepsiți cu izgonirea din paradisul Eden, ca să moară, ei au început să dea naștere la copii. Din interes egoist față de promisiunea lui Dumnezeu cu privire la sămânța unei femei, Adam și Eva au spus-o copiilor lor. Așa s-a răspândit interesul pentru profetie în rândul oamenilor.

¹⁰ Oamenii egoiști s-au prezentat drept sămânța promisă, în speranța de a câștiga putere și poziție asupra altora, pretinzând că sunt sămânța adevărată. Cain a fost primul născut al omenirii. Când al doilea fiu al lui Adam și al Evei, Abel, a câștigat aprobarea lui Dumnezeu pentru că a oferit lui Dumnezeu o jertfă din turma sa de oi și nu o ofrandă neînsuflețită din produse de grădină, Cain l-a ucis pe Abel, ca să îl împiedice pe fratele lui să-l înlocuiască drept posibilă sămânță. „Prin credință, Abel i-a oferit lui Dumnezeu o jertfă mai valoroasă decât a lui Cain și prin această credință a primit mărturie că era drept, pentru că Dumnezeu a depus mărturie despre darurile lui. Prin aceasta, el vorbește încă, deși a murit.” Astfel,

Dumnezeu pentru șarpe pământ. Era prima auzul omenirii. Aceasta Dumnezeu, va fi un femeia organizație sămânța urmașilor lui sau soției credincioase a războiului? Va fi capului lovitura aduce victoria. Prin

organizației universale a lui Dumnezeu, rănită mai întâi în călcâi, va ieși primei profetii a lui Dumnezeu pentru trebuie să fi fost, cu siguranță, o mare angelici ai femeii simbolice a lui angelică credincioasă, care este măritată este sămânța femeii, care va fi

Abel încă ne vorbește ca primul martor omenesc credincios al lui Iehova, căci așa îl numește Cuvântul scris al lui Dumnezeu.—Evrei 11:4 și 12:1.

¹¹ Prima profeție a lui Dumnezeu prin om a venit prin Enoh, al șaptelea bărbat în descendență de la Adam. Enoh era un om al credinței în Iehova Dumnezeu și a devenit astfel martorul lui Iehova. Enoh a devenit și un strămoș al Seminței promise, de care era interesat. Înainte de moartea sa, Enoh a fost inspirat de Iehova să depună mărturie despre scopul Lui de a aduce pedeapsa sau de a executa judecata asupra tuturor oamenilor nelegiuți, sămânța marelui Șarpe, Satan Diavolul, la timpul când Șarpelui i se va zdrobi capul. (Iuda 14, 15) Dușmanilor lui Enoh nu li s-a îngăduit să îi pricinuiască moartea, așa cum a făcut Cain cu Abel, fiindcă Dumnezeu însuși l-a luat pe Enoh de pe scena pământului, astfel încât „nu era de găsit nicăieri.” De ce? Fiindcă „înainte să fie transferat, el a primit mărturia că îi fusese plăcut lui Dumnezeu.” (Evrei 11:5) Dumnezeu nu l-a luat la cer, deoarece calea pentru ca oamenii născuți în păcat, din Adam, să meargă la cer, încă nu se deschisese.

¹² „Calea nouă și vie” de a intra în cerurile cele mai sfinte nu s-a deschis decât cu 3 072 de ani după Enoh. Așa că până atunci a fost adevărat: „Niciun om nu a urcat la cer, în afară de cel care a coborât din cer, Fiul omului.” (Ioan 3:13; Evrei 9:6-8; 10:19-22). Misterul sau secretul sacru al felului în care se întâmplă acest lucru s-a deschis înțelegerii omenești pe măsură ce îndeplinirea scopului lui Dumnezeu a înaintat mult, după ce a dispărut Enoh, profetul lui Iehova.

LINIA DE DESCENDENȚĂ A SEMINȚEI PROMISE

¹³ Al zecelea bărbat în linie de la Adam și în originea Seminței promise a fost Noe, nepotul lui Metusala, care a trăit cel mai mult dintre toți oamenii de pe pământ, 969 de ani, îi ciuda faptului că fusese născut în păcat și sub osânda morții. (Gen. 5:25-32). În credință, Noe a așteptat venirea Seminței făgăduite a femeii lui Dumnezeu. Sămânța nu a venit în vremea lui Noe, dar o mare executare a judecății lui Dumnezeu s-a abătut asupra seminței dușmanului femeii lui Dumnezeu, asupra seminței marelui Șarpe, Satan Diavolul. Actul execuției a fost potopul global, care a rezultat din izbucnirea apelor care se roteau atunci cu mult deasupra pământului, precum o boltă. Ele au căzut neîncetat, timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți. Lumea veche dinainte de potop a fost distrusă atunci, dar Noe și familia lui dreaptă și cu frică de Dumnezeu au supraviețuit sfârșitului acelei lumi nelegiuite.

¹⁴ Atotputernicul Dumnezeu i-a păstrat împreună cu exemplare ale multor specii de animale și păsări, într-o arcă sau o barcă mare în formă de cufăr, pe care Noe a construit-o în credință și în ascultare față de porunca lui Iehova. Se spune că această arcă stă încă pe Muntele Ararat din Turcia, unde a ancorat după ce s-au retras apele potopului. (Gen. 6:1 to 8:4; Evrei 11:7; 1 Pet. 3:20). Să arătăm astăzi credință în realitatea acestui potop, așa cum a făcut Noe, căci scăparea lui și a familiei sale de la nimicire, în timpul sfârșitului acelei lumi nelegiuite, este arătată ca o ilustrație a modului în care oamenii cu bunăvoință care trăiesc în ziua de azi vor fi lăsați în viață prin puterea ocrotitoare a lui Dumnezeu, dincolo de sfârșitul

acestei lumi vechi rele și vor intra în noua lume dreaptă a lui Dumnezeu.—Mat. 24:36-42.

¹⁵ Pe care dintre cei trei fii ai lui Noe, care au supraviețuit sfârșitul lumii împreună cu el, l-a ales Iehova Dumnezeu ca să asigure originea seminței făgăduite a femeii Sale cerești? Pe Sem; iar ca dovadă a acestui lucru, el a câștigat binecuvântarea specială a lui Dumnezeu prin tatăl său, Noe: „Binecuvântat fie Iehova, Dumnezeul lui Sem, și Canaan [fiul lui Ham] să fie robul lui.” (Gen. 9:18-26). Sem a trăit sute de ani după Potop, ca să îl vadă pe cel deosebit dintre descendenții săi, prin care urma să apară Sămânța promisă printre oameni și prin care urma să vină o binecuvântare asupra oamenilor cu bunăvoință din toate familiile și națiunile de pe pământ. Sem poate că a și pronunțat binecuvântarea lui Dumnezeu asupra acestui bărbat al credinței numit Avraam.

¹⁶ Dumnezeu l-a ales pe acest Semit Avraam datorită credinței lui în singurul Dumnezeu viu și adevărat. El a pus l-a încercare credința lui Avraam și i-a spus să își părăsească țara natală pentru o țară din sud-vest, spre care îl va conduce Dumnezeu. Când Avraam a făcut acest lucru sub conducerea lui Dumnezeu și a intrat în Palestina din vechime, el a devenit moștenitorul vrednic al făgăduinței lui Iehova: „Voi face din tine o națiune mare, te voi binecuvânta și îți voi face un nume mare, iar tu să fii o binecuvântare pentru alții. Îi voi binecuvânta pe cei ce te binecuvântează și îl voi blestema pe cel ce te blestemă și prin tine se vor binecuvânta toate familiile pământului.” (Gen. 12:1-3). Dorința noastră pentru o parte veșnică în această binecuvântare ar trebui să ne facă să vrem să urmăm calea din istorie a descendenților lui Avraam, indiferent de faptul că Avraam a fost un semit și un evreu. Ceea ce contează este că Avraam s-a dovedit credincios față de Dumnezeu, Tatăl Seminței făgăduite, și astfel viața pământească a Seminței promise urma să fie adusă printr-o stră-strănepoată îndepărtată a lui Avraam.

¹⁷ Dintre toți fiii lui Avraam, singurul său fiu cu nevasta lui loială, Sara, a fost alegerea lui Dumnezeu pentru linia de descendenți. Pentru a prefigura că sămânța femeii lui Dumnezeu va fi rănită în călcâi de către marele Șarpe și sămânța lui, Iehova i-a poruncit lui Avraam să își jertfească acest fiu dat pe cale miraculoasă, care se numea Isaac. Înainte ca Avraam să poată duce la bun sfârșit această jertfă, Iehova a oprit cuțitul de jertfă al lui Avraam și a zis: „Pe Mine însumi jur, zice Iehova, întrucât ai făcut lucrul acesta și n-ai ezitat să mi-l dai pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta și îți voi înmulți sămânța ca stelele cerurilor și ca firele de nisip de pe țărmul mării, și sămânța ta va lua în stăpânire poarta dușmanilor săi. Prin sămânța ta se vor binecuvânta toate națiunile pământului, pentru că ai ascultat de glasul meu.” (Gen. 22:15-18). Vrem să ne binecuvântăm pentru totdeauna în Sămânța promisă a lui Iehova? Atunci, când ni se dezleagă misterul sau secretul sacru cu privire la cine este Sămânța, trebuie să Îl acceptăm cu bucurie și recunoștință, cu toate că a avut o descendență necesară din Avraam, evreul din linia lui Sem.

¹⁸ Dintre gemenii lui Isaac, Iacov a arătat credința reală și arzătoare în Iehova Dumnezeu și în promisiunea Lui prețioasă. De aceea, Iehova i s-a arătat în viziuni lui Iacov și i-a promis că binecuvântarea tuturor națiunilor va veni prin

linia lui de descendență. Iehova nu s-a mirat de faptul că Iacov a avut doisprezece fii, ci prin ei a creat cele douăsprezece seminții ale lui Israel, Israel fiind noul nume dat de Dumnezeu lui Iacov. Dar prin care dintre cele douăsprezece seminții urma să vină Sămânța? Iehova l-a făcut pe Iacov, când se afla pe patul de moarte, să declare binecuvântarea celui de-al patrulea fiu al său, Iuda: „Iuda este un pui de leu. ... Sceptrul nu se va îndepărta de la Iuda, nici toiagul de conducător dintre picioarele sale, până când va veni Silo, și de el vor asculta popoarele.” (Gen. 49:9, 10). Aceasta era o binecuvântare cu privire la o împărăție. Ea a asigurat faptul că seminția lui Iuda urma să ofere conducătorul regal care va mânui sceptrul și va ține toiagul de conducător, și va fi Leul din seminția lui Iuda. (Apoc. 5:5). Lui îi va aparține dreptul ca toate familiile și națiunile de pe pământ să asculte de el. Așadar, acesta trebuie să fie Sămânța.

¹⁹ La 239 de ani după ce Iacov, sau Israel, aflat pe moarte, a declarat această binecuvântare asupra lui Iuda, Iehova Dumnezeu a adus cele douăsprezece seminții ale Israelului în țara pe care o făgăduise strămoșului lor, Avraam. Cu sute de ani mai târziu, la cererea izraeliților, Dumnezeu a stabilit peste ei o împărăție. Primul rege a fost din seminția lui Benjamin. După moartea acestui rege, Dumnezeu a împlinit binecuvântarea și a pus un membru din seminția lui Iuda pe tronul împărăției lui Israel, cel uns pe nume David. Cu toate că David, în calitate de rege uns, era un mesia sau un Cristos, el nu a fost Sămânța făgăduită lui Avraam, sau sămânța femeii lui Dumnezeu. David nu se născuse din soția cerească a lui Dumnezeu, din organizația Lui universală spirituală. Dar fiindcă David era un promotor zelos al închinării pure și era, prin urmare, un martor credincios al lui Iehova, Dumnezeu i-a jurat lui David că mult așteptata Sămânță va veni prin linia lui regală, cu aceste cuvinte: „Când ți se vor împlini zilele și vei adormi alături de strămoșii tăi, voi ridica sămânța ta după tine, pe acela care va ieși din coapsele tale, și-i voi întări împărăția. El va construi o casă pentru numele Meu, iar eu îi voi întări tronul împărăției pe timp indefinit. ...Casa ta și împărăția ta vor fi întărite pe timp indefinit înaintea ta. Tronul tău va fi întărit pe timp indefinit.”—2 Sam. 7:12-16.

²⁰ În mod straniu, în 607 înainte de era creștină, împărăția seminției lui Iuda și a familiei lui David a fost răsturnată și orașul regal al Ierusalimului a căzut. Până în zilele noastre, nicio împărăție cu un bărbat din familia lui David pe tron nu a fost întemeiată din nou la Ierusalim. A eșuat legământul jurat de Dumnezeu Regelui David pentru o împărăție veșnică? Nu; ci Atotputernicul Dumnezeu pregătea ceva uimitor de nou, cu totul diferit de ceea ce se așteptau oamenii. Datorită acestui lucru a fost pavată calea pentru ca toți oamenii cu bunăvoință care trăiesc astăzi să cânte noua cântare a bucuriei de nedescris. Din felul în care conducea Dumnezeu treburile, a devenit evident, la momentul potrivit, că împărăția veșnică a seminției promise a femeii Sale va fi cerească, mult mai sus decât împărăția lui David din Ierusalimul de pe pământ. Cu toate acestea, timp de șase sute de ani după ce a fost distrusă împărăția pământescă a familiei lui David, israeliții credincioși au așteptat ca împărăția Davidică să fie re-instaurată la Ierusalim. Așa că li se pregătea ceva surprinzător de nou.

LUCRURI NOI MIRACULOASE

²¹ Pentru ca Sămânța regală promisă să fie născută în familia lui Avraam și în linia Regelui David, acesta trebuia să fie născut ca evreu și dintr-o femeie din linia regală a lui David. În același timp, pentru ca el să fie Sămânța femeii lui Dumnezeu, el trebuia să vină din membrii cerești ai organizației universale, spirituale a lui Dumnezeu. Aceasta însemna ceva nou în istoria universală. Însemna că Sămânța trebuia să vină din cer, din sfera nevăzută a persoanelor spirituale. Într-un sens foarte real, da, într-un mod direct, el trebuia să fie un fiu al lui Dumnezeu, fiindcă niciun om de pe pământ nu se putea căsători cu femeia cerească a lui Dumnezeu, sau soția lui, și să devină tatăl Seminței făgăduite. Numai Dumnezeu putea fi Tatăl Seminței.

²² Atunci, cum a coborât Sămânța din cer pe pământ ca să devină om? A făcut-o printr-unul dintre fiii spirituali ai lui Dumnezeu, întrupându-se sau fiind încarnat ca om? Nu; aceasta nu ar fi fost nimic nou, nimic diferit, nimic care să fi îndeplinit nevoile cazului. De pe timpul când Adam și Eva au fost izgoniți din paradisul Eden, ca să moară pentru păcatul lor, fiii cerești ai lui Dumnezeu s-au materializat uneori. Heruvimii pe care Dumnezeu îi pusese la estul grădinii Eden, ca să păzească drumul spre pomul vieții din grădină, s-au materializat prin încarnare. Adică, ei și-au îmbrăcat în mod miraculos sinele nevăzut cu carne vizibilă, palpabilă. Dar pentru că acei heruvimi au îmbrăcat astfel carne omenească, potrivit scopului lui Dumnezeu, Judecătorul, acest lucru nu i-a făcut fii ai lui Adam și ai Evei. Acei heruvimi materializați nu și-au primit carnea și sângele de la Adam și Eva. Cu trecerea timpului s-au materializat și îngerii și s-au arătat lui Avraam și Regelui David, dar nu și-au primit trupurile de carne de la Avraam sau de la David, astfel încât să devină sămânța de carne a lui Avraam și a lui David. Nu, o materializare sau o încarnare a unui fiu al lui Dumnezeu din cer nu rezolva problema. Dar atunci ce?

²³ Spre sfârșitul anului 3 înainte de era creștină, îngerul lui Dumnezeu, Gabriel, s-a materializat sau a fost încarnat. Astfel, el s-a arătat fetei evreice nemăritate cu numele de Maria, din linia regală a lui David. El i-a explicat Mariei un lucru nou, care urma să se întâmple fără ca ea să se căsătorească cu un om, spunând: „Iată că vei concepe în pântecele tău și vei naște un fiu, căruia Îi vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi numit Fiul Celui Preaînalt, iar Iehova Dumnezeu Îi va da tronul lui David, tatăl Său. El va domni peste casa lui Iacov pentru totdeauna, iar împărăția Lui nu va avea sfârșit.” „Cum se va face aceasta, de vreme ce eu n-am relații intime?” a întrebat Maria. Gabriel a explicat: „Spiritul sfânt va veni peste tine și puterea Celui Preaînalt te va acoperi cu umbra sa. Astfel, și cel ce se va naște va fi numit sfânt, Fiul lui Dumnezeu.” Maria a fost de acord ca Dumnezeu să o folosească în acest mod miraculos, spunând: „Iată sclava lui Iehova! Să mi se facă după cuvintele tale.” (Luca 1:26-38). Dar cum?

²⁴ Atunci a avut loc ceva neobișnuit de nou în cerurile nevăzute, cu mult deasupra soarelui, cu mult deasupra sferei noastre materiale. Primul născut sau singurul născut Fiul al lui Iehova a început să lipsească din rândurile fiilor cerești ai lui Dumnezeu. Ce s-a întâmplat? Dumnezeu a făcut ca Fiul Său principal să

părăsească sânul femeii Sale, sau organizația universală cerească, și Dumnezeu L-a trimis din cer ca să se nască precum un prunc omenesc din fecioara Maria. (Ioan 3:16, 17). Fiul preaiubit al lui Dumnezeu S-a golit de toată gloria și puterea cerești, renunțând chiar și la trupul Său ceresc glorios, la chipul lui asemenea lui Dumnezeu. (Filip. 2:5-8). Dumnezeu a transferat forța de viață a Fiului Său, din cer în pântecul fecioarei Maria. Astfel, Maria a conceput în pântecul ei sub acțiunea spiritului sfânt al lui Dumnezeu, sau a forței active, și nu prin legături sexuale cu un bărbat.

²⁵ La ceva timp după ce a început să se vadă sarcina Mariei, Iosif, un tâmplar, dar din linia regală a lui David, a ascultat porunca lui Dumnezeu și a luat-o pe Maria de nevastă, ca să o ocrotească. Astfel, când s-a împlinit timpul lui Dumnezeu pentru aceasta, s-a născut un copil sfânt, „Fiul lui Dumnezeu,” care era din femeia sau soția Lui cerească. El s-a născut ca o creatură omenească reală, din Maria, și în linia regală a lui David, ca moștenitor al lui David. Fiindcă fusese purtătorul de cuvânt sau Cuvântul lui Dumnezeu cel Atotputernic, sus în cer, ceea ce s-a întâmplat în mod miraculos este descris astfel: „Cuvântul s-a făcut carne și a locuit printre noi, (și am privit gloria Lui, gloria singurului născut din Tatăl,) plin de har și de adevăr.”—Ioan 1:14, *AV*.

²⁶ Această descriere nu zice că Fiul lui Dumnezeu încă avea trupul Său ceresc și că doar S-a materializat, S-a încarnat sau S-a îmbrăcat în carne, nu-i așa? Nu; ea zice că Fiul ceresc al lui Dumnezeu „s-a făcut carne.” El a devenit doar un om, dar un om sfânt, cu un Tată ceresc fără de păcat, rămânând astfel Fiul fără de păcat al lui Dumnezeu. Astfel, citim: „Când s-a împlinit vremea, Dumnezeu Și-a trimis Fiul, făcut dintr-o femeie.” (Gal. 4:4, *AV*) „Cu privire la Fiul Său, Isus Cristos, Domnul nostru, care a fost făcut din sămânța lui David după carne; și a declarat a fi Fiul lui Dumnezeu cu putere, potrivit spiritului sfințeniei.”—Rom. 1:3, 4, *AV*.

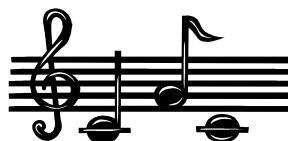
²⁷ Acest lucru era ceva glorios de nou, de asemenea, o expresie fără pereche a iubirii lui Dumnezeu pentru oamenii cu bunăvoință. Pentru a nu lăsa acest lucru nou, important și miraculos—nașterea unui băiețel perfect și fără de păcat dintr-o fecioară—să treacă neobservat, și pentru a avea martori pentru acest eveniment al veștii bune, Dumnezeu Și-a trimis îngerul la păstorii din apropierea Betleemului, chiar acolo unde și David fusese păstor, ca să le spună: „Vă anunț vestea bună despre o mare bucurie pe care o va avea tot poporul, fiindcă în orașul lui David vi s-a născut astăzi un Salvator, care este Cristos Domnul.” Era o veste bună și pentru cer, și astfel o mulțime din oastea cerească li s-a arătat păstorilor și L-au lăudat pe Dumnezeu, spunând: „Glorie lui Dumnezeu în înălțimi și pace pe pământ printre oamenii bunăvoinței [sau, între oamenii pe care El îi aprobă].” (Luca 2:10-14, *notă marginală*). Acest eveniment nu se va mai repeta niciodată în rândul oamenilor. Moștenitorul de drept al titlului și tronului de rege al lui David se născuse într-un mod fără de păcat, iar acest lucru a pus temelia pentru realizarea altor lucruri noi, glorioase.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce cântare este potrivită astăzi, în pofida versetului din Proverbele 25:20, și ce anume rezultă pentru cei care o cântă?
- 2,3. (a) De ce numele scriitorului cântării poate fi nou pentru mulți? (b) De ce ar putea da el o cântare cu adevărat nouă, și ce ne spune să facem cu ea?
- 4,5. De ce putem întreba cum ar putea fi nouă această cântare, având în vedere Ecclesiastul 1:9,10, și totuși, unde nu sunt limitate lucrurile noi?
6. De ce se află Iehova în poziția de a ne da o cântare nouă și astfel, ce a făcut El?
7. Când a avut nevoie de promisiunea unei speranțe bune însuși Universul și de ce? Despre ce femeie a amintit atunci Iehova?
8. De ce declarația lui Dumnezeu către șarpe era ceva nou, și ce s-au pus să vegheze membrii loiali ai femeii lui Dumnezeu?
9. Ce n-au putut face creaturile atunci, referitor la această profecie, însă cum s-a răspândit printre oameni interesul pentru aceasta?
10. Cum ar fi putut afecta această profecie uciderea lui Abel de către Cain?
- 11,12. (a) Ce legătură a avut Enoh cu Sămânța promisă? (b) De ce n-a mers Enoh în cer atunci când l-a mutat Dumnezeu?
13. Ce legătură a avut Noe cu Sămânța promisă, și ce a venit în locul Seminței, în zilele lui Noe?
14. De ce trebuie să arătăm astăzi credință în scăparea lui Noe și a familiei lui de la nimicire, în timpul aceluși potop?
15. Care din fiii lui Noe a fost ales ca strămoș al Seminței, și ce descendent special al său a trăit Sem să vadă?
16. Al cărei promisiuni din partea lui Iehova a devenit moștenitor Avraam, și ce trebuie să ne facă să dorim să urmărim istoria descendenților săi?
17. Cum a fost prezis, în zilele lui Avraam, că Sămânța promisă va muri și astfel, ce putem face prin intermediul seminței lui Avraam?
18. Căruia din fiii lui Isaac i-a acordat Iehova binecuvântarea, și cum a fost acordată o binecuvântare pentru Împărăție unui anume nepot?
19. Cum a ajuns David să fie rege prin intermediul căruia avea să vină Sămânța promisă?
20. Ce a început să devină evident despre împărăția Seminței promise atunci când Ierusalimul a căzut, în anul 607 î.Cr., spre surprinderea evreilor?
21. Prin ce linie pământească trebuia să vină Sămânța promisă și totuși, de ce trebuia el să fie, cu adevărat, un fiu al lui Dumnezeu?
22. De ce materializarea unui fiu de-al lui Dumnezeu din cer n-ar fi rezolvat problema ca el să vină pe linia lui Avraam și David?
23. Cum i-a dus îngerul Gabriel mesajul Mariei despre viitoarea sa maternitate?
24. Ce lucru nou a avut loc în cer, ca Maria să poată concepe în pântecele ei de fecioară pe Fiul lui Dumnezeu?
25. Ca ce a fost născut Fiul lui Dumnezeu din pântecele Mariei?
26. De ce, atunci, Fiul lui Dumnezeu n-a fost pe pământ o încarnare?

27. (a) Cum a adus Dumnezeu martori la nașterea Fiului Său? (b) Cum s-a arătat acest eveniment a fi o veste bună și pentru cer, și pentru realizarea cărui lucru a pus aceasta o temelie?

TIMPUL DE A CÂNȚA CÂNTAREA NOUĂ

În perfecțiunea sa evlavioasă Isus a atins vârsta de treizeci de ani ca și om. Atunci a avut loc o mare schimbare în viața Sa. A lăsat în urmă tâmplăria în Nazaret și a fost botezat de către Ioan, în râul Iordan. Conceperea Sa în pântecele Mariei a reprezentat un nou tip de miracol, dar acum un nou lucru mareț a avut loc, pentru ca acesta să înceapă o viață spirituală cu cerul, casa sa originală, ca țintă a Sa.

² Când Isus a ieșit din apele botezului, „iată că cerurile s-au deschis și el a văzut spiritul lui Dumnezeu coborând ca un porumbel și venind peste el. Și iată că din ceruri s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul meu, cel iubit, pe care l-am aprobat.” (Mat. 3:13-17). În auzul atât al lui Isus cât și al lui Ioan, Dumnezeu a vorbit din cer pentru a spune că Isus cel botezat este Fiul Său. Aceasta arăta faptul că Dumnezeu l-a născut pe Isus prin forța Sa activă, sau prin spiritul Său, pentru a deveni din nou Fiul spiritual al lui Dumnezeu, așadar mult mai mult decât un simplu fiu uman, precum a fost Adam în paradisul Edenului. Apoi, Dumnezeu l-a uns pe Isus cu spiritul Său, ca urmaș de drept al Regelui David, dar pe un tron mult mai înalt și mai mareț decât cel al lui David, și anume la dreapta lui Dumnezeu, pe tronul său ceresc. (Ps. 110:1, 2; Mat. 22:41-45; Evrei 10:12, 13). Isus, deși a continuat în carne încă trei ani jumate pe pământ, era acum o „nouă creatură” un Fiul spiritual, uns al lui Dumnezeu.—2 Cor. 5:17, *margin*.

³ După aceasta, Isus a mers să propovăduiască un nou mesaj oamenilor din mama sa umană, evreilor sau izraeliților. Acesta era mesajul unei noi guvernări asupra omenirii: „Pocăiți-vă, pentru că împărăția cerurilor s-a apropiat”. Ioan Botezătorul propovăduise un astfel de mesaj cu șase luni înaintea lui Isus, dar Isus îl putea propovădui dându-i un înțeles pe care Ioan nu-l putea oferi atunci. Isus a propovăduit faptul că împărăția cerurilor se apropia, deoarece El însuși era prezent drept Acela pe care Iehova Dumnezeu l-a uns la tronul Său ceresc. De asemenea, Isus a trimis pe mulți dintre discipolii Săi să predice tocmai acest mesaj evreilor. (Mat. 3:1, 2; 4:17; 10:1-7; Luca 10:1-9). Predicarea mesajului regal a determinat ca Isus să fie zdrobit în călcâi de către Șarpe, Satan Diavolul și de către sămânța sa.

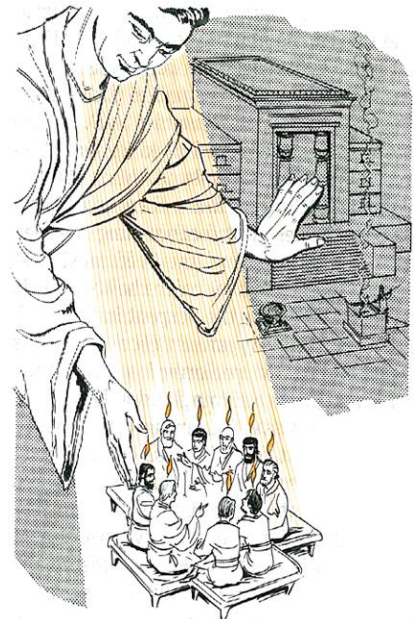
⁴ Crezând că Isus era „Cristosul, Fiul Dumnezeului cel viu” și „Regele lui Israel” discipolii săi au fost extrem de dezorientați atunci când Isus a fost condamnat la moarte pe stâlpul de tortură, de către dușmanii Săi, în 33 A.D., în loc să fie încoronat ca și rege, și așezat pe tronul Ierusalimului. (Mat. 16:16; Ioan 1:49). Aceștia nu au înțeles profețiile lui Dumnezeu referitoare la sămânța femeii

lui Dumnezeu, cum Sămânța trebuie să fie zdrobită mai întâi în călcâi, înainte de a stăpâni în calitate de rege și a zdrobi capul Șarpelui. A treia zi după moartea lui Isus, Tatăl său cereșc a realizat ceva nou, ce depășește imaginația noastră, datorită „măreției puterii sale față de noi, credincioșii: Ea se vede din felul în care lucrează tăria puterii sale cu care a lucrat în cazul lui Cristos, când l-a sculat din morți și l-a așezat la dreapta Sa, în locurile cerești, cu mult deasupra oricărei guvernări, autorități, puteri și domnii și a oricărui nume dat, nu numai în acest sistem, ci și în cel viitor.” (Efes. 1:19-21). Într-adevăr, au existat învieri din morți pe care le-au realizat profeții lui Iehova și chiar Isus însuși, dar niciodată nu a mai fost una asemănătoare cu cea a învierii lui Isus. (Evrei 11:35; Ioan 11:1-44). De ce nu?

⁵ Acele învieri anterioare au adus înapoi la viață umană persoane care mai târziu au murit din nou din cauza imperfecțiunii și a condamnării morții. Dumnezeu cel Atotputernic l-a ridicat pe Fiul său credincios direct la perfecțiunea vieții cerești. Dumnezeu l-a înviat pe Isus, nu om, ci spirit, Isus „fiind omorât în carne, dar înviat în spirit.” (1 Pet. 3:18, *RS*). Dumnezeu l-a înviat ca și nemuritor, nesupus morții, ci îmbrăcat cu nemurire. (Rom. 6:9, 10; 1 Cor. 15:42-54). Învierea lui Isus a fost începutul „primei învieri.” (Apoc. 20:6) Era într-adevăr ceva nou!

⁶ Prin această demonstrație magnifică a măreției lui Dumnezeu, un nou nemuritor a apărut în cer. Iehova Dumnezeu este nemuritor, el fiind „Dumnezeu din veșnicie în veșnicie.” (Ps. 90:2). Acum, el a acordat recompensa incomparabilă a nemuririi și a neputrezirii unicului său Fiu veșnic credincios, Isus Cristos. Timp de patruzeci de zile după învierea sa din morți Isus urma să se materializeze și să se arate discipolilor Săi. Apoi s-a înălțat la ceruri și a apărut în prezența Tatălui Său cereșc, pentru a-i prezenta valoarea sacrificiului Său uman. Prin intermediul meritului său toți cei care-și pun credința în îngrijirea lui Iehova, a Fiului său, pot primi iertarea pentru păcatele lor, ca și cum ar fi o spălare a acestora cu sângele Mielului fără de păcat al lui Dumnezeu.

⁷ Aici s-au pus bazele unei noi națiuni. Cu excepția unei rămășițe a evreilor credincioși, națiunea Israelului natural a respins sacrificiul și Mesianismul Seminței femeii lui Dumnezeu. Așadar, Israelul s-a arătat demn de a fi alungat departe de Dumnezeu. Chiar înainte de a muri ca și martor al lui Iehova Dumnezeu, Isus a afirmat că a lui Israel casă, templul ei de la Ierusalim, va fi abandonată de Dumnezeu, sacrificiile sale de animale nu vor mai avea valoare în fața lui Dumnezeu. Venise timpul ca Dumnezeu să dea naștere noii sale națiuni, un Israel spiritual format din aceia care erau evrei în interior și circumscriși în inimă,

de către spiritul lui Dumnezeu, indiferent de felul în care erau la exterior, prin naștere naturală.

⁸ Venise ziua ca această nouă națiune să fie născută. În ziua de Cincizecime, Dumnezeu a făcut pentru primii săi membri ceea ce a făcut pentru Isus, după botezul acestuia în Iordan. Prin intermediul lui Isus, la dreapta Sa în cer, Iehova a revărsat spiritul său asupra celor 120 de discipoli credincioși care așteptau într-o odaie de sus din Ierusalim. Astfel i-a născut pe aceștia drept fii spirituali ai săi, o națiune sfântă de „creaturi noi” sub conducerea lui Isus Cristos, Capul lor. Cu acest spirit El i-a uns și pentru a propovădui împărăția lui Dumnezeu și pentru a fi comoștenitori cu Isus ai împărăției cerești. Ei au fost astfel aduși în „legământul pentru împărăție” (Luca 22:29). Pentru a se dovedi demni de coroană și un tron în acel guvern ceresc aceștia trebuie să umble credincioși pe urmele lui Cristos, până la moartea lor în carne, pentru a putea, la timpul potrivit al lui Dumnezeu, să aibă parte de „prima înviere” la viață nemuritoare împreună cu Liderul lor, Isus Cristos.—Rom. 8:16, 17; Apoc. 2:10.

⁹ Din moment ce națiunea veche a Israelului natural a fost alungată, deoarece nu a acceptat Sămânța femeii lui Dumnezeu, legământul sau înțelegerea națională pe care o încheiase Iehova Dumnezeu cu aceștia, prin profetul Moise în calitate de mediator, nu mai era valabilă. Sacrificiul uman al Fiului lui Dumnezeu a furnizat sângele necesar pentru validarea sau punerea în vigoare a unui nou legământ, bazat pe promisiuni noi și mai bune din partea lui Dumnezeu și care oferea iertarea adevărată a păcatelor față de care există pocăință. (Evrei 8:7-13; 10:9-18). Astfel, acum, cu noua națiune a Israelului spiritual, pe care a născut-o prin spiritul Său, Iehova Dumnezeu a făcut un nou legământ prin intermediul Mediatorului sacrificat, Cristos. De asemenea, Dumnezeu a adus noua națiune în acest legământ pentru împărăția veșnică, pentru care ei trebuie să-și sacrifice pentru totdeauna viețile umane.—Luca 12:32; 2 Tim. 2:11, 12.

¹⁰ Acestei noi națiuni a Israelului spiritual, Dumnezeu i-a spus, prin apostolul Petru: „Sunteți un neam ales, o preoție regală, o națiune sfântă, un popor care să fie o proprietate specială, ca să anunțați pretutindeni virtuțile celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”. (1 Pet. 2:9). A devenit datoria acestei națiuni sfinte să aducă roadele împărăției promise. Pentru a face aceasta, toți cei care au fost unși ca membri ai acestei națiuni au plecat să propovăduiască Împărăția. Ei au făcut aceasta într-o manieră aparent nouă, predicând din casă în casă și nu doar în public.

DE CE E TIMPUL PENTRU CÂNTREA CEA NOUĂ

¹¹ Mai există cineva din noua națiune sfântă pe pământ, astăzi, în al douăzecelea secol al erei creștine? Există. Există doar o rămășiță sau un număr care mai sunt pe pământ din cei unși spiritual, care au asigurarea din partea lui Dumnezeu că le-a fost rezervat un loc în împărăția cerească. Deși sunt rămășița unei națiuni, noua națiune a Israelului spiritual, nu-i vedem aderând la organizația Națiunilor Unite ca și membru, după cum a făcut-o, recent, națiunea de curând formată a Israelului modern. Cele optzeci și două de state membre ale Națiunilor

Unite au arătat că nu-și doresc ca noua națiune sfântă să facă și ea parte din această organizație, însă rămășița națiunii lui Iehova, sub Cristos, nici nu a aplicat vreodată pentru aderare. Națiunile Unite aparțin lumii vechi, care se va confrunta cu un sfârșit dezastruos, în curând. Rămășița Israelului spiritual aparține lumii noi, fondată pe Regele ceresc Isus Cristos. Cea veche este menită să dispară în zilele noastre. Cea nouă e menită să dăinuie în veci.

¹² Deja anul 1914 este cu patruzeci și patru de ani în trecut. De la acel moment durerile și problemele acestei lumi vechi s-au multiplicat. În fața tuturor acestora, este timpul să jelim oare împreună cu această lume veche? Nu, e timpul pentru ceva chiar opus. Ce anume? O nouă cântare! Așteptând cu nerăbdare această zi cutremurătoare pentru omenire, divinul Creator al muzicii ne-a chemat pentru a participa la un cor mareț, care înconjoară tot globul: „Cântați-i lui Iehova o cântare nouă. Cântați-i lui Iehova toți [voi oameni] locuitorii pământului. Cântați-i lui Iehova, binecuvântați-i numele! Anunțați zi de zi vestea bună a salvării lui.” —Ps. 96:1, 2.

¹³ Cum poate, totuși, o cântare nouă să fie cântată lui Iehova de către oamenii cu bunăvoință, despre care oștile cerești au scandat acum o mie nouă sute de ani, la nașterea lui Isus? Ce este nou? Unde este noua temă? În vremea când Isus Cristos a fost pe pământ, acum o mie nouă sute de ani, mesajul uimitor, „Împărăția cerurilor s-a apropiat”, a fost proclamat pe întreg ținutul Izraeliților. Atunci când sămânța femeii lui Dumnezeu, unsă să fie Regele regilor, a fost înviată în spirit și s-a reîntors în ceruri, urmașii săi unși de pe pământ s-au supus poruncii Sale și au propovăduit despre împărăția lui Dumnezeu de-a lungul și de-a latul pământului, încercând să-l ducă la toate națiunile. (Mat. 28:19, 20; Faptele 20:25). Momentul când această împărăție urma să fie născută în ceruri și să preia stăpânirea întregului pământ și a tuturor oamenilor de pe el, proclamatorii Împărăției nu îl știau la acea vreme —Apoc. 12:1-10.

¹⁴ Dar acum îl știm! Da, îl știm! Nu prin cunoștința umană sau prin știința secolului al douăzecilea, care nu ține cont de împărăția promisă a lui Dumnezeu. Dar Iehova Dumnezeu ne-a arătat dovezile. Cum altfel am putea ști despre nașterea cerească a stăpânirii divine? Cu mai puțin de două luni înainte ca Isus Cristos să se înalțe la cer și îngerul să le spună discipolilor care vegheau că acesta va veni din nou, El însuși a dat o profeție legată de sfârșitul acestei lumi vechi. În aceasta El a spus urmașilor săi dovezile care vor apărea în zilele noastre, prin care oamenii cu bunăvoință vor ști că El a venit în împărăția Sa cerească și a început să stăpânească în mijlocul dușmanilor săi. Văzând aceste dovezi apărând atât în revelațiile Bibliei, cât și în evenimentele acestei lumi vechi, aceștia urmau să știe că împărăția s-a născut în ceruri și că El a fost întronat, încoronat!

¹⁵ Oricine se îndoiește trebuie doar să citească Matei, capitolele 24 și 25, Marcu capitolul 13, Luca capitolul 21 și Apocalipsa capitolul 6, pentru a se informa despre acele dovezi apărute în anul 1914, care dau startul distrugerii acestei lumi vechi, în prezisa „bătălie a Armagedonului.” (Apoc. 16:14, 16). Mergând după calendarul oferit în Sfânta Biblie și după datele absolute ale istoriei lumești, în anul 1877 au fost făcute calcule de timp și publicate de un student al

Bibliei care a devenit primul editor al revistei *Turnul de veghere*. Anul important la care s-a ajuns prin aceste calcule pline de rugăciune a fost anul Primului Război Mondial, da, anul 1914. Data anunțată este certă, fără niciun dubiu!

¹⁶ Înaintea aceluia an de neuitat, creștinii unși au proclamat vestea cea bună a împărăției lui Dumnezeu care urma să vină. Din acel an, Dumnezeu a oferit tema noii cântări. Pentru că în 1914 Tatăl ceresc și Sursa stăpânirii teocratice a dat naștere acelei împărății glorioase prin întronarea și încoronarea Seminței femeii sale, Moștenitorul aceluia legământ care a fost făcut cu David pentru împărăția veșnică. Aceasta era într-adevăr ceva nou. Nașterea acelei guvernări Mesianice a adus o nouă organizație conducătoare pentru întreg universul, pentru îngeri și pentru oameni. A adus în existență partea cea mai importantă a organizației universale a lui Iehova, și toți îngerii sfinți și toți oamenii cu bunăvoință trebuie să se închine acesteia conform poruncii lui Dumnezeu. Nu a mai existat așa ceva până atunci în univers. Pentru întreg universul aceasta era o veste bună. Așadar, în 1914, mesajul minunat referitor la împărăția lui Dumnezeu care urma să vină devenise învechit, ieșit din uz. Mesajul pentru creștinii unși cu spiritul lui Dumnezeu, pentru a-l predica, trebuia să fie de-atunci înainte că împărăția lui Dumnezeu *a venit*. Trebuia să fie despre nașterea împărăției lui Dumnezeu, întemeiată în ceruri și în funcțiune în mijlocul dușmanilor săi din cer și de pe pământ. Aici se afla tema fermecătoare a noii cântări pentru Iehova, deoarece Iehova a prezis și a și împlinit toate lucrurile minunate despre care să se cânte.

¹⁷ În propria Sa profeție Isus a prezis faptul că urmașii Săi unși trebuie și vor cânta această cântare nouă. După ce a menționat Primul Război Mondial, împreună cu foamete, epidemii și persecuții religioase drept semne ale începutului sfârșitului acestui sistem vechi, Isus a spus: „Această veste bună a împărăției va fi predicată pe întreg pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru toate națiunile, iar apoi va veni sfârșitul împlinit.” (Mat. 24:14). Acum că ne aflăm în timpul sfârșitului începând cu 1914, este vestea bună a împărăției nou născute predicată pe întreg pământul locuit, chiar și Rusiei comuniste și sateliților săi?

¹⁸ Sutele de milioane de oameni de pe întreg pământul la care ajunge vestea bună a Împărăției, atât în mod public cât și prin predicarea din casă în casă, sunt toți obligați să răspundă da! De către cine, atunci, indiferent de către cine le arată faptele că ar fi? De către martorii lui Iehova de astăzi. Printre ei se află o rămășiță a celor unși, creștini dedicați în totalitate, moștenitori ai împărăției cerești, dar alături de ei se află acum sute de mii de persoane cu bunăvoință.

¹⁹ Toți aceștia ascultă porunca divină: „Cântați-i lui Iehova o cântare nouă”. După cum este prezis în Apocalipsa 14:1-5, această rămășiță a celor 144 000 de moștenitori ai împărăției cerești, urma să fie prima care să învețe și să cânte „cântarea cea nouă”. Dar deja „noua cântare” a devenit cunoscută pentru sute de mii de ascultători încântați, și acești oameni cu bunăvoință se alătură cântării în toate națiunile: „Iehova însuși a devenit rege” (Ps. 96:10). Din 1914, Iehova conduce pământul nostru, prin intermediul regelui Său întronat și împuternicit, Isus Cristos.

²⁰ Așadar se apropie repede timpul pentru ca Sămânța stăpânitoare a femeii lui Dumnezeu să zdrobească capul Șarpelui, Satan Diavolul, și a întregii semințe sale diavolești din cer și de pe pământ. Înainte de acest apogeu măreț al zdrobirii răutății din cer și de pe pământ, dar imediat după nașterea Împărăției din ceruri, în timp ce Primul Război Mondial făcea ravagii pe pământ, un nou lucru agita liniștea din cer. Ilustrația profetică a acestui eveniment neobișnuit ne spune: „Războiul a izbucnit în cer”. El era purtat între noul rege, susținut de îngerii săi sfinți, și marele Balaur, Șarpele original, Satan Diavolul, susținut de îngerii săi nesfinți, sămânța sa demonică. Într-un final îngerii victorioși, sub conducerea Regelui regilor, au cântat: „Acum au venit salvarea, puterea, regatul Dumnezeului nostru și autoritatea Cristosului Său, pentru că acuzatorul fraților noștri ... a fost aruncat jos. ... De aceea, bucurați-vă, ceruri și voi, care locuiți în ele! Dar vai de voi, pământ și mare, pentru că Diavolul a coborât la voi, cuprins de o mânie mare, știind că nu mai are decât puțin timp.” (Apoc. 12:7-12). Marele Șarpe și sămânța sa demonică sunt mânioși și plini de furie deoarece știu că timpul este scurt până când Sămânța victorioasă a femeii lui Dumnezeu va zdrobi capul Șarpelui, în războiul universal al Armagedonului. Noua cântare ne spune despre „acest război din cer” și despre victoria lui Cristos

²¹ Vechile ceruri ale lui Satan și ale spiritelor sale demonice sunt pe cale să dispară. În curând omenirea nu va mai simți puterea lor opresivă și demoralizatoare. Noile ceruri alcătuite din Isus Cristos, împreună cu urmașii Săi credincioși care acum i s-au alăturat în „prima înviere”, stăpânesc acum, oprindu-se de la distrugerea dușmanilor săi până când toți oamenii cu bunăvoință se vor aduna în marele cor al noii cântări, alături de rămășița unsă a cântăreților. Toți aceștia privesc spre viitorul apropiat cu nerăbdare, pentru întemeierea completă a noii lumi pe ruinele acestei lumi vechi. Ei păstrează în minte cuvintele apostolului Petru: „Așteptând și păstrând viu în minte prezența zilei lui Iehova, din cauza căreia cerurile, fiind în flăcări, se vor descompune și elementele, fiind foarte încinse, se vor topi! Dar, potrivit promisiunii sale, noi așteptăm ceruri noi și un pământ nou, iar în ele va locui dreptatea.” (2 Pet. 3:12, 13). Lumea ce va veni a noilor ceruri drepte și a noului pământ, formează, de asemenea, o parte a temei „noii cântări” pentru Iehova.

²² Dar ascultați! Au auzit urechile voastre acel pasaj remarcabil din această cântare distinctivă, diferită? Ce? Ceva ce nu putea fi cântat în generațiile anterioare ale umanității, pentru aproape patru mii două sute de ani. Este ceva ce prima dată a început să fie predicat și auzit de la nașterea Împărăției, din 1914. Este ceva ce rămășița unsă a lui Iehova a început să cânte oamenilor cu bunăvoință începând cu anul 1918. Aceasta a stârnit nenumărate milioane de oameni să rădă în necredință, dar a bucurat oameni cu bunăvoință deznădăjduiți și le-a oferit o așteptare palpantă de a cărei împlinire se vor bucura. Este acest fapt relevat de Scripturi, și anume, că o mulțime mare, al cărui număr nu este cunoscut, de oameni cu bunăvoință care trăiesc acum și care nu vor muri niciodată. Se poate ca această mulțime mare fără număr să crească și să includă milioane de oameni care trăiesc

acum. În cele din urmă, când cei aliniați de partea împărăției lui Dumnezeu, pe câmpul de luptă al Armagedonului, se vor manifesta complet, o vom ști mai clar.

²³ Dar de ce noua cântare stârnește în inimile oamenilor cu bunăvoință speranța de a continua să trăiască pe acest pământ, fără să mai moară? Ei bine, ne amintim faptul istoric a felului în care Noe și familia sa au supraviețuit, în arcă, sfârșitului lumii nelegiuite de odinioară și a oferit familiei umane noul ei început în această lume prezentă? Este important ca oamenii din această generație, care trăiesc din 1914 încoace, să își amintească acest miracol din vechime făcut de Dumnezeu. Dar de ce? Deoarece, în Matei 24:33-42, Isus a inclus următoarele cuvinte în profetia Sa referitoare la sfârșitul acestei lumi și a venirii sale în Împărăție.

²⁴ „Când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că El este aproape, la uși. Adevărat vă spun că această generație nu va trece nicidecum până nu se vor întâmpla toate aceste lucruri. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nicidecum nu vor trece. Iar ziua și ora aceea, nimeni nu le știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. Fiindcă, așa cum au fost zilele lui Noe, așa va fi și prezența Fiului omului. Căci, așa cum erau oamenii în zilele acelea dinainte de potop: mâncau și beau, bărbații se căsătoreau și femeile erau date în căsătorie, până în ziua în care a intrat Noe în arcă; și n-au dat atenție până a venit potopul și i-a măturat pe toți, așa va fi și prezența Fiului omului ... Vegheați deci, pentru că nu știți în ce zi vine Domnul vostru”.

²⁵ În timpul vegherii noastre am văzut toate dovezile pe care Isus le-a prezis, pentru a marca timpul sfârșitului acestei lumi începând cu 1914. Știm că generația noastră este generația care a început să vadă împlinindu-se multe dintre aceste lucruri prezise. Așadar, generația noastră este generația care trebuie să vadă toate acestea, în împlinirea cuvintelor lui Isus. Prin urmare, este generația care va vedea sfârșitul acestei lumi vechi, la fel cum a fost cazul în zilele lui Noe. Precum Noe și membrii familiei sale din arcă și animalele au supraviețuit sfârșitului acelei lumi de dinainte de potop, la fel, în împlinirea acelei drame profetice, unii martori ai lui Iehova, precum Noe și familia acestuia, trebuie să supraviețuiască distrugerii lumii vechi de astăzi. Astfel de supraviețuitori ai generației de astăzi vor intra în lumea lui Dumnezeu a noilor ceruri și a noului pământ. Rămășița celor unși speră să devină parte a noilor ceruri, murind credincioși și având parte de „întâia înviere”, ca și ceilalți 144 000 de moștenitori ai Împărăției.

²⁶ Ceilalți supraviețuitori cu bunăvoință vor spera să formeze societatea pământească a Noii Lumi. Oferind, apoi, închinare veșnică lui Iehova Dumnezeu și supunere împărăției lui Cristos, ei se vor dovedi demni de darul lui Dumnezeu al vieții veșnice, prin intermediul lui Isus Cristos, Domnul nostru. Prin urmare, astfel de supraviețuitori pământești credincioși ai războiului universal al Armagedonului nu vor muri niciodată pe pământ, ci vor locui veșnic în noul paradis de pe pământ, sub împărăția lui Dumnezeu. Ce fericiți vor fi să întâmpine oamenii înviați din mormintele de amintire, pe măsură ce Regele lor domnitor îi va chema! —Ioan 5:28, 29.

²⁷ Avem oare motive să fim necredincioși față de toate lucrurile mărețe pe care le conține această cântare nouă a lui Iehova? Nu, ci pe baza Cuvântului Său și pe împlinirea profețiilor Sale avem toate motivele să exercităm credință în noua cântare. Referitor la Iehova Dumnezeu, ni se spune: "Cel ce stătea pe tron a zis: Iată! Eu fac toate lucrurile noi! Și mai zice: Scrie, pentru că aceste cuvinte sunt demne de încredere și adevărate!" (Apoc. 21:5). Va fi pe placul Lui și ne va aproba dacă vom crede noua cântare pe care a compus-o. Îi va fi și mai pe plac dacă ne vom dovedi credința și încrederea, învățând toate lucrurile mărețe ale noii cântări și apoi o vom cânta noi înșine, pentru ca toată lumea s-o audă, da, și pentru ca El s-o audă.

²⁸ „Cântați-i lui Iehova o cântare nouă” este porunca divină pentru noi, astăzi. Fericiți suntem dacă ascultăm și o cântăm cu dragoste și fără teamă. Aceasta va însemna propria noastră salvare și salvarea oamenilor cu bunăvoință care ne ascultă și ni se alătură pentru a cânta în onoarea lui Iehova Dumnezeu și a Seminței Sale promise, Regele noii lumi.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. (a) Cu ce, ca obiectiv al Său, a început Isus la vârsta de treizeci de ani?
- (b) Cum a devenit Isus atunci mai mult decât o creatură umană?
3. Cum a predicat Isus un mesaj nou, și la ce împlinire dureroasă a profeției a condus acest fapt?
4. De ce au fost tulburați discipolii la moartea lui Isus, însă ce minunat lucru nou a înfăptuit Dumnezeu atunci?
5. De ce nu mai fusese niciodată o înviere ca cea a lui Isus?
6. Atunci, de ce a apărut în cer un nou nemuritor, și prin ce anume a prezentat El acolo ce beneficiu, ce ajunge la cei credincioși?
7. Pentru ce a fost pusă acolo o temelie, și de ce era timpul să fie născută?
8. Cum a fost adusă în existență națiunea nouă, în ce legământ regal a fost aceasta adusă, și de ce trebuie ea să fie credincioasă până la moarte?
9. Ce a făcut Dumnezeu cu ei, prin Cristos ca Mediator, cu ce mare beneficiu, și pentru ce anume trebuie să jertfească ei viața umană?
10. Cum a arătat Petru spre regalitatea lor, și prin urmare, cum au adus ei roade potrivite?
11. Ce rămâne pe pământ din națiunea sfântă a lui Dumnezeu, și de ce nu a existat nici o încercare de a intra în Națiunile Unite de astăzi?
12. De ce acesta nu este un timp de jelit împreună cu această lume veche năpăstuită?
13. De ce punem o întrebare despre o nouă temă-cântare, și cu ce lipsă de cunoștință s-a făcut predicarea, timp de secole?
- 14,15. (a) De ce nu există astăzi această lipsă de cunoștință? (b) Când au început să-și facă apariția evenimentele prezise, și cum a fost calculată acea dată, cu ani înainte?
16. Cum a devenit necesară o schimbare în mesaj în 1914 și astfel, ce a fost furnizat pentru cântat?

17,18. Cum a prezis Isus că urmașii lui unși vor cânta această cântare nouă, și prin cine trebuie să recunoască multe milioane că aceasta este cântată?

19. Cine a fost profețit că va fi primul ce va cânta cântarea, însă cine se alătură, în număr mare, la cântat?

20. Ce alt lucru nou a deranjat cerul, după nașterea Împărăției, și astfel, despre ce mai vorbește cântarea nouă?

21. Ce așteaptă cu nerăbdare toți care cântă, care alcătuiește, de asemenea, o parte a temei cântării celei noi?

22. Ce fragment din cântarea nouă n-a fost posibil să fie cântat timp de aproape patru mii de ani și cum este cântat din prima parte a anului 1918 încoace?

23,24. În vederea căror cuvinte ale lui Isus este important ca oamenii din această generație să-și aducă aminte de supraviețuirea lui Noe de la potop?

25. De ce generația noastră este cea ai cărei membri vor supraviețui sfârșitului lumii vechi și care este speranța rămășiței unse?

26. Cum va fi posibil ca alți supraviețuitori să trăiască fără să moară vreodată?

27. De ce suntem îndemnați să exercităm credință în cântarea nouă și cum vom plăcea lui Iehova foarte mult în ce privește cântarea?

28. În ce va rezulta ascultarea noastră față de porunca divină de a cânta?

CARE ESTE OBLIGAȚIA CREȘTINULUI?

Este datoria unui creștin de a încerca să reformeze lumea și să o facă mai bună? Mulți creștini declarați răspund afirmativ la această întrebare. Dar răspunde astfel și Biblia?

MULTE persoane au fost învățate să creadă că multe din națiunile pământului constituie Creștinătatea. Cu toate acestea, ele recunosc că există mult păcat în Creștinătate. În consecință, aceștia cred că este de datoria lor să ajute la curățarea acesteia și, de asemenea, să reformeze păgânismul. Ei speră că prin eforturile lor în această direcție, această lume va deveni în cele din urmă una creștină în întregime și un loc mai bun în care să trăim.

Pentru a-și atinge scopul aceștia își oferă sprijinul organizației Națiunilor Unite și pactelor internaționale pentru pace și participă la politica lumii. Ei se alătură societăților de binefacere și mișcărilor de frățietate. Cu delincvența juvenilă și adultă în continuă creștere, aceștia cercetează cauzele și fac planuri pentru a încerca să lupte cu situația. Mișcărilor de tip „înapoi la biserică” și renașterile religioase sunt puse în scenă din când în când. Și cu toate acestea, în ciuda celor mai bune eforturi ale unor persoane bine intenționate, ziarele din jurul lumii scriu zilnic despre faptul trist că această lume veche, în loc să fie reformată, merge în mod constant din rău în mai rău. Infracțiunile în toate formele acestora sunt în

creștere. Închisorile, casele de corecție, instituțiile Borstal (pentru tineret), azilurile și alte instituții similare sunt arhipline. A fost creștinul însărcinat să ducă o bătălie pierdută? Sau această idee a transformării lumii vechi într-una mai bună este una greșită?

Aceia care cred în Biblie și sunt familiarizați cu conținutul acesteia știu că puterea lui Iehova este nelimitată și că El nu și-ar instrui niciodată slujitorii să încerce imposibilul, nici nu i-ar însărcina să susțină o cauză pierdută. Unde își are, atunci, originile această idee? Faptele arată că atât șefii de stat cât și liderii religioși au susținut că pot face pământul un loc potrivit pentru om și un loc sigur pentru acesta. Și din moment ce clerul s-a aliat în mod deschis cu conducătorii politici și pledează pentru susținerea planurilor oamenilor, milioane de oameni sinceri au fost înșelați în ceea ce privește scopul lui Dumnezeu. Aceștia au considerat că datoria creștinului de a-și consuma timpul și energia pentru a face lumea aceasta una mai bună este în armonie cu voința lui Dumnezeu.

În sprijinul viziunii lor, liderii religioși au pretins că Cristos s-a implicat activ în viața politică a vremurilor Sale și a luat parte la reformele sociale. Dar oare a făcut El așa? Cu siguranță nu există nimic în înregistrarea Scripturală pentru a susține aceste afirmații. Dimpotrivă, când a venit în fața lui Pilat, Cristos a afirmat: „Împărăția Mea nu este din această lume.” (Ioan 18:36, *AV*). Nu există nici măcar o scriptură care să arate că Isus a avut ceva de-a face cu politica zilelor sale. Nici nu și-a petrecut timpul încercând să îmbunătățească condițiile de viață ale oamenilor sau implicându-se în mișcări de reformare. De la momentul în care și-a început serviciul, la vârsta de treizeci de ani, El a proclamat adevărul. El a spus: „Pentru aceasta m-am născut, și pentru aceasta am venit în această lume, ca să depun mărturie despre adevăr.” (Ioan 18:37, *AV*). Adevărul pe care l-a predicat se referea la împărăția lui Dumnezeu.

Oferind instrucțiuni discipolilor Săi cu privire la împărăția lui Dumnezeu și învățându-i să se roage pentru aceasta, Isus nu a avut în minte convertirea lumii vechi. La ce s-a referit, atunci, când a spus: „Împărăția lui Dumnezeu este în voi?” (Luca 17:21, *AV*). Nu însemna aceasta că Împărăția era în inimile oamenilor și că obligația urmașilor săi era, așadar, de a încerca să convertească cât mai mulți posibil? Nu! Nu acesta ar putea fi înțelesul corect. Țineți cont de faptul că Isus nu vorbea celor care-l acceptaseră sau care aveau credință în împărăția Sa, ci fariseilor, care erau adversari înverșunați ai adevărului pe care acesta îl proclama. Cu siguranță nimeni nu urma să susțină că împărăția era în inimile lor! *Traducerea Lumii Noi*, mult mai bună și mai modernă, clarifică această problemă. Ceea ce Isus a spus acelor farisei necredincioși a fost că „împărăția lui Dumnezeu este în mijlocul vostru.” (Luca 17:21). Cu alte cuvinte, El a fost uns să fie rege în împărăția noii lumi a dreptății lui Dumnezeu și, deși neacceptat de către farisei, El se afla acolo, în mijlocul lor, proclamând această împărăție.

Iehova a promis să întemeieze un guvern drept, sub conducerea Fiului Său iubit, Isus Cristos. (Isa. 9:6, 7, *AV*). Un astfel de guvern urma să fie un guvern real și nu doar o împărăție spirituală în inimile oamenilor. Urma să fie un guvern fără

sfârșit și unul care va aduce pace trainică, un guvern sub care oamenii ascultători se vor bucura de viață eternă pe pământul paradis.

Scopul acestui guvern nu este acela de a curăța această lume veche, ci de a o distruge. Iehova spune prin profetul său Daniel: „Dumnezeul cerurilor va stabili o împărăție, care nu va fi distrusă niciodată: împărăția nu va fi lăsată altor oameni, ci va zdrobi în bucăți și va nimici toate acele împărății și va dăinui în veci”. (Dan. 2:44, *AV*). Aceasta era împărăția despre care Isus vorbea acum 1900 de ani și pentru care i-a învățat pe urmașii Săi să se roage. Înainte ca această împărăție să fie instaurată trebuia mai întâi să fie dată o mărturie în întreaga lume referitoare la aceasta.

IMPORTANȚA PREDICĂRII

În acest sens, Isus Cristos i-a instruit pe discipolii săi să predice și a afirmat foarte clar că acesta trebuia să fie cel mai important lucru din viețile lor. Faptul că aceasta trebuia să fie principala lor obligație și responsabilitate a fost apreciat de unii, pentru că ni se spune că atunci când au fost invitați să fie „pescari de oameni” și-au „abandonat imediat mreșile” pentru a-l urma. Acești primi discipoli ai lui Isus l-au urmat pe acesta în călătoriile Sale. L-au ascultat adresându-se mulțimilor. L-au însoțit în casele oamenilor. Când Isus Cristos era întrebat în legătură cu lucrurile pe care le spunea, ei ascultau cu bucurie argumentele pe care acesta le aducea, pe măsură ce cita Cuvântul Tatălui său ca autoritate. Cu alte ocazii el îi chema deoparte și le oferea instrucțiuni private. Apoi, atunci când au fost instruiți, i-a trimis să predice. Care era mesajul? De a curăța lumea veche? De a încerca să convertească toată omenirea? Nu. „I-a trimis pentru a predica împărăția lui Dumnezeu.”—Luca 9:2.

Au existat în acele vremuri unii care credeau că alte lucruri erau mult mai importante decât predicarea. De exemplu, unul spunea: „Doamne, lasă-mă să merg prima dată să-mi îngrop tatăl”. Acestuia i s-a răspuns: „Lasă morții să-și îngroape morții: și tu mergi și propovăduiește împărăția lui Dumnezeu”. (Luca 9:59, 60, *AV*). Aceasta nu însemna că tatăl era deja mort, altfel fiul nu ar fi fost acolo să-l asculte pe Isus. Nu, tânărul trăgea de timp. În loc să fie gata să-l urmeze pe Cristos imediat, vroia să meargă mai întâi acasă. Acesta știa că tatăl său va muri mai devreme sau mai târziu, așadar, el credea că se va duce înapoi acasă și va aștepta acea ocazie înainte să devină predicator cu timp integral. Rudele tânărului nu-l urmau pe Isus pe calea vieții și, prin urmare, aceștia erau morți din punct de vedere spiritual. Și astfel Isus i-a spus că aceștia se puteau ocupa de cele necesare, dar că obligația acestuia, dacă își dorea să-l urmeze, era de a predica Evanghelia.

Cu cât mai importantă este predicarea veștii bune a salvării prin El, astăzi. Trăim acum în zilele celei de-a doua prezențe a Fiului Omului. Mult-promisă Împărăție a lui Dumnezeu a fost stabilită în ceruri. (Apoc. 12:5, 10). Isus Cristos conduce acum în mijlocul dușmanilor săi. (Ps. 110:1, 2) Sistemul prezent a fost cântărit și găsit ușor. În curând, el va fi complet distrus la Armagedon. (Apoc. 16:12-16). Cum poate un adevărat creștin să-și folosească timpul și energia pentru a încerca să susțină sau să curețe ceea ce Iehova a condamnat la distrugere? Pavel

a spus, scriindu-le Corintenilor: „Ce părtășie are dreptatea cu nedreptatea? Și ce uniune poate avea lumina cu întunericul? Și ce acord poate avea Cristos cu Belial? Sau ce parte poate avea un credincios cu un necredincios? Și ce înțelegere poate fi între templul lui Dumnezeu și idoli? Pentru că voi sunteți templul Dumnezeului cel viu; după cum a spus Dumnezeu, voi locui în ei, și voi umbla în ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul meu. De aceea ieșiți din mijlocul lor, și separați-vă, zice Domnul, și nu vă atingeți de lucrurile necurate; și Eu vă voi primi.” (2 Cor. 6:14-17, *AV*). Porunca categorică este dată aici tuturor adevăraților creștini de a nu lua parte la planurile oamenilor. Aceștia trebuie să fie separați și distincți de acestea.

Discipolul Iacov confirmă faptul potrivit căruia creștinii ar trebui să se păstreze nepătați de lume și de schemele acesteia. De fapt, acesta merge mai departe și afirmă că cei care susțin că sunt urmașii lui Cristos și care au o relație ilicită cu sistemul prezent se constituie în dușmani ai lui Dumnezeu. „Voi adulteri și adultere, nu știți că prietenia lumii este dușmănie cu Dumnezeu? Prin urmare, oricine este prieten cu lumea este dușmanul lui Dumnezeu.”—Iac. 1:27; 4:4, *AV*.

LUCRAREA EDUCAȚIONALĂ

Ar trebui, așadar, să fie evident faptul că creștinul nu are nicio obligație să susțină aceste scheme ale oamenilor înțelepți lumește pentru îmbunătățirea acestei lumi vechi. Obligația acestuia este subliniată în însărcinarea lui, după cum a fost arătată la Isaia 61:1-3 (*AV*). Trăim acum în „ziua răzbunării Dumnezeului nostru”. În timpul vieții generației prezente Iehova își va executa răzbunarea împotriva întregii nedreptăți, incluzând prezentul sistem nelegiuit. Dar mai întâi El are un avertisment să dea tuturor celor care „suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc în creștinătate”, o șansă pentru ocrotire. (Ezec. 9:4, *AV*). Aceștia vor avea un semn pe frunte, nu un semn în sens literal, ci o înțelegere intelectuală a scopurilor lui Iehova.

Această lucrare educațională este acum în progres. Este o lucrare la scară mondială și se desfășoară în 164 de țări diferite. Toți cei care apreciază urgența acesteia, cu siguranță nu au timp să se bălăcească în cele o sută una scheme ale oamenilor de îmbunătățire a vechii lumi. Cei care-și pot aranja treburile vor urma exemplul oferit acum 1900 de ani și își „vor abandona mrejele”. Aceștia vor simți o dorință arzătoare de a-și petrece tot timpul predicând vestea cea bună a împărăției lui Dumnezeu. Pentru ei nimic nu poate avea o importanță mai mare decât lucrarea lor de predicare. În consecință, sloganul lor este similar cu cel al lui Pavel, și anume, „Acest singur lucru îl fac”. Alții, care ar putea avea obligații Scripturale de a-și întreține soția și copiii mici, poate nu vor putea să-și dedice tot timpul și toată energia pentru activitatea de predicare. Dar și ei, ca niște slujitori dedicați al celui Preaînalt, știu că scopul lor principal în viață este de a predica vestea bună a salvării prin El.

Ce contează dacă înțelepții lumii spun că nu sunt practici și că activitatea lor de predicare este o pierdere de timp. Însărcinarea lor este de la Iehova. Așadar, aceștia vor continua să răspândească avertismentul legat de distrugerea iminentă a

acestei lumi și să se împărtășească în împlinirea cuvintelor lui Isus: „Această veste bună a împărăției va fi predicată pe întreg pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile, iar apoi va veni sfârșitul împlinit.” (Mat. 24:14). După aceea, lumea nouă a dreptății lui Dumnezeu va fi instaurată sub domnia benefică a lui Isus Cristos. Toate relele la care au fost supuși oamenii în trecut, și pe care nu au reușit să le rectifice prin propriile lor eforturi, vor fi trecute. Satan însuși va fi aruncat în abis și oamenii ascultători se vor putea bucura de viață veșnică pe pământul paradis. Modul și scopul lui Iehova de a salva pe mulți prin „nebulnia predicării” vor fi complet justificate.

Să ne imaginăm vara ca fiind deja aici, și pe noi înșine în celebrele stadioane de baseball din New York. În locul pocniturilor de băte și ale strigătelor discordante ale fanilor de baseball, vine un sunet diferit de pe Stadionul Yankee. Este sunetul glasurilor ridicate în cântare, zeci de mii din ele. Oamenii din împrejurimi se opresc să asculte. Nu este un lucru obișnuit să auzi cântări de laudă la adresa Dumnezeului Cel Preaînalt venind din cele mai mari stadioane de sport ale New Yorkului. Ceea ce este și mai surprinzător este că o cântare similară este dusă de vânt dintr-un alt mare stadion de baseball, Polo Grounds, chiar peste Râul Harlem.

Cine sunt acești cântăreți? De ce sunt ei adunați în aceste două stadioane imense de baseball? Ei sunt martori ai lui Iehova, și sunt adunați aici pentru o adunare internațională. Ei au venit de pe tot pământul pentru o adunare de opt zile. Au sosit atât de mulți delegați încât trebuie să fie folosit și stadionul Polo Ground din apropiere. Astfel, din două mari stadioane ies cântări de laudă sincere la adresa Creatorului omului.

Acești oameni au motive întemeiate să-L laude, căci El „a început să domnească în calitate de rege” față de pământ. (Apoc. 11:17). Aceasta înseamnă că noi suntem în zilele din urmă ale acestui sistem rău. Este timpul ca El să elimine de pe pământ pe cei care îl ruinează și care disprețuiesc legile și suveranitatea Lui. Noi suntem chiar în pragul dreptei lumi noi, când „cei smeriți vor stăpâni pământul și își vor găsi desfătarea în belșug de pace”. – Ps. 37:11.

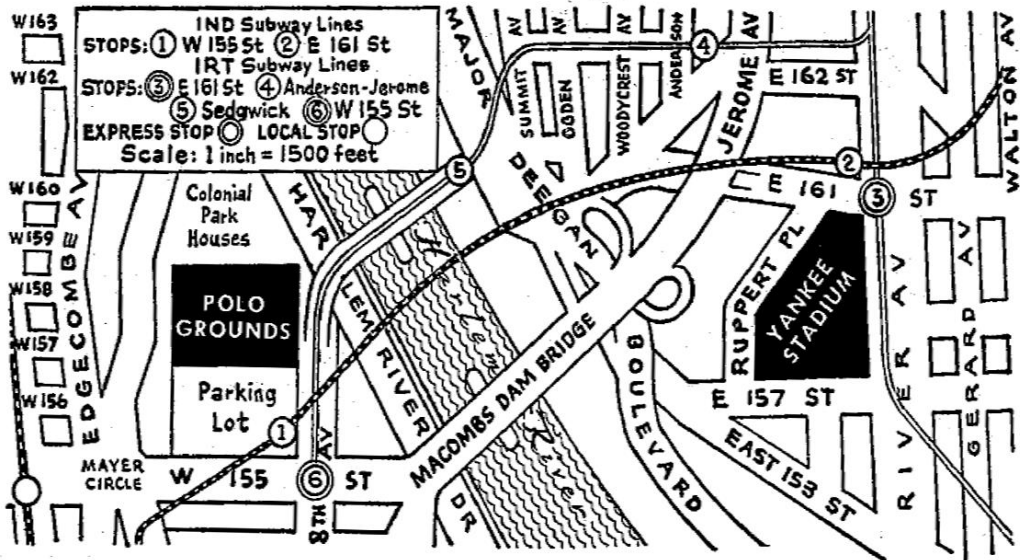
Miile de oameni adunați în aceste stadioane au această perspectivă înaintea lor. Ei o așteaptă cu încredere și cu nerăbdare. Nu este acesta un motiv întemeiat ca ei să-și înalțe glasurile în cântări vesele la adresa Creatorului acelei lumi noi? Nu numai că ei cântă despre această veste bună, ci o și declară oamenilor lumii, predicând-o din casă în casă. „Cântați-i lui Iehova, binecuvântați-i numele.

Anunțați zi de zi vestea bună a salvării prin El. Vestiți printre națiuni gloria Sa, printre toate popoarele, lucrările Sale minunate”. – Ps. 96:2, 3.

Ei și-au legat speranțele de această lume nouă și de dreapta împărăție cerească pe care Dumnezeu a plănit să o aducă. Ei se încred în aranjamentul Lui pentru pace și securitate mondială. Fiindcă ele există, diferențele politice nu-i dezbină. Ei sunt capabili să se adune laolaltă, în pace și în armonie, chiar dacă vin din multe țări sub diferite forme de guvernare. Și nici diferențele de naționalitate și rasă nu-i împart în grupuri antagoniste.

ADUNAREA ÎNCĂ STĂ SĂ VINĂ

Vederea celor mai mari două stadioane ale New Yorkului umplute cu martori ai lui Iehova care cântă, este încă în viitor, însă ea va deveni realitate în timpul celor opt zile, din 27 Iulie până în 3 August. Atunci oamenii din jurul stadioanelor vor auzi pe acești oameni pașnici, iubitori ai dreptății, cântând laudele marelui Dumnezeu al universului.

Între timp sunt în curs de desfășurare pregătirile pentru adunare. Închirierea avioanelor, vapoarelor, trenurilor și a autobuzelor a fost aranjată. Totul este gata pentru o mișcare în masă a delegaților de peste oceane și continente spre un singur loc – orașul New York. În curând va fi în curs o căutare din casă în casă, în tot New Yorkul, pentru a găsi locuri unde delegații să stea în timpul adunării. Aceste locuri de cazare în case particulare vor fi în plus față de ceea ce a fost aranjat în multele hoteluri ale orașului.

Se fac planuri pentru două bufete cu autoservire la stadioane pentru hrănirea mulțimilor de participanți la congres. Acestea vor fi operate în întregime de delegați care se vor oferi ca voluntari. Se estimează că pentru toate serviciile implicate în punerea în funcțiune a bufetelor cu autoservire, precum și pentru multele alte departamente ale adunării, vor fi necesari cel puțin între douăzeci și

cinci și treizeci de mii de voluntari. Dat fiind faptul că delegații sunt toți membri ai societății Lumii Noi ei nu se vor da înapoi de la a fi voluntari, ci se vor oferi de bunăvoie, întocmai cum s-au oferit, de bunăvoie, în serviciul de predicare și învățare. Este scris: „Poporul tău se va oferi de bunăvoie în ziua în care îți conduci poporul la luptă”. (Ps. 110:3). Aceasta este ziua Lui a forței militare din cer. Este ziua în care slujitorii Săi dedicați de pe pământ se oferă cu bucurie pentru serviciul Lui. Îndatoririle legate de adunările poporului Său sunt forme ale acestui serviciu. Ele sunt făcute în interesul societății Lumii Noi. Delegații vor dori, așadar, să arate aceeași disponibilitate de a sluji intereselor societății Lumii Noi, astăzi, așa cum așteaptă să arate după venirea bătăliei Armageddonului, când cei din poporul lui Dumnezeu vor fi singurii locuitori umani de pe pământ.

Participanții la congres vor afla că cele două stadioane sunt la o distanță mică de mers pe jos unul de altul. Îi separă puțin mai mult decât un pod. La ambele se poate ajunge în mod convenabil, cu metroul, din aproape orice parte a New Yorkului. Linia IND trece pe lângă ambele stadioane, oprindu-se mai întâi la stadionul Polo Grounds și apoi la Stadionul Yankee. Linia IRT trece pe lângă Stadionul Yankee și apoi are o ramificație scurtă care dă în stadionul Polo Grounds.

DE CE VIN EI?

Există motive întemeiate pentru care martorii lui Iehova doresc să vină la această minunată adunare internațională. Motivul principal este că adunările de acest gen sunt ospete spirituale. A fost promis, prin profetul Isaia, că slujitorii lui Iehova „nu vor mai flămânzi și nu vor mai înseta, nici nu-i va mai bate căldura dogoritoare sau soarele; fiindcă Cel care are milă de ei îi va călăuzi și-i va conduce la izvoare de apă.” (Isa. 49:10, *AS*). Cei din poporul lui Iehova nu sunt flămânzi spiritual și nici nu le este sete după adevăr. Și nici căldura dogoritoare a judecăților arzătoare ale lui Dumnezeu nu cade peste ei, pentru că ei Îl ascultă.

Din moment ce ei sunt hrăniți bine din punct de vedere spiritual ei nu suferă de foamea spirituală care se abate asupra majorității oamenilor. Profetul Amos a vorbit despre aceasta ca „nu foamete de pâine și nici sete de apă, ci după auzirea cuvintelor lui Iehova.” (Amos 8:11, *AS*). Membrii societății Lumii Noi aud aceste cuvinte și au o înțelegere exactă a lor. Comparând acești slujitori credincioși cu lumea flămândă din punct de vedere spiritual, Iehova a prezis prin Isaia: „Slujitorii Mei vor mânca, dar voi veți suferi de foame; iată, slujitorii Mei vor bea, dar voi veți suferi de sete; iată că slujitorii Mei se vor bucura, dar voi veți suferi rușinea; iată că slujitorii Mei vor cânta pentru bucuria inimii, dar voi veți scoate strigăte din cauza durerii din inima voastră și veți urla din cauza prăbușirii spiritului vostru”. – Isa. 65:13, 14, *AS*.

După ce au fost hrăniți cu hrană spirituală și cu apele adevărului, martorii lui Iehova știu cât de gustoase sunt aceste îngrijiri spirituale și cât de hrănitoare sunt ele. Din acest motiv ei se bucură de oportunitatea de a se aduna laolaltă în vara aceasta, pentru un mare ospăț spiritual. Ei vor avea motive întemeiate literalmente

să cânte de bucurie în timpul acelei adunări. Așadar, ei se vor îndrepta spre New York din cele mai îndepărtate părți ale pământului.

Pentru opt zile glorioase ei se vor ospăta din belșug din hrana spirituală, vor cânta cântări de laudă și vor declara vestea bună a împărăției lui Dumnezeu oamenilor din New York. Ei se vor bucura de părtașia de a fi cu mii și mii de membri ai societății Lumii Noi. Ei se vor uita de jur-împrejur la minunata mare de fețe din stadioane și vor tresări la gândul că această mulțime mare sunt toți slujitori dedicați ai lui Iehova Dumnezeu. Ei cred toți aceleași lucruri, predică aceleași lucruri și speră în aceleași lucruri. Aici este un popor unit care vede în armonie.

A fi cu slujitorii lor tovarăși ai lui Dumnezeu la o astfel de adunare minunată este dorința cea mai mare a martorilor lui Iehova din toată lumea. Nici o distanță nu este prea mare de parcurs pentru ei pentru a împlini această dorință. Această adunare mare va fi o pregustare a tovarășiei sănătoase și a relațiilor pașnice de care se vor bucura ei, pe termen nelimitat, după bătălia Armageddonului. A fi între mulțimi de oameni care iubesc pe Iehova Dumnezeu, care respectă legile Lui și care se încred în promisiunile Lui, va fi o mângâiere plăcută de la a trebui să trăiască într-o lume rea, care este înstrăinată de Dumnezeu și care nu are nici o dragoste pentru El.

Pe lângă aceste motive care îndeamnă la strângere laolaltă, există și dorința de a reînnoi cunoștințe vechi, de a schimba experiențe și de a apuca lucrurile cele mai bune pe care le oferă aceste adunări.

Aceste motive atrag pe martorii lui Iehova de aproape și de departe la această mare adunare. Însă ceea ce acum poate fi doar imaginat va fi o realitate în aproximativ trei luni, când glasurile lor, unite în cântări de laudă la adresa lui Iehova Dumnezeu și ca recunoștință pentru dreapta Lui lume nouă, care este atât de aproape, vor răsuna din cele mai mari două stadioane ale New Yorkului. Această adunare puternică va fi un eveniment care va fi ținut minte mult timp.

[Imaginea la pagina 282]

POLO GROUNDS

YANKEE STADIUM

[Harta la pagina 283]

(Pentru textul formatat integral, a se vedea publicația)

POLO GROUNDS

YANKEE STADIUM

Linia de metrou IND

OPRIRI: 1 W 155 St LOCAL STOP

2 E 161 St LOCAL STOP

Linia de metrou IRT

OPRIRI: 3 E 161 St EXPRESS STOP

4 Anderson-Jerome LOCAL STOP

5 Sedgwick LOCAL STOP

6 W 155 St EXPRESS STOP

Scala: 1 inc= 1500 picioare (457 m).

OILE RECUNOSC GLASUL PĂSTORULUI

O doamnă adventistă din Oriente, Cuba, a spus unuia dintre martori că ea aparținea adventiștilor, deoarece cărțile lor au iluminat-o foarte mult. Pentru a-și susține punctul de vedere ea a adus cartea „*Adevărul vă va face liberi*”! Nu mai este nevoie să spunem că a fost o adevărată bucurie pentru martor s-o asigure că această carte era o publicație a martorilor. A fost început, apoi, un studiu Biblic la domiciliu cu ea și cu alți câțiva adventiști, cu rezultatul că șase din ei depun mărturie despre Iehova într-un mod activ, inclusiv un fost misionar adventist. – *Cartea anuală a Martorilor lui Iehova din 1958.*

Urmărindu-mi scopul în viață

Relatat de William Carnie

Privind înapoi, pot să înțeleg ce memorabilă a fost ziua în care tatăl meu m-a luat să aud discursul Judecătorului Rutherford, în Sala Sinodului din Edinburgh, Scoția. Aceasta se întâmpla în primii ani ai Primului Război Mondial, și eu aveam cam zece ani în acea vreme. O vizită anterioară a Pastorului Russell îmi stârnise aparent interesul, chiar dacă noi eram o familie metodistă, tatăl meu fiind un bătrân foarte activ. Acea întâlnire în Edinburgh a dat startul unei asocieri vesele cu Studenții Bibliei, cărora li s-a alăturat toată familia noastră. Adevărul a devenit lucrul vital în viețile noastre.

În scurt timp au urmat repercusiunile. Zelul patriotic era fierbinte la școală. Tatăl meu a fost recrutat, sau încorporat, așa cum spuneam noi. Chiar dacă eram opt persoane dependente de el, am fost pregătiți să rezistăm tuturor compromisurilor și să fim neutri față de națiunile beligerante. Noi trăiam pentru adevăr. Trăiam într-o atmosferă care zumbăia de iminența Armagedonului. Vedeam sistemul vechi trecând rapid și părerea noastră personală era că el nu va supraviețui Primului Război Mondial.

Am fost nedumerit când s-a terminat războiul și când a început o perioadă de așa-numită pace. Niciodată nu-mi condiționasem mintea să urmărească vreo vocație în viață. Viitorul meu fusese întotdeauna legat de mileniu (domnia de o mie de ani). Cu toate acestea, pentru mintea mea exista un mare gol între ceea ce aș putea face și cerințele serviciului de colportor al Societății, care părea a fi un domeniu doar pentru bătrâni. Însă îmi amintesc clar ideea de a apuca serviciul cu timp integral ca pe ceva de urmărit, dacă m-ar fi invitat cineva să fac aceasta, dar nimeni nu m-a invitat.

Agitația care a urmat în Statele Unite, după manifestarea lui Isus Cristos la templul spiritual, nu a părut să trimită undele ei de șoc până în Scoția decât după

un an sau doi. A existat un dezacord și o agitație. Deoarece eu nu studiasem niciodată singur, ci depindeam total de tatăl meu, m-am trezit cu el în grupul-mlădiță. Așa cum îmi amintesc, tânjeam după zilele de odinioară și după modalitățile vechi care se centrau pe gloria Pastorului Russell.

Prin 1922 lucrurile vieții zilnice au părut să ia o importanță mai mare. Lucruri mari se așteptau prin 1925. Când a venit vorba de vocația mea în viață, unul din frații de încredere din grupul nostru nou m-a sfătuit că ar trebui să iau o poziție unde era asigurată hrana zilnică.

Pentru mai mult de un an am făcut parte din personalul de catering al unui hotel mare. Acesta nu era un loc pentru mine. M-am decis să încep o viață nouă în împrejurimile mai curate ale unor zone rurale și am sosit în Australia, în Decembrie 1923, dornic să mă apuc de treabă în țara îndepărtată.

Nu fusesem niciodată un cititor al publicațiilor Turnul de Veghere, dar știam că adevărul era în aceste pagini. Prin urmare, am luat un volum sau două din *Studii în Scripturi*, cu speranța de a face mesajul ei mesajul meu. Speranța nu s-a materializat niciodată. Niciodată nu am părut capabil să găsesc ceva cald în tipăritura rece.

Din anul 1923 până în 1929 am tânjit să am pe părinții mei, frații și surorile mele, uniți într-un fel de cerc patriarhal, departe de lumea veche. Dar în zadar! Când am reușit să ne strângem laolaltă nu s-a prea discutat despre credința caldă care ne făcuse altădată să ne bucurăm. Realizarea în viață părea obiectivul principal.

Anii treceau. Ceva lipsea în viața mea. Anul 1925 a trecut fără ca nimic să se întâmple, așa cum așteptam eu. Adevărul din familia noastră devenise mort. Fără tragere de inimă, m-am decis: trebuie să-mi reorientez simțul valorilor, să câștig ceva bogăție și să-mi fac un nume.

După ce am intrat într-o societate culturală și am început o viață într-un oraș mare, pe care anterior l-am disprețuit, am participat la un eveniment social unde un așa-numit „Reverend” a spus o glumă pe baza doctrinei trinității. Am râs și eu, dar când am plecat acasă am fost îngrozit să-mi aduc aminte cum cândva țineam cu dinții la acest subiect, dar aici băjbâiam în mintea mea cu privire la care era adevărul în această chestiune. Știam că alunecasem în întuneric, dar nu știam unde să mă întorc pentru ajutor.

CONTACT CU MARTORII LUI IEHOVA

Anul 1937. Tobele războiului sunau. Eu și fratele meu eram implicați în activitatea de apărare. Într-o zi, în timp ce mergeam cu paznicul hotelului, am văzut pe un teren din apropiere, în spatele unui garaj, o camionetă cu semnul pictat: „martorii lui Iehova”. Am fost informați imediat că aici sunt câțiva maniaci denumiți „Vino la Isus”. Se spunea că proprietarul garajului, în loc să se preocupe de bogăția care venise, ca rezultat al marelui plan de construcții, își pierdea timpul mergând în țară și predicând.

Interesul nostru a fost stârnit. Ne-am hotărât să vedem ce aveau acești oameni mai mult decât noi. Pentru un răspuns am fost invitați să ne alăturăm studiului

săptămânal al cărții *Bogăție*. Acesta s-a dovedit a fi cel mai interesant studiu din viața noastră. Noi am argumentat și am tot argumentat. Sesiunile țineau până târziu noaptea. Punct cu punct, a trebuit să cedăm. Într-o seară, după o discuție lungă, ne-am întors în camera noastră de hotel și, așa cum stăteam pe pat, am spus: „Aceasta seamănă cu adevărul”. Când fratele meu a răspuns, „Tocmai asta gândesc și eu”, bucuria mea nu a cunoscut limite. Într-o revărsare de recunoștință am mulțumit lui Iehova pentru bunătatea nemeritată de a ne aduce înapoi.

Acum am compensat eșecul nostru din trecut – lipsa studiului personal. Am obținut Biblii și cărți. Asemenea lui Pavel, ne-am retras în liniștea dealurilor și pădurilor și am recapitulat problema în mințile noastre și am confirmat adevărurile. A fost ca și cum trăiam într-o lume nouă. Prietenii noștri s-au mirat ce se întâmplase cu noi.

Când am auzit că Judecătorul Rutherford urma să viziteze orașul Sydney, N.S.W., în primăvara anului 1938, am decis să ne întoarcem în est pentru a participa la marea adunare și să ne ocupăm de familia noastră în legătură cu adevărul. Acasă nu era nici o bucurie. Am început să înțelegem că va trebui să mergem singuri înainte. Legăturile de familie erau foarte apropiate, însă legăturile cu organizația lui Iehova erau și mai apropiate acum.

Lucrarea înainte de congres a deschis o experiență nouă și fericită. Aici era atmosfera în care dorisem întotdeauna să lucrez. Trebuia să fie serviciul cu timp integral pentru mine, deși mărturisesc că am simțit că nu aș putea niciodată să fiu un predicator. Dacă aș putea face lucrarea ocazională sau din spate, aș fi fericit. Rolul meu părea cel al unui asistent. Nu m-am simțit deloc calificat a fi în față, conducând ca un pionier cu timp integral. Aceasta era pentru cei unși.

Cu toate acestea, acum m-am decis cu fermitate că vocația mea în viață era să slujesc Teocrația cu timp integral; însă, în loc de a lucra acolo și atunci, m-am simțit obligat să fac o slujbă seculară mai întâi. Cât de ușor și de prostesc să fii doborât! Cât de mult urma să regret acest lucru, în doar o săptămână sau două. Alergând pe o motocicletă între două locuri de muncă m-am izbit de o mașină care circula cu viteză mare și am fost aruncat pe drum, ca mort. În timp ce zăceam acolo jos, conștient, cu opt oase rupte, gândul meu imediat a fost: „De ce nu sunt mort?” „Ce serviciu aș fi putut face dacă aș fi fost omorât?” „Cât de importantă este lucrarea seculară în comparație cu serviciul față de Dumnezeu cel viu?”

În acel moment am fost absolut convins că Iehova îmi cruțase viața. Importanța tuturor celorlalte lucruri, cu excepția serviciului Împărăției, a dispărut. Cu acest stimulent principal însănătoșirea mea s-a dovedit remarcabil de rapidă. Accidentul a avut loc în August 1938, și la mijlocul lunii Noiembrie am început serviciul integral la Betel. Cu un așa început întârziat, dar prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, m-am bucurat că mi-am urmărit vocația, ca un slujitor cu timp integral al lui Iehova, de atunci.

După mai puțin de un an de lucrare cu timp integral am primit o numire pentru a avea grijă de o mare adunare metropolitană. Când m-am gândit la responsabilitatea încredințată mie, am devenit palid și am învățat să mă bazez foarte mult pe Iehova.

În jurul anului 1940, în Australia, ca pretutindeni, opoziția față de adevăr a fost intensă. Curând am devenit veterani căliți. Lucrarea cu mașini de sunet și marșurile de informare au provocat multă agitație. De trei ori m-am trezit în partea întunecată a închisorii, dar de trei ori am fost eliberat, înțelegând mai bine ce au simțit apostolii, așa cum este înregistrat la Faptele, capitolul cinci.

În calitate de serv de zonă, am avut multe experiențe plăcute și acum mă bucur de multele amintiri minunate ale serviciului. Când a venit interdicția în Australia nu a existat nici un moment plictisitor. Da, m-am întors la fermele Împărăției și la alte întreprinderi. La începutul anului 1943 am fost chemat să lucrez la Betel, în biroul adunării. Acolo se făcea instruirea și trimiterea servilor pentru frați, care să lucreze în condiții de interdicție. După aproape doi ani în birou am ieșit din nou în lucrarea pe care o iubeam foarte mult, cea de serv de circuit. Această lucrare m-a dus în Noua Zeelandă pentru alți doi ani.

GILEAD ȘI APOI HONG KONG

A fost o mișcare total neașteptată pentru mine când Societatea a deschis Școala Biblică Gilead. Atunci ea părea departe de noi din cauza războiului și a distanței. Nu mi-am imaginat niciodată să fiu chemat la școală. Bucuria noastră a fost fără margini când am aflat că am fost chemați la a unsprezecea promoție.

M-am bucurat de fiecare minut la Gilead. Acea perioadă de șase luni a fost un punct de cotitură în viața mea. Aceasta a furnizat un fond de amintiri care a fost o sursă de bucurie pentru cei nouă ani de când am absolvit.

După ce am slujit un circuit în Wisconsin, unde mi-am făcut prieteni care țin legătura cu mine de atunci, a venit o scrisoare din partea Societății, în Noiembrie 1948, invitându-mă să preiau lucrarea misionară în Hong Kong. Estul nu mă atrăsese niciodată, însă mă oferisem să merg oriunde voi fi trimis; așadar, Hong Kong era pentru mine.

Am trecut Pacificul. În acea vreme armatele comuniste năvăleau din nord și se credea că orașul Shanghai va cădea în orice moment, astfel că vaporul nostru va trebui să ancoreze la un port puțin cunoscut. Cu toate acestea, am sosit în Shanghai la timp pentru a experimenta senzația stranie care însoțește dispariția treptată a unei puteri, pentru a lăsa loc următoarei. Am petrecut câțiva timp cu frații care au continuat serviciul cu vitejie, în timpul vremurilor de încercare, până acum. Am fost ușurați când am pornit cu vaporul pentru etapa finală spre Hong Kong, deoarece am avut viziuni că vom fi blocați în Shanghai, departe de numirea noastră.

Cu câtă nerăbdare am privit insula frumoasă și plină de viață a Hong Kong-ului, în timp ce navigam spre portul adăpostit. Ce roade ale Împărăției vom avea? Cum va sta în picioare instruirea noastră? Totul era așa de ciudat și de nou încât ne-am întrebat de unde să începem. Am fost norocoși prin faptul că doi vestitori veniseră din Shanghai înaintea noastră și ei ne-au întâmpinat și ne-au ajutat să ne punem pe picioare. Hong Kong era aglomerat. Era aproape imposibil să obții un loc de cazare în care să locuiești. Prețurile pentru cazare erau exorbitante. Clubul marinei Britanice ne-a primit pentru câteva săptămâni, până când am avut norocul

să găsim o cameră. Între timp ne-am stabilit în lucrare. Mulți oameni cărora le-am depus mărturie vorbeau engleza și unde a trebuit să vorbim cu chinezi am memorat o scurtă mărturie, le-am înmănat o carte de vizită și am constatat că acest lucru a funcționat foarte bine. Plasările și studiile au venit liber.

Am ajuns la mijlocul lui Ianuarie 1949, și până în luna Mai a aceluși an am organizat o mică adunare; doar trei vestitori cu cei doi misionari. Aceștia trei devin tot mai puternici și lor li s-au alăturat alții, pentru a atinge un record de o sută patruzeci și opt.

Eu nu am știut cât de mult îmi iubeam numirea până nu am vizitat Statele Unite, pentru Adunarea Societății Lumii Noi, în 1953. M-am trezit că tânjesc să mă întorc. Hong Kong devenise casa mea.

Uneori privesc înapoi la anii fără folos pe care i-am petrecut, urmărind pleava vechiului sistem și acest lucru mă face să mă gândesc la îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. Experimentez un mare potop de recunoștință pentru faptul că Iehova a găsit un loc pentru mine în casa Lui și în lucrarea secerișului Său. Mă rog ca El să mă sprijine în urmărirea scopului meu în viață, ca un slujitor cu timp integral, spre lauda și justificarea Lui.

Depunând mărturie la preoții budiști în Thailanda

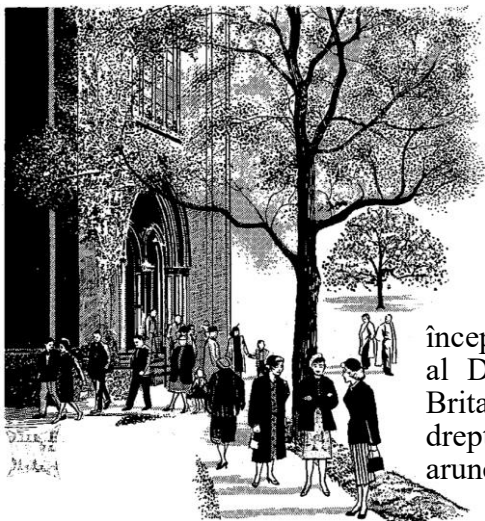
„La aproape o săptămână după ce am sosit în Lampang, Thailanda, am început un studiu cu un preot budist. Acest preot vorbește engleza și fusese un fost credincios în Creștinism, dar văzuse atât de multe lucruri rele în el încât devenise budist. După câteva săptămâni de studiu din *Bază pentru Credință într-o Lume Nouă* el a sugerat ca să mă întâlnesc cu un grup de preoți budiști și să studiez aceeași broșură cu ei.

„Acest lucru a fost aranjat și a început un studiu cu aproape cincizeci de preoți budiști. Dat fiind faptul că niciunul nu vorbea engleza, a trebuit să iau o soră cu mine, ca să traducă fiecare paragraf în thailandeză. În timpul studiului preotul studiului inițial a arătat clar că există o diferență distinctă între învățăturile martorilor lui Iehova și cele ale Protestanților și Catolicilor.

„Reprezentantul special al Societății, servul de circuit, a făcut o scurtă oprire la casa noastră, săptămâna aceasta, și eu am luat măsuri și am aranjat ca el să vorbească acestor preoți. O sută zece preoți au ascultat timp de o oră discursul 'Cine este Dumnezeul tău?' Au fost puse multe întrebări după aceea și am observat în special că alți doi preoți, în afară de acela cu care studiam, a manifestat un interes adevărat. Deoarece ploua, m-am oferit să duc (cu mașina) pe aceștia la templele lor și pe drum, unul din ei a spus: 'Sper că va veni timpul când toată lumea se va închina lui Iehova, Creatorul'. Acum încep două studii cu acești preoți și vă voi spune mai multe despre ei în scrisorile viitoare.”

(Trei luni mai târziu). „Vă mai amintiți de studiul cu preoții budiști în robe galbene? Ei bine, după câteva săptămâni de studiu a fost evident că doar doi sau trei au fost cu adevărat interesați de mesajul despre împărăția lui Iehova, iar restul

au fost interesați doar să învețe limba engleză. Doi din cei care au arătat cel mai mare interes au abandonat profesia lor preoțească. Ei vin la casa noastră misionară în fiecare luni seara, pentru a-și continua studiile. Amândoi vorbesc puțină engleză, acela care o vorbește mai bine o traduce pentru celălalt și fac progrese bune. Așteptăm cu nerăbdare momentul când vor adopta o poziție deplină în societatea Lumii Noi”.

PRINCIPIILE MORALE ALE MEMBRILOR ȘI NON-MEMBRILOR BISERICII

Când bombele și proiectilele naziste au început să cadă asupra Angliei, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, oamenii din Marea Britanie au putut pune la îndoială, pe bună dreptate, morala membrilor bisericii Germane care aruncau acele bombe și lansau acele proiectile.

Același lucru s-ar putea spune despre locuitorii din orașele germane. Ei au putut pune la îndoială principiile morale ale membrilor bisericii Aliate, care au demolat orașele lor, ucigând bărbați, femei și copii.

Se pare că mulți oameni consideră membrii bisericii, ca și clasă, a fi o personificare a civilizației și a moralei înalte. Non-membrii bisericii sunt priviți ca fiind imorali și necivilizați. Acest lucru a fost lăsat să se înțeleagă de către Dr. George W. Crane, când a spus: „Avem paradoxul a 100 000 000 de moderni morali care locuiesc în aceleași orașe cu 70 000 000 de Stone Agers (vârstnici de piatră). Noi ne putem încrede 60% în tovarășii noștri chiar și în întuneric. Dar nu îndrăznim să ne încredem în celelalte 40 de procente nici măcar la lumina zilei”. Acele 40 de procente din populația americană sunt oameni care nu frecventează biserica.

Dr. Crane a continuat să susțină că, dacă toată lumea ar aparține sectei catolice, evreiești sau protestante, nu ar exista nici o infracțiune. Dar cum se poate spune aceasta ținând cont de ceea ce membrii bisericii au făcut în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și de ceea ce atât de mulți din ei încă mai fac și astăzi? Iată de ce: una din cele mai mari delapidatoare din timpurile moderne, Minnie Mangum, a fost o membră foarte devotată și respectată a bisericii. Lipsa ei de onestitate a fost o lipsă a bunei morale. Ea a făcut ceva ce mulți non-membri ai bisericii nici nu s-ar gândi vreodată să facă.

Criminalii în masă ai evreilor și disidenții în timpul Evului Mediu nu dau nici o recomandare pentru morala membrilor bisericii. Cu siguranță, acestea și celelalte crime comise în timpul Inchiziției de membrii bisericii, la instigarea liderilor bisericii, nu pot fi clasificate ca morale. Și nici lupta între membrii bisericii Protestante și cei ai Bisericii Catolice, în timpul Reformei, luptă care a sfârșit

Europa în bucăți sângeroase, nu poate fi clasificată ca morală. Fie ca cei care gândesc că a avea calitatea de membru în biserică previne criminalitatea, să analizeze aceste fapte ale istoriei.

Fie ca ei să se gândească, de asemenea, la motivul pentru care închisorile sunt pline cu criminali religioși. Oficialii închisorilor din Statele Unite anunță că deși 60 % din oamenii din Statele Unite susțin o anumită credință religioasă, 85 % din criminalii întemnițați mărturisesc o religie.

În numărul din 4 Septembrie 1957, publicația *Secolul Creștin* a relatat ceea ce s-a găsit doar într-o singură instituție de detenție. Ea a spus: „După ce a făcut un sondaj statistic al deținuților, Arthur Tenario, psiholog al personalului de la Școala de Băieți din New Mexico, relatează că 85% din băieții repartizați acelei instituții sunt din mediul americano-spaniol și 71 % sunt romano-catolici”.

În vremea lui George Washington 5 procente din populație au susținut afilierea la o anumită biserică. În prezent aproape 60 de procente declară acest lucru. Desigur, nimeni nu poate susține că americanii de astăzi sunt de doisprezece ori mai morali și mai civilizați decât oamenii din vremea lui Washington. Dimpotrivă, opusul este mai aproape de adevăr. Principiile morale s-au deteriorat foarte mult din zilele primului președinte al Statelor Unite.

Liderii bisericii moderne se plâng frecvent de faptul că creșterea criminalității însoțește creșterea bisericii. De fiecare dată când membrii religioși cresc cu un procent, rata criminalității naționale crește cu 8 procente. S-ar putea datora, oare, acest lucru eșecului bisericii de a insufla principiile creștine în membrii săi?

Ținând cont de un record de neînviat al acțiunilor imorale din partea membrilor bisericii, este greșit să se susțină faptul că nu ar exista nici o crimă dacă toată lumea ar aparține unei biserici. Este, de asemenea, greșit să se susțină faptul că se poate avea încredere în membrii bisericii, în timp ce în non-membrii bisericii nu se poate avea încredere. Calitatea de membru al unei biserici nu înseamnă în mod neapărat că o persoană trăiește după principii morale bune. Este mai ușor să îmbraci o aparență de respectare a principiilor morale bune, decât să trăiești cu adevărat după ele.

În multe privințe, membrii bisericii din Creștinătate sunt asemănători cu oamenii religioși din vremea lui Isus. Acei oameni erau zeloși pentru tradițiile lor religioase și au îmbrăcat o aparență exterioară de a fi drepti; dar când a venit vorba de punerea în practică a principiilor morale, înalte ale Scripturilor, aceasta a fost cu totul o altă chestiune. Isus a citat în mod corect ce spunea Dumnezeu, prin profetul Isaia: „Poporul acesta Mă onorează cu buzele, dar inima lor este departe de Mine. În zadar Mi se închină ei, fiindcă îi învață pe oameni doctrine care sunt porunci omenești”. – Mat. 15:8, 9.

Acei oameni aveau o înfățișare exterioară de devotament față de Dumnezeu, însă acțiunile lor de persecutare și, în cele din urmă, de omorâre a lui Cristos, au arătat că devotamentul lor nu venea din inimă. Ceea ce era adevărat despre acești membri ai bisericii evreiești este adevărat și despre mulți din cei ce frecventează bisericile Creștinătății. Devotamentul lor nu vine din inimă. Dacă ar veni din inimă, ei ar respecta legile și principiile drepte ale lui Dumnezeu. Ei nu ar urî oamenii de altă rasă sau naționalitate; ei nu ar minți, înșela și fura, și nu s-ar împușca și bombarda unii pe alții.

Ceea ce apostolul Pavel a spus iudeilor din vremea lui poate fi adresat și membrilor bisericii Creștinătății: „Căci nu cei ce ascultă legea sunt drepti înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc legea vor fi declarați drepti. Tu, deci, care înveți

pe altul, pe tine însuși nu te înveți? Tu, care predici: 'Să nu furi', furi? Tu, care zici: 'Să nu comiți adulter', comiți adulter? Tu, care spui că urăști idolii, jefuiești temple? Tu, care te mândrești cu legea, îl dezonorezi pe Dumnezeu încălcând Legea? Căci 'din cauza voastră este blasfemiât numele lui Dumnezeu printre națiuni'". – Rom. 2:13, 21-24.

Faptul că unii membrii ai bisericii adoptă o atitudine „mai sfânt decât tine” față de cei care nu frecventează biserica, nu înseamnă că ei sunt superiori din punct de vedere moral și mai civilizați. Ei sunt chiar mai condamnabili în ochii lui Dumnezeu deoarece, ca și Fariseii, ei nu sunt ceea ce pretind a fi. Nu calitatea de membru al unei biserici este lucrul care-l civilizează pe un om cu principii morale bune, ci mai degrabă aplicarea principiilor Cuvântului lui Dumnezeu.

Nu oricine îmi zice: 'Doamne, Doamne,' va intra în împărăția cerurilor, ci acela care face voința Tatălui meu care este în ceruri. – Mat. 7:21.

Dacă Iehova este suprem, de ce a permis El ca răutatea să continue de-a lungul secolelor?

Tocmai această problemă a suveranității este aceea care este într-adevăr la baza chestiunii. Răutatea a început când un fiu spiritual lui Dumnezeu s-a răsculat împotriva suveranității lui Dumnezeu. Despre acest spirit rebel Biblia spune: „Ai fost perfect în căile tale din ziua când ai fost creat până s-a găsit nedreptatea în tine”. (Ezec. 28:15, AS). Revoltându-se împotriva suveranității universale a lui Dumnezeu, această creatură spirituală s-a făcut un diavol, și a ajuns să fie numit Satan Diavolul și „șarpele cel vechi”. – Apoc. 12:9.

Satan i-a determinat pe Adam și Eva să se revolte împotriva suveranității universale a lui Dumnezeu. Lauda lui Satan a fost că el ar putea să corupă orice om și să-l întoarcă împotriva suveranității universale a lui Dumnezeu, întocmai cum a făcut cu Adam și Eva. În cartea Iov, capitolele unu și doi, citim despre lauda lui Satan în fața lui Dumnezeu. Satan l-a provocat pe Dumnezeu, și anume, că El nu ar putea să pună un om pe pământ care să-și poată păstra integritatea față de Dumnezeu, sub încercare. Iehova i-a permis Diavolului să-l pună pe Iov la încercare, și respectarea integrității de către Iov a demascât falsitatea Diavolului. Așa a fost de-a lungul secolelor: Dumnezeu a permis răutatea ca să poată fi pusă la încercare chestiunea foarte importantă a suveranității universale; și legată de această chestiune majoră este integritatea omului.

Dar nu ar fi putut Dumnezeu să execute pe Satan cel rebel și supușii săi pământești, Adam și Eva, pe loc, eliminând astfel toată răutatea? Da, dar dacă Dumnezeu ar fi procedat așa, noi nu am fi fost astăzi în viață; și, mai presus de toate, problema nu ar fi fost rezolvată spre deplina satisfacție a întregii creației vii. Acest lucru ar fi fost discutabil de-a lungul veșniciei – implicând întrebări ca acestea: Dacă Dumnezeu i-ar fi permis Diavolului o marjă largă de acțiune, și-ar fi dovedit acest rău eficacitatea sa? Și dacă Dumnezeu l-ar fi creat pe om într-un așa

fel care să fi fost inevitabil ca el să se revolte împotriva lui Dumnezeu, dacă ar fi fost încercat? Aceste întrebări au trebuit să primească un răspuns categoric.

Acest lucru a necesitat timp, timp pentru a da lui Satan o marjă mare de acțiune, pentru a-i permite să-și susțină pretenția, și timp „ca oamenii să știe că numai Tu, al cărui nume este Iehova, ești Cel Preaînalt peste tot pământul”. De dragul chestiunii, Dumnezeu a permis răutatea, dar doar până când problema va fi rezolvată și până când suveranitatea universală a lui Dumnezeu va fi justificată. Motivul pentru permisiunea temporară de către Dumnezeu a răutății este exprimat bine în cuvintele Sale către nelegiuitul Faraon: „Dar, de aceea te-am lăsat în viață, ca să-ți arăt puterea Mea, iar numele Meu să fie proclamat pe tot pământul.” – Ps. 83:18; Ex. 9:16.

De ce există o așa creștere a răutății astăzi?

Nu este nevoie să mai spunem că răutatea a crescut foarte mult. Necazurile sporite pe pământ au început odată cu Primul Război Mondial. Anul 1914, de fapt, a marcat începutul „zilelor din urmă”. Zilele din urmă ale cui? Ale conducerii rele a lui Satan peste pământ și omenire. „Lumea întreagă”, spune 1 Ioan 5:19, „zace în puterea celui rău”. Dar de ce ar trebui să aducă „zilele din urmă” ale conducerii rele a lui Satan o astfel de creștere a răutății pe pământ? Biblia răspunde.

„Și în cer a izbucnit un război”, ne spune Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta a fost, desigur, un război invizibil ochilor umani. În acest conflict ceresc Cristos Isus, ca Rege întronat al lui Iehova, a condus armatele cerului împotriva lui Satan și a demonilor lui. Diavolul a avut parte de o înfrângere umilitoare în acest conflict, așa cum dezvăluie Biblia: „Astfel, balaurul cel mare, șarpele cel vechi, cel numit Diavol și Satan, care induce în eroare întregul pământ locuit, a fost aruncat jos. A fost aruncat pe pământ, iar îngerii lui au fost aruncați împreună cu el.” – Apoc. 12:7-9.

Umilirea lui Satan și limitarea lui în vecinătatea pământului urma să afecteze, în mod sigur, locuitorii pământului, așa cum afirmă Cuvântul profetic: „Vai de voi, pământ și mare, pentru că Diavolul a coborât la voi cuprins de o mânie mare, știind că nu mai are decât puțin timp”. – Apoc. 12:12.

Așadar, Diavolul cel mânios este acela care este cauza din spatele răutății crescute de pe pământ. De fapt, această creștere dramatică a răutății este foarte semnificativă: Cristos a prezis aceasta ca o parte al marelui semn al „zilelor din urmă”. Pe lângă profeția Lui despre războaie mondiale în „zilele din urmă”, Isus a prezis „înmulțirea fărădelegii”. (Mat. 24:7, 12). Și apostolul lui Cristos a prezis un colaps moral în viața publică și privată, care va include delincvența juvenilă: „Să știi că în zilele din urmă vor fi timpuri critice, cărora cu greu li se va face față. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, aroganți, trufași, blasfematori, neascultători de părinți, nerecunoscători, neloyalți, fără afecțiune naturală, refractari la orice acord, calomniatori, fără stăpânire de sine, cruzi, ne iubitori de bine”. – 2 Tim. 3:1-3.

În consecință, creșterea bruscă a răutății în ziua de astăzi se datorează faptului că această lume a intrat în „zilele din urmă” și faptului că Satan, limitat la vecinătatea pământului și „știind că are o scurtă perioadă de timp”, a influențat popoarele și națiunile să manifeste o răutate crescută, în sfidarea suveranității universale a lui Iehova. Nu e de mirare că autoritățile de aplicare a legii umane, incapabile să ajungă la Satan, au fost neputincioase să verifice „înmulțirea fărădelegii” prezisă!

Cu arme de război din ce în ce mai distructive și cu o scădere a moralității și a dragostei pentru principii, ce speranță există pentru om și pentru pământ? I se va pune vreodată capăt răutății?

În ciuda cursei pentru a face cele mai mortale arme din istoria umană, există totuși speranță pentru oamenii care iubesc dreptatea, care speră să trăiască pentru totdeauna pe acest pământ, în condiții pașnice. Armele și răutatea omului nu fac imposibilă o astfel de lume nouă. Este, desigur, așa cum a spus Isus: „La oameni lucrul acesta este imposibil, dar la Dumnezeu toate sunt posibile”. Și Dumnezeu a promis: „Noi așteptăm ceruri noi și un pământ nou, iar în ele va locui dreptatea.” – Mat. 19:26; 2 Pet. 3:13.

O lume nouă dreaptă înseamnă pace pentru pământ, și o societate pașnică a Lumii Noi este deja formată. Și ei trăiesc deja în armonie cu profeția Bibliei: „Ei își vor transforma săbiile în pluguri”. – Isa. 2:4, *AS*.

Societatea Lumii Noi nu se teme de faptul că pământul va fi distrus de nebulina omului. Avem asigurarea lui Dumnezeu: „El a întemeiat pământul pe locurile sale stabilite; el nu va fi făcut să se clatine niciodată”. Și nici armele nucleare nu vor face pământul de nelocuit; căci Dumnezeu „a întocmit pământul și l-a făcut; El l-a întemeiat, El l-a creat nu în zadar, El l-a format ca să fie locuit”. – Ps. 104:5; Isa. 45:18, *AV*.

Cu toate acestea, Cuvântul lui Dumnezeu recunoaște că omul este în curs de a ruina pământul. Așadar, Dumnezeul Cel Preaînalt a promis să acționeze „pentru a ruina pe cei ce ruinează pământul”. El va face acest lucru în curând, la războiul universal al Armagedonului, numit „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic”. Acest război drept va rezolva chestiunea importantă, cea a suveranității universale a lui Iehova. Satan, care știe că i-a mai rămas puțin timp, nu va scăpa. El, împreună cu demonii săi, vor fi legați și izolați într-un abis al închisorii. Astfel, Armagedonul va realiza ceea ce n-a realizat niciodată nici un război uman – va ajunge la rădăcina răutății. De asemenea, vor fi executați toți înfăptuitorii umani ai răutății, dat fiind faptul că forțele lui Iehova de la Armagedon vin „să execute judecată împotriva tuturor și să-i dovedească vinovați pe toți cei lipsiți de pietate, pentru toate faptele lipsite de pietate.” – Apoc. 11:18; 16:14; 20:1-3; Iuda 15.

Înainte ca Armagedonul să pregătească calea pentru lumea nouă a lui Dumnezeu, trebuie dat un avertisment. Societatea Lumii Noi, pașnică a martorilor lui Iehova vestește acel avertisment, pentru ca toți iubitorii moralității să poată fugi de lumea condamnată a lui Satan și să găsească protecție încrezându-se în Iehova: „Speră în Iehova, respectă calea sa și El te va înălța ca să ieși în stăpânire pământul. Vei vedea când cei răi vor fi nimiciți. Dar cei smeriți vor stăpâni pământul și își vor găsi desfătarea în belșug de pace.” – Ps. 37:34, 11.

Șef african dă dovadă de înțelepciune

Doi slujitori cu timp integral ai lui Iehova au fost trimiși într-un anumit sat din Nyasaland să predice. Acest lucru a determinat pe reprezentantul Misiunilor Universale pentru Africa Centrală să solicite șefului să expulzeze pe martori, pe motiv că ambele organizații nu pot să funcționeze în același sat. După ce s-a

consultat cu superiorii săi, șeful a hotărât. „Dacă M.U.A.C. nu doresc să rămână împreună cu martorii lui Iehova, atunci pot să plece. Eu sunt foarte mulțumit că numele lui Iehova este predicat în zona mea și sunt de acord ca ei să rămână și să continue cu lucrarea lor bună”. Așadar, acum doar un singur grup religios este activ în sat, însă el este martorii lui Iehova! – *Cartea anuală a Martorilor lui Iehova* din 1958.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

25 mai: O cântare nouă pentru toți oamenii cu bunăvoință, pagina 227.

1 iunie: Timpul de a cânta cântarea nouă, pagina 234.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

Cine a compus o cântare nouă care bucură într-adevăr omenirea? P. 227, parag. 2.

Cine a fost primul profet al lui Dumnezeu? P. 230, parag. 11.

Cum a dat naștere o fecioară unui fiu al lui Dumnezeu? P. 233, parag. 24.

De ce au fost discipolii nedumeriți de moartea violentă a lui Isus? P. 235, parag. 4.

Cum a fost adusă în existență, în 1914, o nouă organizație de conducere? P. 238, parag. 16.

Cum îi pot îngropa morții pe cei morți? P. 243, parag. 4.

Ce schimbare surprinzătoare va avea loc în două din stadioanele de baseball din New York, în această vară? P. 245, parag. 1.

Ce motive au martorii lui Iehova pentru adunarea din New York? P.246, parag. 4.

Unde au manifestat interes în adevărul din Scripturi niște preoți budiști? P. 251, parag. 4.

De ce oamenii din Germania și Marea Britanie au putea pune la îndoială morala membrilor unei biserici sau a alteia? P. 252, parag. 1.

De ce este greșit să susții că nu ar exista nici o infracțiune dacă toată lumea ar aparține unei biserici? P. 253, parag. 3.

De ce a permis Dumnezeu răutății să continue așa mult timp? P. 254, parag. 2.

De ce nu va fi distrus pământul de nebunia omului? P. 255, parag. 5.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

1 Mai 1958

Nr. 9

Cuprins:

CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII CREȘTIN	- Pag.299
CINE VA DA LOVITURA DECISIVĂ?	- Pag.307
ESTE RELIGIA TA CEA CORECTĂ?	- Pag.309
SĂ CINSTIM PE IEHOVA CU LUCRURILE NOASTRE DE VALOARE	- Pag.313
SĂ RĂMÂNEM PLINI CU SPIRITUL LUI DUMNEZEU	- Pag.316
PREGĂTIȚI-VĂ PENTRU MARELE EVENIMENT	- Pag.317
URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ	- Pag.318
SĂ FIM LA ÎNĂLȚIMEA NUMELUI	- Pag.323
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.331

*Vestitorul
Împărăției
lui Iehova*

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

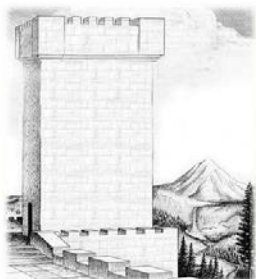
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

CE ÎNSEAMNĂ
SĂ FII CREȘTIN

CHRISTIAN

„Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model ca să călcați cât mai exact pe urmele lui.”—1 Pet. 2:21.

„Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până în cea mai îndepărtată parte a pământului.” (Faptele 1:8). Acestea erau instrucțiunile de despărțire ale lui Isus pentru cei care urmau să devină creștini, pentru cei care aveau să-L urmeze. Discipolii Săi participaseră deja alături de el la un program intens de predicare în public, timp de câțiva ani, și știau ce semnifica aceasta. Dar după ce au această poruncă fără greșală a Stăpânului lor, în Bibliile lor, de secole, cine din lumea religioasă a creștinătății s-a echipat pentru acest serviciu și s-a dovedit a fi discipol ascultător al Domnului? *New York Times* (din 18 Martie, 1957) îl cita pe Dr. Robert J. McCracken, care spunea: „Bisericile sunt pline de credincioși doar pe jumătate ai unei credințe întâmplătoare. Întrebați majoritatea membrilor bisericii ce anume cred ei și după câteva poticneli, fraze bâjbâite, vor termina și nu din cauza lipsei cuvintelor, ci din cauza lipsei înțelegerii intelectuale”. Dovedesc aceștia că sunt creștini, ascultând porunca Domnului Dumnezeu de a fi martorii acestuia? NU! Dar, oferind mărturia potrivit căreia creștinătatea este conștientă de faptul că în mijlocul acesteia este un grup care se potrivește descrierii, Marcus Bach întreabă, într-un articol publicat în *Secolul Creștin*, referitor la martorii lui Iehova: „Cum ar trebui să ne ocupăm de aceștia? Ce ar trebui să facem?... nu există decât un singur răspuns: Martorii lui Iehova nu sunt o amenințare, ci o provocare, chemând încă o dată biserica tradițională să – *depună mărturie!*” Martorii lui Iehova știu de ce sunt creștini – să depună mărturie, precum a făcut Stăpânul lor.

² De ce aparții de organizația religioasă la care ești înregistrat? Este din cauză că ai verificat și ai încercat-o, utilizând Biblia, și acum te ții strâns legat de

ea, deoarece știi că este corectă? (1 Tes. 5:21). Mulți au fost crescuți de părinți care frecventau biserica și astfel au ajuns să se asocieze unui grup religios. Unii locuiesc într-o comunitate unde nu există decât o singură biserică și aparțin de aceasta din comoditate. Alții și-au schimbat religia pentru a-și mulțumii tovarășii de viață sau în scop de afaceri. Dar niciuna dintre aceste metode nu reprezintă un ghid sigur spre religia corectă. Prietenii și rudele unuia pot fi oameni cumsecade, dar aceasta nu face ca religia acestora să fie cea corectă. Părinții probabil că și-au educat copiii în calea potrivită de închinare, dar dacă acești copii nu se ocupă de studiul personal al Cuvântului lui Dumnezeu și nu urmează, prin fapte, exemplele creștine pe care le-au oferit părinții lor, atunci aceștia nu au îmbrățișat din toată inima acea religie ca fiind a lor, și doar simpla asociere nominală nu-i face plăcuți lui Dumnezeu.

³ Religia fiecăruia este închinarea lui; în ebraică, cuvântul pentru aceasta semnifică „serviciu”. Dacă este sau nu religia corectă, depinde de felul în care acest serviciu este realizat și spre cine este îndreptat. „Chiar dacă ar exista cei ce sunt numiți ‘dumnezei’, fie în cer, fie pe pământ, așa cum și există mulți ‘dumnezei’ și mulți ‘domni’.” (1 Cor. 8:5). Doar aparținând unei organizații religioase și practicând învățăturile acesteia nu înseamnă că acela se închină adevăratului Dumnezeu. Atunci când Israel a început să îmbrățișeze practici neaprobate de Iehova, relatarea spune: „Au început să aducă sacrificii demonilor, și nu lui Dumnezeu.” (Deut. 32:16, 17). Tuturor, cu excepția închinării creștine adevărate, apostolul Pavel le-a declarat: „Lucrurile pe care le jertfesc națiunile, le jertfesc demonilor, și nu lui Dumnezeu, iar eu nu doresc ca voi să fiți în părtășie cu demonii.” —1 Cor. 10:20.

DE EVITAT CAPCANELE

⁴ Este un lucru obișnuit pentru cei cărora le este prezentat adevărul să-l dea la o parte și să spună: „Sunt mulțumit cu religia mea”. Dar Dumnezeu este mulțumit? Despre practicile religioase ale primului secol, Isus spunea: „Voi dați la o parte, cu abilitate, porunca lui Dumnezeu, ca să vă păstrați tradiția.” (Marcu 7:9) Ar fi Dumnezeu mulțumit de aceasta? Pavel a avertizat asupra pericolului, atunci când a spus: „Luați seama să nu vă fure cineva prin filosofie și amăgire deșartă, potrivit tradiției oamenilor, potrivit lucrurilor elementare ale lumii și nu potrivit lui Cristos.” (Col. 2:8). „Sunteți servitorii celui de care ascultați.” (Rom. 6:16). De cine ascultați voi? Alegeți o religie care vă convine? Dacă dorința voastră este de a vă plăcea vouă, atunci vă serviți pe voi, și ați devenit propriul vostru Dumnezeu. Ați ajuns precum Eva cea neascultătoare, care a căutat „să devină ca Dumnezeu, luând propriile decizii în ceea ce privește binele și răul.” (Gen. 3:5). „Caut eu să le plac oamenilor? Dacă le-aș plăcea oamenilor [inclusiv mie], n-aș mai fi sclav al lui Cristos.” (Gal. 1:10). Există multe modalități de închinare, dar numai una este corectă în ochii Dumnezeului cel Atotputernic. Dacă vrem să practicăm închinarea corectă, „din punctul de vedere al Dumnezeului și Tatălui nostru”, atunci trebuie să procedăm precum cel care a fost un om după inima lui Dumnezeu și care nu a

căutat să-și placă lui sau să placă altor oameni, ci i-a spus lui Iehova: „Învăță-mă să fac voința ta, pentru că tu ești Dumnezeuul meu.” (Iac. 1:27; Ps. 143:10). Iehova își va găsi plăcere în cei care găsesc plăcere în a-i oferi acestuia devotament exclusiv. Acesta îi va binecuvânta cu viață veșnică în noua Sa lume.—Mica 4:5, AS.

⁵ Unii dau la o parte unele părți ale Bibliei, ca fiind de o importanță scăzută, citând din cuvintele adresate de Pavel temnicerului, ca fiind suficiente: „Crede în Domnul Isus Cristos și vei fi salvat.” (Faptele 16:31). Dar cei care citează aceste cuvinte de cele mai multe ori eșuează în a le percepe semnificația. A crede în Domnul Isus Cristos semnifică a crede faptul că acesta și-a dat viața drept răscumpărare pentru umanitate, că ceea ce a spus El este adevărat și că exemplul pe care acesta l-a oferit este cel care trebuie urmat. (Mat. 20:28; 1 Pet. 2:21). Dacă accepți jertfa de răscumpărare a lui Cristos, atunci trebuie să accepți și pe Acela care este Autorul acestei îngrijiri: „Salvarea aparține lui Iehova”. (Ps. 3:8). Dacă tu crezi că Cristos a oferit exemplul corect pe care să-l urmărim, atunci trebuie să-ți amintești că aceasta include ceea ce stă scris în Ioan 17:6: „Le-am dezvăluit numele tău oamenilor pe care mi i-ai dat în lume” și vei face cunoscut numele lui Iehova ca și martor al Său. Cineva care nu folosește numele lui Dumnezeu, Iehova, și nu-l face cunoscut altora nu urmează exemplul oferit de Isus Cristos. Observați excelenta cunoaștere a Scripturilor de către Isus și frecvențele sale citate din aceasta, și echipați-vă pentru a-L imita. (Luca 24:27). Amintiți-vă că „El călătorea din oraș în oraș și din sat în sat, predicând și declarând vestea bună a împărăției lui Dumnezeu”, că El a spus să căutăm mai întâi împărăția lui Dumnezeu, și apoi să-i urmărim exemplul de a merge în casele oamenilor, pentru a oferi „această veste bună a împărăției”. (Luca 8:1; Mat. 6:33; 24:14). Credința în Domnul Isus Cristos nu te face pasiv în credință. „Credința fără fapte este moartă.” (Iac. 2:26). Credința determină oamenii la acțiune, în calitate de urmași activi, care cred și care apără întreaga Biblie ca fiind „inspirată de Dumnezeu” și vitală pentru toți cei care doresc să devină „complet echipați pentru orice lucrare bună”, ca și creștini.—2 Tim. 3:16, 17; Ioan 17:17.

⁶ Ai spus vreodată: „Dacă trăim conform celor Zece Porunci, atunci este suficient?” Este oare suficient? Probabil este suficient pentru a mulțumi pe cineva care afirmă că este creștin, dar îl mulțumește aceasta pe Dumnezeu? Atunci când acesta a oferit, cu dragoste, Biblia, acum scrisă în mai mult de o mie de limbi, îl mulțumește oare faptul că unii acceptă doar jumătate dintr-o pagină și îndepărtează restul ca nefiind necesar? Ar fi un bucătar mulțumit dacă te-ai așeza la un festin pregătit cu atenție, cu cele mai bune mâncăruri, și dacă ai alege un singur bob de mazăre să mănânci și ai arunca restul la gunoi? Bineînțeles că nu! Ideea că cele Zece Porunci sunt suficiente pentru un creștin, nu izvorăște dintr-o dorință sinceră de a-l servi pe Dumnezeu, ci mai degrabă din lenea sau indiferența față de ceea ce spune Biblia, fapt ce ne este arătat în aceea că inclusiv aceste zece porunci nu sunt respectate. Oamenii nu sunt prea interesați să respecte aceste Zece Porunci, așa cum sunt în a nu fi deranjați. „De acea nicio o carne nu va fi declarată dreaptă înaintea Lui”, a spus apostolul Pavel. Așadar, trebuie să acceptăm ceea ce a arătat

Legea și să îmbrățișam standardul lui Dumnezeu referitor la ceea ce este drept, și nu o variantă prescurtată, proprie. —Rom. 3:20; 10:2, 3.

⁷ Mai sunt cei care atunci când află că slujitorul care sună la ușa lor este un martor al lui Iehova, spun: „Nu, nu sunt interesat”. Dar de ce anume nu sunt ei interesați? Dacă i-ar oferi acestuia ocazia să le explice serviciul său, atunci aceștia ar știi că slujitorul le-ar vorbi despre Dumnezeul cel Atotputernic, despre Cuvântul Său, Biblia, de nevoia de o cunoștință exactă a adevărului, de promisiunea divină a vieții într-o nouă lume și de alte chestiuni asemănătoare. Acum, de care dintre aceste lucruri nu este interesat? Cineva, care în calitate de creștin este interesat în mod sincer de a fi pe placul lui Dumnezeu, este extrem de interesat de aceste lucruri. Este adevărat că poate avea convingeri diferite de cele prezentate acestuia de către slujitorul care-l vizitează; dar din moment ce acestea sunt prezentate din Biblie, ar trebui să stârneasca un profund interes din partea sa. Și dacă ale lui convingeri sunt diferite, de ce nu le dovedește vizitatorului? (Faptele 17:11). Cea mai importantă cerință pentru viață este să-l iubim pe Dumnezeu cu toată inima și sufletul nostru, și cu mintea și puterea noastră. (Marcu 12:29-31). Acea dragoste sinceră se arată singură, prin intermediul capacităților noastre de a învăța despre Dumnezeu și scopurile Sale. Bineînțeles, ar putea fi cazul ca gazda să simtă că are credința creștină și deja cunoaște lucrurile aduse în discuție. Dacă acesta este cazul, atunci el își va aminti cu înțelepciune cerința creștină de „a-și iubi aproapele ca pe sine însuși” și va găsi binevenită oportunitatea de a discuta despre adevăr cu aproapele său. (Efes. 4:25). Își va aminti, de asemenea, că creștinii sunt cunoscuți după roadele lor. (Mat. 7:20). Și aici, la ușă, se află unul dintre cei care face roadele care caracterizează un creștin. Acesta urmează modelul de slujire din casă-în-casă, oferit de către Isus Cristos și de apostolii Săi, și prezintă mesajul Împărăției, despre care Cristos spunea că va fi acum predicat. În consecință, când cineva vine la voi cu un mesaj din Cuvântul lui Dumnezeu, despre dragostea pentru Dumnezeu și dragostea pentru aproape, ar trebui să te determine să asculți ceea ce are de spus.

⁸ Cei care fac vizite creștine acasă întâlnesc, de asemenea, mulți care sunt „prea ocupați”, care „nu au timp pentru a asculta”. Probabil „sunt prea ocupați” deoarece așteaptă vizitatori, privesc la televizor sau citec ziarul. Acum este vremea pentru „a răscumpăra timpul, deoarece zilele sunt rele.” (Efes. 5:16). Dacă nu avem timp să-l ascultăm pe Dumnezeu atunci când ne trimite pe slujitorii Săi, ne putem aștepta, oare, să ne asculte El pe noi atunci când strigăm după eliberare în lumea Sa nouă?

⁹ Este adevărat faptul că gazda poate fi cu adevărat grăbită în acel moment și îl poate ruga pe slujitor să se reîntoarcă la un moment în care poate asculta, liber de orice distrageri presante. Dacă este posibil, acesta va fi bucuros să găzduiască un astfel de om. Cu toate acestea, din partea multora apare indiferența față de mesajul Împărăției. Ei sunt precum cei împotriva cărora a vorbit Iehova prin profetul său Ieremia: "Din ziua în care părinții voștri au ieșit din Egipt, până în acest moment, v-am trimis pe toți slujitorii Mei profeți, zilnic ridicându-se devreme și trimițându-i: cu toate acestea, ei n-au ascultat de Mine și nu și-au plecat

urechea." (Ier. 7:25, 26, AS). Mulți omit să ia în considerare faptul că acum este timpul judecății. Nu este vreme pentru indiferență. Iehova Dumnezeu însuși l-a pus pe Fiul său Isus Cristos pe tronul Său ceresc și i-a trimis pe martorii Săi unși în calitate de agenți de publicitate ai guvernului veșnic al lui Dumnezeu. (Ps. 2:6; Isa. 43:10, AS). Felul în care sunt tratați acești martori unși este considerat ca tratament pentru Rege. (Mat. 10:42; 25:40). Respingerea acestor ambasadori ai Noii Lumi și a mesajului pe care îl duc reprezintă o respingere a lui Cristos, pe care aceștia îl reprezintă, și va determina respingerea aceluia care, precum Esau, nu apreciază lucrurile spirituale, ci mai degrabă se va înclina spre lucruri lumești sau materiale. (Evrei 12:16). Indiferența căldicică, chiar dacă este îndulcită de cel care dorește să fie politic și binevoitor, nu reprezintă o recomandare mai bună în ochii celui care "a fost numit să judece." (Faptele 17:31). Mult mai mult se cere de la un creștin. Cristos spunea: "Cunosc faptele tale și știu că nu ești nici rece, nici fierbinte. Aș vrea să fii rece sau fierbinte. Astfel, pentru că ești căldicel, nici fierbinte, nici rece, te voi vărsa din gura mea."—Apoc. 3:15, 16.

¹⁰ Fie că proprietarul ia o decizie înțeleaptă sau nu, el va descoperi că slujitorul de la ușa sa a venit ca să-l ajute. Slujitorul nu va forța pe cei care nu au dragoste față de Dumnezeu, ci dată fiind oportunitatea, el poate depune eforturi pentru a sădi sămânța adevărului în scurta discuție care i se permite. Cu expresii bine alese, el poate prezenta doar un singur cuget scriptural care exprimă punctul principal al mesajului pe care l-a adus. De fapt, acesta își pregătește prezentarea astfel încât să poată face aceasta, cunoscând faptul că va întâlni destul de des ocazii în care aceasta va fi necesar. Luând în seamă sfatul lui Isus de a nu arunca perlele adevărului la porci, dragostea slujitorului pentru aproape îl face inventiv în ceea ce privește căile de a ajunge la inima celor care "suspină și gem din cauza urâciunilor săvârșite" în țară. —Mat. 7:6; Ezech. 9:4, AS.

CREDINȚA ESTE NECESARĂ

¹¹ Pentru a urma cursul creștin în această lume veche, sfidătoare de Dumnezeu, este necesară credința. Pentru a fi dornic să înghiți mândria personală și a modela cu smerenie gândirea și viața, în conformitate cu adevărurile prezentate din Cuvântul lui Dumnezeu, credința este vitală. "Fără credință este imposibil să-i plăcem, fiindcă cel ce se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El există și că devine răsplătitorul celor ce-l caută stăruitor." (Evrei 11:6). Dar ce este credința - aceea care este plăcută lui Dumnezeu? O definiție a credinței oferită de *Dicționarul Universitar Webster* exprimă ideea larg acceptată că: Este "încrederea completă, în special în cineva sau în ceva deschis îndoielii sau suspiciunilor". Pe această bază, oricând este pusă sub semnul întrebării o practică sau învățătură religioasă, adeptul spune: "Dar trebuie să ai credință". Și cu o astfel de credință cei care sunt parte ai acelui sistem religios sunt atrași spre supunere fără discuții la capriciile liderilor religioși. Este sigur? "Poate un orb să-l călăuzească pe alt orb? Nu vor cădea amândoi într-o groapă?" (Luca 6:39). Luca i-a laudat pe cei care nu urmau calea „credinței oarbe”, atunci când a spus: "Aceștia

[Bereanii] aveau un caracter mai nobil decât cei din Tesalonic, căci au primit cuvântul cu cea mai mare însuflețire, cercetând cu atenție Scripturile, în fiecare zi, ca să vadă dacă lucrurile erau așa". (Faptele 17:11). Credința pe care trebuie să o aibă cineva pentru a câștiga aprobarea lui Dumnezeu este clar definită în Evrei 11:1: "Credința este așteptarea sigură a lucrurilor sperate, demonstrația evidentă a realităților deși nevăzute".

¹² Creștinii au credință în Dumnezeu. De ce? Nu doar pentru că, în calitate de copii, li s-a spus că există un Dumnezeu, ci datorită dovezilor copleșitoare cărora le-au acordat o sobră considerație, și care sunt o dovadă evidentă a realității, Dumnezeu, pe care nu-l privesc cu ochii lor naturali. "Căci calitățile Sale nevăzute, da, puterea sa eternă și dumnezeirea sa, se văd clar de la crearea lumii, deoarece sunt percepute prin lucrurile făcute, așa că ei sunt fără scuză". (Rom. 1:20). Psalmistul David a crezut acele dovezi și a fost mișcat să zică: "Cerurile anunță gloria lui Dumnezeu, întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Sale", "Cât de multe sunt lucrările tale, o, Iehova! Pe toate le-ai făcut cu înțelepciune. Pământul este plin de operele Tale." (Ps. 19:1; 104:24). Da, nu fi mișcat de „credința oarbă”, ci deschide bine ochii și privește mișcarea ordonată a corpurilor cerești, înțelepciunea divină, evidentă din natură, designul complicat și frumusețea remarcabilă a creației, deoarece acestea sunt o demonstrație evidentă a faptului că există un Creator, că Dumnezeu există.

¹³ Avraam, prietenul lui Dumnezeu, este citat în Biblie pentru credința sa remarcabilă. Iehova i-a promis că la vârsta sa înaintată va avea un fiu, Isaac. "Și deși nu a slăbit în credința sa", Avraam nu a crezut doar pentru că suna bine. "S-a gândit la corpul său, care era deja atins de moarte, fiindcă avea aproape o sută de ani, precum și la pântecul Sarei, care era ca și mort. Dar, datorită promisiunii lui Dumnezeu, el n-a șovăit prin necredință, ci a devenit puternic prin credință și i-a dat glorie lui Dumnezeu, fiind pe deplin convins că el putea să și facă ceea ce promisese. De aceea, 'lucrul acesta i s-a socotit ca dreptate.'" (Rom. 4:11, 19-22). El știa că din punct de vedere uman nu era posibil; dar pentru că Dumnezeu însuși, care a creat omul cu puteri transmițătoare de viață copiilor săi și a dat femeii abilitatea de a concepe și a aduce pe lume copii, a fost Cel care a promis, Avraam a crezut. El avea o așteptare certă pentru ceea ce spera.

¹⁴ Privind înainte spre ceea ce slujitorii Dumnezeului cel viu și-au pus încrederea de secole, Petru spunea: "Dar, potrivit promisiunii Sale, noi așteptăm ceruri noi și un nou pământ, iar în ele va locui dreptatea". (2 Pet. 3:13). Aceasta este o așteptare sigură, iar asigurarea stă în faptul că Acela care le-a făcut această promisiune este și Creatorul lor. "La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul." (Gen. 1:1). 'Cerurile sunt lucrarea mâinilor sale' iar El este 'Creatorul marginilor pământului'. (Ps. 102:25; Isa. 40:28, AS). Există o demonstrație evidentă a faptului că Dumnezeu a creat cerul și pământul. Acum El a luat poziție pentru a-și împlini promisiunea unei lumi noi, stabilind noile ceruri, cu Cristos pe tron, în 1914 A.D., și punând temelii noului pământ, aducând în existență societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova în 1919 A.D. Profeția fiind acum împlinită, demonstrează faptul că în această generație toți cei răi vor fi curățați de

pe pământ și din vecinătatea lui și va avea loc o ridicare la perfecțiunea cunoscută de om în Eden. Puterea Sa măreață și eternitatea lui garantează că, potrivit Cuvântului Său, acestea vor rămâne pentru totdeauna.

¹⁵ Acum, pe ce este construită această credință? Este ea doar un produs al raționamentului nostru, ceva care este obținut în mod gradual ca rezultat al experiențelor vieții? Nu, "credința vine prin auzire, și auzirea, prin cuvântul lui Dumnezeu." (Rom. 10:17, *AV*). "Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună." (2 Tim. 3:16, 17). Faptul că Biblia constituie o bază solidă pentru credință este dovedit în mod abundent de arheologie, geologie, istorie și de împlinirea profetțiilor regăsite în Biblia însăși. *Biblia și Arheologia* spune: "Biblia nu poate face nimic decât să câștige dintr-o creștere a cunoștinței". Este imposibil să ai credința care să-l mulțumească pe Dumnezeu, fără cunoașterea Cuvântului Său. Este imposibil să ai o credință solidă fără o cunoștință exactă. Dacă depui toate eforturile pentru a te arăta aprobat de Dumnezeu, vei studia Biblia.

CURSUL CREȘTIN

¹⁶ Din discuția precedentă este evident faptul că un adevărat creștin nu este un simplu aderent la una din organizațiile religioase care include în învățăturile sale numele lui Cristos. Dacă este un discipol al lui Isus, atunci a învățat de la Isus, iar aceasta înseamnă că el crede în lucrurile în care credea Isus și acceptă lucrurile pe care le-a învățat Isus. Acesta nu consideră ideile sale mai de dorit ca cele ale Bibliei, nici chiar în probleme pe care nu le înțelege încă, ci, în calitate de creștin, el acceptă învățătura lui Cristos, care a spus: "Cuvântul Tău este adevăr." (Ioan 17:17). Și nu numai că acceptă întregul Cuvânt al lui Dumnezeu, dar acceptă, de asemenea, agenția sau organizația care a fost desemnată de către Stăpân "pentru a da hrană la timpul potrivit... Adevărat vă spun că îl va numi peste toate bunurile Sale". (Mat. 24:45-47). Prin intermediul profetului Isaia, Dumnezeu identifică pe acel serv credincios atunci când spune: „Voi sunteți martorii Mei, zice Iehova, și slujitorul Meu pe care l-am ales”. (Isa. 43:10, *AS*). Cei care recunosc glasul Păstorului cel Drept, Isus Cristos, cresc la număr, asociindu-se cu societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova.

¹⁷ Un creștin este un urmaș al lui Cristos. Nu doar că acesta crede în mod diferit, ci și acționează diferit de restul lumii. „Prin aceasta vor știți toți că sunteți discipolii mei, dacă aveți iubire între voi.” (Ioan 13:35). Ea le afectează viața de familie, relațiile lor unul cu celălalt și cu cei cărora le predică. Ea îi marchează ca diferiți față de lumea veche. Adevărații creștini „nu sunt parte a acestei lumi” și nu își dedică timpul, energia și finanțele pentru a o perpetua. Aceștia nu se implică în conflictele politice, sociale și internaționale ale acesteia. Ei „caută mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea acesteia”, știind că acesta este răspunsul la problemele omenirii. Și, urmând exemplul lui Cristos, aceștia merg din casă în casă în toate părțile lumii, ca martori, proclamând „această veste bună a

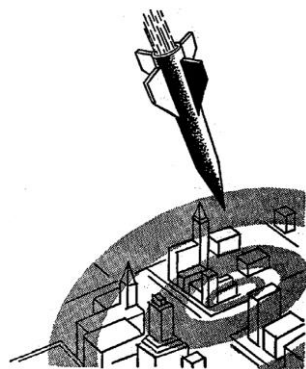
împărăției”. Nu ca o petrecere plăcută a timpului, deși aceștia găsesc o mare bucurie în serviciul lor, ci ca și cel mai important lucru în viața lor, ei urmăresc serviciul lor pentru Iehova Dumnezeu, în calitate de slujitori dedicați ai acestuia. Cei care sunt parte a vechii lumi nu sunt mișcați de dragoste pentru Dumnezeu și nici nu tânjesc după această lume nouă, ci dimpotrivă, se opun vehement celor care o susțin. Rezultatul a fost împlinirea cuvintelor lui Isus: „Veți fi urâți de toate națiunile din pricina numelui Meu”. Și inspiratul apostol Pavel a adăugat: „De fapt, toți cei care doresc să trăiască cu devoțiune sfântă în Isus Cristos vor fi și ei persecutați”. (Mat. 24:9; 2 Tim. 3:12). Pentru cursul lor creștin credincios aceștia vor fi răsplățiți cu viață veșnică în noua lume, unde vor continua să găsească desfătare în împlinirea voinței lui Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce poruncă le-a dat Isus discipolilor Săi, și a fost ea ascultată?
2. Cum au ajuns unii să fie asociați cu un grup religios?
3. Ce anume arată că nu toată religia este acceptată de Dumnezeu?
4. De ce faptul de a avea o religie care îl mulțumește pe închinător nu este asigurarea că aceasta este închinarea corectă?
5. Ce nu iau în considerare, adesea, cei care spun: ‘Crede numai în Domnul Isus Cristos și vei fi salvat’?
6. Unii spun că faptul să trăiești prin cele Zece Porunci este suficient pentru un creștin. Este suficient?
7. De ce nu este trăsătura caracteristică a unui creștin să le spui slujitorilor de vizite ai martorilor lui Iehova că nu te interesează?
8. De ce un creștin nu-și poate permite să fie „prea ocupat” pentru a asculta o discuție din Cuvântul lui Dumnezeu?
9. De ce se întâmplă că mulți spun că sunt „prea ocupați”, și de ce este neînțeleaptă calea lor de acțiune?
10. Ce trebuie să se străduiască să facă martorii lui Iehova, chiar atunci când proprietarul unei case este prea ocupat să asculte o predică întregă de opt minute?
11. Ce este credința, și de ce este ea vitală pentru creștini?
12. Ce bază există pentru a crede în Dumnezeu?
13. Ce bază a existat pentru credința lui Avraam în nașterea unui fiu?
14. De ce suntem îndreptățiți să exercităm credință în întemeierea „cerurilor noi și a pământului nou”?
15. Pe ce se bazează adevărata credință creștină?
- 16,17. Ce înseamnă să fi creștin în zilele noastre?

CINE VA DA LOVITURA DECISIVĂ?

Perfecționarea unei rachete balistice intercontinentale ar putea însemna că apăsarea câtorva butoane ar lansa un atac surpriză care ar distruge o mare parte din Statele Unite în doar trezeci și cinci de minute. Această primă lovitură ar putea fi lovitură decisivă. Acest lucru le face pe multe persoane să afirme că America ar trebui să lovească prima. Iată ce a spus revista *U.S. News World Report* despre acest lucru:

„În epoca rachetelor, care este chiar în fața noastră, ar trebui oare Statele Unite să accepte prima lovitură, care ar putea să îi șteargă din existență orașele sale cele mai mari, o mare parte din populație și din industrie, înainte de a riposta, în eventualitatea unui război? Cu alte cuvinte: Își pot Statele Unite permite un ‘Pearl Harbour’ nuclear? ... Noi, cei din America, și aliații noștri suntem puși în fața pericolului de a fi distruși deoarece nu vrem să dăm prima lovitură. Căci dacă noi am da această primă

lovitură, aceasta ar însemna ‘război preventiv’, iar această idee este dată deoparte din start ca fiind inacceptabilă. Dar ce garanție avem că nu va avea loc un atac surpriză? ... Cu toate împrejurările în care ne găsim, este de dorit să reevaluăm adevărata semnificație a ideii de ‘primă lovitură’ și să cerem încheierea unei înțelegeri inatacabile care să limiteze sau să oblige la abandonarea folosirii bombelor și rachetelor atomice. Dacă nu se va încheia o astfel de înțelegere internațională, lumea liberă va fi obligată să fie pregătită nu numai să intercepteze prima lovitură, ci chiar să dea prima lovitură, în momentul în care suntem siguri că mobilizarea inamicului a atins un punct periculos pentru noi.”

Aceste cuvinte dezvăluie teama îngrozitoare care domină în această epocă a rachetelor. Este o teamă care poate duce la o ignorare totală a principiilor morale și la abandonarea gândirii raționale.

Dacă America ar adopta această politică de a ataca prima, nu ar crește acest lucru tensiunile și temerile de pe tot globul? Nu ar face să scadă încrederea dintre Est și Vest? Nu ar determina una dintre părți să recurgă la lansatoarele ei de rachete la cel mai mic semn de suspiciune, indiferent că acesta este real sau imaginar? Nu ar grăbi venirea unui al treilea Război Mondial, împreună cu groaznicele consecințe pe care le-ar aduce acesta?

În prezent Statele Unite încă țin la politica declarată de a nu intenționa să atace prima dată. Pentru a se proteja împotriva agresiunii comuniste, ea își ține forțele permanent în alertă, având mereu în aer avioane care conțin bombe cu hidrogen. Ea depinde de această pregătire de a da ca ripostă o lovitură masivă care să îi descurajeze pe comuniști să dea prima lovitură. Cu privire la acestea, Generalul Norstad a spus:

„Un agresor ar trebui să distrugă mii de locuri simultan, fiecare bază aeriană, fiecare loc de lansare a rachetelor – pentru a nu suferi represaliile. Pe măsură ce mergem înainte și adăugăm tot mai multe lansatoare de rachete, vor fi tot mai multe locuri pe care ar trebui să le distrugă inamicul dintr-o lovitură. Niciun agresor nu poate face acest lucru. Este imposibil. Capacitatea de ripostă a forțelor noastre vestice nu poate fi distrusă de atacuri surpriză simultane, nici acum și nici în viitor”.

Rămâne de văzut cât timp va rămâne valabilă această politică de a nu ataca primii, însă indiferent dacă aceasta va rămâne în vigoare sau nu, dezvoltarea de noi rachete va însemna că cel ce lovește primul va da lovitură decisivă. Chiar și așa, nu se poate preveni o ripostă. Consecințele finale nu numai că ar fi rele pentru atacator, însă acestea ar putea crea și efecte ulterioare care să pună în pericol întreaga lume.

Influența rea care le împinge pe națiuni pe calea lor nebunească este Satan, conducătorul invizibil al lumii. Cu privire la acestea, Biblia spune: „Dar vai de voi, pământ și mare, pentru că Diavolul a coborât la voi cuprins de o mânie mare, știind că nu mai are decât puțin timp!” (Apoc. 12:12) Anul 1914 a marcat începutul zilelor din urmă ale conducerii lui îndelungate și rele.

Numai prin distrugerea lumii lui Satan pot exista pe pământ pacea și securitatea. Scopul declarat al lui Iehova Dumnezeu este să o distrugă la timpul stabilit de El. „Ziua cea mare a lui Iehova este aproape, ... Această zi este o zi de mânie, o zi de necaz și tulburare, o zi de pustiire și distrugere ... Și eu voi aduce nenorociri asupra oamenilor, ... sângele lor va fi vărsat ca țărâna, iar carnea lor ca baliga. Nici argintul lor, nici aurul lor nu va putea să-i scape în ziua mâniei lui Iehova, ci tot pământul va fi mistuit de focul geloziei sale, fiindcă El va aduce o pustiire îngrozitoare peste toți locuitorii pământului.” Iar în alt loc, Iehova spune că îi va „distruge pe cei ce ruinează pământul”. - Țef. 1:14, 15, 17, 18, AS; Apoc. 11:18.

Ziua lui Iehova va veni o dată cu bătălia Armagedonului, când lucrurile prezise în aceste profeții se vor împlini. Aceasta va pune capăt domniei lui Satan. Deoarece nu are decât puțin timp, Satan caută să le facă pe națiuni să se autodistrugă. El vrea ca nimeni să nu supraviețuiască.

În ciuda a ce încearcă Satan să facă, el nu va reuși să transforme pământul într-un pustiu. Mulțimi de oameni care îl iubesc pe Iehova Dumnezeu și îi servesc vor trăi să vadă cum se va pune capăt lumii lui Satan. Ei vor fi martori la împlinirea promisiunii divine conform căreia „dreptatea va locui în pustiu și justiția își va avea locuința în pământul roditor. Lucrarea dreptății va fi pacea și efectul justiției, liniștea și siguranța pentru totdeauna. Poporul meu va locui într-un locaș pașnic, în locuințe sigure și în locuri de odihnă liniștite”. – Isa. 32:16-18, AS.

Indiferent dacă Estul lovește mai întâi, sau dacă Vestul face acest lucru, Iehova Dumnezeu va fi cel ce va da lovitură decisivă. Lovitura Sa de la Armagedon va șterge din existență atât Estul, cât și Vestul. Ea va pune capăt conflictelor internaționale și temerii îngrozitoare de atacurile surpriză. Aceasta este

singura cale prin care cei smeriți pot moșteni pământul și își pot găsi „desfătarea în belșug de pace”. – Ps. 37:11.

ESTE RELIGIA TA CEA CORECTĂ?

Mulți oameni cred că religia lor este singura corectă. Cum poate spune cineva asta? Există o cale de a fi sigur?

Cât de sigur ești că religia ta este singura religie corectă? Aproape fiecare catolic, protestant și evreu crede că religia lui este cea corectă. Păgânii, de asemenea, cred că religia lor este cea corectă. Astfel, devine evident faptul că doar credința nu este suficientă. A putea să susții că religia ta este cea corectă este un factor total esențial. Petru le spune creștinilor să fie „întotdeauna gata să prezentați o apărare înaintea oricui vă cere motivul speranței voastre”. Pavel sfătuia: „Asigurați-vă de toate lucrurile; țineți cu tărie la ce este bine”. Aceasta înseamnă să vă cunoașteți religia, să înțelegeți ceea ce credeți și de ce. —1 Pet. 3:15; 1 Tes. 5:21.

Religia voastră trebuie să aibă baze solide, nu pe liderii religioși, nu pe sisteme religioase, ci pe Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Trebuie să vă asigurați că religia voastră vorbește în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu înainte de a ține cu tărie la aceasta. Dacă descoperiți că religia voastră vă învață ceea ce nu este corect, ar trebui să vă îndepărtați de acea religie, la fel cum Pavel a considerat că este necesar să o facă atunci când se afla în iudaism. Trebuie să fiți dornici să vedeți și să acceptați adevărul. Procedând astfel veți ajunge să vă închinați lui Dumnezeu în maniera cea dreaptă și astfel să câștigați aprobarea Sa. —Gal. 1:13-24.

Cum poți spune dacă religia ta este cea corectă sau nu? O metodă simplă de a afla este de a o supune unui test din Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă religia ta nu este în concordanță cu învățăturile Bibliei, atunci nu se află în armonie cu adevărul. Nu este corectă. „Și dacă ei nu vorbesc în acord cu acest cuvânt, atunci nu vor beneficia de lumina zorilor”, a spus Dumnezeu. Este important, atunci, să continuați „să verificați mereu dacă sunteți în credință”, precum a afirmat Pavel. Continuați să verificați dacă lucrurile în care credeți sunt în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Dar întrebarea este: Sunteți dispuși să vă supuneți religia unui astfel de test? Nu trebuie să vă temeți de nimic, deoarece dacă religia voastră este cea corectă doar vă veți reasigura de aceasta prin examinarea ei. Iar dacă ceea ce credeți nu se află în concordanță cu Biblia, atunci ar trebui să salutați adevărul, deoarece acesta conduce spre lumină și spre viață —Isa. 8:20, Dy; 2 Cor. 13:5.

Mai jos sunt câteva întrebări care ar trebui să vă ajute să vedeți dacă religia voastră aderă la Biblie. Răspundeți la întrebări pe măsură ce le citiți. Apoi cumpăniți la ceea ce are de spus Biblia. Dacă religia voastră este cea corectă aceasta va fi în armonie cu Biblia. Acum urmează întrebările noastre.

Învață religia ta faptul că sufletul este nemuritor, ceea ce înseamnă că acesta nu poate muri? Acum ia aminte la ceea ce spune Biblia: „Să moară sufletul meu moartea celor drepti”. „Scăpați-ne sufletele de la moarte”. „Sufletul meu să moară împreună cu filistenii”. „Și orice suflet viu a murit”. „Sufletul care păcătuiește, acela va muri”. Răspunsul Bibliei este evident. Ea învață că sufletele sunt muritoare, că pot și chiar mor. Religia ta te învață așa ceva? Ar trebui, dacă este religia corectă. - Num. 23:10; Ios. 2:13, 14; Jud. 16:30; Apoc. 16:3; Ezec. 18:4, 20, *AV*.

Încercați o altă întrebare. Te învață religia ta că doar cei răi merg în iad, că iadul este un loc al focului, și că nimeni nu este salvat din iad? Despre Isus Cristos, Biblia spune că a fost în iad trei zile și a fost salvat de-acolo. Petru a spus despre Cristos: „Că sufletul lui nu a fost lăsat în iad, și nici carnea Sa nu a văzut putrezirea”. Iona a fost un alt om care a fost în iad și a scăpat viu, nears. Atunci când a fost înghițit de peștele mare, Iona a spus: „Din pântecul iadului am strigat”. Unde se afla Iona? În pântecul peștelui și acolo nu există niciun fel de foc. Ce este, atunci, iadul? Biblia răspunde că iadul este mormântul comun al omenirii. „Ce om este acela care trăiește și nu cunoaște moartea? Își va salva sufletul din mâna mormântului [mâna iadului, *Dy*]?” Te învață religia ta că iadul este mormântul? Biblia o face, și la fel face religia corectă.—Faptele 2:31, *AV*; Iona 2:2, *AV*; Ps. 89:48, *AV*; Gal. 1:8, 9.

Acum o altă întrebare. Te învață religia ta despre morți că sunt conștienți? Scripturile inspirate spun: „Fiindcă cei vii sunt conștienți că vor muri, dar cei morți nu sunt conștienți de nimic”. „Nu morții îl laudă pe Iah, nici cei ce coboară în tăcere”. Nu, conform Bibliei, cei morți nu sunt conștienți.—Ecl. 9:5; Ps. 115:17.

TESTEAZĂ-ȚI RELIGIA ÎN ACESTE ASPECTE

Majoritatea religiilor „creștine” învață că oamenii trebuie să se iubească unul pe altul. Te învață religia ta asta? Atunci de ce în recente războaie catolicii au ucis alți catolici din tabăra adversă – același lucru fiind valabil pentru protestanți și evrei? Demonstrează acest lucru dragostea unul pentru altul? Cu greu. Isus a spus: „Căci toți cei care vor scoate sabia, de sabie vor pieri”. „Nimeni nu are iubire mai mare decât aceea în care cineva își dă sufletul [viața] pentru prietenii săi”. Abandonarea vieții proprii pentru cea a aproapelui și nu luarea acesteia este calea iubirii și a religiei adevărate. Practică religia ta toate acestea? — Mat. 26:52; Ioan 15:13; Mat. 22:39.

Verifică-ți credința puțin mai departe. Învață religia ta că slujitorii ar trebui să predice din casă în casă? Instruindu-și urmașii, Isus a spus: „Când intrați în casă, salutați-i pe cei din ea și, dacă această casă merită, pacea pe care i-o doriți, să

vină peste ea”. „Și în fiecare zi în templu și din casă în casă, nu încetau să predea și să anunțe vestea bună despre Cristos, Isus”. „În tot acest timp nu m-am reținut să vă spun toate lucrurile care erau de folos și să vă învăț în public și din casă în casă”. Predică și învață din casă în casă slujitorii voștri? Isus a făcut-o. Apostolii Săi au făcut-o. Și la fel fac și slujitorii religiei corecte, astăzi. —Mat. 10:12-14; Faptele 5:42; 20:20.

Este religia ta o parte integrantă a acestei lumi și a politicii sale? Te încurajează să fii? Urmașilor Săi, Isus le-a spus: „Ei nu fac parte din lume, așa cum nici Eu nu fac parte din lume”. Iacov, un discipol al lui Isus, a scris: „Nu știți că prietenia cu lumea este dușmănie cu Dumnezeu? De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea se face dușman cu Dumnezeu”. „Închinarea curată și neîntinată în ochii Dumnezeului și Tatălui nostru este: ... să te păstrezi nepătat de lume”. Este religia ta nepătată de această lume? Cea corectă este.—Ioan 17:16; Iac. 4:4; 1:27.

Examinează-ți mai adânc credința, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Te învață religia ta că numele lui Dumnezeu este Iehova? La Psalmul 83:18 este dat numele lui Dumnezeu: „Pentru ca oamenii să știe că Tu, al cărui nume este Iehova, Tu singur ești Cel Preaînalt de pe tot pământul”. „Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu”. Te învață religia ta acest lucru? Religia corectă o face —Isa. 42:8, AS.

Te învață religia ta că Dumnezeu este o trinitate (trei persoane în același Dumnezeu), că Isus este Dumnezeu, a doua persoană a trinității? Biblia spune: „Pentru că este un singur Dumnezeu [nu trei], și un singur mediator între Dumnezeu și oameni, un om Isus Cristos. „Există un singur trup,... un singur Dumnezeu și Tată al tuturor persoanelor”. „Ascultă, o, Israele: Iehova, Dumnezeul nostru este un singur Iehova”. Nu o trinitate, așadar; El este un singur Dumnezeu. Despre sine Isus spunea: „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu”, și nu Dumnezeu. Îngerul i-a spus Mariei că Isus va fi numit „Fiul celui Prea Înalt”. Este aceasta asemănător cu ceea ce te învață religia ta? Ar trebui dacă aceasta este religia cea corectă. —1 Tim. 2:5, 6; Efes. 4:4-6; Deut. 6:4; Ioan 10:36; Luca 1:30-33, 35.

Te învață religia ta că Isus era egal lui Dumnezeu? Trinitarienii cred că El a fost. Dar Isus a spus: „Tatăl este mai mare decât mine”. Nu egal, ci mai mare. Pavel a vorbit despre existența preumană a lui Isus, spunând că acesta „nu s-a gândit la uzurpare, adică să fie egal cu Dumnezeu.” —Ioan 14:28; Filip. 2:6.

Luați o altă întrebare. Te învață religia ta că cerul reprezintă destinul tuturor celor dreپți ai umanității? Luați în considerare ceea ce spune Biblia: „Cei dreپți vor moșteni pământul și vor locui pentru totdeauna pe el”. „Fiindcă cei dreپți vor locui pe pământ”. Isus a confirmat: „Fericیți sunt cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul”. Nu cerul, ci pământul va fi destinul majorității omenirii. Te învață religia ta aceasta? Biblia o face. - Ps. 37:29; Prov. 2:21; Mat. 5:5.

COMPARĂ ACESTEA CU CEEA CE CREZI

Există religii care învață că oamenii l-au văzut pe Dumnezeu, dar apostolul a spus: „Niciun om nu l-a văzut vreodată pe Dumnezeu”. Dumnezeu i-a spus lui

Moise: „Niciun om nu mă poate vedea și totuși să trăiască.” —Ioan 1:18; Ex. 33:20.

Alte religii învață că oameni dinainte de Cristos, precum: David, Enoh, Ilie și alții s-au dus în cer. Petru a spus: „De fapt, David nu s-a înălțat la ceruri”. Isus a afirmat: „Niciun om n-a urcat la cer în afară de cel care a coborât din cer, Fiul omului.” —Faptele 2:34; Ioan 3:13.

Altele învață că atunci când Cristos se va întoarce, întreaga lume îl va vedea. Dar Isus a spus: „Încă puțin și lumea nu mă va mai vedea.” —Ioan 14:19.

Altele învață că încă ne aflăm sub legea lui Moise. Dar Pavel a spus: „Nu mai sunteți sub lege, ci sub bunătate nemeritată”. „Cristos ne-a cumpărat și ne-a eliberat de blestemul Legii”. „Prin carnea sa [Isus] a înlăturat dușmănia, Legea care consta din porunci și decrete.” —Rom. 6:14; Gal. 3:13; Efes. 2:15.

Altele spun și învață că toți oamenii vor fi în cele din urmă salvați. Isus a spus că și-a dat sufletul ca „o răscumpărare în schimbul multora” – nu pentru toți oamenii. „Cine manifestă credință în Fiul are viață veșnică. Cine nu ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” —Mat. 20:28; Ioan 3:36.

Cum se ridică religia ta la înălțimea acestora? Verifică-ți religia! Asigură-te că este în concordanță cu Biblia.

Probabil că ești de părere că tot ceea ce este necesar este să fii sincer în credința ta. Biblia spune: „Există o cale ce i se pare dreaptă omului, dar la capătul ei sunt căile morții”. Sinceritatea este esențială, dar nu este tot ceea ce e necesar. Isus spunea: „Mulți îmi vor zice în ziua aceea: ‚Doamne, Doamne, n-am profetit noi în numele tău, n-am scos noi demoni în numele tău și n-am făcut noi multe lucrări de putere în numele tău?’ Și totuși, atunci le voi mărturisi: ‚Niciodată nu v-am cunoscut. Plecați de la mine, voi, lucrători ai nelegiurii’”. Aparent aceștia erau sinceri în închinarea lor și aveau lucrări realizate pentru a o dovedi, dar sinceritatea și lucrările nu i-au salvat. Au fost judecați ca fiind nelegiuiți, deoarece nu aveau și nu practicau religia corectă, care este esențială pentru salvare.—Prov. 14:12; Mat. 7:22, 23.

Pentru a alege religia corectă în mod inteligent este nevoie de studiu personal din partea ta. Dumnezeu a oferit Cuvântul său, Biblia, care arată religia corectă. Studiază Biblia! Învață-i principiile! Demonstrează ceea ce este fals și respinge aceasta. Arată ceea ce e adevărat și ține-te de acesta. „Asigurați-vă de toate lucrurile; țineți la ce este drept”. Creștinii nu au decât „o singură credință”. Prin intermediul unui studiu sârguincios și prin aplicarea Bibliei, vei reuși să găsești acea singură religie corectă – religia Domnului nostru Isus Cristos —1 Tes. 5:21; Efes. 4:4-6; Prov. 2:1-9.

Să cinstim pe Iehova cu lucrurile noastre de valoare

„Posibilitățile voastre pentru donații” ajută în acest scop.

ASTĂZI, mai mult ca niciodată, oamenii cinstesc și oferă „un serviciu sacru mai degrabă pentru creație decât pentru Creator.” Cât de prostesc, fiindcă doar Iehova Dumnezeu merită cinstirea noastră și serviciul sacru!—Rom. 1:25.

De ce? Pentru că numai Iehova Dumnezeu este Cel Preaînalt, cel Atotputernic, Suveranul Suprem. Numai El este „din veșnicie în veșnicie”; numai la El este „izvorul vieții.” El este sursa întregii înțelepciuni adevărate, fără cusur în dreptate și personificarea iubirii. „Orice dar bun și orice cadou perfect,” trecut, prezent și viitor, își are originea în El. După cum a exprimat apostolul Pavel atât de bine către filozofii de pe Colina lui Marte: „Prin El avem viață, ne mișcăm și existăm.”—Ps. 90:2; 36:9; Iac. 1:17; Faptele 17:28.

Și creștinii dedicați au motiv mai mult decât toți ceilalți să Îl cinstească pe Iehova, căci noi avem o apreciere mai bună a Creatorului nostru și, totodată, am primit mai mult din bunătatea Lui nemeritată. Am fost aduși „din întuneric la lumina Lui minunată.” „Adevărul ne-a făcut liberi”, ne-a eliberat de superstiție și de religia falsă, de frica de om și din robia față de organizațiile omenești și din robia față de păcat și egoism. Am fost aduși împreună într-o societate curată și frumoasă a Noii Lumi, care este motivată de principii drepte. Și nouă ne aparține speranța împărăției lui Dumnezeu, care va pune capăt, în curând, întregii răutăți și va restaura Paradisul pe pământ.—1 Pet. 2:9; Ioan 8:32; 2 Pet. 3:13.

Având în vedere cine este Iehova Dumnezeu și ceea ce a făcut, face și va mai face pentru noi—conform promisiunilor Sale sigure—cât de potrivit ar fi să luăm seama la porunca Lui: „Onorează-L pe Iehova cu lucrurile tale de valoare și cu primele roade ale pământului tău”! Și nu doar un simț al dreptății ne cere să Îl cinstim astfel, dar a face astfel este și calea înțelepciunii, căci El promite că „pe cei ce Mă onorează Îi voi onora.” Cu acea cinstire vine și prosperitatea: „Atunci hambarele tale vor fi pline de belșug, iar teascurile tale vor da pe dinafară de vin nou.” Dacă nu literalmente, cel puțin din punct de vedere spiritual, se adeverește acea promisiune în ziua de azi.—Prov. 3:9; 1 Sam. 2:30; Prov. 3:10.

Dar înainte de toate, dragostea prețuitoare și recunoscătoare ar trebui să ne împingă să Îl cinstim pe Iehova cu lucrurile noastre de valoare; expresia iubirii Lui față de noi ar trebui să trezească în schimb dragostea noastră pentru El. A face acest lucru aduce și recompense, căci „este mai multă bucurie în a dărui decât este în a primi.”—Faptele 20:35.

LUCRURILE NOASTRE DE VALOARE

Care sunt lucrurile de valoare cu care trebuie să Îl cinstim pe Iehova? Printre acestea se numără: sentimentele noastre, devotamentul nostru, care Îi

aparține numai Lui, inima noastră. De asemenea, sunt cuprinse și timpul nostru, tăria noastră și forța noastră de viață. Pentru a-L putea cinsti pe Iehova cu acestea trebuie să le gestionăm înțelept, căci sunt atât de multe lucruri în ziua de azi care ne solicită timpul și tăria. Dacă le irosim necugetat, atunci ne va rămâne foarte puțin cu care să Îl cinstim pe Iehova; numai resturi, care cu greu pot fi numite „lucruri de valoare,” și în niciun caz „primele roade,” care în vremurile de demult însemnau partea cea mai bună a recoltei. Aceasta înseamnă că trebuie să punem deoparte timp pentru studiu și cugetare, pentru întâlniri ale adunării și pentru diversele aspecte ale serviciului creștin.

În acest scop, noi trebuie să ne ferim de capcanele mereu prezente ale materialismului. Ingeniozitatea omului a născocit multe invenții și distracții plăcute și consumatoare de timp. Dacă sunt ținute sub control, acestea ne pot da relaxarea de care avem nevoie, dar dacă le permitem să ne scape din mână, acestea ne vor epuiza toate lucrurile noastre de valoare și nu vor lăsa nimic cu ce să Îl cinstim pe Iehova. Iar astfel de lucruri consumă timp și energie nu numai când ne bucurăm de ele, ci și când ne îngrijim de ele.

Da, asemenea lucruri ne consumă și bunurile materiale, mai ales banii noștri, care se numără și ei printre lucrurile de valoare pe care le putem folosi pentru a-L cinsti pe Iehova. Poate că avem loc în casa noastră pentru a găzdui un slujitor sau un cuplu cu timp integral, sau pentru a întreține un reprezentant special al Societății Turnul de Veghere. Un automobil este alt lucru de valoare cu care Îl putem cinsti pe Iehova, dacă îl folosim ca să mergem sau ca să îi ducem și pe alții la întâlnirile adunării, pentru a ajuta ca toți să ajungă în serviciul de teren și pentru a aduce cât se poate de mulți oameni la adunări și congrese.

Și în ceea ce privește banii în sine, sunt atât de multe moduri în care ne putem folosi banii, cu înțelepciune, pentru cinstirea lui Iehova. De exemplu, putem contribui la întreținerea Sălii Împărăției locale, un privilegiu care ne aparține, indiferent de cât de puțin suntem în stare să dăm.

Când le dăm o mână de ajutor fraților noștri nevoiași, mai ales celor care poate se află în serviciul cu timp integral, și atunci Îl cinstim pe Iehova cu lucrurile noastre de valoare. Cum așa? Pentru că astfel nu numai că li se permite fraților noștri să Îl slujească mai bine pe Iehova, dar exprimările de apreciere față de

Iehova pentru astfel de daruri Îl cinstesc de asemenea, așa cum remarcă Pavel: „Acest serviciu public nu înseamnă doar a satisface din plin nevoile sfinților, ci și a fi bogat în multe mulțumiri către Dumnezeu.”—2 Cor. 9:12.

Și, în plus, avem privilegiul de a-L cinsti pe Iehova cu lucrurile noastre de valoare prin trimiterea de donații, în mod regulat, la Societatea Turnul de Veghere, canalul pe care Iehova îl folosește în ziua de azi pentru a-Și face cunoscut numele și împărăția și pentru a-Și hrăni poporul. Aceasta organizează diferite adunări, precum marea adunare internațională care va avea loc în această vară, din 27 iulie până în 3 august, la Yankee Stadium și la Polo Grounds.

Ce lucrare măreață de propovăduire se face în împlinirea profeției de la Matei 24:14, sub îndrumarea acestei Societăți, se poate vedea din rapoartele publicate în *Cartea anuală a martorilor lui Iehova* din 1958, precum și în numărul din 1 ianuarie 1958 al acestei reviste. Aceste articole au arătat că această lucrare este realizată în 164 de țări și insule din mări de către un record de 716 901 de slujitori creștini, care au dedicat peste o sută de milioane de ore, în 1957, propovăduirii evangheliei, în vreo 120 de limbi. De asemenea, ei au ținut peste 442 265 de întâlniri publice și au condus, în fiecare lună, o medie de 413 049 de studii Biblice în casele oamenilor.

Pentru ca această Societate să își poate plănuși așa cum se cuvine activitatea pentru anul următor și pentru ca noi să putem fi folositori și consecvenți în sprijinul nostru pentru această lucrare, prin donații financiare, există îngrijirea cunoscută drept „Posibilitățile voastre pentru donații.” Pentru a coopera cu aceasta, noi înștiințăm o dată pe an Societatea, în luna mai, printr-un bilet sau printr-o scrisoare, cu privire la cât vom putea dona în anul următor. În fiecare caz, acestea trebuie trimise la filiala din țara în care locuiți, fiind peste optzeci în toată lumea. Cei care locuiesc în Statele Unite trebuie să își trimită biletul sau scrisoarea la adresa Societatea Turnul de Veghere, Biroul Trezoreriei, 124 Columbia Heights, Brooklyn 1, N. Y.

În ea puteți scrie ceva de genul acesta: „Sper ca în următoarele douăsprezece luni să pot dona pentru lucrarea de propovăduire a evangheliei împărăției lui Dumnezeu suma de ————— dolari, donație pe care o voi face în sume și în momente care se dovedesc favorabile pentru mine și după cum sunt binecuvântat de bunătatea nemeritată a lui Iehova, prin Isus Cristos.” [Semnat]. La pagina 258 a acestui număr al *Turnului de veghere* se găsește o listă de filiale vorbitoare de engleză. O listă completă cu toate filialele se găsește pe spatele majorității cărților legate și a broșurilor Societății.

Așadar, să Îl cinstim pe Iehova cu lucrurile noastre de preț, primele roade, ce avem mai bun, din tot ce avem, și atunci să ne bucurăm de prosperitatea spirituală pe care o promite El celor care o fac.

SĂ RĂMÂNEM PLINI CU SPIRITUL LUI DUMNEZEU

„Vegheați, deci, cu atenție cum umblați, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți, răscumpărând orice moment prielnic, fiindcă zilele sunt rele. De aceea, nu mai fiți iraționali, ci înțelegeți care este voința lui Iehova. Și nu vă îmbătați cu vin, în care este depravare, ci umpleți-vă cu spirit.” Așa sfătuiește apostolul Pavel la Efeseni 5:15-18*.

De ce trebuie noi, în calitate de creștini dedicați, să luăm seama la acest sfat de a stăruii în a fi plini de spiritul lui Dumnezeu? Fiindcă avem o măreață lucrare de făcut, cea de a face cunoscut numele și împărăția lui Dumnezeu pe tot pământul. Și acestei lucrări nu numai că i se împotrivesc întreaga lume, liderii ei politici, comerciali și religioși, împreună cu adepții lor, ci i se împotrivesc și Satan și demonii lui nevăzuți, după cum arată Pavel la Efeseni 6:12. De altfel, această lucrare este făcută de relativ puțini, care sunt imperfecti, săraci și slabi. Numai prin ajutorul spiritului lui Dumnezeu am putea realiza această lucrare, după cum citim: „Nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Spiritul Meu, zice Iehova.” Mai mult decât atât, dacă rămânem plini cu spiritul lui Dumnezeu, relațiile cu frații noștri vor fi de iubire și de armonie și noi vom fi fericiți, fiindcă roadele acestui spirit sunt „dragostea, bucuria, pacea,” etc.—Zah. 4:6, AS; Gal. 5:22.

Ce trebuie să facem ca să rămânem plini de spirit? Înainte de toate, trebuie să dobândim cunoștință despre Dumnezeu și Cristos prin studiul personal al Bibliei, și nu numai al Bibliei, ci și cu ajutorul materialelor ajutătoare pentru studiul Bibliei, căci dacă nu înțelegem ceea ce citim, atunci nu vom primi spiritul sfânt din studiul nostru. Mai mult decât atât, ar trebui și să medităm la ceea ce am studiat, astfel încât să prețuim și să ținem minte mai bine.

Pentru a rămâne plini de spirit, trebuie să ne asociem și cu alții care au spiritul lui Dumnezeu. Acesta este prezent mai ales când cei din poporul lui Dumnezeu se strâng laolaltă, cu toate că ar putea fi vorba doar despre două sau trei persoane, după cum a arătat Isus. De asemenea, prin faptul că ne întrunim ne zidim unul pe celălalt, căpătând astfel mai mult din spiritul lui Dumnezeu.—Mat. 18:20.

Alt mare ajutor pentru a fi plini de spirit este rugăciunea. După cum a zis Isus: „Dacă voi, deși sunteți răi, știți să le dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl din cer le va da spirit sfânt celor care i-l cer!” Și nu a cere numai o dată, ci așa cum a subliniat Isus, „Cereți mereu, și vi se va da.”—Luca 11:13; Mat. 7:7.

Totuși, studiul, meditația, asocierea și rugăciunea nu sunt de ajuns. Trebuie să întregim și să completăm toate acestea prin fapte consecvente, așa cum le-a scris Pavel Galatenilor: „Ați primit spiritul datorită lucrărilor legii sau pentru că ați auzit cu credință?” Da, în timp ce faptele Legii nu sunt necesare, trebuie să ne dovedim credința prin faptele noastre, ca să căpătăm spiritul sfânt. Aceasta include, înainte de toate, sânguința în slujirea creștină, propovăduirea Cuvântului atunci când avem oportunitatea.—Gal. 3:2.

Întrucât „tovărășiile rele strică obiceiurile bune,” pentru a rămâne plini de spirit, noi trebuie să rămânem separați de această lume veche. Și, în cele din urmă, din moment ce prin faptele cărnii întristăm spiritul lui Dumnezeu, trebuie să ne dezbrăcăm de vechea personalitate și să îmbrăcăm una nouă, una care se aseamănă cu Cristos și care este înnoită prin cunoștința exactă a Cuvântului lui Dumnezeu.

În toate aceste feluri vom continua să fim plini de spiritul lui Dumnezeu.

- Pentru detalii, a se vedea *Turnul de veghere* din 15 iulie, 1957.

PREGĂTIȚI-VĂ PENTRU MARELE EVENIMENT

În vechime, națiunea Israel avea trei adunări mari la Ierusalim, în fiecare an. Oamenii așteptau cu nerăbdare aceste adunări și se pregăteau pentru ele cu mult timp înainte. Unii trebuiau să călătorească mari distanțe pentru a ajunge la Ierusalim, iar aceasta însemna că trebuiau să cheltuiască mulți bani. Pentru a putea suporta aceste cheltuieli era nevoie să pună deoparte o anumită sumă de bani, pentru o anumită perioadă de timp.

Deoarece aceasta era o mișcare în masă a sute de mii de oameni în timpul dinaintea acestor adunări, era dificil să se găsească adăpost și hrană în orașele de pe drumul spre Ierusalim. Fiecare familie trebuia să pregătească să ia cu ei cât mai multă hrană, precum și un cort în care să se adăpostească.

La prima adunare din an, paștele, era nevoie și de un miel. Obținerea mielului era o parte din pregătirea personală pentru paște a izraeliților. Dacă o familie era mică se aranja să se mănânce mielul de paște împreună cu vecinii. Mai era nevoie și de ierburi amare, pâine nedospită și vin. Era nevoie să se facă pregătiri dinainte atât pentru paște, cât și pentru celelalte două sărbători pe care le observau israeliții la Ierusalim, orașul lor de adunare.

Ei nu trebuiau să vină la aceste mari adunări, sau sărbători, fără o ofrandă pentru Iehova. Ofranda era și ea o parte din pregătirile pentru adunare. „De trei ori pe an, fiecare dintre bărbații tăi să se prezinte înaintea lui Iehova, Dumnezeul tău, în locul pe care îl va alege el: la Sărbătoarea turtelor nedospite, la Sărbătoarea Săptămânilor și la Sărbătoarea Colibelor, și niciunul să nu se prezinte înaintea lui Iehova cu mâna goală. Darul mâinii fiecăruia să fie potrivit cu binecuvântarea pe care ți-a dat-o Iehova, Dumnezeul tău.” – Deut. 16:16,17.

Așa cum israeliții se pregăteau pentru adunările lor cu mult timp înainte, tot așa toți cei ce vor să participe la marele congres internațional al martorilor lui Iehova din vara aceasta trebuie să se pregătească din timp. Trebuie să pună bani deoparte într-un fond special pentru congres, pentru a putea plăti cheltuielile de călătorie până în orașul New York.

Martorii care își dau seama că au mai mult decât suficienți bani pentru cheltuielile pentru congres vor da dovadă de iubire creștină dacă îi ajută financiar pe membrii din adunarea lor, care s-ar putea să nu își permită să participe la congres din lipsă de bani. De ce să nu-i ajutați și pe frații de acasă să participe, așa

cum i-ați ajutat și pe frații din alte țări? Un astfel de ajutor personal ar putea face parte din pregătirile voastre pentru congres. Va face să crească și mai mult fericirea pe care v-o va aduce congresul.

Este bine să discutați unii cu alții de planurile de transport, căci astfel puteți primi sugestii și idei utile de călătorie. Se pot face grupuri. Frații care au nevoie de transport pot fi puși în legătură cu cineva care mai are loc în mașina personală. De ce să facă o mașină călătoria fără să fie plină, dacă sunt mulți care au nevoie de transport? Se pot face pregătiri să se umple fiecare mașină.

Acei delegați care vor să profite de transportul pe care l-a asigurat Societatea trebuie să-și facă rezervări cât de repede posibil. Ar fi neînțelept să se aștepte până în ultimul minut. Deoarece un delegat trebuie să ajungă la și de la orașul în care se ține congresul, prima sa preocupare ar trebui să fie transportul. Odată ce s-a îngrijit de acest lucru își poate îndrepta atenția spre alte pregătiri ce trebuie făcute.

Congresul internațional de la New York este cel mai mare eveniment din anul 1958 al martorilor lui Iehova. Ei simt aceeași nerăbdare ca și cea pe care trebuie să o fi simțit și israeliții, înainte de fiecare adunare a lor de la Ierusalim. Așa cum acele adunări erau o sursă de bucurie pentru izraeliți, tot așa și congresul de la New York va fi o mare bucurie pentru martorii lui Iehova. Nicio persoană care este sănătoasă și poate participa nu va vrea să rămână acasă.

Va fi inutil ca, după terminarea congresului, să ne dorim să fi făcut efortul de a merge și să fi participat la el. Acum, cât încă mai este vreme, e timpul să ne gândim cum să facem să fim acolo. Acum e timpul să ne pregătim pentru acest minunat eveniment.

Actuală

„Cartea Proverbele”, a spus cândva educatorul american William Lyon Phelps, „este mai actuală decât ziarul de azi-dimineață”.

Urmărindu-mi scopul în viață

Relatăta de Charles Eisenhower

Prima oară când am intrat în contact cu martorii lui Iehova a fost în anul 1933, la o fermă din Pennsylvania, S.U.A. Tatăl meu împrumutase cartea *Guvernare* de la învățătorul meu de la școala duminicală. I-a plăcut atât de mult cartea încât, după ce a dat-o înapoi, a venit acasă cu o altă carte intitulată *Harpa lui Dumnezeu*. Își petrecea cea mai mare parte a timpului liber citind aceste publicații.

Într-o zi ne-a spus mie și mamei ce citea. „Cărțile acestea”, a zis, „vorbesc despre împărăția lui Dumnezeu. Ele dovedesc că pământul nu va fi ars și că nu există niciun fel de iad înflăcărat, așa cum ne învață clerul”, și cum fuseserăm noi învățați la biserica luterană.

Ce mi-a spus tata m-a făcut foarte fericit. Deși nu eram decât un băiat de paisprezece ani, nu puteam să înțeleg de ce ar vrea un Dumnezeu iubitor să distrugă această planetă și nu puteam înțelege de ce ar vrea să îi chinuiască pe oameni în foc pentru totdeauna. Pentru mine pământul era un loc minunat. Mergeam deseori prin pădurile din apropierea casei noastre și liniștea și frumusețea pe care le vedeam mă umpleau de încântare. „Ah, dacă întreg pământul ar fi la fel de frumos și de liniștit ca aici”, îmi spuneam. Astfel că ceea ce mi-a spus tata m-a încântat peste măsură. Mi-a dat curaj și speranță și a făcut să îmi crească foarte mult aprecierea pentru Dumnezeu.

La scurt timp după ce a vorbit tata cu noi, eu și mama am început să studiem Biblia cu martorii lui Iehova. Nu a trecut mult și am părăsit biserica luterană, devenind predicatori ai veștilor bune pe care le învățasem ca martori ai lui Iehova. Le-am vorbit mai întâi vecinilor noștri, iar apoi și altora.

Munca de la fermă ne ținea ocupați, însă nu am lăsat-o să ne afecteze serviciul de duminică. În fiecare duminică, cu loialitate, ieșeam să predicăm și stăteam aproape toată ziua. Apoi, seara, călătoream 40 km pentru a ajunge studiul *Turnului de veghere*.

Prima dată când am predicat într-un oraș am fost arestat și dus la secția de poliție. Asta m-a îngrijorat mult, până când am ajuns la secție și am văzut că mai erau și alți martori acolo. Cu toate acestea, predicarea de duminică nu era suficientă pentru mine. Voiam să fac mai mult. În acea perioadă am început să mă gândesc să îmi aleg drept scop în viață pionieratul.

Au trecut, totuși, mai mulți ani până să se întâmple asta. De fapt, sora mea Viola, care s-a opus la început lucrării martorilor lui Iehova, devenise acum ea însăși una și începuse pionieratul. Eu nu m-am botezat decât în septembrie 1938, iar în luna următoare am început să îmi urmăresc scopul în viață ca pionier.

Cu un rând de haine și treizeci de dolari în buzunar, am pornit spre Washington D.C. Acolo am lucrat într-o casă de pionieri mai multe luni. Mai târziu conduceam o camionetă de sunet, după care a urmat viața într-o rulotă și multă predicare în zonele rurale și în sate. De la Washington am plecat în Texas, unde am aflat cum era pionieratul în realitate. În unele zile mergeam la culcare fără să mâncăm nimic. Erau zile când tot ce mâncam erau fructele pe care le primeam în schimbul literaturii pe care o dădeam în ziua respectivă. Însă ne gândeam întotdeauna că vine ziua de mâine, când lucrurile se vor schimba în bine. Aceste încercări ne-au învățat lecții prețioase de credință și despre modul cum se îngrijește Iehova. În Texas am devenit pionier special.

Anul 1940 a fost marcat de probleme, necazuri și încercări. Am fost arestat de mai multe ori și interogat despre statutul meu de slujitor. Chiar și numele meu mi-a făcut probleme. Numele meu de familie este Eisenhower, care se întâmplă să fie un nume nemțesc. Pentru aceasta am fost considerat de către oficialitățile din

Texas un spion al naziștilor. Acest lucru încă mă mai amuză. Acest nume a devenit unul folosit chiar în fiecare casă din lume, după ce Dwight D. Eisenhower a devenit comandantul forțelor aliate din Europa și mai târziu președintele Statelor Unite ale Americii, din care face parte și Texasul.

Cu două ocazii, în timp ce îmi urmam scopul în viață, ca pionier în Texas, mi s-a ordonat de oficialități să părăsesc orașul în douăzeci și patru de ore. Dar am rămas și am continuat să lucrez. Într-o noapte a venit poliția și mi-a spus să părăsesc orașul sau aveau să mă scoată ei afară. Mi-au dat două ore. Tocmai terminam un studiu biblic când s-au întors. Văzând că nu aveam de gând să plec de bunăvoie, m-au dus până la mașina mea, m-au condus până la marginea orașului și mi-au spus să plec mai departe. Am făcut-o, dar spre marea lor dezamăgire m-am întors înapoi, nu singur, ci cu un grup mare de martori cu care am început să lucrez în oraș. S-a format o gloată. Optzeci și nouă dintre noi am fost arestați pentru șaptezeci și două de ore, fără cauțiune. M-au acuzat că aș fi un instigator.

Când eram în închisoare am făcut cunoștință cu o soră încântătoare care, după trei luni, a devenit soția mea. Deoarece nu mai puteam lucra în acel oraș, mi s-a dat altă repartizare. Totuși, în 1942 ne-am întors în acest oraș unde fusesem alungat, atacat de gloate și aruncat în închisoare, și am lucrat în el. Oamenii din oraș ne alungau, femeile fugeau după noi cu măhuri, iar alții ne amenințau. Dar noi am rămas și am continuat să predicăm, iar în cele din urmă am format chiar o mică adunare. De acolo, soția mea și eu am fost repartizați la Dallas, Texas, care a fost o binecuvântare, în comparație cu acest loc.

Noiembrie 1942 este o lună memorabilă în viața noastră, deoarece în acea lună am primit cererile prin care să urmăm Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere, care avea să se deschidă în februarie 1943. Ne-am simțit extrem de nepotriviți pentru aceasta, însă eram recunoscători pentru minunatul privilegiu. Cererile noastre au fost acceptate. Ne-am vândut mașinile și rulota și am pornit spre școală.

Acea a fost prima clasă a Școlii Gilead. Școala era nouă, clasele erau noi, instructorii și studenții erau noi și ei. Totul legat de această școală se întâmpla pentru prima oară. Atât de multe lucruri ne-au fost „îngrămădite” în minte, încât, uneori, ni se părea imposibil să le reținem pe toate. Dar cu timpul ne-am adaptat, iar Gileadul a câștigat un loc foarte drag în viețile noastre. În cele cinci luni scurte de la Gilead am învățat multe lucruri care aveau să ne ajute să continuăm în serviciu.

La trei luni după ce am părăsit Gileadul, eu și soția mea, împreună cu un grup de alți zece misionari, am fost repartizați în Cuba. Am fost primii misionari ai Turnului de Veghere care au plecat din Statele Unite. Lucrurile erau diferite în Cuba. În prima noapte am dormit pe jos. În ziua următoare ne-am adus paturi și ne-am făcut dulapuri din cutii de mere. Nu aveam multe bunuri lumești, însă eram un grup fericit.

După ce am terminat cu aranjatul aveam de predicat. Să ne aventurăm înainte într-o țară atât de neobișnuită a cerut mult curaj și credință din partea noastră. Cubanezii vorbeau o spaniolă extrem de grăbită. Nu înțelegeam niciun

cuvânt din ce spuneau. Din fericire pentru mine, aveam un fonograf și o cuvântare înregistrată în limba spaniolă. La Gilead învășasem pe de rost câțiva termeni teocratici și o scurtă cuvântare în spaniolă, pe care am repetat-o cu destulă iscusință. Astfel, după ce se termina cuvântarea înregistrată, încercam să explic, în spaniolă, pe cât de bine puteam, cu ce ne ocupam. Oamenii se înfiorau când mă vedeau cum mă chinuiam să vorbesc și cum le stâlceam minunata limbă. Dar erau răbdători și buni, ceea ce m-a încurajat foarte mult. Când nu mai știam ce să spun ziceam pur și simplu *adiós* și plecam.

Am luat două seturi de cărți cu mine, unul în engleză și celălalt în spaniolă, ca să conduc un studiu în spaniolă. După un timp am văzut că era mai bine să încerc să uit engleza cu totul și să încerc să gândesc în spaniolă. Am văzut că încet-încet începeam să fac progrese. Acest lucru m-a încântat, fiindcă știam că începusem să învăț limba.

Lucrarea mergea bine. Mai multe persoane cu care am studiat au devenit vestitori. Cuba devenise casa mea. După ce fratele Knorr, președintele Societății Turnul de Veghere, a vizitat Cuba, în 1945, s-a fondat o casă de misionari. Sub noul aranjament care a intrat atunci în vigoare am început să trăim mai bine, să mâncăm mai bine și să putem lucra mai bine. Erau numai 500 de vestitori în Cuba, când am sosit în 1943. După cinci ani acel număr crescuse la 5000. Am avut fericirea de a fi martori la această creștere și de a ne simți părtași la ea.

Fratele Knorr ne spusese că aveam să rămânem în Cuba până când aveau să fie 5000 de vestitori. Având în vedere că se atinsese acest număr, ne-am întrebat dacă avea să ni se schimbe repartizarea. Dar mai repede decât ne-am fi așteptat am primit o scrisoare din partea Societății în care eram întrebați dacă am vrea să mergem în Argentina. Nu era plăcut să ne despărțim de Cuba, fiindcă ne făcusem o mulțime de prieteni dragi. Dar fiindcă ne hotărâsem să facem din pionierat scopul vieții noastre, am mers mai departe.

În 6 octombrie 1948 șase dintre noi au urcat la bordul unui vas și ne-am îndreptat spre noua noastră casă, Argentina. Nu mai e nevoie să vă spun cât de entuziasmați și plini de speranță eram. Acum, după nouă ani în această țară, am devenit o parte a ei. Bem maté, mâncăm *asado* și ne simțim foarte apropiați de oamenii de aici. Am servit peste trei ani de zile ca serv de circuit, vizitând toate adunările din țară. Vestitorii s-au maturizat, iar adunările au crescut la număr. În 1953 am fost numit serv de filială, iar pentru acest privilegiu adăugat îi aduc mulțumiri lui Iehova și mă rog ca El să mă îndrume în această funcție de responsabilitate.

În curând se vor împlini paisprezece ani de când îmi urmez scopul în viață ca misionar pionier. Nu toți au fost ani ușori. Nu vreau să credeți asta. Viața de misionar nu este numai călătorii și greutăți. Sunt și multe probleme, însă ele pot fi depășite dacă aveți credință în Iehova. – 1 Ioan 5:4

Când am început lucrarea de pionierat, în 1938, nu aveam practic nimic din bunurile acestei lumii. Nici acum nu am mult, dar ce am eu nu se poate cumpăra cu bogății lumești. Am pacea minții, bucurie în inimă și o mulțumire autentică – niciuna dintre acestea nu este de mică valoare – iar eu le am pe toate. Glorioasa

comoară a serviciului cu timp integral a devenit tot mai prețioasă pentru mine, cu fiecare an care a trecut. În tot acest timp am acumulat o experiență extrem de valoroasă. Am învățat să mă încred în Iehova și să mă bizui pe organizația Sa, iar speranța dobândirii vieții veșnice, pe care ne-o dă Iehova, arde în mine mai puternic ca niciodată. A fi un serv cu timp integral al Regelui regilor și un membru al societății Lumii Noi este într-adevăr un scop vrednic în viață.

Cu toate acestea, în timp ce stau aici și scriu nu pot să nu mă întreb de ce unii vestitori capabili nu urmăresc serviciul cu timp integral. Speranța mea este ca această experiență a mea să vă inspire să puneți deoparte poverile care vă rețin, să faceți din pionierat scopul vieții voastre – un scop mai glorios decât oricare altul.

Primii creștini au fost pionierii codexului.

Primii creștini foloseau orice mijloace posibile pentru a răspândi vestea bună despre împărăția lui Dumnezeu. Ei au fost, atunci, cei ce au folosit pentru prima oară forma modernă de carte. Sir Frederic Kenyon, a scris referitor la acestea, următoarele, în publicația *Biblia și Arheologia*:

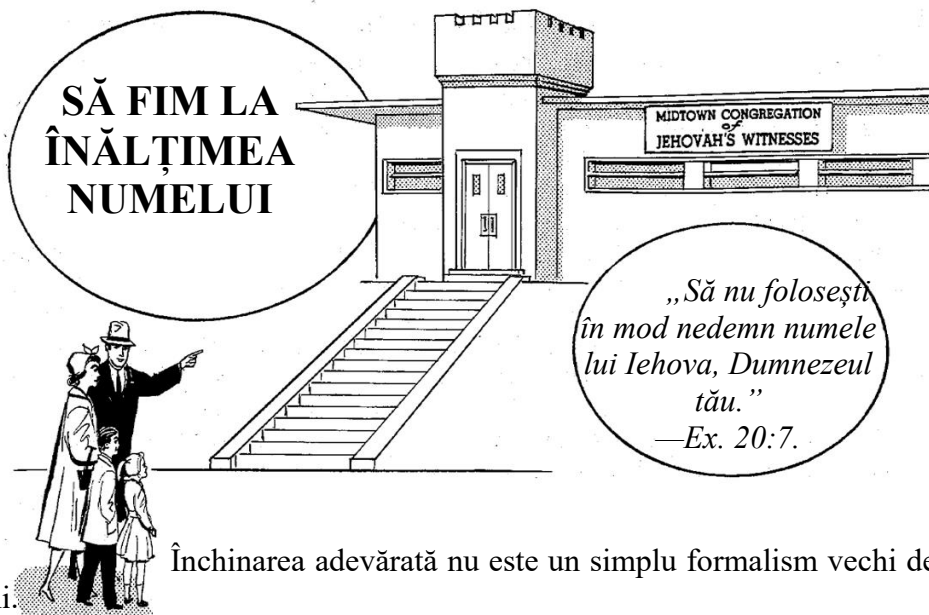
„Mulțumită descoperirilor din ultimii cincizeci de ani știm exact cum arăta o carte grecească din secolul al III-lea î.e.n. încoace. Materialul era papirus, format din măduva plantei de apă cu același nume, care creștea în Nil ... Un sul grecesc depășea rareori, dacă se întâmpla vreodată, o lungime de 9-10 m, iar înălțimea obișnuită era de 20-22 cm. Un astfel de sul, cu un scris de mărime obișnuită, ar fi fost de ajuns pentru un text de mărimea unei evanghelii sau a Faptelor apostolilor.

...

Totuși, descoperirile făcute în acest secol și mai ales în ultimii zece ani, au arătat că societatea și comunitatea creștină au realizat de timpuriu avantajul de a face papirus sub forma a ceea ce se cunoaște ca formă de ‘codex’, care este pur și simplu forma modernă de carte, cu file una după alta, oricâte pot fi puse laolaltă, pentru a forma un volum de mărimea dorită. Pentru a face acest lucru, filele de papirus făcute la început erau puse una peste alta, iar apoi îndoite odată pe verticală, în loc să fie lipite laolaltă în lateral, pentru a compune un sul ...

Din dovezile pe care le avem din Egipt este evident că forma de codex a cărții din papirus, dacă nu a fost efectiv inventată de creștini, a fost cel puțin exploatată mai întâi de ei. În cazul literaturii non-creștine nu s-a găsit niciun codex mai devreme de secolul al treilea, iar chiar și în acest secol nu mai mult de 5% din fragmentele descoperite nu vin de la codice. Așadar, sulul de papirus a fost dominant până la începutul secolului al patrulea.

În cazul literaturii creștine, pe de altă parte, marea majoritate a papirusurilor din secolul al treilea sunt codice, iar exemplele sunt cunoscute ... care datează din prima jumătate a celui de-al doilea secol. Prin această adoptare a formei de codex a fost posibil să se pună laolaltă mult mai mult material decât ar fi putut conține un sul.”

Închinarea adevărată nu este un simplu formalism vechi de sute de ani.

Este vie, progresivă, productivă. „Cuvântul lui Dumnezeu este viu,” spune apostolul inspirat Pavel. (Evrei 4:12) Iar Proverbele 4:18 spun: „Cărarea celor drepti este ca lumina zorilor, a cărei strălucire crește până la miezul zilei.” Trebuie să continuăm să mergem în lumina care înaintea. De aceea, a fi creștin nu este numai o chestiune de a învăța anumite doctrine, a recunoaște ca bun un grup de principii care guvernează viața, și apoi a pretinde mereu titlul de creștin. Nicidecum! Un creștin trebuie să își trăiască credința, să fie progresiv în studiul adevărului și în folosirea acestuia în închinare, și să fie productiv în fapte bune care aduc laudă Dumnezeului său, Iehova.

² Am văzut deja nevoia unei baze scripturale sănătoase pentru convingerile noastre, lăsând deoparte simplele tradiții și filozofii ale oamenilor care privează individul de lumina adevărului. Isus a zis: „Eu sunt lumina lumii. Cine Mă urmează nu va umbla nicidecum în întuneric, ci va avea lumina vieții.” (Ioan 8:12). Când cineva este chemat din întuneric în această lumină minunată, el trebuie să prețuiască valoarea ei suficient cât să continue să meargă în ea, fără să aibă scăpări înapoi în întunericul care înconjoară lumea. (1 Pet. 2:9; Isa. 60:2, AS). Nu poate exista tovărășie între lumină și întuneric.—2 Cor. 6:14.

³ Sunt mulți care au ajuns să își dea seama de marele întuneric spiritual care acoperă lumea și orbește mințile oamenilor; ei au zărit lumina adevărului declarat de către cei pe care Isus i-a identificat drept „lumina lumii,” totuși ei nu se identifică cu acea societate de purtători de lumină ai Noii Lumi. (Mat. 5:14). Ei se străduiesc să păstreze o poziție presupus „neutră.” Când fac acest lucru, ei nu iau în considerare că în acest timp al judecății le este dată ocazia de a afla adevărul și să ia atitudine pentru Iehova Dumnezeu și împărăția Lui dreaptă; ei fac o alegere care înseamnă viață sau moarte. (Deut. 30:15, 16). Poate că ei cred mesajul, dar dacă nu Îl urmează cu adevărat pe Cristos, identificându-se cu El și frații Lui, trupul colectiv al martorilor unși ai lui Iehova, atunci nu au lumina vieții. Nimeni

din Sodoma din vechime, dintre cei care nu a luat măsuri și nu s-a asociat într-adevăr cu Lot și familia lui, ca să plece din acel oraș condamnat, nu a supraviețuit. Nimeni dintre cei care nu au reacționat la mesajul de avertizare transmis de către Noe și care nu au intrat în arcă, împreună cu el și familia lui, nu au supraviețuit atunci aceluși cataclism. „Așa va fi prezența Fiului omului.” (Mat. 24:39). Cât de urgent este ca, în acest scurt timp care a mai rămas, omul să se identifice cu societatea Noii Lumi din noul sistem asemănător cu arca! Scripturile sunt categorice, iar creștinii adevărați sunt recunoscători pentru acest lucru, pentru că nu lasă nicio nelămurire în mintea lor cu privire la ce se cere pentru a căpăta aprobarea lui Dumnezeu.

⁴ Cei din societatea Noii Lumi recunosc drept o îngrijire pentru bunăstarea lor spirituală cerința exprimată la Evrei 10:24, 25: „Să ne interesăm unii de alții ca să ne îndemnăm la iubire și la fapte bune, fără să neglijăm întrunirea noastră, după cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unii pe alții, și aceasta cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie.” Iehova a întins un ospăț spiritual de lucruri grase pentru poporul Lui, ca să îi zidească și să îi întărească pentru încercările de credință cu care se confruntă ei acum și care sunt înaintea lor, într-o măsură chiar mai mare, în timp ce Gog din Magog înaintează pentru atacul lui, într-un efort disperat de a elimina societatea Noii Lumi, cea prosperă din punct de vedere spiritual. Acum este vremea să răspundem la invitația de a lua parte la aceste îngrijiri spirituale, gratuit. (Apoc. 22:17) Cei noi și chiar și alții pot fi de părere că alte interese au tendința de a înlătura acea asociere obișnuită a noii lumi. Este vorba de munca lumească, vizitatori sau alte activități? Atunci citiți cu atenție sfatul găsit la Efeseni 5:15-17: „Vegheați, deci, cu atenție cum umblați: nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți, răscumpărând orice moment prielnic, fiindcă zilele sunt rele.” Da, ne va costa ceva. Se poate să fim nevoiți să renunțăm la alte activități în acele seri. Dar dacă noi, în calitate de creștini, ne-am pus inima la ‘noile ceruri și noul pământ în care va locui dreptatea,’ atunci nu este lucrul cel mai logic de făcut ca să ținem acel interes aproape în minte și să ne călăuzim viața potrivit cu acest lucru? (2 Pet. 3:11-13) „Transformați-vă, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți constata voi înșivă care este voința cea bună, plăcută și perfectă a lui Iehova.” Nu există nicio nelămurire cu privire la care este voința Lui în această chestiune; El a exprimat-o în Cuvântul Lui. Calea creștină rezonabilă este să ne adaptăm viețile după modelul care va merita aprobarea Lui.—Rom. 12:2.

⁵ Întrucât mințile noastre sunt pline cu adevăr, nu putem decât să fim mișcați de dorința copleșitoare de a face cunoscută aprecierea noastră față de Iehova Dumnezeu, pentru nenumăratele Lui expresii de bunătate iubitoare față de făpturile Sale. Ne socotim fericiți că ne numărăm printre slujitorii Lui și să Îi fim devotați în exclusivitate. După cum a spus psalmistul, cu mult timp în urmă, așa răspundem și noi: „Aduceți-i mulțumiri lui Iehova, căci El este bun; căci bunătatea sa iubitoare este veșnică.” Dacă am ezita, ne-am simți ca Ieremia, care a zis cum Cuvântul lui Dumnezeu este ca „un foc mistuitor închis în oasele mele, ... și nu-l pot stăpâni.” (Ps. 136:1; Ier. 20:9, AS). Putem arăta această dorință de a sluji prin

dedicarea noastră lui Dumnezeu, simbolizând acea dedicare prin cufundare în apă, iar apoi să fim la înălțimea acestui lucru prin continuarea împlinirii voinței Sale.

DEDICARE CREȘTINĂ

⁶ Faptul că dedicarea și botezul sunt cerințe divine este stabilit explicit în Biblie. Dăruirea creștină este actul prin care o persoană se pune deoparte, printr-un legământ solemn, fără rezerve și necondiționat, ca să facă voința lui Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos, așa cum este explicată acea voință în Biblie, fiind clarificată prin spiritul sfânt al lui Dumnezeu. Pentru a demonstra corectitudinea unui astfel de act, individul trebuie să se întrebe pur și simplu: ‘Este potrivit ca un om să Îl slujească pe Dumnezeu, oferindu-i devotament exclusiv, și ar trebui exprimarea acestei dorințe să fie făcută către Dumnezeu, prin rugăciune?’ Răspunsul este evident Da! Isus a respins sugestia Diavolului pentru contrariul acestui lucru, zicând: „Lui Iehova Dumnezeul tău să I te închini și numai pentru El să îndeplinești un serviciu sacru.” (Luca 4:8). Cu puțin timp înainte de aceasta, El S-a exprimat în rugăciune către Tatăl Lui, după cum fusese înregistrat, cu mult timp înainte, în Psalmi: ‘Iată! Vin să fac voința Ta.’ (Evrei 10:7-9). El Și-a făcut cunoscută dorința de a oferi un serviciu sacru exclusiv Tatălui Său, Iehova Dumnezeu. Ca simbol al aceluși jurământ de dedicare, El a fost botezat în râul Iordan de către Ioan Botezătorul. (Marcu 1:9). El însuși i-a explicat lui Ioan, care era oarecum șovăitor, că acest lucru era necesar pentru a îndeplini cerințele drepte ale lui Dumnezeu, și însuși Iehova S-a alăturat în mărturisirea aceluși fapt și a deschis cerurile spunând că și-a aprobat Fiul și, prin urmare, calea pe care o urma. (Mat. 3:13-17). Isus a subliniat că cei care vor deveni discipolii Lui vor fi și ei botezați.—Mat. 28:19, 20.

⁷ Cu un precedent atât de clar pentru această cale creștină, ce l-ar putea face pe individ să ezite față de dedicare și botez? Lipsa de iubire creștină matură. Un om care Îl iubește pe Dumnezeu Îi ascultă poruncile. (1 Ioan 5:3). Bineînțeles, acest lucru poate fi influențat de diverse aspecte. De exemplu, unii sunt atât de preocupați cu interese de afaceri sau cu obținerea conforturilor lumii încât le mai rămâne puțin timp. Dacă este așa, acum este momentul să schimbe obiectul sentimentelor lor cu o vedere la viață în noua lume. „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă cineva iubește lumea, iubirea de Tatăl nu este în el; pentru că tot ce este în lume—dorința cărnii, dorința ochilor și etalarea ostentativă a mijloacelor de existență—nu provine de la Tatăl, ci provine din lume. Și lumea trece și dorința ei la fel, dar cine face voința lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna.” (1 Ioan 2:15-17) Biblia se referă la acele lucruri la care tânjesc mulți, precum „puterea amăgitoare a bogăției,” fiindcă a avea bogăție îi dă omului un sentiment fals de siguranță. (Mat. 13:22) Siguranța reală se găsește în iubirea și slujirea lui Iehova.

⁸ Sunt cei care ezită într-un mod neiubitor să se dăruiască lui Iehova pentru că sunt de părere că așa evită o mare responsabilitate și nu vor fi răspunzători pentru aceasta. Ei vor să trăiască în noua lume, dar sunt prea leneși ca să facă ceva în acest sens. „Leneșul dorește mult, dar sufletul lui [nu are] nimic. Sufletul celor

harnici se va îngrășa.” (Prov. 13:4). Ei nu au evitat răspunderea, fiindcă responsabilitatea a venit când li s-a dat ocazia să audă cuvântul lui Iehova. (Ezec. 33:7-9, AS) Prin faptul că se dedică, ei arată că înțeleg voința lui Dumnezeu și sunt dornici să o facă. Prin faptul că se botează apoi, ei nu se obligă mai mult, ci doar demonstrează, prin ascultare, că vorbeau serios când au jurat ascultare necondiționată față de Dumnezeu. Ei arată în continuare tovarășilor lor creștini, după cum au arătat deja, înaintea lui Dumnezeu, că vorbesc serios când spun că vor să Îi slujească lui Dumnezeu. Este un act de ascultare din partea lor, și, în loc să pună o povară și mai grea asupra lor, aduce binecuvântarea lui Iehova, fiindcă ei se ridică la înălțimea jurământului de dedicare pe care l-au făcut deja în rugăciunea lor către Dumnezeu.

⁹ La alții poate fi un sentiment de nepotrivire, o impresie că nu știu suficient cât să le explice altora Biblia, ceea ce îi face să ezite, cu teamă. Dar lipsa în sine este una de cunoștință? Famenul etiopian, amintit în capitolul opt în Faptele Apostolilor, era pregătit să își simbolizeze dedicarea lui Iehova după o discuție cu Filip, într-o plimbare cu carul. Un lepros care a fost curățat de Isus era atât de plin de recunoștință încât nu s-a putut abține și a „început să le dea de știre tuturor despre lucrul acesta și să răspândească vestea peste tot.” (Marcu 1:40-45) Desigur, el nu putea răspunde la toate întrebările celor cu care vorbea, dar știa că acesta era cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată și le putea spune altora unde pot afla mai multe. Poate că nu au primit toate răspunsurile, dar inimile erau pline de recunoștință pentru lucrurile pe care le auziseră și le trăiseră. Ei nu au dat înapoi cu teamă. „În iubire nu există teamă, ci iubirea perfectă alungă teama, pentru că teama este o piedică.” (1 Ioan 4:18). Nu doar un cap plin cu răspunsuri, ci și o inimă plină de dragoste este ceea ce îl împinge pe om asculte poruncile lui Dumnezeu. Dacă vrem să dobândim viață în noua lume, atunci trebuie să avem acel fel de iubire. „Să-l iubești pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată forța ta și cu toată mintea ta, și ‘pe aproapele tău ca pe tine însuși.’ ... ‘Continuă să faci asta și vei primi viață.’” —Luca 10:25-28.

SĂ ÎNDEPLINIM UN SERVICIU EFICIENT

¹⁰ Creștinilor din acest timp al sfârșitului li se dau instrucțiuni pentru serviciu la Matei 24:14: „Această evangheliie a împărăției va fi predicată în tot pământul locuit, ca o mărturie pentru toate națiunile, iar apoi va veni sfârșitul împlinit.” Toți care ascultă, cu iubire, de Cristos, socotesc că este un privilegiu să ia parte la această slujire. Prin participarea la activitatea de propovăduire a Împărăției ei „îi oferă lui Dumnezeu o jertfă de laudă, rodul buzelor care mărturisesc deschis numele Lui.” (Evrei 13:15) Aceste jertfe nu pot fi prezentate întâmplător, ci într-un fel care este vrednic de Dumnezeu, în al cărui serviciu sunt oferite. Cu toate acestea, gradul de acceptare al serviciului cuiva nu este stabilit prin comparație cu cel al fraților lui; el se determină în comparație cu ceea ce poate face el. Isus a arătat că văduva săracă ce dăduse numai doi bănuți, de foarte mică valoare, la templu, dăduse mai mult decât cei bogați, fiindcă ea dăduse „tot ce

avea.” (Marcu 12:44). Cât de important este ca și noi să dăm totul când ne prezentăm jertfa de laudă lui Dumnezeu!

¹¹ Isus Cristos a arătat ce altceva face ca serviciul cuiva să fie pe placul lui Dumnezeu. „Tatăl Meu este glorificat prin aceasta, ca voi să continuați să dați mult rod și că vă dovediți discipolii Mei.” (Ioan 15:8) Simpla semănare a seminței nu este același lucru cu a da roade. Acea sămânță a adevărului trebuie udată și cultivată și să ajungă la o plantă fertilă, pentru a da roade. Ca rezultat al slujirii noastre, dacă sămânța adevărului prinde rădăcini și este îngrijită până când crește și ea într-o plantă care dă roade, atunci slujirea noastră Îl glorifică pe Iehova fiindcă produce mai mulți laudători. Fiecare adunare și fiecare individ care ia parte la serviciul lui Iehova ar face bine să se oprească și să întrebe: ‘Pot arăta spre roadele slujitorilor dedicați și aducători de laudă ca dovadă a unei slujiri productive, de laudă lui Iehova?’ Pavel a putut, și a zis: „Voi sunteți o scrisoare a lui Cristos, scrisă de noi ca slujitori, nu cu cerneală, ci cu spiritul unui Dumnezeu viu, nu pe table de piatră, ci pe table de carne, pe inimi.” (2 Cor. 3:3) Dacă nu avem o astfel de scrisoare de recomandare, atunci, în loc să continuăm să facem o slujire care este neproductivă în această privință, am face bine să ne analizăm pe noi și serviciul nostru ca să vedem unde se pot face îmbunătățiri.

¹² Isus a subliniat că a doua dintre cele două mari porunci este să îi iubești aproapele ca pe tine însuși. Nu numai că a vorbit despre acest lucru; El l-a și demonstrat. Lui I-a fost milă de gloatele cărora le propovăduia, fiindcă, după cum a zis, „erau jupuite și aruncate încoace și-ncolo ca niște oi fără păstor.” (Mat. 9:36) Inima Lui S-a deschis față de ei, iar acea iubire i-a atras pe cei care aveau o atitudine dreaptă. Așa este și cu cei care sunt discipolii Lui. Ei sunt recunoscuți drept discipolii Lui fiindcă manifestă trăsătura trainică a dragostei. (Ioan 13:35) Cu o preocupare evlavioasă pentru oile Stăpânului ei se întorc acasă de nenumărate ori, îndemnându-i pe locuitori să „se împace cu Dumnezeu.” (2 Cor. 5:20) Este adevărat, poate că au fost alungați cu răceală sau li s-a trântit ușa în față ultima oară când au fost la o casă, dar „dragostea este îndelung răbdătoare și bună ... nu își caută propriile interese, nu se irită. Nu ține cont de răul suferit.’ (1 Cor. 13:4, 5) Și întrucât dragostea este cea care îi face să sune la uși, când fac vizite repetate ei sunt tot la fel de dornici să ajute indivizii să câștige viață în noua lume cum au fost și la prima vizită. Această calitate este cea care îi împiedică să se ferească de teritoriu sau de case unde se poate să nu fi fost primiți cu ospitalitate, în trecut, sau să prefere anumite tipuri de teritorii în defavoarea altora. Ei rămân optimiști când mesajul pe care îl transmit este respins în mod repetat. Dacă au făcut tot ce au putut pentru a-l pregăti și pentru a-l prezenta, ei știu că oile cunosc glasul Stăpânului și răspund, și se bucură când văd înaintea lor dovada clară a lucrării de despărțire care este săvârșită acum, sub îndrumarea Regelui Isus Cristos, prin propovăduirea făcută de frații Lui unși și de însoțitorii lor dintre celelalte oi. (Mat. 25:31-33) Când cineva acceptă adevărul, cât de fericiți sunt ei că au asociat cu ei altă oaie a Domnului! Și când și-au îndeplinit partea în pregătirea și, acolo unde este posibil, în prezentarea mesajului, în loc să fie descurajați, lor li se întărește

credința când văd batjocoritorii, care împlinesc profeta, care resping evanghelia.—2 Pet. 3:3, 4.

ACOPERIREA REPETATĂ A TERITORIULUI

¹³ Timp de aproape patruzeci de ani de când Domnul Iehova și Mesagerul Lui al legământului au venit la templul spiritual pentru judecată, martorii credincioși ai lui Iehova au străbătut țările, în împlinirea viziunii omului îmbrăcat în pânză de in și cu călimara de scriitor lângă el. (Ezec. 9:1-11, AS) În unele orașe și localități au făcut vizite ulterioare la case, de nenumărate ori, poate la fiecare câteva săptămâni. Stăpânii caselor le pot spune că au auzit mesajul, iar clerul religios se plânge că au umplut țara cu doctrina lor despre Iehova Dumnezeu și împărăția Lui. Martorii lui Iehova se întâlnesc în multe locuri cu nepăsare generală sau chiar și opoziție. În vederea acestor lucruri, ar trebui să creadă ei, acum, că lucrarea este terminată?

¹⁴ Puși în fața acestei situații, este recomandat să ne gândim la situația fraților noștri din adunarea din Ierusalim, din secolul întâi. Atât de mult s-a simțit acolo lucrarea de propovăduire încât erau frați care au fost aduși cu forța înaintea Curții Supreme, pentru a doua oară, cu muștrarea aprigă: „V-am poruncit hotărât să nu mai predați în numele acesta, și totuși, iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră, și sunteți hotărâți să aduceți asupra noastră sângele acestui om.” Unii nu au apreciat vizitele repetate la casele lor; dar erau oare apostolii liberi să se retragă din acest serviciu? Nu, dacă voiau să fie creștini adevărați, slujitori ai lui Dumnezeu. Răspunsul lor simplu către curte a fost: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu, ca stăpânitor, decât de oameni.”—Faptele 5:28, 29.

¹⁵ Gândiți-vă la împrejurările care existau în acea adunare. În ziua de Cincizecime, când odată cu revărsarea spiritului sfânt a fost începută o mare campanie de propovăduire în Ierusalim, a fost un grup de 120 de oameni care au primit spiritul sfânt de la Dumnezeu și apoi au pornit în lucrare. Ierusalimul era numirea lor, firește. Cât de mare era? Se pare că Ierusalimul în acea vreme era lung de vreo 1219 m de la nord la sud și lat de vreo 792 m de la est la vest. Acoperea mai puțin de un kilometru pătrat, cu tot cu zona spațioasă a templului. Bineînțeles, cu străzile înguste și casele cu mai multe etaje înghesuite strâns unele de altele, populația era semnificativă. Dar vizualizați situația. În această zonă care poate fi comparată cu vreo șaptezeci și două de careuri de locuit, exista puțin mai mult decât jumătate de careu în care să slujească câte un propovăduitor. Este teritoriul vostru de mărturisire la fel de plin cu slujitori ai Împărăției?

¹⁶ Lucrarea nu s-a oprit. Căci în acea zi de Cincizecime, plină de evenimente, „aproape trei mii de suflete” s-au adăugat numărului lor. Cu acest aflux mare de credincioși, care erau dornici să vorbească adevărul, li s-a dat în sarcină o mărturie imensă. „În același timp, Iehova îi adăuga zilnic pe cei ce erau salvați.” Iar adunarea s-a extins atât de mult încât „numărul bărbaților s-a ridicat la aproximativ cinci mii.” Lucrarea tot nu s-a oprit, ci „cuvântul lui Dumnezeu creștea, iar numărul discipolilor se înmulțea foarte mult în Ierusalim. Și o mare mulțime de preoți au trecut la credință.” (Faptele 2:41, 47; 4:4; 6:7) De ce această

expansiune imensă? Pur și simplu pentru că ei ‘au ascultat mai mult de Dumnezeu decât de oameni.’ Opozanții lor i-au rugat să se oprească. Dintr-un punct de vedere omenesc s-ar fi părut că teritoriul era acoperit prea mult. Dar lucrarea era făcută sub îndrumarea spiritului lui Dumnezeu. Ei au urmat conducerea acestuia, sădind și udând cu hârnicie, iar Dumnezeu a făcut să crească.

¹⁷ Dar nu ar trebui luat în considerare interesul publicului? Ba da, iar atunci martorii lui Iehova pun interesele semenilor lor înainte de interesele lor personale și se întorc, în ciuda refuzurilor pe care le pot primi, în ciuda indiferenței peste care pot da, în ciuda vremii nefavorabile și chiar și a interzicerii lucrării lor și a amenințării cu închisoarea și chiar și cu moartea, dacă mai continuă. Ei știu că doar cei care primesc, de bună voie, semnul în locul inteligenței lor, fiindcă au auzit mesajul și l-au acceptat și au acționat conform acestuia, cu credință, vor supraviețui viitoarei bătălii a Armagedonului. Fiindcă își iubesc aproapele, de aceea îi îndeamnă să „se împace cu Dumnezeu.” Porunca lui Dumnezeu pentru slujitorii Lui din ziua de azi, precum și pentru Ezechiel din vechime, este: „Să le spui cuvintele Mele, fie că vor auzi, fie că se vor feri.” (Ezec. 2:7, AS) Cei care vor răspunde la mesaj și vor primi semnul din partea clasei „omului în pânză de in” sunt descriși ca „o mulțime mare, pe care niciun om nu putea să o numere.” (Apoc. 7:9) Foarte conștienți de acest lucru, niciunul dintre martorii lui Iehova nu ia asupra lui să spună că lucrarea s-a terminat în teritoriul lor, că nu mai sunt oi. Ei sunt bucuroși să continue cu slujirea lor până când Iehova spune că este de ajuns, făcând ‘cetățile pustiite fără locuitor.’—Isa. 6:11, AS.

¹⁸ Martorii lui Iehova sunt foarte conștienți de faptul că nu ei, ci Dumnezeu face să crească organizația Lui. (1 Cor. 3:6) Așadar, când se gândesc cum să își îmbunătățească slujirea, ei nu propun sugestiile de idei și planuri ale oamenilor pentru reunirea persoanelor și pentru zidirea unei organizații uriașe. Organizația este a lui Dumnezeu, și numai cei care sunt atrași către ea, prin El, pentru că sunt persoane asemenea oilor, care Îl iubesc pe El, pe Fiul Lui și împărăția Lui și care au ascultat Cuvântul Lui, în credință, au un loc în aceasta. Întrucât Iehova își face lucrarea prin spiritul Său, cei din poporul Lui sunt nerăbdători să existe dovezi ale funcționării aceluși spirit în slujirea lor, prin aducerea de roade. Dacă nu se întâmplă acest lucru, ei studiază din nou căile și mijloacele folosite de Isus Cristos și se străduiesc să Îl copieze mai îndeaproape. Prin faptul că răspund astfel îndrumării din Biblie, care a fost scrisă sub inspirația spiritului sfânt, ei deschid calea ca spiritul lui Dumnezeu să lucreze mai liber în viețile lor, aducând roade în slujirea lor, roade care Îl cinstesc pe Dumnezeu.

¹⁹ Cei maturi în creștere creștină, prin Scripturi și manifestarea evidentă a favorii lui Iehova asupra servului Său credincios și înțelept, au ajuns să aprecieze că Iehova lucrează cu poporul Său ca o organizație și că spiritul Lui lucrează în legătură cu acea organizație. (Mat. 24:45-47) Prin urmare, când iau în considerare factorii care afectează creșterea în adunare, ei știu că o considerație majoră este răspunsul lor la învățăturile oferite cu regularitate în rubricile *Turnului de veghere*, *Serviciul Împărăției* și a altor publicații teocratice, și prin adunări. Întrucât acel spirit al lui Dumnezeu lucrează în legătură cu organizația, în măsura în care

supraveghetorii, asistenții și slujitorii individuali locali răspund la sfatul care le este oferit prin organizația teocratică, în acea măsură se va deschide astfel și calea pentru revărsarea liberă a spiritului sfânt al lui Dumnezeu. Oricine simte că nu vede rezultate, în măsura în care ar putea, în expansiunea închinării adevărate care le este încredințată, ar face bine să se gândească la acești factori, să alunge orice atitudine negativă sau defetistă și să pună în funcțiune, cu optimism, toate îngrijirile sugerate de organizația teocratică. Dacă sădim și udăm cu hărnicie, urmând instrucțiunile pe care ni le dă Iehova prin Cuvântul Lui și canalul Lui de comunicare, El ne va binecuvânta eforturile cu creștere până când toate oile Lui vor fi strânse în siguranță în societatea Sa a Noii Lumi.

²⁰ Acum, în acest timp de răscruce, când lumea veche sub Satan se apropie de clipa nimicirii sale totale, prin mâna Fiului Executor al lui Iehova, Isus Cristos, este esențial să ne ridicăm la înălțimea numelui pe care îl purtăm, ca martori creștini ai lui Iehova, astfel încât să fim găsiți în favoarea lui Iehova și a Fiului Său. Ca slujitori creștini ai lui Dumnezeu, noi avem un scop în viață, iar acesta este să oferim devotament exclusiv Dumnezeului nostru Iehova. Să nu pierdem niciodată din vedere acest lucru, ci să ne modelăm mereu viețile, ca să fie în conformitate cu el. După ce am pornit pe calea dreptății, să nu ne întoarcem niciodată.

²¹ Dacă ați făcut o dedicare de a-L sluji pe Dumnezeu, atunci lăsați-L să vă îndrume hotărârile. În loc să primiți mai multe obligații care vă vor stăvili în slujirea voastră, mai bine fiți mereu cu ochii în patru pentru a vă folosi de ocaziile de a vă spori cunoștința adevărului și de a accepta alte privilegii de serviciu. Se poate să fiți în stare să vă organizați treburile astfel încât să petreceți mai mult timp în slujire ca vestitor de grupă; dacă este posibil, chiar să vă mutați cu familia într-un teritoriu unde este mare nevoie de ajutor. Dacă este așa, veți vrea să o faceți. Poate că vă puteți organiza viața să puneți mâna pe comoara glorioasă a serviciului cu timp integral, în calitate de pionier, trecând prin Școala Gilead și apoi la serviciul misionar sau la slujirea în calitate de membru al familiei Bethel. După ce ați făcut un pas înainte, hotărâți-vă să vă păstrați privilegiile de serviciu. Este ușor să te dai la o parte și să lași pe altcineva să preia, dar modelul care ne-a fost dat în Biblie este cea a slujitorilor credincioși care rămân lângă lucrarea lor. Nu există nicio înregistrare că Isus ar fi lăsat neterminată o numire de serviciu, cu toate că a fost răsplătit, prin credință, cu mai multe și mai mari privilegii de slujire. Avraam a acceptat o numire de serviciu departe de casă, de la Iehova, când avea șaptezeci și cinci de ani, și a rămas la munca aceea timp de o sută de ani, până când a murit. Fie ca hotărârea fiecăruia asociat cu societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova să imite acele modele de perseverență credincioasă. După ce am început pe această cale, să alergăm cu răbdare cursa care este pusă înaintea noastră, urmând calea luminată de Isus Cristos, cel pe care Dumnezeu îl aprobă.—Evrei 12:1, 2.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce anume arată că un creștin trebuie să fie progresiv în închinare?
2. Ce trebuie să fie evitat de cei care acceptă lumina adevărului?

3. De ce este vital ca cineva să se identifice cu societatea Lumii Noi?
4. Ce punct de vedere trebuie să fie luat față de frecventarea adunării?
5. Care este dorința firească a celui care învață adevărul?
6. Ce anume arată că sunt necesare dedicarea și botezul pentru cel care este la înălțimea numelui de creștin?
7. De ce se rețin unii de la dedicare și botez?
8. De ce acela care Îl iubește pe Dumnezeu nu va dori să evite să facă o dedicare și s-o simbolizeze prin botez în apă?
9. Ce lipsește cu adevărat, atunci când unii se rețin de la dedicare, temându-se că nu știu suficient, și ce scripturi arată că aceasta este așa?
10. Cum trebuie să fie împlinit serviciul pe teren dacă urmează să fie acceptat de Iehova?
11. Care este dovada bună a unui serviciu roditor, și de ce este așa de important acest lucru?
12. Ce calitate demonstrată de Isus și imitată de creștini îi întărește să continue predicarea în ciuda împotrivirii?
- 13,14. (a) Ce situație a apărut în multe locuri, datorită sânguinței în serviciu a predicatorilor? (b) Ce situație asemănătoare a existat în adunarea din Ierusalim din primul secol?
- 15,16. (a) Cât de intens și-au acoperit ei teritoriul? (b) Care au fost rezultatele, și de ce?
17. (a) Cum au arătat martorii lui Iehova o mare considerație pentru aproapele lor, făcând astfel de vizite repetate? (b) Trebuie s-o lase ei mai încet, acum, în teritoriul care a fost acoperit de mai multe ori?
18. Ce anume este necesar, dacă urmează să fie creștere în adunarea creștină și astfel, care este calea de acțiune corectă de urmat?
19. Ce anume va asigura rezultate maxime în serviciul nostru, și de ce?
- 20,21. (a) Cum ne putem organiza să ne extindem serviciul? (b) Ce punct de vedere trebuie să fie luat față de privilegiile de serviciu încredințate în grija noastră?

La pagina 86 a cărții „*Ceruri noi și un pământ nou*”, paragraful 5, se spune de ce nu l-a distrus Iehova Dumnezeu pe Satan Diavolul, Șarpele cel mare, imediat, în grădina Eden, după ce acesta i-a făcut pe Adam și pe Eva să păcătuiască. Apoi paragraful se încheie cu următoarele cuvinte: „Până la timpul acela (adică până la răzvrătirea lui Satan din grădina Eden) nu murise niciunul dintre îngeri și niciunul dintre ei nu fusese ucis; iar Cuvântul lui Dumnezeu arată clar că acest lucru nu trebuie să se întâmple până la ‘războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic’ din zilele noastre.” Înseamnă aceasta că aruncarea

în abis a îngerilor căzuți, în viitoarea bătălie a Armagedonului, se poate înțelege ca fiind o ucidere?

Da, este evident că la asta se referă această afirmație din carte. Satan Diavolul este prințul sau conducătorul tuturor demonilor spirite. Aruncarea lui în abis împreună cu ei va avea loc în timpul punctului culminant din bătălia Armagedonului, ca împlinire a profeției din Apocalipsa 20:1-3, care spune: „Apoi am văzut un înger care cobora din cer cu cheia abisului și cu un lanț mare în mână. El l-a prins pe balaur, șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satan, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în abis și a închis și a sigilat abisul deasupra lui ca el să nu mai inducă în eroare națiunile până nu se vor sfârși cei o mie de ani. După aceea va fi dezlegat pentru puțin timp.”

Aruncarea lui Satan și a legiunilor lui de demoni în abis, la Armagedon, este evident zdrobirea despre care vorbește Iehova Dumnezeu în grădina Eden, când i-a spus șarpelui: „Voi pune dușmănie între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. El (adică sămânța ei) îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Gen. 3:15) Zdrobirea capului unui șarpe înseamnă uciderea lui. Ceea ce le scrie Pavel creștinilor în Romani 16:20 arată că zdrobirea capului „Șarpelui original”, Satan Diavolul, va avea loc în bătălia Armagedonului și aceasta semnifică moartea cestuia. Deși această scriere a fost făcută acum 1900 de ani, totuși apostolul Pavel scrie: „Iar Dumnezeu care dă pacea îl va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre.”

Creștinii unși, cei ce calcă pe urmele Domnului Isus Cristos, sunt o parte a seminței femeii lui Dumnezeu sub ale cărei picioare va fi zdrobit în curând capul „șarpelui original”, Satan. Dintre acești creștini unși mai există doar o rămășiță de câteva mii pe pământ, astăzi, potrivit dovezilor autentice disponibile. Dacă zdrobirea lui Satan sub picioarele lor, de către Iehova Dumnezeu, prin Regele său Isus Cristos, trebuie să aibă loc în curând, atunci aceasta trebuie să fie în apropiata bătălie a Armagedonului, „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic”. Zdrobirea lui Satan sau zdrobirea capului lui și aruncarea lui și a demonilor lui în abis trebuie să fie unul și același lucru.

În capitolul al paisprezecelea al cărții lui Isaia se vorbește în mod profetic despre aruncarea în abis a lui Satan Diavolul, care este atât dumnezeul, cât și regele invizibil al Babilonului antitipic. În acest capitol, ambițiosul rege al Babilonului, care a aspirat la a deveni asemenea Dumnezeului Cel Preaînalt, îl simbolizează pe Satan Diavolul. Începând cu versetul 15, Iehova Dumnezeu spune despre detronarea regelui Babilonului: „Dar vei fi coborât în Șeol, în părțile cele mai adânci ale gropii ... Toți ceilalți regi ai națiunilor, da, toți au adormit în glorie, fiecare în casa lui. Dar tu ai fost aruncat fără să ai un loc de înmormântare, ca un vlăstar detestat - acoperit cu oameni uciși, străpunși cu sabia, care coboară la pietrele gropii, ca un cadavru călcat în picioare. Nu vei fi înmormântat cu regii, pentru că ți-ai distrus țara, ți-ai omorât poporul. Niciodată nu va fi amintită sămânța răufăcătorilor.” – Isa. 14:15-20, *AS*.

Regele Babilonului din vechime a fost de fapt ucis odată cu cucerirea orașului, în 539 î.e.n. Împlinirea acestei profeții la propriu, asupra regelui Babilonului din vechime, prin faptul că acesta a fost ucis, a fost o confirmare a faptului că această profeție se va împlini complet prin aruncarea în abis a lui Satan Diavolul și a tuturor demonilor săi, în bătălia Armagedonului. Faptul că locul unde este ținut Diavolul legat pentru o mie de ani se numește abis nu trebuie să constituie o obiecție la ideea că el este ucis. În Romani 10:6,7, „abisul” este folosit cu sensul de loc al morții din care persoanele sunt readuse la viață. Aici, abisul probabil că înseamnă mormântul de amintire în care a zăcut mort Domnul Isus Cristos, timp de trei zile, și din care a fost înviat prin puterea lui Iehova; căci Romani 10:6, 7 spune: „Dar dreptatea care vine prin credință vorbește astfel: "Să nu zici în inima ta: "Cine va urca în cer?", adică pentru a-l aduce jos pe Cristos, nici: "Cine va coborî în abis?", adică pentru a-l ridica pe Cristos din morți".”

Isus Cristos a fost mort în acel abis timp de trei zile, deoarece Lui îi fusese zdrobit călcâiul de către Șarpele original. Dacă în cazul Său abisul a însemnat locul morții din care El a fost readus la viață, atunci abisul în care îi va arunca El pe Satan Diavolul și pe demonii săi, în bătălia Armagedonului, și îi va închide pentru o mie de ani trebuie, în mod asemănător, să se refere la un loc al morții din care Satan Diavolul și demonii săi vor fi scoși, la sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos, pentru a supune încercării finale omenirea ascultătoare și ridicată, pentru a li se testa loialitatea și integritatea de neclintit. Aruncarea în abis a Șarpelui original, Satan Diavolul, în punctul cuminant al bătăliei Armagedonului trebuie, așadar, să constituie împlinirea profeției din Eden, conform căreia trebuie să aibă zdrobit capul de către sămânța femeii lui Dumnezeu. Putem spune că este vorba de o ucidere.

Nevoia de principii drepte

Moralitatea depinde de principiile religioase drepte. George Washington, primul președinte al Statelor Unite, a simțit acest lucru și a spus în „Cuvântarea de rămas bun pentru oamenii Statelor Unite”: „Să întrebăm pur și simplu: unde este securitatea proprietății, a reputației și a vieții dacă simțul de obligație religioasă părăsește jurămintele care sunt instrumentele investigației în curțile judecătorești? Și să presupunem că moralitatea poate fi menținută și fără religie. Orice concesie i s-ar putea face influenței educației rafinate a minților cu o structură distinctă, atât rațiunea cât și experiența ne interzic să ne așteptăm ca moralitatea națională să predomine în absența principiului religios.”

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

8 iunie: Ce înseamnă să fii creștin? Pagina 272.

15 iunie: Să fim la înălțimea numelui, pagina 279.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

Care este singura modalitate prin care pe pământ poate exista pace și siguranță? P. 260, parag. 5.

De ce nu este suficient doar să crezi că ai religia corectă? P. 261, parag. 1.

Ce arată că majoritatea religiilor creștine nu cred că ele învață despre dragoste? P. 262, parag. 3.

Cum îl poate cinsti un creștin dedicat pe Iehova cu lucrurile lui valoroase? P. 265, parag. 3.

Cum este umplută cu spirit o persoană? P. 267, parag. 3.

Ce anume determină dacă o religie este cea corectă sau nu? P. 273, parag. 3.

De ce nu este suficient să trăiești prin cele Zece Porunci? P. 274, parag. 6.

De ce au creștinii credință în Dumnezeu? P. 276, parag. 12.

Ce este un codex? P. 278, parag. 4.

Ce face o persoană atunci când face o dedicare lui Dumnezeu? P. 280, parag. 6.

De ce nu trebuie să aștepte o persoană până când are toate răspunsurile înainte să poată servi pe Dumnezeu? P. 282, parag. 9.

Când se vor opri din predicare martorii lui Iehova? P. 284, parag. 17.

Vrea Biblia să spună că Satan va fi ucis atunci când vorbește despre faptul că este aruncat în abis? P. 286, parag. 3.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

15 Mai 1958

Nr. 10

Cuprins:

- VĂ GUVERNEAZĂ SUPERSTIȚIA SAU CUNOȘTINȚA? - Pag.337
- DE CE ESTE NECREDINCIOS TINERETUL? - Pag.344
- CE AR TREBUI SĂ SPUNĂ PREDICILE? - Pag.345
- DE CE DIFERĂ CALCULUL EVREIESC AL TIMPULUI - Pag.351
- VIZITELE DIN ZONA PACIFICULUI DE SUD - Pag.355
- ȘI CONDUITA CORECTĂ ESTE O MĂRTURIE - Pag.359
- CUNOȘTINȚA SPORITĂ ADUCE BENEFICII DE DURATĂ - Pag.360
- „IUBIȚI-VĂ UNII PE ALȚII” - Pag.368
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.370

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, „Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

‘Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate „Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

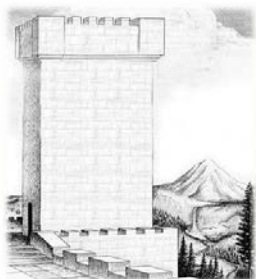
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in “The Watchtower” for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt’s version
Da – J. N. Darby’s version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham’s version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser’s version	Yg – Robert Young’s version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

VĂ GUVERNEAZĂ **SUPERSTIȚIA** SAU CUNOȘTINȚA?

„Dar cărarea celor drepti este ca lumina zorilor, a cărei strălucire crește până la miezul zilei. Calea celor răi este ca bezna: ei nu știu în ce se tot poticnesc. Fiul meu, ia aminte la cuvintele mele. Pleacă-ți urechea la vorbele mele!” - Prov. 4:18-20.

Ați văzut vreodată un copil care se teme de întunericul dintr-o încăpere? Imediat ce se face lumină, toate temerile sale dispar. El vede tot ce e în cameră și știe că nu există nimic care să-i facă rău. Știind toate acestea, el se simte satisfăcut; se simte în siguranță. Am putea spune că este copilăresc ca cineva să se sperie de întuneric, dar, în ziua de azi, milioane de adulți sunt plini de teamă, nesiguranță și superstiție, deoarece se află în întunericul pe care Satan Diavolul l-a adus în această lume. Pavel a descris starea spirituală a celei mai mari părți a omenirii, spunând: „Dumnezeul acestui sistem le-a orbit mintea, ca

să nu poată pătrunde în ea lumina glorioasei vești bune despre Cristos, care este chipul lui Dumnezeu.” Acești oameni cuprinși de spaimă, superstițioși și cu mintea întunecată sunt demni de milă în ochii oricărei persoane iluminate.—2 Cor. 4:4.

² Profetul Isaia a prezis despre zilele noastre: „Întunericul va acoperi pământul, și negura mare popoarele.” (Isa. 60:2, *AV*). De-a lungul secolelor, Satan și-a exercitat influența asupra rasei umane și a avut grijă ca aceasta să creadă multe lucruri ciudate. În orice comunitate din ziua de azi, superstiții ciudate influențează viețile oamenilor. Din ținuturile arctice și până la tropice, putem găsi peste tot superstiții ale lui Satan. Eschimoșii cred în fantome. De asemenea, mulți mai cred în transmigrarea sufletelor, că spiritele se întorc în animale, vânturi, pietre, gheață și apă și că acestea pot fi împlânzite prin ritualuri hoodoo. Pentru a schimba puterea

vântului, aceștia cântă, bat în tobe și urlă împotriva sa, și, ca ultimă soluție, dau foc la mormintele celor morți. Atâta superstiție fără absolut nici un motiv! Deși n-au reușit niciodată să schimbe vântul, superstițiile lor oarbe îi îndeamnă în continuare să o facă.

³ În unele părți ale Groenlandei, când moare un copil, băștinașii îngroapă un câine viu alături de el, pentru a fi folosit de către copil ca ghid către „lumea cealaltă”. Dacă sunt întrebați în legătură cu această superstiție specifică, aceștia răspund doar că „un câine poate găsi drumul oriunde s-ar afla”. — *Enciclopedia Americană*.

⁴ Condiția celor morți e un mare mister pentru multă lume. Credința cea mai răspândită e aceea că oamenii au un suflet nemuritor, iar ideile și superstițiile legate de această credință nescripturale sunt multe și ciudate. Mai ales în Orient, milioane și milioane de oameni cred în ideea trans-migrării sufletului. Dar credința în transmigrație nu e nouă. Egiptenii antici, propunând teoria potrivit căreia sufletul omenesc ar fi nemuritor, credeau că sufletul trecea dintr-un trup în altul. Fără îndoială că obiceiul egiptean de a păstra mumiile pisicilor, crocodililor și a altor creaturi provenea din credința că fuseseră locuite de suflete care într-o bună zi ar putea cere înapoi aceste trupuri.

⁵ De asemenea, Pitagora credea în metempsihoza sau transmigrația sufletelor și, prin urmare, a militat împotriva mâncării oricăror animale, a peștelui și chiar și a ouălor. Dacă strămoșii lui ar fi transmis informațiile date de Dumnezeu lui Noe, acesta ar fi știut că „toate creaturile vii, care se mișcă, să vă servească drept hrană.” – Gen. 9:3.

⁶ Deși milioane de oameni din lumea întreagă ar putea considera aceste practici și credințe drept ridicole, sunt ei oare atât de iluminați încât să nu cadă victime unor superstiții similare? Gândiți-vă pentru o secundă la sutele de milioane de persoane care acum mărturisesc creștinismul și care, totuși, cred sincer în nemurirea sufletului uman și că persoanele dragi lor care au murit suferă în flăcările purgatorului și că acestora le poate fi ușurată suferința numai dacă îi dau bani preotului pentru înfăptuirea anumitor ritualuri religioase. Persoana iluminată de Cuvântul lui Dumnezeu știe că cei care au murit nu sunt în flăcările purgatorului și nici nu sunt în viață altundeva, ci sunt morți, inconștienți și în morminte, așteptând învierea, precum a spus Isus Cristos. Dar cei care au căzut victime ale învățaturii purgatorului prin întuneric și superstiție nu știu că omul este un suflet și că acesta nu are un suflet nemuritor; așa că și-au făcut multe griji și au pierdut sume însemnate de bani. Ce binecuvântare ar fi pentru ei cunoștința exactă din Cuvântul lui Dumnezeu!—Gen. 2:7; Ecl. 9:5, 10; Ezec. 18:4, AS; Ioan 5:28, 29.

⁷ Biblia ne oferă cunoștință exactă de la Dumnezeu. Aceasta ne povestește despre originea omului prin creație. (Gen. 1:27). Evoluționiștii ar putea crede că au o idee mai bună, modernă și la zi, dar timp de secole, multe popoare primitive au crezut în idei greșite asemănătoare, deși fără susținerea așa-zișilor oameni învățați și oameni de știință. De exemplu, unii oameni din Madagascar cred că sunt descendenți ai crocodililor. Prin urmare, aceștia se poartă cu aceste animale ca și

cum ar fi oameni, proprii lor frați. Dacă un crocodil nu omoară pe cineva, nimeni nu-i omoară pe crocodili, oricât ar fi de periculoși. Când se mai întâmplă ca un crocodil să omoare pe cineva, acesta e capturat cu un cârlig cu momeală, i se ține un proces, e condamnat la moarte, e executat, apoi e îngropat în cadrul unei ceremonii ca și cum animalul ar fi făcut parte din familie. Ce superstiție prostească! spunem noi; dar ei cred în ea.—*Prezentarea Africii*, de Carveth Wells.

⁸ Am putea povesti la nesfârșit despre ideile și superstițiile ciudate ce se pot găsi în lumea întreagă. Satan și-a derutat complet supușii întunecați la minte și, astfel, le-a făcut mult rău. Superstițiile sunt dăunătoare omenirii. Superstițiile nu vor conduce niciodată pe cineva la serviciul acceptat al Atotputernicului Dumnezeu și la viață eternă în noua Sa lume. Există o singură cale de a nu fi prins de superstițiile dăunătoare și de credulitate, și aceea e prin dobândirea de cunoștință exactă de la Iehova Dumnezeu. Cunoștința este atât de importantă în viețile noastre încât Iehova spune că oamenii pot pieri din lipsă de cunoștință.— Osea 4:6, 10, AS.

⁹ În ziua de azi există mai multe instituții de învățământ în lume decât au existat vreodată în istoria omenirii. Guvernele pun accent pe programele de educație și construiesc școli noi, chiar și în zone izolate. Dar ce fel de învățare este promovată? Ce fel de cunoștință au oamenii? Nu toate învățăturile sunt benefice. Nu toată cunoștința aduce viață. Nici măcar anii întregi de educație universitară și citirea unor munți întregi de cărți nu vor garanta dobândirea cunoștinței protectoare și dătătoare de viață. Unii oameni, spune Biblia, ‘învăță mereu și, cu toate acestea, nu ajung niciodată la cunoștința exactă a adevărului’.—2 Tim. 3:7.

¹⁰ Iehova Dumnezeu a dat Biblia pentru ca omul să câștige cunoștință exactă și lumină. Dar există multe piedici care îi împiedică pe oameni. Guvernele comuniste se împotrivesc predării învățăturilor Bibliei. În unele țări, Biblia nu este disponibilă oamenilor, în general. Dar una dintre cele mai mari piedici din calea oamenilor, care îi împiedică să câștige cunoștință exactă, este religia falsă. Nenumărați preoți își pun superstițiile și tradițiile mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu, susținând în mod fals că îl reprezintă pe Dumnezeu și, în același timp, reținând adevărata cunoștință despre Dumnezeu de oameni. Aceste persoane din cler sunt în clasa celor pe care i-a judecat Isus Cristos, spunând: „Vai de voi, buni cunoscători ai Legii, pentru că ați luat cheia cunoștinței. Voi înșivă n-ați intrat, iar pe cei care intrau, i-ați împiedicat!” (Luca 11:52). Liderii creștinătății au Biblia la dispoziție și vorbesc despre Dumnezeu. La fel ca evreii din vechime, „au zel pentru Dumnezeu, dar nu potrivit cunoștinței exacte, fiindcă n-au cunoscut dreptatea lui Dumnezeu, ci au căutat să și-o stabilească pe a lor și astfel nu s-au supus dreptății lui Dumnezeu.” (Rom. 10:2, 3). Aceștia nu se vor smeri pentru a învăța de la Dumnezeu, prin Cuvântul Său. În mod egoist, aceștia caută să-și impună propriile idei religioase false, o cunoștință falsă. Unii dintre ei se poate să fi devenit atât de superstițioși încât să fie convinși că au dreptate. Dar a crede că ai dreptate nu înseamnă că ai dreptate și că ești în acord total cu principiile lui Dumnezeu. Dumnezeu spune: „Există o cale ce i se pare dreaptă omului, dar la capătul ei sunt căile morții.” (Prov. 14:12) Acești oameni, care resping adevărata

cunoștință a lui Iehova, sunt cei despre care a profetit El la Osea, 4:6, 10 (AS): „Poporul Meu piere din lipsă de cunoștință. Fiindcă ai respins cunoștința, și Eu te voi respinge ... pentru că nu i-ai dat atenție lui Iehova.”

¹¹ Deși clerul și liderii mondiali cred că dețin multă cunoștință, nimeni nu poate avea cunoștință deplină dacă nu acceptă, cu smerenie, învățăturile lui Iehova, Sursa întregii cunoștințe și a luminii. „Frica de Iehova este începutul cunoștinței.” (Prov. 1:7) Această cunoștință fundamentală a lui Iehova este partea principală, este temelie cunoștinței adevărate.

¹² Există o singură cale de a acumula cunoștință despre adevăr și de a te feri de superstițiile dăunătoare—având acces la lumină. Iehova spune: „Fiule, dacă vei primi cuvintele mele și vei păstra poruncile ca pe o comoară, pentru ca urechea ta să dea atenție înțelepciunii și să-ți pleci inima la discernământ, dacă apoi vei striga după pricepere și-ți vei înălța glasul după discernământ, dacă vei continua să le cauți ca pe argint și vei continua să umbli după ele ca după niște comori ascunse, atunci vei înțelege teama de Iehova, și vei găsi cunoștința despre Dumnezeu. Căci Iehova dă înțelepciune; din gura Lui iese cunoștință și discernământ.”—Prov. 2:1, 2, 4-6.

¹³ Da, cunoștința exactă e asemenea unei comori ascunse. Ce-ar putea valora mai mult decât cunoștința despre Iehova și Cristos, care înseamnă viață veșnică? (Ioan 17:3) Dar comoara trebuie căutată și găsită. Apoi trebuie păstrată. Poate fi chiar mărită sau sporită. Toate acestea necesită un efort din partea noastră. Cum poate fi dobândită această comoară?

¹⁴ Iehova ne-a dat Cuvântul Său, spiritul și organizația Sa. Trebuie să acumulăm cunoștință cu atitudinea potrivită, ca și "copilași", recunoscând cu smerenie pe Iehova și organizația Sa, pe care le folosește El astăzi pentru a împărți hrană spirituală. Ar trebui să avem o atitudine de mulțumire pentru toate îngrijirile făcute prin organizația martorilor unși ai lui Iehova, „servul credincios și înțelept” amintit de Isus la Matei, 24:45. Iehova are propria Sa modalitate bună și propriul scop prin care oferă hrană spirituală așa cum o face. Ceea ce este oferit este bun și trebuie să-l studiem pentru a învăța. Când cineva își dă seama că nu știe totul, și poate fi învățat asemenea unui copil, atunci poate învăța, atunci va dobândi discernământ spiritual. Dacă se simte mândru și înțelept, așa cum fac oamenii lumești care își avansează teoriile în loc să rămână la principiile lui Dumnezeu, atunci nu va înțelege. Iehova nu-i va dărui spiritul Său. Este peste puterea oamenilor mândri ai acestei lumi să înțeleagă lucrurile spirituale. „Dar omul fizic nu primește lucrurile spiritului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu poate să le cunoască, fiindcă trebuie cercetate spiritual. Însă omul spiritual poate să cerceteze toate lucrurile.”—1 Cor. 2:14, 15.

¹⁵ Dar unii ar putea întreba: Oare clerul și alții care pretind că sunt înțelepți nu au Biblia și dau citate din ea? Nu cunosc ei ce spune ea? Există o mare diferență între a cunoaște câte ceva din Scriptură și a avea discernământ spiritual. Când Isus a fost ispitit, Satan i-a arătat că știa ceva din Scripturi și i-a citat câteva texte, aplicându-le complet greșit. Dar Isus a avut discernământ spiritual. Satan nu putea înțelege sensul Scripturilor deoarece nu avea spiritul lui Dumnezeu cu el.

Isus știa cum să folosească Scripturile și le-a folosit foarte bine, rezistând ispitelor lui Satan. Lucrurile spirituale sunt discernute doar de către cei devotați lui Iehova, care îi caută cu umilință comorile și căroră El le dă spiritul Său. „Dar nouă Dumnezeu ni le-a dezvăluit prin spiritul Său, căci spiritul cercetează toate lucrurile, chiar și lucrurile profunde ale lui Dumnezeu.”—1 Cor. 2:10; Mat. 4:1-11.

¹⁶ Se vede, așadar, că Iehova încredințează secretul Său sacru slujitorilor Săi credincioși, și nu înțelepților lumești, care ar încerca astfel să se acopere de glorie pe ei înșiși și nu pe Dumnezeu. Isus Cristos a văzut aceasta și a exclamat cu mulțumire: „Te laud în public, Tată, Domn al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de înțelepți și de învățați și le-ai dezvăluit copilașilor.” (Mat. 11:25). Discipolii săi au primit pricepere deoarece au căutat cu smerenie comoara lui Iehova Dumnezeu. Acest discernământ spiritual nu e ceva obișnuit, pentru a putea fi tratat cu ușurință. Nu e ceva ce se poate cumpăra. Este un dar de la Iehova pentru cei care se apropie de el cu smerenie, care studiază Cuvântul lui Iehova și care își folosesc cunoștința pentru a-L onora. Este o mare comoară ascunsă. Căutați-o cu toții!

STUDIU

¹⁷ Când studiem, motivul nostru trebuie să fie pur, iar mintea, deschisă. Scopul nostru ar trebui să fie învățarea a ceva ce să fie folosit în viitor în slujirea lui Iehova, mai degrabă decât din dorința de ne lăuda cu cunoștința personală, de a ne simți importanți și de a-i face pe toți frații noștri să vină la noi ca să ne putem bate în piept cu mândrie când știm să răspundem unor întrebări scripturale. Cu atitudinea potrivită față de comoara luminii, putem dobândi spiritul lui Iehova, care reprezintă calea spre înțelegerea Cuvântului care a fost scris sub inspirația sa.

¹⁸ Studiul personal este partea de bază a vieții unui adevărat slujitor al lui Dumnezeu. Nu putem trăi fără acesta. Așa cum un om puternic din punct de vedere fizic își menține puterea prin antrenamente regulate, exerciții și hrănire corectă, la fel și omul spiritual trebuie să-și pună mintea la exerciții prin servirea regulată a hranei spirituale. Oricât de ocupați ar fi slujitorii lui Iehova cu slujirea altora, aceștia nu pot să-și neglijeze studiul personal. Pentru puțin timp, poți scăpa înfruptându-te în fugă din hrana spirituală, dar mai târziu, acesta va simți o pierdere. Trebuie pus la o parte timp pentru acest studiu personal, pentru meditare, iar programul trebuie respectat cu grijă.—Deut. 8:3.

¹⁹ Când ne punem jos pentru studiu, haideți să o facem cu mintea limpede, lăsând la o parte alte lucruri pentru moment. La ce vă gândiți acum? Vă concentrați la ceea ce citiți? Sau sunteți preocupat de lucrurile din casă sau de ceea ce veți face mâine? Petreceți timp prețios citind acest articol. Atunci nu este mai înțelept să fiți practic și să asimilați toate lucrurile spirituale prezentate aici? Gândiți-vă la alte lucruri atunci când nu sunteți implicat în studiu teocratic.

²⁰ Acesta e doar un exemplu. Același principiu poate fi aplicat oricăror întâlniri la care participăm pentru studiul Bibliei. Putem cultiva calitatea concentrării. Vom dobândi asta doar fiind mai interesați de ceea ce studiem decât

de orice altceva. Când cineva e foarte interesat de un subiect, concentrarea devine aproape automată. Ne putem cultiva capacitatea de concentrare reamintindu-ne de acest lucru de fiecare dată când începem să studiem.

²¹ În timp ce studiem, haideți să raționăm la ceea ce studiem. Haideți să ne dovedim prin Scripturi că aceste lucruri sunt adevărate. Nu uitați că încercăm să învățăm pentru a ne folosi cunoștințele în viitor și studiem materiale care reprezintă baza pentru ceea ce facem. În Biblie și în publicațiile de studiu biblic ale Societății putem face notițe. Ar trebui să învățăm să alegem cuvintele cheie care răspund la întrebări și chiar le putem sublinia pentru a ne ajuta să ne amintim. Dorința noastră trebuie să fie aceea de a face adevărurile să fie ale noastre, personale, folositoare nouă în slujire.

²² După această concentrare și pregătire a minții pentru a primi și reține cunoștința exactă, puneți în practică ceea ce ați primit de la Iehova. Gândiți-vă la lucrurile învățate și, prin asocierea ideilor, întipăriți-vi-le bine în minte. Apostolul Pavel a spus: „Gândește-te mereu la ce spun: Domnul îți va da discernământ în toate lucrurile.” (2 Tim. 2:7) Nu trebuie doar să vă gândiți la aceste lucruri, ci să și vorbiți despre ele. Scrieți despre ele. Aproape toată lumea are nevoie de repetiție pentru a-și însuși cunoștința exactă. O minunată îngrijire a lui Iehova e reprezentată de întâlnirile regulate la care putem discuta lucrurile spirituale pe care le-am studiat deja și să găsim răspunsuri la întrebări sau chestiuni care ne pun pe gânduri. Pentru binele nostru, luăm parte în mod activ prin oferirea de comentarii. Stând astfel aproape de organizație și ajutându-i pe alții cu studiul lor biblic, noi înșine ne putem umple de cunoștință exactă. Și cu cât folosim mai mult cunoștința noastră despre adevăr, cu atât înțelegem mai multe și avem discernământ spiritual; după cum a arătat Pavel la Evrei 5:14: „Însă hrana tare este pentru oamenii maturi, pentru cei care, prin folosire, și-au exersat capacitatea de înțelegere, ca să deosebească binele și răul.” Această hrană tare este hrana spirituală. Este hrana spirituală tare și a voastră? V-ați însușit-o și voi?

A FACE PE PLAC LUI IEHOVA

²³ Hrana spirituală și cunoștința au fost oferite slujitorilor lui Iehova din plin pentru a ne ajuta să adoptăm o cale care va fi pe placul lui Iehova. Dacă ne-am umplut mințile cu cunoștință exactă, vom ști cum să umblăm înaintea lui Iehova și să-i facem pe plac. La Coloseni 1:9-12, scrie: „Să vă umpleți de cunoștința exactă a voinței sale în toată înțelepciunea și înțelegerea spirituală, ca să umblați într-un mod demn de Iehova, pentru a-i plăcea pe deplin, continuând să dați rod în orice lucrare bună și să creșteți în cunoștința exactă despre Dumnezeu, primind toată puterea, potrivit tăriei glorie Lui, ca să perseverați pe deplin și să fiți îndelung răbdători cu bucurie, mulțumindu-i Tatălui.” Gândiți-vă la aceste cuvinte. Această cunoștință exactă aduce înțelepciune și discernământ spiritual. Acestea trebuie folosite când umblăm înaintea lui Iehova în serviciul lui. Și în timp ce vom aduce roade în serviciul lui Iehova, făcând o treabă bună, vom spori cunoștința exactă despre Iehova. A fi activi în slujire, propovăduind la uși și în case, este un prieten și binefăcător. Prin folosirea cunoștinței spirituale, ne lărgim puterile perceptive.

Avem parte de beneficiul complet al studiului personal pe care l-am făcut. Luați aminte cum se întâmplă asta.

²⁴ Un exemplu e felul în care folosim această cunoștință în serviciul de teren. Înainte de a putea să propovăduim, trebuie să fim pregătiți. La întâlnirile noastre de serviciu și acasă, insistăm ca predicile din Biblie să fie ținute la uși și la vizitele noastre ulterioare. Apoi mergem la casele oamenilor și le ținem predicile. Oamenii ne pun întrebări, iar noi le găsim răspunsul în Biblie, extinzându-ne, astfel, cunoștința noastră. Repetăm principiile lui Iehova și le întipărim și mai adânc în mințile noastre. Mințile noastre capătă o percepție mai ascuțită dacă studiem Biblia în fiecare zi și conducem studii biblice în casele oamenilor. Astfel, aducând roade în slujire, prin folosirea cunoștinței dobândite, ne extindem cunoștința exactă în mod constant. Suntem vii din punct de vedere spiritual.

²⁵ Dimpotrivă, cei care nu sunt activi în serviciul lui Dumnezeu nu-și cresc cunoștința exactă. Chiar dacă stai acasă și citești ore în șir, nu dobândești puteri de percepție prin *utilizarea* cunoștinței. Nu aduci roade în serviciul lui Dumnezeu. Isus a spus că cei care nu aduc roade sunt puși deoparte. (Ioan 15:2) Cei care nu-și folosesc cunoștința demonstrează că nu au discernământ și nici cheia acestuia, spiritul lui Dumnezeu. Așa cum a demonstrat Isus la Luca 19:26, dacă nu folosești ceea ce ți-a fost dat, îți va fi luat. Singura cale de a crește în cunoștință exactă, de a avea discernământ spiritual și înțelepciune este să aduci roade constant în serviciul lui Iehova.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care este starea spirituală a multor oameni, și de ce?
- 2,3. Care sunt câteva din credințele ciudate susținute de popoarele din zona Arctică?
- 4,5. Cum a dus la învățături și idei ciudate lipsa cunoștinței despre starea celor morți?
6. (a) Care este o dovadă despre ignoranța din creștinătate despre Satan? (b) Care este adevărata stare a celor morți și cum ați dovedi lucrul acesta din Biblie?
7. Cum se compară relatarea din Biblie despre originea omului cu unele teorii ale oamenilor?
8. Prin ce mijloace se poate elibera cineva de superstiții dăunătoare?
- 9,10. (a) Este suficient să mergi la o școală pentru dobândirea cunoștinței exacte? (b) Care sunt unele piedici în dobândirea cunoștinței exacte? (c) De ce este necesară cunoștința, nu doar sinceritatea?
11. Care este singura bază pentru cunoștință completă?
- 12,13. (a) La ce sursă trebuie să mergă oamenii pentru cunoștință adevărată? (b) În ce moduri este această cunoștință precum o comoară?
14. (a) Ce mijloace a furnizat Iehova pentru răspândirea cunoștinței adevărate? (b) Care oameni pot dobândi această cunoștință exactă?
15. De ce este atât de important discernământul spiritual?
16. Cine dobândește discernământ spiritual?

17,18. De ce este necesar studiul și care trebuie să fie atitudinea noastră față de acesta?

19,20. Cum are legătură concentrarea cu studiul plin de succes?

21. Cum poate trage cineva foloase de pe urma timpului petrecut în studiu?

22. Cum are legătură folosirea cunoștinței exacte cu dobândirea discernământului spiritual?

23,24 (a) De ce să devenim plini de cunoștință exactă? (b) Ce beneficii rezultă de pe urma folosirii cunoștinței în serviciul de teren?

25. Ce rezultă pentru aceia care nu-și întrebuințează cunoștința în servirea lui Dumnezeu?

DE CE ESTE INDEPENDENT TINERETUL?

Astăzi, tineretul este obiectul unei mari cenzuri. Dar s-ar putea foarte bine întreba dacă felul de a fi a tinerilor moderni nu este pur și simplu recolta pe care au semănat-o părinții lor.

În articolul care a apărut în numărul din 11 ianuarie 1958 al ziarului *The Mirror News*, din Los Angeles, se poate vedea că unii tineri cred că acesta este cazul. Acesta a fost un raport despre o rezoluție întocmită de 3 400 de tineri adepți ai bisericii metodiste, ce reprezentau o mie de colegii și universități. În această rezoluție ei au dat un răspuns acuzației conform căreia tineretul de astăzi ar aparține unei „generații independente”. Ei au spus:

„Biserica nu ne-a chemat la Domnul ei sau misiunea ei suficient de clar încât să ne facă să răspundem ... Noi, studenții am fost etichetați ca fiind o ‚generație independentă’. Noi recunoaștem că este adevărat, însă protestăm împotriva înțeleșului conform căruia suntem independenți din cauza indiferenței sau cu bună știință. Dimpotrivă, cei mai mulți dintre noi suntem profund preocupați de lipsa noastră de ocupații, iar mulți dintre noi chiar caută o cauză căreia să-i putem fi loiali fără rezerve.

În rezoluția lor, studenții au mers până acolo încât au spus că însăși biserica ce i-a muștrătat pentru lipsa lor de angajamente „se dovedește a fi principalul lucru care împiedică angajamentele ... și ea însăși este un obstacol principal în acest sens. Poate că suntem tăcuți și retrași, dar nu suntem ușor de amăgit. Credem că biserica, în starea în care se găsește ea acum, nu este demnă de viețile noastre.”

Într-adevăr, cum pot fi tinerii inspirați să facă un angajament înaintea lui Dumnezeu când văd că liderii lor religioși urmează o cale a materialismului,

amestecându-se în politică și fiind confuzi și nesiguri cu privire la ce este religia adevărată? Așa cum a prezis Cuvântul lui Dumnezeu, conducătorii religioși au căzut de la credință. – Ier. 5:31, AS; 1 Tim. 4:1

Totuși, astăzi există un grup de creștini care se ridică la înălțimea cerințelor scripturale. Aceasta merită angajamentul tinerilor, dacă aceștia sunt dispuși să plătească prețul, ‘să vândă tot ce au și să urmeze exemplul lui Isus Cristos’. Dacă acești tineri, într-adevăr și cu sinceritate, „caută cauza căreia să-i ofere loialitate fără rezerve”, mai devreme sau mai târziu ei vor intra în contact cu acest corp de creștini. Unul dintre motivele pentru care se publică această revistă este acela de a-i ajuta să facă acest lucru.

CE AR TREBUI SĂ SPUNĂ PREDICILE?

Mai mulți oameni ca niciodată ascultă predicile. Dar spun predicile populare ceea ce ar trebui să spună?

„MARILE predici sunt o pacoste în nouăzeci și nouă de cazuri din o sută,” a zis odată un preot american, Henry Ward Beecher. „Sunt ca niște turlle fără clopote; lucruri atârinate sus în aer, slujind ca ornament, atrăgând priviri, dar neadăpostind pe nimeni, neîncălzind pe nimeni, neajutând pe nimeni.”

Din moment ce predicile pot atrage atenția și pot fi numite chiar și „mari” fără să ajute pe cineva, trebuie să ne luăm timp să analizăm predicile pe care le auzim. Acest lucru se va dovedi folositor. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Poporul Meu pierde din lipsă de cunoștință.” (Osea 4:6, AS) Atunci, noi trebuie să fim siguri că obținem cunoștința care ne va feri de nimicire.

Este deosebit de potrivit, de asemenea, să analizăm predicile. Așa-numita renaștere religioasă merge repede, dar tot așa crește și rata criminalității. Bisericile se înmulțesc, principiile morale sunt în decădere. Și auzim expresii precum: „Nelegiuirea prosperă cel mai bine acolo unde turllele bisericii sunt cele mai groase,” și „Păgâni cu strane sătule de predică.” Auzim despre ignoranța incredibilă legată de Biblie; sau, după cum a spus Billy Graham: „Foarte puțini dintre noi știu ceva despre mesajul Bibliei.” Spre ce arată o asemenea stare rușinoasă a lucrurilor? Nu arată spre predici? Căci dacă predicile ar spune ceea ce ar trebui să spună, oamenii sătui de predică ar trebui să cunoască mesajul Bibliei și ar trebui să își ducă viețile în armonie cu principiile morale ale Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu. Este clar că ceva este greșit. Pentru a afla ce, să ne uităm la predicile populare din ziua de azi.

TIPURI DE PREDICI POPULARE

Radioul și televiziunea au făcut predicile renașterii bine cunoscute. Conținutul de cunoștință al acestor predici, dacă le cercetăm cu atenție, este limitat

de obicei la expunerea condiției de păcat a lumii și la cererea făcută oamenilor de a se pocăi și de a-L primi pe Cristos. Din oceanul imens de cunoștință biblică, predica evanghelistului împărtășește doar câteva picături. Se poate spune că scopul evanghelistului nu este de a explica întregul mesaj al Bibliei, că mai degrabă scopul lui este să stimuleze oamenii să meargă la biserică. Dar după ce merg la biserică ce aud oamenii? Mai multe despre același lucru, mai multe despre „pocăința de la faptele moarte și credința față de Dumnezeu.” Aceasta se numește în Biblie „învățătura elementară despre Cristos.” (Evrei 6:1) Predicile populare din ziua de azi, totuși, spun deseori puține chiar și despre doctrina elementară, iar Biblia este neglijată. Predicile cad atunci într-una dintre cele patru categorii principale sau într-o combinație a acestora.

Prima este predica politică. Politica locală, națională și internațională oferă o mulțime de subiecte. Aproape toată lumea a citit în ziare despre vreo predică politică ținută de un cleric. Politica a fost subiectul predicii atât de des în America, încât David Lawrence s-a simțit obligat să scrie într-o revistă de afaceri, *U.S. News & World Report*, despre tendința clerului. „Acesta este momentul cel mai potrivit,” a zis scriitorul, „ca clerul să învețe creștinismul și să nu devină păcătoși ei înșiși în limitele imorale ale politicii din ziua de azi.”

A doua este predica evenimentelor actuale. Ea este asemănătoare cu predica politică, în afara faptului că tratează mai mult probleme sociologice. În ceea ce privește valoarea de cunoștință a acestor predici, Profesorul Marcus Barth de la Facultatea Federală de Teologie de la Universitatea din Chicago spune, vorbind despre întoarcerea la religie în America: „Bisericile sunt pline, dar problema este dacă adunarea aude ceva în predici ceea ce membrii ei nu au citit deja în ziarele de dimineață.”—*Time*, 18 februarie, 1957.

A treia este predica despre chestiuni mărunte amuzante. Aceasta poate trata cea mai recentă carte foarte bine vândută; poate înfățișa gândurile interesante ale vreunui scriitor non-biblic de seamă. Adesea, aceste predici tind mai mult spre distracție decât spre învățare. Predicatorul poate chiar să se comporte în fața publicului la fel ca un artist din televiziune. Ceea ce este izbitor la aceste predici este neglijarea aproape totală a Bibliei. Puținele scripturi folosite sunt întinse în rampe de lansare pentru a sări în piscinele subiectelor amuzante.

În această privință a fost un editorial în revista religioasă *Teologia Astăzi*, din aprilie, 1953, cu titlul „Declinul predicării Bibliei” pe acest subiect. El spunea: „Eclipsa modernă a predicării biblice nu înseamnă numai că predicatorii nu folosesc texte din Biblie; dimpotrivă, textele sunt folosite frecvent, dar sunt adesea atât de mult desprinse din context și silite cu agresivitate să ofere o asemănare cu autoritate biblică a ideilor și sentimentelor care sunt pseudo-biblice. ... O mare parte a predicii este un mozaic de povești interesante sau de anecdote personale. Această predică are țelul de a fi pe plac, de a face oamenii să mai vină. În zilele noastre, predica biblică a suferit.”

Iar George Jeffrey a fost cel care, în lucrarea sa *Warrack Lectures* din 1949, a descris predicile predicatorilor „a căror metodă de pregătire pare să fie căutarea de trei anecdote, punându-le în scris ca trei insule într-o mare omiletică, restul

predicii constând în a înota fără suflare de la una la alta, în speranța vie de a ajunge la țarm în siguranță.” Pline de umor și chestiuni de natură aeriană, multe predici populare seamănă mai mult cu vata de zahăr pufoasă vândută în parcurile de distracții copiilor decât cu hrana spirituală solidă a Cuvântului lui Dumnezeu pentru creștini.

A patra este predica ce este în vogă în ultimii ani. Aceasta este predica de liniște sufletească, predica numită ai-credință-în-tine. Această predică furnizează traiul încrezător și gândirea pozitivă. De obicei ea spune că omul poate realiza orice își dorește cu ajutorul lui Dumnezeu. Arătând spre Norman Vincent Peale ca un exemplu al acestei predicări psihologice, un fost editor al *Secolului Creștin*, Paul Hutchinson, a scris în revista *Life* din 11 aprilie, 1955:

„Predicile lui urmează o singură structură; el singur va zice: ‘Când ai auzit-o pe una, le-ai auzit pe toate.’ Luați subiectele din primele șase predici pe care le-a ținut în acest an și aveți structura: ‘Cheia pentru încrederea în sine,’ ‘Cum să te simți viu și bine,’ ‘Căi de a-ți îmbunătăți situația,’ ‘Rezultate minunate ale atitudinii de credință,’ ‘Viața cu vitalitate veselă,’ ‘Alungă teama din gândurile tale.’ ... El este criticat frecvent de către alți clerici că nu dă multă atenție problemelor sociale și politice.”

IRELEVANTE PENTRU NEVOILE OMENIRII

După ce am analizat tipurile principale de predici populare, ce vom crede? Vom crede puține despre acest lucru—dacă predicile ar fi fost ținute de psihologi, psihiatri, sociologi, politicieni, analiști de știri, critici de cărți și comici de televiziune. Dar nu sunt. Clericii le țin! Ele sunt rostite de oameni care se presupune că predică Cuvântul lui Dumnezeu! Ele sunt rostite de oameni care ar trebui să ofere hrană spirituală, cunoștința de care au nevoie oamenii ca să știe despre scopurile lui Dumnezeu și cum își pot armoniza viețile cu voința lui Dumnezeu, în loc să Îl folosească pe Dumnezeu pentru voința lor. Astfel, predicile populare au pierdut semnificația. Ele au devenit irelevante pentru împărăția lui Dumnezeu, irelevante pentru obligațiile morale ale omenirii, irelevante pentru nevoile celor care caută viața.

Aceasta este o observație pe care clericii nu o fac frecvent. Vedeți afirmația scriitorului-predicator episcopal Bernard Iddings Bell, după cum este însemnată în volumul *Comoara credinței creștine*: „Mai ales din cauza lipsei de credincioșie a clerului față de sarcina profetică, majoritatea creștinilor din vremea noastră nu știu care sunt cerințele lui Dumnezeu sau învățăturile lui Cristos; că creștinismul a devenit nu mai mult decât o formă vagă și politicoasă! Ca atare, este lipsit de înțeles, irelevant. Este timpul ca noi, pastorii, să începem să învățăm din nou în termeni care nu sunt ambigui ceea ce dezvăluie Cristos despre om, de ce civilizațiile ajung în anarhie, de ce viețile personale ajung de obicei la frustrare și nefericire, despre Dumnezeu și ce poate face Dumnezeu în noi pentru a face pământul suportabil! Noi, pastorii, am păcătuit.”

Aici sunt lucruri, într-adevăr, pe care ar trebui să le spună predicile; dar pastorii nu le spun. Oamenii trebuie să știe de ce fărădelegea a preluat controlul

acestei lumi, mai ales din 1914; de ce răutatea a crescut atât de alarmant. Predicile ar trebui să ofere înțelesul din spatele evenimentelor din lume. Predicile ar trebui să explice cu toată claritatea că trăim în „timpul sfârșitului” acestei lumi și de unde știm că este așa. Predicile ar trebui să descopere cauza principală a răutății crescute, că ea este rezultatul unui război din cer în care Cristos și îngerii Lui l-au aruncat pe Satan Diavolul și pe demonii lui în împrejurimile pământului, Așadar, „vai de pământ”! De ce? „Fiindcă Diavolul a coborât la voi cuprins de o mânie mare, știind că nu mai are decât puțin timp.” Acestea sunt lucruri esențiale dacă vrem să înțelegem lumea întoarsă pe dos din ziua de azi. Și totuși, predicile populare, cu toate că petrec mult timp discutând despre răutatea din lume, rareori, dacă nu niciodată, explică principala cauză a nefericirii lumii.—Apoc. 12:7-12.

În cuvintele lui Dr. Albert Schweitzer, „Religia nu trebuie numai să explice lumea. Trebuie să și răspundă nevoii de a da un scop vieții mele.” Dar ce scop clar au dat predicile populare oamenilor? Calea spre reușita lumească prin psihologie și folosirea lui Dumnezeu, da, dar acesta nu este scopul pe care îl are Biblia. Cuvântul lui Dumnezeu arată inutilitatea căutărilor materiale și că singurul lucru care contează cu adevărat este slujirea lui Dumnezeu, ascultarea poruncilor Sale, căutarea de a avea o parte în justificarea numelui Său. Marea problemă din ziua de azi nu este cine va conduce pământul, ci cine va conduce universul: Satan Diavolul sau Iehova Dumnezeu? Aceasta este chestiunea care se va hotărî în curând în favoarea lui Dumnezeu. Binecuvântați sunt cei care intenționează să fie de partea corectă a chestiunii. Pentru a face acest lucru omul trebuie să știe despre împărăția lui Dumnezeu.

PREDICILE AR TREBUI SĂ PUNĂ ACCENT PE ÎMPĂRĂȚIE

Dar cât de multe predici populare spun vreodată ceva despre împărăția lui Dumnezeu ca principala temă din Biblie? Predicile lui Isus puneau accent pe Împărăție. Înainte ca Isus să rostească o pildă, El o introducea adesea cu termenul „împărăția cerurilor,” accentuând astfel că pilda învăța un adevăr despre Împărăție. Așadar, predicile ar trebui să pună accent pe Împărăție, arătând că ea este cerească, dar că va aduce binecuvântări pe pământ; fiindcă trebuie să conducă universul. În loc să arate spre politica coruptă a acestei lumi, predicile ar trebui să arate spre Împărăție, din moment ce Cristos a declarat în mod clar: „Împărăția Mea nu este parte din această lume.” (Ioan 18:36). Mai presus de toate, predicile ar trebui să explice că Împărăția lui Dumnezeu, în mâinile lui Isus Cristos, a fost deja întemeiată în cer, cu războiul rezultat în cer. Aceasta este o veste importantă, de prima pagină! Dar lumea doarme, iar predicile populare o arată.

Predicile ar trebui să învețe oamenii pentru ce se roagă când rostesc Rugăciunea Domnului: „Să vină împărăția Ta. Să se facă voința Ta, precum în cer, așa și pe pământ.” Oamenii ar trebui să știe că se roagă ca să vină împărăția cerească a lui Dumnezeu împotriva acestei lumi și să o distrugă, făcând ceea ce a prezis profetul Daniel că va face împărăția lui Dumnezeu: „Ea va zdrobi în bucăți

și va nimici toate aceste împărății și va rămâne pentru totdeauna.”—Mat. 6:10; Dan. 2:44, *AS*.

Și cât de multe predici populare amintesc vreodată de evenimentul prin care împărăția lui Dumnezeu va distruge această lume rea? De câte ori se referă Biblia la marea lucrare de nimicire pe care o va face împărăția lui Dumnezeu la războiul Armagedonului, numit „războiul zilei cele mari a Dumnezeului cel Atotputernic”? Observați doar câteva dintre numeroasele referiri pe care le face Biblia la această întâmplare: „Ziua mâniei lui Iehova,” „ziua mâniei și a descoperirii judecății drepte a lui Dumnezeu,” „ziua judecății și a nimicirii oamenilor nelegiuiți,” „revelarea Domnului Isus din cer cu îngerii Săi puternici într-un foc năprasnic, când va aduce răzbunare peste cei care nu-l cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de vestea bună despre Domnul nostru Isus,” și punctul culminant al „marelui necaz, așa cum n-a mai fost de la începutul lumii până acum, nu, și nici nu va mai fi.”—Apoc. 16:14, 16; Țef. 2:2, *AS*; Rom. 2:5; 2 Pet. 3:7; 2 Tes. 1:7, 8; Mat. 24:21.

Așadar, o predică ar trebui să arate ceea ce va face posibil împărăția lui Dumnezeu—o lume nouă! Biblia vorbește că „potrivit promisiunii sale, noi așteptăm ceruri noi și un pământ nou, iar în ele va locui dreptatea.” Războiul lui Dumnezeu de la Armagedon, prin nimicirea acestei lumi vechi și luarea din cale a lui Satan Diavolul și a demonilor lui, va face loc pentru o lume nouă. Așadar, o predică ar trebui să arate binecuvântările noii lumi, cum vor trăi oamenii de pe pământ în perfecțiune umană, cum Dumnezeu „va șterge orice lacrimă din ochii lor, și moartea nu va mai fi. Nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi.”—2 Pet. 3:13; Apoc. 21:4.

RĂSPUNSUL LA ÎNTREBAREA: CE SĂ FAC?

Și o predică ar trebui să facă și mai multe. Ar trebui să răspundă la întrebarea: Ce să fac? Ar trebui să arate concis obligațiile morale ale omului, cum trebuie să trăiască după principiile morale înalte ale Bibliei dacă vrea să câștige viață în noua lume, fie printr-o înviere din morți, fie prin supraviețuirea la Armagedon. Și o predică ar trebui să stimuleze ascultătorii să trăiască pentru acea lume nouă ascultând de evanghelia Împărăției. Cum? Prin a lua parte la răspândirea mărturiei de avertizare despre care Cristos a prezis că trebuie să fie făcută: „Această evanghelie a împărăției va fi predicată în tot pământul locuit, ca o mărturie la toate națiunile, iar atunci va veni sfârșitul împlinit.” (Mat. 24:14) Înainte de sfârșitul împlinit al acestei lumi la Armagedon, trebuie dată o mărturie cu privire la împărăția întemeiată a lui Dumnezeu și despre ce va face în curând cu această lume rea. Predicile populare nu dau această mărturie.

Atunci, ce să privim? Tocmai ce a observat prelatul britanic H. R. L. Sheppard, fost protopop al Catedralei Canterbury și canon la Catedrala Sf. Pavel, în cartea sa, *Nerăbdarea unui pastor*:

„Sunt silit, cu cea mai mare repulsie, să cred că Bisericile, în mod colectiv, au înțeles atât de greșit mesajul Fondatorului lor ... încât ceea ce supraviețuiește și își face datoria în zilele noastre, prin Biserici, ca și creștinism, este o parodie la ce

a avut de gând Cristos. Bisericile au nevoie de mult mai mult decât reparații de cârpeală. Trebuie să fie neapărat o Societate creștină fondată pe descoperirea lui Isus Cristos; dar dacă acea Societate se dorește a fi în conformitate cu cugetarea lui Cristos, cred că va trebui să fie atât de complet diferită în amploare și perspectivă de orice Biserică ce există astăzi, încât să fie greu de recunoscut ca făcând parte din familia Bisericilor așa cum le cunoaștem noi acum.”

Ce afirmație revelatoare—că dacă oamenii vor să practice creștinismul potrivit cugetării lui Cristos, atunci va fi nevoie de o societate cu mult diferită de bisericile organizate ale creștinătății! Ei bine, atunci, vedem noi oare o societate de creștini care trăiesc potrivit cugetării lui Cristos, propovăduind cugetarea lui Cristos și care sunt atât de deosebiți de bisericile organizate încât chiar acest lucru este uimitor?

Vedem noi oare o societate de creștini ale căror predici explică lumea, explică principala cauză a răutății, explică de ce lucrurile sunt cum sunt în lume?

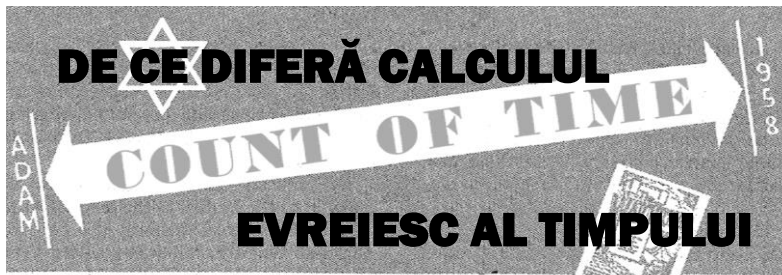
Vedem oare o societate creștină care mărturisește evanghelia împărăției lui Dumnezeu deja întemeiată în ceruri și care răspândește avertismentul apropierii Armagedonului?

Vedem oare o societate de creștini ale căror predici ajută oamenii să trăiască după principiile morale ale Bibliei, ale căror predici îi înștiințează pe oameni cu speranța vieții veșnice pe pământ, în noua lume a lui Dumnezeu, și ale căror predici arată singura cale de supraviețuire la Armagedon, în noua lume a lui Dumnezeu?

Sigur că vedem! Identitatea acelei societăți este evidentă; căci există o singură organizație în lume în ziua de azi care propovăduiește toate aceste lucruri, care face toate aceste lucruri. Aceasta este societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova. La Sălile Împărăției martorilor lui Iehova—și este posibil ca una să fie în cartierul vostru—puteți auzi aceste predici, predici care spun ceea ce trebuie. Nu există nicio colectă, niciun cost pentru voi. Așadar, în cuvintele Bibliei: „Veniți, cumpărați grâne fără bani, și vin și lapte fără preț! De ce să cheltuiți bani pe ceea ce nu este pâine?”—Isa. 55:1, 2, *AT*.

Coincidență

În numărul din 20 ianuarie 1958 al publicației *Sun* din San Berardino (California) au apărut următoarele: „Două bancnote de 100\$ care au zburat în josul străzii E. sunt iarăși în buzunarele doamnei D. W. Glennie din Hemet. Ea reușise să rețină o a treia, în timp ce pleca de la bancă, miercuri, iar o a patra care zburase a fost găsită și restituită în scurt timp de doamna Laura Hodge, 1942 Washington Ave. Cele două bancnote au fost restituite sâmbătă de Dorothy Butler, 775 Base Line, care le-a prins după ce acestea au aterizat pe trotuarul de la intersecția străzilor 3 și E. Coincidență, ambele persoane care le-au găsit sunt martore ale lui Iehova.”

CREȘTINĂTATEA calculează timpul de la ceea se presupune a fi anul nașterii lui Isus, *anno Domini*, A.D. (d.Cr.), „în anul Domnului (nostru), adică, Isus Cristos.” Datele dinainte de acel an sunt denumite î.Cr., „înainte de Cristos.” Musulmanii calculează timpul din anul în care Mohammed a fugit din Mecca, A.H., care este anul 622 A.D. Evreii calculează timpul de la începutul creației, *anno mundi*, A.M., „în anul lumii.” (*Webster*). Pentru a evita recunoașterea subînțeleasă a lui Isus ca Domn sau Cristos, unii, mai ales în rândul evreilor, evită abrevierile î.Cr. și A.D. și folosesc în schimb î.e.n., „înaintea erei noastre,” și e.n., „era noastră,” despre care Noul Dicționar Internațional Webster spune că este același lucru cu era creștină, sau era comună.

Cititorii *Turnului de veghere* au întrebat de nenumărate ori de ce există o deosebire atât de mare în felul în care socotesc evreii timpul și socotirea timpului așa cum a fost publicat în *Turnul de veghere* în 1 aprilie 1951. Conform calendarului evreiesc, au trecut 3760 de ani de la crearea lui Adam până în anul 1 î.Cr., în timp ce calendarul din *Turnul de veghere* a dat 4024 (din toamna anului 4025 î.Cr. până în toamna anului 1 î.Cr.), cu diferență de 264 de ani între cele două. Astfel, evreii spun că anul 1958 este anul 5718 A.M., în loc de 5982 A.M. De ce?

Oricât de ciudat ar părea, cu toate că data de 5718 A.M. pentru 1958 este foarte des întâlnită în rândul evreilor, foarte puțini dintre ei își pun credința în cei 3760 de ani înainte de Cristos, pe care se presupune că se bazează. De fapt, există o mare diferență de păreri printre savanții evrei cu privire la meritele cronologiei biblice. Astfel, Dr. Edgar Frank, în cartea lui *Cronologie talmudică și rabinică* (1956), evită în mod intenționat să discute despre următorii factori foarte importanți și controversați despre data tradițională evreiască. Pe aceștia el îi enumeră ca fiind:

„Dovada preciziei datelor cronologice din Biblie.

„Relația dintre Seder Olam, baza cronologiei evreiești, și datele prezentate în Biblie.

„Contradicțiile dintre datele din cronologia evreiască și istoria antică consacrată.”

Prin urmare, nu este surprinzător să găsim că *Enciclopedia Evreiască* (1925) afirmă într-o notă de subsol: „Dat fiind că temelia cronologiei biblice este încă un subiect de dezbatere, se consideră de dorit să fie prezentate păreri deosebite în articole diferite”, lucru pe care îl face fără să încerce să pună de acord păreri conflictuale.—Vol. 4, p. 64.

Mai concretă este *Enciclopedia Universală Evreiască* (1941), deoarece aceasta spune: „Cronologia biblică nu urmează niciun sistem uniform, ci variază în funcție de scriitorii cărților din care este alcătuită Biblia. Criticii consideră majoritatea acestor date din Tora [Pentateuh] drept mitice. Erele antedeluviene se

pare că sunt derivate din mitologia babiloniană, în timp ce cele ale patriarhilor sunt considerate a fi exagerate.”—Vol. 3, p. 393.

Totuși, există excepții. În contrast izbitor cu scriitorii de mai sus este Dr. Philip Biberfeld. În a sa *Istorie universală evreiască*, Vol. 1, el încearcă să împace perioada tradițională evreiască de 3 760 de ani atât cu cronologia biblică, cât și cu istoria seculară. Se poate spune că oamenii ca el folosesc cu logică 5718 A.M. pentru 1958 A.D. De ce o folosesc alți evrei nu este în întregime limpede. Poate pentru a evita folosirea calendarului „creștin”; sau din cauza incertitudinii; sau din respect pentru tradiție; sau pentru că nu consideră subiectul autenticității ca fiind esențial. Oricum ar fi, va fi de interes să se observe cum s-a ajuns în primul rând la perioada de 3760 de ani și cum Dr. Biberfeld se străduiește să o împace cu cronologia biblică și istoria seculară.

DE LA ADAM LA AVRAAM

Cine este responsabil pentru tradiția evreiască a celor 3760 de ani? Cine a fost primul care a compilat-o? Și cum diferă calculul lui de cel publicat în *Turnul de veghere*, astfel încât să justifice o diferență de 264 de ani? Se știe că data evreiască este produsul lui Jose ben Halaftha, un savant talmudic din secolul al doilea. Denumit Seder Olam („Sucesiunea istoriei lumii”), el apare în *Seder Nizikim* al Talmudului babilonian.

Acceptând raportul Genezei, acest calendar este de acord cu Biblia până în vremea Potopului. În acel punct, compilatorul lui a făcut greșeala banală de a socoti potopul ca venind după ce Noe avea 600 de ani, în timp ce acesta a venit în a doua lună a celui de-al 600-lea an al lui Noe. (Gen. 7:11) Calendarul evreiesc este mai lung cu un an în acest aspect decât ar trebui să fie, deoarece marchează începutul Potopului ca 1656 A.M., în loc de 1655.

Calendarul evreiesc dă apoi anii de la Potop până la nașterea lui Avraam ca fiind de 292 de ani, situând nașterea lui Avraam pe când Terah avea șaptezeci de ani. Dar, conform Genezei de la 11:32 la 12:4, Avraam avea șaptezeci și cinci de ani când a murit Terah, la vârsta de 205 de ani. Prin urmare, Terah avea 130 și nu șaptezeci de ani când s-a născut Avraam. Cum s-a făcut această greșală—una des întâlnită—de șaiszeci de ani? Din cauza interpretării greșite a Genezei 11:26, care spune: „Când Terah avea șaptezeci de ani i s-au născut Avram, Nahor și Haran.”

Observați că acest text nu afirmă în mod explicit că Avraam s-a născut când Terah avea șaptezeci de ani, ci doar că Terah a devenit tatăl a trei fii după ce a ajuns la șaptezeci de ani. Când exact s-a născut fiecare dintre cei trei fii nu este precizat în text, dar din alte texte reiese că Avraam s-a născut când Terah avea 130 de ani. Faptul că Avraam a fost menționat primul nu înseamnă neapărat că el a fost primul născut. El a fost menționat primul, fără îndoială, datorită importanței sale, dat fiind faptul că fusese ales de Iehova. (Astfel, și Iacov este menționat înaintea fratelui său, cu toate că Esau era mai mare.) În acest punct, calendarului evreiesc îi lipsesc cincizeci și nouă de ani, dând nașterea lui Avraam în 1948 A.M., în loc de 2007 A.M.

DE LA AVRAAM LA ERA NOASTRĂ

Calendarul evreiesc spune apoi că au fost 500 de ani de la nașterea lui Avraam până la exodul din Egipt. Totuși, Avraam avea șaptezeci și cinci de ani când Dumnezeu a făcut legământul cu el, după cum este însemnat la Geneza 12:1-4. Iar altă mărturie scripturală (Ex. 12:41; Gal. 3:17) arată că au trecut 430 de ani

între facerea acestui legământ și facerea legământului legii, chiar după Exod. De aceea, nu putem trage concluzia altfel decât că de la nașterea lui Avraam la Exod au fost 505 ani (75+430), nu 500 de ani. Identificând această deosebire, găsim că sunt admiși 210 ani, conform calendarului evreiesc, pentru israeliții în Egipt, pe când trebuie să fi fost 215. În acest punct, calendarul evreiesc mai pierde încă cinci ani, specificând data Exodului drept 2448 A.M., în loc de 2512 A.M. (1513 î.Cr.), un total de șaiszeci și patru de ani lipsă.

La socotirea a 480 de ani întregi de la Exod până la zidirea templului lui Solomon, calendarul evreiesc câștigă, dar și pierde, un an. (1 Regi 6:1) Cum așa? În sensul că este vorba despre un numeral ordinal, anul al 480-lea, nu unul cardinal, 480 de ani. Aceasta înseamnă că numai 479 de ani s-au scurs între cele două evenimente în discuție. Din această pricină, altă greșeală destul de frecventă, calendarului evreiesc îi lipsesc șaiszeci și trei de ani, specificând începutul templului lui Solomon drept 2928 A.M., în loc de 2991 A.M. (1034 î.Cr.).

Ajungând la perioada următoare de timp, numărul de ani cât a ținut „primul” templu, sau templul lui Solomon, pe care îl admite calendarul evreiesc, este de 410 ani, pe când el a ținut 427 de ani, potrivit domniilor diferiților regi ai lui Iuda, după cum este înregistrat în cele două cărți ale Regilor. Această lipsă de șaptesprezece ani face să lipsească optzeci de ani din calendarul evreiesc până în acest punct. Totuși, el recunoaște perioada de pustiire ca fiind de șaptezeci de ani, astfel încât lipsa celor optzeci de ani se aplică și pentru data pe care o dă pentru întoarcerea evreilor din Babilon: 3408 A.M., în loc de 3488 A.M. (537 î.Cr.)

Ultimul număr cuprins în calendarul tradițional evreiesc se referă la cât a ținut al doilea templu, care este datat de la întoarcerea evreilor exilați din Babilon și până la distrugerea lui în 70 A.D. El spune că a fost o durată de 420 de ani. Totuși, există multă confuzie printre erudiții evrei cu privire la faptul dacă rabinul Halafta, întocmitorul calendarului, a datat cum trebuie distrugerea celui de-al doilea templu. Din cauza lipsei a doi ani unii spun că el ar fi greșit cu doi ani; alții spun că el a considerat anul creării lui Adam ca fiind 3 A.M., în loc de 1 A.M. În orice caz, trebuie adăugați doi ani, fie înainte de crearea lui Adam, fie la perioada de la întoarcerea evreilor din Babilon la anul 1 A.D., pentru a ajunge la cei 3760 de ani tradiționali înainte de era noastră. Prin urmare, această ultimă perioadă cuprinde 353 de ani. Întrucât 537 î.Cr. este o dată fixă, rezultă că aici calendarului tradițional evreiesc îi lipsesc 184 de ani în total. Aceștia, adăugați la lipsa anterioară de optzeci de ani, ne dă un total de 264 de ani, după cum am remarcat mai devreme.*

O ÎNCERCARE SINCERĂ, DAR ZADARNICĂ

După acum am menționat mai devreme, Dr. P. Biberfeld afirmă că a armonizat cronologia tradițională evreiască de 3760 de ani înaintea erei noastre atât cu Biblia, cât și cu istoria seculară. Cum încearcă el să facă acest lucru? Și reușește? Nu, nu reușește, după cum vor arăta următoarele.

Întrucât este de acord cu cronologia tradițională evreiască până la vremea intrării evreilor, sau mai degrabă a izraeliților, în țara Canaan, până în acel punct cronologiei lui îi lipsesc deja șaiszeci și patru de ani, după cum am văzut mai devreme. Apoi, el se opune celor 480 de ani (479+), despre care se spune în 1 Regi 6:1 că au trecut între Exod și zidirea primului templu. După el, nu trăiseră destule

generații—după cum este specificat în genealogia lui David—pentru a justifica o perioadă atât de lungă de timp, și astfel trage concluzia că scriitorul Regilor se referea la moartea lui Iosif, care a avut loc cu 140 de ani mai devreme. În loc de 479 de ani, el calculează doar 341 de ani, o lipsă de 138 de ani, calendarul lui fiind în acest punct mai scurt cu 202 de ani.

Are Biberfeld un argument solid aici? Nu, nu are; deoarece, după cum am subliniat anterior în publicațiile Turnului de Veghere, se pare că, din cauza dușmăniei seminței Șarpelui, linia de descendență a seminței femeii a trecut prin multe greutăți pentru a rămâne intactă, un fiu fiind născut adesea când tatăl era foarte bătrân*. Observați, de exemplu, că fiul lui Noe, Sem, s-a născut când Noe avea peste 500 de ani, în timp ce vârsta medie a tatălui în cele nouă generații anterioare era de doar 110 de ani până când se naștea următorul în linie. Apoi, de asemenea, se pare că Terah a avut primul său fiu când avea 70 de ani, dar Avraam i s-a născut când Terah avea 130 de ani. De asemenea, Avraam era cu mult trecut de vârsta în care putea să dea naștere unui fiu când l-a născut pe Isaac, prin puterea spiritului sfânt al lui Dumnezeu. Este interesant de remarcat că s-a sărit peste o generație prin sămânța care se trăgea din Iuda, prin nora sa, Tamar, în loc de unul dintre fiii nevestei sale legitime. (Gen. 38:1-30) S-ar putea da mai multe exemple, dar cele anterioare ar trebui să fie suficiente pentru a arăta că nu există niciun temei pentru a contesta cei 479 de ani dintre Exod și primul templu din cauza puținelor generații listate în genealogia lui David.

Biberfeld dă apoi 385 de ani pentru durata primului templu, în loc de 427 de ani, pierzând astfel încă patruzeci și doi de ani, o lipsă de 244 de ani în total. El recunoaște perioada de pustiire de șaptezeci de ani, dar specifică durata celui de-al doilea templu, sau cea de la întoarcerea evreilor din Babilon până la distrugerea celui de-al doilea templu în 70 A.D., drept o perioadă de 586 de ani. Socotind înapoi de la anul 70 A.D., 586 de ani ne duc la anul 517 î.Cr. Întrucât atât Biblia, cât și istoria seculară s-au unit să dovedească faptul că evreii s-au întors în 537 î.Cr., lui Biberfeld îi lipsesc aici încă douăzeci de ani, ajungând la un total de 264 de ani diferență între cronologia lui și cea a Bibliei. Astfel, se poate vedea că nu a reușit să împace cronologia tradițională evreiască cu Biblia sau cu istoria seculară.

Să recapitulăm. Cele două calendare evreiești care se bazează pe perioade de 3760 de ani înaintea erei noastre, sau a erei creștine, diferă de cel care se bazează pe Biblie și publicat în literatura Turnului de Veghere în următoarele aspecte:

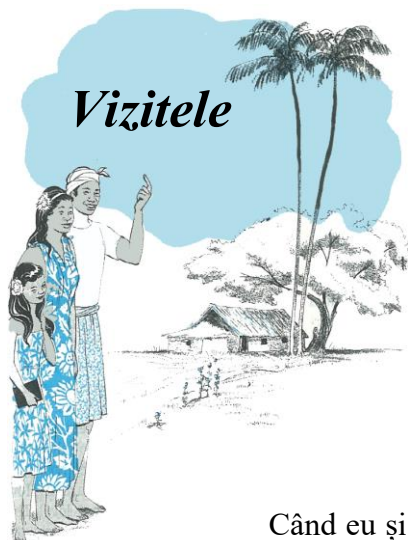
Perioada în cauză	Turnul de Veghere	Halaftha	Dif.	Biberfeld	Dif.
De la Adam la Potop	1655	1656	1	1656	1
Până la nașterea lui Avraam	352	292	60	292	60
Până la Exod	505	500	5	500	5
Până la primul templu	479	480	1	341	138
Până la pustiire	427	410	17	385	42
Până la întoarcerea exilaților	70	70	—	70	—
Până la anul 1 A.D. (toamna)	537	353	184	517	20
Până la anul curent	1957	1957	—	1957	—
Total	5982	5718	264	5718	264

*A se vedea ocrotire, pagina 333.

*În calcularea anilor totali de la oricare an înainte de Cristos până la oricare dată din era noastră nu trebuie doar adăugate cele două cifre laolaltă, ci și să se scadă un an, pentru că nu există anul 0 înainte de Cristos sau era noastră. Astfel, din anul 1 înainte de Cristos până în anul 1 era noastră nu sunt doi ani, ci doar un an. Prin urmare, înseamnă că de la distrugerea templului, în anul 70 era noastră, înapoi 420 de ani ajungem la anul 351 î. C și nu 350 î.C. Este foarte probabil ca unii cronologi evrei să fi trecut cu vederea acest fapt.

Anticlericismul: mort sau adormit?

Spania este una din țările cel mai rigid controlate de catolici din lume. În cartea sa despre Spania, *Jugul și Săgețile*, Herbert L. Matthews spune că Biserica Romano-catolică și Generalul Franco și-au servit unul altuia într-un chip cât se poate de profitabil. Totuși, autorul adaugă: „Dacă Caudillo ar muri mâine, lucrurile ar putea sta rău pentru biserică.”

din zona Pacificului de Sud

De la o familie de pe Insula Pacificului de Sud

În 1951, președintele Societății Turnul de Veghere ne-a vorbit despre marea lucrare care trebuie să se facă în insulele Pacificului. El a spus că prejudecățile și ura oficială fac imposibil ca misionarii Societății să aibă acces pe multe dintre aceste insule.

Când eu și soția mea am auzit aceasta am decis să încercăm să ajungem pe una dintre aceste insule. (Nu vom menționa nume și locuri pentru a proteja interesele teocratice din aceste zone).

Am discutat chestiunea cu fiul și fiica noastră. Ei au fost întrutotul de acord cu ideea noastră – așa că aveam să facem pionierat!

Dintr-o dată, însă, am început să avem tot felul de gânduri înspăimântătoare, cum ar fi: E înțelept să ne angajăm într-o activitate așa strașnică? Cum rămâne cu vârsta și sănătatea noastră? Aveam aproape cincizeci de ani. Poate că ar fi mai bine să lăsăm insulele tinerilor aventuroși. Ne-am mai gândit și: cum rămâne cu copiii noștri, cu educația și viitorul lor? Să lucrăm pe insule ar fi însemnat să renunțăm la slujbele noastre bune, la salariile mari și la economii, precum și la alte lucruri pe care le prețuim. Servul de filială ne-a spus că predicarea pe insule era dificilă, dar și foarte importantă. Ne-am mai gândit o

dată, ca familie, și am decis că da, pionieratul era pentru noi. Aveam să mergem în insule. Dar unde? Ce insulă? Oh, am vorbit despre mai multe locuri. Cu aprobarea Societății, i-am scris unui frate de pe o insulă și l-am întrebat ce era de lucru; putea un australian să dețină pământ, să conducă o fermă, să aibă o afacere? Etc. Am săltat de bucurie când răspunsul a venit cu reclama unei ferme, o mică proprietate de vânzare cu o casă.

Noi încă mai dețineam ferma noastră de 1200 de hectare, care era complet echipată cu cele mai noi utilaje. Ferma mergea bine, însă de la un timp cerea tot mai mult din timpul și eforturile noastre. O ținusem atâta timp numai de dragul copiilor. Dar ne-am întrebat: de ce să vrea ei materialismul acestei lumi vechi? Vroiam să vindem proprietatea. De abia ne-am hotărât să o vindem, că a și fost un cumpărător la ușa noastră. Ne-am înțeles repede asupra prețului și în scurt timp aveam să părăsim Australia și s-o lăsăm în urmă, fără nicio legătură lumească.

Toate dificultățile majore au dispărut una câte una după ce ne-am hotărât. Casa noastră era o căsuță minunată așezată între niște pini mari. Era și mobilată și utilată modern. Văzând cât era de frumoasă, oamenii nu înțelegeau de ce vrem să o vindem. Sincer vorbind, nu a fost ușor. A fost o decizie foarte greu de luat. După ani de curățat pământul, de pus garduri și udat proprietatea, de dus animalele la păscut și adunat fânul, în timp ce făceam planuri pentru bătrânețe și pentru viitoarea prosperitate a copiilor noștri, nu a fost nicidecum ușor să vindem dintr-o dată toate lucrurile pentru care trăisem, sperasem și lucrasem. Nu părea un lucru rezonabil sau înțelept. Știu că nu părea, cel puțin pentru oamenii din lume. Dar noi am făcut-o.

Nu a trecut mult și deja ne luam rămas-bun de la prietenii noștri, rudele noastre, mașina noastră și Australia. De la un munte de lucruri materiale nu am rămas decât cu 25 kg de haine personale – greutatea admisă pe avionul spre insule. Cu mâinile goale, să zicem așa, urma să fim pionieri, ca familie, pentru lumea nouă. Spiritul de misionariat ne-a umplut de entuziasm, ne-a emoționat.

Dar încântarea inițială a dispărut de îndată ce am ajuns în insule. Am trecut prin multe sușuri și coborâșuri. Uneori părea imposibil să mergem mai departe, și totuși ne-am încăpățânat să o facem. Cu toate acestea, acum, cu îndrumarea și mila iubitoare a lui Iehova, nu vrem să mai părăsim niciodată acest teren minunat și gata de seceriș. Aveam de început o nouă fermă, de făcut noi clădiri și de pus garduri, dar cu un alt scop în vedere, și anume să rămânem în insule ca să găsim și să hrănim „alte oi” ale Domnului. Fiul nostru ne-a ajutat cu ferma, iar fiica noastră a trebuit să își termine școala – aceasta prin corespondență, deoarece eram la 60 de kilometri de o școală europeană. Rugându-ne mereu, am încercat să ducem o viață de familie teocratică. Am avut tot mai multe privilegii ca familie, deoarece am reușit să lucrăm împreună, atât la fermă cât și în afara ei. Fiica noastră face în prezent pionierat pe timpul vacanței, ceea ce, bineînțeles, ne aduce mare bucurie.

La început ne-am îngrijit de interesul din teritoriul nostru nerepartizat, inițiind studii biblice, ținute săptămânal la 80 km distanță. Începeam devreme și lucram până târziu. Interesul local a început să crească pe măsură ce se țineau tot mai multe cuvântări publice și lucram din casă în casă. Acum lucrăm mai aproape

de casă, acordându-i mai mult timp programului de hrănire. Vă puteți imagina cum stăteam pe rogojini, pe podea, cu picioarele încrucișate, cu acești oameni iubitori de Biblie, extrem de atenți și cu ochii larg deschiși, în timp ce noi le explicam adevărurile biblice? Ei citesc mult din Biblie și chiar recitesc. Cunoscoți atât de bine Scripturile încât unii dintre ei pot să recite capitole întregi pe de rost, dar au foarte puțină înțelegere. Ei vor adevărul și au iubire pentru el, însă au o mare teamă de religie.

Teama de spiritele moarte face să se mai păstreze și acum vechi practici vrăjitoarești, iar exploatarea din trecut îi face suspicioși și ridică bariere. Inimile noastre jubilează când locuitorii insulei spun că învață adevărul. A fi părtași cu ei la adevăr și a ne bucura de compania lor valorează cât un milion de ferme australiene. Cât de mult iubesc ei destinderea! Și ce iubire! Femeile de aici le invită pe surori să înoate cu ele înainte de începerea studiului. Acestea iubesc din toată inima și voi știți acest lucru.

A face lucrarea lui Dumnezeu ca familie este într-adevăr o cale binecuvântată de a le transmite oamenilor mesajul împărăției. Conducem regulat peste douăzeci de studii biblice. Fiica noastră ține studii cu fetele, fiul nostru cu tinerii, iar cei mai în vârstă apreciază ajutorul celor de-o seamă cu ei pentru a rupe „bariera feminină” printre femeile hinduse. Bucuria noastră crește cu fiecare pas pe care îl fac. În prezent este nevoie urgentă să ajungem la locuitorii educați ai insulei care, la rândul lor, vor putea să transmită vestea bună în propria lor limbă. Mulți vorbesc limbile insulelor, dar nu le pot citi. Ca să poată depune mărturie cu eficiență trebuie să le poată face pe amândouă.

În ce teritoriu mai bun am putea servi? Răsplata noastră neprețuită crește și mai mult când îi auzim pe acești locuitori ai insulei spunând că au ajuns să-l cunoască pe Iehova, când îi auzim numindu-i pe copiii noștri copiii lor pentru că îi iubesc atât de mult pentru adevăr, când vedem că atât interesele Împărăției cât și participarea la întruniri cresc, când îi auzim pe acești minunați oameni spunând: „Copiii mei se vor căsători numai în Domnul”, iar asta după secole de tradiție și căsătorii de tip estic, când îi vedem îndreptând și aplanând conflicte conjugale, când vedem un hindus explicându-i literatura biblică unui educator al școlii duminicale de pe insulă, când vedem analfabeți indieni învățând primele lor cuvinte în limba engleză, numele lui Iehova și cărțile Cuvântului sfânt, când îi vedem studiind în timp ce păzesc vitele pe marginea drumului, după o muncă epuizantă pe câmpurile de orez, când știm că discută despre cât de mare este păcatul idolatriei, despre frumusețea numelui lui Iehova la magazinul local și în alte locuri sau când aud o mamă indiană în vârstă numindu-ne frate și soră și cerându-ne să mergem cu noi pentru a le vorbi oamenilor despre adevăratul Dumnezeu, deși nu poate citi sau scrie în nicio limbă. Ea poate vorbi adevărul în propria ei limbă. Și toate acestea adăugate la neprețuita răsplată că am făcut pasul de a răspunde chemării din Pacificul de Sud. Suntem cât se poate de recunoscători pentru bunătatea lui Iehova.

Sperăm ca umila noastră experiență să trezească în voi dorința de a ieși pe acest minunat teren gata de seceriș. În societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova

trebuie să fie multe persoane gata să răspundă la chemare acolo unde nevoia este mare.

„Legende universale despre un potop”

În cartea lor *Țintă: Pământul*, Allan Kelly și Frank Datchile discută importanța a ceea ce ei numesc „legende universale ale unui potop, de proporții universale”. Ei scriu: „În experiența obișnuită a omului, inundațiile nu sunt atât de des întâlnite încât să genereze o poveste despre o inundație copleșitoare și atotdistrugătoare. În afară de unele părți ale lumii, cum ar fi Japonia, unde valurile tsunami sunt destul de distrugătoare, inundațiile sunt și au fost o amenințare foarte mică la adresa siguranței omului, în comparație cu pericolul animalelor sălbatice, a secetei, foametei, epidemiilor sau chiar și a furtunilor intense din timpul iernii, din regiunile nordice. Atunci de ce ar avea, practic, toate rasele de oameni această legendă despre un mare potop? De ce ar avea o legendă despre un potop popoare care au trăit departe de ocean, în zone uscate ale continentelor, cum ar fi Mexic sau Asia Centrală? ... Este dificil să explicăm de ce a fost ales un potop universal ca metodă de exterminare a omului dacă acesta nu ar fi fost o întâmplare reală. Dacă un astfel de potop nu ar fi fost o actualitate, atunci unele rase ar fi crezut că strămoșii lor răi au fost exterminați de niște erupții vulcanice colosale, mari viscole, secetă, animale sălbatice, uriași sau demoni. Astfel, universalitatea poveștii potopului este unul din cele mai puternice argumente ale existenței sale reale.

„O acuzație cât se poate de condamnabilă ”

Dr. John Knox, profesor de literatură sacră la Seminarul Teologic Union, a comentat cu puțin timp în urmă referitor la religia Creștinătății: „O femeie care a scris într-una dintre revistele noastre naționale, cu câțiva ani în urmă, a remarcat că la începutul carierei ei a abandonat biserica deoarece i se părea că aceasta are prea puțină legătură fie cu primul secol, fie cu cel de-al douăzecilea, ca să fie semnificativă. ... Nu am uitat înțepătura acelei remarci de introducere, hotărârea cu care a părăsit biserica. Poate cineva să nege că afirmația ei este adevărată? Și cine va nega că, în măsura în care este adevărată, aceasta nu este o acuzație cât se poate de condamnabilă? Cu siguranță, criticii ar putea obiecta că avem dreptul să ne așteptăm ca biserica să fie în conformitate cu realitatea măcar într-un punct: dacă nu cu secolul nostru, atunci cel puțin cu primul; dacă nu cu primul, atunci cu siguranță cu cel de-al douăzecilea. Sau, ca să punem problema dintr-un punct de vedere creștin, ce am putea spune în justificarea unui creștinism care a fost atât lipsit de autenticitate, cât și irelevant?” – *Union Seminary Quarterly Review*, Noiembrie 1953.

ȘI CONDUITA CORECTĂ ESTE O MĂRTURIE

Isus a spus cândva: „Pentru aceasta m-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să depun mărturie despre adevăr”. (Ioan 18:37) Conduita corectă este o cale de a depune mărturie despre adevăr, după cum arată și următoarele experiențe din *Cartea anuală a Martorilor lui Iehova* pe anul 1958:

Cândva un „actor slab”

Directorul unei școli din Hawai l-a oprit pe un martor al lui Iehova pe stradă și i-a spus: „R... (un tânăr cu care martorul ținea un studiu biblic în fiecare săptămână) a făcut mari progrese la școală și s-a schimbat remarcabil de mult. Înainte era un actor slab, dar acum le vorbește constant celorlalți elevi despre Dumnezeu și Cristos. De fapt, mi-a vorbit și mie despre noua lui religie. Știam că aveți ceva de-a face cu asta, așa că vă mulțumesc.” Martorul lui Iehova l-a asigurat pe director că nu era vorba despre elev în sine, ci despre adevărul conținut în Cuvântul lui Dumnezeu, în Biblie; acesta a adus schimbarea. La despărțire, directorul a spus că ar dori ca toți băieții din școală să studieze cu martorii lui Iehova. – pag. 177. 178.

Adevărul face elevi exemplari

Unul dintre martorii lui Iehova din Congo-ul Belgian este învățător. El se folosește cât se poate de bine de pauze ca să le spună elevilor lui despre Iehova și scopurile sale. Într-o zi, directorul a venit să-l vadă pe acest învățător în timpul pauzei și, ajungând la clasa lui, a observat că discuta despre religie cu elevii săi, și a plecat fără să-l întrerupă. Mai târziu, i-a spus învățătorului martor: „Mă bucur mult pentru tine, P... . Elevii tăi sunt exemplari. Sunt ascultători, respectuoși și supuși.” – pag. 226.

Adevărul îi transformă pe africani

Mulți angajatori europeni din Africa de Sud apreciază schimbarea în bine pe care o face adevărul despre Iehova în viețile muncitorilor lor africani. Astfel, unul dintre ei a oferit gratuit trei săli mari pentru o întrunire a martorilor, împreună cu lemn de foc gratuit și legume, și a furnizat chiar și transport gratuit pentru a-i aduce pe oameni să vadă filmul Societății de sâmbătă seara. Un alt fermier european a spus că era îngrozit de weekenduri, căci mulți dintre lucrătorii săi africani se îmbătau la sfârșit de săptămână. Dar sosirea unui singur martor al lui Iehova a făcut o mare schimbare. Învățăturile lui au început să-i schimbe pe mulți, bețiile de weekend s-au rărit considerabil, iar majoritatea participau acum la întâlniri de studiu biblic. Dar faptul care l-a impresionat cel mai mult pe acest fermier a fost viața curată a acestui martor, faptul că era o persoană pe care te puteai baza și că predica vestea bună în mod regulat. – pag. 250, 251.

Comportamentul tipic al martorilor surprinde

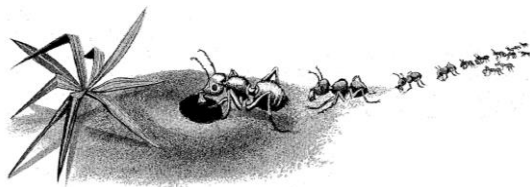
Martorii lui Iehova din Trinidad au închiriat un colegiu hindus, proaspăt renovat, pentru întrunirea lor. Proprietarii, care nu au mai închiriat nimic martorilor până atunci, se temeau de cum va fi tratată frumoasa lor clădire de către martori, așa că au închiriat doar cu condiția ca martorii să repare orice daună cauzată clădirii. Dar, după ce întrunirea s-a încheiat, proprietarii au fost atât de surprinși și încântați de felul în care martorii s-au îngrijit de proprietate, încât au refuzat să primească bani nu numai pentru chirie, ci și pentru curentul pe care l-au consumat.

Calea cea strâmtă este cea dreaptă

O tânără soție dintr-un oraș finlandez a fost impresionată de viața creștinească de familie pe care o ducea un vecin, care era martor al lui Iehova. Ea frecventase o școală religioasă și i-a fost interzis cu strictețe să studieze învățăturile martorilor. Cu toate acestea, exemplul acestui vecin a făcut-o să se întrebe: Nu a spus oare Isus că este strâmtă calea spre viață și puțini o vor găsi; și nu sunt valabile aceste cuvinte în cazul martorilor lui Iehova, mai mult decât al oricui altcuiva? Pe lângă asta, cine mai este atât de persecutat și ridiculizat, și cine își trăiește viața conform principiilor biblice, așa cum o fac ei? A devenit interesată de ei, și, dorind să afle mai multe despre ei, a trimis-o pe fiica ei să întrebe când își țineau întrunirile martorii. A venit la următoarea întrunire și a obținut două ajutoare de studiu biblic: *Aceasta înseamnă viața veșnică* și *Să fie Dumnezeu adevărat*. După două săptămâni s-a întors după mai multă literatură, și s-a inițiat un studiu biblic la domiciliul ei. Câteva luni mai târziu a luat poziție de partea lui Iehova, simbolizându-și dedicarea prin cufundare în apă. Da, conduita corectă este și ea o mărturie a adevărului despre Iehova și împărăția Sa. – pag. 157.

CUNOȘTINȚA SPORITĂ ADUCE BENEFICII DE DURATĂ

DIN 1914 d.Cr., Iehova a ținut deschisă calea, în mod milostiv, ca făpturile de pe pământ să vină la cunoștința Lui și să fie salvate. El a scurtat necazurile împotriva lui Satan și a permis un timp în care să se poată distribui, din belșug, hrană spirituală. Dar apoi va veni timpul greutății, când calea se va închide. (Mat. 24:20-22) Știind acest lucru, noi vedem cât este de important ca toți să capete cunoștință exactă și să fugă de superstițiile lumii întunecate. Este un timp pentru a acumula cunoștință, precum furnicile care strâng hrană, din belșug, în timpul verii. Nechibzuiții care nu strâng acum cunoștința exactă sunt precum greierii din proverb care au apucat calea ușoară în timpuri de belșug și nu

s-au gândit la viitor. Deodată vine iarna și nenorocirea pentru cei nepregătiți. „Dute la furnică, leneșule; uită-te la căile ei și fii înțelept. ... ea își pregătește hrana vara și își face provizii la seceriș. Până când vei sta culcat, leneșule?”—Prov. 6:6-9.

² Cu toate că un om poate avea ceva cunoștință despre Biblie și poate că ia parte în serviciu, el este înțelept doar dacă ascultă în continuare cuvintele lui Iehova și astfel continuă să sporească cunoștința pe care o are. Scripturile au fost scrise pentru ca „înțeleptul să asculte și să dobândească și mai multă învățătură, iar omul cu pricepere să primească o îndrumare înțeleaptă.” (Prov. 1:5) Creștinii nu ajung niciodată la sfârșitul învățaturii lor, ci „cărarea celor dreپți este ca lumina zorilor, a cărei strălucire crește până la miezul zilei.” (Prov. 4:18) Este nevoie ca fiecare om care a început să Îi slujească lui Iehova să continue să înainteze spre o maturitate mai mare, pentru binele lui și în folosul celor pe care îi slujește în serviciu. Există multe teorii și filozofii care au fost înaintate de către oamenii lumii împotriva cărora trebuie să lupte creștinul. Milioane de oameni au ajuns în robia minciunilor și neadevărurilor și sunt bolnavi din punct de vedere spiritual. Slujitorii lui Iehova au fost trimiși să ducă lumina vindecătoare din punct de vedere spiritual, și, în timp ce cresc în cunoștință exactă, ei devin mai iscusiți în lucrarea lor. Ei devin abili, capabili să discute despre multe subiecte și să treacă peste multe obstacole. La fel ca doctorii profesioniști, ei sunt capabili să distingă bolile spirituale care îi afectează pe oameni și îi slujesc în mod corespunzător. Așa cum un singur medicament nu poate fi recomandat pentru fiecare tip de boală fizică, boală de inimă, cancer, etc., tot așa și slujitorul cu experiență trebuie să stabilească cum va înlătura stâncile de poticnire care stau în calea oamenilor din multe religii, din lume, în ziua de azi. O predică despre un anumit subiect poate remedia supărarea unui anumit grup, dar slujitorul avansat este pregătit să se confrunte cu diverse tipuri de idei superstițioase care îi țin pe oameni în captivitate. El are pregătit un răspuns pentru fiecare om.—1 Pet. 3:15; Prov. 9:9.

³ Dacă luăm calea înțeleaptă de a fi plini de cunoștință exactă, aceasta ne dă ocrotire spirituală în războiul nostru spiritual. Prin această cunoștință corectă și discernământ spiritual suntem făcuți puternici, astfel încât să rezistăm cu bucurie. Cunoștința exactă înseamnă tărie. „Cel ce-și folosește forța cu înțelepciune este un adevărat bărbat, iar omul care are cunoștință își înnoiește puterea. Căci vei purta războiul după o îndrumare înțeleaptă și în mulțimea sfătuitoarelor este salvarea.” (Prov. 24:5, 6) Îndrumarea înțeleaptă vine din Cuvântul lui Dumnezeu. În plus, Iehova a asigurat în aceste zile îndrumare înțeleaptă prin slujitorii maturi din organizație, sfetnici, care au cunoștință despre Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru toate activitățile voastre, câștigați cunoștință vorbind cu frații voștri. Tipul corect de slujitori dau sfaturi bune.

⁴ Nu suntem de părere, oare, că aceasta este calea înțeleaptă atunci când cerem sfatul oamenilor învățați în alte chestiuni? În vreme de boală sau durere, nu cerem sfatul unui medic pe care îl considerăm mai familiarizat cu funcțiile corpului, ca să căpătăm cunoștință? Cunoștința satisface; ea liniștește mintea. Unii oameni își fac rău când își fac prea multe griji despre astfel de lucruri, în loc să

caute cunoștința exactă. Cunoștința exactă despre cum funcționează corpul ne ajută să biruim temerile personale. Poate avem dezabilități fizice, dar știm că și cu aceste necazuri putem fi folositori pentru Iehova undeva în serviciu.

⁵ Iar în chestiuni legale ați căuta, în mod logic, cunoștința la avocați. De exemplu, dacă cineva este acuzat, în mod greșit, de o infracțiune, acest lucru îi poate provoca acestuia griji și neliniști de nedescris, fiindcă el nu știe care îi sunt drepturile, conform legii. În această stare a minții poate să se pripească și să se pună în mare primejdie. Dar cunoștința exactă a faptelor și a legii îi dă omului putere pentru a se apăra.

⁶ Așadar, Cuvântul lui Dumnezeu este practic. În multe cazuri este adevărat că în mulțimea de sfătuitori există siguranță și ajutor. Totuși, aceasta este adevărat mai ales în lucrurile spirituale. Cunoștința exactă în lucruri spirituale este o apărare. Știind că Iehova este atotputernic și că se îngrijește de ceea ce este al Său ne dă mângâiere și tărie. Înlătură temeri care ar slăbi și ar învinge apărările noastre. De exemplu, cunoștința parțială despre existența demonilor poate că l-a îngrijorat pe un individ despre demonism, gândindu-se dacă demonismul ar avea putere asupra cuiva. Dar cunoștința exactă liniștește mintea. Cu credința adăugată la cunoștința exactă pe care o dă Iehova, este zidită apărarea.

⁷ Iehova este un turn puternic și o stâncă de apărare. Așa cum a pus un gard de apărare de Satan în jurul lui Iov, așa face și cu slujitorii Lui de pe pământ, din ziua de azi. În zilele Israelului din vechime, falsului profet Balaam i s-a cerut să folosească demonism împotriva Israelului. Dar Iehova și-a protejat poporul ales de aceasta. Chiar și Balaam o știa, spunând: „Căci nu există farmece care să aducă răul împotriva lui Iacov, nici vreo ghicire împotriva lui Israel.”—Num. 23:23.

⁸ Iehova încă mai protejează pe ai Săi. Prin cunoștința exactă și credință, chiar și cei care au fost odinioară chinuți de demoni și de superstiții, înainte să cunoască adevărul, pot fi în siguranță. Este nevoie ca mintea să fie curățată de practici demonice și ca mintea să nu rămână deschisă pentru întoarcerea demonismului, ci să fie umplută de cunoștință exactă, ocrotitoare, de la Iehova. Aceasta va proteja de dușmanii nevăzuți, căci astfel știm că putem apela la Iehova și ar trebui să apelăm la Iehova în orice moment de nevoie, și nu trebuie să privim cu frică sau spaimă la nicio manifestare de demonism care ar putea avea loc în această lume.—Luca 11:24-26.

⁹ Există o diferență între adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu și doctrinele diverselor secte ale creștinătății, când vine vorba despre înfrângerea demonismului. În Africa, creștinătatea a făcut mulți convertiți, dar aceștia continuă să țină la superstițiile lor păgâne și vor merge la biserică dimineața, iar apoi vor merge în pădure și vor participa la ceremonii de fetiș, seara. Pe de altă parte, când lumina adevărului adusă de martorii lui Iehova pătrunde în mintea africană, superstiția și închinarea la demoni sunt alungate în întregime. Să dăm un exemplu: Într-un sat, un vânt a rupt câteva ramuri dintr-un copac mare care se credea că este locuit de spirite și căruia i se închinau oamenii cu regularitate. Cu toate că drumul era blocat, niciun sătean nu ar fi îndrăznit să se atingă de vreo ramură, de teamă că va fi omorât de juju (vrajă). Așadar, ce au făcut? Ei i-au trimis pe martorii lui

Iehova să dea la o parte ramurile fiindcă știau că juju nu avea putere asupra lor. De asemenea, când treceau procesiuni juju prin sate, terorizând populația, martorii lui Iehova mergeau cu calm pe drum, pe când alții fugeau acasă, cu groază. S-a recunoscut în toate satele că juju nu are putere asupra martorilor lui Iehova. Bine a zis Isus: „Veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va elibera.”—Ioan 8:32.

¹⁰ Africanii superstițioși care se tem de demoni sunt cunoscuți în general că folosesc amulete, fetișuri sau talismane, pentru a îndepărta spiritele rele și pentru a aduce noroc. Milioane de oameni din creștinătate privesc aceste lucruri ca semne de primitivism și barbarism; dar, în același timp, așa-zisele „medalioane miraculoase,” crucile, icoanele și „imaginile sfinte” devin din ce în ce mai populare, în fiecare zi, în rândul gloatelor superstițioase din creștinătate. Niciunul dintre aceste lucruri nu oferă nicio protecție și nici noroc, ci, de fapt, sunt interzise de legea lui Dumnezeu. Aici este o dovadă evidentă că adevărul lui Dumnezeu nu i-a eliberat. Ei încă mai au nevoie de cunoștință exactă din Cuvântul lui Dumnezeu.—Ps. 115:4-8; 1 Cor. 10:7, 14.

¹¹ În Cuvântul lui Iehova, Biblia, găsim altă cunoștință pe care trebuie să o folosim și pentru protejarea noastră. Balaam nu putea folosi demonismul direct împotriva poporului lui Iehova, așa că a folosit alt fel de atac. Iehova a dat de știre la tot Israelul cu privire la pedeapsa pentru imoralitate. Israelii știau că este greșit. Dar cei care nu au reușit să folosească cunoștința au cedat în fața închinării demonice la sex. Lor le lipsea priceperea, după cum citim la Proverbele 6:32: „Dar oricine comite adulter cu o femeie este lipsit de inimă; cine face așa își pierde sufletul.” Mii de izraeliți au murit pentru că nu au luat seama la cunoștința exactă.—Num. 25:1-9.

¹² Folosirea cunoștinței exacte plus credința oferă o apărare. Noe și familia lui au avut cunoștință, au intrat în arcă și au fost ocrotiți de potop. Lot a avut cunoștința exactă despre ce se va întâmpla cu Sodoma. El a crezut ceea ce a zis Iehova și a fugit din Sodoma, apărându-se astfel pe sine și pe fiicele sale. Lui Rahav i s-a dat cunoștință exactă despre ce se va întâmpla și despre care va fi locul de siguranță. Ea a adăugat credință la aceasta, a rămas în casa ei, și astfel a avut o apărare împotriva distrugerii care se abătuse asupra Ierihonului. Creștinii primari au avut cunoștință exactă despre ce se va întâmpla cu Ierusalimul, fiindcă fuseseră atenți la profeția adevărată. Ei au adăugat credință la aceasta, au fugit din Ierusalim în secolul întâi și s-au apărât astfel de nimicire. Și acum noi avem cunoștință despre bătălia Armagedonului care este înaintea noastră, și, dacă suntem înțelepți, atunci luăm măsurile potrivite pentru apărarea noastră.

¹³ Dar cunoștință plus egoism duce la dezastru. Lui Balaam i s-a spus să nu se suie la Moab. El știa că nu poate blestema Israelul. Din cauza ofertei avantajoase de la regele Moabului, Balaam a adus problema înaintea lui Iehova, a doua oară. Răsplata era mereu în mintea sa egoistă. El a mers la Moab și pe drum a demonstrat că nu avea nici măcar atâta minte cât măgarul lui. În cele din urmă s-a întâlnit cu dezastrul personal, moartea.—Num. 22:12-35; 31:8.

¹⁴ Cunoștința plus neascultare duce la dezastru. 1 Regi, capitolul 13, povestește despre un om al lui Dumnezeu din Iudeea care știa că Dumnezeu nu

voia ca el să mănânce sau să bea într-un loc numit Betel. Dar atunci când un om a venit și i-a spus ceva diferit de ceea ce îi spusese Dumnezeu, el a acceptat cu nechibzuință cunoștința greșită. El a fost neascultător, mâncase și băuse unde era interzis, și a fost executat de către Iehova sub labela unui leu. El a plătit pentru păcatul său.

¹⁵ Astăzi, păcatul împotriva cunoștinței exacte duce, de asemenea, la nenorocire. „Căci, dacă practicăm intenționat păcatul după ce am primit cunoștința exactă a adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșătoare a judecății.” (Evrei 10:26, 27) Iehova se așteaptă ca noi să folosim cunoștința exactă care stă la dispoziția noastră, să o facem o apărare, astfel încât să nu alunecăm înapoi în căile lumii vechi.—2 Pet. 2:20.

¹⁶ Aceasta nu înseamnă că nu se pot face greșeli. Dar aceste greșeli nu sunt greșeli voite, făcute împotriva cunoștinței exacte. Acestea sunt păcate datorate imperfecțiunii noastre moștenite și poate unei lipse de cunoștință. Când cineva cade sub această imperfecțiune, el trebuie să depună repede efortul de a îndrepta lucrurile cu Tatăl din cer. Iehova ne întinde îndurare. Ar trebui să mergem la El să cerem iertare, să găsim alinare în cuvintele de la 1 Ioan 1:8, 9: „Dacă spunem: ‚N-avem păcat,‘ ne inducem singuri în eroare și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este fidel și drept, astfel ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de toată nedreptatea.” Această cunoștință exactă că Iehova este îndurător ne dă o întărire împotriva sentimentului de deprimare și ne ajută să rămânem într-o stare fericită, în timp ce continuăm să Îl servim.

¹⁷ Când greșim, este bine să ne cercetăm singuri, dar nu să ne condamnăm singuri, căci acest lucru poate duce la îmbolnăvire spirituală. Oricine se îmbolnăvește spiritual poate recurge la Iacov 5:13-20 pentru remediu. Aici este cunoștința exactă despre cum să biruim boala. Fiți dornici să primiți sfaturi de la frați și folosiți sfaturile bune pe care vi le dau din Scripturi. Iehova a făcut această îngrijire pentru slujitorii Lui, pentru ca ei să se poată întări din nou, să Îi fie folositori în serviciu. Uneori, un individ care este bolnav din punct de vedere spiritual sau care a făcut ceva greșit se teme că poate primi o muștrare sau o pedeapsă sau să fie stânjenit; dar această pedeapsă îi face bine și trebuie primită în cunoștința faptului că Iehova pedepsește pe cei pe care îi iubește. Pedeapsa nu este pentru a zdrobi spiritul răufăcătorului. După aceea el va fi mult mai puternic. Pavel a scris despre unul pedepsit astfel, spunând: „Această muștrare ... este suficientă pentru omul acela, iar acum ar trebui mai degrabă să-l ierțați cu bunăvoință și să îl mângâiați, ca nu cumva omul acela să fie copleșit de tristețea lui nespus de mare.” (2 Cor. 2:6, 7). Prin dobândirea cunoștinței exacte despre cum să acționăm și prin urmarea ei putem recâștiga fericirea și să fim feriți de a cădea din nou pe aceeași cale.—Prov. 12:1; Evrei 12:6.

CUNOȘTINȚA ESTE BENEFICĂ

¹⁸ Cunoștința pe care a oferit-o Iehova aduce multe foloase. Ea este o călăuză pentru cei luminați în fiecare zi, permițându-le să facă un serviciu acceptabil lui Iehova. Pașii lor nu sunt nesiguri sau temători precum ai celui din

întuneric, ci ei înaintează cu încredere și certitudine înspre o maturitate mai mare. Adevărata libertate creștină este a lor. Ce contrast față de cei care trăiesc în întunericul superstiției și se tem sub stăpânirea lui Satan! Cu toate că poate au fost născuți printre oameni foarte superstițioși, adevărul i-a eliberat. Ei nu se mai tem de preoții și vracii din religiile false. Nici nu mai sunt speriați de gânduri care provin din învățătura minciunii că sufletul este nemuritor sau că după moarte sufletele oamenilor suferă chinuri sau transmigrează, trăind mai departe în corpurile animalelor sau ale altor făpturi. Iehova a demascat pe demoni, astfel încât creștinii luminați să aibă cunoștință despre cum lucrează aceștia și cum le oferă Iehova ocrotire slujitorilor Săi împotriva manifestărilor supranaturale ale demonismului. În timp ce oamenii neluminați ai lumii trăiesc cu frică și tremur când văd starea tot mai rea a lumii, creștinii sunt calmi și încrezători în Iehova, fiindcă El le-a dat cunoștință exactă despre ce face, și le-a luminat cărarea spre noua lume; și ei pot spune împreună cu psalmistul: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.”—Ps. 119:105; Luca 21:26.

¹⁹ Dintre toți oamenii care au trăit vreodată, noi suntem binecuvântați acum, când lumina adevărului lui Dumnezeu strălucește atât de puternic. Iehova ne-a dat cunoștință exactă ca să putem fi siguri despre ceea ce facem, ceea ce spunem și încotro mergem—așa că putem rezista dacă suntem umpluți cu ea. El a revărsat mare dragoste asupra noastră și ne-a arătat cum să abundăm în dragoste. Cu dragoste și cunoștință exactă putem fi fără cusur în devotamentul nostru, fără să îi poticnim pe alții în fapte sau vorbe, folosindu-ne limba ca să exprimăm adevărul cum trebuie, ajutându-i pe alții să ni se alăture la a fi plini de roade drepte, spre gloria și lauda lui Dumnezeu.—Prov. 15:2; Filip. 1:9; 2 Pet. 1:8; 1 Cor. 2:12, 13.

²⁰ Cunoștința exactă ne întărește. Cu ajutorul lui Iehova, să stăm tare acum, fără să fim clătinați repede de la rațiune, și nici tulburați sau îngrijorați. Noi adăugăm stăpânire de sine la cunoștința noastră. Noi ne-am îmbrăcat cu o nouă personalitate prin cunoștință exactă. Prin cunoștință exactă am ajuns la unitate cu frații noștri din întreaga lume. Am primit cu toții hrană spirituală prin organizația lui Iehova și vedem în armonie. Satan ar vrea să rupă această unitate, dar cu ajutorul lui Iehova și prin faptul că slujitorii Lui sunt plini de cunoștință exactă, dușmanul nu ne va rupe rândurile. Să stăm în lumină, să nu ne temem niciodată de întunericul lui Satan. A sosit timpul cu adevărat să ne însușim cunoștința exactă, să ne cunoaștem speranța, să fim pregătiți să le vorbim mereu altora despre ea. Iehova spune că suntem martorii Lui. Avem nevoie de cunoștință exactă pentru a fi martorii lui Iehova. Iehova ne-a dat această comoară mare. Este o comoară care nu ne poate fi luată. Bani pot da greș. În cel mai bun caz își pierd valoarea. Bunurile noastre materiale ne pot fi luate; și le vor fi luate multora. Dar cunoștința exactă despre Iehova și apropierea noii lumi nu ne poate fi luată dacă am făcut-o sigură. Ea ne ține plini de bucurie în toate împrejurările. Cu această cunoștință exactă și cu credința noastră ne înfruntăm dușmanii, mai ales forțele spirituale din bălălia noastră spirituală. Calmi și cu încredere în Iehova, vom sta mai departe ca martori ai Lui, dând roade chiar și în opoziție, și oferind cunoștință exactă și altora. Putem

face aceasta fiindcă știm că nu suntem niciodată singuri. Iehova nu doarme niciodată, ci El veghează întotdeauna asupra alor Săi. Această cunoștință ne face o apărare puternică.—Ps. 121:3-5; Efes. 6:12.

²¹ Chiar și în secolul nostru mulți frați au trecut prin mari încercări, iar cunoștința lor exactă de la Iehova și credința lor bazată pe aceasta i-a făcut să treacă peste ele. Lor nu le-a fost frică, fiindcă au învățat să Îl iubească pe Iehova. (1 Ioan 4:18) Oamenii lumii, care nu Îl iubesc pe Iehova și care nu au spiritul Lui, nu pot înțelege bucuria, calmul și încrederea slujitorilor lui Iehova în timp de mari încercări. Un doctor romano-catolic, care a fost în lagărele germane de concentrare cu martorii lui Iehova, susține acest lucru în cartea sa, spunând: „Nu putem scăpa de impresia că, vorbind din punct de vedere psihologic, SS [trupele de persecutori] n-au fost niciodată la fel de indiferenți la provocarea pe care le-o ofereau martorii lui Iehova.” (Eugen Kogon: *Teoria și practica iadului*). Așadar, istoria arată că persecutorii nașiști nu au fost niciodată capabili să înțeleagă credința și spiritul celor din poporul lui Iehova. Frații noștri acumulasera cunoștință exactă din Cuvântul lui Iehova al adevărului, și nicio persecuție nu a fost în stare să o înlăture. Recent s-a făcut public faptul potrivit căruia comuniștii folosesc ceea ce se numește „spălarea creierului”, ca să schimbe convingerile prizonierilor; dar punctul de vedere al persoanelor care au deja convingeri puternice nu poate fi schimbat. Până în ziua de azi, frații noștri persecutați din țările comuniste își zăpăcesc chinuitorii, deoarece cunoștința exactă pe care au înmagazinat-o în mințile lor continuă să îi îndrume și Iehova este cu ei.

²² Dar bătălia încă nu s-a sfârșit. Nu încapă îndoială că mulți alți slujitori ai lui Iehova vor suferi persecuții în multe țări în care Satan face ultima efortare împotriva lui Iehova. Apocalipsa 12:17 arată că Balaurul duce acum război împotriva slujitorilor lui Iehova de pe pământ. Ca să supraviețuim în această bătălie, trebuie să avem o minte puternică. De aceea, în timp ce avem ocazia de a acumula atât de multă cunoștință exactă despre Iehova, din Cuvântul Lui, să devenim plini cu o cunoștință exactă, ca o apărare, în aceste zile rele.

²³ Oamenii cu bunăvoință din această generație trebuie, de asemenea, să dobândească cunoștința exactă a lui Iehova, pentru a supraviețui la Armagedon și să intre în noua lume a lui Dumnezeu. Acum Iehova Își folosește martorii luminați ca să îndeplinească voința Lui, ca tot felul de oameni să poată ajunge la o cunoștință exactă a adevărului și să fie salvați. (1 Tim. 2:4) Mulți dintre ei au fost deja învățați această cunoștință exactă și au devenit parte a societății Noii Lumi. În timp ce această cunoștință și credința lor îi va ajuta să treacă prin bătălia Armagedonului, acesta nu va fi sfârșitul dobândirii de cunoștință. Cunoștința exactă va crește tot mai mult după aceea. În noua lume, toți vor fi liberi pe vecie de superstiții vătămătoare și de temeri. Noua lume va absorbi în întregime interesul fiecărui locuitor al ei. Deoarece cunoștința lui Iehova este infinită, dobândirea cunoștinței de către supușii Lui nu se va termina niciodată. Vor fi lucruri noi de învățat pentru eternitate, fiindcă Iehova este marele Izvor de cunoștință exactă. Văzând ce ne așteaptă, trebuie să primim cât mai multă cunoștință. Fiți plini de cunoștință exactă! Puneți o temelie bună de cunoștință, ceva tare pe ce să zidiți mai

departe în noua lume a lui Dumnezeu, când, după cum a prezis Isaia, „pământul va fi plin de cunoștința lui Iehova, așa cum apele acoperă marea.”—Isa. 11:9, *AS*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce este așa de important să acumulăm cunoștința exactă acum?
2. (a) De ce persoana înțeleaptă nu ajunge niciodată la sfârșitul învățării? (b) Cum își folosește adevăratul creștin învățătura sporită pentru a-i ajuta pe alții?
3. Cum folosim cunoștința în legătură cu bunăstarea noastră spirituală?
- 4,5. Care sunt câteva exemple practice despre cât de benefic este sfatul înțelept?
- 6,7. Arătați cum este o apărare cunoștința exactă în lucrurile spirituale.
8. Cum joacă cunoștința un rol important în apărarea de demonism?
9. Cum i-a eliberat cunoștința adevărului pe martorii lui Iehova din Africa?
10. Ce practici superstițioase din creștinătate dovedesc faptul că aceștia se află sub ignoranța dumnezeului acestei lumi, Satan?
11. Cum i-a implicat în demonism eșecul izraeliților de a folosi cunoștința?
12. Cum oferă apărare folosirea cunoștinței exacte?
- 13,14. Ce ilustrații din Biblie arată că împotrivirea la cunoștință, din motive personale, se sfârșește în dezastru?
15. Ce avertisment dă Pavel cu privire la faptul de a te împotrivi cunoștinței în mod voluntar?
16. Cum poate primi cineva iertarea lui Iehova atunci când face o greșală?
17. (a) Ce trebuie să faci ceva pentru a învinge boala spirituală, dacă greșește? (b) De ce trebuie să fim bucuroși de pedeapsă spirituală, atunci când ni se cuvine?
18. Cum ne este de folos acum cunoștința din partea lui Iehova?
- 19,20. (a) Ce efect are asupra noastră cunoștința exactă din partea lui Iehova? (b) De ce cunoștința exactă este cu mult mai valoroasă decât posesiunile materiale?
21. Cum i-a ajutat pe servii lui Iehova, în mari încercări, din generația noastră, cunoștința exactă și credința bazată pe ea?
22. De ce anume avem nevoie pentru a supraviețui în războiul nostru spiritual?
23. (a) Cum beneficiază acum oamenii cu bunăvoință de pe urma cunoștinței exacte? (b) De ce va fi foarte valoroasă în viitor cunoștința exactă acumulată acum?

DISCURSUL LUI BALFOUR DESPRE UNIREA OMENIRII

Liderul religios american Robert E. Speer spune următoarele despre omul de stat britanic Arthur Balfour, fost prim-ministru, secretarul afacerilor externe, care a participat la Conferința de Pace de la Paris, reprezentant al Ligii Națiunilor și delegat la Conferința de Dezarmare de la Washington: „Profesorul Lang a participat la o prelegere în aula McEwen a Universității din Edinburgh, ținută de marele om de stat, Arthur Balfour, pe tema: „Valorile morale care unesc

omenirea.” El a observat cum un student japonez al universității, care stătea de cealaltă parte a sălii lua notițe asiduu. Domnul Balfour oferea publicului o prezentare magistrală a diferitelor legături ce unesc popoarele lumii; cunoștință comună, comerț, ș.a.m.d. El s-a așezat într-o mare de aplauze. După un moment de liniște, președintele, după obiceiul scoțian, s-a ridicat să țină un mic discurs de apreciere proprie. Dar, înainte să poată rosti un singur cuvânt, studentul japonez s-a ridicat, s-a aplecat peste balcon și a strigat cu glas tare și limpede: „Dar, domnule Balfour, cum rămâne cu Isus Cristos”. S-a lăsat o liniște atât de mare, că puteai auzi un ac căzând. Toată lumea și-a dat seama de justetea corectării. Un politician de frunte al celui mai mare imperiu creștin din lume nu a spus un singur cuvânt despre legătura fundamentală și esențială care trebuie să unească omenirea. Un student japonez dintr-o țară îndepărtată, necreștină, a trebuit să le amintească oamenilor de el, prin întrebarea: „Dar, domnule Balfour, cum rămâne cu Isus Cristos?” – *Tezaurul credinței creștine*.

NAUFRAGIU EXPLICAT

„Majoritatea oamenilor sunt dispuși să ia Predica de pe Munte ca un steag sub care să navigheze”, spunea cândva Olivier Wendell Holmes, „dar puțini o vor folosi drept cârma lor.”

„IUBIȚI-VĂ UNII PE ALȚII”

E ușor să vorbești despre dragoste, dar greu să o practici. Și, totuși, tocmai asta dorește Dumnezeu de la creștini.

În 1 Ioan 3:23 stă scris: „De fapt, iată porunca lui: să credem în numele Fiului său Isus Cristos și să ne iubim unii pe alții, așa cum ne-a poruncit el.” Porunca se referă la a exercita dragoste, de fapt la a arăta prin fapte și vorbire.

Unui creștin nu îi este de niciun folos să vorbească despre nevoia de a arăta dragoste și să citeze porunca lui Isus „Să vă iubiți unii pe alții, așa cum v-am iubit Eu”, dacă nu reușește să o exercite. El trebuie să fie conștient tot timpul de acest lucru, să își analizeze mereu acțiunile și intențiile pentru a vedea dacă încalcă principiul stabilit de Isus, de a ne iubii unii pe alții. – Ioan 15:12.

Aceasta înseamnă că o persoană trebuie să se pună în poziția fratelui său creștin și să își privească propriile acțiuni, așa cum ar arăta ele în ochii acelei persoane. A da dovadă de dragoste înseamnă să-ți pese de interesele și bunăstarea celorlalți.

Porunca din Scripturi nu înseamnă că dragostea trebuie arătată doar apropiaților, ci înseamnă că ea trebuie arătată față de toți slujitorii dedicați ai lui Iehova.

Marele congres al martorilor lui Iehova din New York din această vară îl va pune la încercare pe fiecare creștin care participă la el. Va fi un test al dragostei sale. Purtarea sa cu frații săi și respectul pe care îl arată față de interesele lor va

dezvălui dacă este o persoană care vorbește doar despre dragoste, dar nu o practică, sau una care vorbește și o și dovedește.

Mulțimile mari care vor fi adunate acolo pot duce la aglomerarea coridorului. Dacă aceasta se întâmplă, ar arăta oare dragoste faptul de a te împinge și de a-ți face cale prin mulțime? Ar arăta oare dragoste faptul de a te opri și a te uita în mijlocul coridorului sau într-un mod care împiedică trecerea liberă a altora? La aceste adunări, unde există mari mulțimi, este necesar ca fiecare delegat să fie respectuos și răbdător.

Când cineva este chemat la recepție, la ghișeu de literatură, la departamentul de cazare sau orice alt departament, o persoană care se înghesuie în fața altora, care se află acolo înaintea lui, ar arăta că nu are dragoste. Oricât de mulți oameni ar sta la rând, un creștin care exercită dragoste va arăta respect față de drepturile fraților lui, ce se află acolo înaintea lui, așteptându-și răbdător rândul. Nu trebuie să se poarte ca și cum ar crede că e mai bun decât frații lui și nu s-ar conveni să aștepte.

Amintiți-vă sfatul dat de apostolul Pavel despre „a nu face nimic din spirit de ceartă sau din înfumurare, ci, cu umilință, considerând că ceilalți vă sunt superiori, arătând interes nu doar față de lucrurile personale, ci și față de ale celorlalți.” (Filip. 2:3, 4) Dacă faceți aceasta, atunci veți arăta dragoste unii pentru alții.

Un alt mod în care un delegat va arăta că exercită sau nu dragoste va fi în timpul sesiunilor. Atunci când un vorbitor se află la platformă și oferă instruire scripturală, muștrări, îndemnuri și sfaturi, este oare acesta momentul potrivit să ne foim pe holuri sau terenul de adunare? Este acesta momentul potrivit să vorbim unii cu alții? Ar arăta aceasta respect pentru vorbitor sau considerație pentru alții care vor să asculte?

Ce să spunem când o sesiune se apropie de final? Arată oare dragoste faptul de a te ridica și de a ieși înainte ca ultimul vorbitor să fi terminat sau înainte de rugăciunea de încheiere, de seară? Dacă o persoană este nevoită să plece, din cauza bolii, vârstei sau a unor treburi urgente, nu se poate spune că ea arată dragoste pentru frații ei atunci când îi deranjează, sau pentru vorbitor, pe care îl insultă cu plecarea lui.

Dragostea nu este o calitate care se demonstrează doar când ești odihnit, bine-dispus și între puțini oameni. Ea este ceva ce trebuie arătată tot timpul, în toate circumstanțele. A exercita dragoste cere un efort conștient din partea creștinului dedicat. Acest lucru este adevărat mai ales la o adunare mare. Atunci e nevoie de un efort deosebit ca să fii amabil, respectuos și răbdător.

Fie ca toți cei care plănuiesc să participe la congresul din New York să își amintească faptul că va fi un test special, care va arăta dacă respectă porunca lui Isus de a „se iubi unii pe alții.”

În sfârșit, să aveți toți același mod de gândire, împărtășind aceleași sentimente, arătând afecțiune frățească, fiind plini de o tandră compasiune și umili, neplătind cu rău pentru rău sau cu insultă pentru insultă. – 1 Pet. 3:8, 9.

Întrebări de la cititori

În Numerele 8:25, 26 citim cu privire la leviții care serveau la casa de închinare a lui Iehova: „Dar după vârsta de cincizeci de ani să se retragă din grupul care îndeplinește serviciul și să nu mai slujească. Să le slujească fraților lui la cortul întâlnirii în îndeplinirea îndatoririlor, dar să nu îndeplinească serviciul.” Din moment ce slujitorii numiți din rândul martorilor lui Iehova de azi nu se retrag la nicio vârstă din serviciul lor, cât de aplicabil este în prezent principiul acestei legi însemnate a lui Iehova, citată mai sus?

În Israelul din vechime se găseau trei familii principale de leviți. Toți bărbații din acestea, care se calificau, serveau ca asistenți ai preoților lui Iehova la tabernacolul său sfânt, sau templu. De-a lungul timpului, așa cum a prevăzut Iehova însuși, aceste familii de leviți au devenit foarte numeroase, având mulți bărbați care erau eligibili pentru serviciu la sanctuarul templului său. Dar, numărul de oportunități de serviciu disponibile pentru ei la templu era limitat. Pentru a le oferi tuturor leviților șansa de a se bucura de aceste privilegii de serviciu, a devenit în cele din urmă necesar ca Regele David să-i împartă pe toți leviții în 24 de cete, fiecareia dintre ele fiindu-i desemnată o săptămână de serviciu la templu, în fiecare jumătate de an, sau un total de 2 săptămâni pe an întreg, în afară de faptul că toți leviții serveau împreună la festivități speciale, de trei ori pe an, în Ierusalim. Fără îndoială că nu doar din respect pentru vârsta lor, ci și din supra-ocuparea din acel moment a acestor funcții, Iehova Dumnezeu a instruit în legea mai sus citată că aceia care ajung la vârsta de cincizeci de ani să se retragă din serviciul *obligatoriu*. Ei îi puteau asista de bunăvoie pe cei care erau încă eligibili pentru a servi la templu, dar ei înșiși nu primeau nicio desemnare, nici însărcinare directă și nu erau considerați responsabili de împlinirea unor asemenea îndatoriri. Deși retrași din serviciu numit, ei primeau încă beneficiile jertfelor de sacrificiu făcute de izraeliți, ca și de zeciuielile plătite de cele douăsprezece seminții ale lui Israel, pentru a sprijini serviciul și închinarea de la templu.

Acest lucru nu stabilește nicio regulă pentru slujitorii numiți ai lui Iehova la templul său spiritual de astăzi, de a se retrage din predicare sau din orice alt fel de serviciu. Izraeliții spirituali, sau creștinii, care sunt uniți cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu pentru serviciul Său, nu se află sub legea mozaică, lege care se aplica în vechime națiunii Israel naturală. Din zilele lui Isus Cristos, Mediatorul, izraeliții spirituali se află sub un nou legământ cu Iehova Dumnezeu.

Acum, în ceea ce îi privește pe preoții lui Israel, aceștia nu se retrăgeau la sfârșitul celui de-al cincizecilea an al lor, ci marele preot servea în funcția sa sacră până la moarte, dacă se dovedea capabil în continuare. De fapt, primul mare preot al Israelului, Aaron, fratele lui Moise, a fost ales pentru serviciu la vârsta de 38 de

ani, și a servit vreme de aproximativ 40 de ani după aceea. La începutul erei creștine, israelitul spiritual Ioan, apostolul, se apropia de vârsta de 100 de ani când a scris cinci cărți inspirate ale Sfintei Biblii și a finalizat canonul Sfințelor Scripturi.

Cât despre creștini, nu au de ce să se retragă din serviciul lui Iehova la cincizeci de ani, așa cum nu le este retrasă ungerea cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu pentru a predica Cuvântul lui Dumnezeu, atunci când împlinesc cincizeci de ani. Astăzi, terenul este lumea, întregul glob, iar această veste bună a împărăției întemeiate a lui Dumnezeu trebuie predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie tuturor națiunilor, înainte de venirea sfârșitului acestei lumi vechi. În virtutea dedicării lor lui Iehova Dumnezeu de a face voința Lui pentru totdeauna, martorii lui Iehova de azi se află sub obligația de a continua să îndeplinească însărcinarea de a predica vestea bună a împărăției lui Dumnezeu până când lucrarea de mărturie va fi încheiată. Nu există niciun precedent scriptural care să ne îndreptățească să îi retragem din serviciu, chiar și după ce au servit 50 de ani, și să-i scoatem la pensie. Dacă vârsta înaintată sau bătrânețea îi reduc unui creștin dedicat capacitatea de a îndeplini un anumit tip de responsabilitate, atunci acesta poate fi mutat într-un alt serviciu pe care îl poate îndeplini. Obligațiile pe care i le impune dedicarea sa față de Dumnezeu nu îi permit să fie eliberat din orice fel de obligații și privilegii de serviciu și să se retragă ca să trăiască și să se relaxeze apoi la pensie, devenind o povară financiară pentru adunare sau pentru organizația care supraveghează societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova.

STUDIILE „TURNULUI DE VEGHERE” PE SĂPTĂMÂNI

22 iunie: Vă guvernează superstiția sau cunoștința? Pag. 305.

29 iunie: Cunoștința sporită aduce beneficii de durată. Pag. 311.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

De ce multe predici sunt o pacoste? P. 292, parag. 1.

De ce și-a acuzat un cleric tovarășii de lipsă de credință? P. 294, parag. 2.

Ce puncte principale sunt folosite de evrei, creștini și musulmani pentru socotirea timpului? P. 297, parag. 1.

A început potopul în al șasesutelea an al lui Noe sau după aceea? P. 298, parag. 3.

De ce a renunțat o familie la o fermă prosperă pentru a trăi pe o insulă? P. 301, parag. 1.

Cum a cauzat prezența unui om oprirea beției la o fermă din Africa? P. 304, parag. 4.

Unde există oameni care cred că se trag din crocodili? P. 306, parag. 7.

Care este singura cale de a fi liber de superstiții? P. 306, parag. 8.

Doar cine poate discerne lucruri spirituale? P. 308, parag. 15.

Ce anume aduce înțelepciune și discernământ spiritual? P. 310, parag. 23.

Cine din Africa nu este terorizat de juju? P. 313, parag. 9.

Ce se cere în exercitarea dragostei? P. 318, parag. 4.

Are dreptul să se retragă sau nu din serviciu un slujitor al lui Dumnezeu? P. 319, parag. 5.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

1 Iunie 1958

Nr. 11

Cuprins:

DE CE AI NEVOIE SĂ TE FACĂ FERICIT?	- Pag.375
CÂND VA ÎNCETA ACEASTĂ NEBUNIE?	- Pag.384
ZIUA MEMORIALĂ PENTRU BUCURIE	- Pag.386
DE CE NE DEDICĂM LUI DUMNEZEU?	- Pag.391
EI SE PREGĂTESC PENTRU TINE!	- Pag.395
URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ	- Pag.396
DE CE AI NEVOIE PENTRU A FI FERICIT
PENTRU TOTDEAUNA	- Pag.401
SUBIECTELE PREDICILOR – PREA SUBȚIRI	- Pag.407
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.408

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

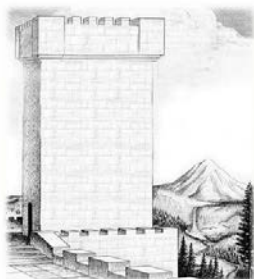
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

**DE CE AI NEVOIE
SĂ TE FACĂ
FERICIT?**

*„Ferițiți sunt cei conștienți
de necesitățile lor spirituale”
—Mat. 5:3*

De ce are nevoie praful pentru a fi fericit? De nimic, pentru că prafului îi lipsește puterea de a simți ceva. Dar ce se întâmplă dacă Creatorul ia praful și îl transformă în organism viu? Atunci de ce are nevoie pentru a-l face fericit? Depinde de ceea ce Dumnezeu face din acel praf. Dacă face un organism unicelular, acesta nu are nevoie de multe pentru a fi fericit. Niște oxigen și umezeală, puțină mâncare, și nevoile organismului ar trebui să fie satisfăcute în totalitate.

² Dar dacă Iehova ia acel praf și face om din el? Ce l-ar face fericit? Ar fi nevoie de aer, apă și mâncare, dar ar fi nevoie de mult mai mult de atât. Omul este mai complicat decât un organism unicelular și nevoile sale sunt mult mai mari. Dumnezeu l-a făcut cu anumite pofte care trebuiesc satisfăcute pentru a fi fericit. Omul construiește mașini care funcționează cu benzină, care are nevoie de aer amestecat în carburant și o scânteie pentru a porni. Satisfacă aceste nevoi și motorul va toarce; lasă apa să intre în benzină și motorul se va îneca și va muri. În mod similar, Dumnezeu l-a creat pe om cu nevoi care trebuie satisfăcute pentru ca acesta să fie fericit. Este nevoie de mai mult decât aer, apă și mâncare. Omul nu trăiește doar cu pâine, doar cu îngrijiri materiale.

³ Dumnezeu nu a făcut omul după chipul și asemănarea unei alte creaturi pământeste. Omul a fost făcut după un model superior: „Și Dumnezeu a mai zis: „Să facem om după chipul și asemănarea noastră; ei să stăpânească peste peștii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor, peste animalele domestice, peste tot pământul și peste toate celelalte creaturi care se mișcă pe pământ.” Omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu, acest lucru însemnând faptul că omul are

atributele evlavioase de înțelepciune, putere, dreptate și iubire. Din această cauză omul are nevoi care se ridică deasupra simplelor îngrijiri materiale care sunt suficiente pentru a satisface peștii, păsările și animalele domestice și sălbatice.— Gen. 1:26.

⁴ Faptul că Iehova a înzestrat omul cu înțelepciune nu înseamnă că omul are de la început un cap plin de cunoștință. Acest lucru înseamnă că i-a fost dat un creier cu capacitate și foame de cunoștință. Foamea de cunoștință a creierului este demonstrată de la naștere, prin privirea atentă a copilului și prin mâinile sale care întotdeauna sunt ocupate cu încercarea de a atinge și a lua lucruri în gură pentru testare suplimentară. Când poate vorbi, întrebările curg din gura sa, într-un flux fără sfârșit, spre uimirea, derutarea, exasperarea și epuizarea adulților. Dar acest baraj satisface o curiozitate și o foame naturală, și această căutare de cunoștință nu ar trebui descurajată la tineri sau pierdută la bătrâni. Nervii furnizează continuu mesajele la creier, iar creierul are puterea de a le înregistra, de a medita la ele, de a le digera, de a gândi abstract asupra lor și de a trage concluziile. Într-o mare măsură, trăim cu gândurile noastre, dar aceste gânduri trebuie să vină de undeva. Cu cât avem o gândire mai bogată, cu atât existența noastră este mai bogată. Cele mai bogate gânduri sunt gândurile lui Iehova; deci, pentru a ne îmbogăți cât se poate de mult viețile trebuie să extragem înțelepciunea adunată în Cuvântul său: „Dacă vei continua să le cauți ca pe argint și vei continua să umbli după ele ca după niște comori ascunse, atunci vei înțelege teama de Iehova și vei găsi cunoștința despre Dumnezeu.”—Prov. 2:4, 5.

⁵ Iehova l-a înzestrat pe om cu putere; și cu înțelepciune pentru a-și controla mâinile în lucrare, omul are puterea de a efectua multe lucruri care îi oferă fericire și satisfacție profundă. El poate planta flori, cultiva lanuri, construi case, inventa mașinării. Poate scrie poezii sau să picteze sau să compună muzică. Dacă își ia înțelepciunea de la Dumnezeu și își folosește puterea în armonie cu voința lui Iehova, el câștigă „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice gândire”. Dar omul poate folosi greșit înțelepciunea și puterea sa, și dacă face acest lucru, capacitatea sa de a face rău este mare.—Filip. 4:7.

⁶ Pentru a preveni acest lucru, omul a fost înzestrat cu o altă calitate divină, dreptatea. Omul este o creatură morală cu capacitatea de a cunoaște binele și răul, iar când simțul dreptății este călcat în picioare de rău, conștiința este rănită și strigă. Chiar dacă conștiința este secată și pusă sub tăcere de încălcări obișnuite, există sentimente de vinovăție interioară care tulbură și supără și pot să provoace boli psihosomatice. Simțul moral este atât de înrădăcinat în om încât chiar și păcătoșii cronici încearcă să-și justifice răul cu binele, după cum a scris Isaia: „Vai de cei ce numesc binele rău și răul bine, care pun întunericul în locul luminii și lumina în locul întunericului, care pun amarul în locul dulcelui și dulcele în locul amarului!” Poate aceștia își ascund greșelile din fața ochilor, dar nu și din minte, și dacă vor fericire și mulțumire depline, nu pot să ignore acest adevăr biblic: „Mai bine puțin cu dreptate, decât un mare câștig cu nedreptate.”—Isaia 5:20, RS; Prov. 16:8.

⁷ Dar calitatea care combină perfect toate aptitudinile și puterile este iubirea. Aceasta echilibrează cum trebuie aptitudinile. Scopul și importanța iubirii sunt reflectate în această afirmație scurtă: „Dumnezeu este dragoste”. Iubirea nu este pasivă, ci este activă și se exprimă prin acțiuni plăcute și folositoare celor dragi. Pentru că ne iubim pe noi înșine, avem grijă de noi înșine, ne oferim nouă înșine ceea ce ne dorim, ne protejăm pe noi înșine. Ar trebui să-i iubim pe ceilalți ca pe noi înșine, și să facem lucruri și pentru bunăstarea lor. Iubirea pe care le-o arătăm altora îi determină pe aceștia să ne arate iubire, și este necesar pentru noi, atât să dăruim, cât și să primim iubire pentru a fi fericiți. Dacă nu reușim să oferim altora iubire devenim egocentriți. Dacă nu o primim sau nu o acceptăm de la ceilalți vom fi zdrobiți și ne vom retrage ca un melc în cochilia sa, sau ne vom răscula în amărăciune și ne vom afunda în delincvență. Nu există fericire fără iubire.—1 John 4:8.

⁸ Avem nevoie să-L iubim pe Iehova, să-L cunoaștem și să ne închinăm Lui pentru a ne simți în siguranță. Am fost creați cu această chemare. În revista *Woman's Home Companion* din aprilie 1954, articolul „Ne naștem ca să credem” are acest subtitlu: „Toți simțim o chemare pentru Dumnezeu la fel de puternică precum instinctele noastre pentru sex și foame, spune o nouă școală îndrăzneată de gândire psihiatrică.” Acest articol scris de un doctor afirmă: „Dacă bărbații și femeile recunosc nevoia lor de a crede în Dumnezeu și într-un sens al vieții dincolo de plăcerile personale, spune această nouă școală, pot găsi liniștea minții și fericirea ... Bărbații și femeile sunt conduși nu doar de sex și ambiție, ci și de o nevoie de prim rang de Dumnezeu. Ei trebuie să depășească noțiunea modernă care spune că religia și Dumnezeu nu sunt nevoi adevărate și că este simplu de căutat o latură spirituală a vieții.”

⁹ De fapt, această chemare de a se închina la o putere superioară este cea care explică dezvoltarea atâtor religii, chiar și printre sălbatici. Nevoia există și ei încearcă să o umple. Singuri, și în voia gândirii lor, sau în voia liderilor orbi, oamenii o satisfac în mod greșit, cu religii greșite, închinându-se poate la imagini sau căutând medii spirituale sau stele ale cerului pentru îndrumare. În timpurile moderne această chemare de închinare la Iehova este îndrumată greșit spre idolatrizarea starurilor de filme, sportivilor, politicienilor sau cercetătorilor. Mulți își fac un dumnezeu din bani; religia lor este căutarea plăcerii. Dar niciunul dintre acești substituiți nu hrănesc în mod satisfăcător nevoia noastră înăscută pentru Dumnezeu. Numai prin folosirea minții noastre pentru a învăța poruncile lui Dumnezeu și pentru a înțelege principiile Sale și apoi pentru a le pune în practică ne putem satisface corect chemarea și să ne arătăm dragostea pentru Dumnezeu, „căci iată ce înseamnă iubirea de Dumnezeu: să respectăm poruncile sale.” Dacă nu reușim să satisfacem această nevoie cădem rapid de la fericire deplină, întrucât Isus a vorbit adevărul atunci când a spus: „Fericiți sunt cei conștienți de necesitățile lor spirituale.”—1 Ioan 5:3; Mat. 5:3.

CE ESTE MATERIALISMUL?

¹⁰ Marele inamic al nevoii noastre spirituale este materialismul. Ce înțelegem prin materialism? Nu înțelegem mâncare și îmbrăcăminte și adăpost. „Tatăl vostru ceresc știe că aveți nevoie de toate aceste lucruri,” a spus Isus. Nu înseamnă materialism faptul să-ți oferi mâncare bună și îmbrăcăminte frumoasă și o casă confortabilă. Nu înseamnă neapărat materialism să ai un televizor sau o mașină de calitate sau un cont bancar substanțial. Dar dacă iubim mâncarea, aceasta ne face lacomi, dacă iubim hainele suntem înfumurați, dacă iubim casa suntem mândri; dacă suntem dependenți de televizor, ne fură timpul, dacă ne dorim o mașină scumpă pentru a face impresii, dacă iubim banii aceasta ne face nenorociți, și astfel am căzut pradă materialismului. Lucrurile materiale sunt bune, dar când devin o dogmă pentru noi, sunt greșite. Conform dicționarului Webster, „dogmă” înseamnă „o doctrină distinctă, un ideal, sistem, sau practică; - de obicei defăimătoare.” Când lucrurile materiale devin scopul nostru principal, sau idealul nostru, și căutarea lor devine ca o doctrină călăuzitoare pentru noi, practicăm materialismul.—Mat. 6:32.

¹¹ Având nevoia înnăscută pentru lucruri materiale și spirituale, trebuie să găsim echilibrul corect. Atât prea multe, cât și prea puține îngrijiri materiale pot să ne aducă injurii spirituale: „Nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție. Să mănânc hrana de care am nevoie, ca nu cumva, fiind sătul, să te reneg și să zic: ‘Cine este Iehova?’ și ca nu cumva, ajungând sărac, să fur și să pângăresc numele Dumnezeului meu.” Unele religii fac din sărăcie o virtute, dar greutatea fizică deliberată este prefăcătoare și bătaie de joc: „Acele lucruri sunt în aparență înțelepte, printr-o formă de închinare după propria voință și o falsă umilință, prin tratarea cu asprime a corpului, dar n-au nicio valoare în lupta împotriva dorințelor cărnii.” Dacă nevoile materiale nu sunt satisfăcute, se instalează suferința, se sădește amărăciunea și crește ostilitatea, iar fructul produs este blamarea lui Iehova pentru probleme, blestemarea Lui pentru suferințe, și întoarcerea spre furt pentru satisfacerea nevoilor. Lipsurile materiale pot duce la sărăcie spirituală. —Prov. 30:8, 9; Col. 2:23.

¹² Dar un belșug poate împiedica spiritualitatea, poate chiar să scoată afară din inimile noastre pe Iehova și să aducă un dumnezeu fals: „Sfârșitul lor este distrugerea, dumnezeul lor este pântecel, iar gloria lor constă în rușinea lor și nu se gândesc decât la lucrurile de pe pământ.” Genul acesta de oameni au făcut din carnea lor dumnezeul lor și materialismul este crezul lor. Se idolatrizează pe ei înșiși, sunt vinovați de idolatrie, căci Pavel a vorbit despre „lăcomie, care este idolatrie”, și despre un „om lacom — adică un idolatru.” Deci, putem avea și prea multe lucruri materiale și să începem să ne simțim independenți chiar și de Iehova, gândindu-ne că nu avem nevoie de El. Putem să eșuăm să recunoaștem că El este Îngrijitorul nostru și să întrebăm în spiritul Faraonului din vechime, „Cine este Iehova?” Dacă se întâmplă acest lucru, ce rușine va deveni glorificarea de către noi a lucrurilor materiale!—Filip. 3:19; Col. 3:5; Efes. 5:5.

¹³ Iehova a avertizat Israelul că bunăstarea materială îl poate orbi spiritual: „După ce vei mânca și te vei sătura, să-l binecuvântezi pe Iehova, Dumnezeul tău,

pentru țara cea bună pe care ți-a dat-o. Ai grijă ca nu cumva să-l uiți pe Iehova, Dumnezeul tău, și să nu respecti poruncile sale, hotărârile sale judecătorești și instrucțiunile sale, pe care ți le dau astăzi, și ca nu cumva să mănânci, să te sature, să-ți construiești case bune și să locuiești în ele, să ți se înmulțească cireada și turma, să ți se înmulțească argintul și aurul, să se înmulțească tot ce este al tău, iar inima să ți se înalțe și să-l uiți pe Iehova, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa sclavilor... și ca să nu zici în inima ta: ‚Cu puterea mea și cu toată forța mâinii mele am făcut această avere’. Să-ți aduci aminte de Iehova, Dumnezeul tău, fiindcă El îți dă puterea să faci avere.” Și în cântec poetic Moise avertiza Israelul, adresându-se acestui popor prin titlul onorific de Ieșurun: Când Ieșurun a început să se îngrășe, a lovit cu piciorul. O, Ieșurun, te-ai îngrășat, te-ai umflat, te-ai ghiftuit! De aceea l-a părăsit pe Dumnezeu, care l-a făcut, și a disprețuit Stâncă salvării lui.”—Deut. 8:10-14, 17, 18; 32:15.

MÂNCĂRIMEA BANULUI

¹⁴ De ce face omul un dumnezeu din bani? Cei care slujesc bogăției vor nega că acesta este dumnezeul lor. Ei vor spune că ai nevoie de bani ca să trăiești. Este nevoie de bani ca să mănânci, să cumperi haine, să ai o casă. Este adevărat și există motive pentru a face bani, dar cei care se închină la bani nu se opresc aici. Dacă banul nu reprezintă decât un mod de a face rost de lucrurile necesare și chiar de unele lucruri în plus pentru recreere, atunci cu cât faci mai mulți bani, cu atât vor fi satisfăcute mai multe dorințe și cu cât vor fi satisfăcute mai multe dorințe cu atât vei dori mai puțini bani în plus. Dar câți simt acest lucru? În urmă cu câțiva ani, niște cercetători sociali au intervievat sute de americani cu venituri diferite, și i-au întrebat dacă sunt mulțumiți cu suma de bani pe care o fac. Majoritatea dintre ei nu au fost mulțumiți de veniturile lor. Cel care făcea 5,000 \$ pe an vroia 10,000 \$, cel care făcea 10,000 \$ vroia 20,000 \$, iar cel care făcea 20,000 \$ vroia 50,000 \$. Chiar și cei cu milioane doreau mai multe milioane. Intervievatorii au concluzionat: „Este un adevăr general valabil faptul că o persoană cu cât are mai mulți bani, cu atât vrea mai mulți.”

¹⁵ Banul a devenit simbolul succesului. Se crede că banul aduce siguranța, recunoașterea, prestigiul, prietenii și iubirea. Omul are nevoi, dar doar parțial sau neadecvat acestea sunt satisfăcute prin bani. Dacă prin bani obținem siguranța sau un anumit statut în comunitate, când nu mai avem bani, nu mai avem nici siguranța, nici recunoașterea. Dacă avem prieteni datorită banilor, dacă suntem iubiți pentru banii noștri, prietenii și iubiții noștri dispar odată cu banii noștri. Dorim să fim iubiți pentru ceea ce suntem, nu pentru ceea ce avem. Banul nu este hrana care satisface aceste pofte umane, și pentru aceasta, oricât de mult le îndopăm cu bani, niciodată nu sunt hrănite satisfăcător. Biblia a înregistrat acest adevăr în urmă cu trei mii de ani: „Cine iubește argintul nu se

satură de argint, iar cine iubește avuția nu se satură de câștig. Și aceasta este deșertăciune.”—Ecl. 5:10.

¹⁶ Să cauți fericirea prin urmărirea banului este ca și cum ai urmări curcubeiele și ai săpa la capetele lor după găleți de aur: niciodată nu-l vei găsi. Dar persoanele amăgite nu vor înceta niciodată să urmărească curcubeul materialismului, neînțelegând că nevoia pe care ei cred că o hrănește banul nu este deloc umplută de el. Ceea ce este onorat într-o societate este ceea ce este cultivat de populația acelei societăți, și deoarece banul este onorat în acest secol materialist, este căutat de atât de multă lume. Ei măsoară valoarea omului prin posesiile sale. Văd o mașină nouă, o vor și o cumpără. În timp ce o plătesc, ei văd o casă nouă pe care și-o doresc. O cumpără, dar o plătesc într-o perioadă lungă de timp. Fiind încă nesatisfăcuți, văd o nouă mobilă pe care trebuie să o aibă, și o iau pe principiul „o folosești în timp ce o plătești”. A trecut deja un an și au apărut noile modele de mașini. Trebuie să aibă una. Nu merge mai bine. Diferența dintre ele e mai mult în capul lor decât sub capotă. Dar trebuie să o aibă pe cea mai nouă, ultima, cea mai bună, și când o au, rapid se gândesc la alt lucru pe care și-l doresc și viața lor se deteriorează, hărțuindu-se singuri în cercuri ale materialismului. Sunt prinși în vârtejul lumescului: „dorința cărnii, dorința ochilor și etalarea ostentativă a mijloacelor de existență.”—1 Ioan 2:16.

¹⁷ Ei au mâncărimea banului. Cu cât se scarpină mai tare, cu atât îi mănâncă mai tare, și cu cât îi mănâncă mai tare, cu atât se scarpină mai tare. Palmele care te mănâncă nu se vindecă prin scărpinat, ci sunt inflamate prin scărpinat. Abținerea de la scărpinat este calea spre diminuarea mâncărimei. Dar banii sunt în mintea lor și dragostea față de ei se află în inima lor, și aici se află rădăcina bolii lor. Nu sunt banii, ci iubirea lor pentru bani, nu plăcerile, ci iubirea lor pentru plăceri, nu casa, mobila sau mașina, ci iubirea lor pentru casă, mobilă sau mașină. Această iubire pentru lucruri materiale este cea care scoate spiritualitatea din minte și din inimă, care ocupă viața și slăbește puterea până când nu mai este timp sau până când puterea este lăsată să satisfacă nevoile spirituale. În această iubire pentru bani este înrădăcinată ruina multora: „Pentru că noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să ducem ceva din ea. Astfel, având hrană și acoperământ, vom fi mulțumiți cu acestea. Însă cei care sunt hotărâți să fie bogați cad în ispită, în cursă și în multe dorințe nesăbuite și vătămătoare, care îi cufundă pe oameni în distrugere și în ruină. Căci iubirea de bani este rădăcina a tot felul de rele, iar unii, râvnind la această iubire, s-au rătăcit de la credință și s-au străpuns peste tot cu multe dureri.”—1 Tim. 6:7-10.

FACETI LOC PENTRU SPIRIT

¹⁸ Apostolul Pavel nu a fost înșelat de carnea sa căzută: „Știu că în mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun; căci în mine există puterea de a vrea binele, însă nu există puterea de a-l face. Fiindcă nu fac binele pe care-l vreau, ci răul pe care nu-l vreau este ceea ce practic. Într-adevăr, după omul lăuntric îmi

place legea lui Dumnezeu, dar văd în mădularele mele o altă lege, care poartă război împotriva legii minții mele și mă țin captiv sub legea păcatului care este în mădularele mele.” Carnea reprezintă creatura umană căzută cu tendințele, înclinațiile, impulsurile și dorințele sale spre păcat. Această carne este vândută sub păcat ca sclav al păcatului, stăpânul ei fiind păcatul, conducând-o împotriva legii spirituale a lui Dumnezeu, care vine în mintea noastră prin studiul Cuvântului lui Iehova. Carnea păcătoasă se opune spiritului și ne determină să facem lucruri pe care am vrea să le evităm: „Căci carnea este împotriva spiritului și spiritul împotriva cărnii, fiindcă acestea se împotrivesc unul altuia, astfel că lucrurile pe care ați vrea să le faceți, tocmai pe acelea nu le faceți.” Dacă spiritul nostru sau dispoziția noastră mentală este în acord cu spiritul și Cuvântul lui Iehova, ne va îndrepta spre căi corecte, și spiritul trebuie să învingă carnea noastră potrivnică dacă dorim să trăim, nu să murim. „Fiindcă cei ce trăiesc potrivit cărnii își îndreaptă mintea spre lucrurile cărnii, dar cei ce trăiesc potrivit spiritului, spre lucrurile spiritului. Căci a îndrepta mintea spre carne înseamnă moarte, dar a îndrepta mintea spre spirit înseamnă viață și pace.”—Rom. 7:18, 19, 22, 23; Gal. 5:17; Rom. 8:5, 6.

¹⁹ Cu ajutorul spiritului lui Iehova și ținându-l pe al nostru în acord cu al lui, putem învinge carnea căzută. Dar aceasta înseamnă că trebuie să facem loc lucrurilor spiritului. A căuta lucruri materiale, care în sine nu sunt rele, poate duce la ruina noastră prin irosirea timpului nostru. Dacă nu poți apăsa butonul, când ar trebui să fie stins, televizorul va costa mai mult decât prețul la care a fost cumpărat. Te costă timpul care îți ia să te uiți la el. Te poate costa prezența la întâlniri, sau la vizite ulterioare, sau la studii Biblice. Pentru mașina ta scumpă sau casa ta minunată, poți plăti pierzând privilegiul de a învăța pe cineva adevărul sau de a-l pregăti să-l servească pe Iehova. Adună costul total al materialismului. Face mai mult decât dolarii și cenții de pe etichetele cu prețul. Adună și costul spiritual. Nu era nimic greșit în bogăția conducătorului tânăr bogat, dar dacă l-a împiedicat să-l urmeze pe Isus, a fost greșit. Nu era greșit să ai grijă de boi, sau să fii cu o soție nouă, sau să vezi o proprietate cumpărată recent, dar dacă lucrurile inofensive te rețin de la a-l servi pe Iehova, ele devin dăunătoare. Le poți lăsa să devină spini care acoperă binele: „Mai sunt unele semănate printre spini: acestea sunt cei care au auzit cuvântul, dar îngrijorările acestui sistem, puterea amăgitoare a bogățiilor și dorințele după celelalte lucruri pătrund în ei și înăbușă cuvântul, iar el ajunge neroditor.”—Marcu 4:18, 19.

²⁰ Scoate afară materialismul pentru a face loc spiritului. „Nu stingeți focul spiritului”, ne avertizează Pavel. Un foc are nevoie de aer ; dacă prea multe lucruri sunt îngrămădite peste el, focul va fi înăbușit. Nu înăbuși focul spiritului cu o supraîncărcare cu griji și posesii materiale. Cu timp și energie limitate, „nu puteți fi sclavi ai lui Dumnezeu și ai Bogăției”. Tu ce alegi? Este greu să decizi să renunți la materialism? Atunci ia asta în considerare. Ai început studii Biblice cu persoane care au renunțat când au văzut obligațiile serviciului. Știai că greșesc, că nu trebuiau să-și facă griji de aceste lucruri, pentru că în timp, învățând mai mult, urmau să devină mai puternici și să dorească să predice. Ei au putut să vadă la ce

trebuie să renunțe, dar au fost prea noi pentru a aprecia ceea ce urmau să câștige. Ei bine, unii martori sunt așa când vine vorba de materialism. Ei văd lucrurile la care li se cere să renunțe, dar nu apreciază ceea ce câștigă spiritual. Dar pot lua cuvântul lui Pavel drept exemplu, din moment ce el a fost inspirat: „De fapt, chiar consider că toate lucrurile sunt o pierdere, datorită valorii inestimabile a cunoștinței lui Cristos Isus, Domnul meu. De dragul lui am acceptat să pierd toate lucrurile și le consider niște gunoaie, ca să-l câștig pe Cristos.” Deci, privește dincolo de pierderea materială pentru a vedea câștigul spiritual care face pierdea ca nimic.—1 Tes. 5:19; Mat. 6:24; Filip. 3:8.

²¹ Materialismul își lasă amprenta pe persoană. Privește omul care se învâрте în jurul lucrurilor materiale. El acordă acum o mai mare atenție hainelor sale, spațiului de locuit, mașinii, distracțiilor. El susține că poziția în care se află îi cere să se prezinte astfel, că lumea se așteaptă la asta de la el. Dar este poziția sa mai înaltă decât poziția pe care a avut-o Isus pe pământ? A lăsat el lumea să-i contureze atitudinea prin modul materialist de a vedea lucrurile? A avut el cei mai buni armăsari să-i călărească sau un loc luxos unde să-și pună capul? Nu, El a respins materialismul atât prin cuvinte cât și prin fapte. El a dat un exemplu de umilință spălând picioarele discipolilor Săi. El a simțit că poziția sa nu cere o prezentare arătoasă, ci chiar opusul ei. El a fost interesat de putere spirituală, nu de imagine. Dar observă omul care devine mai materialist. Sunt observațiile sale la fel de bune, discuțiile sale la fel de constructive, conversațiile sale la fel de perceptiv spirituale ca înainte? Dacă nu, materialismul său se arată, fie că el vede sau nu acest lucru. Frații lui îl văd, și fii sigur că și Dumnezeu îl vede: „Nu vă lăsați induși în eroare: Dumnezeu nu se lasă batjocorit! Fiindcă ce seamănă omul, aceea va și secera! Pentru că cine seamănă pentru carne va secera din carnea sa putrezirea, dar cine seamănă pentru spirit va secera din spirit viață veșnică. Să nu renunțăm deci să facem ce este bine, căci la timpul potrivit vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.”—Gal. 6:7-9.

²² Isus a sus: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se renege pe sine.” Un mare rău al materialismului este faptul că victimele sale nu se renegă pe sine. Nevăzut, precum termita în lemn, el mănâncă puterea și voința. Îngrijindu-ne de carne, acest fapt roade fibra morală și ne fură rodul spiritului numit auto-control. Ar trebui ca zilnic să exersăm abilitatea de a ne spune nouă, nu în lucruri mici, pentru că fără exercițiul zilnic al abilității efortului ne pierdem abilitatea efortului. Negându-ne lucruri mărunte, ne dezvoltăm puterea de a nu ne spune când apar probleme mai mari. Fiind credincioși în puțin vom fi credincioși în mult. Eșecul nostru în lucruri mărunte conturează modelul eșecului în lucruri mari. Incapacitatea de a te renege pe tine însuși te poate costa viața: „Într-adevăr, la ce îi folosește unui om să câștige întreaga lume și să-și piardă sufletul?” Nu-ți pierde capul încercând să învingi. Nu poți umbla cu Dumnezeu și să alergi cu lumea. Banul este unul dintre dumnezeii acestei lumi moderne și pentru ea banii vorbesc. Ei sunt surzi când vorbește Iehova, dar își ciulesc urechile când vorbește banul. Ei aud banii cum șoptesc din pivniță, dar nu aud predicarea de pe acoperișul caselor. Banul nu are voce, dar poate să le vorbească despre orice, poate să le vorbească

despre viață, poate să le vorbească despre moarte. Este mai bine pentru noi să ascultăm la cerurile fără grai proclamând gloria lui Iehova.—Marcu 8:34, 36; Ps. 19:1-4.

²³ Pentru a fi fericit, satisfă-ți dorințele. Pentru a satisface dorințele, păstrează-le simple. Nu lega fericirea de posesii. Multe lucruri considerate necesități nu sunt deloc necesare. Poate fi cultivat un gust pentru droguri, iar obișnuința este greu de distrus, dar poate fi distrusă și dependentul este liber. Cultivați materialismul și dorințele se extind peste puterea noastră de a le satisface. „Nu te trudi să câștigi bogății. Oprește-te din înțelegerea ta.” Cultivă gusturi simple care nu te înrobesc. Pavel s-a antrenat să fie mulțumit indiferent de circumstanțele materiale în care s-a aflat: „Am învățat ca, în orice împrejurare mă aflu, să fiu mulțumit cu ce am. Știu să trăiesc și în lipsuri, știu să trăiesc și în belșug. În toate lucrurile și în toate împrejurările am învățat secretul de a fi și sătul, și flămând, și în belșug, și în nevoi.” O lipsă nu l-a amărât, o abundență nu l-a făcut să cadă în capcana materialismului. El și-a urmat propriul sfat: „Felul vostru de viață să fie fără iubire de bani, fiind mulțumiți cu ce aveți.” Pavel era mulțumit, fie că avea puțin sau mult. Nevoile sale materiale erau simple, bogățiile sale spirituale erau mari. —Prov. 23:4; Filip. 4:11, 12; Evrei 13:5.

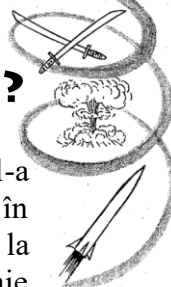
²⁴ Pentru a fi fericit, adu-ți aminte de felul în care te-a făcut Dumnezeu, din pământ, pentru pământ. Adevăratele plăceri se găsesc în lucrurile pe care le-a făcut Dumnezeu: cupola neagră din care miriade de stele clipesc și strălucesc, căldura soarelui, răcoarea brizei, parfumul florilor, cântecul păsărilor, grația animalelor, dealurile întinse și stâncile care se înalță, râurile repezi și apele line, pajiștile luxuriante și pădurile dense, felul în care strălucește zăpada la soare și bătaia ploii pe acoperiș, țârăitul unui greiere în pivniță, orăcăitul unei broaște în iaz și împrôscarea unui pește care trimite cercuri sub lumina lunii. Și mai multe plăceri se găsesc în compania unei persoane, fiindcă omul a fost creat ca o ființă socială. Un gând bun, o atingere simpatetică, un gest sau o expresie blândă, un zâmbet cald și o acțiune iubitoare, râsul unui copil la joacă și gănguritul bebelușului în pătuțul său, demnitatea și înțelepciunea unei persoane în vârstă, bogată în experiența vieții – acestea sunt lucrurile care satisfac. Ceea ce suntem contează, nu ceea ce părem. Avem iubire, nu poziție socială. Contează ceea ce putem dăruia, nu ceea ce putem primi. Avem comoara din cer, nu comoara de aur adunată pe pământ. Contează mulțumirea cu puțin decât neliniște cu mult. Primirea gândurilor lui Dumnezeu pentru a deveni înțelepți, folosirea acestei înțelepciuni pentru a ne canaliza puterea, urmarea principiile sale pentru a asigura dreptatea și imitarea lui în manifestarea iubirii, toate acestea ne vor răspunde nevoilor și vor umple foamea pe care El a pus în noi. Și toate acestea sunt ceea ce este nevoie pentru a ne face fericți.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. Ce anume hotărăște cerințele creaturii pentru fericire?
3. De ce necesitățile omului sunt mai mari decât cele ale altor creaturi pământești?
4. Cum este arătată și foarte mult satisfăcută foamea minții?
5. Cum poate aduce fericire însușirea de putere a omului?

6. De ce influențează fericirea atributul de dreptate?
7. De ce este așa de important atributul iubirii?
- 8.9. Ce dorință firească au oamenii, și cum trebuie să fie ea satisfăcută?
10. Ce este materialismul?
11. Ce rău poate decurge de pe urma faptului că avem prea puțin?
12. Ce rău poate decurge de pe urma faptului că avem prea mult?
13. Ce a avertizat Iehova Israelul despre materialism?
- 14,15. Ce motiv fals este oferit uneori pentru faptul că se face un dumnezeu din bani, și care este motivul real?
16. De ce nu există odihnă pentru cei afectați de materialism?
17. Ce boală au unii și la ce duce aceasta?
18. Ce texte arată conflictul dintre carne și spirit și la ce duce fiecare?
19. Ce anume trebuie să fie inclus atunci când se socotește costul total al materialismului?
20. Ce trebuie să ia în considerare cei care încearcă să cedeze materialismului, și ce a spus Pavel despre această chestiune?
21. Cum încearcă unii să-și justifice materialismul, însă cum își lasă acesta amprenta asupra lor?
22. Care este un mare rău al materialismului, și ce vă poate costa acest rău?
23. De ce trebuie să cultivăm gusturi simple și cum s-a instruit Pavel?
24. În ce lucruri bogate putem găsi plăcere, și care sunt lucrurile mai vitale pe care le cuprind acestea, pentru a ne face fericiți?

CÂND VA ÎNCETA ACEASTĂ NEBUNIE?

Felul frenetic în care omul caută și cercetează arme de război l-a adus din epoca sabiei în epoca bombei cu hidrogen, din epoca săgeții în cea a rachetei. Acest lucru a însemnat o schimbare, o trecere de la războaie care afectau doar porțiuni limitate ale pământului la războaie care afectează întregul glob. Acum, este posibil ca un război să devină atât de devastator, încât să se distrugă întreaga viață de pe pământ.

Războiul este pură nebunie, azi mai mult decât oricând. Națiunile își dau seama că trebuie făcut ceva ca să îl oprească, pentru a se stabili o pace permanentă. Cu toate acestea, eforturile lor dau greș și ele continuă să se înarmeze.

Pe măsură ce cunoștințele omului au crescut, iar acesta a avansat ca grad de civilizație, el nu a început să aibă relații tot mai pașnice, așa cum ar fi fost de așteptat. În schimb, războaiele au devenit tot mai brutale. Din secolul 15 î.e.n. până în secolul 19 e.n., au fost 3357 de ani de război și doar 227 de ani de pace. Asta înseamnă cam 15 ani de război la un singur an de pace. Începând cu 1861, relațiile

umane s-au înrăutățit constant, căci nu a existat nici măcar un an de la acea dată, până acum, în care să nu se ducă unul sau mai multe războaie, undeva pe pământ.

Costurile crescânde ale războiului au ținut pasul cu dezvoltarea de arme mai distrugătoare de către om. În vremurile primitive, nu costa practic nimic să ucizi un om în război. În zilele lui Iulius Cezar, costul era cam de 75 cenți. În zilele lui Napoleon, costul a crescut cam la 3000 \$. Cei patru ani ai Primului Război Mondial au ridicat costul morții la 21.000 \$, iar al Doilea Război Mondial a marcat un salt la 55.000 \$. Acum, având în vedere costisitoarele arme de distrugere în masă din această epocă atomică, costul uciderii unui soldat inamic s-a ridicat exponențial, la proporții fabuloase. Războiul a devenit atât de scump încât o națiune care se pregătește pentru el își pune în pericol economia.

Dar costurile războiului traduse în vieți omenești și suferință sunt mult mai importante. Acestea reprezintă un motiv și mai mare de a urî războiul. Un jurnalist elvețian a cercetat pagubele celui de-al Doilea Război Mondial și a constatat că a acesta a curmat viețile a 32 de milioane de oameni în bătălie, a 20 de milioane în bombardamentele aeriene și a 26 de milioane în lagăre de concentrare. În 6 ani, 78 de milioane de oameni au fost măcelăriți. Adăugați la această cifră circa 15-20 de milioane de răniți grav din cauza războiului și aveți 98 de milioane de oameni care au suferit de pe urma efectelor unui singur război. Dar costurile în bani și vieți ale celui de-al Doilea Război Mondial sunt mici, dacă le-am compara cu costurile potențiale ale unui al treilea război mondial.

Oamenii din întreaga lume cer cu disperare pacea. Ei vor să știe când va înceta nebunia războiului. Când vor opri oamenii acest măcel reciproc nebunesc? Când vor începe să-și respecte drepturile și viețile și să trăiască împreună în pace?

Liderii lor au eșuat în fiecare efort pe care l-au făcut pentru a pune capăt războaielor. Există o singură direcție în care oamenii se pot îndrepta pentru a ajunge la pacea după care tânjesc, iar aceasta duce spre Creatorul lor, Iehova Dumnezeu. Cu mult timp în urmă, El și-a declarat hotărârea de a pune capăt războiului, iar când Iehova își propune ceva, nu dă niciodată greș și împlinește acel scop. „Veniți, priviți lucrările lui Iehova, cum face lucruri uluitoare pe pământ! El face să înceteze războaiele până la marginile pământului.” – Ps. 46:8, 9.

Generația prezentă va fi martoră la împlinirea acestei profeții. În scurt timp, „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic” va pune capăt acestui sistem rău. El va fi războiul care, într-adevăr, va pune capăt războaielor. Națiunile, împreună cu multele lor guverne, vor fi șterse din existență.

În locul acestor națiuni va exista un corp unit de oameni sub un guvern drept – împărăția lui Dumnezeu. Începând cu momentul în care acest unic guvern, stabilit în mod divin, va conduce pământul, omenirea nu va mai fi niciodată împărțită, nici politic, și nici religios.

Unii pot contesta acest fapt, afirmând că nici măcar un guvern divin nu poate asigura pacea, pentru că vor exista mereu lupte, atâta vreme cât există chiar și o singură persoană care nu respectă drepturile celorlalți.

Cei care cred asta să ia în seamă această scriptură: „Încă puțin și cel rău nu va mai fi, te vei uita la locul unde era și nu va mai fi.” (Ps. 37:10) Acest lucru

înseamnă că cei răi din rândul oamenilor nu vor supraviețui zilei mâniei lui Dumnezeu. Ei vor fi cernuți și vor pieri o dată cu acest sistem. E cert că ei vor înceta să existe, la fel de cert cum au încetat să existe cei răi dinainte de potop: „Iehova îi păzește pe toți cei ce-l iubesc, dar îi va nimici pe toți cei răi.” - Ps. 145:20.

Pentru că împărăția lui Dumnezeu va conduce pământul după distrugerea sistemului prezent, persoanele rele nu se vor mai putea ridica la putere și nu vor putea reînvia nebunia războiului. Răutatea nu va mai prospera niciodată pe pământ.

În acest moment, sunt adunați oameni din toate rasele și naționalitățile pentru a fi locuitorii pământului sub împărăția lui Dumnezeu. Pentru că trăiesc pentru acea lume nouă, ei constituie o societate a Lumii Noi. Așa cum Noe și familia sa au fost ocrotiți în vremea potopului, tot astfel vor fi și ei păstrați în ziua mâniei lui Dumnezeu. Ei sunt cei smeriți la care se face referire în Psalmul 37:11: „Dar cei smeriți vor stăpâni pământul și își vor găsi desfătarea în belșug de pace.”

Ei nu vor aduce cu ei nebunia războiului în acea lume nouă. Chiar acum, ei constituie un popor pașnic, care și-au transformat „săbiile în pluguri și sulile în cosoare.” – Mica 4:3, AS.

Oamenii care suspină și gem din cauza teribilului măcel cauzat de război își pot înălța capul și se pot bucura, căci pământul va fi în curând locuit doar de oameni smeriți, pașnici și va fi condus de împărăția lui Dumnezeu. Atunci nebunia războiului va înceta pentru totdeauna.

ZIUA MEMORIALĂ PENTRU BUCURIE

Va veni o zi memorială ce va fi una dintre cele mai pline de bucurie din istoria omenirii.

ISUS Cristos ne-a spus despre ziua memorială de bucurie în aceste cuvinte: „Vine ceasul când toți cei din mormintele de amintire vor auzi glasul Său și vor ieși

afară: cei care au făcut lucruri bune, la o înviere a vieții, iar cei care au practicat lucruri rele, la o înviere a judecății.” - Ioan 5:28, 29.

Ce moment de bucurie va fi—momentul în care Dumnezeu cel Atotputernic va învia morții care se află în memoria Lui! „Toți cei din mormintele

de amintire,” cei morți, dar încă în memoria lui Dumnezeu, vor auzi glasul lui Isus Cristos, cel care a spus: „Eu sunt învierea și viața. Cine manifestă credință în Mine, chiar dacă moare, va veni la viață.” (Ioan 11:25, 26). Deci, ce motiv de bucurie este să știi că acea zi memorială a lui Dumnezeu, prezisă de Biblie, nu este una de tristețe, nici o zi pentru decorarea simplă de morminte sau amintirea simplă a celor morți, ci mai degrabă momentul în care „toți cei care sunt în mormintele de amintire vor auzi glasul Său și vor ieși afară”!

Așadar, această învățătură despre învierea morților, nu este făcută de către om; numai din mintea lui Iehova Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, ar putea să provină o astfel de doctrină. Nu e de mirare că doctrina învierii morților nu este cunoscută de către cei mai înțelepți păgâni, o doctrină necunoscută de către așa-numiții mari filozofi ai timpurilor vechi! Filozofii păgâni ai Atenei antice i-au spus unui apostol al lui Cristos: „Ne spui unele lucruri care sunt ciudate pentru urechile noastre.” Unul dintre acele lucruri a fost învierea morților. „Când au auzit despre o înviere a morților,” ne spune Biblia, „unii au început să își bată joc, în timp ce alții au spus: ‘Te vom asculta despre aceasta altădată.’” Doctrina învierii este ciudată numai pentru aceia care nu îl cunosc pe Iehova Dumnezeu și nici Cuvântul Său, Sfânta Biblie.—Faptele 17:20, 32.

Cât de des face Biblia referire la învierea celor morți! Pentru câștigarea aprobării lui Dumnezeu, Avraam a încercat să îl aducă pe fiul său, Isaac, ca jertfă. Cum a fost el în stare să facă acest lucru? Prin credință „el a considerat că Dumnezeu putea chiar să-l scoale din morți.” Și acel om al integrității, Iov, s-a rugat lui Dumnezeu: „Oh, de m-ai ascunde în Șeol, de m-ai ține ascuns până ți se va întoarce mânia, de mi-ai stabili un timp și ți-ai aminti apoi de mine!” A fost un înger din cer, cel care i-a spus profetului Daniel că se va odihni în moarte până la timpul învierii: „Iar tu du-te până va veni sfârșitul, căci te vei odihni și vei sta în partea ta la sfârșitul zilelor.”—Evrei 11:19; Iov 14:13; Dan. 12:13, AS.

MORȚII NU SUNT CONȘTIENȚI

Nu ar fi nici un scop al învierii morților, dacă morții ar fi vii sau conștienți, experimentând fie durerea, fie plăcerea. Aceasta se datorează faptului că cei morți sunt de fapt morți, inconștienți, inexistenți, și că omenirea are nevoie de o înviere a morților. Isus Cristos a asemănat moartea cu somnul. Când prietenul lui Isus Cristos, Lazăr, a murit, Isus le-a spus discipolilor Săi: „Lazăr, prietenul nostru, se odihnește, dar mă duc acolo să-l trezesc din somn.’ Discipolii i-au zis: ‘Doamne, dacă se odihnește, se va vindeca.’ Isus vorbise despre moartea lui.”—Ioan 11:11-13.

Deși mort de patru zile, Lazăr a fost înviat de către puterea lui Dumnezeu, prin Isus Cristos. La revenirea sa din nou la viață, Lazăr nu a spus nimic despre experimentarea conștiinței în moarte, deoarece moartea este o stare de inconștiență totală sau inexistență, după cum afirmă și Biblia: „Fiindcă cei vii sunt conștienți că vor muri, dar cei morți nu sunt conștienți de nimic și nu mai au nici o răsplată.”—Ecl. 9:5.

Deci, cei morți în memoria lui Dumnezeu sunt adormiți în moarte, așteptând momentul la care Biblia se referă în aceste cuvinte: „Marea i-a dat înapoi pe morții din ea, și moartea și Hadesul i-au dat înapoi pe morții din ele.”—Apoc. 20:13.

CEI DIN MEMORIA LUI DUMNEZEU

Cine este candidat pentru a primi învierea din morți, pentru a se bucura de viață pe pământ, un pământ pașnic, paradisiac? Isus Cristos a identificat două grupuri: „Cei care au făcut lucruri bune la o înviere a vieții” și „cei care au practicat lucruri rele la o înviere a judecății.” Apostolul Pavel a inclus aceste două grupuri într-una din multele sale declarații despre înviere. „Am speranță față de Dumnezeu,” a spus el, „că va fi o înviere atât a celor dreți cât și a celor nedreți.”—Ioan 5:29; Faptele 24:15.

„Învierea la viață” este pentru cei care au făcut lucruri bune, lucruri drepte, lucruri în armonie cu poruncile lui Dumnezeu. Astfel de oameni au ajuns să Îl cunoască pe Iehova Dumnezeu, au avut credință în El și în Cuvântul Său și și-au petrecut viața slujindu-l pe El. Printre astfel de persoane care au făcut lucruri bune se numără: Avraam, Iov, Daniel și Ioan Botezătorul. Cartea Evrei, capitolul unsprezece, dă numele altora care au făcut lucruri bune și a căror speranță a fost „să primească o înviere mai bună.” (Evrei 11:35) Învierea lor va fi „mai bună” în sensul că ei nu vor trebui să moară din nou, așa cum s-a întâmplat cu cei vechime care au fost înviați.

Dar ce e cu celălalt grup despre care Isus Cristos menționează, „cei care au practicat lucruri rele”? Aceștia nu sunt răi cu voia; ci mai degrabă ei sunt cei care nu au urmat o cale dreaptă de a trăi în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu, cei care nu au ajuns să Îl cunoască pe Iehova Dumnezeu. Din moment ce Dumnezeu poate citi inima unui om, El îi știe pe cei care pot profita de o înviere din morți. Aceste persoane, înviate din morți, vor fi judecate, nu după faptele lor din trecut, ci după faptele lor viitoare de pe pământ, sub domnia lui Cristos, Regele.

Printre „cei care au practicat lucruri rele”, și care se află în memoria lui Dumnezeu, este unul dintre acei răufăcători care au murit alături de Isus Cristos pe Golgota. Acest răufăcător răstignit a spus: „Isus, adu-ți aminte de mine când vei ajunge în Împărăția Ta.” Isus i-a răspuns: „Adevărat îți spun astăzi, vei fi cu mine în Paradis.” (Luca 23:42, 43). Acest răufăcător este în memoria lui Dumnezeu, în mormântul de amintire, așteptând momentul în care un pământ paradisiac este întemeiat după Armagedon, în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos, Regele. Atunci, la timpul convenit, acel răufăcător se va întoarce din morți împreună cu cei „care au practicat lucruri rele.” Prin faptele sale viitoare, el își poate dovedi vrednicia de a primi darul vieții veșnice pe pământ.

BAZĂ PENTRU O ÎNVIERE

Sacrificiul de răscumpărare al lui Cristos face posibilă o înviere din morți. „Căci, având în vedere că moartea vine printr-un om [Adam], învierea morților

vine tot printr-un om,” Isus Cristos. El este cel pe care Dumnezeu l-a numit judecător atât al celor morți, cât și a celor vii. „De aceea a murit Isus Cristos și a revenit la viață, ca să fie Domn și peste cei morți, și peste cei vii.” Prin învierea lui Cristos din morți la viață cerească, de către Dumnezeu, Dumnezeu ne-a oferit o garanție că ziua Sa memorială pentru bucurie este sigură: „Pentru că a stabilit o zi în care urmează să judece cu dreptate pământul locuit, printr-un om pe care l-a numit, și le-a dat o garanție tuturor oamenilor înviindu-l din morți.”—1 Cor. 15:21; Rom. 14:9; Faptele 17:31.

Totuși, în ciuda acestei asigurări, există persoane astăzi cărora le este greu să creadă într-o înviere a morților. Ei sunt ca persoanele pe care apostolul lui Cristos le-a întrebat: „De ce vi se pare de necrezut că Dumnezeu scoală morții?” Acest lucru nu este incredibil, pentru că puterea lui Dumnezeu, prin Cristos, face posibilă învierea. „Lucrurile imposibile la oameni,” a spus Isus, „sunt posibile la Dumnezeu.” Și deoarece Dumnezeu cel Atotputernic i-a spus lui Avraam: „Este oare ceva prea extraordinar pentru Iehova?”, puterea lui Dumnezeu, exercitată prin Cristos, atunci când Isus a fost pe pământ, arată că și o înviere din morți nu este prea grea pentru Iehova Dumnezeu. Profetii lui Dumnezeu, Ilie și Elisei, fiecare a ridicat câte o persoană din morți; astfel au făcut și apostolii Petru și Pavel. Cristos a ridicat din morți cel puțin trei persoane—fiul văduvei, fiica lui Iair și pe Lazăr. Cât de ușor, așadar, este pentru Dumnezeu să învie morții!—Faptele 26:8; Luca 18:27; Gen. 18:14.

Faptul că există multe persoane în „mormintele de amintire”, așteptând o înviere, nu prezintă nici o dificultate pentru Dumnezeu; pentru că astfel de persoane sunt în memoria lui Dumnezeu, iar memoria lui Dumnezeu este ceva minunat. Noi ne minunăm chiar și de oamenii care au ceea ce noi numim amintiri fotografice; cât ne uimesc aceste lucruri, că ei își pot aminti lucrurile pe care le doresc! Cu cât mai minunată este mintea Creatorului creierului nostru uman, Iehova Dumnezeu!

Prin intermediul Scripturilor putem obține o introspecție în minunata memorie a Creatorului. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „El socotește numărul stelelor; pe toate El le cheamă pe nume.” (Ps. 147:4). Asta face Creatorul! Omul nici măcar nu poate număra stelele, pentru că există atât de multe; nu poate nici măcar să le vadă pe toate, chiar și cu un telescop de 200 de inci. Cu toate acestea, Dumnezeu nu numai că le numără, dar le și numește și își amintește numele fiecăreia dintre ele. Acest lucru este cu adevărat ceva ce ne dezvăluie cât de ușor va fi pentru Dumnezeu să își amintească de cei vrednici de înviere.

Luați în considerare numai numărul de stele care alcătuiesc o galaxie; ele variază, dar în Calea Lactee sunt aproape 200.000.000.000 de stele! Și totuși, această galaxie în sine este doar una dintre sutele de milioane de alte galaxii!

Gândiți-vă la faptul că El le poate numi și își amintește numele nenumăratelor miliarde de stele, numărul lor total, în cazul în care ar putea fi cunoscut, depășind cu o imensă măreție numărul total de persoane care au trăit vreodată pe pământ! Ce minte, dincolo de înțelegerea umană! Ce minte demnă de exclamațiile noastre cele mai bogate de laudă! Ca în cuvintele apostolului lui

Cristos: „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Sale și cât de necuprinse căile Sale! Fiindcă ‘cine a ajuns să cunoască mintea lui Iehova?’” —Rom. 11:33, 34.

Noi nu vom ajunge niciodată să cunoaștem mintea lui Iehova Dumnezeu. Dar din ceea ce ne spun Scripturile despre mintea Sa, putem înțelege ce lucru simplu este pentru El să își amintească de cei ce sunt demni de înviere. Într-adevăr, Isus Cristos ne spune că cei care se află în memoria lui Dumnezeu sunt la fel de buni ca cei care trăiesc înaintea lui Dumnezeu. „Dar că morții vor fi sculați,” a spus Isus, „a dezvăluit chiar Moise în relatarea despre tufa de mărcini, când îl numește pe Iehova ‘Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov’. El nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii, fiindcă toți sunt vii din punctul Lui de vedere.” —Luca 20:37, 38.

MODEL DE VIAȚĂ RECONSTITUIT

Învierea, așadar, a „tuturor celor din mormintele de amintire” este absolut sigură. La înviere Dumnezeu recrează același corp, atom cu atom? Nu, Dumnezeu oferă un nou corp, unul compus din atomi diferiți, dar unul destul de asemănător cu cel pe care l-a avut persoana înainte de moarte. Acesta nu este identic cu atomii organismului care fac una și aceeași persoană în înviere, deoarece în această situație atomii din corpul uman se schimbă constant. „Într-un an,” spune *Compendiul Științei* din Decembrie, anul 1954, „aproximativ 98 % dintre atomii din corpul nostru vor fi acum înlocuiți cu alți atomi pe care îi luăm prin aerul pe care îl respirăm, alimente, băuturi.” Deci, la înviere nu există atom de care Dumnezeu să își amintească și să îl recreeze; ceea ce Dumnezeu reține în memoria Lui este modelul de viață al creaturii. Aceasta este ceea ce face aceeași persoană la înviere—modelul de viață.

Ce este acest model de viață pe care Dumnezeu îl păstrează în memoria Lui? Este înregistrarea creaturii de-a lungul vieții, o înregistrare făcută de gândurile pe care le are în minte, experiențele trăite, cunoștința pe care a stocat-o în mintea sa. Astfel că modelul de viață rezultă din amintirile cuiva și din aptitudinile mentale. Modelul de viață include toate caracteristicile de creștere intelectuală și care alcătuiesc personalitatea cuiva. Aceasta este ceea ce Dumnezeu reconstituie cu loialitate la înviere.

Atunci, putem fi siguri că la înviere se va păstra identitatea personală a cuiva, deși va avea un corp de atomi diferiți. Unul vrednic de a primi o înviere din morți nu va fi ca acele persoane care, după un accident sau un șoc de orice fel, se vor trezi sau vor răspunde cu un caz de amnezie, o pierdere de memorie, fără să știe nici măcar cine sunt. Nu, ci la înviere, odată cu trezirea din somnul morții, omul va ști cine este și va poseda toate amintirile sale. Aceasta va fi ca în cazul în care cineva a mers la somn și apoi s-a trezit. Astfel, ultimul gând conștient sau în stare de veghe de se va conecta cu gândul de deschidere.

Acea zi fericită se apropie, acea zi mare când Dumnezeu își amintește de cei morți cu o înviere, ziua Sa memorială de bucurie. Ce bucurie să trăiești, atunci când morții cei dragi și prietenii sunt ridicați din nou la viață! Momentul pentru

această înviere pământească a „celor care au făcut lucruri bune” și a „celor care au practicat lucruri rele” este în timpul domniei de o mie de ani a lui Isus Cristos, care va urma după războiul lui Dumnezeu de la Armagedon. Deoarece Armagedonul este programat să vină peste această generație, în aceste „zile din urmă”, acum este momentul pentru cei care tânjesc să vadă pe cei dragi decedați ridicați din nou la viață, pentru a face lucruri bune. Cum?

Aflați mai multe despre scopurile lui Iehova. Aflați ce trebuie să faceți pentru a supraviețui Armagedonului în lumea cea nouă a lui Dumnezeu. Apoi, acționând în armonie cu Cuvântul lui Iehova, ați putea experimenta bucuria de nedescris de a-i întâmpina „pe cei din mormintele memoriale”, când Dumnezeu își amintește de ei printr-o înviere din morți.

DE CE NE DEDICĂM LUI DUMNEZEU?

CE înseamnă ca o persoană să se dedice lui Dumnezeu? Sunt nepractici sau nesăbuiți cei care fac acest lucru? Dar despre cei care ezită; sunt ei înțelepți? Da, de ce să ne dedicăm lui Iehova Dumnezeu?

A te dedica înseamnă „să te devotezi exclusiv serviciului sau închinării unei ființe divine, sau folosirii sacre. A te pune deoparte în mod oficial sau serios pentru o utilizare, un scop sau un serviciu definite.” (*Webster*). De fapt, s-ar putea spune că fiecare persoană este dedicată; fie lui Dumnezeu, ei înșiși, unei alte persoane sau unei cauze. Acum, toți cei care îi sunt dedicați lui Dumnezeu, odată nu au fost.

Cei care astăzi se dedică lui Iehova Dumnezeu, urmează exemplul stabilit de către cel mai înțelept și mai nobil om care a călcat vreodată pe acest pământ, Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. La momentul stabilit de către Dumnezeu pentru El, Isus s-a dedicat să facă voința Tatălui. La acea vreme El a spus: „Iată că am venit să înfăptuiesc voința ta.” De ce s-a dedicat Isus? Deoarece „în sulul cărții” a fost scris că El va fi și că era hotărât „să împlinească tot ceea ce este drept.”— Evrei 10:9, 7; Mat. 3:15.

De ce a fost voința lui Dumnezeu ca Isus Cristos să se dedice? De ce este voința Lui ca oricine să se dedice? Mai întâi de toate, deoarece acesta este cursul onestității, al dreptății și al justiției. Iehova Dumnezeu, fiind Suveranul Suprem, poate porunci, pe bună dreptate: „Eu, Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu

care pretinde devoțiune exclusivă.” El ne-a creat, ne-a dat viață, suntem ai Lui, precum și pământul pe care trăim, și astfel, suntem obligați să slujim scopurile Sale pentru noi.—Ex. 20:5.

Dumnezeu, fiind Suprem și Atotputernic, ar putea foarte ușor să constrângă toate creaturile Sale inteligente și să le forțeze să Îl slujească. Dar El glorifică faptul că le oferă creaturilor Sale libertatea de a alege să coopereze cu El și cu scopurile Sale, sau nu, acceptând consecințele alegerii lor, știind că mulți dintre ei vor alege cu înțelepciune. Bineînțeles, acesta fiind scopul Său, de a avea un univers disciplinat, plin de armonie, roditor și iubitor, El nu poate tolera pe cei care se opun scopurilor Sale. Dreptatea, precum și conformitatea lucrurilor, prin urmare, cere ca noi înșine să ne dedicăm lui Dumnezeu, și ca să-i oferim devotament exclusiv pentru că El este Suveranul și Creatorul nostru.

CALEA ÎNTELEPCIUNII

În al doilea rând, dedicarea este cursul înțelepciunii, atât în ceea ce privește prezentul, cât și viața viitoare: „Devoțiunea sfântă este de folos pentru toate lucrurile, fiindcă are promisiunea vieții prezente și a celei viitoare.” (1 Tim. 4:8). Cei care vor trece prin viață, fără a se dedica lui Dumnezeu, pot fi asemănați cu un cumpărător al unui automobil nou, care se opune oricărei instrucțiuni cu privire la cum este mai bine să conducă mașina, ca fiind o restrângere nejustificată a drepturilor sale în calitate de proprietar. Sau ei pot fi comparați cu proprietarul automobilului, care insistă în încălcarea tuturor reglementărilor din trafic, pe baza trăirii lui într-o țară liberă și automobilul său fiind proprietatea lui. Da, toate acestea ar ignora prostește instrucțiunile din Cartea Creatorului lor și „legile Sale de trafic” pentru a trăi. Și totuși, acesta este cursul pe care mai mult de 99.9 % din populația pământului îl urmează și își justifică alegerea că pământul este plin de confuzie, mizerie și răutate. Cei care sunt înțelepți vor evita toate acestea dedicându-se lui Dumnezeu.—Ier. 8:9, AS.

Mai mult, nimic din ce avem noi nu este mai de preț decât viața, și mai ales viața în fericire. Dedicarea este, prin urmare, cursul înțelepciunii, pentru că „plata păcatului este moartea, însă darul pe care îl dă Dumnezeu este viața veșnică.” Și după cum Moise a spus Izraeliților, noi alegem viața, iubindu-l pe Iehova, „Dumnezeul nostru, ascultând de glasul Lui și alipindu-ne de El,” pentru că El este viața noastră și lungimea zilelor noastre.—Rom. 6:23; Deut. 30:19, 20.

Nici nu putem oscila sau întârzia. Trăim în zilele comparabile cu cele în care a trăit Noe, iar timpul se scurge! Dacă vom amâna, nu vom putea supraviețui la sfârșitul cataclismului prezis al acestei lumi vechi la Armagedon. Dacă suntem înțelepți, vom fugi urgent de acest sistem vechi, lucru pe care îl facem atunci când ne dedicăm să facem voința lui Dumnezeu.—Mat. 24:15-21, 37-39; Apoc. 18:4.

Și apoi, iubirea pentru Dumnezeu ne va impulsiona, de asemenea, să ne dedicăm Lui. Cuvântul Său spune că El este dragoste. Dragostea L-a îndemnat să ne creeze în primul rând. De asemenea, iubirea l-a motivat să cruțe rasa umană, atunci când a meritat să fie distrusă din cauza răzvrătirii sale; și iubirea a fost cea

care L-a motivat pe Dumnezeu să dea pe Fiul Său ca un sacrificiu pentru a ridica păcatul lumii.—Ioan 1:29; 3:16; 1 Ioan 4:8.

Desigur, din moment ce Dumnezeu a exprimat atât de multă iubire pentru noi, ar trebui să răspundem cu recunoștință și apreciere. De aceea El ne poruncește să Îl iubim cu toată inima noastră, cu toată mintea, sufletul și puterea. De fapt, din moment ce orice altceva aparține lui Dumnezeu, tot ce putem noi să Îi oferim, ca o expresie de iubire și apreciere, este iubirea noastră și inimile noastre. Dacă noi Îl iubim, ne vom dedica Lui, devenind sclavii Lui de bunăvoie. Așa cum citim: „Aceasta înseamnă iubirea de Dumnezeu: să respectăm poruncile Sale.”—1 Ioan 5:3.

În plus, încă de la rebeliunea din Eden, Satan L-a provocat pe Iehova Dumnezeu să pună oameni pe pământ, care să se dovedească credincioși Lui, sub încercare. (Vezi Iov, capitolele 1 și 2.) Dedicându-ne lui Dumnezeu, trecem de partea lui în această problemă, justificându-L ca fiind demn de închinare și capabil de a obține un serviciu neegoist din partea creaturilor Sale. Astfel ascultăm cererea Lui: „Fiul Meu, fii înțelept și bucură-mi inima, ca să-i pot răspunde celui ce mă batjocorește.” Astfel, vedem că dreptatea, înțelepciunea și iubirea se combină pentru a îndemna dedicarea asupra noastră; funia legată în trei ar trebui să ne atragă la Iehova Dumnezeu și serviciul Său.—Prov. 27:11.

CERINȚELE DEDICĂRII

Dedicarea, ca să fie inteligent și onest făcută, necesită o pregătire în avans. Trebuie să avem „o inimă bună și dreaptă,” și să fim ‘conștienți de nevoile noastre spirituale.’ Apoi trebuie să câștigăm o cunoștință din Cuvântul lui Dumnezeu și să exercităm credință în Iehova Dumnezeu, în Cuvântul Său și în Isus Cristos ca Salvator și Răscumpărător al nostru. Pe măsură ce înaintăm în cunoștință și înțelegere, vom crește în credință și iubire, până la punctul în care vom ajunge să ne dorim să ne dedicăm lui Dumnezeu.—Luca 8:15; Mat. 5:3.

Cuvântul lui Dumnezeu ne sfătuiește, de asemenea, să socotim costul. Nu pentru a determina dacă ar trebui să ne dedicăm sau nu—nu poate fi decât un răspuns la această întrebare—ci pentru a înțelege ceea ce este implicat, așa că vom fi pregătiți să „spunem la revedere la toate lucrurile [noastre],” dacă este necesar. Și în luarea deciziei de a ne dedica lui Dumnezeu nu putem fi influențați de presiunea prietenilor, de emoție, de frica de oameni, sau orice alt factor din afară.—Luca 14:25-33.

Odată ce ne-am dedicat lui Dumnezeu, trebuie să îndeplinim acea dedicare. „Mai bine este să nu faci nici o făgăduință decât să faci o făgăduință și să n-o împlinești.” Prima cerință este să mergem înaintea martorilor și să spunem că am făcut o dedicare prin botezul „în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt.” Și după aceea trebuie să continuăm să „căutăm mai întâi Împărăția” lui Dumnezeu.—Ecl. 5:5; Mat. 28:19, 20; 6:33.

Trebuie să continuăm să ne hrănim cu Cuvântul lui Dumnezeu, să ne asociem cu poporul Lui și să depunem eforturi pentru a aduce roadele spiritului, care sunt: „iubirea, bucuria, pacea, îndelungă răbdare, bunătatea, facerea de bine,

credița, blândețea, stăpânirea de sine.” Trebuie, de asemenea, să ne păstrăm separați de politica acestei lumi vechi, de comerț și religii ipocrite, știind că oricine „vrea să fie prieten cu lumea se face dușman cu Dumnezeu.” Și noi trebuie să luăm parte, în mod activ, în propovăduirea „acestei vești bune a Împărăției”, în măsura oportunităților și abilităților noastre.—Gal. 5:22, 23; Iac. 4:4; Mat. 24:14.

IZVOARELE VIEȚII GĂSESC O CALE

Unul dintre martorii lui Iehova care a suferit ca persoană care refuză să facă armată în Ungaria comunistă ne-a scris despre felul în care literatura biblică ajungea la slujitorii creștini, chiar și în închisorile miliare. Cităm:

„Ordinea interioară din închisoarea militară din districtul 9 al Budapestei era foarte severă. Părea să fie cu totul imposibil să aduci ceva acolo ce era interzis. Totuși apele vieții și-au făcut drum la frați prin torente subterane. La trei zile după ce am primit sentința am fost trimis în oraș să fac o anumită lucrare. De la locul meu de muncă puteam să intru în contact cu frații. Întemnițații sufereau de o foame mare, atât spirituală, cât și fizică. Doar varză, morcovi, fasole și mazăre fără nicio grăsime, era meniul obișnuit. În ceea ce privește hrana spirituală, nu ne-a rămas practic nimic.

Cu toate acestea, cu o anumită ocazie, am reușit să aduc un articol al *Turnului de veghere*. Când m-am întors de la muncă, aveam cu mine o găleată murdară de ciment. La intrare, am fost percheziționat foarte riguros și mi-au spus să trec. În mod intenționat nu am dat prea multă atenție găleții mele. Imediat, gardianul a strigat după mine: „De ce lași găleata asta aici?”. Am ridicat-o și-am pornit cu ea. În ea era un articol din *Turnul de veghere*. Am pus hârtie pe fundul ei, peste hârtie un articol din *Turnul de veghere*, și peste el hârtie și ciment.

Mai târziu, mi-am găsit de lucru afară ca reparator. Mulțumită unui soldat, i-am putut contacta din nou pe frații liberi. Mi-am făcut o cutie de unelte din lemn. Am făcut-o cu fund dublu, și între funduri puneam articolele din *Turnul de veghere*. Mereu aruncam multe fiare ascuțite în cutie, încât gardianul să nu scotocească prea mult. În acest fel, era foarte ușor să strecur înăuntru articolele de studiu. Ca reparator, aveam acces la fiecare celulă și, astfel, am putut să dau mai departe hrana spirituală în închisoare, de la unul la celălalt. Astfel, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, frații au primit niște îngrijiri spirituale.”

EI SE PREGĂTESC PENTRU TINE!

Vino și participă la Congresul Internațional al martorilor lui Iehova Voința Divină

Pe 26 aprilie, o mulțime de 9000 de oameni s-a adunat pe stadionul Yankee datorită unui eveniment care urma să aibă loc pe acel stadion, la trei luni și o zi

după aceea. Ei au venit să primească instrucțiuni despre cum să se pregătească pentru acel eveniment.

Evenimentul care va avea loc este Congresul Internațional al martorilor lui Iehova Voința Divină. Acești 9000 de martori reprezintă cele 135 de adunări ale martorilor lui Iehova din New York și din împrejurimi. Întrunirea a lansat și cea mai mare vânatoare de camere și locuri de cazare de până acum

Principalul vorbitor a fost președintele Societății Turnul de Veghere. El a menționat cât de necesare erau marile pregătiri pentru adunările poporului lui Dumnezeu în vechime, iar în ziua de azi lucrurile nu sunt deloc diferite. El a subliniat creșterea fenomenală a societății Lumii Noi, ca dovadă a cât de mari trebuie să fie pregătirile pentru acest congres față de cele din 1950 și 1953. „Din 1950 până în 1957”, a spus el, „a avut loc o creștere cu 100% a numărului de vestitori”. Din 1953 până în 1957 a avut loc o creștere cu 50%. În ziua de deschidere a congresului din 1950, în public se aflau 79.274 de oameni. În 1953, ziua de deschidere a cunoscut un aflax de 126.387, deci cu 47.000 mai mulți. Câți vor fi în 1958? Președintele a găsit că o estimare foarte conservatoare indică o cifră de 150 000.

Președintele a menționat apoi cum, în urma unui sondaj, aproximativ 140 000 de oameni din Statele Unite și-au exprimat dorința de a participa. În alte țări, mai mult de 30 000 de oameni au spus că plănuiesc să vină la congres.

Marea problemă a găsirii unui loc suficient de mare în care să încapă toți acești oameni a fost rezolvată obținând cele mai mari două stadioane de baseball din New York, un amfiteatru din apropiere și spațiul din jurul stadioanelor pentru amplasarea de corturi. Dar mai este încă o problemă mare care trebuie rezolvată – găsirea de camere în care oamenii să poată dormi. Aceasta este sarcina colosală care a fost pusă pe umerii martorilor lui Iehova din New York și din vecinătate.

Dar, înainte de a pleca să caute camere, le-a fost indicat să înceapă mai întâi cu propriile case. Aceștia ar trebui să găsească moduri prin care să poată caza ei înșiși unul sau mai mulți participanți la congres (delegați). Familia Betel își aduce și ea contribuția. Deși este aglomerată, cu peste 500 de membri, va mai înghesui încă 300 – 350 de participanți din străinătate. Atunci când publicul a fost întrebat câți pot caza participanți la congres, răspunsul a fost un val de mișcare, căci aproape toți s-au ridicat în picioare.

Pentru a ajuta cu lucrarea găsirii de camere s-a tipărit un pliant atractiv care anunță congresul, explică de ce se ține și invită publicul să participe și face apel pentru camere. A fost distribuit la scară largă în vecinătatea orașului New York, în luna mai. Apoi, un alt pliant va fi lansat în iunie, și încă unul în iulie.

Servul de congres a subliniat în discursul său că mulți newyorkezi, care sunt acum membri fericiți ai societății Lumii Noi, au devenit membri ca rezultat al găzduirii participanților la congresele din 1950 și 1953. S-a observat că cel mai mare bine, respectiv mângâierea oamenilor cu adevăruri din Scripturi, a fost făcut de martorii care stau în case particulare, și nu în hoteluri sau parcuri de rulote. Atunci când programul de 2 ore s-a încheiat, mulțimea de 9 000 de persoane a părăsit stadionul Yankee plină de entuziasm pentru lucrarea ce îi așteaptă.

Sediul congresului se află într-una dintre anexele recent construite la tipografia Turnului de Veghere, înaltă de 13 etaje. Întregul etaj 11 a fost reorganizat pentru congres. Acest loc este atât de aglomerat și ocupat, încât a fost nevoie să se mai instaleze o centrală telefonică, pentru a face față numeroaselor apeluri primite și efectuate.

Departamentul responsabil cu cazarea freamătă de activitate, în timp ce muncitorii voluntari procesează solicitările de camere și primesc noi locuri de cazare. La etajul al șaptelea, meșteri voluntari lucrează la frumoasele platforme pentru stadioane, ca și la multe alte proiecte necesare.

Întrunirea din 26 aprilie de pe stadionul Yankee a deschis porțile activității pentru congres. Această activitate va crește constant, pe măsură ce data congresului se apropie. Apoi, pe 27 iulie, pregătirile vor înceta, iar marele eveniment va începe. Vei fi acolo?

Urmărindu-mi scopul în viață

Relată de John. A. Cutforth

În anul 1911 tatăl meu a cunoscut adevărul și l-a acceptat, și astfel m-am bucurat de marea binecuvântare de a fi educat și crescut în disciplina și sfatul autoritar ale lui Iehova.

De-a lungul multilor ani care au trecut de când îmi urmez scopul în viață, două gânduri mi-au fost întipărite adânc în minte: Primul, că oricât de mult aș încerca să găsesc mulțumire, satisfacție, plăceri sau prieteni în această lume veche, căutarea este inutilă și lipsită de speranță. Al doilea, că Iehova are pe pământ o organizație pe care chiar El o îndrumă, iar eu, ca individ, pot lucra cu acea organizație și, dacă îi urmez îndrumarea și călăuzirea, pot găsi pace, mulțumire, satisfacție și mulți prieteni, plus multe alte bogate binecuvântări.

Cu multe ocazii, am încercat, cu nesăbuire, să ocolesc organizația lui Iehova și să cred și să fac lucrurile pe care le vroiam. De fiecare dată, Iehova mi-a permis cu milă să mă întorc, penitent și plin de părere de rău. Am fost mereu bucuros să fiu acasă din nou, cu cei din poporul Său și organizația Sa.

După cam 15 ani de predat cu succes în școlile publice, mi s-a permis o absență de un an de la îndatoririle mele de profesor, împreună cu plata a 60% din drepturile salariale, cu condiția să petrec cel puțin 4 luni din acea perioadă de timp la o universitate. Drept urmare, m-am înscris la Universitatea din California de Sud, iar anul 1940 m-a găsit bucurându-mă de clima încântătoare a Californiei, de plajele ei și nenumăratele ei atracții. Lipsit de înțelepciune, căutam mulțumire pe calea greșită. O melancolie mohorâtă m-a cuprins și s-a statornicit în mine, în ciuda a tot ce puteam cumpăra cu banii. Dar când am început să mă asociez cu adunarea din Glendale, în fiecare duminică, bucuria a început să se întoarcă la

mine. Dacă acest lucru îmi aduce bucurie, am judecat eu, atunci trebuie să servesc mai mult. Orele mele pe teren au sărit curând de la 10 pe lună la 50, 70, 80! Lucrând atâtea ore în serviciul lui Iehova mi-a adus satisfacții.

Apoi, după câteva zile de meditație serioasă, și în mod special după ce am luat în seamă cuvintele din Matei 6:33, 34, am trimis Societății un formular de aplicare pentru funcția de pionier. Pe 1 martie 1941 mi-am început prima zi în serviciul de pionierat. Niciodată nu m-am simțit atât de aproape și parte integrantă din organizația lui Iehova. Universitatea a trecut undeva în fundal. Atunci când frații mei au văzut că eram sincer și aveam o dragoste reală pentru Iehova, nu puteau face destul pentru mine. Niciodată nu am avut atât de mulți prieteni, privilegii și binecuvântări. Atât de plin de satisfacții era serviciul de pionier, încât am anulat cursurile mele universitare și am lăsat deoparte cariera mea de profesor pentru a mă bucura de privilegiul de a-l servi pe Iehova cu timp integral. Pionieratul a devenit scopul meu în viață.

Au trecut câteva luni pline de bucurie. Am citit în *Informator* despre noul aranjament de a-i face pionieri speciali pe mulți dintre pionieri, cu condiția să meargă oriunde îi va repartiza Societatea. Convins că un asemenea privilegiu nu îmi va fi acordat niciodată, m-am mulțumit să mă bucur de viața de pionier împreună cu adunarea, unde totul era confortabil și plăcut.

Curând după aceea, am primit un plic lung din partea Societății. Aveam oare să mă alătur lucrării de pionier special? Ei bine, în decembrie 1941 mă găseam în Colton, California, slujind ca pionier special. Era un loc foarte singuratic. Uneori, mă gândeam să mă întorc în Glendale, crezând că aș putea face mai mult bine ca pionier general. Dar am izgonit aceste gânduri, știind că trebuia să urmez îndrumarea dată de organizația lui Iehova. Cu hotărâre, mi-am concentrat toate gândurile asupra lucrării. Am găsit oameni interesați. Am început studii. Am legat prietenii cu frații. Împreună, am lucrat din greu, și, curând, s-a format o nouă grupă și am mers mai departe într-o nouă localitate. Dar binecuvântările lui Iehova nu s-au sfârșit niciodată.

În octombrie, 1942, am avut privilegiul de a lucra ca „serv pentru frați”, începând în San Francisco. Au urmat câteva luni de lucrare voioasă slujind adunărilor. Viitorul arăta într-adevăr foarte plăcut, dar, deodată, totul părea să se destrame. Din moment ce eram cetățean canadian, autoritățile de imigrare mi-au cerut să mă întorc în Canada. Societatea a sugerat că ar fi mai înțelept să mă întorc imediat.

Cu inima tristă, am aterizat în Victoria, Canada, în februarie 1943. Ce aveam să fac acum? Cât de ușor ar fi fost să mă strecur fără ca cineva să își dea seama! Apreciind că această gândire este periculoasă, și simțind nevoia de a rămâne aproape de organizație, m-am hotărât cu mai multă fermitate decât oricând să îmi urmez scopul în viață, ca pionier.

A treia zi de la întoarcerea în Canada m-a găsit în serviciul de pionier, mergând din casă în casă, doar cu Biblia. Interdicția impusă martorilor lui Iehova era în vigoare, iar vremea era rece. Nu era nicio cale prin care să pot contacta

Societatea în Canada. Eram încrezător, totuși, că nu puteam greși perseverând în serviciul de pionier.

A trecut o lună. Am stabilit studii biblice și vizite ulterioare. Am avut momente plăcute cu frații din zonă, deși eram interziși. Apoi am primit înștiințare de la Societate ca să mă îndrept spre Edmonton. În câteva săptămâni, m-am găsit din nou serv pentru frați în partea de nord a Canadei. Doamne, cât de teribil de frig era! Cât de mare era zăpada, cât de imposibile erau drumurile, mai ales primăvara. Dar frații erau la fel de iubitori ca în Glendale, iar lucrarea și asocierea noastră compensau cu vârf și îndesat orice inconveniențe. Viața era plină de bucurie, dar această numire nu a durat mult.

În câteva luni am primit telegrama: „Vino la Betelul din Toronto.” „Nu sunt făcut pentru munca de birou”, m-am gândit eu. „Și nu mi-a plăcut niciodată viața la comun.” Dar nu mi-am permis să întorc pe față și pe dos chestiunea. „Trebuie să urmez îndrumarea domnului prin organizația Sa”, m-am sfătuit cu încredere. Au urmat apoi trei ani în Betelul canadian. Uneori pare mult timp, alteori puțin. Odată cu anii, a venit și maturitatea și am început să mă bizui mai mult pe spiritul lui Iehova. Toate acestea m-au pregătit pentru următorul mare pas în urmărirea scopului meu în viață: lucrarea de serv pentru frați din Quebec, Canada.

Servirea adunărilor din Montreal, Quebec și zona înconjurătoare a fost un timp de încercare. Mașinile de poliție ne urmăreau când mergeam din ușă în ușă. Au avut loc arestări, amenzi și încarcerări, doar pentru că predicam Cuvântul lui Dumnezeu. Nu era deloc plăcut, dar nu ne puteam opri să facem ceea ce Dumnezeu ne-a poruncit să facem. Pe măsură ce vizitam adunările, deveneam tot mai puternic; de fapt, toți deveneam. Bucuria noastră vindeca orice traume cauzate de poliție sau închisoare.

Apoi a sosit surpriza plăcută din 1946: o invitație de a participa la Școala Biblică Gilead. Ce mai recompensă uluitoare pentru că am făcut din pionierat scopul vieții mele! Au urmat luni de studiu intens, am îndurat teste, cunoștința mea a fost sporită și m-am bucurat de tovărășia fraților – toate acestea mi-au lărgit orizonturile și m-au echipat pentru serviciul și mai important ce mă aștepta.

Atunci când am terminat Gileadul, am fost trimis înapoi în Quebec și Provinciile Maritime. Această sesiune de vizite mi-a dat ocazia de a revărsa asupra fraților multe din lucrurile bune pe care le-am învățat la Gilead.

Îmi amintesc că mă întrebam, în octombrie 1947: „Sunt pregătit pentru orice mi-ar putea cere Societatea? Este credința mea suficient de puternică?” După ce am meditat o vreme asupra acestor întrebări, am considerat că am răspunsul. Eram gata.

A urma viața de pionier cere multă credință și, chiar în luna aceea, credința mi-a fost pusă la încercare. Am primit o repartizare tocmai în Australia. Cât de departe de casă era! Aș fi putut să mă întorc vreodată în Canada ca să îmi văd părinții și prietenii înainte de Armagedon? Singurul mod în care puteam afla era să mă duc. Dar puteam fi gata într-o săptămână? Aceasta însemna să nu mă duc acasă și să îmi iau rămas bun de la mama, tata și prietenii, doar cu un bilet dus

pentru Australia în mână! Era o mare încercare pentru mine, dar nu aveam decât un lucru de făcut: să urmez îndrumarea lui Iehova. Și asta am și făcut.

Însoțit de alți doi frați canadieni, am lăsat în urmă New Yorkul navigând spre Panama și apoi în largul Pacificului. După trei săptămâni petrecute permanent pe mare, începeam să credem că am lăsat o lume întreagă în spatele nostru și că în fața noastră nu era decât mare. Cam pe la cinci după amiaza, operatorul radio a sosit cu o telegramă pentru noi. Conținea salutări și urări de bine de la o adunare de circuit din Canada de Vest. Iehova nu ne uitase, nici măcar aici, în mijlocul vastului Pacific.

După o lună de navigat cu vaporul, am ancorat în final în Brisbane, Australia. Nu cunoșteam un suflet. Am rătăcit câteva zile pe străzile acestui oraș necunoscut, și ale unui continent necunoscut. Acest lucru ne-a permis, totuși, să cunoaștem mai bine noile împrejurimi. Curând după aceea am ajuns la Betelul australian. Ne-am făcut noi prieteni, lucrarea noastră de circuit a început să capete contur, și în mai puțin de o săptămână serveam adunărilor din Melbourne și din jur.

Viața era foarte diferită aici. Nu era atât de agitată, atât de rapidă, cel puțin. Facilitățile moderne nu erau întotdeauna la zi. Cu toate acestea, mulți oameni credeau că trăiesc într-un paradis. Deși frații din țara cangurilor au suferit recesiuni severe în anii precedenți, o dată cu întoarcerea spiritului lui Iehova și a activității susținute, numărul lor a început să crească din nou. Bucuria s-a întors.

După câteva luni de lucrare de circuit, Societatea mi-a oferit privilegiul de a fi serv de district. Acest lucru îmi părea copleșitor. Puteam să o fac? Responsabilitățile erau multe, dar le-am putut lua pe umeri, prin puterea lui Iehova. Era o încântare să văd cum, pas cu pas, pe măsură ce îmi urmam scopul în viață, ca pionier, Iehova îmi deschidea noi ocazii de serviciu, cu privilegii și binecuvântări sporite. Cumva, întotdeauna mă așteptau lucruri noi, după cum veți vedea,

Au trecut câțiva ani în lucrarea de serv de district. Am început să mă simt parte din Australia, și, curând, o numeam „acasă”. Apoi a venit anul 1950 și, odată cu el, congresul internațional al martorilor lui Iehova de pe stadionul Yankee, New York. Eram pregătit să stau în Australia până la Armagedon, și, totuși, după doar doi ani scurți, mi s-a oferit oportunitatea de a mă întoarce la New York, de a încheia călătoria mea în jurul lumii. Totul s-a petrecut în 10 săptămâni. Cât de mic îmi părea acum pământul.

Congresul de pe stadionul Yankee a oferit împlinire și încurajare tuturor celor care au participat la el. De asemenea, mi-a dat șansa de a-mi vedea toți vechii prieteni. Apoi a sosit acel sentiment straniu, al întoarcerii în Australia.

Au mai trecut 3 ani. Numărul de vestitori a crescut mult, iar în rândul poporului lui Iehova se vădea o mai mare maturitate, iar bucuria serviciului cu timp integral era o încântare mereu prezentă. Apoi, s-a anunțat anul 1953 și un nou congres pe stadionul Yankee. Ce bucurie! Căci, odată cu acel anunț, s-a ivit și un al doilea prilej de a mă întoarce în America!

Încă zece săptămâni de ospăț, în care mă puteam bucura de compania societății Lumii Noi. Și, totuși, gândul întoarcerii îmi era mult mai puternic în mine de data aceasta. Era bine să mă întorc și să așez, să înrădăcinez lucrarea lui Iehova în Australia.

Au trecut aproape 17 ani de când fac serviciu cu timp integral. Aceștia au fost cei mai buni ani, cei mai fericiți ani, anii cu mai multe cămine, haine și prieteni decât am avut vreodată. Cât de înțelept a fost să dau crezare promisiunii Domnului din Matei 6:33! Cât de rațional să urmez călăuzirea Domnului, prin organizația Sa! Cât de recunoscător îi sunt lui Iehova că am făcut din pionierat scopul meu în viață.

După aproape 10 ani de când sunt în Australia, această țară mi-a devenit cămin. Drept urmare, contează prea puțin unde servești. Frații sunt la fel cu toții, căci același spirit lucrează prin ei. Obiceiurile și tradițiile pot fi diferite, dar dacă ne schimbăm modul de a gândi, dacă căutăm mereu să urmăm îndrumarea lui Iehova, și acceptăm orice numire o găsește potrivită El pentru noi, aceste decizii ne vor aduce bucurie, fericire, mulțumire și prieteni nenumărați – lucruri care vin doar dacă urmăm un scop mareț în viață, cum ar fi pionieratul.

Am găsit mulțumire în a-i ajuta pe cei nevoiași

De la doi vestitori ai împărăției din Brazilia

Mulțumirea cu evlavie este partea celor care dau întâietate în viețile lor iubirii pentru Iehova și pentru oile Lui. Știm că acesta este adevărul, deoarece cu mai puțin de trei ani în urmă circumstanțele ne-au obligat să părăsim serviciul misionar cu timp integral – eram pe cale să întemeiem o familie. Această schimbare bruscă de la viața de misionar a fost o provocare grea. Ne-a lăsat simțindu-ne dezorganizați, și cu griji mari pentru viitor. S-a dovedit a fi un timp de reale încercări spirituale.

Lucrurile au mers bine, pentru o vreme, din punct de vedere material. Ni s-a născut Mark, fiul nostru. Ce bucurie s-a dovedit a fi el! Dar ne-am găsit atât de implicați în obținerea nevoilor materiale, încât serviciul era împins afară din viețile noastre. Am realizat că trebuia să facem ceva.

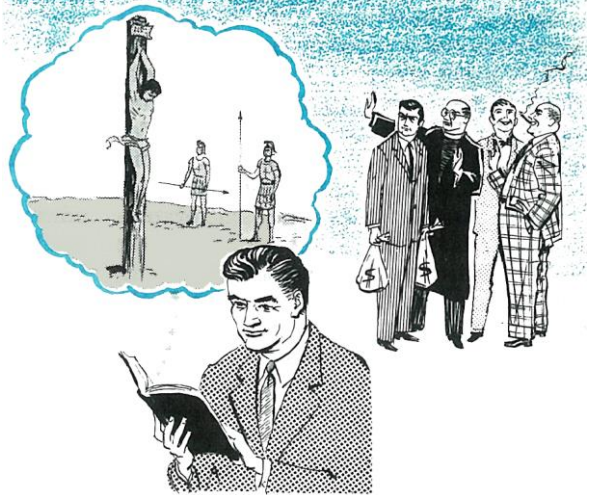
După o entuziasmantă adunare de circuit dintr-un oraș din interior, am decis că, deși nu mai puteam lucra ca pionieri, totuși nu ne oprea nimic să ne mutăm întreaga familie din acest oraș într-un alt loc, unde să avem grijă de cei de curând interesați de adevăr. Cu ultimii noștri bani, am cumpărat o mică fermă abandonată. Aceasta a devenit casa noastră. Acum, după doi ani de lucrare, avem bucuria de a vă raporta despre o adunare nouă și sănătoasă, organizată în cele din urmă cu 34 de vestitori. Avem o frumoasă Sală a Împărăției în centrul orașului, unde înregistrăm o prezență de peste 50 de persoane la studiul săptămânal din *Turnul de veghere*. Frații progresează rapid. Raportul acestei luni arată 29 de studii

biblice la domiciliu și o medie de 15 ore și 5 vizite ulterioare per vestitor. Vă puteți imagina bucuria noastră!

Cât de mult ne-a încurajat acest lucru, și ne-a făcut să știm că Iehova nu dă greș niciodată în a ne binecuvânta, dacă ne străduim! Am găsit o bucurie de nedescris servind aici, unde nevoia e mare. Chiar dacă nu ne putem petrece întregul timp în serviciu, totuși ajutând ca vestitori, mutându-ne în acest oraș din interior, organizând lucrarea și fiind cu acești frați, ne-a adus o mare mulțumire. Poate și voi puteți face ceva de genul aceasta. De ce nu încercați? Veți găsi mari bucurii, dacă veți face astfel.

DE CE AI NEVOIE PENTRU A FI FERICIT PENTRU TOTDEAUNA

*„Înțelepciunea aduce ocrotire [așa cum și] banul aduce ocrotire; dar folosul cunoștinței este că înțelepciunea îi ține în viață pe cei ce o au.
—Ecl. 7:12.*

AVEȚI acum ceea ce trebuie pentru a putea fi fericiți? Dacă aveți, va fi aceasta pentru mult timp? În cele mai bune circumstanțe, viața este scurtă. La fel ca iarba care se veștejește și floarea care se ofilește și umbra care nu se continuă, omul este pentru câteva zile, iar apoi se întoarce în țărână. Atunci când viața se duce, fericirea se sfârșește. Bogăția nu o poate păstra. „Chiar și atunci când o persoană are belșug, viața sa nu rezultă din lucrurile pe care le posedă,” a spus Isus. Și psalmistul a enunțat: „Niciunul nu poate să-l elibereze pe fratele său, nici să-i dea lui Dumnezeu o răscumpărare pentru el; (și prețul de răscumpărare al sufletului lor este atât de mare, încât rămâne neplătit pe timp indefinit) ca să trăiască pentru totdeauna [și] să nu vadă groapa. Nu te teme dacă un om câștigă bogății, dacă gloria casei lui crește, căci la moarte nu poate să ia nimic cu sine, gloria lui nu va coborî cu el. Fiindcă în timpul vieții sale își binecuvânta sufletul; (și ești laudat când o duci bine) în final, sufletul lui nu ajunge decât până la generația strămoșilor săi. Niciodată nu vor mai vedea lumina. Omul pământean, care, chiar dacă este onorat, nu înțelege, este ca fiarele care pier.”—Luca 12:15; Ps. 49:7-9, 16-20.

NU EXISTĂ FERICIRE PENTRU TOTDEAUNA PRINTR-UN SUFLET NEMURITOR

² Nedorind să se confrunte cu uitarea, oamenii au îngropat faptul morții în ficțiunea de nemurire. Religiile lor îi învață că sufletul omului este nemuritor. Astfel, aceștia nu vor fi complet îngropați în țărână de către amprența timpului. Marșul anilor care vor trece peste ei nu îi va călca în uitare. Sufletul va trăi după tiparele trupului din mormânt. Ei vor avea conștiință după moarte, spun ei. Dar Biblia nu spune: „Spiritul lui [sau, respirație, *margin*] iese, el se întoarce în pământ, și în aceeași zi îi pier și gândurile.” Ei cred că vor avea cunoștință despre ceea ce se întâmplă, dar Biblia nu este de acord: „Fiindcă cei vii sunt conștienți că vor muri; dar cei morți nu sunt conștienți de nimic, ... căci în Șeol, locul unde te duci, nu este nicio lucrare, nici plan, nici cunoștință, nici înțelepciune.” Sufletul lor nemuritor îi pune separat de animale, așa învață ei. Biblia ne învață în mod diferit: „Căci sfârșitul fiilor oamenilor este ca sfârșitul animalelor; au același sfârșit. Cum moare unul, așa moare și celălalt; toți au același spirit [respirație, *margin*], și omul nu întrece cu nimic animalul, căci totul este deșertăciune. Toți se duc în același loc. Toți au venit din țărână și toți se întorc în țărână.” Sufletul păcătos nu este nemuritor: „Sufletul care păcătuiește, va muri.” Chiar și singurul suflet fără de păcat care a trăit pe pământ ca și om, a murit, fiind scris despre Isus: „El și-a vărsat sufletul în moarte.”—Ps. 146:4; Ecl. 9:5,10; 3:19,20; Ezec. 18:4, *RS*; Isa. 53:12, *RS*.

³ Dacă nu pe un suflet nemuritor, atunci pe ce se bazează speranța noastră pentru viață? Pe înțelepciune: „Fiindcă înțelepciunea aduce ocrotire [așa cum și] banul aduce ocrotire; dar folosul cunoștinței este că înțelepciunea îi ține în viață pe cei ce o au.” Și nu doar viața, ci viața fericită: „Fericit este omul care găsește înțelepciunea și omul care dobândește discernământ, căci câștigarea ei este mai bună decât câștigarea argintului și rodul ei este mai de preț decât aurul. Ea este mai prețioasă decât coralii, și nici o altă desfătare nu se poate compara cu ea. În dreapta ei sunt zile multe; iar în stânga ei sunt bogății și glorie. Căile ei sunt căi plăcute și toate drumurile ei sunt drumuri ale păcii. Ea este un pom al vieții pentru cei ce o apucă și cei ce o țin strâns sunt numiți fericiți.”—Ecl. 7:12; Prov. 3:13-18.

ÎNTELEPCIUNEA ȘI PUTEREA LUI DUMNEZEU

⁴ Concret, ce salvează înțelepciunea de la moarte și conduce către viață? Căile cui sunt plăcute și drumurile cui sunt pace și ai căror posesori sunt fericiți? În primul rând, la 1 Corinteni 1:18-25 se dezvăluie înțelepciunea care arată calea spre fericire fără sfârșit: „Fiindcă vorbirea despre stâlpul de tortură este o nebunie pentru cei care pier, dar pentru noi, care suntem salvați, este puterea lui Dumnezeu. Căci este scris: ‘Voi face să piară înțelepciunea înțelepților și voi înlătura inteligența învățaților.’ Unde este înțeleptul? Unde este scribul? Unde este certărețul acestui sistem de lucruri? Nu a făcut Dumnezeu nebună înțelepciunea lumii? Căci, deși lumea prin înțelepciunea ei nu l-a cunoscut pe Dumnezeu,

Dumnezeu, în înțelepciunea lui, a considerat că este bine ca, prin nebunia a ceea ce se predică, să-i salveze pe cei ce cred. Pentru că Iudeii cer semne, iar Grecii caută înțelepciune; dar noi îl predicăm pe Isus Cristos țintuit pe stâlp, care pentru Iudei este un motiv de poticnire, iar pentru națiuni o nebunie; însă pentru cei chemați, atât Iudei, cât și Greci, Cristos este puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu. Fiindcă un lucru nebun al lui Dumnezeu este mai înțelept decât oamenii și un lucru slab al lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii.”

⁵ Ce anume înseamnă aceasta? Că toată înțelepciunea oamenilor este o nebunie în ochii lui Dumnezeu? Adesea, aplicarea înțelepciunii omului vindecă pe cei bolnavi sau îi salvează de moarte. Aceasta face mașini care transportă oamenii deasupra solului sau peste mare sau prin aer. Aceasta face posibile case confortabile cu multe facilități. Prin ea oamenii pot transmite voci și muzică și chiar să miște imagini la mii de mile distanță. Atunci când este utilizată în mod corespunzător, ingeniozitatea minunată a omului nu este o nebunie înaintea lui Dumnezeu. Cum ar putea fi, când Dumnezeu a fost cel care a oferit omului atributul de înțelepciune? Cum ar putea fi, când Isus a spus că „fiii acestui sistem au mai multă înțelepciune practică, în generația lor, decât fiii luminii”? Nici nu putem spune, fără limitare, că oamenii văd toată înțelepciunea lui Dumnezeu ca fiind o nebunie. Ei se minunează că înțelepciunea divină se reflectă în cerul înstelat, în pământul verde, în viața fascinantă a animalelor și a trupurilor lor atât de „înfricoșător și minunat” create. Atunci, care este înțelepciunea umană pe care Dumnezeu o numește ca fiind nebunie și înțelepciunea evlavioasă pe care mulți oameni o consideră ca fiind o nebunie?—Luca 16:8; Ps. 139:14, *AV*.

⁶ Este discursul despre stâlpul de tortură care sună slab și ca o nebunie pentru oamenii necredincioși. Cristos răstignit, pentru evrei un lucru slab! Cristos răstignit, pentru națiuni un lucru nebunesc! Dar Cristos răstignit, pentru cei care au fost salvați de puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu! Moartea lui Isus Cristos pe stâlpul de tortură este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu, pentru a învinge moartea și a pune capăt mormântului. Dar Cristos părea atât de slab pentru Evrei. Ei au disprețuit originile Sale umile. Ce lucru bun a ieșit vreodată din Nazaret? El nu a fost educat în școlile lor, El a contrazis religiile lor consacrate, s-a amestecat cu păcătoșii. Când era pe moarte, pe stâlpul de tortură, ei au abuzat de El și L-au ironizat, ca pe un lucru slab: „Pe alții i-a salvat, iar pe Sine nu se poate salva!” Și Cristos răstignit părea o nebunie pentru Greci. Ei disprețuiau Iudeea, așa că, de ce să aștepte salvare de la acel loc? Ei au disprețuit și au nesocotit o doctrină care învăța salvarea de la moartea rușinoasă a unui evreu disprețuit. Ei înșiși se mândreau cu privire la pălăvrăgeala lor filozofică, erau întotdeauna gata să asculte la unele discursuri fanteziste sau limbaj cu înflorituri sau retorică pretențioasă despre evoluția sau nemurirea sufletului, dar nedoritori să asculte la ceea ce considerau o murmurare prostescă despre Isus din partea evreilor ignoranți și neînvățați.—Mat. 27:42.

⁷ Deci, Evreii îl puteau considera pe Isus Răscumpărătorul ca fiind slab, iar Grecii puteau considera nebunie lucrul acesta, cu toate acestea, această nebunie a lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oricare alt plan al oamenilor care să

efectueze salvarea, iar acest lucru slab al lui Dumnezeu este mai puternic decât oricare alt efort al oamenilor de a se sustrage de la moarte. Când oamenii înțelepți aduc învățături care anulează sau îl înlocuiesc pe Cristos ca răscumpărare sau ca Rege, atunci când prin intermediul sistemelor lor propun să facă ceea ce numai răscumpărarea lui Cristos sau Împărăția Sa o va realiza, atunci înțelepciunea lor este nebunie și inutilă în ochii lui Iehova. Ei înșiși ar trebui să scape de o astfel de nebunie, astfel încât să poată deveni înțelepți cu adevărat, acceptând pe Cristos cel răstignit, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu. Astfel că Pavel sfătuiește: „Nimeni să nu se amăgească singur: Dacă cineva dintre voi crede că este înțelept în acest sistem de lucruri, să devină nebun, ca să ajungă înțelept. Căci înțelepciunea acestei lumi este o nebunie înaintea lui Dumnezeu, fiindcă este scris: ‘El îi prinde pe înțelepți în viclenia lor.’ Și din nou: ‘Iehova știe că gândurile înțelepților sunt deșarte.’”—1 Cor. 3:18-20.

⁸ Deoarece înțelepții lumești l-au văzut pe Cristos cel răstignit ca fiind slab sau nebun, Pavel a spus: „Căci voi vedeți chemarea voastră, fraților: că n-au fost chemați mulți înțelepți potrivit cărnii, nici mulți plini de putere, nici mulți de neam ales; ci Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să-i facă de rușine pe înțelepți, și Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să le facă de rușine pe cele tari; și Dumnezeu a ales lucrurile lipsite de noblețe ale lumii, lucrurile disprețuite și lucrurile care nu sunt, ca să le reducă la nimic pe cele ce sunt, pentru ca nici o carne să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.” Pavel nu a discreditat cunoștința. El a fost educat. El îi îndeamnă pe Creștini să studieze. Nu toată înțelepciunea omului este nebunie. Dar când ea încearcă să dea la o parte puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu, ea este nebunie și slabă și posesorul ei este înțelept doar în propria lui viziune.—1 Cor. 1:26-29.

⁹ La fel ca și Grecii din vechime, astăzi există milioane de oameni care disprețuiesc răscumpărarea ca fiind nebunie și se uită la filozofiile lor și la știința lor pentru înțelepciune. La fel ca Evreii religioși, acum există milioane de oameni care repudiază răscumpărarea ca fiind slabă și respectă tradițiile și crezurile pentru putere. O publicație religioasă spune: „Strict vorbind, moartea lui Isus Cristos nu era necesară pentru salvarea omului.” *Lumina Creștină* l-a citat pe preotul proeminent Harry Emerson Fosdick: „Desigur, eu nu cred în Nașterea din Fecioară, sau în acea doctrină de modă veche care înlocuiește Ispășirea; și nu știu nici un preot Creștin inteligent care crede.” Preotul Lloyd C. Douglas a spus în cartea sa, *Credința Vie*: „V-am spus că acest punct de vedere convențional despre ispășire ... a fost nejustificat, deoarece nu exista nici o bază adecvată pentru povestea lui Adam.” Pentru cea mai mare parte, este încă vorba despre a privi „lucrurile disprețuite, lucrurile care nu sunt,” persoane considerate a fi nimicuri sau necunoscuți, care cred, în timp ce „lucrurile care sunt,” cineva în ochii acestei lumi, resping înțelepciunea și puterea lui Iehova.

CÂȘTIGÂND FERICIREA PENTRU TOTDEAUNA

¹⁰ Cum putem ajunge la meritul lui Isus Cristos cel răstignit atribuit nouă? La Evrei 5:9 se afirmă: „El a primit ca responsabilitate salvarea veșnică a tuturor

celor care ascultă de el.” Ce porunci a dat El, porunci pe care noi trebuie să le ascultăm? „Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până în cea mai îndepărtată parte a pământului.” „Duceți-vă deci și faceți discipoli din oamenii tuturor națiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt, învățându-i să respecte tot ce v-am poruncit.” „Această veste bună despre Împărăție va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile. Și atunci va veni sfârșitul împlinit.”—Faptele 1:8; Mat. 28:19, 20; 24:14.

¹¹ Pentru a asculta aceste porunci, trebuie să studiem în mod privat, să ne întâlnim și să studiem cu ceilalți, și apoi să beneficiem de instruire în lucrarea de mărturie. După ce vom primi toate acestea în mod gratuit, le vom pune cu generozitate și la dispoziția celorlalți, gratuit. Lumea, în general, se va gândi la această lucrare de propovăduire ca fiind slabă și prostească, dar în trecut „Dumnezeu a văzut bine prin nebunia a ceea ce este predicat pentru a-i salva pe cei care cred” și El încă vede acest lucru ca fiind bun. Evreii din timpul lui Isus Cristos poate au crezut despre El ca ceva pentru a se poticni și națiunile poate au crezut moartea Sa ca fiind o nebunie, și oamenii de astăzi pot batjocori îngrijirea de răscumpărare a lui Isus și clericii moderniști ai Creștinătății o pot numi nebunie; dar indiferent de ceea ce spun acești înțelepți ai lumii nu există nici un alt nume dat sub ceruri prin care putem dobândi fericirea de durată, deoarece „nu este sub cer nici un alt nume care să fi fost dat printre oameni prin care putem fi salvați.”—Faptele 4:12.

¹² Puteți fi fericiți acum. Dacă aveți hrană, haine și adăpost în abundență, vă puteți simți în siguranță. Dar atunci când ziua morții vine pentru tine, cât de fericit vei fi? Ce vei oferi pentru viața ta? O ofertă de pocăință pe patul de moarte? Acest lucru este la fel de inutil ca și ficțiunea sufletului nemuritor. Este prea târziu să aduni o comoară în cer printr-un serviciu ascultător față de Iehova și în conformitate cu poruncile lui Cristos, iar comorile pământești de argint și de aur nu te pot răscumpăra. Poate că timpul pentru scena de pe patul de moarte va veni la războiul lui Iehova, la Armagedon. Bogăția acumulată prin materialism nu-și va salva victimele: „Își vor arunca argintul pe străzi, iar aurul lor va fi un lucru respingător. Nici argintul lor, nici aurul lor nu-i vor putea scăpa în ziua mâniei lui Iehova.” Care este cursul înțelepciunii pentru acum și pentru viitor?—Ezec. 7:19, AS.

¹³ Noi nu încercăm să orientăm o navă pe uscat sau să conducem o mașină peste ocean sau să secerăm un gazon cu o mașină de scris. Nu ar trebui să încercăm să facem noi înșine ceva pentru care nu suntem făcuți. Unele alimente și băuturi și bani sunt adecvate, dar Dumnezeu nu ne-a făcut să fim lacomi sau bețivani sau materialişti avizi. Să ne distrăm un pic este un lucru bun, dar nu trebuie să devenim persoane care se distrează inutil. Trebuie să studiem pentru a obține înțelepciune despre Iehova, trebuie să lucrăm în serviciul Său, trebuie să acționăm corect față de toți ceilalți, și trebuie să avem iubire pentru sine și pentru aproapele nostru și pentru Dumnezeu. Avem nevoie de câteva lucruri materiale, dar fără să devenim materialişti. Avem nevoie de niște bani, dar nu să devenim ahtiați după bani. Avem nevoie de spiritul lui Iehova; așa că faceți loc pentru

acesta. Avem îndemnul să ne închinăm; așa că răspundeți acestui lucru cu zel. Făcând aceste lucruri, acum vom fi fericiți. Dar dacă murim și ne întoarcem în țărână? Ce poate face țărâna fericit? Nimic, numai dacă Iehova ne întoarce din țărână, din nou la viață. Și El va face acest lucru numai dacă noi ne-am folosit de singura răscumpărare eficientă și puternică. Deci, de ce avem nevoie pentru a fi fericiți pentru totdeauna? Este nevoie de Isus Cristos cel răstignit, de înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu. Îmbrățișați acestea acum!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce anume arată neputința bogățiilor de a aduce fericire trainică?
2. Prin intermediul cărei învățături refuză oamenii să privească în față realitatea morții, însă ce arată Biblia?
3. Ce binecuvântări aduce înțelepciunea?
4. Care este esența versetelor de la 1Corinteni 1:18-25?
5. Este toată înțelepciunea lumească nebunie înaintea lui Dumnezeu, și este toată înțelepciunea lui Dumnezeu nebunie pentru oamenii necredincioși?
6. Ce înțelepciune și putere ale lui Dumnezeu păreau nebunie și slabe pentru oameni?
7. Ce înțelepciune a oamenilor este nebunie înaintea lui Dumnezeu?
8. Ce clasă cheamă Dumnezeu, în general, și ce clasă respinge El, și de ce?
9. Ce este adevărat despre milioane care se pun astăzi în clasa evreilor și a grecilor din timpul lui Pavel?
10. Ce trebuie să facem pentru a obține meritul lui Cristos cel răstignit?
11. Ce trebuie să facem pentru a asculta aceste porunci, și de ce este înțelept acest lucru?
12. De ce căința pe patul de moarte este prea târzie, și ce anume arată că bogăția nu poate izbăvi la Armagedon?
13. De ce anume avem nevoie pentru a fi fericiți acum și pentru a primi fericire pentru totdeauna?

Subiectele predicilor – prea subțiri

Charles Clayton Morrison, fost editor al *Secolului Creștin*, vorbea cândva despre predici, spunând: „În timpul îndelungat în care am fost pastorul unei biserici am ascultat o grămadă de predici (...) Impresia pe care mi-au lăsat-o este că subiectele pe care le abordează predicile sunt prea „subțiri. Mulți predicatori par să aleagă drept subiect un fragment al adevărului creștin; ei rup doar o crenguță din arborele vieții – un verset, un text din scripturi sau o idee etică – și o transformă în predică.” – *Tezaurul credinței creștine*

Kremlinul și Vaticanul

Președintele URSS, Nikita Hrușciov, un ateu, a acordat recent un interviu editorului-șef al ziarului Hearst, William Randolph Hearst. În încheierea interviului, liderul sovietic a spus că: „Dumnezeu este doar o mască” purtată de unii oameni ale căror acțiuni „sunt împotriva umanismului.” Hrușciov a continuat: „Ei se reazemă pe Cuvântul lui Dumnezeu și totodată îl încalcă. Cum să îl putem înțelege când clericii, oamenii bisericii stropesc cu apă sfințită armele menite să ucidă oameni? Este aceasta cea mai înaltă manifestare a spiritului uman? Acești oameni îl închiriază pe Dumnezeu. Acești oameni sunt farisei.”

Deși Vaticanul a negat că s-ar fi pronunțat oficial asupra remarcilor lui Hrușciov, purtătorul de cuvânt al Vaticanului a declarat că asemenea declarații antireligioase sunt „cele mai fâțișe din istoria recentă a Kremlinului” și că servesc „în continuare ca un avertisment dat lumii de faptul că dușmanul public nr. 1 este comunismul”. Purtătorul de cuvânt al Vaticanului a întrebat: „Nu poate un preot să binecuvânteze o armă pentru păstrarea păcii?” – *Jurnalul American*, New York, 26 noiembrie 1957.

Să ne adunăm împreună pentru lucrări vrednice

„Totul este deșertăciune!” Astfel evalua, cu acuratețe, înțeleptul rege Solomon toate eforturile umane de câștig material. Și nu e de mirare, căci aceste strădanii aduc atâtea frustrări. Chiar dacă ne atingem aceste țeluri, ceea ce se întâmplă doar rareori, s-ar putea să nu fim în poziția de a ne bucura de câștigurile noastre sau va trebui să le lăsăm cuiva care nu le merită. Nesiguranțe precum acestea fac strădania umană o „lucrare plină de trudă.” – Ecl. 1:2; 4:3.

Din moment ce Solomon a dovedit, din experiență, că materialismul nu merită, de ce să suferim și noi, pe pielea noastră, pentru a ajunge la aceeași concluzie frustrantă? De ce să nu fim înțelepți și să învățăm din studiul Cuvântului lui Dumnezeu și din experiențele altora?

Regele Solomon le-a oferit celorlalți beneficiul de a învăța din experiența sa, scriind cartea sa, numită nu tocmai potrivit „Eclesiastul”, căci un nume mai potrivit ar fi fost „Convocatorul”, sau „Cel ce adună pe oameni”, acesta fiind sensul numelui său ebraic original. Solomon a fost un convocator al poporului său. I-a făcut să fie laolaltă, la vremea dedicării templului. În plus, cu ajutorul cărții sale, Eclesiastul, el s-a străduit să îi adune departe de lucrările deșarte și fără roade ale oamenilor, și în serviciul vrednic al lui Dumnezeu, căruia, ca națiune, îi erau dedicați. În calitatea sa de Convocator, Solomon l-a ilustrat foarte bine pe Mai Marele Convocator, Isus Cristos.

Despre propria sa activitate ca reunitor al poporului său, Solomon spune: „Pe lângă faptul că a devenit înțelept, convocatorul a continuat și să-i învețe pe oameni cunoștința; el a meditat și a cercetat atent și a pus în ordine multe proverbe.” Studiul cărții Eclesiastul ne ajută să fim mai aproape de Dumnezeu și să îi apreciem mai bine serviciul. – Ecl. 12:9.

Atunci când Solomon a spus că „totul este deșertăciune!” se referea prin aceasta la toate lucrurile pe care le-a analizat, pe care a observat că le făceau alți oameni și pe care le-a experimentat, pentru a vedea dacă aduc, într-adevăr, satisfacție. De aceea, nu a inclus în „lucrurile deșarte” clădirea templului sau convocarea poporului său pentru închinarea la Iehova Dumnezeu. La fel și astăzi: în timp ce toate căutările materiale sunt deșertăciune, toate activitățile legate de religia pură a lui Iehova Dumnezeu nu sunt deșertăciune, nu sunt lucrări pline de trudă, ci lucrări vrednice, care merită eforturile. Iar acest lucru este adevărat cu precădere în privința lucrării de predicare a veștii bune a Împărăției, pe tot pământul, ca mărturie. – Mat. 24:14.

Pentru a îndeplini asemenea lucrări vrednice, este necesar să ne adunăm împreună, să ne reunim. Prin însăși dedicarea noastră de a face voința lui Dumnezeu și de a-i călca pe urme lui Isus, cât și prin rugăciune, ne reunim în spirit, ca să spunem așa, cu toți ceilalți creștini dedicați. Dar trebuie și să ne reunim fizic, iar pentru aceasta avem oportunitatea să participăm la studiile săptămânale ce ne sunt oferite de societatea Lumii Noi, cât și la adunările mai mari. Adunându-ne împreună în acest fel, devenim mai puternici în credință, sporim în dragoste și învățăm să fim niște slujitori mai capabili, cât și mai eficienți, datorită activității noastre reunite. Și, într-un sens special, ne adunăm împreună pentru lucrări vrednice atunci când ne întâlnim la ore fixate pentru a ne alătura alților în predicarea din casă în casă, în cămine și pe străzi.

Reunindu-ne pentru lucrări vrednice în toate aceste feluri, suntem capabili să ne ajutăm unul pe celălalt cu dragoste și să ne zidim, să ne întărim sentimentul de a fi împreună, de apartenență, de sprijin și nevoie reciprocă.

[Note de subsol]

Pentru detalii, vezi *Turnul de veghere* din 15 noiembrie 1957.

„Delincvența juvenilă e în creștere!” Nu este acesta un strigăt al unei generații de adulți care a uitat, în mod convenabil, de propriile lor escapade tinerești? Nu au dreptate unii politicieni care atribuie creșterea statistică a delincvenței îmbunătățirii eficienței poliției în privința descoperirii infracțiunilor și capturării infractorilor? Mai mult, nu este oare centralizarea populației responsabilă de o mare parte din accentul pus pe delincvență? Și, de asemenea, cu o populație a globului în creștere, nu este firesc să ne așteptăm la mai multe căsătorii, mai mulți copii, mai multe divorțuri și mai multă delincvență? – S.G., Statele Unite.

Nici unul dintre aceste argumente nu rezistă la o examinare realistă. Creșterea divorțurilor, a delincvenței și a infracționalității a depășit cu mult rata de creștere a populației. Benjamin Fine spune în cartea sa, *Un milion de delincvenți*, că populația a crescut cu 5% din 1950, în timp ce rata criminalității a făcut un salt de 20% în aceeași perioadă. Mai rea este însă această cifră: în 1953, criminalitatea

în rândul adulților a crescut cu 1,9%, dar în rândul copiilor cu 7,9%. În 1956 a avut loc o creștere cu 17,2% a arestărilor juvenile față de 1955, în timp ce numărul persoanelor cu o vârstă între 10 și 17 ani a crescut cu mai puțin de 3%. În 1956, arestările de minori erau cu aproape 42% mai numeroase decât în 1952, în timp ce populația juvenilă a crescut cu doar 13,5%. Cu mai mulți polițiști, centre sociale și de educare, etc., ar fi trebuit să existe și o scădere marcantă a procentajului de delincvenți, dar adevărul este tocmai invers.

Crima și infraționalitatea nu mai sunt fenomene specifice cartierelor mărginașe și sărace ale orașelor, nici sărăcia și războiul nu mai au întreaga responsabilitate. Crima juvenilă s-a răspândit și în suburbii, și în zonele rurale. S-a înrădăcinat în toate păturile sociale. În Suedia, de pildă, unde nu a fost război și este foarte puțină sărăcie, țara a înregistrat una dintre cele mai înalte rate ale divorțurilor din Europa, iar delincvența juvenilă și matură a devenit una dintre problemele majore. Publicația *Săptămânalul American* din 13 noiembrie 1955 scria că din totalul populației Suediei, de circa 7 milioane de locuitori, „se nasc cam 27.000 de copii nelegitimi pe an”, că „din fiecare 10 femei suedeze căsătorite, 7 au conceput cel puțin un copil înainte de a ajunge la altar”. Judecătorul Samuel H. Hofstadter a acuzat că tocmai corupția din rândul celor bătrâni a „dus la delincvență în rândul tinerilor”. A spus că această problemă „transcende națiunile, culturile și ideologiile (...) Trăim într-un climat de violență morală și fizică – iar copiii noștri reflectă lumea din care fac parte.”

Isus și apostolii Săi au prezis că aceste condiții se vor abate peste generația aceasta. Isus a spus: „Din cauza înmulțirii fărădelegii iubirea celor mai mulți se va răci.” Pavel a scris: „Dar să știi că în zilele din urmă vor fi timpuri critice, cărora cu greu li se va face față. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, aroganți, trufași, blasfematori, neascultători de părinți, nerecunoscători, neloiali, fără afecțiune naturală, refractari la orice acord, calomniatori, fără stăpânire de sine, cruzi, neiubitori de bine, trădători, încăpățânați, umflați de mândrie, mai degrabă iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu.” Noi, cei care trăim în ziua de azi avem privilegiul de a vedea cum aceste cuvinte se împlinesc chiar sub ochii noștri. Este un semn care arată că lumea veche este aproape de moarte și o asigurare că lumea nouă este foarte aproape. – Mat. 24:12; 2 Tim. 3:1-5; 2 Pet. 3:3-13.

Marcată de autenticitate

Următoarele cuvinte aparțin lui Sir Isaac Newton: „Există mai multe semne sigure de autenticitate în Biblie decât în orice altă istorie profană.”

De ce se dezintegrează civilizațiile

„Sentimentul de derivă”, spune istoricul britanic Arnold J. Toynbee, „este unul dintre cele mai puternice necazuri care lovesc sufletele bărbaților și femeilor care sunt aduși la viață într-o epocă a dezintegrării sociale; iar această durere este poate o pedeapsă pentru păcatul idolatriei pe care l-au comis, închinându-se mai

degrabă creaturii decât Creatorului; căci în acest păcat am regăsit deja una dintre cauzele acelor rupturi care preced dezintegrarea civilizațiilor.”

BETELUL DIN BROOKLYN ÎN VACANȚĂ

Biroul Societății, fabrica și casa Betel din Brooklyn, New York, vor fi închise din 16 august până în 31 inclusiv. Cererile și corespondența trimise în această perioadă nu vor fi înmânate până la redeschiderea biroului. Vă rugăm să vă anticipați nevoile și să vă trimiteți cererile la timp, înainte de perioada de vacanță.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

6 iulie: De ce ai nevoie să te faci fericit? Parag. 1-19, pag. 337.

13 iulie: De ce ai nevoie să te faci fericit? Parag. 20-24 și De ce ai nevoie pentru a fi fericit pentru totdeauna? Pag. 343.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al Turnului de veghere, vă mai amintiți:

Care este singura direcție spre care se poate îndrepta omul acum pentru pace mondială? P. 324, parag. 2.

De ce ziua de amintire a lui Dumnezeu nu este una de tristețe? P. 325, parag. 2.

Ce face posibilă o înviere din morți? P. 327, parag. 1.

Cum a fost introdusă pe furiș, într-o închisoare din Ungaria, literatură din Biblie? P. 331, parag. 6.

Cum este omul după chipul lui Dumnezeu? P. 337, parag. 3.

Ce nu poate ignora o persoană dacă dorește fericire și mulțumire? P. 338, parag. 6.

De ce posedarea de lucruri materiale nu poate fi considerată materialism? P. 339, parag. 10.

De ce banii nu pot satisface dorința umană de iubire? P. 341, parag. 15.

Ce înțelepciune poate salva o persoană de la moarte? P. 347, parag. 6.

Ce a vrut să spună regele Solomon când a afirmat că „totul este deșertăciune”? P. 350, parag. 5.

Este centralizarea populațiilor un factor important la creșterea delincvenței juvenile sau nu? P. 351, parag. 2.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

15 Iunie 1958

Nr. 12

Cuprins:

FIȚI ECHILIBRAȚI ÎN TOATE LUCRURILE	- Pag.413
SE SCUFUNDĂ!	- Pag.423
DE CE „NU MAI AU SLUJITORI”?	- Pag.425
SĂ ÎNVĂȚĂM TEHNICA DE LUPTĂ	- Pag.427
„ÎN TIMP CE MERGEȚI, PREDICAȚI”	- Pag.428
AUGUSTIN ȘI „ORAȘUL LUI DUMNEZEU”	- Pag.430
VROIAM SĂ SERVIM UNDE NEVOIA ERA MARE	- Pag.434
SĂ PĂSTRĂM UN BUN ECHILIBRU	- Pag.439
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.446

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

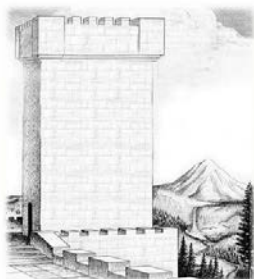
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Chinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

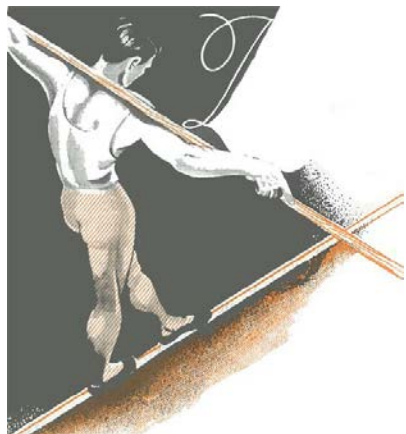
Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

FIȚI ECHILIBRAȚI ÎN TOATE LUCRURILE

„Vegheați, deci, cu atenție cum umblați, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți.” -Efes. 5:15.

MULȚI au fost cei care au mers la circ și care au stat în tăcere copleșitoare în timp ce un artist care mergea pe sârmă și-a făcut demonstrația deasupra capetelor lor. El s-a mișcat pe o sârmă subțire la fel de sigur ca și cum ar fi mers pe pământ. A fost nevoie de mult efort și de mulți ani de antrenament pentru ca el să-și dezvolte acest simț fin de echilibru. Este o deprindere la care trebuie lucrat, și continuă să ceară o atenție riguroasă. În timp ce merge pe sârmă, mintea lui este la ceea ce face. El nu îi îngăduie să rătăcească spre alte lucruri, ci, mai degrabă se concentrează să își păstreze echilibrul.

² Acest artist de circ ilustrează bine creștinul care umblă pe calea îngustă a integrității creștine. Isus a vorbit despre această cale, când a spus: „Strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o găsesc.” (Mat. 7:14). Creștinul dedicat este unul dintre acei puțini. Pentru a rămâne pe calea îngustă, el trebuie să își dezvolte un bun echilibru mental și spiritual, la fel cum artistul pe sârmă trebuie să își dezvolte un bun echilibru pentru a rămâne pe sârma lui. Așa cum o alunecare poate fi fatală pentru el, la fel poate fi și pentru creștinul dedicat.

³ O plasă de siguranță întinsă sub artist îi poate salva viața, dar are mult de urcat ca să ajungă înapoi pe sârmă, iar când ajunge înapoi poate să fie atât de speriat încât întâmpină greutăți în a-și recâștiga încrederea și siguranța din picioare. Creștinul care își pierde echilibrul și cade de pe calea integrității creștine, care este cu mult deasupra mlaștinii lumii cu purtare nepotrivită, își poate salva viața prin căință sinceră. Dar urcușul înapoi este unul lung și greu. Unii care au căzut nu au mai putut urca înapoi. Calea înțeleaptă ar fi să se evite căderea, în primul rând. Dar atunci este nevoie de un echilibru spiritual bun din partea creștinului și atenție continuă la felul în care umblă.

⁴ Artistul care merge pe sârmă are un echilibru fizic de admirat, dar un bun echilibru spiritual este mult mai de dorit. Dar ce este echilibrul? Conform *Noului Dicționar Internațional Webster*, Ediția a II-a, fără prescurtări, este o stare de „cumpănire sau de echilibru al oricăror forțe opuse, fizice sau de alt fel; echilibru; fermitate; stabilitate; sens egal sau armonios; chiar reglare; de asemenea, o poziție în care există o astfel de cumpănire.”

⁵ Pentru artistul pe sârmă este o stare de echilibru sau de stabilitate pe sârma lui. Dacă s-ar întinde prea mult fie într-o parte, fie în cealaltă, el și-ar pierde echilibrul și ar cădea de pe sârmă. Același lucru este valabil pentru un creștin. El își poate pierde echilibrul spiritual fiind un extremist, sau nepăsător, sau indiferent la nevoia de a cultiva un echilibru spiritual bun.

⁶ Echilibrul fizic al celui care merge pe sârmă este guvernat de mintea lui, și poate fi îmbunătățit prin antrenament. Același lucru este valabil și pentru creștin. Echilibrul lui este de asemenea guvernat de mintea sa, dar nu este fizic. Este spiritual. Și acesta poate fi îmbunătățit printr-un antrenament corespunzător, prin dezvoltarea unei atitudini mentale bune. Dacă are o atitudine mentală rea, stabilitatea lui spirituală este afectată, și își va pierde, într-un final, înaintarea sigură pe calea îngustă a integrității creștine. Persoanele care sunt cinice, prea critice sau care se plâng tot timpul ar trebui să ia seama. Atitudinea lor mentală nu este bună. Echilibrul lor creștin este în pericol.

DOVEZI ALE LIPSEI DE ECHILIBRU

⁷ Creștinul care pășește pe calea îngustă a integrității creștine trebuie să fie vigilent la toate semnele care indică o lipsă de bun echilibru spiritual. Dacă observă o slăbiciune, trebuie să se concentreze să o învingă. În cazul în care nu o face, poate să nu ajungă la capătul drumului îngust spre viață. Când un artist care merge pe sârmă observă o slăbiciune în simțul lui de echilibru, el muncește la ea până a învins-o. Nu are creștinul un motiv și mai mare pentru a face același lucru cu slăbiciunea lui? El nu caută un echilibru bun pentru a-și câștiga existența, așa cum face artistul pe sârmă, ci țelul său este mai degrabă viața veșnică. Nu are aceasta o valoare mult mai mare?

⁸ Există un număr de simptome principale care arată dacă creștinul duce lipsă de un echilibru spiritual bun. Cele mai remarcabile sunt: nestatornicia, instabilitatea, o vedere nepotrivită a lucrurilor materiale, a fii nedemn de încredere, absurditatea și acordarea unei importanțe prea mari activităților sociale.

⁹ Un creștin dedicat are responsabilitatea de a urma exemplul lui Cristos de a predica și de a se asocia cu alți slujitori ai lui Iehova Dumnezeu. Dacă este dezordonat în serviciul lui public, făcându-l spasmodic, el arată simptomul nestatorniciei. Atitudinea lui mentală față de responsabilitățile sale de creștin nu este bună. El nu arată ascultare voioasă față de poruncile lui Dumnezeu.

¹⁰ Apostolul Pavel a arătat atitudinea mentală corectă, când a spus: „Într-adevăr, vai de mine dacă nu vestesc evanghelia!” Iar același lucru este valabil și pentru Ieremia, care a spus: „Și dacă spun că nu voi mai pomeni de El, și nici nu voi mai vorbi în numele Lui, atunci în inima mea este ca și cum un foc mistuitor ar

fi închis în oasele mele, pe care caut să îl opresc, dar nu îl pot stăpâni.” (1 Cor. 9:16; Ier. 20:9, AS) Acei oameni nu au fost nestatornici în slujirea lor. Nimeni nu a trebuit să îi cheme în fiecare lună ca să îi încurajeze să fie activi. Ei erau mișcați să o facă din lăuntru lor, din dragostea lor pentru Dumnezeu și zelul lor pentru adevărul Lui. Ei au arătat ascultare de bunăvoie. Același lucru trebuie să fie valabil astăzi și pentru cei care se dedică lui Dumnezeu.

¹¹ Persoanele care arată nestatornicie în slujirea lor duc lipsă de echilibru spiritual bun. Ei umblă pe calea creștină de parcă nu ar fi siguri încotro merg. Astfel de persoane sunt dezordonate nu numai în serviciul de teren, ci și în asocierile cu societatea Noii Lumi. În loc să fie statornici în participarea la întâlnirile grupei, ei sunt dezordonați. Ei nu reușesc să recunoască că asocierile regulate cu societatea Noii Lumi sunt esențiale pentru propria lor bunăstare și echilibru spiritual. De fapt, este o cerință scripturală. „Să ne interesăm unii de alții ca să ne îndemnăm la iubire și la fapte bune, fără să neglijam întrunirea noastră, cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unii pe alții, și aceasta cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie.” (Evrei 10:24, 25) Aceia care au prostul obicei de a nu fi constanți în participarea la întâlnirile grupei sunt dezechilibrați din punct de vedere spiritual.

NESTATORNICIA

¹² Nestatornicia se manifestă la persoanele care nu sunt înrădăcinate ferm în adevărul scriptural, care sunt imature din punct de vedere spiritual. Aceștia arată prin faptele și hotărârile lor că adevărul nu este în inima lor, chiar dacă, poate, este în mintea lor. Deoarece au cunoștință intelectuală despre el, ei sunt capabili să facă comentarii destul de bune despre el, dar inimile lor sunt neatinsse. Ei nu sunt mișcați să fie îndrumați de către principii scripturale în viața de zi cu zi. Ei arată o lipsă de credință în înțelepciunea Cuvântului lui Dumnezeu. „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, să i-o ceară neîncetat lui Dumnezeu, căci El dă tuturor cu generozitate și fără să reproșeze și ea îi va fi dată. Dar să i-o ceară neîncetat și cu credință, fără să se îndoiască deloc, fiindcă cel care se îndoiește este ca valul mării împins de vânt și purtat încoace și încolo. De fapt, omul acela să nu creadă că va primi ceva de la Iehova. Este un om nehotărât, nestatornic în toate căile lui.” (Iac. 1:5-8). Fiind nehotărât, el este nestatornic în credință.

¹³ Persoana nestatornică îngăduie propriei sale înțelepciuni și dorințelor pătimase, mai degrabă decât înțelepciunii Cuvântului lui Dumnezeu, să îi influențeze hotărârile. El este genul de om care va căuta neînțelept tovarăși din afara societății Noii Lumi. El se întovărășește cu persoane lumești care nu au niciun interes să facă voința lui Dumnezeu. El se pune în aceeași poziție cu israeliții care s-au întovărășit cu canaaniții, contrar instrucțiunilor explicite ale lui Dumnezeu. „Ai grijă să nu închei vreun legământ cu locuitorii țării în care mergi, ca nu cumva aceasta să fie o cursă în mijlocul tău.”—Ex. 34:12.

¹⁴ Este o prostie să cauți tovarășia persoanelor lumești. Asocierea cu ei nu va ajuta un creștin să își păstreze echilibrul spiritual, ci mai degrabă se va amesteca în el. El are nevoie de tovarăși care îl vor ajuta să rămână ferm, căci dacă alunecă

de pe calea integrității creștine și își pierde identitatea creștină, își pierde viața. Dacă nu vrea să fie ca oamenii lumești care nu au identitate, de ce să se întovărășească cu ei? De ce să se expună felului lor greșit de a gândi? El nu poate ignora în siguranță afirmația scripturală: „Nu vă înșelați. Tovărășiile rele strică obiceiurile bune.” (1 Cor. 15:33) Ceea ce li s-a întâmplat izraeliților este ca un exemplu avertisment pentru noi. „Ci s-au amestecat cu națiunile și au învățat faptele lor. Ei au ajuns necurați prin lucrările lor și au avut relații imorale. Atunci Iehova s-a aprins de mânie împotriva poporului Său și a ajuns să-și urască moștenirea.”—Ps. 106:35, 39, 40.

¹⁵ Separarea de necredincioși este calea sigură pentru un creștin. Aceasta nu înseamnă izolare fizică. Cristos și apostolii nu s-au izolat fizic de necredincioși, ci s-au amestecat printre ei pentru a-i ajuta cu adevărurile scripturale. Totuși, ei nu s-au întovărășit cu ei. Apostolul Pavel a clarificat ce cale trebuie să urmeze creștinii de astăzi când a spus: „Nu vă înjugați la un jug inegal cu cei necredincioși. Căci ce legătură are dreptatea cu nelegiuirea? Sau ce părtășie are lumina cu întunericul?” (2 Cor. 6:14) În ascultare de această poruncă scripturală, creștinul echilibrat va căuta tovarăși în societatea Noii Lumi, nu în afara ei.

¹⁶ Desigur, când vine vorba de căsătorie, este și mai important pentru creștin să urmeze această politică de separare. El trebuie să trăiască cu partenerul său; iar dacă acel partener nu este un creștin dedicat așa cum este el și nu este interesat să asculte de Dumnezeu, nu îi va fi, oare, mai greu să rămână statornic în credință? Nu vor fi mereu neînțelegeri, greutăți și frustrări? De ce să stârneasă dureri de inimă prin acordul la o uniune care este sortită să provoace probleme și să creeze nefericire? De ce să fie neascultător de poruncile lui Dumnezeu, la fel ca israeliții care s-au căsătorit cu canaanitele păgâne? „Să nu închei căsătorii cu ele. Să n-o dai pe fiica ta fiului lor și să n-o iei pe fiica lor pentru fiul tău. Căci îl vor face pe fiul tău să nu mă mai urmeze și el va sluji altor dumnezei, iar Iehova se va aprinde de mânie împotriva voastră și vă va nimici repede.”—Deut. 7:3, 4.

¹⁷ Pericolul de a fi lepădat de Iehova Dumnezeu printr-un partener de căsătorie necredincios este la fel de adevărat astăzi cum a fost și în zilele Israelului din vechime. Desigur, cei care vin la credință după căsătorie nu își pot schimba statutul, ci trebuie să trăiască în continuare cu partenerul lor necredincios, făcând tot ce pot în această situație. Totuși, ei vor face tot ce le stă în putere să rămână puternici din punct de vedere spiritual. Dar cei din societatea Noii lumi care nu sunt căsătoriți ar trebui să umble ca niște persoane înțelepte, luând aminte la principiul scriptural al căsătoriei „doar în Domnul.” A ignora acest principiu înseamnă a arăta nestatornicie spirituală.

¹⁸ Alt semn al nestatorniciei este teama de opinia publică. Acest lucru se vede de obicei la copiii care sunt extrem de îngrijorați despre ceea ce cred sau spun colegii lor de clasă sau generația lor despre ei. Ei se tem să dea cu piciorul în ceea ce este considerat popular. Ei se îmbracă la fel ca ceilalți, se tund la fel ca ceilalți, vorbesc la fel ca ceilalți și se poartă la fel ca ceilalți. Teamă lor de a fi diferiți îi face sclavi ai conformismului.

¹⁹ Ce contează ce spun sau ce cred ceilalți? Și ce dacă o persoană iese în evidență din mulțime fiindcă nu merge împreună cu ei în tot ceea ce fac și cred? Ce contează dacă ei cred că o persoană este ciudată dacă ține la principiile creștine? Păreră lor înseamnă nimic, dar păreră lui Dumnezeu înseamnă totul, căci El poate da viață; ei nu pot. Creștinul statornic nu va permite ca teama a ceea ce cred sau spun alții să îl facă să se conformeze mulțimii. El va rămâne ferm pentru principiile creștine, indiferent de păreră populară opusă.

LUCRURILE MATERIALE

²⁰ Al treilea simptom menționat al dezechilibrului spiritual este o viziune greșită a lucrurilor materiale. Creștinul dezechilibrat va îngădui acelei iubiri să îi scape din mână și să îl tragă în mlaștina de datorii. El nu trăiește înțelept cu mijloacele sale, ci își îngăduie să devină sclavul bunurilor materiale. Slujba sa seculară devine pentru el o grijă mai mare decât angajamentul spiritual.

²¹ Cu toate că munca lui seculară poate interfera cu slujirea lui și cu participarea la întâlnirile grupei, el nu dorește să facă ajustări pentru a pune interesele spirituale pe primul loc. Lucrurile materiale care pot fi cumpărate cu banii pe care îi câștigă înseamnă mai mult pentru el decât slujirea și sănătatea spirituală. El pune interesele lui Dumnezeu și bunăstarea sa spirituală pe locul al doilea. El umblă nu ca un om înțelept, ci ca unul neînțelept, care nu se uită cum umblă. El este neechilibrat și în pericol de a cădea de pe calea îngustă a integrității creștine.

LIPSA DE ÎNCREDERE

²² Cei care manifestă al patrulea simptom al dezechilibrului duc lipsă de simțul responsabilității. Nu se poate avea încredere în cuvântul lor. Ei vor face repede o promisiune și o vor încălca la fel de repede. Din moment ce nu se poate avea încredere în ei în a se ține de promisiuni față de tovarășii creștini, cum se poate avea încredere în ei pentru a-și ține promisiunile față de Dumnezeu? Înseamnă oare ceva acordul lor de a face voința lui Dumnezeu? Fiind necredincioși în promisiuni mici, nu vor fi necredincioși ei, oare, și în această promisiune foarte importantă?

²³ Un creștin nedemn de încredere este un creștin neechilibrat. El nu poate fi de un ajutor adevărat organizației teocratice. Deoarece este nedemn de încredere, supraveghetorii din organizație evită să îi dea responsabilități. El este genul de persoană care se va înscrie în școala teocratică de serviciu pentru pregătire în serviciu, dar când i se va da o numire de a oferi o cuvântare de student el nu reușește să fie prezent când trebuie. Sau poate să nu reușească să îndeplinească o numire la adunarea de serviciu a grupei. Când face acest lucru în mod repetat, arată că este nedemn de încredere și nu îi pot fi încredințate sarcini responsabile. El va arăta aceeași iresponsabilitate când va face promisiunea că va fi la un punct de contact pentru serviciul de teren sau când îi va spune unei persoane cu bunăvoință că îi va face o vizită ulterioară. Promisiunile sale sunt vorbe goale.

²⁴ Când un creștin face o înțelegere, ar trebui să se țină de ea. Dacă nu se ține de ea, devine un mincinos. Creștinul echilibrat este un om de cuvânt. El își ține promisiunile și își onorează înțelegerile. Întrucât se dovedește credincios în lucruri mărunte, i se dau să facă lucruri mai mari și mai responsabile. Cristos a evidențiat acest lucru în pilda Sa despre talanți. Robul care a folosit cum trebuie cei cinci talanți care i-au fost încredințați s-a dovedit a fi demn de încredere. El a fost binecuvântat cu privilegii mai mari de serviciu. „Stăpânul lui i-a zis: „Bine, sclav bun și fidel! Ai fost fidel peste puține lucruri. Te voi numi peste multe lucruri. Intră în bucuria stăpânului tău.”—Mat. 25:23.

²⁵ Cum se pot aștepta creștinii nedemni de încredere să rămână pe calea îngustă spre viață? Cum se pot aștepta să ajungă la capătul ei când le lipsește echilibrul potrivit? La fel ca unul care merge pe sârmă nepriceput, riscul lor de a aluneca este foarte mare.

ABSURDITATEA

²⁶ Persoana care este bine echilibrată din punct de vedere spiritual este rațională în tot ceea ce face. Nu este nici un excentric, și nici un extremist, ci este unul care trăiește cumpătat. El ascultă porunca: „Rezonabilitatea voastră să fie cunoscută de toți oamenii.” (Filip. 4:5) El o arată umblând ca un om înțelept, arătând prin ceea ce face și prin ceea ce spune că este ghidat de principii scripturale.

²⁷ Creștinul neechilibrat este tocmai opusul. El este necumpătat în obiceiuri și neînțelept în hotărâri. El este încăpățânat, nefiind deschis la înțelegere. Gura lui este deschisă să își rostească propria înțelepciune, dar urechile îi sunt închise la sfatul înțelept al fraților creștini. Dacă nu se schimbă și nu urmează un curs chibzuit și cumpătat de gândire și de trăire, el nu va fi în stare să își mențină în continuare picioarele pe calea îngustă spre viață.

INTERESELE SOCIALE

²⁸ Al șaselea simptom principal enumerat, care arată lipsa de echilibru potrivit, este plasarea intereselor sociale înaintea intereselor teocratice. Desigur, persoana care crede că activitățile sale sociale trebuie să fie în fața datoriilor sale de slujire are o atitudine mentală nepotrivită față de responsabilitățile și obligațiile sale creștine. Evaluarea sa a ceea ce este important este denaturată. Ea ignoră promisiunea sa da a pune voința lui Dumnezeu pe primul loc în viața sa. Ea pune nebunește distracția personală înaintea serviciului său față de Dumnezeu.

²⁹ Activitățile sociale au timpul și locul lor. Nu ar trebui să li se permită să încalce activitățile grupei. Creștinul echilibrat le va acorda o cantitate moderată de timp și atenție, dar nu mai mult. Va face același lucru cu orice hobby ar avea. Va pune tot timpul activitățile creștine pe primul loc.

³⁰ Toți din societatea Noii Lumi ar trebui să se privească atent ca să vadă dacă au vreunul dintre aceste simptome de neechilibru. Nu fiți convinși că nu le aveți înaintea de a vă examina. Cei care sunt siguri de ei sunt adesea chiar aceia

care nu sunt echilibrați din punct de vedere spiritual în toate lucrurile. Dacă observați o slăbiciune, lucrați la ea.

CUM SĂ DEVENIȚI ECHILIBRAȚI

³¹ Cel care merge pe sârmă nu pășește pe ea încrezător că va cădea. În schimb, are o atitudine pozitivă. Același lucru este necesar și pentru creștin. Atitudinea mentală potrivită este foarte importantă în cultivarea statorniciei. Dacă adoptă o atitudine negativă față de responsabilitățile sale de slujitor creștin sau față de greutățile și încercările care vin odată cu urmarea căii integrității creștine, el își va pierde echilibrul și va cădea. Dacă vrea să reziste, este important să aibă aceeași atitudine mentală pozitivă ca cea pe care a avut-o apostolul Pavel. „Căci sunt convins că nici moartea, nici viața, nici îngeri, nici guvernări, nici lucruri prezente, nici lucruri viitoare, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime și nicio altă creație nu ne va putea despărți de iubirea lui Dumnezeu care este în Isus Cristos, Domnul nostru.”—Rom. 8:38, 39.

³² Pavel a avut punctul de vedere corect. El a fost hotărât să rămână pe calea îngustă spre viață. El nu ar fi lăsat nimic să îl împiedice sau să îl facă să cadă, nici influențele din afara trupului său și nici acelea din interiorul său. „Eu nu alerg la întâmplare, îmi dirijez loviturile nu ca să lovesc în vânt, ci îmi lovesc corpul cu pumnii și îl conduc ca pe un sclav, ca nu cumva, după ce le-am predicat altora, să nu fiu eu însumi dezaprobat.”—1 Cor. 9:26, 27.

³³ Dobândirea acestei atitudini mentale potrivite nu se face fără efort. Este nevoie de studiu conștiincios al Cuvântului lui Dumnezeu și o cunoaștere exactă a acestuia. Este nevoie de o dorință autentică, din inimă, de a umbla în armonie cu principiile exprimate și drepte ale lui Dumnezeu. Ceea ce învață un om trebuie să ia în inima lui și să o facă parte din el. El trebuie să mediteze la relația lui cu Iehova și cu organizația teocratică. „Meditază la aceste lucruri, lasă-te absorbit de ele, pentru ca progresul tău să fie clar pentru toți. Fii mereu atent la tine însuși și la predarea ta. Perseverează în aceste lucruri, căci, făcând așa, te vei salva pe tine însuși și pe cei care te ascultă.”—1 Tim. 4:15, 16.

³⁴ Fiind mereu atent la el însuși, un om își păzește atitudinea mentală, asigurându-se că nu devine negativă sau amară. Dacă este deja, el nu va rămâne mult timp la lucrurile scripturale pe care le-a învățat. El va cădea curând de pe calea îngustă spre viață. De aceea a dat Pavel sfatul de a fi absorbit de adevărurile scripturale și de serviciul evlavios și de a se păzi. El le-a dat un sfat asemănător evreilor, când a spus: „De aceea trebuie să dăm o atenție mai mult decât obișnuită lucrurilor pe care le-am auzit, ca nu cumva să mergem în derivă.”—Evrei 2:1.

³⁵ Alt factor în cultivarea unei atitudini mentale potrivite este capacitatea de a trece cu vederea imperfecțiunile organizației creștine și defectele tovarășilor creștini. Cu toate că spiritul lui Dumnezeu funcționează în organizație, el nu guvernează fiecare hotărâre și fiecare mișcare a supraveghetorilor umani. Acești oameni sunt agenți morali liberi, care sunt lăsați să ia deciziile pe care le consideră ei ca fiind cele mai bune pentru societatea Noii Lumi. Ei sunt creștini maturi care sunt capabili să lase Cuvântul lui Dumnezeu și principiile acestuia să îi îndrume în

luarea deciziilor corecte. Dar dacă unul ia din greșeală o hotărâre neînțeleaptă, acest lucru nu trebuie să fie un motiv pentru ca cineva să fie nemulțumit sau supărat. Nu ar trebui să îl faci să critice întreaga organizație din cauza acestui supraveghetor. Nu este un motiv ca să devenim cinici. Un creștin bine echilibrat va trece cu vederea greșelile și imperfecțiunile. El își va aminti că Îl slujește pe Dumnezeu, nu pe oameni. Și își va aminti că, exceptându-l pe Cristos, Dumnezeu a folosit întotdeauna oameni imperfecti ca să aibă grijă de interesele Lui pe pământ. Aceștia au fost oameni cu o condiție bună a inimii și cu o dorință înflăcărată de a promova interese divine. Fiind imperfecti, unii au făcut greșeli, dar greșelile lor nu sunt motive pentru ca cineva să respingă organizația teocratică și să meargă înapoi în lume. Aceasta are cuvintele vieții, nu lumea.

³⁶ Un creștin statornic știe ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, știe ce face organizația teocratică, și știe viitorul care stă înaintea acesteia. La fel ca apostolul Pavel, el va avea o atitudine mentală pozitivă, nelăsând nimic să micșoreze iubirea lui față de Dumnezeu sau zelul lui pentru serviciul Împărăției. Deoarece nu este o victimă a închinării la creaturi, el nu se va poticni când un supraveghetor va face o greșeală sau va lua o decizie greșită sau se va purta indiscret. El va lăsa organizația să îndrepte astfel de greșeli. Cât despre el, își va păstra în continuare atenția asupra țelului vieții. El nu va lăsa nimic să îi distragă atenția. Atitudinea mentală pe care o vrea este o atitudine iubitoare cu unicitate a scopului. El va arăta înțelegere și cumpătate și nu se va supăra ușor.

³⁷ O persoană este ajutată mult în cultivarea unei atitudini mentale potrivite dacă își păstrează mintea la ceea ce este bun și ziditor. Și acest lucru este o chestiune de gândire pozitivă și nu negativă. Un sfat bun în această privință este dat la Filipeni 4:8: „În sfârșit, fraților, tot ce este adevărat, tot ce merită respect, tot ce este drept, tot ce este cast, tot ce merită să fie iubit, tot ce este vorbit de bine, dacă este vreo virtute și dacă este vreun lucru demn de laudă, acestea să fie preocuparea voastră.”

³⁸ Dacă o persoană urmează acest sfat, ea nu va deveni cinică sau foarte critică despre organizație și despre frații ei creștini. Mintea ei va fi la lucrurile bune ale Cuvântului lui Dumnezeu și la lucrarea constructivă pe care o face societatea Noii Lumi în întreaga lume. El va fi neclintit în credință.

³⁹ Creștinul bine echilibrat se păzește în toate lucrurile de egoism. El crește în iubire, nu față de el, ci față de Dumnezeu și tovarășii săi creștini. Când i se dă un sfat, el îl primește cu smerenie. El știe că „calea nebunului este dreaptă în ochii lui, dar cine ascultă sfatul este înțelept.”—Prov. 12:15.

CUMPĂTAREA

⁴⁰ Un creștin nu își poate permite să fie un extremist în nimic din ceea ce face. Calea care este chibzuită și cumpătată este întotdeauna cea mai bună. Unii cred că omul evlavios ar trebui să trăiască în sărăcie, că ar trebui să refuze confort și plăceri materiale convenabile; dar aceasta este o concluzie greșită. Chinuirea trupului nu aduce aprobarea lui Dumnezeu. Cei care cred că este așa urmează un gând care nu este scriptural, ci păgân, deoarece este obișnuit la hinduși și la

budiști. Nu există nimic în Biblie care să justifice această idee de ascetism. Creștinul echilibrat este în stare să folosească lucruri materiale într-un mod chibzuit, nu doar în propriile lui interese, ci și în cele ale lui Dumnezeu. El poate folosi înțelept astfel de lucruri și nu trebuie să își nege confortul și plăcerile lor pentru a dobândi aprobarea lui Dumnezeu. El nu se va apleca spre extrema ascetismului sau spre cealaltă extremă a materialismului sau a răsfățului, ci va fi cumpătat. Sfatul înțelept dat în Biblie pentru supraveghetori exprimă bine poziția creștină: „De aceea, supraveghetorul trebuie să fie ireproșabil, ... cumpătat în obiceiuri.”—1 Tim. 3:2.

⁴¹ Cumpătarea în obiceiurile studiului personal și predicării nu este trecută cu vederea de către slujitorul eficace. El nu este cel care neglijează studiul personal ca să dedice un număr mai mare de ore slujirii. Nici nu merge la cealaltă extremă, acordând mult timp studiului și puțin timp predicării. El știe că este nevoie de studiu pentru a culege cele mai bune rezultate din activitatea sa de predicare, precum și pentru a rămâne neclintit în integritate creștină. Calea cumpătată a echilibrului dintre lucrarea de teren și studiul personal este cea mai înțeleaptă de urmat.

⁴² Așa cum creștinul crește în cunoștință și maturitate, așa crește și eficacitatea sa de slujitor. Întrucât acest lucru îi aduce rezultate mai bune și bucurii mai mari, el își va dori să își sporească activitatea de predicare. El nu se va mulțumi cu un serviciu slab, ci va dori să facă cât se poate de mult. Stimulentul pentru o activitate mai mare va veni din inima lui. Niciuna din numeroasele trăsături ale serviciului nu va fi desconsiderată de el, ci el va căuta să fie echilibrat în ele la fel cum și-a echilibrat predicarea cu studiul personal. Cumpătarea îl face un slujitor competent, făcând mult bine cu adevărurile scripturale.

⁴³ Cele menționate sunt căi prin care un creștin dedicat poate cultiva un echilibru spiritual bun. Unii care sunt nestatornici din punct de vedere spiritual în societatea Noii Lumi vor face un efort să le folosească și își vor îmbunătăți echilibrul. Alții nu o vor face. Își închipuie oare cei indiferenți că se pot poticni încoace și încolo fără a cădea de pe calea îngustă a integrității creștine? Cred ei că, prin simpla participare la o întâlnire ocazională sau predicând ocazional pe teren, vor reuși să ajungă la capătul aceluia drum îngust și că vor primi darul vieții veșnice? Dacă cred așa, au o părere greșită. Să își imagineze cât de ușor pot aluneca de pe o sârmă subțire, și își vor da seama cât de ușor este să aluneci de pe calea integrității creștine. Ei nu își pot permite să fie indiferenți. Existența lor continuată depinde de ei, dacă fac toate eforturile pentru a fi echilibrați în toate lucrurile.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. Cum poate fi comparat un creștin cu unul care umblă pe o sârmă?
3. Cum se poate salva creștinul dacă va cădea, și de ce trebuie să fie evitată căderea?
- 4,5. Cum este definit echilibrul, și cum își poate pierde creștinul echilibrul?

6. Ce anume guvernează simțul de echilibru al creștinului, și cum influențează atitudinea sa mentală acest echilibru?

7. Ce trebuie să facă o persoană, dacă observă o slăbiciune în echilibrul lui spiritual?

8,9. Care sunt cele șase simptome principale ale echilibrului sărac, și cum se manifestă nestatornicia?

10. De ce pot fi arătați Pavel și Ieremia că au manifestat o atitudine mentală corectă?

11. Cum dezvăluie participarea la adunări o slăbiciune în echilibrul spiritual?

12-14. (a) Cum manifestă o persoană nestatornicie? (b) Ale cui exemple rele le urmează ea? (c) De ce trebuie să fie evitată compania celor din lume, și care sunt instrucțiunile scripturale despre acest lucru?

15. Care este cursul de acțiune sigur pentru un creștin?

16,17. Ce politică trebuie să fie urmată în ce privește căsătoria? De ce?

18,19. (a) Explicați cum poate fi descoperită nestatornicia într-o persoană prin părere publică. (b) Care este atitudinea mentală corectă față de părerea publică?

20,21. În ce mod pot fi lucrurile materiale cauza unei lipse de echilibru spiritual?

22. Cum se manifestă cel de-al patrulea simptom al lipsei de echilibru spiritual?

23. (a) Cum trebuie să privească supraveghetorii o persoană nedemnă de încredere? (b) Care sunt câteva moduri în care el își arată iresponsabilitatea?

24. Cum se dovedește o persoană demnă de privilegii de serviciu?

25. Care este foarte probabil viitorul celor care au simptomul celor nedemni de încredere?

26,27. De ce trebuie creștinul să fie rațional?

28,29. (a) Care este cel de-al șaselea simptom al lipsei de echilibru, și de ce este acesta rău? (b) Care este punctul de vedere potrivit?

30. Ce anume vor face toți din societatea Lumii Noi?

31,32. (a) De ce trebuie să fie cultivată o atitudine pozitivă? (b) Care era punctul de vedere al lui Pavel?

33,34. Cum cultivă cineva atitudinea lui Pavel și cum o păstrează?

35. De ce trebuie să fie trecute cu vederea imperfecțiunile și greșelile din organizație și între tovarășii creștini?

36. Ce punct de vedere va adopta un creștin în ce privește greșelile făcute de alții?

37,38. Care este cea mai bună metodă pentru a evita o atitudine mentală rea?

39. De ce anume se va păzi creștinul echilibrat?

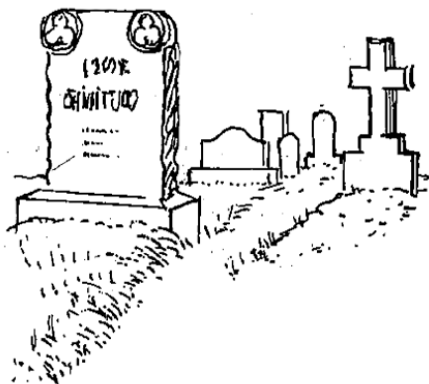
40. (a) De ce omul nu trebuie să se încline spre idei ale ascetismului? (b) Ce cale de acțiune va lua omul?

41,42. Ce echilibru trebuie să fie căutat în serviciu?

43. (a) De ce unii vor progresa în echilibru spiritual și alții nu? (b) De ce o persoană nu-și poate permite să fie indiferentă?

SE SCUFUNDĂ!

Publicația *Kirchenbote* („Mesagerul Bisericii”) din cantonul Zurich, Elveția, a publicat un articol foarte interesant în nr. 2, februarie, 1958, numit „Nemurire sau înviere?” Unul dintre răspunsurile la această întrebare pare să fi declanșat o controversă pe acest subiect în rândul cititorilor săi, din moment ce acum publică un articol din *Evangelische Welt* („Lumea Evanghelică”) scris de prof. dr. Koeberle din Tuebingen (Germania) pentru a-și susține afirmațiile. Acest binecunoscut profesor german este menționat drept colaborator la o lucrare excelentă *Neuetestamentliches Worterbuch* („Dicționarul Noului Testament”). Ne-am întâlnit în ultimele luni cu câțiva clerici care ne-au mărturisit că nu cred în nemurirea sufletului uman, dar nu ies afară și nu predică asta în public, din cauza opiniei publice înrădăcinate; de aceea, acest articol constituie o excepție admirabilă, și vom cita din el câteva paragrafe în traducere:

„Întrebarea dacă și sufletul moare a primit vreme îndelungată ca răspuns doar un „da” convingător din partea adepților gândirii de tip materialist, în timp ce Platonismul, idealismul și biserica creștină au pledat la fel de categoric pentru o existență continuată a sufletului, dincolo de moarte și de mormânt. Conform felului materialist de gândire, comportamentul spiritual, psihic și moral al omului este un produs secundar straniu și misterios care derivă din activitatea psihologică a creierului. O dată cu dezintegrarea materiei pământești în moarte, abilitățile și capacitățile mentale ale unei persoane dispar în mod automat, ca o lampă care își pierde lumina atunci când uleiul și fitilul din recipient s-au terminat. Oricât de sumbră și lipsită de speranță pare să fie această opinie, să nu ne înșelăm: tocmai această dogmă a deplinei dispariții a individualității omului o dată cu moartea este foarte bine primită de nenumărate persoane, pentru că omul scapă de orice fel de responsabilitate viitoare. Nimeni nu mă va mai putea întreba: Cum ați umblat pe scena lumii?”

„Dar lucrul extraordinar pe care vrem să îl aducem acum în atenție este că, vreme de aproape 30 de ani, teologi de frunte, cei mai proeminenți din Biserica Luterană, au început să cedeze și ei în fața convingerii că sufletul moare o dată cu moartea trupului, chiar dacă își fundamentează opinia pe cu totul și cu totul alt motiv, asociat cu speranțe în întregime diferite decât cele ale materialiştilor. Ce îi face pe teologii de frunte să recunoască această dogmă a dispariției totale a omului la moarte, o opinie care a fost propagată cu emfază în rândul bisericii creștine doar de Studenții în Biblie (Martorii lui Iehova)?

„Opiniile teologice tind spre următoarea direcție. Răul, puterea păcatului, sunt mereu înrădăcinate în minte. Corpul nostru, firea noastră naturală, nu este de învinuit pentru ruperea de Dumnezeu. Mândria noastră, trufia, sufletul nostru sfidător este cel care ne face să nu dorim ca Dumnezeu să ne dea iubirea sa și să preferăm să mergem pe calea aleasă de noi înșine. De aceea, dacă moartea este plata păcatului, ca pedeapsă pentru răzvrătirea noastră împotriva lui Dumnezeu, atunci partea care este, de fapt, vinovată, trebuie și ea inclusă în pedeapsa cu moartea; dar acea parte este tocmai mintea noastră, sufletul nostru, și nu corpul nostru, care a fost pur și simplu tras în această condiție deplorabilă odată cu sufletul, activ, într-adevăr, dar, având cea mai mică parte din vină. Doar în acest fel moartea are caracter real de judecată, pe când judecata morții ar fi prea ușoară dacă sufletul nemuritor ar scăpa, cu eforturi mai mari sau mai mici, de putrezirea și dezintegrarea la care doar trupul ar rămâne supus. Dar, în același timp, teologia din prezent este convinsă pe deplin că doar această nouă viziune este cea care permite speranței creștine în înviere să strălucească cu deplină putere și grandoare, și anume faptul că Dumnezeu, la sfârșitul zilelor, îi va trezi sau restabili la o viață nouă din nimicnicie deplină pe cei morți al căror nume e înregistrat în memoria Sa.”

„Nu este întâmplător faptul că tocmai teologii luterani sunt cei care iau o așa poziție categorică pentru convingerea distrugerii sufletului în moarte. Doctrina luterană a îndreptăririi spune: omul însuși nu are nimic să ofere prin care să pretindă iertarea și dragostea lui Dumnezeu ... Dumnezeu, care singur are nemurirea, poate să ne dea viață din nou printr-o înviere, ca o consecință a unui act de răscumpărare.

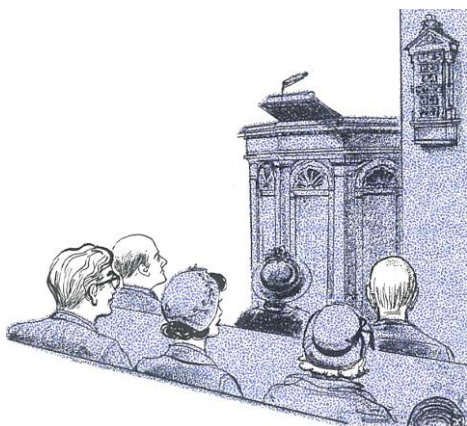
„Oamenii noștri care merg la biserică sunt foarte tulburați de această nouă înțelegere și învățătură. Enoriașul simplu are impresia următoare, când aude acest mesaj la mormânt: Ei bine, atunci materialistii au dreptate când spun că totul s-a dus când mori. Acum o spun și clericii! Faptul că trebuie să trecem de acest punct și să arătăm către speranța pe care o aduce ziua învierii morților nu este acceptat întotdeauna așa de ușor. Adunarea se află doar sub impresia devastatoare că nu mai rămâne nimic din supraviețuirea sufletului după moarte (...) cât îl privește pe om, nemurirea sufletului nu poate fi, în mod sigur, menținută sau dovedită.”

Lucrurile de mai sus sunt confirmate de un alt binecunoscut profesor de teologie, O. Cullmann, care predă la universitățile din Paris și Basel. El spune, într-o publicație intitulată „Nemurirea sufletului sau învierea din morți?”: „Conceptul evreiesc și cel creștin al creării exclude orice fel de dualism grec între trup și suflet.”

Este interesant să observăm că, după ce martorii lui Iehova au predicat marele adevăr biblic al învierii în ultimii 80 de ani, unii dintre teologii protestanți încep acum să vadă lucrurile un pic mai clar în această privință. Da, această învățătură începe să se scufunde!

„Convertește-i pe creștini”

George Lansbury, fost lider al partidului laburist britanic și politician, ne-a povestit această experiență: „Am discutat odată despre credința mea, de creștin, cu Lenin și Troțki. Ambii au repudiat și au criticat faptul că mă bazez pe etica creștină, iar Lenin a zis: „Acum du-te acasă și convertește-i pe creștini; fă o lume dreaptă a justiției prin învățături creștine. Nimeni nu vrea vărsare de sânge, dar creștinii sunt la fel de dornici ca și ceilalți să se măcelărească pentru câștig material.”

DE CE „NU MAI AU SLUJITORI”?

Astăzi există o lipsă de slujitori, clerici în Creștinătate, chiar și în țările care se bucură de o „explozie” în religie. De ce acest paradox?

„Nu mai avem slujitori!” Așa avertizează o publicație lunară protestantă din Statele Unite, *Mesagerul Creștin*, în numărul său din decembrie 1957.

Și dă niște cifre impresionante pentru a susține această afirmație. Aceasta arată că din cele 308 000 de adunări din Statele Unite, aproape un sfert din ele nu au pastori locali. Biserica Metodistă conduce, cu un deficit de aproape 16 000. Baptiștii din Sud au o lipsă de aproape 6 000. Discipolilor lui Cristos le lipsesc mai mult de 3 700. Alte grupuri baptiste, luterani, episcopali și adventiști de ziua a șaptea, de asemenea, au deficite serioase. Într-un număr de confesiuni peste o sută de slujitori mor, renunță sau se retrag în fiecare an, mai mult decât intră în slujire.

Nici bisericile protestante nu sunt singurele afectate de această problemă. Același număr al *Mesagerului* a spus că Biserica Romano-catolică din Statele Unite are un deficit de mai mult de 5 000 de preoți parohi. Nici lipsa ei nu este limitată la Statele Unite ale Americii. Potrivit lui McManus, de la Catedrala Sf. Patrick, există o lipsă de preoți la nivel mondial. În unele secțiuni ale romano-catolicilor din America de Sud romano-catolicii văd pe preoții lor numai de două ori pe an, când aceștia îi vizitează în timpul *fiestei*. Elocventă pentru deficitul din aceste țări este situația din Venezuela, unde există doar un preot la 11 000 de romano-catolici.

În ceea ce privește Europa, constatăm că în Franța, în mare parte romano-catolică, mai multe mii de parohii nu au preoți locali. Chiar și în Italia situația devine gravă. Acolo, în ultimii optzeci și cinci de ani, raportul de preoți la

populația catolică a scăzut de la un preot la fiecare 175 de catolici, la un preot la mai mult de 1 000 de catolici; o scădere de la 150 000 la 47 000 în acea perioadă.

De ce acest declin pe scară largă a numărului de preoți protestanți și romano-catolici? Și mai ales de ce în Statele Unite ale Americii, unde religia organizată în prezent se laudă cu un nivel record în ceea ce privește numerele, bogăția și prestigiul? Din situația de fapt reiese că cu cât mai puțini tineri intră în seminariile teologice, cu atât mai mulți predicatori renunță pentru anumite alte vocații. Dar de ce?

DE CE NU SUNT ALESE CARIERE CLERICE

De ce din ce în ce mai puțini tineri din zilele noastre nu continuă cariera de slujitor sau de preot? *Mesagerul Creștin* a dat vina pe „laici” și, în special pe părinți. A citat un preot, spunând: „Oamenii mei doresc să aibă tineri care să ia parte în lucrarea creștină, dar nimeni nu vrea ca fiul său să o facă.” El, de asemenea, a spus despre faptul că studenții sunt descurajați din cauza lipsei de interes din partea prietenilor lor religioși.

În timp ce unii ar da, astfel, vina pe părinții care nu stimulează interesul în cariera de slujitor, alții dau vina pe tineri. Ei acuză că tinerii moderni sunt prea materialişti și egoişti să se dedice unei astfel de cariere.

Apoi, din nou, unii tineri se întorc împotriva carierei preotești, ni se spune, de exemplul preoților înșiși. Acest lucru a fost menționat în articolul „Întărind Slujirea”, scris de unul Robert Rankin și care apare în *Secolul Creștin* din 27 aprilie 1955. După ce a învinuit lipsa de informare, dezinformarea, sentimentele de nevrednicie și standardele prea ridicate pentru mulți tineri care nu intră în slujire, el continuă cu rubrica „Poate El să își Păstreze Integritatea?”

„Alții sunt întorși împotriva slujirii de către slujire. Fără îndoială, unele dintre judecățile lor sunt nedrepte și naive, dar indiferent de calitatea lor, am fost convins, cu părere de rău, că unii dintre tinerii noștri agreabili nu răspund vocației pentru că ei cred că văd ipocrizie, aroganță și incompetență la amvon. Cel mai rău lucru dintre toate, unii au impresia că astfel de caracteristici sunt esențiale pentru succes în slujire.”

„Un băiat mi-a spus,” a continuat Rankin, „că el ar fi interesat în vocație dacă ar putea fi convins că nu ar fi nevoit să se comporte precum propriu său preot. El a anunțat în mod vehement că detestă glumele și trucurile de la amvon la care a fost martor în propria biserică și care, în opinia sa, sunt necesare pentru a ‘ține’ oamenii. O carieră învățată în colegiu a fost mult mai pe placul său și pentru el aceasta părea să promită nu doar satisfacție profesională, ci și o șansă bună de a-și păstra integritatea.”—*New York Post*, 8 martie 1958.

În mod sigur că această mărturisire sau recunoaștere din partea unui lider religios este culmea ironiei. Aici este o vocație mai presus de toate celelalte, care este în mod oficial dedicată a învăța pe bărbați și femei principii înalte de moralitate, sinceritate și păstrare a integrității.

DE CE RENUNȚĂ EI?

Un purtător de cuvânt romano-catolic, Godfrey Poage, C.P., a fost citat în presa americană, nu cu mult timp în urmă, ca declarând că, în Statele Unite ale Americii există o jumătate de milion de ex-seminariști. Un seminarist este cel care a participat la un seminar teologic, cu scopul de a deveni preot. Faptul că ar trebui să existe atât de mulți ex-seminariști demonstrează că lipsa de slujitori nu este numai pentru că tinerii nu reușesc să facă din slujire cariera lor, ci, de asemenea, că atât de mulți devin plictisiți de carieră și o abandonează pentru un alt fel de carieră. De ce?

Sunt înclinați ei spre cele materiale? Apoi, salariul pe care l-ar fi putut primi ar fi putut să-i determine să renunțe. Sunt ei idealști? Apoi deziluzia, descurajarea și frustrarea i-ar fi putut determina să renunțe la slujire. Poate s-au găsit în aceeași dilemă în care s-a găsit Ogantz, un șef indian care a trăit în Quebec cu aproximativ 150 de ani în urmă. El a fost crescut din copilărie de un preot catolic francez și a fost trimis ca misionar pentru poporul său. El a spus unui prieten:

În inima mea nu am fost niciodată un bun catolic, deși am încercat să fiu un bun creștin. Am găsit, totuși, mult mai ușor să faci catolici decât creștini din alți indieni. Ce vreau să spun este că ei au fost mult mai dispuși să observe formele decât să asculte de legile Creștinismului, și că nu au crescut mai bine sub predicile mele. Am devenit descurajat, și mă temeam că predica mea era o impunere, iar eu un impostor.”—*Amintiri Istorice din Ohio*, Vol. 1, Frank H. Howe.

Iar în legătură cu problema de a încerca să se armonizeze teoria evoluției cu cuvintele simple ale lui Moise, Isus și apostolii Săi, ce se spune? Sau încercarea de a împăca ceea ce spune crezul cuiva cu ceea ce ne învață Biblia? Dar despre dilema în care se găsește un preot, deoarece principiile înalte ale Bibliei sunt atât de flagrant încălcate de către turma lui, obligându-l să aleagă între a le spune adevărul și un coș plin de colecte? Dar despre activitatea de predicare a martorilor creștini ai lui Iehova, care este precum o furtună cu grindină ce mătură „refugiul minciunilor” predat de către slujitorii creștini declarați?—Isa. 28:17, *RS*.

Realitatea problemei este faptul că tocmai profesia sau vocația unui preot creștin este lipsită de fundament sau precedent scriptural. Distincția preoți-laici era complet necunoscută de creștinii din primul secol. Ei au ținut seama de învățăturile lui Isus: „Voi să nu vă numiți ‘Rabbi’, fiindcă unul singur este învățătorul vostru, în timp ce voi toți sunteți frați. Mai mult decât atât, să nu numiți tată al vostru pe nimeni pe pământ, căci unul singur este Tatăl vostru, Cel ceresc. Și nici să nu vă numiți ‘conducători’, pentru că unul singur este Conducătorul vostru, Cristosul.”—Mat. 23:8-10.

SĂ ÎNVĂȚĂM TEHNICA DE LUPTĂ

SCRIIND în *Omul și dumnezeii lui*, Homer W. Smith povestește pe scurt despre ororile Cruciadelor: „Imaginându-și că Țara Sfântă și, în al doilea rând,

marile orașe din Asia Mică, ar putea fi recuperate pentru biserică, Urban al II-lea din anul 1095 a provocat un vast pelerinaj de pocăință la Ierusalim, care urma, de asemenea, să fie un război împotriva celor necredincioși. El a promis tuturor celor care au participat acolo libertate de la legea comună, iertarea păcatului și nemurire binecuvântată.

„Aceasta, prima cruciadă, a înaintat către sud pe teritoriul Europei, masacrând, torturând și jefuind fără reținere. Două divizii și-au permis astfel de abuz în Ungaria, și aceștia au fost nimiciți; o a treia divizie, după uciderea câtorva zeci de mii de evrei în valea Rinului, s-a împrăștiat în sud; două alte mulțimi au pierit pe drum, iar restul au ajuns la Constantinopol într-un număr, din păcate, micșorat după ce au jefuit grecii, care le-au dat ajutor. ... Șapte mii dintr-un număr estimat de la 150.000 la 300.000 au traversat în cele din urmă Bosforul și au pierit cu totul în mâinile turcilor. Un morman de oase înălbite a rămas să depună mărturie următorilor cruciați despre soarta așa-numitei ‘Cruciade a Poporului.’

„Doi ani mai târziu, o forță militară mai bine organizată, sub conducerea lui Godfrey de Bouillon, a reușit în a lua Ierusalimul și a fondat regatul latin al Palestinei. ... Asediul de o lună era necesar pentru a lua orașul, și nici o armată păgână nu s-a dovedit a fi mai feroce decât au fost creștinii. ... Ierusalimul a rezistat asediului de o lună, și atunci când acesta a căzut, în cele din urmă, evreii au fost înghesuiți în sinagogi și arși de vii, iar cronicarii s-au lăudat cum cruciații au călărit pe cai până la genunchi, scufundați în sângele necredincioșilor. ... În ziua următoare, în numele lui Isus, despre care se credea că ar fi fost îngropat în mormânt, au măcelărit o mare mulțime de oameni de toate vârstele: bătrâni, femei, fecioare, copii și mame cu copii mici, prin intermediul unei jertfe solemne.”

„De opt ori în cursul următoarelor două secole, conflictul dintre Creștinism și islam a izbucnit în est. Pentru că papalitatea a văzut șansa sa de a slăbi puterea unui împărat, pentru a se îmbogăți, sau pur și simplu pentru a distrage atenția oamenilor din Europa de la războiul interstatal, efortul cruciadei a fost repetat. Participarea la cruciade a devenit o vocație creștină și, după ce creștinii au învățat principiul războiului organizat și neîndurător, pus în practică împotriva celor necredincioși, nu a trecut mult timp ca ei să-i aplice tehnicile printre ei înșiși.”

„ÎN TIMP CE MERGEȚI, PREDICAȚI”

Când Isus a trimis pe cei doisprezece discipoli, El le-a poruncit: „În timp ce mergeți, predicați, spunând: ‘Împărăția cerurilor s-a apropiat.’” (Mat. 10:7). Oriunde au umblat în toată țara, ei nu au eșuat să proclame această veste bună.

Acest lucru a fost făcut nu numai de către apostoli, ci și de către toți cei care au devenit urmașii lui Cristos. Primii creștini nu au păstrat tăcerea cu privire la adevărurile scripturale pe care le-au învățat. Filip, de exemplu, a fost cel care a predicat când a călătorit. Cu o anumită ocazie, în timp ce călătorea pe drumul pustiu de la Ierusalim la Gaza, el a întâlnit un etiopian care era un prozelit la

religia evreilor. Omul se întorcea în țara sa natală după ce a fost să se închine la Ierusalim. Filip a observat că acesta citea din Scripturi și aceasta i-a oferit oportunitatea de a vorbi cu omul. I-a deschis calea de a predica vestea cea bună a Împărăției și a regelui ei, Isus Cristos.

Creștinii din zilele moderne pot arăta aceeași inițiativă în timp ce călătoresc, așa cum a făcut Filip. Ei pot intra într-o conversație cu un tovarăș de drum și apoi pot manevra discuția astfel încât să poată vorbi despre adevărurile bune, ziditoare ale Scripturilor. Multe experiențe interesante au avut cei care au făcut acest lucru.

În această vară va fi un moment propice pentru ca martorii lui Iehova să predice în acest mod. Mii dintre ei vor veni la New York pentru marea adunare internațională care este programată pentru opt zile. Unii vor călători cu avionul, alții cu barca, iar încă alții cu trenul sau cu mașina. Ei pot profita de timp pentru a vorbi cu tact și altor călători. În timp ce stă lângă o persoană într-un tren sau într-un avion, martorul poate începe o conversație prietenoasă, iar apoi să îndrepte conversația spre Scripturi. Dacă cealaltă persoană nu vrea să asculte, martorul nu îi va face călătoria neplăcută continuând să vorbească despre vestea cea bună. El va fi plin de tact, știind că există „un timp pentru a tăcea și un timp pentru a vorbi.” (Ecl. 3:7). El este interesat să găsească urechi care doresc să asculte vestea cea bună.

Deoarece unii martori au predicat în timp ce călătoreau, un număr de oameni a auzit vestea cea bună a Împărăției, chiar dacă aceștia nu au putut fi găsiți la ei acasă sau la locurile de muncă. Alții au îndepărtat neînțelegerile.

Vor exista multe oportunități pentru acei martori care merg cu mașina la New York, pentru a predica, pe drum. Ei pot discuta cu oamenii cu care au legături de afaceri în orașele prin care trec. Există, de asemenea, și alți călători cu mașina care ar putea rămâne peste noapte în același oraș. Aceasta ar putea, de asemenea, fi privit drept un prilej favorabil.

Astfel, există multe modalități prin care slujitorii lui Dumnezeu pot propovădui vestea bună a Împărăției în timp ce călătoresc. Ceea ce este necesar este ca ei să preia inițiativa în începerea conversațiilor obișnuite cu oamenii. Dar în acest tip de mărturisire, creștinul trebuie să fie în special plin de tact și amabil. „Prin urmare, ca aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și iubiți, îmbrăcați-vă cu tandră afecțiune și cu compasiune, cu bunătate, cu umilință, cu blândețe și cu îndelungă răbdare.”—Col. 3:12.

Precum primii Creștini, martorii lui Iehova sunt propovăduitori ai veștii bune a Împărăției lui Dumnezeu. Ei găsesc plăcere în a vorbi despre El și despre faptele Sale mărețe. „Toate lucrările Tale Te vor lăuda, o, Iehova, și cei loiali Ție te vor binecuvânta! Vor vorbi despre gloria domniei Tale și vor anunța puterea ta, ca să le facă cunoscute fiilor oamenilor faptele Lui de putere și gloria splendorii domniei Sale.”—Ps. 145:10-12.

Pentru că zeci de mii de martori ai lui Iehova vin din multe părți ale pământului la adunarea lor din orașul New York, în această vară va fi dată o mărturie puternică spre gloria și puterea Creatorului. Multe urechi vor putea auzi

vestea bună a împărăției lui Dumnezeu pentru prima dată și multe inimi vor fi ridicate și li se va da speranță. Ei vor urma exemplul apostolilor lui Cristos, predicând oriunde merg.

ALTERNATIVELE

„Dacă religia noastră nu e adevărată”, spunea cândva clericul Richard Whately, „trebuie să o schimbăm; dacă e adevărată, trebuie să o răspândim.”

AUGUSTIN ȘI „ORAȘUL LUI DUMNEZEU”

„Augustin a fost numit pe bună dreptate cel mai mare doctor din lumea catolică,” a declarat Stöckl.¹ Născut în provincia romană a Africii, el s-a dovedit a fi un student energic. El stăpânea limba latină clasică, l-a studiat pe Aristotel și a fost profund influențat de Platon. După convertirea sa, în anul 387, la vârsta de treizeci și trei de ani, a fost botezat în biserica catolică și a devenit un scriitor prolific. El a devenit episcop de Hippo, în Numidia antică.

Enciclopedia Catolică spune: „În problemele principale care constituie credința Bisericii în aceste chestiuni, Doctorul de Hippo este cu adevărat martor autoritar al tradiției ... dar problemele secundare, cu privire la manieră mai degrabă decât la fapte, sunt lăsate de Biserică pentru studiul prudent al teologilor.”²

Roma a căzut pradă goșilor în anul 410 d. Cr. A fost adusă în prim-plan părerea că nenorocirea a venit ca urmare a abandonării zeilor de la Roma și întoarcerii către Creștinism. Până în anul 413, Augustin începuse să scrie un răspuns. Înainte de a fi terminată, în anul 426, compoziția sa *Orașul lui Dumnezeu* se dezvoltase pentru a include o justificare a filosofiei Creștine, ca răspuns la filozofia umană a lumii păgâne.

Primele cinci cărți ale vastei sale opere atacă conceptul potrivit căruia prosperitatea umană depinde de menținerea închinării la mai mulți zei păgâni și că întreruperea unei astfel de închinări a dus la căderea Romei. În următoarele cinci cărți ale *Orașului de Dumnezeu* el abordează ideea potrivit căreia nenorocirea este întotdeauna însoțitorul umanității și că închinarea la un număr mare de zei este avantajoasă. Până la acest punct, argumentul său se îndreaptă în special împotriva păgânilor. Cu cea de-a unsprezecea carte, el lansează tratatul său cu privire la originea a două orașe, unul al lui Dumnezeu și celălalt al acestei lumi. Pe măsură ce înaintăm în cea de-a cincisprezecea carte găsim desfășurarea progresului înregistrat de aceste două orașe și, în cele din urmă, în ultimele patru din lucrarea

lui de douăzeci și două de cărți sunt precizate obiectivele spre care tind aceste orașe.

ÎNVĂȚĂTURILE SALE

Împletite cu alte materiale, în *Orașul lui Dumnezeu* sunt mai multe comentarii privind chestiuni dogmatice. Deoarece el a fost numit „martorul autoritar al tradiției,” comentariile sale ne interesează. Ele au stabilit un model de gândire religioasă a bisericii la acea vreme. Prin comparație cu învățătura catolică din zilele noastre, este ușor să vedem unde a ținut romano-catolicismul la respectarea conducerii sale și unde s-a abătut.

Însuși Augustin a fost un susținător al valorii Bibliei în credința creștină. El nu a considerat tradiția ca fiind egală în autoritate, ci a declarat că Cuvântul lui Dumnezeu este „autoritatea cea mai eminentă.”³ Deși el a citat din cărți apocrife, așa cum a citat și din mulți scriitori păgân, el a spus: „Prin urmare, să oțitem scripturile care sunt numite apocrife, pentru că vechii părinți, de la care avem scripturile, nu cunoșteau autorii acestor lucrări, în care, deși există unele adevăruri, totuși multitudinea lor de minciuni nu le face de nici o autoritate canonică.”⁴

El nu a pledat în favoarea primatului apostolului Petru în biserica creștină, atunci când a spus: „Noi care suntem Creștini *re et ore*, în fapte și în nume, nu credem în Petru, ci în Acela în care credea Petru. Suntem zidiți de predicile lui Petru despre Cristos, dar nu vrăjiți de farmecul lui și nici înșelați de magia lui, ci încurajați de religia sa. Cristos, care l-a învățat pe Petru doctrina vieții veșnice, ne învață și pe noi.”⁵

În *Retractările* sale, scrise spre sfârșitul vieții sale, Augustin și-a reafirmat poziția sa despre Matei 16:18, în acest fel: „În prima mea carte împotriva lui Donatus am menționat undeva cu referire la apostolul Petru, că ‘Biserica este fondată pe el, ca pe o stâncă.’ Acest sens este, de asemenea, cântat de multe buze în liniile binecuvântatului Ambrozie, unde, vorbind de cocoș, el spune: ‘Atunci când cântă, el, piatra Bisericii, absolvă de păcat.’ Dar, îmi dau seama că am explicat frecvent cuvintele Domnului nostru: ‘Tu ești Petru și pe această stâncă îmi voi zidi Biserica,’ în sensul că acestea ar trebui să fie înțelese ca referindu-se la cel pe care Petru l-a mărturisit atunci când a spus: ‘Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului cel viu,’ și ca însemnând că Petru, după ce a fost numit după această stâncă, s-a gândit la această persoană a Bisericii, care este construită pe aceasta (stâncă) și a primit cheile împărăției cerurilor. Căci ceea ce i s-a spus nu a fost: ‘Tu ești stâncă,’ ci ‘Tu ești Petru.’ Dar stâncă era Cristos, mărturisind (chiar și întreaga Biserică mărturisește), cine a fost Simon numit Petru. Care dintre aceste două interpretări este mult mai probabil a fi corectă, să alegă cititorul.”⁶ Având în vedere faptul că Augustin arată că punctul său de vedere este că Cristos, și nu Petru, este Stâncă de care se vorbește în Matei 16:18, este clar că aceasta este poziția pe care el o crede corectă.

În discuția despre căderea orașului antic Troia, el, în mod realist, declară de ce chipurile nu îi pot ajuta pe închinătorii lor, zicând: „Nu chipul întreține oamenii, ci oamenii întrețineau chipul.” El nu susținea ceremoniile religioase

pentru cei morți, ca ajutor pentru cei decedați, atunci când afirmă: „Și, prin urmare, toate aceste ceremonii cu privire la morți ... sunt mai degrabă consolări pentru cei în viață, decât încurajări pentru cei morți.” El a arătat că creștinii nu oferă „temple, altare și nici jertfe pentru martiri, pentru că nu aceștia [martirii], ci Dumnezeu lor, este Dumnezeu nostru.”⁷

Nu a fost nici un gând de a distinge anumiți oameni prin ținuta lor preoțească, în declarația sa, potrivit căreia „nu există nimic în orașul lui Dumnezeu, care să îmbrace purtarea cetățenilor, sau reguli pe care să le respecte, atât timp cât ele nu contrazic preceptele sfinte ale lui Dumnezeu, ci fiecare își păstrează credința, adevărata cale spre salvare.” Și, deși însuși Augustin a folosit limba latină într-un timp când aceasta era vorbită de popor, el susține că biserica ar trebui să folosească limba oamenilor cărora le predică. El a spus că Cristos „a dat acel semn evident și necesar al cunoașterii limbilor tuturor națiunilor, pentru a arăta faptul că exista doar o singură Biserică Catolică, care în toate aceste națiuni ar trebui să folosească toate aceste limbi.”⁸

A predat oare Augustin doctrina purgatorului? Este un punct de vedere care a fost dezbătut. Cuvântul „purgatoriu” apare în opera sa. Dar oricum este privită problema, imaginea pe care el o ilustrează nu sugerează în nici un fel faptul că suferința ar putea fi alinată de rugăciunile unui preot, care ar putea fi oferite pe un considerent bănesc.

El s-a opus cu fermitate ideii susținute de mulți cum că toți oamenii sunt parte a lui Dumnezeu. „Ar putea exista o absurditate mai condamnabilă, decât să se creadă că o parte din esența lui Dumnezeu este bătută, atunci când un copil care a greșit este bătut? Să faci părțile componente ale atotputernicului Dumnezeu ca fiind lascive, nedrepte, păcătoase și condamnabile, așa cum sunt mai mulți oameni—ce om ar putea îndura să audă asta decât cel care este absolut nebun? În cele din urmă, cum poate fi Dumnezeu supărat, pe bună dreptate, pe cei care nu I se închină, atunci când aceștia sunt părți din El care sunt vinovați?”⁹

Mai mult, Augustin a argumentat în sprijinul învățăturii scripturale „că dacă primii noștri părinți nu ar fi păcătuțit, ei nu ar fi murit.” El a spus: „Atunci, de ce Dumnezeu nu a putut astfel fac ca trupurile pământești care erau născute să nu mai piară, ... ci să se bucure de fericire veșnică în această combinație?” Primii noștri părinți au pierdut, totuși, această șansă atunci când aceștia au eșuat într-un test de „ascultare simplă.” Augustin nu a privit raportul ca folclor, ci ca adevăr descoperit. Mai mult decât atât, el a dezaprobat în mod accentuat oamenii care au pus date fantastice pe vechimea realizărilor umane, „având în vedere că nu sunt încă șase mii de ani de la primul om, Adam.”¹⁰

INFLUENȚĂ PĂGÂNĂ

Totuși, nu toate învățăturile lui Augustin au fost atât de ferm bazate pe adevărul Bibliei. El a fost oarecum influențat de ideile mitologiilor păgâne și a filosofilor lumești cu care era atât de familiarizat. *Enciclopedia Catolică* relatează: „Augustin a devenit treptat familiarizat cu doctrina Creștină, iar în mintea sa a avut loc o fuziune între filosofia platonice și dogmele revelate.”¹¹ Roadele acelei

fuzionări au fost clar arătate în astfel de doctrine, cum ar fi trinitatea și nemurirea sufletului uman. Mitologiile egiptene, romane și grecești, precum și învățăturile lui Platon, au învățat despre trinități diferite. Augustin a urmat această linie de gândire, argumentând că Tatăl, Fiul Său și spiritul sfânt sunt toți co-egali și co-eterni, în loc să respecte învățătura lui Isus însuși, care a spus: „Tatăl este mai mare decât Mine,” sau declarația inspirată a lui Pavel, care a arătat că Fiul nu a existat întotdeauna, ci este „întâiul născut din toată creația.”—Ioan 14:28; Col. 1:15.

În secolul al cincilea înainte de Cristos, Socrate a învățat despre nemurirea sufletului uman. Platon, principalul său elev, a continuat doctrina și i-a dat o mai mare popularitate. Augustin, care a fost profund influențat de Platon, nu a fugit de această „tradiție a oamenilor”, atunci când el a preluat scrierea Creștină, deși Biblia spune că „toți au păcătuit” și „sufletul care păcătuiește, acela va muri.”—Col. 2:8; Rom. 3:23; Ezec. 18:4, *AS*.

Predestinarea a fost o altă doctrină care l-a poticnit pe Augustin. El a încercat să îmbine ideea sa de predestinare, cu „liberul arbitru”, învățând, de fapt, că Dumnezeu îl face pe om cu un astfel de temperament și oferă sau refuză binecuvântarea Lui, în așa fel încât omul face în mod liber ceea ce Dumnezeu știe dinainte că acesta va face. Dar el a rămas fără răspuns la întrebările care sunt ridicate ca urmare a unei astfel de învățături. Răspunsurile la astfel de întrebări se regăsesc, nu într-o astfel de idee de predestinare, ci în Biblie. „Dumnezeu nu este părtinitor.” „Timpul și evenimentele neprevăzute îi ajung pe toți.”—Faptele 10:34; Ecl. 9:11.

CELE DOUĂ ORAȘE

Iar acum să ne îndreptăm atenția, pe scurt, la tema fundamentală a *Orașului lui Dumnezeu* a lui Augustin. Două orașe, sau două societăți, sunt puse înaintea privirii noastre. Roma, sau un alt guvern lumesc, nu este susținut ca împărăția diavolului, ci mai degrabă, spune Augustin, el include pe cei nedreți atât din cer cât și de pe pământ. Și nici orașul lui Dumnezeu nu este, după cum se spune că este, Biserica Catolică, ci este descris ca un oraș universal care îl include pe Dumnezeu, pe îngerii ascultători, sfinții din cer și cei dreți de pe pământ. Cei de pe pământ care aparțin aceluși oraș ceresc sunt considerați pelerini până când va veni Împărăția lui Dumnezeu. Deci, Augustin spune: „Astfel noi numim în mod mistic două orașe sau societăți, unul predestinat să domnească veșnic cu Dumnezeu, celălalt condamnat la chin veșnic cu Diavolul.”¹²

În ultima parte a operei sale, biserica apare într-o poziție puternică, de conducere. Augustin a spus că încă de la răspândirea bisericii dincolo de Iudeea, a avut loc legarea lui Satan, imobilizându-l de întreaga putere a ispitei. În acest timp se spune că Cristos domnea împreună cu sfinții Lui. „Și astfel,” susține el, „Biserica acum pe pământ este atât împărăția lui Cristos cât și împărăția cerului,” în timp ce o domnie veșnică stă dincolo.¹³

Adevărații creștini pot admira o perspectivă clară pe care Augustin a avut-o în mai multe adevăruri fundamentale ale Bibliei, dar ei nu pot accepta învățăturile

care rezultă din încercările sale de a fuziona Biblia cu mitologia păgână și cu filosofia platonice. Creștinii Bibliei nu privesc orice sistem religios de pe pământ ca „împărăția cerului,” ci continuă să se încreadă în „cerurile noi” pe care Dumnezeu le creează ca mijlocul Său pentru a acorda binecuvântări nesfârșite omenirii ascultătoare.—Isa. 65:17, AS; 2 Pet. 3:13.

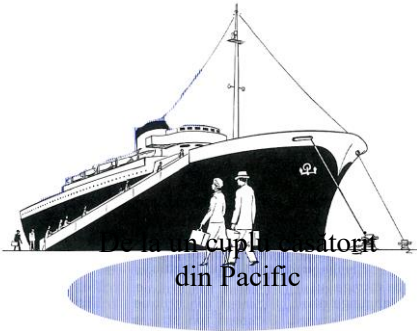
Referințe citate:

1. *Enciclopedia catolică*, Vol. 2, p. 91.
2. Id., p. 103.
3. *Orașul lui Dumnezeu*, de St. Augustin, tradus de John Healy, *Biblioteca pentru toată lumea*, Vol. 1, parag. 313, 314.
4. *Orașul lui Dumnezeu*, Vol. 2, p. 91.
5. Id., p. 230.
6. *Retractări*, de St. Augustin, I 21, 1. Citat luat din Biserica, o introducere la teologia Sf. Augustin, de S. J. Grabowski, preotul arhidiocezei din Detroit, p. 124.
7. *Orașul lui Dumnezeu*, Vol. 1, parag. 3, 16, 252.
8. *Orașul lui Dumnezeu*, Vol. 2, parag. 256, 224.
9. *Orașul lui Dumnezeu*, Vol. 1, parag. 224.
10. *Orașul lui Dumnezeu*, Vol. 2, parag. 2, 13, 17, 213, 214.
11. *Enciclopedia catolică*, Vol. 2, p. 85.
12. *Orașul lui Dumnezeu*, Vol. 2, p. 60.
13. Id. P. 283.

O călugăriță canadiană vorbitoare de franceză ia poziție pentru Iehova

Domnișoara Lucie Lacasse era o tânără călugăriță din ordinul Oblaților, predând la o școală din districtul D’Alembert, unde studiază și doi tineri martori ai lui Iehova. În noiembrie, 1956, ea a trimis literatură cu cel mai tânăr din acești elevi, în care ataca martorii lui Iehova. Mama a scris o scrisoare politicoasă, sugerându-i călugăriței să afle și cealaltă parte a poveștii, și i-a trimis o dată cu aceasta și câteva exemplare ale *Turnuri de veghere*. Călugărița a citit revistele și a continuat să-i pună zilnic întrebări băiatului. A fost atât de impresionată de cunoștința pe care o avea băiatul despre religia sa încât, la vremea sărbătorilor de Crăciun, a trimis un bilet mamei lui, spunând că era convinsă că martorii lui Iehova aveau adevărul și că își va părăsi ordinul călugăresc. Loială cuvântului dat, ea nu s-a mai întors la școală. Cu toate acestea, pentru că scrisorile trimise pentru ea de mama băiatului nu au ajuns, s-a simțit părăsită de noua ei prietenă și a mers să lucreze ca bucătăreasă la un colegiu agricol administrat de părinții din ordinul Oblaților. Acolo, a primit în cele din urmă scrisorile și a început să-și exprime bucuria față de cunoștința pe care a câștigat-o din *Aceasta înseamnă viața veșnică*. Constatând că îi este tot mai dificil să rămână la această instituție, le-a vorbit și altora despre ce învăța, iar unii dintre martori au aranjat să-i găsească de lucru afară, când va pleca de acolo. Acest lucru s-a dovedit mai ușor decât se așteptau,

căci, datorită mărturiei puse altora, aceștia au început și ei să fie interesați, inclusiv supervizorul ei, care a fost bucuros să o lase să plece. Acum ea participă la toate întrunirile martorilor, continuă studiul individual și primește instruire în serviciul de teren. De asemenea, învață engleza, cu scopul de a face serviciul cu timp integral ca misionar.

VROIAM SĂ SLUJIM UNDE NEVOIA ERA MARE

Prima dată când eu și soția mea au auzit despre marea lucrare de predicare care trebuia făcută în insulele Pacificului a fost în 1951. Am decis că dacă autoritățile pline de prejudecăți nu vor lăsa misionarii creștini să intre în insule ca să se îngrijească de serviciul Împărăției, atunci noi vom fi cei care vor aduce vestea bună despre

Cristos și împărăția sa acestor oameni smeriți. Am simțit pentru ei o dragoste caldă și am crezut sincer că nimic nu trebuie să-i împiedice să audă adevărul. Așa că ne-am împachetat tot ce aveam și ne-am concentrat atenția asupra insulelor.

Vreme de două luni mi-am căutat o slujbă. Am încercat pe fiecare stradă, la fiecare agenție și firmă. Nu era disponibil nimic. Apoi, într-o zi, un reprezentant al Departamentului de Afaceri Externe m-a prezentat unui funcționar de personal al unei mari organizații care operează pe una din insule. M-am prezentat ca tehnician de radio, și, după 2 ore de testări dificile și extenuante mi s-a promis un post. A durat totuși ceva timp ca acel post să se elibereze; între timp, ne-am descurcat cum am putut și am finalizat documentele pentru taxe. De asemenea, m-am supus unei examinări medicale făcute de doctorul firmei, care mi-a ridicat multe dubii, deoarece doctorul mi-a spus că ar fi destul de nesăbuit din partea mea să merg la tropice. I-am spus cât de greu am lucrat în ultimele săptămâni și că o să am multă grijă de mine când voi fi acolo. Și-a dat seama de cât de hotărât eram să merg, așa că m-a declarat apt.

Toate acestea sună destul de ușor pe hârtie, dar în viața reală a fost extrem de dificil. Știu că aș fi putut rata totul în câteva rânduri, dacă nu aș fi fost hotărât în eforturile mele. Fiind pionieri, eu și soția mea ne-am întrebat dacă faptul că ne angajam la o slujbă laică, productivă era cel mai corect lucru, dar știam, de asemenea, amândoi că „ascultarea e mai bună decât jertfa”. Așa că, după mulții ani care au trecut, continuăm să îi mulțumim lui Iehova din toată inima pentru îndrumarea sa și îmbelșugatele sale binecuvântări. Paharul bucuriei noastre a fost umplut și se revarsă de când am venit aici.

Am plecat singur către insulă. Soția mea m-a așteptat în Sydney până am găsit o locuință pentru noi, lucru care, trebuie să o spun, a fost foarte dificil de obținut; de fapt, cazarea încă este foarte dificil de obținut. Hotărârea, combinată cu bunătatea și anunțurile date, ne-au găsit un loc drăguț și confortabil, în șase

săptămâni. Soția mea a sosit și ne-am mutat împreună în această casă particulară. Deși primeam un salariu bun, îl cheltuiam tot ca să ne acoperim traiul zilnic și aranjamentele pentru chirie, în primele patru luni. Dar ce mai conta! Trăiam pe una din insule, cu o mulțime de oameni în jurul nostru, și niciunul dintre ei nu era martor al lui Iehova.

Am început mărturia din ușă în ușă aproape imediat după sosirea soției mele. Am predicat mai întâi în secțiunea europeană. Am început în prima săptămână la locul meu de muncă, dar acest lucru nu e mereu înțelept; e, de obicei, mai bine să-ți faci prieteni și să-ți faci o bază fermă, chiar dacă durează trei luni sau mai mult. În acea perioadă poți să studiezi și limba, dacă trebuie să înveți o nouă limbă. Și boala lovește repede aici. Am avut parte de ea, așa că trebuie să ai grijă. În timpul săptămânii, când eu eram la lucru, soția mea punea mărturie de una singură. Weekendul era perioada în care îi găseam acasă pe cei mai mulți oameni; și seara era bine, deoarece nu se găseau multe plăceri care să îi atragă pe oameni. Dacă pierdeai autobuzul, care rareori venea la timp, singura alternativă era mersul pe jos. Nu aveam o mașină sau un vehicul al nostru. Totul era important și interesant pentru noi. Am găsit oameni prietenoși și am plasat literatură, dar, din nefericire, ei se mutau foarte des și trebuia să le căutăm noile adrese. Am reușit să începem doar trei studii. Acum, lucrurile sunt diferite. Oamenii se stabilesc aici.

UN POPOR TIMID

Ne-am bucurat de multe experiențe diferite și încântătoare. Acești oameni sunt timizi, și studiul cu ei a fost foarte dificil la început. Nu le înțelegeam limba, iar ei înțelegeau puțină engleză, sau deloc. Uneori, câte un om stătea la studiile pe care le conduceam și asculta fără să spună nimic. Ne-am simplificat engleza pentru ca traducătorul să înțeleagă adevărurile pe care le spuneam și să le poată transmite oamenilor. Am studiat cu el multe luni, împreună cu mulți alții, dar timiditatea lor, așa cum ne-am dat seama mai târziu, îi împiedica să pună întrebări sau să ne răspundă la întrebări, și ne aducea în pragul disperării. Dar am decis să mai ținem încă un studiu și, dacă nu arătau niciun semn că ar fi învățat ceva, aveam să încheiem studiul și să mergem în altă parte. Imaginați-vă cât de bucuroși am fost când acest om ne-a povestit despre cum i-a explicat altuia despre un subiect dificil – capitolul 12 al Apocalipsei. El a găsit răspunsul în *Turnul de veghere*. Atunci, am știut că toți au învățat. Casa lui este folosită acum ca centru al tuturor activităților noastre.

Trei dintre celelalte grupuri de studiu pe care soția mea le-a inițiat în acest sat au devenit acum centre de serviciu. Un tânăr de 17 ani a devenit un excelent traducător. O conversație informală, întâmplătoare, cu trei băieți care vorbesc pidgin (un amestec simplificat de engleză și limbă indigenă) a dus la inițierea unui studiu care s-a ținut în cinci limbi diferite. Unii dintre aceștia fac acum parte din una din cele trei adunări care au fost organizate.

Într-o zi, în timp ce se ținea o mare conferință între sfetnicii tuturor triburilor, un om a venit și ne-a întrebat dacă dorim să venim să-i învățăm pe oamenii din satul lui despre Biblie. Am făcut imediat aranjamente și, într-o lună,

prima Sală a Împărăției a martorilor lui Iehova se anunța în acest mic sat. S-au asociat cam 30 de adulți, Curând, același om a vrut ca oamenii lui din munți să audă adevărul, așa că am plecat pe un drum accidentat. Această casă din munți are acum propria Sală a Împărăției care îi primește pe cei peste 40 de martori ai lui Iehova. De asemenea, la 16 km în munte se pregătește o altă Sală a Împărăției. Și nu, acest om interesat nu s-a oprit aici - încă un sat are o adunare de aproape 50 de oameni care așteaptă. Mulți dintre ei sunt botezați acum.

SERV DE CIRCUIT ȘI RECOMPENSE

Una dintre cele mai entuziasmante amintiri ale noastre este vizita primului nostru serv de circuit. Acest frate a adus cu el filmul „Societatea Lumii noi în acțiune”. Câțeva mii de oameni au văzut și s-au bucurat de film și au fost convinși de faptul că Iehova are o organizație de oameni pentru El. Cel mai frumos moment din adunarea de o zi a fost când candidaților la botez li s-a cerut să se ridice în picioare, și s-au ridicat mai bine de 70 de oameni! A fost o priveliște care ne-a mișcat adânc. Inimile noastre s-au umplut literalmente de recunoștință la vederea celor 40 de frați și 30 de surori, aliniați pe malul râului din junglă, pentru a-și simboliza dedicarea lor față de Iehova. Mulți dintre acești oameni au auzit adevărul, dar nu suficient încât să ajungă la maturitate. Cu toate acestea, ei răspândesc vestea bună de-a lungul a sute de kilometri de coastă și așteaptă cu nerăbdare ca unii frați maturi să se ofere voluntari să îi ajute. Nevoia este mare.

Privind retrospectiv asupra anilor de când suntem aici, putem vedea ce binecuvântare a fost pentru noi predicarea în insule. De la un vestitor, în septembrie, 1951, numărul a crescut la 175 în aprilie, 1957. Aceștia provin din trei adunări și 12 grupuri. Asociați acestora, sunt cel puțin 400 de oameni care participă la întruniri și, în afară de aceștia, mai sunt sute de persoane interesate împrăștiate pe tot întinsul acestor insule. Chiar în momentul când scriem acest raport știm despre cel puțin 6 sate de-a lungul coastei, unde frați maturi ar putea iniția imediat adunări.

Slujba mea laică a făcut posibil să ne putem construi propria casă, pe care o folosim ca Sală a Împărăției pentru frații europeni. Am reușit și să ne cumpărăm o proprietate mică altundeva, care acum îi găzduiește pe patru pionieri speciali și un vestitor de adunare. Am putut, fie direct, fie indirect să găsim cazare pentru alți 8 frați europeni care lucrează acum cu noi. Chiar dacă această slujbă pe care o am îmi ocupă cam 200 de ore pe lună, mi-a permis totuși să deschid calea de lucrare aici, iar Iehova și-a adăugat binecuvântarea la aceasta, căci s-a făcut în acest scop.

Deși în mai puțin de un an numărul fraților noștri europeni a crescut de la 8 la 18, nu putem face față la imensa cantitate de lucrare ce este încă de făcut aici. Recent, am călătorit în jurul insulei și am inspectat teritoriul nerepartizat. Privindu-i pe oamenii din diferitele orașe și sate pe care le-am vizitat, strig, pur și simplu după ajutor.

De ce să nu permiteți slujbei voastre laice să vă ajute, dându-vă posibilitatea să faceți lucrarea Împărăției acolo unde este mai mare nevoie? Aveți

mult de câștigat luând o asemenea decizie, și, cu siguranță, nimic de pierdut. Cu siguranță, eforturile pe care le facem încă din 1951 au meritat.

MOTIVUL PENTRU CARE A ASCULTAT

Atunci când a fost întrebat de episcopul Melaneziei de ce el, un fost membru al Misiunii Anglicane din Melanezia, Insulele Solomon, l-a ascultat pe un reprezentant al Societății Turnul de Veghere, fostul membru a răspuns: „Îmi place să aud ambele fețe ale poveștii.” „Ei bine”, l-a întrebat episcopul „acum că ai auzit-o, ce crezi?” „Totul este adevărat, pentru că tot ce s-a spus este dovedit pe baza Bibliei”, a fost răspunsul. Acest om și-a urmat convingerile părăsind Biserica Angliei și oferindu-și casa pentru întâlnirile de studii biblice. – *Cartea anuală a martorilor lui Iehova din 1958.*

O ÎNTREBARE CARE I-A PUS ÎN ÎNCURCĂTURĂ PE STUDENȚII DE LA TEOLOGIE

Credincioșii ortodocși sârbi din Iugoslavia practică închinarea la morți. În „Ziua tuturor sufletelor” (Sâmbăta Morților), fiecare familie vizitează cimitirul cu coșuri pline cu merinde. Nu trebuie să lipsească nici prăjitura de jertfă, special preparată, din grâu curat, lapte, miere și scorțișoară, și toată lumea care vine la mormânt, fie că îl cunoștea pe cel decedat fie nu, primește câte o bucată și o mănâncă. Această prăjitură este oferită la așa-zisa celebrare *Parostos* (parastas) – comemorarea morților, care se ține în casa decedatului în fiecare an, la aniversarea morții sale. Toate rudele și toți prietenii sunt invitați.

Pe când făcea o vizită ulterioară fiicei unui preot decedat, o martoră a lui Iehova a intrat, fără să bănuiască, peste familie, tocmai când țineau parastasul. Atunci când a intrat în cameră, s-a trezit brusc înconjurată de un întreg grup de oameni, printre care și doi studenți la teologie ai bisericii ortodoxe.

Iată în ce situație s-a găsit martora! Gazda i-a dat o lingură și i-a întins prăjitura. Vedeți, obiceiul spune că fiecare musafir trebuie să mănânce din prăjitură înainte să fie prezentat. Când a luat lingura, martora a întrebat dacă poate pune o întrebare. Din moment ce erau atâția de față, era sigură că va primi răspunsul corect.

„Sigur că poți pune o întrebare”, a răspuns gazda. Atunci, martora a început: „Să zicem că fratele vostru a fost acuzat și închis și ați angajat un avocat ca să fie eliberat. Îl plățiți periodic pe acest avocat pentru munca sa. Acum, să zicem că au trecut doi ani de când îl plățiți. Nu considerați că aveți dreptul de a-l întreba pe acest avocat cât de departe a ajuns în privința eliberării fratelui vostru?”

„Da, sigur că da”, s-au auzit răspunsuri. „Și este obligat avocatul să vă informeze despre progresul său și ce speranțe de eliberare are fratele vostru?”

„Desigur”, au spus ei. „Bine, atunci”, a zis martora, întorcându-se spre gospodină. „Tatăl tău a murit cu mulți ani în urmă, și, cel puțin o dată pe an, de ziua parastasului, plătești o grămadă de bani pentru slujbă și ceremoniile de la mormânt. Preoții spun că tatăl tău ar putea ajunge în cer. L-ai întrebat vreodată pe preot cât de departe a ajuns tatăl tău în drumul spre cer? Sigur preotul ar trebui să știe. Poate că tatăl tău e deja acolo, și nu mai e nevoie în continuare de slujbe și pomeniri. Poate cineva de aici să îmi răspundă la întrebare?”

Peste cei adunați s-a lăsat tăcerea. Nimeni nu a răspuns. Ochii tuturor erau ațintiți asupra celor doi studenți la teologie. Dar aceștia s-au găsit într-o situație jenantă. Martora a lăsat jos lingura, fără să ia din prăjitură. Apoi, unul dintre studenți a rupt tăcerea, spunând: „E un gest îndrăzneț și obraznic să faci o asemenea comparație și să tulburi o ceremonie și să degradezi la un asemenea nivel o ceremonie sublimă ca aceasta.” „De ce obraznic”, a spus o sârboaică hotărâtă. „Întrebările au fost foarte bune și se potrivesc faptelor”. „E drept”, a spus o alta. „Ar trebui să puteți da răspunsuri de experți la aceste întrebări. De ce încercați să ieșiți din situație recurgând la insulte?”

Apoi s-a ridicat o mătușă, spunând: „Îi voi pune părintelui nostru aceleași întrebări cu următoarea ocazie. Vreme de 20 de ani am plătit încontinuu bani pentru slujbe și parastase pentru Iovan al meu, care a murit, și sigur trebuie să știe unde se află acum. De ce să mă chinui să strâng în fiecare an banii ăștia?” Întorcându-se către martoră, femeia a întrebat: „Cărei religii aparții?”

„Sunt creștină”, a răspuns ea cu simplitate. Apoi le-a arătat ce spune Biblia despre suflet, și anume că este muritor. Le-a explicat ce este moartea, și care este cauza ei și speranța pentru cei morți, adică învierea. Au ascultat cu atenție cu toții. Ea a încheiat promițându-le că se va întoarce în vizită a doua zi. Acum, în această casă, se ține un studiu biblic. Cele două mătuși participă la studiile biblice împreună cu doamna interesată. Adevărul îi eliberează pe mulți de falsa religie.

„Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va elibera.” – Ioan 8:32.

SĂ PĂSTRĂM UN BUN ECHILIBRU

„Încingeți-vă deci mintea pentru activitate, rămâneți complet lucizi. Puneți-vă speranța în bunătatea nemeritată care vă va fi adusă la revelarea lui Isus Cristos.”—1 Pet.

1:13.

Biblia conține sfaturi bune și principii care au fost scrise sub îndrumarea lui Iehova. Acestea au fost oferite drept ghid pentru noi, arătându-ne calea pe care trebuie să mergem, calea care este pentru binele nostru, calea care duce la viață veșnică. Acesta este motivul pentru care apostolul Pavel a spus: „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte

lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună.”—2 Tim. 3:16, 17.

² Dacă o persoană nu face nici un efort pentru a învăța și a aplica ceea ce este în Cuvântul lui Dumnezeu, cum poate el deveni pe deplin competent în slujire? Cum poate el fi echipat pentru a face lucrarea pe care Dumnezeu a poruncit creștinilor să o facă? Cum poate el să facă o afirmație că este creștin? Un creștin este cel care urmează pe Cristos, unul care calcă pe urmele Lui. În nici un moment El nu a ignorat Scripturile și nu a neglijat slujirea.

³ Deoarece El a mers pe calea integrității creștine, El a avut un echilibru perfect și a fost de neclintit în loialitatea lui față de Dumnezeu. Nimic nu l-a putut abate din acest drum. Urmașii Săi de astăzi trebuie să aibă aceeași statornicie dacă își doresc să-și mențină echilibrul creștin. „Prin urmare, iubiții mei frați, fiți statornici, de neclintit, având întotdeauna multe de făcut în lucrarea Domnului, știind că truda voastră în legătură cu Domnul nu este zadarnică.”—1 Cor. 15:58.

⁴ Acest lucru necesită un studiu constant al Cuvântului lui Dumnezeu, precum și aplicarea principiilor lui. Acesta acționează precum bățul de echilibru utilizat de către cel ce merge pe sârmă. Așa cum bățul îl ajută să-și mențină echilibrul în timp ce merge pe sârma subțire, tot așa Biblia îi ajută pe creștini să-și mențină echilibrul în timp ce merg pe calea îngustă a integrității creștine.

⁵ Uneori forțele din această lume împing și trag un creștin, făcând dificilă menținerea echilibrului său spiritual. El poate fi tras într-un mod periculos pe o cale a atracțiilor materialiste ale lumii sau poate fi împins, în mod periculos, pe un alt drum, de persecuții lumești. În ambele cazuri integritatea lui față de Dumnezeu este încercată în mod sever. Abilitatea sa de a rămâne pe calea îngustă va depinde de cât de bine își cultivă sentimentul echilibrului său spiritual. Aceasta va depinde, de asemenea, de cât de abil folosește Biblia ca bățul lui de echilibru. Cu concentrare și efort el își poate păstra echilibrul, indiferent cât de greu încearcă să-l răstoarne lumea.

ATITUDINEA MENTALĂ

⁶ Așa cum atitudinea mentală corectă este necesară pentru a cultiva echilibrul spiritual bun, tot așa este de necesară pentru menținerea acestuia. Dacă atitudinea slăbește, stabilitatea unui creștin este afectată în mod direct. Aceasta înseamnă că el trebuie să-și încingă continuu mintea cu Cuvântul lui Dumnezeu. El trebuie să mediteze asupra speranței pe care Dumnezeu i-a pus-o în față.

⁷ O persoană căreia i s-a oferit poziția de supraveghetor în organizația teocratică trebuie să fie atentă în special la atitudinea sa mentală. El stabilește exemplul pentru ceilalți. Datorită poziției responsabile pe care o are, este ușor pentru el să devină înfumurat. El poate să ajungă să aibă o părere prea bună despre el însuși. Dacă el face acest lucru își dezvoltă o atitudine mentală rea. Apostolul Pavel avertizează în legătură cu acest lucru, atunci când spune: „Îi spun fiecăruia dintre voi să nu gândească despre sine mai mult decât trebuie.” (Rom. 12:3) Și către Filipeni a spus: „Păstrați în voi această atitudine mentală care era și în Cristos

Isus, ... El s-a umilit și a devenit ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură.”—Filip. 2:5, 8.

⁸ Atunci când o persoană care ocupă o poziție responsabilă în organizația teocratică trebuie să ia multe decizii importante, el poate pierde din vedere faptul că el este doar un slujitor al Domnului. Când vorbește despre lucrurile pe care le-a făcut, el poate spune: „Am decis că frații ar trebui să facă aceasta sau aceea.” Sau, dacă el a supravegheat achiziționarea echipamentului necesar, el poate spune: „Am cumpărat aceasta sau aceea pentru ei.” Aceasta este o atitudine mentală foarte periculoasă, pentru că este chiar atitudinea care a adus mustrarea divină asupra lui Moise și Aaron la apele Meriba. Atunci când Israelii s-au plâns din cauza lipsei de apă, Moise a zis: „Oare vă vom scoate noi apă din stânca aceasta?” (Num. 20:10) Spunând „vă vom scoate apă”, Moise s-a înălțat pe el însuși în loc să aducă glorie și cinste lui Dumnezeu. Dumnezeu a fost cel care a scos apă și nu Moise și Aaron. Ei au fost pur și simplu instrumentele utilizate de către Dumnezeu.

⁹ Același lucru este valabil și cu un supraveghetor. Dacă el ia decizii și face achiziții pentru organizația teocratică, nu trebuie să se înalțe pe el însuși în mod ridicol, spunând: „Am făcut asta sau aia.” Organizația este cea care a făcut-o și nu el. El este doar slujitorul ei, instrumentul pe care îl folosește. El ar trebui să-și amintească ce s-a întâmplat cu Moise și Aaron și să se smerească înaintea lui Dumnezeu. Smerenia nu trebuie pierdută din vedere, indiferent de poziția pe care o ocupă o persoană în organizația lui Iehova. „Smeriți-vă înaintea lui Iehova, și El vă va înălța.”—Iac. 4:10.

¹⁰ Deci, smerenia este esențială pentru a avea o atitudine mentală corectă. Persoana care o are este dispusă să accepte sfaturi de la alții. Indiferent de ce poziție poate ocupa, el știe că este imperfect și poate profita de sfat. „Gândurile din inima omului sunt ca niște ape adânci, dar omul cu discernământ le va scoate de acolo.” (Prov. 20:5) El îi va încuraja pe ceilalți să vorbească despre sfaturile pe care le au în inimile lor. El nu va permite poziției lui să creeze o barieră care va determina ca acel sfat să rămână în inimile lor. El știe că are nevoie de acesta mai mult decât oricine altcineva, datorită responsabilității care stă pe umerii săi. Supraveghetorul smerit, care scoate la lumină acel sfat, asigură menținerea unei bune atitudini mentale.

PERSPECTIVA

¹¹ Perspectiva pe care o are o persoană este importantă în menținerea stabilității spirituale. A privit el în ansamblu pentru a vedea unde se află în curgerea timpului? Vede el trecutul, prezentul și viitorul într-o singură vedere panoramică mare? Vede el profeții scriind sub inspirație, iar apoi împlinirea acestor profeții, în această epocă modernă în care trăiește el? Observă el că Armagedonul aduce acestui sistem nelegiuit un sfârșit și apoi noua lume dreaptă va îmbrăca după aceea pământul cu pace? Se vede el însuși în această lume nouă, ajutând la curățarea ruinelor lumii vechi? Observă el cât de esențial este să stai separat de lumea veche acum și de dorințele sale greșite? Dacă poate obține această perspectivă, îl va ajuta să rămână neclintit pe calea îngustă a integrității

creștine. Dar atunci când o persoană este mioapă din punct de vedere spiritual și poate vedea numai ceea ce este în imediata sa apropiere, el va avea dificultăți în a rămâne ferm. Este esențial să vezi scopurile generale ale lui Dumnezeu.

¹² În legătură cu perspectiva corectă este evaluarea corectă a organizației și a slujirii creștine. O perspectivă bună ajută la crearea acestei evaluări. O persoană nu poate să divorțeze de organizația teocratică și să o considere fără nici o valoare pentru el. El are nevoie de aceasta pentru hrană spirituală, are nevoie de aceasta pentru asocierea sa, are nevoie de aceasta pentru încurajare și are nevoie de aceasta pentru direcția și instruirea în slujire. El nu poate face progrese fără ea.

¹³ Creștinul cu o perspectivă corectă asupra scopurilor lui Dumnezeu va avea o imagine clară a locului important pe care organizația teocratică îl deține în acele scopuri. El vede cum ea face uriașa lucrare de educare pe care Isus a prezis-o, atunci când a spus: „Această veste bună despre împărăție va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile.” (Mat. 24:14). El vede cum Dumnezeu o binecuvântează și o determină să fie roditoare și să prospere din punct de vedere spiritual. El o va prețui întotdeauna și va rămâne aproape de ea. El are nevoie de ajutorul pe care îl poate oferi ea, ca să-și mențină echilibrul pe calea îngustă spre viață.

GÂNDEȘTE ÎNAINTE SĂ ACȚIONEZI

¹⁴ Un creștin trăiește în condiții foarte încercate, deoarece atmosfera creată de această lume în care trăiește nu este propice pentru dreptate. Răutatea, egoismul și lăcomia abundă. Cei răi prosperă, în timp ce cei care încearcă să trăiască evlavios suferă. Acest lucru nu-l ajută să-și mențină echilibrul spiritual.

¹⁵ Aici, din nou, Biblia vine în ajutorul lui și îi dă sfaturi sănătoase: „Nu te aprinde de mânie din cauza răufăcătorilor. Nu fi invidios pe cei ce fac nedreptăți. Căci se vor ofili repede ca iarba, și se vor veșteji ca iarba fragedă și verde. Taci înaintea lui Iehova și așteaptă-l cu o dorință fierbinte. Nu te aprinde de mânie împotriva celui ce-și croiește un drum de succes, împotriva omului care-și duce la îndeplinire ideile [lui]. Pentru că răufăcătorii vor fi nimiciti, iar cei ce speră în Iehova vor stăpâni pământul.”—Ps. 37:1, 2, 7, 9.

¹⁶ Pentru că cei răi prosperă, o persoană nu ar trebui să fie mișcat de invidie pentru a-și pune propria mână pe răutate. Doar amintiți-vă că prosperitatea lor nu va dura. Ei vor fi în curând precum iarba care se vestejește și moare. „Nu te aprinde de mânie împotriva răufăcătorilor. Nu-i invidia pe cei păcătoși. Căci niciun om rău nu va avea viitor; lampa celor nelegiuți se va stinge.” (Prov. 24:19, 20). Ei nu vor primi niciodată darul vieții veșnice.

¹⁷ Din moment ce un Creștin trebuie să trăiască în această lume, cu atmosfera sa de răutate, el trebuie să lupte permanent pentru a-și păstra identitatea sa creștină curată. El trebuie să-și păstreze echilibrul spiritual sau va fi răsturnat de pe calea superioară și îngustă a integrității creștine și va fi aruncat în mlaștina lumii nelegiuite. Când simte atracție față de dorințele lumești, greșite, el trebuie să gândească; el trebuie să raționeze; el trebuie să lase judecata corectă să-l direcționeze și nu să fie condus de emoții; el trebuie să respecte principiile

Cuvântului lui Dumnezeu. Păstrându-și echilibrul spiritual, el va fi în viață atunci când cei răi nu vor mai fi. „Încă puțin și cel păcătos nu va mai fi, te vei uita la locul unde era și nu va mai fi.”—Ps. 37:10.

¹⁸ Atunci când o persoană pășește pe calea îngustă a integrității creștine el lasă în urmă acțiunile ilegale ale lumii. El se întoarce cu spatele la practica de a nu da nici o atenție restricțiilor legale ale Cuvântului lui Dumnezeu. El a ieșit din mlaștina imorală a lumii, iar acum merge pe calea moralei înalte. Dar nu este ușor pentru el să-și mențină echilibrul pe această cale. Este nevoie de un efort concentrat. Este nevoie de ajutorul Cuvântului și al organizației lui Dumnezeu, și este nevoie de o dorință constantă de a-și îmbunătăți echilibrul spiritual.

¹⁹ Dacă un creștin echilibrat simte atracție față de dorințe sau influențe greșite, el se va gândi la efectul care îl vor avea acțiunile sale deliberate asupra relațiilor cu Dumnezeu. Vor aduce ele dezonorare numelui lui Iehova, pe care îl reprezintă ca un slujitor dedicat? Vor aduce ele favoarea sau dezaprobarea Lui? Iar despre organizație ce putem spune? Cum vor reflecta ele asupra ei? Îi vor aduce ocară? Îl vor determina ele să devină precum israeliții, care au acționat în mod necorespunzător? „Și când ei au ajuns la națiunile la care s-au dus, ei au profanat sfântul Meu nume; spunându-se despre ei: Acesta este poporul lui Iehova; au ieșit din țara Sa.” (Ezec. 36:20, AS). Un creștin echilibrat va gândi cu atenție înainte de a face ceva care l-ar pune în aceeași situație ca acei izraeliți necredincioși. El nu va profana numele lui Iehova Dumnezeu prin acțiuni necorespunzătoare.

²⁰ El își va aminti ceea ce a spus Petru: „Iubiții mei frați, vă îndemn ca pe niște străini și locuitori temporari să vă abțineți de la dorințele carnale, căci ele luptă împotriva sufletului. Să aveți o purtare adecvată printre națiuni, pentru ca, în ceea ce vorbesc despre voi ca despre niște răufăcători, ele, datorită lucrărilor voastre bune la care sunt martore, să-l glorifice pe Dumnezeu în ziua inspecției Sale.” (1 Pet. 2:11, 12). Puțină prudență din partea creștinului este mult mai bună decât o mare cantitate de remușcări.

²¹ El ar face bine să se gândească, de asemenea, la modul în care acțiunile sale vor afecta alte persoane din adunare. Cum vor afecta noii membri și oamenii care manifestă doar interes pentru adevăr? Dacă un supraveghetor, de exemplu, ar deveni nepăsător și și-ar pierde echilibrul creștin, nu îi va determina oare pe cei care sunt slabi în credință să se poticnească? Nu va determina unele persoane cu bunăvoință să devină reci față de organizația lui Iehova? Nu o va judeca greșit prin acțiunea sa greșită și vorbind-o de rău? Un creștin care își pierde echilibrul poate provoca mari daune. Acest lucru nu ar trebui să fie uitat sau ignorat niciodată. Dar, dacă creștinul permite rațiunii și nu pasiunii, și logicii și nu emoției, să-l miște, el va găsi mult mai ușor să-și păstreze echilibrul.

RUGĂCIUNEA

²² Nu este posibil să-ți menții echilibrul spiritual fără rugăciune. Ea îi amintește continuu unei persoane de dependența ei față de Iehova Dumnezeu. Ea este una dintre modalitățile prin care își poate exprima recunoștința din inimă pentru ceea ce Dumnezeu a făcut și încă va face. Aceasta este calea prin care el

poate vorbi cu Iehova, își poate descărca necazurile și grijile în față Tatălui ceresc. „Nu vă îngrijorați de nimic, ci în orice lucru, prin rugăciuni și implorări împreună cu mulțumiri, faceți-i cunoscute lui Dumnezeu cererile voastre, iar pacea lui Dumnezeu, care întrece orice gândire, vă va păzi inima și puterile minții prin Cristos Isus.”—Filip. 4:6, 7.

²³ Rugăciunea sinceră aduce o persoană în apropiere de Dumnezeu, așa cum este scris: „Iehova este aproape de toți cei ce-l cheamă, de toți cei ce-l cheamă în sinceritate.” (Ps. 145:18) El este aproape de cei a căror minte este la El și la interesele Sale și a căror inimă este în rugăciunea lor. Să te rogi cu mintea la altceva nu înseamnă că te rogi cu sinceritate. O astfel de rugăciune este mecanică și fără sens, la fel ca rugăciunile celor despre care Isus a vorbit atunci când a citat cuvintele Tatălui Său, rostite prin intermediul profetului Isaia: „Poporul acesta mă onorează cu buzele, dar inima lor este departe de Mine.”—Mat. 15:8.

²⁴ Dacă o persoană se roagă în particular sau într-o adunare, mintea lui ar trebui să fie la ceea ce se spune. Rugăciunea înseamnă comunicare cu Creatorul și merită, cu siguranță, atenția cea mai mare din partea noastră. Trebuie să ne păstrăm mințile concentrate asupra lui Iehova pentru a ne menține echilibrul spiritual. „Tu îl vei ține într-o pace perfectă pe cel cu inima statornică; pentru că își pune încrederea în tine. Încredeți-vă în Iehova pentru totdeauna; căci în Iehova, da Iehova, este o stâncă veșnică.” (Isa. 26:3, 4, AS). Rugăciunile din inimă generează o mai mare încredere și dependență în Iehova. Ele ajută pe creștini să rămână neclintiți, în timp ce sunt înconjurați de stricăciunile acestei lumi vechi și în timp ce sunt loviți de persecuțiile sale.

PERSPECTIVE VIITOARE

²⁵ Calea îngustă a integrității creștine nu este una fără roade. Ea are recompense bogate acum și în viitor. Ele sunt recompense apreciate care merită căutate. Dar acestea vor ajunge doar la cei care sunt echilibrați din punct de vedere spiritual. Aceasta înseamnă că creștinii cu un echilibru slab trebuie să-și corecteze slăbiciunile și să-și stabilizeze poziția fără întârziere. Este o problemă serioasă care nu poate fi ignorată.

²⁶ Multă pace a minții este una din recompense de care se bucură acum creștinul echilibrat. Indiferent cât de turbulente pot deveni afacerile lumesti, el nu este deranjat. El știe ce îi rezervă viitorul și știe că umblă pe calea care duce spre supraviețuire. Acest lucru elimină orice teamă a distrugerii viitoare de către Dumnezeu a sistemului prezent rău.

²⁷ El are bucuria care vine la cei care iubesc legile lui Dumnezeu, care trăiesc după principiile Sale și care se angajează în serviciul Său. Conștiința lui nu-l muștră pentru că a acționat în mod necorespunzător sau nu a reușit să facă ceea ce i s-a cerut. El este liniștit. El așteaptă cu nerăbdare să fie un martor ocular al transformării pământului într-o locuință paradisiacă pentru omenirea ascultătoare. Și el așteaptă cu încredere să trăiască mai mult de o mie de ani de acum, când darul vieții veșnice va fi acordat celor care au umblat pe calea îngustă a integrității creștine.

²⁸ Dacă el ar trebui să se confrunte cu moartea înainte, atunci, acesta are perspectiva de a fi readus la viață, prin înviere, ca fiind unul din mireasa lui Cristos

sau, pe pământ, ca o creatură umană, câștigând speranța vieții veșnice pe pământ, pentru că nu s-a abătut de la calea îngustă. Datorită speranței învierii, creștinul echilibrat poate face față morții fără remușcări sau temeri. Persecutorii nu-l pot intimida cu amenințări de moarte. El își menține cu fermitate integritatea, în ciuda a ceea ce aceștia fac sau spun.

²⁹ Așa cum a prezis Isus, puțini din populația totală a pământului au găsit calea îngustă a integrității. Dintre cei care au găsit-o, unii nu au reușit să-și mențină echilibrul spiritual și au căzut. Câțiva dintre aceștia care au căzut, și-au revenit și au făcut din nou această urcare foarte grea. Doar datorită căinței lor sincere, profunde și datorită bunătății nemeritate a lui Dumnezeu, ei au fost în stare să se întoarcă pe această cale. Cât timp rămân pe această cale, depinde doar de ei. Dacă acum ei acționează asemeni persoanelor înțelepte, având grijă cum umblă și dezvoltându-și și menținându-și echilibrul spiritual bun, ei vor fi capabili să rămână pe această cale până când este atins scopul vieții veșnice.

³⁰ Ce s-a întâmplat cu cei ce au căzut și nu și-au revenit ar trebui să fie un avertisment pentru toți cei care umblă pe această cale. Ei nu pot fi indiferenți față de forțele care îi trag sau îi împing, încercând să-i facă să cadă. Ei nu pot ignora avertismentele Scripturale a pietrelor de poticnire. Ei nu pot închide ochii la simptomele echilibrului spiritual insuficient. Prea mult este în joc. Să facă așa cum a spus apostolul Petru: „Încingeți-vă deci mintea pentru activitate, rămâneți complet cumpătați și puneți-vă speranța în bunătatea nemeritată care vă va fi adusă la revelarea lui Isus Cristos.”— 1 Pet. 1:13.

³¹ Cu cât ne apropiem de sfârșitul desăvârșit al acestui sistem nelegiuit, va deveni din ce în ce mai greu să rămânem pe calea îngustă a integrității creștine. Va fi nevoie de o mai mare îndemânare și de o hotărâre mai puternică pentru a rămâne echilibrat din punct de vedere spiritual. Dacă o persoană este nesigură acum, atunci cum poate rezista?

³² Scopul de la capătul căii merită tot efortul și răbdarea necesare pentru a menține bunul echilibru. Viitorul vostru este unul luminos, unul fără sfârșit, dacă vă păstrați atenția pe obiectivul din față, iar picioarele ferm implantate pe cărarea integrității creștine. Cu un echilibru spiritual bun, puteți umbla pe calea îngustă la fel de siguri pe picioare ca cel ce merge pe sârmă. Vă puteți atinge scopul doar prin menținerea echilibrului în toate lucrurile. În procesul de ajungere acolo veți fi un instrument demn de încredere și util în mâinile lui Iehova Dumnezeu și al organizației Sale teocratice.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum este Biblia o călăuză?
- 2,3. Care sunt câteva din modurile în care un creștin trebuie să-l imite pe Cristos?
4. Cum este Biblia ca un baston de echilibrare?
5. De ce nu este ușor să păstrezi echilibrul spiritual?
6. De ce și cum trebuie să-și încingă mintea creștinul?
7. De ce supraveghetorul trebuie să fie atent mai ales la atitudinea sa mentală?
- 8,9. (a) Cu ce pericol se confruntă unii supraveghetori, și ce exemplu de avertizare le dă Biblia? (b) Ce nu trebuie trecut ce vederea?
10. De ce trebuie un supraveghetor să primească sfaturi?
11. De ce este necesară perspectiva corectă?
- 12,13. Cum trebuie să evalueze creștinul organizația teocratică?

- 14,15. Cum trăiește un creștin în împrejurări dificile, și cum îi dă Biblia un sfat sănătos?
16. Cum trebuie să fie privită prosperitatea celor răi?
17. De ce creștinul nu se poate opri niciodată din lupta sa pentru a păstra echilibrul spiritual?
18. De ce este nevoie pentru a păstra echilibrul spiritual?
- 19-21. (a) Ce trebuie să facă o persoană dacă simte că își pierde echilibrul? (b) În ce mod este făcut un mare rău de creștinul care cade?
22. De ce este foarte necesară rugăciunea?
- 23,24. Explicați unde trebuie să fie mintea unei persoane în timpul rugăciunii, și de ce.
25. De ce calea îngustă a integrității creștine nu este una fără roade, și de ce nu pot fi ignorate slăbiciunile în echilibrul spiritual al cuiva?
- 26,27. Care sunt câteva din recompensele de care se bucură acum un creștin ferm, și spre ce privește el cu încredere?
28. Cum privește moartea cel care este echilibrat din punct de vedere spiritual?
29. Ce s-a întâmplat cu unii care au găsit calea îngustă spre viață?
30. Poate ignora o persoană simptomele echilibrului slab, insuficient și de ce?
31. Ce se poate aștepta, pe măsură ce sfârșitul actualului sistem de lucruri este tot mai aproape?
32. (a) Doar cum poate atinge o persoană ținta vieții veșnice? (b) De ce valoare va fi creștinul echilibrat pentru organizație?

PUTEREA ADEVĂRULUI

La un congres al martorilor lui Iehova ținut recent în Japonia, un martor mai în vârstă a relatat cum s-a retras din slujba sa pentru ca el și soția lui să își poată dedica întregul timp predicării veștii bune a împărăției lui Dumnezeu. Iar soția lui a povestit zâmbind cum soțul ei face acum ceva de neconceput pentru soții din Japonia – o ajută cu treaba în gospodărie, făcând posibil ca amândoi să îndeplinească cerințele de timp ale slujirii cu timp integral! Nu există nici un lucru pe care adevărul să nu îl poată împlini! – *Cartea anuală a martorilor lui Iehova din 1958.*

În loc de imoralitate politică și religioasă crescândă, nu s-ar putea oare ca noi, cei din această generație, să fim mai dornici să discutăm despre crimă și corupție, încât să dăm acestor condiții mai multă publicitate decât generațiile trecute? – D.G. Statele Unite

Niciodată, în întreaga istorie a omenirii, nu a existat un asemenea dispreț cras față de adevăr, integritate și onestitate, în fiecare ramură a societății, ca până acum. Crima la nivel înalt este atât de sistematic organizată încât este împărțită în

sindicate ale unui imens cartel internațional, cu tentacule care ajung aproape în fiecare capitală de stat și practic în fiecare țară, chiar și în spatele Cortinei de Fier.

Reader's Digest a raportat că sindicatele crimei au devenit „atât de puternice încât amenință să răstoarne administrația unor orașe-cheie ale națiunii”. *U.S. News & World Report* a spus într-un editorial: „Moravurile politice par să se fi schimbat în rău. Deși au fost rele în trecut, această eră pare să fie pătată chiar și mai mult de șpagă, de folosirea banilor pentru a cumpăra influență și favoruri speciale”. Senatorul S.U.A. Kefauver, o autoritate recunoscută în morala politică contemporană, spunea: „Ca un realist, nu îmi pot suprima deplin un sentiment de teamă, atunci când contempți cât de aproape a ajuns America de punctul de saturație al corupției criminale și politice care ne-ar putea trage cu totul în jos pe toți (...) Pot spune că suntem periculos de aproape de acel punct al ruinei.”

Cât despre morala religioasă, clericul Timothy J. Flynn, citat de *New York Times*, spune: „Lumea se cufundă într-o prăpastie a păgânismului (...) Trăim (...) într-o atmosferă păgână, unde adevărurile vieții morale sunt privite ca inconsecvente, iar sfințenia este luată în derâdere. *U.S. News & World Report* din 2 aprilie 1954 spune într-un editorial: „Căci degradarea moralei din ziua de azi și deteriorarea principiilor morale din guvernele din întreaga lume se datorează poate faptului că mulți clerici au neglijat cu desăvârșire devotamentul față de sarcinile lor spirituale. Ei au fost distrași de la adevărata lor datorie. Ei nu și-au împlinit adevărata lor misiune.”

Deci, evenimentul la scară mondială la care asistăm nu este o discuție mai liberă a moralei, ci o decădere morală, care împlinește profețiile biblice. Ce s-a abătut asupra vechiului Ierusalim se abate acum peste corespondentul lui modern, creștinătatea. Profetul Mica i-a denunțat pe conducătorii, preoții și profeții care „detestă dreptatea și pervertesc tot ce este drept. Ei construiesc Sionul cu vărsări de sânge și Ierusalimul cu nedreptate! Căpeteniile lui judecă pentru răsplată, preoții lui dau învățătură pentru mită, iar profeții lui practică vrăjitoria pentru bani. Totuși, ei se sprijină pe Iehova, zicând: "Nu este Iehova în mijlocul nostru? Nicio nenorocire nu va veni peste noi!"” – Mica 3:9-12, AS.

Răul se va abate la Armageddon asupra tuturor națiunilor imorale, iar Creștinătatea nu va scăpa. Corupția ce ajuns până la oase vorbește despre apropiata cădere a acestei lumii.

Bisericii îi lipsește curajul de a spune adevărul

Dacă o biserică ce pretinde a fi creștină este capabilă să facă măcar un lucru, atunci acest lucru este să le spună oamenilor săi ce este corect și ce este greșit. John McKendrick, unul dintre clericii Bisericii Baptiste din Scoția se plânge că aceasta nu poate face lucrul anterior menționat în privința războiului, din cauza lipsei de curaj. După el, războiul este totalmente opus scopurilor de răscumpărare ale lui Cristos, iar biserica sa nu va ajunge la deplina ei putere până ce nu va avea curajul să spună ceea ce trebuie să spună cu privire la război. McKendrick a declarat în continuare: „Am îndeplinit o slujbă – o slujbă care mergea către oameni, chiar și în aer liber - și mă găsesc iar și iar în poziția de a spune răspicat că Biserica nu are nimic de spus în această privință. Îmi pare rău că raportul comitetului nostru de serviciu social a trecut fără să menționeze măcar un cuvânt despre situația din prezent.” Poate că John McKendrick s-ar simți mai bine în

societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova, căci acesteia cu siguranță nu îi lipsește curajul de a vorbi răspicat despre ce are Biblia de spus despre război! – *Glasgow Herald*, 25 octombrie 1957.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

20 iulie: Fiți echilibrați în toate lucrurile, parag. 11-36, pag. 369.

27 iulie: Fiți echilibrați în toate lucrurile, parag. 37-43 și Să păstrăm un bun echilibru, pag. 375.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

De ce unii teologi adoptă punctul de vedere că sufletul nu este nemuritor? P. 356, parag. 1.

De ce este lipsă de slujitori? P. 358, parag. 3.

De ce cruciadele au fost mai mult păgâne decât creștine? P. 359, parag. 5.

Ce sunt sfătuiți să facă creștinii atunci când călătoresc? P. 360, parag. 1.

Cum era diferit Augustin de învățătura romano catolică de astăzi? P. 361, parag. 6.

Ce scriitor păgân l-a influențat mult pe Augustin? P. 363, parag. 4.

Cum a început un studiu biblic ce este condus în cinci limbi? P. 366, parag. 3.

De ce un creștin poate fi asemănat cu unul care merge pe sârmă? P. 369, parag. 2.

Cum manifestă o persoană nestatornicie spirituală? P. 371, parag. 12.

Cum să cultivăm atitudinea mentală corectă? P. 374, parag. 33.

O persoană trebuie să trăiască în sărăcie ca să fie un om evlavios? P. 376, parag. 40.

Ce ajută un creștin să păstreze un bun echilibru spiritual? P. 377, parag. 4.

De ce n-ar trebui o persoană să fie tulburată când vede pe cei răi că prosperă? P. 379, parag. 15.

De ce se poate spune că această lume se află într-un colaps moral? P. 383, parag. 2.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS- Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

1 Iulie 1958

Nr. 13

Cuprins:

SĂ STUDIEM CU UN SCOP	- Pag.451
RECUNOAȘTEȚI MERITELE CELUI
CĂRUIA I SE CUVIN	- Pag.460
ESTE ROZARIUL CREȘTIN?	- Pag.461
ÎMPLININD ÎNSĂRCINAREA DE A MERGE
ÎN PREDICARE	- Pag.466
DARUL DIVIN AL MEMORIEI	- Pag.467
URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ	- Pag.472
SĂ CONTINUĂM SĂ ȚINEM TARE
LA CUVÂNTUL VIEȚII	- Pag.477
O CONVERSAȚIE PLĂCUTĂ	- Pag.482
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.485

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, „Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

‘Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate „Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

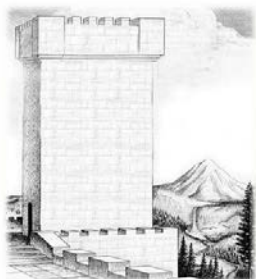
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

„Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in “The Watchtower” for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt’s version
Da – J. N. Darby’s version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham’s version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser’s version	Yg – Robert Young’s version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

SĂ STUDIEM CU UN SCOP

„Să faci tot posibilul să te înfățișezi aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să îi fie rușine, care mănuieste corect cuvântul adevărului.”—2 Tim. 2:15.

CELOR mai mulți oameni nu le place să studieze. Este prea obositor să își folosească creierul. Nu le place în special să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Biblie. Totuși, favoarea și aprobarea Atotputernicului Dumnezeu se extinde asupra omului care studiază și prețuiește instrucțiunile cuprinse în acel Cuvânt sacru. Acel om este înțelept în ochii lui Iehova. La el vor veni pacea și viața de la Dumnezeu. Dar, ca ceva important *acum*, unui asemenea om îi este îngăduit să stea înaintea lui Iehova și să Îi slujească, mânuind Cuvântul Lui, răspândind adevărurile lui dătătoare de viață într-o lume confuză, înfometată din punct de vedere spiritual.—Prov. 3:1-6.

² Astăzi, oamenii din lume sunt dezorientați și la capătul răbdării. Ei nu știu încotro să se îndrepte ca să scape din starea lor confuză. Ei și-au încredințat viețile în mod inocent și ignorant oamenilor care i-au jefuit, i-au bătut și i-au îndepărtat și mai mult de la calea dreptății. Nu există speranță pentru oameni? Nu există vreo scăpare din labirintul confuziei în care au fost conduși de către liderii lor lumești?—Ps. 107:27; Mat. 9:36.

³ Întrucât în învățătorii religioși autoprocamați, școliți de lumea rea actuală, nu se poate avea încredere să ofere educația care duce la viață, încotro se pot îndrepta cei care suspină și gem din pricina urâciunilor practicate în țară pentru ajutor? Către Iehova. El nu îi va abandona. „Din cauza jefuirii celor năpăstuiți, din cauza suspinului celor săraci, Mă voi ridica acum,” spune Iehova. [Î] voi pune într-un loc sigur, îl voi ocroti de cel ce suflă disprețuitor împotriva lor.’ Cuvintele lui Iehova sunt cuvinte pure, ca argintul purificat într-un cuptor de pământ, purificat de șapte ori. Tu, Iehova, îi vei păzi. Îi vei ocroti pe fiecare de generația aceasta, pe timp indefinit.”—Ps. 12:5-7.

⁴ Iehova, „Tatăl luminilor cerești,” a indicat calea de scăpare. Pentru a avea favoarea Lui, omul trebuie să intre pe calea luminii și să o urmeze mereu, fără să se întoarcă nici la stânga, nici la dreapta.—Iac. 1:17; Prov. 4:18.

PROVOCAREA CERE RĂSPUNS

⁵ Satan își bate joc de Iehova. Așa că Iehova îi cere servului Său: „Fiul Meu, fii înțelept și bucură-mi inima, ca să-ți pot răspunde celui ce mă batjocorește.” (Prov. 27:11). De-a lungul secolelor, numele lui Iehova a fost ocărat și calomniat de către Satan și agenții lui. Mulți Îl acuză pe Iehova Dumnezeu de relele jalnice din prezent ale oamenilor. De fapt, Satan este cauza. Ridicându-se ca un înger al luminii și sistemul lui prezent ca împărăția mult așteptată, Satan a făcut ca practic toate persoanele să se îndepărteze de la închinarea curată spre înlocuitori slabi. Poporul pentru numele lui Iehova trebuie să înfrunte provocarea care este făcută închinării adevărate, prin mânuirea corectă a cuvântului adevărului și oferind oamenilor cunoștința exactă referitoare la Iehova și scopurile Lui și ocazia de a ieși din întuneric în lumina minunată a lui Dumnezeu. Oamenii au fost, din punct de vedere spiritual, supuși unui regim de înfometare, cu ‚coji’, timp îndelungat. Ei cer și trebuie să li se dea o cunoștință exactă și o mâncare hrănitore din magazia lui Iehova.

⁶ Aceasta este ziua prezisă a lui Iehova, în care El și-a întors poporul spre „limba curată” și ei „Îl slujesc de comun acord.” Nu numai că El aude strigătul celor nevoiași, dar, în această zi a Lui, El a făcut ca „servul credincios și înțelept” să le ofere hrană spirituală, întrucât fără asemenea hrană ei înfruntă foamete spirituală și moarte. Toți, fără nicio excepție, se pot folosi de invitația de a lua parte, „fără bani.” Dar o obligație serioasă rămâne peste cei care cer o astfel de hrană după ce s-au îndepărtat de la „lucrurile elementare slabe și nepotrivite” ale acestei lumi. Ei trebuie să asculte cuvintele lui Isus: „Fără plată ați primit, fără plată să dați.”—Țef. 3:9, *AS; RS*; Mat. 24:45; Isa. 55:1, 2, *AS*; Gal. 4:9; Mat. 10:8.

ÎNVĂȚAREA

⁷ Creșterea presupune să învățăm cum să învățăm. Acest lucru este adevărat mai ales cu privire la creșterea spirituală. O persoană înțeleaptă nu numai că va auzi, sau va asculta de bunăvoie, ci va și „dobândi mai multă învățătură,” și nu va fi unul care „învață mereu, dar nu sunt niciodată în stare să ajungă la cunoștința exactă a adevărului.” Învățarea este un proces cumulativ. Creșterea în învățare ne aduce o dorință de a înainta la o cunoștință deplină și corectă a adevărului, astfel încât să Îl mulțumim pe Iehova și să avem aprobarea Lui.—Prov. 1:5; 2 Tim. 3:7; Col. 1:9, 10.

⁸ Niciun înlocuitor ieftin pentru cunoștința exactă nu va fi tolerat de Iehova; nici creștinii veritabili nu pot accepta un asemenea înlocuitor. Conducătorii creștinătății produc mulți chiriași de strane, ‚stâlpi ai bisericii’; dar câți produc pe cei care să fie echipați să îi învețe pe alții Cuvântul lui Dumnezeu? Despre lipsa actuală de cunoștință exactă Iehova a declarat prin profetul Său: „Poporul Meu

piere din lipsă de cunoștință ... Și va fi, ca poporul, ca preotul.” Nimeni nu poate ajunge la o cunoștință exactă a adevărului dacă învățătura pe care o primește nu duce la adevăr. Fiecare dintre noi să se întrebe: Corespunde învățătura pe care am primit-o cu Biblia? M-a calificat și m-a inspirat să fiu un slujitor activ al lui Dumnezeu, povestind zi de zi vestea bună a salvării prin El?—Osea 4:6, 9, AS; Ps. 96:2.

CALIFICAȚI PENTRU A FI ÎNVĂȚĂTORI

⁹ Oricine primește îngrijirile spirituale ale lui Iehova are obligația să le distribuie altora. Dar mai întâi trebuie să fie calificat, să treacă dincolo de ‚grădiniță.’ Slujitorul calificat din ziua de azi al lui Dumnezeu trebuie să știe cum să crească și să aducă la maturitate, cum se cuvine, mulți învățacei doritori, care iau atitudine pentru noua lume a dreptății a lui Iehova. Prin urmare, studiul, studiul continuu, studiul profund, este o cerință pentru ca cineva să se califice ca subpăstor, îndrumând persoane asemenea oile în ‚staulul’ lui Cristos. Întrucât sunt implicate interesele sacre ale lui Dumnezeu, este de datoria slujitorilor lui Dumnezeu din ziua de azi să studieze cu un scop.—Evrei 5:12-14; 2 Tim. 2:15.

¹⁰ Martorii lui Iehova sunt interesați mai ales în a fi pe placul Celui care i-a chemat să slujească sub Isus, marele Învățător. Ei își dau seama că dacă serviciul lor este acceptabil, vor primi viață de la Dumnezeu. Acesta nu este un motiv egoist pentru slujire; este pur și simplu revendicarea celor făgăduite de Dumnezeu. Ei au parte și de bucurie nemăsurată din implicarea în lucrarea de strângere, condusă de Liderul lor, mai ales când activitatea lor conștiincioasă prosperă și reușește.—Evrei 11:6; Ioan 10:16.

¹¹ Acum lumea este plină de cei echipați cu cunoștință suficientă cât să se ‚strecoare’ în obținerea unei slujbe ca să își câștige traiul. Unul atât de slab echipat poate să nu fie descoperit niciodată. Și, chiar dacă este descoperit, nu are prea multe de pierdut în afară de, posibil, pierderea imaginii. Dar o asemenea lipsă de cunoștință exactă ar putea fi ucigașă. De exemplu, un student la aeronautică, ce nu a reușit să studieze cu scopul corect ar putea să învețe doar cât este suficient cât să decoleze cu avionul și să aterizeze cu el. În condiții ideale de zbor poate fi considerat un pilot bun. Dar lipsa lui de cunoștință ar ieși la suprafață în cazul în care ar apărea o urgență; atunci ar fi prea târziu să învețe complexitatea fundamentală a zborului. Ar fi slab echipat pentru ocrotirea vieților puse în grija sa.

¹² O astfel de nepăsare față de viețile altora este într-adevăr criminală când este în joc viața veșnică a acestora. S-ar putea ca așa-numiții ‚piloți ai cerului’ religioși, cu înțelepciune lumească, să fie așa de indiferenți față de viețile spirituale ale adunărilor. Dar ‚înțelepciunea acestei lumi este o nebunie înaintea lui Dumnezeu; fiindcă este scris: ‚El îi prinde pe înțelepți în viclenia lor.’ Și din nou: ‚Iehova știe că gândurile înțelepților sunt deșarte.’” Că cineva studiază cu scopul limitat de a obține o diplomă religioasă, astfel încât să primească lingușirea oamenilor și să devină un ‚cavaler al clerului’, poate fi destul cât să-l califice ca parte a clerului, conform standardelor acestei lumi. Totuși, faptul că are o diplomă

și „se îngrijește de parte” nu îl face un serv de încredere a lui Dumnezeu, unul căruia Iehova îi va încredința viitoarea viață a viitorilor Săi copii în noua Lui lume. Pentru a-i învăța pe alții cum se cuvine și pentru a-i aduce la o cunoștință exactă a adevărului, este nevoie de mai mult. În problema educației pentru viață, a știi numai atât cât să ‚te strecoari’ este într-adevăr criminal, deoarece este implicată viața veșnică, atât a învățătorului, cât și a învățacelului. Deci, cunoștința exactă este esențială și vitală, mai ales acum când Iehova conduce programul Său de instruire pentru viață fără sfârșit.—1 Cor. 3:19, 20; 1 Tim. 2:3, 4; Ezec. 3:17-20, AS; RS.

¹³ În primele zile ale adunării creștine au existat câțiva care au aspirat să fie conducători și învățători și să exercite autoritatea apostolilor. Orice alte calități ar fi avut, ei nu erau echipați să predea doctrina creștină. Prin urmare, Pavel a scris despre ei: „Le depun mărturie că au zel pentru Dumnezeu, dar nu potrivit cunoștinței exacte, fiindcă n-au cunoscut dreptatea lui Dumnezeu, ci au căutat să și-o stabilească pe a lor și astfel nu s-au supus dreptății lui Dumnezeu.” Un om ambițios a căutat chiar să cumpere o poziție de la apostolul Petru și a fost mustrat zdravăn pentru nerușinarea lui. În această perioadă a adunării creștine omul nu poate ‚cumpăra’ cu bani, sau altfel, o poziție de învățător în organizația lui Iehova. Omul trebuie să îndeplinească acele calificări scripturale. Trebuie să fie însărcinat de Iehova Dumnezeu.—Rom. 10:2, 3; Faptele 8:18-24.

¹⁴ Persoanele însărcinate de Iehova trebuie să studieze „în vederea îndreptării sfinților, pentru a le sluji altora,” cu scopul de a „ajunge toți la unitate în credință și în cunoașterea exactă a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Cristos; ca să nu mai fim niște copii mici, aruncați în toate părțile ca de valuri și purtați încoace și-ncolo de orice vânt de învățătură.” Deci nu este suficientă bunăvoința de a sluji; se cere și abilitate - abilitatea și tăria pe care le dă Dumnezeu. - Efes. 4:11-14.

¹⁵ Nu toți oamenii din lume din ziua de azi sunt mulțumiți cu o cunoaștere mediocră sau obișnuită. Mulți își dau seama de nevoia de a fi bine echipat pentru a se achita de responsabilitățile atribuite sau asumate. Deci nici cei din societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova, cărora le este încredințat privilegiul rar de a proclama scopurile lui Iehova, nu se mulțumesc numai cu o cunoștință superficială din Biblie. Ei trebuie să fie „ireproșabili și inocenți, copii ai lui Dumnezeu, fără pată în mijlocul unei generații strâmbe și denaturate, în care [ei] străluciți ca surse de lumină în lume, ținând strâns cuvântul vieții.” Slujind ca „ambasadori înlocuitori pentru Cristos,” ei trebuie să urmeze exemplul Lui și să vorbească autoritar. Ei trebuie să fie mereu gata să dea un răspuns sau o explicație în legătură cu adevărul, oricui cere și merită. Aceasta le cere ca ei să studieze.—Filip. 2:15, 16; 2 Cor. 5:20; Mat. 7:29; 5:14-16; Prov. 15:28.

¹⁶ Martorii lui Iehova studiază Cuvântul lui Dumnezeu în fiecare zi. Ei o fac bucuroși, ca să fie echipați să împlinescă însărcinarea dată de Dumnezeu, ca să „vindece pe cei cu inima zdrobită, să vestească libertatea prizonierilor” în organizația lui Satan. Un astfel de studiu nu este obositor, nu este o sarcină neplăcută, ci înviorătoare. El le dă un ‚avânt’ peste numeroasele hopuri ale vieții.

Ei nu sunt mai presus de Învățătorul lor. Înainte de a-și începe profesia de propovăduitor, Isus a studiat. În timp ce se afla în sălbăticie, El a cugetat la Cuvântul lui Iehova și la scopurile Lui. Pentru El, studiul nu a fost o muncă neplăcută; era ceva plăcut, înviorător. Mai târziu, discipolii Lui au studiat sub îndrumarea Lui. Nu există nici o înregistrare că el i-a pus să studieze prea mult. Și mai târziu, se spune că adunarea din Berea a primit Cuvântul și l-a studiat conștiincios, în fiecare zi. Este oare mai puțin important astăzi să studiem?—Isa. 61:1, *AS*; Mat. 5:16; Faptele 17:10, 11.

¹⁷ Pentru a vă califica drept martori ai lui Iehova și vestitori ai evangheliei Împărăției Lui este nevoie de un studiu continuu și organizat corect. Prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, slujitorii Săi adevărați au înaintat de la a fi simpli studenți ai Bibliei. Studiarea Bibliei și a altor publicații ale Societății Turnul de Veghere care o explică sunt un mijloc pentru acest scop. Acest scop nu este dezvoltarea unor personalități frumoase. Scopul este ca ei să poată fi instrumente pentru Dumnezeu, pentru o folosire onorabilă de către El, fiind „pregătiți pentru orice lucrare bună.” În timp ce studiază, dorința lor de a studia crește și crește și dorința de a împărtăși cu alții ceea ce au învățat. Ei recunosc că zilele sunt rele; astfel ei sunt foarte atenți la felul în care umblă, „răscumpărând orice moment prielnic” pentru ei, profitând cât mai mult de fiecare oportunitate, pentru a crește în cunoștință exactă.—2 Tim. 2:20, 21; Gal. 6:6; Efes. 5:15, 16.

¹⁸ Creștinii repetă în mod potrivit rugăciunea model înregistrată la Matei, capitolul 6, mai ales că Tatăl ceresc dă pâinea cea de toate zilele. Dar știind că viața lor viitoare nu depinde de pâinea materială, ci mai degrabă de cuvintele dătătoare de viață care ies din gura lui Iehova, creștinii se concentrează asupra înțelegerii cuvintelor inspirate. O parte din rugăciunea pe care Isus a rostit-o cu puțin timp înainte de a fi trădat explică seriozitatea studierii Cuvântului lui Dumnezeu: „Tată, ... Aceasta înseamnă viață veșnică, despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și despre cel pe care L-ai trimis tu, Isus Cristos.” Da, un scop principal în studiarea Bibliei este să Îl cunoască pe Tatăl, Autorul ei. Creștinii sunt sfătuiți să se apropie de Dumnezeu, să Îl caute și să Îl cheme în credință, așa încât El să răspundă. Acest lucru se poate face cunoscându-I îndeaproape marele manual, Biblia. Fericiți sunt cei care învață bine lecțiile ei!—Mat. 6:11; 4:4; Ioan 4:34; 17:1-3; Iac. 4:8; Isa. 55:6, 7, *AS*.

¹⁹ Biblia este o sursă nesecată de cunoștință. Autorul ei îl invită pe cercetătorul ei să ceară în continuare cunoștință, care va fi oferită cu generozitate. Dar nu este suficient doar să se ceară. Pentru a-L sluji pe Iehova cu pricepere, spre lauda Lui, slujitorul trebuie să mediteze la cuvintele lui Dumnezeu; trebuie să rămână la ele în gând; trebuie să le facă pe toate obiectul studiului său, în vederea acționării după ele. O citire superficială a „scrisorilor” lui Dumnezeu va fi fără valoare pentru noi, cu toate că am putea învăța să memorăm fragmente și să le repetăm ca un papagal. „Cu bucurie veți scoate apă din fântânile salvării.” Beți până la fund din ele!—Iac. 1:5, 6; Iosua 1:8; Isa. 12:3, *RS*.

SE CERE CALITATE

²⁰ Slujitorilor lui Iehova li s-a încredințat responsabilitatea de a rosti „vorbele sfinte ale lui Dumnezeu.” Ei nu se pot eschiva de la această responsabilitate. Pentru a se achita de ea, ei trebuie să exceleze în învățatură, făcând acest lucru „din tot sufletul, ca pentru Iehova, și nu ca pentru oameni.” Pentru a le aduce la maturitate spirituală pe numeroasele persoane cu bunăvoință, ce se asociază zilnic cu societatea Noii Lumi, ei trebuie să facă tot ce le stă în putere ca să se califice ca lucrători „care nu au de ce să le fie rușine, care mânuiesc corect cuvântul adevărului.”—1 Pet. 4:11; Col. 3:23; 2 Tim. 2:15.

²¹ Participarea regulată la întâlnirile de duminică și la întâlnirile din timpul săptămânii, ascultarea și învățarea adevărilor Bibliei și, de asemenea, participarea cu regularitate la suportarea costurilor de întreținere a locului de întâlnire—acestea sunt fapte frumoase de credință. Dar este nevoie de mai mult pentru a câștiga aprobarea lui Dumnezeu. „Să faci tot posibilul,” îndeamnă Pavel, „să te prezinți aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să îi fie rușine, care mânuiește corect cuvântul adevărului.” Puteți să vă mulțumiți cu participarea la întâlniri și doar să ascultați, lăsându-i pe alții să facă toată lucrarea de a le transmite și explica altora lucrurile bune auzite și învățate? Ați fi mulțumiți cu o astfel de cale, ca măsură deplină de a vă înfățișa înaintea lui Dumnezeu? Aici se aplică, pe bună dreptate, cuvintele convingătoare de la Proverbele 23:12: „Pleacă-ți inima la disciplinare și urechea la cuvintele cunoștinței.” Cu adevărat, meditația noastră și folosirea riguroasă a minții și atenția totală pentru dobândirea cunoștinței exacte, pentru scopul lui Iehova în dobândirea acesteia, sunt necesare. Fiți ca scriitorul Psalmului 119:97-104: „Ce mult iubesc legea Ta! Toată ziua meditez la ea. Porunca ta mă face mai înțelept decât dușmanii mei, fiindcă o am pe timp indefinit. Am ajuns să am mai multă perspicacitate decât toți învățătorii mei, fiindcă meditez la aducerile Tale aminte. Am mai multă pricepere decât bătrânii, fiindcă respect poruncile Tale. Îmi feresc piciorul de orice cale rea, ca să păzesc cuvântul tău. Nu mă abat de la hotărârile Tale judecătorești, căci Tu mă înveți. Ce dulci sunt cuvintele tale pentru cerul gurii mele, mai dulci decât mierea pentru gura mea! Datorită poruncilor Tale am și pricepere, de aceea urăsc orice cale a minciunii.”

²² Este, cu siguranță, vremea ca slujitorii lui Iehova să fie echipați să învețe, astfel încât să nu li se aplice cuvintele tăioase ale lui Pavel: „Pentru că, într-adevăr, având în vedere timpul, ar trebui să fiți învățători, aveți din nou nevoie de cineva ca să vă învețe de la început lucrurile elementare ale cuvintelor sacre ale lui Dumnezeu.” Acele principii primare sau de bază sunt esențiale, sunt „ABC-ul” cunoștinței scripturale; dar, „având în vedere timpul”, ar fi trebuit să absolvim aceste principii fundamentale. Ar trebui să aibă loc un progres în construirea unei suprastructuri pe ele, deoarece „hrana tare este pentru oamenii maturi.” Ceea ce clădim pe ele va fi oare o lucrare asemănătoare cu „aur, argint, pietre prețioase”—meritând o răsplată? Sau va fi zidirea o lucrare asemănată cu „materiale din lemn, fân și paie” care pot fi distruse? Ce va aduce cinste Domnului Dumnezeu? Ce va oferi calitate în învățare?—Evrei 5:12-14; 1 Cor. 3:12.

SCOPUL STUDIERII

²³ Cu mult timp în urmă Iehova a dat Cuvântul Lui, Biblia. Astăzi ea este tradusă în multe limbi și dialecte. Nu mai este păstrată ascunsă în limbi moarte. Informațiile ei înseamnă viață pentru cel care caută cu sârguință în paginile ei, care îi iubește sfaturile și care îi ascultă poruncile. Așa cum a făcut Iehova de-a lungul secolelor, așa și astăzi El Își îndrumă poporul cu ajutorul spiritului Său sfânt, forța Sa activă. Mai ales în aceste zile importante dinaintea de Armagedon, de când Iehova a venit la templul Lui, însoțit de „mesagerul legământului,” El și-a îndreptat atenția spre treburile poporului Său într-o măsură însemnată. El Își folosește organizația văzută, reprezentată de „servul credincios și înțelept,” ca să facă să fie publicate, în întreaga lume, informații legate de scopurile Lui. Acel „slujitor” a distribuit credincios „hrană la timpul potrivit,” mai ales în această revistă, *Turnul de veghere*.—Mat. 24:45.

²⁴ *Turnul de veghere* a devenit disponibil în cincizeci de limbi, pentru toți iubitorii dreptății. Toată lumea conștientă de nevoie spirituală găsește ajutor neprețuit în rândurile ei. Ea oferă cu regularitate sfaturi scripturale de mare nevoie, instrucțiuni și informații binevenite slujitorilor Dumnezeului adevărat. Ea se străduiește cu vigilență să îi țină pe creștini la curent cu împlinirea profețiilor Bibliei. *Turnul de veghere* este scris ca să zidească și să binecuvânteze. Aceasta este cea mai bună delectare pe care o poate găsi cineva—o lectură bună. Ea nu concurează și nici nu este ca oricare altă revistă religioasă. Nu oferă părerea cuiva, deoarece ce se spune se bazează pe cugetul Celui Mai Mare. O înțelegere a Cuvântului lui Iehova este un dar de la Dumnezeu și cel mai bun ajutor în ziua de azi pentru cel care caută sincer adevărul.

²⁵ Ce fac cu exemplarul meu al *Turnului de veghere* atunci când îl primesc? Doar îl răsfoiesc ca să văd cele mai recente știri și apoi îl pun deoparte pentru o ocazie mai prielnică, ca să mă gândesc mai atent la conținutul acestui număr în special? Sau, în schimb, recunoscându-i valoarea mare, îl citesc imediat? Îl citesc de parcă ar fi o obligație, sau pentru că sunt nerăbdător să aflu mai multe despre adevărul lui Dumnezeu? Când îl citesc sunt cufundat în el? Ofer mai mult decât atenția obișnuită *Turnului de veghere*? Înainte să mănânc hrană fizică mulțumesc Domnului Dumnezeu pentru ea și cer binecuvântarea Lui peste ea. Dar ce fac cu hrana spirituală pe care aștept s-o asimilez când analizez *Turnul de veghere*? La fel ca atunci când studiez Biblia, așa fac și cu *Turnul de veghere*: trebuie să *caut* adevărurile cuprinse în el, precum ‚comori de argint ascunse.’ Fiecare număr al *Turnului de veghere* trebuie să fie așteptat cu nerăbdare, iar conținutul lui trebuie consumat cu poftă.

²⁶ Ce am în minte când studiez *Turnul de veghere*? Faptul că vreau să îmi sporesc înțelegerea scopurilor lui Dumnezeu? De ce doresc această creștere? Doar pentru mulțumirea mea personală? Sau poate am în minte cuvintele apostolului: „Să vă umpleți de cunoștința exactă a voinței [lui Dumnezeu] în toată înțelepciunea și înțelegerea spirituală, ca să umblați într-un mod demn de Iehova, pentru a-I plăcea pe deplin, continuând să dați rod în orice lucrare bună și să creșteți în cunoștința exactă despre Dumnezeu.” (Col. 1:9, 10) Aceasta este o

atitudine lăudabilă. Discernământul meu spiritual va fi folosit bine, în ajutorarea altora. Dar cum va fi studiul vostru un ajutor pentru alții?

²⁷ La studiul săptămânal al adunării sunt mulți oameni noi cărora le este greu să înțeleagă adevărul dintr-o dată. Multe dintre articolele *Turnului de veghere* conțin ‚hrană solidă,‘ cu alte cuvinte, materiale spirituale profunde, necesare pentru creștinul matur. Dumnezeu a promis să dezvăluie astfel de lucruri profunde prin spiritul Său, „căci spiritul cercetează toate lucrurile, chiar și lucrurile profunde ale lui Dumnezeu.” Aici, la studiul adunării, este locul în care puteți ajuta; aici este locul în care comentariul vostru va deschide mințile celor mai noi pentru înțelegerea unui punct care nu le este clar. Deci studiul vostru prealabil al *Turnului de veghere* nu ar trebui să treacă cu vederea acest privilegiu. Pregătiți-vă în acest scop poate prin sublinierea sau notarea unor asemenea puncte remarcabile. Apoi, la momentul potrivit din timpul întâlnirii, fiți rapizi să contribuiți cu partea voastră la studiul adunării, pentru a-i edifica pe alții. Astfel puteți să îi stimulați pe alții la iubire și fapte bune, făcând acolo această „declarație publică.”—1 Cor. 2:10; Evrei 10:23-25.

²⁸ Sau poate în studiul vostru privat al *Turnului de veghere* aveți în minte ajutorarea celor nou implicați în predicarea pe teren, prin participarea voastră la ‚programul de instruire,‘ sau ajutorarea celor pe care îi vizitați și cu care poate conduceți un studiu Biblic la domiciliu. Aceasta ar însemna studierea cu un scop și ar fi în armonie cu instrucțiunile pe care Pavel i le-a dat lui Timotei: „Aceste lucruri să le încredințezi unor oameni fideli, care, la rândul lor, vor fi calificați să-i învețe pe alții.” Amintiți-vă că atunci când împărtășiți ceea ce învățați, vă puteți aștepta la dividende bogate: „Fiți darnici și vi se va da. Vi se va turna în poală o măsură bună, îndesată, scuturată și care dă pe dinafară. Căci cu măsura cu care măsurați, vi se va măsura înapoi.” Pe de altă parte, dacă strângeți cu egoism adevărul și nu îl împărtășiți cu alții, atunci, ca sclavul leneș, sunteți pe cale să pierdeți favoarea lui Dumnezeu, precum și privilegiul de a-L sluji.—2 Tim. 2:2; Luca 6:38; Mat. 25:24-30.

²⁹ Cum poate cineva să scoată ce este mai bun din studiu? Care va fi metoda cea mai avantajoasă de folosit? Va studia singur sau cu alții? Astăzi, în cele mai multe case, studiul Bibliei și chiar și citirea Bibliei sunt fie trecătoare, fie complet necunoscute. Un studiu comun va fi avantajos în cercul familiei și mai ales acolo unde sunt și copii. Părinții sunt considerați răspunzători pentru creșterea spirituală a copiilor, la fel și pentru cea fizică. Dar orice metodă s-ar folosi, vom constata că este nevoie să se aranjeze un timp pentru studierea *Turnului de veghere*. Sunt atât de multe cereri pentru timpul unui om, încât acesta nu îndrăznește să hotărască faptul că va studia numai când îi permite timpul. Timpul nu îi va permite niciodată. Timpul va trebui luat și folosit pentru studiu. Când cineva a înțeles că studierea pentru a fi un slujitor mai bun al lui Dumnezeu este o „necesitate” de bază în viață, atunci acesta își va lua destul timp pentru aceasta. Deci să îl includem în agenda noastră. Să-l punem în vârful listei. Da, în vârf. Și să nu vă pară rău de timpul petrecut astfel. Amintiți-vă că creștinul și-a dedicat totul

(inclusiv timpul) serviciului lui Dumnezeu. Deci păziți cu grijă acest timp și vedeți să fie folosit într-un fel care este pe plac Proprietarului său.

³⁰ Realizând sfârșitul inevitabil al celor care disprețuiesc învățătura, este de datoria slujitorului lui Dumnezeu să dea o atenție mai serioasă cultivării bunului obicei de a studia. De aceea, societatea Noii Lumi pune accent pe studiul individual și pe cel de grup. Lumea este într-o perioadă de criză. Pentru generația noastră este ziua judecării. Persoanele drepte doresc o judecată favorabilă, siguranță și ocrotire. Dumnezeu a oferit o asemenea ocrotire în această zi rea pentru cei care Îl caută în mod serios și cinstit. Învățăturile cuprinse în Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, Biblia, ne oferă mijloacele pentru găsirea unei asemenea ocrotiri și binecuvântări de la Dumnezeu.—Ps. 50:16; Prov. 1:30-32.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. (a) De ce privilegiu se poate bucura studentul Cuvântului lui Dumnezeu? (b) Care este starea jalnică a omului astăzi?
- 3,4. De ce și de către cine este furnizată o cale de scăpare?
5. Cum și de către cine s-a răspuns la batjocura lui Satan?
6. Ce îngrijire spirituală a făcut Iehova în această zi a Sa, însă cu ce obligație?
- 7,8. Ce este necesar pentru a ajunge la o cunoștință exactă a adevărului, și de ce căutătorul sincer al adevărului n-o poate găsi în creștinătate?
9. De ce trebuie să studieze astăzi martorii lui Iehova cu un scop?
10. Care sunt cele trei țeluri pe care le au martorii lui Iehova în servire?
- 11,12. (a) Cum ar putea fi considerată criminală lipsa de cunoștință exactă, și mai ales în ce împrejurări? (b) De ce este așa vitală, astăzi, cunoștința exactă?
- 13,14. (a) De ce nu este suficient doar zelul, și poate fi cumpărat darul serviciului lui Dumnezeu? (b) Este suficientă bunăvoința de a servi?
15. De ce cunoștința superficială din Biblie nu este potrivită să ne îndeplinim responsabilitatea sacră?
16. Ce exemple urmează martorii lui Iehova prin studierea zilnică a Cuvântului lui Dumnezeu?
- 17,18. (a) În ce scop studiază martorii lui Iehova publicațiile Societății Turnul de Veghere? (b) Cu ce „pâine zilnică”, furnizată de cine, trebuie să se hrănească ei?
19. Doar cum poate fi potolită, complet, setea cuiva după cunoștință?
20. Ce răspundere sacră ne-a pus Dumnezeu în mâini? Cum poate fi îndeplinită?
21. Cum ne putem concentra mintea la învățătură?
22. Ce progres trebuie să fie făcut pentru a fi calificați să învățăm?
- 23,24. (a) Cum își folosește Iehova Cuvântul, spiritul și organizația pentru a-și călăuzi astăzi poporul? (b) Mai ales cum este folosită această revistă în această privință?
25. Cu ce atitudine trebuie să luăm în considerare fiecare număr al *Turnului de veghere* când îl primim?
26. Ce avem în minte atunci când studiem *Turnul de veghere*?

27,28. (a) Cum poate echipa pe cineva studiul personal și avansat al *Turnului de veghere* să-i ajute pe cei noi să aprofundeze adevărurile spirituale? (b) să-i ajute pe cei noi în lucrarea noastră de studiu Biblic la domiciliu?

29. (a) Ce metode pot fi folosite în studiere înainte de adunarea grupei? (b) Ce aranjamente trebuie să fie făcute referitor la timpul precis de a avea un asemenea studiu?

30. De ce societatea Lumii Noi pune un accent așa de mare pe studiu?

RECUNOAȘTEȚI MERITELE CELUI CĂRUIA I SE CUVIN

Atunci când un compozitor a creat o capodoperă muzicală, ar trebui oare ca altcineva să primească recunoaștere pentru ea? Atunci când un om de știință face o mare descoperire, ar trebui oare ca altul să fie onorat? Ar însemna nedreptate crasă să se ofere recunoaștere atunci când nu a fost câștigată, în timp ce persoana căreia i se cuvine să fie ignorată.

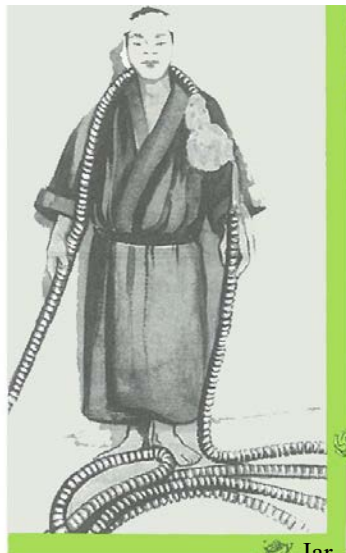
În general, lumea face asta și recunoaște meritele marilor oameni de știință sau compozitori pentru lucrurile pe care le-au făcut. Dar meritele cui le recunoaște pentru cele 8600 de specii de păsări, cele 4500 de mamifere existente, sau cele 150 000 de feluri de flori, în afară de nenumăratele feluri de pești și insecte? Îi recunoaște oare meritele Celui care i-a conceput și le-a dat abilitatea de a se înmulți într-o mare varietate? Îl onorează oare pe Cel care a putut să își imagineze și să creeze aceste multe creaturi vii, cu o atât de mare varietate de anatomii și fiziologii funcționale, cu corpuri care se folosesc de multe legi fundamentale ale fizicii? Îl laudă oare pe Cel care a putut produce o asemenea mare varietate de copaci și plante și care a proiectat florile în atât de multe culori, forme și mărimi încât imaginația umană e copleșită?

Răspunsul e un NU cât se poate de rușinos.

În timp ce lumea e foarte conștiincioasă în a recunoaște meritele oamenilor pentru marile lor lucrări de artă, literatură și știință, ea refuză să-i recunoască meritul lui Iehova Dumnezeu pentru lucrările creației Sale. Ea se minunează atunci când îi vede lucrările, le studiază și învață din ele, dar refuză cu încăpățănare să-i recunoască meritele pentru acestea. Ea preferă să susțină că aceste minuni au fost create și proiectate de nimeni, din nimic.

Încăpățănarea ei orbească nu schimbă însă faptul că toate vietățile sunt creația mâinilor lui Iehova Dumnezeu. „Cât de multe sunt lucrările tale, o, Iehova! Pe toate le-ai făcut cu înțelepciune. Pământul este plin de operele tale!” (Ps. 104:24). Nu fiți precum această lume nesimțitoare. Arătați rațiune recunoscând meritele celui care i se cuvin.

ESTE ROZARIUL CREȘTIN?

Se spune că rozariul a câștigat bătălii împotriva ereticilor și necredincioșilor.

Iar un papă, Leon al XIII-lea, a scris doisprezece enciclice care îi îndemneau pe catolici să recite rozariul. Dar—

„CEL mai mare rozariu din Japonia.” Astfel, ediția ziarului *Nippon Times* (*Vremurile Nipone*), din 10 martie 1953, a descris rozariul ilustrat mai sus. Cu toate că nu a spus mărimea exactă, imaginea oferă cel puțin o idee despre cât de lung este rozariul acesta. În legătură cu aceasta ni se spune că „sătenii pioși cred că pot ține departe nenorocirile de sat recitând rugăciuni scurte, de un milion de ori, cu acest rozariu.”

Acest lucru îl poate face pe unul dintre cititorii noștri catolici să exclame: „Nu am văzut niciodată un astfel de rozariu!” Este adevărat, poate, dar greșiți amarnic dacă credeți că există doar rozarii catolice. *Enciclopedia Catolică* spune: „În aproape toate țările, apoi, ne întâlnim cu ceva cu caracterul socotitoarei de rugăciuni sau măregele rozariului.” Rozariile au fost folosite în Ninive din vechime și sunt folosite de către musulmani și budiști. De fapt, misionarii catolici, în primele lor vizite în India, Japonia și Mexic, au fost de mai multe ori surprinși să găsească rozariul folosit de popoarele acelor țări.

Astăzi Biserica Catolică îndeamnă la o folosire sporită a rozariului. La conducerea campaniei „Cruciada Rugăciunii de Familie” se află preotul Patrick Peyton. Printre alte lucruri, în orașele mari, această cruciadă susține întrunirile de rozarii urișe, care reunește între cincizeci și șaptezeci de mii de catolici. Rozariului i se face publicitate și în presă și prin folosirea panourilor de reclamă.

Nu doar „anglo-catolicii,” ci chiar și niște clerici protestanți îndeamnă la folosirea rozariului. De exemplu, Rudolph Wissler, care spune, în numărul din 7 februarie 1957 a publicației *Independent* din Rockland, New York: „Un fel de rozariu protestant ar fi impulsul pentru aprofundarea credinței.” Susținând folosirea rozariului de către protestanți, el subliniază faptul că și musulmanii și budiștii folosesc rozariul.

Pentru încurajarea recitării rozariului sunt oferite indulgențe liberale. Indulgențele depline sau întregi se primesc prin recitarea rozariului o dată pe zi, timp de nouă zile, făcând un „Rozariu Novena.” În funcție de tipul de rozariu folosit, omul poate câștiga până la 27 000 de zile de indulgență parțială, de fiecare dată când recită rozariul.

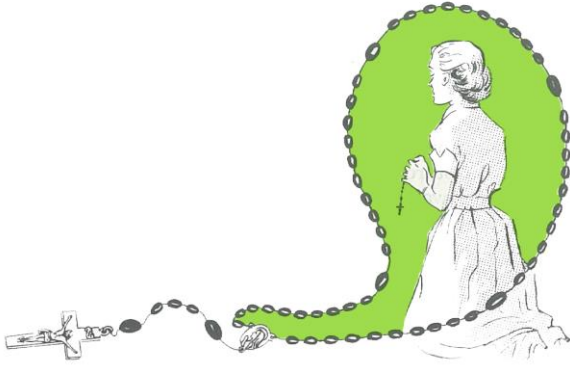
Fără îndoială, cele de mai sus ridică o serie de întrebări. În ce constă un rozariu? Despre ce rugăciuni este vorba? Și care este treaba cu beneficiile pretinse? Recitarea rozariului găsește sprijin în Scripturi? Este rozariul creștin?

ROZARIUL ȘI RUGĂCIUNILE SALE

Termenul „rozariu” înseamnă „ghirlandă de trandafiri.” De aici denumirea germană pentru rozariu este *Rosenkranz*, literal „cunună de trandafiri”. Se spune că forma și folosirea actuală a rozariului a fost o dezvoltare treptată care a început cu repetițiile Rugăciunii Domnului. „Abia la jumătatea secolului al doisprezecelea a început să fie folosit în general Ave Maria, ca formulă de închinare,” spune *Enciclopedia Catholică*. Cel mai evident asociat cu istoria rozariului este fondatorul ordinului dominican de călugări. Totuși, conform acestei autorități, nu el a fost cel care a creat folosirea rozariului, și nici cel care l-a dezvoltat în forma actuală.

Strict vorbind, un rozariu este un lanț format din cincisprezece „decade” sau seturi de zece mărgelă mici, fiecare set fiind delimitat de câte o mărgelă mai mare; de obicei are și o cruciuliță și un medalion. Ceea ce este cunoscut în popor ca rozariu este din punct de vedere tehnic doar un „șirag de mărgelă,” sau o „pereche de mărgelă,” doar o treime din mărimea rozariului propriu-zis. Este un lanț de cinci seturi de zece sau decade de mărgelă mici, delimitate de cinci mărgelă mai mari. Capetele acestui lanț sunt unite printr-un medalion care poartă imaginea Mariei. De la acest medalion atârână un lanț scurt cu trei mărgelă mici, o mărgelă mai mare și o cruciuliță. (A se vedea imaginea)

În folosirea rozariului sunt implicate următoarele recitări: „Crezul apostolilor,” rugăciunea Domnului, Ave Maria, Slavă Tatălui, și cinci „Mistere.” Se poate adăuga opțional rugăciunea „Sfânta Fecioară de la Fatima” și rugăciunile de încheiere. Așa-numitul Crez al apostolilor, cu care se începe recitarea rozariului, este, fără îndoială, cel mai cunoscut de către cititorii noștri, precum și Rugăciunea Domnului. (Mat. 6:9-13, *Dy*) Ave Maria se bazează pe cuvintele îngerului Gabriel și Elisabeta către Maria, la care a fost adăugată o rugăciune către Maria, compusă de teologii catolici: „Ave Maria, cea plină de har, Domnul este cu Tine; binecuvântată ești Tu între femei, și binecuvântat este rodul pânteceului Tău, Isus. Sfântă Marie, Maica lui Dumnezeu, roagă-Te pentru noi păcătoșii, acum și în ceasul morții noastre, Amin.” Slavă Tatălui constă în următoarele cuvinte: „Slavă Tatălui, și Fiului, și Sfântului Duh. Precum era la început, așa este și acum și va fi pururea, în vecii vecilor, Amin.” Misterele, din care sunt trei seturi de câte cinci— „de bucurie,” „de durere” și „de slavă”, sunt referiri la întâmplări sau întâmplări pretinse din viața lui Isus și a mamei Sale, Maria, și sunt spuse în anumite zile. De exemplu, „Primul Mister de bucurie—Maria încuviințează să fie Mama Fiului lui Dumnezeu.”

Recitarea rozariului începe cu repetarea „Crezului Apostolilor” în timp ce se atinge cruciulița cu degetele. Apoi urmează Rugăciunea Domnului pentru fiecare mărgea mai mare, denumită Paternoster—din cuvintele latine care înseamnă „Tatăl nostru”—iar pentru fiecare mărgea mică se recită Ave Maria.

Ciclul începe cu anunțarea unuia dintre Mistere și se încheie cu Slavă Tatălui. La sfârșitul fiecărui ciclu se meditează la Misterul anunțat la început. În total, recitarea rozariului cuprinde cincizeci și trei de Ave Maria, șase Paternoster, cinci Mistere, cinci cugetări asupra Misterelor, cinci Slavă Tatălui și o repetare a „Crezului Apostolilor.” Dacă nu vă grăbiți, durează cel puțin cincisprezece minute.

DAR ESTE CREȘTIN?

Autorizează oare Cuvântul lui Dumnezeu o asemenea rugăciune repetitivă? Nu. Isus a spus: „Dar când vă rugați, nu spuneți aceleași lucruri la nesfârșit, cum fac oamenii națiunilor, căci ei cred că vor fi ascultați pentru că folosesc multe cuvinte. Să nu fiți ca ei, fiindcă Dumnezeu, Tatăl vostru, știe de ce aveți nevoie chiar înainte de a-i cere voi.” Cât de bine a cunoscut Isus tendința omului de a vrea să repete rugăciunile! Și, având în vedere acest avertisment, faptul că folosirea rozariului este larg răspândită între oamenii națiunilor nu are nicio importanță!—Mat. 6:7, 8.

Sușinătorii rozariului încearcă să jefuiască efectul cuvintelor lui Isus arătând spre Apocalipsă 4:8, în care cuvântul „sfânt” apare de trei ori: „Sfânt, sfânt, sfânt.” Dar este foarte diferit de faptul de a repeta un cuvânt de două ori într-o rugăciune, la un total de trei cuvinte, față de faptul că repeți cele patruzeci de cuvinte din Ave Maria de cincizeci și două de ori, la un total de 2 120 de cuvinte, ca să nu mai pomenim de celelalte repetiții implicate. Repetarea unui lucru de două ori, pentru accentuare, se face în întreaga Biblie și are logică. Astfel, când Isus a fost confruntat cu cea mai mare încercare a Sa, El s-a rugat de trei ori lui Iehova, Tatăl Său. De asemenea, Pavel L-a rugat de trei ori pe Dumnezeu să înlăture un anumit „spin din carnea” lui. Dar nu există nimic, totuși, în Scripturi, care să indice că Isus și Pavel au memorat aceste rugăciuni sau că le-au folosit și altă dată în viețile lor. Aceste rugăciuni s-au născut din încercările grele pe care le îndurau.—Mat. 26:39-44; 2 Cor. 12:7.

Dar încercarea de a-și aminti toate diversele recitări de care este nevoie în zicerea rozariului și repetarea lor în ordinea potrivită fac ca zicerea rozariului să fie mai degrabă un test de memorie decât o exprimare spontană a unei rugăciuni care vine din inimă. În plus, mintea cuiva nu se poate abține să nu răătăcească când are de zis aceleași patruzeci de cuvinte de cincizeci și trei de ori într-o rugăciune. O asemenea repetare nu este decât o variație a roatei de rugăciuni a anumitor religii

din Orient. Aceasta constă într-un cilindru în care sunt puse rugăciuni scrise. De fiecare dată când cilindrul este învârtit, se presupune că rugăciunile din el au fost repetate.

Și asta nu e tot. Ave Maria este spus de nouă ori la fel de des ca Paternoster, sau „Tatăl nostru,” de cincizeci și trei de ori față de șase ori. Este rugăciunea compusă de oameni și dedicată Mariei de nouă ori mai importantă sau eficientă decât rugăciunea învățată de Isus și dedicată lui Dumnezeu însuși? Adevărul este că, uitându-ne oriunde în Scripturi, nu vom citi nici măcar o dată despre cineva care caută să aibă acces la Dumnezeu sau la Isus prin intermediul Mariei.

NICIUN FOLOS

Cât despre foloasele indulgențelor promise celor care recită rozariul: Cum poate cineva să câștige asemenea foloase când, privind oriunde vrem în Cuvântul lui Dumnezeu, nu găsim niciun cuvânt despre purgatoriu? Dimpotrivă, ni se spun clar următoarele: „Plata păcatului este moartea.” Când omul „se întoarce în țărână, în acea zi îi pier gândurile.” Morții „nu știu nimic.” Speranța omului stă într-o înviere din morți, „atât a celor dreپți, cât și a celor nedreپți.”—Rom. 6:23; Ps. 146:4; Ecl. 9:5; Faptele 24:15.

Iar cu privire la iertarea păcatelor noastre, suntem asigurați că „sângele lui Isus, Fiul Lui, este cel [care] ne curăță de toate păcatele.” Iar „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, așa încât să ne ierte păcatele și să ne curețe de toată nedreptatea.”—1 Ioan 1:7, 9.

Repetarea de cincizeci și trei de ori a Ave Maria, de fiecare dată când se recită rozariul, zboară în fața condamnării clare a lui Isus de a spune „aceleași lucruri din nou și din nou.” Folosirea sa răspândită în afara țărilor declarate creștine demonstrează că originea sa este păgână. Și același lucru trebuie spus despre aspectele asociate cu aceasta, înălțarea Mariei, oferirea de indulgențe pentru rostirea rozariului, punerea victoriilor pe seama lui și pretinsa putere de a micșora suferințele din purgatoriu. Niciunul dintre aceste lucruri nu găsește sprijin în Scripturi, ci găsește paralele în religiile păgâne.

Având în vedere toate aceste date, se poate spune că rozariul este creștin? Nu se poate!

[Note de subsol]

A se vedea *Treziți-vă!* 22 martie, 1957.

Misterele de bucurie: 1. Bunavestire. 2. Vizita Sfintei Fecioarei Maria la Elisabeta. 3. Nașterea lui Cristos. 4. Prezentarea pruncului Isus în templu. 5. Regăsirea lui Isus în templu. Misterele de durere: 1. Agonia din grădină. 2. Biciuirea pe stâlp. 3. Încununarea cu spini. 4. Purtarea crucii 5. Răstignirea. Misterele de slavă: 1. Învierea lui Cristos. 2. Înălțarea lui Cristos la cer. 3. Coborârea Duhului Sfânt. 4. Răpirea Fecioarei în cer. 5. Încoronarea Mariei în cer.”—*Religie: Doctrină și Practici*, Cassily.

PĂSTORUL LIPSIT DE ONESTITATE DEZGUSTĂ UN MIEL CATOLIC

Eroina acestei relatări era o tânără încrezătoare, absolventă a școlii parohiale. La al treilea studiu biblic făcut împreună cu martorii lui Iehova ea și-a dat seama că lucrurile învățate de biserica ei nu erau în acord cu ceea ce spunea Biblia, și a întrebat de ce. I s-a spus motivul: pentru că biserica ei se bazează mai mult pe tradiție decât pe Biblie. Ea a apreciat explicația oferită dar a afirmat că, din moment ce nu se considera o autoritate în Biblie, nu va fi convinsă pe deplin până ce un martor nu o va însoți la preotul ei ca să îi audă punctele de vedere asupra acestor chestiuni.

Au căzut de acord asupra acestui lucru și l-au vizitat pe preot. El a început prin a-l întreba pe martor dacă are vreo diplomă sau certificat ca slujitor; iar martorul, cu toate acestea, i-a răspuns întrebându-l dacă el crede că lucruri ca acestea sunt necesare, când se știe că discipolii de la început ai lui Isus nu aveau așa ceva. Preotul a încuviințat că acestea nu erau necesare.

Apoi, preotul a făcut referire la cuvintele lui Isus către Petru, cu privire la stâncă, pentru a dovedi că Biserica Catolică este cea adevărată. Martorul a respins poziția sa, arătând faptul că Isus se referea de fapt la Sine ca Stâncă. Preotul nu a fost de acord, dar a abordat alte subiecte, precum: iadul, sufletul și chestiunea războiului. În cele din urmă, s-a întors la cuvintele lui Isus către Petru. Martorul a scos atunci *Diaglott*-ul (care conține o redare atât în engleză, cât și în greacă a „Noului Testament”), pentru a-i arăta că Isus nu avea cum să se refere la Petru ca la „Stâncă” pe care avea să își construiască biserica, deoarece Isus a folosit genuri gramaticale diferite când s-a referit la fiecare dintre ei.

Preotul, în pofida acestui fapt, luând *Diaglott*-ul, a insistat că știe să citească grecește, și că va putea arăta că spusele lui Isus se refereau la Petru. Neputând să găsească textul, a început să facă tot felul de aluzii pentru a afla unde se găsea acel text, dar martorul nu i-a spus. În schimb, l-a întrebat pe preot dacă știa sau nu unde se află acest text, pe care biserica sa se baza atât de puternic, pentru a demonstra că este biserica adevărată. Preotul a spus că știe, s-a oprit din frunzărit și a început să citească.

Atunci când martorul l-a întrebat dacă citea cuvintele lui Isus către Petru cu privire la stâncă, preotul a răspuns afirmativ. Dar, când martorul a apucat să tragă cu ochiul peste umerii preotului, mâinile acestuia au început să tremure; și nu e de mirare, căci martorul a văzut că preotul se prefăcea că ar citi cuvintele lui Isus din Marcu 4, pe când acestea se găsesc doar în Matei 16:18! Martorul l-a muștrat pe preot pentru că a încercat să recurgă la un șiretlic ca acela și i-a sugerat, apoi, fetei catolice că, având în vedere cele ce tocmai s-au petrecut, ar fi mai bine să plece.

Pe când martorul și fata catolică dezgustată plecau, preotul a zis: „Nu aș fi un martor al lui Iehova nici chiar dacă mi s-ar da orice dovadă din lume” Martorul a întrebat: „Inclusiv Biblia?” „Da”, a răspuns preotul, „inclusiv Biblia”.

Rezultatul acestei discuții de două ore a fost că această fată catolică și-a întrerupt orice fel de legături cu biserica ei și acum continuă să studieze Biblia și să participe la întruniri cu martorii.

Împlinind însărcinarea de a merge în predicare

„Încă mă bucur de slujba cu timp integral. Acesta este al nouălea an de când o fac și am 73 de ani. Doresc să merg drept înainte, chiar dacă anii se adună și mă împovărează.”

Draga soră în vârstă care a scris recent această scrisoare către Societate a apreciat obligația ei de a-și împlini însărcinarea de a predica. Nu a fost constrânsă, ci s-a oferit voluntar, așa cum au făcut-o toți ceilalți martori ai lui Iehova, spunând: „Iată-mă! Trimite-mă!” – Isa. 6:8, 9, *AS*.

Pentru a ne ajuta să vedem mai clar însărcinarea noastră de a predica, Cuvântul lui Dumnezeu afirmă acest lucru în mai multe rânduri: voi sunteți martorii mei; această veste bună a Împărăției trebuie predicată; lăsați ca lumina voastră să strălucească; hrăniți oile mele; etc. Dumnezeu este profund interesat de respectarea acestor porunci și așa va fi dacă îl iubim, dacă vrem să luăm parte la justificarea numelui Său și să câștigăm viață în lumea Sa nouă. Ascultând, noi nu facem o favoare lui Dumnezeu, ci, mai degrabă ne arătăm aprecierea față de bunătatea Sa nemeritată. – 2 Cor. 6:1.

Problema este și una de timp, dar, după cum se spune, putem găsi întotdeauna timp pentru lucrurile pe care el dorește să le facem. Dacă apreciem cu adevărat importanța însărcinării noastre, vom „răscumpăra” timpul oportun. Vom aștepta cu nerăbdare serile și weekendurile, nu ca să „o lăsăm mai moale”, ci pentru a ne împlini însărcinarea de a merge în predicare – Efes. 5:15, 16.

Adevărul este că, datorită dedicării noastre, îi datorăm lui Dumnezeu întregul nostru timp, și trebuie, deci, să Îl servim cu timp integral. A face acest lucru este cel mai plăcut, plin de satisfacții și răsplată în care ne putem împlini însărcinarea de a predica. Într-adevăr, aceasta cere sacrificarea multor lucruri, dar aprecierea, credința și iubirea ne vor face bucuroși că am ales această cale. Dacă obligațiile scripturale ne împiedică să servim cu timp integral, atunci putem, cu siguranță, să fim „pionieri pe timpul vacanțelor”, să predicăm cu timp integral câteva săptămâni sau luni în fiecare an, nu-i așa?

Isus și apostolii Săi, pentru a împlini însărcinarea lor de a predica, au mers din casă în casă, și tot așa trebuie să facem și noi. Și trebuie să facem vizite ulterioare mereu. Condițiile se pot schimba, firea și mentalitățile oamenilor se pot schimba; sau se pot muta și alții să le ia locul. Teritoriul este deci mereu nou. Așadar, trebuie să continuăm să îl parcurgem până când: „orașele vor fi pustii, fără locuitori.” – Isa. 6:11, *AS*.

Au fost pregătite 5 întruniri săptămânale pentru a ne ajuta să ne împlinim însărcinarea de a predica cât mai eficient cu putință, și trebuie să știm cu toții ce reprezintă acestea. Participând regulat la ele, pregătindu-ne pentru ele și luând parte atât cât ne permit circumstanțele vom rămâne lângă lumina care devine tot

mai strălucitoare, și mai bine echipați pentru orice lucrare bună – Prov. 4:18; 2 Tim. 3:15-17.

Astfel, nu vom rămâne niciodată în pană de cuvinte, ci vom avea bine întipărite în minte un număr de predici, atât pentru abordări inițiale, cât și pentru vizite ulterioare. Da, împlinirea însărcinării noastre de predicare include și vizitele ulterioare, și, în mod particular, conducerea unor studii biblice. Doar dacă ne hrănim sistematic și regulat din Cuvântul lui Dumnezeu, oamenii cu bunăvoință vor deveni suficient de puternici în iubire și credință pentru a lua poziție de partea lui Iehova. Dar dacă nu conduceți un studiu biblic la domiciliu, de ce nu? Din cauza lipsei de oportunități, de calificare, sau pentru că nu doriți să acceptați responsabilitatea? Orice ar fi, depășiți aceste lucruri și bucurați-vă de cea mai plăcută parte a însărcinării voastre de a predica, și anume de a-i ajuta pe alții să crească spre maturitate. Iar acest lucru include și participarea la programul de instruire. Într-adevăr, însărcinarea noastră de a merge în predicare este plină de multe privilegii, responsabilități și binecuvântări!

DARUL DIVIN AL MEMORIEI

CÂND Dumnezeu a făcut corpul omului din țărâna pământului, i-a pus organe complexe care erau destinate să îndeplinească anumite sarcini. Celui mai complex dintre ele, creierul, i-a fost dat darul minunat al memoriei. Cu ajutorul ei, omul poate stoca pentru viitor orice informație a fost transmisă minții lui.

Dumnezeu nu a pus limite capacității de memorie a omului. El nu o a făcut-o ca un vas care poate fi umplut până când nu mai încapă nimic. În schimb, El a construit-o să fie rezervor care nu poate fi umplut niciodată, din care se putea scoate în voie, fără a pierde nimic din ceea ce a fost pus în el.

Omul nu ar putea exista fără acest dar al memoriei. Este un lucru minunat care aduce cinste Creatorului său și este în sine un motiv bun pentru a spune lui Dumnezeu: „Te voi lăuda pentru că sunt făcut într-un mod înfricoșător.”—Ps. 139:14.

Puterile de memorie diferă mult. Așa cum unii au trupuri mai sănătoase decât alții, așa unii au minți mai bune. Dar asta nu înseamnă că cineva nu își poate îmbunătăți memoria. Poate, dacă încearcă. Așa cum trupul poate fi îmbunătățit prin exerciții fizice, așa și puterea de memorare poate fi îmbunătățită prin exerciții mentale.

Puțini oameni își dau seama ce aptitudini enorme a dat Dumnezeu minții omenești. Ea își poate aduce aminte de mult mai multe decât cred oamenii în general. De-a lungul istoriei a existat un număr de oameni care au arătat ce poate

face. Luați-l, de exemplu, pe Thomas Macaulay. El putea asculta o dezbatere lungă în parlamentul Angliei și după câteva zile o repeta cuvânt cu cuvânt. Apoi a fost Richard Porson, care putea ține minte textele complete ale lui Homer, Cicero, Horațiu și Virgil, precum și operele lui Shakespeare, Milton și Gibbon. Aceasta nu era o realizare neînsemnată.

Ilie din Gaon, un rabin lituanian, a avut, de asemenea, o memorie uimitoare. El putea ține minte întreaga Biblie, precum și Talmudul, Midrașul și alte câteva scrieri ebraice. În total a memorat cam trei mii de volume.

În timpul Evului Mediu, o sectă religioasă cunoscută drept Bogomili, le cerea membrilor săi să își dezvolte și să își folosească memoria. Li se cerea să memoreze fragmente lungi din Biblie. Istoricul Dragomanov afirmă că 4 000 dintre ei au memorat întreaga Biblie și că întreaga sectă păstra în memorie cel puțin Scripturile Grecești.

Aceste exemple pot părea performanțe fantastice ale memoriei, totuși sunt doar câteva dintre multe altele care pot fi menționate. Ce dovedesc ele este puterea uimitoare de memorare pe care Dumnezeu a dat-o minții umane. Aceasta arată măreția lucrărilor Sale. „Cât de mari sunt lucrările Tale, o, Iehova! Nespus de adânci sunt gândurile Tale. Nu este nimeni ca Tine printre dumnezei, o, Iehova, și nu există lucrări ca ale Tale.”—Ps. 92:5; 86:8.

MEMORIA SCRITORILOR BIBLIEI

Oamenii care au fost folosiți să scrie Biblia au fost oameni cu memorii bune. Când s-au așezat să noteze lucrurile pe care le-au văzut și le-au auzit, ei își puteau aduce aminte de fiecare amănunt. Când apostolul Ioan a scris a patra Evanghelie trecuseră deja șaiszeci și cinci de ani de la moartea lui Isus. Cu toate acestea, ea cuprinde conversații amănunțite. Ea relatează lucrurile pe care Isus le-a spus urmașilor și potrivnicilor Lui, lucrurile pe care le-a făcut și lucrurile care I s-au întâmplat. Este bogată în detalii. Ioan și-a adus aminte de aceste lucruri fiindcă ele au lăsat o impresie vie în mintea lui. Cu ajutorul inspirației de la spiritul lui Dumnezeu, el a putut să și le aducă aminte cu o claritate precisă.

Cei care au văzut minunile făcute de Cristos și cei care L-au auzit învățând au avut un motiv puternic de a-și aminti ce au văzut și auzit. Ei știau că cuvintele pe care le rostea erau cuvinte ale vieții. „Simon Petru I-a răspuns: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut și am ajuns să știm că Tu ești Sfântul lui Dumnezeu.”—Ioan 6:68, 69.

Scriitorii Bibliei Marcu și Luca nu au fost printre cei care L-au auzit pe Isus vorbind. Totuși, informațiile pe care le-au scris în cărțile lor erau o relatare precisă a celor întâmplate. Ei au putut să strângă mare parte din ele de la oamenii care L-au auzit. Acești oameni erau interesați de învățăturile Lui și au considerat că este important să și le amintească.

În vederea faptului că mulți oameni din zilele scriitorilor biblici înapoi au avut memorii remarcabile, nu ar trebui să pară incredibil faptul că scriitorii Bibliei își puteau aduce aminte numeroasele amănunte pe care le-au scris. Amintiți-vă, de

asemenea, că ei au avut spiritul lui Dumnezeu care i-a inspirat pentru a-și ascuți mințile.

Chiar și în secolul al douăzecilea au fost oameni cu memorii neobișnuite. Theodore Roosevelt, de exemplu, putea citi o pagină o singură dată și să repete aproape cuvânt cu cuvânt ce a citit. Din moment ce a putut face aceasta, oare scriitorii Bibliei nu au putut face același lucru cu ceea ce au auzit?

DEZVOLTAREA UNEI MEMORII BUNE

Ar trebui să fie dorința sinceră a slujitorilor lui Dumnezeu, din epoca modernă, de a-și îmbunătăți memoria și astfel să folosească cât mai bine acest dar divin. Sunt multe în Cuvântul lui Dumnezeu care ar trebui memorate și folosite în cinstea și gloria Lui. Mai sunt și poruncile Lui de care nu trebuie să uităm. „Dobândește înțelepciune, dobândește pricepere. Nu uita cuvintele gurii Mele și nu te abate de la ele.” „Să vă amintiți și să îndepliniți toate poruncile Mele.”—Prov. 4:5; Num. 15:40.

Unde există o adunare a poporului lui Iehova, așa ca adunarea care va avea loc în această vară în New York, este dată o cantitate mare de informații care trebuie ținute minte. Nu vor fi ținute minte dacă nu se face un efort de către cei care participă, pentru a le fixa permanent în mințile lor. Cu toate că unele informații pot fi o repetare a ceva ce știu deja, ei nu pot permite ca interesul lor să scadă. Interesul este esențial pentru memorare. Darul divin al memoriei nu poate funcționa eficient fără el. Lipsa de interes este unul din motivele pentru care mulți oameni întâmpină dificultăți în a memora lucruri. Ei nu clădesc destul interes pentru lucrurile din jurul lor, pentru lucrurile pe care le citesc și pentru lucrurile pe care le aud.

OBSERVAREA

Eșecul de a fi un bun observator este alt motiv pentru o capacitate săracă de memorare. Persoana de rând nu observă repede și corect lucrurile. El vede doar parțial, deoarece nu își concentrează atenția la ceea ce se uită. Acest lucru lasă o impresie neclară în mintea lui. Când încearcă să își amintească ceea ce a văzut, nu obține decât o imagine vagă. Ceea ce nu își poate aminti este atunci completat de imaginație. Cum se poate aștepta să își aducă aminte corect ceea ce nu a imprimat clar în mintea lui?

Când vi se face cunoștință cu cineva, îi acordați o privire scurtă și prea puțină atenție numelui său, iar apoi vă mirați de ce nu vă puteți aminti de fața și numele lui? Nu uitați pe cineva pentru că mintea voastră nu este în stare să își amintească de oameni, ci mai degrabă pentru că nu sunteți atenți când vi se face cunoștință. Nu vă pregătiți mintea ca să vreți să vă amintiți de el.

Tot ceea ce este nevoie este observarea și concentrarea în timpul prezentării. Observați înălțimea lui, statura, forma feței, culoarea ochilor și a părului, nasul, bărbia și gura. Observați orice cicatrici sau defecte ar avea. Ascultați cu atenție numele lui. Concentrați-vă asupra lui. Încercați să-l asociați cu

trăsăturile lui. Folosiți numele lui de mai multe ori în timpul conversației. Mai târziu, în acea zi, revedeți mental chipul și numele lui. Vă puteți aduce aminte de el numai dacă vă faceți o impresie vie în mintea voastră. Acest lucru este valabil pentru orice lucru vedeți. Dacă vă uitați la ceva, uitați-vă la fiecare amănunt. Ațintiți-vă întreaga atenție asupra lui. Învățați-vă simțurile să fie foarte bune observatoare.

Apostolul Pavel este un exemplu de bun observator. Când a fost în Atena, el a fost atent la ce a văzut, în timp ce trecea prin oraș. El a observat amănunte mici, precum acel obiect de devotament, printre multe altele din cetate, care era dedicat unui Dumnezeu Necunoscut. „Bărbați din Atena, după câte văd, în toate lucrurile sunteți mai devotați zeităților decât alții. De exemplu, când am trecut și m-am uitat cu atenție la obiectele voastre de închinare, am găsit și un altar pe care era gravat ‚Unui Dumnezeu Necunoscut’.”—Faptele 17:22.

ASOCIEREA

Când asociați ceea ce citiți și auziți cu lucrurile pe care le știți deja sau care deja vă sunt cunoscute, puterea de amintire este mult întărită. Noul material va ieși mai ușor la iveală când veți avea nevoie de el, fiindcă lucrul cunoscut cu care l-ați asociat va acționa ca un cârlig și îl va trage afară.

Să presupunem că ați vrut să vă amintiți o prezentare generală a Italiei. Ați putea să o faceți ușor prin asocierea formei țării cu cea a unei cizme. Sau dacă ați vrut să vă amintiți numărul de citări directe din Scripturile Ebraice care pot fi găsite în Scripturile Grecești, puteți asocia cele 365 de citate cu numărul de zile ale unui an.

Și vizualizarea ajută la amintire. Ea este legătura dintre lucrul de ținut minte cu imaginea vizuală. De exemplu, dacă o persoană cu care vi se face cunoștință are un nume asemănător cu o marcă faimoasă de supă, puteți să faceți o imagine vie a acestei persoane în mintea voastră reținând o cană foarte mare cu această supă. Data viitoare când vă veți întâlni cu ea, numele lui vă va veni dintr-o dată. Numele se pretează, în general, destul de bine la vizualizare.

Când aveți mai multe sarcini de îndeplinit într-o zi, de ce să folosiți un carnețel ca să vă amintească? De ce să nu aveți încredere în memoria voastră? Dați-i exercițiul de care are nevoie. Carnețelul este un înlocuitor slab pentru acel dar divin. De fapt, oamenii sunt prea înclinați să depindă de astfel de notițe și de pagini imprimate pentru a păstra informațiile care ar fi trebuit puse în capul lor. Acest obicei prost nu clădește deprinderea de a ține minte. Trebuie să învățați să aveți încredere în memoria voastră.

Creați imagini mentale ale sarcinilor pe care trebuie să le îndepliniți sau a lucrurilor pe care vreți să le cumpărați și apoi asociați-le cu lucrurile familiare dintr-o încăpere a casei voastre, începând cu un colț și trecând mai departe la toată încăperea. Aceste obiecte familiare vor servi drept sertare pentru lucrurile de ținut minte. Treceți prin șirul de lucruri de câteva ori, concentrându-vă asupra lor și faceți să acționeze astfel încât să se lege. Apoi începeți-vă treaba, având încredere

în memoria voastră și nefiind deranjat de o grămadă de notițe de care oricum uitați frecvent.

MEDITAREA

Unul dintre motivele pentru care slujitorii lui Dumnezeu din timpurile Bibliei au avut memorie bună a fost că au meditat. Ei au revăzut în minte și s-au gândit la lucrurile pe care le-au învățat. Biblia menționează o întâmplare când Isaac a făcut acest lucru. „Și Isaac ieșise pe câmp, la lăsarea serii, să mediteze.” (Gen. 24:63). El a plecat din cortul lui ca să fie singur și într-un loc liniștit. Acolo s-a concentrat asupra informațiilor stocate în memoria sa. El a revăzut lucrurile pe care Dumnezeu le spusese și le făcuse și astfel le-a întipărit mai adânc în mintea lui. David a făcut și el acest lucru. „Mi-am adus aminte de zile de odinioară, m-am gândit la toate faptele Tale; am meditat profund la lucrarea mâinilor Tale.”—Ps. 143:5.

Slujitorii lui Dumnezeu din ziua de azi ar trebui să urmeze exemplul acestor oameni credincioși. Ei ar trebui să recapituleze din când în când, în minte, lucrurile pe care le învață despre Creator și Cuvântul Lui. Meditați la anumite lucruri, revăzând fiecare mic amănunt.

Când participați la o adunare, faceți-vă un obicei din a recapitula mai târziu, în ziua aceea, lucrurile învățate din cuvântările care au fost oferite. Încercați să obțineți o impresie clară și o înțelegere fermă în legătură cu ele. Aceasta le va face să se întipărească în memoria voastră. Recapitularea este următoarea după concentrare în importanță. Concentrarea pune în mintea voastră lucrul pe care vreți să îl țineți minte, iar recapitularea îl leagă acolo.

Este la fel de important să vă amintiți ceea ce citiți așa cum este important să vă amintiți ceea ce auziți. Metoda cea mai bună de studiu este să parcurgeți chestiunea scrisă, citind mai întâi numai subtitlurile sau titlurile capitolelor, pentru a obține o idee generală a materialului. Apoi citiți-l, concentrându-vă întreaga atenție la ceea ce citiți. Căutați ideile, opriți-vă din când în când ca să le recapitulați. După ce ați citit materialul, întoarceți-vă și studiați-l cu atenție. Când ați terminat, recapitulați-l mental pentru a-l fixa în minte.

Este nevoie de efort pentru a vă aminti ceea ce citiți, precum și orice altceva ce stocați în mintea voastră, pentru o folosire viitoare. Nu vă puteți aștepta să vă amintiți de ceva fără să îl imprimați puternic și viu în mintea voastră. Efortul poate fi dureros la început, dar acesta este efortul care vă întărește capacitatea de a ține minte și în final face ca amintirea să fie mult mai ușoară.

Darul divin al memoriei este o onoare pentru Cel care ni l-a dat. Este o minune și o binecuvântare, și este vrednic de fiecare efort făcut pentru dezvoltarea lui. Folosiți-l înțelept, și vă va sluji bine.

Urmărindu-mi scopul în viață

Relatat de W.A. Bivens

La doar câteva săptămâni după ce am început să studiez Biblia cu ajutorul publicațiilor Societății, mi s-a oferit o oportunitate de afaceri neobișnuită. Lucram în birourile unei agenții auto și am fost invitat de producător să primesc o instruire gratuită, vreme de șase luni, la Detroit, și apoi să fiu instalat în propria mea agenție. Acest lucru ar fi însemnat securitate financiară pe viață. Dar, pe măsură ce studiam, am învățat că *viața* înseamnă mai mult decât să trăiești 60-70 de ani; că putea însemna viață veșnică prin ascultare față de Cuvântul lui Iehova. Din ce în ce mai mult, slujba mea îmi părea o pierdere de vreme. Așa că eu și soția mea am decis că afacerea în care voiam să ne implicăm era afacerea Domnului; așa că, pentru a ne urma scopul în viață, am decis să fim pionieri.

Am cumpărat o rulotă și iată-ne, în câteva luni, în serviciul de pionierat. După doar ceva mai mult de un an, Societatea m-a invitat să devin pionier special. Acest lucru a fost o adevărată încântare. Dar aceasta nu s-a comparat cu ceea ce a urmat după câteva luni. Tocmai mă întorsesem din serviciu, când soția mea a alergat către mine, bucuroasă și cu răsufierea tăiată. Avea în mână o scrisoare de la biroul președintelui. Era o invitație de a merge la Gilead. Cred că rulota noastră s-a zdruncinat zdravăn de la manifestările noastre de bucurie. Speram să mergem, dar nu într-un an sau doi, așa că aceasta era cu totul neașteptat. Chiar și când am ajuns acolo aveam o umbră de îndoială că ar fi putut fi o greșeală; dar nu, ne așteptau, și chiar aveau pregătită o cameră pentru noi. Apoi, au început 5 luni de muncă foarte intensă, dar plină de bucurie, atât fizică, precum și mentală. Fiind desemnați în echipa de grădinărit, lucrând cam trei ore pe zi, mușchii noștri care fuseseră în vacanță câțiva ani înainte fiind puternic solicitați. Dar, după câteva zile, durerea și rigiditatea au dispărut, iar munca și tovărășia altor frați din echipă au devenit foarte plăcute și pline de satisfacții.

Pe măsură ce ne apropiam de încheierea semestrului de școală, toți studenții se gândeau și se întrebau care va fi următoarea lor numire. Împreună cu câțiva alți frați, am fost numit serv de unitate în New York. A fost un real privilegiu să fiu asociat cu câțiva membri ai familiei de la Betel și să dobândesc o înțelegere mult mai profundă a organizației pământești a lui Iehova. Dar nu mersesem la Gilead ca să ne pregătim pentru lucrare în New York. Așa că, atunci când am primit o repartizare în America Centrală, eram gata să plecăm, deși asta însemna să lăsăm în urmă mulți prieteni pe care i-am făcut în cursul numirii noastre temporare.

Opt dintre noi au fost desemnați să meargă împreună. Am părăsit New Yorkul cu trenul de Miami, Florida, de unde urma să luăm un avion spre locul din străinătate unde am fost repartizați. Ce ne aștepta? Nu știam, dar asta era misiunea pe care ne-o încredințase organizația lui Iehova, și acela era locul unde voiam să

fim. Deși mergeam în unul dintre cele mai mari orașe din America Centrală, prima noastră impresie nu a fost una prea încurajatoare. În comparație cu New York, părea destul de mic. Nici nu bănuiam că, peste câțiva ani, după ce aveam să lucrez în unele dintre „pueblos” (sate), avea să pară la fel de mare și strălucitor ca New Yorkul. Noua noastră casă misionară era o schimbare mare față de apartamentul din New York. Era făcută din chirpici (doar un alt nume pentru noroi), iar instalația sanitară lăsa mult de dorit. Dar, dacă stăm să ne gândim, nu sunt cărămizile tot noroi, doar că e copt diferit? Bucătăria era o cameră lungă și îngustă, fără ferestre, și cu un singur bec atârând din tavan. Cuptorul, și el din chirpici, avea nevoie de cantități enorme de lemn de foc ca să rămână încins.

Dar probabil cea mai mare dificultate a fost limba. Toți misionarii au învățat pe de rost o scurtă mărturie, pentru a prezenta la ușă literatura, dar o dată ce o spuneam, asta era cam tot. Nu îi înțelegeam pe oameni atunci când ne vorbeau, și, pentru urechile noastre neacomodate, ne părea că vorbesc cu repeziciunea unei mitraliere. După scurta noastră prezentare, cineva ar fi putut să ne întrebe de unde eram, iar noi să răspundem doar: „Carte bună; 35 de cenți”. Greutăți? Cu siguranță. Dar aceste lucruri erau doar ceva de care să râzi. Binecuvântările de care ne bucuram erau cu mult mai mari. Curând, am organizat o mică adunare. În mai puțin de 2 ani, a crescut la 55 de vestitori ai împărăției lui Dumnezeu.

La câteva săptămâni de la sosire am început să înțelegem limba și curând luam parte la întruniri și ofeream cuvântări. După doi ani și jumătate, șase dintre noi au fost trimiși într-un loc cu mult mai mic, să începem să lucrăm acolo. Acest orașel se afla sus în munți și era frig întregul an. Faptul că trăiam într-un oraș mai mic ne-a adus noi probleme. Dar și acolo am reușit să organizăm o mică adunare, iar aceasta a continuat să existe de atunci. După ce am lucrat în acest al doilea loc, timp de doi ani, eu și soția mea am fost mutați într-un loc și mai mic. Aici, singurii vestitori eram noi doi, și acesta era un oraș de coastă, fierbinte tot timpul anului.

Nu erau nici cele mai simple condiții, bineînțeles, dar nici cele mai rele. A fost puțină opoziție față de lucrare; plasam literatură și găseam oameni cu bunăvoință. Curând, unii dintre ei au început să se implice în serviciu, ceea ce a fost o adevărată bucurie pentru noi. Tot atunci, am aflat că noi misionari aveam să vină să lucreze acolo și eu și soția mea vom merge într-un loc și mai mic. După ce am lucrat pentru o scurtă perioadă de timp cu noii misionari, pentru a-i ajuta să se obișnuiască cu obiceiurile și limba țării, am plecat din nou ca să ne începem lucrarea pe teritoriu virgin.

În noua noastră numire era chiar mai cald decât în orașul de coastă, căci se afla într-un deșert jos. Aici, principalele probleme erau lumina și apa. Am folosit becuri de 25 de wați pentru întreaga casă. Uneori, becurile ne păreau atât de slabe, încât și lumânările ar fi dat mai multă lumină. Apa trebuia fiartă și filtrată. Eram fericiți, totuși, chiar și aici, căci am fost binecuvântați în chip minunat cu oameni cu bunăvoință, care erau nerăbdători să afle adevărul și devină parte a societății Lumii Noi. În aproximativ șase luni, 10 vestitori au început să ne raporteze timpul petrecut în serviciu și să învețe să aibă grijă așa cum trebuie de obligațiile lor teocratice. A fost o încântare să auzim un nou frate (care era la adevăr doar de 3

luni) spunând, la adunarea de serviciu, că „noi, care suntem maturi, trebuie să îi ajutăm pe cei mai slabi la lucrarea din casă în casă”! Iar el era unul dintre cei mai maturi din noua adunare.

Pe lângă orașul în care locuiam, lucram și în 2-3 sate mici din apropiere. Unul din acestea se afla cam la 30 de kilometri distanță și trebuia să plecăm de acasă la 6:30 dimineața ca să prindem trenul. Trenul nu era nicidecum modern. Îi lua 2 ore să străbată cei 30 de km. Călătoream mereu la clasa a II-a, ceea ce însemna bănci de lemn; iar, după câteva mile, îți dădeai bine seama că era lemn de esență tare. Aici încercam să ne facem confortabili printre oameni, coșuri, pachete, găini și poate chiar câteva iguane vii. Lucram toată ziua, uneori chiar până la 21:30 seara, mâncând hrana pe care o luam cu noi, pe bănci de piatră, în centrul orașului. La ora 22:30 sosea și trenul, și ajungeam acasă la 0:30 sau chiar 1 noaptea. Ba chiar o dată ne-am întors acasă la 6:30 dimineața, la fix 24 de ore după ce pleasem. Trenul a fost ținut în loc de o alunecare de teren. Dar toată acea lucrare nu era în van. Doi dintre principalii susținători ai unei organizații protestante au devenit martori ai lui Iehova. Și alții li s-au alăturat acestora doi în serviciu și, curând, am început să ținem cu ei un studiu regulat din *Turnul de veghere*. Răbdarea în condiții grele a adus mereu binecuvântări bogate.

Vreme de 2 ani și jumătate, eu și soția mea am lucrat singuri, fără sprijinul și tovarășia altor misionari sau frați maturi, dar am avut bucuria de a vedea noi persoane preluând adevărul și proclamându-l, dedicându-și viețile lui Iehova Dumnezeu și crescând, ajungând la maturitate în serviciul Său. Într-o seară, pe când ne întorceam acasă, la ore târzii, din una din acele călătorii, eram obosiți și sufocați de căldură, dar aveam să ne răcorim curând. Ne aștepta o scrisoare de la biroul președintelui, care întreba dacă vreau să accept o numire în altă țară, ca serv de filială. Sunt deja de câțiva ani în această numire, și prețuiesc mult acest privilegiu de serviciu. În loc să lucrez cu un grup mic, sunt asociat cu multe sute de tovarăși servi. Acum sunt puține dificultăți fizice, deși sunt mereu probleme. Dar nu există niciun loc în serviciul lui Iehova care să nu aducă bucurie și fericire.

Acum, avem o nouă filială încântătoare aici, în Costa Rica; lucrarea este bine înrădăcinată și continuă să crească. În ultimii câțiva ani am avut și privilegiul de a vizita filialele din țările central-americe, ca serv de zonă, și de a lucra pe teren cu misionarii, pentru a-i ajuta să depășească obstacolele pe care le întâlnesc în slujire. Cu siguranță, binecuvântările care vin o dată cu serviciul cu timp integral nu cunosc limite.

Am pierdut ceva, oare, prin decizia mea de a nu mă implica în afacerile lumești? Ar fi însemnat o abundență de bunuri ale acestei lumi, securitate materială. Reușesc bucuriile și privilegiile pionieratului să compenseze și să depășească pierderea acelor lucruri materiale și greutatea prin care trec mulți pionieri – care nici nu știu poate cu ce să-și cumpere hrana zilei de mâine, aflați poate în locuri izolate, fără asocierea altor frați? Nici măcar nu se compară! Serviciul cu timp integral nu e, poate, cea mai ușoară viață, dar e cea mai bună. Pentru cei care sunt capabili și dornici să intre în serviciul cu timp integral, nu există niciun motiv să accepte altceva mai bun. Cei care vor trăi în lumea nouă se

vor bucura, cu siguranță, de ce-i mai bun în toate, așa că nu există un moment mai bun ca acum, chiar înainte să pășim în acea lume nouă, să începem să ne urmăm scopul în viață, intrând în acest serviciu. Probabil cuvintele lui Isus din Matei 6:25-34 înseamnă mai mult pentru pionieri decât pentru oricine altcineva: „De aceea, nu vă îngrijați niciodată pentru ziua de mâine, căci ziua de mâine va avea îngrijorările ei. Ajunge fiecărei zile necazul ei.” Mii de pionieri și-au demonstrat credința în această promisiune. Serviciul lor continuu dovedește că aceste cuvinte sunt adevărate. Și multe mii de pionieri, atunci când vor face această alegere curajoasă, în acest „timp favorabil”, dar tot mai scurt, de dinainte de Armageddon, vor putea dovedi, la rândul lor, că sunt adevărate, spre lauda și încântarea lui Iehova.

NU E TIMP

„Cu o zi în urmă, vorbeam cu un om care a călătorit mult”, scrie Ronald K. Ross. „Atunci când a ajuns în New York, vameșul, văzând Biblia din bagajele sale, i-a zis: ‘Frate, nu vei avea timp să citești asta în Statele Unite. Aici suntem toți prea ocupați să facem dolari. Cred că dolarul atotputernic e dumnezeul nostru.’” – *Comoara Lumii Creștine*.

NU CREȘTINI DE VREME BUNĂ

Apostolul Pavel nu era creștin doar de vreme bună. El spunea: „Căci sunt convins că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici guvernările, nici lucrurile prezente, nici lucrurile viitoare, nici puterile, nici înălțimea, nici adâncimea și nicio altă creație nu ne va putea separa de iubirea lui Dumnezeu care este în Cristos Isus, Domnul nostru.” (Rom. 8:38). Puteți vedea că există și în ziua de azi creștini care au aceeași convingere fermă pe care a avut-o și Pavel, citind următoarele experiențe extrase din *Cartea anuală a martorilor lui Iehova* din 1958.

Ferm în ciuda închisorii

Un băștinaș cu bunăvoință față de Iehova din Insulele Solomon a fost condamnat la 2 săptămâni de închisoare pentru că poseda unele dintre publicațiile Turnului de Veghere. Departate de a fi descurajat de asta, el a zis: „Chiar dacă mi-aș petrece întreaga viață în închisoare, nu vor putea să-mi ia noua religie.” Fostul lui temnicer este tovarășul lui acum, pe măsură ce pun mărturie sânguincios despre numele și împărăția lui Iehova. – pg. 90.

Ferm, în ciuda împotrivrării din partea familiei

Un tânăr irlandez, după ce a discutat despre religie cu vecinul său, a devenit convins că martorii lui Iehova dețineau adevărul, așa că a luat poziție. Vorbind acasă despre noua sa religie, el a întâmpinat opoziție puternică din partea familiei și a trebuit să înfrunte și furia preotului. Dar a rămas neclintit după toate acestea, iar când familia lui l-a amenințat că îl vor da afară din casă, le-a spus liniștit că își va găsi o altă casă printre martori. Această fermitate i-a mișcat pe

membrii familiei, așa că au conținut pentru o vreme. De fapt, în câteva săptămâni, s-au schimbat complet; ei înșiși au început să aprecieze faptul că această nouă religie a lui era adevărul și au început să spună și altora despre ea. Tânărul a fost botezat, iar mama și sora lui îi calcă grabnic pe urme. – pag. 107, 108.

Mama nu reușește să o despartă pe fiică

O fată de 20 de ani din Columbia a luat poziție de partea lui Iehova și a fost botezată. Din cauza împotrivirilor familiei, a plecat de acasă. Mama, găsind-o în cele din urmă, a rugat-o să se întoarcă, iar fiica a acceptat, cu condiția să nu se amestece în serviciul ei pentru Iehova. Nu după mult timp, chiar mama a început să pună mărturie și a fost apoi botezată. – Pag. 120.

Fermă, în ciuda împotrivirii soțului

Un soț din Guadelupe, insulă-teritoriu francez, și-a bătut soția în mod repetat pentru că „deși adulterul și beția sunt lucruri suportabile”, nu putea să suporte faptul că o interesau martorii lui Iehova. Într-o noapte a devenit atât de violent încât femeia a trebuit să fugă ca să scape cu viață, mergând 16 km până la casa unuia din martori. A vrut să fie botezată imediat, spunând: „Dacă trebuie să înfrunt moartea, măcar să știu că mă număr între membrii societății Lumii Noi.” După o lună, doi martori au negociat o înțelegere cu soțul ei, ca să se întoarcă la el. El continuă să se împotrivescă, dar ea rămâne fermă. – pag. 171, 172.

Iar într-un sat din Olanda un soț catolic a internat-o pe soția sa într-un institut de boli mintale, din cauza interesului ei pentru martorii lui Iehova. După insistențe și eforturi, ea a fost externată, după 6 săptămâni. I-a căutat imediat pe martori, a început să studieze cu ei în afara casei ei, a început în scurt timp să participe la lucrarea de predicare și acum speră să fie botezată, cu următorul prilej. – pag. 214.

Da, martorii lui Iehova nu sunt creștini doar de vreme bună!

Orice, numai să nu trăiască pentru ea!

Clericul englez Charles Caleb Colton a spus: „Oamenii se vor zbate pentru religie; vor scrie pentru ea; vor lupta pentru ea; vor muri pentru ea; orice, numai să nu trăiască pentru ea!”

Apogeu scriptural

„Oricât ar avansa cultura mentală”, spunea cândva poetul german Johann Wolfgang von Goethe, „oricât de mult ar progresa științele naturii, în profunzime și cuprindere, oricât de mult și-ar lărgi orizonturile mintea umană, mai presus de starea înaltă și cultura morală a creștinismului, așa cum strălucește în Evanghelii, nu va putea ajunge.”

Mergând să cumpere o Biblie

Această experiență a fost tipărită în *Abendblatt* din Hamburg, nr. 16 din mai 1957: „Am vrut să cumpăr un exemplar al „Cărții cărților”. O Biblie. O Biblie luterană. Am intrat într-o librărie din Hamburg care avea nouă vitrine, 3 la exterior. În jur de 3000 de cărți, cu copertile lor strălucind din rafturile înalte, mă așteptau acolo; la fel și fețele politicoase a cinci doamne vânzătoare, trei vânzători și o doamnă casier. „Cu ce putem să vă ajutăm?”, m-au întrebat. „Aș dori o Biblie”, am răspuns. „Doar o Biblie obișnuită.”

Doamna tânără a tresărit neașteptat, ca și cum i-aș fi cerut heringi murați. Apoi a roșit, a zâmbit trist, și a sugerat să merg la concurenții lor. Am mers. Acest magazin avea 12 vitrine. Aici, pe lângă 4000 de cărți ce-mi zâmbeau din rafturi, am descoperit doi ochi albaștri limpezi care mă priveau cu o atenție rezervată. Vânzătorul care îi avea era înalt și costeliv. „Cu ce vă pot ajuta”, a întrebat, fără să bănuiască nimic. „O Biblie”, am spus, simplu, „doar o Biblie obișnuită”. Omul a descoperit brusc că avea ceva în gât. A tușit tare și îndelung. Apoi, a schițat cu curaj un zâmbet și și-a exprimat regretul. Dacă ar fi fost, totuși, cu puțință, să înfrunt neplăcerea de a merge la unul dintre concurenții lor, atunci poate . . .

M-am obosit să fac și asta. În una din vitrinele care arăta extrem de promițător se odihnea un best-seller. *Die Bibel hat doch recht* [*Biblia are dreptate, până la urmă*]. Acesta părea locul potrivit. Arăta ca unul! Dorința mea de a cumpăra o Biblie a stârnit puțină panică. „Nu ni s-au cerut Biblii până acum, aici”, s-a împleticit doamna vânzătoare. De ce a roșit – până în lobul urechilor – rămâne un mister. Eram deja la ușă când s-a îndreptat către mine și mi-a spus unde puteam, cu siguranță, să cumpăr o Biblie.

Pe drum, am încercat încă o dată să găsesc o Biblie în trei librării diferite. Fiecare avea în stoc o jumătate de duzină din ultimele best-seller-uri franceze sau americane. Dar n-am putut găsi nici măcar o Biblie, Cartea Cărților, adormită pe rafturile lor. Cine nu îmi crede povestea, e invitat să încerce el însuși. Nu costă nimic. Dacă povestea nu ar avea un fundal atât de serios, ați putea-o găsi aproape amuzantă.”

SĂ CONTINUĂM SĂ ȚINEM TARE LA CUVÂNTUL VIEȚII

„Ține strâns disciplina, nu-i da drumul.
Păzește-o, căci este viața ta.”—Prov. 4:13.

FIECARE asociat este un slujitor? Ce religie ciudată practică martorii lui Iehova! Da, ciudată, într-adevăr, pentru cei ai acelor religii ortodoxe din această lume

aflată într-o continuă schimbare, în care fiecare biserică are încă pastorul său, preot sau un lider religios numit altfel, care consideră că turma sa îi adună pe cei ce frecventează „biserica sa.” Dar Isus nu a dat nici o instrucțiune cu privire la cler și laici. Prin urmare, martorii lui Iehova nu recunosc nici o astfel de distincție. Isus nu a făcut nici o încăpere pentru clerici, pentru doctori ai divinității, sau „părinți”, ca fiind deosebiți de ‘turma comună’ de oi. De fapt, El a avertizat împotriva acestui lucru, așa cum a făcut și apostolul Său, Pavel. Deci, pentru a fi unul dintre martorii lui Iehova, în primul rând trebuie să fii slujitor. În organizația martorilor lui Iehova toți sunt frați, toți sunt propovăduitori ai veștii bune a împărăției întemeiate a lui Dumnezeu.—Mat. 23:8-12; 1 Pet. 5:3; Mat. 24:14.

² Astăzi ne confruntăm cu o renaștere a tipului apostolic de învățare. Așa cum Isus i-a instruit pe discipolii Săi să meargă și să facă discipoli din toate națiunile și să îi învețe pe oameni, așa, astăzi, martorii lui Iehova sunt răspândiți pe tot globul, toți făcând aceeași lucrare de învățare a oamenilor, toți vorbind de comun acord, toți fiind uniți, având aceeași minte și același fel de gândire. Asociați cu mai mult de șaisprezece mii de adunări din întreaga lume, și cooperând împreună ca învățători ai Bibliei, sunt mai mult de 700 000 de slujitori ai martorilor lui Iehova. Contrar neînțelegerii multora, acești slujitori nu propovăduiesc unul altuia la locurile de întâlnire ale adunării. Nu, ci în astfel de locuri de întâlnire, la nivel local fiecare fiind cunoscut ca Sala Împărăției, aceștia se adună aici pentru a studia împreună Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a se pregăti ca slujitori mai eficienți ai lui Dumnezeu, pentru a-i învăța și pe alții. Acești ceilalți pe care ei îi învață sunt persoane cu bunăvoință, pe care îi întâlnesc în slujirea lor din ușă în ușă și care sunt dornici să fie liberi de robia religioasă falsă și să vină în libertatea lui Isus Cristos. Aceștia sunt membrii adunărilor lor, aceștia sunt cei pe care îi slujesc, cei pe care Isus le-a poruncit să îi găsească și să îi învețe.—Gal. 5:1; Apoc. 7:9, 10, 13-17; Mat. 28:19, 20.

³ Pentru a elibera aceste persoane de doctrinele confuze ale acestei lumi, cu multe religii conflictuale, este nevoie de răbdare, înțelegere, și perspicacitate. Anual, martorii lui Iehova vizitează mai multe milioane de oameni cu mesajul dătător de viață al adevărului. La oamenii care prezintă interes ei le fac vizite ulterioare. Pe parcursul anului trecut ei au făcut 33.327.637 de astfel de vizite ulterioare sau vizite repetate. Ei atunci i-au ajutat cu migală pe cei care doresc cu adevărat viața și care manifestă aceasta, prin alocarea de timp, pentru a face un studiu detaliat al Cuvântului lui Dumnezeu. Astfel, se poate vedea cu ușurință de ce martorii lui Iehova și-au dedicat atât de mult din timpul lor pentru a studia, în particular și în adunare. Ei oferă o atenție deosebită poruncii lui Isus: „Duceți-vă deci și faceți discipoli din oamenii tuturor națiunilor, botezându-i ... învățându-i.” Îndeplinirea lor altruistă a acestei însărcinări duce la onoarea Dumnezeului lor și a Învățătorului lor, precum și salvarea celor pe care îi învață și a lor înșiși. Această învățătură ei nu o consideră ca fiind una dintre „poruncile neînsemnate” ale lui Isus, ci ca fiind unul dintre „lucrurile cele mai importante” care le sunt încredințate lor.—Mat. 28:19, 20; 5:19, 20; 1 Tim. 4:15, 16; Filip. 1:9, 10.

ÎMPĂRTĂȘIND CUNOȘTINȚĂ

⁴ Dacă ești unul dintre martorii lui Iehova, ești calificat pentru a oferi instrucțiuni pentru acești neînvățați? sau tu însuși ai nevoie să înveți primele principii? În ambele cazuri, aveți în continuare nevoie de asocierea vitală cu frații voștri, unde puteți avea ‘măinile slabe și genunchii slabi’ întăriți și unde puteți primi sfaturi necesare. Participarea voastră la adunările de studiu la Sala Împărăției, în special la studiul săptămânal al Bibliei, așa cum este discutat în *Turnul de veghere*, vă va zidi spiritual. Fără o astfel de asociere și ajutor, cineva se corupe prin asociere lumească, și astfel mintea acestuia este deschisă la asaltul demonilor lui Satan. Iuda, vorbind despre această condiție ce va fi manifestată în „timpul din urmă”, sfătuiește: „Dar voi, iubiții mei frați, zidindu-vă în credința voastră preasfântă și rugându-vă cu spirit sfânt, păstrați-vă în iubirea lui Dumnezeu, în timp ce așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Cristos pentru viața veșnică.”—Isa. 35:3, AS; Prov. 11:14; 1 Cor. 15:33; Iuda 20, 21.

⁵ Deci, faceți-vă obicei să participați la Sala Împărăției când este studiat *Turnul de veghere*. Și, astfel încât să nu pierdeți nici una dintre discuții și, de asemenea, pentru a nu arăta nici o lipsă de respect pentru Cel care face îngrijirea, fiți la timp! Voi nu veți participa la această întâlnire importantă doar pentru a asculta ceea ce are altcineva de spus. Nu, ci faceți o „declarație publică” a speranței voastre. Mai mult, „să ne interesăm unii de alții ca să ne îndemnăm la iubire și la fapte bune, fără să neglijăm întrunirea noastră, cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unii pe alții, și aceasta cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie.”—Iac. 1:22-25; Evrei 10:23-25.

⁶ „Verificați mereu dacă sunteți în credință, dovediți mereu ce sunteți voi înșivă.” Nu există o modalitate mai bună de a face acest lucru decât prin oferirea comentariului tău. Nu spune: ‘Voi tăcea; altcineva poate exprima acest lucru mai bine.’ Altcineva nu poate exprima decât o înțelegere proprie. Exprimarea ta specială poate îndemna pe cineva la fapte bune. Toți sunt într-o școală pentru viață. Toți speră să primească viață într-o lume nouă. Deci studiați, ca și cum viața voastră ar depinde de ea, pentru că așa și este. Apoi declarați credința voastră și testați-o prin a vă exprima voi înșivă printre frații voștri. Dacă răspunsul vostru este corect, atunci este bine; îi îndemnați și pe ceilalți la iubire și la fapte bune; dacă nu se întâmplă acest lucru, corectarea vă va ajuta să vă îndreptați și nu veți continua să greșiți când veți împărtăși cunoștințele dătătoare de viață și altora. Amintiți-vă că gândirea personală ar putea fi stânjenitoare. Așa că, nu fiți întotdeauna doar pe linia de primire, ci „cel căruia i se dă învățatură în cuvânt să împartă toate lucrurile bune cu cel care dă această învățatură.”—2 Cor. 13:5; Gal. 6:6; 1 Cor. 14:11, 12.

⁷ Este imposibil să stăm pe loc în organizația lui Iehova. Avansarea în adevăr este ca și cum ai ‘sparge valul.’ Dacă nu progresezi, vei ‘merge în aval’ și în cele din urmă vei ajunge în ‘Marea Moartă.’ Deci, avansează, crește, maturizează-te! Este o chestiune de înnoire a minții, de a învăța să gândești pe cont

propriu, nu independent, ci după modul de gândire al lui Dumnezeu, așa cum este definit în mod clar în Cuvântul Său. Odată venit din religiile din această lume, în care unul plătește pentru gândirea cuiva, omul trebuie să treacă printr-o schimbare radicală. Deci, trebuie să „nu vă mai conformați acestui sistem, ci transformați-vă prin înnoirea minții voastre, ca să puteți constata voi înșivă care este voința cea bună, plăcută și perfectă a lui Dumnezeu.” Pregătește-te pentru studiile adunării, citind și studiind acasă Biblia și publicațiile Turnului de Veghere. Citește câte o parte a Bibliei în fiecare zi. Încearcă să acoperi întreaga Biblie în cursul anului. A citi Biblia este ca și cum a asculta pe Iehova vorbind despre întâmplările din trecut, prezent și viitor. Aceasta te ajută în localizarea ta în aranjamentului de lucruri al lui Iehova. În timp ce citești Biblia, împreună cu *Turnul de veghere*, faceți progrese de la doctrinele elementare și deveniți maturi. Și înlăturați din mintea voastră teoriile dezonoratoare de Dumnezeu, predate de către multele religii conflictuale ale acestei lumi vechi care trece. Pe măsură ce vă veți împărtăși din hrană tare, vă veți exersa „capacitatea de înțelegere ca să deosebească binele și răul.” Deci, pe măsură ce învățați prin studiu particular și în studiul de grupă, veți fi capabili să „continuați ca și oameni.”—Rom. 12:2; Evrei 5:11-14; 1 Cor. 16:13.

⁸ La studiul *Turnului de veghere*, în Sala Împărăției, vor fi puse întrebări de către servul de studiu al *Turnului de veghere*. Toată lumea prezentă are privilegiul de a răspunde. Este o întâlnire vie, de care se bucură toți cei prezenți. Nu este un loc în care să vii și să dormi. Fiecare trebuie să fie prezent, nu numai fizic, ci și „cu spiritul”. Cunoștința exactă nu poate fi asimilată în timp ce o persoană doarme. În grădina Ghetsimani, Isus i-a întrebat pe discipolii Săi, cărora le-a cerut să vegheze în timp ce El se ruga Tatălui Său, această întrebare: „Cum puteți dormi?” Cum puteți dormi când sunt discutate cuvintele vieții? Isus a promis că acolo unde două sau trei persoane se întâlnesc în numele Său, El va fi în mijlocul lor. Cu siguranță, nimeni nu vrea să doarmă în prezența unei astfel de persoane!—Luca 22:46; Mat. 18:20; 1 Tes. 5:6.

⁹ În timpul întâlnirii, nu vă lăsați mintea să rățească de la chestiunile spirituale importante care se discută la lucrurile lumești. Uitați, cel puțin în această perioadă, despre lucruri cum ar fi: obligațiile de acasă, slujba voastră, etc., și concentrați-vă pe acumularea de cunoștință exactă. „Gândiți-vă întotdeauna la lucrurile de sus, nu la lucrurile de pe pământ!” „Meditează la aceste lucruri, lasă-te absorbit de ele, pentru ca progresul tău să fie clar pentru toți. Fii mereu atent la tine însuși și la predarea ta. Perseverează în aceste lucruri, căci, făcând așa, te vei salva pe tine însuși și pe cei care te ascultă.” Pune îngrijorarea deoparte în timp ce îți concentrezi mintea pe chestiuni spirituale, făcând din Împărăția lui Iehova și dreptatea Sa, cea mai mare preocupare a ta.—Col. 3:2; 1 Tim. 4:15, 16; Mat. 6:33.

ÎN ALERTĂ

¹⁰ Există toate motivele pentru care ar trebui să ne adunăm astăzi la masa lui Iehova, pentru a primi bunătatea Lui. Timpul pentru luminoasa strălucire a adevărului a sosit. Cei care se afundă în interesele lui Dumnezeu sunt ascunși în condiții de siguranță în locul secret al Celui Prea Înalt. Diavolul, care a fost

aruncat cu violență din cer pe pământ, de către marele arhanghel al lui Iehova, este acum la pândă și încearcă să îi atragă departe de adevăr și să îi devoreze pe cei care nu sunt alerți, pe cei care nu au o ocupație în lucrarea Domnului Dumnezeu. Devine tot mai important să prețuim instrucțiunile divine și disciplina, pentru a fi siguri de favoarea și protecția lui Dumnezeu. „O dată salvat, salvat pentru totdeauna” este un slogan periculos. Prin adoptarea acestuia, mulți au devenit neglijenți și lipsiți de griji, față de privilegiile de serviciu odată prețioase. Astfel, o cale a fost deschisă pentru demoni, ca să vină și să le ocupe mințile. Pavel a fost inspirat să rostească avertizări oportune pentru noi, cei de astăzi. El a spus că unii, din cauză că nu l-au slăvit și nu i-au mulțumit lui Dumnezeu pentru bunătatea Lui nemeritată, „gândirea lor a devenit deșartă, iar inima lor fără pricepere s-a întunecat. ... așa cum ei n-au găsit de cuviință să aibă o cunoștință exactă despre Dumnezeu.”—Apoc. 12:12; 1 Pet. 5:8; Prov. 4:13; Rom. 1:21-23, 28-32.

¹¹ Neglijând studiul, nereușind să țină pasul cu adevărul, părăsind adunarea împreună cu alții de aceeași credință prețioasă, toate acestea îi fac pe unii să alunece. Aceasta îi face să își piardă aprecierea pentru privilegiul neobișnuit ca slujitori ai lui Dumnezeu. Petru exprimă situația lor: „Căci ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut cu exactitate calea dreptății decât, după ce au cunoscut-o cu exactitate, să se abată de la porunca sfântă care le-a fost transmisă. Cu ei s-a întâmplat ce spune proverbul adevărat: ‘Câinele s-a întors la vărsătura lui, iar scroafa spălată s-a întors să se tăvălească în mocirlă.’” Ei se scot de sub umbra aripilor lui Dumnezeu.—2 Pet. 2:17-22; Prov. 18:1.

¹² Viața în lumea nouă a dreptății este prea prețioasă pentru a fi sacrificată pe altarul neglijenței, a lipsei de apreciere sau al neascultării. Studiul Cuvântului lui Dumnezeu este important. Dar este doar un mijloc pentru atingerea unui scop: activitatea ascultătoare în a spune vestea cea bună a salvării prin Iehova. Nu există nici un loc în organizația lui Dumnezeu pentru un om leneș. Isus a stabilit exemplul încă de când era doar un băiat. El a fost surprins de faptul că părinții Săi nu au știut că El era în activitatea Tatălui Său. Așadar, noi ar trebui să fim în activitatea Tatălui nostru, făcând-o activitatea noastră. În consecință, „nu fiți delăsători în activitatea voastră. Fiți înflăcărați de spirit.” „Prin urmare, iubiții mei frați, fiți statornici, de neclintit, având întotdeauna multe de făcut în lucrarea Domnului, știind că truda voastră în legătură cu Domnul nu este zadarnică.”—Luca 2:49, *AV*; Rom. 12:11; 1 Cor. 15:58.

FOLOSIND TIMPUL

¹³ A sosit timpul pentru justificarea numelui lui Iehova. Minuat, într-adevăr, este privilegiul extins la om de către Domnul Suveran al universului de a lua parte la această justificare. Noi contribuim prin demascarea dușmanilor lui Dumnezeu și prin furnizarea către Iehova a răspunsului pe care El l-a cerut, și anume, că există persoane nerăbdătoare pe pământ să-și dedice timpul, efortul și viața pentru a dovedi Diavolului că este mincinos. Martorii lui Iehova care își păstrează integritatea refuză să se compromită cu privire la principiile drepte. Ei

refuză să permită pasiunii să le afecteze statutul lor de slujitori ai lui Dumnezeu. Niciodată nu va fi necesar pentru oameni să susțină partea lui Dumnezeu în chestiune, deoarece, odată cu aruncarea în abis a lui Satan și a demonilor săi asociați și cu umilirea și distrugerea agenților săi vizibili, chestiunea va fi rezolvată. Atunci toate creaturile ce au suflare îl vor lăuda pe Iehova.—Ps. 150:6.

¹⁴ Acum este timpul de a găsi locul în societatea Noii Lumi și de a păstra un astfel de loc. Este voința lui Dumnezeu „ca tot felul de oameni să fie salvați și să ajungă la o cunoștință exactă a adevărului.” Iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de aproape îi îndeamnă pe toți slujitorii lui Dumnezeu să studieze, cu scopul de a se implica în acea măreață lucrare de salvare de vieți. Timpul este limitat. Fie ca „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice gândire ... vă va păzi inima și mintea prin Isus Cristos. ... Lucrurile pe care le-ați învățat și, de asemenea, le-ați acceptat, pe care le-ați auzit și le-ați văzut în legătură cu mine, pe acestea să le practicați, iar Dumnezeul păcii va fi cu voi.”—1 Tim. 2:4; Efes. 5:15, 16; Filip. 4:7-9.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce martorii lui Iehova nu au cler și laici, așa cum au religiile ortodoxe din creștinătate?
2. (a) Cât de larg răspândită este lucrarea de învățare a martorilor lui Iehova? (b) Își predică ei unii la alții în ale lor Săli ale Împărăției? Cui le predică ei?
3. Cum le fac ei un serviciu acestor mulți membri din adunările lor misionare, și cum consideră ei acest serviciu?
4. Ce veți câștiga prin participarea la adunările martorilor lui Iehova și mai ales la studiul *Turnului de veghere*?
- 5,6. (a) În ce fel puteți face o declarație publică a speranței voastre și să vă încercați dacă sunteți sau nu în credință? (b) De ce fiecare trebuie să contribuie cu comentariul său?
7. Cât este de important să progresați în adevăr, și ce ajutor important este în această privință?
- 8,9. Doar cum beneficiază cei care participă la studiul *Turnului de veghere*?
- 10,11. (a) Ce pericole pot fi evitate prin strângerea și participarea la masa lui Iehova? (b) Cum exprimă Petru starea proastă a celor care nu apreciază privilegiul de a se asocia cu societatea Lumii Noi?
12. De ce este esențială activitatea în serviciul lui Iehova?
- 13,14. (a) Ce privilegiu rar extinde Dumnezeu, astăzi, servilor Săi și cum îl apăra ei? (b) Ce rezultă de pe urma exercitării de către ei a acestui privilegiu?

O CONVERSAȚIE PLĂCUTĂ

[Aceasta este traducerea unui articol scris de un „Reverend” P.C. Shoonenboom, coeditor la publicația *Kerl en olde lantschap*, o publicație religioasă bilunară din provincia Drenthe, Olanda, din 10 ianuarie 1958].

„Recent, stătea în pragul ușii mele. Un tânăr chipeș, îmbujorat, de vreo 20 de ani. Era unul din martorii lui Iehova. Oh! Stimate cititor, probabil că îi cunoști și tu. Cândva au bătut la ușa ta. Ce ai făcut atunci? L-ai invitat înăuntru? Sau totul s-a limitat la o bătălie minoră cu câteva texte Bibice în prag, urmate de refuzul tău, așa cum i-ai spune unui vânzător de aspiratoare că nu ai nevoie de nimic. Trebuie să spunem imediat că majoritatea dintre noi nu îi cunoaștem pe martori decât din acest unghi. Deseori, îi percepem drept oameni ciudați și agasanți, care pur și simplu vă bat la ușă și, sprijinindu-se de multe citate din Biblie, vă informează că sfârșitul lumii e aproape. Cunoașterea noastră se oprește aici.

Atunci când l-am văzut pe tânăr stând la ușa mea, nu pot spune că l-am perceput drept ciudat. Imediat, m-am gândit: Un tânăr curat de 20 ani care vine să depună mărturie pentru credința sa, unde mai găsim așa ceva în bisericile sau parohiile noastre? Am fost foarte interesat. Ce îl inspira pe acest tânăr? Ce a găsit el la martorii lui Iehova, ce lucru din care noi găsim atât de puțin sau chiar deloc în biserică? Ce pot învăța din aceasta pentru propria mea credință?

Având în inimă aceste întrebări, l-am invitat înăuntru. Am vorbit întreaga seară, și a fost o conversație foarte plăcută. De fiecare dată când îmi amintesc, sunt încă recunoscător pentru ea. Și aș dori să spun: ar trebui să o faceți cu toții, când se ivește prilejul. Lăsați-l să vorbească. Ascultați bine. Firește, va declama împotriva bisericii și a tuturor neajunsurilor ei. Toți fac asta. Martorii lui Iehova au plângeri foarte puternice împotriva bisericilor creștine. Poanta e că veți descoperi apoi că și dumneavoastră împărtășiți parțial unele dintre aceste obiecții și ezitări. Și veți observa cum credința voastră va fi înviată și intensificată de acest lucru. Dragostea voastră pentru biserică este pusă la încercare. Iar acest lucru nu poate fi decât bun și sănătos.”

Perseverență

„Puterea creștinului”, scria cândva poetul și autorul englez John Dryden, „constă în răbdare, nu în înfăptuirile pe care poezii le-ar numi eroice și care sunt, de regulă, efectele interesului, mândriei și onoarei lumești.”

Valorează chiar mai mult

Patrick Henry, liderul revoluționar american, faimos pentru cuvintele „Dați-mi libertatea, sau dați-mi moartea”, a declarat cândva: „Biblia valorează mai mult decât toate cărțile care au fost tipărite vreodată.”

În lume, dar nu parte din ea

„Probleme pe care le prezintă în vremea noastră martorii lui Iehova”. Sub acest titlu, *Vorwärts*, un ziar german din 19 iulie 1957, a scris un editorial interesant despre fenomenul „Adunarea Bisericii celor 20.000 de Studenți în Biblie, adunați sub un cort uriaș pe pajiștea Teresa.” În mod involuntar, scriitorul demonstrează că martorii lui Iehova sunt, într-adevăr, adevărații continuatori ai lui

Cristos, căci „sunt în lume”, și totuși „nu fac parte din lume, așa cum nici Eu nu fac parte din lume.” (Ioan 17:11, 14). *Vorwärts* spune, cităm:

„Munchen, orașul toleranței de pe malurile râului Isar nu va găzdui următoarea sa adunare a bisericii în 1960, an în care a fost anunțat Congresul Euharistic; și nici în 1959, când s-a anunțat Congresul Bisericii Evanghelice. Fără să facă prea multă propagandă în avans, martorii lui Iehova au ridicat pe pajiștea Teresa din Munchen un cort uriaș, cu 20.000 de locuri, cel mai mare ridicat vreodată aici, și și-au deschis adunarea de district pentru Germania de Sud și Saar, care va dura până duminică.

O atmosferă aparte îl întâmpină pe vizitator, pe măsură ce înaintează pe străzile de sub cort, numite „Strada Împărăției” și „Strada Turnului de Veghere”. Ceea ce se poate citi pe toate fețele oamenilor nu este istețimea lumească a iezuiților, nici veselia radiantă a dominicanilor, nici bucuria stranie a benedictinilor. Nici nu este seriozitatea care se cere de la adepții unei confesiuni obișnuite, ca la o adunare a bisericii evanghelice sau o participare aproape ca turist la o sărbătoare a Bisericii Catolice, ci o activitate bine controlată, profundă, cu rădăcini înăuntru.

Am putea crede că martorii sunt umbre, atât de lin și fără fricțiuni are loc totul. Atunci când, marți seara, 15.000 dintre cei 20.000 de membri ai acestei învățături care erau așteptați să vină au sosit, au fost cazați după plan. Șiruri nesfârșite de saltele de cauciuc au fost așternute pe pajiștea Teresa, asigurând acoperiș pentru 5000 de oameni. O mie de familii au venit cu propriile lor corturi sau rulote cu care s-au așezat pe pajiștea Oktoberfest, al cărei gazon este păzit cu atâta grijă de primăria din Munchen. Restul și-au găsit găzduire în case particulare, obținute cu ajutorul prietenilor lor din Munchen.

Nu se aude niciun cuvânt aspru sau vreun murmur când, unul câte unul, fiecare se așează la locul său, în fața cortului în care se află bufetul cu autoservire, la prânz, pe „Strada Împărăției”. Ușierii nu poartă niciun fel de banderole, ci doar mici insigne la butonieră pentru identificare.

Scopul tuturor acestor oameni adunați este să țină un congres. Dar principalul eveniment nu este, așa cum s-ar presupune, Școala teocratică de serviciu, de miercuri (...), nici botezul prin cufundare completă de vineri dimineață, nici prelegerile despre materialism de sâmbătă, nici principalul discurs, ținut duminică. Este serviciul pe teren de dinainte de fiecare amiază, mersul din ușă în ușă al delegaților congresului, scop pentru care li se desemnează teritoriile. De asemenea, 34 de autobuze au fost angajate să-i ducă pe acești predicatori la teritoriile din jurul Munchen-ului.

Dacă vă întrebați ce altă societate religioasă poate să țină un congres cu 20.000 de participanți, cu ajutorul unor voluntari neplătiți, începând cu șeful de organizare până la femeia de serviciu, ar fi greu să mai găsiți una.

Acești 20.000 de oameni, dintre care mulți au ajuns în Munchen cu mari sacrificii personale, ridică totodată 20.000 de întrebări pentru marile biserici creștine (...) Ei căutau răspunsuri pentru întrebările lor, și astfel au devenit martori ai lui Iehova, într-o lume care a învățat să se descurce destul de bine și fără

credință. Dar, înainte să poată crede că au găsit răspunsul la întrebările lor, ei au aflat că se pot descurca destul de bine fără lume. Dar lumea nu a crezut niciodată că nu se poate descurca fără martorii lui Iehova. (...) Martorii sunt dispuși și azi, ca și înainte, să fie duși în lagăre de concentrare din cauza credinței lor, dar refuză în continuare să ia parte la orice fel de activități politice ale sistemelor acestei lumi.”

Esențialul

„Esențialul pregătirii pentru viitoarea veșnicie”, spunea clericul scoțian Thomas Chalmers, „este să crezi ce îți spune Biblia, și să faci ce îți poruncește Biblia.”

- **Din moment ce Isus știa că avea să fie zdrobit de marele Șarpe, Satan Diavolul, ca împlinire a profeției din Geneza 3:15, de ce a întreat, pe când murea pe stâlpul de tortură „Dumnezeu meu, Dumnezeu meu, de ce m-ai părăsit?” – Mat. 27:46.**

Isus a pus această întrebare pe stâlpul de tortură nu pentru că nu știa de ce Iehova Dumnezeu, Tatăl său ceresc, l-a părăsit, ci pentru ca acea profeție să fie împlinită. Profeția împlinită prin aceasta se găsește în Psalmul 22, care a fost scris de David, care a fost un tip profetic al Domnului Isus Cristos în multe privințe.

În cuvintele ce deschid acel psalm, David strigă: „Dumnezeu meu, Dumnezeu meu, de ce m-ai părăsit?” (AS). Atunci când oricare dintre discipolii lui Isus, care îi stăteau alături lângă stâlpul de tortură, precum Ioan sau Maria, mama lui Isus, l-au auzit strigând aceste cuvinte din Psalmul 22:1, se poate să nu fi înțeles în acel moment de ce Isus a scos un asemenea strigăt. Dar după ce au primit înțelegere, după revărsarea spiritului sfânt, în ziua de Cincizecime, trebuie să își fi amintit și să fi apreciat faptul că acest țipăt profetic îl identifică pe Isus drept Cristosul, Mesia al lui Dumnezeu.

Pe stâlpul de tortură, Isus a fost, într-adevăr părăsit de Tatăl său ceresc, Iehova, pentru ca integritatea sa față de Dumnezeu să fie încercată până la limita maximă. Dumnezeu l-a părăsit, abandonându-l în fața instrumentelor crude ale lui Satan Diavolul și a agenților săi religioși, răi, de pe pământ. Astfel, Satan, care are mijloacele cauzatoare de moarte, a primit permisiune să-și exercite această putere împotriva Fiului lui Dumnezeu.

Dar abandonarea lui Isus de către Dumnezeu a mers doar până la a-i permite Diavolului și marionetelor lui să-l omoare pe Isus. Abandonarea lui Isus nu a inclus și dispunerea de cadavrul său. În loc ca dușmanii lui Isus să îi ia corpul de pe stâlpul de tortură și să îl arunce în valea înflăcărată a lui Hinnom (sau Gheena), corpul său a fost recuperat de pe stâlpul de tortură de Iosif din Arimateea, care a îngropat cadavrul într-un mormânt nou pe care l-a săpat. Această îngropare a lui Isus însemna că acesta se afla în Șeol, mormântul comun al omenirii. În Șeol nu a fost însă abandonat de Iehova Dumnezeu, căci Psalmul

139:8 (scris de David, care este un tip al lui Isus Cristos) spune: „Dacă mi-aș întinde patul în Șeol, iată că ai fi și acolo.” (AS) Astfel, la a treia zi după moartea lui Isus, Iehova Dumnezeu a arătat că nu l-a abandonat permanent pe Isus, înviindu-l din morți la viață spirituală și nemurire. Atunci când Isus s-a arătat, mai târziu, discipolilor Săi, în aceeași zi a învierii, putea, deci, spune, pe drept, că: „Toate lucrurile scrise despre mine în legea lui Moise, în Profeți și în Psalmi trebuie să se împlinească”, inclusiv cele din Psalmul 22:1 (AV), și anume „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?” – Luca 24:44.

Pielea dinților voștri

„Scap doar cu pielea dinților mei”. Această expresie, întâlnită în Iov 19:20, ridică întrebarea: ce este pielea dinților noștri? Un articol din *Scientific American*, din iunie 1953, spune: „Tehnici microscopice ne dezvăluie acum că smalțul dinților nu este o cochilie moartă, ci cel mai puternic și rezistent țesut din corp, o „super-piele” (...) În esență, dinții sunt formați din două tipuri de țesut tare: dentina sau miezul de fildeș și smalțul, sau „pielea” (...) Smalțul este produs de celule epiteliale (ale pielii) (...) Smalțul este unic în lumea vie din două motive: nu are celule sau vase de sânge (...) și cu siguranță nu se poate reproduce sau multiplica, așa cum o fac, de obicei, țesuturile vii. Dar asta nu o pot face nici unele celule foarte specializate ale corpului, cu ar fi neuronii din creier. (...) Am folosit izotopi radioactivi de fosfor, calciu, iod și alte elemente pentru a afla dacă (...) va avea loc o modificare, vreo reacție în smalț. Experimentele au dovedit că aceasta există. (...) Pe scurt, smalțul nu este atât de fix sau de lipsit de viață pe cât se crede. Ca și alte țesuturi dure, are o circulație în mediul său, deși fără ajutorul vaselor de sânge sau al celulelor.” În numărul său din 15 noiembrie 1916, pag. 348 *Turnul de veghere* a publicat o descriere despre această „piele a dinților”, ca justificare a cuvintelor lui Iov.

Anunțuri

BETELUL DIN BROOKLYN ÎN VACANȚĂ

Biroul Societății, fabrica și casa Betel din Brooklyn, New York, vor fi închise din 16 august până în 31 inclusiv. Cererile și corespondența trimise în această perioadă nu vor fi înmânate până la redeschiderea biroului. Vă rugăm să vă anticipați nevoile și să vă trimiteți cererile la timp, înainte de perioada de vacanță.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

3 august: Să studiem cu un scop, parag. 1-24, pag. 401.

10 august: Să studiem cu un scop, parag. 25-30 și Să continuăm să ținem tare la cuvintele vieții. Pag. 406.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

Este rozariul exclusiv folosit de catolici sau nu? P. 388, parag. 2.

Ce-i datorează lui Dumnezeu creștinii dedicați? P. 392, parag. 5.

Cum poate fi îmbunătățită memoria unei persoane? P. 393, parag. 4.

Cum a fost capabil apostolul Ioan să scrie conversații detaliate la șaiszeci și cinci de ani după ce le-a auzit? P. 394, parag. 2.

Cum te descurci fără aduceri aminte scrise? P. 396, parag. 2.

Cum poate primi o persoană favoarea lui Dumnezeu? P. 401, parag. 1.

Cine este responsabil pentru creșterea spirituală a copiilor? P. 407, parag. 29.

A favorizat Isus o clasă a clerului? P. 409, parag. 1.

De ce este periculos sloganul „o dată salvat, salvat pentru totdeauna”? P. 411, parag. 10.

De ce a strigat Isus pe stâlpul de tortură: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?” P. 415, parag. 2.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

15 Iulie 1958

Nr. 14

Cuprins:

GĂSEȘTE-ȚI LOCUL ÎN SOCIETATEA LUMII NOI	- Pag.491
CALEA TA SĂ FIE CĂLĂUZITĂ	- Pag.499
UNDE POATE TRĂI OMUL PENTRU TOTDEAUNA	- Pag.501
FOLOȘIȚI CE ÎNVĂȚAȚI	- Pag.504
URĂȚI RĂUL, NU OAMENII	- Pag.506
SCRISUL, O ARTĂ LA FEL DE VECHЕ CA OMUL	- Pag.510
AVEȚI GRIJĂ SĂ NU VĂ PIERDEȚI LOCUL!	- Pag.515
UN CATOLIC ÎI APĂRĂ PE COPIII MARTORI	- Pag.522
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.524

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, „Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru păreri religioase.

‘Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate „Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

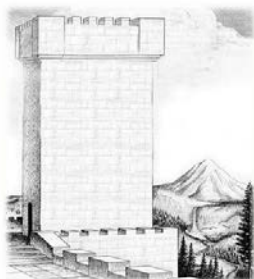
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

„Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in “The Watchtower” for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt’s version
Da – J. N. Darby’s version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham’s version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser’s version	Yg – Robert Young’s version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

GĂSEȘTE-ȚI LOCUL ÎN SOCIETATEA LUMII NOI

*„Dar Dumnezeu a pus mădularele în corp – pe fiecare dintre ele - așa cum I-a plăcut.”—1 Cor.
12:18.*

PRIVIȚI în sus bolta cerească într-o noapte senină și fără lună și numărați stelele dacă puteți. Mii sunt vizibile cu ochiul liber. De fapt sunt miliarde; da, sute de miliarde de corpuri stelare pot fi observate când adâncimile fără limită ale spațiului cosmic sunt cercetate cu telescoape puternice și echipamente fotografice speciale. Cu siguranță simplii oameni sunt neînsemnați pe lângă acest alai de măreție nemăsurabilă. Totuși, iată ceva și mai minunat și uimitor la care să cugetați: oștirile materiale nenumărate din cer nu sunt aruncate laolaltă, într-o luptă haotică întâmplătoare, fără gând sau motiv, ci, mai degrabă, conform unei structuri cât se poate de complexe a Inteligenței Supreme, fiecare are locul lui stabilit în întinderea nelimitată a spațiului celest. Mai mult, în loc să fie staționare sau înghețate în loc precum firele de nisip în betonul întărit, fiecare stea se află în mișcare mare și călătorește cu o viteză uimitoare. Fiecare stea are propria sa orbită în parte, fiecare are drumul ei anticipabil în care se mișcă cu sincronizare precisă; fiecare este controlată de legile stabilite ale Creatorului.

² Iehova, Făcătorul cerurilor și al pământului, după modelul și aranjamentul Lui, a pus fiecare stea în parte la locul ei. De aceea putem spune că fiecare stea are poziția ei dată de Dumnezeu, o numire divină, locul ei corespunzător în parte. (Gen. 1:1; 2:1; Neem. 9:6; Ps. 8:3; Isa. 45:12, AS) Așa este cu toate lucrările de creare ale lui Iehova. El este un Dumnezeu al aranjamentului ordonat. „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al

dezordinii.” Prin urmare, toate lucrurile în organizația Lui „se fac în mod cuviincios și în ordine,” prin numire divină. De aceea, este chiar rațional să ne așteptăm ca în societatea Noii Lumi, care este de asemenea o creație specială a lui Iehova, să existe un loc aranjat pentru fiecare membru în parte. O analiză a Scripturilor și datelor ne arată că este așa.—1 Cor. 14:33, 40.

³ Odată, rămășița pământească a „miresei” lui Cristos a fost în captivitate babiloniană, dar, cu siguranță, acela nu a fost un loc potrivit pentru această clasă virgină a celor care urmează pașii lui Cristos. Deci, când Iehova a venit la templul spiritual pentru judecată, în 1918, acestei clase a rămășiței credincioase i s-a poruncit să iasă din sistemul murdar și babilonian al lui Satan. Ei s-au supus. Apoi Dumnezeu a pus rămășița restaurată în locul ei corespunzător, chiar în centrul societății Noii Lumi, numind-o „servul credincios și înțelept”, ca să vegheze și să se îngrijească de toate bunurile Stăpânului. (Apoc. 18:4; Mat. 24:45-47). Alte scripturi vorbesc despre templul spiritual al lui Dumnezeu, din care rămășița este singura parte vizibilă care a rămas pe pământ, ea constituind „o casă spirituală pentru o preoție sfântă, ca să oferiți jertfe spirituale plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Cristos.” „Ați fost zidiți pe temelia apostolilor și a profeților, Isus Cristos însuși fiind piatra unghiulară de temelie. În unitate cu El, întreaga clădire, armonios îmbinată, crește ca să fie un templu sfânt pentru Iehova.” —1 Pet. 2:5; Efes. 2:19-21.

⁴ Astăzi, mulțimi mari din alte popoare vin la această casă sau la acest templu al lui Dumnezeu și se strâng în jurul acestei clase vizibile a templului, centrul societății Noii Lumi, așa cum au prezis profeții Isaia și Mica că se va întâmpla în aceste zile din urmă. „Și se va întâmpla în zilele din urmă, că muntele casei lui Iehova va fi pus în vârful munților, și va fi înălțat deasupra culmilor; iar toate națiunile vor alerga la el. Și multe popoare vor merge și vor spune: Veniți, să ne suim la muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacov; iar El ne va învăța căile Lui, și noi vom umbla pe cărările Sale; căci din Sion va ieși legea, iar din Ierusalim cuvântul lui Iehova.”—Isa. 2:2, 3; Mica 4:1, 2, AS.

⁵ Cu deja peste șapte sute șaisprezece mii de persoane, vorbind peste o sută de limbi și din peste o sută șazeci de țări și insule ale mării, toți adunați ca o societate a Noii Lumi în jurul Mielului Isus Cristos, ca Păstorul Drept, este cât se poate de important ca fiecare să își recunoască locul corespunzător în organizație, să își dea seama dacă este din rămășița Israelului spiritual sau din „marea mulțime” asociată cu rămășița. (Apoc. 7:4-10; Ioan 10:16) Faptul că și aceia care alcătuiesc „marea mulțime” trebuie să poarte o povară mare de responsabilitate o arată profeția lui Isaia, căci după ce a descris condiția rămășiței restaurate a spus că cei din „marea mulțime” vor fi ca niște străini care hrănesc turmele și ca străini ce slujesc ca plugari sau vieri. Deci, fie din clasa rămășiței, fie din această „mare mulțime,” fiecare este răspunzător față de Stăpân pentru a-și lua locul în această organizație prolifică, dătătoare de roade, iar apoi să se achite de datoriile atribuite. Niciunul nu este scutit de serviciul Regelui. „Fiecare își va purta propria sarcină.”—Isa. 61:4, 5, AS; Rom. 14:4; Gal. 6:5.

⁶ Societatea Noii Lumi este și trebuie să fie neapărat teocratică în structura sa, anume, condusă de Dumnezeu de sus în jos. Chiar la conducerea acestei organizații, stând credincios în locul Lui de drept, este Iehova Dumnezeu, Cel Prea Înalt și gloriosul Suveran al universului. „Tu, al cărui nume este Iehova, numai Tu ești Preaînalt peste tot pământul.” Doar în El se găsesc toate cele trei aspecte ale guvernării: judecătorească, legislativă și executivă. „Căci Iehova este judecătorul nostru, Iehova este legiuitorul nostru, Iehova este regele nostru.” „Iehova și-a întărit tronul în ceruri, și regatul său se întinde peste toate lucrurile.”—Ps. 83:18; Isa. 33:22, AS; Ps. 103:19.

⁷ Isus Cristos, „singurul Fiu născut al lui Dumnezeu,” are și El un loc foarte potrivit în această structură a Noii Lumi. El este Răscumpărătorul și Izbăvitorul, „prin care avem scăparea, prin răscumpărare, iertarea păcatelor noastre.” De asemenea, „El este capul corpului, al adunării. El este începutul, întâiul născut din morți, ca să devină întâiul în toate.” Mai mult, „Cristos nu S-a glorificat el însuși, ca să devină mare preot [din inițiativă proprie], ci a fost glorificat de [Iehova] cel care a spus cu privire la El: ‚Tu ești ... un preot pentru totdeauna în felul lui Melhisedec.’” Regele-preot domnește acum în ceruri ca „Regele regilor și Domnul domnilor,” și ca mare Justificator al lui Iehova El călărește în fruntea tuturor oștirilor din cer, spre bătălia de la Armaghedon, unde va zdrobi viața organizației rele a lui Satan. Lung-promisa guvernare a Noii Lumi a lui Iehova este ‚pe umerii Lui și numele Lui este Prințul Păcii, iar creșterea guvernării Sale pașnice nu va avea sfârșit,’ căci va domni o mie de ani, restaurând paradisul la toată perfecțiunea lui glorioasă. (Col. 1:14, 18; Evrei 5:5, 6; Apoc. 19:11-16; Isa. 9:6, 7, AS). Aceasta este comoara sfântă a serviciului care I-a fost încredințată în mod divin lui Isus Cristos; și niciun dușman al Lui, nici măcar Diavolul și toți demonii din spațiul întunecat, nu-L pot lua sau înlătura din locul Lui în noul sistem de lucruri al lui Iehova!

UN CORP CU MULTE MĂDULARE

⁸ Așa cum „capul lui Cristos este Dumnezeu,” așa și Cristos, la rândul Lui, „este capul adunării.” (1 Cor. 11:3; Efes. 5:23). În mod logic, rezultă că nu sunt multe organizații, nici măcar două, sub această căpetenie centralizată. Există o singură organizație teocratică, cu toate că în interiorul acestei structuri există multe ramuri de serviciu și departamente de lucru, multe locuri pentru a fi ocupate în parte, și multe atribuiri de sarcini, fiecare purtând propria sa măsură de responsabilitate. Astfel, citim la Efeseni 4:4-12: „Este un singur corp și un singur spirit, așa cum este și o singură speranță la care ați fost chemați. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este peste toți, prin toți și în toți.” Doar o organizație, da, dar versetul unsprezece zice: „Și a dat pe unii ca apostoli, pe unii ca profeți, pe unii ca evanghelizatori, pe unii ca păstori și învățători.” Pentru ce? „În vederea îndreptării sfinților, pentru a le sluji altora, pentru a zidi corpul lui Cristos,” *singurul* corp sau organizație. Acest lucru arată și faptul că în organizația creștină timpurie s-au făcut

multe numiri, și acestea au fost făcute în mod teocratic, nu democratic.—Faptele 10:44, 45, 48; 14:23; 20:28.

⁹ Odată cu răspândirea creștinismului, în secolul întâi, multe adunări au fost înființate în diverse părți ale Imperiului Roman, dar în loc să devină organizații izolate și independente, aceste grupări împrăștiate au fost ținute atașate strâns de corpul de guvernare central din Ierusalim, prin scrisori și vizite periodice ale reprezentanților călători. „Și străbătând orașele [reprezentanții vizitatori] le transmiteau celor de acolo [adunări locale] hotărârile luate de apostolii și de bătrânii [corpul de guvernare central] din Ierusalim.” Și care a fost rezultatul faptului că fiecare și-a păstrat locul în acea organizație tânără și în creștere? Următorul verset răspunde: „Astfel, adunările se întăreau în credință și creșteau la număr zi de zi.”—Faptele 16:4, 5.

¹⁰ Așa departe cum suntem de copilăria creștinismului cu vreo nouăsprezece secole, dar sub conducerea acelorași Stăpâniri Înalte, Iehova Dumnezeu și Isus Cristos, încă rămâne o singură organizație teocratică, reprezentată astăzi pe pământ de organizația susținută și condusă de Dumnezeu, societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova. Cu toate că expansiunea în secolul douăzeci a acestei societăți creștine cu adevărat primitivă a fost fenomenală, totuși, în structura de bază ea se conformează modelului divin stabilit în secolul întâi. La fel ca atunci, așa și acum, în societatea modernă a martorilor creștini ai lui Iehova „Dumnezeu a pus mădulele în corp – pe fiecare dintre ele - așa cum I-a plăcut.” (1 Cor. 12:18) La fel ca atunci, și acum a fost pe placul conducerii divine să stabilească un corp de guvernare central, care slujește și guvernează martorii lui Iehova de pe întreg pământul. În reprezentarea acestui corp central există mulți servi de filială și mii de slujitori călători în diferite funcții ca: servi de zonă, de district și de circuit. Acești reprezentanți, pe lângă faptul că vizitează mulți vestitori izolați ai evangheliei, slujesc cu regularitate 16 883 de adunări organizate. În aceste adunări înființate există diverși servi numiți de corpul de guvernare central și de reprezentanții săi speciali, pentru a supraveghea activitățile locale ale martorilor lui Iehova.

¹¹ Această organizare de sus în jos, pentru conformare cu modelul teocratic, a adus o identitate și o unitate în rândul poporului lui Iehova care nu se găsește în niciun alt grup de pe fața pământului. Există identitate și unitate în gând și convingere, în doctrină și învățătură, în activitate și purtare, în obiceiurile și practicile martorilor lui Iehova care depășesc toate hotarele geografice, toate barierele de limbă și toate obiceiurile naționale și tribale. Acum, o astfel de identitate și armonie sunt posibile numai datorită faptului că fiecare umblă în integritatea sa și își găsește locul potrivit în această societate și apoi se achită cu credincioșie de responsabilitățile date de Dumnezeu.

¹² Sunteți supraveghetori numiți într-o adunare locală a acestei societăți a Noii Lumi? Dacă vă aflați într-o asemenea poziție, apostolul Petru spune că trebuie să „păstoriți turma lui Dumnezeu care este în grija voastră, nu din constrângere, ci de bunăvoie, nici din iubire de câștig necinstit, ci cu înflăcărare, nici ca unii care stăpânesc peste cei care sunt moștenirea lui Dumnezeu, ci devenind exemple

pentru turmă.” (1 Pet. 5:2, 3). Sau sunteți un vestitor distins al adunării, fără responsabilități aparte de supraveghetor? Dacă este așa, și voi aveți un loc corespunzător și important în aranjamentul lui Dumnezeu. „Dar așa, sunt multe mădulare și totuși un singur corp. Ochiul nu-i poate zice mâinii: ‚N-am nevoie de tine’; nici capul nu le poate zice picioarelor: ‚N-am nevoie de voi.’ Ba mai mult, mădularele corpului care par mai slabe sunt necesare, iar părțile corpului pe care le considerăm că au mai puțină onoare, le înconjurăm cu mai multă onoare, ... Dumnezeu a întocmit corpul în așa fel încât a dat mai multă onoare părții lipsite de onoare, ca să nu fie dezbinare în corp, ci mădularele să aibă grijă deopotrivă unele de altele ... Oare toți sunt apostoli? Toți sunt profeți? Toți sunt învățători? Toți înfăptuiesc lucrări de putere? Toți au darul de a vindeca? Toți vorbesc în limbi? Toți sunt traducători?”—1 Cor. 12:20-30.

¹³ În această societate a Noii Lumi care înconjoară globul există și destul loc pentru copiii și tinerii noștri. Prin urmare, voi, cei mai tineri, ar trebui să vă cunoașteți locul și să îl primiți. Biblia spune că unii copii din trecut au făcut acest lucru. Deci, urmați exemplele bune date de acești băieți și aceste fete precum: Samuel, Ieremia, fiica lui Iefta, Timotei și Isus, ca să menționăm câțiva. Pregătiți-vă pentru privilegiu și mai mari care vă vor fi atribuite când vă veți dovedi capabili de a purta o responsabilitate mai mare. În acest scop dobândiți cunoștință din Scripturi, atât prin studiu personal, cât și în grupuri organizate, cunoștință care vă va face înțelepți pentru salvare. Studiați-vă sarcinile înainte de vreme și veniți pregătiți pentru a avea o parte activă la întâlnirile din adunare. Deveniți maturi în înțelepciune și înțelegere spirituale, nu numai prin studiu conștiincios, ci și prin participarea la diferite forme ale activității de slujire. Implicați-vă cu regularitate în lucrarea de predicare din casă în casă și în distribuirea săptămânală a revistelor. Învățați cum să faceți vizite ulterioare, în mod corespunzător, la persoanele interesate și cum să conduceți studii Biblice la domiciliu cu ei. Arătați respectul potrivit și convenit față de părinții voștri, precum și față de supraveghetorii din organizație. „Adu-ți aminte de marele tău Creator în zilele tinereții tale.” Acesta este, cu siguranță, locul, și este un loc bun și prielnic, pentru tinerii din mijlocul martorilor lui Iehova. Și laudă lui Iehova! tinerii înțelepți care găsesc și păstrează acest loc fericit nu se numără printre delincvenții criminali ai acestui sistem rău.—Ecl. 12:1.

ESTE LOCUL VOSTRU DE PIONIER?

¹⁴ Adesea există pioneri și vestitori misionari cu timp integral asociați cu adunările locale. Și ei au un loc în această societate de slujitori creștini. Fiind liberi de obligații scripturale care i-ar împiedica să slujească drept slujitori cu timp integral, ei caută mai întâi Împărăția lui Dumnezeu în locul preocupărilor egoiste și, la fel ca apostolul Pavel, ei socotesc pierderea pozițiilor lumești și a luxului material ca gunoai și resturi obișnuite.—Mat. 6:25-34; Filip. 3:8.

¹⁵ Opriți-vă și gândiți-vă ce om privilegiat a fost apostolul Pavel. El a fost „cel dintâi apostol” al națiunilor. El a călătorit de-a lungul unei întinderi

considerabile a Imperiului Roman, vizitând multe locuri și întemeind multe adunări. Pavel a fost privilegiat în continuare să scrie mai mult din Scripturile Creștine Grecești decât oricare altul. În Atena a depus mărturie înaintea celor mai distinși filozofi și oameni învățați din vremea lui. El a depus mărturie și înaintea Curții Supreme din Ierusalim, Sanhedrinul evreiesc. El a avut privilegiul de a predica evanghelia despre Isus Cristos, Conducătorul Lumii Noi, înaintea unor conducători ai lumii vechi precum: Guvernatorii Felix și Festus, Regele Agripa, și, în final, înaintea Curții Imperiale a împăratului roman Nero. De toate acestea și de multe alte privilegii și binecuvântări s-a bucurat Pavel când a trecut, ca pionier, pragul care despărțea slujirea cu jumătatea de normă de cea cu timp integral.

¹⁶ Aceeași ușă deschisă a oportunităților se află și înaintea celor din societatea Noii Lumi în ziua de azi. Dar unii cred că nu sunt în stare să intre în rândurile pionierilor fiindcă au copii mici sau alte persoane de întreținut, sau fiindcă au o stare de sănătate precară. Alții cred că sunt atât de împovărați cu obligații financiare care trebuie îndeplinite încât le este imposibil să fie pionieri. Pe de altă parte, există un număr mare de persoane asociate cu martorii lui Iehova, care afirmă că sunt dedicați în întregime serviciului lui Dumnezeu și care sunt liberi de obligații scripturale, și totuși, dintr-un motiv sau altul, încearcă să fie scutiți de responsabilitatea care vine odată cu pionieratul. Nu se poate spune oare că aceste persoane nu sunt la locul potrivit în societatea Noii Lumi? Nu sunt ele afară din orbită, rătăcind fără grijă pe cale, încercând să rămână liberi de restricțiile și rutina serviciului de pionier cu timp integral? Aceasta este, cu siguranță, o cale nebunească și periculoasă de urmat, deoarece este la limita atitudinii pe care au avut-o cei din ilustrația lui Isus, care au cerut să fie scutiți de la a merge la ospățul special, deoarece cumpăraseră un pământ sau niște boi sau fiindcă se însuraseră. Atunci nu era locul potrivit pentru acei musafiri invitați la masa de ospăț? Iar scuzele lor nu au fost extrem de mici și de banale? Nu e de mirare că furia gazdei s-a aprins împotriva acelor care inventau scuze pentru că erau atât de preocupați cu interesele lor egoiste încât au refuzat o ocazie care apare o dată în viață! Este adevărat, i-ar fi stingerit oarecum să-și anuleze, să-și amâne sau să-și reorganizeze treburile personale pentru a accepta invitația specială. Dar de ce bucurii și binecuvântări covârșitoare ar fi avut parte dacă și-ar fi făcut loc în viețile lor pentru privilegiul extraordinar care le fusese oferit!—Luca 14:16-24.

¹⁷ Același lucru este valabil și pentru ocazia serviciului cu timp integral, care este oferită astăzi celor liberi să o accepte. Nu este ușor să fii pionier. Anulările programelor personale, de exemplu, a unei educații la facultate sau a unei cariere specializate, pot fi necesare pentru acomodarea serviciului de pionier cu timp integral în viața cuiva. Trebuie învinse multe obstacole și multe împotriviri. Pavel a avut de biruit obstacole asemănătoare pentru a trece pragul și a intra în câmpul de activitate ca pionier. „O poartă mare,” spune el, „care duce la activitate mi s-a deschis, dar sunt mulți potrivnici.” Tot acest slujitor cu timp integral al Domnului Dumnezeu a scris: „Cine ne va separa de iubirea lui Cristos? Necazul sau strâmtorarea sau persecuția sau foamea sau goliciunea sau pericolul sau sabia?” Dacă ar fi pe pământ astăzi, Pavel ar putea adăuga: „Ne vor împiedica

materialismul și bogățiile acestei ere de la a ne dovedi dragostea pentru Dumnezeu în serviciul cu timp integral?” El răspunde hotărât și cu tărie la toate aceste întrebări, spunând: „Căci sunt convins că nici moartea, nici viața, nici îngeri, nici guvernări, nici lucruri prezente, nici lucruri viitoare, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime și nicio altă creație nu ne va putea separa de iubirea lui Dumnezeu care este în Isus Cristos, Domnul nostru.” Orice altă „creație” ar include nu numai creaturi însuflețite, ci și toate bogățiile neînsuflețite și lucrurile netrebuincioase ale acestei civilizații moderne, lucruri pe care cei care au aceeași atitudine mentală ca Pavel nu le lasă să se bage între ei și în a-și dovedi dragostea pentru Dumnezeu, în întreaga măsură a abilității lor.—1 Cor. 16:9; 2 Cor. 4:7-11; Rom. 8:35-39.

¹⁸ Pacea din mintea lui Pavel, mulțumirea, bucuria și fericirea lui din viață cu siguranță nu au avut de suferit din pricina lipsurilor pe care le-a experimentat. Pierderea personală a multor conforturi ale vieții nu i-au potolit sau stins focul și zelul. Scrierile lui clocotesc de entuziasm și optimism în timp ce îi îndeamnă pe alții să îl urmeze în felul lui de viață asemănător cu al lui Cristos. El nu s-a plâns niciodată când a fost nevoie să muncească cu jumătate de normă, în meseria lui seculară, pentru a-și păstra slujba apostolică. Și voi puteți lua parte la binecuvântări asemănătoare cu cele de care s-au bucurat Pavel și alții, cu condiția ca și voi să intrați în aceleași privilegii de serviciu așa cum au făcut și ei.

¹⁹ Întrebați-vă dacă v-ați găsit locul de serviciu potrivit în societatea Noii Lumi. Aveți responsabilități de familie care vă împiedică și vă opresc de la implicarea în serviciul de pionier? Dacă este așa, Scripturile spun că mai mult ca sigur trebuie să vă îngrijiți de asemenea responsabilități. (1 Tim. 5:8) Sau sunteți liberi de obligații scripturale legale, liberi să intrați pe o poartă largă ce duce la activitate în serviciul de pionier? Sunteți dornici și nerăbdători să fiți un misionar și să călătoriți în țări străine și să slujiți acolo unde nevoia este mare? Poate aveți bunăvoință și dorință, dar vă lipsește sănătatea fizică să mergeți în țări străine pentru slujire. Este o nevoie mare de slujitori cu timp integral în fiecare țară a creștinătății. Așa-numitele națiuni creștine au nevoie de misionari creștini la fel ca restul lumii. Există multe regiuni izolate printre popoarele care vorbesc chiar limba voastră și unde există o nevoie strigătoare la cer pentru mai mulți pionieri. Adunarea voastră de acasă are nevoie, fără îndoială, de mai mulți slujitori cu timp integral, care să hrănească, să pregătească și să se îngrijească cum se cuvine de „alte oi” care se adună în societatea Noii Lumi. Acum, dacă locul vostru potrivit în această organizație cu diverse sarcini este cea de pionier sau misionar cu timp integral, atunci este, cu siguranță, greșit și nebunesc să lăsați grijile și temerile sistemului vechii lumi să vă împiedice de la a vă ocupa acest loc de drept.

²⁰ Iehova Dumnezeu are un loc pentru fiecare dintre noi în organizația Sa, așa cum are un loc pentru cele două sute de milioane ori două sute de miliarde de stele din spațiu. Sub Iehova și Isus Cristos, pentru aceia din rămășiță și aceia dintre „celelalte oi,” pentru slujitorii numiți și pentru vestitorii adunării, pentru cei bătrâni și cei tineri în vârstă, pentru slujitori cu jumătate de normă și timp integral—da, într-adevăr, în această societate a Noii Lumi foarte organizată există un loc atribuit cum se cuvine pentru toți și fiecare. Prin urmare, este cât se poate de

important pentru fiecare individ viu să își găsească locul potrivit, repede, în această asocieră. Nu este mai puțin important nici, așa cum arată articolul următor, ca, odată ce v-ați găsit locul în constelația societății Noii Lumi, să rămâneți credincioși acolo, dacă doriți să supraviețuiți la Armagedon și să trăiți pentru totdeauna în pace și fericire veșnice.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. (a) Ce fapte fizice demonstrează că Iehova este un Dumnezeu al ordinii? (b) Ce aranjament trebuie să așteptăm, atunci, că vom găsi în societatea Lumii Noi?
3. Ce loc ocupă rămășița de la 1918 încoace?
- 4,5. (a) Ce altă clasă de oameni găsește loc în societatea Lumii Noi, în armonie cu profețiile lui Isaia și Mica? (b) Este această „mulțime mare” o clasă leneșă fără responsabilități?
6. Ce loc cu proeminență și autoritate ocupă Iehova în această organizație?
7. Descrieți câteva din privilegiile speciale de serviciu încredințate lui Isus Cristos?
8. Cum se aseamănă corpul omenesc, prin structura lui, cu societatea Lumii Noi?
9. Cum a rămas unită organizația creștină timpurie, și cu ce rezultate?
10. Arătați cum se conformează astăzi structura de bază a organizației martorilor lui Iehova celei înființate în primul secol?
11. Descrieți unitatea din lumea întreagă din mijlocul martorilor lui Iehova. Cum este posibil acest lucru?
12. Cum face loc 1 Corinteni 12:20-30 în societatea Lumii Noi pentru vestitorii din adunare care nu sunt supraveghetori?
13. Ce responsabilități trebuie să-și asume și tinerii, atunci când este luat în considerare locul bun și folositor, pentru cei tineri, furnizat în mijlocul martorilor lui Iehova?
- 14,15. (a) Face loc societatea Lumii Noi și pentru pionieri și misionari? (b) De ce binecuvântări și privilegii s-a bucurat apostolul Pavel ca misionar pionier?
16. (a) Pot intra toți în serviciul de pionier? (b) Cum arată ilustrația lui Isus pericolul de a fi atât de preocupat de chestiuni personale, încât să ratezi privilegiul de a fi pionier?
17. Care a fost atitudinea pionierului Pavel față de serviciul său?
18. Este posibil ca cineva să aibă astăzi aceeași pace a minții și mulțumire pe care le-a posedat Pavel?
19. Cum trebuie să ne punem întrebări când ne verificăm dacă ne găsim locul potrivit în societatea Lumii Noi?
20. De ce este acum urgență atât să ne găsim locul în constelația societății Lumii Noi, cât și să-l păstrăm?

AR lua un conducător o decizie politică fără să ceară mai întâi sfaturile consilierilor lui? Ar face un om de afaceri o investiție mare fără consultarea experților? Ar face un doctor o operație riscantă fără să se sfătuiască mai întâi cu alți doctori? În politică, în afaceri și în medicină valoarea sfătuirii este recunoscută. Există chiar firme care au ca domeniu de activitate consultanța. Ei sunt experți în anumite domenii și pot oferi îndrumarea corespunzătoare afacerilor din acele domenii.

Căutarea îndrumării prin consultarea experților este o politică înțeleaptă de urmat. Acest lucru a fost subliniat cu mult timp în urmă de către regele Solomon. „Unde nu este îndrumare înțeleaptă, poporul cade, dar salvarea vine când sunt mulți sfătuitori.” (Prov. 11:14). Oamenii vor recunoaște necesitatea îndrumării îndemânatice a afacerii și a eforturilor lor politice, iar ei vor căuta îndrumare chiar și în ceea ce privește căsniciile lor, dar când vine vorba de cursul vieții lor, ei o resping.

Dacă este important să avem sfatul unui specialist în eforturi umane, nu este mult mai important să avem și îndrumare expertă pe calea vieții? În prezent, această cale a vieții este scurtă, dar nu va fi întotdeauna așa. Este scopul Creatorului ca omul să aibă binecuvântarea „vieții veșnice.” (Ps. 133:3). Dar pentru a primi această binecuvântare, o persoană trebuie să aibă parte de o îndrumare expertă pe calea vieții lui.

Unde se poate găsi îndrumare de la un expert mai bun decât Sursa întregii vieți, Iehova Dumnezeu? Sfatul pe care El îl dă este cel mai bun pe care l-ați fi putut avea. Este în interesul cel mai bun al unei persoane să-l urmeze.

Nu veți primi îndrumarea Lui dacă mergeți la unele persoane care pretind că au o legătură personală cu Dumnezeu, contact exclusiv cu El. Ceea ce va da acea persoană nu va fi sfatul de la Sfătuitorul Suprem. Singurul loc de unde îl puteți obține este în Cuvântul Său scris, Biblia. Acolo veți găsi sfaturi experte pentru îndrumarea cursului vieții voastre.

Dar cum se face că mulți oameni de afaceri vor căuta cu înțelepciune sfaturi pentru a-și conduce afacerile, dar resping în mod prostesc sfatul lui Dumnezeu, pentru îndrumarea vieții lor? Dacă este important să avem o îndrumare expertă pentru a ne proteja investițiile financiare, nu este mult mai important să

avem parte de o îndrumare expertă pentru a ne proteja viața? Ce este mai important, afacerea unei persoane sau viața sa?

Când vine vorba de calea vieții, adulții sunt precum niște copii. Ei nu sunt capabili să-și îndrume proprii pașii. Acest lucru a fost subliniat cu mult timp în urmă de către Ieremia: „O, Iehova, știu că nu stă în puterea omului calea lui; nu stă în puterea omului care umblă să-și conducă pașii.”—Ier. 10:23, *AS*.

Acest fapt este evident din starea acestei lumi. Pentru că ea a respins îndrumarea înțeleaptă a Cuvântului lui Dumnezeu există o învălmășeală confuză. Aceasta este mâncată de corupție și dezbinată de violență. Acesta este rezultatul efortului prostesc al omului de a-și conduce proprii pași pe calea vieții. Este o nebunie care a început cu ani în urmă, atunci când Eva a vrut să decidă pentru sine ceea ce este bine și ceea ce este greșit, în loc să urmeze călăuzirea lui Dumnezeu.

Ca și cum această nebunie nu a cauzat destule probleme pentru lumea adulților, mulți educatori moderni cred că aceasta este modalitatea de a crește copiii. Politica lor este o educație non-directivă. Copiii să decidă pentru ei înșiși ce ar trebui să studieze. Să-și conducă proprii lor pași, și, sub nici o împrejurare, să nu fie disciplinați. Ei par să aibă ideea că disciplina va descuraja și va frustra copiii. Ei nu ar putea fi mai departe de adevăr.

Într-un articol care a apărut în revista *Cosmopolitan*, condamnând astfel de educatori, este precizat: „Mai rău încă, există chiar unele cadre didactice care nu cred că funcția de profesor este de a preda. ... Profesorul nu ar trebui să încerce să-și exprime nici o opinie sau idee, de teama de a deranja echilibrul delicat al dinamicii de grup. Idealul este dispariția treptată a cadrelor didactice.”

Copiii nu sunt capabili să se conducă ei înșiși. Ei au nevoie de adulți care să-i călăuzească, să ia decizii pentru ei și, mai presus de toate, să-i disciplineze. Ei sunt prea imaturi pentru a aprecia ceea ce este bine pentru ei. Având în vedere că starea lumii face evident faptul că adulții au nevoie de îndrumare înțeleaptă, fără îndoială, copiii au o nevoie și mai mare de acest lucru.

CĂUTAȚI CĂLĂUZIREA LUI DUMNEZEU

Ești liber să alegi cursul vieții tale, dar alegerea pe care o faci nu va fi spre cele mai bune interese ale tale, dacă refuzi să fi îndrumat de înțelepciunea Scripturilor. Doar permițându-I lui Dumnezeu să-ți conducă pașii, ținând seama de sfatul din Cuvântul Său, viața ta scurtă poate fi prelungită pe termen nedefinit. „Ascultă, fiul meu, și acceptă cuvintele mele. Atunci anii vieții tale se vor înmulți. Te voi învăța calea înțelepciunii; te voi face să umbli pe cărările integrității. Când vei umbla, pasul nu ți se va împiedica, iar când vei alerga, nu te vei poticni.”—Prov. 4:10-12.

Lasă ca cel mai mare expert în viață și problemele acesteia să-ți ofere un sfat înțelept și o îndrumare înțeleaptă. El își cunoaște subiectul. El știe ce este cel mai bine pentru tine. Atunci când pașii tăi sunt conduși de înțelepciunea Lui nu te vei poticni în multele capcane ale vieții. Nu vei avea parte de probleme și de durere, care vin la cei care refuză îndrumarea Lui. Prin Cuvântul Său scris, El face

pentru tine ceea ce a fost cerut de către regele David: „Fă-mă să cunosc calea pe care trebuie să umblu.”—Ps. 143:8.

COROBORARE

Charles A. Dana, un editor de ziar din America, a spus cândva despre Biblie: „Marea și bătrâna Carte încă stă în picioare, și cu cât vor fi răsfoite și cântărite mai mult foile ei, cu atât mai mult acest pământ bătrân va susține și va ilustra paginile Cuvântului Sacru.”

UNDE POATE TRĂI OMUL PENTRU TOTDEAUNA

Dacă omul nu merge în cer, trebuie el să sufere chinuri într-un iad de foc? Biblia arată un alt loc decât cerul, în care omul ascultător poate trăi fericit pentru totdeauna.

MULTE religii învață că după moarte sufletul vostru nemuritor va trăi fie într-un cer al fericirii absolute, fie într-un iad al chinului. Există o lume în care omul poate trăi pentru totdeauna, dar aceasta nu este una populată de suflete nemuritoare umane. Nu există nici un lucru ca sufletul uman nemuritor. Sufletul uman este viața umană, iar atunci când persoana moare aceasta este un suflet mort, nu unul nemuritor. Biblia folosește această expresie la Numerele 6:6: „El să nu se apropie de niciun suflet mort.” Toate sufletele umane imperfecte sau creaturi păcătuiesc, iar pedeapsa pentru aceasta este moartea: „Plata păcatului este moartea.” „Sufletul care păcătuiește, acela va muri.”—Rom. 6:23; Ezech. 18:4, AS.

Pentru ca cei morți să aibă șansa de a trăi pentru totdeauna, aceștia trebuie să fie eliberați din moarte, iar acest lucru se va împlini prin înviere: „Va exista o înviere atât a celor drepecți, cât și a celor nedrepecți.” „Vine ceasul când toți cei din mormintele de amintire vor auzi glasul Său și vor ieși afară, cei care au făcut lucruri bune, la o înviere a vieții, iar cei care au practicat lucruri rele, la o înviere a judecării.”—Faptele 24:15; Ioan 5:28, 29.

Unii vor fi înviați din morți ca și creaturi spirituale, să trăiască și să domnească cu Cristos în cer, unii vor fi ridicați ca ființe umane din sânge și carne, să aibă șansa de a trăi pe pământ, iar unii nu vor fi înviați deloc, deoarece ei înșiși s-au dovedit în mod incorrigibil răi: „Ei vor cădea într-un somn veșnic, din care nu

se vor mai trezi, zice Regele, al cărui nume este Iehova al oștirilor.” „Aceștia vor merge în nimicire veșnică.”—Ier. 51:57, *AS*; Mat. 25:46.

Puțini religioniști ai Creștinătății vor argumenta cu ideea că unii merg în cer, dar puțini vor fi de acord că unii vor trăi pentru totdeauna pe pământ ca și creaturi umane. Ce dovadă Biblică există pentru această convingere? Dovada se găsește chiar în semnificația „lumii.” Prima lume a fost distrusă de potopul din vremea lui Noe: „Erau ceruri în timpuri străvechi și un pământ care stătea ca o masă compactă afară din apă și în mijlocul apei, prin cuvântul lui Dumnezeu, și că, prin acestea, lumea de atunci a fost distrusă când a fost inundată de apă.”—2 Pet. 3:5, 6.

Lumea distrusă de apă în vremea lui Noe era alcătuită din ceruri și un pământ, dar nu cerurile înstelate literale, și nici globul pământesc literal, pentru că acele lucruri au supraviețuit potopului. Ceea ce a pierit au fost cerurile invizibile rele, organizate într-un anumit sistem sub conducerea lui Satan și persoane rele organizate pe pământ. Cerurile rele au fost distruse, iar oameni răi au fost nimiciți, și acea lume de creaturi invizibile și vizibile rele a fost cea care s-a sfârșit în acele timpuri străvechi. Faptul că un sens simbolic al „pământului” este reprezentat de oamenii de pe pământ este clar din 1 Regi 10:24, nota marginală: „Și tot pământul căuta fața lui Solomon, ca să-i audă înțelepciunea.”

„Dar, prin același cuvânt,” 2 Petru 3:7 continuă, „cerurile și pământul de acum sunt păstrate pentru foc și sunt rezervate pentru ziua judecării și ziua de distrugere a oamenilor lipsiți de evlavie.” Mulți religioniști folosesc acest text pentru a spune că pământul va fi ars în cele din urmă, atunci când cei buni merg în cer, dar dacă cerurile și pământul distruse în Potop nu sunt literale, nici cerurile și pământul din lumea aceasta, care urmează să fie distruse de foc, nu sunt literale. A spune că pământul literal urmează să fie ars contrazice declarația Bibliei de la Psalmul 104:5: „El a așezat pământul pe temeliile lui; și el nu se va clătina pe timp indefinit, da, niciodată.” Și ca acești religioniști să spună că sfârșitul de foc al acestei lumi, cu cer și pământ, este literal, înseamnă a spune că cerurile la care ei așteaptă să se înalțe vor fi, de asemenea, arse. De fapt, cerurile și pământul simbolice care s-au dovedit rele sunt cele distruse, cerurile invizibile ale lui Satan și ale demonilor săi și sistemul vizibil al oamenilor nelegiuți care locuiesc pe pământ.

Apoi este dată promisiunea: „Dar, potrivit promisiunii sale, noi așteptăm ceruri noi și un pământ nou, iar în ele va locui dreptatea.” (2 Pet. 3:13) Cerurile cele noi, simbolice, sunt reprezentate de Cristos și Creștinii de pe pământ, ridicați ca și creaturi spirituale, să domnească împreună cu El; iar pământul cel nou este reprezentat de oamenii păstrați sau înviați să trăiască pe pământ, în dreptate, ca și creaturi umane din carne și sânge. Dacă trebuie să existe o lume nouă, vor exista și creaturi pământești pe pământ, pentru că lumea include atât o parte cerească, cât și o parte pământească. I Corinteni 4:9 arată aceasta: „Am ajuns un spectacol pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni.” Lumea pentru care apostolii au devenit un spectacol era alcătuită din părți vizibile și invizibile, din oameni și din îngeri.

Nu numai folosirea Bibliei indică în mod atât de clar faptul că cuvântul grecesc *kosmos* folosit pentru „lume”, include o parte cerească și una pământească, ci înșiși grecii au înțeles cuvântul ca având acest înțeles, așa cum se arată prin scrierea lui Aristotel „În lume” (*Peri Kósmou*), în care el definește cuvântul *kosmos* în acest fel: „Un sistem compus din cer și pământ, și din creaturile pe care acesta le conține; altfel ordinea și frumosul aranjament al lumii se numește *kosmos*.”

Dacă urmează să existe o lume astfel definită, și, dacă ea urmează să fie o lume fără sfârșit, atunci aceasta va include o parte pământească, alcătuită din creaturi umane ce vor trăi pentru totdeauna. Este o parte a promisiunii lui Iehova, și o putem aștepta cu încredere, potrivit promisiunii Sale. Definiția adevărată și utilizarea cuvântului „lume” în Biblie dovedește că vor exista creaturi umane din sânge și carne ce vor trăi pentru totdeauna pe pământ.

Scopul exprimat al lui Iehova aduce o dovadă în plus, pentru că scopul Lui nu dă greș niciodată: „Eu am spus și Eu voi face să se împlinescă; Eu am hotărât și Eu voi și împlini.” „Tot așa va fi și cuvântul Meu, care iese din gura Mea. Nu se va întoarce la Mine fără rezultat, ci va împlini ce-mi place și va prospera în lucrul pentru care l-am trimis.” Scopul Lui în crearea pământului a fost ca acesta să fie locuit, nu pentru a fi pustiit sau pentru a-l reduce la cenușă: „Așa zice Iehova, care a creat cerurile, Dumnezeu care a întocmit pământul, care l-a stabilit și care nu l-a creat în zadar, care l-a întocmit să fie locuit: Eu sunt Iehova; și nu este altul.” El a creat pe om ca să „îl cultive și să îl îngrijească” și să-l „supună și să stăpânească peste peștii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor și peste orice creatură vie care se mișcă pe pământ.”—Isa. 46:11, 55:11, 45:18, AS; Gen. 2:15; 1:28.

Dacă persoanele credincioase, înainte de vremea lui Cristos, urmează să obțină o înviere și viață, aceasta trebuie să fie o existență pământească. Ioan Botezătorul a fost ultimul din această linie de oameni credincioși, iar Isus a spus, în mod explicit, că nu va fi în cer și că doar din timpul lui a fost deschisă calea cerească: „Printre cei născuți din femei nu s-a ridicat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul, dar cel mai mic în regatul cerurilor este mai mare decât el. Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, împărăția cerurilor este ținta pe care oamenii se străduiesc s-o atingă.” Nici un credincios nu a mers în cer înainte ca Isus să meargă la cer: „Niciun om n-a urcat la cer în afară de Cel care a coborât din cer, Fiul omului.” Aprobatorul David nu s-a dus la cer: „Fraților, vă pot spune deschis despre patriarhul David că a murit și a fost îngropat și că mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi. De fapt, David n-a urcat la ceruri.” Dacă acești oameni vor primi recompensa vieții, ea trebuie să fie pe pământ.—Mat. 11:11, 12; Ioan 3:13; Faptele 2:29, 34.

„Prin credință, Avraam, când a fost chemat, a ascultat și a ieșit ca să meargă spre locul pe care trebuia să-l primească drept moștenire. A ieșit, deși nu știa unde se duce. Prin credință, el a trăit ca străin în țara promisiunii ca într-o țară străină și a locuit în corturi cu Isaac și cu Iacov, moștenitori cu el ai aceleiași promisiuni.” O țară a fost promisă acestor oameni și altora ca ei, dar ei n-au primit-o: „În credință au murit toți aceștia, deși n-au primit împlinirea promisiunilor.” Cu

toate acestea, ei vor primi împlinirea promisiunii, deoarece Iehova își ține promisiunile. El îi va ridica din morți la viață pe pământ, ca și creaturi umane din carne, și îi va așeza în țară și ei nu vor fi niciodată dezrădăcinați. Acest lucru trebuie să se întâmple, sau cuvântul lui Iehova ar rămâne neîmplinit.—Evrei 11:8, 9, 13, 39.

Creaturile umane care câștigă viață în cer ca și creaturi spirituale cu Cristos sunt limitate ca număr, dar un număr nespus poate trăi pe pământ pentru totdeauna. Pentru a vă califica, căutați smerenia și dreptatea: „Căutați-l pe Iehova, voi, toți cei smeriți de pe pământ, care împliniți hotărârile Sale; căutați dreptatea, căutați smerenia; poate că veți fi ascunși în ziua mâniei lui Iehova.” „Cei smeriți vor stăpâni pământul și își vor găsi desfătarea în belșug de pace. Cei dreپți vor moșteni pământul și vor locui pentru totdeauna pe el.”—Țef. 2:3, AS; Ps. 37:11, 29; Apoc. 14:1, 3.

VIS MATERIALIST

Cu câțiva ani în urmă, revista *Time* cita următoarele din „Dați-mi liberate și ----”, o piesă nepublicată a lui Eugene O’Neill: „Vorbim despre Visul American, și vrem să spunem lumii despre acel vis, dar ce altceva este visul acesta, în majoritatea cazurilor, decât visarea la lucruri materiale? Uneori cred că Statele Unite sunt, din acest motiv, cel mai mare eșec pe care l-a cunoscut vreodată lumea.”

FOLOSIȚI CE ÎNVĂȚAȚI

La ce bun este o unealtă dacă nu este folosită? Cunoștința exactă a Scripturilor este o unealtă care poate onora numele lui Dumnezeu și îi poate mângâia pe oamenii cu necazuri. Voința lui Dumnezeu este ca servii lui să folosească această unealtă, și să o folosească eficient. „Iată ce să faceți: Fiecare om să spună adevărul aproapelui său. Executați judecata adevărului și a păcii la porțile voastre.” „Căci cu inima se manifestă credință pentru dreptate, dar cu gura se face o declarație publică pentru salvare” – Zah. 8:16, AS; Rom. 10:10.

Această declarație publică a adevărului scriptural deschide ochii celor orbi din punct de vedere spiritual și îi eliberează pe oameni din captivitatea falselor învățături religioase, care au devenit puternic înrădăcinate în rândul oamenilor lumii. Așa cum creștinii din primul secol și-au folosit cunoștința adevărului scriptural pentru a dărâma, pentru a demonta asemenea învățături, care acționau ca niște ziduri de închisoare, construite în jurul oamenilor cu bunăvoință, tot astfel trebuie să procedeze și martorii lui Iehova din ziua de azi. „Căci armele războiului nostru nu sunt carnale, ci sunt pline de putere, datorită lui Dumnezeu, ca să răstoarne fortificații. Fiindcă noi răsturnăm raționamente greșite și orice lucru înalt care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu”.– 2 Cor. 10:4, 5.

Unul dintre scopurile marelui congres internațional al martorilor lui Iehova, care se va ține vara aceasta la New York, este de a-i ajuta pe martorii lui Iehova să devină mai îndemânatici, mai abili în acest război spiritual. Vreme de opt zile, ei vor primi instruire legată de adevărurile scripturale și de felurile în care își pot folosi unealta cunoștinței exacte mai eficient. Ei vor fi, de asemenea, încurajați și edificați. Li se vor da sfaturi bune pentru a-i ajuta să-și mențină integritatea de creștini în această mare lucrare cu care au fost însărcinați de Dumnezeu.

Pentru ca un delegat să se bucure la maximum de beneficiile acestui congres, va trebui să facă mai mult decât să fie, pur și simplu, în rândul celor prezenți. Acesta va trebui să asculte, și apoi să aplice pentru sine sfaturile care sunt oferite, cât și să folosească în serviciu lucrurile pe care le învață. El trebuie să își dea seama că programul congresului este spre beneficiul lui. El este conceput astfel încât să îl facă un slujitor mai bun. Folosindu-se de lucrurile pe care le învață din program, va fi mai bine echipat „să lege pe cei cu inima zdrobită, să le vestească captivilor libertatea și prizonierilor deschiderea închisorii, să vestească anul de bunăvoință al lui Iehova și ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru, să-i mângâie pe toți cei ce plâng.” – Isa. 61:1, 2, *AS*.

Pe măsură ce martorii lui Iehova se folosesc de cunoștința lor din Scripturi, pentru a-i mângâia pe oameni și a-i elibera de falsa religie, ei descoperă că mulți oameni se opun, au resentimente față de eforturile lor creștine. Dar ei nu își pot permite ca aceste resentimente să îi oprească din predicare. Apostolul Pavel s-a confruntat cu aceeași situație. „Dar, pentru că ei se împotriveau și îl insultau, el și-a scuturat veșmintele și le-a zis: "Sângele vostru să cadă asupra capetelor voastre! Eu sunt curat. De acum înainte voi merge la oamenii națiunilor.” Mai mult, în timpul nopții, Domnul i-a zis lui Pavel într-o viziune: "Nu te teme, ci continuă să vorbești! Să nu taci, pentru că Eu sunt cu tine și niciun om nu te va ataca pentru a-ți face rău, pentru că am mulți oameni în acest oraș." – Faptele 18:6, 9, 10.

O asemenea împotrivire ca aceasta poate fi descurajatoare și acesta este motivul pentru care cei din poporul lui Iehova trebuie să se adune împreună pentru încurajare reciprocă. Marele congres din această vară va ridica moralul oricărui delegat al cărui zel poate să se fi răcit din cauza adversităților sau din cauza neglijenței lui spirituale. Sfaturile și instruirea pe care le vor primi și experiențele pe care le vor auzi le vor aprinde din nou zelul. Ei se vor întoarce acasă mult mai hotărâți să mărturisească adevărurile pe care le știu. Ei nu vor tăcea, așa cum dorește dușmanul.

A te folosi cu zel de toate lucrurile învățate la congres este unul din modurile în care un delegat își poate arăta aprecierea și recunoștința pe care le are pentru Iehova Dumnezeu, pentru această mare întrunire a oamenilor săi. Este, de asemenea, un mod de a arăta că nu a fost până la New York degeaba.

Când vă aflați la congres, fiecare delegat să fie și un ascultător atent, care încearcă să memoreze ce a auzit. Apoi, când se va întoarce acasă, mintea și inima lui vor fi pline de lucruri bune pe care va dori să le folosească în slujirea sa. Fie ca fiecare delegat să fie hotărât să asculte și să învețe, și apoi să folosească ce învață!

URĂȚI RĂUL, NU OAMENII

Iubirea este atributul remarcabil al lui Iehova. „Dumnezeu este iubire,” a scris apostolul Ioan. Dragostea Lui este atât de completă încât ajunge chiar la dușmanii Săi, după cum a spus Isus: „Ați auzit că s-a zis: ‘Trebuie să-l iubești pe aproapele tău și să-l urăști pe dușmanul tău.’ Cu toate acestea, vă spun: Continuați să-i iubiți pe dușmanii voștri și să vă rugați pentru cei care vă persecută; ca să vă dovedeți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri, căci El face să răsară soarele Său și peste cei păcătoși, și peste cei buni și face să plouă și peste cei drekți, și peste cei nedreți. Căci dacă îi iubiți pe cei care vă iubesc, ce răsplată aveți? Nu fac la fel și perceptorii de impozite? Și, dacă îi salutați numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Nu fac la fel și oamenii națiunilor? Voi trebuie să fiți perfecți, așa cum Tatăl vostru ceresc este perfect.”—1 Ioan 4:8; Mat. 5:43-48.

Dacă Iehova este îndelung răbdător față de acești dușmani ai Săi, noi de ce să nu fim? Iubirea pe care o exprimă El față de ei este exprimată de cuvântul grecesc *agápe*, și el este mai cuprinzător decât o afecțiune sentimentală. După cum spune Dr. Strong, acesta „cuprinde în special hotărârea și consimțământul deliberat al voinței ca o chestiune de principiu, obligație și decență.” Ea dorește bine chiar și pentru dușmani, lucrează pentru binele lor, deși incapabilă să aprobe toate faptele lor. Iubirea lui Dumnezeu a lucrat spre bine și pentru cei care păcătuiesc împotriva Lui: „Dumnezeu ne arată iubirea Sa prin faptul că, pe când eram încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi.” Este iubirea, și nu întârzierea, cea care face ca Dumnezeu să aștepte în executarea păcătoșilor: „Iehova nu este încet cu privire la promisiunea Sa, cum consideră unii încetineala, ci este răbdător cu voi, fiindcă nu dorește ca vreunul să fie distrus, ci dorește ca toți să ajungă la pocăință.” Prin bunătate, toleranță și îndelungă răbdare, Dumnezeu încearcă să conducă pe păcătoși spre pocăință: „Nu știi că bunătatea lui Dumnezeu caută să te ducă la pocăință?” El nu aprobă păcatul, însă arată iubire păcătoșilor.—Rom. 5:8; 2 Pet. 3:9; Rom. 2:4.

CE URÂM

Este corect să urâm ceea ce este greșit. A face acest lucru înseamnă să-l copiem pe Iehova și să ne modelăm după Cristos. Iehova urăște „ochii semeți, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care urzește planuri rele, picioarele care aleargă repede la rău, martorul fals care spune minciuni și cel ce stârnește vrajbă între frați.” Isus „a iubit dreptatea și a urât nelegiuirea.” Cu toate acestea, Iehova și Cristos își arată dragostea față de cei păcătoși în timp ce le urăsc păcatele. Deci, așa ar trebui să procedăm și noi.—Prov. 6:17-19; Evrei 1:9.

Iubirea ar putea lucra pentru convertirea păcătosului. Noi predicăm oamenilor acel păcat, și predicăm cu dragoste, pentru că dacă nu este făcut cu dragoste nu înseamnă nimic: „Dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, dar n-aș avea iubire, aș fi o bucată de alamă sunătoare sau un chimval zăngănitor. Și dacă aș avea darul profetirii și dacă aș cunoaște toate secretele sfinte și aș avea toată cunoștința, și dacă aș avea toată credința astfel încât să mut munții, dar n-aș avea iubire, nu sunt nimic. Și dacă mi-aș da toate bunurile ca să-i hrănesc pe alții, și dacă mi-aș da și corpul, ca să mă laud, dar n-aș avea iubire, nu-mi folosește la nimic.” Noi arătăm iubire față de păcătos, dar nu pentru păcat. -1 Cor. 13:1-3.

Să nu urăți pe nici o persoană pentru că aceasta este tânără sau bătrână, bărbat sau femeie, înaltă sau scundă, grasă sau slabă, blondă sau brunetă, frumoasă sau obișnuită. Nu aspectul sau înfățișarea unei persoane stârnește ura, ci actele sale care sunt greșite, iar dacă iubești dreptatea, urăști răutatea lui. Dacă el încetează aceste acte motivul tău de ură dispare, și astfel dispare și ura ta. Atunci când un persecutor se oprește din a mai persecuta și îmbrățișează adevărul lui Iehova noi îl iubim. Fărădelegile lui le urăm, și nu persoana. Arată iubire față de persoană, chiar în timp ce el face rău și poate acest lucru îl va determina să facă ceea ce este drept. Acesta este modul în care Iehova iubește: „Din nou, când îi spun celui rău: Vei muri negreșit! dacă el se întoarce de la păcatul lui și face ceea ce este legal și drept; dacă cel rău înapoiază lucrul luat ca zălog, restituie lucrurile luate prin jaf și umblă potrivit legilor vieții, necomițând nici o nedreptate; în mod sigur va trăi, nu va muri. Niciunul dintre păcatele prin care a păcătuit nu va fi amintit împotriva lui: a făcut ceea ce este legal și drept; în mod sigur va trăi.”—Ezec. 33:14-16, AS.

CEI PĂCĂTOȘI ÎȘI URĂSC PROPRIILE PĂCATE

Un copil care săvârșește fărădelegi este disciplinat pentru că este iubit: „Iehova îl mustră pe cel pe care-l iubește, așa cum face un tată cu fiul în care își găsește plăcerea.” Un copil poate face mai multe acte demne de ură, dar părinții tot își iubesc copilul. El urăște actele greșite, dar nu pe copilul lui, și el lucrează pentru recuperarea acestuia prin disciplinarea lui. Iehova, de asemenea, urmează această direcție. El o face acolo unde există speranță pentru salvarea persoanei păcătoase. El știe că, în foarte multe cazuri, slăbiciunea carnală determină orice persoană să comită fărădelegi, ceea ce nu este ce persoana dorește cu adevărat să facă. Pavel a arătat această aversiune față de păcatele pe care el însuși le-a comis: „Pentru că nu practic ceea ce vreau; ci ceea ce urăsc aceea fac. Însă acum nu mai sunt eu cel ce face acest lucru, ci păcatul care locuiește în mine. Pentru că știu că în mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun; căci în mine există puterea de a vrea binele, însă nu există puterea de a-l face. Pentru că nu fac binele pe care-l vreau, ci răul pe care nu-l vreau este ceea ce practic. Acum, dacă fac ce nu vreau, nu mai sunt eu cel ce face acest lucru, ci păcatul care locuiește în mine.” Multe persoane care comit greșeli, o fac din cauza slăbiciunii, mediului, circumstanțelor trecute dintr-o copilărie nefericită, și nu exprimă adevărata persoană în toate.

Unele greșeli sunt comise din cauza ignoranței, iar când ajunge să le cunoască răufăcătorul poate, eventual, să regrete.—Prov. 3:12; Rom. 7:15, 17-20.

CÂND URA CUPRINDE PERSOANA

În cazurile de mai sus păcatele nu exprimă cu adevărat dorința sau pofta lăuntrică a persoanei, dar există și alții, care au devenit atât de degradați, încât fac cu poftă păcate și le urmăresc cu bună-știință și în deplină cunoștință a răutății lor. Ei au fuzionat astfel personalitățile lor cu aceste răutăți încât o separare a persoanei de păcate este grea sau imposibilă. Ei merg la o extremă care îi lasă într-o poziție de neiertat în fața lui Iehova: „Orice fel de păcat și de blasfemie li se va ierta oamenilor, dar blasfemia împotriva spiritului nu se va ierta.” Păcatul deliberat și continuat împotriva spiritului iluminator al lui Iehova este de neiertat; sfidarea lucrării evidente a spiritului nu este scuzabilă. Atunci când persoanele persistă în a comite fărădelegi, după ce au fost complet expuse lor, atunci când acestea devin atât de înrădăcinate ca fiind o parte inseparabilă a structurii lor, atunci ura pentru persoana care se agață cu dragoste de aceasta, precum păcatul, trebuie să fie sentimentul fiecăruia. Cum poate fi altfel, atunci când persoana și păcatul devin inseparabile și permanent uniți?—Mat. 12:31.

Astfel cei incorigibili inversează porunca: „Urăți răul și iubiți binele,” devenind cei „care urăsc binele și iubesc răul.” Nici o mijlocire nu trebuie să se facă pentru ei. „Să nu te rogi pentru acest popor, nici să nu înalți pentru ei strigăte de implorare sau rugăciuni, nici să intervii la mine, căci nu te voi asculta,” spune Iehova. Dumnezeu însuși îi va „răsplăti în față celui ce-l urăște, distrugându-l. El nu ezită în privința celui ce-l urăște. Îi plătește în față.” Unii ajung la un punct, în care nici chiar disciplina puternică nu se va amesteca să dezlege răul care a devenit o parte din ei. Nu mai este posibil să distrugem răul și să păstrăm persoanele. Ci trebuie să fie distruse împreună, deoarece nu îi separă nimic. Faptele rele exprimă cu adevărat și reflectă o inimă rea, fără speranță de îndreptare. Astfel de persoane întruchipează răul, la fel cum Dumnezeu întruchipează iubirea. Unor astfel de persoane Isus le-a spus: „Voi sunteți de la tatăl vostru Diavolul și vreți să împliniți dorințele tatălui vostru.” În Matei capitolul 23 El i-a denunțat în mod aspru și a întrebat: „Șerpi, pui de vipere, cum veți fugi de judecata Gheenei?”—Amos 5:15; Mica 3:2; Ier. 7:16, AS; Deut. 7:10, Ioan 8:44; Mat. 23:33.

Atunci când cel rău care urăște pe Iehova nu se va separa de răutatea și ura lui, cum putem face acest lucru în propria noastră ură a păcatului? „Oare cel rău trebuie ajutat și pe cei ce-l urăsc pe Iehova trebuie să-i iubești? Iar pentru aceasta mânia lui Iehova se abate asupra ta.” Când ura este intensă și înrădăcinată și inseparabilă de persoană, cazul trece dincolo de dușmănia datorată păcatului moștenit sau ignoranței, care pot fi tratate cu răbdare, în iubire: „Nu îi urăsc eu oare pe cei ce te urăsc cu înverșunare, o, Iehova, și nu sunt dezgustat de cei ce se răzvrătesc împotriva ta? Îi urăsc cu o ură desăvârșită. Ei au devenit pentru mine dușmani adevărați.”—2 Cron. 19:2; Ps. 139:21, 22.

Dar acești incorigibili, care întruchipează răul ce trebuie urât, se manifestă singuri. În general, putem privi și ar trebui să privim spre masele omenirii

înstrăinate de Dumnezeu, așa cum a făcut Isus: „Văzând mulțimile [căutându-l], i s-a făcut milă de ele, pentru că erau jupuite și aruncate înapoi și-ncolo ca niște oi fără păstor.” Putem să le predicăm în iubire, în timp ce urâm păcatele lor. Când ni s-a spus să urâm răul și nu înfăptuitorul corectabil al lor, acest lucru poate părea greu de făcut. Dar când te oprești și reflectezi vezi că în propriul tău caz ai făcut asta toată viața. Fă-o și în cazul altora!—Mat. 9:36.

Pregătită pentru topor?

„Religia interioară, lăuntrică, fără o manifestare exterioară a ei”, spunea cândva clericul englez Ralph Venning, „e precum un copac fără fructe, inutilă; iar afișarea exterioară a religiei, fără sinceritate interioară, e precum un copac fără măduvă, lipsit de viață.”

„Falimentul unei epoci”

Prelatul anglican H.R.L. Sheppard, fost decan al Catedralei Canterbury și canon al Catedralei Sf. Pavel, a scris lucrarea *Nerăbdarea unui Paroh* cu aproape două decenii înainte de epoca atomică. Cu toate acestea, unele dintre afirmațiile lui sună ca și cum ar fi fost scrise azi.

„Nu ezităm să mărturisim că vremurile au ieșit de pe făgașul normal”, scria el, „iar armele pe care le-am făurit pentru siguranța noastră sunt sfărâmate în mâinile noastre. Mințile celor care erau cândva sfătuitorii noștri de încredere sunt pline de confuzie, iar vorbirii lor le lipsește sunetul încrederii, al credinței. Situația este chiar mai dificilă, din moment ce realitatea aspră ne-a forțat să renunțăm la convingerea noastră de epocă Victoriană, într-un progres automat spre perfecțiune; de fapt, am renunțat la ele în august 1914, și nu ne-am revenit încă din șoc. Am fost obligați în anii recenți, după cum ne-a amintit dr. Fosdick, să contemplăm falimentul unei epoci care avea dreptul să se considere una dintre cele mai umanist-progresiste, cea mai iluminată și mai sigură din istorie.”

„Ni s-a amintit de curând că în ultimii ani au fost răsturnate 24 de tronuri, incluzându-le pe cele ale celor mai mari imperii ale lumii. În acești ani am văzut cel mai rău război care a avut loc vreodată, care ne-a costat 10 milioane de vieți; am suferit cea mai rea foamete cunoscută până acum de omenire; și cea mai rea epidemie cunoscută de om, care a făcut mai multe victime chiar și decât războiul.”

„Să nu uităm ce s-a petrecut cu civilizația în care aveam atâta încredere. Progresul în știință și educație și o creștere a cunoștinței generale nu ne-au împlinit așteptările de a ne face viața mai sigură și mai plăcută, nouă și semenilor noștri; ci, într-adevăr, cu un egoist nesupus, omul este mult mai periculos, căci puterea sa de a plâni răul a crescut. Profesorul Huxley avea dreptate când spunea, cu mulți ani în urmă, că miracolele noastre extrem de dezvoltate ne-au dat o putere peste natura non-umană, o putere mai mare decât cea atribuită cândva magicienilor. Nu suntem

de încredere în manipularea acestei proaspete achiziții a cunoștinței științifice; nu o putem manipula, nici spre gloria lui Dumnezeu, nici spre binele omenirii.”

O „abordare nouă și îndrăzneță”?

Sub titlul „Viața în familiile creștine”, un scriitor al publicației *Secolul Creștin*, din 3 martie 1954, discută despre școala de duminică și face referire la „primatul familiei în educația creștină”, la faptul că „părinții sunt primii profesori de religie, că un elev credincios al unei școli de duminică petrece 90 de ore sub influența căminului său la fiecare oră petrecută la biserică, iar copilul este disponibil pentru a fi instruit de părinți în anii vieții sale când este cel mai ușor de modelat, când nu se află deloc în contact direct cu biserica.”

Scriitorul observă mai departe că, în ciuda acestui fapt, unele confesiuni „se poartă ca și cum părinții nu ar exista. Ar fi mai bine, cu mult mai bine, dacă am renunța cu totul la „școala de duminică” convențională și am trece la o abordare nouă și îndrăzneță. Și care este aceasta, ne întrebăm? „Puneți sarcina educației creștine acolo unde aparține, pe umerii părinților, și puneți biserica în serviciul lor”. Ideea principală și esența planului care decurge din articol este să se organizeze cursuri care să îi educe pe părinți, pentru ca, la rândul lor, să îi poată educa pe copiii lor acasă.

Deși asta poate fi o „abordare nouă și îndrăzneță” pentru creștinătatea organizată, nu este așa și pentru martorii lui Iehova. Martorii moderni au făcut tocmai lucrul acesta de mulți ani, în timp ce consemnările biblice sugerează că Avraam a procedat astfel cu 4000 de ani în urmă, ca să nu mai spunem despre faptul că acest lucru a fost poruncit de Moise cu câteva secole mai târziu. – Gen. 18:19; Deut. 6:4-9.

SCRISUL, O ARTĂ LA FEL DE VECHÉ CA OMUL

De unde putem găsi informații de încredere despre arta scrisului? Care este cea mai veche sursă? În cartea sa, *Scrierea semitică*, G.R. Diver identifică acea sursă atunci când indică faptul că informația disponibilă despre folosirea scrisului în veacurile timpurii vine în mare parte din Biblie.

Și acolo aflăm că undeva, înainte de moartea lui Adam în 3 096 înainte de era creștină, el a scris „Cartea istoriei lui Adam.” (Gen. 5:1) Dar ce fel de scriere se folosea atunci. Pe măsură ce explorăm domeniul, vom găsi indicii care ne vor răspunde la această întrebare, și la multe altele.

Se crede, în general, că alfabetul este o invenție relativ recentă, din moment ce este cea mai simplă formă de scriere. Cu toate acestea, David Diringir, în *Alfabetul – o cheie a istoriei omenirii*, observă: „Realitatea este că cele mai simple, mai primitive forme de scriere, atât antice cât și moderne, sunt non-alfabetice, dar aceste sisteme non-alfabetice de scriere nu sunt întotdeauna mai timpurii decât cele alfabetice. Unele din cele mai primitive forme de scriere se folosesc și astăzi și, într-adevăr au început să se folosească la mult timp după ce alfabetele au fost ferm stabilite și folosite la scară mare.” Cu siguranță Adam, care la începutul existenței lui era un om perfect echipat de Dumnezeu pentru rolul său în viață, nu a învățat după o metodă migăloasă și istovitoare, de încercări și greșeli, cum să se exprime verbal sau în scris. Deși a căzut în păcat, el a făcut consemnări adecvate ale evenimentelor din timpul lui, care aveau să fie folosite mai târziu de Moise, la îndemnul lui Dumnezeu, ca bază pentru o parte din relatarea Genezei.

Într-un interval de timp relativ scurt după izgonirea omului din Eden, s-au construit orașe, pe măsură ce familia umană sporea ca număr. Primele au fost orașul Enoh (menționat în Biblie) și Eridu, Larak, Sippar și altele, la care se face referire în însemnările seculare de pe tăblițele care au fost dezgropate. (Gen. 4:17). S-au dezvoltat activități: creșterea animalelor, chiar și meșteșugul făuririi de unelte, și alte lucruri necesare societății. (Gen. 4:20, 22) Din multe tăblițe găsite, rezultă clar că era nevoie de scris pentru a putea ține evidența unor asemenea tranzacții și contracte zilnice, așa cum era necesar în afaceri.

Arta scrisului nu a rămas, cu toate acestea, neschimbată. Pe măsură ce familia umană se îndepărta de perfecțiunea omului din Eden, abilitățile ei s-au degradat treptat. După potopul lui Noe, când limbile omului au fost încurcate la Turnul Babel, s-a deschis larg terenul unei mari diversități de scriere, iar aceasta s-a dezvoltat, în aparență, de-a lungul unui număr de coordonate.

SCRIEREA CU ILUSTRĂȚII

Fie ante-diluvian, fie post-diluvian, multe din urmele de scriere timpurie care au fost găsite sunt pur și simplu desene, așa că sistemul este numit *pictografic*. Ca să reprezinți o casă, era suficient să desenezi o casă. Un animal putea fi ușor desenat cu linii simple, reprezentându-i conturul. Uneori, „scrierea” putea fi făcută mai rapidă, reprezentând întregul obiect printr-o parte esențială. De exemplu, capul unui animal reprezenta animalul în sine. Deși sistemul avea limitări severe, părea adecvat pentru epoca în care a fost folosit.

Edward Chiera, în cartea sa, *Au scris pe lut*, discută despre cum sistemul a fost, foarte probabil, extins. „Era ușor de reprezentat idei concrete (...) dar o idee abstractă era mai greu de reprezentat, însă asocierea de idei îi ajuta. Un picior nu indică întotdeauna o anumită parte a anatomiei omului; uneori redă ideea de mers.” Acestea sunt numite *ideografe*. Un braț poate reprezenta puterea; o mână, gestul de a da. O picătură de apă alăturată unui ochi sugerează ideea de plâns, de oftat. O stea poate arăta înălțimea, iar un soare răsărind poate însemna o zi. Dar cum putea cititorul să știe clar cum să clasifice semnele? Problema a fost rezolvată prin

folosirea unui semn determinativ, o ideogramă care denota clasa generală căreia îi aparținea obiectul.

Ideogramele nu au încetat să fie folosite, desigur. Atunci când priviți un numeral, un semn al dolarului sau un craniu și oase pe o sticlă de otravă, citiți scrierea ideografică, și este destul de ușor de înțeles, indiferent de limba pe care o vorbiți. Deseori, tinerii copii de martori ai lui Iehova, care au fost instruiți oral despre Cuvântul lui Dumnezeu, folosesc note pictografice și ideografice atunci când țin scurte discursuri despre subiecte biblice, în școala de serviciu a adunării, chiar înainte să frecventeze școlile publice, seculare.

Un sistem strict ideografic poate să își extindă nelimitat numărul de desene sau simboluri folosite, dar unele cuvinte tot nu ar putea fi scrise. De pildă, cum se poate scrie un nume? E posibil să se deseneze individul, dar asta cere o îndemânare semnificativă ca să nu fie confundat cu altcineva, iar abilitatea de a „citi” desenul este condiționată de cunoașterea persoanei reprezentate. Acest lucru a fost rezolvat prin folosirea valorii fonetice a simbolurilor, a felului în care sunau. Simbolul pentru ochi putea fi folosit să reprezinte nu doar acea parte a corpului, ci și pentru sunet. Câteva asemenea simboluri unite împreună l-ar fi putut ajuta pe cititor să rostească cuvântul dorit. Acest lucru este cunoscut drept scriere silabică.

SCRIEREA CUNEIFORMĂ ȘI HIEROGLIFELE DESCRID ISTORIA

Scrierea cuneiformă, folosită pe scară largă în Mesopotamia și adaptată unui număr de limbi, nu este un sistem total despărțit de practicile anterior discutate. Dimpotrivă, „la început, scrierea cuneiformă nu era deloc cuneiformă; toate „literele” erau simple pictograme, iar desenele-simbol reprezentau diferite obiecte, însuflețite sau neînsuflețite. (*Alfabetul*, D. Dringir) Cuvântul „cuneiform” înseamnă pur și simplu „în formă de cui”, și indică forma urmei lăsate în argila moale de instrumentul de scris folosit. Atunci când inscripțiile erau gravate în piatră, cei care săpau în piatră copiau stilul semnelor folosite pe argilă. Astfel, scrierea cuneiformă era uneori pictografică și ideografică, folosea „desene-sunete”, multe dintre ele fiind catalogate într-un silabar, și era folosită și în scrierea alfabetică.

Inscripția cuneiformă considerată de *Encyclopedia Americană* drept una de cel mai mare interes este marea piatră sau monolitul pe care se găsește Codul lui Hammurabi, un grup de legi care acoperă multe aspecte ale vieții sociale. Sir Charles Maston comentează despre acest cod: „Pare aproape sigur că legile lui Hammurabi erau o codificare a legilor și obiceiurilor mai vechi, deja existente, ale rasei semitice – rasa care pornește din fiul lui Noe, Sem, rasă din care fac parte evreii.” Din moment ce el reprezenta multe din legile și obiceiurile sistemului patriarhal al lui Noe, sunt multe similarități între acesta și codul de legi Mozaic dat mai târziu lui Israel.

În Egipt au început să fie folosite hieroglifile. Numele însuși reflectă multe lucruri. Înseamnă „inscripții sacre”, iar această artă era considerată un dar al zeului

lor, Toth. Hieroglifele în sine, folosite în principal pentru inscripții pe monumente și clădiri publice, combinau metode de scriere pictografice, ideografice și fonetice. În mod normal, se scriau de la dreapta la stânga; uneori, de la stânga la dreapta; și, pentru simetrie, chiar dinspre centru spre exterior. Atunci când soldații lui Napoleon au invadat Egiptul, în secolul al 18-lea, au găsit Piatra Rosetta, care conținea aceeași inscripție care îl glorifica pe Ptolemeu Epifanes, atât în greacă, cât și cu hieroglife. A fost cheia care a deschis, a deblocat istoria pecetluită în hieroglifele egiptene.

Folosirea unei pensule pentru a scrie pe papirus a dus adaptarea hieroglifelor de către clasa preotească la un stil cursiv, numit hieratic. Hieraticile sunt față de hieroglife ce reprezintă scrisul de mână de azi față de cel de tipar. Probabil în jurul anului 500 î.e.n., s-a dezvoltat un sistem mult mai economic, mai comprimat, care și-a pierdut mult din asemănarea cu hieroglifele. Aceasta era scrierea „demotică” sau simplă, comună, folosită de oamenii de afaceri, pentru a consemna tranzacțiile lor.

Chiar și în aceste timpuri foarte primitive, consemnările scrise pe tăblițe de argilă arsă sau pe piatră au crescut ca număr. Multe erau pur și simplu note de afaceri, găsite în arhivele regale sau în temple. Altele conțineau consemnări istorice, legende, informații religioase sau chiar matematice. În diferite rânduri, acestea erau adunate în librării mari, precum cele descoperite de arheologi în Babilonia și Asiria. Din moment ce aceste tăblițe erau depozitate în vase mari de ceramică, arhivele babiloniene erau denumite printr-un termen care înseamnă „vas cu tăblițe”. Se foloseau, de asemenea, și coșuri de răchită și cufere de lemn.

FOLOSIREA ALFABETULUI

Deși în lumea antică au venit în existență multe și diferite sisteme de scriere, evreii se pare că foloseau scrierea alfabetică. Se recunoaște în general că originea alfabetului este semitică. R.W. Rogers, în volumul I al cărții sale *Istoria Babilonului și a Asiriei*, atunci când comentează despre scrierea cuneiformă, spune: „Pe când aceștia (babilonienii) se chinuiau cu ideogramele, determinativele și semnele silabice simple și compuse, fenicienii și evreii, mână în mână, ca să nu spunem nimic despre popoare mai barbare, precum moabiții, făceau inscripții, și, în cazul evreilor, scriau chiar cărți în proză și versuri cu ajutorul unui alfabet cât se poate de simplu și eficient - a cărui concepere a fost cel mai mare efort al civilizației antice.”

Demnă de menționat în rândul acestor inscripții alfabetică este Piatra Moabită. Ea este o inscripție a lui Mesha, regele Moabului, în care relatează unele dintre evenimentele petrecute în revolta sa împotriva Israelului, legate de cele relatate în 2 Regi 1 și 3. De asemenea, lucru de un interes deosebit, numele Iehova apare în inscripție.

Biblia ne indică în mod clar nu doar că arta scrisului era cunoscută în rândul izraeliților din zilele lui Moise, ci era folosită deseori de către oameni, era un lucru comun, obișnuit. Acest lucru este demonstrat în porunca lui Iehova către întregul popor, când a spus cu privire la cuvintele poruncii de a-l iubi pe

Dumnezeu lor: „Să le scrieți pe ușorii caselor voastre și pe porțile voastre.” (Deut. 6:9) Acesta este un fapt atestat de cea mai veche înregistrare despre arta scrierii, și confirmată acum de descoperirile arheologice recente. În anexa cărții *Biblia se trezește la viață* este reprodusă o scrisoare de la S. Langdon pentru editorul ziarului *Times*, care spune: „Prezența în Canaan a unei scrieri alfabetice din perioada lui Moise a fost o mare descoperire, dovedind existența unui sistem de scriere alfabetică în vremea aceea, din care au provenit literele ebraice normale. Nu există nicio îndoială că evreii scriau documente în această perioadă.”

De unde au obținut această abilitate? Având în vedere că Moise a folosit documente de dinainte de potop pentru a compila cartea Genezei, este evident că oamenii de dinainte de potop au avut abilitatea de a scrie, care a fost dată primului om, Adam, de către Dumnezeu. Ea fost folosită ca o protecție împotriva decăderii memoriei omenești, ca să putem avea în aceste timpuri informația pe care Dumnezeu a oferit-o pentru a ne instrui. (Mat. 24:37; Rom. 15:4). Un document scris de Sem după potop ne spune că atunci când oamenii au căutat cu aroganță să-și construiască turnul lor Babel, care să ajungă până la cer, Dumnezeu a intervenit și le-a zădărnicit planurile lor nesăbuite, încurcându-le limba. (Gen. 11:1-9) Nu există nicio indicație că Noe sau Sem ar fi luat parte la aceste eforturi de glorie a omului; deci, nu puteau fi în rândul aceluia a căror vorbire a fost schimbată. Așa că, după multe secole, nu trebuie să ne surprindă faptul să găsim că popoarele semitice (descendenții lui Sem) scriu inscripții, proză și versuri, în timp ce alte grupuri naționale se chinuie să dezvolte sisteme adecvate pentru a-și exprima ideile în scris.

Grecii au împrumutat alfabetul de la popoarele semitice, l-au adaptat și l-au transmis națiunilor apusene. Însuși alfabetul englez este derivat din cel latin, așa cum sunt majoritatea celor din Europa modernă, dar au rădăcini și mai timpurii care ne duc, prin dezvoltările grecilor, la semiți.

SCHIMBĂRI ÎN ARTA SCRIERII

Încă din cele mai vechi începuturi ale sale, arta scrierii a fost marcată de schimbări și continuă să fie. Au fost la modă și scrierea pictografică, și cea ideografică, cuneiformă, hieroglifică și alfabetică. Scrierea din urmă cu câteva secole este de neînțeles pentru oamenii de acum, chiar dacă folosesc, în mod fundamental, aceeași limbă.

Pe vremuri, manuscrisele erau scrise cu totul cu litere mari, sau cu litere mari rotunjite numite unciale. Scrierile timpurii nu aveau spații între cuvinte sau semne de punctuație. Toate aceste lucruri s-au schimbat, ca și materialele de scris. În loc de lut, metal, piatră, lemn, papirus, piele, pergament, etc., acum se folosește hârtia.

Alfabetul englez este departe de a fi perfect. Are doar 26 de litere, care trebuie să reprezinte în jur de 42 de sunete, și chiar și în acest caz există suprapuneri inutile. Vechea și neprețuita artă a scrierii poate se va schimba chiar mai mult, dar va continua să fie esențială, să fie cheia transmiterii cunoștinței.

Preferă terapia fără sânge

Doctorul J.D. Thompson spune în *Jurnalul Medical al Sudului*, din mai 1957, că preferă administrarea sulfatului feros pe cale orală în locul transfuziilor de sânge, pentru creșterea nivelului de hemoglobină la pacientele anemice, pentru pregătirea pre-operatorie, pentru afecțiuni specifice sexului feminin. El procedează în special astfel, spune el, din cauza „nefericitelor fatalități care s-au petrecut în urma transfuziilor de sânge.”

Doctorul prezintă o listă de cinci cazuri de anemie severă care au fost ajutate de acest tip de tratament, „pentru a arăta că și pacienții cu anemie puternică nu necesită întotdeauna o transfuzie pentru corecția pre-operatorie a anemiei, dacă există suficient timp disponibil. Desigur, mulți alți pacienți cu anemii mai puțin severe au primit, pe cale orală, fier, și au evitat astfel pericolele uneia sau mai multor transfuzii de sânge.” Cât despre dezavantajele terapiei orale pe bază de fier, sunt puține și moderate.

AVEȚI GRIJĂ SĂ NU VĂ PIERDEȚI LOCUL!

„Cine crede că stă în picioare să aibă grijă să nu cadă.”—1 Cor. 10:12.

Una e să găsești o perlă de valoare foarte mare, și altceva e să ții să nu o pierzi. Una a fost pentru Adam și Eva să se găsească în grădina Edenică a perfecțiunii, și o cu totul altă problemă dacă ei s-au dovedit vrednici de a rămâne în această grădină pentru totdeauna. Așa cum s-a arătat în articolul precedent, este important pentru oameni să găsească și să obțină locul lor potrivit în societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova, fără întârziere. Dar odată ce ei sunt în ea, devine și mai important pentru ei să-și păstreze acel loc prețios, cu fidelitate și loialitate. Cu alte cuvinte, nu este o așa mare problemă cu privire la cine vine la adevăr, ci cum cineva rămâne la adevăr, căci nu există un lucru ca „o dată salvat, salvat pentru totdeauna.” Cazul apostolului Pavel este pertinent. Aproape de neconceput este faptul ca o persoană ca apostolul să-și piardă vreodată locul, și totuși el a văzut pericolul mereu prezent de a face acel lucru. Pentru a preveni un astfel de lucru catastrofal de a se întâmpla, el a spus: „Îmi lovesc corpul cu pumnii și îl conduc ca pe un sclav, ca nu cumva, după ce le-am predicat altora, să fiu eu însumi dezaprobat.” Am face bine să ținem seama de acest avertisment al său.—1 Cor. 9:27.

² Anumite măsuri de precauție, dacă sunt luate, vor servi drept garanții împotriva pierderii unui loc privilegiat în societatea Noii Lumi. O astfel de măsură de precauție este luată pentru a observa și pentru a evita erorile și capcanele în care

alții s-au poticnit. „Cel prevăzător vede nenorocirea și se ascunde, dar cei fără experiență merg mai departe și suferă consecințele.” (Prov. 22:3) Deci, pentru a-ți păstra locul cu credincioșie, nu urma cursul rău al lui Satan Diavolul. El a permis nelegiurii, care este fărâdelege și răzvrătire împotriva organizației lui Iehova Dumnezeu, să prindă rădăcini în inima lui. Nu provocați în mod deschis sau secret canalul de comunicare al lui Iehova, precum au făcut Core, Datan și Abiram, ca nu cumva pământul să vă înghită și să vă pierdeți locul printre cei care vor trăi în lumea nouă. Nu comiteți, în secret, păcatul lui Acan, prin încercarea de a câștiga pradă materială, contrar poruncilor lui Iehova. (1 Tim. 6:9) Mărturisirea lui Acan, atunci când acesta a fost prins cu bunuri, a venit prea târziu pentru a preveni să fie exclus din adunarea lui Dumnezeu. Nu îl mințiți pe Iehova și nici pe slujitorii Săi numiți, așa cum au făcut Anania și Safira, ca nu cumva să renunțați la acel loc atât de repede cum au căzut morți pe calea lor. Nu juca ipocrit și nu trăda organizația lui Dumnezeu, Comuniștilor ateï sau altor agenți ai organizației Diavolului, așa cum a făcut Iuda Iscarioteanul. Aceasta este, de asemenea, sinucidere. Toate aceste persoane nechibzuite și-au pierdut locul în organizația teocratică a lui Dumnezeu. (Ezec. 28:13-15; Isa.14:12-14, *AV*; Num. 16:1-35; Iosua 7:1-26; Faptele 5:1-11; Mat. 27:3-5) Nu fă atât de mult încât să o lași mai încet și să privești înapoi. „Amintiți-vă de soția lui Lot,” pentru că ea și-a pierdut atât locul, cât și viața, atunci când a încetinit și s-a uitat înapoi. Fii în gardă, prin urmare, și umblă cu băgare de seamă ca să nu te poticnești de unele obstacole neprevăzute, să nu mai înaintezi și să cazi din favoarea lui Dumnezeu. „Prin urmare, cine crede că stă în picioare să aibă grijă să nu cadă.”—Luca 17:32; 1 Cor. 10:12.

³ În loc de a urma calea celor care și-au pierdut locul în aranjamentul de lucruri al lui Iehova, mult mai bine este să copiați exemplul virtuos al celor care au rămas de neclintit, indiferent de ce i-a lovit în calea de încercări dureroase și ispite seducătoare. Există un nor mare al acestor exemple din jur care ne inspiră, și apostolul Pavel menționează un anumit număr al acestora, în capitolul al unsprezecelea din Evrei. Cel mai mare dintre acești martori credincioși a fost Isus Cristos; și ce exemplu perfect este El, singurul care și-a păstrat cu fermitate locul! „Priviți țintă la Reprezentantul Principal al credinței noastre și Cel care o duce la perfecțiune, Isus. Pentru bucuria care-i era pusă înainte, El a suportat stâlpul de tortură, disprețuind rușinea, și s-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu. Într-adevăr, priviți cu atenție la cel care a suportat cuvinte atât de potrivnice, rostite de păcătoși împotriva intereselor lor, ca să nu oboșiți și să nu vă pierdeți puterile în sufletele voastre.”—Evrei 12:2, 3.

⁴ În ceea ce privește pe acest păstrător perfect al locului, Isus, este scris: „Deși era Fiu, a învățat ascultarea din lucrurile pe care le-a suferit.” Dacă a fost necesar în aranjamentul atotînțelept al lui Iehova să dovedească faptul că singurul Său Fiu născut, perfect, își va păstra locul în mod ascultător, în condiții de stres, cu atât mai mult am putea demonstra acest lucru, noi care „eram altădată fără minte, neascultători, induși în eroare, sclavi a tot felul de dorințe și plăceri.” (Evrei 5:8; Tit 3:3). Ascultarea de Iehova este o primă cerință pentru cei care își păstrează locul și credinciosul Samuel a subliniat acest lucru, când mândrul rege Saul și-a

părăsit locul în mod neascultător. „Iată că ascultarea este mai bună decât jertfele și luarea aminte, mai bună decât grăsimea berbecilor.” (1 Sam. 15:22) „Ascultă glasul Meu,” Iehova însuși poruncește, „și eu voi fi Dumnezeu vostru, iar voi veți fi poporul Meu. Umblați pe toate căile pe care vi le poruncesc, ca să vă meargă bine.” Aceasta este singura modalitate de a rămâne în cadrul organizației al cărui Dumnezeu este Iehova; și acest lucru explică de ce neascultătorul Israel, ca națiune, a ajuns atât de departe de linie, încât, în cele din urmă, a fost nimicim complet. Tristul comentariu istoric spune: „Dar ei [națiunea Israel] n-au ascultat și nu și-au plecat urechea, ci au umblat după sfaturile și după închipuirea inimii lor rele, și au mers înapoi, nu înainte.”—Ier. 7:23, 24, *AV*.

⁵ Dacă Israelul spiritual, reprezentat astăzi de rămășiță, împreună cu însoțitorii lor cu bunăvoință, vor să evite dezastrul care a cuprins vechiul Israel, atunci aceștia trebuie să fie ascultători de „autoritățile superioare,” Iehova Dumnezeu și Isus Cristos. Ei trebuie să arate, de asemenea, respectul cuvenit față de corpul central de guvernare, de reprezentanții călători ai acestui corp, precum și față de supraveghetorii din adunările locale. „Bătrânii care îndrumă bine să fie considerați demni de o dublă onoare, îndeosebi cei care lucrează din greu în cuvânt și în predare.” „Amintiți-vă de cei care sunt în fruntea voastră, care v-au spus cuvântul lui Dumnezeu, și, privind cu atenție rezultatul purtării lor, imitați-le credința! Ascultați de cei care sunt în fruntea voastră și fiți-le supuși, căci ei veghează neîncetat asupra sufletelor voastre ca unii care vor da socoteală.” „Tot așa, voi, tinerilor, fiți supuși celor mai bătrâni.”—1 Tim. 5:17; Evrei 13:7, 17; 1 Pet. 5:5.

⁶ Dorința de a fi în supunere și în ascultare față de autoritatea constituită în mod corespunzător nu este un lucru greu de făcut pentru cei care doresc păstrarea locului lor corespunzător în societatea Noii Lumi; dar uneori, martorii lui Iehova sunt obligați, fără voie, să se supună autorității nerezonabile și celor care sunt „greu de mulțumit,” ca, spre exemplu, în lagărele Comuniste. Dar dacă, din cauza unei mai bune „conștiințe față de Dumnezeu,” ei au o suferință mare și suportă, chiar și sub persecuție crudă, ei vor continua, cu siguranță, să-și păstreze locul prețuit în societatea Noii Lumi, în ciuda faptului că sunt izolați de orice contact fizic și nu au nici o comunicare cu frații și surorile lor din alte părți ale lumii. De fapt, în suferința lor pentru ceea ce este drept și adevărat, ei calcă doar îndeaproape pe urmele lui Isus Cristos, Modelul lor perfect.—1 Pet. 2:18-21.

⁷ Supraveghetorii și „cei care vă guvernează,” față de care membrii adunărilor sunt în supunere, trebuie să își păstreze ei înșiși locul corespunzător în cadrul organizației. Aceștia trebuie să fie smeriți în gândire și atitudine, nu autoritari sau dictatori în comportamentul lor față de alte persoane, și nici îndrăzneți în fața lui Dumnezeu. Mai degrabă, aceștia trebuie să aibă aceeași atitudine mentală pe care a avut-o Liderul și Comandantul poporului lui Dumnezeu, pentru că apostolul spune: „Păstrați această atitudine mentală în voi care era și în Isus Cristos, cel care, deși avea chip de Dumnezeu, nu s-a gândit la uzurpare, adică să fie egal cu Dumnezeu. Nu, ci s-a golit pe sine, a luat chip de sclav, ajungând la fel ca oamenii. Mai mult decât atât, când la înfățișare s-a găsit

ca om, s-a umilit și a fost ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură.”—Filip. 2:5-8.

PĂSTRAȚI-VĂ LOCUL ADUCÂND ROADE

⁸ Acest exemplu magnific de ascultare și supunere credincioase, Isus Cristos, a oferit o ilustrare foarte potrivită a modului în care cei care sunt altoiți în această societate roditoare, ar trebui să își păstreze locul. „Eu sunt adevărata viță și Tatăl meu este viticultorul,” a spus El. Acum, „orice mlădiță din mine care nu dă rod o înlătură și pe orice mlădiță care dă rod o curăță, ca să dea mai mult rod.” Subliniind în continuare necesitatea de a ține la loc, Isus continuă: „Rămâneți în unitate cu mine și eu voi rămâne în unitate cu voi. Așa cum mlădița nu poate da rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți dacă nu rămâneți în unitate cu mine. Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în unitate cu mine și eu în unitate cu el, acela dă mult rod, pentru că fără mine nu puteți face nimic.” Notați, acum, consecințele teribile care se întâmplă cuiva care are propria modalitate de a face lucrurile și nu este în unitate cu Capul și cu ceilalți din cadrul organizației. „Dacă cineva nu rămâne în unitate cu Mine, este aruncat afară ca o mlădiță și se usucă, iar aceste mlădițe sunt strânse, aruncate în foc și arse.”—Ioan 15:1-6.

⁹ Această ilustrație aptă arată că, în cazul în care cineva din organizație devine slab sau neglijent în producerea de roade ale Împărăției, acesta este ‘curățat’ sau ‘fasonat’ cu adevărul, ca să devină mai productiv. (Ioan 15:2, 3) Astfel că, atunci când este corectat, în loc să devină ofensat și să se răzvrătească împotriva organizației, este mult mai înțelept să-și păstreze locul și să dea chiar mai multe roade, pentru că cei nemulțumiți sunt aruncați afară. Descriind distrugerea de foc care îi așteaptă pe cei care cad de la locul lor, în organizația asemenea unei vițe nobile a lui Iehova, este scris: „Căci este imposibil ca aceia care au fost luminați o dată pentru totdeauna și au gustat darul ceresc, care au fost părtași ai spiritului sfânt și au gustat cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterea sistemului viitor de lucruri, dar care au căzut, să fie din nou reînsuflețiți spre căință, pentru că ei înșiși îl țintuiesc din nou pe stâlp pe Fiul lui Dumnezeu și îl expun rușinii publice. De pildă, pământul, care bea ploaia ce cade adesea pe el și ... [apoi] dă spini și măracini, este părăsit și ... sfârșește prin a fi ars.”—Evrei 6:4-8.

¹⁰ Pe lângă aceste multe exemple și ilustrații există, de asemenea, o multitudine de sfaturi directe în Scripturi, care, dacă sunt urmate, va ajuta pe fiecare din societatea Noii Lumi să își păstreze locul. Deoarece am fost născuți în păcat și concepuți în nelegiuire, dispozițiile noastre, prin natura lor, sunt destul de urăcioase. Prin urmare, noi ar trebui să acoperim până și goliciunea imperfecțiunilor noastre și Scripturile sugerează îmbrăcăminte corespunzătoare care trebuie utilizată. „Astfel, ca aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și iubiți, îmbrăcați-vă cu tandră afecțiune și cu compasiune, cu bunătate, cu umilință, cu blândețe și cu îndelungă răbdare. Continuați să vă suportați unii pe alții și, dacă cineva are vreun motiv să se plângă împotriva altuia, să vă iertați cu mărinimie unii pe alții. Așa cum v-a iertat Iehova cu mărinimie, așa să faceți și voi.” „Smerenia minții” sau

umilința este o mare virtute. Aceasta va feri pe om de la a deveni lăudăros, mândru sau de la a se înălța datorită educației superioare sau a unei situații economice sau sociale mai bune, sau a unei poziții, probabil mai mari, în cadrul organizației. Trebuie să ne amintim că „n-au fost chemați mulți înțelepți potrivit cărnii, nici mulți plini de putere, nici mulți de neam ales; ci Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să-i facă de rușine pe înțelepți, și Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să le facă de rușine pe cele tari; și Dumnezeu a ales lucrurile lipsite de noblețe ale lumii, lucrurile disprețuite și lucrurile care nu sunt, ca să le reducă la nimic pe cele ce sunt.” De ce? Pavel subliniază importanța smereniei atunci când răspunde: „pentru ca nicio carne să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.”—Ps. 51:5; Col. 3:12, 13; 1 Cor. 1:26-29.

CONSOLIDAT ÎN LOC PRIN LEGĂTURA IUBIRII

¹¹ Ce veștminte frumoase— tandră afecțiune, compasiune, bunătate, umilință, blândețe și îndelungă răbdare! Dar acestea nu sunt suficiente pentru a acoperi imperfecțiunile noastre. Apostolul adaugă încă o altă parte a îmbrăcăminteii acestui ansamblu, care trebuie să fie purtat de către toți cei care se identifică cu societatea care este nouă și cu totul diferită de sistemul actual al egoismului și lăcomiei. „Dar, pe lângă toate acestea, îmbrăcați-vă cu iubirea, pentru că ea este o legătură perfectă a unității.” Da, într-adevăr, să iubim mai întâi pe Iehova și Isus Cristos, și, de asemenea, să ne iubim unii pe alții, este legătura care ne va identifica și ne va ține neclintiți în organizația lui Dumnezeu.—Col. 3:14; Ioan 13:34, 35.

¹² Cu fiecare împodobindu-se cu aceste calități evlavioase nu există nici o invidie a unora față de alții sau nici o râvnire la locul și poziția care este atribuită altei persoane. Nu există nici o competiție între persoanele care aparțin societății Lumii Noi. Cooperarea, și nu concurența, este unul dintre înaltele principii ale organizației lui Dumnezeu. Nu există, de asemenea, nici un loc pentru ego-urile infatuante sau pentru practici individualiste printre martorii lui Iehova, pentru că oricine urmărește o astfel de cale înseamnă că umblă greșit, mergând dezordonat, și, astfel, nu ar fi în armonie cu instrucțiunile teocratice. „Dacă trăim prin spirit, să și umblăm cum se cuvine, prin spirit. Să nu fim înfumurați, luându-ne la întrecere unii cu alții, invidiindu-ne unii pe alții.” „Faceți-mi bucuria deplină și aveți aceeași gândire și aceeași iubire, fiind uniți în suflet, având un singur gând, nefăcând nimic din spirit de ceartă sau din egoism, ci, cu umilință, considerând că ceilalți vă sunt superiori, arătând interes nu doar față de lucrurile personale, ci și față de ale celorlalți.”—Gal. 5:25, 26; Filip. 2:2-4.

¹³ Această cooperare utilă, recomandată, între membrii societății Lumii Noi, cu siguranță, nu înseamnă consfătuirea indivizilor sau a permite indivizilor să se amestece în treburile altor persoane. Într-adevăr, dacă și-ar băga oricine nasul, s-ar amesteca în și s-ar preocupa, în mod nescriptural, de problemele private ale altora, astfel de persoane ar fi la nelalocul lor și ar umbla cu desăvârșire dezordonat. Oare nu același scriitor își asumă sarcina celor care „cutreieră” precum „clevetitori, amestecându-se în treburile altora”? „Să vă străduiți să trăiți

liniștiți și să vă vedeți de treburile voastre ... ca să umblați cu decență.” „Căci auzim că unii dintre voi umblă dezordonat și nu lucrează deloc, ci se amestecă în ce nu-i privește.” (1 Tim. 5:13; 1 Tes. 4:11, 12; 2 Tes. 3:11). Apostolul Petru merge atât de departe încât îi clasifică, pe cei care se bagă în treburile altor oameni, ca hoți și criminali, iar Scripturile spun că locul ucigașilor și al asociaților lor este cu totul în afara sistemului de lucruri al Noii Lumi.—1 Pet. 4:15; Apoc. 22:15.

¹⁴ Deci, cooperarea utilă care există între martorii lui Iehova este o forță sănătoasă, înălțătoare și întăritoare, care ajută în mod reciproc atât pe cei puternici cât și pe cei slabi. Ea este foarte asemănătoare cu ajutorul și sprijinul pe care membrele individuale ale corpului uman îl oferă unele altora, astfel încât toate pot să-și păstreze locul lor organic în organism. „Să creștem prin iubire în toate lucrurile în cel care este capul, Cristos. Din el, tot corpul, armonios îmbinat și făcut să colaboreze prin toate încheieturile care dau ce este necesar, după lucrarea fiecărui mădular în măsura potrivită, contribuie la creșterea corpului, pentru ca acesta să se zidească pe sine în iubire.”—Efes. 4:15, 16.

¹⁵ Această colaborare din partea fiecăruia din această organizație asemenea unui corp nu este pur și simplu în chestiuni fizice la întrunirile adunării sau în a se ajuta unul pe altul să se implice în activitatea publică de predicare. Aceasta include, de asemenea, un unison armonios cu Capul organizației în chestiuni spirituale ale doctrinei și ale predării. „Vă îndemn deci, fraților, în numele Domnului nostru Isus Cristos, să vorbiți toți în același fel și să nu fie dezbinări între voi, ci să fiți strâns uniți în același gând și aceeași opinie.” Nu poate exista nici o diviziune în credința și învățarea adevărilor Bibliei. Dacă, prin urmare, oricine din organizație s-ar da el însuși drept un exponent al doctrinelor noi și necunoscute, nefondate pe Scripturile descoperite, și în opoziție cu ceea ce Domnul Dumnezeu a adus la lumină prin intermediul organizației Sale teocratice, atunci acea persoană ar fi complet nelalocul ei, la fel cum și leproasa Miriam a fost ținută în carantină, în afara taberei lui Israel, deoarece ea a încercat să provoace o diviziune în cadrul societății teocratice de demult.—1 Cor. 1:10; Num. 12:1-16.

¹⁶ Serviciul subordonat „autorităților superioare,” Iehova Dumnezeu și Cristos regele Său, este cerut de la toți care își păstrează locul. „Fiți sclavi ai lui Iehova,” spun Scripturile. „Orice faceți, să-l faceți din tot sufletul, ca pentru Iehova, nu ca pentru oameni, fiindcă știți că de la Iehova veți primi răsplata cuvenită a moștenirii.” Cei care sunt dispuși să fie sclavi ai lui Iehova sunt, de asemenea, în mod voluntar „sclavi ai Stăpânului Cristos.” (Rom. 12:11; Col. 3:23, 24). Unor astfel de persoane, acest Stăpân iubitor le oferă invitația: „Luați jugul meu asupra voastră și deveniți discipolii Mei, ... Pentru că jugul meu este plăcut, iar sarcina mea, ușoară.” Atunci, aici, voi, membrii ai societății Noi Lumi, este locul vostru potrivit—sub jugul ușor al serviciului lui Cristos, trăgând cu El și

organizația Sa. Nu există nici un loc în această organizație teocratică pentru cineva care dă înapoi și care trebuie să fie îndemnat, sau pentru cei care sar peste urme și care, cu încăpățănare, doresc să meargă pe propriul lor drum. Sclavii voluntari ai lui Iehova sunt și trebuie să fie muncitori stăruitori, lucrători dispuși, lucrători silitori, care se aliază de bună voie și cu bucurie cu Isus Cristos, și unul cu altul, și care își folosesc mintea, corpul și toate talentele și energiile fizice pentru promovarea intereselor Împărăției. Aceasta este ceea ce a făcut Isus, iar martorii lui Iehova au astăzi privilegiul de a fi ‘înlocuitori ai lui Cristos.’—Mat. 11:29, 30; 2 Cor. 5:20.

¹⁷ „Niciun om care a pus mâna pe plug și privește la lucrurile din urmă nu este potrivit pentru împărăția lui Dumnezeu.” Astfel, Isus a declarat un principiu important, și anume, răbdarea este cea care învinge. Răbdarea se cere tuturor celor care vor să-și păstreze locul în societatea Noii Lumi. „Cel care va răbda până la sfârșit, acela va fi salvat.” „Dovedește-te credincios până la moarte și îți voi da coroana vieții.” (Luca 9:62; Mat. 24:13; Apoc. 2:10). Pentru că noi am acceptat odată responsabilitățile care însoțesc numirea teocratică, este necesar să rămânem în mod loial lângă această numire. Nu fi niciodată o persoană care abandonează, pentru că cei care abandonează sunt dezaprobați de Iehova și sunt înlăturați din numirile lor. Dima a fost o astfel de persoană care a renunțat, unul care și-a abandonat privilegiile teocratice, pur și simplu pentru că „el a iubit sistemul actual de lucruri.” Iuda Iscarioteanul a fost o altă persoană care a renunțat și și-a pierdut orice speranță de a reveni la un loc al vieții. S-a întâmplat după ce acest necredincios a fost respins de la ultima masă de Paște, când Isus a spus celor unsprezece credincioși rămași: „Voi sunteți cei care ați rămas întotdeauna cu mine în încercările mele; și Eu închei un legământ cu voi, așa cum Tatăl Meu a încheiat un legământ cu Mine, pentru o împărăție.” Întrucât călcătorii de legământ și cei „neloiali în angajamente,” ca persoane care abandonează, „merită moartea,” păstrarea legământului devine o chestiune deosebit de importantă.—2 Tim. 4:10; Luca 22:28, 29; Rom. 1:31, 32.

¹⁸ Voi, prin urmare, care aparțineți societății Noii Lumi, voi toți, cu răbdare, dovediți-vă credincioși față de jurămintele voastre de dedicare. Continuați „să țineți strâns la cuvântul vieții.” Să nu renunțați niciodată să faceți asta și nu vă veți pierde locul. Și păstrându-vă acum locul în societatea Noii Lumi, vă veți dovedi demni să trăiți pentru totdeauna, fie asociați cu Isus Cristos în ceruri, fie aici pe pământ, în condiții paradisiace de perfecțiune—toate spre binecuvântarea și prosperitatea voastră veșnică și, mai presus de toate, pentru onoarea, gloria și justificarea celui mai sfânt Cuvânt și nume al lui Iehova!—Filip. 2:16.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Există un pericol posibil ca cineva să-și piardă locul în societatea Lumii Noi?
2. Arătați câteva capcane care i-au făcut pe alții să piardă mult.

3. Ce exemple încurajatoare avem despre cei care și-au păstrat locurile cu fermitate?
4. Ce scripturi arată că Iehova cere ascultare de la noi toți?
5. Cum putem evita dezastrul ce a venit peste Israelul din vechime?
6. Este posibil ca cei din țările comuniste să aibă un loc în societatea Lumii Noi?
7. Ce calitate trebuie să manifeste supraveghetorii, și de ce?
8. Ce ilustrație extraordinară a oferit Isus, pentru a arăta necesitatea de a păstra locul încredințat în organizația lui Dumnezeu?
9. (a) Cum trebuie să răspundă cineva la corecție? (b) Ce judecată divină îi așteaptă pe cei care produc doar spini și măcăciuni în loc de roade ale Împărăției?
10. (a) Cum trebuie să îmbrăcăm goliciunea imperfecțiunilor noastre? (b) De ce „smenerenia minții” este o virtute așa de mare?
11. Ce legătură specială îi ține laolaltă pe adevărații creștini?
12. Ce practici trebuie să evite cei din societatea Lumii Noi, când umblă în mod ordonat?
13. Există loc în această organizație teocratică pentru calomniatori și cei care se bagă în treburile altora?
14. La ce beneficii sănătoase duce cooperarea reciprocă?
15. (a) În ce măsură trebuie să existe unitate în chestiuni de doctrină și învățătură? (b) Ce exemplu de avertisment găsim în cazul lui Miriam?
16. Ce trebuie să facem pentru a rămâne în armură ca „sclavi” ai lui Iehova și Cristos?
17. Ce anume se cere de la toți cei care își păstrează locul, atunci când vine vorba de răbdare și respectare a legământului?
18. Care sunt, așadar, rezultatele benefice, de pe urma faptului că ne păstrăm locul potrivit în societatea Lumii Noi?

Un catolic îi apără pe copiii martori

.....

Deseori, în cele mai îndepărtate și izolate părți ale lumii, se poate găsi o mare credință în Dumnezeu. Dintr-o astfel de zonă, valea Cagayan, a sosit un raport la filiala Turnului de Veghere din Quezon City, potrivit căruia unii copii mici au fost exmatriculați din școală pentru o pretinsă lipsă de respect față de steag, față de părinții și profesorii lor. Era nevoie de ajutor urgent pentru a liniști controversa și pentru ca aceștia să fie primiți înapoi la școală.

Avocatul societății, un romano-catolic, s-a grăbit la locul faptei. A luat un avion de la Manilla la Tuguegarao. Acolo a fost întâmpinat de autoritățile școlare de frunte ale provinciei, care aveau să facă o anchetă administrativă legată de plângeri. După ce au călătorit cu vehicule terestre cât s-a putut de departe, oamenii și-au scos pantofii și ciorapii, și-au suflecat pantalonii și au purces la drum, pe jos, prin poteca plină de noroi, către școala îndepărtată. Din politețe față de avocatul vizitator, i s-a oferit un bivol pe care să-l călărească. După ce au mers cam un

kilometru, animalul a refuzat să meargă mai departe. Avocatul a căzut de pe spatele lui în noroi și a terminat călătoria pe jos, împreună cu ceilalți.

Au fost chemați pentru anchetă copii și profesori. Copiii erau acuzați că au refuzat să salute steagul la școală, când profesorii le-au poruncit să o facă. Din această cauză, au fost considerați lipsiți de respect față de steag și față de profesorii lor. Și, pentru că se refereau la părinții lor ca „frați” și „surori” în sens spiritual, au fost acuzați și de lipsă de respect față de părinții lor.

Copiii au fost chemați ca să își explice comportamentul. Cu Biblia în mână, s-au pronunțat calm împotriva idolatriei, așa cum socoteau ei salutul steagului. Niciodată nu au fost lipsiți de respect în mod intenționat față de părinții lor. Părinții au confirmat asta. Li s-a dat drumul copiilor de la întrunire. Oficialitățile școlii și-au întors apoi atenția către profesori, și i-au muștrat pentru falsele rapoarte pe care le-au dat despre acești copii creștini nevinovați, și au ordonat să fie reînmatriculați. Atât avocatul, cât și oficialitățile școlii au fost uimiți să vadă copii care și-au apărat cu atâta inteligență credința. După cum a declarat însuși avocatul: „Aici, în rândul fermierilor simpli, am găsit o adevărată credință creștină.”

În iunie 1957, avocatul Societății a apărut în fața unei curți filipineze pentru a apăra și stabili legal dreptul copiilor martorilor lui Iehova de a refuza să salute steagul, să cânte imnul național și să recite jurământul față de steag. El s-a confruntat cu o întreagă curte plină de procurori nemulțumiți de poziția martorilor lui Iehova. Cu toate acestea, a prezentat cu calm și logică argumentele sale, vreme de o oră și jumătate, în fața sălii atente. Acest avocat catolic a încheiat, spunând: „Așa cum catolicii vor apăra până la moarte dreptul de a se abține de la anumite mâncăruri în zilele de post, tot astfel martorii lui Iehova au dreptul de a se abține de a face un gest care, în ochii lor, aduce dezaprobarea Atotputernicului Dumnezeu.” Apoi s-a așezat.

Pentru o vreme, s-a lăsat liniște deplină peste sala de tribunal. Apoi, judecătorul catolic a ales să-și arate smerenia într-un mod cât se poate de impresionant. Părăsind pupitrul, a venit la masa avocatului și i-a strâns mâna. A spus: „Se poate să nu fiu de acord cu tot ce ai spus, dar, cu siguranță, îmi plac argumentele pe care le-ai prezentat. Este cel mai impresionant discurs pe care l-am auzit în această curte.” Atunci sesiunea s-a încheiat, președinții baroului de provincie și al orașului l-au felicitat pe avocat pentru argumentele pe care le-a adus și și-au oferit facilitățile de acasă și de la birouri, ca semn al schimbării de atitudine față de poziția luată de martorii lui Iehova, copii sau părinți.

- Există, într-adevăr, o degradare morală în relațiile maritale? Sau e doar țipătul vânătorilor de subiecte pentru prima pagină a ziarelor, care se

grăbesc să hrănescă urechi averse de știri senzaționale? – D.P., Statele Unite

Scopul *Turnului de veghere* nu este de a trata emoțional fiecare subiect. Din poziția lui avantajoasă, el (Turnul) atrage atenția asupra unor fapte concrete și le poate corela cu profeția, pentru ca voi să vedeți singuri cât de bine se potrivesc acestea și cât de precis interpretează Iehova Cuvântul său. Legat de întrebare, Isus a prezis în marea sa profeție cu privire la sfârșitul acestui sistem că „așa cum erau oamenii în zilele acelea dinaintea de potop: mâncau și beau, bărbații se căsătoreau și femeile erau date în căsătorie, până în ziua în care a intrat Noe în arcă, și n-au dat atenție până a venit potopul și i-a măturat pe toți, așa va fi și prezența Fiului omului.” Profetul Osea a prezis că „în țară nu există nici adevăr, nici bunătate iubitoare, nici cunoștință de Dumnezeu. Nu există nimic decât călcare de credință, crime, furturi și adulter.” – Mat. 24:38, 39; Osea 4:1-3, *AS*.

Întrebăm acum, ce arată faptele? Suntem martori la o împlinire a profeției Bibliei sau doar prinși într-un vârtej de relatări senzaționale? Regina Elisabeta a II-a a Angliei, pe când era prințesă, a spus: „Nu ne putem abține să nu admitem că trăim într-o epocă a îngăduinței prea mari de sine, a materialismului tot mai accentuat și a decăderii standardelor morale.” Aceste cuvinte sunt cu greu o goană după senzațional. Cu toate acestea, prezintă fidel situația. *Analele Academiei Americane de Științe Sociale și Politice* din noiembrie 1950 spun cu privire la Anglia: „Cifrele sunt alarmante. De la aproape 5000 per an, rata divorțurilor s-a înzecit în zece ani!” În Suedia: „rata divorțurilor a crescut constant. S-a ridicat cu mai mult de 100% în ultimul deceniu și cu 1000% în ultima jumătate de secol.” Este citat un ofițer de stare civilă oficial care spune că „50 % dintre soți și 25 % dintre soții (din Stockholm) au fost acuzați de practicarea adulterului.” Cu privire la Statele Unite, raportul arată că numărul mediu de divorțuri din deceniul 1881-1890 a crescut deja cu 466% în deceniul 1940-1949. Creșteri similare se înregistrează și în alte țări. Chiar de la întocmirea acestui raport, rata divorțurilor a crescut. Acestea sunt realități, nedeformate de perspectiva emoțională.

Nu vă înșelați, decăderea morală are loc la o scară globală și este cât se poate de reală. Fericiți sunt ochii care văd aceste condiții ca făcând parte din marele semn care marchează sfârșitul acestei lumi vechi. – Mat. 13:13-17.

Un preot îl muștră pe episcop

Preotul și învățătorul Urho Muroma, preot și învățător luteran finlandez, a fost scandalizat când un episcop luteran de seamă, Eelis Gulin, a luat în mod public o poziție în favoarea teoriei evoluției. În publicația sa religioasă periodică, *Herää Valvomaan*, nr. 9 din 1957, preotul Muroma a dat glas indignării sale, spunând: „Convingerea fiecăruia merită tot respectul, dar atunci când un episcop, care este obligat de legea canonică să apere doctrina pură a bisericii, prezintă

opinii care contrazic credința veche de 2000 de ani a bisericii creștine, pe lângă faptul că nu sunt valide științific și, evident, potrivnice propriului său jurământ, atunci acesta se face vinovat de o faptă cât se poate de nepotrivită. Episcopul Gulin spune că credința bisericii creștine în autoritatea clară a lui Isus este „ridicolă”, și tot așa spun toți teologii liberali (...) Chestiunea este foarte serioasă. (...) Biserica baptistă are tot dreptul de a le cere liderilor ei să nu apere botezul copiilor și, dacă totuși fac asta, să îi înlăture din funcție. Biserica adventistă este îndreptățită să le ceară liderilor ei să nu înceapă să recomande duminica drept ziua de sabat, și, dacă fac asta, să-i dea afară. Martorii lui Iehova au tot dreptul să le ceară liderilor lor să nu creadă într-un Dumnezeu triunitar și, dacă fac asta și îi învață pe oameni asta, să-i excomunică. Dar, se pare că în biserica luterană toți au dreptul să predice orice fel de erezie doresc, fără să fie pedepsiți.”

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

17 august: Găsește-ți locul în societatea Lumii Noi, pag. 433.

24 august: Aveți grijă să nu vă pierdeți locul! Pag. 440.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai aintiți:

Cum sunt adulții precum copiii? P. 420, parag. 1.

Cum pot trăi cei morți pentru totdeauna? P. 421, parag. 2.

Cum poate un slujitor dedicat al lui Dumnezeu să deschidă ochii orbi și să elibereze captivi? P. 424, parag. 2.

De ce nu-i execută Dumnezeu imediat pe păcătoși? P. 425, parag. 2.

Ce trebuie să urască o persoană? P. 426, parag. 2.

Putea Adam să scrie? P. 429, parag. 2.

Se poate spune că fiecare stea are o poziție dată de Dumnezeu? P. 433, parag. 2.

De ce adunarea creștină nu poate consta din mai multe organizații? P. 435, parag. 8.

Ce a adus unitate în rândul martorilor lui Iehova, care nu există în alte organizații? P. 436, parag. 11.

Cum a descoperit apostolul Pavel că el nu credea doctrina „o dată salvat, salvat pentru totdeauna”? P. 440, parag. 1.

De ce a accentuat Cristos necesitatea ca urmașii lui să fie în unire cu el? P. 442, parag. 8.

Ce veșminte sunt mai frumoase decât orice haine pot fi cumpărate? P. 443, parag. 11.

Unde a crescut rata divorțurilor de zece ori în zece ani? P. 447, parag. 3.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană
AT- O traducere americană
AV- Versiunea autorizată (1611)
Da- Versiunea J. N. Darby
Dy- Versiunea catolică Douay
ED- Emphatic Diaglott
JP- Societatea evreiască de publicare
Le- Versiunea Isaac Leeser
Mo- Versiunea James Moffatt
Ro- Versiunea J.B.Rotherham
RS- Versiunea Standard Revizuită
Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

1 August 1958

Nr. 15

Cuprins:

VOINȚA SUPREMĂ SE VA FACE	- Pag.529
ÎNVĂȚAȚI DE LA TRECUT	- Pag.537
DE CE MULȚI SE ÎNDOIESC DE EXISTENȚA LUI SATAN	- Pag.539
URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ	- Pag.542
SE IVEȘTE O NOUĂ ERĂ PENTRU IRLANDEZI	- Pag.547
CHEMAREA MEMBRILOR ÎMPĂRĂȚIEI CERULUI	- Pag.548
BOTEZUL	- Pag.553
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.560

*Vestitorul
Împărăției
lui Iehova*

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

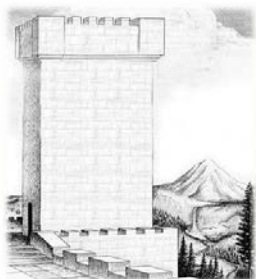
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

VOINȚA SUPREMĂ SE VA FACE

„Iată! Am venit să fac voința ta, o, Dumnezeu.”—Evrei 10:7.

Cuceritorii vor trăi veșnic, în conformitate cu voința supremă a lui Dumnezeu. (Apoc. 2:10, 11; 21:6, 7) În fruntea cuceritorilor este Isus Cristos, Cel care a spus: „În lume veți avea necazuri, dar curaj! Eu am învins lumea.” (Ioan 16:33) După ce Dumnezeu cel viu, Iehova, l-a înviat din morți, pe pământ, și L-a glorificat în cer pe Cuceritorul de frunte care a fost ucis, Isus a oprit brusc un călător în vechea Sirie, un persecutor criminal, numit Saul din Tars. Isus i-a spus acestuia: „Pentru aceasta m-am arătat ție, ... ca să te aleg ... martor ... în timp ce te voi scăpa ... de națiuni, la care te trimit, ca să le deschizi ochii și să-i întorci ... de sub autoritatea lui Satan la Dumnezeu.” (Faptele 26:16-18). În acea perioadă și înaintea perioadei noastre (pentru aproape șase mii de ani până în anul 1914 D.C.) "autoritatea lui Satan" a fost ceea ce acel nelegiuit principal exercita în mod liber în întreaga lume sau sistem pe care Isus Cristos le-a cucerit și pe care urmașii Săi trebuie să-l cucerească.

² Când a fost pe pământ, Isus a învățat cu adevărat: „Nimeni nu poate fi sclav la doi stăpâni, căci fie îl va urî pe unul și îl va iubi pe celălalt, fie se va alipi de unul și îl va disprețui pe celălalt. Nu puteți fi sclavi ai lui Dumnezeu și ai Bogăției.” (Mat. 6:24) Atunci, Stăpânul iubit pe care l-a slujit și pe care continuă să-l slujească Isus, este acel Stăpân nobil și atrăgător pe care îl slujești tu? Ești precum Isus, sclavul Dumnezeului suprem? Cu alte cuvinte, ai ales de bună voie să îl ascuți și să te supui Stăpânului lui Isus, adevăratul Dumnezeu, Iehova? Precum lui Isus, îți face plăcere să faci voința lui Dumnezeu? Sigur te-ai întors de la autoritatea lui Satan la autoritatea Celui Suprem, dedicându-ți, în mod deliberat și voluntar, viața pentru a-l sluji pe Iehova? Dar, poate întrebi, ce este dedicarea?

³ Dedicarea înseamnă să te separi în mod voluntar de alte lucruri, cu scopul de a te devota unei divinități, unui scop sfânt, sau unei persoane anume, unui principiu, unei științe, unei națiuni, sau chiar unei ocupații alese, sau unui stil de

viață. Dedicarea are cel mai mare înțeles și cea mai mare importanță atunci când persoana renunță la toate celelalte căutări, și se oferă în mod solemn unei persoane divine, în devoțiune, lui Iehova Dumnezeu. Mai bine spus, să faci voința ta să se conformeze voinței Dumnezeului Cel Preaînalt. Dedicarea față de Persoana Divină trebuie să fie necondiționată, fără rețineri. Nu poate fi o devoțiune sau o dedicare divizată, pentru că o dedicare cu rețineri nu este valabilă în ochii lui Iehova Dumnezeu. El cere devoțiune absolută sau exclusivă.—Ex. 20:5; 34:14; Deut. 4:24; 6:15.

⁴ Exemplul perfect de dedicare îl găsim în Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos. Faptul că s-a dedicat lui Dumnezeu este rezumat în următoarele cuvinte: „Îmi găsesc plăcerea în înfăptuirea voinței tale, o, Dumnezeu meu.” El a fost devotat în totalitate lui Dumnezeu. El nu a permis ca nimic să dăuneze devoțiunii Sale. Cât a fost pe pământ, Isus a fost familiarizat cu Tatăl său din cer, a cărui lege a cunoscut-o și a iubit-o. El știa ce s-a întâmplat cu națiunea Israel și cu cei care au încălcat legământul cu Atotputernicul Dumnezeu. Această cunoștință l-a determinat pe Isus să fie mai dornic, da, mai hotărât să-și conformeze voința cu voința Tatălui său.—Ps. 40:8; Ioan 4:34; 6:38.

⁵ Prin urmare, în momentul în care o persoană se dedică să facă voința lui Iehova Dumnezeu, ea își schimbă complet modul de viață de până atunci, un mod de viață obișnuit acestei lumi, care a fost sub „autoritatea lui Satan.” Înclinațiile celui dedicat se schimbă odată cu dorințele sale. Această schimbare nu are loc automat, ci este rezultatul remodelării minții de la modul de gândire și de acționare al lumii vechi la unul nou. Este rezultatul meditației calme, atente și adevărate la Cuvântul lui Dumnezeu, și nu o schimbare miraculoasă sau emoțională care are loc într-o secundă. Înclinația sau tendința obișnuită a minții omului este spre păcat, pentru că primii noștri părinți, Adam și Eva, au ales de bună voie să facă voința lui Satan, dușmanul lui Iehova Dumnezeu, și au uitat care a fost voința Dumnezeului adevărat pentru ei. „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, și astfel moartea s-a extins la toți oamenii, fiindcă toți au păcătuit.” (Rom. 5:12). În conformitate cu acel model păcătos, noi am fost zămisliți în nelegiuire, sub condamnarea morții. Din această cauză este necesară o schimbare. De aceea este atât de important să reținem noua cunoștință în mintea noastră, cunoștință extrasă din Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să existe o continuă întoarcere de la vechiul mod de gândire, modelat după această lume sau acest sistem. Trebuie să existe o recunoaștere a noului – o dorință de schimbare sau de pocăință de la vechiul curs, și să ne remodelăm modul de viață în concordanță cu noul model. Acest lucru reprezintă o urmare a sfatului lui Pavel: „Dezbrăcați-vă de vechea personalitate cu practicile ei și îmbrăcați-vă cu noua personalitate, care, prin cunoștința exactă, se înnoiește după chipul Celui care a creat-o, ... ca să umblați într-un mod demn de Iehova pentru a-i plăcea pe deplin, continuând să dați rod în orice lucrare bună și să creșteți în cunoștința exactă despre Dumnezeu.” Aceste cuvinte arată că se produce o schimbare totală a modelului de viață al persoanei, de la cel al lumii vechi la cel al lumii noi. Trebuie să reținem faptul că Isus Cristos și-a dat viața pentru această lume nouă a dreptății, pentru că în această lume nouă se

obține viața veșnică. Conform scrierii lui Ioan, actuala lume veche trece. „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume ... Și lumea trece și dorința ei la fel, dar cine face voința lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna.”—Col. 3:9, 10; 1:10; 1 Ioan 2:15, 17.

⁶ Din moment ce lumea veche trece, creștinul trebuie să se întoarcă de la ea, pentru a continua să trăiască în lumea nouă. Apoi, când mintea sa este înnoită, când gândirea se schimbă și este în acord cu Cuvântul Atotputernicului Dumnezeu, se poate spune, pe bună dreptate, că omul este după chipul lui Dumnezeu, exact cum era la început Adam, înainte de păcat. Când omul este modelat după cunoștința superioară a lui Dumnezeu se poate spune pe bună dreptate că omul s-a întors la chipul lui Dumnezeu. Dar acest lucru nu înseamnă că omul atinge perfecțiunea în acel moment, ci doar faptul că gândirea lui s-a întors spre înaltul și nobilul mod de gândire pe care îl utilizează Iehova Dumnezeu. Urmărind un astfel de curs, omul devine acceptabil și plăcut în ochii Atotputernicului Dumnezeu.

ATITUDINEA MENTALĂ POTRIVITĂ ÎNAINTE DE DEDICARE

⁷ Omul smerit și care se căiește este descris de cuvintele pe care le-a scris Isaia: „Să renunțe cel rău la calea lui și omul nedrept la gândurile lui. Să se întoarcă la Iehova, care se va îndura de el, și la Dumnezeul nostru, căci El va ierta din belșug.” Aceste cuvinte arată cât de abordabil este Iehova. Iehova îl va primi pe Cel smerit care dorește să-l găsească, prin Fiul Său, Isus Cristos. El va ierta omul de păcatele moștenite pentru că a fost născut din părinți păcătoși. Pavel arată mai departe cât de important este să lăsăm la o parte vechea personalitate, spunând: „Trebuie să vă dezbrăcați de vechea personalitate care corespunde purtării voastre de altădată și care se strică potrivit dorințelor ei amăgitoare și că trebuie să fiți înnoiți în forța care vă îndrumă mintea și să vă îmbrăcați cu noua personalitate care a fost creată după voința lui Dumnezeu, în adevărată dreptate și loialitate.” Astfel, Pavel aduce în atenția noastră faptul că trebuie să ne lepădăm în totalitate de vechile noastre dorințe și vechiul mod de viață, iar noul mod de gândire dobândit prin studiul Cuvântului lui Iehova și prin cunoașterea scopului Său vor reprezenta puterea care ne va motiva în viața creștină.—Isa. 55:7, *AS*; Efes. 4:22-24.

⁸ După ce are loc convertirea minții, persoana are cel mai înalt respect pentru Iehova și pentru Cuvântul său. El va urma avertismentul lui Pavel: „Îmbrăcați-vă cu tandră afecțiune și cu compasiune, cu bunătate, cu umilință, cu blândețe și cu îndelungă răbdare.” Aceste calități nu se găsesc în lumea vechea, ci doar în lumea nouă. În timp ce cuvintele lui Pavel au fost scrise pentru creștini, exprimarea mult mai din vreme al lui Iehova arată felul în care evaluează aceste caracteristici: „Iată de cine mă voi îngriji: de cei smeriți, de creaturi zdrobite, care se tem de tot ce spun Eu.” O persoană smerită arată cea mai mare adorație pentru Dumnezeul Cel Preaînalt, Iehova.—Col. 3:12; Isa. 66:2, *Mo*.

⁹ Poate o persoană obișnuită să manifeste o iubire de bună calitate, neîmpărțită, pentru Creatorul Atotputernic? Da, trebuie să fie devotat total Lui și apoi să aibă un zel arzător în inima sa pentru a-L servi precum își slujește un sclav stăpânul iubit. Să slujești înseamnă să te supui. Cei care se supun lui Iehova, se supun din iubire pentru El: „Dacă cineva mă iubește, va respecta cuvântul meu și Tatăl meu îl va iubi, iar noi vom veni la el și ne vom face lăcașul cu el. Cine nu mă iubește nu respectă cuvintele mele. Cuvântul pe care îl auziți nu este al meu, ci este al Tatălui, care m-a trimis.” (Ioan 14:23, 24). De fapt, iubirea reprezintă suma și esența întregii legi a poruncilor lui Dumnezeu. Isus Cristos a spus: „Și să-l iubești pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta și cu toată forța ta [forță vitală].” Cu siguranță, nimic nu este omis. Omului i se cere să îl iubească și să îl slujească pe Creator, pe Iehova, în totalitate, în loialitate pură, venită din inimă.—Marcu 12:30; Deut. 6:5.

¹⁰ Prin aceste cuvinte, adevărații urmași ai lui Cristos înțeleg să uite de ei complet, după cum a spus Cristos: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se renege pe sine.” Cel care se renegă pe sine, își renegă obiectivele personale și alegerile de carieră în viață. În schimb, el caută să facă din voința sa voința și scopurile lui Iehova în legătură cu prezentul și viitorul său. Atunci el se comportă ca atare.

DEDICAREA ADUCE CU SINE RESPONSABILITATE

¹¹ Dedicarea, într-adevăr, pune o încărcătură grea de responsabilitate asupra celui care își dedică viața lui Iehova. Să porți această încărcătură cere în mod obligatoriu, și nu doar opțional, loialitate. Înseamnă să îți abandonezi de bună voie cursul sau modul de viață personal, pe care l-ai ales, ca să se facă voința lui Dumnezeu, iar alegerea de a urma cursul Martorului principal al lui Iehova, Isus Cristos, poate aduce asupra persoanei care îl urmează ridiculizare, ocări, greutăți, persecuție, tortură sau închisoare. Prin toate aceste circumstanțe dăunătoare cel dedicat continuă să-l urmeze pe Isus, făcând voința lui Iehova. El realizează că a fost de acord să facă voința lui Dumnezeu. Prin urmare, trebuie să aibă o atitudine pozitivă cu privire la responsabilitatea sa, după cum a avut-o Isaia, când a spus: „Iată-mă; trimite-mă!” După ce o persoană învață Cuvântul lui Dumnezeu și își asumă această responsabilitate, nu mai simte atât de grea responsabilitatea, nici nu se simte ca un laș în privința asta și nici nu îi este teamă ca va eșua. Din moment ce așteaptă să trăiască în veșnica lume nouă a lui Iehova, el continuă să se supună Cuvântului lui Dumnezeu de care „nu îi este frică”; el învinge spiritul fricii și al lașității. El își amintește de revelația lui Iehova, pe care a văzut-o Ioan, și despre care a scris: „Am văzut un cer nou și un pământ nou, căci cerul de odinioară și pământul de odinioară trecuseră, .. Cine învinge va moșteni aceste lucruri, iar eu voi fi Dumnezeul lui și el va fi fiul meu. Dar cât despre lași, necredincioși. . . și toți mincinoșii, partea lor va fi în lacul care arde cu foc și sulf. Aceasta înseamnă moartea a doua.” Și Pavel i-a dat lui Timotei un avertisment încurajator și un sfat convingător, scriind: „Dumnezeu nu ne-a dat un spirit de lașitate, ci de putere, de iubire și de judecată sănătoasă. Să nu-ți fie deci rușine de mărturia despre Domnul

nostru, nici de mine, care sunt întemnițat pentru el, ci fii părtaș la suferirea răului pentru vestea bună, potrivit puterii lui Dumnezeu.” Noi nu îi luăm ca exemplu de persoane care au îmbrățișat înțelesul dedicării pe Iuda Iscariotul sau pe ceilalți care au eșuat, incluzându-l chiar și pe Satan; ci noi privim la linia lungă de cuceritori puternici, credincioși și curajoși, pe care îi menționează Biblia. În viața lor vedem modele demne de urmat. Putem fi la fel de determinați ca și ei. Putem fi slujitori ascultători ai lui Dumnezeu ca și ei. Primi creștini, inclusiv apostolii credincioși ai lui Cristos, au fost orice numai fricoși nu. Pe lângă aceștia mai sunt bărbații precum: Avraam, Isaac, Iacov și David, și femei precum: Sara, Rahav, Debora și Iael, precum și mulți alții din acea linie lungă de martori curajoși care au respectat legământul făcut cu Iehova, care se întinde până la timpul lui Abel cel drept. Ei au avut o ancoră puternică de speranță în puterea supremă a lui Iehova, chiar și în învierea din morți. O asemenea credință consolidată va face ca persoana să nu se teamă de inamic, chiar dacă, în acest timp, ar putea să o coste viața fizică.—Luca 9:23; Isa. 6:8, AS; Apoc. 21:1, 7, 8; 2 Tim. 1:7, 8.

¹² Alegerea cursului de acțiune din viață este responsabilitatea personală a fiecăruia, după cum a arătat chiar Moise: „Ți-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața ca să rămâi în viață, tu și urmașii tăi.” Dar cum se poate alege viața acum? Urmând cursul subliniat pentru un adevărat creștin, „iubindu-l pe Iehova, Dumnezeul tău, ascultând de glasul lui și alipindu-te de el; căci El este viața ta și lungimea zilelor tale.” Alegem viața dedicându-ne cu totul lui Iehova, ascultând de el pentru totdeauna și îndeplinindu-ne responsabilitățile.—Deut. 30:19, 20.

¹³ Iosua, de asemenea, a arătat în mod sincer alegerea personală necesară pentru a oferi devoțiune exclusivă lui Iehova. „Dacă este rău în ochii voștri să-i sluiți lui Iehova, alegeți astăzi cui vreți să-i sluiți: fie dumnezeilor cărora le-au slujit strămoșii voștri care erau dincolo de Fluviu, fie dumnezeilor amoritilor în a căror țară locuiți. Dar eu și casa mea îi vom sluji lui Iehova!” (Ios. 24:15) Fiecare persoană nededicată are această libertate de alege. Această alegere îi va determina destinul, fie că acesta este viața sau moartea. În această zi a puterii lui Iehova, dacă cineva refuză să se dedice pentru a-l sluji pe Iehova, viața sa se va termina cu totul la Armagedon (dacă nu înainte), ca un condamnat păcătos. Ajungând la punctul în care o persoană își dorește să îl slujească pe Iehova cu toată inima, sufletul și mintea, întrebarea nu este „Să mă dedic?” Dedicarea pentru a face voința lui Dumnezeu este cursul conturat mai devreme de Isus Cristos. Persoana în cauză ar trebui să se întrebe pe sine însăși: Am înțeles corect care este voința lui Iehova și ce presupune aceasta, pentru ca eu să fiu de acord să fiu un urmaș adevărat care calcă pe urmele lui Isus Cristos, pentru ca de acum să fac voința lui Iehova? Ajungând la această înțelegere corectă, ezitarea persoanei care dorește cu adevărat să îl slujească pe Iehova, dispare. Acest pas înainte, pozitiv, este accentuat de Iehova. Pentru a dobândi viața, trebuie făcut acest pas. Cel care este de acord să fie urmașul lui Cristos și să îndeplinească acest acord este cu adevărat creștin. Urmașul ascultător al lui Cristos mărturisește apoi public, sau simbolizează în fața celorlalți, această dedicare prin botez în apă.

CE ÎNSEAMNĂ PENTRU TINE DEDICAREA

¹⁴ Înainte de dedicare are loc o cercetare a sufletului. Cel care se dedică trebuie să înțeleagă că dedicarea sa trebuie să însemne o 'întoarcere la Iehova'. Asta înseamnă o pocăință sau o întoarcere de la modul de viață nesupus și păcătos din lumea veche în care acesta a trăit până în acest moment. Fiind păcătos, cel care se căiește se vede de acum din punctul de vedere al lui Iehova. El recunoaște îngrijirea iubitoare a lui Iehova prin care l-a pus pe Isus Cristos ca Mântuitor, Răscumpărător sau Izbăvitor. El înțelege că prin exercitarea credinței în cumpărarea sau răscumpărarea valorii sângelui vărsat de Isus Cristos, el poate fi adus în mod corespunzător în armonie sau unitate cu Cel Sfânt, Iehova. Atunci are loc o schimbare. Nu este o schimbare miraculoasă, ci este începutul unei noi atitudini mentale, care conturează de acum cursul vieții persoanei ca un înfăptuitor ferm și binevoitor al voinței descoperite a lui Dumnezeu. Din acest punct de vedere, dedicarea marchează o decizie ce trebuie dusă la bun sfârșit. Când o persoană își dăruiește viața lui Iehova, se așteaptă ca Iehova să își respecte promisiunile, și în această privință nu este nicio umbră de îndoială. La rândul său, Iehova se așteaptă ca persoana pe care o primește să-și îndeplinească dedicarea. Nu există dedicare parțială; adică, nu trebuie să existe ezitare sau decizie în mintea omului de a se dedica lui Iehova într-o manieră limitată. Nimic nu este permis să pună în pericol deplinătatea dedicării. Deci, dedicarea lui Iehova este, într-adevăr, o responsabilitate mare. Omul nu își poate liniști mintea cu faptul că predicarea Cuvântului lui Dumnezeu este doar opțională. Lucrarea de slujire este o parte obligatorie a numirii de a lucra, tot așa cum a fost și în cazul lui Isus Cristos. Timpul dedicării Sale a marcat începutul activității sale de slujire și niciodată nu a permis ca ceva să interfereze cu noua Sa cale de acțiune din viață, și nu s-a abătut de la aceasta, pe care a fost hotărât și a fost de acord să o împlinească.

¹⁵ Deoarece acest moment a marcat începutul, el poate fi asemănat cu ziua de naștere a persoanei, adică, începutul vieții sale noi. Înainte de această dată, omul se bucura doar într-o măsură foarte mică de viață, și trăia sub condamnare, din cauza faptului că am fost modelați în condiția căzută a lui Adam.

¹⁶ Ca un copil, omul trebuie să fie dornic să învețe, și să continue să învețe spre a ajunge la maturitate. Putem observa cum un copil este dornic să își imite părinții; și apoi, vedem ce forță conducătoare posedă copilul pentru a ajunge la condiția de bărbat sau la condiția de femeie. De fapt, este dispus să studieze cu înflăcărare pentru a ajunge la condiția respectivă. Mintea unui copil este atentă să obțină cunoștință, pentru că nu dorește să rămână la stadiul infantil sau chiar în stadiu adolescentin. Tot așa, creștinul „nou născut” ar trebui să-și privească viața în viitor.

¹⁷ Copiii sunt întotdeauna nerăbdători să scape de dieta doar cu lapte sau cu hrană ușoară. Ei sunt nerăbdători să mănânce hrana solidă pe care o văd că o mănâncă părinții lor, pentru că ei înțeleg că hrana solidă aparține oamenilor maturi. Tot așa este și cu creștinii, după cum i-a povățuit Pavel: „Însă hrana tare este pentru oamenii maturi, pentru cei care, prin folosire, și-au exersat capacitatea de înțelegere ca să deosebească binele și răul. De aceea, acum, că am lăsat

învățăturile de bază despre Cristos, să înaintăm spre maturitate, fără să punem din nou o temelie, și anume, căința de faptele moarte și credința în Dumnezeu, învățătura despre botezuri și punerea mâinilor, învierea morților și judecata veșnică.”—Evrei 5:14–6:1, 2.

¹⁸ Creștinul trebuie să fie dornic să caute cunoștința, astfel încât să poată dobândi maturitate spirituală și să fie mai capabil să-și îndeplinească dedicarea și apoi să-i ajute pe ceilalți, și astfel să-i ajute să ajungă pe drumul care duce la viață. Creștinii se pot asemui cu tinerii care se îndreaptă spre condiția de bărbat sau de femeie. Când ating această condiție de maturitate și se căsătoresc, ei aduc noi copii în această lume. Tot așa este și în cazul creștinilor maturi. Spunând: ‘Veniți!’ ei îi aduc pe alții, și astfel noii ascultători se întorc de la vechiul curs de acțiune, și în acest fel studiază și ajung în punctul în care își dedică viețile pentru a face voința lui Iehova. Maturitatea creștină este o condiție minunată și fericită de trăit și de observat.

¹⁹ Cântărind dedicarea, omul poate să gândească următoarele: ‘Cu niciun chip nu aș putea face această lucrare de slujire, sau să iau parte la ea; totuși, eu îl iubesc pe Dumnezeu și îl voi sluji. Îi voi da recunoaștere deplină în viața mea, dar cât despre dedicare totală, nu pot face asta.’ Această poate fi gândirea omului, la început; dar dacă omul se află în acel cadru al minții, atunci trebuie să continue să studieze, să acumuleze cunoștință exactă, pentru că o gândire mai matură îl va ajuta să ia decizia corectă, și această decizie este într-adevăr vitală. Ea poate fi asemănată unui om care, privind spre viitor, plănuiește să construiască o casă. Dar chiar și pentru construcția casei omul trebuie să se așeze și să calculeze costurile, după cum a afirmat Isus: ‘De pildă, cine dintre voi care vrea să zidească un turn nu se așează mai întâi și nu calculează cheltuiala, ca să vadă dacă are cu ce să-l termine? Altfel, i-ar pune temelia, dar n-ar avea fondurile să-l termine și toți cei ce-l vor vedea ar începe să-l batjocorească, zicând: ‘Omul acesta a început să zidească, dar n-are fonduri să termine.’” Pentru a se dedica, omul trebuie să calculeze costurile adoptării unui astfel de curs și al continuării lui până la sfârșit, și să facă acest lucru cu calm și sânguincios.—Luca 14:28-30.

DEDICAREA ADUCE CU SINE FERICIRE

²⁰ Atunci de ce să nu calculezi la ce renunți și ceea ce este promis de Iehova? (Mat. 19:27-29) Oprește-te și gândește-te la asta! Care sunt acele lucruri bune pe care nu le-ai primit de la Iehova, inclusiv puterea de a fi devotat, de a lăuda și de a sluji de bunăvoie? Acestea sunt lucrurile pe care le vei dedica cu fericire lui Iehova, chiar și pe tine, pentru a-l sluji pe Dumnezeu. Acestea sunt date de bună voie lui Iehova, prin Cel Drept, Isus Cristos, pentru privilegiile și binecuvântările de nedescris care sunt în continuu oferite slujitorilor dedicați ai lui Dumnezeu. Reține, totuși, că acest lucru îi dă fiecărei persoane autoritatea să fie chemat de Iehova și să vorbească în numele Lui, ca unul dintre martorii Săi. În această lume veche blestemată și pe moarte, acești slujitori dedicați ai lui Dumnezeu sunt cei mai fericiți oameni în viață. De fapt, acești oameni se așteaptă să supraviețuiască războiului universal al lui Dumnezeu de la Armaghedon, și

așteaptă cu încredere să trăiască pentru totdeauna într-un paradis al perfecțiunii pe întreg pământul. Așadar, foarte mult depinde de dedicarea persoanei, dar apoi totul depinde de credințioșia acestuia față de acea dedicare. Păstrând integritatea și trăind cu credințioșie la înălțimea jurămintelor dedicării aduce fericirea supremă. Eșecul de a face aceasta aduce cu sine deznădejde.

²¹ Impactul deplin și importanța dedicării poate fi însumată în cuvintele lui Isus: „Astfel, puteți fi siguri că niciunul dintre voi care nu renunță la toate bunurile lui nu poate fi discipolul Meu.” (Luca 14:33). Nu este permis niciunui lucru să intervină în dedicare, iar aici se poate include soția unui bărbat, sau soțul unei femei, sau o familie, sau orice lucru din această lume la care ținem foarte mult. Dedicarea persoanei la Iehova trebuie să fie clară în scopul ei. Persoana are obligația de a oferi devoțiune exclusivă lui Iehova.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. (a) Cum este legată voința lui Dumnezeu de viața veșnică a creaturilor Sale? (b) Care este alegerea potrivită pentru oamenii corecți de astăzi?
3. Ce înseamnă dedicarea?
4. Cum a privit Isus dedicarea?
5. (a) Ce se cere de la un creștin a cărui dedicare a fost făcută? (b) De ce este esențială o schimbare radicală în obiceiurile de viață?
6. De ce putem spune că creatura umană de astăzi este după chipul lui Dumnezeu?
7. Ce este pocăința? De ce este necesară aceasta?
8. Ce calități trebuie să cultive o persoană după convertire?
9. Ce fel de servitute este necesară, și pe ce anume trebuie să se bazeze aceasta?
10. (a) Cum trebuie să privească cineva *eul* după dedicare? (b) În ce măsură trebuie să se supună cineva lui Iehova?
11. (a) Cum trebuie să considere cineva responsabilitatea? (b) După ce exemple trebuie să-și modeleze creștinii viața?
12. Cu ce alegere stă față în față fiecare creștin adevărat?
13. (a) Ce hotărâre a luat Iosua? (b) Ce se întâmplă în zilele noastre cu cei care neglijează să aleagă corect?
14. (a) Ce anume precede dedicarea? (b) Ce urmează după dedicare? (c) Ce este cuprins în dedicarea cuiva față de Iehova?
15. Cu ce poate fi asemănată dedicarea?
- 16,17. (a) Cum trebuie să privească persoanele de curând dedicate acest pas important? (b) Care va fi obiectivul persoanei de curând dedicate?
18. Ce trebuie să urmărească cel dedicat? Ce anume va aduce bucurie inimii sale?
19. De ce este important un serios calcul al costului pentru cel care se gândește la dedicare?
20. Care sunt câteva din binecuvântările lui Iehova pentru slujitorii dedicați? Ce aduce bucurie?
21. Cât de cuprinzătoare trebuie să fie dedicarea?

ÎNVĂȚAȚI DE TRECUT

Dacă ați putea retrăi ultimii zece ani, i-ați trăi diferit? V-ați gândit vreodată ce ar fi fost dacă nu ați fi luat anumite decizii sau dacă ați fi făcut anumite lucruri?

Oricât de mult ați dori să întoarceți timpul înapoi și să-l retrăiți într-o manieră diferită, trecutul nu poate fi schimbat. El este ca un cuvânt care iese din gura unui om. Odată ce pleacă de pe buzele lui, el nu mai poate să-l prindă și să-l tragă înapoi.

Cursul vieții voastre este marcat de ceea ce ați făcut, așa cum urmele picioarelor în betonul proaspăt marchează permanent cărarea pe care ați luat-o. Voi puteți să priviți înapoi la marcatorii vieții voastre, dar tot ceea ce puteți face este să priviți; nu le puteți șterge sau schimba. Dacă ați trăit într-un mod neînțelept și egoist, cursul vieții voastre poate fi presărat cu ruine ale prietenilor rupte și ale căsătoriilor distruse. El poate fi cicatrizat de acte de necinste, înșelăciune, și poate chiar violență. Gândiți-vă ce ar fi fost dacă ați fi acționat într-un mod înțelept, dacă ați fi fost circumspecți cu alții și dacă ați fi arătat dragoste.

Dar viitorul nu trebuie să fie ca trecutul. Nu trebuie să repetați greșelile voastre sau să continuați să umblați pe același curs. Informați-vă despre care este decizia corectă înainte de a-o lua, și despre lucrul corect pe care să-l faceți înainte de a-l face. Acest lucru nu este imposibil când aveți multe sfaturi înțelepte după care să mergeți și multe exemple de care să profitați.

Biblia oferă sfaturile necesare. Înțelepciunea ei poate acționa ca o lampă pentru picioarele voastre. „Cuvântul Tău este o lampă pentru picioarele mele, și o lumină pentru cărarea mea.” (Ps. 119:105). Atâta timp cât luați decizii în armonie cu principiile ei și faceți lucruri în conformitate cu instrucțiunile ei nu veți greși. Ea este o fereastră spre trecut. Ea vă permite să vedeți cum unii oameni au adus nenorocire asupra lor înșiși prin ceea ce au făcut și cum alții au adus binecuvântări asupra lor. Privind la viețile lor puteți fi ajutați în planificarea propriei voastre vieți. Puteți învăța astfel de la trecut.

Dacă cineva, în trecut, a făcut o greșală care a adus durere de inimă, necaz sau poate chiar dezastru asupra sa, ar fi neînțelept pentru voi să faceți aceeași greșală și să culegeți aceeași nenorocire. Națiunea Israel este un exemplu clasic care nu a învățat din greșelile din trecut. Nu după mult timp după intrarea în Țara Promisă, israeliții s-au întors de la Iehova Dumnezeu și au început să se închine la idoli muți. Această greșală a făcut ca ei să fie făcuți sclavi și asupriți de dușmanii lor. Pe măsură ce au trecut anii, o generație după alta a repetat aceeași greșală și a cules aceleași roade.

Biblia subliniază că ceea ce s-a întâmplat acestor oameni a fost scris ca un exemplu pentru noi, pentru ca noi să evităm nebunia lor. „Acum aceste lucruri au devenit exemplele noastre, pentru ca noi să nu fim persoane care doresc lucruri

rele, așa cum au dorit ei. Nici să nu devenim idolatri, cum au devenit unii dintre ei; ... Nici să nu practicăm fornicăția, așa cum unii din ei au comis fornicăție, numai ca să cadă douăzeci și trei de mii din ei într-o singură zi. Nici să nu punem pe Iehova la încercare, așa cum L-au pus unii din ei, doar ca să piară de șerpi. Aceste lucruri li s-au întâmplat ca exemple și au fost scrise ca un avertisment pentru noi peste care au sosit sfârșiturile împlinite ale sistemelor de lucruri.” – 1 Cor. 10:6-9, 11.

NEVOIE DE CĂLĂUZIRE CORECTĂ

Cu toate că este ușor să priviți înapoi la viața voastră și să vedeți unde ați luat decizii greșite, totuși este dificil să priviți înainte și să vedeți cum să luați decizii corecte. Aveți nevoie de o călăuzire bună, de sfat înțelept și de instrucțiune potrivită. Biblia le dă pe toate trei, pe lângă multe exemple din trecut.

Ierusalimul nu ar fi fost distrus în 607 î. Cr., și din nou în 70 d. Cr., dacă oamenii lui ar fi ascultat de sfatul înțelept al profetilor lui Dumnezeu. Biblia a păstrat acest sfat în avantajul nostru, al celor de astăzi. Oamenii din vremea lui Noe nu ar fi pierit în Potop dacă ar fi luat aminte la avertismentul lui Noe și dacă nu ar fi luat aceleași decizii proaste luate de strămoșii lor. Biblia conține avertismente similare în beneficiul oamenilor care trăiesc astăzi, în acest timp al sfârșitului.

Un om înțelept nu va ignora Cuvântul scris al lui Dumnezeu, ci se va întoarce la el pentru călăuzirea bună pe care acesta i-o poate oferi. El va analiza cu atenție raportul lui (al Cuvântului) despre trecut. El va afla de ce unii oameni au primit binecuvântarea lui Dumnezeu și promisiunea vieții veșnice, în timp ce alții au primit dezaprobarea Lui și au fost condamnați la distrugere. El nu va aduce dezaprobare divină asupra propriului său cap făcând aceleași greșeli pe care le-au făcut alții într-un mod prostesc. El va prevedea rezultatele rele care vin din facerea lucrurilor care sunt contrare sfatului și instrucțiunii corecte scrise în Biblie. Ceea ce el învață astfel din trecut îi poate călăuzi viitorul.

După cum Noe a avertizat despre Potop, tot așa Biblia avertizează despre un necaz mai mare, bătălia de la Armagedon. Acest război al lui Dumnezeu, prezis cu mult timp înainte, va pune capăt sistemului rău prezent. Omul înțelept care permite Cuvântului lui Dumnezeu să-i călăuzească viața va prevedea acest necaz și va căuta protecție divină din el. „Prevăzător este acela care a văzut nenorocirea și s-a ascuns, însă cei fără experiență au mers mai departe și trebuie să sufere pedeapsa.” – Prov. 22:3.

Cei lipsiți de experiență nu învață de la trecut și nici nu ascultă sfatul. Ei fac gafe ca cei nebuni din timpurile străvechi. Nu trebuie să fiți ca ei când puteți să urmați călăuzirea Scripturilor. Ceea ce învățați din această Carte despre trecut poate să vă călăuzească viitorul.

DE CE MULȚI SE ÎNDOIESC DE EXISTENȚA LUI SATAN

În cărțile moderne de religie există o tendință certă, fie de a ignora cu totul existența lui Satan, fie de a arunca îndoială asupra existenței Sale în calitate de spirit. De ce? De la Geneza până la Apocalipsa, Cuvântul lui Dumnezeu afirmă personalitatea lui Satan Diavolul. Deși menționat ca Șarpe în relatarea din Geneza, nu avem nevoie de alte speculații cu privire la cine este acest șarpe, pentru că reiese din Apocalipsa 12:7-9. Acolo ni se spune că „cel numit Diavol și Satan care induce în eroare întregul pământ locuit”. Da, Ispititorul din Eden nu a fost un simplu "impuls rău" implantat în Adam de Dumnezeu, așa cum ar vrea să credem anumiți savanți evrei, Tannaim din secolul al doilea d. Cr. El nu a fost nimeni altul decât însuși Satan Diavolul.

Apoi, din nou, în Iov, capitolele 1 și 2, Satan este în mod clar arătat a fi un spirit care a apărut în prezența lui Dumnezeu, împreună cu alți fii spirite, care l-au angajat pe Dumnezeu într-o conversație, provocându-L cu privire la integritatea lui Iov. Citim, de asemenea, acuzațiile lui împotriva marelui preot Iosua din zilele lui Zaharia. Pavel îl numește pe Satan "dumnezeul acestui sistem de lucruri", care "a orbit mintea celor necredincioși." Petru vorbește despre Satan ca fiind cel care "dă târcoale ca un leu care răcnește, căutând să devoreze pe cineva." Și Iuda, discipolul și fratele vitreg al lui Isus, ne spune că Satan a avut o discuție cu Mihail în ceea ce privește trupul lui Moise. Cu siguranță că despre un principiu impersonal al răului, așa cum pretind mulți că este Satan, nu s-ar putea spune că face astfel de lucruri! 2 Cor. 4:4; 1 Pet. 5:8; Iuda 9.

În special, înregistrarea Scripturală privitor la Isus stabilește personalitatea lui Satan. În pustiu Satan i-a oferit lui Isus toate împărățiile lumii dacă Isus „se va prosterna și se va închina o dată înaintea” lui Satan. Ar putea un principiu abstract să revendice toate împărățiile lumii și să le ofere lui Isus? Ar putea face Isus un act de închinare înaintea acestui principiu? Am putea să ne imaginăm pe Fiul credincios, iubitor și ascultător a lui Dumnezeu, fiind ispitit de gânduri neloiale, generate de propria Lui minte? - Mat. 4:9.

Isus a mărturisit că a văzut "pe Satan căzut deja din cer ca un fulger." În mod clar principiul răului nu ar fi putut cădea, pentru că de la creare a existat ca un

principiu rău, dar inactiv. Mai mult, Isus a spus dușmanilor Săi că ei sunt ai tatălui lor, Diavolul, care "a fost ucigaș de la început" ca Satan, și "un mincinos și tatăl minciunii." Atunci când a fost acuzat că alungă demonii cu puterea lui Satan, Isus nu a negat existența lui Satan, ci a spus: "Dacă Satan îl scoate afară pe Satan, el s-a dezbinat împotriva lui însuși." Da, toate aceste referiri nu lasă nici o îndoială cu privire la existența, personalitatea lui Satan. - Luca 10:18, Ioan 8:44; Mat. 12:26.

A PUNE LA ÎNDOIALA EXISTENȚA LUI SATAN

Oricât de ciudat ar părea, în ciuda tuturor acestor mărturii scripturale neechivoce mulți creștini declarați, precum și evrei, se îndoiesc de existența lui Satan Diavolul. Ei adoptă atitudinea spunând că nimeni nu l-a văzut vreodată pe Satan, și astfel el trebuie să fie doar o născocire a imaginației. Sau că Satan este doar principiul răului, sau impulsurile rele din om, personificate.

Un doctor al divinității de la Oxford spune: "Ar putea fi alte influențe spirituale dincolo de sfera umană, influențe ca acelea care au fost identificate destul de primitiv în credința străveche în demoni și în Satan ... Orice am putea crede despre această întrebare speculativă" etc. Și, conform unei lucrări protestante populare: "Întregul subiect este învăluit în mister ... Aceste pasaje [referindu-se la Satan] lasă multe lucruri neexplicate și speculația aici este inutilă".

În ceea ce privește unul dintre teologii de frunte din Statele Unite, el ne spune: "Dar Niebuhr nu acceptă doctrina biblică cu privire la Diavol, fie ca un mit, fie ca o dogmă, sau ca un principiu extrinsec ,de antecedente rele pentru orice acțiune umană'. El folosește pur și simplu pe Satan ca o paradigmă, o ilustrație cu privire la modul în care acționează voința rebelă a omului". Și citându-l direct: "Idea de a atribui personalitate răului poate fi absurdă din punct de vedere științific, dar se bazează pe o eroare naturală. Atunci când forțele oarbe și impersonale ale naturii vin la viață în om, acestea primesc forma de personalitate."

DE CE ÎNDOIALA?

Unele persoane se îndoiesc de existența lui Satan, deoarece el este invizibil pentru ochiul uman, dar are sens aceasta? Nu, nu are. Biblia, rațiunea și faptele fizice arată clar că Dumnezeu există, totuși nici un om nu l-a văzut vreodată, și de fapt nimeni nu îl poate vedea. (Ex. 33:20; Ioan 1:18). Cuvântul lui Dumnezeu, de asemenea, ne spune despre creaturi spirituale, de diferite tipuri de îngeri care fac voința lui Dumnezeu, și toate acestea sunt invizibile pentru ochiul uman. Din moment ce am acceptat că există spirite sau personalități spirituale drepte, ar trebui să fie greu de crezut că există și spirite rele nedrepte?

Fără îndoială, superstițiile și ideile ridicole preconceptuate pe care mulți le-au avut sau le au cu privire la Satan justifică, în parte, de ce alții pun la îndoială existența lui. În Evul Mediu el era adesea înfățișat ca o capră. În timpurile moderne, el este de obicei portretizat ca un om în haine roșii, strâmte, având coarne, coadă și o furcă în mâini. Dar simplul fapt că învățătura Scripturală cu privire la Satan a fost distorsionată nu este un motiv întemeiat să punem la îndoială

existența lui. Nici faptul că multe religii necreștine personalizează principiul răului argumentând împotriva existenței lui Satan.

Alții sunt predispuși să se îndoiască de existența lui Satan, din cauza faptului că nu au înțeles originea lui Satan și de ce Dumnezeu l-a tolerat atât de mult timp. Astfel Reinhold Niebuhr afirmă în continuare: "Ideea în mitologia ebraică potrivit căreia Satan este atât un rebel împotriva lui Dumnezeu și totuși, în cele din urmă, sub stăpânirea lui, exprimă realitatea paradoxală că pe de o parte răul este ceva mai mult decât lipsa ordinii, și pe de altă parte, că acesta depinde de ordine."

Ce părere aveți de aceste motive diverse pentru a pune la îndoială existența lui Satan? De fapt, nu își au ele, ca fundament, eșecul de a accepta Biblia ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu? Dacă noi avem credința că Biblia este o carte inspirată, atunci nu îi vom accepta noi afirmațiile sincere ca fiind adevărul, indiferent dacă înțelegem sau nu toate cauzele și motivele? Cu siguranță! Apoi noi vom fi de acord cu Isus, care a spus despre ea: "Cuvântul Tău este adevărul", și cu Pavel, care a scris: "Toată Scriptură este inspirată de Dumnezeu și benefică pentru învățare", și, de asemenea, cu Petru, care spune că "oamenii au vorbit de la Dumnezeu, așa cum au fost îndrumați de spiritul sfânt."- Ioan 17:17, 2 Tim. 3:16; 2 Pet. 1:21.

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU RĂSPUNDE

Dar Cuvântul lui Dumnezeu ne dă cauzele și motivele cu privire la existența lui Satan. Acesta răspunde în mod satisfăcător la orice întrebare a unui căutător de adevăr, sincer și deschis, care le-ar putea avea cu privire la Satan. El ne asigură că toată activitatea lui Dumnezeu este perfectă și căile Lui sunt drepte. (Deut. 32:4). Prin urmare, El nu ar fi putut crea nici o persoană spirituală rea. De asemenea, Biblia ne spune că Dumnezeu a creat multe creaturi spirituale drepte, îngeri, iar dintre ei Dumnezeu l-a numit pe unul să fie heruvim ocrotitor sau înger păzitor al primei perechi de oameni. Acesta a devenit ambițios să fie adorat ca Dumnezeu însuși și astfel i-a indus pe Adam și Eva să nu asculte. El a instigat rebeliunea și, prin urmare, a contestat suveranitatea universală a lui Iehova Dumnezeu. – Gen. 3:1-7; Ezech. 28:12-16, *AS*.

Mai mult, Scripturile indică faptul că Satan s-a lăudat că Dumnezeu nu putea pune creaturi pe pământ, creaturi pe care Satan nu le putea corupe, ridicând astfel chestiunea: poate omul să-și păstreze integritatea? Din cauza acestei chestiuni Iehova Dumnezeu a permis lui Satan să existe și le-a permis lui Adam și Evei să trăiască pentru o vreme și să aibă urmași, înainte ca aceștia să plătească pedeapsa păcatului, moartea. Iehova a avut încredere deplină în capacitatea Sa de a avea creaturi umane pe pământ, care își vor păstra integritatea, în ciuda a tot ce Satan ar putea face, dovedind astfel că Satan este un mincinos. De aceea, Dumnezeu a permis ca Iov, Isus și alții să sufere din mâinile lui Satan. Când apreciem ceea ce era în joc, și anume chestiunea supremației lui Iehova și integritatea omului, vom putea vedea motive suficiente și întemeiate pentru care

Dumnezeu a permis lui Satan să existe până în momentul prezent. - Iov, capitolele 1 și 2; Prov. 27:11; Evrei 5:8, 9.

Implicit în toate acestea este faptul că existența lui Satan, în cel mai bun caz, este doar temporară, și acest lucru este exact ceea ce Scripturile arată: "Dumnezeu, care dă pace îl va zdrobi pe Satan." Isus Cristos va "distrage pe cel care are mijloacele de a provoca moartea, adică, pe Diavolul." Da, în cele din urmă Satan va fi aruncat în lacul de foc, a doua moarte, simbol al anihilării. – Rom. 16:20; Evrei 2:14; Apoc. 20:10, 14.

Astfel, Scripturile, împreună cu rațiunea, clarifică originea lui Satan, de ce Dumnezeu i-a permis să rămână până în momentul prezent și că zilele lui îi sunt numărate. Prin urmare, omul nu are nici un motiv pentru a se îndoii de existența lui Satan.

Deci, atenție la avertisment: „Rămâneți lucizi, vegheați! Vrajmașul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, căutând să devoreze pe cineva. Dar împotriviți-vă lui, tari în credință.” —1 Pet. 5:8, 9.

Referințe:

1. *Judaismul în primele secole ale erei creștine*, de Geo. F. Moore.
2. *Răscumpărare și Descoperire*, de H. Wheeler Robinson, D. D.
3. *555 Întrebările dificile din Biblie primesc răspuns*, de Vestitorul creștin.
4. *Reinhold Niebuhr – Cugetul lui religios, social și politic*, de Kegley și Bretall.
5. *Teologia lui Reinhold Niebuhr*, de Hans Hofman.

Urmărindu-mi scopul în viață

Relatat de John Errichetti

În timpul iernii din 1938 am început pentru prima dată să studiez publicațiile biblice ale Turnului de Veghere, cu seriozitate. Îmbolnăvind-mă, am început să scotocesc prin casă pentru a găsi ceva să citesc. Cu ani în urmă noi primiserăm ceva literatură de la Brooklyn, însă nu i-am acordat prea multă atenție în acel moment. Acum, citind broșurile despre iad, suflet, și alte doctrine Biblice am primit un fior care vine doar atunci când omul începe să vadă din întuneric lumina minunată pe care o dă Iehova celor care caută adevărul. Fiind crescut ca un romano-catolic, nu știam nimic despre scopurile lui Dumnezeu, și nici nu aveam o Biblie în casa noastră. În acea iarnă am citit mult și, ca toți ceilalți care încep să afle adevărul, am început să spun prietenilor mei lucrurile minunate pe care le descopeream. Unii credeau că am înnebunit, însă un cuplu din prietenii mei care au ascultat sunt acum în adevăr.

În acea primăvară am vizitat pe martorii lui Iehova și am început să particip la întâlnirile lor. Curând după aceea s-a ținut o adunare pe zonă și am ieșit în serviciu pentru prima dată cu servul nostru de grupă. După ce am vizitat patru sau cinci case cu El, am fost încurajat că încerc la următoarea. Am încercat și omul s-a dovedit a fi împotrivor. Remarcile lui m-au descurajat puțin, însă traversând strada am început să depun mărturie singur și Iehova s-a dovedit a fi cu mine, pentru că am continuat să pun mărturie. În lunile care au urmat am câștigat multă cunoștință și experiență lucrând cu două surori pioniere care erau din cei unși.

Câțiva ani mai târziu, pentru a-mi urmări scopul în viață, m-am decis să devin pionier; și în 8 Ianuarie 1942, Societatea mi-a trimis o scrisoare de numire. Timp de aproape un an și trei luni am desfășurat activitatea de pionierat în câteva orașe din partea de est a Statelor Unite. Am ajuns să prețuiesc serviciul cu timp integral din ce în ce mai mult. Bindecuvântările lui Iehova au fost evidente tot timpul. Niciodată nu am flămânzit, nici nu am dus lipsă de îmbrăcăminte sau de un loc unde să dormim.

În luna Martie a anului 1943 Societatea mi-a trimis o scrisoare întrebându-mă dacă aș dori să merg la Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere. Puteți fi siguri că nu am ezitat la această oportunitate. La Școala Gilead am lucrat, însă a fost o lucrare plăcută și puteai să primești o mai bună înțelegere a organizației lui Iehova, precum și a încrederii și a nădejzii pe care o pune ea în tine. Acele cinci luni au fost plăcute, și în ziua absolvirii eram toți „ca pe ace”, așteptând să aflăm unde vom merge. Eu am fost unul din cei opt care trebuia să mergem în Alaska. Eu și partenerul meu am fost repartizați în Ketchikan.

Am sosit în 12 Octombrie 1944, după o călătorie frumoasă la faimosul Pasaj Interior din Alaska. Amândoi am petrecut marea parte a zilei căutând abonați pentru revista *Turnul de veghere* și în cele din urmă am găsit un cuplu care ne-a găzduit peste noapte. În ziua următoare am căutat și mai mult și am intrat în contact cu un cuplu în vârstă care era foarte interesat. Ei ne-au cerut să stăm cu ei. Am fost de acord cu acest lucru și între timp am început să depunem mărturie în teritoriu și totodată să căutăm un loc unde să stăm.

Într-o zi, o femeie căreia îi depuneam mărturie m-a întrebat dacă știu despre doi tineri frumoși care căutau o casă mică pentru a o închiria. Eu am spus: „Nu știu; cum arată casa?” Ea mi-a arătat-o. I-am spus că dacă voi afla de cineva îi voi spune. Am căutat apoi cât mai repede posibil pe partenerul meu și i-am spus despre casă. Ne-am întors și am spus acestei femei: „Aici sunt cei doi tineri despre care ați întrebat”. Casa a fost mai mult decât am negociat - șaisprezece dolari pe lună, într-o zonă frumoasă a orașului.

În acea iarnă eu și partenerul meu am muncit din greu, plasând multe cărți și obținând multe abonamente. Dar a fost totodată foarte descurajator pentru că a

plouat întruna, și cu vântul care bătea era imposibil să te păstrezi neudat, precum și literatura. Apoi, pentru a îngreuna puțin problemele, orașul Ketchikan s-a dovedit a fi foarte religios într-un fel și antireligios în alt fel. Pescarii, formați în principal din descendenți norvegieni, nu vroiau nici o parte a religiei sau a Bibliei, după ce au avut prea multă religie în țara mamă. Nimeni nu-i putea învinovați pentru că simțeau în felul acesta – cu predicatori în oraș întotdeauna cerând bani și implicându-se în politica comunității. Am avut de lucru foarte mult pentru a câștiga încrederea acelor pescari. Cu toate acestea, astăzi ei au o viziune diferită despre martorii lui Iehova și se bucură foarte mult să citească revista *Treziți-vă!*

Odată cu venirea verii eu și partenerul meu am planificat să lucrăm în orașele și satele în care se ajungea doar cu vaporul și avionul. Luând cât mai multă literatură am putut, am plecat pe vaporul-poștă pentru prima oprire. Am ajutat să descărcăm un transport de marfă, pentru care căpitanul a fost foarte recunoscător. Un șef bătrân indian ne-a lăsat să stăm cu el în timp ce am predicat despre împărăția lui Iehova în oraș, plasând multă literatură. Următoarea noastră oprire a fost un loc mic numit Craig. Am sosit aproximativ la ora două dimineața. Era întuneric beznă și ploua torențial. Nu exista nici o lumină în oraș. Foarte repede omul care conducea portul a apărut cu o lanternă; așadar, neavând nici un loc unde să mergem la acea oră, am venit și am ajutat să descărcăm marfa. Căpitanul a fost atât de mulțumit, încât, când am întrebat cu ce suntem datori, el a spus: „Nimic, băieți; nu-mi datorati nici un cent și vă sunt foarte recunoscător”. Aceasta a fost în timpul anilor de război, când ajutorul era foarte sărac. Omul de la port a fost și el foarte recunoscător. El ne-a spus: „Ei bine, hotelul este închis la această oră, așa că, băieți, puteți să stați în magazia mea goală. Există o sobă și lemne acolo; așadar, simțiți-vă ca acasă și stați cât vreți acolo”. Am făcut acest lucru. De aici am putut să mergem într-un alt sat mic indian, la aproximativ cinci mile distanță (8 km), și din nou a fost plasată multă literatură.

O săptămână mai târziu am urcat în vaporul-poștă și am plecat spre Wrangell. Din nou am ajutat să descărcăm marfa și am fost scutiți de prețul călătoriei. Dat fiind faptul că era prea devreme să obținem o cameră, ne-am așternut paturile pe doc și am plecat la culcare. Mai târziu, dimineața, am găsit un abonat grec bătrân la *Turnul de veghere* care ne-a primit bine în cabina sa mică. Am stat aproape o săptămână. Dat fiind faptul că aceste locuri pe care le vizitaserăm nu fuseseră slujite cu mesajul Împărăției mulți ani, plasările noastre de literatură au fost, în mod firesc, mari.

Eu și partenerul meu am început acum să întrebăm pescarii dacă vreunii din ei vor să meargă la Petersburg, la aproximativ treizeci și cinci de mile distanță (56 km). Destul de sigur, unul ne-a primit bine la bord. Așadar, am plecat spre Petersburg. Aici cazarea a fost la clasa întâi. Am contactat o persoană cu bunăvoință, care a sugerat să ne ducă peste golf pentru a vedea doi bătrâni norvegieni – ei s-ar putea să aibă o cabină pentru noi. Așadar, am mers peste golf. Omul cu bunăvoință a întrebat pe cei doi frați dacă am putea să stăm în una din cabinele lor și ei au spus, „Sigur”. „Apropo, ce fac băieții voștri?” Le-am spus. „O, un cuplu de predicatori”, au spus ei cu dezgust pe fețele lor. Le-am spus că dacă

exista un loc în împrejurimi unde să putem ajuta, vom fi bucuroși să ajutăm. „O, e totul în regulă”, au spus ei. Ei ne-au împrumutat și o barcă mică, astfel că am putut să vâslim spre oraș și să facem acolo predicare din casă în casă.

Într-o dimineața am observat pe unul din frați încercând să ungă cu catran acoperișul casei sale. Era un acoperiș mare. Fiind vechi și șubred, el nu a îndrăznit să se urce pe acoperiș, ci încerca să ajungă la el de pe o scară, cu un băț lung ce avea o perie legată la capătul lui. Îi era greu. L-am privit un moment și apoi am spus: „Vom face acest lucru pentru dumneavoastră”. El s-a uitat la mine cu uimire și a spus: „Chiar așa?” Nu i-a venit să creadă că un cuplu de predicatori ar vrea să lucreze. Ei nu știau diferența între clerici și predicatori creștini.

I-am spus ce aveam nevoie și am mers să ungem cu smoală acoperișul său. Era o casă mare cu acoperiș cu table de fier, pentru un acoperiș cu tot felul de unghiuri și înălțări. Eu și partenerul meu am lucrat sârguincios toată ziua pentru a-l termina, și aproape de ora șase în acea seară ei ne-au cerut să ne coborâm să mâncăm puțin. Noi am spus fraților că vrem să terminăm să vopsim, dat fiind faptul că părea să plouă. „Terminați mâine”, a spus unul. „Nu, vrem să terminăm în seara asta”, am răspuns noi, și chiar am făcut așa. După aproape o jumătate de oră a început să plouă torențial. Cei doi frați au fost cei mai fericiți oameni din oraș că li s-a vopsit acoperișul. În ziua următoare ei ne-au întrebat dacă nu am dori să vopsim și barca. Am făcut și aceasta. „Dar cealaltă barcă?” Am terminat-o și pe aceea. „Nu ați vrea să faceți și gaterul?” „Da, vom face și gaterul”.

„Acum nu ați dori să zugrăviți casa?” Așadar, am zugrăvit casa. Între timp terminaserăm de predicat în toate casele din oraș și ne pregăteam să plecăm. Cei doi frați ne-au chemat în casă și ne-au întrebat cu ce ne sunt datori. Noi am spus: „Nimic; voi ați fost amabili să ne lăsați să stăm în baraca voastră, așa că am vrut să întoarcem favoarea. Ei nici nu au vrut să audă acest lucru. Punând un fișic de bancnote în mâinile noastre, ei au spus: „Suntem mai mult decât mulțumiți, și oricând veniți aici în oraș sunteți mai mult decât bineveniți să stați cu noi”. Când am numărat banii erau 225 \$.

Câțiva ani mai târziu, când eu și partenerul meu din prezent am făcut aceeași călătorie, ne-am oprit din nou la Petersburg. De data aceasta cei doi frați norvegieni ne-au invitat să stăm chiar în propria lor locuință. A fost o plăcere să ne întoarcem în acest oraș unde ne-am făcut mulți prieteni. Chiar dacă acești oameni nu au avut un interes profund pentru Împărăție, ei se bucură foarte mult de revista *Treziți-vă!*

Putem să obținem întotdeauna un loc de muncă secular în Petersburg, și acest lucru a făcut pe oameni să vadă diferența între clericii locali și martorii lui Iehova. Toată lumea ne știe ca cei doi băieți care stau cu frații Knutson.

Prima iarnă pe care eu și partenerul meu am petrecut-o în Anchorage a fost una care urma să fie ținută minte. Am sosit în data de întâi Ianuarie și era frig. Am avut destulă bătaie de cap pentru a obține un loc unde să stăm. Partenerul meu știa un abonat care se bucura să citească revista *Treziți-vă!* Așadar, am plecat să vedem dacă are un loc pentru noi. Da, el avea o barcă liberă; de fapt, oamenii se mutaseră chiar în după-amiaza aceea. Era locul cel mai murdar pe care l-am văzut

vreodată. Sticle de bere și de whisky peste tot, și baraca avea un miros pe care nu vreau să-l mai respir niciodată. Dar unde să mergem la o așa oră târzie? Așadar, am căzut de acord să închiriem locul. Chiar dacă era o dezordine totală, exista doar un singur lucru pe care puteam să-l facem, și anume să curățăm tot locul, inclusiv aragazul – acoperit cu o grosime de funingine. Și pentru a încheia lista, a trebuit să aducem apă de la aproape patru străzi distanță. A fost foarte descurajator, să spunem așa, cel puțin. În acea noapte am dormit cu fereastra larg deschisă, deoarece locul mirosea greu. Temperatura a scăzut la – 30 grade. Însă eram confortabili în sacii noștri de dormit arctici. După aproape o lună ne-am mutat la un frate care închiria o baracă, ce a oferit condiții mult mai bune.

Doar după ce slujitorul lui Iehova dovedește că este dispus să rabde tot felul de inconveniențe Iehova are grijă, apoi, de slujitorii Săi. Acest fapt a fost adus în atenția noastră din nou și din nou. În desfășurarea lucrării misionare în Alaska am dormit pe podelele barăcilor părăsite, în mașini și bărci; dar și în paturi moi. Lucrarea de pionier ne-a dat posibilitatea să înțelegem mai bine bunătatea lui Iehova. Am învățat să fim mulțumiți în orice circumstanțe ne-am aflat.

Într-un așa teritoriu vast ca Alaska, activitatea de pionierat este obligată să producă multe experiențe interesante, în special când cineva trebuie să călătorească cu orice mijloc de transport disponibil – cu mașina, trenul și avionul, precum și cu bărci mari și mici.

În fiecare toamnă unul din frații care pescuiesc ne ia prin multe insule care alcătuiesc partea de sud-est din Alaska. Acest frate este un bun pescar și marinar. O călătorie pe care am făcut-o s-a dovedit a fi una interesantă. Plecând dintr-un port liniștit, am plecat spre următoarea noastră oprire, o comunitate mică cu câteva persoane. A trebuit să traversăm o întindere de apă, largă de aproape douăzeci și cinci de mile (40 km). Vântul sufla tare, cu o mare agitată venind împotriva noastră. Când eram la aproape cincisprezece minute de ancorare în condiții de siguranță motorul nostru s-a oprit. Bateriile noastre s-au înclinat, stropind puțin acid pe distribuitor și scurtcircuitând motorul. Ștergând rapid distribuitorul, am pornit motorul, însă s-a oprit din nou. Am apăsat butonul de pornire din nou; arcul de la demaror s-a rupt și eram terminați. Încercarea disperată de a porni motorul s-a dovedit a fi inutilă. Am început să fim purtați de vânt spre flanc și să fim zgâlțâiți. După un timp toți aveam rău de mare, barca fiind purtată oriunde o duceau vântul și valurile. Cu toate acestea, am început să ne revenim din răul de mare și să luăm radiotelefonul pentru a chema Garda de Coastă. După un timp ce a părut lung am contactat una din bărcile lor și ei ne-au transmis că vor putea să ajungă la noi aproximativ la ora zece în seara aceea. Am început să mergem în derivă în acea după-amiază. La aproape 11:30 proiectorul lor ne-a găsit și după ce au trimis trei cabluri, în cele din urmă am putut să prindem unul. Fuseserăm luați în larg la aproape șaisprezece mile. Puteți fi siguri că rugăciunile noastre s-au înălțat până la Iehova și El le-a auzit. Această barcă de pescuit în care eram era lungă de patruzeci și două de picioare (12 m) și în stare foarte bună de navigabilitate. După ce am văzut la ce loviri poate rezista barca am început să ne simțim mai bine. Garda de Coastă ne-a remorcat timp de patru ore până când, în

cele din urmă, am ajuns într-un port sigur. A fost o noapte care nu va fi uitată niciodată.

Am făcut aceeași călătorie din nou, fără nici un incident. Am parcurs mii de mile atât cu avionul cât și cu barca. După ce experimentează protecția lui Iehova omul trece rapid peste îngrijorare dacă se mai ivește un necaz.

Urmărindu-mi scopul în viață, încă mai lucrez cu adunarea din Ketchikan, Alaska, ca misionar, și mă bucur de serviciul de aici foarte mult. Avem peste 200 de vestitori în Alaska și îi cunosc pe toți. Sunt mulți oameni cu bunăvoință împărțiați în localități mici care trebuie să fie vizitați de slujitori voluntari. Acesta este un teritoriu vast și este nevoie de mulți lucrători. Mă bucur, desigur, de privilegiul serviciului cu timp integral, și sunt fericit că Societatea Turnul de Veghere m-a trimis în Alaska. Pot să spun: Ce privilegiu mai mare ar putea să primească omul de la Iehova decât să meargă la Școala Gilead și apoi să primească o numire în străinătate și să ia parte în lucrarea de expansiune cu restul celor din poporul lui Iehova de pe tot pământul!

Se ivește o nouă eră pentru irlandezi

De către misionarul Turnului de Veghere din Irlanda

IRLANDA este țara de unde provin irlandezii. Oamenii o numesc în general Irlanda. Țara culorii verzi este predominant catolică, în ceea ce privește religia. Iar misionarii creștini o consideră un teren roditor pentru predicarea evangheliei Împărăției.

Cu toate acestea, irlandezii sunt un popor dubios. Aceasta, poate, fiindcă în vremurile trecute, multe acte necreștine au fost comise în numele Creștinismului. Fiind catolici, ei nu suportă să li se predice și nu simt nici o nevoie după evanghelia Împărăției. De atâtea ori li se spune misionarilor: „De ce nu mergeți în America sau Anglia păgână pentru a vă face lucrarea? Noi nu avem nevoie de voi aici!” Totuși aceștia sunt regretabil de ignorați în privința Bibliei și a mesajului Împărăției. Pentru mulți catolici irlandezi tot ceea ce nu este catolic este păgân. Dar, desigur, sunt unii care nu sunt de acord cu această părere.

A înțelege pe irlandezi înseamnă a-i iubi. Ei sunt oameni interesanți cu care să lucrezi și să vorbești. Nu toți irlandezii sunt iubitori ai distracției, prietenoși și iubitori, așa cum sunt descriși în cântece și povești. Moștenirea și cultura lor trebuie înțeleasă înainte ca cineva să se apropie de înțelegerea comportamentului lor. De exemplu: o gospodină s-ar putea să vă salute cu un zâmbet mare și să vă asigure că este creștină, dar să vă alunge imediat de la ușa ei, cu voce tare, când vede o Biblie în mâna voastră. „Ciudat comportament pentru un creștin”, spuneți. Probabil că este așa, dar nu pentru irlandezi. Trebuie să-i înțelegeți.

Din copilărie irlandezii au fost învățați că fiecare religie din lume se opune religiei lor, că religia lor este singura care are drept divin să existe, că toate

celelalte religii sunt pur și simplu tolerate și că ele continuă prin răbdarea binevoitoare a clerului catolic. Ei sunt învățați că pentru creștini nu este necesară cunoaștința Bibliei, doar o aderare strictă la biserică și credința în ea și în liderii ei religioși este lucrul cel mai important. Pentru a împiedica turmele lor să citească literatura Biblică clericii spun enoriașilor lor că ea este comunistă. Acest lucru pare să-i înspăimânte suficient astfel încât aceștia nu vor să cerceteze singuri.

Frica are o mare influență asupra oamenilor. Oamenii se tem de ceea ce ar gândi vecinii, prietenii, rudele și clericii lor dacă ar citi Biblia pe cont propriu. Timp de secole clericii au dominat viețile lor, le-au spus ce pot să citească, ce ar trebui să creadă și să facă. A pune o întrebare religioasă sănătoasă este o demonstrare a lipsei de credință în Dumnezeu și biserică, conform clericilor. Drept rezultat, irlandezii gândesc foarte puțin independent. Ei sunt victime ale clerului și ale fricii; însă libertatea este la orizont.

Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, „este viu și exercită putere și este mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunde până acolo încât desparte sufletul de spirit, încheieturile de măduva lor, și poate să discearnă gândurile și intențiile inimii” – acest agent eliberator foarte puternic a pătruns în țara irlandezilor și determină o trezire foarte bine venită. Recent, un preot catolic a remarcat că martorii lui Iehova fac mai mult pentru a încuraja oamenii catolici să citească Biblia Catolică decât orice alt grup. Acest lucru este foarte încurajator, deoarece cunoaștința Bibliei aduce adevăr și adevărul este acela care eliberează pe oameni. Având aceasta în minte, putem să vedem că se ivește o nouă eră pentru Irlanda. – Evrei 4:12; Ioan 8:32.

CHEMAREA MEMBRILOR ÎMPĂRĂȚIEI CERULUI

IEHOVA a voit ca Fiul său Isus Cristos să nu fie singur în împărăția cerului, ci să i se dea un tovarăș glorios, numit "mireasa, soția Mielului." Isus a rostit o serie de pilde care fac referire la Împărăție și dezvăluie diversele sale aspecte, dintre care una o găsim la Matei 22:2-14. Această parabolă ne dezvăluie modul în care Iehova Dumnezeu, "regele" pildelor, îi cheamă pe cei care urmează să fie asociați cu Cristos, ca membri ai familiei regale din cer. – Apoc. 21:9.

Iehova alege clasa miresei pentru Fiul său și determină caracteristicile și numărul de membri ai ei, și anume, cei 144.000. "Împărăția cerurilor este asemenea unui om, un rege, care a dat un ospăț de nuntă pentru fiul său. El și-a trimis sclavii să-i cheme pe cei invitați la ospățul de nuntă." "Regele", Iehova, aranjează ospățul de nuntă, trimite invitații și îi cheamă pe cei invitați la ospăț.

Parabola arată că el face trei chemări pentru a invita persoanele din toate națiunile să devină membri ai împărăției cerului.- Apoc.7:4;14:1; Mat.22:2, 3; Apoc.5:9, 10.

PRIMA CHEMARE

În mod firesc ne-am aștepta ca El să dea această ocazie minunată mai întâi celor din Israel, sămânța naturală a lui Avraam, și aceasta este ceea ce Biblia prezintă că El a făcut. El le-a spus pe Muntele Sinai: "Veți deveni pentru Mine o împărăție de preoți și o națiune sfântă." Acest lucru a făcut referire la viitoarea Împărăție a cerului, în care Isus Cristos va fi "preot pe tronul lui" și în care cei 144.000 de membrii ai corpului său, "mireasa" lui, vor domni cu El ca regi și preoți. Prin urmare, descendenții națiunii evreiești au fost cei invitați și acum au primit chemarea prin Fiul lui Dumnezeu, care i-a invitat la ospățul de nuntă. Astfel, prima chemare a fost în anul 29 (d. Cr.). Discipolii Săi au cooperat în această lucrare, în conformitate cu instrucțiunile lui Isus: „Mergeți la oile pierdute ale casei lui Israel.” Timp de trei ani și jumătate, până în ziua de 14 Nisan din anul 33 (d. Cr.), chemarea a fost în mod exclusiv pentru națiunea Israel. - Mat. 10:6, 7.

Cum a fost primită invitația? Parabola spune: "Ei nu au dorit să vină." Tânărul bogat, care "a plecat mâhnit, căci avea multe avuții" reprezintă bine atitudinea generală negativă a națiunii, și a liderilor religioși care s-au manifestat ca dușmani înverșunați ai Fiului lui Dumnezeu și au încercat să-L omoare. Prin urmare, putem înțelege denunțarea nimicitoare a lui Isus, care a fost consemnată în Matei, capitolul 23, și pe care a încheiat-o cu cuvintele: "Ierusalime, Ierusalime, care-i omori pe profeți și-i ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine, de câte ori am vrut să-i adun pe copiii tăi, cum își adună cloșca puii sub aripi! Dar voi n-ați vrut! Iată! Casa vă este părăsită și lăsată vouă." Două zile mai târziu prima chemare a încetat, atunci când Isus și-a încheiat serviciul pământesc și viața. – Mat. 22:3; 19:21, 22; Ioan 6:50, 66, Luca 17:20, 21; Mat. 23:37, 38.

La câteva zile după învierea lui Isus El s-a arătat la peste cinci sute discipoli, pe un munte din Galileea, și chiar unii dintre aceștia s-au îndoit că a fost El. Și în zilele dinaintea Cincizecimii, 120 de discipoli s-au întâlnit într-o cameră de sus în Ierusalim. În afara acestui număr foarte mic, națiunea evreiască a refuzat să accepte prima chemare. - 1 Cor. 15:6; Mat. 28:16, 17; Faptele 1:13-15.

A DOUA CHEMARE

„A trimis din nou alți sclavi, zicând: Spuneți-le invitaților: Iată că am pregătit prânzul meu; taurii și animalele mele îngrășate sunt înjunghiate și totul este gata. Veniți la ospățul de nuntă!” Cea de a doua chemare a fost trimisă din nou

către "cei invitați", către națiunea iudaică, dar acum în special la oamenii de rând din acea națiune. Favoarea lui Iehova pentru israeliți urma să mai dureze încă trei ani și jumătate. Așa că au avut încă o ocazie să furnizeze numărul total de 144 000 .- Mat. 22:4.

Cea de a doua invitație a început să fie adresată israeliților la Cincizecime, în anul 33 d. Cr., atunci când Petru a vorbit mulțimii din Ierusalim, israeliților și prozelitilor lor adunați acolo, din Palestina și din alte câteva cincisprezece țări, spunând: "Căci promisiunea este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe, oricâți va chema la El Iehova, Dumnezeuul nostru. Cei ce au primit cuvântul lui din toată inimă au fost botezați și în ziua aceea au fost adăugate cam trei mii de suflete." - Faptele 2:39, 41.

Ce se înțelege prin aceste cuvinte ale regelui din parabola lui Isus: "Iată că am pregătit prânzul meu; taurii și animalele mele îngrășate sunt înjunghiate și totul este gata?" Anumite pregătiri au trebuit să fie făcute și anumite condiții îndeplinite înainte ca ospățul să poată începe. Care au fost acestea? Revărsarea spiritului lui Dumnezeu în Ierusalim, la Cincizecime, a fost o dovadă că El a acceptat valoarea sacrificiului uman perfect al lui Isus, după înălțarea Lui la tronul lui Iehova. Îndreptățindu-i pe cei dedicați lui Dumnezeu și născându-i prin spiritul Său ei au primit adopția ca fii și au devenit viitori membri ai miresei lui Cristos. În puternicul său discurs, Petru, așa cum este consemnat în Faptele Apostolilor, capitoul doi, a folosit prima dintre "cheile împărăției", dezvăluind rămășiței credincioase a națiunii evreiești "calea nouă și vie", privilegiul de nedescris de a deveni "moștenitori ai lui Dumnezeu, dar împreună moștenitori cu Cristos." - Mat. 22:4; 16:19; Evrei 10:20; Rom. 8:17.

Cât despre cei care nu au răspuns la invitația de a participa la adunarea creștină originală, parabola spune: "Însă ei au plecat nepăsători: unul la ogorul lui, altul la negustoria lui, iar ceilalți au pus mâna pe sclavii lui, i-au tratat cu nerușinare și i-au omorât." Iar Pavel spune: "Restul aveau simțurile tocite." Majoritatea covârșitoare a națiunii nu și-a mai arătat dorința de a accepta a doua chemare după prima, ci ei au rămas indiferenți și și-au văzut de treburile lor lumești. Alții, plini de o ură împotriva lui Mesia și a urmașilor Lui, i-au persecutat, arestându-i, bătându-i și chiar omorându-i. Astfel, ei au refuzat oferta de a deveni acea "împărăție de preoți și o națiune sfântă." - Mat. 22:5, 6; Rom. 11:5, 7; Faptele 7:1-60; 8:1; 9:1, 2; Ex. 19:6.

Ce urma să facă Regele, Iehova, în situația aceasta? "Atunci regele s-a mâniat, și-a trimis armatele și i-a omorât pe ucigașii aceia și le-a ars orașul." În anul 70 d. Cr. armatele de la Roma, sub comanda lui Titus, au venit și au distrus "orașul", națiunea iudaică, 1 100 000 de izraeliți pierzându-și viața, iar restul fiind "duși captivi în toate națiunile." - Mat. 22:7; Luca 21:24.

A TREIA CHEMARE

Cea de a doua invitație a Regelui adresată exclusiv evreilor s-a încheiat în anul 36 d. Cr. Răspunzând acestei chemări doar o mică rămășiță, majoritatea locurilor care urmau să fie completate au rămas vacante. Cu toate acestea, scopul

lui Iehova nu poate da greș. Ce arată pilda că a făcut El acum? "Apoi le-a zis sclavilor săi: Ospățul de nuntă este pregătit, dar invitații n-au fost demni de el. De aceea, duceți-vă pe drumurile care duc afară din oraș și invitați la ospățul de nuntă pe oricine veți găsi. Atunci sclavii au ieșit pe drumuri și i-au adunat pe toți cei pe care i-au găsit, și răi, și buni. Și sala de nuntă s-a umplut cu cei veniți la masă." – Mat. 22:8-10.

Acum Iehova a făcut o a treia chemare, instruindu-și sclavii să părăsească granițele "orașului," pentru a ieși pe drumurile națiunilor și să invite toate tipurile de oameni la ospățul de nuntă. Primul împluternicit a fost Petru, atunci când, în anul 36 d. Cr., a fost trimis la casa lui Corneliu, un ofițer italian, în Cezarea. Acolo el a folosit cea de a doua din "cheile împărăției" prin predicarea Evangheliei aceluia ne-evreu și casei lui. Mărturia lui Petru a fost urmată imediat de revărsarea spiritului sfânt asupra acelor "oameni ai națiunilor", iar apostolul a înțeles "că Dumnezeu nu este părtinitor, ci, în orice națiune, omul care se teme de El și practică dreptatea este primit de El." Acum "Dumnezeu și-a îndreptat atenția spre națiuni ca să scoată din ele un popor pentru numele Său" și, astfel, misterul pentru a deveni membru al miresei lui Cristos a devenit complet revelat. Apostolii și alți mii de membri ai bisericii creștine timpurii au fost acum trimiși la națiuni, și pe parcursul tuturor secolelor, începând din anul 36 d. Cr., adunarea la ospățul de nuntă se află în progres. - Faptele 10:45, 34, 35; Efes. 2:12; Faptele 15:14; Efes. 3:4-6.

Va veni timpul când toate locurile din camera pentru ceremonia de nuntă vor fi ocupate, iar aceasta va fi atunci când Cristos îl va însoți pe Regele Iehova în templul Său pentru judecată, așa cum a făcut-o în anul 1918 d. Cr. Acesta este momentul la care se referă pildă, spunând: "Și sala de nuntă s-a umplut cu cei întinși la masă." – Mal. 3:1-5; 1 Pet. 4:17; Mat. 22:10.

HAINA DE NUNTĂ

S-a ridicat întrebarea acum cu privire la cine își va păstra locul în organizația lui Iehova din și după anul 1918, căci de atunci a început o testare și o cernere severă cu privire la adevărul și serviciul lui Iehova, precum și cu privire la încercările și persecuțiile care vor fi până la sfârșit. Parabola prezintă ceea ce era necesar pentru a putea păstra locul. "Când regele a intrat să-și vadă oaspeții, a observat acolo un om care nu era îmbrăcat în haine de nuntă. Și l-a întrebat: Prietene, cum ai intrat aici fără haine de nuntă? El a amuțit. Atunci regele le-a zis slujitorilor săi: Legați-l de mâini și de picioare și aruncați-l în întunericul de afară. Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților." – Mat. 22:11-13.

Criteriul aplicat de către Rege nu a fost, dacă unul din ei a fost "bun" sau "rău" în momentul în care sclavii l-au găsit pe drumuri, ci dacă acela purta "haina de nuntă." Ce este această haină? Găsim răspunsul în următoarele cuvinte: „A venit nunta Mielului și soția lui s-a pregătit! Da, i s-a dat să se îmbrace în in fin, strălucitor și curat, pentru că inul fin reprezintă faptele drepte ale sfinților”. "Faptele drepte ale sfinților", fiind serviciul creștin încredințat tuturor copiilor născuți de spirit ai lui Dumnezeu, haina de nuntă reprezintă serviciul Împărăției pe

pământ, și a o îmbrăca înseamnă, prin urmare, un curs de ascultare a Regelui și a Fiului Său. Dimpotrivă, un eșec în a purta haina de nuntă înseamnă refuzul de a vesti Împărăția și da a îndura ocările care sunt îngrămădite asupra sclavilor Regelui. – Apoc. 19:7, 8.

"Omul care nu este îmbrăcat cu haină de nuntă" reprezintă de fapt o categorie de oameni care și-a făcut apariția după ce Iehova, însoțit de Isus Cristos, au venit la templu pentru judecată, în anul 1918 d. Cr. Timpul prezent, începând din acel an, este când căsătoria Fiului lui Iehova este înfăptuită prin învierea tuturor sfinților născuți de spirit, care au murit credincioși înainte de 1918 sau care au murit și s-au reunit în căsătoria fără sfârșit cu Mirele ceresc. Dar privind la cei dedicați de pe pământ, care au fost logodiți cu El și care au fost prezenți în camera ceremoniilor de nuntă pentru că împărăția lui Dumnezeu venise, Iehova Regele a găsit o clasă de oameni care nu purtau haina de nuntă, o clasă care a refuzat să poarte astfel de îmbrăcăminte, refuzând să ia parte la serviciul public. Începând din anul 1919, Iehova a deschis la toți cei dedicați ușa către serviciul Împărăției, oferindu-le privilegiu mai mari decât în orice alt moment dinainte. Clasa care a nesocotit astfel de privilegiu a fost nimeni alta decât clasa "servului rău", a cărei apariție la sfârșitul lumii a fost prezisă de Isus. Desigur, astfel de nesupunere în fața Regelui Iehova și a Mirelui Isus Cristos i-a descalificat ca membri ai "miresei"; și astfel Regele a ordonat slujitorilor Săi, îngerii, să îi arunce în întunericul lumii lui Satan. Acolo distrugerea îi așteaptă atât pe ei cât și pe toți cei din creștinătatea necredincioasă, atunci când marele Rege, în bătălia de la Armagedon care se apropie, va trimite armatele Sale cerești, sub conducerea lui Isus Cristos, să distrugă întregul "oraș", corespondentul modern al Ierusalimului. – Mat. 24:48-51.

Când Isus, ca o concluzie la parabola Lui, spune ca avertisment: "Pentru că sunt mulți chemați, dar puțini sunt aleși", acest lucru demonstrează că au fost chemați mult mai mulți decât 144 000, numărul celor uniți cu Isus Cristos în cer. Dacă unii din rămășiță, acum în așteptare în camera pentru ceremoniile de nuntă, vor eșua în a purta haina de nuntă, vor fi aduși alții de către Rege să le ia locul. Văzând că acum noi suntem în anii de sfârșit ai acestui sistem, acest proces poate fi pe punctul de a fi finalizat.

În cele din urmă Regele, Iehova Dumnezeu, va avea numărul predestinat de 144.000 de membri ai clasei miresei care urmează să fie dați Mirelui ei regal. Cu El, ca o "împărăție de preoți și o națiune sfântă," într-o supunere deplină și iubitoare față de soțul ei măreț, ea va coopera cu El în lucrarea Sa minunată, în interesul omenirii, pe durata domniei Lui de o mie de ani .

„SUB DEGETUL MARE AL MULȚIMII”

„Omul modern”, spune Dr.-ul Albert Schweitzer, „este pierdut în mulțime într-un mod care este fără precedent în istorie ... Preocuparea sa diminuată despre propria sa natură îl face ca și cum ar fi susceptibil, până într-o măsură care este aproape patologică, față de viziunile pe care societatea și organele ei de exprimare

le-au pus, de-a gata, în circulație. Din moment ce, mai presus de acestea, societatea, cu organizația ei bine construită, a devenit o putere de o tărie încă necunoscută în viața spirituală, lipsa de independență a omului în fața ei a fost atât de gravă încât el aproape încetează să susțină o existență spirituală a sa proprie. El este ca o minge de cauciuc care și-a pierdut elasticitatea, și păstrează pe termen nelimitat orice imprimare care este lăsată asupra ei. El este sub degetul mare al mulțimii, și extrage din ea opiniile pe baza cărora trăiește, fie că chestiunea în discuție este națională sau politică, fie una a propriei lui credințe sau necredințe”. – *Decăderea și Restaurarea Civilizației*.

BOTEZUL

„Isus ... a fost botezat ...Și imediat ce s-a ridicat din apă ... spiritul, ca un porumbel, coborând peste El; și din ceruri s-a auzit un glas: „Tu ești Fiul meu, cel iubit! Eu te-am aprobat”. —Marcu 1:9-11.

După ce o persoană a făcut o dedicare în mintea și inima lui de a-l servi pe Dumnezeu Atotputernic, cum împlinește ea o astfel de dedicare? Un alt pas este necesar, și acesta este de a anunța sau de a mărturisi public acest lucru la alții, prin a fi botezată în apă.

Este interesant de observat că Isus Cristos a stabilit acest model de practică . "După ce a fost botezat, Isus s-a ridicat imediat din apă. Și iată că cerurile s-au deschis și el a văzut spiritul lui Dumnezeu coborând ca un porumbel și venind peste el. Și iată că din ceruri s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul meu, cel iubit, pe care l-am aprobat”." (Mat. 3:16, 17). Din aceste cuvinte observăm că dedicarea lui Isus Cristos a fost simbolizată prin botez. După ce a ieșit din apă, spiritul lui Iehova s-a coborât asupra lui Isus, și atunci Iehova Dumnezeu a făcut afirmația, în auzul lui Ioan Botezătorul, că El este foarte mulțumit de calea pe care Fiul Său a ales-o.

2. Cuvântul "botez" este preluat de la cuvântul grecesc *baptisma*, care înseamnă, "scufundare". Sub nici o formă nu face trimitere la stropire. Observați, de asemenea, acțiunea voluntară din partea lui Isus atunci când El însuși s-a prezentat la Ioan Botezătorul pentru cufundare. El însuși s-a pus complet la dispoziția lui Ioan pentru a fi cufundat, pe spate, în apă. Maniera în care Isus a fost complet cufundat sau ascuns în apa Iordanului a ilustrat bine modul în care Isus a devenit îngropat, ca mort, față de cursul Său anterior de viață pământească. Faptul că a fost ridicat apoi din apă, arată cum a fost adus la viață pentru a face voința lui Iehova din acel moment înainte. Cât de potrivit este, așadar, botezul în apă, ca un semn sau un simbol public real al dedicării personale! Nimeni nu l-a asistat pe Ioan atunci când l-a botezat pe Isus, nici o altă persoană nu a fost menționată ca fiind prezentă la acest act de cufundare. Desigur, acest lucru stabilește modelul cu

privire la modul corect în care un urmaș al lui Cristos ar trebui să fie botezat, acesta fiind realizat de către o singură persoană scufundând în apă, pe spate, fiecare candidat și apoi, după o cufundare completă, ridicându-l din nou.

3. Este, de asemenea important, că Isus a mers la un slujitor dedicat al Dumnezeuului Atotputernic pentru a se boteza. Așa cum Isus a mers la un slujitor dedicat pentru botez, așa a spus și El celor unsprezece discipoli credincioși ai Săi să boteze pe alții. Amintiți-vă atunci când Isus a venit pe muntele din Galileea, unde El a aranjat să-i întâlnească pe acei discipoli. Acolo El le-a vorbit într-un mod ferm: „Toată autoritatea mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă deci și faceți discipoli din oamenii tuturor națiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt, învățându-i să respecte tot ce v-am poruncit.” Aceste cuvinte Isus nu le-a adresat preoților, saducheilor, sau fariseilor, ci doar acelor discipoli care erau ambasadorii Lui loiali. În plus, observăm că li s-a spus să facă discipoli din oameni. Aceasta a însemnat să dea în primul rând învățături și informații la alții, și după ce această condiție a fost împlinită, mai târziu, ei să fie botezați, și de către aceiași slujitori dedicați ai Atotputernicului Dumnezeu. În acel moment ei au auzit și au primit adevărul numai prin martorii lui Iehova. Astăzi, există o situație similară. Oamenii aud și primesc învățături despre adevăr numai de la cei care sunt martori adevărați și slujitori dedicați ai Atotputernicului Dumnezeu și botezul ar trebui să fie făcut de către persoane care au fost deja botezate. – Mat. 28:18-20.

4. Pentru îndrumarea noastră ne este dată o relatare interesantă despre Filip și eunucul Etiopian. "Filip și-a deschis gura și, începând cu acest pasaj din Scriptură, i-a anunțat vestea bună despre Isus. În timp ce mergeau pe drum, au ajuns la o apă, iar eunucul a zis: „Iată o apă! Ce mă împiedică să fiu botezat?” Atunci a poruncit să fie oprit carul și amândoi au coborât în apă, atât Filip, cât și eunucul, și l-a botezat. După ce au ieșit din apă, spiritul lui Iehova l-a dus repede pe Filip de acolo." Aici observăm că învățăturile au fost date de servul credincios al Dumnezeuului Atotputernic, și când candidatul a primit vestea bună a vrut, de asemenea, să fie un slujitor, și să fie botezat. Aceasta a marcat recunoașterea deschisă sau publică a dedicării sale de a-L servi pe Iehova Dumnezeu. - Faptele 8:35-39.

5. Atunci când Saul din Tars a fost îndrumat spre a merge la Damasc până când servul lui Iehova, Anania, nu a fost trimis unde locuia Saul și Saul a primit instrucțiuni din partea lui Anania, el nu și-a recuperat vederea, și după aceea a fost umplut cu spirit sfânt. Relatarea Bibliei despre aceasta declară: "Și imediat i-a căzut de pe ochi ceva ce semăna cu niște solzi, iar el și-a recăpătat vederea. Și s-a ridicat și a fost botezat, apoi a mâncat și a prins puteri." A fost necesar ca el să vină în contact cu discipolii sau martorii lui Iehova și apoi, fără îndoială, Anania, un slujitor adevărat al lui Dumnezeu, a efectuat botezul lui Saul. - Faptele 9:18, 19.

6. Un alt punct care este extrem de important este faptul că Iehova nu le-a spus tuturor să facă discipoli și să boteze toate națiunile, ci aceste cuvinte au fost date de Isus în urmă cu 1900 ani doar martorilor săi sau fiilor lui Dumnezeu, Iehova. Doar după ce oamenii au venit la ei, au primit instrucțiuni și apoi au fost botezați, ei s-au umplut cu spirit sfânt, fie înainte de botezul în apă sau nu mult timp după aceea. Aceleași circumstanțe sunt valabile și astăzi. Doar prin canalul Său de comunicare, pe care Iehova îl folosește acum, un individ obține cunoștința exactă a adevărului; de asemenea, este normal ca numai persoanele care servesc cu

devotament lui Iehova botează pe cei învățați care se dedică pentru a servi lui Dumnezeu.

7. Cineva ar putea spune că el a fost botezat deja înainte într-o biserică și ar putea simți chiar că aceasta a fost oarecum o dedicare. Dar aici apare o întrebare: Căror învățături sau principii s-a dedicat el? În cazul în care o astfel de stropire s-a făcut unei persoane fiind copil sau de orice altă vârstă, ar putea o astfel de persoană să se dedice lui Iehova? Nu, pentru că stropirea nu este modalitatea corectă scripturală a botezului. Dar dacă cineva s-a supus la cufundare în apă într-unul din multe alte sisteme religioase nominale, poate un astfel de botez să fie luat în considerare astăzi, că cel botezat este acceptat înaintea lui Dumnezeu? Nu, pentru că din 1918 aceste sisteme religioase sunt aduse la judecată. De asemenea, membrii au fost învățați crezuri care îl dezonorează pe Dumnezeu și tradiții umane care anulează complet Cuvântul lui Iehova Dumnezeu. Într-adevăr, botezul în oricare dintre sistemele ecleziastice ar fi o simplă predare a cuiva în fața unui ritual făcut de mâna omului al acelui sistem religios. De exemplu, cele mai multe secte din creștinătate cred și învață doctrina "trinitatea binecuvântată", care neagă învățătura Bibliei despre supremația veșnică a lui Iehova și Fiul Său, care este întotdeauna ascultător, supus și neegal Tatălui Său. De asemenea, este și doctrina nemuririi sufletului uman, opusă învățături Bibliei cu privire la modul în care Iehova Dumnezeu a creat oamenii. Astăzi cele mai multe dintre sistemele creștinătății recunosc conducătorii acestui sistem ca stăpâniri înalte la care aceștia trebuie să se supună. Cât de contrar este aceasta când adevărații creștini sunt îndemnați să fie supuși regelui întronat al lui Iehova, Isus Cristos, și să aibă un deosebit respect pentru organizația unificată, curată a lui Iehova, pe care acum o folosește pe tot pământul, pentru a anunța vestea bună a împărăției Sale stabilite! Deci, atât dedicarea, cât și botezul în apă acceptabile adevăratului Dumnezeu se vor armoniza pe deplin cu cerințele lui Iehova scrise în Cuvântul Său, Biblia; și fiecare discipol doritor se va conforma cu nerăbdare acestor cerințe drepte.

8. Amintiți-vă cuvintele: "botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt, învățându-i să observe tot ce v-am poruncit." Poziția Tatălui trebuie să fie în mod necesar cunoscută celui care învață. Numele de "Tată" reprezintă prioritate, părinte. Acesta se referă la superioritatea și suveranitatea de drept a adevăratului Dumnezeu, Iehova, și, de asemenea, este un semn de completă, supremă autoritate a lui Iehova. O apreciere a acestei poziții și puteri unice trebuie să fie cunoscută de către elev sau discipol. De asemenea, el, în mod corespunzător, ar trebui să fie familiarizat cu aceasta și să recunoască faptul că există o mare chestiune a stăpânirii cu care se confruntă universul în acest moment și că o soluționare corectă a acestei chestiuni va fi făcută cu succes de către Iehova.

9. De asemenea, fiind botezați în numele Fiului, arată în mod evident aprecierea discipolului față de autoritatea și poziția înaltă a Fiului, ambele datorite de Iehova Fiului Său. Valoarea de răscumpărare a Fiului, ca răscumpărător, trebuie să fie de asemenea cunoscută de ființe neascultătoare care se pocăiesc. El va trebui să respecte pe Fiu ca unsu lui Dumnezeu, Regele care va domni peste lumea nouă a lui Iehova, pe lângă recunoașterea Fiului ca Părinte veșnic pentru o mare mulțime de persoane cu bunăvoință, care, prin El, vor primi viața pe pământ.

10. Cel care învață, de asemenea, ajunge să cunoască faptul că spiritul sfânt nu este a treia persoană a unei "trinități", ci cu adevărat este forța activă a lui Iehova. Este acea forță care aduce oamenilor dispuși înțelegerea voinței și scopului

lui Dumnezeu. Este de fapt aceeași forță care i-a inspirat pe profeții lui Dumnezeu din vechime să scrie Cuvântul Său sfânt. Aceasta este forța care a condus creștinii după învierea lui Cristos, în timpul Cincizecimii, și de atunci până zilele noastre. Este aceeași forță, această forță divină, care conduce organizația teocratică a lui Dumnezeu în lume, astăzi. Este, de asemenea, acea forță care susține și continuă să stimuleze slujitorii dedicați ai lui Dumnezeu în acest timp, și acea forță activă față de care ei se dedică în supunere.

11. Orice botez, altul decât cel real efectuat de o persoană dedicată, va fi lipsit de valoare. De asemenea, va fi nul dacă individul nu a avut o înțelegere corectă, la momentul dedicării Sale. Acest lucru ne este ilustrat de către Pavel, când a mers la Efes și a găsit niște discipoli. El i-a întrebat: „Ați primit spirit sfânt când ați devenit credincioși?” Ei i-au răspuns: „Dar nici n-am auzit că există spirit sfânt”. El a întrebat: „Atunci cu ce ați fost botezați?” Și ei au răspuns: „Cu botezul lui Ioan”. Pavel a zis: „Ioan a botezat cu botezul care era simbol al căinței și a spus poporului să creadă în cel care va veni după el, adică în Isus”. Auzind aceasta, ei au fost botezați în numele Domnului Isus. Când Pavel și-a pus mâinile peste ei, spiritul sfânt a venit peste ei și au început să ... profetească.” Acest lucru ne demonstrează că, chiar și botezul lui Ioan nu a adus spiritul sfânt asupra unei persoane, acest fapt arătând importanța și necesitatea de a fi botezat în numele celui ce vine după Ioan, care este Isus. Ca un exemplu, aceasta arată că acei care au primit botezul lui Ioan, după Cincizecimea anului 33 d. Cr., au trebuit să repete botezul, cu scopul de a primi spiritul sfânt. - Faptele 19:1-7.

BOTEZUL LUI IOAN

12. Ne putem întreba: nu a fost botezul pentru îndepărtarea păcatului? Botezul lui Ioan nu a fost pentru îndepărtarea păcatelor, ci a fost de pocăință asupra păcatului împotriva vechiului legământ sau al legii. La Marcu 1:4, 5, citim: "Ioan Botezătorul a apărut în pustiu, predicând botezul ca simbol al căinței pentru iertarea păcatelor ... și ei erau botezați de el în râul Iordan, mărturisindu-și deschis păcatele". Evreii au fost un popor de legământ și erau vinovați de păcate comise împotriva legământului. Botezul lui Ioan le-a dat o ocazie să se pocăiască și să recunoască faptul că au încălcat relația lor de legământ cu Iehova, și apoi puteau urma calea cea dreaptă care urma să-i îndrume spre Mesia. În caz contrar, ei nu urmau să-L recunoască pe Mesia. De fapt, acesta a fost scopul legii, după cum explică Pavel: "Atunci de ce este Legea? Ea a fost adăugată ca să scoată în evidență fărădelegile, până când avea să vină sămânța careia i se făcuse promisiunea, și ea a fost transmisă prin îngeri, prin mâna unui mediator. Este Legea împotriva promisiunilor lui Dumnezeu? Nicidecum! Căci, dacă ar fi fost dată o lege care să poată da viață, dreptatea ar fi venit într-adevăr prin lege. Dar Scriptura a închis toate lucrurile sub păcat, pentru ca promisiunea care vine din credința în Isus Cristos să le fie dată celor care manifestă credință. Totuși, înainte de a veni credința, eram închiși sub paza legii, așteptând credința care trebuia să fie dezvăluită. Astfel, Legea a devenit tutorele nostru care ne conduce la Cristos, ca să fim declarați drepti datorită credinței. Dar acum, după ce a venit credința, nu mai suntem sub tutore." (Gal. 3:19, 21-25). Pentru ca evreii să aibă un respect pentru lege, precum și orice înțelegere a acesteia, ei trebuiau să admită că erau păcătoși și nu o respectau. Păcatul împotriva legământului a cerut ca să fie vărsat sânge: "Da, aproape toate lucrurile sunt curățite cu sânge, potrivit Legii, și fără

vărsare de sânge nu există iertare." Evident, botezul lui Ioan nu a asigurat o astfel de curățare. Cu toate acestea, botezul lui Ioan a fost dat ca să ofere israeliților o poziție docilă de smerenie în fața legii, și în felul acesta ei ar fi fost gata să recunoască pe Mesia. Legea a fost dată israeliților ca să fie determinați să accepte pe Isus ca răscumpărător, pentru că în nici un alt mod nu se putea oferi iertarea păcatelor. - Evrei. 9:22.

BOTEZUL LUI ISUS

13. Este adevărat că Isus s-a dat pe Sine ca răscumpărare pentru iertarea păcatelor, dar rețineți faptul că botezul Lui nu a iertat păcate, pentru că El a fost fără păcat. Petru a declarat: "El n-a comis păcat." (1 Pet. 2:22). Isus a fost fără vină, fără pată și complet separat de păcătoși. Atunci de ce a fost El botezat? De fapt, Ioan l-a întrebat: "De ce vii la mine?" Ca răspuns, Isus i-a spus: "Lasă de data asta așa". Nu, botezul lui Isus nu a fost cu scopul de a spăla păcatul, și nici nu a introdus botezul ca exemplu pe care să-l urmeze creștinii pentru iertarea păcatelor. Botezul Lui a marcat o dedicare completă și absolută. Legea lui Moise nu a putut oferi viață. Prin urmare, Isus a venit pentru a împlini legea, pentru ca oamenii să poată trăi din nou, pentru că îngrijirea lui de răscumpărare a putut pune temelia noului legământ pe care Dumnezeu l-a făcut cu creștinii. Isus a dezvăluit foarte clar că era mort față de cursul vieții Sale anterioare, atunci când a fost înmormântat sub apă și că a fost la fel de viu atunci când a fost ridicat din apă, pentru a împlini voiața lui Dumnezeu. – Mat. 3:14, 15.

14. Același lucru este valabil pentru o parte a creștinilor care urmează o practică similară în botez. În consecință, după ce un discipol se dedică să facă voiața lui Iehova, el este pregătit pentru botez. Desigur, trebuie să fie o decizie din toată inima, fără nici o reținere. Aceasta înseamnă că botezul este o ocazie foarte serioasă, dar în nici un caz una tristă. O importanță pe măsură ar trebui să i se acorde acestui prilej. Nimeni nu poate fi botezat doar pentru că alții fac acest lucru. Seriozitatea lui este scrisă la Eclesiastul 5:4, 5, care spune că, atunci când se face o făgăduință lui Dumnezeu, nu trebuie să se întârzie pentru a o împlini. Un individ care este conștient de importanța împlinirii unei făgăduințe făcute lui Dumnezeu ar putea spune: "Poate că ar trebui să mă înfrânez la acest moment. Poate că acest lucru nu va merge la modul în care eu cred că se poate, și un eșec din partea mea pentru a împlini această făgăduință ar însemna moartea." Acest lucru este adevărat, călcătorii de legământ "merită moartea." (Rom. 1:32) Nimeni nu ar trebui să piardă din vedere faptul că un eșec pentru a face o dedicare ar însemna moartea individului, atunci când el are posibilitatea de a cunoaște adevărul și să aibă cunoștință despre ceea ce înseamnă să-și dedice viața lui Iehova și apoi nu reușește să facă acest lucru. Atunci când o persoană a ajuns la acest punct, el are cunoștință și este responsabil, în măsura înțelegerii sale.

15. Este evident faptul că unele transformări din viața individului au loc înainte de botez. El ar trebui să-și revizuiască viața, în cazul în care a trăit o viață imorală sau a luat parte la practici care sunt necurate în conformitate cu standardele lui Dumnezeu. În cazul în care o persoană a fost botezată, dar nu și-a curățat viața în mod corespunzător și a continuat să ducă o viață imorală, încalcând astfel legea lui Dumnezeu, botezul ar putea să nu împlinească dedicarea de a face voiața lui Iehova. O astfel de prefăcătorie de dedicare nu va fi acceptată de către

Iehova. O ofertă necinstită nu este acceptată de Atotputernicul Dumnezeu și noi trebuie să ne prezentăm pentru a face voința cea curată a lui Dumnezeu.

16. În cazul în care o persoană se găsește pe ea însuși în această condiție, ar fi necesar pentru aceasta să-și curețe viața, să facă o dedicare adevărată și apoi să fie botezată din nou. Chiar dacă un individ necurat ar fi fost botezat, dedicarea sa nu ar fi acceptabilă lui Iehova. Când acesta se va curăța, atunci el va fi rebotezat, deoarece în astfel de condiții dedicarea lui poate fi acceptată de Dumnezeul cel Atotputernic și botezul în apă este recunoscut.

17. Nu doar botezul ceremonial sau simbolic, în apă, este cel care dă viață. Mai degrabă, ceea ce urmează după aceea, în serviciul credincios al lui Dumnezeu. Botezul în apă marchează, în mod public, doar începutul a ceva care trebuie să continue pe tot parcursul vieții. De fapt, nu există nici o terminare a acestei dedicări. Aceasta trebuie să fie una eternă și trebuie să fie făcută în minte în mod continuu și permanent. Nu se poate scăpa de responsabilitatea care i-a fost dată de către Dumnezeul Cel Atotputernic în momentul dedicării și a botezului. El nu o poate trata cu indiferență și neglijență sau să nu fie de încredere cu privire la cerințele sale. Din ziua dedicării și ulterior, acesta marchează începutul predicării ca fiind acum vocația individului. Fără îndoială, el a luat parte la mărturie înainte de acest lucru, dar el nu a fost într-o relație dedicată cu Iehova decât după ce a fost făcută dedicarea sa, urmată cât mai curând posibil, de botez. În acest sens, ziua botezului cuiva simbolizează ziua de naștere la o viață nouă. Acesta declară public începutul unei vieți noi, împărtășirea cu alții slujitori dedicați ai lui Dumnezeu în societatea Lumii Noi acum și pentru totdeauna. Dedicarea împreună cu botezul marchează momentul în care o persoană devine moartă față de lumea veche și apoi devine vie pentru lumea nouă, fără abatere. Într-adevăr, este vorba de o revenire la viață a creștinului, ca și slujitor dedicat al lui Iehova și urmaș al lui Isus Cristos. Botezul, prin urmare, servește atât ca o mărturisire publică a celui care se dedică, cât și ca o ceremonie de ordinare. Această zi importantă de botez din viața unei persoane ar trebui să fie înregistrată, anunțându-l în grupa din care face parte, dar și păstrând această înregistrare pentru sine. Este data de ordinare a persoanei de către organizația vizibilă a lui Iehova .

18. Frecvent se pune întrebarea: La ce vârstă ar trebui cineva să fie botezat? Vârsta în ani nu este factorul principal. Indiferent de vârstă, fie în adolescență devreme, fie mai târziu, dacă o fată sau un băiat a fost învățat despre adevărul lui Dumnezeu și este familiar cu scopurile și cerințele lui Iehova, și-l iubește și vrea să-l slujească și face o dedicare, el este gata pentru cufundare. Atitudinea corectă este ilustrată în cuvintele lui Isus: "Dacă mă iubiți, veți respecta poruncile mele." "Dacă respectați poruncile mele, veți rămâne în iubirea mea, așa cum și eu am respectat poruncile Tatălui și rămân în iubirea lui." - Ioan 14:15; 15:10.

19. Pe de altă parte, o persoană mai în vârstă ar putea crede că ea este prea bătrână pentru dedicare și botez. Aici, de asemenea, vârsta nu este importantă. Dacă o persoană este conștientă de hotărârea sa de a împlini poruncile lui Dumnezeu, după cum a afirmat Isus, și vrea să-i slujească lui Iehova și vrea viață veșnică, atunci și cel în vârstă este, de asemenea, pregătit pentru botez, ca simbol al dedicării, și el nu ar trebui să fie amânat.

20. Cel care iubește viața o vrea la maxim cum numai Iehova o poate dăru, cu toate binecuvântările sale însoțitoare. Chiar această dragoste și acest devotament neegoist sunt ceea ce îl determină să se ofere voluntar pentru serviciul fără sfârșit al lui Dumnezeu, cu o existență veșnică în fericire.

MOMENTUL POTRIVIT PENTRU BOTEZ

21. Oportunitățile pentru botez sunt, în general, disponibile la congresele martorilor lui Iehova, precum și la adunările de circuit care au loc de două ori pe an. Dacă, din întâmplare, cineva nu poate ajunge la una dintre aceste adunări programate regulat, sau datorită unor neputințe, poate fi aranjat pentru altă dată. Indiferent de timp sau locație, un slujitor dedicat al lui Iehova ar trebui să fie numit să facă cufundarea.

22. Este esențial ca, verbal, să fie făcută o declarație publică a credinței. Prin urmare, se pun două întrebări candidaților: (1) Te recunoști înaintea lui Iehova Dumnezeu ca un păcătos care are nevoie de mântuire, și recunoști în fața Lui că această mântuire vine de la El, Tatăl, prin Fiul său Isus Cristos? (2) Pe baza acestei credințe în Dumnezeu și în îngrijirea Lui pentru mântuire te-ai dedicat, fără rezerve, lui Dumnezeu, pentru a face voința Sa de acum înainte, așa cum El ți-o descoperă prin Isus Cristos și prin Biblie, sub puterea iluminatoare a spiritului sfânt?

23. Toți cei care pot răspunde "Da" la aceste întrebări sunt eligibili pentru botez și ar trebui să facă acest pas, fără ezitare sau întârziere.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) Ce pas urmează dedicarea? (b) Ce a simbolizat dedicarea lui Isus, și când a primit El spiritul sfânt?

2. (a) Care este însemnătatea cuvântului grecesc din care derivă cuvântul „botez”? (b) Cum trebuie să se facă botezul?

3. Cui i-a dat Isus autoritate să boteze?

4. (a) De la cine a primit famenul etiopian înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu? (b) Cum a fost simbolizată dedicarea lui?

5. De la cine a primit instrucțiuni Saul din Tars? Ce a urmat?

6. Doar cine a primit aprobare să instruiască și să boteze în zilele adunării creștine primare, și ce paralelă observăm astăzi?

7. (a) De ce stropirea nu este botez corect? (b) De ce botezul în oricare din sistemele religioase ale creștinătății nu este acceptat înaintea lui Iehova?

8. Ce înseamnă să fi botezat în numele Tatălui?

9. Ce înseamnă să fi botezat în numele Fiului?

10. Ce înseamnă să fi botezat în numele spiritului sfânt?

11. (a) Când este posibil ca botezul să nu fie valid? (b) De ce n-a fost valid primul botez al efesenilor din vechime?

12. (a) Care a fost scopul botezului lui Ioan? Al legii? (b) Cum îi putea pregăti pe izraeliți botezul lui Ioan?

13. (a) De ce botezul lui Isus n-a fost pentru iertarea păcatelor? (b) Ce anume a împlinit și a însemnat botezul lui Isus?

14. (a) Când este gata pentru botez un urmaș al lui Cristos? (b) De ce trebuie să evite cineva amânarea botezului după ce face o dedicare?

15,16. (a) Ce trebuie să aibă loc în viața unei persoane înainte de botez? (b) Sub ce împrejurări n-ar fi valid botezul? (c) Sub ce împrejurări trebuie să fie botezat cineva a doua oară, în mod potrivit?

17. (a) Ce anume marchează dedicarea și botezul în viața unui individ? (b) Cât de importantă este data botezului cuiva?

18,19. (a) Cât de tânăr poate fi cineva când este botezat? (b) Există o limită de vârstă pentru botez?

20. Ce aduce fericire adevărată și de durată?

21. În ce perioadă poate aranja cineva să fie botezat?

22,23. (a) Ce întrebări importante trebuie să fie prezentate candidaților pentru botez? (b) Ce răspuns arată pregătirea oricărui candidat pentru botez?

Una din martorele lui Iehova care susține a fi din rămășița unsă a mers recent la spital și a primit o transfuzie de sânge, în mod voluntar. Ar trebui să fie lăsată ea să se împărtășească din simbolurile pâinii și vinului la timpul Memorialului? – R. J., Statele Unite.

Noi, desigur, regretăm împreună cu tine că această soră care mărturisește a fi una din rămășița unsă a primit o transfuzie de sânge în mod voluntar, în timpul șederii ei în spital. Credem că ea a făcut lucrul greșit contrar voinței lui Dumnezeu. Cu toate acestea, adunările nu au fost instruite să excludă pe cei care primesc de bunăvoie transfuzii de sânge sau le aprobă. Noi lășăm ca judecata acestor călcători ai legii lui Dumnezeu cu privire la sacralitatea sângelui să rămână la latitudinea lui Iehova, Judecătorul Suprem. Singurul lucru care poate fi făcut în cazul indivizilor ca acesta este de a-i privi ca imaturi și, deci, incapabili de a-și asuma anumite responsabilități, și prin urmare, de a refuza să le fie încredințate numiri de serviciu.

Din moment ce un individ nu este exclus din cauză că a primit în mod voluntar o transfuzie de sânge sau că a aprobat pe cineva drag să accepte o transfuzie de sânge, nu aveți nici un drept să opriți această soră de la celebrarea Cinei Domnului. În calitate de membru uns al trupului lui Cristos, ea este sub ordinele și porunca date de Cristos Isus de a se împărtăși. Dacă ea este necredincioasă cu privire la ceea ce mărturisește a fi în virtutea luării simbolurilor Cinei Domnului este un lucru pe care Iehova Dumnezeu trebuie să-l hotărască. Judecata Lui începe de la casa lui Dumnezeu. Nu este datoria ta sau a vreunuia care slujește simbolurile Memorialului de a acționa ca judecător, ci de a permite ca simbolurile să meargă la oricine în public, așa cum sunt trecute acestea mai departe, în mod normal, pentru a permite fiecăruia să aibă oportunitatea să se împărtășească.

Predicarea Împărăției în Unitate

„Împărăția lumii a devenit împărăția Domnului nostru și a Cristosului Său, și El va conduce ca rege pentru totdeauna și veșnic”. (Apc. 11:15). Dar când și-a avut împlinirea această profeție apocaliptică? Însuși contextul ne dă un indiciu: „Dar națiunile s-au mâniat”. Acest indiciu, în special când este luat împreună cu o

altă profetie a lui Isus, „se va ridica națiune contra națiune și regat contra regat”, arată foarte clar spre anul 1914. Faptul că împărăția lui Dumnezeu este aproape este cea mai bună veste și ea este acum „predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile”. – Apoc. 11:18; Mat. 24:7, 14.

An de an această predicare continuă și crește. În timpul anului 1957 aproape 700 000 de slujitori au luat parte la aceasta, predicând în 164 de țări și insule ale mărilor și dedicând mai multe de o sută de milioane de ore acestei activități. Acest mesaj este unic nu numai datorită conținutului său, ci și datorită modului în care este predicat. Slujitorii creștini ai lui Iehova care-l predică nu sunt divizați din cauza culorii pielii, a rasei sau din cauza naționalității sau limbii.

În special la astfel de adunări ca cea ținută de martorii creștini ai lui Iehova la Stadionul Yankee și Polo Grounds din New York, din vara aceasta, din 27 Iulie până în 3 August, toți pot să vadă o demonstrație a acestei unități pentru care s-a rugat Isus. (Este posibil ca în timp ce citiți aceste rânduri acea adunare vastă de creștini, cu multele ei trăsături interesante și instructive, să fie în curs de desfășurare). Și ce demonstrație a unității creștine prezintă ea! Se pot vedea mii și mii de oameni, femei și copii, din toate categoriile sociale și din toate părțile globului, zi de zi, închinându-se lui Iehova Dumnezeu, unii alături de alții.

Ce face posibilă această unitate? Un singur lucru: speranța Împărăției. Ea i-a acaparat așa de mult, încât a devenit lucrul cel mai important în viețile lor, dându-le posibilitatea să pună pe locul doi toate celelalte lucruri. „Continuați, așadar, să căutați mai întâi împărăția și dreptatea ei”. – Mat. 6:33.

Și cel care-i ajută să păstreze această unitate creștină în predicare, în ciuda slăbiciunii umane și a exemplului lumii din jurul lor, este spiritul sfânt al lui Dumnezeu și în special rodul lui, dragostea.

Fie ca toți cei ce iau parte în predicarea Împărăției în unitate să se străduiască să „continue să facă acest lucru într-o măsură și mai mare”. – 1 Tes. 4:1.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

Ce este o fereastră spre trecut? P. 451, parag. 5.

Ce conducător, despre care unii oameni cred că nu există, înșeală întreg pământul locuit? P. 453, parag. 1.

De ce clerul i-a făcut pe mulți pescari din Alaska să fie antireligioși? P.457, parag.2.

Unde va susține o gospodină că este creștină, în timp ce va goni, cu voce tare, o persoană de la ușa ei, dacă aceasta are o Biblie? P. 460, parag. 3.

Are Cristos o soție? P. 461, parag. 1.

Când s-a întors Dumnezeu de la evrei către națiuni ca să scoată un popor pentru numele lui? P. 463, parag. 2.

Cine este cel mai important printre cuceritori? P. 465, parag. 1.

Ce anume hotărăște dacă destinul unei persoane va fi viața sau moartea? P. 469, parag. 13.

Cum își consumă o persoană dedicarea față de Dumnezeu? P. 472, parag. 1.

Ce face un botez să nu fie valid? P. 475, parag. 11.

De ce este unică predicarea veștii bune a împărăției lui Dumnezeu? P.479, parag. 2.

ANUNȚURI

Predicarea Împărăției în unitate – Apoc. 11:15

„Împărăția lumii a devenit împărăția Domnului nostru și a Cristosului său și el va domni ca rege pentru totdeauna și veșnic”. Deși această declarație inspirată a fost scrisă cu aproape 1900 de ani înainte, în timpul nostru, de la 1914 încoace, Iehova Dumnezeu „și-a luat puterea și a început să domnească în calitate de rege”, prin cel pe care l-a numit, Isus Cristos. Aceasta înseamnă că împărăția pentru care ne rugăm de atâta timp a fost stabilită! (Mat. 6:9,10) Și în timpul acestei generații regele Isus Cristos va distruge toată răutatea, văzută și nevăzută, și după aceea, pentru totdeauna, omenirea supraviețuitoare se va bucura de viață și fericire fără sfârșit, pe un pământ paradis, sub binecuvântările Împărăției. Această veste bună o predică martorii lui Iehova, în unitate, verbal și prin pagină tipărită.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

31 august: Voința supremă se va face, pagina 465.

7 septembrie: Botez, pagina 472.

COINCIDENȚĂ

Anunțurile bisericii dintr-un ziar de provincie din Manitoba avea două adrese separate. Cititorii erau invitați de pastoral presbiterian să ‘vină și să se închine în biserica noastră de curând decorată’, în timp ce, imediat sub, pastorul bisericii unitariene a observat (în textul său săptămânal) că ‘spoiala nu va purifica apa!’ – revista *Maclean's*.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS- Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

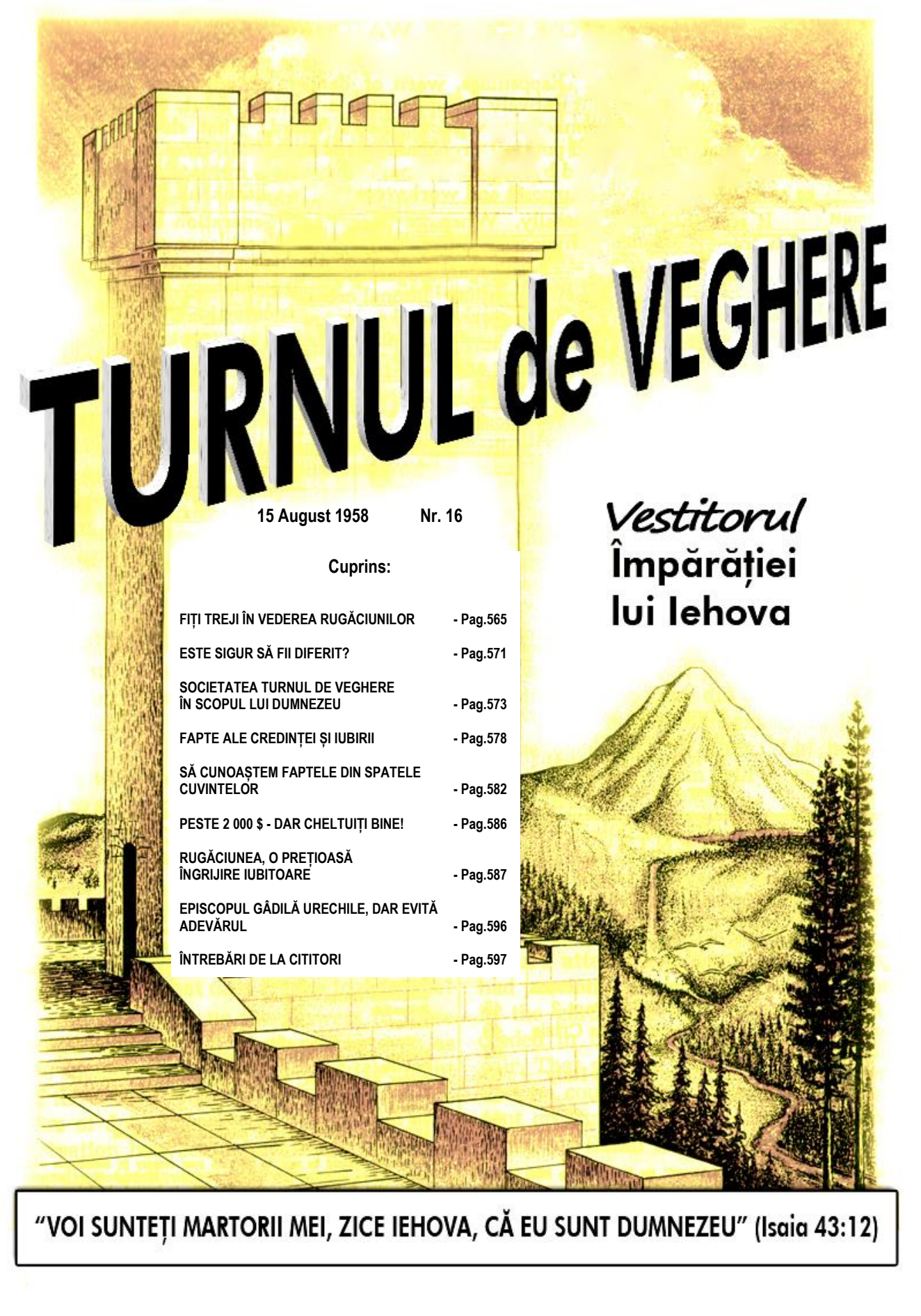
Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

15 August 1958

Nr. 16

Cuprins:

FIȚI TREJI ÎN VEDEREA RUGĂCIUNILOR	- Pag.565
ESTE SIGUR SĂ FII DIFERIT?	- Pag.571
SOCIETATEA TURNUL DE VEGHERE
ÎN SCOPUL LUI DUMNEZEU	- Pag.573
FAPTE ALE CREDINȚEI ȘI IUBIRII	- Pag.578
SĂ CUNOAȘTEM FAPTELE DIN SPATELE
CUVINTELOR	- Pag.582
PESTE 2 000 \$ - DAR CHELTUIȚI BINE!	- Pag.586
RUGĂCIUNEA, O PREȚIOASĂ
ÎNGRIJIRE IUBITOARE	- Pag.587
EPISCOPUL GÂDILĂ URECHILE, DAR EVITĂ
ADEVĂRUL	- Pag.596
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.597

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru păreri religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

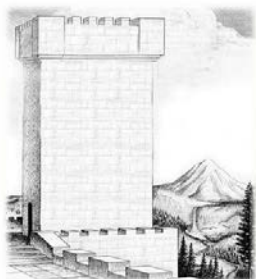
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

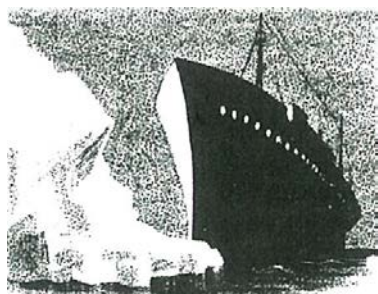
Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

FIȚI TREJI ÎN VEDEREA RUGĂCIUNILOR

Dar sfârșitul tuturor lucrurilor s-a apropiat! Să aveți o minte sănătoasă și fiți treji în vederea rugăciunilor.”—1 Pet.4:7.

Era data de 14 aprilie, 1912, ora 23:40. Cea mai mare navă oceanică din lume, cu 2 207 de suflete la bord, înainta cu viteză maximă în Atlanticul de Nord. Nava era salutată ca „cea mai mândră realizare a omului în inginerie.” Specific încrederii pe care proprietarii o aveau în ea a fost numele ei, "Titanic", adică "de dimensiune, forță și putere enorme." Se spunea că această navă de linie nu se poate scufunda, când era în a cincea zi a călătoriei sale inaugurale. Dar, din întuneric s-a ivit un ghețar și, înainte ca cursul navei să poată fi schimbat suficient de mult, s-a izbit într-o parte, puternic, de el. În mai puțin de trei ore, Titanicul „de nescufundat” s-a scufundat, luând cu el 1 502 bărbați, femei și copii, într-un mormânt de apă.

² Ce a cauzat această tragedie îngrozitoare? Lipsa vigilenței din cauza înfumurării! Le-au fost trimise șase avertismente de operatorul lor, unul dintre acestea dându-le chiar locația exactă a ghețarului de care s-a lovit Titanic. De ce a continuat căpitanul să navigheze cu toată viteza înainte, în ciuda acestor avertismente? Pentru că avea mare încredere că nava nu se poate scufunda. Aceasta este cu adevărat o ilustrație puternică a nebuniei încrederii excesive.

NECESITATEA ÎNCREDERII

³ În calitate de creștini dedicați, ne aflăm în această lume, dar nu parte din ea. Noi, ca să zicem așa, suntem căpitani de nave, navigăm din această lume sau sistem vechi spre lumea nouă de după Armagedon. În prezent, mulți dintre noi au impresia că au o călătorie pe vas liniștită, și astfel poate apărea tendința de a ne relaxa vigilența. Dar să nu îndrăznim să facem acest lucru, pentru că marea noastră

este, de asemenea, presărată cu ghețari, obstacole puse de Diavol și demonii săi, lumea și carnea, care ne pot cauza cu ușurință naufragiul, pierderea integrității față de Dumnezeu.

⁴ Ce înseamnă să fii vigilent? Termenul „vigilent” vine de la o rădăcină care înseamnă „veghere”. A fi vigilent înseamnă să fii foarte atent, să fii circumspect, precaut, „atent pentru a descoperi și pentru a evita pericolul, sau pentru a asigura securitatea.” „Vigilența implică atenție profundă, curajoasă, de multe ori precaută, veghere, în special în cauza dreptății.” (*Webster*). Prin urmare, vigilența este exact opusul neglijenței, neatenției, nepăsării, indiferenței sau somnolenței. Exemplele de avertizare și poruncile explicite ale Cuvântului lui Dumnezeu imprimă asupra inimilor și minților noastre importanța vigilenței.

⁵ Din cauza încrederii excesive și a lipsei vigilenței, chiar și slujitori credincioși ai lui Iehova, precum: Noe, Moise și David, uneori, „au făcut un pas fals, înainte ca să fie conștienți de el.” Iar în special în apostolul Petru regăsim un exemplu de avertizare. Petru a fost în totalitate devotat lui Iehova Dumnezeu și Stăpânului său. Nu și-a lăsat și afacerea de pescuit, și tot ceea ce avea pentru a-l urma pe Isus ca pescar de oameni? Cu toate acestea, s-a poticnit, negându-și de trei ori Stăpânul, totul din cauza lipsei vigilenței și a unei încrederi excesive în sine!—Mat. 26:31-35, 75.

⁶ Și mai avem și poruncile explicite: „Fiți treji în vederea rugăciunilor!” „Rămâneți lucizi, vegheați!” „Vegheați și rugați-vă neîncetat!” „Să stăm treji și să rămânem lucizi.” „Cine crede că stă în picioare să aibă grijă să nu cadă.”—1 Pet. 4:7; 5:8; Mat. 26:41; 1 Tes. 5:6; 1 Cor. 10:12.

DE CE ACUM ESTE O NEVOIE MAI MARE PENTRU VIGILENȚĂ?

⁷ În timp ce creștinii au trebuit să ia în considerare aceste avertismente tot timpul, azi există o nevoie și mai mare de a face acest lucru. Așadar, întotdeauna a fost adevărat că „Diavolul dă târcoale ca un leu care răcnește, căutând să devoreze pe cineva.” Dar, având în vedere că trăim în timpul în care „națiunile s-au mâniat”, în două războaie mondiale, știm că Satan este mai furios acum, „știind că are o perioadă scurtă de timp,” și că, prin urmare, el duce război cu furie crescută împotriva tuturor celor „care respectă poruncile lui Dumnezeu și au lucrarea de depunere a mărturiei despre Isus.” Acest atac înaintat al lui Satan cere vigilență sporită din partea noastră.—1 Pet. 5:8; Apoc. 11:18; 12:12, 17.

⁸ Acest lucru este valabil și în privința dușmanului nostru, lumea. Odată cu „înmulțirea fărădelegii” apare și pericolul mai mare, răcirea iubirii noastre. Și oare faptele nu ne arată că trăim în „timpuri critice, cărora cu greu li se va face față”, când egoismul a fost semănat? Astfel, în timp ce lumea, din cauza egoismului ei, a ispitit întotdeauna creștinul, materialismul și răutatea ei crescute cer o vigilență mai mare din partea noastră.—Mat. 24:12; 2 Tim. 3:1-5; 1 Ioan 2:16.

⁹ În ziua de azi există o nevoie și mai mare de vigilență în ceea ce privește carnea noastră. Dar de ce? Din nou, rețineți că, în timp ce este un adevăr general

valabil, așa cum a mărturisit Pavel, că, „nu fac binele pe care-l vreau, ci răul pe care nu-l vreau este ceea ce practic,” în prezent carnea a dezvoltat tot mai multe tentații prin care să se impună. La fel cum „pâinea pe săturate și nepăsarea” au contribuit la delincvența Sodomei antice, azi, prosperitatea materială și timpul liber crescut, de care mulți dintre noi se bucură, furnizează mai multe oportunități pentru ca tendințele păcătoase ale cărnii să se impună, făcând auto-controlul mai dificil. Cât de serioasă poate fi această amenințare putem observa din faptul că martori creștini ai lui Iehova care au îndurat ani de zile, cu credincioșie, brutalitate în lagărele de concentrare naziste sau, recent, în închisorile comuniste, au trebuit să fie apoi excomunicați sau excluși din cauza unui comportament imoral!—Rom. 7:19; Ezech. 16:49, AS.

¹⁰ Pentru că cei trei dușmani ai noștri: Diavolul, lumea și carnea ne pun tot mai multe obstacole în drumul nostru, azi, mai mult ca niciodată, avem nevoie să fim alerti, să veghem și să fim vigilenți. Nu îndrăznim să devenim înfumurați din cauza lipsei persecuției din cele mai multe părți ale lumii, și din cauza marii expansiuni în închinarea pură. Dimpotrivă, din moment ce „sfârșitul complet al lucrurilor este aproape”, avem nevoie tot mai mare de a ține cont de toate exemplele de avertisment și de poruncile explicite cu privire la vigilență.

CONȘTIENȚI DE NECESITĂȚILE NOASTRE SPIRITUALE

¹¹ Cum putem să rămânem vigilenți? Cum putem evita capcana încrederii excesive? Fiind în permanență conștienți de nevoia noastră spirituală. După cum a spus Isus: „Fericiți sunt cei conștienți de necesitățile lor spirituale.” Și de ce, conștientizarea necesităților noastre spirituale ne păstrează vigilenți și ne protejează de capcana încrederii excesive? Pentru că, în primul rând, ne va face sânguincioși în studiul Cuvântului lui Dumnezeu împreună cu ajutoarele pe care ni le-a oferit pentru a-l înțelege, știind că „omul trebuie să trăiască, nu numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Iehova.” Acest Cuvânt, așa cum am văzut, conține multe avertismente care ne vor ajuta să rămânem vigilenți.—Mat. 5:3; 4:4.

¹² În al doilea rând, dacă suntem conștienți de necesitățile noastre spirituale vom fi dornici să ne asociem creștinilor care gândesc ca și noi, apreciind că nimeni nu poate spune celuilalt: „nu am nevoie de tine.” Poate nu ne gândim să spunem acest lucru în cuvinte, dar dacă intenționat neglijăm să ne adunăm cu frații noștri, spunem acest lucru prin acțiunile noastre, în inimile noastre. Dacă toți creștinii dedicați ar fi conștienți de nevoia spirituală de a se asocia unii cu alții, nu ar fi necesar să li se reamintească mereu să nu părăsească „adunarea noastră, cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unii pe alții, și aceasta cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie.” Asocierea unii cu alții este stimulatorie și ne ajută să rămânem vigilenți.—1 Cor. 12:21; Evrei 10:25.

¹³ Mai mult, dacă ne conștientizăm necesitățile spirituale, realizăm că ele sunt adevărate pentru fiecare dintre noi, la fel cum au fost și pentru Isus: „Hrana

Mea este să fac voința celui care m-a trimis și să sfârșesc lucrarea sa.” După ce am primit în inimi bune veștile despre Iehova și împărăția Sa, și avertismentul despre distrugerea iminentă de la Armagedon, simțim nevoia să spunem și la alții aceste adevăruri. Da, la fel ca și Elihu și Ieremia, nu vom putea să tăcem. Ținându-te ocupat prin predicarea adevărului este una dintre cele mai bune modalități de a rămâne vigilent.—Ioan 4:34; Iov 32:18-20; Ier. 20:9, AS.

¹⁴ Iar în final, fiind conștienți de necesitățile spirituale, vom aprecia valoarea rugăciunii, de a vorbi cu Tatăl nostru ceresc, Iehova Dumnezeu. Prin rugăciune arătăm că suntem foarte conștienți că avem nevoie de ajutorul său, că înțelegem necesitatea de a păstra legătura cu El, Sursa înțelepciunii adevărate și a întregii puteri. Pare să existe o tendință între unii, azi, de a trece cu vederea importanța rugăciunii, da, importanța unei rugăciuni frecvente și sincere. Este foarte ușor să neglijăm rugăciunea sau să o lăsăm să se deterioreze în rutină, într-un lucru formal. Acest lucru este o mare greșeală! Rugăciunea sinceră și frecventă ne va ajuta să evităm capcana încrederii excesive. Nu este de mirare că Cuvântul lui Dumnezeu leagă în repetate rânduri rugăciunea de vigilență.

ISUS A FOST CONȘTIENT DE NECESITĂȚILE SALE SPIRITUALE

¹⁵ În privința rugăciunii, ca și în privința oricărui alt lucru, Isus ne este exemplul perfect. Aprecierea de către el a acestui privilegiu prețios iese în evidență în înregistrarea despre serviciul Său pământesc. De fapt, se poate spune că niciun alt pământean nu a apreciat vreodată rugăciunea la fel de mult ca și El. Cu toate că era perfect în minte și în trup, și având puteri supranaturale la dispoziția Sa, El nu a fost înfumurat, ci întotdeauna a fost conștient de necesitățile Sale spirituale. El a privit în permanență spre Tatăl său ceresc pentru a primi înțelepciune și putere, dar totodată și-a exprimat și lauda și mulțumirea în rugăciune.

¹⁶ Prin urmare, cu privire la începutul slujirii Sale pământești, citim că „a fost botezat și Isus. Și, în timp ce se ruga, cerul s-a deschis.” Pe deplin conștient de necesitatea Lui spirituală, El a comunicat cu Tatăl Său, căutând ajutorul Lui. A fost corect până la moarte; nici frivolitatea și nici necazurile nu i-au marcat comportamentul. Nu putem concluziona decât că Isus a petrecut mult timp în rugăciune în timpul celor patruzeci de zile pe care le-a petrecut în pustietate. Astfel, când Satan a venit cu ispitele lui viclene și subtile, Isus nu a fost prins cu garda jos. El a fost vigilent.—Luca 3:21; Mat. 4:1-10.

¹⁷ Și întreaga Sa slujire a fost la fel. Citim în mod repetat despre retragerea Sa să se roage în privat: „Mai târziu, în timp ce se ruga singur, discipolii au venit împreună la El.” Și din nou: „După ce le-a dat drumul mulțimilor, a urcat numai El pe munte ca să se roage,” continuând astfel până dimineața devreme, când s-a grăbit la discipolii Lui, care erau amenințați de o furtună. Iar altă dată, „dis-diminează, pe când era încă întuneric, s-a ridicat, a ieșit afară și a plecat într-un loc retras, iar acolo a început să se roage.”—Luca 9:18; Mat. 14:23; Marcu 1:35.

¹⁸ Înainte de a-și alege cei doisprezece apostoli dintre discipolii Săi, Isus „s-a dus pe munte să se roage și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu.” Ce exemplu este acesta pentru noi, pentru a ne ruga lui Dumnezeu cu sinceritate, atunci când ne confruntăm cu o decizie greu de luat! Apoi din nou, când Isus „i-a luat cu El pe Petru, pe Ioan și pe Iacov și a urcat pe munte să se roage” a avut loc acea minunată scenă a schimbării la față. A fost aceasta rezultatul rugăciunilor sale? Fără nicio îndoială! Exemplul propriu de rugăciune al lui Isus este indispensabil pentru noi în primirea modelului de rugăciune, chiar după cum citim: „Odată, pe când se afla într-un loc și se ruga, după ce a terminat, unul dintre discipolii Săi i-a zis: „Doamne, învață-ne cum să ne rugăm, așa cum și Ioan i-a învățat pe discipolii lui.”—Luca 6:12; 9:28-30; 11:1.

¹⁹ Iar, în special în ultima zi a slujirii Sale pământești, în calitate de om, Isus a recurs la rugăciune. Știind că în curând își va părăsi urmașii, s-a rugat mult, cu sinceritate, pentru ei, după cum este înregistrat în Ioan, capitolul 17. Și cunoscând viitorul apropiat, s-a rugat în special pentru Petru pentru ca a lui „credință să nu se piardă”. Apoi, chiar înainte ca gloata să vină să-l ia, Isus s-a rugat de trei ori cu privire la voința Tatălui pentru el: „Tată, dacă este cu putință, să treacă de la mine paharul acesta! Totuși, nu cum vreau eu, ci cum vrei tu”. Fără îndoială, apostolul Pavel se gândea la acest lucru când a scris: „În zilele cărnii sale, Cristos i-a făcut implorări și cereri cu strigăte puternice și lacrimi celui care putea să-l salveze de la moarte”, Tatăl său ceresc. (Luca 22:31, 32; Mat. 26:39; Evrei 5:7) Asta nu înseamnă că noi trebuie să credem că Isus s-a dat înapoi de la moarte, sau de la tipul de moarte care-L aștepta. Nu a spus El discipolilor Săi că va fi supus morții, precum și maniera ei? (Mat. 16:21; Ioan 12:33) Mai degrabă, trebuie să tragem concluzia că marea lui preocupare era din cauza ocării pe care moartea Fiului lui Dumnezeu pe un stâlp de tortură urma s-o aducă Tatălui Său ceresc, Iehova Dumnezeu.

²⁰ Isus a continuat să se roage și în timp ce suferea agonia răstignirii. Rușinea și durerea nu l-au întors de la Dumnezeu, ci chiar l-au apropiat mai mult de El. În rugăciunile Sale El a citat doi psalmi profetici pe care Dumnezeu i-a înregistrat special, cu acest scop, cu secole în urmă: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?” Și: „Tată, în mâinile tale îmi încredințez spiritul!” Și apoi avem ultimul Său raport pentru Tatăl său: „S-a împlinit!” După cum se poate observa în treacăt, toate acestea dovedesc că în timp ce a fost pe pământ, Isus nu a fost uman și divin, nu a fost o încarnare, nu a fost membru al unei trinității, ci a fost în întregime pământean, o creatură umană perfectă, pentru că tatăl Său a fost Iehova Dumnezeu.—Mat. 27:46; Luca 23:46; Ioan 19:30; Ps. 22:1; 31:5.

²¹ Nu există nicio îndoială că Isus nu a conștientizat necesitățile Sale spirituale. Iar dacă Fiul lui Dumnezeu, care a fost perfect, fără păcat, care a făcut miracole, a simțit tot timpul nevoia de a se ruga, cu atât mai mult ar trebui și noi să simțim această nevoie, noi, care suntem imperfecti, păcătoși, și fii și fiice slabe ale lui Adam. Faptul că și apostolii Lui aveau aceeași atitudine mentală ca și Isus este evident din scrisorile lor care abundă atât în porunci pentru a ne ruga, precum și cu menționări ale rugăciunilor lor pentru frați.—Rom. 15:30; 1 Tes. 1:2; 1 Pet. 4:7.

LAUDĂ, MULȚUMIRE ȘI RUGĂCIUNE

²²Și multe porunci Scripturale și expresiile care implică rugăciunea, ne îndeamnă la rugăciune. Doar prin rugăciune putem să continuăm „să-l chemăm pe Tatăl”. Doar prin rugăciune ne putem ‘arunca povara asupra lui Iehova, permițându-i să ne susțină’. Iar ca noi, să ne „încredem în Iehova din toată inima” și „să ținem seama de el în toate căile” noastre, trebuie să venim la El în rugăciune și să cercetăm cuvântul Său. Nu putem „să umblăm smeriți cu Dumnezeu nostru” fără rugăciune; căci cine nu se angajează într-o conversație cu cel cu care merge; și ce este rugăciunea, dacă nu este conversație cu Dumnezeu? Iar când noi, în primul rând, venim la Dumnezeu în dedicare, oare nu în rugăciune îi spunem: „Vin să fac voința Ta, o Dumnezeule?”—1 Pet. 1:17; Ps. 55:22; Prov. 3:5, 6; Mica 6:8, AS; Evrei 10:9.

²³Dar să nu uităm că rugăciunea nu se limitează doar la a cere ceva de la Dumnezeu. Nu, înseamnă și laudă și mulțumire. În acest fel, Isus nu doar a cerut în mod repetat de la Dumnezeu, ci, de asemenea, l-a lăudat și l-a mulțumit în rugăciune. (Mat. 11:25; Marcu 8:6; Luca 22:17, 19; Ioan 6:11, 23; 11:41) Să ne amintim, deci, întotdeauna în rugăciunile noastre, că se cuvine să îl lăudăm pe Iehova pentru cine și ceea ce este, și să îi mulțumim pentru tot ceea ce face pentru noi. Cultivând atitudinea mentală de a lăuda și de a mulțumi vom fi răsplătiți cu încredere de sine și cu mulțumire, care, împreună cu devoțiune evlavioasă este un mijloc de câștig mare.—1 Tim. 6:6.

²⁴Un bun exemplu de rugăciune care conține laudă, mulțumire și cerere este rugăciunea pe care a spus-o David atunci când el și națiunea sa au contribuit la construcția templului lui Iehova. Cu elocvență potrivită el îl laudă pe Iehova pentru calitățile Sale, iar apoi îi mulțumește pentru că el și poporul său au putut contribui într-un mod atât de generos la construcție, pentru că în primul rând totul venea de la Dumnezeu. Iar apoi, David i-a cerut lui Iehova ca să-și poată ține poporul atât de generos, cu inimile întotdeauna direcționate spre El. Iar pentru împărăția tipică David s-a rugat, spunând: „Iar fiului meu Solomon dă-i o inimă întreagă ca să păzească poruncile tale.” Să-l imităm pe David încât rugăciunile noastre să nu arate doar faptul că suntem conștienți de necesitățile spirituale, ci și că apreciem felul în care este Iehova Dumnezeu și ceea ce face neîncetat pentru noi.—1 Cron. 29:10-20.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1-3. (a) Ce tragedie îngrozitoare ilustrează cu putere nebunia încrederii în sine excesive? (b) Ce analogie poate fi făcută din aceasta pentru creștini?

4. Ce înseamnă să fii vigilent?

5,6. (a) Ce exemple scripturale avem despre lipsa prudenței, datorată încrederii în sine excesive? (b) Ce avertismente scripturale?

7-10. (a) De ce este necesară acum o prudență mărită, în ce privește împotrivirea din partea lui Satan? (b) Din partea lumii? (c) Din partea propriei cărni?

11-14. (a) Ce efect va avea asupra studiului nostru din Cuvântul lui Dumnezeu faptul că suntem conștienți de necesitatea noastră spirituală? De ce? (b) Asupra participării noastre la adunări? (c) Asupra activității noastre de predicare? (d) Asupra rugăciunii noastre?

15. Ce anume arată că Isus a fost conștient de necesitatea Lui spirituală?

16-18. (a) Care era atitudinea mentală a lui Isus în timpul botezului Său? (b) Ce înregistrare avem despre cum a apelat Isus la rugăciune pe tot parcursul serviciului Său?

19,20. (a) Ce rugăciuni a rostit Isus în ultima zi a serviciului Său pământesc? (b) De ce s-a rugat El în felul în care a făcut-o?

21. Ce învățătură putem trage din exemplul lui Isus?

22. Care sunt câteva porunci scripturale ce implică rugăciune?

23,24. (a) Care sunt cele trei forme sau aspecte ale rugăciunii, și ce le prilejuiesc? (b) Ce exemplu minunat despre acestea a dat David?

ESTE SIGUR SĂ FII DIFERIT?

În timpul ultimelor decenii puterile totalitare au înregimentat un număr mare din populația pământului. Sub conducerea lor aspră libertatea de a spune ceea ce crede cineva și de a se închina în felul în care vrea a fost interzisă. Aceste guverne au căutat să controleze pe oamenii lor la fel de total așa cum un operator al unei mașinării controlează ceea ce face mașinaria aceea. Toată lumea trebuie să gândească așa cum vrea statul, să vorbească așa cum vrea Statul și să acționeze așa cum vrea Statul. A fi diferit este echivalent cu trădarea. Acest lucru poate pune o persoană în închisoare sau în vreun lagăr de concentrare îndepărtat.

Oamenii din țările democratice își exprimă oroarea față de această înregimentare, însă și ei o practică într-o anumită măsură. Ei nu sunt mulțumiți de oamenii care diferă de convingerile lor populare politice și religioase. Unii ar dori să vadă aceste persoane neortodoxe expediate undeva departe. Când critica nu este binevenită și când toată lumea este așteptată să se conformeze la ceea ce este popular, poate exista acolo libertate adevărată?

Judecătorul William O. Douglas, de la Curtea Supremă a Statelor Unite, a făcut un comentariu despre această tendință periculoasă. Iată cum a relatat ziarul *New York Times* ceea ce a spus el:

„Judecătorul William O. Douglas de la Curtea Supremă a spus aseară că țara are tendința să devină insensibilă la incursiunile împotriva libertăților de bază. El a spus că există o cerere pentru conformitate la modelele generale de gândire. Judecătorul Douglas a spus că înclinația era acum de a 'căuta un învățător care este

așa-numit „sigur”, un slujitor care este „sigur”. Judecătorul a definit ca om 'sigur' unul care nu are idei neortodoxe și nu este un 'personaj controversat'. ...El a spus că după Al Doilea Război Mondial s-a ajuns la practica de a avea 'processe publice' pentru a-i descoperi pe subversivi. Drept rezultat, a spus el, 'oamenii au devenit din ce în ce mai speriați și, pentru a obține sau a păstra un loc de muncă, au vrut să fie siguri'. În consecință, a declarat el, a existat o 'contractie generală a sentimentului abilității de a vorbi liber și o scădere generală a standardelor exprimării libere de care ne-am bucurat la început.'...Marele abuz în istorie, a spus el, a avut loc atunci când Guvernul s-a amestecat în intimitatea gândirii omului, 'când un Guvern își pune mâna pe umărul tău și spune să nu te închini în felul acesta, să nu gândești în felul acesta, să nu citești cartea aceasta.'”

Aceasta este o tendință spre suprimarea libertății individuale, singurul lucru pe care popoarele democratice spun că-l urăsc legat de statele totalitare. Cu toate că ele condamnă, pe bună dreptate, pe totalitari pentru înregimentarea gândirii, multe din ele se întorc și fac nesigur faptul pentru oricine printre ei să fie un nonconformist. Din experiențe amare martorii lui Iehova au văzut că acest lucru este așa.

Din cauză că martorii lui Iehova nu se conformează metodelor și credințelor ortodoxe de închinare și nu acționează așa cum face majoritatea, ei au fost discriminați, blestemați, atacați de gloate și întemnițați. Doar în Statele Unite ei au trebuit să se lupte cu sute de procese în instanță pentru a exercita libertățile de închinare și exprimare garantate constituțional.

Un număr surprinzător de mare de oameni în țările democratice par să creadă că libertatea ar trebui să fie doar pentru cei care se conformează cu gândirea și acțiunea populare. Dar cum este diferită această viziune de viziunea totalitară?

Deoarece Martorii refuză să-și încalce conștiința instruită în mod Scriptural, prin conformare la gândirea, vorbirea și forma de închinare aprobate de statele politice, ei sunt persecutați în toată lumea, iar în țările totalitare ei sunt întemnițați și deseori bătuti cu asprime. Ei au constatat că nu este sigur să fii diferit, dar asta nu înseamnă că ei se vor supune tendinței din lumea întreagă față de înregimentare.

Când un om își dedică viața serviciului lui Dumnezeu, el nu poate nici să gândească, nici să acționeze cum face lumea. El trebuie să fie diferit pentru că lumea refuză suveranitatea lui Iehova Dumnezeu și legile Lui. Este imposibil să slujești lui Dumnezeu și în același timp să te conformezi lumii. Acest lucru a fost subliniat puternic de scriitorul din Biblie, Iacov: „Nu știți că prietenia cu lumea este dușmănie cu Dumnezeu? De aceea, cine vrea să fie un prieten al lumii se face dușman cu Dumnezeu.” – Iac. 4:4.

Un om nu poate sluji la doi stăpâni care au obiective diferite și principii diferite. El trebuie să slujească fie pe Dumnezeu, fie lumea. Dacă vrea să slujească pe Dumnezeu el nu poate să gândească ca lumea sau să acționeze ca ea, oricât de nesigură ar fi această nonconformitate pentru el.

Pentru timpul care a rămas, această lume sau acest sistem va continua să nu aibă nici o dragoste pentru nimeni care slujește pe Iehova Dumnezeu ca stăpân al

lui. Ea iubește doar pe cei care sunt ai ei, pe cei care se conformează ei. Ea va acționa față de urmașii lui Cristos așa cum a prezis El: „Fiindcă nu faceți parte din lume, ci Eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăște”. – Ioan 15:19.

O lume cu adevărat liberă, unde tirania și intoleranța nu vor exista, va fi realizată când împărăția lui Dumnezeu își va exercita autoritatea peste pământ, în viitorul apropiat. Sub conducerea ei dreaptă omenirea ascultătoare va avea libertate în cel mai deplin sens al cuvântului.

ALTER EGO

„Aveți motive să fiți mândri de orașul vostru”, a remarcat un vizitator către funcționarul hotelului. „Am fost deosebit de impresionat de numărul de biserici pe care-l aveți. Cu certitudine, oamenii de aici trebuie să-L iubească pe Domnul”. „Ei bine”, a răspuns ezitant funcționarul de la hotel, „poate că-L iubesc pe Domnul, însă, în mod sigur, se urăsc unii pe alții”. – *Wall Street Journal*.

Recentul congres internațional al martorilor lui Iehova a atras multă atenție către Societatea Turnul de Veghere. Care este originea, natura și scopul acestei societății?

Revista pe care o citiți este revista oficială a Societății Turnul de Veghere. Politica acestei societăți se bazează pe patru premise de bază: (1) că există o Ființă Supremă, Creatorul cerului și al pământului, al cărui nume este Iehova Dumnezeu; (2) că Biblia este Cuvântul Lui inspirat și infailibil; (3) că Dumnezeu a avut întotdeauna un canal sau mijloc de comunicare între El și om; (4), că astăzi Societatea Turnul de Veghere este folosită ca un slujitor legal de către canalul lui Dumnezeu. După cum se arată prin titlul acestui articol, urmează o discuție despre aceste ultime două premise de bază.

Faptul că Dumnezeu a avut întotdeauna pe pământ un om, o societate sau o organizație pentru a servi ca un mijloc de comunicare sau un canal, Biblia arată aceasta în mod clar. Astfel, chiar la început, Dumnezeu l-a informat pe Adam în ceea ce privește voința Lui pentru el, și Adam, la rândul lui, a instruit-o pe Eva spunându-i, de exemplu, despre porunca lui Dumnezeu să nu mănânce din fructul

unui anumit copac. Desigur, după ce Adam s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, El nu l-a mai folosit în această calitate. - Geneza, capitolele 2 și 3.

Abel, fără îndoială, i-a informat pe cei din jurul lui despre modul corect de a se închina lui Dumnezeu, cel puțin prin exemplu, dacă nu și prin cuvântul său. După el a venit Enoh, care a profetizat o judecată viitoare, așa cum ne spune discipolul lui Isus, Iuda, la versetul 14. Apoi a fost Noe, care nu numai că a construit o arcă mare sau o corabie, ci, de asemenea, a servit ca un "predicator al dreptății," avertizând generația delincventă din zilele lui de potopul care va urma. Ani mai târziu Iehova Dumnezeu l-a folosit pe Avraam, Isaac și Iacov ca purtătorii Lui de cuvânt. Timp de multe secole națiunea Israel, și în special anumiți profeti, au servit scopul lui Dumnezeu de a comunica oamenilor cunoștința despre Dumnezeu și voința Sa pentru ei. După cum a spus Moise oamenilor săi: "Și ce națiune mare are dispoziții și hotărâri judecătorești drepte, cum este toată legea aceasta pe care o pun astăzi înaintea voastră?" - 2 Pet. 2:5; Deut. 4:8.

Isus, Fiul lui Dumnezeu, după ce a fost botezat la Iordan, a început să servească drept canal de comunicare al Tatălui Său pentru oameni. El a spus: "Spun lucrurile acestea așa cum m-a învățat Tatăl." "Pentru aceasta am venit în lume: ca să depun mărturie despre adevăr." - Ioan 8:28; 18:37.

După ce Isus și-a încheiat lucrarea de canal uman de comunicare s-a înălțat la cer și la Cincizecime a revărsat spiritul sfânt al lui Dumnezeu peste urmașii Săi. De atunci apostolii Săi și anumiți bătrâni din adunarea creștină de la Ierusalim au servit drept canal de comunicare, precum și ca un corp de guvernare, pentru urmașii lui Cristos. Astfel, atunci când apăreau anumite probleme, cum a fost cea cu privire la cei dintre neamuri să fie circumciși și despre consumul de carne oferită idolilor, Pavel și alții s-au consultat cu acest corp de guvernare de la Ierusalim. După consultarea voinței lui Dumnezeu cu privire la aceste chestiuni, acest corp a informat diferitele adunări prin intermediul unor scrisori duse de Pavel și alte persoane. În mod evident, aici a fost un corp de creștini care a servit drept canal de comunicare pentru omenire și, în special pentru adunările creștine, neluând locul Cuvântului lui Dumnezeu, ci ajutându-i să-l înțeleagă și să-l aplice. - Faptele 15:1-35.

În trecere trebuie menționat că toți aceștia, reprezentându-l pe Iehova Dumnezeu, au fost martori pentru El, chiar așa cum Pavel arată în mod clar la Evrei 11:1 - 12:2. Scripturile arată în continuare că în nici un timp Dumnezeu nu a folosit mai mult de un canal sau purtător de cuvânt (fie un singur om, fie un grup ce servea în mod armonios ca unul singur), să comunice oamenilor. - Ex. 19:5, 6; Ps. 147:20; Amos 3:2, AS; Ioan 14:6.

CE PUTEM SPUNE ASTĂZI?

Este doar rațional să ne așteptăm ca Dumnezeu să aibă, de asemenea, un canal de comunicare în ziua de azi, mai ales de când Cuvântul Său arată că timpul este aproape pentru soluționarea celei mai mari probleme universale dintre Iehova Dumnezeu și Satan, și anume, „Cine este suprem?”, problemă pe care Satan a ridicat-o prin rebeliunea lui din Eden. Cu toate că Iehova Dumnezeu ar fi putut

rezolva această problemă imediat, prin distrugerea lui Satan și a amăgiților lui, totuși pentru că era implicată și problema omului de a fi capabil să-și păstreze integritatea, precum și din pricina numelui Său, El a amânat soluționarea acestei chestiuni, așa cum a spus Faraonului din zilele lui Moise. La timpul potrivit, totuși, Iehova va fi obligat să acționeze pentru a elimina orice îndoială cu privire la faptul că El este Suveran suprem, atotputernic și perfect în dragoste. Acest timp potrivit va fi Armaghedonul, "războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic." - Apoc. 16:14, 16; Ex. 9:16.

Prin urmare, scopul lui Iehova Dumnezeu necesită acum un canal de comunicare, care va servi pentru înștiințarea tuturor dușmanilor săi că Armaghedonul este iminent; altfel, atunci când va lovi ei nu vor ști motivul. Acest canal este necesar, de asemenea, să avertizeze toți oamenii cu bunăvoință față de Dumnezeu, astfel încât aceștia să poată urma o cale ce păstrează viața, așa cum au făcut Noe și familia lui. Pentru aceștia răsună chemarea: "Căutați-l pe Iehova, voi, toți cei smeriți de pe pământ, care îndepliniți hotărârile sale judecătorești. Căutați dreptatea, căutați smerenia. Poate că veți fi ascunși în ziua mâniei lui Iehova." - Țef. 2:3, AS.

De fapt, Isus, în marea Lui profeție despre sfârșitul acestei lumi vechi, rele, a indicat faptul că Dumnezeu va avea un canal de comunicare în acest timp, pe care El îl va folosi să trimită acest avertisment: "Cine este sclavul fidel și prevăzător pe care stăpânul lui l-a numit peste servitorii săi ca să le dea hrană la timpul potrivit? Fericit este sclavul acela dacă stăpânul lui, la venire, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că-l va numi peste toate bunurile sale." – Mat. 24:45-47.

Este Societatea Turnul de Veghere acest "sclav fidel și prevăzător"? Nu, ea este doar o organ juridic, un instrument legal utilizat de către acest „sclav”. Atunci, cine este acest "sclav"? Nu este doar un individ, ci este un corp compus din urmașii dedicați, unși ai lui Isus Cristos, descris ca "rămășița seminței ei, care respectă poruncile lui Dumnezeu și au lucrarea de depunere a mărturiei despre Isus." – Apoc. 12:17.

ISTORIA ȘI NATURA SOCIETĂȚII

"O, Iehova, stau încontinuu, ziua, în turnul de veghere și în toate nopțile stau de pază la postul meu." (Isa. 21:8, AS). Aici avem o bază scripturală pentru numele societății. Iar numele este într-adevăr bine ales, pentru că într-adevăr servește drept "străjer" pe un turn de veghere, anunțând tuturor scopurile lui Iehova. (Isa. 21:11; a se vedea coperta revistei *Turnul de veghere* din 15 decembrie 1938). Printre altele, statutul original al Societății a declarat că scopul ei este: "Răspândirea adevărilor Bibliei în diferite limbi, prin intermediul publicării de tractate, broșuri, ... și prin utilizarea de orice alte mijloace legale pe care consiliul său de administrație ... le consideră potrivite."

Această Societate și-a început activitatea în 1872, atunci când o mână de creștini sinceri s-au întâlnit într-o suburbie din Pittsburgh pentru studiu biblic. Din dorința de a fi liberi de orice crez făcut de mâna omului și de a avea numai Biblia

ca ghidul lor, au constatat că este necesar să se separe de cultele lor religioase. Continuând să studieze ei au început să crească în cunoașterea și înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu, și în timp ce spuneau și altora despre ceea ce au învățat, numărul lor a crescut. În interesul de a eficientiza, ei au organizat o societate Biblică în anul 1881, care a fost încorporată în anul 1884. În anul 1909 această Societate s-a mutat la Brooklyn, New York, astfel încât să poarte de grijă, într-un mod mai bun, de interesele lor în alte țări. Astăzi, această Societate supraveghează activitatea de predicare în 164 de țări, cu filiale în optzeci și patru de țări.

Cele 164 de țări sunt împărțite în zone și, în funcție de mărimea lor și numărul de slujitori, fiecare țară ce are o filială este împărțită în districte, care, la rândul lor, se împart în circuite. De obicei, douăzeci de adunări alcătuiesc un circuit; la rândul ei, fiecare adunare, în funcție de dimensiunea sa, are un număr de grupe de studiu al bibliei, cunoscute sub numele de centre de serviciu. Fiecare adunare are un supraveghetor și un număr de asistenți care au grijă de diverse detalii, inclusiv de centrele de serviciu. Toți aceștia sunt numiți de către Societate, la fel ca și cei care sunt servi de zonă, de filială, de district și de circuit. Servii de circuit vizitează fiecare adunare în circuitul lor, de două ori pe an, pentru a-și instrui și încuraja slujitorii, să prezinte un raport Societății cu privire la starea sa spirituală și să facă recomandări.

Fiecare adunare are cinci întâlniri săptămânale pentru instruire, din Biblie, și instruire în serviciu. Slujitorii se întâlnesc, de asemenea, de mai multe ori în fiecare săptămână pentru a se angaja în serviciul de teren. Toată activitatea este susținută prin contribuții făcute din proprie inițiativă, și nu se practică trecerea cutiei pentru colecte.

CUM SLUJEȘTE SCOPULUI LUI DUMNEZEU ÎN ZIUA DE AZI

Faptele arată că Iehova Dumnezeu folosește Societatea Turnul de Veghere pentru a face cunoscute faptele despre justificarea numelui său, cu privire la Armagedon și cu privire la împărăția întemeiată de El, pentru care toți creștinii se roagă. Fiecărei adunări a martorilor Săi i se oferă o numire de teritoriu pentru care este responsabilă. Cei capabili să facă astfel își aranjează afacerile pentru a servi cu timp integral ca slujitori pionieri sau ca misionari străini. Pentru formarea de astfel de misionari Societatea are Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere.

Pentru a ajuta pe toți acești slujitori Societatea publică Biblii, manuale, reviste, broșuri și tractate. Spre deosebire de alte societăți Biblice, aceasta pune accentul pe studierea materialelor biblice ajutătoare, dat fiind faptul că cele mai multe persoane au Biblii, și ceea ce au nevoie cu adevărat nu este o altă Biblie, ci un ajutor pentru înțelegerea Bibliei pe care o au deja. Unul din aceste manuale, "*Să fie Dumnezeu adevărat*", a fost publicat și distribuit în 16 milioane de exemplare, în patruzeci și opt limbi. După cum s-a menționat pe interiorul copertei acestei reviste, *Turnul de veghere* are un tiraj de 3,5 milioane de exemplare în cincizeci de

limbi. Revista sa însoțitoare "Trezii-vă!" se bucură de un tiraj de 2,8 milioane de exemplare, în nouăsprezece limbi.

Acești slujitori creștini și martori ai lui Iehova urmează exemplul stabilit de către apostoli și merg "din casă în casă," în căutarea celor care sunt "conștienți de nevoia lor spirituală." Găsindu-i pe aceștia, ei fac vizite ulterioare, depunând eforturi pentru a începe un studiu biblic la domiciliu, săptămânal. Dacă au succes, ei continuă acest studiu, nu numai până când studentul se dedică pentru a face voința lui Dumnezeu, ci până când nu mai are nevoie de un astfel de ajutor. Toți slujitorii sunt fie instruiți, fie instruiesc pe alții. Nu există nici o distincție cler-laic, și nici nu sunt titluri de onoare acordate la nimeni. Toți progresează de la studenți la slujitori care pot ajuta la rândul lor pe alții. - Faptele 20:20; Mat. 5:3; 23:8.

Sub îndrumarea Societății Turnul de Veghere acești slujitori "propovăduiesc cuvântul" la colțul străzilor aglomerate și în centre comerciale. Ei țin lecturi Biblice în ale lor Săli ale Împărăției, în săli de teatru, în parcuri și alte locuri publice. Societatea încurajează, de asemenea, utilizarea de orice alte mijloace legale și eficiente, care sunt disponibile, cum ar fi: presa, radioul și televiziunea. Și, în special, sponsorizează adunări: de circuit, de district, naționale și internaționale. Cea mai recentă și cea mai mare dintre acestea a avut loc între 27 Iulie și 3 August în orașul New York, în care slujitorii creștini au venit din peste o sută de țări diferite.

Prin toate aceste moduri Societatea Turnul de Veghere servește scopul lui Dumnezeu ca un instrument juridic eficient al servitorilor săi dedicați și unși, care astăzi este adevăratul canal de comunicare al lui Iehova Dumnezeu. Ca urmare a unei astfel de activități un număr mare de bărbați și femei au luat poziție pentru Iehova Dumnezeu și pentru Regele și împărăția Lui. Dovada acestui fapt este văzut în *Cartea anuală a Martorilor lui Iehova*, din 1958, care a arătat că în timpul anului 1957, un record de 716 901 de slujitori creștini și martori ai lui Iehova au luat parte la predicarea veștii bune a Împărăției și că toți au dedicat mai mult de 100 de milioane de ore acestei activități.

Acolo unde activitatea Societății Turnul de Veghere este interzisă, martorii lui Iehova continuă activitatea ilegal. Chiar și așa, totuși, societatea reușește să furnizeze hrană spirituală și instruire în modurile cele mai remarcabile. Fie legal, fie ilegal, acești slujitori creștini își împlinesc însărcinarea de a predica. Aceasta se face „nu prin tărie, nici prin putere, ci prin spiritul Meu, zice Iehova”. Cu ajutorul acestui spirit ei vor continua până ce lucrarea lor predicare este finalizată, "până când orașele vor ajunge niște ruine și vor rămâne fără niciun locuitor." – Zah. 4:6; Isa. 6:11, AS.

NICI O EXPLOZIE

În cartea *Ca o armată puternică*, Halford E. Luccock scrie despre bisericile Creștinătății: „Ați remarcat în ziarele publice că nu cu mult timp în urmă a existat

o explozie violentă într-o biserică, în statul New York – din păcate nu la amvon, ci în centrala termică? ...Noul Testament explodează peste tot. Iată câteva....cuvinte pe care le-a folosit Apostolul Pavel pentru oamenii care blocau drumul evangheliei: 'Fiu al diavolului, dușman al oricărei nedreptăți, perete vărui'. Cu siguranță, nu limbajul recomandat de cartea *Reguli de ordine* a lui Robert. Probabil că aceasta este problema cu noi. Ar fi posibil, oare, ca noi să ne luăm replica din manualul greșit? Ar fi un șoc în multe locuri să înlocuim cartea *Reguli de ordine* cu Noul Testament, însă ar fi interesant ... Gândiți-vă la explozia în strană și la amvon peste gândirea confuză, peste trepidarea ca de șoarece înaintea Cezarului și a Mamonei, peste ghirlandele formalismului ecleziastic”.

FAPTE ALE CREDINȚEI ȘI IUBIRII

"Acum deci rămân acestea trei: credința, speranța și iubirea. Dar cea mai mare dintre acestea este iubirea." (1 Cor. 13:13). De ce iubirea este cea mai mare? "Iubirea ne îndeamnă la loialitate acum", spune cântarea sacră, și este deosebit de important să se facă acest lucru acum, deoarece trăim în aceste "timpuri critice, cărora cu greu li se va face față", ne avertizează apostolul Pavel în cea de a doua scrisoare a sa către Timotei. Trăim în "ultima perioadă de timp", atunci când "unii vor renunța la credință, dând atenție unor cuvinte inspirate care induc în eroare și unor învățături ale demonilor, prin ipocrizia oamenilor care spun minciuni." -2 Tim. 3:1; 1 Tim. 4:1, 2.

Aceasta înseamnă că, dacă credința unei persoane nu se bazează pe o fundație solidă și nu este ferm stabilită, el va fi în pericol de a fi aruncat în vârtoarea îndoielilor și incertitudinilor, ca urmare a acestui flux de "cuvinte inspirate care induc în eroare." Aceasta subliniază clar importanța vitală de a acumula cunoștința exactă din adevărul Bibliei, care este baza credinței. Pentru creștinii sinceri se indică, de asemenea, importanța de a fi învățatori ai adevărului, capabili de a instrui și pe alții în modul de viață. Cuvintele lui Pavel către tânărul Timotei se aplică cu putere astăzi: "Fii mereu atent la tine însuși și la predarea ta. Perseverează în aceste lucruri, căci, făcând așa, te vei salva pe tine însuși și pe cei care te ascultă." -1 Tim. 4:16.

Cât de des întâlnim oameni și uneori studiem Biblia cu ei, și după câteva luni de studiu, cu aparente progrese, spunem: "El știe că acesta este adevărul, dar

nu va lua atitudine pentru el. A parcurs toată cartea "*Să fie Dumnezeu adevărat*", și se pare că îi place și are o anumită cunoștință de speranță de viață în lumea nouă, dar nu va progresa dincolo de acel punct. El are nevoie să fie hrănit cu lingura cu laptele Cuvântului." Care este datoria martorilor lui Iehova în astfel de cazuri?

Există, de asemenea, problema celor care participă la reuniunile de studiu ale adunării, dar nu fac comentarii sau nu discută niciodată adevărurile Bibliei cu alții; dar le place să se asocieze cu martorii lui Iehova și să petreacă ceva timp în serviciul de teren. Care este poziția lor?

Apostolul Pavel a dat un avertisment foarte sever pentru astfel de persoane. Când cineva primește o înțelegere de bază a adevărului biblic și apoi rămâne stagnant, sau regresează, el este într-o poziție periculoasă. Este ceva ce nu poate fi tratat ușor. Este o expresie a dragostei din partea unui creștin matur de a încerca să-l ajute pe acela ca să vadă gravitatea poziției sale și să-l ajute să facă progrese spre maturitate. Eșecul de a nu face acest lucru se poate termina cu pierderea vieții pentru amândoi, la judecata de la Armaghedon; unul pentru incapacitatea de a-și face datoria, ca fiind unul dintre "străjerii" lui Iehova, și celălalt pentru că "nu l-a căutat pe Iehova și n-a întrebat de El." (Ezec. 33:7; Țef. 1:6, AS). Apostolul Pavel avertizează că cei care au fost iluminați, care "au gustat cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterea sistemului viitor, dar care au căzut" sunt "aproape să fie blestemați" și, la fel ca un pământ neroditor, ei sfârșesc prin "a fi arși". (Evrei 6:4-8) Nu sunt mulți astăzi care să fi ajuns până la punctul încât să merite blestemul lui Dumnezeu, dar ei sunt în pericol. Ei sunt într-o poziție de a fi salvați, iar cei care sunt în poziția de a-i salva au obligația de a le oferi tot sprijinul posibil să "îi smulgă din foc." Poate că au fost ridiculizați de către religioniști sau membrii familiei lor, și aceasta îi trage înapoi. Poate că ei au fost distrași de acele "cuvinte inspirate care induc în eroare și învățături ale demonilor." Ei poate au fost prinși în aceste "dorințe nesăbuite și vătămatoare, care îi cufundă pe oameni în distrugere și în ruină", și urmărind să câștige cât mai mult în plan material "s-au rătăcit de la credință." (1 Tim. 6:9, 10). Ce ar trebui să facă cei care sunt maturi în credință pentru aceste persoane? Iuda ne spune ce să facă:

„În timpul din urmă vor fi batjocoritori, care vor umbla potrivit dorințelor lor după lucruri lipsite de pietate”. Ei sunt aceia care fac dezbinări ... Dar voi, iubiții mei frați, zidindu-vă în credința voastră preasfântă și rugându-vă cu spirit sfânt, păstrați-vă în iubirea lui Dumnezeu, în timp ce așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Cristos pentru viața veșnică. De asemenea, continuați să arătați îndurare față de unii care au îndoieli; salvați-i smulgându-i din foc.” - Iuda 18-23.

Noi putem avea deplină credință, bazată pe cunoștință exactă din Cuvântul lui Dumnezeu, dar este aceasta suficientă? Scripturile sunt clare în a arăta că credința este esențială pentru mântuire, dar este suficientă ea pentru mântuire? "Fără credință este imposibil să-i plăcem lui Dumnezeu." (Evrei 11:6) Dar credința singură este fără valoare. Ea este fără valoare fără fapte, iar faptele trebuie să fie de tipul celor drepte pentru a fi valoroase. "Credința, dacă nu are fapte, este moartă în ea însăși." (Iac. 2:17) Și din nou Pavel ne avertizează: "Dacă aș avea toată credința așa încât să mut munții, dar n-aș avea iubire, nu sunt nimic." (1 Cor. 13:2). Este

destul de evident din aceste scripturi că, credința este doar o temelie. Altceva trebuie să fie construit pe această temelie; trebuie să existe o suprastructură, și această suprastructură trebuie să fie încununată de dragoste. Sau, pentru a ne referi din nou la cuvintele lui Iuda tocmai citate, trebuie să ne zidim credința, și aceasta cu ajutorul rugăciunii, pentru a ne păstra în iubirea lui Dumnezeu. Acest lucru se face fiind supuși "legii regale," și anume, "Să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși." (Iac. 2:8) Noi putem face acest lucru 'continuând să arătăm milă față de unii care au îndoieli și să-i salvăm smulgând-i din foc.'

Pentru a ne păstra în iubirea lui Dumnezeu trebuie să fim "împlinitori ai cuvântului, nu doar ascultători." (Iac. 1:22) Cel care este pur și simplu un ascultător și nu un împlinitor este asemănat cu un om care construiește o casă pe nisip și care, atunci când vine furtuna, se spulberă în bucăți. (Mat. 7:26, 27). Avem o mulțime de avertizări în Scripturi, că cea mai mare dintre toate furtunile, cea mai înfricoșătoare dintre toate vârtejurile, va șterge, în curând, orice urmă a acestor sisteme din lumea veche, în distrugerea de la Armagedon. Și chiar acum, înainte de această execuție a judecății divine, demonii sunt în mod special activi, inspirând oameni care nu au nici o credință să spună "cuvinte inspirate care induc în eroare " cu scopul de a-i determina pe cei imaturi, și "cei care au îndoieli," să cadă de la credință.

Putem să semănăm semințe ale adevărului, dar dacă ele nu sunt udate și cultivate, Dumnezeu nu le va face să crească, la fel cum El nu face semințele literale să crească dacă nu sunt hrănite cu apă și soare. Dar Iehova a ridicat un grup de oameni pentru a face lucrarea de însămânțare și udare, și El promite să facă aceste semințe ale adevărului să crească în plante mature, spre lauda Lui. "Căci noi suntem colaboratori ai lui Dumnezeu. Voi sunteți ogorul cultivat al lui Dumnezeu." (1 Cor. 3:9.) "Deoarece colaborăm cu El, vă implorăm de asemenea să nu acceptați bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu și să-i ratați scopul." (2 Cor. 6:1). Cu alte cuvinte, fiecare ar trebui să fie un învățător al Cuvântului lui Dumnezeu. În cazul în care el nu este capabil de a-i învăța pe alții el nu este matur. El este ca un prunc care are nevoie să fie hrănit. Maturitatea creștină cere ca omul să fie capabil de a prezenta o "apărare înaintea oricui vă cere motivul speranței voastre." (1 Pet. 3:15) Cei din poporul lui Iehova de pe pământ, astăzi, sunt o organizație de instruire. Iehova a dat pe unii ca "misionari, pe unii ca profeți, pe unii ca evanghelizatori, pe unii ca păstori și învățători, în vederea îndreptării sfinților, pentru a le sluji altora ... până când vom ajunge toți la unitate în credință și în cunoașterea exactă a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur", și este obligația și datoria celor maturi să-i ajute pe ceilalți, ca "să puteți înțelege pe deplin, împreună cu toți sfinții, care este lățimea, lungimea, înălțimea și adâncimea" scopurilor lui Dumnezeu. (Efes. 4:11-15; 3:18). Ei predau, nu înțelepciunea acestei lumi, ci înțelepciunea care este de sus, pe care Iehova i-a predat-o lui Isus Cristos. Iehova este Marele Învățător. Isus a primit toate instrucțiunile despre ce să facă și ce să spună de la Iehova, Tatăl Său. (Ioan 5:19, 20; 7:16, 8:28, 38) Isus, apoi, la rândul Său, i-a învățat pe discipolii Săi ce să facă și ce să spună, și ne-a transmis nouă cunoștința exactă despre voința lui Iehova, pe

care martorii lui Iehova sunt obligați să o transmită și altora. "Dându-le aceste sfaturi fraților" devenim "buni slujitori al lui Cristos Isus, hrăniți cu cuvintele credinței și ale învățăturii bune." -1 Tim. 4:6.

În îndemnarea unei persoane să înainteze spre maturitate, observați că Pavel specifică necesitatea "să nu punem din nou o temelie, și anume, căința de faptele moarte și credința în Dumnezeu." (Evrei 6:1) Vorbind despre "căința de faptele moarte" Pavel, desigur, s-a referit, în primul rând, la acei evrei convertiți la creștinism din vremea lui, care au învățat că faptele pentru propria lor auto-îndreptățire nu ar putea niciodată să le dea viață. Ele erau "moarte", în sensul că nu puteau oferi mântuire pentru nimeni și acum erau înlocuite de faptele credinței. Dar a fost necesar pentru a-i învăța pe acei creștini de început că nu orice fel de fapte vor fi suficiente. Ele trebuie să fie "fapte bune." (Mat. 5:16) Unii dintre primii creștini au fost nedumeriți cu privire la ce înseamnă fapte bune, și l-au întrebat pe Isus: „Ce trebuie să facem ca să îndeplinim lucrările lui Dumnezeu?” Răspunzând, Isus le-a zis: „Iată lucrarea lui Dumnezeu: să manifestați credință în cel pe care l-a trimis El.” (Ioan 6:28, 29). Pe baza acestui text unii vor susține că tot ceea ce trebuie să facă cei ce vor să câștige viața veșnică este să creadă în Domnul Isus Cristos, ca și cum faptele nu contează foarte mult. Dar, Iacov, sub inspirație, ne spune: "Vedeți că un om este declarat drept prin fapte, și nu doar prin credință." (Iac. 2:24) Alții vor pretinde că faptele lor mărește sub formă de: spitale, orfeline, centre sociale, etc., constituie fapte de credință și dragoste, dar Isus prezice clar că "mulți îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne, n-am profetit noi în numele tău, n-am scos noi demoni în numele tău și n-am făcut noi multe lucrări de putere în numele tău?” Și El nu îi va recunoaște, ci de fapt îi va respinge, numindu-i "lucrători ai nelegiurii." – Mat. 7:22, 23.

Isus a stabilit exemplul cu privire la ceea ce constituie fapte bune. Atunci când a trimis cei doisprezece apostoli ai lui și pe cei șaptezeci de predicatori Isus i-a instruit ce să spună și ce să facă. El a spus: "Mergeți, predicați, zicând: Împărăția cerurilor s-a apropiat!" Dar unii vor spune la aceasta: 'Da, dar tot El le-a spus să-i vindece pe cei bolnavi, și martorii lui Iehova nu fac asta.' Este adevărat, cel puțin nu într-un sens fizic, dar nici așa-zii vindecători prin credință nu fac alte lucruri pe care Isus i-a instruit pe discipolii Săi să le facă, și anume: "sculați morți, curățați-i pe leproși, scoateți demoni." (Mat. 10:1, 7, 8). De ce? Deoarece aceste daruri miraculoase ale spiritului lui Dumnezeu prin care primii discipoli au înfăptuit vindecări miraculoase au fost doar temporare și Pavel în mod clar a spus că vor trece odată ce adunarea se va maturiza. El a subliniat faptul că aceste daruri de bază ale credinței, speranței și iubirii nu vor trece. (1 Cor. 13:8, 13) Astăzi predicarea "acestei vești bune despre împărăție va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile" este lucrarea de credință și iubire pe care toți creștinii dedicați sunt obligați să o facă. - Mat. 24:14.

Observați acum acest adevăr important: aceste fapte ale credinței trebuie să fie făcute din iubire. În primul rând, dragoste pentru Iehova Dumnezeu, Dătătorul de viață; și în al doilea rând, dragoste pentru aproape. Aceasta este "legea regală", ascultarea care este imperativă pentru a primi binecuvântarea lui Iehova. (Iac. 2:8).

Sinceritatea și entuziasmul în a predica greșit nu va scuza niciodată greșeala și nu o va face să pară corectă. "Să faci tot posibilul să te prezinți aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, care mânuiește corect cuvântul adevărului. Dar evită vorbirile deșarte care profanează ce este sfânt." "Evită tot acel jargon profan, pentru că îi conduce pe oameni mai mult în [nelegiuire], iar doctrina lor se va întinde ca o cangrenă". (Mo) Iubirea față de Dumnezeu și de aproape ne obligă să vedem că învățătura noastră este exactă. -2 Tim. 2:15-17.

Trebuie să fim "în rădăcinați în credință" sau altfel "luați seama să nu vă fure cineva prin filozofie și amăgire deșartă, potrivit tradiției oamenilor, ... și nu potrivit lui Cristos." (Col. 2:7, 8) Este foarte important ca fiecare creștin "să fie umplut de cunoștința exactă a voinței (lui Dumnezeu) în toată înțelepciunea și înțelegerea spirituală, ca să umblați într-un mod demn de Iehova pentru a-i plăcea pe deplin, continuând să dați rod în orice lucrare bună și să creșteți în cunoștința exactă despre Dumnezeu." – Col. 1:9-12.

Ca un slujitor al lui Iehova, fiecare creștin "trebuie să nu se certe, ci să fie blând cu toți, capabil să predea, stăpânindu-se în situații rele, învățându-i cu blândețe pe cei ce se împotrivesc, fiindcă s-ar putea ca Dumnezeu să le dea caința care duce la cunoașterea exactă a adevărului și ei să-și vină în fire, ieșind din cursa Diavolului." - 2 Tim. 2:24-26.

Așadar, continuați să vegheați la modul cum construiți această suprastructură fină a faptelor de credință și iubire. Fiți atenți să vegheați ca faptele voastre de credință să fie ca metalele prețioase de aur, argint și pietre prețioase, și nu ca materialele de lemn, fân și trestie, care vor fi consumate în foc. Dacă faptele voastre au fost de natura materialelor din urmă, scăpați de ele; lăsați focul judecății drepte a lui Iehova să le ardă, chiar dacă aceasta înseamnă o pierdere pentru voi, și învățați să construiți lucrurile pe termen lung a faptelor bune, astfel ca să puteți fi salvați. (1 Cor. 3:10-15). Iehova cunoaște starea inimii. El știe motivul care determină fapta cuiva. Fericit este omul care se ferește de "jargonul profan", și care se pregătește ca un vas pentru o întrebuintare onorabilă, utilă pentru stăpânul său, pregătit pentru orice lucrare bună. (2 Tim. 2:20-22), "Dragostea zidește." - 1 Cor. 8:1.

SĂ CUNOAȘTEM FAPTELE DIN SPATELE CUVINTELOR

„Nu întoarceți nimănui rău pentru rău”, spunea Pavel, și apoi a adăugat: "Învinge răul prin bine." Pentru a întări aceasta, el a citat: "Dacă dușmanului tău îi este foame, dă-i să mănânce, dacă-i este sete, dă-i să bea, fiindcă, dacă vei face așa, vei îngrămădi cărbuni aprinși pe capul lui". Pavel cita un proverb inspirat:

"Dacă celui ce te urăște îi este foame, dă-i să mănânce pâine, iar dacă-i este sete, dă-i să bea apă, căci astfel strângi cărbuni aprinși pe capul lui." Dar cât este de bine să îngrămădești cărbuni pe capul cuiva? Nu ar avea un astfel de comportament caritabil un iz de ipocrizie, având un motiv rău și calculat pentru a aduce suferință mai degrabă decât bine? Cam așa ar apărea că spun cuvintele. – Rom. 12:17, 21, 20; Prov. 25:21, 22.

Dar adevărul din spatele cuvintelor spune ceva foarte diferit. „A îngrămădi cărbuni aprinși pe capul lui” este o metaforă sau o expresie figurativă care vine de la metoda de topire a metalelor în cuptoarele antice. Minereul era pus în cuptor și apoi nu era pus un pat de cărbuni dedesubt, ci era acoperit cu un strat și pe deasupra. Aceasta amplifică căldura, astfel încât metalul dur se topea și se separa de impuritățile din minereu. Deci, grămada de cărbuni aprinși de pe capul minereului îl înmuia și îl purifica transformându-l în metal. De aceea, făcând bine unui dușman, întorcând răul cu bine, îl va face pe acesta să se rușineze și să se căiască, îi va înmuia și topi duritatea, și-i va separa impuritățile rele,

scoțând la iveala bunătatea din el.

Astăzi, dacă se zice că discursul cuiva este sărat se înțelege că acesta este foarte condimentat cu indecențe riscante și folosiri incorecte. Dar acesta nu e în nici un caz sensul atunci când creștinii sunt sfătuiți: "Vorbirea voastră să fie întotdeauna plăcută, dreașă cu sare, ca să știți cum trebuie să-i răspundeți fiecăruia." O cunoaștere temeinică despre utilizarea sării, ca simbol, în timpurile străvechi, clarifică sensul. Sarea era oferită cu jertfele Mozaice, deoarece este un conservant și împiedică fermentația. Împiedicând schimbarea prin descompunere, ea era folosită în legătură cu legământele, arătând permanența acordului. Printre oamenii din vechime era un semn de prietenie să mănânce sare împreună. Ea simboliza fidelitatea și loialitatea permanente. Prin urmare, atunci când creștinului i-a fost spus să-și condimenteze răspunsul cu sare aceasta însemna să folosească cuvinte veridice care îl fereau de distrugere, care să fie loiale și credincioase, care făceau răspunsurile gustoase și apetisante pentru ascultător și să lucreze pentru ocrotirea lui. – Col. 4:6.

PIRONIT PE STÂLP

Când se vorbește despre sfârșitul legământului legii Mozaice la momentul morții, învierii și înălțării lui Isus la cer, de ce Iehova a spus că "El l-a luat din cale pironindu-l pe stâlpul de tortură"? Nicio copie a legii nu a fost pironită pe stâlpul de tortură al lui Cristos Isus, în primul rând, și dacă ar fi fost așa la ce ar fi ajutat aceasta? Cum ar fi putut această faptă să scoată legea din cale sau să-i pună capăt? Având în vedere că legea nu a fost pironită, literalmente, pe stâlp, sensul trebuie să

fie simbolic. Care este acest sens? Din nou, faptele din context luminează cuvintele. S-a făcut afirmația că, în vremea lui Cristos, în Asia, legile erau anulate introducând un cui prin ele și prionindu-le pe un stâlp într-un loc public. Unii spun că legile învechite erau abrogate prionindu-le în locuri publice. În timp ce dovada specifică a acestui obicei lipsește în prezent, există indicii că a existat și a fost practicat și că se face aluzie la acest obicei în Coloseni 2:14, unde se vorbește despre legea care a fost anulată, prionind-o pe stâlpul de tortură pe care Isus a fost răstignit.

I Timotei 1:3, 4 consemnează avertismentul lui Pavel "să le poruncești unora să nu predea altă doctrină, nici să nu dea atenție unor istorisiri neadevărate și unor genealogii care nu duc la nimic, ci, mai degrabă, dau naștere la întrebări decât să împartă ceva de la Dumnezeu în legătură cu credința." Forța acestui avertisment este mult mai apreciată atunci când știm de exactitatea scrupuloasă cu care evreii au păstrat genealogii, și modul în care au investigat minuțios orice discrepanță posibilă. "Cât de prolifică au fost aceste cărți biblice [Cronici] care instigau la socotirea genealogilor este demonstrat de afirmația că ar trebui 900 de încărcături de cămile de comentarii care există în 1 Cronici 8:37-44", spune *Enciclopedia evreiască*, și continuă să deplângă nebunia și mândria implicate în aceste tabele genealogice. Dar când Pavel a scris la 1 Timotei astfel de controverse au fost inutile. Nu mai era esențial să se păstreze înregistrările genealogice, de vreme ce Dumnezeu nu a mai recunoscut în "trupul lui Cristos" evreu sau ne-evreu, și înregistrările genealogice au stabilit deja descendența lui Cristos, prin linia lui David. Deci, genealogiile nu au avut nici o importanță pentru învățătura creștină, și creștinii nu ar trebui să fie distrași în astfel de certuri care nu au contribuit cu nimic la credința creștină.

SPĂLAREA MĂINILOR ÎNAINTE DE MASĂ

Când fariseii s-au plâns lui Isus că discipolii lui „nu-și spală mâinile înainte să mănânce”, Isus i-a muștrat pe farisei. Acest lucru înseamnă, oare, că Isus încuraja mâncatul cu mâinile murdare? Nu, pentru că fariseii nu porunceau spălatul pe mâini pe motiv de igienă. Aceasta era tradiția lor orală. Spălarea mâinilor lor era un ritual religios. Mâinile trebuiau să fie spălate, înainte și după masă și, uneori, în timpul mesei, cu apă specială, și în moduri diferite, cu diferite produse. Știind toate absurditățile complexe privind spălarea mâinilor, pe care fariseii în acele zile le pretindeau, imediat ne dă o înțelegere. Aceasta arată că era vorba de un ritual religios, că făcea parte din tradiția orală a evreilor și de care Isus a spus că a anulat Cuvântul lui Dumnezeu, și astfel elimină orice cuget eronat că Isus a favorizat consumul de alimente cu mâinile murdare. – Mat. 15:1-6.

Cum ar putea cineva crede că ziua morții este mai bună decât ziua nașterii? Sau că este mai bine să plângi decât să te bucuri? Cu toate acestea, așa spune Biblia, la Eclesiastul 7:1-4. Înțelegerea vine atunci când este cunoscut contextul istoric al cuvintelor. "Mai mult face un nume bun decât uleiul bun și ziua morții

decât ziua nașterii. Mai bine să mergi într-o casă de jale decât într-o casă de petrecere, pentru că acesta este sfârșitul tuturor oamenilor; cel viu să-și îndrepte inima spre lucrul acesta. Mai bine să mergi într-o casă de jale decât într-o casă de petrecere, pentru că acesta este sfârșitul tuturor oamenilor; cel viu să-și îndrepte inima spre lucrul acesta. Mai bună este supărarea decât râsul, căci prin întristarea feței inima devine mai bună. Inima înțelepților este în casa de jale, dar inima celor fără minte este în casa de veselie." Așa cum un nume bun la Dumnezeu este mai bun decât uleiul prețios sau orice alte posesiuni materiale, așa și moartea, după o viață în care ai construit un nume bun cu Dumnezeu, este mai bună decât nașterea unuia care nu are nume cu Dumnezeu deloc, și care nu știe dacă numele pe care îl construiește în timpul vieții va fi bun sau rău. Moartea cu un nume bun asigură învierea, dar la naștere nu ai nici o asigurare că vei atinge noua lume a vieții veșnice. Și atunci când se vorbește despre casa de jale se referă la o casă în care o persoană a murit, și obiceiul prietenilor de a merge acolo pentru a mângâia pe supraviețuitori. Este mai bine să arăți această bunătate decât să-i respingi cu nepăsare pe cei în durere și să te grăbești la banchete, să râzi și să te distrezi. De obicei este mai bine să începi viața decât s-o sfârșești, și să te bucuri decât să plângi; dar atunci când înțelegem ceea ce este în spatele acestor cuvinte vom vedea că ele sunt excepționale, că în contextul lor sunt adevărate.

PEDEAPSA ÎN FOCUL IADULUI

Un ultim exemplu din mai multe relatări biblice, pentru a demonstra cum faptele din spatele cuvintelor aduc claritate. Biblia vorbește despre cei răi incorijibili ca fiind veșnic pedepsiți în "focul iadului", sau într-un lac de foc. Nu numai că acest lucru pare diabolic, ci aceasta contrazice afirmațiile că "sufletul care păcătuiește, acela va muri", și că "plata păcatului este moartea." (Ezec. 18:4, AS. Rom. 6:23). Când Biblia King James vorbește despre "focul iadului", la Matei 5:22, originalul grecesc este *gheena tou pyrós* ["Gheena de foc," Yg]. Ea nu are nici o referire la vreun lac de foc din interiorul pământului, ci înseamnă valea lui Hinom, la vest și la sud de vechiul Ierusalim. În timpul lui Isus era locul unde se arunca gunoiul și unde se ardea mizeria din oraș. Flăcările, la care se adăuga sulf sau pucioasă pentru a ajuta arderea, mistuiau deșeurile. Aici nu numai corpurile animalelor moarte erau aruncate, ci, ocazional, și trupurile criminalilor executați. Atunci când un corp uman era aruncat acolo aceasta indica o persoană prea rea pentru a merita o înviere; prin urmare, nici nu i se făcea un mormânt memorial pentru el. Prin urmare, locul a devenit un simbol al distrugerii sau pedepsei care era deplină și veșnică. Evreii din vremea lui Isus au înțeles acest simbol, astfel că Isus l-a folosit pentru a indica pedeapsa veșnică în moarte pentru cei răi, în mod intenționat.

Așa cum există expresii moderne, care ar fi lipsite de sens pentru persoanele ce au trăit în timpuri străvechi, pentru că ei nu cunosc contextul epocii noastre, așa există și cuvinte din timpurile biblice, care sunt lipsite de sens pentru noi dacă nu aflăm faptele din spatele lor.

Religie fără putere

„Acele orașe cu cea mai mare corupție politică nu duc lipsă de clădiri bisericesti”, remarcă Profesorul Elton Trueblood. „Este bine să ne reamintim că Roma, când orașul a căzut într-o astfel de decădere morală și politică, a avut mai mult de patru sute de temple”. – *Your Other Vocation* (Cealaltă vocație a ta).

Peste 2 000 \$ - dar cheltuiți bine!

Cuvântul lui Dumnezeu, și cartea Proverbelor în special, subliniază valoarea superlativă a cunoștinței, înțelepciunii și fricii de Iehova. Acest fapt este ilustrat de următoarea experiență relatată de un martor creștin al lui Iehova din Canada. În paranteză fie spus, ea servește și pentru a sublinia valoarea mărturisirii ocazionale.

„Vecinul meu invitase pe părinții săi să-și vândă bunurile în Anglia și să vină să-și petreacă restul vieții cu el, aici, în Canada. La scurt timp după ce au sosit, omul, văzându-mă lucrând afară, a venit și m-a întrebat dacă i-aș putea spune unde se află cea mai apropiată Biserică Anglicană sau loc de întâlnire, deoarece vroia să ia parte în comuniune.

„După ce i-am spus, el m-a întrebat dacă sunt creștin, și când i-am spus că toți cei din casa mea sunt creștini și studenți zeloși ai Bibliei fața lui s-a luminat într-un zâmbet plăcut. În acel moment el nu a putut accepta invitația de a intra în casa mea, dar a făcut acest lucru câteva săptămâni mai târziu. Am avut o discuție lungă din Biblie și când a plecat am căzut de acord să ne întâlnim din nou pentru a continua discuția noastră.

„Datorită activității legate de o adunare de district aici, au trecut câteva săptămâni înainte de a putea avea o altă discuție cu el și soția lui, și între timp ei se decisese să se întoarcă în Anglia. Înainte ca el să plece în acea seară ne-am dat seama că aici era un om sincer, smerit, iubitor care nu mai era sigur de religia lui și începea să caute adevărul.

„I-am dat exemplare ale diverselor tractate pe care le aveam, precum și câteva broșuri și i-am cerut să le citească împreună cu Biblia lui. El a făcut aceasta și chiar în ziua următoare s-a întors, întrebând dacă avem ceva literatură despre Cina Domnului. I-am dat numărul de anul trecut al *Turnului de veghere* care aborda acest subiect. El s-a întors în aceeași seară și a spus că a citit-o și că era atât de diferită de ceea ce credea de atâția ani, încât va trebui să analizeze acest subiect într-o atitudine de rugăciune.

„Când au venit, în ziua următoare, pentru a-și lua rămas bun, i-am dat trei ajutoare de studiu Biblic pe care să le citească pe vapor: *Să fie Dumnezeu adevărat, Aceasta înseamnă viața veșnică și Ceruri noi și un pământ nou*, alături de alte numere vechi ale *Turnului de veghere* și *Treziți-vă!* care conțineau articole pe care le-am considerat că vor fi de interes pentru el. El le-a acceptat cu lacrimi în ochi, spunând că cea mai tristă parte pentru faptul că părăsește Canada era că ne

părăsește pe noi, care părem că iubim Cuvântul lui Dumnezeu la fel de mult ca și el. El a promis că ne va scrie și ne va spune ce crede despre cărți. Am primit prima mea scrisoare marțea trecută și ea spune după cum urmează:

„Dragă Olaf,...După ce am citit *Turnul de veghere* și *Treziți-vă!* și o mare parte din celelalte materiale pe care mi le-ai dat cu atâta amabilitate înainte de a părăsi Canada, vei fi încântat, sunt sigur, să afli că nu mai continui să mă închin lui Dumnezeu după învățăturile Bisericii Angliei – biserica pe care am slujit-o și în care m-am închinat atât de mult timp. Faptul că am venit în Canada, că m-am întors și că a trebuit să cumpăr o altă casă mă va costa peste 2 000 \$, însă voi privi la aceasta ca bani cheltuiți bine, căci oare nu m-a pus acest lucru în contact cu adevărul? Adevărul, pe care nu l-aș fi auzit niciodată dacă nu ar fi fost vizita mea în Richvale, și cuvintele tale pline de dragoste, frate drag, și ajutorul iubitor al soției tale foarte dragi.

„Înțeleg acum că m-am închinat lui Dumnezeu într-un mod greșit. Cu toate acestea, eu L-am slujit în conformitate cu cunoștința mea, și dat fiind faptul că Dumnezeu este dragoste, simt că El îmi va ierta ignoranța. Sunt recunoscător că a fost plăcerea Tatălui nostru ceresc – prin tine – să aducă adevărul la mine, deși a venit – ca să spunem așa – în al unsprezecelea ceas din viața mea – deoarece cred că ști că am 92 de ani. Fie ca Iehova să-mi ofere onoarea foarte mare de a sluji în rândurile martorilor Săi, înainte de a mă chema din această viață prezentă.

„Am încredere că El va face acest lucru, căci, cu ajutorul Lui, simt că încă mai pot să fac ceva pentru promovarea adevărului în Biblie așa cum este învățat de Evreii credincioși – martorii Săi. Eu voi contacta Societatea de aici....Voi fi foarte bucuros să aud vești de la tine în orice moment, dacă ai timp să-mi scrii; în orice caz, nu te voi uita, nici tot ce ai făcut pentru mine, pentru că tu m-ai făcut foarte fericit. Mă rog ca Dumnezeu să te binecuvânteze pe tine și pe ai tăi din ce în ce mai mult, și să ne întâlnim cu toți, din nou, la timpul hotărât de Iehova, dacă nu înainte, atunci în împărăția lui Cristos, aici, pe pământ. Vă transmit dragostea mea tuturor, cu cele mai calde urări. Al tău devotat în Adevăr, [semnat].”

RUGĂCIUNEA, O PREȚIOASĂ ÎNGRIJIRE IUBITOARE

„Nu vă îngrijorați de nimic, ci în orice lucru, prin rugăciuni și implorări împreună cu mulțumiri, faceți-i cunoscute lui Dumnezeu cererile voastre”—Filip. 4:6.

1. Dacă ne gândim puțin la această îngrijire a rugăciunii, nu putem decât să fim uimiți de miracolul ei. Pe 10 ianuarie 1946, oamenii au fost foarte încântați când, după pregătiri îndelungate, s-a realizat primul contact cu luna, prin intermediul undelor radar, un ecou extrem de slab revenind pe pământ "după un

interval cuprins între 2.38 și 2.72 secunde, acesta corespunzând distanței până la lună de 221 000 până la 253 000 mile." Undele radar transmise de om pot atinge luna cu viteza luminii, dar ce înseamnă aceasta în comparație cu rugăciunile noastre, care ajung într-o clipă până la tronul lui Iehova, care, aflându-se mult deasupra universului material, este la nenumărați ani-lumină distanță! Și cât de ușor intrăm în legătură cu Iehova prin rugăciune!

2. Cu toate acestea, pentru ca miracolul acesta să se înfăptuiască, noi trebuie să ne rugăm singurului Dumnezeu viu și adevărat, Iehova. (Ex. 6:3; Isa. 46:9). Rugăciunile închinat zeilor care există doar în mintea omului nu vor fi niciodată ascultate, după cum au descoperit, spre întristarea lor, preoții lui Baal, pe vremea lui Ilie (1 Regi 18:26; Ps. 115:4-8). Prin urmare, prima cerință a rugăciunii este credința. „Fără credință este imposibil să-i plăcem, fiindcă cel ce se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El există și că devine răsplătitorul celor ce îl caută stăruitor.” Este deci de remarcat faptul că trebuie să credem nu doar că Dumnezeu există, dar și că El îi va recompensa pe cei care-L caută sincer, și că El va răspunde rugăciunilor noastre. După cum subliniază Iacov: „Dar s-o ceară neîncetat și cu credință, fără să se îndoiască deloc, fiindcă cel care se îndoiește este ca valul mării împins de vânt și purtat înapoi și-ncolo. De fapt, omul acela să nu creadă că va primi ceva de la Iehova.” Și după cum a spus Isus: „Dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, ... nimic nu vă va fi imposibil.”—Evrei. 11:6; Iac. 1:6, 7; Mat. 17:20.

3. Oare nu avem noi o bază solidă pentru o asemenea credință? Oare nu este Dumnezeu capabil „să facă nespuse mai mult decât cerem sau ne imaginăm”? Și din moment ce El ne iubește, putem fi convinși că El este la fel de binevoitor precum este de capabil – atât de diferit de omul imperfect, care adesea este fie binevoitor, dar neputincios, fie capabil, dar nedornic. Într-adevăr, „dacă voi, deși sunteți răi, știți să le dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru care este în ceruri va da lucruri bune celor ce i le cer!” Oare nu a răspuns Dumnezeu rugăciunii lui Ilie, când acesta s-a confruntat cu cei 450 de profeți ai lui Baal? Sau rugăciunii lui Ezechiel, când armata lui Sanherib amenința Ierusalimul? Sau rugăciunilor în interesul lui Petru, când acesta a fost luat prizonier de Irod Agripa? Chiar prosperitatea societății Lumii Noi a martorilor lui Iehova, în ciuda tuturor obstacolelor, este o dovadă că Iehova Dumnezeu este capabil și binevoiește să răspundă rugăciunii în vremurile noastre la fel de mult ca și odinioară. Într-adevăr, nu vom fi întotdeauna capabili să înțelegem prin ce mijloace speciale va răspunde Dumnezeu rugăciunilor noastre, însă știm că pentru aceasta El își folosește organizația, care este alcătuită atât din creaturi vizibile, cât și invizibile, Cuvântul Său și spiritul sfânt sau forța Sa activă. — Efes. 3:20; Mat. 7:11; 1 Regi 18:36-38; 2 Regi. 19:19, 35; Faptele 12:5, 7.

RECUNOAȘTEREA CANALULUI LUI DUMNEZEU

4. Mai mult, dacă vrem ca rugăciunile noastre să ajungă la Dumnezeu, trebuie să-I recunoaștem calea numită, întrucât Iehova este un Dumnezeu al ordinii. Ca Suveran mareț al universului, El nu permite supușilor Lui să-L deranjeze fără să țină seama de nimic, mai ales când este vorba despre dușmanii Săi din cauza păcatului. El are un canal pe care noi trebuie să-l recunoaștem dacă vrem să ne facem auziți. Din primăvara anului 33 d. Cr., acest canal este Isus Cristos, după cum El însuși a spus: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” Cu toate că mulți pot pretinde că ajung la Dumnezeu prin intermediul Mariei sau al

altor așa-zii sfinți, în realitate ei se află într-o gravă eroare; întrucât oriunde am căuta în Cuvântul lui Dumnezeu, nu găsim nici măcar o singură dată cereri adresate Lui prin intermediul acestora, sau vreo poruncă pentru ca noi să procedăm astfel. „Pentru că este un singur Dumnezeu și un singur mediator între Dumnezeu și oameni: omul Cristos Isus, care s-a dat pe sine ca răscumpărare corespunzătoare pentru toți”. De vreme ce așa stau lucrurile, ne-am putea întreba: de ce nu a inclus Isus această cerință în rugăciunea model dăruită discipolilor Săi? Fără îndoială pentru că atunci când a dat această rugăciune, El încă nu trecuse prin toate încercările. Dar în ultima zi a slujirii Sale, El, ‘a încheiat lucrarea pe care mi-ai dat-o să o fac,’ și a putut spune apoi: „Dacă veți cere ceva de la Tatăl, El vă va da în numele meu. Până acum n-ați cerut nimic în numele meu. Cereți și veți primi, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.”—Ioan 14:6; 1 Tim. 2:5, 6; Ioan 17:4; 16:23, 24.

5. Pentru ca rugăciunile noastre să ajungă la Dumnezeu, ele trebuie rostite cu toată sinceritatea. Cei care se roagă doar pentru „a fi văzuți de oameni”, se roagă în zadar, întrucât Dumnezeu îi urăște pe ipocriți. El îi ascultă doar pe cei care se roagă „în spirit și adevăr”. El „își găsește plăcerea în rugăciunea celor drepti,” pentru că ei sunt cei care „îi vor vedea fața.” De asemenea, trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu cu smerenie. Având în vedere măreția Sa și insignifianța noastră, mândria ar fi complet lipsită de bună cuviință. De altfel, adresându-I lui Dumnezeu cererile noastre, noi venim către El în ipostaza de cerșetori, nu de clienți. Noi nu putem să ne tocmim cu Dumnezeu, pentru că nu avem ce să îi oferim. Prin urmare, este pe deplin justificată opoziția lui Dumnezeu față de cei mândri și manifestarea bunătății Sale nemeritate față de cei smeriți. —Mat. 6:5; Ioan 4:24; Prov. 15:8; Ps. 11:7; 1 Pet. 5:5.

6. Ca o paranteză, în Scripturi nu există nicio susținere pentru practica de a împreuna mâinile și de a adopta o postură evlavioasă în timpul rugăciunii. După cum ne arată Cuvântul lui Dumnezeu, poziția trupului nostru nu este importantă. Totuși, îngenuncherea atunci când ne rugăm în particular este recomandată ca un ajutor pentru a dobândi o atitudine mentală adecvată de smerenie înaintea Creatorului nostru. (Ps. 95:6; Dan. 6:10; Luca 22:41; Efes. 3:14). De asemenea, îngenuncherea ne ajută să ne concentrăm mai bine. Este atât de ușor să lăsăm mintea să rătăcească sau chiar să ațipim atunci când ne rugăm întinși în pat. Fără îndoială că acesta este motivul pentru care Pavel nu numai că ne-a sfătuit: „Perseverați în rugăciune,” ci și să rămânem „treji în ea, cu mulțumiri.”—Col. 4:2.

A FI ÎN ARMONIE CU VOINȚA LUI DUMNEZEU

7. Mai mult decât atât, dacă dorim ca Dumnezeu să asculte rugăciunile noastre, ele trebuie să fie în armonie cu voința Sa. Isus ne-a învățat să ne rugăm: „Să se facă voința ta, precum în cer, așa și pe pământ”, și El însuși s-a rugat: „nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu.” Aceeași condiție este observată și de apostolul Ioan: „Indiferent ce am cere *după voința Sa*, El ne ascultă.” Această condiție este atât de logică și de evidentă încât pare ciudat că cei mai mulți dintre cei care se roagă o trec cu vederea – totuși, poate nu atât de ciudat dacă remarcăm cât de egoiste și de nechibzuite sunt cele mai multe rugăciuni. Oare nu au întâietate scopurile lui Dumnezeu? Nu sunt ele mult mai importante decât orice alt interes personal am putea avea? Și de altfel, nu intră adesea în conflict rugăciunile

oamenilor, cum ar fi, de exemplu, pe timp de război, când ambele părți se roagă pentru victorie? Indiferent de omnisciența și omnipotența lui Dumnezeu, El nu ar putea îndeplini rugăciunile care se află în conflict. —Mat. 6:10; 26:39; 1 Ioan 5:14.

8. Remarcați cum a funcționat acest principiu în viața lui Moise. Când acesta L-a chemat pe Iehova, când faraonul și armatele sale îi încercuiseră pe izraeliți, Dumnezeu a făcut un miracol și a despărțit apele Mării Roșii, pentru că acea rugăciune era în armonie cu scopul Său de a-Și face un nume și de a-Și elibera poporul de sub jugul egiptean. De asemenea, când națiunea Israel merita să fie distrusă din cauza faptului că făcuseră vițelul de aur și mai apoi se revoltaseră auzind raportul spionilor lipsiți de credință, Iehova i-a cruțat totuși pe izraeliți, pentru că Moise L-a rugat, invocându-I numele, și datorită legământului făcut cu strămoșii lor. Iehova a ascultat și a împlinit rugăciunile lui Moise în interesul poporului său și în alte ocazii. Ex. 14:15-28; 32:7-14; Num. 11:1, 2; 12:1-15; 14:11-20; 21:5-9.

9. Dar nu s-a petrecut la fel atunci când Moise s-a rugat să i se permită să intre în Țara Promisiunii. Moise și-a pierdut acest drept pentru că a permis 'izraeliților nemulțumiți să-l mânie, căci a vorbit nechibzuit la Meriba', iar Iehova nu și-a schimbat hotărârea. Astfel încât, cu toate că Moise L-a lăudat pe Iehova și I-a mulțumit pentru bunătatea Sa, rugându-se apoi: „Îngăduie-mi, te rog, să trec și să văd țara cea bună care este dincolo de Iordan, această regiune muntoasă bună și Libanul”, el s-a rugat în zadar. În loc să își vadă dorința împlinită, el a fost muștrat, spunându-i-se: „Destul! Să nu-mi mai vorbești niciodată de lucrul acesta!” Este evident că îndelunga răbdare a lui Iehova a ajuns la sfârșit în cazul lui Moise. Motivele lui Moise erau pur sentimentale, întrucât prezența lui în Țara Promisă nu era deloc necesară pentru împlinirea scopurilor lui Iehova. Nu fusese oare Iosua numit să conducă poporul? Ba da, fusese. —Ps. 106:32, 33; Deut. 3:24-28.

10. Anumite lecții din experiența lui Moise au rolul de a ne trezi la realitate. În primul rând, cererile noastre au mai multe șanse să primească răspuns dacă sunt făcute în numele lui Iehova. Apoi, un gând care ne liniștește este acela că Iehova nu este deloc mișcat de sentimentalism, ci este motivat și ghidat de înțelepciune, dreptate și iubire. Pentru a ne dezobișnui de un asemenea sentimentalism egoist, ne este de ajutor rugăciunea-model pe care ne-a dăruit-o Isus, întrucât aceasta dă fiecărui lucru locul cuvenit. Și ce este pe primul loc? „Tatăl nostru care ești în ceruri, să fie sfințit numele Tău. Să vină împărăția Ta. Să se facă voința Ta, precum în cer, așa și pe pământ.” A ne preocupa în rugăciunile noastre mai întâi de triumful universal al dreptății, în justificarea numelui lui Iehova și a suveranității Sale, ne va ajuta să le punem pe primul loc și în viața noastră de zi cu zi.—Mat. 6:9, 10.

PREOCUPĂRILE PERSONALE

11. Că preocupările personale, atât spirituale, cât și materiale, deși secundare, sunt de asemenea teme potrivite pentru rugăciune, o indică Scripturile, care menționează că: „Nu vă îngrijorați de nimic, ci în orice lucru, prin rugăciuni și implorări împreună cu mulțumiri, faceți-i cunoscute lui Dumnezeu cererile voastre.” Și, din nou „Aruncați toate îngrijorările asupra Lui, pentru că El se îngrijește de voi.” Orice ne interesează, sau orice ne afectează sau apasă greu asupra noastră, este un subiect bun pentru rugăciune, fie de natură spirituală, fie de

natură materială. ‘Spune-I Tatălui aceasta!’ Și după ce ne-am descărcat, noi trebuie să nu ne mai îngrijorăm, ci să avem credință că „Dumnezeu face ca toate lucrările sale să conlucreze spre binele celor care îl iubesc pe Dumnezeu.”—Filip. 4:6; 1 Pet. 5:7; Rom. 8:28.

12. În această privință se mai poate spune că ceea ce cerem în rugăciunile noastre indică și gradul nostru de maturitate spirituală. Dacă îi dăruim lui Iehova „o devoțiune completă” și „căutăm mai întâi împărăția și dreptatea sa,” lucrurile personale pentru care ne vom ruga vor avea și ele o natură spirituală, și prin urmare, este foarte probabil ca ele să fie în acord cu voința lui Dumnezeu. Printre lucrurile pe care am putea și ar trebui să I le cerem lui Dumnezeu se află și o parte tot mai mare din spiritul sfânt, sau forța activă a lui Dumnezeu, pe care El se bucură să ne-o dăruiască, după cum ne arată Isus în Luca 11:13. Înțelepciunea este un alt dar pe care Dumnezeu îl dăruiește cu generozitate tuturor celor care îl cer și pentru care noi ar trebui să ne rugăm. (Iac. 1:5). Și, întocmai ca David, ar trebui să ne rugăm întotdeauna astfel: „Învață-mă să fac voința Ta, căci Tu ești Dumnezeul meu”. Ne putem ruga în zadar să nu trecem printr-o încercare, însă nu va fi în zadar să cerem înțelepciunea de a-i face față și puterea de a o îndura. Aceasta a fost și experiența lui Pavel, căci, după ce s-a rugat în zadar de trei ori lui Dumnezeu cu privire la un dureros „spin în carne,” Dumnezeu l-a mângâiat cu cuvintele: „Bunătatea Mea nemeritată îți este de ajuns, căci puterea Mea este făcută perfectă în slăbiciune.”—Ps. 143:10; 2 Cor. 12:7-10.

13. Și din moment ce ‘în păcat ne-a conceput mama noastră’, noi trebuie să ne rugăm mereu „iartă-ne păcatele,” pe baza sacrificiului lui Cristos, așa cum s-a remarcat mai sus. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de toată nedreptatea.” Așa stând lucrurile, cât de lipsit de sens este să purtăm povara vinovăției păcatului, în loc să ne despovăram de ea prin rugăciune, după ce am luat hotărârea ca în viitor să fim mai buni! —Ps. 51:5; Luca 11:4; 1 Ioan 1:9.

14. Este, de asemenea, în acord cu voința lui Dumnezeu să ne rugăm „pentru oameni de orice fel, pentru regi și pentru toți cei care sunt în poziții înalte, ca să putem duce în continuare o viață calmă și liniștită cu deplină devoțiune sfântă și demnitate”. Aceasta nu înseamnă că ne vom ruga ca aceștia să se convertească la închinarea pură a lui Iehova, în ciuda înclinațiilor lor, ci doar ca ei să nu se opună serviciului nostru. Prin urmare, astfel de rugăciuni sunt lipsite de egoism. De asemenea, tot în această categorie pot fi incluse rugăciunile ca în procesele aflate pe rol sau în așteptare să se facă voința lui Dumnezeu. —1 Tim. 2:1, 2.*

15. Isus ne-a arătat că ne putem ruga și pentru lucruri materiale, incluzând în rugăciunea Sa model cererea: „Dă-ne astăzi pâinea noastră pentru ziua de azi”. Nu lux, nu mai mult decât avem nevoie, ci să ne mulțumim cu „hrana și îmbrăcămintea.” După cum citim în altă parte: „Două lucruri îți cer. Nu mi le refuza înainte să mor: Îndepărtează de la mine neadevărul și cuvântul mincinos. Nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție. Să mănânc hrana de care am nevoie, ca nu cumva, fiind sătul, să te reneg și să zic: ‚Cine este Iehova?’ și ca nu cumva, ajungând sărac, să fur și să pângăresc numele Dumnezeului meu.” Ca o paranteză, observați că aici planul material este suplimentar planului spiritual! —Mat. 6:11; 1 Tim. 6:8; Prov. 30:7-9.

SĂ NE RUGĂM PENTRU BINECUVÂNTAREA LUI DUMNEZEU ȘI A ACȚIONA CONSECVENT

16. Mai mult, noi trebuie întotdeauna să-I cerem lui Iehova să binecuvânteze eforturile noastre, întrucât dacă Iehova nu construiește casa și dacă nu păzește orașul, noi construim și veghem în zadar. (Ps. 127:1) Printre slujitorii lui Iehova care au apreciat acest adevăr se numără și Neemia. Când regele Artaxerxe l-a întrebat ce își dorește, ce a făcut mai întâi Neemia? „Imediat m-am rugat Dumnezeului cerurilor.” Iar Iehova a răspuns imediat rugăciunii sale. Aceasta a ajuns la tronul lui Iehova într-o clipită și a fost și îndeplinită, întrucât regele i-a împlinit toate cererile și Neemia și-a realizat cea mai mare dorință: reconstrucția zidurilor Ierusalimului, în ciuda unei opoziții violente, și aceasta în doar 52 de zile.—Neem. 2:1-8; 6:15.

17. Și apostolul Pavel a apreciat acest adevăr. El evidențiază importanța rugăciunii în mod repetat în epistolele sale, menționând-o de nenumărate ori. El nu a depins de calitățile sale înnăscute sau de puterile supranaturale pentru a obține rezultate. El știa prea bine că binecuvântarea lui Dumnezeu făcea ca lucrurile să crească, nu faptul că Pavel le-a plantat sau că Apollo le-a udat. El încheie fiecare din cele 14 epistole ale sale cu ceea ce de fapt este o rugăciune, și anume, ca bunătatea nemeritată să fie cu cei cărora le scria. (1 Tes. 5:28). Aceasta mai reiese și din faptul că el a cerut, de nenumărate ori, diverselor adunări, să se roage pentru el și pentru lucrarea sa, ca atunci când a scris: „În sfârșit, fraților, continuați să vă rugați pentru noi, pentru ca cuvântul lui Iehova să se răspândească repede și să fie glorificat așa cum este și la voi”. Dacă înzestratul apostol Pavel a recunoscut nevoia de a primi binecuvântarea lui Dumnezeu peste serviciul său, cu atât mai mult ar trebui s-o facem noi! !—2 Tes. 3:1; Efes. 6:18-20.

18. Desigur, a ne ruga ca Iehova să binecuvânteze eforturile noastre presupune ca noi să facem tot ce putem, dând tot ce avem mai bun, pentru a reuși. Dacă ne-am ruga, fără a acționa, în acord cu rugăciunile noastre, ar însemna să fim ipocriți. Dumnezeu nu face pentru noi ceea ce putem realiza și singuri. Putem spera să secerăm numai ‘dacă nu vom renunța să facem ce este bine’. Cu toate că Dumnezeu “face să crească”, trebuie să nu uităm că Dumnezeu nu ar fi avut ce să facă să crească dacă Pavel nu ar fi plantat, și dacă Apollo nu ar fi udat. De asemenea, nu ne putem aștepta ca Dumnezeu să răspundă rugăciunilor noastre în timp ce acțiunile noastre reprezintă exact contrariul modului în care ne rugăm. Cum ar putea Dumnezeu să răspundă rugăciunii noastre: „Și nu ne duce în ispită”, dacă devenim neglijenți să „croim cărări drepte pentru picioarele noastre” sau, și mai rău, să umblăm în ispită cu bună știință? Oricare ar fi sensul exact al acelor cuvinte ale lui Isus, un lucru este sigur: ele ne îndeamnă spre o cale de a evita ispitele. Astfel, indiferent pentru ce ne rugăm – înțelepciune, spirit sfânt, pace, prosperitate spirituală, pâinea noastră cea de toate zilele – prin simplul fapt că cerem acel lucru, ne obligăm singuri să facem tot ceea ce depinde de noi. - Gal. 6:9; 1 Cor. 3:7; Mat. 6:13; Evrei 12:13.

19. Un alt aspect al acestui principiu al consecvenței este obligația noastră de a acționa, în măsura în care stă în puterile noastre, întocmai cum îi cerem lui Dumnezeu să acționeze. Trebuie să ne purtăm cu ceilalți așa cum am vrea ca Dumnezeu să se poarte cu noi. Vrem să ni se arate compasiune? Atunci trebuie, la rândul nostru, să arătăm compasiune. (Mat. 5:7) Numai dacă suntem plini de compasiune pentru ceilalți putem să cerem cu sinceritate să primim compasiune.

De aceea Isus a formulat rugăciunea Sa model așa cum a făcut-o (*Traducerea Lumii Noi*): „Și iartă-ne datoriile, așa cum și noi le-am iertat datornicilor noștri.” Remarcați timpul trecut – care marchează nu doar intenția noastră de a-i ierta pe ceilalți atunci când cerem iertare pentru noi înșine, pentru ca după ce am primit iertarea să uităm complet de intenția noastră, ci chiar acțiunea noastră de a practica iertarea! - Mat. 6:12.

RUGĂCIUNE ȘI IUBIRE

20. De asemenea, nu putem trece cu vederea cât de strânsă este legătura dintre rugăciune și iubire. Prețioasa îngrijire a rugăciunii nu ne revelează ea oare iubirea lui Dumnezeu pentru noi? Că marele Suveran al universului se îngrijește ca cei slabi, imperfecti și păcătoși, cei creați din țărână, să vină în prezența Lui oricând doresc și cu orice au în inimă sau în minte, este cu siguranță o alta dovadă a faptului că „Dumnezeu este iubire”. Și reciproc, nu este rugăciunea o expresie a iubirii noastre pentru Iehova, pentru frații noștri, da, și pentru noi înșine, din moment ce suntem conștienți de nevoile noastre spirituale?

21. După cum s-a remarcat și anterior în această revistă, atunci când facem o dedicare, nu ne dedicăm unei cauze impersonale, ci unei persoane, și anume Tatălui nostru ceresc, cel plin de iubire, Iehova Dumnezeu. Prin urmare, rugăciunile noastre pot fi asemănată cu apelurile telefonice la distanță pe care le face un copil aflat la școală, pentru a vorbi acasă, cu tatăl său. Tatăl nostru ceresc ne-a pus totul la dispoziție, s-a ocupat de toate costurile – și să nu ne gândim cumva că nu L-a costat nimic. Pentru că nu este așa, L-a costat viața unicului Său Fiu născut – și în inima Sa se bucură atunci când Îi adresăm rugăciunile noastre, pentru că El ne iubește cu adevărat. Ne place să-i vizităm pe cei pe care îi iubim, nu-i așa? Dacă Îl iubim pe Tatăl nostru ceresc, Îl vom vizita adesea. Oare chiar facem aceasta după puterile noastre, sau ne lipsește întrucâtva recunoștința?

22. Iubirea ne face să apreciem ceea ce Dumnezeu face în mod continuu pentru noi, iar aceasta ne va face să vrem să mergem la El adeseori, în spiritul laudei și recunoștinței și pentru a rămâne cât mai mult în prezența Sa. La fel cum mintea celor îndrăgostiți se întoarce mereu înspre obiectul iubirii lor, la fel și noi, îndrăgostiți fiind de Iehova, ar trebui să ne îndreptăm mintea înspre El și bunătatea Lui ori de câte ori nu suntem ocupați cu acțiuni care cer atenție și sârguință. Mai ales atunci când suntem emoționați de o binecuvântare pe care tocmai am primit-o, iubirea va face ca în inimile noastre să se reverse spontan exprimări de laudă. Astfel, să „aduceți mulțumiri pentru orice lucru! Căci aceasta este voința lui Dumnezeu, prin Cristos Isus, cu privire la voi”. După cum spune Iov: „Dacă ne găsim desfătarea în Cel Atotputernic, Îl vom chema pe Dumnezeu tot timpul”. Atunci noi Îl vom lăuda în continuu pe Iehova, ‘de șapte ori pe zi.’—1 Tes. 5:18; Iov 27:10; Ps. 119:164.

23. Îi iubim pe frații noștri? Unul din modurile de a manifesta această iubire este să ne rugăm pentru ei. Pe lângă exemplul foarte bun oferit de Isus, îl mai avem și pe cel al lui Pavel. Nu numai că el și-a slujit frații atât în public, și în casele lor, și le-a scris epistole pline de iubire cu instruire și încurajări atunci când nu putea fi alături de ei, ci el s-a rugat în continuu pentru ei. Menționăm doar două exemple: „Eu ... nu încetez să mulțumesc pentru voi. Continui să vă amintesc în rugăciunile mele”; „Continui să mă rog ca iubirea voastră să crească tot mai mult în cunoștință exactă și în discernământ deplin”. Haideți să-l imităm pe Pavel în

această privință, după cum și el L-a imitat pe Cristos.—Efes. 1:15, 16; Filip. 1:9; 1 Cor. 11:1.

24. Ar trebui mai ales să ne amintim să ne rugăm pentru acei frați ai noștri care au responsabilități mai mari, și pentru aceia care poate sunt persecutați. Să stăruim în astfel de rugăciuni, după cum ne-a sfătuit Isus în ilustrația despre văduva insistentă: „Atunci nu le va face Dumnezeu dreptate aleșilor Săi, care strigă către El zi și noapte, deși este îndelung răbdător față de ei? Vă spun că le va face dreptate repede.” Dacă inimile noastre sunt cu adevărat alături de acești frați, atunci noi trebuie să „continuăm să cerem” în interesul lor.—Luca 18:7, 8; Mat. 7:7.

25. Tot așa, o iubire corectă față de noi înșine înseamnă să fim conștienți de propriile noastre nevoi spirituale; iar aceasta va trezi în noi dorința de a ne îndrepta spre Dumnezeu în rugăciune, după cum am observat anterior. Aceasta ne va face să-l vizităm în mod regulat pe Dumnezeu, în fiecare dimineață, la trezire, în fiecare seară, înainte de a adormi, și la ora mesei. Atunci noi vom acorda atenție rugăciunii și înainte și în timp ce ne angajăm în slujire, mai ales dacă avem privilegiul de a predica în public Cuvântul. Atunci vom asculta cu atenție rugăciunile oferite cu voce tare de ceilalți și vom intra în spiritul lor, ca la întâlnirile grupei, în loc să lăsăm gândurile să rătăcească. Iar dacă vom avea privilegiul de a oferi o rugăciune publică, aceasta ne va îndemna să vorbim clar, coerent și cu toată convingerea, astfel încât toți cei care ne ascultă să poată rosti din toată inima, „Amin!”

26. Și, în final, să observăm că rugăciunea nu este numai o expresie a iubirii, ci ea ne face să creștem în iubire. Rugăciunea auzită, rostită cu sinceritate în prezența fraților noștri, ne unește pe toți în iubire; sentimentele inimii pe care le auzim exprimate sunt sentimentele noastre; cu toții simțim și gândim la fel. Cât de privilegiați au fost apostolii pentru că l-au putut auzi pe Isus rostind rugăciunea înregistrată în Ioan 17! Același lucru se poate spune despre cei care au auzit rugăciunile înregistrate în 1 Regi 8:15-54, Ezra 9:6-15; Neemia 9:5-38; Isaia 37:14-20. Rugăciunea în familie unește strâns membrii familiei, iar rugăciunea rostită la întâlnirile adunării unește strâns membrii adunării. Diferite situații care apar fie în familie, fie în adunare, ne pot răni și pot astfel genera mici resentimente. Dar resentimentele vor dispărea cu repeziciune când îl vom auzi pe cel care ne-a supărat reprezentându-ne în rugăciune către Dumnezeu cu smerenie, cu convingere și simplitate plină de inocență.

27. Rugăciunea este într-adevăr un miracol extraordinar, o prețioasă îngrijire iubitoare. Fără ajutorul ei, nu ne putem păstra integritatea înaintea lui Dumnezeu. Oameni plini de răutate ne pot lua Bibliile, posibilitatea de a ne asocia cu frații noștri sau de a ne angaja în serviciul de teren, dar nu ne pot lua niciodată prețioasa îngrijire a rugăciunii. Și știm pentru ce să ne rugăm – mai întâi pentru triumful dreptății în univers, și apoi pentru tot ceea ce este în acord cu voința lui Dumnezeu pentru noi, pentru spiritul Său, înțelepciune, iertarea păcatelor și binecuvântarea Sa asupra eforturilor noastre și pentru necesitățile zilnice. Putem vedea că Iehova răspunde și azi rugăciunilor noastre observând expansiunea închinării pure, fericirea poporului Său, precum și faptul că slujitorii Săi își păstrează integritatea în ciuda celor mai înverșunate opoziții și persecuții.

28. Întrucât trăim în timpuri critice, cărora cu greu li se face față, avem mai mult ca oricând nevoie să rămânem vigilenți, să nu cădem în capcana unei prea mari încrederi în sine, să fim conștienți de nevoile noastre spirituale, să studiem

mai mult Cuvântul Său, să meditam, să ne asociem cu frații noștri, să mergem în serviciu de teren, și mai ales, să ne rugăm. Și, având în vedere prosperitatea spirituală a societății Lumii Noi și a luminii care strălucește din ce în ce mai intens pe calea noastră, nu avem noi oare acum mai mult ca oricând motive să oferim Tatălui ceresc laude și recunoștință? Cu adevărat, privilegiul prețios al rugăciunii este dovada faptului că Dumnezeu este iubire, și prin intermediul ei dovedim că Îl iubim pe El și pe aproapele nostru.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce fapte scot în relief natura miraculoasă a rugăciunii?
2. Care este prima condiție a rugăciunii, și în care două privințe?
3. (a) Ce exemple oferă Cuvântul lui Dumnezeu că El răspunde la rugăciune? (b) Ce exemplu modern avem?
4. Prin cine trebuie să ne rugăm și, după câte se pare, de ce n-a fost amintită această condiție în rugăciunea model a lui Isus?
5. Care trebuie să fie atitudinea noastră mentală în rugăciune, și de ce?
6. Ce se poate spune de poziția noastră fizică în rugăciune, și totuși ce se poate spune în favoarea îngenuchierii?
- 7-10. (a) Cu ce trebuie să fie în armonie rugăciunile noastre, pentru a primi răspuns? (b) Ce exemple scripturale ilustrează acest lucru? (c) Ce învățătură există în acest lucru pentru noi?
11. Ce scripturi arată că preocupările personale sunt subiecte potrivite pentru rugăciune?
- 12,13. Pentru ce putem face cereri, așa cum este demonstrat de Scripturi?
14. Pentru cine trebuie să ne rugăm, așa cum este arătat la 1 Timotei 2:1,2 și din ce motiv?
15. Pentru ce lucruri materiale putem să facem cereri?
- 16,17. (a) Ce arată experiența lui Neemia pentru ce trebuie să ne rugăm? (b) Cum arată Pavel că a apreciat același lucru?
- 18,19. Ce obligații ne asumăm chiar prin rugăciunile noastre?
- 20,21. (a) În ce moduri rugăciunea este o expresie a iubirii? (b) Cum poate fi ilustrat acest lucru?
22. Cum ne va afecta mai mult iubirea pentru Dumnezeu rugăciunile?
- 23,24. (a) Care este un alt mod în care putem arăta iubire prin rugăciuni, așa cum se observă prin ce exemple scripturale? (b) Ce privilegii speciale avem astăzi în această privință?
25. Ce efect va avea iubirea potrivită a sinelui asupra rugăciunilor noastre?
26. De ce și cum face rugăciunea să crească iubirea?
- 27,28. Ce anume arată că rugăciunea este o prețioasă îngrijire iubitoare din partea lui Iehova pentru noi?
 - A se vedea *Turnul de veghere* din 15 iunie, 1952, parag. 377-380.

Episcopul gădilă urechile, dar evită adevărul

De către misionarul Turnului de Veghere din Finlanda

Recent, în Finlanda, un episcop proeminent, Elis Gulin, a fost întrebat de studenții unui colegiu economic dacă omul este un produs al evoluției sau al creației lui Dumnezeu. Evident, nedorind să irite pe evoluționiști, și nedorind să apară prea modern pentru cei care susțin creația, și desigur nedorind să-și pună în pericol propria popularitate în această chestiune, Episcopul Gulin și-a formulat răspunsul astfel încât să gădile urechile ascultătorilor săi cu propria sa părere, respingând complet Cuvântul lui Iehova, Biblia, în această chestiune. Iată ce a spus el:

„Povestea creației este o parte a Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu și în ceea ce mă privește, îl respect ca adevăr. Cu toate acestea, dacă un creștin devotat face un efort să ia raportul în sens literal, el trebuie să nege descoperirile științei adevărate și să se facă un obiect al batjocurii, în timp ce interpretarea corectă trebuie să fie în armonie cu cercetarea umană și merită, prin urmare, respectul tuturor oamenilor sinceri. Așadar, când Biblia spune că Dumnezeu l-a făcut pe Adam 'din țărâna pământului' acest lucru nu înseamnă sol literal, ci se referă la omul primitiv care a fost folosit de Dumnezeu ca materie primă în formarea lui *homo sapiens*. Când acest om primitiv a putut să înțeleagă și să asculte pe Dumnezeu și a putut să răspundă, atunci 'omul a devenit un suflet viu', cu alte cuvinte 'țărâna pământului' a devenit om modern. Știința susține pe deplin această explicație care ia în considerare milioane de ani pentru evoluția înceată, călăuzită de Dumnezeu. O interpretare alegorică similară a creării Evei (Geneza 2:20-23) face acest pasaj și mai rezonabil pentru cititorul modern. Bănuiesc că nu este nimeni prezent care crede sincer că Dumnezeu a luat de fapt una din coastele lui Adam pentru a o transforma în femeie. Nu este așa. Ceea ce povestea simbolică spune aici este că omul, Adam, simte durere în coastele lui înainte de a-și descoperi partenerul minunat. Doar după ce simte pe Eva la pieptul său, el are un sentiment de completare, pe deplin mulțumit”.

Acum, pentru cei care poate nu sunt de acord cu interpretarea lui a raportului despre creare din Biblie, episcopul a considerat necesar să adauge câteva cuvinte. „Nu este o chestiune de regret”, a spus el, „dacă avem viziuni diferite cu privire la această poveste sacră. Biblia este foarte tolerantă în această privință și proclamă libertatea Spiritului”.

Însă este o chestiune de regret ca un episcop, care mărturisește a fi un reprezentant al lui Dumnezeu, să nege ceea ce Dumnezeu spune atât de clar în Cuvântul Său despre Adam și Eva: „i-a creat parte bărbătească și parte femeiască”. Când cuplul a păcătuit, spune Biblia, ei s-au întors „în pământ”, nu în starea „primitivă”, ci în țărână. „Căci țărână ești și în țărână te vei întoarce”. Episcopul este evident un „gădilător de urechi”. Apostolul spune că oamenii „își vor strânge învățători care să le gădile urechile, și își vor întoarce urechea de la adevăr, îndreptându-se spre istorisiri neadevărate”, în timp ce „oamenilor necredincioși le place acest lucru”. – Gen. 1:27; 3:19; 2 Tim. 4:3, 4; Ier. 5:31, AS.

Atmosferă relaxată

La Richardson, Texas, pastorul Mark B. Herberner de la Biserica Luterană Mesia a anunțat că numărul de participanți la școala de duminică pentru adulți a crescut cu 100 de procente. El a explicat că acum sunt servite cafea și țigări. „Nu găsim nimic în Biblie”, a spus pastorul, „care să interzică o atmosferă familiară, relaxată”.

Acolo unde alte traduceri ale Bibliei folosesc cuvântul „cruce” Traducerea Lumii Noi folosește de obicei „stâlp”, dar în unele locuri folosește „copac”, ca la Faptele 5:30 la nota marginală. De ce este așa? – W. M., Statele Unite.

În Bibliile Creștinătății, în general, cuvântul grecesc care este tradus „cruce” este cuvântul *staurós*. La origine, acesta era folosit să însemne pur și simplu stâlp sau par, adică, ceva fără o bară transversală. Faptul că acesta este sensul corect al cuvântului când se face referire la instrumentul pe care a fost atârnat Isus este arătat de faptul că apostolii Petru și Pavel s-au referit uneori la el ca la un copac, și anume, în Faptele 5:30, Faptele 10:39, Faptele 13:29; Galateni 3:13 și 1 Petru 2:24. Cuvântul grecesc tradus aici „copac” este cuvântul *xylon*, de la care obținem cuvântul „xilofon”, un instrument muzical făcut din bucăți de lemn. Cu toate acestea, acest cuvânt grecesc *xylon* nu se referă la un copac viu care crește în pământ și aduce roade. Pentru un copac verde, roditor grecii foloseau un alt cuvânt, și anume, *dendron*, de la care obținem cuvântul englezesc „dendrologie”, însemnând știința copacilor. *Dendron* este cuvântul grecesc folosit în versete ca: Matei 3:10; 7:17, 18, 19; 12:33; 13:32; 21:8. Precum și Marcu 8:24; 11:8; Luca 3:9; Iuda 12; Apocalipsa 7:1, 3; 8:7; 9:4.

Prin urmare, vorbitorii de limbă greacă din vechime nu s-au referit la stâlpul de tortură a lui Isus ca la un copac verde sau *dendron*, ci ca un *xylon*. Așadar, acest *xylon* corespunde cu o bârnă sau stâlp. De fapt, cuvântul este tradus „stâlp” sau „baston” în Matei 26:47, 55; Marcu 14:43, 48; Luca 22:52. (AV). În mod sigur *xylonul* pe care mulțimea l-a folosit când a venit să-l prindă pe Isus nu a fost o cruce, și nici nu a fost un copac verde, înrădăcinat în pământ. Uneori datorită lemnului din care este făcut un copac, sau care este luat dintr-un copac, chiar și un copac verde poate fi numit un *xylon*. În acest caz contextul va indica dacă este un copac uscat sau unul verde, ca de exemplu la Luca 23:31; Apocalipsa 2:7; 22:2, 14.

După cum puteți vedea, așadar, discuția de mai sus confirmă faptul că stâlpul de tortură sau copacul pe care a fost răstignit Isus nu a fost o cruce, sau o bârnă cu o bară transversală, așa cum învață Creștinătatea, ci a fost un stâlp drept, în picioare, un par sau o bârnă și nu a corespuns cu simbolul falic al crucii.

Mi s-a spus că Traducerea Lumii Noi încalcă reguli de gramatică când traduce Filipeni 2:5, 6: „Păstrați în voi acest mod de gândire care era și în Cristos Isus, cel care, deși avea chip de Dumnezeu, nu s-a gândit la uzurpare, adică să fie egal cu Dumnezeu.” Un cleric din Alaska mi-a spus că acest lucru este

tradus greșit pentru a ascunde învățătura trinității. Încalcă Traducerea Lumii Noi reguli de gramatică pentru a reda aceste versete în felul acesta, care arată că, în calitate de creatură spirituală în cer, înainte de a veni de pământ și de a trăi ca om, Cristos Isus nu a fost egal lui Iehova Dumnezeu? – J. F., Statele Unite.

Redarea din Filipeni 2:5, 6 găsită în *Traducerea Lumii Noi* nu încalcă nici o regulă gramaticală, ba mai mult, redarea este în armonie cu învățătura restului Scripturii că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu și nu Dumnezeu însuși, nu Dumnezeul Atotputernic. Faptul că Isus Cristos, înainte de a veni pe pământ, nu a posedat egalitate cu Dumnezeu, îl putem dovedi prin alte traduceri ale Scripturilor.

De exemplu, *Versiunea Standard Revizuită*, publicată în 1952, spune: „Să aveți această gândire printre voi, pe care o aveți în Cristos Isus, care, deși era după chipul lui Dumnezeu, n-a socotit egalitatea cu Dumnezeu un lucru de apucat”.

The Emphatic Diaglott, de Benjamin Wilson, publicată cu aproape o sută de ani în urmă, spune: „Fie ca această dispoziție să fie în voi, care era și în Cristos Isus, care, deși era după chipul lui Dumnezeu, totuși nu a meditat la o uzurpare pentru a fi ca Dumnezeu”.

O Traducere Americană, publicată de Smith și Goodspeed, spune: „Să aveți aceeași atitudine pe care a avut-o Cristos Isus. Deși posedă natura lui Dumnezeu, El nu s-a repezit la egalitate cu Dumnezeu”.

Noul Testament într-o Versiune Îmbunătățită, pe baza traducerii noi a Arhiepiscopului Newcome, publicată în 1808, spune: „Acest gând să fie în voi care era și în Cristos Isus, care, fiind după chipul lui Dumnezeu, nu a încercat să apuce cu nerăbdare asemănarea cu Dumnezeu”.

The Emphasised Bible, de J. Rotherham spune: „Același lucru să-l respectați, pe care-l respectați și în Cristos Isus, care subzistând după chipul lui Dumnezeu, nu a socotit un lucru de apucat a fi egal cu Dumnezeu”.

Noul Testament Riverside, tradus de William G. Ballantine, D.D., spune: „Să fie în voi această gândire care a fost și în Cristos Isus, care, deși era după chipul lui Dumnezeu, nu a gândit că egalitatea cu Dumnezeu era un lucru de apucat”.

Remarcați că niciuna din aceste traduceri care sunt citate aici nu spune că Isus a posedat egalitate cu Dumnezeu în cer, înainte de a deveni om. El nu a imitat exemplul Diavolului, care a încercat să se facă pe sine ca Dumnezeu, să fie egal cu Dumnezeu. Pot fi găsite și alte traduceri moderne pentru a susține prezentarea de mai sus. Problema cu acele traduceri care încearcă să facă să apară că Isus a posedat egalitate cu Dumnezeu în cer, înainte de a deveni om, este că ele introduc pronumele mic „lucrul acesta” în traducerile lor englezești, cum ar fi *Versiunea King James*: „Această gândire să fie în voi, care a fost și în Cristos Isus, care, fiind după chipul lui Dumnezeu nu a considerat lucrul acesta o jefuire de a fi egal cu Dumnezeu”. Pronumele „lucrul acesta” nu este în greaca originală.

Dilema confesionalului

Să presupunem că ați avea un prieten drag care urmează să fie spânzurat pentru o crimă de care era nevinovat, întemnițat pe bază de dovezi circumstanțiale și de jurământ fals. Apoi imaginați-vă că ucigașul ar veni la dumneavoastră și și-ar mărturisi vina. Oare nu ați înștiința imediat poliția, astfel încât prietenul dvs. nevinovat să nu trebuiască să moară? Desigur, ați face acest lucru! Dar dacă ați fi fost un preot romano-catolic, și acest om v-ar fi mărturisit, atunci ar fi trebuit să

rămâneți neputincios și să vedeți pe prietenul dumneavoastră murind pentru o crimă pe care nu a comis-o. Fantastic? Nu, potrivit teologilor catolici.

Astfel, *Catholic Herald* (vestitorul catolic), Londra, Anglia, 9 Mai 1952, în rubrica lui de întrebări, a publicat următoarele: „Poate fi rupt sigiliul mărturisirii de un preot în interesele justiției, adică, într-un caz grav ca crima? Nu. Absolut nimic, cu excepția consimțământului penitentului (pe care el nu poate fi obligat niciodată să-l dea), nu poate elibera un preot de la sigiliu ...chiar dacă circumstanțele ar fi de așa natură încât preotul ar considera că este *datoria* criminalului să se predea – chiar să salveze o viață inocentă – preotul nu ar putea niciodată să folosească cunoștința care nu-i aparține lui deloc, ci doar lui Dumnezeu”.

Două întâmplări reale ilustrează cele de mai sus: „Întoarce banii furăți ai băncii; nu va dezvălui hoțul. Buzele preotului sigilate...o parte din banii luații de un jefuitor de bănci penitent a fost înapoiată de un preot din Denver căruia el i s-a confesat, însă autoritățile nu cunosc încă identitatea lui. Preotul romano-catolic, cu o 'obligație sacră' de a nu dezvălui nimic din confesional, a înapoiat ieri autorităților suma de 6 850 \$, în bancnote, despre care el a spus că era o parte din suma de 7 780 \$, luată într-un jaf la miezul zilei, aici, în 17 Feb. ... Avocatul Statelor Unite a spus că preotul a promis să transmită un mesaj că înapoierea parțială a banilor nu va absolvi pe jefuitor de 'răspundere penală'. 'Sper acum că el se va decide să-și curețe conștiința în întregime, venind la autoritățile corespunzătoare', a spus [avocatul] Kelley. – Los Angeles *Herald & Express*, 13 Aprilie 1955.

A doua întâmplare a fost relatată de *The Inland Register*, un săptămânal romano-catolic din Spokane, Washington, 14 August 1953. El a spus despre un articol care a apărut în *London Times*, cu privire la un preot căruia un anumit condamnat, crezând că este pe moarte, i-a mărturisit că el a comis crima pentru care un alt om executa pedeapsa. Condamnatul și-a revenit, însă, după moartea sa, un an mai târziu, preotul a dezvăluit mărturisirea lui, făcând ca omul nevinovat să fie eliberat. A fost accentuat că nici chiar moartea nu eliberează pe preot de sigiliul său, și dacă este adevărat, aceasta a fost poate pentru prima dată în istorie în care un preot și-a rupt sigiliul și a dezvăluit ceea ce i se spusese într-o mărturisire.

Luăți seama să nu vă fure cineva prin filozofie și amăgire deșartă, potrivit tradiției oamenilor, potrivit lucrurilor elementare ale lumii și nu potrivit lui Cristos. – Col. 2:8.

ANUNȚURI

ADUNAREA ANUALĂ DIN PITTSBURGH

La ora zece dimineața, miercuri 1 octombrie, 1958, va avea loc adunarea anuală a membrilor Societății de Biblii și tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania, la biroul Societății situat pe Bigelow Boulevard 4100, Pittsburgh, Pennsylvania. Toți membrii să fie asigurați că biroul secretarului are adresa lor actuală, așa încât scrisorile de înștiințare să ajungă la ei la scurt timp după 1 septembrie.

Împreună cu înștiințarea despre adunarea anuală tuturor membrilor li se vor trimite și procuri. Procurile vor fi trimise înapoi pentru a ajunge la biroul secretarului Societății nu mai târziu de 15 septembrie. Fiecare membru va completa și va trimite procura imediat, indiferent dacă va fi sau nu personal la adunare.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

14 septembrie: Fiți treji în vederea rugăciunilor, parag. 1-24 și Rugăciunea, o prețioasă îngrijire iubitoare, parag. 1-3, pag. 497.

21 septembrie: Rugăciunea, o prețioasă îngrijire iubitoare, parag. 4-28, pag.503.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al Turnului de veghere, vă mai amintiți:

De ce americanilor le e teamă să vorbească liber? P. 483, parag. 4.

Pe cine folosește Dumnezeu pentru a-și face cunoscute, pe pământ, scopurile? P. 487, parag. 4.

De ce trebuie să le facem bine la dușmani? P. 493, parag. 1.

Cum a ilustrat nebunia încrederii excesive un transatlantic? P. 497, parag. 2.

Cine a considerat ca hrană facerea voinței lui Dumnezeu? P. 499, parag. 13.

Cum să ne rugăm la Dumnezeu fără să cerem ceva? P. 501, parag. 23.

Ce mijloace de comunicare sunt mai rapide decât viteza luminii? P. 502, parag. 1.

Cum să ne rugăm ca să fim auziți de Dumnezeu? P. 504, parag. 7.

Ce va face iubirea de sine să dorească o persoană? P. 508, parag. 25.

Cum a discreditat un episcop Cuvântul lui Dumnezeu? P. 509, parag. 2.

De ce crucea nu are legătură cu moartea lui Isus? P. 510, parag. 2.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

1 Septembrie 1958

Nr. 17

Cuprins:

„AR TREBUI SĂ FIȚI ÎNVĂȚĂTORI	- Pag.603
SĂ NU ȘTIE STÂNGA TA	- Pag.610
„CONFORMAȚI ACESTEI LUMI”	- Pag.612
COMOARĂ NEPREȚUITĂ ÎN VASE DE LUT	- Pag.617
URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ	- Pag.621
ÎNVĂȚAREA OAMENILOR CU BUNĂVOINȚĂ	- Pag.626
„MANA” ÎNCĂ MAI ESTE MÂNCATĂ	- Pag.633
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.634

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

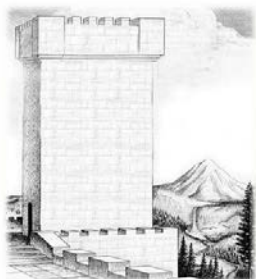
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

„AR TREBUI SĂ FIȚI ÎNVĂȚĂTORI”

„Pentru că, într-adevăr, deși, având în vedere timpul, ar trebui să fiți învățători, aveți din nou nevoie de cineva ca să vă învețe de la început lucrurile elementare ale cuvintelor sacre ale lui Dumnezeu.”—Evrei 5:12.

Cine poate arăta calea succesului? Ce învățător știe secretul vieții? Nimeni nu poate îndeplini acest rol; totuși niciodată omul nu a avut o nevoie mai mare de a avea un instructor care să-l învețe aceste lucruri. Niciun om nu se poate lăuda cu adevărat că știe ceea ce rezervă ziua de mâine. (Prov. 27:1). Niciun om nu deține secretul vieții, astfel să poată să nu dea mâna cu moartea. Pentru răspunsurile la aceste lucruri, este rezonabil și urgent să ne întoarcem spre Cel care a creat omul, și care, prin urmare, știe ce îi este necesar omului pentru a trăi și pentru a avea succes. După cum Elihu, tovarășul credincios al lui Iov cel năpăstuit, a spus cu adevărat: „Iată că Dumnezeu acționează în mod grandios cu puterea Sa; care instructor este ca El?” (Iov 36:22). El știe ce este în viitor. „Eu sunt Dumnezeu, și nu este nimeni ca Mine, Cel ce spune de la început sfârșitul și din timpuri străvechi lucrurile care n-au fost încă făcute, Cel ce spune: Hotărârea mea va rămâne în picioare și voi face tot ce-mi place.” (Isa. 46:9, 10, AS). Fiind Sursa vieții, El cunoaște secretele vieții. „În mâna Sa este sufletul a tot ce are viață și spiritul oricărei cărnii omenești.”—Iov 12:10.

² Din moment ce Cuvântul Său poate lumina calea omului și poate arăta direcția pe care trebuie să o urmeze, îndrumarea divină găsită în Iosua 1:8 trebuie să fie respectată de cei care găsesc succesul: „Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; să citești din ea în șoaptă zi și noapte și să ai grijă să faci

potrivit cu tot ce este scris în ea, căci atunci vei prospera în căile tale și atunci vei acționa cu înțelepciune.” „Cartea aceasta a legii” căreia Iosua a fost instruit să-i dea atenție, a oferit modele profetice ale unor lucruri mai mari care urmau să vină și a fost scrisă pentru învățătura noastră. Dacă meditezi asupra acestor tipuri profetice și privești cu atenție la Isus Cristos, cel spre care arată ele, găsești clar calea care duce spre favoarea lui Iehova, calea care este de succes.—Gal. 3:24; Evrei 12:2.

³ Majoritatea oamenilor nu au reușit să asculte sfatul pe care îl dă Biblia. Unii fără speranță nu văd nicio soluție la problemele umanității. Alții sunt de aceeași părere cu înțeleptul lumesc Bildad, un așa zis mângâietor al lui Iov, care s-a bazat pe filozofiile oamenilor. „Întrebă, te rog, generația de dinainte și îndreaptă-ți atenția spre lucrurile cercetate de părinții lor. Oare nu te vor învăța ei, nu-ți vor spune și nu vor scoate cuvinte din inima lor?” (Iov 8:8, 10) Ei au pus la o parte Cuvântul lui Dumnezeu pentru tradițiile umane. Din moment ce găsesc plăcere doar în acei învățători care le gâdilă urechile în mod înșelător, Iehova spune: „Voi face să piară înțelepciunea înțelepților și voi înlătura inteligența învățaților”. Căci, deși lumea prin înțelepciunea ei nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, Dumnezeu, în înțelepciunea Lui, a considerat că este bine ca, prin nebunia a ceea ce se predică, să-i salveze pe cei ce cred.”—1 Cor. 1:19, 21; Marcu 7:8; 2 Tim. 4:3, 4.

⁴ Pentru a primi învățatură de la Iehova Dumnezeu trebuie să venim la El la fel cum vine un copil la tatăl său pe care îl iubește și îl respectă profund. Isus ne-a învățat să ne apropiem de Iehova în acest fel. „Tatăl nostru care ești în ceruri, să fie sfințit numele Tău.” (Mat. 6:9) Suntem invitați să îi căutăm învățătura. „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, să i-o ceară neîncetat lui Dumnezeu, căci El le dă tuturor cu generozitate și fără să reproșeze și ea îi va fi dată. Dar să i-o ceară neîncetat și cu credință, fără să se îndoiască deloc, fiindcă cel care se îndoiește este ca valul mării împins de vânt și purtat înapoi și-ncoace și-ncoace. De fapt, omul acela să nu creadă că va primi ceva de la Iehova. Este un om nehotărât, nestatornic în toate căile lui.” (Iac. 1:5-8) Aceia care pot lăsa în spate scepticismul lumii vechi, și care își amintesc că nu poziția omului pune în discuție căile lui Dumnezeu vor primi învățătura pe care o caută. Cei care se îndoiesc, cei batjocoritori și sceptici nu vor primi nimic de la Iehova, nici înțelepciune, și nici viață în noua Sa lume.

⁵ Psalmistul David a precizat bine atitudinea celor care învață de la Marele Instructor Iehova Dumnezeu: „El îi va face pe cei smeriți să umble potrivit hotărârilor sale judecătorești și îi va învăța pe cei smeriți calea Sa. Cine este deci omul care se teme de Iehova? Pe acesta El îl va învăța calea pe care o va alege.” (Ps. 25:9, 12) Dorința lor este exprimată în Psalmul 143:10: „Învață-mă să fac voia Ta, căci tu ești Dumnezeul meu! Spiritul tău este bun; fie ca el să mă călăuzească în țara dreptății!” Ei sunt smeriți și docili, ei au credință; ei îl recunosc ca Dumnezeu, ei sunt siguri că drumul Lui este cel drept. Cu un astfel de punct de vedere corect, ei sunt pregătiți să învețe de la El.

INSTRUIRE PRIN SERVII LUI DUMNEZEU

⁶ Din cele mai vechi timpuri, Iehova a folosit un canal de predare prin care a fost oferită învățătura. Adam a fost primul profet al lui Dumnezeu și a fost folosit pentru a transmite soției sale, Eva, informațiile pe care le-a primit de la Iehova Dumnezeu. Noe a fost un alt om de care Dumnezeu s-a folosit ca învățător. Se pare că Noe a avut mare grijă ca să le insufle, din copilărie, fiilor săi credința și frica de Dumnezeu, rezultatul fiind că atât ei cât și soțiile lor au fost acceptați de Dumnezeu. Cu aproximativ cincizeci de ani înainte de Potop, Domnul Dumnezeu a menționat în mod specific că și ei sunt pregătiți pentru salvare. Iehova nu i-a spus lui Noe doar că lumea se va sfârși, ci i-a dat instrucțiuni specifice cu privire la ce pași să facă pentru a supraviețui distrugerii lumii. Noe nu a eșuat în a le da aceleași instrucțiuni fiilor săi. Acceptându-l pe Noe ca pe cel folosit de Dumnezeu, ascultând de el și urmându-l în arcă familia lui a fost ocrotită când lumea nenevlavioasă a fost distrusă.—Gen. 6:13-7:7.

⁷ Când Moise a fost trimis pentru a-i conduce pe izraeliți din sclavia egipteană spre închinarea liberă a lui Dumnezeu, Iehova i-a spus: „Te voi învăța ce va trebui să spui.” (Ex. 4:12) Fiind învățat de Dumnezeu, Moise a știut că anumite lucruri vor lăsa o impresie profundă. Din acest motiv el a arătat întotdeauna valoarea informației pe care o prezenta: „Și acum, o, Israele, ascultă dispozițiile și hotărârile judecătorești pe care vă învăț să le împliniți, ca să trăiți și ca să intrați să luați în stăpânire țara pe care v-o dă Iehova, Dumnezeul strămoșilor voștri.” (Deut. 4:1). El a continuat să le spună să asculte de Iehova și le-a pus în contrast beneficiile acestui curs corect, cât și soarta celor care au fost distruși pentru implicarea în închinarea dizgrațioasă și dezonoratoare de Dumnezeu, cea a lui Baal-Peor. El nu numai că a spus poporului legea lui Dumnezeu, ci a și explicat-o, a ilustrat valoarea sa, și a repetat aspectele de importanță specială.

⁸ Privilegiul de a învăța Cuvântul lui Dumnezeu nu s-a limitat la Moise. Printre învățăturile pe care le-a predat națiunii, înainte de moartea sa, le-a dat o binecuvântare specială Leviților, spunând: „Să-i învețe pe Iacov hotărârile Tale judecătorești și pe Israel legea Ta.” (Deut. 33:10). Ani mai târziu ei încă îndeplineau cu credincioșie această sarcină. „Ei au început să-i învețe pe oamenii din Iuda și aveau la ei cartea legii lui Iehova. Și străbăteau toate orașele lui Iuda și învățau poporul.” (2 Cron. 17:9) Ei au reușit să folosească Scripturile Sacre care existau în vremea aceea, ca bază pentru predare, dar nu au simțit că sarcina lor este împlinită doar spunând oamenilor ce spune Scriptura, sau citind pasaje din ea. Chiar și după reîntoarcerea lor din captivitate, ani mai târziu, s-a spus despre predarea lor că, împreună cu cititul, „îi dădeau înțeles și îi ajutau să înțeleagă cele citite”. Ei erau învățători.—Neem. 8:8.

⁹ În toamna anului 29 d. Cr. a apărut un alt învățător în Palestina. El nu a fost levit; el a fost din seminția regală a lui Iuda. El a urmat modelul vechilor slujitori ai lui Dumnezeu, mergând El la oameni, nu oamenii la El. „Și străbătea satele dimprejur, predând.” (Marcu 6:6). Oamenii care l-au auzit, chiar și dușmanii Săi, au spus că niciodată nu au auzit pe cineva să vorbească la fel cum vorbea El. Nicodim, un conducător al evreilor, a recunoscut: „Rabi, știm că ai venit ca

învățător de la Dumnezeu, pentru că nimeni nu poate face semnele pe care le faci tu dacă Dumnezeu nu este cu el.” (Ioan 3:2). Și însuși Isus a făcut înțeles faptul că El nu vorbea de la el. El era cel folosit de Dumnezeu pentru a-și învăța poporul. Odată cu Isus s-a deschis ceva nou în domeniul predării. Privilegiul învățaturii nu a mai fost limitat doar la seminția leviților sau a altor persoane alese. Chiar și pescarii sau colectorii de taxe au fost chemați de Isus și instruiți pentru această vocație. Ei urmau să devină învățători. Astfel au călătorit împreună cu Isus pentru a învăța de la El. (Luca 8:1; Ioan 14:10). Ca învățători publici ei au trebuit să învețe cum să se descurce cu publicul, să prezinte mesajul în mod clar, și să răspundă întrebărilor celor sinceri. Ei au avut minunata ocazie să învețe de la cel mai mare învățător care a pășit vreodată pe pământ.

SFERA LUCRĂRII DE PREDARE

¹⁰ Chiar dacă nu a existat niciodată, pe pământ, un învățător ca Isus, El a spus: „Cine manifestă credință în Mine va face și el lucrările pe care le fac eu. Și va face lucrări mai mari decât acestea pentru că eu mă duc la Tatăl.” (Ioan 14:12). Acest lucru trebuie să fie adevărat pentru că, după cum a spus Isus, „eu mă duc la Tatăl”. Lucrarea Sa pe pământ se apropia de sfârșit. Dar discipolii Săi aveau să fie capabili să continue lucrarea pentru care au fost instruiți, pe o perioadă de mai mulți ani, și să facă lucrul acesta pe un teren mai mare.

¹¹ El le-a spus: „Veți primi putere când spiritul sfânt va veni peste voi și-mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până în cea mai îndepărtată parte a pământului.” (Faptele 1:8). Când spiritul sfânt a fost revărsat peste ei și i-a uns, ei și-au început slujirea în Ierusalim, cum le-a spus Isus. Oamenii de diferite națiuni care au fost adunați acolo au avut ocazia să audă vestea bună în limba lor. Nu după mult timp, când Ștefan a fost omorât cu pietre, „a izbucnit o mare persecuție împotriva adunării din Ierusalim. Toți, cu excepția apostolilor, s-au împrăștiat în regiunile Iudeii și ale Samariei. Totuși, cei care se împrăștiaseră străbăteau țara, anunțând vestea bună a cuvântului.” (Faptele 8:1, 4). În 36 d. Cr. a avut loc expansiunea ulterioară a lucrării, atunci când Domnul Dumnezeu l-a trimis pe Petru la păgânul Corneliu și la casa lui să-i învețe adevărul. Pe durata a douăzeci și ceva de ani ce au urmat, apostolul Pavel a fost folosit pentru a deschide calea națiunilor din jurul Mării Mediterane. Azi, în 146 de țări, „până în cele mai îndepărtate părți ale pământului”, vestea bună a Împărăției este predicată, în ascultare de porunca lui Isus.

¹² La fel ca și în secolele trecute, și în prezent Iehova se folosește de oamenii de pe pământ care alcătuiesc organizația Sa, pentru a le învăța pe persoanele cu bunăvoință. El a aranjat ca „prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu” să fie cunoscută. (Efes. 3:10) Acești membri ai adunării unse cu spirit a lui Dumnezeu sunt „ca niște pietre vii zidite drept casă spirituală pentru o preoție sfântă.” (1 Pet. 2:5). Oamenii cu bunăvoință din toate națiunile o recunosc ca îngrijire a lui Dumnezeu pentru a-i învăța cerințele Sale pentru viață. Astfel, în număr tot mai mare, ei spun: „Veniți, să ne suim la muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacov, și El ne va învăța căile Sale, iar noi vom umbla pe

cărările Sale. Căci din Sion va ieși legea și din Ierusalim cuvântul lui Iehova.” (Isa. 2:3, AS) Aici ei sunt învățați să urmeze exemplul lui Isus Cristos, să asculte poruncile Sale. Ei învață că porunca lui Isus pentru poporul Săi îi include când spune: „Duceți-vă deci și faceți discipoli din oamenii tuturor națiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt, învățându-i să respecte tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele până la încheierea sistemului de lucruri.” (Mat. 28:19, 20). Da, ei învață că acum, în această încheiere a sistemului, ar trebui să fie învățători ai lucrurilor poruncite de Isus.

INSTRUIȚI SĂ FIȚI ÎNVĂȚĂTORI

¹³ Nu este de ajuns să spui oamenilor că ar trebui să îi învețe și pe ceilalți; să fie competenți pentru această lucrare ei trebuie să fii instruiți corect. Pavel a oferit o astfel de instruire lui Timotei, luându-l cu el în lucrarea misionară. Mai târziu i-a scris credinciosului Timotei și l-a încurajat să continue creșterea sa creștină și să se preocupe în special să instruiască și pe alții pentru lucrarea de predare care trebuie efectuată. „Tu deci, fiul meu, continuă să te întărești în bunătatea nemeritată care este în Cristos Isus, iar lucrurile pe care le-ai auzit de la mine și care au fost susținute de mulți martori, aceste lucruri să le încredințezi unor oameni fideli, care, la rândul lor, vor fi calificați să-i învețe pe alții.” (2 Tim. 2:1, 2). Azi, Societatea, făcând o lucrare la fel ca cea făcută de Timotei, a continuat să îi instruiască pe alții pentru a fi învățători ai adevărului.

¹⁴ Conștienți de sfatul că „ar trebui să fiți învățători, având în vedere timpul”, Societatea face regulat aranjamente pentru a-i ajuta pe toți să progreseze, să ajungă la acel nivel de maturitate creștină. (Evrei 5:12). Deoarece supraveghetorii locali dețin un rol cheie în acest program, una dintre cerințele scripturale pentru fiecare supraveghetor este ca el să fie „calificat pentru a preda.” (1 Tim. 3:2). În cele 16 883 de adunări din întreaga lume, Societatea a organizat un studiu regulat al materialului din revista *Turnul de veghere*, împreună cu Biblia. Ea (revista) ne ține la curent cu lucrarea de predare ce trebuie făcută. Nu numai ca este acoperit tot materialul, dar cei prezenți au posibilitatea de a se exprima ei înșiși și să asculte observațiile altora cu privire la ceea ce spun, astfel echipându-i pentru a-i învăța pe alții. Nicio persoană dedicată sau nicio altă persoană cu bunăvoință care apreciază cu adevărat canalul de instruire a poporului lui Iehova nu ar dori să lipsească de la vreuna din aceste întâlniri, dacă poate să vină.—Evrei 10:25.

¹⁵ Apoi mai este școala săptămânală de serviciu. Învățătorii sunt oratori, fie că vorbesc la o persoană sau la mai multe persoane o dată. Ei trebuie să știe să scoată informații din cărțile de referință, iar aceste lucruri învață să le facă bine la școala de serviciu. Adunarea de serviciu oferă sfaturi cu privire la utilizarea efectivă a cunoștinței dobândite, iar acest lucru este urmat de instruire practică, din partea slujitorilor maturi, în serviciul de teren. Cuvântările instructive din Biblie aranjate pentru public sunt de asemenea frecventate de martori, care sunt edificați de punctele ce le atrag atenția la relația dintre profeția biblică și întâmplările actuale din lume și la aplicarea principiilor creștine în problemele vieții moderne

de azi. Ei trebuie să aibă aceste informații la degetul mic pentru a avea abilitatea de a preda la „tot felul de oameni.” Studiul de carte săptămânal al adunării este condus urmând modelul studiului *Turnului de veghere*, dar din moment ce acest grup este de obicei mult mai mic și nu este o cantitate mare de material de acoperit, oferă oportunitatea de a se discuta mai profund fiecare punct luat în considerare. La acestea adăugați adunările de circuit, de district, naționale și internaționale. Gândiți-vă la cât de extinsă este acoperirea materialului pentru cititul acasă, oferit în mod regulat de revista *Treziți-vă!* A pus la inimă organizația teocratică sfatul scriptural de a ajuta poporul lui Dumnezeu să devină învățători calificați? Categorie, da!

EDUCAȚIA ACASĂ

¹⁶ Cu toate acestea, adunarea nu a înlocuit casa pentru educație în societatea Lumii Noi. Niciunul dintre aceste centre de educație nu poate lipsi; ambele sunt părți importante al sistemului educațional al Lumii Noi. Părinții sunt instructori pe durata întregii zile ai copiilor lor, iar când aceștia au un program de instruire creștină bine aranjat, acasă, efectele benefice bucură atât membrii casei, cât și pe toți cei cu care au ocazia să împărtășească tovarășia.

¹⁷ Responsabilitatea părinților de a-și învăța copiii a fost profund imprimată în mințile izraeliților înainte de a trece Râul Iordan în Țara Promisă. În Deuteronomul 4:9, 10, găsim următorul sfat: „Numai păzește-te și fii foarte atent la sufletul tău, pentru ca, în toate zilele vieții tale, să nu uiți lucrurile pe care le-au văzut ochii tăi și ele să nu se îndepărteze de inima ta, ci să le faci cunoscute fiilor tăi și nepoților tăi. Să nu uiți ziua în care stăteai înaintea lui Iehova, Dumnezeul tău, la Horeb, când Iehova mi-a zis: „Strânge poporul la mine ca să-i fac să audă cuvintele mele, ca să învețe să se teamă de mine în toate zilele în care trăiți pe pământ și ca să-i învețe pe fiii lor.” Din nou, în al șaselea capitol, a fost reamintit: „Să le inculci fiului tău și să vorbești despre ele când ești acasă și când umbli pe drum, când te culci și când te scoli.” Iar în al unsprezecelea capitol se spune din nou: „Să-i învățați pe fiii voștri despre ele.” Moise a repetat de mai multe ori această chestiune datorită importanței sale.

¹⁸ Ca parte a instruirii de acasă efectuată în casele bine organizate de creștini din întreaga lume, se află citirea zilnică a textului oferit de *Cartea anuală* în engleză și găsit în alte limbi în *Turnul de veghere*. Cel mai bine este ca tatăl să conducă întreaga familie în această discuție, oferind ocazia fiecărui membru al familiei să contribuie la discuție. Dar chiar dacă unul dintre părinți nu se află în adevăr și nu îl interesează să participe la o astfel de discuție, cel credincios ar trebui să aibă grijă ca de această îngrijire să beneficieze copiii în fiecare zi. În plus, se arată un interes mai mare pentru necesitățile spirituale ale copiilor atunci când părinții pun deoparte cel puțin o oră pe săptămână pentru a conduce un studiu Biblic la domiciliu cu ei. Se folosește timp mergând la casele altora pentru a-i învăța pe ei și pe familiile lor Biblia, deci, de ce să nu oferi același serviciu propriei familii? Este la fel de important ca orice alt serviciu de teren, iar un astfel

de studiu cu regularitate, făcut împreună cu proprii copii care nu sunt încă dedicați, poate fi raportat adunării ca studiu biblic la domiciliu.

¹⁹ Desigur, odată ce copiii cresc, trebuie învățați și alte lucruri. Spre exemplu, respectul față de ceilalți. Dacă acasă i se cere copilului să respecte pe celălalt, la fel va face și în afara casei. Dacă părinții sunt respectuoși, copiii vor avea un exemplu bun de urmat. (Efes. 6:1-3; 1 Tim. 5:17) Caracterul demn de încredere este important. Acesta nu este învățat de copiii ai căror părinți își petrec viața strângând lucrurile pe care le-au folosit copiii, sau terminând treaba pe care trebuiau să o facă copiii. Rezultatele sunt mult mai fericite atunci când părinții își învață copiii să accepte responsabilitatea. (Mat. 25:14-30). Este bine ca părinții să își învețe copiii să gândească cu încredere și să ia decizii corecte. Discutați logic cu ei, întipărirându-le în minte principiile creștine care conduc la un comportament adecvat, răul care vine de la o faptă rea, și binecuvântările care rezultă urmând o cale corectă. (Ier. 10:23; Prov. 3:5, 6). Doar poruncindu-le „Fă asta!” „Nu face asta!” nu veți ajunge la aceste rezultate. Dezvoltarea corectă a acestor trăsături, cât și a multor altora, este cel puțin la fel de importantă ca buna dezvoltare a corpului. Părinții sunt însărcinați cu această numire importantă de predare.

²⁰ Toți cei din Societatea Lumii Noi îi privesc pe Iehova Dumnezeu și pe Isus Cristos ca fiind marii lor învățători, cei care îi ghidează spre viața veșnică și spre succes. Ei pun la inimă sfatul inspirat care provine de la acești învățători și care le spune: „Ar trebui să fiți învățători.” Fie părinți, fie copii, fie că își petrec o parte sau tot timpul în slujire, fie că sunt supraveghetori sau altceva, ei sunt conștienți că există o lucrare de predare în care ei pot lua parte, și acum este timpul să o facă.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) De ce fel de instructor au nevoie oamenii astăzi? (b) Unde pot găsi ei un astfel de instructor și de ce este El foarte calificat?
2. Cum îi afectează astăzi pe creștini formula de succes de la Iosua 1:8?
3. Unde caută mulți instruire, și de ce este neînțelept să facă așa?
- 4,5. Ce atitudine trebuie să manifestăm pentru a fi învățați de Iehova?
6. Cum au servit Adam și Noe în aranjamentul lui Iehova pentru instruirea poporului Său?
7. Care sunt câteva din lucrurile care au făcut învățătura lui Moise deosebit de eficientă?
8. Ce grup îi învăța cu regularitate pe izraeliți legea lui Iehova, și cum și-au făcut ei lucrarea?
9. Ce fel de învățător a fost Isus, și ce schimbare în aranjamentul de învățare, printre poporul lui Dumnezeu, a instituit El?
10. În ce sens aveau să facă discipolii lui Isus lucrări mai mari decât a făcut El?
11. Cum a fost împlinită profeția de la Faptele 1:8?
12. Prin intermediul cărui canal este furnizată astăzi educație teocratică, și cum arată Scripturile acest lucru?

13. Cum a arătat apostolul Pavel că rândurile învățătorilor vor fi extinse, și cine face astăzi o astfel de lucrare?

14,15. Care sunt unele îngrijiri făcute de Societate pentru a-i echipa pe toți să fie învățători, și cum contribuie la acest obiectiv fiecare îngrijire?

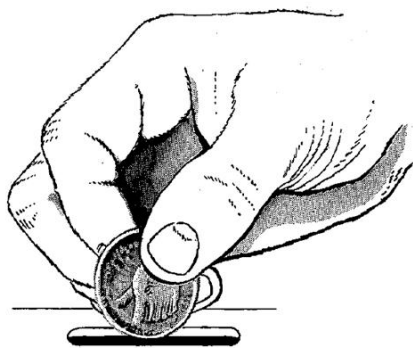
16,17. Ce rol joacă familia în educarea teocratică, și cum le-a fost accentuată izraeliților necesitatea pentru acest lucru?

18. Ce program regulat de educație creștină există în casele creștine bine ordonate?

19. Ce caracteristici trebuie să se străduiască părinții, ca învățători, să cultive în copiii lor, și cu ce folos?

20. Cine din societatea Lumii Noi „ar trebui să fie învățători”?

SĂ NU ȘTIE STÂNGA TA

Marele Învățător a fost cel mai rafinat observator al naturii umane pe care l-a văzut vreodată acest pământ. El a detectat fără greșală motive ulterioare și a vorbit fără cruțare împotriva lor. În una din criticile Sale împotriva unui eșec uman comun El a spus odată:

„Aveți grijă să nu vă arătați dreptatea în fața oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altfel nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri. De aceea, când faci daruri de îndurare, nu trâmbița înaintea ta, cum fac ipocriții în sinagogi și pe străzi, ca să fie glorificați de oameni. Adevărat vă spun că și-au luat deja răsplata din plin. Ci tu, când faci daruri de îndurare, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta, pentru ca darurile tale de îndurare să fie în ascuns; atunci Tatăl tău, care vede în ascuns, te va răsplăti.” – Mat. 6:1-4.

Cât de pătrunzătoare sunt aceste cuvinte ale Marelui Învățător! Cât de bine a înțeles Fiul lui Dumnezeu natura umană, în special natura umană căzută, imperfectă! Poate nu ne gândim să sunăm dintr-o trâmbiță literală, însă suntem înclinați să ne anunțăm bunătatea noastră. Așa cum afirmă proverbul Scriptural: „Mulți oameni își vor proclama bunătatea lor iubitoare, dar cine poate găsi un om credincios?” Prin urmare, suntem sfătuiți în mod corect: „Să te laude un străin, nu gura ta; un necunoscut, și nu buzele tale”. O faptă poate să pară generoasă, dar dacă atragem atenția asupra ei, fapta devine o simplă investiție în reputația noastră. Motivele noastre devin suspecte și ne punem sub acuzația de mândrie și ipocrizie. – Prov. 20:6; 27:2.

Dar oare ce a vrut să spună Isus, spunându-ne să nu lăsăm stânga să știe ce face dreapta în chestiunea carității? Un singur lucru, și anume cel mai mare secret cu privire la dărnicia noastră. Din moment ce mâna stângă lucrează atât de aproape cu

mâna dreaptă în aproape toate lucrurile pe care le facem, faptul ca stânga să nu știe ar exclude cu siguranță lăudăroșenia noastră despre faptele caritabile chiar și față de cel mai apropiat tovarăș, fie el soția sau soțul. Prin intermediul acestei hiperbole Isus mai scotea în evidență punctul sau principiul vital că principala noastră preocupare ar trebui să fie să câștigăm mai degrabă aprobarea lui Dumnezeu decât cea a omului.

Nu că nu ar exista momente când atragerea atenției asupra faptelor noastre bune ar servi unui scop bun, ca atunci când dăm o anumită idee sau când ne străduim să stimulăm pe alții să urmeze un curs bun. Regele David a arătat spre comoara cu care a contribuit la construirea unui templu pentru Iehova, aur și argint în valoare de peste 90 milioane de dolari. Tot astfel, alți slujitori credincioși ai lui Iehova, atât înainte, cât și după vremea lui, inclusiv Fiul lui Dumnezeu, au făcut referiri la faptele lor bune. Cu toate acestea, acest lucru nu s-a făcut, în nici un caz, cu scopul de a fi „glorificați de oameni”. Ci mai degrabă s-a făcut cu scopul glorificării lui Dumnezeu, ca atunci când David a spus lui Iehova: „Însă cine sunt eu și cine este poporul meu ca să putem aduce ofrande benevole ca acestea? Fiindcă totul este de la Tine și din mâna Ta ți-am dat”. Sau poate că acest lucru a fost făcut ca să stimuleze pe alții să facă la fel, ca atunci când Pavel și-a povestit cursul său de acțiune și greutățile pe care le-a răbdat ca slujitor creștin, misionar și apostol, dându-i posibilitatea să spună: „Fiți imitatorii mei, așa cum și eu sunt imitatorul lui Cristos”. - 1 Cron. 29:3, 4, 13, 14; 1 Cor. 11:1; 2 Cor. 6:3-10; 11:12-33.

Cu adevărat, Marele Învățător, Fiul lui Dumnezeu, a înțeles foarte bine natura umană. El a știut bine că „inima este înșelătoare mai presus de orice lucru, și este extrem de coruptă; cine poate s-o cunoască?” Cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu și a spiritului sfânt sau a forței active Isus Cristos a putut să înțeleagă inima omului. – Ier. 17:9, AS.

OMUL NEVĂZĂTOR AJUTĂ PE ALȚII SĂ VADĂ

Lipsa de vedere nu este o barieră de netrecut pentru Gene Cauthron, care, deși nevăzător, este un slujitor activ al martorilor lui Iehova. Lucrând cu unitatea Hollenbeck din adunarea din Los Angeles (California), Cauthron a devenit eficient în conducerea de discuții Biblice, precum și în activitatea de predicare din ușă în ușă.

Acest lucru a devenit posibil când un alt slujitor al martorilor lui Iehova l-a vizitat din nou în 1953 și l-a ajutat în dobândirea unei cunoștințe exacte din Biblie. La scurt timp după aceea acest slujitor i-a dat o Biblie în limba Braille și altă literatură în Braille. Astfel Gene Cauthron a pornit pe drumul unei vocații care i-a permis să devină un ajutor pentru cei care, chiar dacă posedau vedere normală, nu puteau înțelege pe deplin Biblia și multele ei adevăruri.

Cu mult efort și determinare, Gene a fost capabil, de asemenea, să țină discursuri de o oră pe diferite subiecte ale Bibliei. Acest lucru este remarcabil, luând în considerare faptul că toată cercetarea trebuia făcută în limba Braille. Totuși publicul nu se simte niciodată incomodat din cauza orbirii sale. El (publicul) experimentează un sentiment de certitudine în tot ceea ce spune el, pentru că toate afirmațiile sunt susținute pe larg cu dovezi biblice.

Gene ia parte, de asemenea, în instruirea indivizilor care sunt interesați să câștige cunoștința exactă a Bibliei în intimitatea propriilor case. El ajută în prezent o familie alcătuită din trei membri în dobândirea mângâierii și a cunoștinței din studierea Bibliei.

Gene experimentează multă bucurie în această profesie foarte importantă a predicării. Acum simte că și el contribuie cu ceva la bunăstarea veșnică a semenilor săi. El se implică în mod regulat în slujirea din casă în casă și a inventat moduri de a păstra un raport al activității din casă în casă și de a ține predici orale chiar la uși.

Pe lângă faptul că se îngrijește în mod adecvat de obligațiile sale de slujitor el se întreține lucrând la ambalare pentru o firmă de instalații sanitare. La vârsta de treizeci și trei de ani, Gene se consideră fericit, făcând tot ce poate în laudarea Dumnezeului Atotputernic Iehova, și ajutorarea altora ca să vadă cu ochii înțelegerii.

„CONFORMAȚI ACESTEI LUMI”

Au făcut față bisericile creștinătății provocării de a se conforma lumii de azi?

Tendența umanității spre conformitate cu mulțimea există din timpuri străvechi. Rezultatele au fost mereu cât se poate de nefericite. În ciuda rezultatelor triste repetate, oamenii și organizațiile umane continuă să se conformeze lumii. Nu ne miră că am atins punctul pe care un învățător îl numește "epoca conformității". Organizațiile educaționale și cele de comunicare au fost criticate pentru că nu au depășit cu succes această provocare a conformității. Unde pot găsi oamenii călăuzire pentru a se opune conformității lumii?

Multe persoane se îndreaptă către bisericile creștinătății pentru fi îndrumați. Ei consideră că, dintre toate organizațiile existente în prezent, cu siguranță bisericile ar trebui să preia conducerea în rezistența împotriva conformității

lumești. Și nu ar trebui oare ca bisericile, dintre toate celelalte organizații, să se conformeze principiilor biblice corecte, mai degrabă decât lumii?

Pe bună dreptate, ne-am aștepta ca liderii religioși să adere la regula găsită în Biblie, în Romani 12:2, care spune, după populara traducere modernă în limba engleză a creștinătății, *Versiunea Standard Revizuită*: "Nu vă mai conformați acestei lumi".

Ei bine, atunci cum răspund bisericile acestei provocări a conformității lumești de astăzi? Ne îndreaptă ele cu fermitate înspre principiile biblice? Avertizează ele creștinii mărturisitori, cu toată claritatea, despre pericolele de a te conforma acestei lumi? Dau bisericile, prin ele însele, exemplul de a nu se conforma acestei lumi?

Un învățător renumit a examinat recent mediul religios. Ce a descoperit este descris în cartea "*Era conformării*": "În strădaniile lor de a-și menține influența asupra unei societăți senzoriale, bisericile au eșuat în ceea ce privește respectarea fără compromis a standardelor spirituale care au stat la originea lor. Unele s-au întors înspre divertisment pentru a-și ademeni membrii să fie prezenți măcar fizic în casele lor de închinare. Centrele comunităților bisericesti funcționează cu o vigoare plină de respect; în criptă se servește cafeaua după împărtășanie, iar jocurile de bingo dau viață catedralelor ... Predicile au devenit mult mai lumești și mai populare, iar unii clerici s-au îmbarcat pe marea controverselor politice și economice ale comunităților din care fac parte. Toate aceste încercări nu par să fi câștigat aspirația publicului spre o mai mare devoțiune spirituală."

ATMOSFERĂ DE CLUB SOCIAL

Dacă examinăm programul lunar sau săptămânal al unei biserici obișnuite, regăsim adeseori atmosfera de club social. Buletinele bisericesti abundă în referiri la o abundență uluitoare de cine, diverse picnicuri, serate dansante, întâlniri de socializare pentru tineri, evenimente sportive, vânzări și divertisment. "Mulți clerici", scrie J.F. Saunders, "se tem că funcțiile secundare ale bisericii pun în umbră și înlocuiesc rolul primar al acesteia. Există o tendință de a plasa numărul de membri deasupra unei spiritualități solide și să confunde căutarea activităților sociale cu fervoarea religioasă."

Fără îndoială că atmosfera de club social face minuni în lista de membri ai bisericii. Dar ce efect are asupra bisericii în sine? Kermit Eby, un cercetător al mediului social de la Universitatea din Chicago, observă că, în zilele noastre, problema este că "biserica a devenit respectabilă, o instituție care mulțumește turma în loc să fie eroul neîncătușat al principiilor. ... Această tendință către respectabilitate și conformitate a subminat rolul bisericii ca instrument al lui Dumnezeu." – ziarul *Plain Dealer*, din Cleveland, 13 august 1956.

Cercetătorul Eby a dat într-adevăr de gândit - "o instituție care mulțumește turma în loc să fie eroul neîncătușat al principiilor." Această frază descrie într-adevăr situația multor biserici; ele s-au conformat căilor lumești pentru a câștiga membri. După cum ne revelează Biblia, primii creștini s-au conformat voinței lui

Dumnezeu, și nu mulțimii. Ei au trăit la înălțimea poruncii din Romani 12:2: "Nu vă mai conformați acestui sistem, ci transformați-vă prin înnoirea minții voastre, ca să puteți constata voi înșivă care este voința cea bună, plăcută și perfectă a lui Dumnezeu. "

ÎNCERCAREA DE A SLUJI LA DOI STĂPÂNI

Cât de imposibil este, așadar, pentru religia adevărată, să se conformeze acestei lumi! Nu putem ca în același timp să ne conformăm și lumii, și voinței lui Dumnezeu. Învățătorul a exprimat cu claritate regula de neschimbat: "Nimeni nu poate fi sclav la doi stăpâni, căci fie îl va urî pe unul și îl va iubi pe celălalt, fie se va alipi de unul și îl va disprețui pe celălalt." – Mat. 6:24.

Cu toate acestea, bisericile au încercat să slujească la doi stăpâni. Prelatul britanic H.R.L. Sheppard a scris în cartea sa *Dacă aș fi un dictator*: "Greșeala bisericilor este că ele încearcă să fie atât creștine cât și seculare, în același timp. Nu înseamnă aceasta, oare, să-i dai Cezarului ce este al lui Dumnezeu? ... În prezent, bisericile s-au dedicat în principal finanțelor și prestigiului. ... Ele au consimțit să intre în arena lumii."

Din punct de vedere financiar, rezultatele acestei politici au fost multumitoare. Spiritual însă, au fost catastrofale. Nu este de mirare că creștinătatea se află acum la cea mai mare ananghie din istorie; o cădere morală colosală pândește întreaga creștinătate. Conformarea bisericii cu căile lumești a provocat un rezultat nedorit. Membrii bisericii diferă prea puțin de non-membri. Ei nu au fost învățați să trăiască în acord cu voința lui Dumnezeu. Creștinismul nu este doar o credință; este un mod de viață. Bisericile conformate lumii nu și-au transformat membrii în creștini conformați voinței lui Dumnezeu.

Drept urmare, nu este surprinzător că auzim deseori comentarii asemănătoare celui rostit de clericul american John Haynes Holmes: "Este un pic dificil să privești America drept o națiune creștină – aceasta dacă ne gândim la creștinism nu în termeni de credință sau de declarare a credinței, ci ca mod real de viață. Sunt destule biserici creștine în această țară ... Dar care este influența lor asupra mentalității și comportamentului cetățeanului obișnuit, și care ar fi impactul asupra vieții în comunitate dacă acestea s-ar închide, pentru a nu se mai deschide niciodată? "

Răspunsul este mult prea evident. A te conforma lumii înseamnă slăbiciune, nu putere, compromis, nu integritate. Adevărata putere morală și spirituală vine din aderarea de neclintit la voința lui Dumnezeu; oricare altă cale conduce la devitalizare spirituală. "Creștinismul zilelor noastre se înșeală pe sine", declară Dr. Albert Schweitzer, "cu iluzia că poziția sa ca biserică se întărește cu fiecare an. El se acomodează cu spiritul vremii adoptând un soi de caracter lumesc modern.... În aceeași măsură în care câștigă putere exterioară, o pierde pe cea spirituală."

CARACTERUL LUMESC ESTE NESCRIPURAL

Cât de strălucitor este caracterul lumesc nescriptural al bisericilor creștinătății! Puternicele adevăruri biblice au fost slăbite într-o asemenea măsură că predicile au devenit discursuri pe placul mulțimii. Un apostol al lui Isus a prezis: „Va fi un timp când nu vor suporta învățătura sănătoasă, ci, potrivit dorințelor lor, își vor strânge învățători care să le gădile urechile”. Predicile care gădilă urechile sunt specialitatea atâtor biserici! – 2 Tim. 4:3.

Bisericile au alergat după faimă și câștig financiar. Ele au căutat gloria lumii, în ciuda avertismentului categoric dat de Isus: "Vai, când toți oamenii vă vorbesc de bine, fiindcă la fel făceau strămoșii lor profeților falși!" Acestea au inițiat tot felul de metode dubioase pentru a strânge bani, inclusiv jocuri de noroc. Ele au pervertit Cuvântul lui Dumnezeu cu filosofie și psihologie care să placă oamenilor, în ciuda cuvintelor apostolului Pavel: "Noi ne-am lăsat de lucrurile ascunse care sunt rușinoase, nu umblăm cu viclenie și nu falsificăm cuvântul lui Dumnezeu, ci, prin dezvăluirea adevărului, ne recomandăm oricărei conștiințe umane înaintea lui Dumnezeu." Bisericile au predicat politica și s-au implicat în politică, în ciuda avertismentelor biblice foarte clare: "Închinarea curată și neîntinată în ochii Dumnezeului și Tatălui nostru este aceasta: să te îngrijești de orfanii și de văduve în necazul lor și să te păstrezi nepătat de lume." "Oameni adulteri, nu știți că prietenia cu lumea este dușmănie cu Dumnezeu? Deci, oricine vrea să fie un prieten al lumii, se face un dușman al lui Dumnezeu." – Luca 6:26, 2 Cor. 4:2, Iac. 1:27, 4:4.

Este oare ciudat că te transformă în dușman al lui Dumnezeu conformarea cu această lume? Nu, pentru că această lume se află sub controlul "dumnezeului acestui sistem de lucruri", Satan Diavolul. (2 Cor. 4:4). Căile acestei lumi sunt în conflict direct cu cerințele drepte ale lui Dumnezeu. Cu toate acestea, după cum afirmă, G.G. D. Kilpatrick, directorul Colegiului Teologic Unit din Montreal, despre biserici: "Am acceptat convenții, practici și scopuri care sunt în contradicție totală cu idealurile și spiritul religiei pe care o mărturisim."

Există vreo îndoială cu privire la conformitatea cu lumea a bisericilor creștinătății? Nu, în opinia Consiliului Național al Bisericilor lui Cristos din Statele Unite ale Americii, care a declarat în 1954, în *Raportul asupra condiției bisericilor*: "Biserica de rând este atât de conformată lumii încât oamenii sunt surprinși dacă aceasta provoacă, în mod tranșant, comportamentul predominant al comunității".

Cu toate că bisericile s-au conformat acestei lumi, în ciuda poruncii lipsite de echivoc: "Nu vă mai conformați acestei lumi", acesta nu este un motiv pentru ca și voi să adoptați același curs neascultător. Biblia scoate în evidență voința lui Dumnezeu. Modelați-vă viața în acord cu aceasta! Fie ca această revistă să vă ajute să realizați aceasta.

Imitarea Sulamitei în Devoțiune exclusivă

„Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău; căci iubirea este tare ca moartea, insistența asupra devoțiunii exclusive este neînduplecată ca Șeolul. Văpăile ei sunt ca văpăile focului, flacăra lui Iah”. Astfel și-a exprimat sentimentele pentru iubitul ei, un tânăr păstor, o simplă fată Sulamită de la țară, de care se îndrăgostise Regele Solomon. – Cânt. 8:6.

Ea era o fecioară bronzată, pentru că lucra pe câmp, la soare. În împlinirea datoriei ajunsese în tabăra Regelui Solomon. El s-a îndrăgostit imediat de ea, pentru că ea era într-adevăr, „cea mai frumoasă dintre femei”, potrivit doamnelor de la curte. Solomon a încercat s-o intimideze cu splendoarea orbitoare a taberei lui și a palatului său din Ierusalim. El a flatat-o, de asemenea, cu cuvinte dulci, dar în zadar. Ea a rămas neclintită, credincioasă iubitului ei păstor. Făcând aceasta, ea a fost cu adevărat înțeleaptă, pentru că ea însemna totul pentru iubitul ei; dar pentru Regele Solomon ea nu era nici prima, nici singura lui dragoste; în cele din urmă ea ar fi devenit doar una din o mie! – Cânt. 1:8.

Această Cântare a Cântărilor, sau Cântare Superlativă, este parte din Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu scrisă pentru mângâierea, speranța și instruirea noastră. În ea sunt ilustrate dragostea lui Isus pentru trupul Său de urmași, dragoste care întrece dragostea unui bărbat pentru o femeie, și dragostea trupului Său de urmași, mireasa Lui, pentru El și devoțiunea lor exclusivă față de El ca Mire. Cu toate acestea, Isus a murit din dragoste nu doar pentru mireasa Sa de 144 000 de membri, care vor avea parte de tron, ci și pentru toate celelalte oi ale Sale, toți acei din omenire care vor câștiga viață veșnică pe pământ. Aceștia din urmă sunt reprezentați pe pământ astăzi de o mare mulțime care a venit din toate națiunile și laudă pe Iehova ca Dumnezeu și pe Cristos ca Rege, după cum și mireasa lui Cristos este reprezentată pe pământ de o simplă rămășiță. Pentru toți aceștia Sulamita a dat, de asemenea, un exemplu remarcabil de devoțiune exclusivă.

Reflectând la ceea ce Isus a făcut pentru noi, remarcând expresiile Lui de alint din Cuvântul lui Dumnezeu, precum și promisiunile Lui cu privire la viitor, dragostea noastră pentru El va crește. Această dragoste ne va determina să-I dăm o devoțiune exclusivă, care, la rândul ei, ne va proteja de persoanele materialiste care ar vrea să trezească în noi o dragoste sau dorință pentru lucruri egoiste. Și după cum Sulamita a fost foarte prudentă, așa trebuie să fim și noi. Da, departe de a poticni pe alții, comportamentul nostru ar trebui să recomande adevărul pentru cei din afară.

Prietenilor induși în eroare care ne compătinesc pentru că ne luăm religia atât de serios încât să dăm Domnului nostru devoțiune exclusivă, vrem să le spunem așa cum a spus sulamita: 'Nu încercați să treziți această dragoste în noi'. Cu toate că ei consideră cursul nostru unul greșit, noi știm că de fapt el este unul înțelept, așa cum a fost cel al Sulamitei. Domnul nostru nu a arătat doar cea mai mare măsură posibilă de dragoste pentru noi, murind pentru noi, ci El păstrează pentru noi o fericire fără sfârșit cu El în lumea Lui nouă. (Ioan 15:13). Lumea

materialistă, ca Solomon, este preocupată, nu de bunăstarea noastră, ci doar de slujirea propriilor ei scopuri. Ce prostie să ascultăm de ea!

Păstorul iubit a laudat-o pe Sulamită pentru buzele ei stacojii și pentru vorbirea ei plăcută. Predicând vestea bună a împărăției lui Dumnezeu, Iubitul nostru Păstor va considera, de asemenea, buzele și vorbirea noastră a fi vrednice de laudă. Cu adevărat raportul despre dragostea pe care Sulamita și iubitul ei au avut-o unul pentru altul este o parte a lucrurilor inspirate înregistrate pentru mângâierea, speranța și instruirea noastră.

În vremurile străvechi vasele de lut erau folosite pe tărâmurile biblice drept recipiente pentru păstrarea în siguranță a bunurilor. Astfel, în Ieremia 32:14 (AS), citim că profetul i-a poruncit lui Baruc să pună contracte de cumpărare în vase de lut "ca să rămână multe zile". Probabil că apostolul Pavel a avut acest obicei în minte când a scris adunării din Corint: "Comoara aceasta o avem în vase de lut." (2 Cor. 4:7). Din context reiese cu claritate că vasele de lut la care el face referire sunt corpurile umane ale creștinilor dedicați, el însuși și frații săi, iar aceasta se coroborează cu 2 Timotei 2:20,21, unde el spune: "Într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și vase de lemn și de lut: unele pentru o întrebuințare onorabilă, iar altele pentru o întrebuințare lipsită de onoare. Dacă cineva se păstrează curat de acestea din urmă, va fi un vas pentru o întrebuințare onorabilă, sfințit, de folos stăpânului său, pregătit pentru orice lucrare bună".

Acum, care este acea "comoară" ascunsă în aceste „vase” de lut vii? Din argumentarea lui Pavel descoperim că aceasta este slujirea încredințată robilor credincioși ai lui Iehova, "glorioasa comoară a serviciului". Este adevărat că membrii trupului lui Cristos sunt recipiente ale adevărului, dar aceasta nu împlinește explicația apostolului. Pentru că citim: "Prin urmare, fiindcă nutrim această speranță, noi vorbim cu libertate de exprimare" și "... fiindcă avem acest serviciu după îndurarea care ne-a fost arătată, noi nu renunțăm ...ci, prin dezvăluirea adevărului, ne recomandăm oricărei conștiințe umane înaintea lui Dumnezeu." (2 Cor. 3:12, 13; 4:1, 2) Da, această comoară este reprezentată de privilegiul prețios al serviciului. Și nu este oare adevărat că marele Dumnezeu al

universului a acordat oamenilor umili neprețuitul privilegiu de a-L servi ca martori, deși îngerii ar fi salutați cu cea mai mare bucurie această numire? Este așa cum le spune Petru fraților săi: "Chiar în aceste lucruri [care v-au fost anunțate acum] doresc îngerii să-și adâncească privirile." Și: "Voi sunteți ... un popor pentru o proprietate specială, ca să anunțați pretutindeni virtuțile celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată". – 1 Pet. 1:12,13; 2:9.

„NICIO CARNE SĂ NU SE LAUDE”

Oare de ce a ales atotputernicul Iehova astfel de vase fragile de lut, care sunt în ele însele absolut nedemne de o astfel de onoare și le lipsește puterea de a rezista presiunii adusă asupra lor de către dușman? Apostolul răspunde: „Pentru ca puterea care depășește normalul să fie de la Dumnezeu și nu de la noi...pentru ca nicio carne să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.” (2 Cor. 4:7, 1 Cor. 1:28,29). Și cu siguranță, puterea divină este necesară pentru a face aceste vase să reziste sub presiune puternică, iar aceasta este dată într-o măsură adecvată. Să citim descrierea lui Pavel din următoarele versete (8-11) de aici, din 2 Corinteni, capitolul 4: „Suntem apăsați în toate felurile, dar nu atât de strâmtorați încât să nu ne putem mișca; suntem în încurcătură, dar nu fără nicio ieșire; suntem persecutați, dar nu părășiți; suntem trântiți jos, dar nu nimiciți. Oriunde ne ducem, suportăm mereu în corpul nostru tratamentul ucigător la care a fost supus Isus, pentru ca și viața lui Isus să se manifeste în corpul nostru. Fiindcă noi, care trăim, suntem puși mereu față în față cu moartea, de dragul lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se manifeste în ... carnea noastră muritoare. Prin urmare, în noi acționează moartea, iar în voi, viața.”

„În noi acționează moartea, iar în voi, viața”! Când apostolul a scris aceste cuvinte, el se referea la el însuși și la tovarășii săi apostoli și la ceilalți colaboratori, în comparație cu membrii noii adunări de credincioși fondate în Grecia. Dar cât de bine confirmă această expresie relația din zilele noastre a rămășiței unse a lui Dumnezeu de vase purtătoare de comori cu „celelalte oi” al căror dulce privilegiu a fost și este să servească adevărul dătător de viață și care participă, plini de zel și cu credincioșie, în marele serviciu de a anunța Împărăția acum întemeiată! În Apocalipsa 22:17 ni se spune „Spiritul și mireasa continuă să zică: ‚Vino!’ Și oricine aude să zică: ‚Vino!’ Și oricui îi este sete să vină și oricine vrea, să ia apa vieții fără plată.” Aceste cuvinte nu lasă nicio îndoială asupra faptului că în aceste zile, în serviciu participă două clase. Ei vor duce mai departe acest serviciu sacru, drept în și prin bătălia Armagedonului, după cum s-a arătat prin răspunsul dat lui Isaia, când acesta L-a întrebat pe Iehova cât timp va transmite mesajul către popor: „Până când orașele vor ajunge niște ruine și vor rămâne fără niciun locuitor, până când casele vor rămâne fără niciun om pământean, iar țara va ajunge o pustietate.” (Isa. 6:8-12 AS). După căderea creștinătății se va aduce mărturie împotriva elementului neevlavios care se va afla atunci la putere, până când „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic” îi va distruge, iar suveranitatea Sa universală va rămâne justificată pentru totdeauna.

Mulțimea deja „mare” a „celorlalte oi” ale Domnului va continua să crească la număr, în timp ce numărul rămășiței membrilor trupului uns al lui Cristos scade cu fiecare an, pe măsură ce aceștia își încheie calea în moarte, credincioși până la sfârșit. Pentru aceștia, totuși, este făcută promisiunea dulce că „lucrurile pe care le-au făcut îi însoțesc”. Ei experimentează o înviere instantanee și intră direct în partea lor în lucrarea Regelui și Mirelui lor domnitor. Nu e de mirare că Apocalipsa îi numește „fericiți”! – Apoc. 14:13.

MIREASMA VIEȚII, MIREASMA MORȚII

În Apocalipsa 22:17, mesajul predicat a fost asemănat cu apa dătătoare de viață, pe care cei însetați o pot lua „fără bani și fără plată”, cum a spus Isaia (55:1-3 *AV*). În scrisoarea sa către corinteni, Pavel folosește o altă ilustrație care arată efectul diferit pe care îl are acest serviciu asupra oamenilor cu bunăvoință, pe de o parte, și asupra celor cu o atitudine rea față de Împărăție, pe de altă parte. El spune: „Dar mulțumiri să-i fie aduse lui Dumnezeu, care ne conduce întotdeauna într-o procesiune triumfală alături de Cristos și care, prin noi, face să se răspândească în orice loc mireasma cunoștinței despre el! Căci pentru Dumnezeu noi suntem o mireasmă plăcută a lui Cristos și printre cei ce sunt salvați, și printre cei ce pier: pentru aceștia din urmă, o mireasmă de la moarte spre moarte, pentru ceilalți o mireasmă de la viață spre viață. Și cine este calificat pentru aceste lucruri?” – 2 Cor. 2:14-16.

Apostolul s-a referit aici la practica din acel timp de a arde tămâie pe drum, pe parcursul procesiunilor militare triumfale, când învingătorii mergeau pe străzile capitalei care le ura bun venit. Astfel, vestind pretutindeni „mesajul triumfal al Împărăției stabilite a lui Iehova”, vasele purtătoare ale adevărului Său răspândesc și fac evident parfumul dulce al acestui mesaj. Oamenii cinstiți cu bunăvoință față de Dumnezeu și guvernul Său teocratic simt dulceața cunoștinței astfel răspândite, și pentru ei lucrarea de mărturie are aroma sănătății și a vieții. Ei respiră în atmosfera adevărului Împărăției, o mireasmă a vieții care duce la viață. Mesajul obține victorii prin aceea că transformă mulți oameni care, mai înainte, au fost dușmani ai lui Dumnezeu, prin faptele lor rele, în martori ai lui Iehova și predicatori ai veștii bune a împărăției Sale teocratice. Ei aduc mulțumiri lui Iehova Dumnezeu și Regelui Său, alăturându-se procesiunii Sale triumfale, strigând cu glas tare: „Salvarea o datorăm Dumnezeului nostru, care stă pe tron, și Mielului!” (Apoc. 7:10). Pe de altă parte, pentru aceia care iubesc lucrurile acestei lumi vechi, mesajul Împărăției este o duhoare în nările lor, „o mireasmă a morții” care conduce la moarte.

Nu numai mesajul transmis de martorii lui Iehova este o mireasmă, ci chiar ei înșiși sunt astfel. Și astfel, apostolul și-a încheiat declarația despre procesiunea triumfală, spunând: „Și cine este calificat pentru aceste lucruri?” El răspunde apoi propriei întrebări cu următoarele cuvinte: „Noi! Căci noi nu suntem vânzători ambulanți ai cuvântului lui Dumnezeu, cum sunt mulți, ci vorbim cu sinceritate, da, ca trimiși ai lui Dumnezeu, sub privirile lui Dumnezeu, alături de Cristos.”— 2 Cor. 2:17.

Aceia care se opun mesajului Împărăției îi învinuiesc pe martori de tot felul de „infracțiuni”, și adeseori autoritățile îi acuză ca pe niște „vânzători ambulanti”, într-un efort de a-i opri din predicare sau măcar de a pune într-o lumină proastă activitățile lor. Aici Pavel dă un răspuns foarte clar acestui gen de acuzații; și chiar dacă unii oameni dezinformați pot crede altceva, fiecare martor autentic este conștient de faptul că el își face lucrarea de predicare „ca trimis al lui Dumnezeu, sub privirile lui Dumnezeu, alături de Cristos”, și așa este văzut și apreciat de cei cu bunăvoință.

PURTĂTORII VOLUNTARI DE LUMINĂ

În această privință merită remarcat faptul că această lucrare de mărturie are nevoie de voluntari, de oameni care spun precum Isaia din vechime: „Iată-mă! Trimite-mă!” (Isa. 6:8, *AV*) Prin urmare, nu trebuie să se încerce vreodată ca oamenii să fie forțați să ia parte la această lucrare. Ceea ce trebuie să facă martorii lui Iehova, atunci când oamenii sunt interesați de mesajul primit, este să studieze Biblia cu ei și astfel să le ofere cunoștința necesară a scopurilor și voinței lui Dumnezeu, astfel încât spiritul lui Iehova să poată acționa asupra lor; și apoi să le arate cum pot împărtăși cu ceilalți cunoștința neprețuită proaspăt dobândită și bucuria. În acest mod, toate persoanele dedicate lui Iehova Dumnezeu pot fi purtători de lumină în această lume întunecată și sumbră.

În 2 Corinteni, Pavel folosește o altă ilustrație pentru a accentua această funcție de purtători de lumină și în același timp explică de ce cei mai mulți oameni nu văd lumina care radiază din slujitorii lui Iehova. El se referă la faptul că fața lui Moise radia lumină datorită gloriei lui Iehova pe care o văzuse pe muntele Sinai. Aceasta a reflectat gloria la care izraeliții nu s-au putut uita, astfel încât Moise a trebuit să-și acopere fața cu un văl, atunci când le-a vorbit. Iar Pavel explică importanța acestei întâmplări și o aplică slujirii noastre după cum urmează: „Moise își punea un văl pe față, pentru ca fiii lui Israel să nu-și ațintească privirile asupra sfârșitului a ceea ce trebuia să fie desființat. Dar mintea lor era întunecată. ... Dar, când se întoarce cineva la Iehova, vălul este înlăturat. Dar dacă vestea bună pe care o anunțăm este acoperită cu văl, este acoperită cu văl printre cei ce pier, printre cei necredincioși, cărora dumnezeul acestui sistem le-a orbit mintea, ca să nu poată pătrunde în ea lumina glorioasei vești bune despre Cristos, care este chipul lui Dumnezeu. Căci Dumnezeu a zis: ‚Să strălucească lumina din întuneric’, iar El a strălucit peste inimile noastre ca să le lumineze cu glorioasa cunoștință despre Dumnezeu, reflectată pe fața lui Cristos.” – 2 Cor. 3:12-14, 16; 4:3,4,6.

Această lumină plină de glorie, pe care ei au primit-o de la Dumnezeu prin Cristos, este reflectată cu credincioșie de martorii lui Iehova. Și pentru a cita în continuare ideea apostolului, ei s-au „lăsat de lucrurile ascunse care sunt rușinoase, nu umblă cu viclenie și nu falsifică cuvântul lui Dumnezeu, ci, prin dezvăluirea adevărului, ei se recomandă oricărei conștiințe umane înaintea lui Dumnezeu.” (2 Cor. 4:2) Astfel, dacă lumina adevărului este ascunsă sub văl pentru anumite persoane, aceasta nu este nicidecum responsabilitatea martorilor lui Iehova, ci chiar a lor.

Astfel stau lucrurile în special din perspectiva afirmației din Apocalipsa 18:1: „Apoi am văzut un alt înger care cobora din cer cu mare autoritate. Pământul a fost luminat de gloria lui”. Când această profecie s-a împlinit, prin venirea Domnului Isus în puterea împărăției Lui, porunca profetică din Isaia 60:1,2 a intrat în vigoare: „Ridică-te, luminează, căci a venit lumina ta și gloria lui Iehova a strălucit peste tine! Căci iată, întunericul va acoperi pământul și bezna adâncă popoarele, dar Iehova va străluci peste tine și gloria Sa se va vedea peste tine.” Iar din 1919, vasele de lut ale lui Iehova au devenit active în mod corespunzător, cu rezultatul prezis în versetul 3: „Națiunile vor veni la lumina Ta și regii la strălucirea înălțării tale.” – AS.

Așadar, fie ca toți cei din rămășiță și „celelalte oi” să continue să strălucească precum iluminatori în lume. (Filip. 2:15), în apreciere recunoscătoare a privilegiului lor măreț și unic de serviciu, comoara de neprețuit pe care ei o au în vasele lor de lut.

ASOCIERILE PRODUC EFECTE

Principiul Bibliei, „Tovărășiile rele strică obiceiurile folositoare” ilustrează cum oamenii sunt influențați de asocierea cu genul rău de oameni. Pe de altă parte, asocierile bune sunt favorabile a produce și a păstra obiceiuri folositoare. Scriind în *Viața Creștină și Inconștientul*, Ernest White vorbește „despre modul în care ne afectăm reciproc în relațiile obișnuite ale vieții”. „Prietenia lungă și apropiată cu o altă persoană”, spune el, „ne schimbă adesea în moduri care sunt imperceptibile nouă, dar care pot deveni evidente pentru alții. Prietenia are o putere transformatoare care este mai mare decât efectele conștiente ale tovarășiei. Această influență transformatoare ne cuprinde pe neașteptate, și uneori vine ca o revelație surprinzătoare să descoperim cât de mult am fost influențați în modul nostru de gândire sau chiar în obiceiurile și modurile noastre de acțiune, prin ani lungi de tovarășie apropiată cu vreun bărbat sau femeie pe care îl/o iubim. În mod similar, nu poate exista nici o îndoială că părinții și învățătorii pot să transmită complexele lor îngropate la copiii de sub îngrijirea lor. Nici părintele, nici copilul nu este conștient de acest lucru, însă el se arată în reacții de comportament.” Cât de important este ca învățătorii și părinții să dea exemple corecte în gânduri și acțiuni!

Urmărindu-mi scopul în viață

Relatat de A. W. Checksfeld

Într-o zi, în anul 1940, în Londra, Anglia, o femeie în vârstă a intrat în biroul meu și mi-a înmănat cartea ei de mărturie. După o examinare atentă i-am înmănat-o înapoi cu comentariul: „Nu mă interesează religia!”

Cu toate acestea, ea, fiind o persoană insistentă, nu a acceptat refuzul meu politic, ci a trecut la a-mi explica diferența mare între Creștinism (adevărat) și

religie (falsă). Această predică scurtă 'mi-a stârnit interesul'. Am obținut cartea *Salvare* și câteva exemplare ale revistei *Mângâiere* (actualmente *Treziți-vă!*) În acea seară m-am pus în pat și am început să citesc cartea. Dar după ce m-am bucurat de introducerea scurtă a „Urgenței” am observat câteva citate din Biblie, și cu aceasta am aruncat cartea prin cameră și m-am dus la culcare. Destul de ciudat, puținul pe care l-am citit m-a preocupat atât de mult încât am păstrat această carte printre lucrurile de valoare. Așadar, aceasta a fost prima mea cunoștință cu mesajul martorilor lui Iehova despre Împărăție.

Sămânța a fost semănată. Udarea ei a venit câteva luni mai târziu, spre sfârșitul anului, când martorii, în slujirea lor din casă în casă, au venit în apartamentele unde locuiam eu pentru a vizita pe oamenii de la etajul inferior. Am fost invitat să ascult împreună cu ei înregistrarea de pe fonograf despre discursul „Guvernare și pace” de J. F. Rutherford, și am acceptat. A fost organizat un studiu Biblic, dar a început mai târziu, cu ajutorul cărții *Salvare*. Am făcut progrese rapide, pentru că dorința mea sinceră de a cunoaște mai multe despre Iehova și Fiul Său, Cristos Isus, precum și dorința de a-I sluji, a devenit foarte profundă. Da, de atunci înainte fiecare mișcare făcută a reprezentat punerea „temeliei drepte pentru viitor”, pentru serviciul misionar. – 1 Tim. 6:19.

Au trecut trei luni. Apoi a fost făcută o dedicare pentru a sluji acestor Stăpâniri Înalte ale lumii noi. O lună mai târziu (Aprilie 1941) am simbolizat această dedicare prin botezul în apă, făcut într-o piscină privată la filiala britanică a Societății, Londra, și îmi amintesc bine sfatul servului de filială de atunci: „Rămâi credincios, frate!” Fiind umplut de urgența timpurilor, și luând aminte la predicția nesănătoasă a fostului meu instructor (că 'Armagedonul va veni în maxim cinci ani'), am vrut să intru direct 'în Arcă' – noul sistem de lucruri – înainte de 1946; da, înainte ca să izbucnească „potopul” Armagedonului! Dar, iată, în loc să sosească Armagedonul în Aprilie 1946, a sosit o invitație pentru a participa la Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere, pentru a fi instruit pentru serviciul misionar în străinătate.

Acei cinci ani (1941-1946) de „așteptare” au fost cei mai emoționanți și cei mai ciudați din viața mea. Experiențele de atunci au constituit, cu siguranță, „temelia corectă pentru viitor”, și, cel mai important din toate, acest lucru m-a adus la maturitate rapid. La patru luni după ce am fost botezat am decis să-mi urmăresc scopul în viață, și astfel am depus cerere pentru serviciul de pionier. În Ianuarie 1942, după ce am lichidat afacerea mea, etc., am început cea mai privilegiată, binecuvântată lucrare de pe pământ, cea de slujitor cu timp integral al marelui Creator, Iehova Dumnezeu. Prima mea numire de slujire în această calitate a fost într-un district rural din Midlands (Anglia), precum și de a supraveghea o mică adunare de acolo. În August, opt luni mai târziu, am primit o misiune foarte neobișnuită – cea de a fi închis în spatele zidurilor închisorii, datorită refuzului meu de a sluji alte puteri sau „autorități superioare” decât cele descrise la Romani 13:1. Am acceptat cu bucurie această numire pentru că ea era în armonie cu Marcu 13:9 și cu Apocalipsa 2:10. Experiențele câștigate în viața de închisoare au fost: (1) depășirea greutăților datorate lipsei de hrană materială suficientă prin împărtășirea din belșugul de hrană spirituală, și (2) respectarea cu strictețe a unui program zilnic de citire și studiere a Bibliei. (Iov 23:12). Într-adevăr, termenul „colegii” folosit pentru aceste locuri de detenție este foarte corect. De fapt, datorită aplicării cunoștinței mele dobândite acolo în raport cu sfatul din 1 Petru 3:15, un

gardian căruia i-am spus deseori despre speranța mea a devenit și el un slujitor și martor al lui Iehova!

Printre altele, după ce am participat la adunarea din 1953 de la New York m-am dus în Anglia și acolo m-am întâlnit cu acest gardian din nou, pentru prima dată de la eliberarea mea din „colegiu” în 1943. Ne-am bucurat nespuse de mult să ne vedem unul pe altul. Aproape că pot încă să mai simt acea îmbrățișare frățească mare pe care el mi-a dat-o la Sala Împărăției din Londra.

După terminarea duratei de studii la diferitele „colegii” și după „absolvirea” cu merit, am primit o altă însărcinare; de data aceasta direct de la „servul credincios și înțelept” (prin Societatea Turnul de Veghere) de a lucra împreună cu un pionier credincios în vârstă din clasa „unșilor”. A fost un mare privilegiu să lucrez cu „Mattie” Neate, care era în serviciul cu timp integral de mai bine de douăzeci și cinci de ani. Am avut o misiune dificilă, un oraș religios, puternic și militar din partea de sud a Angliei. Aceasta a fost cu câteva luni înainte de ziua D, invazia militară a Europei ocupată de nașiști. Cu toate acestea, după ce am lucrat acolo câteva luni, și datorită metodelor de-a pisica și șoarecele ale autorităților, a trebuit să slujesc o altă perioadă într-un „colegiu” local. Multă publicitate a fost făcută în ziarele locale despre cazul meu, sub formă de scrisori de la cititori, unele favorabile, iar altele nefavorabile, cu privire la neutralitatea față de război a martorilor lui Iehova. Ulterior, după ce „am absolvit” și după ce am ajutat să construiesc o adunare puternică (pe care o supravegheasem) în acest oraș, am fost repartizat de Societate la o lucrare specială în teritoriul izolat din nordul Țării Galilor cu un frate pionier tânăr din nordul Angliei, pe care nu-l mai întâlnisem.

Cele optsprezece luni de lucru în nordul Țării Galilor, cu noul meu partener, pe litoral și la munte, au fost într-adevăr luni fericite. Da, acolo am întâmpinat greutăți în privința lipsei de hrană datorită raționalizării alimentelor din timpul războiului. O experiență extraordinară în acest sens a fost când am obținut cazare într-o pensiune, înainte ca să se instaleze lunile aspre de iarnă. În timpul unei perioade, în iarna anului 1944, am avut un timp deosebit când, destul de surprinzător, proprietara locuinței, o doamnă bătrână, ne-a informat că va trebui să-și viziteze fiica în sudul Țării Galilor pentru o lună sau două și că va lăsa casa cu cele șaptesprezece camere în îngrijirea noastră, împreună cu un dulap plin cu alimente! Două săptămâni mai târziu servul pentru frați (actualmente serv de circuit) ne-a făcut o vizită, și astfel că i-am dat un timp 'regal', cea mai bună cameră din casă, etc.

Apoi a venit anul 1945, sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial și totodată sfârșitul sistemului de-a șoarecele și pisica în interiorul și în afara „colegiilor”. O vizită surpriză a fost făcută în Anglia de președintele Societății, Fratele Knorr, și s-a făcut un apel la frați ca să intre în serviciul misionar din străinătate. Am depus cerere.

A urmat anul 1946, precum și o invitație de a participa la Școala Gilead; și astfel să plec într-o călătorie, nu încă prin Armagedon spre un pământ curățat, nu, ci spre terenuri misionare. Am plecat din Anglia în ultima zi a lunii Mai din acel an, în călătoria spre S.U.A., pe un vapor de 14 000 de tone, care s-a legănat pe valurile Atlanticului ca o cutie de chibrituri, luând paisprezece zile. Apoi a urmat participarea la prima adunare internațională postbelică la Cleveland, Ohio, și de acolo participarea la prima clasă internațională de studenți, la Gilead, pentru a primi o instruire intensă, timp de cinci luni, pentru serviciu în străinătate. Acele zile le voi ține minte mult timp.

Având în vedere că am petrecut prima parte a copilăriei mele printre mahalalele Londrei, în timpul când tramvaiele erau trase de cai, iar educația nu era atât de avansată ca astăzi, am devenit nerăbdător să absolv școala Gilead cu succes. Dar cu încredere în Iehova și prin muncă grea, plus sfatul președintelui („nu te îngrijora, ci lucrează”) la deschiderea celei de-a opta clase, împreună cu ajutorul mare al instructorilor și fraților de la Gilead, am absolvit cu succes, cu merit, echipat să-mi satisfac ambiția pentru serviciul misionar. În timpul cursului a apărut întrebarea: „Din moment ce avem doar un bilet dus, unde vom merge de aici?” La ziua absolvirii această întrebare a primit un răspuns deplin. Misiunea mea în străinătate, împreună cu un frate australian, urma să fie insulele Fiji. Înainte de plecarea spre Fiji am avut privilegiul să petrecem câteva zile la sediul general și la fabrica din Brooklyn, pentru a învăța proceduri de birou, etc.

În cele din urmă am plecat de pe țărmurile S.U.A. spre noua noastră patrie, luând cu noi multe amintiri plăcute despre asocierea noastră și despre zilele minunate petrecute cu frații noștri americani zeloși și generoși. După o călătorie pe mare de paisprezece zile am sosit în Fiji în Aprilie 1947, la opt săptămâni după ziua de absolvire, și la aproape șase ani de la ziua când mi-am simbolizat dedicarea pentru serviciul lui Iehova.

Din punct de vedere geografic, insulele Fiji sunt situate la tropice, astfel încât clima poate să devină foarte fierbinte uneori, în special în sezonul umed sau de uragane, din Noiembrie până în Aprilie. Noi am sosit în timpul perioadei umede și caniculare – întâmplător, cu o zi înainte de celebrarea Memorialului. S-au luat măsuri și întâlnirea s-a ținut în Sala Împărăției din Suva, capitala. Această întâlnire ne-a oferit posibilitatea să vedem pe frații și surorile noastre noi cu care urmam să lucrăm și să slujim. Patru zile mai târziu ne-am apucat din plin de lucrarea din casă în casă. În fiecare lună urmau să fie plasate cutii de cărți și broșuri, împreună cu multe reviste și obținerea de abonamente.

Apoi a venit primul meu test, climatul fierbinte, pentru că eu aveam întotdeauna o simpatie pentru vremea rece, uscată. Acest lucru poate fi ilustrat cel mai bine povestind o experiență după ziua absolvirii, cu șase săptămâni înainte de sosirea noastră în Fiji, când am plonjat în apa rece a iazului din Gilead, în timp ce frații tăiau gheața pentru depozitare. Motivul pentru care am făcut aceasta a fost ca să arăt și să dovedesc câtorva frați americani că *pot* să rezist la vremea de iarnă, ca răspuns la tachinarea lor prietenoasă. Cu toate acestea, serviciul în primul an în Fiji a fost foarte palpitant și interesant, lucrând și trăind în mijlocul unei populații mixte, care includea: fijieni, indieni, chinezi, europeni, eurasieni, și oameni din Samoa și alte insule din Pacific. Însă al doilea an a venit ca un fel de provocare; pentru că împrejurimile noi, obiceiurile oamenilor, și așa mai departe, au început să devină lucruri obișnuite. De asemenea s-a instalat puțin „dorul de casă”, dorința după un climat mai rece. Apoi, în acel timp, guvernul a devenit foarte neprietenos punând restricții asupra importului de literatură al Societății și alte acțiuni obositoare. Această încercare a devenit și mai grea când partenerul meu a plecat din Fiji pentru a se întoarce în patria sa natală, Australia, din motive de sănătate și pentru a se căsători. În continuare, am contractat o boală cunoscută ca „autocompătimitate”.

Din fericire pot să raportez că la încheierea anului al treilea (1950) această încercare aparent mare sau combinație de dificultăți fusese depășită. Cum? Bazându-mă puternic pe Iehova și organizația Lui teocratică puternică, menținându-mă ocupat în serviciul Lui și fiind hotărât să rămân la postul meu ca

„un soldat bun”. Combinate cu aceasta a fost încurajarea primită de la sediul general și de la filiala australiană, precum și de la alți frați de peste mări. Cu adevărat, am 'gustat bunătatea lui Iehova' în toți acești opt ani trecuți de serviciu misionar.

Da, ce mare bucurie am primit pentru faptul că am rămas lângă numirea mea dată de Dumnezeu! Fericirea de a vedea rodul lucrării mele pe care l-a dat Iehova – cel al oamenilor pe care i-am contactat în timpul acelor ani „de încercare”, dedicându-și viețile lui Iehova, și apoi simbolizând acest lucru prin botezul în apă, și mai mult, de a-i instrui în acest serviciu fericit! Unii dețin poziții de servi în adunarea din Suva, iar unii au intrat în serviciul de pionier, cu regularitate sau de vacanță. A trebuit să continui singur ca misionar, deoarece guvernul nu a permis intrarea altor misionari ai Turnului de Veghere pentru a ne ajuta, însă frații locali au răspuns bine la apelul pentru ajutorul pionierilor. Trei tineri vestitori din adunare, eurasieni, un frate și două surori, au intrat cu bucurie în rândurile slujitorilor cu timp integral ai lui Iehova. Așadar, an de an a fost evidentă creșterea în număr a societății Lumii Noi. În 1955 am avut o adunare de peste cincizeci de persoane, o creștere de 500 % față de anul 1947, anul sosirii mele în Fiji.

Curând după aceea am început să lucrez în teritoriul izolat de pe insula principală, Viti Levu, (Marele Fiji), printre cultivatorii de trestie de zahăr indieni și fijieni, conducând, în medie, douăzeci și trei de studii Biblice la domiciliu pe săptămână. Acești oameni devin fericiți când primesc răspunsul meu la întrebarea lor despre întoarcerea mea în Anglia – că nu doresc să plec din Fiji, pentru că nu există un loc mai bun pentru mine pe pământ. De asemenea, și eu devin fericit când învăț remarci ca cea a unui fijian de culoare, pentru cei care îl necăjeau din cauza interesului lui față de martorii lui Iehova: „Se poate să aibă piele albă, dar, băiete, el are o inimă 'neagră!'” Acest lucru este valabil pentru toți martorii „albi”.

În timp ce scriu acestea partenerul meu este la Școala Gilead și aștept cu nerăbdare să fiu la adunarea din 1958, de pe Stadionul Yankee, pentru a-l vedea ca absolvent. El va fi primul absolvent fijian din istoria Gileadului. Între timp eu continui ca misionar și ca serv de grupă pentru grupul nostru din Lautoka. Cu siguranță anii petrecuți aici în lucrarea misionară au fost fericiți și binecuvântați din belșug. Lucrarea crește rapid acum și sperăm că unii din frații care doresc să slujească unde nevoia este mare vor fi capabili să se alăture nouă aici.

Cred cu fermitate că prin acceptarea sfatului Scriptural de la 1 Timotei 4:16, de a rămâne lângă numire sau de a ține cu tărie la ea, eu pun „o temelie dreaptă pentru viitor”, da, pentru numirile de serviciu de după Armagedon în lumea nouă a lui Iehova.

Metodiști, luați aminte

În 1754 John Wesley și-a finalizat „modificările” Versiunii Autorizate din 1611 împreună cu „Notele explicative”. Ca un student sincer al Scripturilor, Wesley a respins textul fals trinitarian de la 1 Ioan 5:7, așa cum se găsește în traducerea King James. – A se vedea *Notele Explicative ale Noului Testament*, de John Wesley, ediția retipărită din 1948, p. 917.

ÎNVĂȚAREA OAMENILOR CU BUNĂVOINȚĂ

„Duceți-vă deci și faceți discipoli din oamenii tuturor națiunilor,.... învățându-i să respecte tot ce v-am poruncit.” – Mat. 28:19,20

Educația nepotrivită va costa viața acestei lumi în bătălia de la Armagedon. Nu eșecul școlilor lor în a produce suficienți oameni de știință și ingineri este amenințarea pentru siguranța lor trainică. Căderea lor va fi provocată de eșecul lor de a-i învăța pe oameni să se teamă de Dumnezeu. Cuvintele găsite în Osea 4:6 sunt la fel de potrivite pentru creștinătatea din vremurile moderne cum au fost pentru Israelul din vechime: „Poporul meu piere din lipsă de cunoștință. ... pentru că ai uitat legea Dumnezeului tău, îi voi uita și eu pe copiii tăi.” (AS) Dar sute de mii de oameni cu bunăvoință își arată dorința de a primi o educație de la o sursă superioară întorcându-se spre societatea Lumii Noi a lui Iehova. Aceștia spun: „Vrem să mergem cu voi, căci am auzit că Dumnezeu este cu voi”. Ei vor să învețe. Și vor fi învățați „lucrurile poruncite de Isus”. Iar cea mai eficientă metodă de a-i învăța este cea folosită de Isus și apostolii Săi. – Zah. 8:23, AS

ÎNVĂȚĂTURA LUI ISUS

2. Pe scurt, care a fost învățătura lui Isus? Mai întâi, El a venit să pună mărturie despre adevăr, despre Tatăl Său, Iehova, pentru a-L glorifica și pentru a-I face cunoscut numele. (Ioan 17:4, 26; 18:37). El a pus un mare accent pe Împărăția lui Dumnezeu ca fiind lucrul pentru care oamenii ar trebui să se roage și în care ar trebui să-și pună încrederea. El și-a învățat discipolii s-o caute mai întâi pe aceasta. (Mat. 6:10, 33). Ei au învățat despre îngrijirea lui Dumnezeu de a-i salva. În mințile lor a fost impregnată nevoia de iubire și umilință. El i-a învățat să-și demonstreze credința prin acte ale credinței, să devină învățători ai adevărului. Și El i-a învățat atât să aibă încredere în Sfintele Scripturi, cât și să-i ajute pe ceilalți să capete această încredere.

3. Pe măsură ce studiem cu atenție metoda de instruire a lui Isus, noi vom fi fericiți să descoperim cum se îmbunătățește propria noastră capacitate de a instrui, iar roadele serviciului nostru vor spori. Nu trebuie să ne așteptăm ca toți să ne asculte; nu toți L-au ascultat pe El. Dar oile I-au recunoscut vocea și L-au urmat pentru că El este Păstorul cel Bun. Dacă vom învăța lucrurile predate de Isus, așa cum El a făcut, atunci oile vor putea să recunoască vocea Păstorului cel Bun și prin noi, și se vor întoarce cu râvnă să-L urmeze, nu pe noi, ci pe El. – Ioan, 10:16.

4. Una este să vorbești cu altă persoană, să-i predici; și cu totul altceva este să înveți o persoană, să o ajuți să înțeleagă și să creadă. Isus i-a învățat plin de răbdare pe discipolii Săi despre Tatăl, pentru că El știa că această acumulare de cunoștință despre El înseamnă viață. „Teama de Iehova este începutul înțelepciunii și cunoașterea Celui Preasfânt este pricepere”. (Prov. 9:10) Când ei ajung să-l cunoască pe Iehova și să se teamă de El așa cum se cuvine, vor da dovadă de înțelepciune, vor ști cum să folosească ceea ce au învățat, întrucât înțelepciunea este capacitatea de a folosi cunoștința.

5. Isus nu numai că le-a spus să se roage Tatălui, ci le-a arătat și cum s-o facă. (Mat. 6:5-15) El i-a învățat să se bazeze pe Dumnezeu și să accepte lucrurile care susțin viața ca fiind îngrijiri din partea Tatălui Ceresc. (Mat. 6:25-34) El a întărit

încrederea lor în Scripturi ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, citând din aceasta și explicând-o. Unei femei din Samaria El i-a explicat că ar fi greșit să limitezi închinarea la Dumnezeu la un oraș sau un munte, întrucât „Dumnezeu este Spirit și cei care i se închină trebuie să i se închine în spirit și adevăr”. (Ioan 4:24). Considerând relația omului cu Dumnezeu, El a subliniat că este drept ca lucrările omului să fie făcute nu pentru lauda de sine, ci pentru a-L lăuda pe Dumnezeu. „Tot așa să strălucească și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să-l glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri.” (Mat. 5:16). Isus a venit pentru a-și glorifica Tatăl și pentru a ajuta oamenii cu bunăvoință să devină conștienți de relația lor cu El; astfel, El s-a asigurat că aceste idei sunt bine imprimate în mințile și inimile discipolilor Săi.

6. „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu”. Ușor de spus, însă cum să exprimi această idee astfel încât semnificația ei să fie înțeleasă, iar ea să guverneze viața celui care o aude? Isus știa că dacă lucrurile care trebuiau învățate puteau fi ilustrate prin viețile ascultătorilor Săi, prin experiențele lor cotidiene, prin dorințele și obiceiurile lor, acestea puteau fi mai ușor asimilate, întrucât ascultătorii Săi puteau vizualiza lucrurile despre care El vorbea. El a asemănat aspirația intensă pe care cineva ar trebui să o aibă față de acea Împărăție cu dorința pe care un om trebuie să o aibă astfel încât, găsind o comoară îngropată, el și-ar vinde toată averea pentru a cumpăra câmpul unde se află comoara. (Mat. 13:44). El a comparat capacitatea de a recunoaște semnul prezenței Sale în puterea Împărăția cu abilitatea de a recunoaște schimbarea anotimpurilor. Dacă vrea, omul poate să învețe. (Mat.24:32,33) Absența recunoștinței față de invitația pentru Împărăție a fost ilustrată de atitudinea indiferentă a celor invitați de un rege la o nuntă, aceștia fiind prea ocupați cu alte treburi pentru a participa. Răspunsul lor lipsit de respect față de conducătorul lor a adus pedeapsa asupra lor. – Mat. 22:1-14

7. Evident, nu toți vor moșteni Împărăția. Pentru a da un exemplu relevant, Isus s-a folosit de atitudinea a doi fii. Unul își respecta tatăl, în aparență, însă nu a ascultat. Celălalt a fost mai întâi puțin reticent față de cererea tatălui său, însă și-a regretat greșeala și a ascultat. „Care dintre cei doi a făcut voința tatălui său?”, a întrebat Isus. „Ei au spus: „Al doilea.”” Ce introducere elocventă pentru a argumenta modul în care conducătorii religioși, în aparență drepecți, au eșuat în a răspunde învățăturilor lui Ioan Botezătorul, dar păcătoșii care nu au răspuns anterior Cuvântului lui Dumnezeu s-au căit și apoi au fost pregătiți să intre în Împărăție! (Mat. 21: 28-32). El a arătat cât de nedorit ar fi ca cineva să caute hrana spirituală la falșii învățători religioși, comparându-i cu vasele murdare din care nimeni nu ar vrea să mănânce. Este adevărat, a spus El, că pe dinafară arată bine, ca „mormintele văruite”, dar nimeni nu ar vrea să fie parte din putreziciunea din interior. (Mat. 23:25-28). Alții ar putea înțelege mai bine această idee din referirea Sa la peștele care ar fi respins din captura unui pescar, astfel încât El a folosit și parabola despre plasa pescarului. (Mat. 13:47-50). El a făcut ca mesajul Său să

prindă viață, folosindu-se de astfel de ilustrații potrivite.

8. Un alt punct pe care ei trebuiau să-l învețe a fost că Isus este cel prin care Dumnezeu oferă salvare. Această idee nu a fost pe placul tuturor, și pentru mulți Isus a fost o „piatră de poticnire și o stâncă de cădere” (1 Pet. 2:8). Cu toate acestea, Isus a prezentat cu măiestrie subiectul într-un mod în care să atragă ascultătorul, spre binecuvântarea sa eternă. Pentru o samariteancă harnică ce scotea zilnic apă dintr-o fântână, El a asociat beneficiile credinței cu munca sa zilnică. „Dar celui ce bea din apa pe care i-o voi da eu nu-i va mai fi sete niciodată, ci apa pe care i-o voi da va deveni în el un izvor de apă care țâșnește ca să dea viață veșnică“. Femeia i-a spus: „Domnule, dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete și să nu mai vin până aici să scot apă.” (Ioan 4:14, 15). Ea era interesată, iar El a continuat să-i explice. Pentru cei care I s-au opus, El a creat o ilustrație greu de uitat. El a comparat respingerea lor cu fapta groaznică a cultivatorilor unei vii care au refuzat să plătească ce datorau proprietarului și care chiar i-au ucis fiul când acesta a venit să vadă cum stau lucrurile. – Luca 20:9-18.

9. Isus știa că iubirea și umilința sunt esențiale pentru ca cineva să obțină viață în noua lume. Pentru a le dobândi este necesară educația inimii. Ei le puteau învăța cel mai bine prin demonstrarea lor concretă; astfel El le-a atras atenția asupra nenumăratelor manifestări ale iubirii pe care Iehova le-a revărsat asupra lor. Ei puteau, de asemenea, să observe iubirea și umilința în atitudinea lui Isus și în serviciul Său, în „afecțiunea tandră” pe care El o simțea față de cei pe care îi învăța, în rugăciunile Sale către Tatăl Său din cer, când El le-a spălat picioarele, și când Și-a dat viața pentru omenire, în mod voluntar. Și pe măsură ce ei au reflectat asupra lucrurilor pe care le-au văzut și auzit, acea învățătură a început să pătrundă în inimile lor, înmuindu-le și făcându-le să răspundă. „Noi iubim pentru că El ne-a iubit primul.”—Mat. 9:36; 1 Ioan 4:19.

10. Când Isus și-a trimis discipolii, El le-a dat instrucțiuni precise cu privire la modul în care să-și îndeplinească lucrarea. El le-a spus ce să spună și să facă. El i-a pregătit pentru opoziția pe care urmau s-o întâlnească și a impregnat în mințile lor marele privilegiu care le revenea. (Mat. 10:1-28). Ei au știut că învățătura va cere ca ei nu doar să arate adevărul oamenilor cu bunăvoință, ci și să respingă atacurile nesincere ale adversarilor lor. Observându-L pe Isus, ei au învățat cum răspundea El situațiilor care apăreau. Poziția Sa era puternică; adevărul era de partea Sa. Un exemplu de simplitate și putere se regăsește în argumentul său de la Matei 9:11-13. Fariseii încercau să-i facă pe discipolii lui Isus să se simtă stânjenți, întrebându-i: „De ce mănâncă învățătorul vostru cu încasatorii de impozite și cu păcătoșii?” Isus însuși le-a răspuns: „Nu oamenii sănătoși au nevoie de doctor, ci bolnavii. Duceți-vă și învățați ce înseamnă: Îndurare vreau, nu jertfă! Pentru că n-am venit să-i chem pe cei drepti, ci pe cei păcătoși.” Cu o altă ocazie s-a pus problema faptului că El vindeca bolnavii în sabbat. Răspunsul Lui a fost imposibil de respins: „Cine este omul acela dintre voi care, dacă are o oaie și-i cade într-o groapă în sabbat, n-o apucă și n-o scoate afară? Cu cât deci este mai de preț un om decât o oaie! De aceea este permis să faci bine în sabbat.” (Matt. 12:9-12)”. Când întrebările nu erau puse din dorința de a învăța, răspunsurile Lui erau foarte concise, dar ele erau construite în așa fel încât ascultătorii cinstiți să poată recunoaște că El învăța adevărul.

11. Ce anume conferă o asemenea putere cuvintelor lui Isus? De ce este discursul Său atât de convingător? În primul rând, pentru că El preda adevărul și avea spiritul lui Iehova. Apoi, pentru că El prezenta acest adevăr în termeni ușor

de înțeles pentru cei care Îl ascultau. Pescarii prindeau cu ușurință ideea când El o ilustra cu pilde cu pești și plase de pescuit. Care dintre cei ce cunoșteau câte ceva despre agricultură nu I-ar fi înțeles comentariile despre recoltă, despre oameni lucrând în vie, despre o găină cu puii ei, despre un animal căzut în groapă, sau despre vreme? Cei preocupați de munci casnice înțeleg mai bine mesajul când este ilustrat de pilda petecelor pe haina ruptă, a efectului drojdiei asupra pâinii, a vaselor murdare și a lucrurilor pe care le fac copiii. Pentru alții, imaginația este stârnită de referirea la plată și la Gheenă, groapa de gunoi a Ierusalimului. Isus era flexibil, își adapta modul în care prezenta adevărul. Mesajul în sine nu s-a schimbat câtuși de puțin, dar El înțelegea oamenii pe care îi învăța pentru că era interesat de ei, și aborda subiectul din perspectiva lor. El observa reacțiile ascultătorilor Săi și apoi le lua în considerare în comentariile Sale ulterioare. El asocia idei greu de acceptat cu lucruri care le erau bine cunoscute. El și-a făcut lecțiile foarte clare folosind contrastul izbitor. El este un învățător pe care ar trebui să-L imităm cu toții.

PAVEL I-A ÎNVĂȚAT PE EVREI ȘI PE NE-EVREI

12. Pavel, un apostol plin de zel al lui Isus Cristos, s-a dedicat din toată inima lucrării de a preda adevărul; și putem găsi multe idei folositoare și în înregistrarea despre serviciul său. În Faptele 13:16-41 există o predică pe care el a ținut-o evreilor și acolo găsim un exemplu foarte bun pe care îl putem urma. Este atrăgător, convingător și la obiect. Remarcați că la început Pavel a evitat orice discuție cu privire la superioritatea iudaismului, adresându-se acestora ca unui popor cu teamă de Dumnezeu și apoi recunoscând că „Dumnezeul acestui popor, Israel, i-a ales pe strămoșii noștri”. Dar el nu a fost atât de plin de tact încât să eșueze în prezentarea adevărului. El a pus baza discuției asupra subiectului Mesia prezentând documente istorice general acceptate care arătau caracterul îndărătnic al națiunii. Amintind de Ioan Botezătorul, el a arătat că un personaj public bine cunoscut la vremea respectivă L-a acceptat pe Cristos. El a argumentat că respingerea de către conducători a lui Cristos nu L-a discreditat cu nimic; din contră, aceasta a făcut ca profețiile să fie împlinite și că acest lucru ar trebui să confirme credința lor în El. El a legat cu tact credința în Isus cu acceptarea iubitului rege David, apoi a demonstrat superioritatea poziției lui Isus. El și-a construit argumentația pe lucruri pe care evreii le cunoșteau și în care credeau. Într-o concluzie tulburătoare, el i-a sfătuit să nu împlinească profețiile care îi descriu pe cei care vor fi disprețuitori în necredința lor. Niciun evreu cu inima cinstită, care este familiarizat cu istoria poporului său și care crede sincer în lucrurile scrise de profeții lui Dumnezeu nu putea întoarce spatele unei astfel de argumentații.

13. Pavel vorbește despre sine ca despre cel care aduce oamenilor din națiuni vestea bună încredințată lui de către Domnul Dumnezeu. A predica acestora ridica probleme diferite față de cele întâlnite la evrei. Faptele 17:22-31

conțin un exemplu despre cum se poate prezenta vestea cea bună unor astfel de oameni, și pune la dispoziție un ghid foarte bun pentru cei care au numiri similare în zilele noastre. Pe Pavel îl interesau oamenii pe care îi slujea și le studia modul de viață. El începe cu o remarcă plină de interes asupra devoțiunii lor religioase și face comentarii asupra unuia din locurile lor de închinare. El leagă închinarea adevărată nu cu idolatria lor, ci cu dorința lor potrivită de a se închina unui Dumnezeu necunoscut. Din moment ce oamenii venerau mulți zei, Pavel le-a explicat cu atenție la ce se referea atunci când vorbea de Dumnezeu. El argumentează că Acela care este Creatorul lumii nu poate fi un idol și nu locuiește în temple făcute de oameni. Acum este vremea, spune Pavel, să cunoaștem scopurile Lui și să ne conformăm acestora, astfel încât în ziua judecății să ne aflăm într-o poziție favorabilă. Acest mesaj nu putea fi confundat cu ceea ce oamenii auzeau în templele lor. Deși plin de tact, el era și precis. El arăta clar cine este Dumnezeu, ce speranță pune înaintea noastră și ce avem noi de făcut. Sunt și predicile voastre la fel de bine prezentate?

PREDAREA ADEVĂRULUI ÎN TIMPURILE MODERNE

14. În zilele noastre martorii lui Iehova vizitează case, ascultând de porunca lui Isus de a preda tuturor națiunilor și de a le face cunoscută „vestea cea bună a Împărăției”. Ei vor să se asigure că oamenii chiar învață, că ei văd diferența dintre mesajul pe care ei îl aduc din Biblie și învățăturile prezentate de la amvonul obișnuit al creștinătății. Dacă îi spui unui om obișnuit care frecventează biserica ideea că trebuie să avem credință, el va răspunde că aude aceasta și la biserică. Spuneți-i că el trebuie să acumuleze cunoștință despre Dumnezeu, și vă va asigura că știe aceasta. Da, și el crede în Împărăția lui Dumnezeu, vă va spune acela. Slujitorul care este calificat pentru a preda nu poate simți că și-a făcut treaba doar spunând gazdei aceste lucruri. Dacă persoana dorește să asculte, slujitorul trebuie să se asigure că acesta chiar înțelege mesajul. Astfel, slujitorul poate continua să arate că credința necesară pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu este mai mult decât un simplu crez; ea trebuie bazată pe o cunoștință exactă din Cuvântul Său. (Evrei 11:1,6). Când vorbește despre Dumnezeu, slujitorul poate evidenția că El are un nume, Iehova, și că pentru a-l cunoaște cu adevărat, noi trebuie să-I înțelegem scopurile așa cum sunt arătate în Biblie. (Ps. 83:18) Sau, el poate să clarifice faptul că Împărăția este un guvern real care conduce din cer, care va șterge, în curând, răutatea de pe fața pământului și că noi acum trebuie să ne punem viețile în acord cu cerințele lui Dumnezeu, dacă vrem să dobândim viața veșnică sub acesta. – Dan. 2:44

15. Membrii bisericilor din zilele noastre au Biblia și mulți dintre ei au auzit ce conține aceasta. Ei se aseamănă mult cu evreii din vremea lui Isus; ei aveau Scripturile și le auzeau adeseori. Dar ei nu percepeau spiritul lor. Când Isus și apostolii Săi îi învățau pe oameni, aceștia se minunau de cele auzite. Ei nu învățau oamenii în modul în care o făcea clerul religios. Ei erau sinceri, știau că predau adevărul, iar spiritul sfânt al lui Dumnezeu îi sprijinea. (Faptele 4:13) Astfel, în ziua de azi, când martorii lui Iehova își fac serviciul în casele oamenilor, ei folosesc Biblia cu îndemănare, citând texte corespunzătoare și apoi acordând suficient timp pentru a atrage atenția asupra punctelor de instruire conținute de acele citate și comentând modul cum ele se aplică vremurilor noastre. Ei nu predică doar; ei sunt și învățători ai Cuvântului lui Dumnezeu.

16. Când Isus nu a fost bine primit într-un anumit sat samaritean, Iacov și Ioan s-au aprins de mânie și au spus: „Doamne, vrei să spunem să se coboare foc din cer și să-i mistuie?” (Luca 9:54). Isus i-a muștrat pentru reacția lor. Trebuie să luăm aminte la această întâmplare. Nu există niciun motiv să ne irităm când ne lovim de indiferență sau chiar de o opoziție fățișă. Sfatul lui Pavel este acesta: „Dar sclavul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, capabil să predea, stăpânindu-se în situații rele, învățându-i cu blândețe pe cei ce se împotrivesc, fiindcă s-ar putea ca Dumnezeu să le dea caința care duce la cunoașterea exactă a adevărului și ei să-și vină în fire, ieșind din cursa Diavolului, care i-a prins de vii ca să-i facă voia.” – 2 Tim. 2:24-26.

17. Noi suntem trimiși să le predăm adevărul. O limbă ascuțită și tăioasă este rareori un învățător bun. „Despre cel cu inima înțeleaptă se spune că are pricepere, iar cel cu buzele dulci are și putere de convingere.” (Prov. 16:21). Inimile noastre ies în întâmpinarea acestor oameni care au fost „jupuiți și aruncați încoace și-ncolo ca niște oi fără păstor.” (Mat. 9:36). Cu toate că ei pot respinge cu răceală mesajul atunci când îi vizităm, nu le-o luăm în nume de rău. „Iubirea este îndelung răbdătoare și bună. Iubirea nu este geloasă, nu se laudă, nu se îngâmfă, nu se comportă necuviincios, nu își caută propriile interese, nu se irită. Nu ține cont de răul suferit.” (1 Cor. 13:4,5) Noi știm că aceasta înseamnă viața, dacă ei îmbrățișează adevărul. Nu impunem cu forța mesajul, ci „instruim cu blândețe pe acei care nu au o atitudine favorabilă.” Datorită acestei atitudini iubitoare a martorilor lui Iehova, mii de oameni au învățat adevărul. „Inima înțeleptului dă perspicacitate gurii lui, dar dă și putere de convingere buzelor lui.” (Prov. 16:23). Fiind înțelept, inima sa, sau sediul motivației lui, este mișcată de iubire. Aceasta îl ajută să păstreze în centrul atenției situația reală a oamenilor pe care îi slujește și să arate perspicacitate în comportamentul său cu ei. Aceasta face ca unii oameni să asculte ce are acela de spus, să se lase convinși de el și „să-și vină în fire, ieșind din cursa Diavolului”.

PROGRES CĂTRE MATURITATE

18. Când martorii lui Iehova găsesc pe cineva care răspunde la glasul Păstorului cel Drept, consideră ei că și-au făcut treaba? Nicidecum. Ei îl ajută să se asocieze cu staulul Păstorului și să crească spre maturitate creștină. Ei vor face vizite ulterioare, cu regularitate, pentru a studia Biblia împreună cu cel care a răspuns, pentru ca acesta să vadă ce îi spune aceasta (Biblia) să facă. Trebuie să existe o atenție foarte mare din partea celui care predă pentru a se asigura că persoana cu bunăvoință învață cu adevărat, că înțelege principiile și că face progrese spre maturitate. Nu toți vor progresa în același ritm, dar printr-o bună organizare, dezvoltarea spirituală a fiecăruia va primi atenția cuvenită. Încurajați-i pe noii veniți să își exprime părerile. „Mai mult decât atât, cel căruia i se dă învățătură în cuvânt să împartă toate lucrurile bune cu cel care dă această învățătură.” (Gal. 6:6) Și când se face un comentariu, dacă acesta este dat în aparență fără înțelegere, arătați-vă învățători adevărați purtând discuția mai departe și obținând mai multe comentarii din partea studentului. Învățați studentul să discearnă, să vadă relația lor cu lucrurile învățate anterior, să includă în răspunsul său scripturi care le dovedesc a fi corecte. Repetați ideile principale pentru a vă asigura că ele nu vor fi uitate.

19. Este nevoie de și mai mult dacă acea persoană chiar va deveni un discipol al lui Cristos. El trebuie să învețe să caute îndrumarea lui Iehova și să

cultive o dorință arzătoare de a-I fi pe plac. El trebuie ajutat să aprecieze punctul de vedere al psalmistului David, care a spus: „Învăță-mă să fac voia ta, căci tu ești Dumnezeu meu! Spiritul tău este bun; fie ca el să mă călăuzească în țara dreptății!” (Ps. 143:10). Mai mult decât a-i băga răspunsurile în cap, noi trebuie să-l ajutăm să primească legea lui Dumnezeu în inimă. „Continui să mă rog ca iubirea voastră să crească tot mai mult în cunoștință exactă și în discernământ deplin, ca să vă asigurați de lucrurile mai importante și, astfel, să fiți fără cusur, să nu-i faceți pe alții să se poticnească, până în ziua lui Cristos, și să fiți plini de rodul dreptății, care vine prin Isus Cristos, spre gloria și lauda lui Dumnezeu.” (Filip. 1:9-11). Da, când adevărul își ia locul și se dezvoltă în inima omului, acesta va începe să aducă roade. – Mat. 13:23.

20. De obicei nu durează mult până când un om cu bunăvoință începe să realizeze ce lucrare au de îndeplinit creștinii. Dar unora le ia mai mult timp decât altora să descopere în inimile lor chemarea de a face aceasta. Nu se petrece dintr-odată, dar un bun învățător poate face mult pentru a pregăti acest moment. În fiecare săptămână petreceți un anumit timp pentru a-i familiariza cu organizația lui Iehova și arătându-le cum funcționează aceasta. Familiarizați-i cu întâlnirile și cu modul în care acestea sunt conduse. Invitați-i să participe. În timp ce le povestiți despre serviciul vostru din casă în casă din timpul săptămânii, arătați-le, pe scurt, din Biblie, de ce procedați în felul acesta. (Faptele 20:20). Ulterior puteți relata o experiență încurajatoare pe care ați avut-o făcând o vizită ulterioară unei persoane cu bunăvoință. Această oportunitate poate fi folosită pentru a arăta că Isus a poruncit ca oile să fie hrănite. (Ioan 21:15-17). Cu o altă ocazie veți putea să le prezentați programul de instruire și faptul că cei noi nu sunt trimiși pe cont propriu, ci sunt asistați pas cu pas, cu iubire, până când ei se simt pregătiți să-i ajute pe ceilalți. Nu considerați că trebuie să-i chemați în serviciu de prima dată când le povestiți despre aceasta. Pregătiți-i pentru aceasta. Pe măsură ce întregul aranjament începe să ia formă în mintea lor, și din studiile realizate ei încep să vadă nevoia urgentă a celorlalți de a învăța, ei vor dori să ia parte la aceasta. Iubirea bazată pe cunoștință va îndepărta orice teamă de a împărtăși celorlalți ce au învățat și o va înlocui cu o dorință arzătoare de a-și arăta recunoștința față de Iehova, servindu-L. – 1 Ioan 4:18.

21. În toate părțile lumii există nevoia urgentă de învățători ai veștii bune. Sunteți voi, ca și creștinii, calificați să predați? Faceți voi pașii necesari pentru a progresa dincolo de copilăria creștină, astfel încât să deveniți învățători? Vreți să folosiți adevărurile și aptitudinile de care dispuneți acum pentru a-i ajuta pe ceilalți să învețe adevărul, astfel încât să obțină viață veșnică în noua lume a lui Dumnezeu? Dacă da, acum este timpul să luați parte la acest privilegiu dat de Dumnezeu de a servi. Și pe măsură ce faceți aceasta, fie că sunteți începători, fie că sunteți experimentați în serviciu, urmați sfatul scris în 1 Timotei 4:16: „Fii mereu atent la tine însuși și la predarea ta.”

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) Care este eșecul remarcabil al sistemelor de educație din lumea veche? (b) Ce pași vor face oamenii cu bunăvoință pentru a evita nimicirea împreună cu lumea veche?
2. Care sunt unele din lucrurile extraordinare învățate de Isus?
3. Ce anume va rezulta dacă imităm metoda de învățare a lui Isus?

- 4,5. (a) Care este diferența dintre predicare și învățare? (b) Ce lucruri despre Tatăl și-a învățat Isus discipolii?
6. Cu ce ilustrații a arătat Isus ce înseamnă să „căutăm mai întâi împărăția”?
7. Cum a avertizat Isus împotriva falșilor învățători, și cum a arătat că nu toți vor moșteni Împărăția?
8. În ce mod a făcut Isus apel la acceptarea mijloacelor de salvare ale lui Iehova?
9. Cum și de ce i-a învățat El iubirea și smerenia?
10. Ce exemple minunate de respingere se găsesc în înregistrarea despre serviciul lui Isus?
11. Ce anume a făcut învățătura lui Isus așa de convingătoare?
12. Cum a prezentat Pavel chestiunea credinței în Cristos, într-o predică pentru iudei, și ce anume făcea, în special, argumentele lui să facă apel la ascultătorii lui?
13. Ce anume a făcut prezentarea adevărului de către Pavel atât emoționantă, cât și eficientă, chiar și pentru cei care n-au acceptat Biblia?
14. Ilustrați cum îi poate ajuta cineva, cu tact, pe proprietarii care spun că învață aceleași lucruri la biserică.
15. Ce anume face astăzi eficientă învățătura predată de martorii lui Iehova, așa cum s-a întâmplat cu primii creștini?
- 16,17. Ce sfat minunat dă Biblia, despre cum să ne facem serviciul, atunci când întâlnim persoane ce nu sunt interesate și ce efect are acest lucru asupra învățăturii noastre?
18. (a) Cum demonstrează martorii lui Iehova o adevărată iubire pentru oamenii cu bunăvoință? (b) Ce sugestii sunt oferite pentru a-i face capabili pe servii creștini să fie siguri că instruirea pe care o fac va prinde în realitate?
19. Ce anume trebuie să ne mai străduim să-i învățăm pe oamenii cu bunăvoință, în afară de cunoștință exactă?
20. Cum pot fi pregătiți cei nou-interesați să ia parte în a-i învăța pe alții adevărul?
21. Ce lucrare este important să se facă acum?

„MANA” ÎNCĂ MAI ESTE MÂNCATĂ

Biblia spune cum Dumnezeu a hrănit națiunea Israel timp de patruzeci de ani în care ei erau în pustie. Ea semăna cu semințe albe și era dulce, „ca turta cu miere.” (Ex. 16:13-31). Având în vedere această descriere este interesant să remarcăm ce a avut de spus revista americană *National Geographic* în numărul ei din Decembrie 1957, număr despre mană, în articolul ei „Aducerea Timpurilor Vechiului Testament la Viață”.

„Încă o dată găsim o poveste a Bibliei susținută de fapte solide, pentru că minunea manei din cer se repetă anual la Sinai. În fiecare vară, fără greș, picături albe de substanță dulce și hrănitore apar misterios pe tufișuri. În sezonul de vârf un om poate aduna mai mult de două livre (aprox. 1 kg) pe zi.

„În 1927 un zoolog de la Universitatea Ebraică din Ierusalim, Profesorul F. S. Bodenheimer, a călătorit până în peninsula Sinai în căutarea secretului manei. Ochiul său antrenat a dezlegat rapid misterul: micile picături de rouă cu miere sunt produse de insecte cu solzi.

„Aceste creaturi minuscule sug sevele plantelor care, cu toate că sunt sărace în azot, insectele având nevoie de ele pentru a-și echilibra metabolismul, sunt bogate

în carbohidrați. Folosind azotul, ele excretă excesul de sevă sub formă de picături dulci. Evaporarea transformă rapid lichidul într-un solid lipicios.

„Până în prezent, mana este un dulce favorit în Orientul Apropiat. Cea mai frumoasă varietate vine din Kurdistan, iar vânzătorii fac comerț cu prăjituri din ea pe străzile din Bagdad sub numele de *man*”.

Cu toate că, fără îndoială, a fost necesară o minune pentru a aproviziona pe toți izraeliții cu mană suficientă și în special pentru a o furniza într-o cantitate dublă în fiecare zi de vineri și pentru ca ea să nu apară în sabbatul lor sau Sâmbăta, totuși este într-adevăr interesant ca această mană să aibă o bază naturală și să se găsească încă (doar aparent) în acea parte a lumii unde Biblia relatează că izraeliții au trăit cu ea.

Remedii materiale inadecvate

În cartea *Umanitățile după Război*, W. Macneile Dixon scrie: „Chiar dacă ar fi urmărită prin zile trudite și nopți nedormite, căutarea după remedii materiale pentru a calma sau vindeca necazurile noastre spirituale poate avea doar un singur sfârșit – eșecul. Mult mai mult va fi nevoie pentru a hrăni pe cei flămânzi, pentru a adăposti pe cei săraci, pentru a îmbrăca pe cei nevoiași, oricât ar fi de generos combinate și devotate administrate aceste inițiative. Ziua acceptării marelui adevăr se apropie, acela care nu a fost proclamat mai tare niciodată, și anume că 'omul nu trăiește numai cu pâine'. O dată cu acceptarea lui, și nu până atunci, va fi pusă piatra de temelie a unei civilizații care merită numele”.

Nu este adevărat că doar pesimiștii și alarmiștii spun că există o decădere morală în lume, în prezent? – J. G., Statele Unite.

Mulți indivizi cred cu sinceritate că nimic nu s-a întâmplat cu principiile morale, că principiile morale nu sunt mai rele decât în orice alt timp. Totuși alte persoane bine informate, care sunt într-adevăr într-o poziție de a evalua condițiile din prezent, citează orbirea de astăzi și nesimțirea față de guvernul corupt, afaceri și practici sexuale ca dovezi că principiile morale ale societății s-au prăbușit.

Gerald Heard, în cartea sa *A treia moralitate*, a spus: „Nimeni nu poate privi la civilizație astăzi fără cea mai activă îngrijorare. Acesta este un truism – un truism atât de dureros de evident încât am încetat să mai fim capabili să răspundem la el”. Un cronicar proeminent de știri a scris: „Ceea ce ni se întâmplă este în esență un colaps moral. Diferența dintre ceea ce noi pretindem a crede și ceea ce facem în practică se mărește constant.” Clericul R. J. McCracken întreabă sarcastic: „Este tonul moral al națiunii – al politicii ei, al vieții ei de afaceri, al literaturii, al teatrului, al filmelor, al rețelilor de radio, al posturilor de televiziune – creștin?” Oriunde priviți principiile morale lipsesc. Howard Vincent O'Brien este citat ca spunând: „Ne străduim să obținem cât mai mult posibil făcând cât mai puțin posibil ... Onestitatea simplă este destul de rară pentru comentariu uimitor. Hoțul a

devenit respectabil. Umbra corupției atârna asupra țării. Și săracii clovni neștiutori cred că pot să facă ceva în privința aceasta făcând acorduri și promulgând legi. Însă sufletul omului este bolnav. Va fi nevoie de mai mult decât atât pentru a-l vindeca”.

Acestea sunt cuvintele, nu ale pesimiștilor și alarmiștilor, ci ale oamenilor cu o gândire limpede care sunt conștienți de condiții și sunt preocupați de tendințele lumii. Căderea moralei Creștinătății a fost portretizată precis în profetia Bibliei. Isaia a scris: „Justiția a dat înapoi și dreptatea a stat departe; căci adevărul a căzut în stradă”. „Tot capul [Creștinătății și al lumii] este bolnav și toată inima este fără vlagă. Din talpa piciorului până-n creștet, nimic nu este sănătos.” Imoralitatea internațională este un semn de avertizare al colapsului complet al acestei lumi la Armaghedon. - Isa. 59:14; 1:3-6, *AS*

Poate fi folosit un frate uns, care a fost cândva exclus, dar acum este reintegrat și în probă, să se roage la timpul Memorialului? – C. O., Statele Unite.

Este adevărat că dacă un frate a fost reintegrat în adunare după excludere și este în perioada de probă, el poate fi servit cu simbolurile Cinei Domnului pentru ca el, ca unul din urmașii unși ai Domnului Isus Cristos, să poată respecta porunca lui Isus de a se împărtăși în amintirea Lui. Cu toate acestea, când fratele reintegrat este pus la probă acest lucru înseamnă că îi sunt impuse anumite restricții. El nu poate fi folosit în calitate de reprezentant pentru a vorbi și acționa pentru întreaga adunare. Din acest motiv, chiar dacă el ar fi singurul uns din adunare, nu ar trebui să fie folosit în a oferi rugăciune la deschiderea sau încheierea întâlnirii, nici în rugăciunea pronunțată asupra simbolurilor, la fel cum nu ar trebui folosit în oferirea discursului referitor la Cina Domnului. Dacă perioada lui de probă se termină înainte de sosirea efectivă a celebrării, atunci el ar putea fi folosit să ofere rugăciune.

Fragmente din cartea lui Daniel

Scriind în *Arheologia și Istoria Bibliei*, Joseph P. Free relatează: „Printre manuscrisele găsite cu sulul lui Isaia în peștera de la nordul Mării Moarte, trei fragmente examinate de John Trever s-au dovedit a fi secțiuni ale cărții lui Daniel. (1:10-16; 2:2-6; 3:23-30). Formele scrisorilor sunt similare manuscrisului lui Isaia, arătând spre primul sau al doilea secol î. Cr. ca dată pentru aceste fragmente ale textului lui Daniel. Este semnificativ faptul că textul este în esență același ca cel din Bibliile Ebraice pe care le avem acum, diferențele principale având de a face cu ortografia cuvintelor. Aceasta furnizează o altă dovadă pentru grija cu care textul cărților Biblice a fost adus până la noi”.

ANUNȚURI

ADUNAREA ANUALĂ DIN PITTSBURGH

La ora zece dimineața, miercuri 1 octombrie, 1958, va avea loc adunarea anuală a membrilor Societății de Biblie și tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania, la biroul Societății situat pe Bigelow Boulevard 4100, Pittsburgh, Pennsylvania. Toți membrii să fie asigurați că biroul secretarului are adresa lor actuală, așa încât scrisorile de înștiințare să ajungă la ei la scurt timp după 1 septembrie.

Împreună cu înștiințarea despre adunarea anuală tuturor membrilor li se vor trimite și procuri. Procurile vor fi trimise înapoi pentru a ajunge la biroul secretarului Societății nu mai târziu de 15 septembrie. Fiecare membru va completa și va trimite procura imediat, indiferent dacă va fi sau nu personal la adunare.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

28 septembrie: Ar trebui să fiți învățători, pag. 529.

5 octombrie: Învățarea oamenilor cu bunăvoință, pag. 535.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

Ce se înțelege prin faptul să nu știe stânga ta ce face dreapta? P. 515, parag. 4.

Ce rol joacă divertismentul în programul multor biserici? P. 518, parag. 1.

Cum își păstrau cei din vechime lucrurile de valoare fără să le îngroape în pământ? P. 521, parag. 1.

Ce înseamnă o mireasmă a vieții și în același timp o mireasmă a morții? P. 523, parag. 1.

Cum poate veni o persoană la Dumnezeu atunci când caută instruire de la el? P. 530, parag. 4.

Ce a fost nou în domeniul predării începută cu Isus? P. 531, parag. 9.

Care este responsabilitatea părinților față de copiii lor? P. 534, parag. 17.

De ce educația nepotrivită îi va costa viața pe cei din lume? P. 535, parag. 1.

De ce i-a comparat Isus pe unii lideri religioși cu vase murdare? P. 536, parag. 7.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

15 Septembrie 1958

Nr. 18

Cuprins:

ȚINEȚI-VĂ OCHII ASUPRA PREMIULUI	- Pag.639
NICIODATĂ PEA BĂTRÂN CA SĂ ÎNVEȚI	- Pag.647
SOARELE SE VA ÎNTUNECA	- Pag.649
„ACESTE LUCRURI AU DEVENIT
EXEMPLELE NOASTRE”	- Pag.654
RUDE ALE LUI ISUS - PARTEA I	- Pag.657
CINE ESTE ARHANGHELUL MIHAIL?	- Pag.661
SĂ ALERGĂM CURSA FĂRĂ SĂ NE
POTICNIM	- Pag.662
ESTE CREȘTINĂ ACȚIUNEA CATOLICĂ?	- Pag.671
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.672

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, „Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

‘Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate „Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

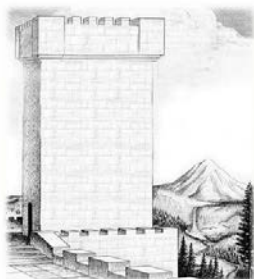
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

„Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in “The Watchtower” for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt’s version
Da – J. N. Darby’s version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham’s version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser’s version	Yg – Robert Young’s version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

ȚINEȚI-VĂ OCHII ASUPRA **PREMIULUI**

„Nu știți că alergătorii într-o cursă aleargă toți, dar numai unul primește premiul? Alergați în așa fel încât să-l obțineți.” - 1 Cor. 9:24.

A alerga, alergare, întrecere – acestea sunt cuvinte pe care probabil le-ați observat de multe ori în timpul lecturării Bibliei, mai ales în epistolele apostolului Pavel. De ce credeți că folosește atât de des cuvinte din câmpul lexical al acestui termen - *întrecere sportivă*? Deoarece întrecerea ilustrează bine calea ce este pusă înaintea creștinului; alergarea implică mișcare, acțiune, înaintare; pentru că alergarea este unul dintre cele mai puternice și remarcabile cuvinte pe care apostolul le-a folosit pentru a sublinia efortul pe care un creștin este nevoit să îl depună ca să câștige premiul victoriei veșnice, în noua lume a lui Dumnezeu.

² Pentru a încurajat creștinii din Corint să alerge așa încât să câștige premiul, Pavel a folosit limbajul ilustrativ specific jocurilor din vechime. Dintre cele patru cele mai celebre jocuri ale lumii antice, unul avea loc lângă Corint, pe stadionul de la Istmul din Corint. Una dintre cele mai apreciate probe de la jocurile istmice era alergarea. Aproape fiecare corintean, la un moment dat, a asistat la o întrecere sportivă. Pentru corinteanul care nu era creștin acesta era lucrul ce trebuia făcut. Era modul lor de a se distra sau sportul lor național, numai că, pe atunci, competițiile aveau o importanță mult mai mare decât în prezent, căci acele întreceri erau asociate cu religia greacă antică. Cunoscând familiaritatea cititorilor săi cu această competiție sportivă, întrebarea lui Pavel era una firească:

³ „Nu știți că alergătorii într-o cursă aleargă toți, dar numai unul primește premiul?” Ba știau. Acei locuitori creștini ai Corintului erau conștienți de faptul că, oricâți concurenți ar fi existat într-o competiție, numai unul avea să câștige premiul; ei știau că toți sportivii făceau tot posibilul să câștige premiul. Creștinii, sugerează Pavel, trebuie să alerge la fel: „Alergați în așa fel încât să-l obțineți.”

Da, alergați astfel încât să câștigați. Spre deosebire de întrecerile sportive, unde doar unul câștiga premiul, cursa creștină oferă premiu la toți care alergă bine, toți cei ce trec linia de sosire. - 1 Cor. 9:24.

⁴ Nu există nicio îndoială în această privință: acei atleți greci, din trecut, concureau numai pentru a câștiga premiul, nu doar de dragul de a participa. Cu câtă nerăbdare căutau premiul! Cu câtă ardoare alergau! Și cât de concentrați erau! Aproape de finalul cursei, se obișnuia să se așeze premiul undeva, la vedere. Imaginea acestuia făcea concurenții să-și încordeze fiecare nerv, uitând totul, cu excepția singurului lor obiectiv - să câștige premiul. Alergau cu ochii ațintiți spre premiu. Cu atât mai mult ar trebui să procedeze creștinii!

⁵ Deoarece, în comparație cu premiul creștinilor, care era premiul pe care acei alergători îl căutau cu atâta înflăcărare?. „Acum, ei”, spunea apostolul, „fac aceasta ca să primească o coroană pieritoare, însă noi facem aceasta pentru una nepieritoare.” Căci pentru atletul antic premiul consta într-o coroană sau ghirlandă de măslin, laur sau pin. La jocurile istmice, coroana era din pin. Pentru această coroană și pentru faima de care se bucurau, dacă o câștigau, acești atleți din vechime dădeau ce-aveau mai bun. Și totuși, era doar o coroană de pin, care, în timp, se veștejea și pieria. Premiul lor se vestejea, se ofilea, pieria. O coroană care se veștejește - și totuși, cu câtă râvnă se străduiau să o câștige, alergând numai cu ochii spre premiu.” - 1 Cor. 9:25.

EVALUAREA PREMIULUI

⁶ În contrast cu coroana care se veștejea în timp, de la jocurile din vechime, apostolul le spune creștinilor că premiul ce-i așteaptă pe aceia care termină cursa este unul care nu va pieri. Legat de această coroană, apostolul Petru a scris: „Iar, când păstorul principal va fi dezvăluit, veți primi coroana gloriei”, sau, după cum arată nota de subsol „veți purta ca premiu”, coroana nepieritoare. Ce premiu pentru creștinii unși, cei chemați în împărăția cerească! Se poate compara vreun premiu ce vine din partea lumii, cu acest premiu pe care îl oferă Dumnezeu – un premiu al neputrezirii, al vieții veșnice în glorie cerească, împreună cu Cristos, Regele? Astăzi există sute de mii de alergători creștini care nu sunt unși de Dumnezeu pentru a fi fiii Săii spirituali în împărăția cerească; Dumnezeu le oferă și acestora un premiu nepieritor - viață veșnică în perfecțiune, pe pământ, sub împărăția cerului. Oricare ar fi premiul care prezintă interes pentru alergătorii creștini, merită să investească la fel de multă energie și forță, asemenea atleților de la jocurile din vechime; de fapt, creștinii ar trebui să fie mult mai energici și mai hotărâți, căci premiul promis de Dumnezeu cel iubitor nu va pieri niciodată: „Și aceasta este promisiunea pe care el însuși ne-a făcut-o: viața veșnică.” -1 Pet. 5:4; 1 Ioan 2:25.

⁷ Cu un asemenea premiu incomparabil pus înaintea alergătorului creștin, care ar trebui să fie perspectiva lui asupra premiilor din lumea aceasta? Ar trebui să fie una apropiată de cea a lui Pavel, care a spus: „De fapt, chiar consider că toate lucrurile sunt o pierdere, datorită valorii inestimabile a cunoștinței despre Cristos Isus, Domnul meu. De dragul lui am acceptat să pierd toate lucrurile și le consider niște gunoaie, ca să-l câștig pe Cristos.” Atunci, cum a alergat Pavel?

„Fraților, eu încă nu consider că l-am apucat, dar știu un lucru: Uitănd lucrurile din urmă și întinzându-mă spre cele dinainte, mă străduiesc să ating ținta pentru premiu.” - Filip. 3:8, 13, 14.

⁸ Așa cum atleții de la jocurile antice alergau cu ochii pe premiu, ignorând toate celelalte premii, tot ce aparținea trecutului, și îndreptându-se cu nerăbdare spre lucrurile dinaintea lor, tot așa a alergat și Pavel. Parafrazăm cuvintele apostolului: „Credeți-mă, doar un singur lucru contează cu adevărat în această lume, premiul dinaintea ochilor mei. Nimic, absolut nimic, nu se compară cu el. Tot ce ne oferă această lume și indiferent cât de frumoasă e trăsura, cât de spațioasă-i casa, cât de strălucitoare sunt hainele sau cât de rafinate sunt plăcerile, pe toate le refuz, le socotesc un gunoi, ca să mă pot concentra pe câștigarea premiului. Astfel, nu alerg haotic, indiferent, ca și cum n-aș fi sigur de țelul meu. Alerg cu un scop în inimă și cu ochii deschiși, având un singur țel. De ce ar trebui să-mi iau ochii de la el? Așa că trăiesc și alerg - cu ochii pe premiu!”

⁹ Pavel avea o viziune realistă asupra premiului. El i-a acordat importanța cuvenită. De asemenea, el avea un punct de vedere corect și cu privire la premiile oferite de această lume. El îl sfătuiește pe alergătorul creștin să facă același lucru: „Noi deci, toți cei maturi, să avem această atitudine mentală.” Cât de important este acest lucru, mai ales în acest „timp al sfârșitului”, când premiile oferite de lume s-au înmulțit - premii constând în: cariere, plăceri, posesiuni! Deja anticipăm pericolul: acela că alergătorul creștin începe cursa în forță, entuziast, dar, pe parcurs, se lasă distras de aceste premii lumești și își ia ochii de pe premiul vieții. Ce se întâmplă atunci? Alergătorul încetinește, transformă cursa într-o plimbare, ajungând să hoinărească, nepăsător. Cât de nesigur aleargă acum! Nu mai aleargă ca cineva care caută să câștige premiul vieții. Lucrurile din urma lui, premiile din această lume veche, l-au distras, făcându-l să-și piardă interesul și motivația de a alerga, care sunt prezente doar dacă-și fixează privirea pe lucrurile dinaintea lui, și anume, premiul oferit de Dumnezeu. Dima, cel cu care Pavel alerga împreună, și-a luat ochii de pe premiu, și s-a lăsat distras de premiile acestei lumi, oprindu-se din alergat. Trebuie să adoptăm o atitudine mentală corectă în ceea ce privește premiile acestei lumi, „pentru că tot ce este în lume — dorința cărnii, dorința ochilor și etalarea ostentativă a mijloacelor de existență — nu provine de la Tatăl, ci provine din lume. Și lumea trece și dorința ei la fel, dar cine face voința lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna.” - Filip. 3:15; 2 Tim. 4:10; 1 Ioan 2:16, 17

¹⁰ Așadar, ce valoare au premiile acestei lumi, premii ce-s sortite pieirii și se ofilesc la fel de sigur precum coroana de legume a alergătorilor din antichitate? Chiar merită cel mai mare premiu pe care-l poate oferi această lume - așa-numita siguranță economică, scopul vieții al atât de multor oameni, în zilele noastre - să ne luăm ochii de la premiul vieții? Deloc! Alergătorul creștin trebuie să-și asigure traiul și, în același timp, să nu-și ia o clipă ochii de la premiu. Pavel a făcut corturi pentru a-și asigura o parte din necesități; cu toate acestea, el n-a permis ocupației lui de a face corturi să-i dezlipească ochii de la premiu. Așadar, Pavel nu avea ca scop siguranța economică; știa că, fără viață, banii, averea și bunurile nu au nicio valoare. Chiar și cei care ajung la ceea ce privesc a fi siguranță economică,

strângând milioane de dolari, ajung să-și dea seama adesea că și-au petrecut o viață întreagă pentru a câștiga un premiu ce se veștejește. În volumul „*Comoara lumii creștine*” apare următorul articol: „Domnul T. P. O’Connor oferă detalii cu privire la un interviu cu d-nul Andrew Carnegie: ‘Îndreptându-ne spre gară, realizăm cât de invidios eram pe averea lui. El mi-a spus: Nu sunt de invidiat. Cum poate averea mea să mă ajute? Am 60 de ani, și nu mai pot digera mâncarea. Aș da toate milioanele mele pentru a fi tânăr și sănătos din nou. Nu voi uita niciodată următoarea lui replică. În mașină se așternuse tăcerea, când dl. Carnegie s-a întors brusc, și, cu o voce discretă, plină de amărăciune și de o profunzime de nedescris, a spus: „Dacă aș putea face pact cu Faust, n-aș sta pe gânduri. Aș vinde bucuros totul, doar ca să-mi recapăt viața.” Și am văzut cum își strângea mâinile, în timp ce vorbea”’.

¹¹ Ce diferită a fost exprimarea apostolului Pavel, care, după ce și-a petrecut viața urmărind premiul ceresc, a putut spune: „Am alergat cursa până la capăt, am păzit credința. De acum înainte îmi este rezervată coroana dreptății, pe care Domnul, judecătorul cel drept, mi-o va da ca răsplată în ziua aceea.” - 2 Tim. 4:7, 8.

PERSEVERENȚĂ PRIN FIXAREA UNUI SINGUR ȚEL

¹² Perseverența extraordinară de care a dat dovadă Pavel se datora faptului că și-a concentrat atenția asupra unui singur țel. Și a reușit să facă acest lucru pentru că nu și-a desprins o clipă privirea de la premiu. Așadar, puterea de a rezista este consecința faptului că nu pierdem din ochi premiul. Puteți fi siguri: este nevoie de perseverență. „Să alergăm cu perseverență cursa care ne este pusă înaintea.” Cursa creștină nu e deloc simplă; este lungă și dificilă. Pentru că premiul este câștigat doar după ce s-a trecut linia de final, energia scade treptat de-a lungul cursei. Una dintre cele mai profunde pilde ale lui Isus a fost cea în care acesta a arătat eșecul celor care au început bine, dar nu au reușit să reziste până la sfârșitul cursei. -Evr.12:1.

¹³ În pilda semănătorului, Isus, explicând semnificația seminței care a căzut pe un teren stâncos și printre spini, a spus: „Cât despre cea semănată pe locuri stâncoase, aceasta este cel ce aude cuvântul și îl primește imediat cu bucurie. Dar, fiindcă nu are rădăcină în el, rămâne doar pentru un timp și, când vine un necaz sau o persecuție din cauza cuvântului, imediat se poticnește. Cât despre cea semănată printre spini, aceasta este cel ce aude cuvântul, dar îngrijorările acestui sistem de lucruri și puterea amăgitoare a bogățiilor înăbușă cuvântul și el ajunge neroditor.” Așadar, unii alergători renunță la cursă, poticniți de „necaz sau persecuție”. Alții nu mai au puteri să rabde din pricina „îngrijorărilor acestui sistem”. După ce a dezbătut parabola construirii unui turn și a regelui care merge la război, Isus a făcut următoare remarcă: „Astfel, puteți fi siguri că nici unul dintre voi care nu renunță la toate bunurile lui nu poate fi discipolul Meu.” - Mat. 13:20-22; Luca 14:33.

¹⁴ Alergătorul creștin nu e, nicidecum, obligat să renunțe la bunurile sale materiale, dar el se află sub principiul enunțat de Isus: Dacă cineva realizează că

bunurile sale îi distrag atenția de la premiul vieții, atunci ar fi bine să renunțe la acestea, decât să le păstreze și să-și piardă șansa de a participa la cursă. Niciun bun, niciun lucru material nu ar trebui să fie atât de important, atât de însemnat în viața cuiva, încât să-i distragă atenția de la premiu. Oricum, în lumea de astăzi, e puțin probabil ca un singur bun să reușească să facă acest lucru; în schimb, totalitatea lucrurilor, posesiunilor, plăcerilor, hobby-urilor, a neliniștilor și a distracțiilor din viață o poate face. Toate distracțiile exercită o mare putere, ceea ce face dificilă – și, în același timp, mai important decât oricând – ascultarea poruncii din Biblie, referitoare la această cursă: „Ochii tăi să privească drept, da, ochii tăi scânteietori să privească drept înainte. Netezește cărarea piciorului tău și întărește-ți toate căile. Nu devia nici la dreapta, nici la stânga.” Cum să obții această unicitate a țelului care adaugă atât de mult la puterile noastre de perseverență – aceasta este problema pe care trebuie să și-o rezolve fiecare alergător. - Prov. 4:25-27.

EPOCA DISTRAGERILOR

¹⁵ Adresându-se unui grup de studenți de la City College, New York, Bernard M. Baruch face următorul comentariu cu privire la „îngrijorarea acestui sistem de lucruri”: „Niciodată, în istorie, omenirea nu s-a lăudat cu mijloacele superioare de comunicare, prese de tipărire de mare viteză, reviste bogate în ilustrații, radio, filme, televiziune. Totuși, toate aceste forme miraculoase de comunicare contează la fel de mult ca un buștean din pădure. De fapt, propulsarea și eficientizarea acestor mijloace de comunicare nu fac decât să dăuneze gândirii. Ne asaltează zi de zi, cu distrageri noi. ... Energia noastră ... e risipită pe lucruri mărunte. ... Nu cu mult timp în urmă, se credea cu naivitate că suntem în „Epoca Iluminismului.” Dar se transformă din ce în ce mai mult în „Epoca confuziei”. - *Vital Speeches of the Day*, iunie, 1953

¹⁶ Cu cât apar mai multe distrageri, cu atât este mai dificil de atins acea unicitate a țelului atât de necesară pentru cursa creștină. Evident, există mai multe distrageri în prezent, decât în vremea lui Isus; și, cu toate acestea, oamenii se lăsau distrași și pe atunci. La un moment dat, Isus a intrat într-un anumit sat și „o femeie pe nume Marta l-a primit ca oaspete în casă. Această femeie avea și o soră numită Maria, care s-a așezat la picioarele Domnului și asculta cuvântul lui. Marta, dimpotrivă, era distrasă de multele treburi pe care le avea de făcut. Atunci, ea s-a apropiat și a zis: ‘Doamne, nu-ți pasă că sora mea m-a lăsat singură să mă îngrijesc de treburi? Spune-i deci să mă ajute’. Răspunzând, Domnul i-a zis: ‘Marta, Marta, tu te îngrijezi și te frământă pentru multe lucruri. Dar sunt necesare puține lucruri, ba chiar unul singur. Maria a ales partea bună și aceasta nu-i va fi luată’”. Maria a ignorat tot ce i-a distras atenția, pentru a se putea concentra pe viziunea ei spirituală; Marta era distrasă de prea multe lucruri, ca să se așeze la picioarele Învățătorului și să acumuleze cunoștință, singurul lucru de care avea cu adevărat nevoie. - Luca 10:38-42.

¹⁷ În această lume modernă sunt mai mulți oameni ca Marta, decât ca Maria. Distragerile sunt motivul. Vorbind despre o parte dintre distragerile cu care

se confruntă o casnică modernă, Anne Morrow Lindbergh scrie în „*Cadou din partea Mării*”: „Mă refer la a duce o viață simplă. ... Eu, una, nu reușesc. ... Viața pe care am ales-o ca soție și mamă antrenează o caravană întreagă de complicații. Aceasta implică o casă în suburbii și corvoada treburilor casnice ... Implică, de asemenea, mâncare și un acoperiș deasupra capului; mese, planificări, cumpărături, facturi, și încercări de a o scoate la capăt într-o mie de feluri. Implică nu numai măcelarul, brutarul, fabricantul de lumânări, ci mulți alți furnizori care să-mi păstreze modernitatea casei cu ‚simplificările’ ei moderne (instalații sanitare, electrice, frigider, aragaz, cuptor, mașină de spălat vase, radio, mașină, și numeroase alte dispozitive de economisire a forței de muncă), care să funcționeze bine. Mai implică și sănătate; medici, dentiști, programări, medicamente, untură de pește, vitamine, vizite la farmacie. Implică educație, spirituală, intelectuală, fizică; școli ... meditații, tabere, echipament pentru excursii și transport. Implică haine, cumpărături, spălătorie, curățenie, cârpire, cusut nasturi, sau găsirea altcuiva s-o facă. Implică grija prietenilor, a soțului, a copiilor, propria mea grijă, și planuri interminabile de a ne aduna, scrisori, invitații, apeluri telefonice și vizite încoace și încolo ... Nu numai femeia din America se confruntă cu toate acestea, ci fiecare om de aici. Și aceasta nu este doar preocuparea americanului de rând, ci a întregii noastre civilizații moderne.”

NECESITATEA ÎNLĂTURĂRII DISTRAGERILOR

¹⁸ Printre grijile și distragerile vieții moderne, alergătorul creștin trebuie să păstreze un singur țel. Și trebuie să se asigure că face progrese în direcția obiectivului său. Apostolul Pavel nu a lăsat niciodată ca „îngrijorarea acestui sistem de lucruri” să-i ia ochii de la premiu. „Eu nu alerg la întâmplare”, a spus apostolul. Pavel a avut în vedere doar scopul său; nu a avut niciodată vreo îndoială cu privire la acesta. Cu aceeași determinare și pentru același țel trebuie să alergăm și noi pentru a câștiga premiul. Dar cum putem face acest lucru, cu distragerile ce vin din toate părțile, multe dintre ele fiind obligații ce nu pot fi ignorate? Prin aplicarea principiului ce reiese din sfatul lui Pavel pentru alergătorii creștini: „Să dăm la o parte orice greutate și păcatul care ne înfășoară atât de ușor și să alergăm cu perseverență cursa care ne este pusă înainte”. Din pricina perseverenței, alergătorul creștin trebuie să stăpânească arta evitării distragerilor, arta de a îndepărta greutățile – acele lucruri care, adunate, au tendința de a distra atenția de la premiu și de la participarea la cursa vieții. – 1Cor. 9:26, Evrei 12:1.

¹⁹ Prin reducerea factorilor care ne distrag atenția, ne facem timp pentru a ne concentra asupra cursei și a câștigării premiului. Exact această problemă a menținerii distragerilor la un nivel cât mai redus reprezintă unul dintre multele aspecte ale vieții unui creștin. Apostolul Pavel a știut că un mariaj presupune multe distrageri, așa că a recomandat calea celibatului, ca o cale mai bună, deoarece aceasta permite „slujirea continuă și fără distragere a Domnului”. Totuși, pe de altă parte, Pavel era conștient de faptul că și pasiunea reprezintă o distragere a atenției, una periculoasă chiar; prin urmare, el a scris: „Mai bine să se căsătorească, decât

să ardă de pasiune”. Încercarea de a scăpa de tot ceea ce distrage atenția – acest lucru este esențial în viața unui creștin. - 1 Cor. 7:35, 9.

²⁰ Pentru a nu-și dezlipi ochii de la premiu, alergătorul creștin ar trebui să fie dispus să decidă care sunt distragerile ce pot fi eliminate pe bună dreptate și cu folos. Prin înlăturarea acestora, el câștigă timp pentru el însuși, pentru a fi în armonie cu porunca: „Vegheați deci cu atenție cum umblați: nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți, răscumpărând orice moment prielnic, fiindcă zilele sunt rele.” Ar trebui să ne ocupăm serios de această chestiune a economisirii timpului, pentru a nu mai fi permanent în alertă din cauză că trebuie să menținem distragerile la un nivel cât mai redus. De vreme ce oamenii au tendința să fie strângători, sunt atât de multe distrageri pe care o persoană le poate aduna sub formă de bunuri! Poate aduna o mulțime de gadget-uri, reviste, cărți, haine, accesorii, și alte nimicuri! E uimitor câte lucruri inutile poate strânge o persoană. Chiar și îngrămădite într-un dulap, acestea tot reprezintă o distragere a atenției: nu numai că au nevoie de spațiu, dar necesită și timp investit în ele pentru ștergerea prafului, curățare, rearanjare, etc. Prin înlăturarea distragerilor, prin oferirea bunurilor celor nevoiași, ne simțim mai fericiți și, mai presus de toate, reușim să ne concentrăm mai mult asupra premiului. - Efes. 5:15, 16.

²¹ Selectivitatea este un factor important în menținerea distragerilor la un nivel minim. Comercianții din lumea-ntreagă nu-și doresc ca noi să fim selectivi și prudenți; din contră, fac tot posibilul pentru a atrage oamenii să adune achiziții, chiar dacă n-au nevoie de ele. Deci, e necesar să fim selectivi în materie de cumpărături, în materie de lectură, și în modul în care alegem să ne folosim timpul. Amintiți-vă că, așa cum a spus Isus, e nevoie doar de „câteva lucruri”.

DETERMINARE ȘI INSTRUIRE

²² Timpul câștigat ca urmare a înlăturării distragerilor ne permite să ne concentrăm asupra cursei. De vreme ce cuvântul „alergare” însumează întreaga cale a vieții creștine, și mai ales eforturile noastre susținute de a predica vestea cea bună, este imperios necesar ca noi să ne pregătim pentru cursă. Niciun alergător nu poate face față unei curse dacă nu se antrenează. În 1954, Roger Bannister, primul om care a alergat pe o distanță de o milă (1, 6 km) în mai puțin de patru minute, i-a spus unui ziarist, după victoria sa: „Nu are niciun rost să participi într-o cursă, dacă nu ești hotărât să câștigi. Pentru aceasta, trebuie să te antrenezi. Dacă nu ai timp să te antrenezi, nu ar trebui să te înscrii în cursă.” Cu ce este mai diferită cursa creștină? „Alergați astfel încât să câștigați”, a spus Pavel. De asemenea, el a dat următorul sfat: „Exersează având ca obiectiv devoțiunea sfântă.” Așadar, ce sens are să vă înscrieți în cursa creștină, dacă nu sunteți hotărâți să câștigați premiul? Și dacă, totuși, sunteți hotărâți să câștigați, de ce să alergați fără a vă antrena? Cu toate acestea, unii alergători au încercat să alerge fără antrenament; ei neglijează antrenamentul spiritual care le este pus la dispoziție la întâlnirile societății Lumii Noi. Aceste reuniuni au un rol extrem de important: ne ajută să ne menținem privirea ațintită la premiu. Nu este de mirare că cei care lipsesc în mod

regulat de la întruniri, abandonează adesea cursa; ei pierd imaginea clară a premiului, iar rezistența lor slăbește. - 1 Cor. 9:24; 1 Tim. 4:7.

²³ Când ne pregătim pentru cursă, trebuie să reflectăm la exemplele celor care au alergat cum trebuie, cum ar fi: Avraam și Moise. Avraam „aștepta orașul cu temelii adevărate”, iar Moise „privea țintă la răsplată”. Ochii lor erau ațintiți la premiu! Cel mai mult, însă, trebuie să reflectăm asupra exemplului alergătorului perfect, Cristos Isus. „Să alergăm cu perseverență cursa care ne este pusă înaintea, privind țintă la Reprezentantul Principal al credinței noastre și Cel care o duce la perfecțiune, Isus. Pentru bucuria care-i era pusă înaintea, El a suportat stâlpul de tortură, disprețuind rușinea, și s-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu.” Faceți-l pe Isus cel ce vă aduce pacea. - Evrei 11:10, 26; 12:1, 2.

²⁴ Isus, Pavel și martorii credincioși din timpurile străvechi au alergat cu ochii ațintiți la premiu. Alergați la fel ca ei. Faceți-vă timp să alergați în acest fel. Nu avem nicio siguranță că circumstanțele vor fi mai favorabile mâine, cu distrageri mai puține. Distragerile se vor înmulți pe măsură ce această lume se apropie de condamnare. Cât încă se mai poate, răscumpărați timp să alergați. Apreciați corect premiul! Antrenați-vă în mod regulat! Lăsați de-o parte greutățile și distragerile! Limitați-vă la strictul necesar! Alergați pentru a câștiga! Alergați cu ochii ațintiți la premiu!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce folosește Biblia, adesea, cuvinte ce țin de alergare?
- 2,3. Ce cunoștință aveau corinteni din vechime despre alergare, și astfel ce sfat le-a dat apostolul creștinilor corinteni?
4. Care era obiceiul în ce privește premiul, în alergarea din vechime, și cum îi afecta aceasta pe alergători?
5. Pentru ce fel de premiu alergau cei din vechime?
6. Care este răsplata iubitoare a lui Dumnezeu pentru cei care aleargă bine, în contrast cu premiul oferit alergătorilor păgâni?
- 7,8. Cum trebuie să privească alergătorul creștin premiul pe care-l oferă Dumnezeu, din exemplul apostolului Pavel?
9. Cu ce pericol se confruntă alergătorul creștin, făcând vital pentru el să dobândească atitudinea mentală potrivită?
- 10,11. (a) De ce nici un premiu pe care-l oferă lumea nu merită ca cineva să-și ia ochii de la premiul pe care-l oferă Dumnezeu? (b) Ce au simțit, adesea, oamenii care au urmărit premiul bogăției, spre sfârșitul vieții, în contrast cu expresia apostolului?
12. Cui anume îi datora Pavel, în mare măsură, puterile lui de perseverență?
13. Ce a arătat Isus, în pilda semănătorului, că ar putea face un alergător să se poticnească și să piardă premiul, și ce sfat a dat el în ce privește posesiunile?
14. Cum trebuie să privească un creștin posesiunile materiale?
15. Ce a spus un vorbitor lumesc despre „îngrijorarea acestui sistem de lucruri”?

16,17. (a) Ce sfat de-al lui Isus ar trebui să primească cei care sunt distrași de multe lucruri? (b) Ce a scris o scriitoare despre distrageri într-o civilizație modernă?

18. Cum sunt valoroase pentru noi exemplul și sfatul lui Pavel, și ce trebuie să învețe alergătorul creștin?

19. Cum a guvernat această chestiune a distragerii sfatul lui Pavel despre căsătorie? Ce este, așadar, de bază, în viața unui creștin?

20. Ce trebuie să dorească să facă un creștin pentru a răscumpăra timpul, și ce se poate spune despre posesiunile neesențiale?

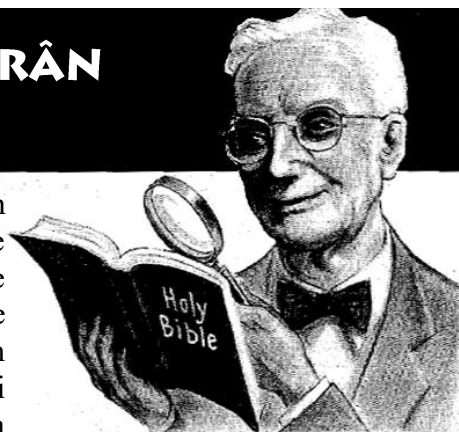
21. Cum ne putem ajuta să păstrăm distragerile la minim?

22. Ce a spus un alergător modern despre alergare și antrenament, și de ce se aplică același principiu în cursa creștinului?

23. La ce exemple de celibat trebuie să reflectăm, pentru încurajare?

24. De ce nu trebuie să existe întârziere în alergarea în cursă acum, și cum ar trebui să alergăm?

NICIODATĂ PEA BĂTRÂN CA SĂ ÎNVEȚI

Zicala „Nimeni nu este niciodată prea bătrân ca să învețe” este pe cât de adevărată, pe atât de banală. Învățarea de lucruri noi este una din cele mai bune modalități de a rămâne tânăr la minte și în spirit chiar dacă omul este înaintat în vârstă. Desigur, unul care este bătrân va găsi învățarea un lucru puțin mai dificil; pentru a face o schimbare va fi puțin mai greu decât a fost în tinerețea lui sau în prima parte a vieții.

Dacă suntem printre cei mai bătrâni, nu putem oare să compensăm depunând un efort puțin mai mare? Și acest lucru nu ar trebui să fie prea împovăraător, deoarece acum avem, foarte probabil, o înțelegere și apreciere mai bune a importanței cunoștinței decât am avut-o când am fost tineri. Așadar, anii înaintați nu ar trebui să ne împiedice de la a învăța lucruri noi sau de la a face o schimbare care promite să fie pentru mai bine.

Iehova Dumnezeu folosește oameni bătrâni dacă ei sunt dispuși să învețe și să facă o schimbare. Astfel, profeția lui Ioel a prezis că în vremea noastră Iehova va turna o parte din spiritul său peste toată carnea, făcând ca și acei creștini consacrați, înaintați în vârstă, să primească cunoștință și pricepere sporite, stimulându-i la activitate crescută. (Ioel 2:28, 29). Faptele arată clar că același principiu se aplică oamenilor cu bunăvoință.

Astfel *Cartea anuală a martorilor lui Iehova din 1958* spune despre o slujitoare metodistă americană, care la vârsta de șaizeci și cinci de ani a intrat în contact cu vestea bună a împărăției lui Iehova. Chiar dacă simțea că știa totul despre Biblie și la început părea mai degrabă încrezută și arogantă, ea s-a dovedit a fi un iubitor sincer al adevărului. În termen de doar câteva săptămâni ea învățase destule lucruri noi pentru a face o schimbare radicală în viața ei; ea a rupt legăturile cu organizația ei religioasă și a început să depună mărturie pentru Iehova.

Printre cei botezați la adunările mari ale poporului lui Iehova există invariabil unii înaintați în vârstă. Reprezentativ este ceea ce a relatat odată un ziar din Londra: „A fost o străbunică cu părul cărunt în vârstă de 76 de ani”, precum și „o femeie subțirică de 86 de ani”. Prin faptul că au fost botezate, ele au recunoscut că învățaseră multe lucruri noi și făcuseră o schimbare radicală în viețile lor.

Recent, Societatea Turnul de Veghere a primit o copie a unei scrisori trimisă unui martor al lui Iehova din Canada de către un fost predicator laic al Bisericii Angliei. La vârsta de nouăzeci și doi de ani acest predicator laic a ajuns la cunoștința exactă a adevărului și a făcut o schimbare în viața lui, luând poziție pentru Iehova și Împărăția Sa. Drept rezultat, el este mai fericit decât a fost vreodată în cei nouăzeci și doi de ani. Și unii creștini dedicați, la vârsta lor înaintată, au înțeles privilegiul lor de a intra în serviciul cu timp integral, înțelegând că, într-adevăr, „este mai multă fericire în a dăruia decât în a primi”. – Faptele 20:35.

Da, a respinge idei noi sau a refuza să faci o schimbare doar din cauza vârstei înaintate, este un lucru neînțelept. Și în special este neînțelept când ceea ce este implicat este adevărul Cuvântului lui Dumnezeu și închinarea lui Iehova. Doar cei care continuă să acumuleze felul corect de cunoștință și să facă o schimbare în viețile lor pot spera să fie cruțați de la exprimarea mâniei lui Dumnezeu la Armagedon, profetie a Bibliei a cărei împlinire este foarte aproape. Din acest motiv Cuvântul lui Dumnezeu ne sfătuiește să acceptăm idei noi, să facem o schimbare în viețile noastre, indiferent de vârstă: „Căutați-l pe Iehova, voi, toți cei smeriți de pe pământ, care respectați hotărârile Sale judecătorești; căutați dreptatea, căutați smerenia; poate că veți fi ascunși în ziua mâniei lui Iehova.” - Țef. 2:3, AS.

INDIAN CAUTĂ PE MARTORII LUI IEHOVA

Populația indiană alcătuiește majoritatea locuitorilor Boliviei. Ei trăiesc în principal în munți și în vastul *Altiplano*, podișul înalt de 13 000 de picioare (4000 m) care se întinde din nordul până în sudul Boliviei, localizat între două lanțuri muntoase puternice, *cordilierele* de est și vest sau lanțurile Anzilor.

Chiar dacă ei sunt mari susținători ai tradițiilor lor, în special în ceea ce privește religia, unii din ei au ieșit din sistemul lumii vechi de lucruri manifestând

o dorință sinceră de a-L cunoaște pe Iehova și promisa Lui lume nouă a dreptății. De exemplu: La reședința misionară din Cochabamba, când uneia din misionare i s-a răspuns la sonerie, a fost surprinsă să vadă un indian stând în picioare acolo, cu cartea „Să fie Dumnezeu adevărat” în mână. El a salutat-o în spaniolă, spunând: „Bună, sora mea”.

Cu aproximativ șase luni înainte un prieten îi dăduse o Biblie, pe care el a început s-o citească. Prin propriul său studiu al Bibliei el a ajuns să se convingă că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat. Acest adevăr el a încercat să-l predea celor din biserica sa Evanghelică locală, dar fără succes. Ei insistau că Isus era singurul Dumnezeu. După aceasta, el s-a decis să vină în oraș pentru a găsi organizația care se închină lui Iehova. El a străbătut toate străzile până când a găsit o clădire marcată Sala Împărăției Martorilor lui Iehova. Aici el a obținut cartea pe care o purta cu el. Curând după aceea el s-a alăturat martorilor lui Iehova în slujirea din casă în casă și a participat la întâlnirile lor.

Fiind capabil să vorbească dialectul indian Quechua, el s-a lăsat să fie folosit de Iehova într-un mod minunat. El a putut ajunge la acești oameni, în timp ce noi, neînțelegând limba, nu am putut. După ce a vorbit la o ușă, lui i s-a cerut de misionară să traducă ceea ce spusese. Astfel el i-a repetat în spaniolă: „Oamenii sunt într-o stare tristă și jalnică astăzi. Cu toate acestea, Iehova are o organizație minunată pentru ei, dacă ei vor să-și dea seama de aceasta. Ei se bucură de frumusețea unei flori pentru un timp scurt, însă organizația lui Iehova poate fi comparată cu o floare veșnică, frumoasă, și ei pot să se bucure de roadele ei pentru totdeauna”.

Se spune că Quechua este o limbă foarte expresivă. Și ea este chiar și mai expresivă când este folosită pentru a lăuda pe Iehova.

SOARELE SE VA ÎNTUNECA

Anumite profeții ale Bibliei vorbesc despre întunecarea soarelui. Cum ar trebui să fie înțelese acestea, literal sau ca figuri de stil ?

Pământul este locuința omului. Însă, fără beneficiile soarelui acesta nu ar putea trăi pe pământ. Soarele ne oferă lumină, căldură și energie. Cărbunele și țițeiul din pământ, vânturile care pun în mișcare morile de vânt și râurile care furnizează puterea apei, toate acestea sunt rezultate ale soarelui.

Și hrana noastră depinde de soare. Energia acestuia plus apa și dioxidul de carbon sunt utilizate de plante, iar plantele nu ne oferă numai hrană, ci și materiale de construcție, combustibil - și să nu fie socotită mai prejos - frumusețea. Soarele este

într-adevăr un dar minunat al Creatorului pentru om. Prin urmare, nu este surprinzător faptul că atunci când omul s-a îndepărtat de adevărata închinare el s-a închinat soarelui; de fapt, zeul soare fiind o zeităate importantă în multe națiuni din vechime.

De dragul de a-și face cunoscută supremația Iehova Dumnezeu a interferat în vremurile trecute cu lumina soarelui. Astfel cea de-a noua plagă asupra Egiptului din vechimea fost un întuneric ce putea fi pipăit. Egiptenii „nu se vedeau unii pe alții și nimeni nu s-a ridicat de la locul său timp de trei zile.” Dovada că aceasta nu era doar o ciudățenie a naturii a fost faptul că în același timp „în locurile unde trăiau copiii lui Israel era lumină.” La fel, atunci când a murit Isus, începând cu cea de-a șasea oră, sau prânzul, „întunericul s-a pogorât asupra întregului pământ până în cea de-a noua oră, căci soarele nu mai era.” În fiecare dintre aceste exemple a fost implicată lumina literală a soarelui. (Ex. 10:21, 23; Luca 23:44, 45).

Cuvântul lui Dumnezeu nu numai că a înregistrat că Dumnezeu a făcut ca lumina soarelui să lipsească, ci a prezis că Acesta va face din nou așa ceva. Astfel, Ezechiel a profețit că Iehova „va acoperi soarele cu un nor.” Ioel a scris despre o vreme în care „soarele se va transforma în întuneric.” Și Isus, în marea Sa profeție în legătură cu sfârșitul acestui sistem de lucruri, a spus: „soarele se va întuneca, iar luna nu-și va mai da lumina.” (Ezec. 32:7, AS; Faptele 2:20; Mat. 24:29).

Oare aceste profeții se referă la întunecarea soarelui literal, așa cum s-a întâmplat în vremea lui Moise și a lui Isus Cristos? Da, așa spun mulți religioniști devotați. Astfel, o publicație a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, *Lecturi Biblice pentru cercul familiei*, spune că asemenea texte au fost împlinite în ziua întunecată de 19 mai 1970. În sprijinul afirmației sale aceasta citează, printre alte autorități, *Dicționarul Webster*, neprescurtat, ediția din anul 1833, care, la pagina 1604, are de spus următoarele în legătură cu „Ziua Întunecată”: «În unele locuri oamenii nu puteau vedea să citească scrisul obișnuit, sub cerul liber, timp de câteva ore. Păsările și-au cântat cântecele de seară, au dispărut și au devenit tăcute; găinile au mers la adăpost, vitele au căutat grajdurile; și lumânările au fost aprinse în case. Întunecarea a început în jurul orei zece dimineața și a continuat până la miezul nopții următoare, dar cu diferite gradații și durate în locuri diferite. ... adevăratele cauze ale acestui fenomen remarcabil sunt necunoscute. Această întunecare nu poate fi explicată printr-o eclipsă, căci, așa cum s-a indicat, a fost lună plină în noaptea de dinainte și prin urmare, aceasta se afla de partea opusă a pământului în momentul în care soarele s-a întunecat.

FOLOSIRE SIMBOLICĂ A SOARELUI

Dar se înțelege oare că este vorba despre soarele adevărat atunci când, în Cuvântul lui Dumnezeu, se spune: „soarele se va întuneca”? Chiar deloc! Și mai

ales în cazul în care noi observăm numeroasele întrebări ale soarelui ca simbol. Astfel, la Iehova Dumnezeu se face referire ca la soare, și aceasta în modul cel mai potrivit, deoarece El reprezintă sursa primară de lumină, viață și energie: „Iehova Dumnezeu este un soare și un scut.” În conformitate cu această expresie El este denumit „Tatăl luminilor cerești.” (Ps. 84:11; Iac. 1:17).

Și Isus Cristos mai este numit în mod potrivit soare: „Dar pentru voi, cei care se tem de numele Meu, soarele dreptății se va ridica cu tămăduire în aripile sale.” Așa cum soarele este lumina pământului, așa și Isus este spirituala „lumină a lumii”. (Mal. 4:2; Ioan 8:12).

În continuare, Scripturile spun că Dumnezeu are o oaste de creaturi spirituale cerești sau îngeri, organizație despre care se vorbește cu termenul de femeie. Despre această organizație asemănătoare cu o femeie se spune că este „învăluită de soare.” Apoi, noi suntem asigurați că domnia Împărăției lui Dumnezeu va fi atât de luminoasă, încât, prin comparație, soarele și luna vor fi rușinați: „Luna va fi încurcată și soarele acoperit de rușine; căci Iehova al oștirilor va domni pe muntele Sion.” (Apoc. 12:1; Isa. 24:23, AS).

Și, la final, mai citim și despre slujitorii lui Dumnezeu, care în timp ce sunt încă pe pământ sunt descriși ca aștri sau sori și care strălucesc ca soarele: „Fiți fără prihană și curați, copiii ai lui Dumnezeu, fără pată în mijlocul unui neam ticălos și stricat unde străluciți ca niște lumini în lume.” „La vremea [secerișului] cei drepti vor străluci la fel de puternic ca soarele în Împărăția Tatălui lor.” Faptele arată că în prezent, slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu strălucesc cu adevărat ca soarele, prin publicarea în lung și în lat a veștii bune a Împărăției lui Dumnezeu. (Filip. 2:15, 16; Mat. 13:43).

Soarele nu este folosit doar ca un simbol al luminii spirituale, ci, datorită căldurii sale mari, acesta mai este folosit și pentru a ilustra persecuția. Astfel Isus, în ilustrația Sa despre semănător, a povestit despre semințe ce erau plantate pe un sol stâncos, unde au crescut dintr-o dată, „dar atunci când soarele răsărea acestea erau arse și pentru că nu aveau rădăcini ele se ofileau.” Explicând, Isus a spus: „Aceasta este cel care aude cuvântul și de îndată îl primește cu bucurie. Însă nu are rădăcină în el, dar ține o vreme, iar atunci când vine un necaz sau o persecuție din pricina Cuvântului el se leapădă îndată de acesta.” (Mat. 13:6, 20, 21).

CUM ȘI CÂND S-A ÎNTUNECAT SOARELE

Ținând seama de toate cele menționate mai sus, este oare necesar să susținem că profețiile în legătură cu întunecarea soarelui se referă la soarele literal ce nu-și mai dă lumina? Nu, nu este așa; și nici nu pare just să credem că această întunecare a soarelui s-a limitat la numai câteva ore, într-o porțiune mică a pământului. Mai departe, contextele a câtorva dintre aceste texte localizează cu precizie întunecarea soarelui în zilele noastre, mai degrabă decât cu două secole în urmă. De exemplu, Isus asociază întunecarea soarelui cu întoarcerea Sa, atunci când națiunile sunt mânioase, când o națiune se va ridica împotriva altei națiuni, și o împărăție împotriva altei împărății, atunci când va fi foamete, epidemii și cutremure. Dovezile indică faptul că anul 1914 a marcat începutul împlinirii

acestor profeții. Astfel, și profeția lui Ioel indică faptul că această întunecare a soarelui va preceda îngrozitoarea zi a lui Iehova, ca un semn al apropierii acesteia. Nu este just să tragem concluzia că acest semn ar veni cu 170 de ani sau mai mult înainte de ziua îngrozitoare a lui Iehova. (Mat. 24:7-12).

Prin urmare, noi ar trebui să ne așteptăm ca această întunecare a soarelui să aibă loc acum. Și cum va fi împlinită această profeție? În marele întuneric spiritual ce acoperă acum pământul. Așa cum a prezis Isaia: „Iată, întunericul va acoperi pământul și negura popoarele.” Acest întuneric spiritual este datorat faptului că oamenii Îl ignoră pe Iehova, Marea Lumină, și pe Isus Cristos, „lumina lumii”, cât și Cuvântul lui Dumnezeu, care pentru creștin este „o lampă pentru picioarele sale și o lumină pe cărarea sa.” (Isa. 60:2, AS; Ioan 8:12; Ps. 119:105).

Dar unii ar putea întreba: Oare nu a predominat un asemenea întuneric spiritual în secolele trecute? Este adevărat, dar în prezent întunericul este mai dens și mult mai răspândit în multe privințe. În prezent, noi trăim prezisele „timpuri critice, cărora cu greu li se face față”, când mai mult ca niciodată, oamenii sunt iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; când există o formă răspândită de devotament evlavios, dar o foarte mică manifestare a puterii acestuia. În legătură cu aceste timp Isus a întrebat: „Dar când va veni Fiul Omului, va găsi El credință pe pământ?” (2 Tim. 3:1-5; Luca 18:8).

Grăitor pentru acest întuneric spiritual este modul în care clericii ce se declară creștini pun Biblia la nivelul scrierilor oamenilor imperfecti și îl plasează pe Isus Cristos în categoria învățătorilor slabi, supuși greșelilor, asemenea lui Socrate, Buda și Mohamed. Astfel, Isus a spus: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine,” iar Petru a spus despre El: „În nimeni altul nu este salvare, căci nu este sub cer niciun alt nume care să fi fost dat printre oameni prin care putem fi salvați.” Dar Niebuhr, unul dintre clericii de seamă din Statele Unite spune că nu este așa. Conform acestuia, evreul „Îl poate găsi pe Dumnezeu mult mai ușor prin propria sa moștenire” sau religie decât printr-o convertire la Cristos. (Ioan 14:6; Faptele 4:12).

Cât de profund este acest întuneric spiritual poate fi observat din rapoarte asemănătoare celui apărut în revista *Time*, în data de 27 ianuarie 1958: „Biserica din Glenview ... este o frăție de căutători care urmează lozinca ‘crede ceea ce vrei și închină-te cum dorești.’” Aceasta are „nenumărate organizații foarte ocupate ce se amestecă zilnic într-o fierbere de dansuri, concursuri și picnicuri,” etc. Există grupuri de vânatoare și de pescuit, o asociație a femeilor, un grup al băieților cărora le plac automobilele sport și tabere pentru toate vârstele. „Într-o predică recentă, un preot a citat cu mâhnire un nou venit ce i-a spus altuia: ‘Cred că ar trebui să mă alătur nenorocitei de biserici ca să mă obișnuiesc’”. Faptul că această biserică este mai degrabă un club social decât o instituție religioasă este vizibil din raportul care spune că „comunitatea din Glenview este la fel de liberă ca și teologia acesteia (adică, Dumnezeu, Cristos, Biblia, fiecare înțeleasă așa cum crede de cuviință individul). Mesele de părtășie sunt așezate în altar, iar enoriașii se servesc singuri.” Într-adevăr, toate acestea se află într-un contrast izbitor cu modul în care religia era practică, să zicem, cu cincizeci de ani în urmă. Chiar

dacă religiile diferite au predat multe greșeli în numele creștinismului, acestea aveau totuși un gram de respect pentru Biblie, ca și Cuvânt al lui Dumnezeu, și o anumită frică de Dumnezeu.

Apoi, mai există și o problemă de contrast. Lumina de pe Cuvântul lui Dumnezeu, fidelă promisiunii Acestuia, strălucește chiar mai puternic: „Cărarea celor drepti este ca lumina zorilor a cărei strălucire crește până la miezul zilei.” Dar „calea celor răi este ca bezna; ei nu știu în ce se tot poticnesc.” Astfel, și profetul Isaia, după ce a spus despre întunericul ce se află asupra lumii, a continuat să spună: „Dar Iehova se va ridica peste tine, iar gloria Sa va fi peste tine. Și națiunile vor veni la lumina Ta.” Și Isus a prezis că în același timp când soarele va fi întunecat „această veste bună a Împărăției va fi propovăduită în tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile”, și va indica o perioadă de iluminare pentru unii, în ciuda întunericului spiritual. De fapt, acest lucru a fost preumbrit atunci când întunericul i-a învăluit pe egipteni timp de trei zile, chiar înainte de Exod. La acea vreme, așa cum am văzut deja, era lumină în toate casele izraeliților. (Prov. 4:18, 19; Isa. 60:2, 3, AS; Mat. 24:14).

Dovezi pentru condiția întunecată spiritual a lumii și în special a creștinătății pot fi văzute peste tot. Acest lucru este vizibil clar prin imoralitate, delincvență și crime din ce în ce mai numeroase și în închinarea lacomă la materialism. Prin urmare, ca rezultat, noi putem vedea împlinirea cuvintelor lui Isus: „Pe pământ neliniște a națiunilor, care nu vor ști ce să facă din cauza mugetului mării și a agitației ei, în timp ce oamenii vor leșina de frică și în așteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului locuit.” (Luca 21:25, 26).

Din moment ce în fiecare menționare a întunecării soarelui este menționată și luna, se poate pune întrebarea: Există oare vreo importanță anume atașată întunecării lunii sau ‘transformării în sânge’ așa cum o descrie o profecție? În vremurile trecute, studenții Bibliei s-au străduit să distingă între întunecarea simbolică a soarelui și cea a lunii; însă, pare mai înțelept și în conformitate cu faptele să concluzionăm că ambele se referă la același lucru. Fără soare, luna nu ar putea străluci, căci luna reflectă pur și simplu lumina soarelui. Și, așa cum soarele luminează ziua, așa și luna luminează noaptea.

Prin urmare, întunecarea atât a soarelui, cât și a lunii, ar sublinia întunericul spiritual desăvârșit și continuu care predomină în prezent. Și chiar așa este!

Băuturile în timpurile Biblice

Scriind în cartea *Viața de zi cu zi în Timpurile Vechiului Testament*, E. W. Heaton vorbește despre băuturile folosite de izraeliți: „Dat fiind faptul că apa era puțină și nu foarte potabilă, se consuma o mare cantitate de lapte. El era lapte de capră și de la oi. Ebraica are un cuvânt pentru laptele proaspăt, însă în climatul din Palestina nu este posibil ca el să fi fost folosit la fel de mult ca un alt termen

însemnând lapte acru sau lapte bătut. Imediat ce laptele proaspăt era pus în sticla de piele de capră, el se îngroșa ușor și se făcea acru. Cu atât mai bine, se credea, pentru potolirea setei...

„Băutul de vin era universal. Luarea lui cu apă sau gheață cu zăpadă din munți au fost obiceiuri ulterioare și chiar și atunci acesta din urmă nu prea putea să fie o parte din viața de zi cu zi. Israelitul de rând din perioada noastră își lua vinul în starea lui naturală sau (ca asirienii) amestecat cu mirodenii și medicamente pentru a-i spori „amețala”. Nu este surprinzător că Vechiul Testament conține atât de multe avertismente despre băutul în exces. Oamenii din Israel beau, de asemenea, vin de rodie ... Cu toate acestea, ei nu par să fi fost mari băutori de bere. În această privință, ei erau deosebiți de vecinii lor, Filistenii, ale căror halbe de bere cu filtre au fost găsite cu sutele”.

„ACESTE LUCRURI AU DEVENIT EXEMPLELE NOASTRE”

În prezent, multe persoane care cred în Biblie pun în lumina reflectoarelor Scripturile Grecești Creștine și lasă Scripturile Ebraice în întuneric. Ei afirmă că aceste Scripturi scrise înainte de vremea lui Cristos nu au aplicabilitate în prezent, că odată cu venirea Acestuia ele și-au atins scopul, că acestea sunt „vechiul testament” și că sunt învechite și înlocuite cu „noul testament” sau legământ. Ei afirmă că aceste Scripturi Ebraice nu sunt în prezent nimic decât istorie moartă.

Este adevărat că în Scripturile Ebraice este înregistrat legământul legii sub care se afla Israelul, și că acesta avea să-i conducă la Cristos și apoi să fie înlocuit cu un nou legământ de legi scrise, nu pe table de piatră de această dată, ci pe inimi umane. Dar legea lui Moise reprezintă numai o parte a Scripturilor Ebraice. Acestea conțin multe profeții care indică lucrurile nu numai până în vremea lui Cristos, ci și până în zilele noastre. A le înlătura din atenția noastră înseamnă să rămânem în întuneric în legătură cu probleme vitale. Istoria ce se găsește în Scripturile Ebraice nu este moartă și uitată, căci și aceasta are valoare profetică. Și chiar și legea lui Moise a slujit ca o umbră a lucrurilor bune ce urmau să vină după terminarea ei: „Legea este doar o umbră a lucrurilor bune viitoare.” (Evrei 10:1).

Pavel le-a scris creștinilor despre scrierile timpurii ale Scripturilor Ebraice: „Căci tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru instruirea noastră, pentru ca prin perseverența noastră și prin mângâierea din Scripturi să avem speranță.” Acest lucru include și evenimente ce pot părea pur istorice. Vorbind despre căderile în păcat ale Israelului, Pavel a spus: „Lucrurile acestea au devenit exemple pentru noi, ca să nu dorim lucruri rele, cum au dorit ei. Aceste lucruri s-au întâmplat cu ei ca exemple și au fost scrise ca avertizare pentru noi, peste care a sosit sfârșitul sistemelor.” Exemple bune de urmat pot fi găsite și în această înregistrare istorică antică: „Fraților, luați-i ca exemplu de suferire a răului și de răbdare pe profeții care au vorbit în numele lui Iehova.” (Rom. 15:4; 1 Cor. 10:6, 11; Iac. 5:10).

CRISTOS ȘI JERTFA SA

În Geneza 3:15 este făcută o promisiune conform căreia urma să vină o Sămânță și să zdrobească capul lui Satan. Acest lucru urma să fie o binecuvântare pentru oamenii de pe pământ. Lui Avraam i s-a spus că prin sămânța sa, toate familiile de pe pământ vor fi binecuvântate, iar acest lucru a indicat spre Cristos: „Deci promisiunile i-au fost făcute lui Avraam și seminței lui. Nu spune, ‘Și semințelor’, ca și cum ar fi mai multe, ci ca și cum este una singură, Și seminței tale, care este Cristos”. Dar, de fapt, sămânța literală ce i-a venit lui Avraam prin puterea miraculoasă a lui Dumnezeu a fost Isaac, iar atunci când Avraam a început să jertfească pe singurul fiu din partea Sarei, el a făcut acest lucru cu încredere că Isaac se va întoarce printr-o reînviere. Toate acestea reprezintă o ilustrare a jertfei Seminței lui Iehova, Isus Cristos, și a reînvierii lui Cristos: „Prin credință, Avraam, când a fost pus la încercare, l-a oferit drept jertfă, ca să spunem așa, pe Isaac. Și cel care primise cu bucurie promisiunile a încercat să-l ofere ca jertfă pe singurul său fiu, deși i se spusese: ‘Ceea ce se va numi sămânța ta’ va veni prin Isaac. Dar El a considerat că Dumnezeu putea chiar să-l scoale din morți, și, în mod simbolic, de acolo l-a și primit.” Sămânța a fost jertfită ca o răscumpărare, însă va veni pentru a zdrobi capul lui Satan și să binecuvânteze toate familiile ascultătoare de pe pământ. (Gal. 3:16; Evrei 11:17-19).

Mielul pascal jertfit în Egipt îl întruchipează pe Cristos ucis în lume. „Cristos, paștele nostru, a fost jertfit,” se spune la 1 Corinteni 5:7. Acesta nu a fost ucis în Sodoma sau în Egipt, totuși în Apocalipsa 11:8 se vorbește despre un loc „ce este numit în sens spiritual Sodoma și Egipt, acolo unde a fost răstignit Domnul lor.” În această lume rea din prezent a venit Isus și a suferit răstignirea, și, prin urmare, Sodoma și Egiptul ilustrează această lume.

Cristos nu a fost doar mielul jertfit, ci a fost și preotul ce a jertfit: „Era deci necesar ca reprezentările simbolice ale lucrurilor din ceruri să fie curățite prin acestea, dar lucrurile cerești înseși, cu jertfe mai bune decât jertfele acestea. Căci Cristos nu a intrat într-un loc sfânt făcut de mâini, care este o copie a realității, ci chiar în cer, ca să se înfățișeze acum pentru noi înaintea persoanei lui Dumnezeu.

Și nu ca să se ofere de mai multe ori, așa cum intră marele preot an de an în locul sfânt cu un sânge care nu este al său. Altfel, ar fi trebuit să sufere de mai multe ori de la întemeierea lumii. Dar acum El s-a dezvăluit o dată pentru totdeauna, la încheierea acestor sisteme, ca să îndepărteze păcatul prin jertfa lui.” (Evrei 9:23-26).

Acest lucru Îl înfățișează pe Cristos cel reînviat oferind în cer valoarea propriei Sale jertfe. De asemenea, mai arată că tabernacolul și serviciul acestuia, și mai târziu templul și serviciul acestuia, acolo unde preoții îndeplineau slujba cu jertfe de animale, erau „reprezentări tipice ale lucrurilor din ceruri.” Acestea sunt tipuri, și prin urmare, sunt demne de studiat în prezent.

PERSOANE CARE AU FOST TIPICE

Moise a fost un tip al lui Isus Cristos. La Deuteronomul 18:15 Moise a vorbit despre un profet ce va veni „ca mine”, iar Faptele Apostolilor 3:22, 23 se referă la asta, iar contextul indică faptul că Moise L-a preumbrit pe Cristos: „Căci Moise a zis: ‘Iehova Dumnezeu vă va ridica dintre frații voștri un profet ca mine. Să ascultați de el în tot ce vă va spune. Da, orice suflet care nu va asculta de Profetul acela va fi distrus din mijlocul neamului.’”

Și David a fost un tip al lui Cristos. Ezechiel 34:23 a prezis: „Voi pune peste ei un păstor care îi va hrăni și anume pe slujitorul Meu, David.” David era mort atunci când acestea au fost scrise. El a fost folosit pentru a-L ilustra pe Cristos, căci Cristos este Cel identificat ca fiind „un Păstor” peste oile lui Iehova: „Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Și pe acelea trebuie să le aduc, iar ele vor asculta de glasul Meu și vor fi o singură turmă cu un singur Păstor.” (Ioan 10:16). O mulțime de psalmi ce sunt scriși de David în legătură cu situația lui, sunt de fapt, profetici pentru Isus Cristos și își găsesc împlinirea majoră în Acesta. Psalmii 16 și 22 sunt exemple ale acestui lucru.

Ilie a fost un tip al lui Ioan Botezătorul, căci Isus, vorbind despre Ioan, a spus: „Și dacă vreți să acceptați, el este Ilie care trebuia să vină.” (Matei 11:14).

Agar și Sara au fost mai mult decât personaje istorice; acestea au prefigurat două organizații ce se pot distinge prin două legăminte: „Aceste lucruri au un sens simbolic, fiindcă aceste femei reprezintă două legăminte: unul este cel de la muntele Sinai, care dă naștere la copii pentru sclavie, și care este Agar. Iar această Agar reprezintă Sinaiul, un munte din Arabia, și corespunde Ierusalimului de acum, căci este în sclavie cu copiii săi. Însă Ierusalimul de sus este liber, și el este mama noastră.” Sara era liberă și prin legământul promis cu Avraam ea a dat naștere unui semințe, și a ilustrat femeia cea liberă a lui Dumnezeu ce dă naștere Seminței Sale prin legământul Avraamic. (Gal. 4:24-26).

EVENIMENTE TIPICE

Profetul Isaia a fost folosit pentru a prezice captivitatea lui Iuda în Babilon, dar acesta a vorbit și despre o eliberare din captivitate. Această eliberare a venit în anul 537 î.Cr. Cu toate acestea, cu mult timp după aceasta, aceste profeții i-au fost

aplicate lui Isus și lucrării pe care acesta a făcut-o pe pământ, iar dovezile indică faptul că până în zilele noastre are loc această lucrare de eliberare. (Isa. 61:1-3; Luca 4:17-21). Isaia 52:11 a prezis chemarea ce va ajunge până la israeliții captivi atunci când Babilonul va fi răsturnat: „Plecați, plecați, ieșiți de aici.” (AS) Dar la mult timp după ce Babilonul a fost răsturnat, și după ce Isus i-a eliberat pe captivi din sistemele false religioase, o profeție a fost dată în Apocalipsa, care încă mai vorbește despre o cădere viitoare a Babilonului, iar strigătul de avertisment este dat poporului lui Iehova. „Ieșiți din ea, poporul Meu, dacă nu vreți să fiți părtași la păcatele ei, și dacă nu vreți să primiți o parte din plăgile ei.” (Apoc. 18:2, 4).

Un eveniment istoric remarcabil a fost potopul din zilele lui Noe. Dar Isus a arătat că acesta, alături de distrugerea Sodomei, este profetic pentru zilele noastre: „Așa cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, așa va fi și în zilele Fiului Omului: mâncau, beau, bărbății se căsătoreau, femeile erau date în căsătorie, până în ziua când a intrat Noe în arcă și a venit potopul și i-a distrus pe toți. De asemenea, va fi ca în zilele lui Lot: mâncau, beau, cumpărau, vindeau, plantau, zideau. Dar în ziua în care a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și sulf din cer și i-a distrus pe toți. La fel va fi și în ziua în care va fi revelat Fiul Omului”. (Luca 17:26-30).

Acestea sunt doar câteva dintre numeroasele exemple care dovedesc faptul că locurile, oamenii și evenimentele din Scripturile Ebraice sunt profetice. Aceste Scripturi nu sunt învechite. Ele ar trebui studiate. Acestea sunt de actualitate pentru noi.

Temelia

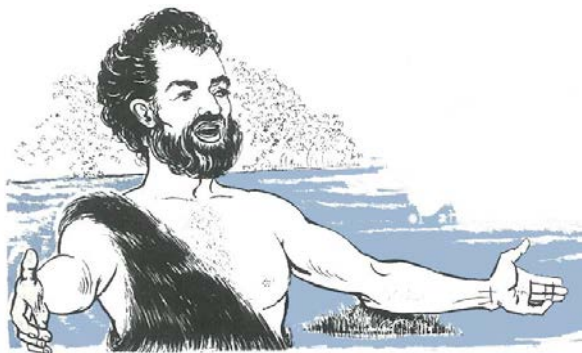
Omul de stat britanic, William Pitt, contele de Chatan, a spus odată nepotului său: „Dacă nu ești drept față de Dumnezeu, nu poți fi niciodată drept față de om; și acest lucru este întotdeauna adevărat, fie că cei înțelepți sau cei nebuni îl admit sau nu”.

RUDE ALE LUI ISUS **PARTEA I**

Atunci când a venit vremea ca Fiul uns al lui Iehova să vină pe pământ ca Mesia al Acestuia, Iehova a ales relația umană potrivită pentru a o uni, ca un zelos cerc al familiei, de slujitori de încredere ai lui Dumnezeu, pentru a deveni un scut și o influență sigură pentru propriul Său Fiu. Așa cum s-au arătat a fi, rudele lui Isus din Nazaret, alături de Acesta, au devenit unii dintre cei mai energici oameni ai credinței și susținători ai adevăratei închinări a lui Iehova pe care acest pământ i-a văzut vreodată. Contribuția lor liberală în fapte drepte, în calitate de propovăduitori, a fost cea care a ajutat la aducerea reputației teocratice pentru generația de sfârșit a sistemelor evreiești.

IOAN BOTEZĂTORUL

Ioan Botezătorul a fost ultimul din lungul șir de profeți pe care Iehova i-a trimis la poporul Său de legământ, evreii. Din marea lucrare pe care acesta a îndeplinit-o în slujire publică de un an, alături de un grup de discipoli și cei aproape doi ani petrecuți în închisoare, Ioan este însemnat ca fiind printre cei mai mari profeți precreeștini pe care Dumnezeu i-a trimis. (Mat. 11:11). Prin manevra

lui Iehova acest mare profet a fost verișor al doilea al lui Isus și era mai mare decât el cu numai șase luni.

Maria, mama lui Isus, și Elisabeta, mama lui Ioan, erau verișoare de gradul întâi. Nu numai atât, dar mai devreme, cele două au avut parte de o prietenie încântătoare bazată pe privilegiile înalte asemănătoare ce le-au fost

date de către Iehova. (Luca 1:39-45) Se pare că mama Mariei (despre care tradiția spune că se numea Ana și pe care catolicii o numesc Sfânta Ana)* și mama Elisabetei erau surori, descendente din seminția lui Levi. În timp ce mama Mariei s-a măritat cu Eli din seminția lui Iuda, astfel copiii mamei Mariei erau de fapt iudei, mama Elisabetei s-a măritat în casa preoțească a lui Aaron, astfel copiii acesteia nu erau numai leviți, ci chiar din cea mai înaltă casă a leviților, copii ai lui Aaron. Așa că Elisabeta, o fiică descendentă a lui Aaron, s-a măritat cu Zaharia, care era, de asemenea, un descendent al casei preoțești a lui Aaron. (Luca 1:5). Atunci, fiul acestora, Ioan Botezătorul făcea parte din casa preoțească a lui Aaron printr-un drept dublu, atât prin tatăl său cât și prin mama sa.

Cât de dramatic, din punct de vedere istoric, s-au dovedit toate acestea! Ungerea lui Solomon din casa lui David ca rege asupra Israelului a fost făcută de preotul din casa lui Aaron, Ţadoc. (1 Regi 1:39). În același fel, ungerea tuturor regilor viitori ai lui Iuda a fost făcută de mari preoți din casa lui Aaron ce erau la vremea respectivă. Așa că atunci când a avut loc, aici pe pământ, cea mai mare ungere regală a tuturor vremurilor, lucrurile s-au întâmplat la fel. Pentru acest eveniment măreț Iehova și-a crescut propriul reprezentant Aaronic, credincios, netrebuind să se bazeze pe mari preoți Aaronic nelegiuți din Ierusalim, care mai târziu l-au omorât pe Isus. Cu această ocazie de a fi uns, Isus din seminția lui Iuda și din casa regală a lui David s-a prezentat pentru a fi botezat de către propriul Său văr de gradul doi, Ioan Botezătorul, din seminția lui Levi și din casă preoțească a lui Aaron. Atunci Isus a devenit uns în mod legitim, din cer, cu spirit sfânt, ca Rege al Israelului spiritual.

IOSIF

Iosif, tatăl adoptiv al lui Isus, trebuie să fi fost un om după inima lui Dumnezeu, așa cum a fost și David, ilustrul său străbun. Având în vedere marea autoritate și poziție de influență exercitată de către părintele de genul masculin al familiei israelite, Iosif trebuie să fi fost un om de încredere, cu frică de Dumnezeu. De ce? Deoarece, Dumnezeu cel viu l-a găsit demn de a-i fi încredințată custodia celei mai iubite comori din univers, viața unicului Fiu născut al lui Iehova, lucrul cel mai drag pentru propria inimă a lui Dumnezeu. Copilul Isus era propriul Fiu al lui Iehova. Acesta nu era fiul natural al lui Iosif.

Iosif era un membru al familiei conducătoare a națiunii iudaice, căci el aparținea casei regale a lui David. Iosif avea un drept divin legitim la tron. Din această cauză a fost necesar ca el să călătorească la Betleem, conform decretului lui Cezar, în zilele guvernatorului roman al Siriei, Quirinius, pentru înregistrarea de taxe, având în vedere faptul că înregistrările casei regale a lui David erau ținute la Betleem, orașul natal al lui David. (Luca 2:1-3) Ani mai târziu, fostul collector de taxe, Matei, care era expert în înregistrările genealogice, a putut merge la Betleem pentru a înregistra pentru noi această descendență care mergea înapoi până la David și Avraam. (Mat. 1:1-16) În acest moment Iosif strălucește ca un om de un mare altruism, căci în ciuda moștenirii sale legitime faimoase el nu ezită să facă voința lui Dumnezeu, ci acceptă imediat să-L adopte pe Isus ca primul său fiu născut legitim, astfel, transmițându-i Acestuia dreptul legitim la tronul lui David. (Luca 4:22). Din această zi înainte Isus a fost cunoscut ca fiul lui Iosif, fiul tâmplarului, cu drepturi de întâi născut al lui Iosif. – Mat. 13:55.

Cel mai frumos și potrivit tribut pentru paternitatea și maternitatea de succes a lui Iosif și a Mariei, în legătură cu educarea înțeleaptă a lui Isus, este scurta, dar potrivita înregistrare din Biblie, care spune: „Și le era supus. ... Și Isus creștea în înțelepciune, în statură și în favoare înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.” Evident Iosif și-a făcut treaba bine în calitate de îndrumător adoptiv al lui Isus, pe lângă faptul că l-a învățat să devină expert în tâmplărie, meserie pe care Isus a urmat-o până când a avut aproape treizeci de ani. (Luca 2:51, 52; Marcu 6:3).

MARIA

Descendenta extraordinară de gen feminin a lui David, Maria, fiica lui Eli din casa lui David, ar fi bucurat inima străvechiului rege, dacă acesta ar fi trăit să o vadă îndeplinindu-și înaltul privilegiu de serviciu teocratic. Cele câteva referințe la aceasta din Scripturi permit să fie făcută o imagine destul de interesantă despre ea.

Aceasta era fecioară nu numai din punct de vedere fizic, ci și spiritual, nefiind pângărită de către apostazia din zilele ei. Cunoștința ei din Scripturile Ebraice era mare, iar devotamentul pentru Iehova ca Dumnezeu ei era exclusiv și desăvârșit.

Fiind puternică în credință și cunoștință, ea a arătat îngrijorare atunci când a vorbit cu puternicul înger Gabriel, același mesager teocratic de la curțile cerului care i-a vorbit și preotului Zaharia, în templu, cu șase luni înainte. „Pacea să fie cu tine, femeie, căreia i s-a arătat o mare favoare! Iehova este cu tine.” Acesta era salutul oferit de Gabriel în deschiderea mesajului său dramatic. Maria a fost cu adevărat tulburată în legătură cu însemnătatea salutului de la început.

Apoi, ea a fost informată că Iehova dorea să o folosească ca pe o mamă umană pentru a da naștere, prin umbrirea spiritului sfânt al lui Dumnezeu, unui copil de sex bărbătesc ce va fi numit: „Fiul Celui Prea Înalt, și Iehova Dumnezeu Îi va da tronul tatălui Său David: El va domni peste casa lui Iacov pentru totdeauna, și Împărăția lui nu va avea sfârșit.” Ce ofertă înălțătoare de serviciu era aceasta! Ea a acceptat cu dragă inimă ca o femeie de o credință remarcabilă. (Luca 1:26-38).

Departe de apostazia strălucitoare a Ierusalimului, sub îngrijirea protectoare a loialului Iosif și în liniștea ieslei din Betleem, această slujitoare devotată a lui Iehova a dat naștere unui copil de parte bărbătească perfect, pe cale naturală, spre sfârșitul perioadei normale de nouă luni de graviditate. Acesta nu era încarnat jumătate om și jumătate spirit, ci era în întregime uman, în fiecare privință. Oamenii cu bunăvoință, păstori credincioși treziți de corurile angelice, au venit la iesle să devină martori credincioși ai acestei nașteri de o importanță universală. Opt zile mai târziu el a fost circumcis, așa cum era obiceiul, și numit Isus.

Inima Mariei a păstrat bine toate lucrurile neobișnuite ce s-au întâmplat în legătură cu acest Fiul al lui Iehova pe care a avut privilegiul de a-L purta. Ea a avut zilnic grijă de nevoile sale în creștere și a dat dovadă tot timpul de o influență curată, iubitoare și devotată, ca acest copil al ei să primească cea mai bună pregătire și educație teocratică. Treizeci de ani mai târziu, atunci când Isus a intrat în marea Sa slujire publică ea l-a urmat cariera în amănunt. Și ea a devenit unul dintre urmașii Săi credincioși. Niciodată în slujirea Sa Isus nu a favorizat-o pe aceasta deasupra celorlalte femei devotate. Niciodată nu i s-a adresat cu „mamă”, ci întotdeauna cu „femeie”. (Mat. 12:48; Ioan 2:4).

Ea a avut privilegiul fericit de a fi una dintre cei 120 de la Cincizecime care a primit darul spiritului sfânt, pentru a deveni primii membri unși ai organizației lui Cristos, ca aceștia să se califice pentru viață în Împărăția cerească alături de El. Astfel, speranța ei a devenit cerească, nu aceea de a deveni o regină a cerului, ci aceea de a deveni una dintre cei 144 000 de membri ai glorioasei clase cerești a miresei lui Cristos. Maria a fost un exemplu remarcabil de feminitate

teocratică credincioasă. Femeile teocratice din prezent fac bine că imită calea ei de devotament, ascultare și loialitate.

Cine este Arhanghelul Mihail?

Martorii lui Iehova susțin că arhanghelul Mihail este Isus Cristos, și ei nu sunt deloc singuri sau unici în această privință. Hengstenberg, unul din cei mai importanți învățați germani ai Bibliei din secolul nouăsprezece, susține, pe larg, acest lucru în cartea sa *Cristologie și Comentariu la Apocalipsa*. Un caz grăitor pentru această poziție este făcut și în *Dicționarul Imperial al Bibliei*, editat de savantul britanic în Biblie Fairbain. Și Clarke, în cartea sa *Comentariu*, susține că, cel puțin uneori, Mihail se referă la Isus Cristos.

În ceea ce privește mărturia Scripturală, remarcăm mai întâi semnificația numelui „Mihail”, adică, „Cine este ca Dumnezeu?” Nu există nimeni altul căruia acest nume să se poată aplica în mod corect decât lui Isus, fie înainte de a veni pe pământ, fie de la înălțarea Lui. El singur este descris ca „chipul lui Dumnezeu”, „reflecția gloriei Sale și reprezentarea exactă a ființei Sale” și ca „chipul Dumnezeului nevăzut”. – 2 Cor. 4:4; Evrei 1:3; Col. 1:15.

Mai mult, remarcați titlul „arhanghel”. Acest termen apare doar de două ori în Scripturi (*AV*) la 1 Tesaloniceni 4:16 și Iuda 9. Prefixul „arh” înseamnă „șef, principal, mare”. Cu siguranță, atât înainte de venirea Lui pe pământ ca om, cât și de la întoarcerea Lui la cer El este șeful sau cel principal din toate creaturile spirituale sau îngerii lui Dumnezeu. Trinitarienii pot considera aceasta o degradare a „Celei de a Doua Persoane a Trinității”, dar dacă acceptăm mărturia Scripturală că Isus a fost „începutul creației lui Dumnezeu”, și „întâiul născut din toată creația”, nu vom avea nici o sfială să aplicăm la El termenul arhanghel. – Apoc. 3:19; Col. 1:15.

Din cele cinci referiri la prințul spiritual sau arhanghelul Mihail – mai există zece referiri la tot atâția oameni diferiți cu acel nume – primele două se găsesc la Daniel 10:13, 21, (*RS*).

Acolo el este arătat a fi un înger puternic ce salvează din ghearele unuia din prinții demonici ai lui Satan pe un înger al lui Iehova Dumnezeu, care fusese trimis la Daniel cu un mesaj de mângâiere. Acolo se mai face referire la Mihail ca prințul lui Daniel, la fel cum la Daniel 12:1 (*RS*) el este denumit ca „marele prinț care îngrijește de poporul tău”. Aceasta este în conformitate cu Exodul 32:34 și scripturile similare care spun despre Dumnezeu că a numit pe îngerul Său să conducă Israelul. Aceasta fiind așa, explică motivul pentru care „arhanghelul Mihail a avut o dispută cu Diavolul și se contrazicea cu privire la corpul lui Moise”. Forța deplină de condamnare a lui Iuda a celor rebeli, fiindcă veni vorba, devine evidentă când observăm că nici chiar Isus Cristos, cel mai mare din toate creaturile lui Dumnezeu, nu a îndrăznit să rostească o judecată abuzivă asupra Diavolului, ci a spus: „Iehova să te mustre”. – Iuda 9; Zah. 3:2.

Și în cele din urmă avem Apocalipsa 12:7, 8, unde citim: „Și în cer a izbucnit un război: Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul, iar balaurul și îngerii lui au luptat și ei, dar acesta n-a biruit”. Contextul spune despre nașterea împărăției lui Dumnezeu, al cărei rege este Isus Cristos, și identifică balaurul ca Satan Diavolul. În mod sigur, Isus, ca Rege, urma să fie acela care să acționeze după nașterea împărăției lui Dumnezeu, după cum a acționat David împotriva dușmanilor săi atunci când a devenit rege. Oare nu a spus Isus, după învierea Sa, că toată puterea i-a fost dată în cer și pe pământ? Oare nu-I poruncește Psalmul 110:1, 2 să domnească în mijlocul dușmanilor săi? Și oare nu arată apostolul Pavel, la Evrei 2:14, că Isus este acela care va distruge pe Diavol, identificându-L astfel ca îngerul din Apocalipsa 20:1 care-l va lega pe Satan?

Toată mărturia Scripturală relevantă se unește pentru a dovedi că Mihail nu este nimeni altul decât Isus Cristos, atât înainte de a deveni om, ca la Daniel 10:13, 21 și Iuda 9, cât și după înălțarea Sa la cer, ca la Daniel 12:1 și Apocalipsa 12:7.

„Interesul tău sigur”

„Tinere”, a spus odată Benjamin Franklin, „sfatul meu pentru tine este să cultivi o familiaritate, și o credință fermă în Sfintele Scripturi. Acesta este interesul tău sigur”.

Două fețe

Papa Pius al XII – lea a deplâns recent faptul că mulți catolici din Roma sunt într-o stare de „inertie spirituală”. Papa a spus că este „neliniștit și aproape fără somn” de faptul că Roma are două fețe. Una este „luminoasă cu gloriile antice”, a spus el, în timp ce cealaltă este „mediocră și lipsită de glorie și aproape ca cea a altor locuri cunoscute cu tristețe pentru apatie religioasă și insensibilitate morală.” – *New York Times*, 9 Februarie 1958.

SĂ ALERGĂM CURSA FĂRĂ SĂ NE POTICNIM

„Iehova îi detestă pe toți cei cu inima mândră . . . mândria merge înaintea căderii și spiritul trufaș înaintea poticnirii.” - Prov. 16:5, 18

REGULILE pentru alergarea în cursă provin de la Iehova, prin Cuvântul Său: „Te voi învăța calea înțelepciunii și te voi face să umbli pe cărările dreptății.

Când vei umbla, pasul nu ți se va împiedica, iar când vei alerga, nu te vei poticni.” Pentru a-i ajuta pe creștini să nu se poticnească, Iehova a făcut astfel încât anumite reguli să se tot repete în Biblie. Una dintre acestea este porunca de a lăsa de-o parte mândria, care este cauza poticnirii; de a o pune deoparte ca o greutate apăsătoare, ca ceva ce va îngreuna și va face imposibilă înaintarea în cursa creștină. Pavel a spus: „Să dăm la o parte orice greutate.” - Prov. 4:11, 12; Evrei 12:1.

² Este bine ca în acest „timp al sfârșitului” să înțelegem de ce mândria este atât de detestată de Iehova și de ce reprezintă o piatră de poticnire în a alerga bine „în lupta cea bună a credinței”. De fapt, chiar în acest „timp al sfârșitului” vor abunda „iubitori de sine”, „aroganți” și „umflați de mândrie”. - 1 Tim. 6:12; 2 Tim. 3:1-4.

³ Ce este această mândrie ce duce la poticnire? Înseamnă a te supraestima. Presupune alergarea într-o direcție opusă celei marcate de apostol: „Îi spun fiecăruia dintre voi să nu gândească despre sine mai mult decât trebuie.” „Nu deveniți înțelepți în propriii voștri ochi.” Această adiere amețitoare de supraestimare produce intoxicare. Persoanele mândre se îmbată cu adulare și stimă de sine. Pentru astfel de oameni, alergarea în cursa creștină, „conform regulilor”, e la fel de dificilă cum este pentru un bețiv să meargă fără a se împiedica, deoarece „înainte de cădere inima omului se îngâmfă”. - Rom. 12:3, 16; 2 Tim. 2:5; Prov. 18:12.

⁴ „Mândria merge înaintea căderii”, căci Iehova îi urăște pe oamenii mândri. Îi detestă. Li se împotrivesște. „Dumnezeu li se împotrivesște celor trufași.” Printre cele șapte lucruri pe care Iehova le detestă, sunt și „ochii semeți”. Cristos Isus, cel care este înțelepciunea personificată, spune: „Eu urăsc aroganța și mândria, calea rea și gura înșelătoare.” Când se afla pe pământ, Isus a declarat porunca fermă: „Cine se înalță va fi umilit.” Rezultatul mândriei înseamnă opoziție din partea lui Iehova și lui Cristos, și în cele din urmă umilire pentru cei mândri care se înalță singuri. - Iac. 4:6; Prov. 6:16, 17; 8:13; Mat. 23:12.

DE CE SUNT DETESTAȚI DE IEHOVA

⁵ Este ușor de înțeles de ce aceia care au inima mândră sunt „detestați de Iehova”. Ei nu îl caută pe Dumnezeu sau adevărul care vine de la Dumnezeu. „În trufia lui, cel rău nu-l caută pe Dumnezeu; toate gândurile lui sunt: „Nu există Dumnezeu.” Ei se gândesc doar la cum se pot înalța singuri. Ei refuză să ofere glorie și laudă lui Iehova - Ps. 10:4.

⁶ Mândria, aroganța, trufia - toate acestea sunt caracteristici ale celui rău: „Ei poartă trufia drept colier.” „Ochii trufași și inima arogantă, adică lampa celui rău, sunt un păcat.” Cei cu inima mândră nu numai că nu-l caută pe Dumnezeu, dar I se și opun, atât Lui, cât și slujitorilor Săi. Această opoziție dă naștere unui spirit ce persecută. „În trufia lui, cel rău îl urmărește cu înverșunare pe cel năpăstuit.” Mândrul Faraon i-a urmărit cu înverșunare pe izraeliți și, prin urmare, a suferit consecințele faptelor sale pline de trufie. Mândria stă la baza tuturor slăbiciunilor, precum și la baza răutății condamnabile de a preda religia falsă. „Dacă cineva

predă o altă doctrină și nu este de acord cu cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Cristos, nici cu învățătura care este în armonie cu devoțiunea sfântă, atunci este umflat de mândrie și nu înțelege nimic, ci are mania disputelor și a dezbatărilor despre cuvinte. Din aceste lucruri se nasc invidia, cearta, vorbirea jignitoare, suspiciunile rele, certurile violente pentru nimicuri.” Nu e de mirare că cei aroganți, cei plini de mândrie, sunt detestați de Iehova! Până și oamenii de rând îi detestă, deci cu atât mai mult, Dumnezeu” - Ps. 73:6; Prov. 21:4; Ps. 10:2; 1 Tim. 6:3-5.

⁷ Dar de ce atât de multe avertismente despre mândrie, în condițiile în care aceasta este o trăsătură a celor răi? De ce ar fi ea un motiv de îngrijorare pentru alergătorul creștin? Deoarece mândria se poate ivi și în viața unui creștin și poate avea urmări dezastruoase, pentru că mândria este o parte din „personalitatea veche”, care trebuie să fie lăsată de-o parte de alergătorul creștin, dacă acesta vrea să alerge „conform regulilor”. Conform spuselor apostolului, motivul pentru care un om nou convertit nu trebuie să fie recomandat pentru funcția de supraveghetor, este acela „că s-ar putea umfla de mândrie și ar putea cădea în condamnarea pronunțată împotriva Diavolului”. Da, creatura spirituală – Diavolul însuși, a început bine, dar mândria a condus la căderea lui; o prăbușire umilitoare îl așteaptă la Armagedon: „Inima ta s-a umplut de trufie din cauza frumuseții tale. Ți-ai pierdut înțelepciunea din cauza strălucirii tale. Te voi arunca pe pământ. Te voi pune înaintea regilor, ca să se uite la tine.” - 1 Tim. 3:6; Ezec. 28:17, AS.

⁸ Din exemplul despre Satan Diavolul și avertismentul despre omul nou convertit, servind ca supraveghetor, reiese faptul că cel ce deține autoritate și responsabilități este predispus la mândrie. Avem exemplul mândrului și puternicului Haman, a cărui mândrie a condus la căderea lui. (Eстера 3:5; 7:9). Sau al mândrului Nebucadnețar, care și-a pierdut sănătatea psihică după ce a radiat de mândrie, spunând: „Nu este acesta Babilonul cel Mare, pe care eu însumi l-am construit drept casă regală, prin tăria puterii mele și spre gloria măreției mele?” (Dan. 4:30, AS). Sau mândrul Rege Belșatar, căruia Daniel i-a spus: „Dar tu, Belșatar, fiul său, nu te-ai smerit.” (Dan. 5:22, AT). El a pierdut un regat și propria-i viață. Mai avem exemplul mândriei lui Irod, care și-a atribuit slavă lui însuși, și nu lui Dumnezeu, și astfel a fost „mâncat de viermi.” (Faptele 12:21-23). Într-adevăr, istoria este un lung șir de căderi ale oamenilor și națiunilor puternice, care confirmă faptul că „mândria merge înaintea căderii.”

ÎNFUMURAREA PRECEDE DEZONOAREA

⁹ Avuțiile sporesc riscul mândriei. „Bogatul este înțelept în ochii lui”, spune Cuvântul lui Dumnezeu. Uitați ce s-a întâmplat cu Ozia, regele lui Iuda. El a fost un închinător credincios al lui Iehova, dar s-a poticnit când mândria i-a acaparat viața. În ultimii săi ani, el a devenit puternic și prosper: „Dar, când a devenit puternic, inima i s-a umplut de trufie, spre propria-i distrugere, astfel că i-a fost infidel lui Iehova, Dumnezeul său, și a intrat în templul lui Iehova ca să ardă tămâie pe altarul tămâii.” Arogantul Rege Ozia nu avea niciun temei să facă acest lucru. Așa că preoții l-au mustrat: „Ieși din sanctuar, căci ai lucrat cu

necredințioșie, iar lucrul acesta nu-ți aduce glorie de la Iehova Dumnezeu!” I-a folosit Regelui Ozia această mustrare? Nu, căci „Ozia s-a înfuriat; în mână avea o cădelniță de ars tămâie și, în timp ce era furios pe preoți, i-a apărut dintr-o dată lepra pe frunte în fața preoților, în casa lui Iehova.” A fost lovit de lepră chiar în frunte! Lepros până în ziua morții, Ozia și-a pierdut îndatoririle regale, iar fiul său a domnit în locul său. Ce cădere tristă! Și i s-a întâmplat celui care l-a slujit loial mulți ani pe Iehova. Dar regula e strictă: „A venit înfumurarea? Atunci va veni dezonoarea.” - Prov. 28:11; 2 Cron. 26:16-21; Prov. 11:2.

¹⁰ Slujitorii lui Iehova de astăzi, chiar și cei care nu sunt în funcții de răspundere, pot învăța din experiența lui Ozia. Nu te număra printre cei care nu sunt niciodată convinși de un lucru, până nu-l încearcă. Nu există niciun motiv pentru a experimenta căderea care urmează mândriei. Și cum învățăm, atunci? Ferindu-ne de faptele arogante, de a spune sau a face lucruri doar din înfumurare. Păstrați-vă locul în organizația teocratică, fără a lăsa vreodată mândria să vă facă să alergați pe calea greșită de alergare, una care să conducă la cădere.

MÂNDRIA ÎMPIEDICĂ BENEFICIILE MUSRĂRII

¹¹ Nu fii ca Ozia. Lui nu i-au folosit la nimic mustrarea și corectarea. El ar fi putut accepta mustrarea preoților și astfel, ar fi părăsit imediat sanctuarul. Dacă ar fi făcut aceasta, fără îndoială că ar fi evitat căderea umiltoare pe care a suferit-o. Dar a lăsat mândria să-i fie piedică în acceptarea mustrării. „Ai văzut un om înțelept în ochii lui? Este mai multă speranță pentru cel fără minte decât pentru el.” Îngâmfatul Ozia nu a acordat atenție prea mare mustrării primite, ba chiar s-a înfuriat. Mândria nu l-a lăsat să vadă avantajele mustrării. – Prov. 26:12.

¹² De vreme ce niciun slujitor al lui Iehova nu a fost ferit de corectare și disciplină, trebuie să ne amintim cuvintele lui Pavel către Evrei: „Ați uitat de tot îndemnul care vă este dat ca unor fii: „Fiul meu, nu disprețui disciplinarea lui Iehova și nu-ți pierde puterile când ești corectat de el, căci Iehova îl disciplinează pe cel pe care-l iubește; de fapt, el biciuiește pe oricine îl primește ca fiu.”” Dacă un creștin minimalizează disciplina care vine de la Iehova, prin organizația Sa, refuzând să primească mustrare în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu, atunci o astfel de persoană este ca Ozia; el lasă mândria să-i nege beneficiile mustrării. „Este adevărat”, explică apostolul „că nicio disciplinare nu pare pe moment un motiv de bucurie, ci de mâhnire, dar mai târziu produce în cei care au fost instruiți prin ea un rod pașnic, adică, dreptatea.” Așadar, când vine corectarea de la organizația lui Iehova, profită de ea. Nu lăsa ca gigantul mândriei să stea în cale. Disciplină, deși dureroasă la început, dă roade pașnice, dreptatea și viața. „Ține strâns disciplinarea, nu-i da drumul. Păzește-o, căci este viața ta.” „Mustrările și disciplinarea sunt calea vieții.” - Evrei 12:5, 6, 11; Prov. 4:13; 6:23.

¹³ Nu este surprinzător faptul că, uneori, mândria provoacă neînțelegeri într-o adunare creștină. Când e loc de mândrie, în mod sigur va fi loc și pentru rezultatele acesteia: furia, predispoziția la ceartă, irascibilitatea, invidia, etc. „Cine are sufletul arogant stârnește vrajbă.” Mândria este o barieră în calea păcii și a unității. Neînțelegerile pot fi ușor remediate, dar numai dacă mândria nu va sta în

calea lor. Mândria poate duce foarte ușor la sensibilitate excesivă, dacă nu este suprimată. Persoanele extrem de sensibile, atunci când simt că le-a fost rănită mândria, pot face lucruri care duc la poticnire și cădere. De exemplu, s-a întâmplat ca un slujitor mărturisit al lui Dumnezeu să compromită relația vitală cu organizația lui Dumnezeu prin faptul că a încetat să mai participe la reuniuni. De ce? De cele mai multe ori, din cauză că unei astfel de persoane i-a fost rănită mândria printr-un gest nepotrivit din partea altei persoane. Acesta poate fi, de fapt, doar un gest interpretat greșit, care, din cauza mândriei dusă la extrem, a transformat întreaga situație într-o mare neînțelegere. Dar chiar dacă un alt slujitor al lui Iehova nu a reușit să alerge în cursă „conform regulilor”, chiar dacă acesta este un slujitor în adunare, nu lăsați mândria să vă înlăture din cursă. Este răsplata vieții veșnice mai puțin importantă decât mândria cuiva? Reflectați puțin la această întrebare. Ori de câte ori permitem mândriei să ne îngreuneze alergarea, va urma poticnirea. „Mândria merge înaintea căderii și spiritul trufaș înaintea poticnirii.” - Prov. 28:25; 16:18.

¹⁴ Mândria poate duce la un spirit competitiv periculos și la invidierea altora, care par a fi mai înzestrați. Invidia, la rândul său, duce la insensibilitate și lipsă de armonie. Deci, „să nu fim înfumurați, luându-ne la întrecere unii cu alții, invidiindu-ne unii pe alții.” Amintindu-ne mereu că „invidia este putrezirea oaselor”, nu vom permite mândriei să ducă la putrezirea oaselor spirituale robuste, care ne ajută să alergăm în cursa creștină dinaintea noastră. Cine poate alerga bine cu oase putrede? - Gal. 5:26; Prov. 14:30.

¹⁵ Văzând unele dintre rezultatele rele ale mândriei și cât de periculoasă este mândria pentru un alergător creștin, precum și cât este de detestat omul mândru în ochii lui Iehova, păziți-vă de mândrie. Dar cum se poate feri cineva de ea? Cuvântul lui Dumnezeu arată calea.

SĂ VINDECĂM MÂNDRIA CU DRAGOSTE ȘI UMILINȚĂ

¹⁶ Iubirea este suficient de puternică pentru a învinge mândria și rezultatele ei rele. „Iubirea nu este geloasă, nu se laudă, nu se îngâmă, nu se comportă necuviincios, nu își caută propriile interese, nu se irită. Nu ține cont de răul suferit.” Iubirea va birui mândria, dar numai dacă avem acea iubire la care Isus a făcut referire în răspunsul Său la întrebarea: „Care este cea mai mare poruncă din Lege?”, la care Isus a răspuns astfel: „Să-l iubești pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată mintea ta.” Aceasta este cea mai mare și cea dintâi poruncă. A doua, asemenea ei, este: „Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Dragostea de acest fel duce sigur la biruirea mândriei, deoarece ea conduce la adevărata umilință. - 1 Cor. 13:4, 5; Mat. 22:36-39.

¹⁷ Cât de opuse sunt umilința și mândria! „Înainte de cădere inima omului se îngâmă, dar înainte de glorie este umilința.” Mândria duce la cădere, umilința la glorie. Pentru a câștiga premiul glorios al vieții, avem nevoie de umilință; avem nevoie de ea pentru a alerga cum trebuie. Umilința trebuie să fie veșmântul alergătorilor creștini. „Să vă încingeți cu smerenie unul față de altul, fiindcă Dumnezeu li se împotrivesc celor trufași, dar le dă bunătate nemeritată celor

umili. Umiliți-vă, deci, sub mâna puternică a lui Dumnezeu, pentru ca El să vă înalțe la timpul potrivit.” - Prov. 18:12; 1 Pet. 5:5, 6.

¹⁸ Ce este această umilință, care precede gloria și înălțarea? În această lume modernă, umilința nu este prea bine înțeleasă, mai ales că nici nu este prea des întâlnită. Mulți dintre cei lumești confundă umilința cu lașitatea și slăbiciunea: este o virtute a celor slabi și fricoși, spun ei. Umlința este, de asemenea, văzută ca o manta folosită pentru a ascunde lipsa de energie sau neputința.

¹⁹ În vremurile noastre, înțelegerea greșită a umilinței, precum și lipsa acesteia, nu reprezintă ceva nou. Nici pe vremea lui Pavel adevărata umilință nu a fost înțeleasă și practică de cei lumești. În schimb, erau slăvite mândria și falsa umilință. Printre virtuțile enumerate de către Aristotel, mândria și orgoliul sunt denumite „coroana virtuților”. Alții credeau că lucrurile materiale sunt în mod inerent rele. Se pare că unii dintre creștinii coloseni au fost induși în eroare de o formă falsă a umilinței, un ascetism împovărător. Acesta prezenta un dublu pericol: crea impresia că premiul vieții era acordat celor care au adoptat doar practica negativă de renunțare la lucrurile materiale. În al doilea rând, a dat naștere unei forme subtile de materialism, de vreme ce interdicțiile ascete îndreptau interesul și atenția oamenilor spre lucrurile materiale. Prin urmare, ascetismul nu și-a atins scopul: el a făcut oamenii să se concentreze exact pe ceea ce trebuia, de fapt, să disprețuiască, pe lucrurile care „prin folosire, sunt toate destinate distrugerii”. Pentru a-i avertiza pe coloseni că o astfel de formă de umilință ar putea duce la poticnire, cauzând pierderea premiului vieții, Pavel a scris: „Să nu vă răpească premiul niciun om care-și găsește plăcerea într-o falsă umilință ... în tratarea cu asprime a corpului.” Nu, asceticismul nu reprezintă adevărata umilință. - Col. 2:18-23.

²⁰ Cuvântul „umilință” vine de la termenul latin „*humus*”, care înseamnă „pământ”. Literalmente, umilința înseamnă smerenie a minții; înseamnă a fi lângă pământ. Aceasta este calitatea pe care creștinii trebuie să o poarte drept veșmânt: „Ca aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și iubiți, îmbrăcați-vă cu tandră afecțiune și cu compasiune, cu bunătate, cu umilință a minții”, sau, așa cum arată nota de subsol, „cu umilință”. Deci, umilința este opusul mândriei. Cu toate acestea, „smerenia minții” nu are nimic de-a face cu servilismul, slugărnicia, lașitatea sau lipsa de energie. Ideea falsă că umilința înseamnă slăbiciune privează pe om de binecuvântările bogate ale umilinței adevărate. Să vedem cum se cultivă adevărata umilință. - Col. 3:12.

TEMELIA UMILINȚEI

²¹ Umlința începe cu cunoștința, dragostea, și frica de Dumnezeu. Umlința se naște odată ce conștientizăm cât de mici suntem și cât de mare este Dumnezeu. Umlința prinde rădăcini atunci când omul își dă seama că este doar strălucirea pâlpâitoare a unei lumânări, și că Dumnezeu, „Regele veșnic”, este mai luminos în glorie decât strălucirea soarelui la amiază. (Ier. 10:10, AT) Da, asta este temelia umilinței: când ne dăm seama de grandoarea infinită a lui Dumnezeu și de micimea noastră. O astfel de conștientizare vine din cunoștință, acel tip de

cunoștință pe care Iehova i-a dat-o lui Iov, așa cum apare înregistrată în cartea lui Iov, în capitolele 38-41; acea cunoștință l-a ajutat pe Iov să se smerească „sub mâna puternică a lui Dumnezeu”. Avem nevoie de acest tip de cunoștință. Ea ne ajută să ne plasăm în relație potrivită cu Dumnezeu și ne dă posibilitatea să ascultăm cuvintele de la Iacov 4:10: „Umiliți-vă înaintea lui Iehova, iar El vă va înălța!”

²² Umilindu-ne înaintea lui Iehova, punem, de asemenea, temelia umilinței minții față de semenii noștri, căci adevărata umilință față de oameni se bazează, în cele din urmă, pe adevărata umilință înaintea lui Dumnezeu. Prin umilință adevărată, oamenii reușesc să se vadă așa cum sunt ei cu adevărat; de asemenea, ei au posibilitatea de a-i vedea și pe ceilalți așa cum sunt. Pentru că nu mai simt nevoia să subestimeze calitățile și succesele celorlalți, ei pot aprecia cu toată inima ceea ce sunt și ceea ce fac aceștia. În plus, datorită umilinței, oamenii nu se vor mai supraestima. Deși „cunoștința îngâmfă”, adevărata umilință îi va împiedica până și pe cei cu studii superioare să se îngâmfe și să se poticnească din cauza mândriei lor. Creștinul cu adevărat umil este capabil să alerge în cursă, respectând regulile, „nefăcând nimic din spirit de ceartă sau din înfumurare, ci, cu umilință, considerând că ceilalți îi sunt superiori.”- 1 Cor. 8:1; Filip. 2:3.

OPINIA LUMII DESPRE UMILINȚĂ ESTE FALSĂ

²³ Cât de distorsionat este punctul de vedere al lumii cu privire la umilință, care este privită ca o slăbiciune sau o haină folosită pentru a ascunde slăbiciunea. De fapt, mândria înseamnă slăbiciune, iar umilința înseamnă tărie. Cristos Isus a fost cel mai umil om care a umblat vreodată pe pământ. Cu toate acestea, El a fost cel mai puternic dintre cei puternici, cel mai curajos dintre curajoși, cel mai înțelept dintre înțelepți, singurul om în care nu s-a regăsit slăbiciunea sau păcatul. A făcut atâtea lucruri mărețe, dar nu și-a asumat meritul pentru nici unul! (Ioan 5:19) A existat vreodată un lider atât de măreț ca El și încă unul care să spele picioarele discipolilor Săi și să spună: „V-am dat un exemplu, pentru ca, așa cum v-am făcut Eu, așa să faceți și voi”? Câtă autoritate a avut: „Toate lucrurile mi-au fost încredințate de Tatăl meu!” Și totuși, cât a fost de umil: „Eu sunt blând și am o inimă umilă.” - Ioan 13:15; Mat. 11:27, 29.

²⁴ Departe de a fi o haină folosită pentru a ascunde lipsa de inteligență și de energie, umilința este tărie și sănătate adevărate. Ea este rampa de lansare spre glorie. „Cine se înalță va fi umilit, dar cine se umilește va fi înălțat”. „Omul pământean este umilit de trufia lui, dar cine are un spirit umil primește glorie.” - Luca 18:14; Prov. 29:23.

²⁵ Tot ce spune Biblia despre umilință este ilustrat și confirmat prin exemplul minunat al lui Cristos Isus. Noi trebuie să ne modelăm mintea și viața după El. Este atât de important să facem acest lucru, încât apostolul poruncește: „Păstrați în voi această atitudine mentală care era și în Cristos Isus.” Ce atitudine? „El s-a umilit și a fost ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură. De aceea, și Dumnezeu l-a ridicat într-o poziție înălțată.” Da, „de aceea”, deoarece Cristos s-a umilit și a demonstrat aceasta fiind supus și ascultător față de

Dumnezeu, El a fost înălțat la cel mai înalt loc posibil ce poate fi ocupat de vreo creatură din univers. Cât adevăr este în cuvintele „înainte de glorie este umilința”! - Filip. 2:5, 8, 9; Prov. 15:33.

²⁶ Da, umilința este tărie. Este genul de tărie de care avem nevoie pentru a alerga în cursa ce ne stă înaintea. Dumnezeu le dă putere numai celor umili: „Iată deci spre cine voi privi: spre cel umil și cu spiritul zdrobit, care tremură la cuvântul Meu.” „Căci iată ce a spus Cel Înalt, Cel Măreț, care locuiește pentru totdeauna și al cărui nume este sfânt: ‘Eu locuiesc în înălțime și în locul sfânt, dar și cu cel zdrobit și cu spiritul umil, ca să înviez spiritul celor de condiție umilă.’” Cât de nesăbuit trebuie să fie un alergător, ca să refuze, din cauza mândriei, puterea revitalizantă dată de Dumnezeu! Cum să primească cei mândri putere de la Dumnezeu? Chiar dacă se vor ruga, rugăciunile lor nu vor fi ascultate, așa cum a arătat Isus în cazul fariseului, a cărui rugăciune reflecta mândria provenită din fățarnicie. - Isa. 66:2; 57:15, AT; Luca 18:10-14.

²⁷ Nu este o povară pentru niciun creștin să alerge în cursă, conform regulilor, atâta timp cât acesta dă dovadă de umilință adevărată. Cei cu adevărat umili pot fi învățați, căci ei beneficiază de pe urma muștrărilor primite. Ei își dau seama că în cursa creștină nu e vorba de concurență, ci toți trebuie să alerge în unitate pentru răsplata iubitoare a lui Dumnezeu; astfel, ei se ajută și se încurajează reciproc. Umința oferă oamenilor posibilitatea de a „propovădui cuvântul” la toți oamenii, în orice circumstanțe, precum și posibilitatea de a se pregăti pentru slujirea Împărăției, de a beneficia de sfaturile primite la școala de serviciu, de a învăța cum se propovăduiește vestea bună din casă în casă. Umința oferă celor cu funcții de răspundere posibilitatea de a fi ca Isus - umil și mereu accesibil. Dacă un om face eforturi pentru a primi postul de supraveghetor, aduceți-i aminte că mândria este o barieră în calea utilității și a unor privilegii mai mari de serviciu în organizația lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu îi detestă pe cei mândri și se opune acestora. Aduceți-i aminte că „înaintea gloriei este umilința”. Aduceți-i aminte cuvintele lui Isus: „Oricine vrea să fie mare între voi trebuie să fie slujitorul vostru și oricine vrea să fie primul între voi trebuie să fie sclavul vostru.” - Mat. 20:26, 27.

²⁸ Așadar, lăsați de-o parte povara mândriei, căci ea duce la poticnire. Îmbrăcați veșmântul făcut special pentru cursă. „Încingeți-vă cu umilință unii față de alții.” „Îmbrăcați-vă”, poruncește Pavel, „cu smerenie a minții”. Acesta este veșmântul potrivit pentru a alerga fără poticnire; căci „rezultatul umilinței și al fricii de Iehova este bogăția, gloria și viața.” - Prov. 22:4.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce arată Iehova, în Cuvântul Său, anumite reguli și ce regulă apare în repetate rânduri?

2,3. (a) De ce este acesta un timp potrivit să știm de ce îi detestă Iehova pe cei cu inima mândră? (b) Ce este această mândrie pe care o condamnă Biblia, și cum afectează posedarea acestui lucru alergarea cuiva?

4. Cum îi privesc Iehova și Cristos pe cei mândri? Cu ce rezultat?

- 5,6. De ce sunt ceva detestabil pentru Iehova cei cu inima mândră?
7. De ce trebuie să-l preocupe pe alergătorul creștin avertismentele din Biblie despre mândrie, și cine ilustrează bine că mândria este înaintea căderii?
8. Ce anume poate face pe cineva susceptibil la mândrie, și cum confirmă istoria acest lucru?
9. Ce act de necredincioșie a comis regele Ozia, și ce l-a îndemnat spre o astfel de nebunie?
10. Cum putem beneficia de pe urma experienței lui Ozia?
- 11,12. De pe urma cărui lucru a eșuat regele Ozia să beneficieze, din cauza mândriei, și ce învățătură trebuie să tragem din asta?
13. Cum poate cauza mândria înțelegeri greșite și poticniri?
- 14,15. Cum poate duce mândria la oase putrezite, și ce trebuie să facem, având în vedere efectele mândriei?
16. De ce iubirea este suficient de puternică să biruie mândria, și ce fel de iubire este necesară pentru umilință?
17. De ce veșminte avem nevoie pentru a alerga să câștigăm premiul, și de ce?
18. Cum privesc umilința multe persoane lumești?
19. Cum priveau umilința unii păgâni din vechime, și cum au fost evident înșelați, de o falsă umilință, unii creștini coloseni?
20. Ce este umilința și ce anume rezultă de pe urma unui fals punct de vedere despre aceasta?
21. Cu ce începe umilința și care este temelia ei?
22. Pe ce temelie stă umilința minții, și cum îl va ajuta această umilință pe alergătorul creștin?
- 23,24. Cum demască Cristos falsitatea punctului de vedere al lumii față de umilință, și astfel, care trebuie să fie punctul nostru de vedere despre aceasta?
25. Care a fost atitudinea mentală a lui Cristos și rezultatul acesteia și astfel, ce trebuie să facem noi?
26. Cum îi privește Dumnezeu pe cei cu spiritul smerit și cu ce pierdere pentru cei mândri?
27. Ce ne va da posibilitate umilința să facem, și ce trebuie să-și amintească cei care tind la poziția de supraveghetor?
28. Cum se îmbracă alergătorul creștin pentru cursă, și cu ce rezultat?

Cuvinte grele pentru lume

Cartea lui Henry David Thoreau *A Week on the Concord and Merrimac Rivers* (O săptămână pe râurile Concord și Merrimac) a fost publicată în 1849, însă ea conține o abordare la zi pentru această lume materialistă: „Este remarcabil că, în pofida favorii universale cu care este primit pe dinafară Noul Testament, ...nu există nici o ospitalitate arătată față de el, nu există nici o înțelegere a ordinii adevărului cu care se ocupă el. Nu știu despre nici o carte care are atât de puțini

cititori. Nu este niciuna cu adevărat atât de ciudată, eretică, și nepopulară. ... Există, într-adevăr, lucruri aspre în ea... 'Căutați mai întâi împărăția cerului'. 'Nu vă adunați comori pe pământ'. 'Dacă vrei să fii perfect, du-te și vinde ce ai, și dă la săraci, și vei avea comoară în cer'. 'Căci la ce i-ar folosi omului, dacă ar câștiga lumea întreagă, și și-ar pierde sufletul?' ... Imaginați-vă că aceste lucruri s-ar repeta la un public al Noii Anglii! ... Numai să fie citită una singură din aceste afirmații, de la orice amvon din țară, și nu ar mai rămâne nici o piatră pe piatră din acea casă de întâlnire”.

Este creștină acțiunea catolică?

În multe națiuni ale pământului clericii romano-catolici se străduiesc să lase impresia că sunt semeni buni, că tolerează ideile și religiile altor oameni. Acest lucru este adevărat în special în Statele Unite. Însă această sfințenie aparentă a lor a fost dovedită din nou și din nou a fi nimic mai mult decât un subterfugiu, deoarece în țările în care romano-catolicii sunt majoritatea clericii nu arată nici o toleranță față de alte religii. Ei se opun deschis și uneori cu violență. Doar în țările în care romano-catolicii sunt în minoritate este îmbrăcată această haină ca de oală a toleranței.

Pentru un exemplu al opoziției romano-catolice față de adunarea religioasă pașnică mergem în Sucre, Bolivia. Acolo martorii lui Iehova se pregăteau să țină o adunare de trei zile. În timp ce căutau un loc potrivit pentru întâlnire, un proprietar al unei săli le-a spus că preoții catolici avertizaseră și învățaseră pe toți proprietarii catolici de săli să nu-și închirieze sălile la martorii lui Iehova. Mai mult decât atât, catolicii au tipărit un pliant, care a fost intitulat “Noi nu-i vrem”. Aceasta a însemnat, desigur, că nu doar martorii lui Iehova nu erau doriți, ci toți protestanții. Preoții au mers atât de departe încât au instruit pe copiii de la școală și pe studenți să nu lase pe nici un martor în casele lor și să se debaraseze de ei cât mai repede posibil și să meargă apoi într-o cameră și să se roage.

A fost închiriată o sală de adunări la Hotelul Sucre, vizavi de o biserică. De îndată ce preoții au aflat că fusese închiriată sala, au vizitat pe proprietar și au încercat să-l facă să-și rezilieze contractul. Cu toate acestea, proprietarul a refuzat să fie intimidat. Apoi o trupă de băieți de la Școala Inima Sacră a înconjurat hotelul unde s-a ținut întâlnirea și a început să arunce cu pietre. Ei au devenit foarte gălăgioși și zgomotoși și au încercat să invadeze sediul. Dar a sosit la timp poliția pentru a-i împrăștia. Acești gălăgioși de la Inima Sacră au rupt semnul care făcea publicitate discursului public principal.

Adunarea a început și sesiunile s-au ținut în ciuda interferenței catolice. Ultima zi a adunării s-a dovedit a fi emoționantă, deoarece în această zi au venit mai mulți preoți iezuiți pentru a-și demonstra nemulțumirea. Ei și-au croit drum spre sala de adunare, dar înainte de a intra li s-a spus: „Vrem ordine înăuntru dacă intrați”. Între timp, peste drum, sus pe biserică, răsună un difuzor puternic al postului de

radio catolic— chemând pe toți catolicii să vină și să apere biserica și pe fecioară de acești protestanți, eretici, etc. Dat fiind faptul că sala era în spate, în interiorul hotelului, zgomotul difuzorului nu a deranjat adunarea.

Totul a decurs bine până când un preot s-a ridicat în picioare, spre sfârșitul discursului public, și a strigat să fie ascultat. I s-a spus imediat că întrebarea lui va fi ascultată după ce se va termina discursul. Era evident că preoții nu erau interesați de nici un răspuns. Ei erau acolo pentru a deranja adunarea pașnică. A fost chemată mai multă poliție la fața locului. Însăși prefectul sau șeful poliției a venit. Când a văzut gloata catolică mișunând afară amenințător și când a auzit difuzorul răsunând cu putere, a chemat un preot și a început să-l mustre pentru acest comportament rușinos, necreștin. El a ordonat apoi preotului și grupului său să plece. Acei preoți care erau în sala adunării au fost rugați să părăsească sala și să plece cu ei. Funcționarii poliției au arătat dezgust față de modul necuviincios în care s-au comportat acești lideri religioși. Un funcționar a afirmat că cetățenii din Sucre nu sunt de acord cu ceea ce au văzut.

În această privință, nici Dumnezeu, și nici o persoană creștină iubitoare de pace, nu este de acord cu acest lucru. Însă cei buni și cei răi se deosebesc după roadele lor. – Mat. 7:15-20.

Căci acești oameni sunt apostoli falși, lucrători înșelători, prefăcându-se în apostoli ai lui Cristos. Și nu este de mirare, fiindcă și Satan se prefăce într-un inger de lumină. Nu este deci mare lucru dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai dreptății. Dar sfârșitul lor va fi potrivit lucrărilor lor. – 2 Cor. 11:13-15.

Trebuie să privim oare injectarea de seruri în fluxul de sânge, cum ar fi antitoxina toxină difterică și fracțiunile de sânge cum ar fi gama globulina, cu scopul de a mări rezistența la boli, prin intermediul anticorpilor, precum consumul de sânge sau luarea de sânge sau de plasmă din sânge prin intermediul transfuziei? – N. P., Statele Unite.

Nu, nu pare necesar să punem cele două în aceeași categorie, chiar dacă am făcut acest lucru în trecut. De fiecare dată când este menționată în Scripturi interdicția sângelui ea este în legătură cu luarea lui ca hrană, și, prin urmare, el este interzis ca un nutriment. Astfel, când omenirea a fost lăsată pentru prima oară să mănânce carnea animalelor, în momentul reafirmării mandatului de procreare pentru supraviețuitorii Potopului, sângele a fost interzis în mod specific. (Gen. 9:3, 4). În legea lui Moise sângele a fost interzis ca hrană, și prin urmare, îl găsim în repetate rânduri în legătură cu grăsimea, ca lucruri care nu trebuie mâncate. (Lev. 3:17; 7:22-27). Și tot așa și în vremea apostolilor; consumul de animale sugrumate

și de sânge a fost interzis în legătură cu consumul de carne jertfită idolilor. – Faptele 15:20, 29.

Injectarea de anticorpi în sânge, prin intermediul unui ser de sânge, sau prin folosirea fracțiilor de sânge, pentru a crea anticorpi, nu este la fel cu luarea de sânge, fie prin gură, fie prin transfuzie, ca un nutriment pentru a întări forțele vitale ale trupului. Cu toate că Dumnezeu nu a intenționat ca omul să-și contamineze fluxul de sânge cu vaccinuri, seruri sau fracții de sânge, practicarea acestora nu pare să fie inclusă în voința exprimată a lui Dumnezeu care interzice sângele ca hrană. Prin urmare, ar fi o chestiune de judecată individuală dacă un om acceptă aceste tipuri de medicație sau nu.

În unele țări există obiceiul de a ține doliu pentru morți prin purtarea de haine negre timp de câteva luni sau chiar ani, în funcție de persoana care ține doliul. Este acest lucru corect pentru un om care este la adevăr? – O. R., Cuba.

În vremea lui Isus un semn al doliului era postul. Anumite persoane au observat că discipolii lui Isus nu posteau și l-au întrebat pe Isus de ce nu fac acest lucru: „Prietenii mirelui nu au nici un motiv să jelească atâta timp cât mirele este cu ei, nu-i așa? Dar vor veni zile când mirele va fi luat de la ei și atunci vor posti.” (Mat. 9:15). Așadar, atâta timp cât Isus era cu discipolii Săi ei nu aveau nici un motiv să postească într-un mod de doliu. Când Isus a fost luat de la ei a existat un motiv ca ei să jelească și să postească; dar de la învierea lui Cristos din morți, și în special de la întronarea Lui în puterea Împărăției, în mod sigur nu există nici un motiv ca slujitorii lui să intre în doliu cu trimitere specifică la cei morți. Exemplul învierii lui Cristos ne dă speranța învierii a celor morți ai noștri; așadar, noi nu trebuie să ne întristăm așa cum fac cei fără speranță din lume: „Mai mult, fraților, nu vrem să fiți în neștiință cu privire la cei care dorm în moarte, ca să nu vă întristați ca și ceilalți, care n-au speranță. Căci dacă credința noastră este că Isus a murit și s-a și sculat din morți, credința noastră este și că, pe cei care au adormit în moarte, prin Isus, Dumnezeu îi va aduce împreună cu El.” – 1 Tes. 4:13, 14.

S-ar părea, așadar, că un creștin care a ajuns la o înțelegere matură a acestor lucruri nu se va simți nevoit să țină doliu împreună cu purtarea de tipuri speciale de haine ca afișare exterioară. Chiar și atunci când unele persoane posteau, ele nu trebuiau să facă acest lucru cu o afișare exterioară a tristeții. Isus a spus: „Când postiți, nu vă mai luați o înfățișare tristă ca ipocriții, căci ei își schimonosesc fețele ca să arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun că și-au luat deja răsplata din plin. Ci tu, când postești, unge-ți capul și spală-ți fața, ca să nu le arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău, care este în ascuns; atunci Tatăl tău, care vede în ascuns, te va răsplăti.” (Mat. 6:16-18). Creștinii nu ar trebui să facă o manifestare bătătoare la ochi de doliu și nu ar trebui să se întristeze public, ca cei care nu au speranță. Cu toate acestea, când aceste puncte și fapte Scripturale au fost aduse în atenția unei persoane, este propria ei conștiință care trebuie să ghideze cursul pe care îl ia ea cu privire la doliu și hainele negre, pentru a-l simboliza în mod public.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

12 octombrie: Țineți-vă ochii asupra premiului, pag. 560.

19 octombrie: Să alergăm cursa fără să ne poticnim, pag. 567.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

Care este unul din cele mai bune moduri de a rămâne tânăr la minte și în spirit? P. 547, parag. 1.

De ce oamenii nu ar putea să mănânce dacă nu ar fi soarele? P. 549, parag. 1.

Ce se înțelege când Biblia spune că „soarele se va întuneca”? P. 551, parag. 1.

De ce Scripturile Ebraice sunt valoroase pentru noi astăzi? P. 553, parag. 2.

Ce preot s-a jertfit singur? P. 554, parag. 2.

Cine a fost unul dintre cei mai mari profeți pre-creștini? P. 556, parag. 2.

Cine este arhanghelul Mihail? P. 559, parag. 1.

De ce folosește Biblia frecvent cuvinte legate de întrecere? P. 560, parag. 1.

Cui îi datora apostolul Pavel extraordinara lui perseverență? P. 563, parag. 12.

De ce mândria poate poticni un alergător în cursa creștină? P. 567, parag. 3.

Ce anume biruiește mândria? P. 570, parag. 16.

De ce a trebuit un ofițer de poliție să sfătuiască un preot în legătură cu comportamentul potrivit? P. 574, parag. 5.

Ar trebui un creștin să poarte haine negre atunci când ține doliu după moartea unei persoane dragi? P. 575, parag. 6.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

1 Octombrie 1958

Nr. 19

Cuprins:

LUPTAȚI ÎMPOTRIVA MATERIALISMULUI
PENTRU VIAȚA VOASTRĂ - Pag.677

CÂT DE PRACTICĂ ESTE CUNOȘTINȚA
VOASTRĂ? - Pag.684

ADUNAREA INTERNAȚIONALĂ VOINȚA DIVINĂ
A MARTORILOR LUI IEHOVA - Pag.686

AUTO-EXAMINAREA ESTE VITALĂ PENTRU
A LUPTA ÎMPOTRIVA MATERIALISMULUI - Pag.695

SĂ STĂM TREJI FAȚĂ DE SERVICIUL
ÎMPĂRĂȚIEI - Pag.702

„VOI OAMENI, TREBUIE SĂ VĂ NAȘTEȚI
DIN NOU” - Pag.703

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.707

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

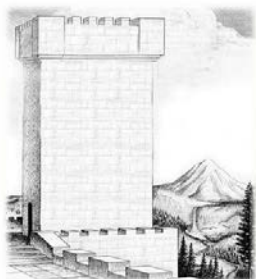
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

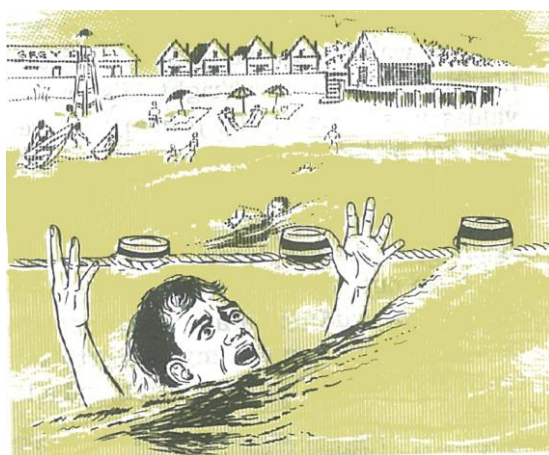
Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

LUPTAȚI ÎMPOTRIVA **MATERIALISMULUI** PENTRU VIAȚA VOASTRĂ

ERA o zi senină și caldă de vară, iar plaja strălucea în razele soarelui. Ici și colo grupuri de oameni se distrau din plin. Cei care se scăldau în valuri arătau și ei aceeași stare de spirit fericită. Pretutindeni, bucuria și mulțumirea marcau un prilej de veselie. S-a delimitat o zonă de siguranță pentru bunăstarea înotătorilor. Toți respectau cu înțelepciune această zonă, căci știau că dacă se îndepărtează vor aduce numai necazuri. Totuși, după mai multe avertismente, un înotător s-a aventurat necugetat dincolo de zona de siguranță și părea că se distrează în apa adâncă. Atunci un dușman viclean și puternic l-a atacat. L-a apucat de picioare, a tras de corpul lui; îl presa din toate părțile. A fost răsucit, întors și lovit până și-a pierdut orice simț de orientare. Într-adevăr, acest om fusese prins într-o luptă între viață și moarte; captiv în curentul submarin, ducea o bătălie pentru viața sa. Părea ca și cum ar fi cedat în fața dușmanului său puternic, până când o echipă de salvare a ajuns la el și l-a tras la mal. Acolo zăcea, istovit, foarte aproape de a fi o altă victimă a acestui dușman fatal.

² Lucrurile pot părea liniștite în ziua de azi la suprafață; dar ca un curent submarin, materialismul vă poate trage cu răutate în afara vederii. Aceasta indiferent de cât de puternic ar părea cineva. În fiecare zi, această lume, cu propaganda sa perfidă, atacă și râvnește la minte. Dacă creștinul nu rămâne între granițele de siguranță, folosind spiritul unei minți raționale, și dacă nu se împotrivesc tentațiilor de a hoinări dincolo de acele limite, el s-ar putea îneca, ar putea fi înghițit în marea involburată a materialismului. El este crunt, nemilos, nu cruță pe nimeni, și totuși arată perfect inocent. Astfel este cu atât mai mult un adversar teribil. Dar ca să luptăm împotriva materialismului, trebuie să îl înțelegem. Trebuie să fim conștienți de prezența sa și să ne împotrivim abuzurilor

sale. Trebuie să învățăm să îl identificăm și să îi rezistăm. Deci, ce este materialismul, cum funcționează, și cum îl putem combate cu succes?

³ În primul rând, materialismul este deșertăciune lumească. Este opusul a ceea ce este spiritual; este pământesc și carnal. Este o filozofie provenită de la o lume necredincioasă și susținută de valorile false ale unui sistem sărăcit de valori spirituale reale. El maximizează realizările oamenilor și reduce la minim valoarea lui Iehova Dumnezeu și a Cuvântului Său în viața noastră. Pe scurt, în timp ce pare a fi un binefăcător al omenirii, este la fel de fatal ca un curent submarin, la fel de înșelător ca nisipurile mișcătoare. Materialismul, fiind în opoziție cu Iehova Dumnezeu și cu toate principiile Sale drepte, nu va supraviețui niciodată bătăliei Armagedonului. Împreună cu toate celelalte filozofii lumești este osândit la distrugere în acea bătălie iminentă. Totuși, astăzi, mulți, fie pe deplin conștienți sau nu, sunt puși la încercare cu șiretenie de amenințarea materialismului, și nu puțini și-au pierdut spiritualitatea. Apostolul Ioan a spus: „Totul în lume—dorința cărnii, dorința ochilor și expunerea ostentativă a mijloacelor de existență—nu vine de la Tatăl, ci de la lume. Mai mult, lumea trece și la fel și dorințele ei, dar cel care face voința lui Dumnezeu va rămâne pentru totdeauna.” (1 Ioan 2:16, 17) Astfel, materialismul este pe placul dorințelor celor mai egoiste, auto-mulțumirea, și trebuie să îi opunem rezistență dacă vrem să ne păstrăm viața în aceste timpuri critice.

⁴ Unii au simțit că materialismul este nou în această generație. Dimpotrivă, el este la fel de vechi ca omul însuși. Deoarece este atât de șiret și de înșelător trebuie să luptăm împotriva lui, iar pentru a ne ajuta, Iehova a făcut să fie înregistrate pentru noi mai multe lecții pline de învățături despre materialism, în Cuvântul Său, Biblia. Moise a afirmat că Israelul a trebuit să lupte împotriva lui: „După ce vei mânca și te vei sătura, să-L binecuvântezi pe Iehova, Dumnezeul tău, pentru țara cea bună pe care ți-a dat-o. Ai grijă ca nu cumva să-l uiți pe Iehova, Dumnezeul tău, și să nu respecti poruncile sale, hotărârile Sale judecătorești și instrucțiunile Sale, pe care ți le dau astăzi; și ca nu cumva să mănânci, să te sature, să-ți construiești case bune și să locuiești în ele, să ți se înmulțească cireada și turma, să ți se înmulțească argintul și aurul, să se înmulțească tot ce este al tău, iar inima să ți se înalțe și să-l uiți pe Iehova, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa sclavilor.” (Deut. 8:10-14). A luat seama Israelul la acest sfat înțelept? Paginile istoriei răspund hotărât Nu. Când Israelul a prosperat, s-a lăudat cu toată tăria și puterea sa. De fapt, a spus: „Mâinile noastre au făcut această bogăție.” S-au onorat pe ei înșiși și nu pe Dumnezeu care a făcut ca această prosperitate să fie posibilă pentru ei.

⁵ David a arătat că materialismul este greșit. „Dintre cei ce se încred în bunurile lor și se laudă cu belșugul bogățiilor lor, niciunul nu poate să-l elibereze pe fratele său, nici să-i dea lui Dumnezeu o răscumpărare pentru el.” (Ps. 49:6, 7). Așadar, mulți sunt orbiți de felul materialist de a trăi, permițându-i să înlăture adevăratele bucurii, dintre care una din cele mai mari este dobândirea cunoștinței exacte, care duce la viață și justificarea numelui lui Iehova. Bogăția, cu siguranță, nu poate cumpăra viața pentru nimeni. Nu ar fi mai bine să fim pe placul lui

Dumnezeu și al lui Cristos și să învățăm adevăratele căi care duc la viață decât să alergăm după vânt?

⁶ Iov ne-a dat, de asemenea, niște sfaturi superbe, arătându-ne cât de înșelător este materialismul. Deși el era un om foarte bogat, nu se poate spune că era un materialist. De ce? Deoarece atitudinea sa mentală era corectă. Simțul său al valorii era bun. Interesul său principal nu se afla în bogățiile sale materiale, ci în închinarea sa față de Dumnezeu. Despre el este scris: „Căci îmi era frică de necazul care vine de la Dumnezeu și nu puteam sta împotriva gloriei sale. Dacă mi-am pus încrederea în aur, sau dacă am spus aurului: ‚În tine mă încred!’, dacă m-am bucurat pentru că aveam multă avere și pentru că mâna mea câștigase multe lucruri ...și aceasta ar fi o nelegiuire ce trebuie adusă înaintea judecătorilor, căci L-am renegat pe adevăratul Dumnezeu de sus.”—Iov 31:23-25, 28.

⁷ Isus a ilustrat și El pericolele materialismului. El a dat o ilustrație puternică, prezentând patru categorii de oameni pe care îi afectează predicarea veștii bune a Împărăției. Primele două categorii sunt destul de nereceptive, Cuvântul pătrunzând puțin sau chiar deloc în inimile lor de piatră. Acum observați categoria a treia. „Mai sunt unele semănate printre spini; acestea sunt cei care au auzit Cuvântul, dar îngrijorările acestui sistem, puterea amăgitoare a bogățiilor și dorințele după celelalte lucruri pătrund în ei și înăbușă cuvântul, iar el ajunge neroditor.” Remarcați aici că Isus arată că aceste persoane au un simț greșit al valorii. Ei pun prea mult accent pe lucrurile materiale, spre excluderea completă a celor spirituale. Aceasta este greșeala pe care au comis-o și îi va costa viața.—Marcu 4:18, 19.

⁸ Mai departe, ce face un fermier când vede că buruienile îi strică recoltele de care depind viețuitoarele sale? Fermierul va merge pe câmp și va lupta pentru viața recoltei sale și va folosi fiecare mijloc disponibil pentru a scoate din rădăcini și a tăia buruienile, astfel încât culturile sale să crească și să dea roade. Mai mult, dacă buruienile cresc prea mari, ele pot umbri cultura care începe să răsară. La fel, dacă îi permitem materialismului să crească alături de adevăratele roade ale Cuvântului lui Dumnezeu în inimile noastre, atunci acestea pot fi umbrite cu ușurință de materialism. Așa cum fermierul luptă pentru viața culturilor sale, așa și noi creștinii ar trebui să luptăm pentru roadele serviciului Împărăției și să nu permitem buruienilor materialismului să le sufocă sau să le împiedice creșterea. Îndepărtați materialismul de la rădăcină, expunându-l în lumina arzătoare a Cuvântului lui Dumnezeu și astfel să-l facă să se veștejească și să moară.

⁹ Așadar, vedem nevoia de a lupta împotriva materialismului, ca nu cumva să facă incursiuni. Totuși, pentru că el este atât de șiret, trece adesea neobservat până când a pus mâna ferm pe un individ. De aici valoarea de a recunoaște simptomele sale, pentru a putea preveni începerea sa. În primul rând, Pavel ne spune că Iehova așteaptă ca poporul Său să asigure lucrurile materiale necesare; nu trebuie să confundăm asta cu materialismul. Pavel a spus: „Într-adevăr, dacă cineva nu se îngrijește de ai lui, și mai ales de membrii familiei lui, a renegat credința și este mai rău decât un necredincios.” (1 Tim. 5:8). Astfel trebuie să ne ridicăm la valoarea obligațiilor scripturale pe care le avem și să le achităm. Orice

altă cale ar fi neplăcută lui Iehova și o încălcare a Cuvântului Său. Astfel, problema pe care trebuie să o păstrăm în minte este una pe care Isus o pune la Luca 12:15: „Apoi le-a zis: ‚Deschideți ochii și păziți-vă de orice fel de lăcomie, căci, chiar dacă cineva are din belșug, viața lui nu depinde de lucrurile pe care le are.‛” Deci, trebuie făcută distincția între a asigura lucrurile materiale necesare și a trece dincolo de ele prin înclinația spre materialism.

¹⁰ Pentru a ilustra această chestiune, Isus a arătat că pământul unui anumit om bogat a dat multe roade. Acesta s-a gândit că ce are de făcut este să construiască hambare mai mari și apoi să ia viața mai ușor. El a simțit că bogățiile materiale erau de ajuns pentru nevoile sale. Totuși, în toate acestea a uitat să dea glorie lui Dumnezeu și s-a bazat numai pe avuția sa materială, fără a se gândi la prosperitatea spirituală. După cum continuă înregistrarea: „Așa este cu omul care pune deoparte comori pentru sine, dar nu este bogat față de Dumnezeu.” (Luca 12:16-21). Comorile sale nu l-au salvat. De fapt Isus a dat echilibrul corect și perspectiva corectă în rugăciunea Sa model, când a spus: „Dă-ne astăzi pâinea noastră pentru ziua de azi.” (Mat. 6:11). Observați, nu trebuie să ne consumăm cu planuri materiale pentru perioade lungi, ci doar pentru câte o zi, fiecare la rândul ei. Dacă ar trebui să planificăm înainte ceva, atunci ar trebui să fie pentru înaintare spirituală, și chiar și atunci este numai cum vrea Iehova.

¹¹ Iacov dă un exemplu bun referitor la această chestiune, când spune: „Veniți acum, voi cei care ziceți: ‚Astăzi sau mâine ne vom duce în cutare oraș, vom sta acolo un an, vom face negoț și vom obține câștiguri,‛ când voi nu știți ce va fi mâine cu viața voastră. Pentru că sunteți un abur care apare pentru puțin timp și apoi dispare. În loc de aceasta, ar trebui să ziceți: ‚Dacă va vrea Iehova, vom trăi și vom face cutare sau cutare lucru.‛” (Iac. 4:13-15). Acesta este, așadar, echilibrul potrivit, și cât de greșit este să planifici înainte să câștigi bogății materiale când nu ști ce va aduce ziua următoare!

¹² Altă chestiune demnă de a fi luată în considerare este că materialismul nu este părtinitor. La fel ca un curent submarin, nu are nicio considerație față de bogați sau de săraci, de tineri sau bătrâni. Apetitul său este lacom și de nepotolit. Adesea ne gândim la bogați de parcă ar fi infectați cu acesta. Poate că ați mers în casa unui frate și ați văzut că are mobila cea mai bună, un televizor cu un ecran cu diagonala de 54 cm și cel mai nou model de mașină și v-ați spus: „Cum poate face acest frate acest lucru fără să fie infestat cu materialism?” Ceea ce ați văzut poate se află printre mijloacele fratelui vostru și poate că nu îl împiedică de la slujirea Împărăției. De fapt, el poate folosi aceste mijloace materiale cu înțelepciune și să se ajute astfel pe el și pe alții în slujire. Acest lucru este laudabil. Pe de altă parte, un frate care nu are la fel de multe poate lucra cu sârguință pentru ceea ce are. Poate s-a îndatorat cu mult pentru a ține pasul cu familia Jones. Deoarece trebuie să lucreze după program pentru a obține destule fonduri pentru a progresa material, el scade din timpul pentru studiu, își distruge perspectiva treptată a Noii Lumi și devine un sclav al dorințelor sale materiale copleșitoare. Ce nebunie! Ce mult mai bine este să urmăm sfatul lui Pavel dat la 2 Corinteni 8:12: „Căci, dacă cineva este gata să dea, lucrul acesta este foarte plăcut potrivit cu ce are, nu cu ce nu are!”

Așadar, Iehova ne judecă pe baza a ce avem și cât de ospitalieri suntem cu acestea, și nu pe baza a ce nu avem.

¹³ Mai mult, Pavel, descriind cum să învingem tendințele și obiceiurile lumești, a spus: „Nu vă mai conformați acestui sistem, ci transformați-vă prin înnoirea minții voastre, ca să puteți constata voi înșivă care este voința cea bună, plăcută și perfectă a lui Dumnezeu.” (Rom. 12:2) Da, un eșec de a lucra sânguincios la această transformare îi poate afecta atât pe săraci, cât și pe bogați, și poate face pe cineva să cedeze mai ușor tendințelor înnăscute, egoiste ale cărnii. Astfel, nimeni nu este imun la forța puternică pe care o exercită materialismul. El afectează toate clasele sociale.

¹⁴ Astfel, este evident că nu numai bogații, ci și săracii trebuie să lupte împotriva materialismului, ci atât cei tineri, cât și cei bătrâni, trebuie să-l combată cu toată inima. Un tânăr va vrea să țină la inimă sfatul din Eclesiastul 11:9, 10: „Bucură-te, tinere, în tinerețea ta și să ți se înveselească inima în zilele tinereții tale; umblă pe căile inimii tale și în lucrurile pe care le văd ochii tăi. Dar să știi că pentru toate acestea adevăratul Dumnezeu te va aduce la judecată. Îndepărtează, deci supărarea din inima ta și înlătură nenorocirea din carnea ta, căci tinerețea și zorii vieții sunt deșertăciune.” Deci celor tineri le spunem: Munciți pentru o judecată avantajoasă de la Iehova, nu pentru cel mai nou model de mașină. De ce să nu vă îndreptați energia spre serviciul cu timp integral? O filială Betel, școala Gilead și serviciul de pionier sunt țeluri minunate și care merită. Lucrați pentru unul dintre aceste lucruri. Mai mult, cât de greșit ar fi ca părinții să-și încurajeze copiii să râvnească la bogățiile materiale! Cea mai mare moștenire pe care o puteți da copilului vostru este dorința de a-L sluji pe Iehova cu timp integral. Nu împiedicați intrarea lor în serviciul cu timp integral încurajându-i să muncească pentru salarii mari, pentru ca familia să se poată bucura acum de cele mai bune lucruri ale vieții. Da, tinerii, la fel ca cei mai bătrâni, trebuie să opună rezistență materialismului, iar părinții își pot ajuta copiii în această privință.

¹⁵ Cei care stabilesc un exemplu bun, învățându-și copiii să respecte valorile spirituale autentice, oferă un mijloc extraordinar pentru combaterea delincvenței. Stabiliți un exemplu corespunzător mergând și participând cu regularitate la întâlniri. Amintiți-vă, o pregătire bună în anii formatori timpurii vor fi o temelie adevărată, care va acționa ca un zid puternic împotriva materialismului în anii ce vor urma. Părinți, dați atenția cuvenită acestui lucru și veți obține binecuvântări nespuse pentru voi și familia voastră. Da, împotriviți-vă materialismului, în spiritul de la Coloseni 3:23: „Orice lucru faceți, să-l faceți din tot sufletul, ca pentru Iehova.” Asta ar cuprinde și a avea o viziune echilibrată despre bogățiile materiale, deoarece este nevoie de o folosire înțeleaptă a resurselor. Acest lucru este în concordanță cu instrucțiunile date la Proverbele 30:8: „Nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție.”

¹⁶ Adevărații creștini înțeleg că materialismul vrea să cucerească toți oamenii acestei lumi cu filozofia lui. În mod necesar, cucerirea lui va fi scurtă. Totuși, el va revendica multe victime, și de aceea trebuie să ne purtăm războiul necruțător împotriva acestuia, ca un soldat adevărat. Pavel a spus: „Niciun om care

slujește ca soldat, nu se amestecă în afacerile vieții, ca să-i placă celui care l-a înrolat ca soldat.” (2 Tim. 2:4). E o lecție dublă de învățat aici. În primul rând, un soldat nu-și poate permite să aibă interese împărțite. Este esențial ca el să fie dedicat numai și numai cauzei sale; altfel nu va fi un luptător adevărat. În al doilea rând, un soldat bun este interesat numai de victorie. La fel cum un soldat se pregătește, luptă și duce un război încrâncenat împotriva dușmanului său pentru a obține victoria, așa și noi trebuie să luptăm împotriva materialismului. Dușmanul real, Satan Diavolul, este iscusit și șiret în războiul tactic. El i-a păcălit pe unii și le-a dejucat planurile, izolându-i prin dorința lor mistuitoare pentru lucruri materiale. Acest lucru i-a pus la margine, unde sunt o pradă ușoară pentru lunetiștii lui Satan, iar consecințele pot fi dezastruoase. Deci nimeni nu-și poate permite niciun moment de relaxare. Trebuie să învățăm cum să folosim cea mai bună armă împotriva materialismului, „sabia spiritului”. Împotriva ei nicio filozofie materialistă nu poate avea succes, căci ea poate ciopârți în bucăți și descoperi cele mai inteligente argumente în favoarea materialismului.

¹⁷ În această privință Pavel a scris: „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și puternic, este mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunde până acolo încât desparte sufletul de spirit și încheieturile de măduva lor și poate să discearnă gândurile și intențiile inimii. Și nu este creație care să nu fie dezvăluită privirii Sale, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor aceluia căruia trebuie să-i dăm socoteală.” (Evrei 4:12, 13). Poate că în secret avem planuri materialiste și suntem geloși pe ce au alții. Acest lucru ne-ar influența gândirea în timp și ne-ar face să devenim dezechilibrați și lacomi. Iehova indică în Cuvântul Lui cât de înverșunat este împotriva lăcomiei, căci a inclus acest lucru în una din cele Zece porunci. Lăcomia este într-adevăr puterea dorințelor greșite în acțiune, iar în timp gândurile vor da frâu liber faptelor, căci, „unde este comoara, acolo va fi și inima.” Cât de avantajos este, atunci, să nu permitem gândirii noastre să stăruiască asupra dorințelor materialiste necuvenite! Ar trebui să fim mulțumiți cu strictul necesar și să lăsăm ca bucuria serviciului lui Iehova să fie adevărata noastră mulțumire. Un eșec în a lăsa principiile Cuvântului lui Dumnezeu să ne îndrume gândirea poate duce la înecul nostru în marea materialismului.

¹⁸ Mai departe, pentru a ilustra cât de esențial este să îndepărtezi raționamentele greșite prin aplicarea principiilor Cuvântului lui Dumnezeu, haideți să observăm un frate care simte că sunt mult prea multe întâlniri. El crede că poate ține pasul destul de bine cu adevărul chiar și lipsind de la una sau două întâlniri și în același timp folosește acele seri pentru a munci mai multe ore, ca să primească mai mulți bani. Se gândește că nu poate pierde prea multe dacă lipsește de la una-două întâlniri. Totuși, ceea ce nu reușește să înțeleagă este că a lăsat scutul jos și a permis abuzurilor viclene ale materialismului să-i conducă gândirea și modul de viață. Acest frate și soția lui simt că au nevoie de o garderobă mai plină. Nu, nu le lipsesc hainele necesare. Ei au o înfățișare bună în serviciu și la întâlniri, dar acum vor mai multe haine. Garderoba lor nu ar fi completă dacă nu ar avea ținuta potrivită pentru fiecare ocazie. Totuși, Iehova a furnizat fiecare întâlnire pentru un scop particular, și a disprețui acest aranjament ar însemna pierderea spiritului lui

Iehova. Ce este mai important în ochii lui Iehova: veșmintele frumoase ale acestei lumi sau veșmintele ferite de stricăciune ale unui spirit liniștit și blând? (1 Pet. 3:4) Cu câtă îndemânare face Satan pe plac dorinței ochilor și mândriei vieții în a-l ademeni pe om departe de organizația lui Iehova! O practică aparent inofensivă din partea acestui frate devine un obicei profund înrădăcinat, și el va trebui să facă o întoarcere completă dacă vrea să câștige în lupta împotriva materialismului. Eliminați astfel de cugetări șirete care favorizează materialismul, folosind cu eficiență „sabia spiritului”. Opriți dorințele nepotrivite și nenesecare de la înrădăcinare. Mulțumiți-vă cu mai puține lucruri materiale, pentru a fi mai bogați spiritual.

Gândiți-vă întotdeauna la lucrurile de sus, și nu la lucrurile de pe pământ.—Col. 3:2.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. (a) Cum poate fi comparat materialismul cu curentul submarin? (b) De ce este materialismul un potrivnic așa de înspăimântător?
3. Cum poate fi definit materialismul, și, după Ioan, la ce dorință face acesta apel?
4. Cât de vechi este materialismul, și ce sfat înțelept a dat Moise în legătură cu acesta?
5. De ce, potrivit lui David, este o nebunie ca cineva să-și pună încrederea în mijloacele de trai?
6. Ce exemplu minunat a furnizat bogatul Iov ca avertisment împotriva materialismului?
7. Din ce motiv nu aduce roade cel de-al treilea tip de sămânță amintit în ilustrația lui Isus despre semănător? Cum se aplică aceasta astăzi?
8. (a) Ilustrați cum și de ce luptă fermierul pentru viața recoltelor sale. (b) Cum pot fi umbrite de materialism roadele Împărăției?
9. De ce poate materialismul să înhațe așa de tare individul, înainte ca acesta să fie observat, și cum poate să fie evitată această situație neplăcută?
10. (a) Ce principiu este scos în evidență în ilustrația lui Isus despre bogat? (b) Ce deosebire trebuie să fie făcută, prin urmare?
11. Ce sfat a dat Iacov referitor la planificarea materială pe termen lung?
12. Pot fi afectați de materialism săracii, precum și bogații? De ce?
13. Eșecul de a face ce anume va contribui la încurajarea tendințelor egoiste?
14. Cum pot lupta tinerii împotriva materialismului, și ce rol pot juca părinții în aceasta?
15. Cum vor furniza părinții un puternic bastion împotriva materialismului, fixând un exemplu potrivit pentru copiii lor?
16. (a) Cum putem lupta împotriva materialismului asemenea soldatului? (b) Arătați cum îi manevrează Satan pe unii, cu inteligență, în poziția în care sunt vulnerabili față de atac.

17. De ce este Cuvântul lui Iehova o puternică armă împotriva materialismului și cum putem lupta cu lăcomia?

18. (a) Cum ne poate slăbi rezistența raționamentul înșelător? (b) Ilustrați cum au permis unii egoismului să-i facă să evalueze în mod nepotrivit necesitățile materiale, și cum putem înlătura astfel de raționamente ingenioase?

CÂT DE PRACTICĂ ESTE CUNOȘTINȚA VOASTRĂ?

Creierul, mai mult decât orice altceva, îl distinge pe om de animalele inferioare. Această superioritate a omului constă în conformitate cu faptul că doar el a fost creat după asemănarea Creatorului său, Iehova Dumnezeu. Evoluționiștii tind să disprețuiască această diferență. Așa cum a mărturisit unul dintre cei mai importanți antropologi ai Americii odată: „Ne-a preocupat atât de mult să urmărim aspectele tangibile ale evoluției în *forma animalelor* astfel încât capetele noastre, micile sfere care cuprind cerul de la miezul nopții și universurile invizibile strălucitoare ale gândului, au fost considerate ca un merit așa de mult, la fel cum este și creșterea dovleacului galben, toamna.”—Gen. 1:27.

Creierul omului, care poate fi asemănat cu un burete, are o afinitate specifică și o capacitate înfinită pentru cunoștință. Chiar de la începutul vieții, omul își manifestă setea de cunoaștere prin curiozitate față de tot ce îl înconjoară. Treptat, el își construiește o memorie, o minte, o personalitate care îl distinge față de toți ceilalți oameni. Această curiozitate înăscută face plăcută dobândirea cunoștinței.

Totuși, Creatorul nu a avut intenția ca omul să acumuleze cunoștință doar pentru plăcerea de a face acest lucru. Așa cum observa un istoric foarte bine: „Plăcerile intelectuale oferă doar o satisfacție pe termen scurt, dacă nu sunt animate de un scop practic ... Nu trebuie să stimulăm niciodată intelectul decât pentru a-l hrăni. Dacă cultura intelectuală nu este îndreptată spre ceva ce este util, în special necesitățile sau îmbunătățirea altora, este o deziluzie și o cursă.”—*Beacon Lights of History*, Lord, Vol. 5, p. 299.

Să acumulezi cunoștință doar pentru plăcerea faptului în sine e ca și cum în loc să mănânci ca să trăiești, ai trăi pentru a mânca. Ne aduce aminte de epicurienii antici, care înfulecau și apoi luau vomitive pentru a vomita tot ce mâncaseră, ca să se bucure iar de plăcerea de a mânca. Acumularea de cunoștință doar pentru plăcerea în sine nu este cu nimic mai bună. Când o astfel de persoană moare, acest eveniment marchează și sfârșitul cunoștinței sale; nici nu a adus un profit altora și nici bucurie, și nici nu dăinuie. Toți cei care au înclinația de a fi captivați de cunoștință în sine ar trebui să ia aminte la cuvintele apostolului Pavel, potrivit căruia „cunoștința îngâmfă”. Acela care nu își transpune în acțiuni cunoștința pe care o dobândește „se amăgește printr-o gândire falsă.” —1 Cor. 8:1; Iac. 1:22.

În paranteză fie spus, chiar mai rău decât acumularea de cunoștință de dragul acesteia este acumularea de cunoștință degradantă și depravată. Ziarele de

scandal, revistele pornografice, best-sellerurile despre sex, fie că sunt „clasice” sau populare, și lucrările pseudoștiințifice, cum ar fi rapoartele lui Kinsey asupra presupuselor obiceiuri sexuale ale anumitor bărbați și femei din Statele Unite, toate acestea împing spre o sete depravată pentru cunoștință. Așa cum o carte bună este ca un prieten bun, tot așa și cărțile rele sunt ca o „asociere rea [care] strică obiceiurile bune.” Creștinii înțelepți vor evita toate aceste lucruri.—1 Cor. 15:33; Iac. 3:15.

De fapt, există doar două motive foarte bune pentru a acumula cunoștință. Care sunt acestea, ne explică Ezra, scribul din Israel de după exil: „Și Ezra își pregătise inima să consulte legea lui Iehova, s-o împlinească și să-l învețe pe Israel dispozițiile și dreptatea.” Da, toată cunoștința acumulată de noi trebuie să fie pentru o aplicare practică a acesteia în viețile noastre și/sau pentru a-i învăța pe alții.—Ezra 7:10.

Există multe feluri de cunoștință pe care le putem acumula, cu scopul de a ne face mult mai folositori pentru noi și mult mai utili pentru alții. Printre acestea sunt cunoștința privind fizica, medicina, electronica și artele. Prin aplicarea practică a acestor cunoștințe, omul poate folosi și se poate bucura de lucrurile din jurul său.

Totuși, datorită imperfecțiunilor și păcatului, omul se poate bucura de roadele acestei cunoștințe doar pentru câțiva ani. Această cunoștință nu i-a adus omului eliberarea din războiul cu sine însuși și cu semenii săi, așa cum s-a văzut prin escaladarea tensiunilor naționale și internaționale și creșterea crimei și imoralității. Subliniind valoarea limitată a acestei cunoștințe, Isus a spus odată: „Ce beneficiu îi va aduce omului dacă câștigă întreaga lume, dar își pierde viața? Sau ce va da un om în schimb pentru viața sa?” Valoarea practică a întregii cunoștințe umane este într-adevăr limitată.—Matei 16:26, *interpretare pe margine*.

De ce altceva mai este nevoie? Omul trebuie să își orienteze cunoștința și lupta sa în legătură cu Creatorul său și scopul Creatorului său pentru om. Aceasta este cunoștința care este de cea mai mare importanță. Este cea mai practică dintre toate și se poate găsi doar în Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu pe pământ ne-a dat un bun exemplu în acest sens. Ca și Ezra, El s-a concentrat asupra celei mai importante cunoștințe, aceea referitoare la Iehova, și El s-a folosit în mod practic de ea, trăind prin ea și învățând pe alții.—Mat. 4:17; Ioan 17:4, 6.

Împlinirea profeției din Biblie indică faptul că trăim în zile precum acelea ale lui Noe. (Mat. 24:37-39). De aceea, cea mai practică și mai urgentă cunoștință pe care o putem obține la acest moment se referă la modul în care putem supraviețui sfârșitului acestei lumi vechi sau sistemului rău de lucruri. Referitor la acest tip de cunoștință, ni se spune: „Fiindcă înțelepciunea aduce ocrotire, așa cum și banul aduce ocrotire, dar folosul cunoștinței este că înțelepciunea îi ține în viață pe cei ce o au.” Înțelepciunea, desigur, înseamnă aplicarea cunoștinței corecte în conformitate cu voința lui Dumnezeu. Și acest lucru înseamnă, în cuvintele profetului, să îl căutăm pe Iehova, să căutăm dreptatea și să căutăm smerenia.—Ecl. 7:12; Țef. 2:3, *AS*.

Deoarece omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, el se bucură să acumuleze cunoștință. Acumularea de cunoștință doar de dragul acesteia este în van, în timp ce acumularea de cunoștință degradantă sau depravată este o curată nebunie. Și deși multe tipuri de cunoștință pot servi multor scopuri practice, cel mai practic dintre toate este acumularea de cunoștință despre Iehova Dumnezeu și despre voința Sa pentru noi. Despre aceasta, Isus a spus: „Aceasta înseamnă viața veșnică, să acumuleze cunoștință despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și despre Acela pe care l-ai trimis Tu, Isus Cristos.”—Ioan 17:3.

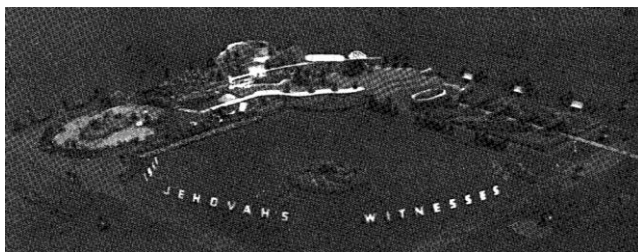

ADUNAREA INTERNAȚIONALĂ VOINȚA DIVINĂ A MARTORILOR LUI IEHOVA

Cât de recunoscători sunt cei din poporul lui Iehova că a fost voința divină ca martorii Săi să se adune între 27 iulie și 3 august 1958, în New York, pentru o mărturie monumentală a numelui Său — Adunarea internațională Voința Divină a martorilor lui Iehova!

Mai existase până atunci o adunare a creștinilor ca aceasta, o adunare de așa mare amploare și care să aibă un impact atât de mare? Mulțimile mari de delegați din 123 de țări, care au umplut cele mai mari două stadioane de baseball ale orașului New York—Yankee Stadium și Polo Grounds—au simțit cu adevărat că această adunare era incomparabil o binecuvântare în așa de multe feluri!

Chiar din prima zi Adunarea internațională Voința Divină a martorilor lui Iehova a stabilit un record de prezență! Umplând Yankee Stadium și Polo Grounds și împrăștiindu-se în corturile supraaglomerate ridicate în apropierea stadionului, mulțimea de 180 291 persoane a participat la sesiunea de după amiază a primei zile. Când acest public numeros a auzit cât de mulți participaseră, au fost surprinși într-un mod foarte plăcut. Și nici nu era de mirare! Pentru că această participare a depășit cu mult cea mai mare participare de la adunarea internațională anterioară a martorilor lui Iehova care se ținuse la Yankee Stadium în 1953.

ZIUA CREDINCIOȘIEI

Când participanții s-au adunat la Yankee Stadium și Polo Grounds, în ziua deschiderii, au fost încântați să primească un exemplar al programului, de treizeci și două de pagini, cu coperte minunate, pentru ambele stadioane. Programul era dublat, deoarece aceeași vorbitori apăreau în ambele stadioane, cu câteva excepții. Pe măsură ce participanții la congres parcurgeau cu nerăbdare paginile acestui program foarte interesant, au observat că în fiecare zi exista o temă, cum ar fi „Ziua Credincioșiei”, tema pentru ziua deschiderii, 27 iulie. Ce temă potrivită!

Duminică dimineața la 9:15, congresul s-a deschis cu muzică și cântări și comentarii la textul zilei. Discursul de bun venit este întotdeauna așteptat cu bucurie și congresul a fost inspirat de cuvintele de bun-venit ale președintelui adunării, M. G. Henschel. „Deoarece cea mai mare adunare a adevăraților creștini care s-a ținut vreodată se deschide astăzi,” a declarat el, „suntem siguri că Iehova este cu noi și că suntem aici prin voință divină.”

A venit și ora 1:20 p.m., iar sesiunea de după-amiază a început cu muzică și cântări. Președintele Knorr a animat foarte mult mulțimea, atrăgând atenția spre cei 1 461 absolvenți din cele treizeci de promoții anterioare de la Gilead care se adunaseră pe terenul de la Yankee Stadium. Ce exemplu de credincioșie!

Și ce priveliște minunată era să vezi clasa absolventă adunată în fața podiumului! Îmbrăcați în costumele lor native colorate, cei 103 absolvenți din șaiszeci și patru de țări ascultau împreună cu ceilalți participanți la congres discursurile de încurajare susținute de cei de la Școala Gilead. Apoi a urmat discursul vice-președintelui școlii. Vorbind despre „Misionarii Împărăției lui Dumnezeu care Conduce,” F. W. Franz a explicat ce este un adevărat misionar creștin: „Misiunea unui misionar creștin nu implică un program de ajutor economic pentru diferite țări înapoiate sau țări cu probleme,” a declarat Franz. „Programul nostru este mai mult un program de ajutor religios vital.”

Punctul culminant al absolvirii a fost discursul „Țineți la aceste lucruri”, împreună cu prezentarea diplomei pentru studenți, de către președintele școlii, N. H. Knorr. La această cea mai mare adunare de absolvire de la Gilead, Knorr a subliniat foarte bine tema credincioșiei. „Să îndeplinești voința divină și să te ții de ea este singura lucrare care merită,” a spus el.

Aderarea la lucrarea de predicare a crescut foarte mult în multe țări, a indicat Knorr. Aplauze furtunoase au izbucnit când Knorr a explicat ce țară are acum al treilea cel mai mare număr de martori ai lui Iehova. Polonia cea comunistă! Și aplauzele îndelungi au arătat ce admirație imensă aveau participanții la congres pentru frații lor din Polonia.

Începuse să cadă ploaia. Dar, cu umbrele, absolvenții au mers pe frumoasa scenă pentru a-și primi diplomele. Knorr a intensificat deliciul participanților la congres spunându-le unde era desemnat fiecare student, când a fost dedicat și ce religie lumească avusese înainte să învețe adevărul lui Dumnezeu. Deși sesiunea de absolvire se închisese cu ploaie, rafalele de binecuvântări spirituale întreceau cu mult picăturile de ploaie.

Tema devoțiunii exclusive a fost discutată de-a lungul zilei de luni. De la 9:30 la 11:30 a.m. s-au ținut discursuri în douăzeci de limbi, în afară de engleză, timp de patru zile. Mulți au participat în serviciul de teren. După amiaza, adunarea a auzit „Ce devoțiune exclusivă s-a înfăptuit în America de Nord și Centrală” de la frații care reprezentau unsprezece națiuni diferite. De asemenea, cinci discursuri de jumătate de oră au fost ținute în această zi. Fratele H. L. Brissett, serv de district, a vorbit despre „Din toată inima față de interesele Noii Lumi.”

A urmat apoi dragul nostru Frate Macmillan. În discursul său „Credincioșie în lucruri mici”, el a subliniat că credincioșia în lucruri mici include citirea și cugetarea la textul zilnic și comentarii, comentarea la întruniri și păstrarea unei înregistrări din casă în casă. Observațiile sale au fost întrerupte în mod repetat de aplauze calde.

După amiază, în fața celor 151 003 persoane participante, N. H. Knorr a rostit discursul principal despre „Semne și minuni în timpul sfârșitului”. Acesta s-a bazat pe modalitatea în care Iehova Dumnezeu l-a folosit pe profetul Isaia ca semn și minune pentru națiunea Israel.

Faptul că vestea bună a Împărăției este predicată peste tot de rămășiță și asociații lor este un semn, a spus Knorr, că „Împărăția lui Dumnezeu a fost întemeiată ca și capitala universului. Acesta este un semn care prevestește că națiunile acestei lumi își vor înfrunta acum sfârșitul și se vor întâlni cu acesta imediat ce predicarea noastră se va sfârși, conform voinței divine.”

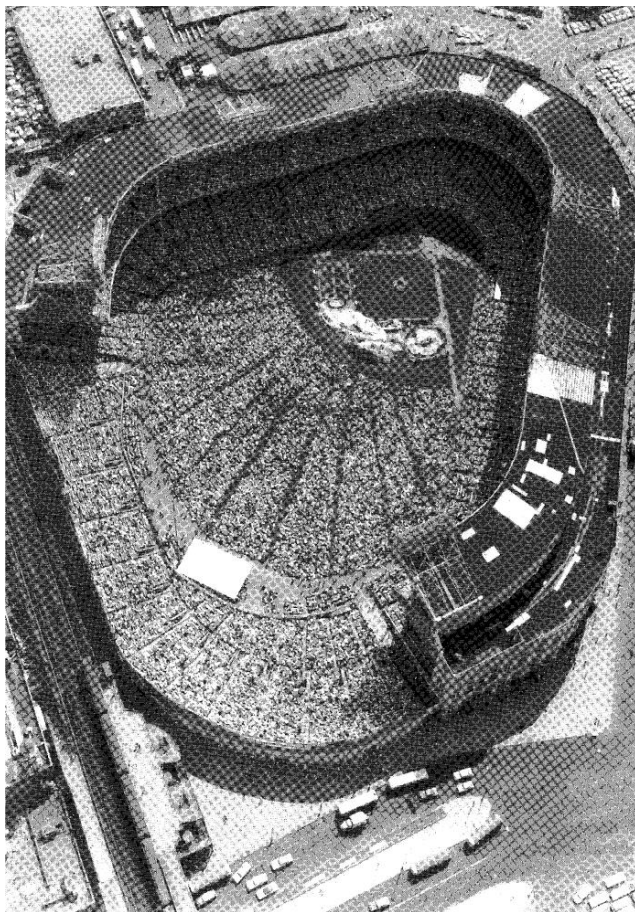
ZIUA EXPANSIUNII SLUJIRII NOASTRE

Marti după-amiază, devreme, mulțimea a umplut stadioanele pentru a primi binecuvântările „Zilei expansiunii slujirii noastre.” Și ce vești bune despre expansiune au auzit! Rapoartele din douăsprezece țări sud-americane au arătat cum lucrarea Împărăției în America de Sud a crescut cu 100% în cinci ani. Brazilia, de exemplu, a depășit 100%, având o creștere de 106%, iar Columbia a trecut acest prag, cu o valoare uimitoare de 150%.

Apoi a venit și lansarea noului ajutor pentru expansiune. Subiectul lui N. H. Knorr a fost: „Un ajutor de citire pentru vorbitorii de limbă spaniolă.” Broșura în spaniolă *Învățați să citiți și să scrieți* a fost primită cu entuziasm de miile de persoane care erau prezente aici. Servul de zonă, F. S. Hoffmann din zona europeană a vorbit despre „Cum este apetitul vostru spiritual?” Într-un mod viguros și de efect, el a arătat că așa cum obiceiurile culinare regulate sunt esențiale pentru o bună sănătate fizică, tot așa și hrana spirituală regulată este esențială.

Punctul culminant al acestei zile a fost discursul vice-președintelui Societății Turnul de Veghere, F. W. Franz. El a vorbit despre „Bunătatea Iubitoare Divină și Împărăția.” Franz a electrizat publicul său de 147 135 persoane când a amintit, într-un mod emoționant, cuvintele lui Isaia 55:1-4: „Voi, toți cei însetați! Veniți la apă! Și aceia care nu aveți bani! Veniți, cumpărați și mâncați. Da, veniți și cumpărați vin și lapte chiar fără bani și fără preț.” El a continuat să citeze cele trei versete care rămăseseră și apoi a explicat cum „îi chema Iehova Dumnezeu, invitându-i pe cei însetați și flămânzi. De ce le era sete și foame? De un rege drept, de o bună guvernare, în împlinirea legământului pe care Iehova Dumnezeu l-a încheiat cu regele David.” Discursul său emoționant s-a centrat în jurul legământului pentru împărăție.

Programul de marți seara a stimulat pe toți să își extindă lucrarea de slujire. Servul de zonă H. W. Arnott a vorbit despre nevoia de a fi umpluți cu discernământ spiritual pentru a lua decizia corectă. Vorbind despre „Arată-ți priceperea cu vigoare ca lucrător al lui Dumnezeu”, D. Sydlík, de la Bethelul din Brooklyn, a povestit cum fiecare slujitor al lui Dumnezeu este un lucrător care trebuie să se intereseze de calitatea lucrării sale. „Dacă facem o lucrare inferioară,” a spus el, „micșorăm șansele

oamenilor de a fi salvați.” D. L. Steele, serv de filială în Coreea, vorbind despre „Ce mă împiedică să fiu botezat?” a spus: „Dacă știi că trebuie să te dedici și să fii botezat și nu faci acest lucru, responsabilitatea în fața lui Iehova este aceeași ca și cum ai fi făcut acest lucru.” Apoi G. R. Phillips, serv de filială din Africa de Sud, a vorbit despre „Maturitate, un țel pentru toți slujitorii.” „Cum se manifestă maturitatea în sine?” a întrebat Phillips. Fiind constant în slujba împărăției, a arătat el.

ZIUA GUSTĂRII BUNĂȚĂȚII DIVINE

Mii de candidați la botez au fost așezați în fața lui J. H. Eneroth, miercuri dimineața, pentru a asculta discursul „Botezul după voința divină.” Numărul exact al acestei mari mulțimi nu putea fi stabilit dintr-o dată. Nu s-a putut face acest lucru până când candidații la botez nu au fost invitați să se ridice unul câte unul, ca cineva să poată vedea numărul lor mare, care se întindea de la o parte la cealaltă a stadionului Yankee Stadium. Era o priveliște foarte emoționantă. Când această mare mulțime s-a ridicat, toți au izbucnit în aplauze susținute de bucurie. Lacrimi de bucurie au izbucnit din ochii multora când și-au văzut copiii, soții, soțiile, tații, mamele și prietenii luând poziție pentru Iehova. După rugăciune, candidații la botez au părăsit stadionul într-un mod ordonat, către cele șaiszeci de autobuze care așteptau să îi transporte la Orchard Beach, unde au fost cufundați. În timp ce plecau, cei din stadion cântau „Stai lângă Iehova!” Această ocazie emoționantă a părut dublată din nou când au aflat că 7136 persoane au fost botezate, de două ori mai multe persoane decât atunci când fuseseră botezați, într-o sigură zi, la Cincizecime, și cu 2 496 mai multe persoane decât fuseseră botezați la adunarea internațională din anul 1953! Inima lor era plină de atâta bucurie! Cu adevărat adunarea aceasta gusta bunătatea lui Iehova.

După amiaza discursul lui N. H. Knorr, „Să lăsăm în urmă lucrurile vechi—Să ne ținem de cele noi!” s-a axat pe faptul că profetul Ieremia a prefigurat rămășița de urmași unși ai lui Cristos de astăzi, care predică sfârșitul lumii prezente și începutul noii lumi pe care o creează Dumnezeu.

La finalul acestui discurs emoționant, N. H. Knorr a lansat pentru cele 150 282 persoane care participau Volumul IV al *Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Ebraice*, cuprinzând cărțile lui Isaia, Ieremia și Plângerile.

În seara aceea, Knorr a ținut din nou un discurs, de data aceasta despre „Păstorirea oilor cu pricepere.” În acest discurs el a subliniat responsabilitatea supraveghetorilor dintr-o adunare să aibă grijă cum se cuvine de nevoile spirituale ale oilor Domnului. A fost ținut, de asemenea, un discurs, de F. W. Franz, despre „Să veghem strict cum umblăm.” „Să umblăm întotdeauna,” a spus Franz, „ca și cum am fi în prezența lui Dumnezeu, pentru că ochii Lui sunt peste tot, veghindu-i și pe cei răi și pe cei buni.”

Completând foarte bine tema de joi—„Plinătatea zilei de serviciu”—miile de participanți la congres s-au întâlnit în diferite puncte de contact pentru serviciu de teren. Orașul New York a primit o altă mărturie extraordinară cu pancarte și pliante sau mărturie din ușă în ușă. Participanții la congres au raportat multe situații de persoane cu bunăvoință care au întrebat de studii sau au solicitat mai multe informații.

După ce s-au întors din serviciul de teren, participanții la congres au umplut stadioanele cu mare nerăbdare. Programul pentru această zi promitea multe binecuvântări extraordinare. În această zi, la congres, s-au auzit discursuri precum: „Să servim acolo unde nevoia este mare, peste hotare,” „Să acoperim și nevoia din țara noastră,” „Pot să urmăresc privilegiile de pionier?” și „Să rămânem acolo unde nevoia este mare.” Această temă de servire a lui Dumnezeu a fost subliniată și de reprezentanții din multe insule ale lumii care au povestit experiențele lor de teren.

În discursul „Să servim acolo unde nevoia este mare, peste hotare,” s-a indicat că sunt „unsprezece țări cu un sigur vestitor la fiecare zece mii până la o sută de mii de persoane. Sunt nouăsprezece țări cu un singur vestitor pentru o populație între o sută de mii și un milion. Sunt trei țări care au un singur vestitor pentru fiecare un milion sau mai multe persoane și sunt paisprezece țări cu peste un milion populație unde nu s-a făcut niciun fel de lucrare anul trecut.” Ce impresie au lăsat aceste discursuri! Cât de serios a discutat fiecare grup de familie de a sluji acolo unde nevoia este mare!

Joi după-amiaza, participanții la congres au așteptat cu mare interes să îl asculte pe Fratele Knorr vorbind despre „Păstrarea paradisiului nostru spiritual.” Knorr a povestit unui public de 145 488 persoane că atunci când spiritul sfânt s-a pogorât asupra discipolilor lui Cristos, la Cincizecime, făcându-i fii spirituali ai lui Dumnezeu, „se puseseră bazele unui paradis spiritual.” Dar acest paradis nu a continuat după moartea apostolilor. Knorr a subliniat că după moartea lor, „Satan Diavolul a adus pierderea paradisiului spiritual al creștinilor.”

Din 1919 acel paradis spiritual a fost restabilit, când martorii lui Iehova au fost eliberați din captivitatea babiloniană și au început să aducă roadele spiritului. Ei trebuie să păstreze acest paradis spiritual.

Speranțele participanților la congres au crescut când Knorr a menționat că misionarii din Thailanda întrebaseră odată dacă Societatea va lansa o publicație studiu care să aducă la lumină doar adevăratele învățături biblice. Pentru a satisface nevoia lor și nevoia fraților din multe părți ale lumii, Knorr a anunțat lansarea unei noi cărți—*De la Paradisul pierdut la Paradisul regăsit*.

Acest anunț a fost întâmpinat cu aplauze furtunoase! Pentru că era ceva ce era necesar și Societatea acoperea această nevoie! Ce exclamații de bucurie și exaltare s-au auzit pe întreg stadionul! După încheierea sesiunii de după amiază, delegații au venit ca un roi de albine la organizatori pentru a obține exemplare ale cărții; unii delegați aveau brațul plin de cărți noi cu coperta portocalie strălucitoare! Timp de ore întregi după terminarea sesiunii, toată lumea părea să vorbească despre beneficiile acestei noi cărți.

ZIUA SLUJIRII FĂRĂ FRICĂ

Tema slujirii fără frică a fost accentuată vineri printr-o Rezoluție. A fost precedată de discursul lui F. W. Franz despre „De ce să decidă acest congres.” Deoarece așa de multe rase și națiuni erau reprezentate la adunare, el a numit-o „o adunare creștină umană de familie.” El a spus: „Pentru că suntem așa de mulți și din așa de multe locuri de pe tot globul pământesc, este bine pentru noi, fiind o singură societate, să ne unim și să dăm forță faptului că noi avem un sigur spirit al lui Dumnezeu, că ‘am fost învățați de Iehova’ o singură cunoștință și pricepere și că am fost făcuți puternici și întăriți în decizia noastră să facem singura voință divină ca o organizație teocratică unită.” El a imputat clericilor creștinătății că susțin Națiunile Unite ca speranță a omenirii pentru pace, în loc să susțină împărăția lui Dumnezeu ca fiind acea speranță.

Acest discurs al lui F. W. Franz a fost urmat de o Rezoluție remarcabilă, care a fost prezentată de N. H. Knorr în fața a 194 418 persoane care participau în acel moment. Aceasta deplângea faptul că clerul îi făcea pe oameni să ignore Cuvântul lui Dumnezeu. Recunoștea faptul că Dumnezeu își alesese propria Sa guvernare pentru pământ. Stabilea că această guvernare este acum exercitată din ceruri. Rezoluția specifica și faptul că, vorbind la figurat, martorii lui Iehova și-au făcut din săbii cosoare, și din sulițe pluguri și, deși erau de multe naționalități, „nu vom ridica sabia unul împotriva celuilalt, deoarece noi suntem frați creștini și membri ai unei singure familii a lui Dumnezeu, și nici nu vom învăța războiul unul împotriva celuilalt”; că ne-am separat de această lume și de conflictele sale pline de ură și ne-am dedicat singurului nostru Dumnezeu. Rezoluția a fost susținută și secundată și apoi adoptată cu entuziasm de mulțimea participantă.

Seara, tema slujirii fără frică a fost subliniată de consilierul juridic al societății, H. C. Covington, în discursul său „Compromisul duce la pierderea integrității.” El a declarat că „frica este cel mai mare dușman al nostru. Teme-te de oameni și vei fi prins în cursă.” El a mai spus: „Acest obicei de a compromite prin abandonarea lucrurilor care sunt drepte este interzis în marele tribunal al lui Iehova.”

În aceeași seară, N. H. Knorr a vorbit despre „Școala teocratică pentru slujitori neînfricați.” Vestea bună este predicată astăzi probabil mai mult de surori decât de bărbați, a spus Knorr. Spre încântarea celor 173 079 persoane prezente în public, Knorr a explicat cum vor fi pregătite surorile în școala de serviciu, începând din ianuarie 1959. El a explicat că surorile vor susține predici de șase minute demonstrative. Aplauze furtunoase au urmat după fiecare punct explicat, indicând faptul că surorile din public erau într-adevăr slujitori neînfricați. În această seară, ca și în celelalte, mulțimea nesfârșită nu era răbdătoare să meargă la locul de cazare deoarece descoperiseră plăcerea nemăsurată de a rămâne pe terenul congresului, să viziteze prieteni și să vorbească despre binecuvântările „Zilei de slujire fără frică.”

ZIUA „SĂ SE FACĂ VOINȚA TA”

Sâmbătă dimineța, devreme, mulțimile s-au adunat la stadion. Ziua „Să se facă voința Ta” promitea multe lucruri interesante. Din toate rapoartele înaintate la adunare, unul dintre cele mai entuziaste primite a fost acela înaintat de A. Rutimann din Elveția. El a adus cu el iubirea și salutările a peste o sută de mii de frați din șapte țări ale Cortinei de Fier. Au răsunat aplauze pline de căldură de-a lungul stadionului când el a vorbit despre credincioșia fraților și de expansiunea lucrării din: România, Ungaria și Cehoslovacia. Dar ce putem spune despre frații noștri din interiorul Rusiei? În ciuda celei mai cumplite persecuții, sunt mai mulți martori ai lui Iehova în Rusia acum decât au fost vreodată până acum, spunea Rutimann. Spre încântarea tuturor, Rutimann a adus o casetă care fusese adusă din Rusia și care cuprindea mesajele de salut de la frații noștri ruși. Înregistrarea se deschidea cu o cântare a fraților ruși care reda două versete din „Lăudați pe Regele Eternității,” după care urma un scurt mesaj de credință și determinare de a rezista. Mai era și un mesaj de speranță și caldă iubire creștină și salutări. Acest raport care a încălzit sufletele a adus lacrimi de bucurie și aplauze furtunoase.

După-amiaza zilei de sâmbătă a adus un moment înălțător. Vorbind despre „Să se facă voința Ta,” Fratele Knorr a electrizat adunarea cu anunțul lansării celei de-a doua cărți noi—, „*Să se facă voința Ta pe pământ*”! Ce aplauze furtunoase au urmat! Ce bucurie a urmat când Knorr a spus: „Este nouă!” Pentru publicul fericit de 175 441 persoane Knorr a adăugat: „Vă va plăcea foarte mult această carte!” Și nu e de mirare! Ea cuprinde un studiu extensiv al cărții lui Daniel. Când participanții la congres au obținut exemplarele de la organizatori, s-au bucurat foarte mult! Ce ajutor impresionant pentru a înțelege voința divină în acest timp al sfârșitului!

Punctul culminant al serii de sâmbătă a fost discursul lui F. W. Franz cu subiectul „Când Iehova se ridică la înălțimea lucrării Sale neobișnuite.” El a specificat că Dumnezeu va realiza lucrarea Sa neobișnuită până într-acolo încât va distruge adepții creștinătății și le va distruge templele religioase, așa cum s-a întâmplat și în Ierusalim.

ZIUA ÎMPĂRĂȚIA DUMNEZEU

Aceasta a fost ziua cea mai importantă, ziua despre care delegații vorbiseră atât de mult. Și iată că era aici. Delegații sosiseră la stadion devreme, pregătiți pentru o zi binecuvântată. Programul de dimineată, care includea discursurile susținute de L. A. Swingle, G. Suiter și J. O. Groh de la Bethelul din Brooklyn, a

ajuns în punctul culminant cu întrebările și răspunsurile din Biblie ale lui F. W. Franz. Venise după-amiaza și era timpul pentru discursul public care fusese anunțat prin 5 000 000 pliante, 22 000 afișe la metrou și în autobuze, 26 000 pancarte și afișe lipite pe geamuri și 53 000 afișe publicitare lipite pe mașini— „Împărăția lui Dumnezeu conduce—Este aproape sfârșitul lumii?”

Cu ore înaintea discursului, valurile de oameni veneau de la stațiile de metrou pentru a umple stadionul. Fiecare loc de la Yankee Stadium era ocupat. Ce încântare a fost când porțile stadionului s-au deschis, permițând mulțimii să intre pe terenul de sport! Aplauzele care au urmat ne-au arătat că bucuria mulțimii era din tot sufletul. A venit și momentul în care Knorr și-a început discursul: „Doar cea mai bună guvernare din univers este destul de bună pentru acest pământ. Așa simte Creatorul pământului despre aceasta. De aceea, toți oamenii cu bunăvoință pot fi bucuroși.”

Knorr a răspuns la întrebarea: „Este aproape sfârșitul lumii?” cu un energic, Da! Discursul a fost primit cu entuziasm de mulțimea care umplea cele două stadioane și corturile supra-aglomerate, ca și New Rockland Palace, o sală de spectacole din apropiere. Cel puțin de douăzeci și cinci de ori publicul a aplaudat mesajul glorios. „O, acum toți oamenii cu bunăvoință să se întoarcă la Dumnezeu pentru guvernarea pământului,” a concluzionat Knorr. „Să salutăm toți împărăția lui Dumnezeu care conduce acum!”

La sfârșitul discursului, Knorr a anunțat că vor fi distribuite exemplare gratuite a ceea ce a spus el miilor de oameni care se adunaseră să asculte acest subiect de importanță majoră. Când Knorr a spus numărul publicului, un murmur de voci și bătăi din palme a umplut văzduhul. Publicul? Toate așteptările fuseseră depășite! Da, mulțimea record care se adunase să asculte acest discurs public de importanță vitală număra nici mai mult nici mai puțin de 253 922 persoane!

Publicul încă se mai bucura de această participare record când și mai multe binecuvântări s-au revărsat asupra adunării, în momentul în care Knorr a rostit „Observațiile de încheiere ale Președintelui.”

A mai existat un alt discurs ca acesta în timpul întregului congres? Răspunsul publicului a fost foarte clar exprimat prin aplauzele furtunoase incredibile care au urmat! Ce cuvinte înălțătoare a rostit Knorr! Ce vești bune despre expansiune a adus el! El a prezentat veștile oferind, cu ajutorul organizatorilor, celor 210 778 persoane prezente în public, exemplare ale unei cărți poștale colorate. Aici era o experiență vie despre expansiune, pentru că această carte poștală era o fotografie a actualei case Betel din Brooklyn, împreună cu o imagine frumoasă și remarcabilă a noii anexe propusă pentru Betel. Ce aplauze viguroase! Și mai mult a urmat când Knorr a povestit despre noul program de pregătire – servii de district, de circuit și de grupă vor fi aduși la Betel pentru a primi cursuri speciale de pregătire.

„Organizația se extinde,” a spus Knorr. „Are nevoie de mai mulți slujitori pentru a supraveghea lucrarea în toate colțurile pământului.” Gilead va continua, dar programul de educație trebuie extins. Sucursalele din diferite țări vor fi și ele folosite pentru a pregăti anumite persoane. „Lucrarea educațională nu este în

regres,” a asigurat Knorr publicul încântat, „ci mai degrabă înaintează. Acest lucru l-ați văzut acum la acest congres.”

Ce punct culminant corespunzător a avut adunarea, cu aceste vești bune despre expansiune! Și instrumentele primite la adunare vor fi de mare ajutor în expansiunea lucrării Împărăției în lumea întreagă. Într-adevăr, nouăzeci și una de articole fuseseră lansate în cincizeci și patru de limbi! Este adevărat că participanții la congres au simțit că Adunarea Internațională Voința Divină a Martorilor lui Iehova i-a echipat cu „orice lucrare bună, pentru a face voința Sa.”—Evrei 13:21.

În timp ce această cea mai mare adunare a creștinilor din istorie se încheia cu cântare și rugăciune spusă de Fratele Knorr, delegații s-au pregătit pentru întoarcerea acasă, încântați că sunt martori ai lui Iehova.

AUTO-EXAMINAREA ESTE VITALĂ PENTRU A LUPTA ÎMPOTRIVA MATERIALISMULUI

1. Așa cum s-a văzut din articolul precedent, materialismul este subtil și poate apărea ca un binefăcător. Din această cauză noi trebuie să ne examinăm motivele. Auto-examinarea este foarte necesară. Chiar dacă noi ne favorizăm singuri, din fire, Iehova a oferit un mijloc extraordinar de auto-examinare. În primul rând, noi trebuie să ne întrebăm: Unde este inima noastră? Ieremia a înțeles cât de rea poate fi inima: „Inima este înșelătoare mai presus de orice, și este foarte coruptă: cine poate să o cunoască? Eu, Iehova, cercetez cugetul și pun la încercare inima, ca să răsplătesc pe fiecare după purtarea sa, după rodul faptelor sale.” (Ier. 17:9, 10, AS).

2. Unde este inima ta? Este încă prima ta iubire pe posesiunea neprețuită a adevărului, sau ai o nouă iubire, materialismul? Poate noi spunem că nu avem o nouă iubire. Dar oare ce indică acțiunile noastre? Încă mai obținem bucuria incomparabilă de pe urma serviciului de teren? Sau am început să înlocuim acea bucurie petrecând mai multe ore în timp liber, fiind distrași și satisfăcuți de plăcerile și posesiunile materialiste și petrecând mai puține ore în serviciul de teren? Amintiți-vă, o inimă lacomă caută materialismul, dar o inimă loială îl ocolește

3. Pentru a ne continua propria evaluare noi întrebăm: „Folosim noi resursele organizației pentru a ne lupta cu materialismul?” Asemenea resurse sunt însușirile pe care le are „servul credincios și înțelept” și care ne pot ajuta să progresăm spre maturitate și să rezistăm cu succes materialismului. Recunoașteți înțelepciunea organizației în publicarea nenumăratelor informații care ne vor ajuta să rezistăm cu succes acestor năvăliri? De exemplu, printre resursele organizației de care noi putem beneficia în prezent se numără și anii de creștere și experiență

creștine ai acesteia, exemplele ei în folosirea cuviincioasă a timpului, talentelor, abilităților și aptitudinilor; și asigurarea unei înțelegeri profunde și detaliate a Cuvântului lui Iehova, cu o iluminare potrivită în legătură cu doctrina și organizarea corecte. Acestea sunt însușiri de valoare care califică societatea Noii Lumi a lui Iehova să ne ajute în lupta noastră împotriva materialismului.

4. Punem noi în aplicare, zilnic, lucrurile bune învățate din publicațiile Societății Turnul de Veghere? Le permitem acestora să ne ajute să ne înnoim mintea? Pentru a ilustra acest lucru, un tânăr frate adolescent poate fi chiar inteligent, poate să aibă note bune la școală și să fie de părere că are răspunsurile pentru multe probleme. Însă, deoarece îi lipsește experiența și nu s-a confruntat cu problemele vieții la un nivel înalt el o poate lua razna dintr-o dată. Tatăl său, un om matur, bine pregătit, recunoaște acest lucru, stă de vorbă cu fiul său și îi oferă o înțelepciune practică care îl va ajuta pe băiat să meargă pe căi bune. Aceste principii sănătoase pe care tatăl le-a învățat printr-o aplicare progresivă a Cuvântului lui Iehova pot fi de mare valoare pentru fiu în succesul în viață și în a nu se bizui pe propria sa înțelegere. Așa ar trebui privită organizația - ca un „bătrân” plin de înțelepciune, maturitate, o judecată bună, echilibru și discernământ sănătoase.

5. Cum privești tu organizația teocratică cu servii ei numiți și cu diferitele persoane puse în poziții de responsabilitate? Îi vezi ca „daruri în oameni”? Îi apreciezi pe deplin pe aceștia? Uneori ei se comportă ca o echipă de salvare ce îi recuperează pe cei neascultători din curenți marini, întotdeauna pregătiți și dornici să slujească. Aici este încă una dintre resursele la care ne putem conecta pentru a ne ajuta în lupta împotriva materialismului. Nu neglijați această ancoră de salvare. Frații voștri creștini maturi vă pot ajuta să vă îndreptați mintea și inima pe calea bună. Altfel vă veți găsi zbatându-vă în marea materialismului, prea slabi ca să mai rezistați. Acest lucru poate fi dezastruos.

6. În continuare, în introspecția noastră, noi întrebăm: „Frecventăm și participăm noi la întâlniri?” Nu este important numai să participăm, ci este foarte important și să spunem ceva constructiv în timp ce suntem acolo. Acest lucru ne permite să devenim mai calificați să predăm. La întâlniri sunt discutate probleme, iar cineva poate obține înțelepciune și înțelegere. Ne întărim cu vorbele din gura lui Iehova; iar din moment ce Iehova se opune cu dârzenie materialismului, atunci o aplicare a acestor principii din Cuvântul Său ne va ajuta să luptăm cu acest pericol. De aici reiese valoarea frecventării și participării la întâlniri. Și oare nu este bine și încurajator să auzim expresiile fraților mai noi? Nimic nu este mai călduros decât să auzim comentariile celor noi în adevăr și să îi vedem cum cresc spre maturitate, transformându-și mințile și inimile de la acest sistem vechi la cel nou. Aceasta este cu adevărat o asigurare bună împotriva materialismului. Păstrați-vă dragostea acolo unde este și dragostea lor și veți fi pe placul lui Iehova.

7. De asemenea, este bine să examinăm ceea ce gândim și despre ce vorbim. Despre ce discutăm atunci când suntem acasă cu copiii noștri? Ce fel de exemplu dăm pentru aceștia? Vorbim întotdeauna de lucruri pe care dorim să le cumpărăm pentru casă sau despre lucrări pe care dorim să le urmărim în legătură

cu casa noastră? Ce discutăm cu familia noastră, cu partenerul sau cu copiii noștri? Discutăm lucruri spirituale, ca de exemplu îmbunătățirea predicilor noastre și cum să facem comentarii mai bune la întâlniri? Este exemplul nostru unul bun? Vor beneficia ei de pe urma acestuia? Ce vor învăța ei de la noi, ce are o valoare practică și teocratică?

Mai departe, este bine să ne analizăm raportul de serviciu. Ce fel de exemplu dăm pentru familia noastră în ceea ce privește serviciul? Poate că noi spunem că nu suntem înclinați spre materialism. Dacă raportul de serviciu al cuiva alunecă, este timpul să analizăm de ce acesta este minimalizat. Se poate ca materialismul să atace mult mai mult decât cineva și-a dat seama. Serviciul regulat pe teren este foarte valoros. Atunci când ne implicăm în serviciu pe teren în mod regulat noi ne formăm obiceiuri bune. Noi plasăm literatură, și dacă suntem interesați de creșterea societății Noii Lumi a martorilor lui Iehova noi vom face și vizite ulterioare. Apoi, dacă suntem conștiincioși, vom încerca să începem un studiu Biblic la domiciliu. Acest lucru nu este dificil, căci și cei mai noi vestitori o pot face cu puțină pregătire. Acest lucru dezvoltă un model de fapte bune. Înseamnă că noi câștigăm maturitate, iar cu o maturitate mai mare vom evalua lucrurile mai bine. Ne vom gândi de două ori înainte să facem un pas înapoi. Ne vom prețui serviciul, știind că aceasta duce la viață. Apoi vom rezista oricărei filozofii care ne va devia drumul în direcția bună. Prin urmare, dacă doar am urma conducerea „servului credincios și înțelept” și am forma obiceiuri bune de serviciu acestea ne-ar înlocui tendințele materialiste.

9. De asemenea, este vitală și asocierea noastră. Atunci când Pavel a spus: „Tovărășiile rele strică obiceiurile bune”, cât de bine se aplică acestea fraților înclinați spre materialism! (1 Cor. 15:33). Este destul de rău când un creștin se îndepărtează de la calea îngustă a activității teocratice potrivite către calea largă a materialismului; dar când acesta, fie prin exemplu, fie prin cuvinte, îl ispitește cu subtilitate pe fratele său să i se alăture, atunci este mult mai rău. Prin urmare, păstrați compania fraților ale căror cuvinte sunt înălțătoare, a căror activitate de serviciu este exemplară și a căror perspectivă asupra Noii Lumi este strălucitoare. Amintiți-vă, prietenia falsă este asemenea viței de iederă care descompune și distruge peretele pe care îl cuprinde, dar prietenia adevărată este în mod reciproc întăritoare și constructivă, dând o viață nouă și energie participanților.

10. După această introspecție atentă, dacă există vreun simptom al materialismului, atunci ar trebui să porniți să îl cuceriti printr-o acțiune directă imediată. Pavel a spus: „Fiindcă știți timpul în care ne aflăm; că este deja ceasul să vă treziți, căci salvarea noastră este mai aproape acum decât atunci când am devenit credincioși.” (Rom. 13:11) Ar fi rușinos dacă cineva care a fost credincios timp de mulți ani ar slăbi acum în fața tentației subtile a materialismului. Este cel mai bine să nu spunem: „Nu mi se va întâmpla mie”; ci mai degrabă ar trebui să ne rugăm să nu se întâmple. Rugăciunea nu poate fi accentuată destul. Aceasta permite omului să comunice cu Dumnezeuul său. Noi ar trebui să Îl rugăm zilnic pe Iehova să ne ajute să depășim tendințele materialiste. Așa imperfecti cum suntem, avem nevoie de o vigilență permanentă pentru a ne păzi împotriva atacurilor pe

care materialismul le poate face; și, alături de rugăciuni, noi ar trebui să continuăm să ne mărim maturitatea spirituală, care ne va ajuta cu adevărat să învingem pericolul materialismului.

11. Noi ar trebui să ne luptăm cu acesta așa cum o fac frații noștri din Rusia și surorile noastre din Coreea. Ce exemplu minunat avem noi în acești frați și surori! *Cartea anuală* din 1957 vorbește despre un frate polonez care a petrecut cincisprezece ani în Rusia și paisprezece ani în tabere. După multă tortură, încercări și persecuții el a ieșit în viață, cântând cântări de laudă pentru numele lui Iehova. Iubirea lui pentru adevăr este cea care l-a ținut în viață. Este iubirea noastră pentru adevăr atât de puternică? Cum ne putem păzi de timpurile tulburi din față? Cu siguranță nu putem face acest lucru petrecându-ne tot timpul liber relaxându-ne în fața televizorului sau muncind ore suplimentare pentru luxurile acestei vieți.

12. Atunci, și surorile noastre din Coreea reprezintă o inspirație. Multe au aflat că pot face pionierat de vacanță trei luni pe an. O soră cu un soț ce se opunea și trei copii mici a răspuns chemării. Cu unul dintre copii în spate, unul cărându-i geanta cu cărți și celălalt ținându-se de mâna ei, ea a depus mărturie. Ea avea mâinile pline, dar la sfârșitul lunii își făcea timp și își întreținea și umila casă. Nu avea parte de comoditățile moderne și se trezea înainte de răsăritul soarelui, căra apă, făcea treburile din casă. Era săracă în bunurile acestei lumi, dar bogată spiritual. Ea și-a păstrat cele cinci studii chiar și după ce serviciul de pionier de vacanța s-a terminat. Așa se întâmplă și cu misionarii și cu alți slujitori cu timp integral. Ei dau un exemplu bun punând, mai întâi de toate, lucrurile spirituale deasupra celor materiale. O mare fericire și multe binecuvântări îi așteaptă pe cei care caută mai întâi Împărăția prin intrarea în serviciul cu timp integral. Dacă nu poți fi pionier, cel puțin poți avea spiritul de pionier. Acesta vă poate ajuta în depășirea dorințelor materialiste.

13. Gândiți-vă la bucuriile și binecuvântările de serviciu acolo unde nevoia este mare. Acestea nu pot fi savurate de către vestitorii Împărăției ce sunt absorbiți în dorințele materialiste. De exemplu, după una din adunările de district din anul 1957 din Statele Unite, un frate a venit la unul dintre reprezentanții Societății și l-a întrebat dacă l-ar putea informa bine, atunci și acolo, despre locurile unde nevoia este mare. Acest frate avea o familie de cinci membri, era serv de grupă și recent își vânduse casa. El dorea cu adevărat să-și mărească privilegiile de serviciu a Împărăției. Auzind discuția despre slujire acolo unde nevoia este mare, el s-a hotărât că acest lucru era exact ceea ce dorea. Pe drumul spre casă de la adunare, el s-a oprit la biroul Societății și a obținut mai multe informații în legătură cu misiunea lui viitoare. La întoarcerea acasă, el a cumpărat o camionetă, și-a încărcat mobila și bunurile din casă și, împreună cu familia lui, s-a îndreptat spre Sud. Societatea l-a numit pe acest frate și pe familia lui într-un mic orașel. Avea să fie munca seculară o problemă? Acest frate a avut atitudinea mentală potrivită atunci când a spus: „Dacă acest oraș poate asigura hrană pentru 5 000 de persoane atunci poate asigura și pentru 5 007.” În prezent, acest frate credincios și familia lui reprezintă o sursă de încurajare pentru frați și o binecuvântare pentru oamenii cu

bunăvoință. Mai există multe alte experiențe exact ca asta ce sunt savurate zilnic de frații voștri care pun valorile spirituale pe primul loc. Acești frați credincioși nu permit materialismului să-i atace. Ei se luptă cu acesta, îi rezistă și nu se îneacă în marea zbugiumată a materialismului.

14. Însă, unii ar putea avea o atitudine negativă față de progres în societatea Noii Lumi. Aceasta îi poate permite cuiva să se relaxeze, și asta nu ar fi bine. Nu ne putem relaxa vigilența, căci materialismul ne va ataca. De aceea, trebuie să ne apreciem viața așa cum se cuvine. Creștinii se află în pustiu, în această lume. Atunci când un grup urmează un ghid într-o zonă în care sunt nisipuri mișcătoare, ghidul spune grupului să îl urmeze îndeaproape, să calce chiar pe urmele sale dacă acest lucru este posibil. Ghidul nostru prin pustia acestei lumi este Isus Cristos. Dacă îi urmăm pașii îndeaproape, nu ne vom scufunda niciodată în nisipurile mișcătoare ale materialismului. Nu vom fi atrași de această forță aparent inocentă. Vom fi conduși direct la destinația noastră, lumea nouă. Așa că nu vă compromiteți credința. Păstrați-o vie și vibrantă. Folosiți fiecare oportunitate de a crește în statură spirituală. Folosiți-vă momentele libere pentru a medita și reflecta asupra principiilor Cuvântului lui Iehova. Nu va fi ușor la început. Forțați-vă să faceți acest lucru, căci este favorabil pentru sănătate spirituală. Atunci când vine o chemare pentru privilegiile suplimentare de serviciu în adunare, ca de exemplu ajutarea unui serv, ținerea unei cuvântări de instruire sau a unei lecturi de o oră, sau poate chiar să fiți recomandați să deveniți un conducător de studiu de carte în adunare, acceptați aceste responsabilități creștine și achitați-vă bucuros de ele. Nu vă pierdeți în mulțime într-o adunare mare, mulțumindu-vă cu un serviciu minim. Fiți progresivi și la curent, de încredere și entuziaști. Altfel, credința voastră va fi slăbită, vigoarea creștină se va micșora și se va instala gândirea greșită.

15. Pentru cei care se gândesc să își ia o vacanță temporară și să obțină mai mult din bunurile acestei lumi în timp ce oportunitățile seculare sunt gata, gândiți-vă la ce conduce materialismul. Se merită? Pavel a spus: „Însă, cei care sunt hotărâți să fie bogați cad în ispită, în cursă și în multe dorințe nesăbuite și vătămătoare care îi cufundă pe oameni în distrugere și în ruină. Căci iubirea de bani este rădăcina a tot felul de rele, iar unii, râvnind la această iubire, s-au rătăcit de la credință și s-au străpuns peste tot cu multe dureri.” (1 Tim. 6:9, 10). Așa că, din nou, noi putem vedea că nu bogățiile sau ce reprezintă acestea sunt ceva rău, ci hotărârea de a avea bogăție și posesiuni materiale. Cu o asemenea determinare, un creștin pune mai mult accent pe material decât pe spiritual, și aici zace pericolul. Studiul, meditația și serviciul pe teren sunt schimbate cu ore mai multe și peste program în munca seculară. Atât soțul cât și soția se implică în munca seculară, și pentru ce? Un autor a afirmat: „Bogățiile lumești sunt asemenea nucilor, se rup multe haine pentru obținerea lor, se strică mulți dinți în spargerea lor și niciodată burta nu se satură de ele.” Mai presus de orice, cel care urmează acest drum cât mai departe se va găsi în curând la periferie și mai apoi, afară din societatea Noii Lumi. Afară nu există nicio bucurie, numai nefericire, mumurare și disperare.

16. Pentru că știți că materialismul va pieri alături de această lume la bătălia de la Armagedon, câștigați victoria prin iubirea puternică pentru Iehova

Dumnezeu și organizația Lui. La 1 Timotei 6:6-8 Pavel a spus: „Bineînțeles, devoțiunea sfântă însoțită de mulțumire este un mare câștig. Pentru că noi nu am adus nimic în lume și nici nu putem să ducem ceva din ea. Astfel, având hrană și acoperământ, vom fi mulțumiți cu acestea.” Observați argumentul lui Pavel aici: există multe de câștigat atunci când un creștin urmărește devotamentul evlavios. Acest devotament are legătură cu teama de Iehova. Așa că dacă ne temem să nu fim pe placul lui Iehova, noi nu vom permite dorințelor materiale egoiste să ne pervertească gândirea. Nu. Ne vom mulțumi numai cu lucrurile materiale necesare, care, așa cum a afirmat și Pavel, sunt hrana și acoperământul.

17. Nimeni nu ar trebui să fie amăgit și să creadă că aici se înțelege ceva mai mult decât se spune. Să încercăm să facem ca acest lucru să includă cele mai recente și cele mai bune lucruri și plăceri materiale înseamnă să răstălmăcim Scripturile pentru a se potrivi cu dorințele noastre. Nu Iehova este cel care cauzează aceste dorințe greșite. Așa cum a spus apostolul Iacov: „Nimeni, când este încercat, să nu zică: ‘Sunt încercat de Dumnezeu’. Căci Dumnezeu nu poate fi încercat cu lucruri rele și el nu încearcă pe nimeni. Căci fiecare este încercat, fiind atras și ademenit de propria lui dorință. Apoi dorința, când devine roditoare, dă naștere păcatului, iar păcatul, odată săvârșit, aduce moartea.” (Iac. 1:13-15). Așa că un creștin adevărat nu va risca apele adânci ale materialismului și moartea ulterioară prin înec. Acesta dorește să trăiască, și astfel el își controlează așa cum trebuie dorințele.

18. Un creștin va urmări devotamentul evlavios și nu materialismul. Numai dacă este conștient de această filosofie satanică poate să lupte cu ea cu succes. El trebuie să fie convins că este mai bine să fii în organizația lui Iehova decât în altă parte. Nu ar trebui să-și dorească să facă ceva ce ar putea pune în pericol șansele sale pentru viață în noua lume. Apoi va avea tot ce va avea nevoie. Acum el nu are nevoie de tot ce e mai bun pentru a-L sluji pe Iehova. Dar el are nevoie de organizația lui Iehova și ar trebui să rămână aproape de aceasta. Iehova, prin organizația Sa, a ridicat un bastion puternic împotriva unuia dintre cele mai inteligente mecanisme ale lui Satan, materialismul. Folosiți-vă de toate îngrijirile pe care le-a făcut Iehova pentru a lupta cu această amenințare cunoscută sub numele de materialism. Păstrați-vă mintea și inima la noua lume cu marile sale așteptări. Fiți aproape de societatea în continuă expansiune a Noii Lumi și luați parte în serviciu astăzi. Acest lucru vă va întări spiritual, vă va face capabil pe deplin pentru a rezista cu succes asalturilor subtile ale materialismului. Cu atenție, un adevărat creștin care Îl iubește pe Iehova își va aprecia situația. Autoexaminarea este foarte necesară. Apoi, și el va realiza că păstrarea pasului cu societatea Noii Lumi și creșterea în statură spirituală este vitală în lupta cu materialismul.

19. Pe acest subiect al vieții și al morții el va primi sfaturile organizației și le va aplica pentru binele său veșnic. El își va aminti că devotamentul evlavios trebuie urmat, și nu materialismul. Mai mult, el este conștient de faptul că nu este sigur să se aventureze dincolo de granițele societății Noii Lumi. Nu, nici dacă simte că poate fi destul de puternic pentru a rezista momelii ispititoare a

materialismului acolo. Niciodată să nu uitați, nici măcar pentru o clipă, că alții au murit. Materialismul este mortal, la fel ca și curenții marini. Vă poate trage în jos și vă poate distruge viața. Recunoașteți pericolele din fiecare zi. El nu este părtinitor. De aceea, alături de frații voștri credincioși din toată lumea, luptați-vă cu materialismul pentru viața voastră!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce este așa de necesară auto-examinarea, și unde trebuie să înceapă aceasta?
2. Ce dovedește dacă avem sau nu o iubire nouă?
3. Cum ne pot ajuta resursele organizației într-o luptă împotriva materialismului? Care sunt câteva din aceste resurse?
4. De ce maturitatea și experiența creștine sunt neprețuite în lupta cu materialismul? Ilustrați acest punct.
5. Ce valoare au „darurile în oameni” de astăzi?
6. Ce rol joacă participarea la adunări, în continua noastră auto-examinare?
7. Cum își poate da seama cineva dacă fixează sau nu un bun exemplu pentru familia lui, împotrivindu-se atacurilor materialismului?
8. Are valoare serviciul pe teren credincios și cu regularitate în reducerea la minim a incursiunilor materialismului? Cum?
9. De ce este vitală asocierea potrivită?
10. Trebuie să fie folosită rugăciunea în lupta împotriva materialismului? Cum?
- 11,12. Ce exemple sunt furnizate prin: (a) frații noștri din Rusia? (b) surorile noastre din Coreea?
13. Ce trebuie să rezolvăm noi datorită binecuvântărilor dobândite prin servirea acolo unde nevoia este mare? Ce exemplu este citat?
14. Cât de aproape trebuie să urmăm ghidul, pentru a evita înșelătoarele nisipuri mișcătoare ale materialismului, și cum trebuie să răspundem la chemarea pentru privilegii de serviciu suplimentare?
15. Unde duce materialismul? Merită?
16. Cum arată Pavel înțelepciunea urmării devotamentului evlavios?
17. Ce sfat al lui Iacov ne va ajuta să evităm scufundarea în apele adânci ale materialismului?
18. Ce va face astăzi un creștin, pentru a rămâne lângă Iehova și organizația Sa și să nu cedeze dorințelor cărnii?
19. Este sigur să ne aventurăm dincolo de granițele societății Lumii Noi? De ce nu?

TINEREȚEA LEAGĂ LAOLALTĂ SCRIPTURILE

Folosirea corectă a textelor care au legătură cu Biblia ajută invariabil și aruncă lumină asupra unui subiect din scriptură. În ilustrarea acestei afirmații vine și întâmplarea care a avut loc în clasa a opta a unei școli din Kentucky (SUA). În această clasă, constând din treizeci și patru de elevi, în fiecare dimineață se citește din Biblie sau se spune o istorisire din Biblie de către unul dintre elevi. Desemnarea pentru această acțiune se face în ziua anterioară. Se pare că într-o zi profesorul a uitat să delege elevul care să facă acest lucru cu o zi înainte și astfel el l-a rugat pe James, care este unul dintre martorii lui Iehova, să țină un discurs improvisat.

James a ținut o predică plină de tact în numele lui Dumnezeu, Iehova. „Ar trebui să fii predicator!” a exclamat unul dintre colegii săi. „De ce nu am auzit niciodată numele lui Dumnezeu în biserica mea?” a întrebat un altul. Și „De ce are Dumnezeu un nume?” a întrebat un altul. Comentariul profesorului a fost: „Sunt fericit că avem un elev care poate să lege laolaltă scripturile sale. Cunosc aceste scripturi de când mă știu, dar nu le-am putut lega.”

Cu mult înainte James ținuse șapte predici, o predică pentru fiecare săptămână, șapte săptămâni la rând și acum trebuia să țină și mai multe. Printre subiectele sale se regăseau: „Cine face rău pământului?” „Ceruri noi și un pământ nou,” „Unii vor trăi pe pământ pentru totdeauna” și „Cei 144 000 vor merge în cer.” Mai mulți elevi, după ce verificau referințele din Scriptură pe care le dădea James, au fost nevoiți să recunoască: „Este exact ceea ce spune Scriptura!”

SĂ STĂM TREJI FAȚĂ DE SERVICIUL ÎMPĂRĂȚIEI

OMENIREA în general doarme profund. Da, oricât de ciudat ar părea, această generație care se mișcă așa de repede dintre adormiții tuturor timpurilor doarme în timp ce se apropie cel mai important eveniment din istoria omenirii. Și care este acela? Sfârșitul complet al acestui sistem rău de lucruri la Armagedon. Toți aceia pe care îi găsește dormind vor pieri pentru totdeauna în acel moment.

În contrast izbitor cu necredincioasa lume care dormitează, noi, martorii creștini dedicați ai lui Iehova suntem treji față de zilele primejdioase în care trăim. Am atras atenția la chemarea pentru „deșteptarea din somn”. Dar faptul că am fost treziți odată nu este de ajuns; ci se pune problema de a rămâne treji, în special de a rămâne treji față de serviciul nostru al împărăției. Așa cum sfătuiește Pavel: „Stați treji, rămâneți neclintiți în credință, purtați-vă bărbătește, fiți tari.” Și din nou: „Așadar, să nu mai dormim, cum fac ceilalți, ci să stăm treji și să rămânem lucizi.”—Rom. 13:11; 1 Cor. 16:13; 1 Tes. 5:6.

E nevoie de un efort adevărat să stai treaz în aceste vremuri. Grijiile și plăcerile acestei lumi, ca și exemplul tuturor celor care sunt în jurul nostru, ne pot adormi cu ușurință. Trebuie mereu să ne readucem aminte de importanța slujirii

noastre creștine și de urgența timpului în care trăim. Este un timp de criză, așa cum a fost și când Isus a fost trădat, la momentul la care El îi sfătuia pe apostoli: „Fiți atenți, rămâneți treji, ... vegheați.” Stând treji față de serviciul Împărăției, ne vom salva atât pe noi, cât și pe cei care permit să fie treziți de chemarea noastră la trezire.—Marcu 13:33, 37; 1 Tim. 4:16.

Ce trebuie să facem pentru a sta treji? În primul rând să continuăm să studiem Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că acesta ne oferă perspectiva corectă și ne reamintește să fim atenți, să stăm treji și să veghem continuu. El ne oferă și multe exemple despre cei care au stat treji în timpuri de criză și care, prin urmare, au supraviețuit judecăților distructive ale lui Iehova, cum ar fi: Noe, Lot și Ieremia. De asemenea, să continuăm să ne asociem cu alții care sunt treji, deoarece ei te vor îndemna să stai treaz și să faci lucrările drepte; ei te vor încuraja „și aceasta cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie”. De asemenea, rugăciunea ne va ajuta să rămânem treji, privind întotdeauna la Iehova și umblând în frica Lui. Și nimic nu este mai bine calculat pentru a ne ține treji în slujirea Împărăției decât implicarea în ea cu regularitate și în mod zelos.—Evrei 10:23-25.

Sunteți cu adevărat treji pentru slujirea Împărăției? Atunci arătați acest lucru ori de câte ori aveți șansa să vă implicați. Faceți un program al timpului pe care îl aveți la dispoziție și puneți deoparte câteva ore în fiecare zi, sau în fiecare săptămână, pentru a vă implica în serviciul Împărăției din casă în casă, pe stradă și în casele oamenilor. Răscumpărați timpul oportun pentru voi! Stați treji pentru serviciul Împărăției, fiind atenți să profitați de momentele când puteți oferi mărturie acasă, la locul de muncă, la școală sau oamenilor de la magazin, sau celor care vă însoțesc în călătorie. Iubiți-l pe Dumnezeu cu toată inima voastră, cu toată mintea, sufletul și puterea și pe aproapele vostru ca pe voi înșivă, iar acest lucru nu doar că vă va îndepărta frica de om care este o cursă, ci vă va da curajul să vorbiți, dar vă va face și nerăbdători să puneți mărturie despre Iehova și să depuneți toate eforturile pentru a vă ajuta semenii.

Astfel, în timp ce această lume veche doarme, spre distrugerea sa, să rămânem treji față de serviciul Împărăției, pentru onoarea lui Iehova și pentru salvarea atâta a noastră, cât și a celor care dau atenție mesajului.

„VOI OAMENI, TREBUIE SĂ VĂ NAȘTEȚI DIN NOU”

Când Isus a spus pentru prima dată aceste cuvinte, Nicodim s-a întrebat ce însemnau acestea, așa cum au făcut multe persoane de atunci.

„Puteți să mergeți la biserică în fiecare duminică, dimineața și seara, și să participați la fiecare slujbă de renaștere, dar dacă nu aveți o renaștere spirituală atunci veți merge direct în iad! Asta continuă să spună ascultătorilor săi, Jack Shuler, un evanghelist american popular și fost actor de film. Și spune și un tratat

evangelist: „Dacă nu ați fost niciodată născut din nou, atunci încă vă aflați în păcate și sunteți străini față Domnul Isus Cristos!”

De ce a spus Isus: „Trebuie să vă nașteți din nou” ? (Ioan 3:7) Să ne naștem din nou este oare imperativ pentru câștigarea vieții veșnice, așa cum insistă mulți oameni? De ce este nevoie ca să ne naștem din nou?

Noi nu putem înțelege subiectul nașterii din nou dacă nu am avea clar în minte ce învață Scripturile în legătură cu cele două destine diferite ale celor din omenire ce câștigă salvarea. Două destine diferite? Da, Cuvântul lui Dumnezeu învață în mod clar că numai un număr limitat de oameni va primi viață în ceruri, ca moștenitori sau asociați ai Împărăției lui Cristos. Toți ceilalți care câștigă mântuirea vor primi viață veșnică pe pământ, ca și copii ai lui Cristos, Regele, și ca supuși ai Împărăției Sale cerești.

Faptul că numărul celor care vor câștiga salvare în ceruri este mic este evident din cuvintele lui Isus: „Nu te teme, turmă mică, căci Tatăl tău îți dă cu plăcere Împărăția.” Prin urmare, numai pentru mica turmă este această promisiune: „Celui care biruie îi voi da voie să stea cu Mine pe tronul Meu, după cum și Eu am biruit și am stat cu Tatăl Meu pe tronul Său”. Aceștia vor avea parte de „prima înviere” și vor fi „preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos, și vor domni ca regi alături de El, timp de o mie de ani”. Numărul acestora este arătat a fi de doar 144,000, „cei care stau cu Mielul pe muntele Sion.” Denumiți și „cele dintâi roade”, aceștia sunt destinați pentru un loc în cer, un loc special pregătit pentru ei de către Isus. Împreună cu Acesta ei formează sămânța spirituală a lui Avraam. (Luca 13:32; Apoc. 3:21; 20:6; 14:1; Iac. 1:18; Ioan 14:2; Gal. 3:16, 29).

Dacă unii vor conduce ca niște regi înseamnă că vor exista unele persoane peste care aceștia să domnească. Tot așa, referințele pentru o primă înviere și cele dintâi roade indică cel puțin o altă înviere și alte roade. Mai departe, dacă întreg pământul va fi „plin de cunoștința lui Iehova, așa cum apele acoperă marea,” atunci ar trebui să existe nu numai asociați cerești ai Împărăției, ci și supuși pământești ai Împărăției. Același lucru este arătat de profeția: „Iată! Cortul lui Dumnezeu cu oamenii, ... și El va șterge orice lacrimă din ochii lor, și moartea nu va mai fi.” (Isa.11:9, AS; Apoc. 21:3, 4).

Și, din nou, Isus nu a vorbit doar despre „mica turmă”, ci și despre „alte oi” care nu aparțin staulului Împărăției. Din această cauză noi citim nu doar despre cei 144 000 de asociați ai Împărăției, care vor sta alături de Isus Cristos pe tronul Său, ci și despre „o mare mulțime pe care nimeni nu putea să o numere, din toate națiunile ... stând în picioare înaintea tronului și înaintea Mielului” și care atribuie salvarea lui Dumnezeu și Mielului. (Ioan 10:16; Apoc. 7:9, 10).

ISUS, PRIMUL CARE TREBUIA SĂ SE NASCĂ DIN NOU

Toți cei care câștigă Împărăția cerească trebuie mai întâi să se nască din nou, așa cum Isus i-a spus lui Nicodim: „Dacă cineva nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu. ... dacă cineva nu se naște din apă și din spirit, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce s-a născut din carne este carne și ce s-a născut din spirit este spirit. Nu te mira că ți-am spus: Trebuie să vă nașteți din nou.” (Ioan 3:3-7).

Isus Însuși s-a născut din carne atunci când mama Sa, Maria, i-a dat naștere. Însă, scopul lui Dumnezeu nu a fost ca El să rămână o creatură umană de carne pentru totdeauna. Pentru ca să justifice în totalitate numele tatălui Său, să stabilească Împărăția lui Dumnezeu și să-l distrugă pe Satan, Isus urma să fie o creatură spirituală glorioasă puternică. În acest scop Isus a trebuit să se nască din nou din spirit. Acest lucru s-a întâmplat la râul Iordan, după ce Isus s-a dedicat că va face voința Tatălui Său și Tatăl și-a revărsat spiritul peste El. Astfel, El a devenit un fiu spiritual al lui Dumnezeu, cu drept la viață în ceruri, condiționat, ca și creatură spirituală. În recunoaștere a acestui fapt, Dumnezeu a fost auzit zicând: „Acesta este Fiul Meu, cel iubit, pe care l-am aprobat”. (Mat. 3:17).

Însă, înainte ca Isus să fie recompensat cu viață spirituală în ceruri, El a trebuit să se dovedească credincios sub test, ceea ce a și făcut: „S-a umilit și a fost ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură. De aceea, și Dumnezeu L-a ridicat într-o poziție înălțată.” În acest fel, Isus a făcut posibilă câștigarea vieții veșnice pentru toți cei ascultători: „Deși era Fiu, El a învățat ascultarea din lucrurile pe care le-a suferit, și, după ce a fost făcut perfect, a primit ca responsabilitate salvarea veșnică a tuturor celor care ascultă de el”. În acest mod, El a deschis calea pentru cei 144 000 de asociați ai Împărăției ca aceștia să se nască din nou. „Isus Cristos care a desființat moartea și a revărsat lumină asupra vieții și a neputezirii prin vestea bună”. (Filip. 2:8, 9; Evrei 5:8, 9; 2 Tim. 1:10).

Din moment ce Isus, prin moartea Sa, a deschis calea pentru naștere din nou și dobândirea nemuririi, înseamnă că cei care au murit înainte de Isus nu puteau deveni asociații Împărăției Sale. Din această cauză Isus a spus: „Adevărat vă spun că printre cei născuți din femei nu s-a ridicat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul, dar cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el.” Ioan Botezătorul, cât și cei care au murit înaintea lui, vor fi supuși pământești ai Împărăției, și nu moștenitori cerești ai acesteia alături de Cristos. (Mat. 11:11).

CUM SE NASC ALȚII DIN NOU?

Din cauza păcatelor moștenite și ale lucrărilor rele toți sunt „înstrăinați și dușmani” ai lui Dumnezeu. Înainte ca El să se ocupe de oricare dintre aceștia, ei trebuie să urmeze pașii așa cum sunt subliniați în Scripturi: să câștige cunoștință despre Iehova Dumnezeu și scopurile Sale și să aibă credință în acestea. Asta înseamnă pocăință față de calea egoistă a unei persoane, convertirea către o cale a dreptății, dedicare pentru a face voința lui Dumnezeu și botezul. Evidențiind importanța credinței în această privință, apostolul Ioan a scris: „Dar tuturor celor ce l-au primit [pe Cristos] El le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu, fiindcă au manifestat credință în numele Său.” (Col. 1:21; Ioan 1:12).

Prin acești pași preliminari, o creatură umană imperfectă se pregătește pentru a se naște din nou. Apoi, dacă Dumnezeu alege să-l nască pe unul ca acesta

ca pe un fiu spiritual, mai întâi îl declară drept în virtutea credinței sale în sângele lui Cristos. (Rom. 5:1,9) Pe cei pe care Dumnezeu îi declară drepti îi naște ca fii ai Săi - acesta fiind scopul Său - cu ajutorul spiritului Său sfânt. Acestora li se aplică cuvintele lui Pavel: „Voi ați primit un spirit de adopție, ca fii, spirit prin care strigăm: ‘Ava, Tată!’ Spiritul însuși depune mărturie împreună cu spiritul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.” (Rom. 8:15, 16).

Astfel noi înțelegem de ce trebuie „să vă nașteți din nou”: căci este voința lui Dumnezeu ca Cristos să aibă asociați ai Împărăției alături de El, în ceruri, iar să fii născut din spirit este o condiție pentru aceasta. Și noi am văzut de ce este nevoie să ne naștem din nou: cunoștință și credință în Cuvântul lui Dumnezeu și acordarea spiritului Său sau a forței active cuiva pentru a-l naște pe acesta ca fiu spiritual al Său. La aceasta s-a referit Isus atunci când a vorbit despre nașterea „din apă și spirit.” Nu apa literală a botezului, căci Corneliu și familia lui s-au născut din nou, prin spiritul lui Dumnezeu, înainte de a fi botezați cu apă. Ci mai degrabă, apa se referă la adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, care are un efect purificator, ca și atunci când citim că Isus a sfințit adunarea creștină „curățind-o prin apă cu ajutorul cuvântului”. Da, aceștia sunt „născuți prin cuvântul adevărului.” (Ioan 3:5; Faptele 10:44-48; Efes. 5:26; Iac. 1:18).

Pentru a vedea Împărăția lui Dumnezeu, aceștia trebuie să se dovedească, așa cum a făcut și Isus, „credincioși chiar și în pericol de moarte.” Din nenumărații creștini dedicați de pe pământ din prezent, numai câțiva mărturisesc că s-au născut din nou, numai câțiva au spiritul lui Dumnezeu ce depune mărturie împreună cu spiritul lor, sau dispoziția lor mentală, că ei sunt „cu adevărat moștenitori ai lui Dumnezeu, dar co-moștenitori cu Cristos.” Totuși, acest lucru este de așteptat, din moment ce numărul lor este limitat la 144 000, așa cum am văzut, și Iehova Dumnezeu a început să-i aleagă la Cincizecime. (Apoc. 2:1; Rom. 8:16, 17).

Mai ales din anul 1931 mulți oameni și-au demonstrat credința în Dumnezeu și în Cristos, dedicându-se să facă voința lui Dumnezeu, totuși aceștia nu afirmă că s-au născut din nou. Dar ei pot să spună: „Salvarea o datorăm Dumnezeului nostru, cel care stă pe tron, și Mielului”, căci ei speră să se bucure de viață veșnică pe pământ, în noua lume a lui Dumnezeu, ca și copiii ai Regelui și supuși ai Împărăției Sale. (Apoc. 7:9, 10; 2 Pet. 3:13).

Prevederea predicării

Binecunoscutul cleric și scriitor Walter Russell Bowie a observat: „Biserica creștină nu are nevoie de o predicare mai populară, ci de o predicare mai nepopulară.”

• Este bine ca surorile să pună întrebări la întrunirile adunării, având în vedere declarațiile din *Calificați pentru a fi slujitori*, la pagina 253, paragraful 5?—A. M., Statele Unite ale Americii.

Acest paragraf se bazează pe 1 Timotei 2:11, 12 și 1 Corinteni 14:33-35. Primul text spune că în cadrul adunării o femeie trebuie să „învețe în tăcere cu

supunere deplină” și să nu predea sau să exercite autoritate asupra unui bărbat. Ultimul spune: „Femeile să tacă în adunări, căci nu le este permis să vorbească, ci să fie supuse, așa cum spune și Legea. Dacă vor să învețe ceva, să își întrebe soții acasă, căci este rușinos ca o femeie să vorbească în adunare.”

Comentând, paragraful din manual spune: „Surorile nu trebuie să încerce să dea sfaturi fraților dedicați. Asupra acestei probleme, ele trebuie ‘să tacă.’ Ele nu trebuie să se certe sau să se contrazică cu frații în cadrul adunării, sau să încerce să îi corecteze sau să le dea instrucțiuni. Dacă vor să învețe ceva, să își întrebe soții acasă, sau dacă nu sunt căsătorite, să întrebe un frate matur. Ele nu trebuie să întrebe doar pentru a aduce ceva în atenție pentru a fi corectat sau să își determine soții sau alți frați să îi corecteze pe servi. Nu. Pavel spune că ele trebuie să întrebe doar dacă ele însele vor să *învețe* ceva.”

Astfel, manualul este în armonie cu sfatul lui Pavel din scripturile menționate mai sus. Așa cum se spune în scripturi și în manual, „asupra acestei probleme” de a oferi sfaturi fraților dedicați, femeilor li s-a cerut ‘să tacă’. Acolo, „în adunare”, surorile erau sfătuite să evite să se certe, să corecteze sau să povățuiască frații. Așa cum spune cartea „*Aceasta este viața veșnică*”, la pagina 159: „Femeia trebuie să învețe în tăcere în sensul că nu trebuie să se certe [în cadrul adunării] cu bărbații, provocându-i și intrând în dispută cu ei și făcând să izbucnească discuții aprinse, periclitând poziția desemnată a bărbatului.”

În zilele lui Pavel, niciunul din sfaturile sale nu impuneau liniște absolută femeilor în cadrul adunării și la întâlnirile acesteia. Femeile puteau și se rugau sau profeteau acoperite corespunzător, ca semn de supunere față de capul lor, bărbatul. Tot așa și astăzi, surorile pot fi folosite pentru părți ale întrunirilor oamenilor din adunarea lui Iehova și, într-o adunare unde nu sunt prezenți bărbați pentru a se îngriji de întrunire, surorile se pot ocupa de acest lucru cu capul acoperit corespunzător, ca semn de supunere față de bărbatul al cărui loc îl ocupă la întrunire. Când surorile fac comentarii pentru public la *Turnul de veghere* și alte întruniri de studiu, ele nu iau locul unui bărbat și astfel se pot exprima fără nevoia de a avea capul acoperit. Sfatul lui Pavel de a „tăcea” într-o adunare nu interzice acest lucru, pentru că s-a făcut referire specific la „tăcerea lor” în ceea ce privește instruirea și sfătuirea bărbaților, cearta sau intrarea în dispută cu aceștia.

Așa cum nu i se interzice deloc unei femei să vorbească în cadrul adunării, tot așa sfatul primit în legătură cu punerea de întrebări soților acasă nu înseamnă că o soră nu poate întreba niciodată nimic la o întrunire a adunării. Din nou lucrul care este specificat este pusul întrebărilor dintr-un stil argumentativ, provocator, ca o dezbatere, întrebări care au menirea de a sfătui și instrui bărbații în cadrul adunării. Totuși, așa cum spune cartea „*Aceasta înseamnă viața veșnică*”, din nou, la pagina 159, aceasta nu înseamnă că femeile nu se pot alătura să cânte cântări, să pună sau să răspundă la întrebări, prin care credința și înțelegerea lor pot fi exprimate. Ele își pot mărturisi credința verbal față de alte persoane și pot participa activ la discuții, în cadrul adunării, cu dorința de a învăța din acestea.

Putem specifica și faptul că aceste instrucțiuni în ceea ce privește locul femeii în cadrul adunării nu înseamnă că dacă un frate face un comentariu greșit, o soră trebuie să păstreze tăcerea după aceea dacă ea cunoaște cugetul corect al chestiunii, și nici că trebuie să își construiască răspunsul după comentariul greșit. Dacă este solicitată să comenteze, se poate exprima, poate spune ce înțelege ea că este răspunsul corect, dar nu, desigur, într-un fel argumentativ, ci mai degrabă să descrie cum stau lucrurile. Scopul și efectul sfatului lui Pavel și al sfatului dat prin

publicațiile Societății nu este să sufocă exprimarea liberă a credinței unei persoane din partea niciunei persoane în cadrul adunării. Ci, mai degrabă trebuie să se păstreze o ordine teocratică de pregătire și îndrumare sub sistemul de conducere predat de Biblie și de a păstra unitatea și armonia poporului adunat al lui Iehova.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

26 octombrie: Luptați împotriva materialismului pentru viața voastră, pag. 581.

2 noiembrie: Auto-examinarea este vitală pentru a lupta împotriva materialismului, pag. 597.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

Ce fel de cunoștință nu trebuie să dobândească cineva? P. 579, parag. 5.

Ce cunoștință este mai importantă decât alta? P. 580, parag. 4.

Cum acționează materialismul precum un curent marin? P. 581, parag. 2.

De ce Iov, deși era bogat, nu a putut fi numit, pe bună dreptate, un materialist? P. 582, parag. 6.

Cum ar putea fi materialisă o persoană cu puține posesiuni materiale? P. 584, parag. 12.

Care a fost cea mai mare adunare a adevăraților creștini ce a fost ținută vreodată? P. 585, parag. 5.

Unde au fost botezate recent 7.136 persoane? P. 587, parag. 6.

De ce s-au adunat recent 253.922 persoane pe Stadionul Yankee și Polo Grounds din New York? P. 594, parag. 3.

Ce sunt „darurile în oameni”? P. 598, parag. 5.

Ce se înțelege prin „legarea laolaltă a scripturilor”? P. 602, parag. 3.

De ce unii oameni trebuie să fie „născuți din nou”? P. 606, parag. 3.

Poate o femeie să pună întrebări la o întâlnire a adunării sau nu? P. 607, parag. 6.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS- Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

15 Octombrie 1958

Nr. 20

Cuprins:

- DISCURS PUBLIC:
ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU CONDUCE
– ESTE APROAPE SFÂRȘITUL LUMII? - Pag.711
- SĂ-I MÂNGĂIEM PE TOȚI CARE
PLÂNG - Pag.729
- DAR UNDE SUNT ROADELE? - Pag.730
- CE VA ÎNSEMNA PENTRU TINE
ARMAGHEDONUL? - Pag.732
- CE AR TREBUI SĂ CREDEM NOI? - Pag.737
- BAALISMUL, RELIGIA MATERIALISTĂ
ANTICĂ A CANAANULUI - Pag.741
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.744

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

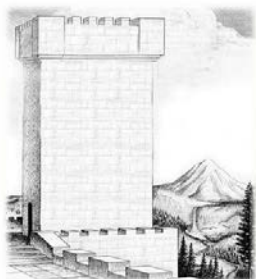
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

DISCURS PUBLIC:

**ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU
CONDUCE**

**ESTE
APROAPE
SFÂRȘITUL
LUMII?**

Discursul public pe care l-au auzit 253 992 de oameni.

*„Împărăția lumii a devenit împărăția Domnului [Dumnezeului]
nostru și a Cristosului Său, iar el va domni ca rege pentru totdeauna
și veșnic!” - Apoc. 11:15.*

DUMINICĂ, 3 AUGUST 1958, 3 p.m., ora de vară, la stadionul Yankee și Polo Grounds (legate prin fire și sisteme de amplificare a sunetului), în orașul New York, a avut loc cea mai mare adunare din istoria Creștinismului. 253 922 de oameni din peste 123 de țări și insule s-au adunat pentru a asculta discursul „Împărăția lui Dumnezeu conduce – Este aproape sfârșitul lumii?”, ținut de președintele Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, din Pennsylvania. Acest public fără precedent și-a exprimat aprecierea prin numeroase aplauze pe tot parcursul discursului. La sfârșitul acestuia, 500 000 de exemplare ale discursului, sub formă tipărită, au fost distribuite gratuit publicului, câte un exemplar pentru fiecare persoană prezentă și încă unul spre a-i fi oferit unui prieten.

Din considerație pentru importanța de durată a acestui mesaj mareț, discursul a fost reprodus în cele ce urmează, fiind tradus și în alte zeci de limbi. Citindu-l, vă veți demonstra singuri, prin Biblie și prin profetiile împlinite ale Scripturii, că Împărăția lui Dumnezeu conduce, și că este aproape începutul unei noi lumi drepte pentru oamenii cu bunăvoință. - EDITORII

Doar cea mai bună conducere din univers este suficient de bună pentru acest pământ. Aceasta este părerea Creatorului pământului. Din acest motiv, toți oamenii cu bunăvoință pot să fie bucuroși. Putem fi recunoscători pentru faptul că El, Creatorul, nu își ignoră creația, cu toate că pământul este atât de mic, în comparație cu universul. Putem fi bucuroși datorită faptului că El acordă atenție acestei mici creații ca lucrarea mâinilor Sale și că dorește să o onoreze cu cea mai bună formă de conducere. El vrea ca și aceasta, la fel ca restul universului, să îi arate recunoștința. „Cerurile anunță gloria lui Dumnezeu, întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Sale.” - Ps. 19:1.

² Este evident faptul că guvernarea pământului de către om nu a fost cea mai bună formă de conducere. Astăzi, putem observa toate rezultatele conducerii exercitate de către om asupra pământului și a locuitorilor acestuia, iar acestea nu sunt bune. Nu putem trece cu vederea această problemă și nici nu putem încerca să scuzăm rezultatele, spunând că tot mai bună este guvernarea omului decât nici un fel de guvernare. Este evident că guvernarea pământului de către om a avut ca rezultat o lume extrem de divizată, iar rasa umană se confruntă cu autodistrugerea, din cauza armelor inumane, fabricate chiar de către aceasta. Guvernarea pământului exercitată de către om, cu toate că a dus la crearea, în zilele noastre, a Organizației Națiunilor Unite, ce numără 81 de membri, nu a reușit să formeze o omenire unită, o frăție iubitoare și pașnică a tuturor raselor, culorilor, limbilor și familiilor. Nu numai că această guvernare nu a reușit să învingă moartea din cauze naturale, dar a și accelerat o posibilă distrugere subită și violentă, prin guvernele militaro-politice ale omului, fără a mai vorbi despre un Armaghedon al nimicirii, de către Creatorul omului. Nimic nu este mai evident și mai de netăgăduit decât că guvernarea pământului de către om și de către numeroșii săi zei a eșuat.

³ Pus în fața unui eșec bătător la ochi, este timpul ca omul să tragă niște concluzii și să decidă pentru o cale de acțiune înțeleaptă. În cazul în care conducătorii politici refuză să adopte conducerea potrivită pentru popor, atunci oamenii trebuie să facă acest lucru de unii singuri. Conducătorii politici fac planuri și aranjamente pentru a perpetua guvernele lor naționale, pentru un viitor nelimitat. Ei nu consideră că omenirea a eșuat, ci se încapățânează să facă eforturi suplimentare pentru a face un succes din aceasta și să arate universului de ce sunt ei în stare. Ei demonstrează că nu știu sau nu doresc să știe, sau nu au nicio fărâmbă de credință în scopul Creatorului privind propriul Său pământ. Ei au credință doar în ei înșiși. Ei trădează faptul că n-au învățat nimic din istoria înregistrată a omului. Sunt mândri. Nu au învățat înțelepciunea și dreptatea sfatului inspirat de atâta timp: „Nu vă puneți încrederea în nobili, nici în fiul omului pământean, în care nu este salvare. Spiritul lui iese, el se întoarce în pământ și în aceeași zi îi pier și gândurile.” – Ps. 146:3, 4.

⁴ Dacă un al treilea război mondial nu-i ajunge din urmă, toți acești conducători din această zi critică, vor urma calea nobililor politici și a conducătorilor care au fost înaintea lor. Cu toții își vor da ultima suflare, corpurile lor lipsite de viață se vor întoarce în pământ, puterile lor de gândire greșit folosite vor pieri odată cu ei, iar omenirea nu o va duce mai bine pentru eșecul lor în

încercări de a governa. Așadar, ceea ce fiecare dintre noi trebuie să decidă este dacă vom accepta să suferim în continuare, din cauza eforturilor muritorilor de a governa, care sunt condamnate dinainte.

⁵ Atunci când luăm decizia personală de a evita să suportăm consecințele finale dezastruoase ale guvernării prin conducători umani, nu înseamnă că ne vom ridica împotriva lor, că vom porni o revoluție sau că vom deveni anarhiști. O revoluție, fie ea pașnică sau violentă, nu ar însemna decât înlocuirea oamenilor de la conducere cu noi înșine. Rezultatul final nu va fi diferit, va fi tot o guvernare prin oameni, prin noi înșine. Sistemul comunist de guvernare, care a apărut ca urmare a unei revoluții violente și o acaparare a puterii politice, este un exemplu în acest sens. Cu toate acestea, chiar dacă ne-am întoarce de la guvernarea pământului prin om, chiar prin noi, către cine ne-am întoarce pentru o guvernare bună, care să nu dea greș? Doar către unul singur ne putem întoarce pentru o conducere cu succes, iar acela este Creatorul pământului, Creatorul omului, adică Dumnezeu. „La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul”. Așa spun cuvintele de început din Biblia Sfântă a scripturii sacre.

⁶ Îndreptați-vă atenția spre Dumnezeu Creatorul, pentru guvernarea pământului. Este acesta un lucru practic? În mod sigur; la fel de sigur cum întoarcerea noastră către om pentru guvernarea pământului s-a dovedit inefficientă, prin rezultatele pe care oamenii le văd astăzi. A-l lăsa pe Dumnezeu să conducă pământul după calea Sa divină, nu este doar practic, ci și foarte rațional, pentru că este foarte benefic, este benefic de durată. Aceste lucruri sunt cu atât mai valabile în zilele noastre, căci împărăția lui Dumnezeu deja conduce – a început deja să domnească asupra pământului nostru. Toți aceia care vor să se bucure de viață veșnică liniștită, sănătate și fericire, trebuie să i se supună de bună voie. Acesta este rezultatul practic al întoarcerii către Dumnezeu pentru guvernarea noastră.

⁷ Dar când a început domnia împărăției lui Dumnezeu? Cu mai mult de 600 de ani înainte de era creștină, profetul Ieremia a spus: „Dar Iehova este Dumnezeu cu adevărat. El este Dumnezeul cel viu și Regele veșnic.” (Ier. 10:10) Da, adevăratul Dumnezeu, al cărui nume este Iehova, a fost dintotdeauna Rege. El a fost mereu la putere; El a guvernat întotdeauna. El este Suveranul universului și nici una din creaturile sale nu a reușit vreodată să-i răstoarne conducerea suverană, nici chiar Diavolul. Cu toate acestea, de aproape 6000 de ani, foarte puțini oameni L-au recunoscut ca Rege și au dorit împărăția Sa. Chiar și când a venit impulsul ca împărăția lui să conducă pământul direct, omenirea, aproape în întregime, nu a întâmpinat cum se cuvine guvernarea Sa. Oamenii nu au cedat suveranitatea împărăției lui Iehova; ei nu au manifestat deloc supunere și loialitate față de împărăția Sa. Naționalismul este la conducere.

⁸ Omul care a recunoscut în totalitate guvernarea lui Iehova Dumnezeu și și-a dorit cel mai mult ca împărăția lui cerească să guverneze pământul a fost Isus Cristos. Acum 1900 de ani, El a fost cel care i-a învățat pe discipolii Săi să se roage înaintea Regelui cerului: „Tatăl nostru care ești în ceruri, să fie sfințit numele tău. Să vină împărăția ta. Să se facă voința ta, precum în cer, așa și pe pământ.” (Mat. 6:9, 10). Faptul că Isus și-a învățat discipolii să se roage pentru

venirea împărăției Tatălui ceresc indică arată că împărăția nu guverna atunci pământul. Imperiul Roman, nu împărăția lui Dumnezeu, domina atunci pământul locuit. Orice persoană informată știe că guvernatorul roman al Ierusalimului, la insistențele liderilor religioși din acest oraș, l-a condamnat pe Isus la moarte, pe un stâlp de tortură, în afara zidurilor orașului. Da, într-adevăr, Roma Cezarilor guverna în acele vremuri ca o putere mondială; împărăția lui Dumnezeu nu era la putere atunci. Aceasta urma să vină, ca răspuns la rugăciunea pe care Isus a învățat-o. Întrebarea era: când urma să înceapă să conducă împărăția lui Dumnezeu?

NU PRIN POLITICIENII CREȘTINĂȚĂȚII

⁹ Clerul religios al Creștinătății a învățat mult timp că împărăția lui Dumnezeu a venit atunci când împăratul roman Constantin cel Mare s-a declarat creștin și a luat în serviciul guvernului episcopi religioși ai popularului creștinism din acele zile. Ei au mers mai departe și au învățat că împărăția lui Dumnezeu va veni și va conduce prin intermediul politicienilor guvernului, deveniți între timp creștini, supuși clerului religios. Atunci când, într-un final, toți politicienii de la putere și toate guvernele omenești vor fi devenit creștine, va veni și împărăția lui Dumnezeu. Așadar, împărăția lui Dumnezeu nu va fi o guvernare directă din cer. Această învățătură a clerului creștinătății este falsă. Aceasta a servit drept scuză clerului, pentru a se amesteca în politica acestei lumi. Orice încercare de a întemeia împărăția lui Dumnezeu prin politicienii acestei lumi trebuie să eșueze. Este o încercare de a-i face pe politicienii acestei lumi Mesii sau Cristoși. Acesta este lucrul pe care Creatorul pământului îl detestă cel mai tare, întrucât reprezintă o respingere a împărăției Sale.

¹⁰ În urmă cu mai mult de 25 de secole, Dumnezeu Creatorul a oferit omenirii dovada faptului că împărăția Sa nu va veni prin guvernele oamenilor sau prin politicienii acestei lumi. În secolul al XII-lea î.Cr., conducătorii izraeliților și-au închipuit, așa cum făc majoritatea oamenilor de astăzi, că este nepotrivit să-l aibă pe Dumnezeu cerului să-i conducă direct, ca națiune. Dumnezeu îi eliberase din sclavia în țara Egipt și îi așezase într-o țară cu lapte și miere, în Orientul Mijlociu. El le oferise cel mai remarcabil set de legi pe care omul l-a cunoscut vreodată; le dăduse, prin intermediul profetului Moise, cele Zece Porunci, împreună cu sute de alte legi. Le demonstrase că este Dumnezeu Atotputernic și că numele Său este Iehova. Prima dintre cele Zece Porunci spunea: „Eu sunt Iehova, Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa sclavilor. Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine.” (Ex. 20:2, 3). El i-a construit într-o națiune și i-a adus într-un contract sau legământ solemn cu El, să le fie Dumnezeu binecuvântării lor și să îi aibă ca popor. El era Regele lor nevăzut. (Deut. 26:17-19). Totuși, acei izraeliți și-au pierdut credința. În ei a crescut dorința de a avea un rege vizibil uman, așa cum aveau toate națiunile non-evreiești din jurul lor. Așa că s-au înfățișat în fața profetului lui Iehova, Samuel, și au spus: „Acum, numește peste noi un rege, cum au toate națiunile, ca să ne judece.” - 1 Sam. 8:5.

¹¹ Acea solicitare de a avea un om ca și conducător nu a reprezentat un lucru neînsemnat. Nu a fost o expresie a democrației ce merita să fie recunoscută și respectată. A fost o respingere a lui Dumnezeu drept Rege, iar el le-a spus. Înregistrarea Bibliei afirmă: „Atunci Iehova i-a zis lui Samuel: ‘Ascultă glasul poporului în tot ce-ți spun ei, căci nu pe tine te-au respins, ci pe Mine m-au respins ca să nu mai fiu rege peste ei.’” (1 Sam. 8:7). Pentru aceasta, Iehova nu i-a respins și nici nu i-a lepădat ca națiune imediat. În schimb, le-a oferit genul de rege pe care și-l doreau, căci, în mod îndurător, era credincios legământului pe care îl făcuse cu ei.

¹² S-a dovedit a fi eficientă acea împărăție? A avut succes acea conducere israelită de regi umani? De ce nu au izraeliții din zilele noastre la fel de mult teritoriu în Orientul Mijlociu cum aveau strămoșii lor în vremea lui Samuel? De ce nu sunt conduși de un rege dat de Dumnezeu? Trebuie doar să ne îndreptăm atenția către Scripturile Ebraice sacre pentru a afla răspunsul, pe care nici măcar Izraeliții nu îl pot contrazice. Ei au rămas fără un rege pământean astăzi, pentru că experimentul strămoșilor lor, înțelepți lumește, cu un rege uman, a eșuat lamentabil. Acest eșec a venit în ciuda faptului că Dumnezeu a uns ca rege al lor pe credinciosul păstor David din Betleem și a întemeiat o dinastie sau linie de conducători în cadrul familiei lui David. A eșuat, de asemenea, în ciuda faptului că acei regi din casa lui David au domnit în orașul Ierusalim, acolo unde Dumnezeu alesese să-și pună numele Iehova, iar regii respectivi au stat pe un tron numit „tronul lui Iehova” și au condus ca reprezentanții Săi vizibili. Acel experiment Israelit cu regi umani a eșuat, în ciuda faptului că întreaga națiune iudaică și regele ei se găseau într-un legământ special cu Iehova, Dumnezeul lor, și aveau propriile lui legi și proprii lui profeți.

¹³ Dumnezeu le-a permis cu îndurare să încerce conducerea printr-un rege uman care stătea pe așa-numitul „tron al lui Iehova” de la Ierusalim, pentru o perioadă de aproximativ 500 de ani. Într-un final, Dumnezeu însuși, care cedase în fața solicitării lor de a avea un rege uman, s-a înfuriat atât de puternic pe națiune și conducerea sa regală încât a îndepărtat-o în anul 607 î.C. prin intermediul armatelor lui Nebucadnețar, rege al Babilonului. 70 de ani mai târziu, Iehova a adus înapoi din exil, din îndepărtatul ținut al Babilonului, o rămășiță credincioasă; însă tronul său nu a fost stabilit din nou în Ierusalim. Nici până în zilele noastre nu a fost stabilit acolo. Și niciodată nu va fi stabilit, din nou, în acel loc.

¹⁴ Însă cum rămâne cu împărăția lui Dumnezeu pe care Isus Cristos a predicat-o, învățându-i și pe discipolii Săi să se roage pentru venirea ei? În lumina experimentului evreilor, există oare vreun argument istoric, ca să nu mai vorbim de profeția Bibliei, ca să credem și să învățăm că împărăția lui Dumnezeu va veni prin politicienii creștinătății, ajutați de papa de la Vatican și de clerul religios protestant? Nu! Putem noi oare crede, în mod rațional, chiar și pentru un singur moment, că Atotînțeleptul Dumnezeu, care cunoaște dinainte toate lucrările Sale, a lansat un nou experiment similar cu cel făcut cu națiunea evreiască? Nu! Însuși Cuvântul lui Dumnezeu spune că Nu! Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos, răspunde Nu! Însă politicienii creștinătății, învățați și sprijiniți de către clerul catolic și

protestant, au decis că aceasta este calea prin care împărăția lui Dumnezeu va veni la conducere. Așa că au mers mai departe și au guvernat, bazându-se pe teoria dreptului divin al regilor sau pe ideea conform căreia, în calitate de „stăpâniri înalte” „ordonate de Dumnezeu”, ei îl reprezintă pe Dumnezeu și în fața lor trebuie să se supună orice suflet. Cu toate acestea, ei nu stau pe „tronul lui Iehova.” – Rom. 13:1.

¹⁵ Încă din vremea împăratului Constantin cel Mare și până acum, conducătorii creștinătății au avut la dispoziție mai mult de 1600 de ani, adică de trei ori mai mult decât au avut regii Izraeliți. Dar au avut ei un succes mai mare decât împărăția iudeilor, cu capitala în orașul sfânt, Ierusalim? Pe lângă faptul că au avut mai mult timp la dispoziție decât regii din casa lui David, ei au avut la îndemână ceva mult mai important decât religia evreilor. Ei au avut Sfânta Biblie, în variantă completă, precum și învățăturile ei despre creștinism, ca un ajutor mai mare. Totuși, cu toate aceste avantaje, au reușit ei ceva? Este oare Împărăția lui Dumnezeu mai aproape, prin intermediul politicienilor sprijiniți de clerul creștinătății, decât era în vremea Împăratului Constantin? Este oare adevărat că Împărăția lui Dumnezeu conduce, de fapt, prin regii, președinții și guvernatorii creștinătății? Nu! Începând cu anul 1914, au avut loc două războaie mondiale chiar în inima creștinătății, iar întregul sistem de lucruri de pe suprafața pământului se află într-o stare agravată de dezordine. Gigantul păgân comunist a ajuns la putere. Până în acest an, a câștigat control peste o treime din suprafața pământului, cu o populație de 944 900 000 de oameni. Creștinătatea, disperată, luptă să oprească acest gigant nu doar să facă incursiuni suplimentare în creștinătate, ci să nu acapareze și națiunile neutre necreștine ale lumii. Deoarece a pretins că e creștină și că se află într-un nou legământ cu Dumnezeu, prin Isus, creștinătatea a avut oportunități mai mari, dar și responsabilități apăsătoare. Așadar, eșuând, ea este cu atât mai condamnabilă în fața lui Iehova Dumnezeu, decât a fost împărăția lui Iuda din vechime, care era în vechiul legământ al legii, prin Moise.

FALSIFICAREA ÎMPĂRĂȚIEI LUI DUMNEZEU

¹⁶ Un lucru ce cântărește greu în defavoarea creștinătății este aderarea sa la Națiunile Unite, organizație internațională, care se află în al treisprezecelea an de existență, creată în 1945 pentru garantarea păcii și securității mondiale. La momentul la care Organizația Națiunile Unite a început să funcționeze, în ianuarie 1946, competențele desființatei Ligi a Națiunilor au fost transferate către O.N.U., ca succesor al ei. În ianuarie 1918, în timpul necazurilor provocate de Primul Război Mondial, președintele american Woodrow Wilson a venit cu propunerea înființării Ligii Națiunilor. Chiar din luna imediat următoare, Martorii lui Iehova, reprezentați de președintele Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, au început să predice mesajul uimitor „Lumea s-a Sfârșit – Milioane ce trăiesc acum, nu vor muri niciodată”. Începuturile următoarei luni au adus arestări în America printre membrii importanți ai Martorilor lui Iehova, pe motiv că predicau împărăția lui Dumnezeu ca singură speranță a omenirii. În cursul următoarelor luni, aceștia au fost condamnați la ani grei de închisoare. Problema care se punea în acele

vremuri se referea strict la bisericile creștinătății din America: Împărăția lui Dumnezeu sau Liga Națiunilor – pe care dintre acestea ar trebui să o aleagă creștinii mărturisii?

¹⁷ Primul Război Mondial s-a încheiat cu victoria Alianțelor democratice, dar și cu arestarea celor mai importanți membri ai Martorilor lui Iehova. Conferința de pace de la Paris trebuia să înceapă în ianuarie 1919. Cele mai influente biserici ale Creștinătății din America și-au exprimat opțiunea, dar au creat confuzie pentru a putea face un compromis. Pe data de 12 decembrie 1918, comitetul executiv al Consiliului Federal al Bisericilor lui Cristos din America s-a întrunit în ședința anuală și a hotărât sprijinirea planului președintelui Wilson pentru crearea Ligii Națiunilor, printr-o Declarație care conținea următoarele afirmații uluitoare:

¹⁸ „Criza războiului din lume a trecut, însă ne așteaptă o criză mondială ... A venit timpul ca lumea să fie organizată pentru adevăr și dreptate, justiție și umanitate. Pentru a reuși acest lucru, solicităm, în calitate de creștini, punerea bazelor Ligii Națiunilor Libere, cu ocazia apropiatei Conferințe de Pace. O astfel de Ligă nu reprezintă doar un tertip politic; este, mai degrabă, expresia politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ ... Eroii martiri vor fi murit degeaba dacă de pe urma victoriei nu va veni un pământ nou în care va locui dreptatea. Biserica are multe de oferit, dar și multe de câștigat. Ea poate impune o sancțiune dură, prin împărtășirea cu noua ordine internațională a câte ceva din gloria profetică a Împărăției lui Dumnezeu ... Biserica poate oferi un spirit de bunăvoință, fără de care nicio Ligă a Națiunilor nu ar putea dăinui ... Liga Națiunilor își are rădăcinile în Evanghelie. La fel ca Evanghelia, obiectivul său este „pace pe pământ și bunăvoință între oameni”. La fel ca Evanghelia, apelul ei este universal ... Facem apel la toți creștinii, toți iubitorii de oameni și toți cei care cred în Dumnezeu, să facem eforturi și să ne rugăm cu tot sufletul, astfel încât din cenușa vechii civilizații să se ridice o lume nouă, întemeiată pe idealul lui Cristos de dreptate, cooperare, fraternitate și serviciu”.

¹⁹ A fost numită o comisie specială, alcătuită din președintele Consiliului Federal și alți lideri reprezentativi ai bisericilor, cu scopul de a susține acea declarație în cadrul Conferinței de Pace din 1919, de la Paris. Se știe, în mod oficial, că această comisie specială, formată din fețe bisericești, a prezentat această Declarație în fața oficialilor guvernamentali la Paris, în Franța*. În continuare, în mai 1919, același Consiliu Federal a adoptat o rezoluție prin care își afirmă sprijinul pentru ratificarea Ligii Națiunilor de către Senatul American și pentru a face din Liga Națiunilor o organizație de succes*.

²⁰ Mai târziu, o organizație* americană care susținea Liga Națiunilor, a apărut cu sloganul: „Într-o lume atât de obscură precum cea din prezent, de ce am stinge singura lumină care mai există?” Dar în anul 1939, liderul nazist Adolf Hitler a stins acea „singură lumină”, iar Liga Națiunilor a dispărut în întunericul abisal al celui de-al doilea Război Mondial. Eforturile bisericilor creștinătății de a face din Liga Națiunilor un succes au eșuat, iar rugăciunile lor în acest scop nu au primit niciun răspuns din cer. A eșuat tocmai ceea ce Consiliul Federal al bisericilor denumise „expresia politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ”, iar

eroii martiri din Primul Război Mondial au murit degeaba pentru că din victoria militară la care ei au contribuit nu a luat naștere „un pământ nou în care să locuiască dreptatea”. Ce mai rămâne de spus, în mod sincer, despre acțiunile și atitudinea bisericilor creștinătății referitoare la Liga Națiunilor? Aceasta: Sfânta Biblie consideră aceste organizații religioase vinovate de blasfemie și inițiatorie ale idolatrizării unui complot zadarnic, realizat prin asocierea numelui împărăției lui Dumnezeu cu Liga Națiunilor. Ele au indus în eroare, în mod grosolan, întreaga omenire, prin susținerea unui fals îngrozitor pentru adevărata împărăție a lui Dumnezeu, și au adus mare ocară pe Dumnezeul cel Prea Înalt.

²¹ Mulțumim lui Dumnezeu că Împărăția Sa nu a eșuat odată cu Liga Națiunilor. Cu toate că Liga a dispărut pe vecie, Împărăția lui Dumnezeu a continuat să domnească. Începând cu anul 1920, Martorii lui Iehova au demascat Liga Națiunilor exact așa cum era, „urâciunea pustiirii”, prezisă de Daniel, profetul lui Dumnezeu, și amintită de Isus Cristos în profeția Sa despre sfârșitul acestei lumi. (Dan. 11:31; 12:11; Mat. 24:15). Martorii lui Iehova au reușit să disocieze Liga Națiunilor de împărăția lui Dumnezeu și au declarat că Liga urma să eșueze. Ei s-au devotat pentru a duce la îndeplinire porunca profetică a lui Isus: „Această veste bună despre împărăție va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile.” (Mat. 24:14). Acea împărăție nu își găsește „expresia politică” pe pământ nici măcar în organizația Națiunilor Unite de astăzi. Bisericile creștine, catolice și protestante, să coopereze cu Națiunile Unite după voia lor și să se roage pentru succesul acestei organizații în împiedicarea declanșării unui al treilea război mondial. N.U. nu va avea succes, nu va avea binecuvântarea și cooperarea împărăției lui Dumnezeu așa cum n-a avut nici predecesora sa, blasfemiatoarea și urâcioasa Ligă a Națiunilor.

TIMPURILE NEAMURILOR S-AU SFÂRȘIT

²² Oameni din lume nu realizează că toate aceste lucruri sunt dovezi istorice, care ne confirmă faptul că împărăția lui Dumnezeu domnește acum și că o face încă din toamna anului 1914. În apropierea apogeeului Primului Război Mondial, câțiva membri cunoscuți ai clerului britanic și-au exprimat poziția în scris, referitor la ce înțelegeau ei în legătură cu evenimentele ce aveau loc în lume. Datorită unui eveniment tragic petrecut în Orientul Mijlociu, profeția lui Isus despre sfârșitul lumii le-a atras atenția: „Căci va fi multă tulburare în țară și mânie împotriva acestui popor. Vor cădea sub ascuțișul sabiei și vor fi duși captivi în toate națiunile, iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de națiuni până se vor împlini timpurile Neamurilor.” (Luca 21:23, 24 *AV*). În data de 9 decembrie 1917, generalul englez Allenby a pus pe stăpânire pe vechiul Ierusalim, aflat până atunci sub conducerea turcilor. Apoi acești clerici s-au întâlnit la Londra și au emis un manifest ce a fost publicat în presa din capitala Imperiului Britanic. Articolul de presă relata:

Următorul manifest a fost emis de curând de unii dintre cei mai de seamă preoți ai Angliei:

În primul rând – Criza din prezent arată spre sfârșitul timpurilor Neamurilor.

În al doilea rând – Apocalipsa Domnului poate veni în orice moment, atunci când El va apărea ca în fața discipolilor Săi, în seara învierii Sale.

În al treilea rând – Biserica, odată completată, va fi „pentru totdeauna cu Domnul”.

În al patrulea rând – Israelul va fi restabilit în propria patrie, în necredință, iar apoi va fi convertit prin apariția lui Cristos, în interesul său.

În al cincilea rând – Toate încercările de reconstrucție întreprinse de oameni trebuie să fie subordonate celei de-a doua veniri a Domnului nostru, pentru că toate națiunile se vor afla sub conducerea Sa.

În al șaselea rând – Sub domnia lui Cristos va exista o și mai mare revărsare a Spiritului Sfânt peste toată carnea.

În al șaptelea rând – Adevărurile cuprinse în această declarație au o valoare practică extremă pentru determinarea caracterului și a acțiunilor creștine, referitoare la problemele apăsătoare ale zilelor noastre.

²³ După ce au fost trecute numele celor opt preoți – reprezentanți ai cinci confesiuni religioase diferite - care au semnat manifestul, articolul de presă relata, în continuare: „Acestea sunt nume foarte cunoscute, și sunt printre cei mai mari predicatori ai lumii. Faptul că acești oameni de confesiuni diferite au simțit nevoia să emită o asemenea declarație este extrem de semnificativ*.

²⁴ Cei opt clerici care au semnat manifestul au fost dezamăgiți cu privire la așteptările pe care le aveau. Cu alte cuvinte, s-au dovedit a fi falși profeți. Prin anul 1926, aceștia s-au opus Martorilor lui Iehova, care publicau intens, pe tot pământul locuit, vestea bună a împărăției lui Dumnezeu, împărăție care acum domnește.

²⁵ Dezamăgirea preoților a fost cauzată de faptul că „timpurile națiunilor” menționate în manifestul de mai sus nu s-au încheiat după capturarea Ierusalimului de către generalul Allenby, în 1917, și Britania a primit mandat asupra Palestinei de la Liga Națiunilor. În zilele noastre, Arabii stăpânesc vechiul Ierusalim, iar moscheea mohamedană cunoscută sub denumirea de „Domul Stâncii” ocupă locația templelor din vechime construite pentru Iehova Dumnezeu. De ce se întâmplă aceasta? Pentru că acele „timpuri ale Neamurilor”, pe care Isus Cristos le-a profețit, au luat sfârșit cu mult înainte ca Ierusalimul să fie scos de sub stăpânirea turcilor. Acestea s-au încheiat în 1914, anul în care Primul Război Mondial a izbucnit peste națiunile creștinătății, în ciuda faptului că acele națiuni aveau obligații comune sub tribunalul de arbitraj internațional permanent, cunoscut și ca Tribunalul de la Haga. Cuvântul „Neamuri” are sensul literal de „națiuni”. Isus a folosit acest cuvânt pentru a se referi la națiuni non-evreiești, pentru că El spunea că Ierusalimul, care era un oraș evreiesc, va fi călcat în picioare de către Neamuri, adică de cei ce nu sunt evrei. În consecință, sfârșitul acelor „timpuri ale națiunilor” a însemnat că ceva s-a terminat pentru națiunile ne-evreiești ale acestei lumi, inclusiv pentru cele ale Creștinătății. Dar ce anume?

²⁶ Putem afla răspunsul dacă cercetăm ce anume a început pentru națiunile ne-evreiești odată cu acele „timpurile ale națiunilor”. În primul rând, națiunile au

început să atace Ierusalimul. Asta nu a însemnat numai distrugerea unui oraș, capitala evreilor. A însemnat mult mai mult. A însemnat cotropirea împărăției lui Iehova Dumnezeu. Ierusalimul din vechime era orașul peste care Dumnezeu alesese să-și pună numele. Templul construit pentru el de către înțeleptul Rege Solomon se afla acolo, pe Muntele Moria. Reprezentantul vizibil al lui Iehova, regele uns de către marele Său preot, domnea la Ierusalim; iar tronul regelui se numea „tronul lui Iehova”. (1 Cron. 29:23, AS) Forma de guvernământ a națiunii Israel, cu capitala la Ierusalim, era teocrația. Era o formă pământească, în miniatură, a împărăției a lui Dumnezeu. Isus Cristos a spus că Ierusalimul era „orașul marelui Rege”. Așadar, cotropirea Ierusalimului a însemnat călcarea în picioare a împărăției lui Dumnezeu.—Mat. 5:35.

²⁷ Călcarea în picioare a început la timpul fixat de Dumnezeu. Ultimul rege din casa lui David care a ocupat pământescul „tron al lui Iehova”, la Ierusalim, a fost Zedechia. Cu aproximativ 4 ani înainte ca Ierusalimul să fie distrus pentru prima dată, profetul Ezechiel a fost inspirat să îi spună Regelui Zedechia: „Răule rănit de moarte, prinț al lui Israel, a cărui zi vine în timpul nelegiurii sfârșitului, așa zice Domnul Iehova: „Îndepărtați mitra, dați jos coroana! Nu va mai fi la fel. Înălțați ce este înjosit și înjosiți ce este înălțat! O voi răsturna, o voi răsturna, o voi răsturna! Și nu va mai fi până va veni cel ce are drept la ea și lui i-o voi da.” — Ezec. 21:25-27, AS.

²⁸ În luna iunie a anului 607 î.Cr., Regele Zedechia a fost capturat, în timp ce încerca să fugă din Ierusalimul ce stătea să cadă, iar Regele Nebucadnețar al Babilonului l-a orbit și l-a luat captiv în Babilon, pentru a muri acolo, în închisoare. În iulie, luna imediat următoare, Babilonienii păgâni au prădat Ierusalimul și templul lui Iehova, iar apoi au distrus capitala și templul acelei împărății tipice a lui Dumnezeu din vechime.

²⁹ Două luni mai târziu, ultimii dintre cei câțiva evrei care mai rămăseseră pe tărâmul distrus al lui Iuda au fugit, cuprinși de frică, în Egipt, iar ținutul lui Iuda a ajuns pustiit de oameni și animale domestice. Așadar, în jurul datei de 1 octombrie 607 î.Cr., au început „timpurile națiunilor”. Ele au început cu Neamurile sau națiunile non-evreiești, deținând dominație mondială, prin Babilon, netrebuind să își mai fac griji referitor la Împărăția lui Dumnezeu, pentru că însuși Iehova Dumnezeu răsturnase împărăția. Motivul a fost faptul că evreii nu au reușit să aprecieze acea împărăție.

³⁰ Iehova a afirmat, prin intermediul profetului Ezechiel, că împărăția nu va mai exista până ce nu va veni acela care are drept la ea, timp în care Iehova i-o va dăru. Cu 1900 de ani în urmă, Fiul lui Dumnezeu din cer a devenit omul Isus Cristos pe pământ, din familia regală a Regelui David. Iehova Dumnezeu l-a uns pe Isus cu spirit sfânt pentru ca acesta să devină Cristos. Dumnezeu a încheiat, pe această cale, un legământ cu Isus Cristos pentru împărăție, o împărăție veșnică. Isus a propovăduit întotdeauna despre această Împărăție, însă Dumnezeu nu i-a dat-o la timpul respectiv. Nu era voința lui Dumnezeu ca Isus să fie un rege uman pe pământ, în Orientul Mijlociu, la Ierusalim. Conform profețiilor, voința lui

Dumnezeu era ca Isus să moară și apoi să învie și să se întoarcă în cer, pentru a sta la dreapta lui Dumnezeu și pentru a deveni rege acolo. - Evrei 1:3, 8, 13.

³¹ Cu patru zile înainte de sărbătoarea Paștelui evreiesc, în anul 33 D.C., Isus a intrat triumfător în Ierusalim. O mulțime de evrei a exclamat: „Binecuvântată este împărăția care va veni, cea a tatălui nostru David.” „Binecuvântat este cel care vine ca Rege în numele lui Iehova.” Dar în acea zi de Paște, o altfel de mulțime, condusă de preoți evrei, a cerut moartea lui Isus, iar soldații romani l-au răstignit pe un stâlp ca să moară, iar pe acuzația plasată deasupra capului Său se putea citi: „Isus Nazarineanul, Regele iudeilor.”—Marcu 11:10; Luca 19:38; Ioan 12:13; 19:12-22.

³² În cea de-a treia zi a morții lui Isus, Iehova Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți. Apoi, din tărâmul spiritual invizibil, Isus cel înviat și-a făcut apariția în fața discipolilor Săi credincioși. Cu 10 zile înainte de sărbătoarea Cincizecimii, Isus s-a înălțat dinaintea lor, s-a întors la cer și s-a prezentat în fața lui Dumnezeu împreună cu valoarea jertfei Sale umane salvatoare de vieți. Datorită credincioșiei Sale față de împărăția lui Dumnezeu chiar și până la o moarte nemeritată, Isus și-a câștigat dreptul la tronul regal al împărăției lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu nu i-a oferit, atunci, puterea Împărăției. Nu era timpul lui Dumnezeu. Cu mai puțin de două luni înaintea aceluși moment, Isus profetise despre sfârșitul acestei lumi. El a spus că „timpurile națiunilor” au început deja și vor continua, iar împărăția lui Dumnezeu, așa cum era ea simbolizată prin Ierusalimul pământesc, va fi călcată în picioare în continuare de către națiuni, până când se vor încheia timpurile lor de a călca în picioare împărăția lui Dumnezeu. Dar ce trebuia să se întâmple atunci cu acești dușmani dintre neamuri ai împărăției lui Dumnezeu?

³³ Vorbind despre Isus Cristos, un inspirat scriitor al Bibliei ne spune: „Dar omul acesta a oferit pentru totdeauna o singură jertfă pentru păcate și s-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, așteptând de atunci până când dușmanii Săi vor fi puși ca scăunel pentru picioarele Sale.” (Evrei 10:12, 13) Așa că Isus a trebuit să aștepte până ce timpurile Neamurilor s-au încheiat.

„TIMPUL FIXAT AL SFÂRȘITULUI” (Dan. 8:19, AS)

³⁴ Cei opt clerici care au semnat Manifestul de la Londra nu aveau nicio scuză pentru faptul că nu știau că „timpurile națiunilor” s-au încheiat. Începând cu anul 1877, Martorii lui Iehova au răspândit pe scară largă, prin intermediul cărților, broșurilor, revistelor și al tratatelor biblice, dar și pe cale orală, vestea că timpul stabilit de Dumnezeu pentru sfârșitul timpurilor națiunilor era toamna anului 1914 d. Cr. Iehova Dumnezeu i-a dezvăluit, într-un vis, Regelui Babilonului, Nebucadnețar, cel care a distrus pentru prima dată Ierusalimul, că timpurile alocate de el națiunilor pentru călcarea în picioare a împărăției lui Dumnezeu sunt șapte la număr, fiecare dintre acestea însumând 360 de ani solari. Cele șapte timpuri urmau astfel să acopere de șapte ori 360 de ani solari, sau 2.520 de ani solari. (Dan. 4:16, 23, 25, 32, AS) Din moment ce aceste șapte timpuri au început cu pustiirea Ierusalimului și a ținutului lui Iuda, la începutul toamnei anului 607 î.Cr., ele s-au

încheiat în prima parte a toamnei sau aproximativ 1 octombrie 1914, a secolului nostru douăzeci*.

³⁵ Întreaga lume, inclusiv creștinătatea, face parte dintre națiuni. Deci, ce semnificație a avut sfârșitul „timpurilor națiunilor”, din anul 1914 d.Cr.? Aceasta a însemnat sfârșitul călcării în picioare de către ei nu a ruinelor Ierusalimului din Orientul Mijlociu, ci a Împărăției lui Dumnezeu. Începutul timpurilor națiunilor, în anul 607 î.Cr., a însemnat doborârea împărăției tipice a lui Dumnezeu printre evrei și ascensiunea neamurilor, cu permisiunea divină de stăpânire mondială! Sfârșitul timpurilor națiunilor în anul 1914 semnifică exact opusul. Acest moment a însemnat doborârea națiunilor și ridicarea împărăției lui Dumnezeu! A însemnat, de asemenea, nașterea împărăției lui Dumnezeu, însă nu în Vechiul Ierusalim, pe pământ, ci în cer, acolo unde Isus stătea la dreapta lui Dumnezeu și aștepta sfârșitul timpurilor națiunilor. Atunci Iehova Dumnezeu i-a dat lui Isus Cristos puterea activă a Împărăției, întrucât avea drept la ea. Prin urmare, din anul 1914 d.Cr., Martorii lui Iehova proclamă în toată lumea mesajul „Împărăția lui Dumnezeu domnește!” – Apoc. 11:15.

DOVEZI REALE

³⁶ Noi nu vă cerem să acceptați anul 1914 ca dovadă a faptului că împărăția lui Dumnezeu domnește. Problema este mai profundă decât această simplă dată. Noi vă cerem să acceptați ceea ce s-a întâmplat în acel an și ceea ce, în consecință, confirmă acea dată. Isus nu a oferit nicio dată exactă atunci când profeția despre sfârșitul lumii. Însă El ne-a oferit ceva mult mai convingător decât o simplă dată, ceva prin care vom putea ști că împărăția lui Dumnezeu a început să domnească. Isus a prezis evenimente și împrejurări de nivel mondial. Trei scriitori ai Bibliei ne oferă relatări separate despre spusele lui Isus. Cităm din versiunea autorizată sau Versiunea King James, publicată în anul 1611, sau în urmă cu aproximativ 350 de ani.

³⁷ Isus tocmai prevestise distrugerea Ierusalimului și a templului său de către romani, evenimente ce urmau să aibă loc în anul 70. Așa că unii dintre apostoli au venit la El în particular și l-au întrebat: „Spune-ne, când vor avea loc aceste evenimente? Și care va fi semnul venirii tale și al sfârșitului lumii?” Isus a spus că până la timpul sfârșitului lumii vor exista Cristoși falși, războaie, și vești de războaie, așa cum s-a întâmplat și în trecut, însă toate acestea nu vor însemna sfârșitul: „căci sfârșitul încă nu a venit”. Apoi, pentru a ne atrage atenția asupra semnelor de început ale sfârșitului lumii, a adăugat: „Se va ridica națiune contra națiune și împărăție contra împărăție; vor fi foamete, epidemii, și cutremure de pământ în diverse locuri. Toate acestea sunt începutul durerilor.” – Mat. 24:1-8, AV.

³⁸ Toate acele lucruri la un loc vor marca începutul durerilor, chinurile inițiale ale timpului sfârșitului lumii. Relatarea discipolului Luca ne spune același lucru. Pe lângă alte detalii, Luca mai adaugă: „Până ce se vor împlini timpurile națiunilor. Și vor fi semne în soare, în lună și în stele, iar pe pământ neliniște a națiunilor, cu nedumerire; marea și valurile vor urla; oamenii vor leșina de frică și

în așteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului, pentru că puterile cerului vor fi clătinate.” – Luca 21:24-26, *AV*.

³⁹ În prezent există nenorociri în națiuni, cu nedumerire, în această epocă nucleară, cu rachete, și a explorării spațiului cosmic, cu a sa amenințare comunistă și sateliții săi sputnik, cum n-a mai fost în nici o perioadă a istoriei. Aceste lucruri sunt evidente. Toată lumea trebuie să le recunoască. Dar oare când a început această perioadă de nenorociri a națiunilor? A început odată cu această generație! Istoricii sunt în mod unanim de acord că începutul a fost marcat de izbucnirea Primului Război Mondial. Lumea nu poate să uite că războiul care a antrenat toate națiunile și împărățiile pământului a început în anul 1914. Celelalte lucruri pe care Isus le-a numit ca parte a necazurilor urmate sunt: foamete, epidemii și cutremure. De curând, pe 4 decembrie (1957), a avut loc, în zona Mongoliei, ceea ce a fost numit „unul dintre cele mai puternice cutremure din istorie”. Acest cutremur a lovit zona munților Gobi-Altai, „deplasând munți, schimbând cursul râurilor, făcând să apară noi munți, văi și cursuri de apă.” (*Standard Times*, New Bedford, Massachusetts, numărul din 23 ianuarie 1958). Chiar și așa, în aceste vremuri, toată omenirea se cutremură din cauza modului în care se derulează evenimentele mondiale.

⁴⁰ Această serie lungă de evenimente ce au tulburat lumea nu a început întâmplător în anul 1914. A început atunci pentru că „timpurile națiunilor” s-au încheiat exact în acel an. Începutul lor în anul 1914 a etichetat acel an ca cel în care s-au încheiat „timpurile națiunilor”, iar negarea acestui fapt de către toți clericii creștinătății nu-l poate dovedi ca neadevărat. Evenimentele mondiale care s-au derulat din 1914 și până astăzi ne dovedesc nu doar că Isus Cristos a fost un profet adevărat, dar și că în anul 1914 el a venit în puterea Împărăției, la care avea drept, și că atunci a început prezența sa în împărăția cerească. Împărăția lui Dumnezeu fusese născută atunci prin Regele său uns, Mesia. Națiunile, incluzând și Creștinătatea, nu au mai deținut de atunci stăpânirea mondială asupra pământului. Împărăția lui Dumnezeu este la putere, domnește!

⁴¹ După ce a prezis începutul necazurilor mondiale, al persecuției și al urei îndreptate împotriva adevăraților săi urmași, era firesc ca Isus să mai ofere o dovadă vizibilă a faptului că Împărăția lui Dumnezeu din ceruri a fost stabilită în 1914: „Această veste bună despre împărăție va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile. Și atunci va veni sfârșitul împlinit.” (Mat. 24:9-14) Este această veste bună despre stabilirea împărăției predicată, ca mărturie, tuturor națiunilor, începând cu anul 1914? Dacă pentru a obține răspunsul ne îndreptăm atenția către preoții semnatori ai Manifestului de la Londra și către tot restul clerului creștinătății, atunci acesta va fi Nu! Dar dacă ne îndreptăm privirile către martorii lui Iehova, care astăzi își raportează predicarea în 164 de țări și insule de pe tot globul, atunci răspunsul va fi, în mod copleșitor, Da! Începând cu Primul Război Mondial, fascismul, hitlerismul, nazismul, comunismul, al Doilea Război Mondial și clerul catolic sau protestant al Creștinătății nu au fost în stare să îi oprească. Isus Cristos a spus în mod profetic că vestea bună a Împărăției va fi predicată după sfârșitul „timpurilor națiunilor”. Chiar și în aceste condiții, vestea

bună a fost și este predicată în prezent, în ciuda faptului că clerul creștinătății este orb, surd și nepăsător din punct de vedere spiritual, în ceea ce privește acest eveniment senzațional.

SEMNIFICAȚIA SFÂRȘITULUI

⁴² Întrebarea care se pune acum este următoarea: „Este aproape sfârșitul lumii?” Răspunsul profetic din Biblie și condițiile din lume ne îndeamnă să credem că da. Această lume, incluzând și creștinătatea, și Împărăția lui Dumnezeu, nu sunt prieteni. Cele două nu se pot contopi. Cristos Isus, chiar înainte de a fi predat spre execuție, i-a spus guvernatorului roman: „Împărăția mea nu face parte din lumea aceasta.” Apoi, le-a spus discipolilor Săi: „Deoarece nu faceți parte din lume, ci Eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăște.” (Ioan 18:36, 15:19). Împărăția lui Dumnezeu sprijină promisa lui nouă ordine a dreptății. Apostolul Petru le-a spus tăvarășilor lui creștini: „Dar, potrivit promisiunii sale, noi așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui dreptatea.” (2 Pet. 3:13, *AV*) Împărăția lui Dumnezeu va aduce această nouă ordine. Acest lucru implică distrugerea totală a acestei lumi vechi. Privind spre acele zile, când timpurile națiunilor, fără amestecul împărăției lui Dumnezeu, se vor fi încheiat, profetul Daniel a spus: „În zilele acestor regi, Dumnezeul cerului va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată, iar suveranitatea ei nu va fi lăsată altui popor. Ea va zdrobi în bucăți și va pune capăt tuturor acestor împărății și ea însuși va dăinui pentru totdeauna.” (Dan. 2:44, *RS*). Această distrugere prin Împărăția lui Dumnezeu înseamnă Armagedon pentru această lume veche.

⁴³ De la sfârșitul Primului Război Mondial, în anul 1918, națiunile păgâne, conduse de dumnezeul acestei lumi, Satan Diavolul, înaintează spre Armagedon, pentru lupta lor finală împotriva Împărăției lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că, în anul 1958, ei înaintează deja de 40 de ani; și nici Liga Națiunilor sau Națiunile Unite nu le-au putut opri marșul și nici nu au reușit să îi facă să predea armele în fața Împărăției lui Dumnezeu. Cât va mai continua acest marș înainte ca „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic” să înceapă?

⁴⁴ Această generație se apropie de sfârșitul său firesc. Isus a profetizat că această generație, care a văzut încheierea timpurilor națiunilor în mijlocul Primului Război Mondial și începutul necazurilor lumii, va trăi să vadă, de asemenea, și sfârșitul acestor nenorociri în distrugerea lumii la Armagedon: „Adevărat vă spun că această generație nu va trece nicidecum până nu se vor întâmpla toate aceste lucruri. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nicidecum nu vor trece.” (Mat. 24:34, 35; Apoc. 16:14, 16) Sfârșitul lumii este aproape, deși nu cunoaștem exact data și ora când acesta va veni.

⁴⁵ Sfârșitul lumii nu trebuie privit cu părere de rău. Ar trebui oare să ne pară rău pentru faptul că o lume nouă, lumea nouă, dreaptă a lui Dumnezeu, cu ceruri noi și un pământ nou, va veni după ce această lume se va sfârși la Armagedon? Isus i-a învățat pe discipolii Săi credincioși să se bucure la vederea semnelor sfârșitului lumii vechi a lui Satan Diavolul și că lumea nouă a Împărăției lui Dumnezeu era aproape. Să ne eliberăm mintea de minciunile religioase ale

clerului creștinătății și de cele rostite de oamenii de știință din epoca modernă, care afirmă că sfârșitul lumii înseamnă sfârșitul pământului pe care trăim și sfârșitul soarelui, a lunii și a stelelor care ne oferă lumină din cer.—Ecl. 1:4.

⁴⁶ Isus Cristos și-a învățat discipolii să se roage Tatălui lor din cer: „Să vină împărăția ta. Să se facă voința ta, precum în cer, așa și pe pământ.” (Mat. 6:10) Împărăția lui Dumnezeu va veni, nu pentru a distruge acest pământ, ci ca să nimicească lumea lui Satan. Împărăția lui Dumnezeu va veni, nu pentru a arde acest pământ, ci pentru a face voința lui Dumnezeu aici, pe pământ, la fel ca în cer. Din acest motiv, pământul merită să fie ocrotit ca și creație a lui Dumnezeu; iar Dumnezeu îl va păstra pentru întreaga eternitate ca locuință a oamenilor cu bunăvoință răscumpărați, înălțați, aduși la perfecțiune. La nașterea lui Isus, cântarea îngerilor: „Glorie lui Dumnezeu în înălțimi și pace pe pământ printre oamenii cu bunăvoință!” va rămâne veșnic adevărată. (Luca 2:14). Lumea lui Satan și națiunile sale se opun voinței lui Dumnezeu pe pământ, precum și în orice loc din univers. Lumea lui Satan este reprezentată de organizația sa, compusă atât din demonii răi din cerurile invizibile, cât și din oamenii și națiunile rele de pe pământul vizibil. Așadar, lumea lui Satan, cu al său sistem nelegiuit, trebuie și va lua sfârșit, fiind distrusă. - Efes. 2:2, 3.

⁴⁷ Pământul va supraviețui sfârșitului lumii. Oamenii cu bunăvoință de pe pământ vor supraviețui sfârșitului lumii datorită protecției speciale oferite de Împărăția lui Dumnezeu, aflată acum la conducere. Isus a profetizat că sfârșitul acestei lumi va fi la fel ca sfârșitul lumii neevlavioase de pe vremea lui Noe. Marele potop din cer a șters atunci de pe fața pământului acea lume veche, însă Noe și familia sa, împreună cu păsările și animalele alese, au supraviețuit în arcă și au început o viață umană nouă pe un pământ purificat. Chiar dacă venirea Armagedonului ar putea aduce mai mult foc decât au fost fulgere pe vremea potopului lui Noe, oamenii cu bunăvoință vor supraviețui cu siguranță sfârșitului acestei lumi rele și vor începe o viață pe pământ, în noua lume a lui Dumnezeu. — Mat. 24:37-39.

⁴⁸ Bucurați-vă, oameni cu bunăvoință! Pentru că aceasta înseamnă că veți trăi sub conducerea celui mai bun guvern din univers, Împărăția lui Dumnezeu. În această nouă lume, indiferent de locul de pe pământ în care vă veți afla, veți fi conduși de singurul guvern teocratic, Împărăția lui Dumnezeu, prin Isus Cristos.

⁴⁹ Acel guvern va face ceea ce nici un guvern politic al oamenilor din „timpurile națiunilor” nu a făcut pentru omenire. Va scăpa omenirea de amestecul organizației demonice, invizibile a lui Satan. De asemenea, va scăpa pământul de comunismul păgân și de amestecul clerului în politică, precum și de tot ceea ce este contrar voinței lui Dumnezeu. Ne va scăpa de „dușmanul cel din urmă” al omului, adică de moarte, moartea pe care noi toți am moștenit-o prin păcatul original, de la primul nostru părinte, Adam, prin a cărui moarte am intrat în această lume. - Rom. 5:12; 1 Cor. 15:25, 26.

⁵⁰ Distrugerea morții adamice va fi atât în interesul supraviețuitorilor Armagedonului, cât și în cel al oamenilor adormiți în moarte, din mormintele memoriale. În ceea ce-i privește pe supraviețuitorii pământești ai sfârșitului lumii,

datorită ascultării cu loialitate de Împărăția lui Dumnezeu, prin Cristos și discipolii lui credincioși glorificați, aceștia vor fi eliberați de condamnarea la moarte, moștenită de la Adam. Vor fi vindecați de toate imperfecțiunile corpului, minții și ale inimii, atingând, în sfârșit, perfecțiunea umană, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. În ceea ce-i privește pe acei oameni care se odihnesc în mormintele de amintire sau care și-au pierdut viața pe mare, Cristos Isus, Regele, o să exercite din nou puterea pe care a folosit-o aici, pe pământ, pentru a-i învia. El își va îndeplini promisiunea și îi va aduce la viață pe pământ pe cei morți, cu toate oportunitățile lui binecuvântate, sub Împărăția lui Dumnezeu. „Va fi o înviere atât a celor drepți, cât și a celor nedrepți”, spune Cuvântul lui Dumnezeu. - Faptele 24:15; Ioan 5:28, 29; Apoc. 20:13.

⁵¹ Toți aceia care vor trăi pe pământ în noua lume vor fi judecați după comportamentul lor față de Iehova Dumnezeu, și față de Regele său, Isus Cristos. Împărăția Sa va face din pământ un Paradis încântător. Toți oamenii care vor trece de testul judecării finale cu devotament și ascultare neclintite față de Dumnezeu și împărăția Sa, vor fi răsplătiți cu drept la viață, în perfecțiune umană, în acest Paradis pământesc, pentru totdeauna. Iar acolo vor face mereu voința divină.

⁵² Așadar, toți oamenii cu bunăvoință să se întoarcă la Dumnezeu pentru guvernarea pământului!

⁵³ Toți salutați Împărăția lui Dumnezeu care domnește acum ! Fie ca aceasta să aducă sfârșitul lumii vechi la timpul său potrivit, curând. Fie ca Împărăția Lui să conducă în noua lume veșnică pentru salvarea veșnică a omului și gloria nepieritoare a lui Dumnezeu, prin Isus Cristos!

Căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat și domnia princiară va fi pe umerii lui. El va fi numit Sfătuitor Minunat, Dumnezeu Puternic, Tată Etern, Prinț al Păcii. - Isa. 9:6.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Doar ce guvern este suficient de bun pentru pământ și de ce?
2. Ce fapt este evident despre guvernarea pământului prin om, și de ce?
3. Ce fac conducătorii politici, în pofida eșecului de până acum, și ce trebuie să facă oamenii individual?
4. Ce este sigur că se va întâmpla conducătorilor, dacă nu vor fi luați pe neașteptate de un război mondial? Ce trebuie, deci, să decidem?
5. Ce nu înseamnă luarea unei astfel de decizii personale, și doar spre cine ne putem întoarce pentru o guvernare bună?
6. Este folositoare întoarcerea spre Acesta și de ce?
7. De cât timp este Rege Iehova și cum așa? Care este, totuși, reacția omenirii față de acest fapt?
8. Cine a recunoscut cel mai mult calitatea de rege a lui Dumnezeu, și ce anume dovedește despre împărăția lui Dumnezeu rugăciunea pe care a învățat-o El?
9. Ce învață, de mult timp, clerul creștinătății despre venirea împărăției lui Dumnezeu, și de ce este neplăcută pentru Dumnezeu aplicarea acestei învățături?

- 10,11. Cui i-a arătat Dumnezeu că împărăția Sa nu va veni prin intermediul guvernelor omenești, și cum?
12. Ce se poate spune despre caracterul practic al acestei împărății, și în ciuda căror avantaje este așa acest lucru?
13. Cât timp i-a lăsat Dumnezeu pe izraeliți să experimenteze cu regele lor omenesc, și ce se poate spune acum despre „tronul lui Iehova” de la Ierusalim?
14. Ce argumentează experimentul evreiesc cu regalitatea, referitor la venirea împărăției despre care a învățat Isus, și cum procedează politicienii din creștinătate?
15. Ce avantaje au avut conducătorii creștinătății, mai mult decât evreii, și ce anume arată acum dacă împărăția lui Dumnezeu este sau nu mai aproape decât era în zilele împăratului Constantin?
16. A cui succesoare este actuala organizație Națiunile Unite și astfel, care a devenit chestiunea după primul Război Mondial și cum așa?
- 17,18. Prin aprobarea cărei propuneri și-au arătat alegerea principalele biserici ale Creștinătății și ce afirmații din Declarația lor arată că ele au amestecat chestiunile în mod compromițător?
19. Ce s-a făcut cu această Declarație și ce a dat ca garanție, în următoarea lună mai a anului 1919, Consiliul Federal al Bisericilor?
20. Cum a fost stinsă așa-numita „singură lumină care există” și astfel, ce este de spus despre bisericile creștinătății în legătură cu Liga Națiunilor?
21. Cum au arătat martorii lui Iehova dacă împărăția lui Dumnezeu eșuase sau nu odată cu Liga și acum de ce va eșua și organizația Națiunile Unite?
22. Cum a fost îndreptată atenția unor renumiți preoți din Britania spre Luca 21:23,24 și astfel, ce manifest au redactat ei în 1917?
23. Ce comentariu public a făcut presa din Londra despre acest manifest a acestor opt preoți britanici?
24. Ce s-au dovedit a fi acești opt preoți, și cum și-au arătat ei atitudinea față de împărăția lui Dumnezeu în 1926?
25. De ce acele „timpuri ale neamurilor” au dezamăgit așteptarea acestor preoți, și pentru cine a însemnat sfârșitul a ceva anume încheierea acelor timpuri ale neamurilor?
26. Ce s-a întâmplat la începutul acestor timpuri ale neamurilor, și ce a însemnat, în realitate, acea întâmplare?
27. Ce i-a spus profetul Ezechiel regelui Ierusalimului, cu puțin timp înainte de distrugerea acestuia?
28. Ce au făcut babilonienii păgâni Ierusalimului, în lunile iunie și iulie din anul 607 î.Cr.?
29. Astfel, când au început „timpurile neamurilor”, și cu ce stare de lucruri?
30. Cât timp trebuia să fie răsturnată împărăția casei lui David, și de ce nu i-a dat Dumnezeu lui Isus puterea Împărăției când a fost pe pământ, cu nouăsprezece secole în urmă?
31. Ce s-a strigat la triumfătoarea intrare călare a lui Isus în Ierusalim, însă ce s-a întâmplat în ziua de Paște?

32. Ce s-a întâmplat în cea de-a treia zi a morții lui Isus, la cine s-a înălțat El mai târziu și de ce nu i-a fost dată atunci puterea Împărăției?
33. Ce trebuia să facă apoi Isus la dreapta lui Dumnezeu, și până când?
34. De ce semnatarii Proclamației din Londra n-au avut nici o scuză că nu cunoșteau când se încheiau timpurile neamurilor? Cum calculăm noi când s-au încheiat aceste timpuri ale neamurilor?
35. Ce a însemnat, în realitate, sfârșitul „timpurilor neamurilor” în 1914 și astfel, ce anunță martorii lui Iehova de atunci încoace?
36. Ce n-a dat Isus despre aceasta, atunci când a profetizat despre sfârșitul lumii, și astfel, ce vă cerem să acceptați pentru a știți când a început să domnească împărăția lui Dumnezeu?
37. Ce întrebare i-au pus apostolii lui Isus și ce a spus El că va marca începutul timpului sfârșitului lumii?
38. Ce adaugă Luca despre condițiile din lume, în afară de alte detalii?
39. Când și cu ce a început acea serie de evenimente ce au nenorocit lumea și de ce se cutremură astăzi toată omenirea?
40. De ce acea serie de evenimente din lume n-a început întâmplător în anul 1914 și ce au demonstrat acele evenimente de atunci încoace?
41. Ce aspect a adăugat Isus profetiei Sale, ca o altă dovadă vizibilă a stabilirii Împărăției, și cum se împlinește acest aspect profetic?
42. De ce este aproape sfârșitul lumii, având în vedere stabilirea Împărăției, și cum confirmă profetia lui Daniel acest fapt?
43. Spre ce se află națiunile în marș și de cât timp?
44. Ce a profetizat Isus despre această generație, pentru a arăta că sfârșitul lumii este aproape?
45. Cum știm dacă să ne pară rău sau nu de sfârșitul acestei lumi și, din acest motiv, de ce minciuni trebuie să ne eliberăm mintea?
46. De ce vine împărăția lui Dumnezeu, în ce privește acest pământ, ca răspuns la rugăciunea lui Isus, și prin urmare, ce trebuie să se sfârșească și se va sfârși?
47. Ce va supraviețui sfârșitului lumii și ce întâmplare din zilele lui Noe a folosit Isus ca o ilustrație a acestui fapt?
48. De ce trebuie, așadar, să se bucure oamenii cu bunăvoință în ce privește viitorul guvern de peste ei?
- 49,50. (a) Ce va face acel guvern, ceea ce guvernele politice prin oameni n-au făcut? (b) Cui va aduce faloase distrugerea morții Adamice și cum?
51. După ce anume vor fi ei judecați și cum vor fi răsplățiți cei care vor trece încercarea finală?
- 52,53. (a) Pentru ce trebuie să se întoarcă acum oamenii spre Dumnezeu? (b) Ce salutăm noi acum și care este rugăciunea noastră referitor la aceasta?
- A se vedea *Buletinul consiliului federal* din ianuarie, 1919, paginile 12-14; de asemenea raportul anual al Consiliului pentru anul calendaristic 1919, pagina 11.
 - A se vedea *Buletinul consiliului federal* din iunie, 1919, pagina 94.

- Asociația Liga Națiunilor, Inc., cu fostul sediu național Pe 6 east, 39-th St., New York, N. Y., Raymond B. Fosdick, președinte.
- A se vedea cartea *Milioane care trăiesc acum nu vor muri niciodată* (copyrighted 1920), paginile 39, 40. De asemenea *Epoca de aur* din 28 iulie, 1926, pagina 693.
- Literatura martorilor lui Iehova ce oferă mai multe dovezi despre aceasta se găsește din belșug pretutindeni, pentru oricine dorește mai multe informații despre cum este determinat sfârșitul timpurilor națiunilor.

SĂ-I MÂNGÂIEM PE TOȚI CARE PLÂNG

PENTRU a fi credincios însărcinării sale, un creștin trebuie să îi „mângâie pe toți care plâng.” (Isa. 61:2, AS) În Statele Unite ale Americii este un obicei ca cei care jelesc să decoreze mormintele celor dragi în ziua care se numește „Ziua Decorării,” 30 mai în fiecare an. Astfel, martorii lui Iehova și-au făcut un obicei din a vizita cimitirele în această zi, cu mângâierea speranței de înviere a lui Dumnezeu, așa cum este cuprinsă în edițiile speciale ale revistei *Turnul de veghere* și *Treziți-vă!* Că ei au reușit să mângâie pe cei îndoliați este evident din următoarele experiențe:

„Am văzut un om stând singur, privind în zare. Când am început să îi vorbesc, fața i s-a luminat. El mi-a spus că soția lui murise acum doi ani, m-a dus aproape de mormântul ei și apoi mi-a spus că ar vrea să mă întrebe ceva: ‘Soția mea era cu zece ani mai tânără decât mine și era foarte educată; eu nu sunt un om educat. De ce nu m-a luat Dumnezeu pe mine în locul ei?’ I-am răspuns la întrebare din Scripturi, folosind printre altele textele de la Evrei 2:14. El a acceptat repede revistele și a fost bucuros să mă invite acasă pentru a-l mângâia în continuare.”

„Când am întrebat îngrijitorul despre mărturia la oamenii din cimitirul său, el a răspuns: „Cu siguranță puteți – aș vrea să văd mai mulți propovăduitori făcând acest lucru, dar se pare că sunt mult prea ocupați.””

„După ce am povestit unui grup de familie despre speranța învierii din scripturi, soția s-a dovedit a fi așa de interesată că a dorit și a obținut un exemplar al *Traduceri Lumii Noi a Scripturilor Creștine Grecești*, ajutorul de studiu al Bibliei „*Să fie Dumnezeu adevărat*” (s-a întâmplat să le am pe amândouă cu mine), două reviste și o broșură. De asemenea, am putut să planific o întâlnire la ei acasă pentru a începe un studiu Biblic cu ei.”

„O tânără tocmai pusese flori pe un mormânt și s-a întors cu lacrimi în ochi. I-am spus cum mă cheamă și că eram un slujitor care aducea mângâiere celor îndoliați, cu ajutorul celor două reviste care cuprindeau articolele „Ziua Memorială pentru Bucurie” și „Unde sunt cei morți?” Ea a acceptat cu nerăbdare revistele, zâmbind printre lacrimi. Mai târziu, trecând prin același loc, am văzut-o citind *Turnul de veghere* cu doi tineri, care stăteau unul într-o parte și celălalt în cealaltă parte, cărora ea le indica lucruri din reviste.”

„Un grup de șase persoane puneau flori pe un mormânt, când m-am apropiat și le-am cerut un moment din timpul lor. După ce ne-am prezentat, am comentat ce zi frumoasă era și că, deși era o zi pentru care trebuia să fim recunoscători, nu putea exista nicio bucurie adevărată atâta timp cât moartea era prezentă pentru toată omenirea. Totuși, am continuat, putem fi cu adevărat bucuroși pentru promisa „Zi Memorială” de bucurie care se apropie. Le-am oferit reviste în care se povestea despre această speranță, pe care ei le-au acceptat cu bucurie. Când mă pregăteam să plec, unul dintre bărbați, cu lacrimi în ochi, mi-a spus că era foarte recunoscător pentru mesajul de speranță pe care îl primise și care făcuse ca ceea ce a început ca o zi de tristețe să fie o zi a speranței în promisiunile lui Dumnezeu.”

„M-am apropiat și am înfiripat o discuție cu un îngrijitor care suna ca mărturie în cimitirul său. S-a dovedit a fi un Unitarian și mi-a spus că era un proscris social printre prietenii săi datorită ocupației sale, ca și cum le-ar fi fost frică că moartea i-ar răpi. I-am spus, printre alte lucruri, că martorii lui Iehova nu se tem de moartea trupului, ci doar de a doua moarte și că pentru ei el nu era un proscris. Când l-am întrebat dacă am putea distruge faptul că era proscris social venind acasă la el cu acest mesaj, el a tresăltat de bucurie. El a fost de acord cu sugestia mea imediat, ca să vorbesc cu ceilalți din cimitir.”

Printre alte comentarii pe care le-am auzit, ale acelor martori care au vizitat cimitirele la acea Zi a Decorației, erau:

„Cred că este minunat că ați venit la cimitir astăzi. Oamenii noștri trebuie să facă acest lucru.”

„Acest lucru dovedește că voi sunteți creștini ... Cred că oamenii nu îi apreciază pe martorii lui Iehova așa cum ar trebui.”

„Dacă cel iubit care a plecat din această lume v-ar fi cunoscut ar fi dorit să veniți aici și să spuneți ce mi-ați spus mie.”

„Dumnezeu trebuie să vă fi trimis aici, deoarece mi-ați adus o adevărată mângâiere din Biblie.”

O viță de vie poate părea înfloritoare, totuși să nu producă niciun fruct. De fapt, chiar sărăcia acesteia se poate datora faptului că ramurile sale sunt întinse și nu sunt tăiate. În ilustrația Sa despre vița-de-vie, Isus nu a pus accentul pe numărul sau mărimea ramurilor și frunzelor, ci pe roadele aduse: „Orice mlădiță care este în Mine și care nu aduce roade [Tatăl Meu] o taie, ca să aducă și mai multe roade.” (Ioan 15:2, *nota marginală*).

Religiile creștinătății din Rusia sovietică pot fi asemănată cu o viță de vie ce declară că este creștină. În ultimii ani, atacurile violente asupra acesteia au stagnat, și ca rezultat, această viță de vie se întinde pe toate laturile. Astfel, un rector de la un seminar rus ortodox a afirmat: „Devine mai ușor să ducem mai departe învățăturile religioase de la an la an.” Și din nou, ni se spune: „Dovezile sunt considerabile că influența religiei este în creștere în tot întinsul Uniunii Sovietice.” Exact la fel de mulți oameni merg la biserică în Rusia, ca și în Britania.” Iar un preot englez care a vizitat Rusia a spus: „Mă așteptam să găsesc o biserică în catacombe, dar, în schimb, am găsit o biserică cu adevărat vie și activă.”

În sprijinul celor de mai sus sunt afirmațiile purtătorilor de cuvânt ai Bisericii ortodoxe Ruse, conform cărora ea are 25 000 de biserici în funcțiune, 30 000 de preoți, aproximativ șaptezeci de mănăstiri și cel puțin zece seminarii și academii. În prezent sunt folosite de șase ori mai multe biserici decât acum douăzeci de ani, chiar dacă numărul lor este încă mai mic decât era înainte de revoluția din anul 1917.

Cât despre prosperitatea sa materială, un corespondent de știri a raportat că „mulți preoți au mașini și trăiesc bine. Cu siguranță, mulți dintre preoți sunt înveșmântați în veșminte frumoase.” De asemenea, câțiva patriarhi „au mașini mari produse recent.” „Fie biserica este bogată, fie guvernul plătește o factură extraordinară,” este modalitatea în care s-a exprimat liderul metodist englez, Dr. Soper.

Multe alte organizații religioase relatează o creștere remarcabilă în Rusia, mai ales Biserica Baptistă, care afirmă că este cea de-a doua ca mărime de acolo. Liderii săi locali spun că aceasta o duce mai bine acum decât a făcut-o sub conducerea țarilor, având 5 400 de adunări, 500 000 de membri botezați și cam trei milioane de membri în total. Conform unui preot baptist rus: „Oamenii noștri sunt creștini ‘fierbinți’. Noi reînviem creștinismul din primul secol în cel de-al douăzecilea.” Cu siguranță vița de vie a creștinătății din Rusia prosperă din abundență, dar oare are roade?

Nimic nu este mai clar în Scripturi decât faptul că adevărata viță de vie creștină trebuie să aducă roade pe care le exprimă clar în predicare, participare și mărturisire. Isus a propovăduit. Apostolii Săi au propovăduit. Altor le-a fost poruncit să propovăduiască. Salvarea depindea de mărturisirea publică, așa li se spune tuturor. Dar este demn de notat faptul că constituția Rusiei Sovietice, în timp ce acordă comunismului ateu libertatea de a face propagandă cu convingerile sale, refuză acest drept organizațiilor religioase. Drept la închinare? Da, dar numai atâta timp cât acesta este limitat la ritualul religios în edificiile religioase.

Astfel, în legătură cu o publicație lunară, populară a Bisericii ortodoxe, ni se spune: „Însă, nu este făcută nicio încercare directă pentru a-l converti pe el [cititorul] prin provocarea purtătorului de cuvânt al statului ateu pe subiectul ales de acesta în științele naturale. Aparent, acest lucru ar reprezenta ‘propagandă religioasă’, un drept ce nu este oferit celor credincioși de către Constituția Sovietică.”

Un grup de preoți din Statele Unite, care au vizitat Rusia în anul 1956, au afirmat faptul că bisericile din Rusia „se află sub influența guvernului rus” și „că în schimbul libertății de închinare” se pare că acestea „au acceptat să fie de partea conducerii comuniste sovietice în domenii importante” ca propaganda de pace

comunistă. Dar oare comunismul sau Împărăția lui Dumnezeu reprezintă speranța lumii pentru pace ?

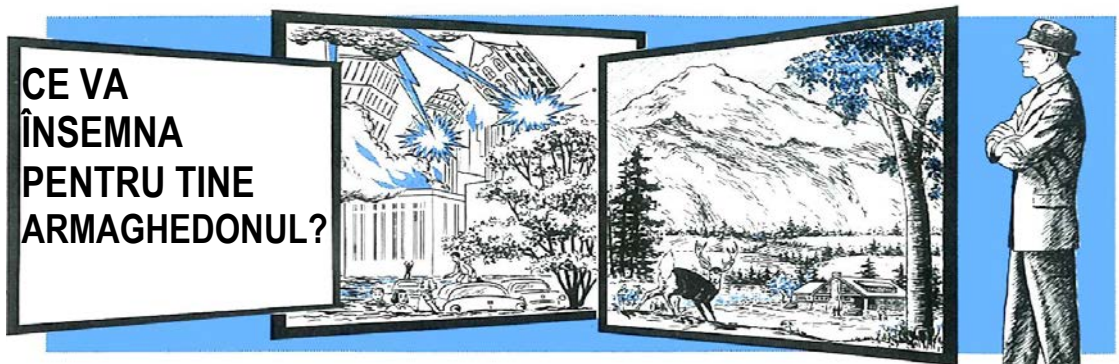
Cuvântul lui Dumnezeu le cere creștinilor să aducă „roadele spiritului” care sunt: „iubirea, bucuria, pacea, îndelunga-răbdare, etc.” Aceasta exclude orice recurgere la arme literale. (Gal. 5:22) Departe de a aduce asemenea roade, vița de vie a creștinătății din Rusia sprijină schemele militare ale conducătorilor.

Membrul Societății religioase din Sydney, A. Bailey, a spus în ziarul *Secolul Creștin*, în ediția din data de 12 martie 1958. „Ca un quaker, am fost în mod special interesat să văd dacă este sau nu posibil ca un adventist rus să se supună celei de-a șasea porunci. Ei au răspuns că nimeni nu ar trebui să ucidă o persoană care nu este vinovată de nicio crimă, dar că este legitim să îți aperi familia sau națiunea împotriva agresiunilor.” El l-a mai întrebat pe președintele Afacerilor Cultelor Religioase „cum tratează guvernul sovietic obiecția conștiinței față de serviciul militar. Mai întâi el a zis că nu existau persoane care refuzau să facă stagiul militar în Rusia. ... Însă, pe măsură ce discuția a evoluat, a devenit evident pentru mine că, în Rusia, încă sunt persoane care refuză serviciul militar. Domnul Gostev nu a fost clar, dar ... cei care refuză serviciul, cum ar fi martorii lui Iehova, se pare că sunt tratați ca dezertori și sunt judecați în tribunalele militare”.

Vița de vie a creștinătății din Rusia poate că este mare și crește mai mult ca niciodată, dar aduce ea oare roadele predicării Împărăției și roadele spiritului?

DOUĂ ALTARE

Scriind în *Secolul Creștin* din Septembrie 1953, Eivind Berggrav, arhiepiscop de Norvegia (pensionat) a spus: „Pentru unii creștini europeni bisericile americane, din când în când, par a avea două altare, unul pentru dolar și altul pentru Dumnezeu.”

Jurnaliștii și oamenii de știință, preoții și politicienii își exprimă teama de un „Armagedon nuclear.” Ce are de spus Biblia în legătură cu Armagedonul, și ce puteți face în această privință ?

„Cândva între 15 și 23 aprilie 1957, Armagedonul va mătura lumea! Milioane de persoane vor pieri în flăcările acestuia și pământul va fi ars.” Așa a profețit un pastor din California, Mihran Ask, în luna ianuarie a anului 1957. ¹

Asemenea profeți falși au tendința de a da un nume rău subiectului Armaghedonului. Însă, ar fi o greșeală gravă să respingem ideea Armaghedonului, cu ușurință, din cauza acestora. Oare nu au înțeles și aplicat greșit Cuvântul lui Dumnezeu, liderii religioși din zilele lui Isus? Dar acest lucru nu a justificat disprețul unora pentru propovăduirea făcută de Isus a aceluși Cuvânt, nu este așa? Așa că nimeni să nu desconsidere subiectul Armaghedonului doar pentru că unii îi aplică greșit profețiile. Acest lucru este de cea mai mare preocupare pentru fiecare persoană în viață, fiind una dintre cele mai importante și oportune învățături ale Scripturilor. Ce va însemna pentru tine acesta depinde doar de calea pe care o vei urma de aici până la Armaghedon.

Termenul Armaghedon este găsit doar o singură dată în Scripturi. „Am văzut trei ... expresii inspirate de demoni ... și se duc la regii întregului pământ locuit ca să-i adune pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic. Și ele i-au adunat în locul care în ebraică se numește Armaghedon.” (Apoc. 16:13, 14, 16, *nota marginală*).

Armaghedon înseamnă ad litteram „muntele Meghido” sau „muntele adunării trupelor”. Aflat la aproximativ șaiszeci de mile la nord-vest de Ierusalim, Meghido este și numele unei întregi regiuni, câmpia, valea și orașul. În mod repetat, bătălii cruciale au fost purtate în această regiune, nu numai în vremurile biblice, ci chiar și de atunci încolo. Acolo, judecătorii, Iosua, Barac și Ghedeon au câștigat victorii importante împotriva dușmanilor izraeliților. Tot acolo au murit în bătălie și regii Saul, Ahazia și Iosia. Ajungând în vremurile moderne, acolo Napoleon, în 1799, le-a aplicat turcilor o înfrângere înțepătoare, așa cum a făcut și lordul Allenby în anul 1918.²

CONCEPȚII GREȘITE

Subiectul Armaghedonului este foarte mult greșit înțeles, iar acest lucru se întâmplă nu numai în rândurile extremiștilor. Importanța acestuia este atât de puțin apreciată încât o carte modernă de teologie nu va face nicio referire la acesta. Chiar și în unele dicționare voluminoase ale Bibliei și în enciclopedii o persoană poate căuta în zadar vreo menționare a acestui subiect.

Apoi, mai sunt câțiva, asemenea lui Allen P. Wikgren, președinte al departamentului Universității din Chicago ce se ocupă cu Noul testament și care a spus: „Nu cred că cineva ar trebui să aplice aceste cuvinte viitorului.” El aplică cartea Apocalipsei perioadei de persecuții ale creștinilor timpurii, de către Roma păgână.³ Dar forțele răului de atunci nu au fost înfrânte; acestea au continuat să crească până în prezent.

„Armaghedonul este un simbol al luptei mereu prezente dintre bine și rău”, este opinia susținută de alte persoane, printre care se numără și Dr. Robert F. Boyd de la Școala de pregătire prezbiteriană din Richmond, Virginia.⁴ Dar cuvintele lui Ioan indică în mod clar că Armaghedonul este în viitor, în timp ce lupta dintre bine și rău se desfășura de peste patru mii de ani la momentul în care Ioan a scris.

Apoi, alte persoane, precum anumite secte fundamentaliste, învață faptul că Armaghedonul va fi o luptă literală ce va avea loc pe câmpia de la Meghido.⁵ Însă,

să afirmăm așa ceva înseamnă să înțelegem greșit atât natura cât și scopul Armagedonului, după cum le vom vedea acum. În regiunea Meghido nu ar încăpea „toți regii pământului cu armatele lor.” (Apoc. 19:19).

Și chiar nu are sens să ne referim la luptele politice dintre națiuni ca la Armagedon, așa cum a făcut Theodore Roosevelt în anul 1912, atunci când lupta cu interesele legitime și mecanismele politice.⁶ Și nimic nu ar fi mai ridicol decât să afirmăm, așa cum a făcut un anumit guvernator din Georgia, în urmă cu câțiva ani, că prezența unui singur negru într-o echipă de fotbal a albilor avea să aducă Sudul Statelor Unite față în față cu Armagedonul.⁷

Va fi oare Armagedonul următorul război mondial purtat cu arme atomice? Va fi un „Armagedon nuclear”, așa cum îl descriu jurnaliștii și alte persoane?⁸ „Se pare că nu există garanții în legătură cu faptul că viitoarele calcule eronate ale Kremlinului nu vor arunca lumea în Armagedon.”⁹ „Conflictele și incidentele nerezolvate ... încă pot declanșa Armagedonul.”¹⁰ „Noi putem vedea armate imense mișcându-se ... poate că vedem lumea grăbindu-se spre Armagedon, de unde nicio națiune nu poate spera să supraviețuiască.”¹¹

FORȚELE ARMAGHEDONULUI

Nu, Armagedonul va fi mai mare decât orice război nuclear purtat pe o scară globală sau chiar „spațială”. Biblia arată faptul că Armagedonul va fi un război între dumnezei și universal ca anvergură. În acesta, „Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic” și „Dumnezeul Puternic”, fiul Său, Isus Cristos se vor lupta cu „dumnezeul acestui sistem de lucruri”, Satan Diavolul. Implicați în această bătălie vor fi toate creaturile inteligente, văzute și nevăzute. (Apoc. 11:17; Isa. 9:6, AS; 2 Cor. 4:4).

Apocalipsa 9:16 ne oferă o mică indicație în legătură cu mărirea forțelor lui Iehova, atunci când vorbește despre Acesta, ca folosind, într-o anumită ocazie, o cavalerie până la numărul de 200 000 000. Și 2 Regi 19:35 ne spune că numai unul dintre aceștia a distrus 185 000 de războinici într-o singură noapte. Cuvântul lui Dumnezeu nu arată câte oștiri de demoni are Satan, dar din descrierea războiului din cer de la Apocalipsa 12 numărul acestora nu este deloc nesemnificativ. Că demonii lui Satan sunt la fel de puternici poate fi văzut din faptul că unul dintre ei a împiedicat odată un înger al lui Iehova pentru douăzeci și una de zile, până când arhanghelul Mihail a venit să-l salveze. (Dan. 10:13, 21).

Cât despre oamenii de pe pământ, de partea lui Iehova se vor afla toți cei dedicați pe deplin Lui și care îl urmează în mod credincios pe Isus Cristos; în comparație cu miliardele pământului aceștia sunt cu siguranță puțini. Aceștia sunt cei câțiva care umblă pe calea îngustă ce duce la viață. Aceștia nu vor participa la luptă, ci doar vor cânta laudele lui Dumnezeu. (2 Cron. 20:20, 21; 2 Cor. 10:4, 5; Mat. 7:13, 14).

De partea lui Satan se va afla restul omenirii, mai mult de 99.9 de procente, așa cum citim: „Întreaga lume zace în puterea celui rău”. Asta include toate guvernele lumii alături de cei care le sprijină, instituțiile comerciale, religioase și

sociale. Chiar și organizațiile declarate creștine? Da, pentru că toți aceștia ce sunt prieteni ai lumii se fac dușmani ai lui Dumnezeu. (1 Ioan 5:19; Iac. 4 :4).

Da, în prezent, pământul este plin de răutate, foarte mult sânge nevinovat a fost și încă este vărsat, atât în război cât și în pace. Oamenii fără frică de Dumnezeu îi persecută pe slujitorii lui Iehova și distrug pământul. Iehova își va exprima „indignarea împotriva tuturor națiunilor” și „împotriva tuturor locuitorilor pământului”, căci „nu există nimic decât încălcarea credinței, ucideri, furturi și adulter”. La Armagedon, Iehova „va face dreptate” rapid „celor aleși ai Săi care strigă la el” din cauza faptului ca sunt persecutați. La acea vreme El „îi va distruge pe cei care distrug pământul.” (Isa. 34:2; Ier. 25:30; Osea 4:2, *AS*; Luca 18:8, 7; Apoc. 11:18).

Cuvântul lui Dumnezeu compară Armagedonul cu Potopul, cu distrugerea Sodomei și a Gomorei și cu bătălia de la Gabaon, acolo unde Dumnezeu a făcut să plouă cu bucăți mari de gheață asupra dușmanilor Săi. Armagedonul va fi cel mai rău lucru care a lovit vreodată acest pământ în istoria omului. El va fi marcat de surprize șocante, spaimă, frică, cădere a guvernului, transformări extraordinare ale pământului, alunecări de pământ, ruperi de nori, inundații, ploii cu foc și groază în aer, pe pământ și în mare. Nu este de mirare faptul că „cei uciși de Iehova vor fi în ziua aceea întinși de la un capăt la celălalt al pământului; nu vor fi jeliți, nici adunați, nici îngropați, ci vor fi ca gunoiul pe pământ. (Ier. 25:33, *AS*)

DE CE NU ÎNAINTE?

Mulți iubitori de dreptate, asemenea lui Iov și Habacuc, s-au întrebat de ce un Dumnezeu atotputernic, înțelept, drept și iubitor a permis răul toți acești ani. (Iov 21:7; Hab. 1:13, *AV*). În același timp oamenii răi au batjocorit: „Iehova nu va face nici bine, nici rău.” (Țef. 1:12, *AS*).

Iehova Dumnezeu a permis răul din motive bune și suficiente. Așa cum s-a întâmplat și cu Faraon în zilele lui Moise, Dumnezeu amână distrugerea dușmanilor Săi și sfârșirea răului astfel încât cea mai mare glorie posibilă să fie atribuită Numelui Său atunci când El acționează. (Ex. 9:16). Mai este implicată și provocarea, așa cum arată cartea lui Iov, pe care a făcut-o Satan, că Dumnezeu nu poate pune pe pământ oameni care își vor păstra integritatea față de El atunci când sunt încercați. Odată ce Iehova va dovedi pe deplin că El poate face așa ceva, El va acționa în justificarea suveranității Sale, așa cum l-a nimicuit și pe Faraon și oștirile acestuia la Marea Roșie. Astfel, în cartea lui Ezechiel, ni se spune de șaiszeci de ori că Dumnezeu va acționa în așa fel încât oamenii să știe că El este Iehova. La Armagedon El va acționa și rugăciunea psalmistului va primi răspuns, că Dumnezeu își poate face dușmanii „să piară, pentru ca oamenii să știe că Tu, al cărui nume este Iehova, numai Tu ești cel Preaînalt peste tot pământul.” (Ps. 83:17, 18; Ezec. 24:24, *AS*).

DEPINDE DE TINE

Împlinirea profeției din Biblie ne avertizează că Armaghedonul este aproape. Din 1914 noi am văzut războaie, foamete, epidemii, cutremure și alte evenimente fără precedent, toate în împlinirea mării profeții a lui Isus în legătură cu aceste zile din urmă. Vestea bună a Împărăției stabilite a lui Dumnezeu „este predicată pe tot pământul locuit”, iar despre generația ce a văzut aceste lucruri, Isus spune în continuare, „că nu va trece până nu se vor întâmpla toate aceste lucruri”. (Mat. 24:3-34).

Ce va grăbi Armaghedonul? Relatarea profetică în legătură cu Gog din țara Magog dezvăluie faptul că Dumnezeu își va manevra dușmanii pentru a pune în scenă un atac total asupra poporului său aparent neprotejat de pe pământ. Apoi, forțele lui Iehova, aflate sub conducerea lui Isus Cristos, îi vor lua pe aceștia prin surprindere, după cum citim: „Când vor zice: ‘Pace și securitate!’ atunci o distrugere neașteptată va veni brusc peste ei.” Iar prima care se va destrăma atunci va fi religia falsă organizată, din cauza vinei sale mai mari: „Ucideți pe bătrâni, pe tineri și pe fecioare, pe copii mici și pe femei; ... Începeți cu sanctuarul Meu.” (1 Tes. 5:3; Ezech. 9:6, AS).

După ce toți dușmanii vizibili ai lui Iehova vor fi nimiciți, Isus Cristos îl va apuca pe Satan și pe demonii săi și îi va arunca pe toți în abisul morții. Aceștia vor rămâne acolo pentru o mie de ani, după care vor fi eliberați pentru puțin timp, pentru a testa omenirea, înainte de a fi distruși pentru totdeauna. (Ezech. de la 38:1 la 39:7; Apoc. de la 19:11 la 20:10).

În prezent are loc o mare lucrare de despărțire. „Cele trei expresii inspirate necurate ce semănau cu niște broaște”, pe care le-a văzut Ioan, reprezintă propaganda egoistă care adună oamenii de partea lui Satan. Pe de altă parte, propovăduirea „acestei vești bune a Împărăției” îi adună pe toți iubitori dreptății de partea lui Iehova Dumnezeu. (Apoc. 16:13; Mat. 24:14).

Ce va însemna Armaghedonul pentru tine? Asta depinde de ce parte stai. Iehova îi va apăra și îi va elibera pe cei care sunt de partea Sa, așa cum l-a protejat și eliberat pe Noe, Lot și alți slujitori credincioși din vremurile trecute. Pentru a te număra printre numărul mic de persoane fericite trebuie să ascuți porunca lui Dumnezeu: „Ieșiți din ea [Babilonul modern, organizația lui Satan] poporul Meu, dacă nu vreți să fiți părtași la păcatele ei, și dacă nu vreți să primiți o parte din plăgile ei.” Trebuie ‘să căutați dreptatea, să iubiți bunătatea și să umblați smeriți cu Dumnezeul vostru’, căutându-L pe Iehova, smerenia și dreptatea. (Apoc. 18:4; Mica 6:8; Țef. 2:3).

Supraviețuind Armaghedonului poți privi înainte către viața veșnică, în noua lume a dreptății a lui Iehova, în care Acesta „va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi.” Întregul pământ va deveni un paradis și va fi „plin de cunoștința lui Iehova așa cum apele acoperă marea.” Moartea lui Isus Christos ca un sacrificiu a făcut posibile toate acestea; și prin Împărăția Sa, pentru care creștinii s-au rugat atât de mult timp, toate acestea se vor întâmpla. (Apoc. 21:4; Isa. 11:9, AS).

Oare Armaghedonul va însemna pentru tine distrugere veșnică sau viață veșnică în fericire? Acest lucru va depinde numai de calea de acțiune pe care o urmați de acum până la Armaghedon!

„Clericii sunt speriați”

Hugh Price Hughes, un cleric metodist englez, a spus odată următoarele: „Sunt foarte uimit de observația pe care dl. Gladstone a făcut-o d-lui. Stead. El a avut o supărare pe clericul anglican pe care l-a servit cu atâta credincioșie. „Am un singur lucru,” a spus el „împotriva clericilor; cred că ei nu sunt destul de severi în cadrul congregațiilor lor. Ei nu pun destul accent pe ... conștiințele ascultătorilor lor, pe obligațiile lor morale, nu le cercetează inima și nu aduc întreaga lor viață și toate acțiunile lor la tribunalul conștiinței. Clericii se tem să-i trateze cu loialitate pe ascultătorii lor.”—*Comoara lumii creștine*.

CE AR TREBUI SĂ CREDEM NOI?

Lumea are urgent nevoie de îndrumare de încredere. Politicienii ce se declară pentru sprijinul public promit multe dar lasă speranțe frânte în urma lor. Jumătățile de adevăr și falsitatea directă au devenit capitalul lumii în comerț, iar acestea au măcinat relațiile în afaceri dintre vecini și membri ai familiei. Rezultatul este că foarte mulți au devenit cinici și spun că nu cred pe nimeni.

Cei care se întorc către religiile lumii nu găsesc o perspectivă mai luminoasă. Învățătorii religioși nu se înțeleg între ei, și nici nu sunt de acord cu Biblia, despre care spun că este plină cu „fabule” și afirmații ce nu sunt ‚adevărate din punct de vedere istoric’.

Întrebarea cu care se confruntă fiecare persoană este: Ce ar trebui noi să credem?

CUM ȘTIM NOI CĂ BIBLIA ESTE ADEVĂRATĂ?

Cea mai puternică dovadă o reprezintă profeția împlinită. Omul nu poate prezice cu acuratețe viitorul. Dacă vreo carte este plină cu profeții de încredere atunci înseamnă că acea carte nu-și are originea de la om, ci de la Dumnezeu. Acest lucru este adevărat despre Biblie. (Iac. 4:13, 14).

Profeții Ieremia și Isaia au fost îndemnați să prezică căderea Ierusalimului cu mult timp în avans. Ieremia a spus că pustiirea va dura numai șaptezeci de ani; Isaia a prezis că Cyrus, care încă nu se născuse pe atunci, va fi eliberatorul. (Ier. 25:11; Isa. 44:28). Despre profețiile din Scripturile Ebraice s-a spus că trei sute treizeci și două au fost împlinite literal în Cristos. Daniel a subliniat în mod profetic că anul 1914 va fi un punct de cotitură în problemele lumii. La aproximativ cinci secole și jumătate mai târziu, Cristos a prezis întâmplările vizibile ce vor marca această schimbare. Nici un cuvânt din acestea, nicio

promisiune de-a lui Dumnezeu nu a eșuat. Acestea oferă însă numai un mic exemplu.

Aceste fapte conving cu putere persoanele sincere să creadă în Biblie. Dacă o să căutați cu sinceritate adevărul atunci veți fi mișcați să le dovediti veridicitatea.

NU ESTE OARE ADEVĂRAT CĂ ȘTIINȚA CONTRAZICE BIBLIA?

Nu, dar Biblia contrazice pseudo-știința, sau mai bine zis teoriile științifice ce nu pot fi dovedite. Chiar dacă Biblia nu este un manual de știință, atunci când aceasta vorbește despre probleme științifice ea este de încredere. Isaia s-a referit la faptul că pământul este rotund cu mai mult de două mii de ani înainte ca Columb să încerce să navigheze în jurul globului. (Isa. 40:22) Legea lui Moise, folosită în secolul al cincisprezecelea î.Cr., încorporează cele mai moderne cunoștințe de igienă, cu îndrumări despre curățire, mâncare și carantină.

Scripturile contrazic fără ezitare teoriile despre evoluția vieții, și de ce să nu o facă! Evoluția este doar o teorie, și nici măcar una corectă. Evoluționistul Arthur Keith a spus: „Evoluția este nedemonstrată și nedemonstrabilă.” Acest lucru nu se poate spune și despre raportul creației din Biblie, a cărei ordine este în totalitate coroborată de către geologie și de către funcționarea minunată a tot ceea ce există, atât însuflețit cât și neînsuflețit. (Geneza, capitolul 1)

Chiar și alte domenii științifice își ridică vocea în confirmarea înregistrării Bibliei. De exemplu: „Arheologia nu și-a spus încă ultimul cuvânt; dar rezultate ce au fost deja obținute confirmă ceea ce sugerează credința, adică faptul că Biblia nu poate face nimic decât să câștige de pe urma unei creșteri a cunoștinței.” (*Biblia și Arheologia*). Nu această afirmație este cea care demonstrează veridicitatea Bibliei, ci descoperirile arheologice pe care aceasta se bazează reprezintă dovezi.

Ce ar trebui să credem din perspectiva acestei examinări scurte a nenumăratelor dovezi care confirmă autenticitatea Bibliei? Răspunsul este clar: Credeți Biblia!

SE CONTRAZICE BIBLIA PE EA ÎNSĂȘI, AȘA CUM SE SUSȚINE DESEORI?

Nu, însă ea contrazice învățăturile religioase a multora care folosesc Biblia. Dacă nu ar contrazice majoritatea acestor interpreți religioși, atunci, obligatoriu, s-ar contrazice pe sine, căci învățătorii religioși ai creștinătății nu se înțeleg între ei. Cineva care se apropie de studiul Bibliei cu o minte sinceră și interesată își va da seama că aceasta redă în mod clar și fără lacune scopul lui Dumnezeu în legătură cu omul.

Din moment ce presupusele contradicții sunt afirmate cu glas tare de către critici, haideți să luăm în considerare un exemplu. Matei 20:29-34 vorbește despre Isus că a vindecat anumiți cerșetori orbi în timp ce pleca din Ierihon; Luca 18:35-43 spune că El a făcut acest lucru atunci când a intrat în oraș. Prima înregistrare menționează doi cerșetori, în timp ce cealaltă se referă numai la unul singur. Contradicții? Nu. Se poate să fie vorba despre două ocazii diferite, dar chiar dacă nu ar fi așa, Ierihonul din zilele lui Isus era un oraș dublu, cu vechiul oraș evreiesc situat la aproximativ o milă de orașul roman. Prin urmare, evenimentul ar fi putut avea loc în timp ce Isus părăsea un oraș și se îndrepta spre celălalt. Cât despre numărul de persoane implicate, Luca vorbește numai despre una, dar Matei dă

detalii spunând că încă una se afla acolo. Exemplele asemenea acestora sunt dovezi clare că nu a existat nicio înțelegere secretă între scriitorii Bibliei, altfel, ar fi înlăturat asemenea afirmații care par contradictorii. Mai degrabă, ei au afirmat faptele întocmai.

Isus a spus despre Cuvântul înregistrat al lui Dumnezeu, Biblia: „Cuvântul Tău este adevăr.” (Ioan 17:17). Pentru a fi adevărat acesta trebuie să fie consecvent. Și așa și este!

ESTE SUFICIENT SĂ AVEM CREDINȚĂ?

„Fără credință este imposibil să-I fim pe plac, căci cel care se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că El îi recompensează pe cei care-L caută.” Credința este vitală, dar nu este suficientă. „Dacă aș avea toată credința încât să mut munții și nu aș avea dragostea, sunt nimic.” (Evrei 11:6; 1 Cor. 13:2).

Credința nu este doar încredere. Credința este bazată pe cunoștință. Are nevoie nu doar de încredere, ci și de un motiv pentru a crede. „Credința este așteptarea asigurată a lucrurilor sperate, demonstrarea evidentă a realităților deși nevăzute”. Credința în Dumnezeu și în scopurile Acestuia este întemeiată pe Biblie. Cineva care nu a învățat ce spune Biblia nu poate exercita credință în aceasta. Atunci când persoana știe ce spune aceasta, va face ce spune Biblia dacă are credință în ea. Dacă nu acționează înseamnă că nu are încredere. „Credința, dacă nu are fapte, este moartă.” (Evrei 11:1; Iac. 2:17).

Așa că, alături de credință, și faptele sunt necesare pentru a o face pe aceasta validă. Iar dacă faptele vor fi plăcute Lui atunci acestea trebuie să fie motivate de iubire.

CARE RELIGIE ESTE CEA CORECTĂ?

Răspunsul la această întrebare poate fi diferit, în funcție de cui vreți să-i slujiți. Religia este serviciu. Dacă vreți să vă slujiți vouă, atunci veți alege religia care vă este pe plac. Dacă căutați aprobarea vecinilor, atunci veți alege religia care este pe placul lor. Dacă doriți să Îl slujiți pe Dumnezeu, atunci veți dori să Îl mulțumiți pe Acesta.

„Forma de închinare care este curată și nepângărită din punctul de vedere al Dumnezeului și Tatălui nostru” este subliniată în Biblie. La Luca 3:22 Biblia ne spune că atunci când Isus a fost botezat, Dumnezeu a spus: „Tu ești Fiul Meu; pe Tine te-am aprobat.” Religia practică de Isus este cea corectă. El a mărit numele Tatălui Său ceresc, Iehova. El „nu era o parte a acestei lumi” și a mișcărilor sale politice. El a propovăduit că Împărăția lui Dumnezeu este singura speranță a omului. Isus nu doar a mărturisit o credință, ci a și practicat-o. Cei care practică religia corectă în prezent calcă pe urmele Sale. (Iac. 1:27; Ioan 17:6, 16; 18:36).

Nu sunt mai multe religii corecte. „Strămtă este poarta și îngustă calea ce duce la viață.” Nu este o cale largă ce permite multe concepte diferite despre cerințele lui Dumnezeu. Apostolul Pavel a făcut ca acest lucru să fie foarte clar, spunând: „Vă îndemn, fraților, pentru numele Domnului nostru Isus Cristos, să vorbiți la fel, și să nu aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit în gând și simțire.” Acest lucru este posibil atunci când îl lășăm pe „Dumnezeu să fie găsit adevărat” prin acceptarea Bibliei. (Mat. 7:14; 1 Cor. 1:10; Rom. 3:4).

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU NOI CÂND MURIM?

Iadul înflăcărat îi face pe mulți să tremure; ei încearcă să își scoată din minte această perspectivă îngrozitoare spunând că nu cred în acesta. Există un suflet nemuritor care merge în cer după moarte? Cei cărora le place ideea speră acest lucru, așa că spun că o cred.

Ce se întâmplă cu omul atunci când moare este afirmat, în mod clar, la Psalmul 146:4 (*nota marginală*): „Sufierea lui trece, merge în pământ, și în aceeași zi îi pier și gândurile.” Ați observat așa ceva. Știți că atunci când o persoană moare, aceasta nu mai respiră și procesul de gândire încetează. Fără îndoială că ați văzut trupul fără viață al unei persoane decedate fiind coborât în pământ și știți că acesta se transformă în țărână din nou. A mers în iadul înflăcărat sau a fost dus în cer? Nu ați văzut nimic care să dovedească așa ceva, nu-i așa? Trupul a fost așezat înapoi în țărâna pământului; știți acest lucru. Dar nu este posibil ca sufletul să meargă într-o altă lume? Nu. Ezechiel 18:4 afirmă în mod clar: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri.” (AS) Așa că știți ce se întâmplă cu omul la moarte; adică, știți dacă credeți ceea ce vedeți.

Însă, există o perspectivă pentru viața viitoare. Acest lucru este posibil printr-o înviere a morților, care au posibilitatea unei vieți viitoare, pe baza sacrificiului de răscumpărare plătit de Isus Cristos. (Mat. 20:28) „Nu vă minunați de acest lucru, căci vine ceasul când toți cei din mormintele de amintire vor auzi glasul său și vor ieși.” (Ioan 5:28, 29) Și cum știm noi acest lucru? Unde este dovada?

Credeți că George Washington a fost primul președinte al Statelor Unite sau că Alexandru cel Mare a fost un conducător grec? De ce? Pentru că înregistrările istorice de încredere ne spun acest lucru. Acele înregistrări pot fi pline de discrepanțe, dar aceste fapte se disting destul de clar astfel încât le acceptăm. Ei bine, înregistrări istorice mai de încredere, înregistrări care nu prezintă niciun dezacord și care pot fi găsite în Biblie, ne spun că oamenii au fost ridicați din morți. Cel mai remarcabil dintre acesta este Isus Cristos. El este Cel care, după ce a experimentat-o, spune că o înviere la viață viitoare îi așteaptă pe toți cei de care Dumnezeu își aduce aminte, fie ca și creaturi spirituale, așa cum a fost El, fie ca oameni pe pământ. (Apoc. 1:17, 18; 1 Cor. 15:20,21).

Putem crede aceste lucruri. Acestea fac apel la rațiune. Sunt bazate pe dovezi ce sunt deschise pentru aprecierea noastră. Sunt predate în Biblie.

CE ESTE ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU? CÂND VA VENI ACEASTA?

Pentru mai mult de 1900 de ani oamenii credincioși s-au rugat: „Să vină Împărăția Ta. Să se facă voința Ta, precum în cer așa și pe pământ.” Chiar înainte de acest lucru, slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu „așteptau orașul cu temelii adevărate al cărui Întemeietor și Creator este Dumnezeu.” Împărăția în care speră creștinii este guvernarea lui Dumnezeu, „o patrie cerească”, dar care se va ocupa de problemele omenirii cu dreptate. Aceasta este stabilită de Dumnezeu și nu de oameni. (Mat. 6:10; Evrei 11:10, 16).

Stabilirea Împărăției nu reprezintă un eveniment viitor. Împărăția este deja stabilită! Conform profețiilor biblice împlinite, Cristos a fost întronat ca Rege ceresc și domnește printre dușmanii Săi începând din anul 1914 A.D. Satan și

demonii săi, fiind conștienți că timpul lor este scurt, au instigat vărsările de sânge și nenorocirile ce caracterizează această generație. În cadrul acestei generații, la bătălia de la Armagedon, Isus Cristos se va lupta victorios și îi va distruge pe demoni și întreaga lor organizație rea. (Matei, capitolul 24; Apoc. 12:7-12).

Supușii acestei Împărății „nu vor mai învăța războiul.” Boala și moartea vor fi șterse de pe fața pământului. Sub administrația dreaptă a conducerii Noii Lumi corupția, delincvența și familiile dezbinat vor deveni o amintire. (Isa. 2:4; 11:1-5).

Putem noi să dăm crezare unor asemenea promisiuni minunate? Da! Nu este rațional să ne punem încrederea în promisiunile guvernelor naționale sau internaționale ale oamenilor pentru corectarea nenorocirilor lumii. Aceștia sunt doar oameni și nu se află în poziția de a face față cauzei tuturor acestor lucruri, Satan Diavolul, „dumnezeul acestui sistem de lucruri.” (2 Cor. 4:4) Dar Iehova este Dumnezeu Cel Atotputernic, Creatorul universului, Sursa vieții. El a plănuit Împărăția pentru justificarea numelui Său și binecuvântarea oamenilor ascultători, iar Cuvântul Său nu se întoarce la El neîmplinit.

Dumnezeu Cel Atotputernic a făcut toate îngrijirile pentru a satisface mințile curioase ale celor care caută adevărul. El ne invită să cerem: „Dacă cuiva îi lipsește înțelepciunea, atunci să îi ceară lui Dumnezeu.” Și ne sfătuiește să ascultăm atunci când vorbește: „Iehova este în templul Său sfânt: tot pământul să tacă înaintea Lui.” El ne protejează împotriva falsității înzestrându-ne cu adevărul și spunându-ne cum să răspundem celor care pretind că vorbesc în numele Său. „Nu dați crezare oricărei expresii inspirate, ci cercetați expresiile inspirate ca să vedeți dacă sunt de la Dumnezeu, căci în lume au ieșit mulți profeți falși.” Asemenea învățături ar trebui verificate cu Biblia. (Iac. 1:5; Hab. 2:20, AS; 1 Ioan 4:1).

Este vital să cunoaștem și să credem adevărul. (Ioan 17:3; Osea 4:6) Să nu vă gândiți, în mod greșit, că dacă credeți în Dumnezeu și în Cuvântul Său este suficient. Asigurați-vă că știți ceea ce credeți și de ce credeți. Continuați să vă întăriți credința prin studierea Bibliei și urmărind călăuzirea ei. Este urgent să facem acest lucru acum. Martorii lui Iehova vor considera un privilegiu să vă ajute în câștigarea acestei cunoștințe care înseamnă viața voastră.

BAALISMUL, RELIGIA MATERIALISTĂ ANTICĂ A CANAANULUI

În ultimii cincizeci de ani un val de gândire religioasă materialistă a măturat creștinătatea. Toate sectele sale mici și mari au fost afectate de influențele sale apostate. Da fapt, întreaga creștinătate s-a îmbrăcat cu veșmintele materialismului care constă din strângerea banilor, închinarea la stat sub forma naționalismului și înjosirea la constrângeri sexuale. Acest lucru reamintește de zilele regelui Iehu, când Israelul devenise în mare parte apostat prin religia materialistă a Baalismului.¹ Din

această cauză este de un interes practic să examinăm în ce constă această religie materialistă, antică a Canaanului și cum era practică ca o subtilă cursă satanică pentru cei care I se închinau lui Iehova în Israel. (Jud. 2:3).

În afară de numeroasele referințe biblice, se știau foarte puține lucruri despre Baalism până în anul 1929, atunci când arheologii au excavat sit-ul anticului oraș din Canaan, Ugarit, care a devenit cunoscut mai târziu sub denumirea de Ras Shamra. Au fost descoperite multe artefacte religioase și sute de tăblițe de lut, o parte a unei biblioteci, din perioada de dinainte de ocuparea israelită a Palestinei. Limba a fost identificată ca fiind limba semită, iar descifrarea acesteia a fost în final dusă la bun sfârșit. Limba cunoscută sub denumirea de Ugaritica este îndeaproape înrudită cu ebraica din Biblie și cu feniciană. Din aceste documente a fost posibil, pentru prima dată, obținerea unei cunoașteri bune a unora dintre credințele lor mitologice și cum își practicau religia în Canaan.²

ZEII CANAANULUI

Acum este cunoscut faptul că El era considerat dumnezeul suprem al acestor Canaaniti păgâni (în ebraică *El* înseamnă dumnezeu). Pe o stelă găsită la Ras Shamra dumnezeul El este înfățișat așezat pe un tron, cu regele din Ugarit care îi aducea o ofrandă. Zeul este prezentat ca având o înfățișare matură, paternală și maiestuoasă. Soția lui El este Așerah, sfătuitoarea zeilor, zeița fertilității reprezentată în simbol de către un stâlp sacru. (1 Regi 18:19, notă de subsol). Pentru a defintiva trinitatea zeilor importanți, El și Așerah au un fiu, Baal, și el fiind considerat un zeu. Baal a fost un zeu al ploii și al furtunii și este reprezentat pe o stelă de la Ras Shamra învârtind un buzdugan în mâna dreaptă și ținând în mâna stângă un fulger stilizat care se termină cu un vârf de lance. Unul dintre titlurile lui Baal este „Zebul domnul [înălțat] al pământului”. Acesta a supraviețuit, fără îndoială, sub forma zeului Baal-zebul la 2 Regi 1:2 și în referință la Satan ca Beelzebul la Marcu 3:22. Sora lui Baal este zeița Anat, înfățișată ca „fecioară”. Se spune ca soția lui Baal a fost zeița Astartea menționată la Judecători 2:13. (vezi nota se subsol c).

Tăblițele de lut descoperite la Ras Shamra dezvăluie « Mitul lui Baal »³ (în dialectele din Canaan și în ebraică Baal însemna ‘stăpân, proprietar’). Din relatare este evident faptul că acest mit păgân caută să reprezinte, în mod religios, alternanța anotimpurilor din Canaan. Se presupune că Baal controla ploaia și astfel energiza solul pentru a da naștere vegetației. Din moment ce oamenii din Canaan erau în totalitate dependenți de regularitatea ploilor și de vegetație, dintr-o perspectivă materialistă, ei îl considerau pe Baal un factor extrem de important. Din aprilie până la sfârșitul lui octombrie nu este ploaie în Palestina, în afară de averse ocazionale. Pot crește numai plantele care își pot lua apa de care au nevoie din roua abundentă de dimineață. Spre sfârșitul lui octombrie încep ploile și continuă, cu întreruperi, toată iarnă, până la sfârșitul lui aprilie. Prin urmare, iarna este în general un anotimp ploios. Foarte devreme primăvara, prin februarie, sunt plantate grânele, care sunt recoltate în mai sau iunie, deși timpul exact variază în funcție de sezon și zonă a țării. În aprilie, ca rezultat al ploii, întregul teritoriu de la țară este acoperit de vegetație bogată, incluzând minunate flori sălbatice de toate felurile. Acestea dispar până la sfârșitul lui mai, iar peisajul este arid cu excepția copacilor și a tufișurilor ocazionali care pot supraviețui în sezonul uscat.⁴

Mintea materialistă a omului din Canaan personifică forțele naturii ca acestea să răspundă de ce aceste lucruri sunt așa. Ploaia și Furtuna (zeul Baal) era

ucisă în fiecare primăvară după o mare bătălie cu Moartea (Mot). Astfel, în zilele de vară Moartea domnea. De ce încep ploile toamna? Pentru că Moartea este cucerită de către sora lui Baal, Anat, și Baal revine la viață. De ce vegetația bogată acoperă pământul primăvară? Datorită împerecherii dintre Baal și Fertilitate, soția sa, Astartea.

Care este locul omului de pe pământ în contextul Baalismului? Această religie antică a fost mai mult o instituție publică, un mod de viață comun decât o experiență a individului. Zeul El era considerat a fi divinitatea supremă care domnea peste o societate invizibilă de zei, în timp ce Baal era prim-ministrul care conducea peste o societate vizibilă a oamenilor, ca reflecție a ceea ce se întâmpla în tărâmul invizibil. Marele Baal era considerat a fi totalitatea a mai multor Baali locali (*baalim*). Orașul sau comunitatea statului era căsătorit cu Baal-ul local și astfel era fertilizat pentru a produce. Indivizii erau doar o parte a întregului colectiv ce era supus forțelor lui Baal. Pentru ei Baal era o adevărată forță materialistă și dinamică. Era asemenea unui soț care aduce împlinire sexuală și, ca să spunem așa, își ‘excita’ soția. Deci, marele lor zeu Baal putea energiza solul pentru a produce vegetație, iar zeul Baal local putea energiza o comunitate vie de oameni și animale. Astfel, datorită faptului că sinele colectiv al orașului era considerat o parte a personificării unui Baal local, multe cetăți se numeau cu acest nume, ca de exemplu Baal-hermon, Baal-meon, Baal-hazor, Baal-zephon și altele.⁵

NAȚIONALISM RELIGIOS

De fapt acesta a fost un predecesor al naționalismului modern. Sinele colectiv era descris ca fiind Baal local din care făceau parte indivizi, așa cum un american individual face parte din sinele colectiv numit « Unchiul Sam » și englezul individual face parte din « John Bull ». Fiecare grup național baal simte că este într-o oarecare măsură superior celorlalte și că este cea mai bună țară de sub soare. De asemenea, ei mai cred că ale lor concepte despre „El” cel invizibil, în fața căruia se roagă pentru victorie și pe al cărui altar militar își jertfesc fii, este în special interesat de înaintarea societății lor naționaliste și a intereselor ei materialiste. Ei țin la caracteristicile și tradițiile lor distinctive naționale cu care se mândresc. După moarte, acești naționaliști extremi se gândesc că vor fi asociați cu străbunii lor în societăți naționaliste asemănătoare, în tărâmul invizibil. Cu alte cuvinte, dacă ești un cetățean al Canaanului, întotdeauna vei fi un cetățean al Canaanului, chiar și în „lumea de dincolo”.

Mulți naționaliști moderni sunt atât de mișcați din punct de vedere emoțional atunci când își văd emblema națională trecând în paradă încât li se face piele de găină. În baalism acest lucru este considerat a fi o dovadă a unei experiențe religioase, despre care se spune că este pentru a-I copleși pe zei, având ceea ce oamenii din Canaan numeau „piele de găină.” Baalismul mai crede și în nemurire umană, în faptul că sufletul continuă să trăiască. De fapt, în baalism cei care mor sunt denumiți cu termenul *elohim* (unul dintre zei), așa cum este confirmat de către vrăjitoarea canaanită din Endor, care s-a referit la Samuel cel mort ca la un „dumnezeu.” (1 Samuel 28:13, notă de subsol b) Acest tip de gândire baalist, naționalist a pus stăpânire pe marea majoritate a creștinătății din prezent. Iacov numește în mod potrivit toate acestea ca fiind adulter spiritual cu lumea. Într-adevăr, creștinii apostatați s-au alăturat într-un sens foarte real modernului Baal. (Iac. 4:4).

Fiecare oraș din Canaan și-a construit sanctuarul pentru Baal în onoarea patronului Baal local. Preoții erau numiți pentru a dirija închinarea în acest sanctuar ca și în nenumăratele altare de pe vârful dealurilor numite „înălțimi.” (2 Regi 12:3). O imagine a zeului lor El sau Baal poate ocupa altarul și poate fi văzută foarte puțin de către cei care se închină, iar lângă altar, afară, se găsea un stâlp de piatră, un simbol falic al zeului. Apoi, mai era și un stâlp sacru de lemn ce o reprezenta pe zeița Așerah, cea care era considerată a fi soția lui El. La altar erau făcute jertfe de comuniune și daruri. Chiar și sacrificii umane erau oferite pe altarele lor. (Ps. 106:37, 38) Tot aici, zeița fertilității, Astarteea, soția lui Baal, era venerată prin prostituția de la templu. Bărbații și femeile, și preoții de la aceste altare care slujeau pentru acest scop, erau numiți Kedeshim și Kedeshoth, adică „persoane consacrate”.

Iehova, Dumnezeu Israelului, a avertizat împotriva închinării lui Baal și a poruncit eliminarea acestuia din țară atunci când ei au intrat. (Deut. 7:5, 6) Chiar înainte să ia în stăpânire Țara Promisă, Satan i-a ispitit pe mulți să cadă în relațiile sexuale ale lui Baal, să comită curvie fizică. (Num. 25:2, 3; 1 Cor. 10:8) Mai târziu, Israelul a fost prins în cursă să facă compromisuri cu baalismul. Satan i-a făcut să creadă ca încă Îl puteau recunoaște pe Iehova ca Dumnezeu național și în același timp ei ar trebui să fie „realiști” și să acorde o anumită atenție forțelor materiale care fac recoltele să crească și turmele și cirezile să aibă pui.

Trista experiență a Israelului de a cădea victimă baalismului materialist este reprodușă în prezent pe o scară mare de către cei care pretind că Îl slujesc pe Dumnezeu Cel Prea Înalt. Isus Cristos are încă dreptate când spune: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni.” (Mat. 6:24) Sectele religioase ale creștinătății din prezent nu Îl pot sluji pe adevăratul Dumnezeu din cer și să i se închine și lui Baal în același timp.

REFERINȚE

1. 2 Regi 10:20-27; a se vedea *Pozi supraviețuii Armagedonului în lumea nouă a lui Dumnezeu*, pp. 277-279.
2. *Lumină din trecutul îndepărtat*, 1946, de J. Finegan, parag. 146-148.
3. *Religii din vechime*, 1950, de V. Ferm, capitolul „Religia cananiților”, de Theodor H. Gaster, parag. 135, 136.
4. *Arheologie Biblică*, 1957, de G. E. Wright, parag. 105-111.
5. Jud. 3:3; Num. 32:38; 33:7; 2Sam. 13:23.
6. *Religii din vechime*, pagina 119.
7. *Religiile omului*, 1949, de J. B. Noss, parag. 493, 495.

● **La ce se referă 2 Regi 23:11 când se vorbește despre regele Iosia care a făcut ca acei cai să nu mai intre în casa lui Iehova?—T. M., Statele Unite ale Americii.**

Scriptura la 2 Regi 23:11 spune: „N-a mai permis cailor pe care regii lui Iuda îi dăruiseră soarelui să intre în casa lui Iehova, pe lângă sala de mese a lui Nathan-melech, demnitarul de la curte, sală care se afla în portic și a dat foc carelor soarelui.” Ezechiel 8:16 (AS) spune: „Și el m-a dus în curtea interioară a

casei lui Iehova, între verandă și altar, și iată că la ușa templului lui Iehova erau aproape douăzeci și cinci de oameni, cu spatele spre templul lui Iehova și cu fețele spre est; și ei venerau soarele spre est.” Aceasta arată că izraeliții necredincioși au pângărit templul lui Iehova îngăduind venerarea soarelui aici și 2 Regi 23:11 indică despre caii care fuseseră dedicați soarelui în legătură cu închinarea la soare. Mai erau și care ce erau asociate cu acești cai și acestea staționau la intrarea în templul cel sfânt al lui Iehova. Erau locuri de luat masa sau săli de mese în templu și sfidându-l pe necredinciosul rege al lui Iuda a făcut ca și caii să intre în templul lui Iehova prin sala de mese a lui Nathan-melech, demnitarul de la curte. Oamenii orientali ai acelor timpuri considerau caii sacri pentru soare, dar regele Iosia a abolit această practică, a curățat templul lui Iehova, a luat caii și le-a ars carele și nu a mai permis ca acestea să pângărească a lui Iehova casă, asociind venerarea soarelui cu închinarea curată a lui Iehova.

● **Dacă o persoană s-a dedicat lui Iehova dar ajunge la adunare târziu și nu aude discursul de botez și nu răspunde public la cele două întrebări care au fost propuse, ce poate fi făcut dacă acest întârziat este cufundat totuși?—M. K., Statele Unite ale Americii.**

Dacă cineva ajunge târziu la discurs și nu răspunde la cele două întrebări, el poate totuși să se dedice lui Iehova, prin Cristos, corespunzător, așa cum este stabilit prin cele două întrebări propuse candidaților la botez. Prin botezul său în apă el are o înregistrare a dedicării sale în fața lui Dumnezeu, cu o înțelegere potrivită a tot ce este implicat aici, așa cum se înțelege prin cele două întrebări puse candidaților la botez. Totuși, aceasta este posibil să nu mulțumească comitetul de serviciu local în această privință. Astfel, înainte ca ei să înregistreze botezul său în apă în cardul de raport al vestitorului trebuie să se asigure ei înșiși în această privință. Cu alte cuvinte, ei trebuie să îi cheme în fața lor, să le pună aceste întrebări și să primească răspuns la ele în prezența lor. Dacă fratele răspunde afirmativ la ambele întrebări, atunci comitetul de serviciu va cunoaște că înțelegerea sa a fost corespunzătoare la momentul botezului său și că este valabil. Comitetul poate atunci să înregistreze botezul său ca fiind bun și acceptabil pentru organizația lui Iehova. Dar de ce să întârzii tocmai la o așa ocazie importantă?

EXPLORAREA UNEI PĂRȚI DIN RUTA EXODULUI

După șase ani de explorare un arheolog binecunoscut pretinde că a descoperit o parte de 150 mile din ruta exodului, ruta urmată de izraeliți din Egipt până în Țara Promisă. Arheologul este Dr. Nelson Glueck, președintele Hebrew Union College și Jewish Institute of Religion. Povestind despre descoperirea Dr. Glueck, *Mirror Magazine* din New York, în numărul din 6 aprilie 1958, a spus: „Zona se întinde din Kadesh-barnea la Hormath, chiar la est de Beer-șeba. ‘Trebuie ca izraeliții să fi venit pe acest drum,’ spune Dr. Glueck. ‘La vest de această secțiune este o regiune muntoasă, cu depresiuni adânci și aridă. La est, vezi doar dune de nisip și deșert și este de asemenea lipsit de apă. Sigura rută care ar fi asigurat o cantitate suficientă de apă și un ținut cu verdeață este acesta.’ ... Descoperirea aceasta dovedește versiunea din Biblie? ‘Dacă acceptați Biblia,’ a răspuns Dr. Glueck, ‘nu aveți nevoie de arheologie pentru a dovedi acest lucru. Dar arheologia a demonstrat că Biblia poate fi crezută.’”

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

9 noiembrie: Împărăția lui Dumnezeu conduce – Este aproape sfârșitul lumii?
Parag. 1-15, pag. 625.

16 noiembrie: Împărăția lui Dumnezeu conduce – Este aproape sfârșitul lumii?
Parag. 16-33, pag. 629.

23 noiembrie: Împărăția lui Dumnezeu conduce – Este aproape sfârșitul lumii?
Parag. 34-53, pag. 634.

CHEIA

„În Scripturile Ebraico-Creștine”, spunea cândva traducătorul Bibliei Ferrar Fenton „avem singura cheie ce dezleagă Misterul Universului pentru Om și Misterul Omului pentru Sine”.

Verificați-vă memoria!

După ce ați citit acest număr al *Turnului de veghere*, vă mai amintiți:

Ce război va fi mai mare decât orice război nuclear care ar putea fi purtat? P. 614, parag. 5.

De ce a permis Dumnezeu răul în toți acești ani? P. 615, parag. 4.

Ce dovadă despre autenticitatea Bibliei este cea mai puternică? P. 617, parag. 4.

Ce îi face pe unii oameni să creadă că Biblia se contrazice? P. 618, parag. 4.

Ce se întâmplă cu o persoană când moare? P. 619, parag. 6.

Ce are creștinătatea în comun cu religia antică a Baalismului? P. 621, parag. 1.

De ce se poate spune că guvernarea pământului prin om a eșuat? P. 625, parag. 2.

Ce rezultat practic vine de pe urma faptului că ne întoarcem la Dumnezeu pentru guvernare? P. 626, parag. 6.

De ce bisericile creștinătății stau condamnate înaintea lui Dumnezeu? P. 634, parag. 20.

De ce a fost semnificativ sfârșitul „timpurilor națiunilor”? P. 634, parag. 35.

De ce sfârșitul lumii nu este ceva de care să-ți pară rău? P. 637, parag. 45.

Ce vrea să spună Biblia când se afirmă că regele Iosia a făcut caii să nu mai intre în casa lui Iehova? P. 639, parag. 2.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

1 Noiembrie 1958

Nr. 21

Cuprins:

DE CE A FOST APROBATĂ REZOLUȚIA DE LA
ADUNAREA INTERNAȚIONALĂ VOINȚA DIVINĂ - Pag.749

REZOLUȚIE - Pag.762

DE CE SĂ FII NERĂBDĂTOR? - Pag.768

PARTEA I – „FACĂ-SE VOINȚA TA PE PĂMÂNT” - Pag.769

PARTEA A II - A – RUDELE LUI ISUS - Pag.774

SĂ CUNOAȘTEM FERICIREA LUI IOV PENTRU
RĂBDARE - Pag.778

ADUNAREA VOINȚA DIVINĂ ATRAGE
ATENȚIA LUMII - Pag.779

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.783

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

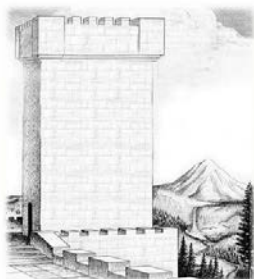
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

DE CE A FOST ADOPTATĂ REZOLUȚIA DE LA ADUNAREA INTERNAȚIONALĂ VOINȚA DIVINĂ

„Și i-au făcut un jurământ lui Iehova cu glas tare .” - 2 Cron. 15:14.

ESTE un lucru bun pentru o națiune să participe, ca un întreg, la o hotărâre credincioasă, în teamă de Dumnezeu. Nimic nu este mai potrivit decât aceasta pentru a uni oamenii unei națiuni într-un efort drept, în scopul unui beneficiu de durată pentru întreaga națiune, pentru a-L cinsti și slăvi pe Dumnezeu. El, Creatorul omului și al locuinței pământești a acestuia, nu rămâne nepăsător în fața unei asemenea acțiuni naționale. El va arăta, în mod sigur, aprobarea Sa, prin binecuvântarea și protejarea acestei națiuni, și prin oferirea îndrumării divine necesare pentru respectarea deciziei evlavioase.

² O asemenea acțiune națională a avut loc acum foarte mult timp, ca un exemplu demn de urmat pentru cei din zilele noastre. S-a petrecut în al 15-lea an al domniei lui Asa, regele Ierusalimului, în al X-lea secol înainte erei creștine. Zerah, etiopianul, împreună un milion de războinici, a invadat Egiptul și a amenințat să distrugă împărăția lui Iuda. Într-un moment critic, regele Asa a chemat numele lui Iehova, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov. Asa a fost auzit iar dușmanii împărăției lui Iehova de la Ierusalim au fost distruși.

³ La întoarcerea Regelui Asa de la această victorie miraculoasă, profetul Azaria l-a întâmpinat și i-a spus, pe un ton liniștitor: „Iehova este cu voi cât timp sunteți cu El. Dacă-l veți căuta, El se va lăsa găsit de voi, dar, dacă-l veți părăsi, și

El vă va părăsi ... Dar voi fiți curajoși și nu lăsați să vă slăbească mâinile, fiindcă veți avea o răsplătă pentru faptele voastre!” Impulsionat de aceste cuvinte, regele Asa i-a chemat la templul lui Iehova din Ierusalim pe toți israeliții care îi slujeau lui Asa cu loialitate, ca rege uns de către Iehova. Pe lângă faptul că i-a adus jertfe, ca Dumnezeu al lor, națiunea adunată s-a unit într-o decizie. În legătură cu aceasta, cităm: „De asemenea, au făcut legământ că-l vor căuta pe Iehova, Dumnezeul strămoșilor lor, cu toată inima și cu tot sufletul lor și că oricine nu-l va căuta pe Iehova, Dumnezeul lui Israel, trebuia să fie omorât, fie mic, fie mare, fie bărbat, fie femeie. Și i-au făcut un jurământ lui Iehova cu glas tare și cu strigăte de bucurie, cu trompete și cu corni. Și tot Iuda s-a bucurat datorită jurământului pe care-l făcuseră, căci juraseră din toată inima lor și-l căutaseră cu toată bucuria, astfel că El s-a lăsat găsit de ei. Și Iehova a continuat să le dea odihnă de jur împrejur.” - 2 Cron. 15:2-15.

⁴ Acei izraeliți naturali, ce s-au unit în această hotărâre prin jurământ, au fost probabil cu sutele de mii, căci într-o singură zi au jertfit 700 de vite și 7000 de oi. Astăzi, o rămășiță din acea nouă națiune de izraeliți spirituali oferă jertfe de laudă și de fapte creștine aceluiași Dumnezeu. În închinarea lui Dumnezeu, acestei rămășițe spirituale i s-au alăturat sute de mii de persoane cu bunăvoință, asemenea oilor, din toate colțurile pământului. Recent, în perioada 27 Iulie - 3 August, delegații sau reprezentanții Martorilor lui Iehova, s-au adunat pe stadioanele Yankee și Polo Grounds din New York. În cea de-a 6-a zi, vineri 1 August, vicepreședintele Societății de Biblii și Tratate Turnul de Veghere a anunțat, printre temele din acea după-amiază, și tema „De ce trebuie adoptată rezoluția acestui congres”, urmată imediat de tema „Acest congresul hotărăște”, prezentată, de data aceasta, de către președintele aceleiași societăți. Această caracteristică extraordinară a zilei a fost prezentată publicului de pe Polo Grounds și din împrejurimile acestuia, în mod direct, la ora 1:30 p.m., iar apoi, la 3:30 p.m., a fost reluat pentru publicul și mai mare de pe Stadionul Yankee și din jurul lui. Mesajul introductiv rostit de vicepreședinte a avut următorul rezultat:

DE CE TREBUIE ADOPTATĂ REZOLUȚIA ACESTUI CONGRES?

Niciodată, până acum, nu s-au strâns laolaltă atât de mulți martori creștini ai lui Iehova, ca la această Adunare Internațională a Martorilor lui Iehova *Voința Divină*, de pe stadioanele Yankee și Polo Grounds, din orașul New York.

⁶ Aceasta nu este doar o adunare internațională. Este, de asemenea, o adunare inter-rasială, căci ne-am strâns aici, atât ca reprezentanți ai 123 de țări și insule în care trăim, cât și din cele trei mari ramuri ale familiei umane, ce se trage din strămoșul nostru comun, Noe, fiul lui Lameh, care a fost fiul lui Metusala, care, la

rândul său, era fiul lui Enoh. (1 Cron. 1:3, 4) În realitate, aceasta este adunarea unei familii umane creștine. În ciuda felului în care arătăm fizic, sau în ciuda diferențelor dintre limbile pe care le vorbim, suntem cu toții o singură carne, creată de un singur Dumnezeu și răscumpărată prin sacrificiul fiului Său, Cristos Isus. În plus, motivul unei astfel de adunări nu se bazează doar pe faptul că suntem cu toții o singură carne; se bazează, mai degrabă, pe unitatea personalității noastre creștine, „în care”, așa cum amintește Apostolul Pavel, „nu există nici grec, nici iudeu, nici circumcizie, nici necircumcizie, nici străin, nici schit, nici sclav, nici om liber, ci Cristos este totul și în toți.” (Col. 3:10, 11). Așadar, adunarea noastră reprezintă doar o manifestare enormă a împlinirii profeției lui Iehova prin Isaia:

⁷ „În zilele din urmă, muntele casei lui Iehova va fi întărit deasupra vârfului munților, se va înălța deasupra dealurilor și spre el se vor revărsa toate națiunile. Multe popoare se vor duce și vor spune: „Veniți, să ne suim la muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacov, și El ne va învăța căile Sale, iar noi vom umbla pe cărările Sale”. ...Din săbiile lor vor făuri brăzdare și din sulilele lor, cosoare. Nicio națiune nu va mai ridica sabia contra altei națiuni și nu vor mai învăța războiul.” - Isa. 2:2-4.

⁸ Ținând cont de starea în care se află lumea la mijlocul acestei veri a anului 1958, prezența noastră aici, la această adunare Voința Divină, reuniți din cele patru colțuri ale globului, prin multe mijloace de transport și cu mari cheltuieli, nu este nicidecum o realizare minoră. Nu putem să ne lăudăm și să ne însușim acest merit. Dumnezeul Atotputernic este cel ce a făcut acest lucru posibil. El ne-a oferit cea mai apetisantă sărbătoare spirituală de care ne bucurăm aici; și ne-a adresat această invitație plină de dragoste, prin organizația Sa vizibilă, de pe acest pământ. Ne-a asigurat mijloacele prin care să ajungem aici. Ne-a protejat și ne-a ferit în drumul nostru spre acest loc, și protecția Lui a fost peste noi și la această adunare până acum. Ne-a oferit acest prilej fără egal. Îi mulțumim din toată inima pentru aceasta. Este numai meritul Lui! „Nu prin armate, nici prin putere, ci prin spiritul Meu”, zice DOMNUL oștirilor. (Zah. 4:6, AT). Și cu asta suntem de acord din inimă!

⁹ Adunarea noastră aici, în acord cu Voința Divină, și prin înțelepciune divină, ne oferă o ocazie imensă. Faptul că suntem aici în număr mare, veniți din atât de multe locuri de pe glob, devine mai potrivit pentru noi, ca o singură entitate, să ne alăturăm pentru a întări faptul că avem spiritul lui Dumnezeu, că am fost „învățați de către Iehova”, fiind una în cunoștință și pricepere, și că suntem fermi în decizia noastră de a face unica voință divină, ca o organizație teocratică unită, peste care a fost chemat numele sfânt al lui Dumnezeu, Iehova.

¹⁰ Noi, cei ce am fost botezați în ascultare de Dumnezeu, și în imitarea lui Isus Cristos, ne dedicăm cu toții lui Dumnezeu, pentru a face voința Sa. Am venit aici fără a ne teme să acceptăm voința divină sau viitoarele revelații ale voinței divine, chiar aceasta fiind tema acestei adunări. Suntem dornici să cunoaștem mai multe despre voința lui Dumnezeu. Aici, noi căutăm să ne reînnoim decizia de a face voința Sa, pentru a ne îndeplini cu credință jurământul, astfel încât să-I umplem inima de bucurie. Observăm câtă confuzie există în lumea aceasta - chiar

în creștinătate - legat de ceea ce reprezintă cu adevărat voința divină. Știm, de asemenea, că sunt multe persoane asemenea oilor, în toate părțile pământului, care vor să învețe ce este voința lui Dumnezeu, îndeplinindu-și astfel scopul vieții lor. În consecință, găsim perfect potrivită această ocazie pentru a vorbi despre semnificația voinței divine, și pentru a face cunoscută determinarea noastră de a-o îndeplini în continuare și de a-i ajuta și pe alți oameni cu bunăvoință să o facă.

¹¹ Ziarele, revistele și radiourile din toată lumea relatează evenimentele care se petrec, precum și condițiile deplorabile ce există în creștinătate și în tot restul pământului. Nu este nevoie să mai detaliem lucrurile atât de cunoscute de toți oamenii. În urmă cu nouăsprezece secole, fratele nostru creștin, apostolul Pavel, a făcut o descriere în avans despre lucrurile pe care noi, astăzi, adunați aici din toate colțurile pământului, le putem observa: „În zilele din urmă vor fi timpuri critice, cărora cu greu li se va face față. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, aroganți, trufași, blasfematori, neascultători de părinți, nerecunoscători, neloiali, fără afecțiune naturală, refractari la orice acord, calomniatori, fără stăpânire de sine, cruzi, neiubitori de bine, trădători, încăpățânați, umflați de mândrie, mai degrabă iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de devoțiune sfântă, dar negându-i puterea; ... De fapt, toți cei care doresc să trăiască cu devoțiune sfântă în Cristos Isus vor fi și ei persecutați. Dar oamenii nelegiuți și impostori vor merge din rău în mai rău, inducând în eroare și fiind induși în eroare.” - 2 Tim. 3:1-5, 12, 13.

¹² Această stare a lucrurilor este cauzată de o problemă fundamentală. Fără să abordăm un dublu limbaj și fără să ezităm, noi susținem că această problemă cauzatoare de infracționalitate, delincvență, ură, conflict, prejudecată, comunism și confuzie cumplită este religia falsă; în spatele acesteia se află inamicul nevăzut al omului, Satan Diavolul. Oamenii ce poartă cea mai mare responsabilitate pentru starea în care se află astăzi lumea sunt învățătorii și conducătorii religioși; iar cei mai vinovați dintre aceștia sunt membrii clerului religios din creștinătate. Ei au la îndemână Biblia completă, Sfintele Scripturi inspirate de spiritul lui Dumnezeu. Membrii sistemelor religioase îi plătesc cu vârf și îndesat și au încredere în ei că studiază Biblia și predică voința și scopul lui Dumnezeu, așa cum se găsesc în aceasta. Clericii creștinătății se bucură de cea mai înaltă considerație din partea congregațiilor lor, ce se bazează pe aceștia că învață adevărul Biblic și trăiesc la înălțimea învățăturilor ei, imitându-l pe Isus Cristos. Apostolul Pavel a oferit modelul pe care clerul trebuie să-l urmeze: „Fiți imitatorii mei, așa cum și eu sunt imitatorul lui Cristos.” (1 Cor. 11:1) Însă dacă sutele de mii de clerici ai creștinătății ar fi făcut cum a instruit Pavel, ce putere ar fi avut să împiedice creștinătatea, care domină restul lumii, să ajungă în cea mai gravă stare a ei! Cât de eficienți ar fi fost aceștia în prevenirea celor două războaie mondiale, a stării de încordare și de stres ce a forțat dezvoltarea bombei nucleare și a celei cu hidrogen!

¹³ Este oare justificat să aducem asemenea critici? Este oare greșit ca noi să împărtășim părerea lui Ieremia, profetul lui Iehova, legată de o situație similară de pe vremea lui, pe care, apoi, să o exprimăm în acord cu ceea ce simțim? Noi credem că nu. Nu cu mulți ani înainte ca Ierusalimul și templul său sau casa lui

Dumnezeu să fie distruse, Ieremia a spus: „Despre profeți. Inima îmi este zdrobită înlăuntrul meu. Toate oasele au început să-mi tremure. Am ajuns ca un om beat și ca un bărbat viguros biruit de vin, din cauza lui Iehova și din cauza cuvintelor sale sfinte. Fiindcă țara a ajuns să fie plină de adulteri și, din cauza jurământului, țara este cuprinsă de jale, iar pășunile din pustiu s-au uscat. Calea lor este rea și nu-și folosesc puterea cu dreptate.” Apoi, la cuvintele spuse de Ieremia, cu inima frântă, Dumnezeu a adăugat următoarele: „Fiindcă și profetul, și preotul s-au pângărit. Până și în casa mea am găsit răutatea lor, zice Iehova.” (Ier. 23:9-11, AS) După toți acești ani ce au trecut de la Primul Război Mondial, relația dintre creștinătate și Dumnezeu este asemănătoare cu cea din vremea lui Ieremia. Da, creștinătatea se confruntă cu un sfârșit și mai înspăimântător și devastator decât cel la care a asistat Ieremia, când Ierusalimul și templul orașului au fost distruse. Din moment ce noi, creștinii, suntem chemați după numele lui Dumnezeu, așa cum a spus și Ieremia (Ier. 15:16, AS), și din moment ce suntem martorii lui Iehova, la fel ca Ieremia, avem datoria de a vorbi despre liderii creștinătății, preumbriți de profeții și preoții lui Israel.

¹⁴ Inspirat de Dumnezeu, Ieremia a arătat spre liderii religioși drept cei responsabili pentru starea națiunii, care era încărcată de corupție și care se confrunța cu distrugerea violentă:

¹⁵ „De aceea așa a spus Iehova al armatelor împotriva profeților: Iată că-i fac să mănânce pelin și le voi da să bea apă otrăvită, fiindcă de la profeții din Ierusalim s-a răspândit apostazia în toată țara. Nu Eu i-am trimis pe acești profeți, totuși ei au alergat. Nu Eu le-am vorbit, totuși ei au profețit. Dacă ar fi stat în grupul celor apropiați mie, l-ar fi făcut pe poporul meu să audă cuvintele mele și i-ar fi făcut să se întoarcă de la calea lor rea și de la răutatea faptelor lor.” - Ier. 23:15, 21, 22.

¹⁶ Clerul creștinătății, catolic și protestant, are Biblia și timpul necesar studierii ei, precum și amvoane pentru predicarea acesteia. Dacă - așa cum i-a spus Iehova lui Ieremia - acești profeți religioși moderni ar fi stat în grupul celor apropiați lui, fiind într-o relație strânsă cu El, ca slujitori devotați și discreți, atunci ei ar fi reușit să determine creștinătatea să asculte cuvintele lui Dumnezeu. Ar fi reușit să-i întoarcă pe oameni din calea greșită care i-a adus în situația dezastruoasă din prezent.

¹⁷ În schimb, clerul creștinătății a respins Cuvântul lui Dumnezeu și i-a determinat pe oameni să facă același lucru, îndreptându-i spre filosofii lumești și spre teoriile științifice nedemonstrate. Drept urmare, oamenii se afundă din ce în ce mai mult în greșelile lor.

¹⁸ Recent, în publicația religioasă „*The Lutheran*” (*Luteranul*), un preot a declarat, cu privire la creșterea numărului de enoriași din bisericile din America: „Valul de credință” nu a „îmbrățișat Evanghelia”, dar nici nu a „respins biserica”. Cu alte cuvinte, acești enoriași nu au adoptat Sfânta Scriptură, dar nici nu resping sistemele religioase ale creștinătății care au refuzat Biblia. Acesta - a remarcat același preot - este „timpul posibilităților extraordinare.” - *New York World-Telegram and Sun*, 14 iunie, 1958.

¹⁹ Cu toate acestea, clerul nu va profita de aceste posibilități pentru a-i determina pe oameni să asculte Cuvântul lui Dumnezeu și să renunțe la apostazia lor, și pentru a-i pregăti pentru viață veșnică în lumea nouă a lui Dumnezeu.

²⁰ Dacă a existat vreodată o astfel de zi, aceasta a fost ziua nedumeririi, pe care Cristos Isus a prezis-o. Confruntându-se cu probleme mari, cu refuzul încăpățânat al celor puternici din națiuni de a coopera, și cu pericolele nucleare, rachetele, conflictele bacteriologice, de pe urma cărora va avea de suferit toată omenirea, pentru multe generații viitoare, liderii lumii sunt nedumeriții. Ei nu știu nicio cale de ieșire din această grea încercare internațională. (Luca 21:25) În această nedumerire mondială, ar trebui să existe un mesaj de adevăr puternic, care să ghideze societatea umană.

²¹ Dintre toate persoanele de pe fața pământului, creștinii mărturisiți ar trebui să aibă un mesaj cu care să poată lumina toate popoarele învăluite în întunericul gros ce cuprinde toate națiunile, inclusiv creștinătatea. „Eu sunt lumina lumii. Cine Mă urmează nu va umbla nicidecum în întuneric, ci va avea lumina vieții”, a spus Isus. Iar creștinilor care l-au urmat cu loialitate, le-a spus: „Voi sunteți lumina lumii ... să strălucească lumina voastră înaintea oamenilor.” (Ioan 8:12; Mat. 5:14, 16) El a fost categoric atunci când a afirmat că adevărații Săi urmași vor avea singura lumină cu privire la mesajul pentru această zi plină de nedumerire. Acum mult timp, Iehova Dumnezeu a promis că le va oferi închinătorilor Săi mesajul atât de important.

²² Clericii creștinătății nu au nici un mesaj pentru omenirea de astăzi. Ei așteaptă ca politicienii nedumeriți, amețiți, uluiți să preia conducerea, pentru ca mai apoi ei să-i urmeze și să poată oferi sprijinul moral și religios în bisericile lor. Să propună politicienii o Ligă a Națiunilor și clerul nu se opune. Să propună politicienii o Organizație a Națiunilor Unite, și clerul o acceptă ca singura speranță pe care toată omenirea trebuie să se bazeze, altfel, totul este pierdut. Aici, în orașul New York, cu ocazia marcării celei de-a zecea aniversări a Organizației Națiunilor Unite, au fost oferite rugăciuni în Catedrala Sf. Patrick „pentru călăuzirea divină în toate hotărârile” Organizației Națiunilor Unite. Monsenior Thomas A. Donnellan, care a ținut predica, a declarat (citând dintr-un articol al publicației *The New York Times*, din 31 octombrie 1955) că „în ciuda imperfecțiunilor, opozițiilor și a tacticilor obstructioniste”, Organizația Națiunilor Unite a fost, omenește vorbind, ultima și cea mai bună speranță pentru pace internațională.” Monsenior Donnellan este vice-cancelar al Arhiepiscopiei Romano-catolice din New York.”

²³ Într-un efort similar, și în același oraș, cu o ocazie anterioară, preotul Prezbiterian Dr. J.S. Bonnell și-a inspirat discursul din predica lui Isus de pe munte, „Fericiți sunt cei împăciuitori”, și a spus delegaților ONU, aflați în publicul său: „Fericiți sunteți voi, oameni ai Organizației Națiunilor Unite, care vă dedicați viața pentru a înțelege problemele altor oameni.” Articolul din publicația *The New York Times* din 21 aprilie, 1952, s-a încheiat cu următorul paragraf: „Susținând că popoarele lumii trebuie să realizeze că Organizația Națiunilor Unite este speranța supremă pentru pacea mondială, preotul a insistat asupra faptului că organizația nu

va putea exista, dacă va fi dată la o parte cu fiecare ocazie, de către națiunile mai mari ale lumii.”

²⁴ Oferind drept exemplu atitudinea creștinătății față de Națiunile Unite, în urmă cu zece ani, Papa Pius al XII-lea a făcut apel la națiunile membre să „depună toate eforturile posibile pentru a rezolva problemele păcii și securității permanente, la următoarea Adunare Generală”, și a spus: „Dacă vreodată, în istorie, o adunare de oameni, aflată la răscruce, a avut nevoie de ajutorul rugăciunii, aceasta este chiar Adunarea Organizației Națiunilor Unite.” – *The New York Times*, 2 septembrie 1948.

²⁵ Faptul că această atitudine a clerului prezintă o provocare pentru adevărații creștini din Biblie este arătată în declarația lui Sir Alexander Cadogan: „Până când altcineva va elabora un plan mai bun, Organizația Națiunilor Unite este singura cale de salvare.” Până la această dată, clerul creștinătății nu a venit cu un plan mai bun.

²⁶ Pentru oamenii din această lume, clerul reprezintă Dumnezeu creștinismului. Dar oare eșecul clerului de a transmite un mesaj clar și de a elabora un „plan mai bun” înseamnă că Dumnezeu nu are nimic mai bun de oferit decât Organizația Națiunilor Unite? Ar fi o insultă la adresa lui Iehova Dumnezeu să credem așa ceva. Atunci, de ce acești preoți plătiți, care fac paradă în veșminte religioase speciale, pentru a se lăuda că îi sunt devotați lui Dumnezeu și că sunt reprezentanții Lui, n-au niciun mesaj care să-i călăuzească pe oameni înspre unitate, pace și viață? Profetul Ieremia dezvăluie motivul. El a spus:

²⁷ „Iată ce a spus Iehova al armatelor: Nu ascultați cuvintele profeților care vă profeteșc. Ei vă duc la deșertăciune. Ei spun viziunea propriei lor inimi, nu ceea ce vine din gura lui Iehova. Ei le repetă celor ce mă disprețuiesc: Iehova a spus: ‘Veți avea pace’. Iar tuturor celor ce umblă în încăpățânarea inimii lor, ei le zic: ‘Nicio nenorocire nu va veni peste voi’ ... ei se gândesc să-l facă pe poporul meu să uite numele meu, așa cum și părinții lor au uitat numele meu, din cauza lui Baal. Profetul care are un vis să istorisească visul, dar cel care are cuvântul meu să spună cuvântul meu conform adevărului!” „De aceea, iată că sunt împotriva profeților”, zice Iehova, „care fură cuvintele mele, fiecare de la tovarășul său.” „Iată că sunt împotriva profeților”, zice Iehova, „care-și folosesc limba ca să spună: ‘Iată ce a zis El!’” „Iată că sunt împotriva profeților care au vise mincinoase”, zice Iehova, „care le istorisesc și-l duc în rătăcire pe poporul meu cu minciunile și cu lăudăroșenia lor”. „Dar nu eu i-am trimis și nu eu le-am dat poruncă. De aceea, nu vor fi de niciun folos acestui popor”, zice Iehova. - Ier. 23:16, 17, 27, 28, 30, 32.

²⁸ Dacă acești clerici ar fi fost trimișii lui Iehova Dumnezeu, prin Cristos, atunci ei ar fi avut mesajul său și l-ar fi predicat în ascultare de porunca lui. Ei nu ar propovădui viziunile propriei inimi, în acord cu schemele politice ale acestei lumi. Ei nu ar fura cuvintele lui Iehova unul de la celălalt sau de la enoriașii lor. Mai degrabă, ei ar demonstra că au cuvântul Său, prin propovăduirea lui sinceră și prin educarea oamenilor cu privire la ceea ce are de spus Biblia despre zilele noastre.

²⁹ Ei nu l-ar determina pe poporul mărturisit al lui Dumnezeu să uite numele său sfânt, prin intermediul viselor lor, pe care și le istorisesc, fără încetare, unul altuia. Ei refuză să fie chemați după numele sfânt al lui Dumnezeu, Iehova. Ei nu pretind că sunt martori ai lui Iehova. Pentru a nu oferi nici un sprijin faptului că Iehova ar avea martori pe pământ, în acest moment decisiv, la fel cum a avut încă din zilele lui Abel, primul martir, ei au aranjat, de bună voie, să scoată numele lui Dumnezeu, „Iehova” din traduceri moderne ale Bibliei. Prin exemplul și prin acțiunile lor, ei neagă faptul că un adevărat creștin trebuie să fie martor al lui Iehova Dumnezeu, la fel cum a fost Isus Cristos. Ei rostesc Rugăciunea Domnului, și totuși, chiar ei lucrează împotriva primelor cuvinte din acea Rugăciune: „Tatăl nostru care ești în ceruri, să fie sfințit numele Tău.” (Mat. 6:9, *AV*) Acestea sunt motivele esențiale pentru care Dumnezeu, al cărui nume este disprețuit și interpretat greșit, spune că este împotriva acestor profeți-predicatori. De aceea, El îi sfătuiește pe oameni să nu îi asculte, pentru că ei nu vor aduce nimic bun omenirii, și nici măcar creștinătății.

LUCRAREA DE MĂRTURISIRE ȘI DE STRÂNGERE

³⁰ În cuvintele de rămas bun, Isus le-a spus discipolilor Săi: „Veți primi putere când spiritul sfânt va veni peste voi și-mi veți fi martori ... până în cea mai îndepărtată parte a pământului.” (Faptele 1:8) „În numele lui (Isus), va fi predicată în toate națiunile, începând din Ierusalim, căința pentru iertarea păcatelor, iar voi veți fi martori ai acestor lucruri.” (Luca 24:47, 48). Conform ultimului recensământ sau estimări a populației religioase a lumii, clerul creștinătății numără astăzi 820 de milioane de creștini mărturisiți. Prin urmare, a depune mărturie la toți cei de pe pământ, astăzi, presupune, conform ultimelor cifre, a depune mărturie la 2.7 miliarde de persoane. O sarcină colosală!, ar exclama unii. Nu, numeric, este o sarcină mică; pentru că avem 820 de milioane de creștini mărturisiți care să o facă. Isus a spus că toți creștinii ar trebui să fie martori până în părțile cele mai îndepărtate ale pământului.

³¹ Scădeți 820 de milioane din 2,7 miliarde. Rămân 1.880.000.000. Acum împărțiți 1.880.000.000 de non-creștini la 820 milioane de martori creștini. Rezultatul aproximativ este 2,3. Cu toți martorii disponibili în creștinătate, ar fi nevoie de un martor la 2,3 non-creștini, pentru a depune o mărturie mondială. Cu alte cuvinte, o treime din creștinătatea din totalul populației lumii ar trebui să pună mărturie pentru celelalte două treimi, non-creștine. A avut clerul creștinătății această posibilitate minunată? Ce s-ar fi întâmplat dacă clerul, la fel ca Bunul Păstor Cristos Isus, ar fi preluat inițiativa și ar fi realizat o campanie de mărturie mondială, cu cele 820 de milioane de oi din turmele lor religioase? Oare care ar fi fost rezultatele astăzi?

³² Cum ar trebui să preia clerul conducerea în această mărturie mondială? Nu noi suntem cei care trebuie să le spunem cum. Ei pretind a fi urmașii sau imitatorii lui Isus. Propriul Lui exemplu le spune cum să procedeze. El a predicat

în mod public și în casele oamenilor. El nu s-a făcut auzit prin intermediul radioului sau prin literatura de specialitate expediată prin poștă. El nu a avut nici o biserică, unde să predice pentru oamenii care îl plăteau. Apostolul Pavel a spus: „Fiți imitatorii mei, așa cum și eu sunt imitatorul lui Cristos.” (1 Cor. 11:1) Pavel spune clerului creștinătății felul în care l-a imitat pe Isus și cum a continuat lucrarea de mărturie. El continuă, spunând: „În tot acest timp nu m-am reținut să vă spun toate lucrurile care erau de folos și să vă învăț în public și din casă în casă.” (Faptele 20:20, *AV*) A fost clerul imitatorul lui Isus și al lui Pavel? Public, oarecum, în bisericile lor, în timpul unor întruniri plătite. Dar cum rămâne cu mărturisirea din casă în casă? Au ieșit ei, ca păstori, să caute oile pierdute, răătăcite, așa cum a făcut Isus? Raportul pe care l-a făcut clerul răspunde în locul lor. Urmărilor felului în care au slujit și au pus mărturie răspund în locul lor, doar în cazul creștinătății, această treime din populația lumii. Mai rămâne populația non-creștină, două treimi din omenire, cărora clerul creștinătății le este dator cu o mărturisire. Începând cel puțin cu ziua Împăratului Constantin, din secolul al patrulea, clerul creștinătății a avut, până acum, 1.600 de ani de posibilități și oportunități!

³³ Desigur, cineva nu a reușit să-și îndeplinească responsabilitatea. Noi, martorii, ar trebui să ne uităm la noi înșine, pentru a vedea dacă am luat parte la acest eșec. În vremea lui Ieremia, Iehova a văzut eșecul preoților și al profeților visători. Dar el nu a lăsat fără martori pe acei oameni care erau în pericol. El și-a ridicat adevărații profeți și le-a pus în gură cuvântul Său, în special lui Ieremia și lui Ezechiel. Ierusalimul a fost oricum distrus, din cauza mâniei pe care majoritatea oamenilor i-au provocat-o lui Iehova. „Vijelia lui Iehova, furia lui, va izbucni ca o furtună năprasnică. Ea va veni ca un vârtej peste capul celor răi. Iehova nu se va întoarce din mânia sa până nu-și va duce la îndeplinire, da, până nu-și va realiza gândurile inimii. La sfârșitul zilelor, veți înțelege clar acest lucru.” (Ier. 23:19, 20) La fel și astăzi, Iehova nu se va da înapoi de la distrugerea creștinătății, în bătălia de la Armaghedon. Cu toate acestea, martorii Lui, la fel ca Ieremia și Ezechiel și alți închinători adevărați ai lui Iehova, se așteaptă să supraviețuiască Armaghedonului. Dar, mai întâi de toate, trebuie să ducem la bun sfârșit însărcinarea ca martori ai lui Iehova, fără eșec.

³⁴ O mare lucrare de strângere trebuie să fie făcută acum, înainte de distrugerea creștinătății împreună cu restul lumii lui Satan. Cu privire la acest lucru, Iehova a profețit prin Ieremia: „Voi aduna rămășița oilor Mele din toate țările în care le risipisem, le voi aduce înapoi la pășunea lor, vor naște și se vor înmulți. Voi ridica peste ele păstori care le vor păstori. Nu le va mai fi frică, nu se vor mai îngrozi și niciuna nu va lipsi. Iată că vin zile, zice Iehova, „când îi voi ridica lui David un vlăstar drept. Și un rege va domni, va acționa cu pricepere și va aplica normele justiției și ale dreptății în țară. În zilele sale Iuda va fi salvat și Israel va locui în siguranță. Iată numele cu care va fi numit: Iehova este Dreptatea noastră”. - Ier. 23:3-6.

³⁵ Iehova este Marele Păstor. (Ps. 23:1) El are grijă de oile Sale de pe pământ. El l-a ridicat pe Regele-păstor David, căruia i-a ridicat și un „vlăstar

drept”. Acel „vlăstar drept” este Cristos Isus. În 1914, Dumnezeu l-a pus în putere ca rege al lumii noi. Dovezile care dovedesc aceasta continuă să se înmulțească pentru noi. Regele Isus Cristos domnește și a acționat cu discreție, înfăptuind virtutea și dreptatea pe pământul nostru, în starea noastră spirituală restaurată aici, pe pământ. El a salvat Iuda spirituală, scăpându-ne din Babilonul modern al zilelor noastre. Israelul spiritual este în siguranță, cu toate că suntem în mijlocul acestei lumi, care ne urăște. El își îndeplinește numele de onoare prin care este strigat acum, *Iehova este dreptatea noastră*, sau *Iehova este Justificatorul nostru*. (AT). El ne-a adus dreptatea lui Dumnezeu. El este Regele, care ne-a eliberat din Babilon. El a dovedit lumii, în special creștinătății, că Iehova Dumnezeu este cu noi și pentru noi, și că avem o poziție dreaptă înaintea lui Dumnezeu, și nu condamnarea Lui. Datorită devotamentului nostru exclusiv față de Iehova și a separării noastre fără compromisuri de această lume, rămânem îndreptățiți, căci ne-am adus din ce în ce mai mult în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu și am refuzat să ne conformăm acestei lumi. Este cea mai mare dorință a noastră să luăm parte, împreună cu Regele nostru, la justificarea suveranității universale a lui Iehova.

³⁶ Cu toate acestea, pe cine a ridicat Iehova păstori peste toate oile pe care le adună de pe pământ? Nu pe conducătorii politici sau pe clerul religios care se are bine cu politicienii creștinătății. Aceștia au determinat oamenii să rătăcească în confuzie, fără a ști încotro se îndreaptă. Ei nu i-au îndreptat și nici nu i-au ajutat pe oamenii asemenea oilor spre Regele lui Iehova, „vlăstarul drept” al lui David. Felul în care aceștia au gestionat afacerile pământului a provocat frică în rândul oamenilor, iar națiunile sunt în suferință.

³⁷ Când ne uităm la organizația care poartă numele sfânt al lui Dumnezeu și care muncește din greu pentru a-i face pe oameni să își amintească numele Său, putem să discernem faptul că Iehova i-a ridicat, așa cum a promis, pe păstori spirituali. El a ridicat supraveghetori credincioși și cinstiți, împreună cu slujitorii lor asistenți. Prin aceștia, El și-a hrănit oile cu hrană spirituală și le-a îndrumat pașii pe calea dreptei activități creștine și spre închinarea corectă a adevăratului Dumnezeu. Aceasta i-a făcut pe membrii adunării martorilor lui Iehova să iasă pe teren, să găsească și să strângă toate oile pe care clerul creștinătății le-a lăsat să cutreiere, rătăcite. Așadar, ei au condus turma martorilor lui Iehova pe tot pământul locuit, pentru a pune mărturie despre cel mai grandios eveniment din toate timpurile, instalarea Împărăției lui Dumnezeu, ca organizație principală a universului, pentru justificarea lui Dumnezeu și pentru binecuvântarea omenirii.

³⁸ Ducem pe umeri o responsabilitate imensă. Am acceptat numele lui Dumnezeu, iar El ne-a favorizat cu mesajul pe care îl ținuse departe de clerul creștinătății, acel mesaj salvator pentru întreaga omenire, indiferent de rasă, religie actuală, naționalitate, culoare, limbă sau statut social. Putem spune, precum Ieremia: „Tu știi totul. O, Iehova, adu-ți aminte de mine, îndreaptă-ți atenția spre mine și răzbună-mă, luptând împotriva celor ce mă persecută! Cuvintele Tale au ajuns la mine și eu le-am mâncat. Cuvântul tău este exultarea și bucuria inimii mele, căci numele tău este chemat peste mine, o, Iehova, Dumnezeul armatelor!” – Ier. 15:15, 16.

³⁹ Începând cu anul 1919, ne-am străduit să ajungem pe tot pământul locuit cu vestea bună a Împărăției întemeiate de Dumnezeu, nu numai la cele două treimi non-creștine din populația lumii, dar și la cei 820 de milioane de membri ai Creștinătății pe care clerul i-a ținut în necunoștință despre Împărăție, îndreptându-i, în schimb, înspre Națiunile Unite ale acestei lumi. Numai în cursul anului 1957, ultimul an de activitate de teren, am petrecut 100 135 016 ore, propovăduind din casă în casă și în public, în 164 de țări și insule unde sunt prezenți martorii lui Iehova. Din totalul acelor ore, 20 de milioane au fost petrecute în vizite ulterioare la persoanele interesate. Așadar, în timpul acestor aproximativ 100 de milioane de ore, mai mult de o persoană pe oră a beneficiat de o mărturie. Aceasta înseamnă că sute de milioane de persoane au primit mărturia Împărăției în 120 de limbi, și asta numai în decursul anului trecut. Acestea s-au întâmplat în ciuda unei opoziții dure care, pe alocuri, s-a transformat în persecuții violente. Dacă am avea terenul liber și toate națiunile și-ar deschide larg ușile, având spiritul lui Iehova ca ajutor, cât de repede ar putea martorii lui să ajungă la fiecare dintre cei 2.7 miliarde de oameni de pe pământ cu vestea bună a Împărăției întemeiate! Oricum, dată fiind situația, ne străduim să ne extindem în noi terenuri pentru mărturisire.

⁴⁰ Trebuie să facem asta. Scrisul de mână a apărut pe pereții acestei lumi vechi, babiloniene, anunțând condamnarea organizației mondiale a lui Satan. Creștinătatea, care și-a ales soarta și destinul cu această lume, stă condamnată alături de ea, pentru a suferi o distrugere, iar ororile distrugerii Ierusalimului din vremea lui Ieremia vor părea neînsemnate comparativ cu distrugerea acesteia. Viețile a nenumărate persoane asemenea oilor, din toate colțurile pământului, sunt puse în pericol odată cu apropierea mării zile a nimicirii. Lucrarea noastră încă nu s-a terminat. Obligația noastră este să ne continuăm lucrarea de mărturie până când distrugerea va nimici o lume nepăsătoare, asemenea caprelor. Noi ne dedicăm împlinirii voinței divine. Aceasta este lucrarea noastră, conform voinței lui Dumnezeu, pentru moment. Aceasta este lucrarea pentru care am fost aduși până în aceste clipe. Nu putem să ne dăm la o parte, să deviem, să încetăm, să fim nesiguri sau să ne lăsăm distrași din interior.

⁴¹ Astăzi, prin bunătatea iubitoare a lui Iehova, am fost aduși în cadrul acestei adunări armonioase. Pentru noi, martori din cele patru colțuri ale pământului, vorbind diferite limbi și având diferite naționalități, această adunare reprezintă ocazia perfectă de a face o declarație unită despre poziția noastră referitor la situația lumii, care este înțelegerea noastră luminată despre voința lui Dumnezeu și care este scopul nostru comun, în viitor, pentru a ne îndeplini însărcinarea dată de Dumnezeu. De aceea, „trebuie adoptată rezoluția acestei adunări”, pentru a ne exprima, înainte de a fi nevoiți să plecăm, ca ea să fie publicată în toată lumea. Așadar, îi dau cuvântul președintelui Societății de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere din Pennsylvania, pentru a expune formele în care ne putem alătura în mod unitar și din inimă.

⁴² Printre aplauze răsunătoare, președintele Societății a luat cuvântul și a prezentat următoarea rezoluție:

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce este un lucru bun ca o națiune să ia o hotărâre credincioasă, ca întreg, în teamă de Dumnezeu?
2. Când a avut loc o astfel de acțiune națională, cu mult timp în urmă, și după ce victorie miraculoasă?
3. Ce asigurare i-a fost dată regelui Asa la întoarcerea lui de la victorie, și ce a hotărât după aceea națiunea la templul lui Iehova?
4. Ce fel de jertfe oferă martorii lui Iehova de astăzi, și ce aspect remarcabil a fost prezentat în cea de-a șasea zi a congresului lor internațional din orașul New York, din 1958?
5. Ce s-ar putea spune despre numărul martorilor creștini adunați la acel congres?
6. De ce acela n-a fost doar un congres internațional, și pe ce bază solidă stătea adunarea lor laolaltă în unitate?
7. Împlinirea cărei profeții a fost acea adunare o manifestare uriașă?
8. De ce acei participanți la congres n-au nici un motiv să se laude singuri că s-au adunat într-un așa număr, din atâtea locuri?
9. Ce le-a dat oportunitatea să facă faptul că au fost împreună într-un așa număr, de peste tot?
10. Cu ce curaj și zel s-au adunat ei, și ce au descoperit ei că era o ocazie foarte potrivită să facă în acea zi?
11. De ce nu era necesar să se descrie condițiile care există pe pământ și cum i le-a descris Pavel lui Timotei, cu mult timp înainte?
12. Ce anume s-a declarat că era cauza principală pentru starea problemelor din lume, și de ce a fost arătată o clasă specială ca fiind cea mai vinovată pentru condițiile din lume?
13. De ce nu erau ei neîndreptățiți să facă o astfel de critică a clerului creștinătății, și de ce erau obligați, în realitate, să vorbească despre liderii creștinătății?
- 14,15. Cu ce cuvinte i-a arătat Ieremia pe cei care erau responsabili de starea decăzută a națiunii?
- 16,17. În mod asemănător, de ce este clerul creștinătății responsabil pentru starea proastă a oamenilor de astăzi?
- 18,19. Cum a descris, recent, un preot, în publicația *The Lutheran*, atitudinea poporului față de Biblie și față de biserică și pe ce „posibilități extraordinare” nu pune stăpânire clerul?
20. De ce sunt nedumeriți liderii mondiali și ce anume ar trebuie să existe, în mijlocul acestei nedumeriri, pentru a călăuzi societatea umană?
21. Cine, dintre toate persoanele de astăzi, va avea acest mesaj care luminează și de ce este așa?
22. Cum acționează clerul în ce privește conducerea și cum dovedește acest fapt cazul vicecancelarului arhiepiscopiei din New York?

23. Cum a ilustrat același fapt, în 1952, un preot prezbiterian din New York?
24. Cum a fixat Papa Pius al XII-lea exemplul pentru atitudinea creștinătății față de Națiunile Unite, cu zece ani în urmă?
25. Ce declarație, făcută de Sir Alexander Cadogan, prezintă o provocare, în lumina atitudinii clerului, și față de cine?
- 26,27. Înseamnă oare eșecul clerului de a avea un „plan mai bun” că Dumnezeu nu are nimic mai bun, și cu ce cuvinte scoate la iveală Ieremia motivul pentru care clerul nu are un mesaj călăuzitor pentru oameni?
- 28,29. (a) Dacă i-ar fi trimis Dumnezeu pe acești preoți, ce ar fi avut ei și ce ar fi făcut? (b) Cum încalcă ei partea de început a Rugăciunii Domnului, și astfel care este poziția lui Iehova față de ei?
30. Ce însărcinare le-a dat Isus discipolilor Săi când a plecat de la ei, și câți creștini declarați au clerul ca sprijin, pentru a împlini această însărcinare?
31. Ce s-ar fi cerut de la fiecare pentru a se depune o mărturie mondială în toată creștinătatea și astfel, la ce întrebări răspundem referitor la ce posibilități a avut clerul?
32. (a) Cum ar fi trebuit clerul să umble de colo până acolo, pentru a începe această mărturie mondială? (b) De cât timp au ei ani de posibilități, dar cu ce anume de arătat pentru stilul lor de predicare și servire?
33. (a) De ce trebuie să se examineze și martorii lui Iehova, în ce privește responsabilitatea? (b) De ce a distrus mânia lui Iehova Ierusalimul, în pofida martorilor Lui, și ce trebuie să facă astăzi martorii lui Iehova, înaintea unei distrugerii asemănătoare?
34. Ce a spus Iehova, prin Ieremia, că trebuie să se facă înainte să fie distrusă creștinătatea?
35. Pe cine a ridicat Iehova ca „vlăstar drept” pentru David, și cum și-a împlinit acesta onorabilul nume că Iehova este Dreptatea noastră?
36. De ce nu sunt conducătorii și clerul creștinătății cei pe care i-a ridicat Iehova pentru a păstori oile pe care le strânge El?
37. Pe cine a ridicat, atunci, Iehova ca păstori peste toate oile pe care le strânge El, și cum își exercită ei calitatea de conducători?
38. De ce avem o responsabilitate mare asupra noastră, asemenea lui Ieremia?
39. Ce ne străduim să facem, mai ales din anul 1919 încoace, și având în vedere realizarea din ultimul an, cât de curând li se va putea depune mărturie celor 2,7 miliarde de oameni de pe pământ?
40. De ce trebuie să ne străduim să ne croim drum în noi terenuri pentru mărturie și astfel, în ce ne privește, ce nu se poate întâmpla referitor la lucrare?
- 41,42. Pentru a face ce anume a fost o ocazie supremă congresul internațional și, prin urmare, ce a continuat să facă președintele Societății?

REZOLUȚIE

Sunt momente și ocazii memorabile, care unesc oamenii într-o acțiune și hotărâre comune. Această ocazie, din vara anului 1958, este una dintre ele. La 1 august 1914, sau în urmă cu patruzeci și patru ani, Germania imperială a declarat război Rusiei, oferind-i astfel sprijinul Austriei, care declarase război Serbiei, cu doar patru zile în urmă. Acesta a fost începutul Primului Război Mondial, care a cuprins mai mult de douăzeci de națiuni de pe glob.

² Victoria aliaților a încheiat războiul. Imperii și monarhii au dispărut. Au apărut noi republici; dar lumea nu era un loc sigur pentru democrație. Liga Națiunilor a fost înființată pentru a promova prietenia între națiuni și pentru a împiedica recurgerea la război pentru soluționarea conflictelor; dar lumea nu era făcută sigură pentru pace.

³ Dictatorii au preluat controlul asupra națiunilor din creștinătate și au încheiat pacte sau acorduri cu autoritățile religioase. Stăpânirea lumii a devenit din nou o problemă arzătoare. Au avut loc ostilități, deoarece erau vizate și râvnite imperii noi și mai mari. Liga Națiunilor s-a

dovedit neputincioasă, iar după 21 de ani de la încheierea Primului Război Mondial, a urmat un al doilea război, ce a adus moarte și haos în jurul pământului, depășind daunele provocate de orice război anterior. Bombele diabolice făcute de oamenii de știință au culminat și grăbit sfârșitul celui mai grav război din istorie. Astfel, la mai puțin de două luni după ce delegați din 50 de națiuni au încheiat conferința din San Francisco, California, și au semnat Carta Națiunilor Unite, a luat naștere era bombelor nucleare și a Organizației Națiunilor Unite.

⁴ După 13 ani, s-au format blocuri mari de națiuni, care au dezbinat lumea. S-au dezlănțuit războaie reci și fierbinți. Naționalismul a erupt. Bomba cu hidrogen a fost adăugată la arsenalul de război. Eforturile de dezarmare internațională au fost zadarnice, de fiecare dată, iar lumea s-a trezit azvârlită în era rachetelor spațiale. Competiția pentru dominație mondială s-a reluat. Blocul comunist încearcă să învingă puterile democratice prin toate mijloacele posibile, iar situația generală s-a transformat într-una de suspiciune, tensiune, rivalitate și frică. Viitorul arată din ce în ce mai sinistru. Oamenii se întorc spre liderii lor religioși pentru lumină, pentru îndrumare și pentru un mesaj credibil de speranță, dar liderii religioși nu au nimic în plus față de ceea ce oferă politicienii. Ei nu i-au călăuzit pe oameni spre singurul mijloc de salvare și au ignorat Cuvântul marelui „Rege al națiunilor.” - Ier. 10:7.

⁵ Iminența celei mai mari schimbări din istoria omenirii, pericolul în care se află oamenii nedumeriți și nevoia urgentă pentru adevărul salvator de viață, face

din acesta momentul cel mai prielnic pentru ca mesajul din Sfintele Scripturi ale Cuvântului lui Dumnezeu să fie declarat la toate națiunile, triburile, popoarele și limbile.

AȘADAR, LUĂM HOTĂRÂREA

Astăzi, 1 august 1958, noi, Martorii lui Iehova, adunați aici, pe aceste stadioane (Yankee Stadium și Polo Grounds) din orașul New York, la Adunarea Internațională „*Voința Divină*” a Martorilor lui Iehova, declarăm, în unanimitate, că suntem dedicați în mod exclusiv Suveranului divin al universului și intereselor noii lumi pe care El a promis-o și care se apropie;

⁷ Deplângem faptul că Biblia, Cuvântul scris inspirat al Suveranului Universal, este ignorată din cauza delincvenței liderilor religioși ai creștinătății, care i-au făcut pe oameni să uite numele sfânt al suveranului Dumnezeu prin diverse mijloace religioase, în timp ce noi, martorii Lui, nu găsim plăcere mai mare decât aceea a onorării și justificării acestui nume sfânt și a mărturisirii înaintea tuturor oamenilor că numele prin care se distinge doar Dumnezeu este Iehova (Ps. 83:18, *AV*);

⁸ Toate națiunile din prezent îi datorează viața lui Iehova Dumnezeu, căci El este marele Creator și Izvorul vieții, întrucât toate au un strămoș comun, pe patriarhul Noe, principalul supraviețuitor al potopului global, care a umblat cu Iehova Dumnezeu pentru menținerea în viață a rasei umane.

⁹ Datorită descendenței noastre comune din Noe, care a fost al zecelea descendent direct din primul om, Adam, toate națiunile, triburile și popoarele din vremurile moderne ar trebui să recunoască faptul că suntem o familie umană, o rasă umană, pentru care Iehova Dumnezeu a făcut o îngrijire comună, prin Fiul Său Isus Cristos, pentru viața noastră veșnică și fericire în lumea Sa, care se apropie;

¹⁰ Încă de la întemeierea orașului Babilon, la scurt timp după marele potop, s-a creat o lume rea, al cărei Dumnezeu și conducător invizibil era, după spusele Sfintei Biblii, Satan Diavolul; sub conducerea lui și a demonilor săi, națiunile și limbile pământului au distrus unitatea rasei umane și a adus omenirea în situația primejdioasă din prezent, în care nu există deloc pacea și nici armonia iubitoare a unei familii.

¹¹ Din iubire pentru creația umană, Iehova Dumnezeu și-a dorit să creeze o nouă lume dreaptă, la timpul hotărât de El, pentru toți oamenii cu bunăvoință, motiv pentru care El a numărat zilele acestei lumi vechi dezbinată, iar al ei „timp fixat al sfârșitului” este extrem de aproape.

¹² Dumnezeu Cel Preaînalt din cer are propriul guvern ales pentru tot pământul și, în toamna anului 1914, El l-a instalat pe Fiul Său loial, glorificatul Cristos Isus, să fie rege în ceruri și să îi distrugă pe toți dușmanii lui Dumnezeu și

ai omenirii și să domnească peste oamenii cu bunăvoință în noua lume binecuvântată. Din acest motiv, odată cu instalarea ca rege a lui Isus în 1914, a început „timpul fixat al sfârșitului”, pentru toate națiunile lumii vechi, care acum se apropie de apogeu.

¹³ Singurul guvern stabil din univers este Împărăția întemeiată a lui Dumnezeu, condusă de Fiul Său uns, Isus Cristos; și nici măcar una dintre conducerile creștinătății nu se bucură de susținerea lui Dumnezeu, întrucât Acesta oferă sprijin doar conducerii Sale, împărăția Mesianică. Guvernele creștinătății sunt sortite distrugerii prin Dumnezeu, la războiul universal al Armagedonului, război în care Regele Său domnitor va lupta împotriva acestor guverne și a restului organizației lui Satan, fie ele demonice, sau umane.

¹⁴ Începând cu anul 1914, dovezile care demonstrează că împărăția lui Dumnezeu domnește din ceruri s-au înmulțit continuu; și nu facem referire doar la profețiile Fiului Său, Isus Cristos, cuprinse în Sfânta Biblie, pentru a fi consultate, referitoare la dovezile vizibile, ci și la faptul că Dumnezeu i-a ridicat pe martorii Săi, pentru a predica vestea bună despre împărăția care domnește și pentru servi ca avertisment în legătură cu războiul Armagedonului, dându-le posibilitate oamenilor să asculte și să spună „Acesta este adevărul”.

¹⁵ În ciuda tuturor profețiilor împlinite ale Cuvântului lui Dumnezeu, care ar trebui să le fie cunoscute membrilor clerului religios, și în ciuda mărturisirii din ce în ce mai mare, răspândită de martorii Săi, liderii religioși ai tuturor confesiunilor creștinătății au refuzat să se alătore în mărturia Împărăției, în împlinirea spuselor din Matei 24:14. Ei s-au împotrivit martorilor lui Iehova, chiar i-au persecutat, respingând astfel Împărăția lui Dumnezeu și întorcându-i pe oameni spre remedii politice făcute de oameni pentru nenorociri omenești.

¹⁶ Temându-se de comunismul ateu și de un alt război mondial, clerul i-a întors spatele Regelui Isus Cristos și a ales să sprijine organizații politice, adică Liga Națiunilor și succesoarea sa, Organizația Națiunilor Unite, în perpetuarea acestei lumi vechi, care este dușmanul lui Dumnezeu; i-au manipulat pe oameni, i-au încurajat să idolatrizeze aceste improvizații, în detrimentul Împărăției lui Dumnezeu; însă, prin strategiile lor înțelepte lumește de a-i feri pe oameni de un alt război mondial devastator prin aceste organizații incapabile, clerul nu a reușit să îi ajute pe oameni să-și găsească refugiul și siguranța de mult mai nimeritorul război universal, „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic.” (Apoc. 16:14, 16); așadar, în timpuri de pace internațională, clericii încurajează în mod ipocrit națiunile să nu lupte unele împotriva altora, să nu lupte împotriva oamenilor, ci, sprijinind schemele politice ale oamenilor, ei încurajează națiunile să lupte împotriva lui Dumnezeu, atât în prezent, cât și în războiul viitor al Armagedonului;

¹⁷ Națiunile sunt judecate acum înaintea lui Iehova Dumnezeu, Judecătorul Suprem, iar clerul creștinătății stă ca cea mai condamnabilă și delincventă clasă de pe pământ înaintea Lui, iar atunci când va veni Armagedonul, El îi va judeca în primul rând pe aceștia, iar toți oamenii orbi care urmează pe aceste călăuze religioase oarbe vor suporta nimicirea împreună cu ei din partea lui Dumnezeu;

¹⁸ În mijlocul celei mai grave situații a acestei lumi vechi și având în vedere eșecul clerului creștinătății, suntem recunoscători lui Iehova că ne-a oferit privilegiul de a fi martorii Săi, în fața tuturor națiunilor, în acest timp al sfârșitului; și apreciem profund responsabilitatea imensă de pe umerii noștri, și anume aceea de a susține onoarea numelui Său și de a continua însărcinarea ce ne-a fost încredințată.

¹⁹ Noi, cei 194 418 martori ai lui Iehova Dumnezeu și oameni cu bunăvoință ne-am adunat aici, la acest congres internațional, pentru a cunoaște mai multe despre voința Sa divină și cum s-o împlinim;

²⁰ Vorbind la sensul figurat, ne-am transformat săbiile în pluguri și sulite în cosoare și, chiar dacă suntem de naționalități diferite, nu vom ridica săbiile unii împotriva celorlalți, căci suntem frați creștini și membri ai singurei familii a lui Dumnezeu, și nici nu vom mai învăța să ne mai războim unii cu alții, ci vom umbla pe căile lui Dumnezeu în pace, unitate și iubire frățească;

²¹ Ceea ce ne-a făcut un singur popor creștin, în ciuda faptului că venim din popoare atât de diferite, este că ne-am separat de această lume și de conflictele sale pline ură și ne-am dedicat, prin Cristos Isus, singurului nostru Dumnezeu și Tată ceresc, și ne rugăm cu sinceritate Lui, în unitate. „Să se facă voința ta, precum în cer așa și pe pământ”; nu voința națiunilor lumești aflate sub conducerea „stăpânitorului acestei lumi”, Satan Diavolul.

²² Organizația noastră pământescă este teocratică, pentru că este condusă de Dumnezeu Cel Prea Înalt ca stăpân peste toate, iar Liderul nostru de sub conducerea lui, nu e un dictator politic, ci e Cristos Isus, Păstorul Nostru cel Drept, iar spiritul sfânt al lui Dumnezeu este forța activă care ne mișcă și care împlinește voința lui Dumnezeu prin noi, iar Sfintele Scripturi inspirate reprezintă cartea noastră de legi și instruire și educație de cel mai înalt nivel.

²³ În ciuda faptului că în curând va trebui să ne despărțim, vom continua să păstrăm unitatea organizației, unitate pe care am experimentat-o aici la o scară extraordinară; și întrucât ne vom întoarce să trăim sub diferite forme de conducere umană și conducători politici diferiți, nu vom permite oamenilor care luptă împotriva lui Dumnezeu să distrugă unitatea noastră și să ne despartă de organizația teocratică; vom continua să ne rugăm unii pentru ceilalți și vom îndeplini instrucțiunile Scripturale; și chiar și atunci când persecuția va deveni mai intensă și poate vom fi împrăștiați fizic sau forțați în ilegalitate, sau privați de literatura de studiu Biblic, vom continua să-L ascultăm pe Dumnezeu, și nu pe oameni, și vom propovădui vestea bună a Împărăției – singura speranță dată de Dumnezeu omenirii doar cu Biblia, dacă va fi necesar, sau doar cu acest Cuvânt divin păstrat în inimile noastre; în ciuda tuturor celor de mai sus, ne vom strădui să fim ca frații noștri credincioși – pentru care nu am încetat să ne rugăm – care astăzi se află în spatele Cortinei de Fier Comuniste, sau sub conducere totalitară și dictatorială.

²⁴ Până la sfârșit, atât cât va sta în puterile noastre, voința lui Dumnezeu se va împlini prin noi, în ceea ce privește predicarea împărăției întemeiate de El și strângerea tuturor celorlalți oi în staulul Păstorului său Drept, Cristos Isus, pentru

ca acestea să se bucure de salvare împreună cu noi, astfel încât să putem fi socotiți vrednici de a fi introduși în noua lume, veșnică a lui Dumnezeu, de după Armaghedon, acolo unde ne vom închina lui uniți, într-o singură familie, în care nu vor exista deosebiri de rasă, granițe naționale și diviziuni sub o singură conducere, cea a împărăției Sale, prin Cristos, și unde vom face voința Sa pentru totdeauna.

²⁵ În consecință, cu acest prilej înălțător, facem apel la toți cei care-și doresc să trăiască fericiți, sub o conducere dreaptă, care ar putea fi interesați de această Rezoluție, să primească în inimă semnificația sa, și să onoreze numele Creatorului cerului și al pământului, să se întoarcă spre Împărăția Sa prin Cristos, care reprezintă conducerea dreaptă a lumii noi, și să fie în armonie cu voința Sa perfectă, deoarece „cine face voința lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna.” - 1 Ioan 2:17.

Martorii lui Iehova, Adunarea Internațională Voința Divină, New York, 1 august din 1958.

Înaintată de N. H. Knorr, Președintele Societății de Biblii și tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania
Secondat de F. W. Franz, Vice-președinte
Semnată de M. G. Henschel, Președinte

ADOPTARE

²⁶ După ce a terminat de citit această Rezoluție îndelung aplaudată, președintele Societății a supus-o adoptării. În timpul zarvei produse de aplauzele zgomotoase, vice-președintele a susținut propunerea. Atunci, președintele le-a cerut tuturor celor care erau în favoarea adoptării, să spună „Da!” Publicul, în număr de 194,418 de oameni, a strigat într-o voce „Da!” și a început să aplaude din nou, cu mai mare bucurie și entuziasm. Acest congres a stabilit modelul pentru acțiuni similare, la adunări auxiliare, la scară mare, care urmau să aibă loc în Marea Britanie, în Germania, și în alte țări din jurul pământului, în cursul lunilor următoare.

²⁷ Ceea ce s-a întâmplat pe cele două stadioane, Yankee și Polo Grounds, legat de această Rezoluție, a dat naștere la multe comentarii publice, atât scrise, cât și vorbite. Orice acțiune vor adopta ceilalți de acum înainte, față de Martorii lui Iehova, ca urmare a acestei Rezoluții, important este că acei creștini care au adoptat-o au pus la inimă foarte serios ce au hotărât. Ei se roagă și fac tot ce le stă în putință să păstreze ceea ce au hotărât cu sinceritate în acea adunare solemnă. Acum, sinceritatea lor vizavi de adoptarea Rezoluției este pusă la probă. Cu toate acestea, ei au siguranța Scripturală că Iehova, Dumnezeul Atotputernic îi va ajuta să își dovedească sinceritatea și credința față de Rezoluția adoptată, astfel încât să experimenteze salvarea Sa și să-L preamărească. Faptul că au dus mai departe termenii Rezoluției în mod unit a dus la expansiunea mărturiei globale pe care o depun, și va avea ca rezultat salvarea veșnică a nenumărate persoane cu

bunăvoință asemenea oilor, ca și acestea să facă voința divină în noua lume dreaptă a lui Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ocazie și timp pentru ce anume a fost a șasea zi a congresului internațional (1 august, 1958), și aniversarea cărui eveniment mondial a fost această zi?
2. Care a fost rezultatul primului Război Mondial, și a fost făcută lumea sigură pentru pace?
3. Ce evenimente au dus la cel de-al Doilea Război Mondial, și ce eră și-a făcut apariția spre sfârșitul aceluși război?
4. Cum a fost modelată situația mondială în cei treisprezece ani de atunci încoace, și cum i-au părăsit liderii religioși pe oameni?
5. Ce fapte urgente au făcut congresul internațional cel mai potrivit timp pentru ca mesajul scriptural să fie declarat la toți?
6. Față de ce s-au unit să-și declare devotamentul martorii lui Iehova la congresul internațional?
7. Ce deplâng martorii, și în ce își găsesc ei cea mai mare plăcere să facă?
8. Cui îi datorează viața, astăzi, toate națiunile, și de ce?
9. Ce trebuie să recunoaștem toți în ce ne privește, din pricina descendenței noastre comune?
10. Ce lucruri au adus omenirea în situația periculoasă de astăzi, de la marele Potop încoace?
11. Ce a avut de gând Iehova Dumnezeu pentru creația Sa umană și astfel, unde se găsește acum această lume veche, în cursul timpului?
12. Ce a făcut Iehova în toamna anului 1914, din punct de vedere al guvernării, și astfel, ce a început atunci pentru națiunile lumii vechi?
13. Care este singura guvernare stabilă din Univers, și de ce nicio guvernare din creștinătate nu are sprijinul lui Dumnezeu?
14. Ce demonstrează dovezile ce se înmulțesc de la 1914 încoace, și de ce pot oamenii acum să audă și să spună: „Acesta este adevărul”?
15. Ce a refuzat clerul creștinătății să facă, în ciuda profețiilor împlinite și a mărturiei din ce în ce mai mari și, ca rezultat, ce au făcut ei?
16. Ce cale de acțiune urmează clerul de frica comunismului și a unui alt război mondial, și împotriva cui au încurajat ei națiunile să lupte?
17. De ce clerul creștinătății va primi primul atenție la Armagedon, și ce li se va întâmpla adeptilor lor?
18. Pentru ce este foarte recunoscător, așadar, poporul lui Iehova, în mijlocul acestei situații, și ce responsabilitate apreciază ei?
19. Pentru ce s-au adunat, la congresul internațional, toți acei martori și oameni cu bunăvoință?
20. Ce au făcut martorii, în împlinirea lui Isaia 2:2-5, și ce sunt hotărâți să facă?
21. Ce anume i-a făcut pe martori un singur popor creștin, și pentru ce se roagă ei în mod sincer?

22. De ce este teocratică organizația lor în ce privește conducerea, forța stimulative și cartea legii?

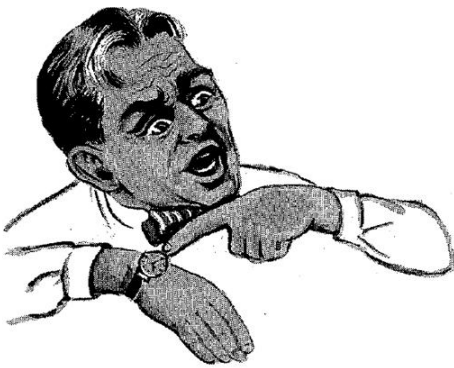
23. Ce au hotărât martorii referitor la unitatea organizației, precum și la predicare, și în asemănarea căror frați credincioși?

24. Ce aspecte speciale ale voinței lui Dumnezeu doresc ei să le împlinescă, și cu ce obiectiv în vedere?

25. Ce i-au invitat martorii adunați să facă pe toți iubitorii vieții în fericire sub un guvern drept, și de ce?

26. Ce acțiune a fost luată referitor la această Rezoluție propusă?

27. Ce fac acum, în legătură cu Rezoluția, cei care au adoptat-o, și care sunt rezultatele îndeplinirii punctelor ei?

DE CE SĂ FII NERĂBDĂTOR?

TRĂIM într-o lume unde mulți oameni sunt nerăbdători sau frământați când trebuie să aștepte. Probabil veți descoperi că vă plimbați de colo până colo, deveniți din ce în ce mai iritați, când trebuie să așteptați câteva minute în plus trenul sau autobuzul. Poate și când vă așteptați soțul acasă la cină, un pic mai devreme, sau soția vă face să o așteptați prea mult. Atunci ce se întâmplă, o întâmpinați pe cealaltă persoană cu bucurie sinceră când ajunge? Sau sunteți supărat și salutați înțepător?

Biblia ne oferă un sfat bun pentru a ne ghida, când spune: „Mai bun este cel răbdător decât cel cu spiritul trufaș. Nu te grăbi să te mânie în spiritul tău, căci mânia se odihnește în sânul celor fără minte.”—Ecl. 7:8, 9.

În mijlocul ritmului alert al unei lumi bazată pe producție răbdarea este ceva greu de manifestat. Este totodată o lume în care este atâtă nefericire. Lumea veche este mânăată de egoism, de spiritul „dumnezeului acestui sistem de lucruri.” Deoarece oamenii urmăresc „dorința cărnii”, ei manifestă „faptele cărnii”, inclusiv „izbucnirile de mânie.” (1 Ioan 2:16; Gal. 5:19, 20). Aceia care sunt astfel ușor ofențați de întârzierea altora, se supără atât pe ei, cât și pe cei din jurul lor. De ce să te pedepsești pe tine și pe alții pentru defectele altora?

În conversație este clar imediat cine are răbdare. Acela care își va aștepta rândul cu răbdare să vorbească. Aceluia căruia îi lipsește răbdarea va încerca întotdeauna să întrerupă.

Apostolul Petru ne spune să „considerăm răbdarea Domnului nostru ca salvare.” (2 Pet. 3:15) Nu avem nicio îndoială: răbdarea lui Dumnezeu ne-a permis să avem șansa de a obține salvarea. Prin răbdarea noastră cu alții facem să fie mai ușor pentru ei să câștige și ei de pe urma acestei îngrijiri. Acea răbdare trebuie să fie arătată față de cei pe care îi învățăm Cuvântul lui Dumnezeu; trebuie să fie

arătată cu siguranță față de cei din propria noastră familie. Ea este importantă în lucrurile importante din viață, și nu trebuie să fie trecută cu vederea în lucrurile mici.

În loc să arătați iritare și nerăbdare, amintiți-vă de sfatul pe care îl regăsim în Proverbele 16:21: „Despre cel cu inima înțeleaptă se spune că are pricepere, iar cel cu buzele dulci are și putere de convingere.”

PARTEA 1 – „FACĂ-SE VOIŢA TA PE PĂMÂNT”

În după-masa zilei de duminică, 2 august 1958, după discursul său cu tema „Facă-se voința ta!”, prezentat în fața unui public compus din 174 983 de persoane, întrunit pe Stadionul Yankee și Pollo Grounds din orașul New York, cu ocazia Congresului Internațional al martorilor lui Iehova Voința Divină, președintele Societății de Biblie și tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania a lansat o nouă carte de 384 de pagini intitulată „Facă-se voința Ta pe pământ”. Această nouă publicație a fost aclamată cu multă bucurie de vasta asistență, și s-au luat cu nerăbdare 228 000 de exemplare ale ei pe parcursul ultimelor două zile ale congresului internațional.

Datorită importanței imediate a conținutului acestei cărți captivante, ea va începe să fie publicată în serie împreună cu fiecare număr al Turnului de veghere, pentru ca milioanele de cititori ai acestei reviste, tipărite în peste cincizeci de limbi, să poată citi mesajul cărții fără nicio întârziere și, de asemenea, să o poată studia împreună cu alți studenți ai profețiilor biblice. Păstrând fiecare parte a seriei, cititorii Turnului de veghere vor putea avea la sfârșit întreaga carte, fiecare cititor în propria limbă.

CAPITOLUL 1

A CUI VOIŢĂ?

1. Omenirea se îndreaptă rapid către o lume nouă. În curând, marile neazuri care au tulburat lumea încă din anul 1914 își vor atinge apogeul de la Armageddon*. Această lume veche nu va fi capabilă să îndure acest neaz copleșitor, pe care omul nu l-a mai cunoscut de la începuturile existenței omenirii. Este cea mai rea nenorocire văzută vreodată, însă va fi și ultima nenorocire văzută de lume, iar supraviețuitorii săi recunoscători vor intra într-o nouă lume care promite lucruri minunate.

2. O nouă lume va veni din motive importante. Lucrurile nu pot continua în felul în care sunt acum și pe aceleași fundamente. Trebuie să existe o schimbare totală. Această schimbare trebuie să vină din altă putere decât cele care sunt responsabile pentru suferințele omenirii în acești mii de ani. Această schimbare va face toate lucrurile noi. Lumea, întregul sistem, va fi cu totul nouă. Când ne gândim la această nouă lume de dorit, apar unele întrebări esențiale. Va fi acea lume nouă proiectată și construită de către oamenii de știință din zilele noastre și din viitor? În acea lume, care va rămâne întotdeauna nouă, a cui voință este cea care trebuie făcută și va fi făcută pe pământ? Va fi voința unei creaturi umane

imperfecte, egoiste, muritoare? Sau va fi voința cuiva fără egoism, perfect, nemuritor, cineva mai presus și mai puternic decât cei mai de seamă oameni? Va fi voința cuiva de pe pământ, a cuiva din spațiu sau a cuiva de dincolo de spațiu?

3. Mai ales începând cu octombrie 1957, toți oamenii informați au început să arate interes cu privire la spațiul extraterestru. Ei se exprimă dintr-un nou punct de vedere, cel al spațiului cosmic. Ei spun că am intrat în era spațială nucleară. Ei spun că trebuie să cucerim spațiul extraterestru prin folosirea energiei nucleare, puternica energie strânsă în nucleul atomilor din care este făcută toată materia, energia teribilă care ne-a devenit cunoscută prin explozia bombelor diavolești inventate științific. Dar de ce să cucerim spațiul extraterestru? Pentru ca acei cuceritori să poată dobândi controlul asupra locuinței veșnice a omului, planeta Pământ. Se spune că acel punct de control se află undeva acolo, în spațiul extraterestru. Pentru ei, așa-numita armă supremă nu este suficientă; „poziția supremă” este suprem necesară. Spre uimirea multora, un cunoscut legiuitor a spus odată:

4. „Există ceva mai important decât orice armă supremă. Aceasta este poziția supremă – poziția de control total asupra Pământului se află undeva în spațiul extraterestru. Acesta este viitorul, viitorul îndepărtat, deși nu chiar așa de îndepărtat precum ne-am putea imagina. Cel care obține acea poziție supremă obține controlul total asupra Pământului, pentru a fi un tiran sau în serviciul libertății.”*

5. Acea declarație răsunătoare, rostită pentru a-i face pe oamenii amenințați să conștientizeze „pericolul momentului”, a exprimat teama unui “imperialism cosmic” unilateral exercitat de către o putere politică și militară globală. Voința puterii mondiale care ar câștiga „poziția supremă”, împreună cu „arma supremă”, ar fi apoi voința ce controlează pământul. Astfel apare întrebarea: cine ar trebui să controleze spațiul extraterestru? Crezând că „cerul este limita” pentru oameni, cei înțelepți lumește au sugerat că membrii acelei organizații internaționale numită Organizația Națiunilor Unite ar trebui să elimine posibilitatea dobândirii „poziției supreme” de către orice națiune și că toate națiunile membre ar trebui să își unească forțele în demersul de a cuceri spațiul în scopul păcii mondiale. Un editorialist scria: „Controlul asupra spațiului cosmic ar putea fi foarte bine cheia viitorului; și, de dragul păcii mondiale, chiar a supraviețuirii omenirii, aceasta ar trebui să fie nu o chestiune de prestigiu național, ci de securitate colectivă.”* Controlul internațional a fost văzut ca singura soluție practică a tuturor problemelor ridicate de invadarea spațiului cosmic de către om cu ajutorul rachetelor și al sateliților artificiali. Dreptul internațional, un set de „legi ale lumii”, a devenit necesar pentru a preveni ca explorarea spațiului să fie folosită în mod greșit de către o națiune sau un grup de națiuni.

6. Religia s-a alăturat discuției cu privire la oportunitățile și pericolele prezentate de era spațială a omului. La o săptămână după ce Uniunea Sovietică a lansat primul său satelit artificial, Sputnik 1, pe o orbită în jurul globului, publicația de la Vatican "The Roman Observer"* a încurajat explorarea spațiului cosmic. Pe data de 11 octombrie 1957, această publicație scria: „Dumnezeu nu are

nicio intenție să stabilească o limită eforturilor omenirii de a cuceri spațiul.” În articol se spunea că punctul de vedere al Bisericii Romano-catolice cu privire la spațiul cosmic nu se schimbaseră de când Papa Pius al XII-lea a ținut un discurs, cu ocazia unui congres astronomic în Roma, Italia, în 1956. "Cu acea ocazie", scria publicația de la Vatican, "Papa Pius al XII-lea le-a spus celor 400 de delegați din 22 de țări: 'cu cât explorăm mai mult spațiul cosmic, cu atât ne apropiem mai mult de marea idee de o familie sub Dumnezeu Creatorul.'"* Totuși, faptele de până acum relevă că explorarea spațiului cosmic îi scoate în evidență pe oamenii de știință. Un articol publicitar intitulat „Ne vom face treaba în știință?” îi complimenta pe oamenii de știință ruși și apoi vorbea despre faptul că ne aflăm "în pragul unei ere spațiale în care tabăra cea mai puternică științific va moșteni pământul – sau ceea ce rămâne din el."*

7. Aceste cuvinte au aruncat o umbră de îndoială cu privire la cea de-a treia binecuvântare a faimoasei Predici de pe Munte a lui Isus Cristos: „Fericiți sunt cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul.”* Totuși, este posibil ca într-o bună zi, în curând, cei blânzi sau cei smeriți chiar să moștenească pământul, eliberați de orice fel de opresiune? Răspunsul acestei întrebări, precum și al altor întrebări esențiale, depinde de a cui voință se va face pe pământ, în lumea nouă ce va veni.

8. Cuprinse de temeri, neliniștiți și ambiții, națiunile lumii au uitat ceva. Ce anume? Există o putere care deține deja „poziția supremă”, nu poziția supremă în ceea ce privește acest pământ micuț, ci asupra tuturor planetelor, lunilor și stelelor universului nemăsurat pe care le putem observa cu telescoapele. Este Puterea inteligentă, divină care a creat pământul, omul, animalele și păsările de pe pământ, da, cel care a creat toate stelele, soarele și luna care ne luminează pe pământ. Omul egoist și egocentric nu vrea să se gândească la această Putere divină, inteligentă sau la datoria pe care o are față de această Putere supremă ca și Creator al său. Omul încearcă să ia în derâdere existența unei asemenea forțe inteligente și creatoare, pentru că sateliții mici și cu viață scurtă ai omului sau cei sputnik nu L-au întâlnit în timp ce orbitau în jurul pământului, în spațiul cosmic. Cât de prostesc! Pentru că poziția Sa supremă nu se află undeva în spațiul cosmic îndepărtat, oricât de departe și-ar trimite oamenii de știință sateliții.

9. Să știe omul fără de rațiune că poziția supremă atotștiutoare, atotputernică, a Creatorului se află pe tărâm nevăzut, spre care omul, cu toată știința sa, nu poate călători cu racheta. Evident, Creatorul deține „poziția supremă” pentru că El este Cel Prea Înalt, Cel Suprem peste tot universul. El este Centrul viu și creator în jurul căruia gravitează toată creația. El deține de drept imperiul spațial pretutindeni, pentru că El este Suveran peste cer și pământ și peste tot spațiul dintre ele. El nu-și va împărți imperialismul spațial cu nicio națiune sau vreun grup de națiuni. Împotriva Lui nu poate câștiga nicio națiune pământească dispreguitoare. El este Dumnezeu!

O VIZIUNE SIMBOLICĂ A SA

10. Deși nu Îl putem vedea, totuși nu îndrăznim să îl ignorăm pe Cel Preaînalt, Dumnezeu atotputernic suveran. Nu putem ocoli legile Sale în nicio

parte a universului nemărginit, inclusiv legea că nici un om făcut din țărână nu îl poate vedea și să continue să trăiască. Dumnezeu nu a putut încălca această lege nici măcar în favoarea profetului Său Moise, prin care El a dat neegalatele sale Zece Porunci. Atunci când Moise i-a cerut lui Dumnezeu să îl lase pe el, un biet om, să vadă gloria divină, Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască.”* Acea regulă a rămas în vigoare indiferent de cum au încercat oamenii de știință să descopere secretul vieții. Dumnezeu nu este materie creată, precum omul. El este spirit, imposibil de văzut pentru ochii pământești, chiar și ajutați de cele mai avansate telescoape sau de cele mai puternice microscopice electronice.

11. Cu secole în urmă, Isus Cristos a explicat acest lucru unei femei samaritene, spunând: „Dumnezeu este Spirit; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în spirit și în adevăr.”* În ciuda invizibilității Sale din tărâmul spiritual, creaturile umane I se pot închina în mod inteligent în adevăr și aceasta să le aducă binecuvântarea de nedescris. Un om care se închina Acestui măreț nevăzut ca nemuritorului Conducător divin a exclamat: „A Regelui eternității, singurul Dumnezeu nepieritor și nevăzut, să fie onoarea și gloria pentru totdeauna!”* Luând în serios această rugăciune, cum putem îndrăzni să îl scoatem din minte pe pe Dumnezeu?

12. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu,” a scris un urmaș al lui Isus Cristos, în urmă cu 19 secole.* El era un prieten al lui Isus și stătea rezemat pe pieptul Lui; și totuși nu îl văzuse pe Dumnezeu. Din moment ce niciun om, nici măcar Ioan, fiul lui Zebedei, care a scris cele de mai sus, nu l-a văzut pe Dumnezeu, nu avem nicio descriere a Lui. Nu ne putem imagina cum este El. Pentru noi, a picta o pictură sau a sculpta o imagine care să îl reprezinte ar însemna să ne amăgim singuri și să îl batjocorim, să îl insultăm. Mai degrabă, aceste lucruri ne-ar micșora respectul față de El, decât să ne ridice în pretenția că ne închinăm Lui. Aceasta ar însemna să nu ne închinăm Lui în spirit, care nu este materie, precum un chip; ar însemna să nu ne închinăm Lui în adevăr, care este opusul imaginarului. Dar acest Dumnezeu glorios, invizibil ne ajută să înțelegem și să apreciem lucruri despre El însuși asemănându-le cu lucruri pe care noi le vedem și le știm bine. El chiar vorbește despre Sine ca și când ar avea nas, ochi, gură, urechi, mâini și picioare și o inimă care bate. Astfel El oferă o viziune despre El însuși folosind simboluri. El i-a dat lui Ioan, fiul lui Zebedei, o viziune care i-a inspirat teamă, astfel încât Ioan să ne descrie acea viziune și să ne arate prezența lui Dumnezeu în „poziția Sa supremă” din cer.

13. Ioan a văzut și a aflat mai multe decât au aflat sau ar putea afla toți oamenii de știință moderni cu toți sateliții pe care îi lansează în spațiul extraterestru, echipați cu instrumente științifice de măsurare, aparate de radioemisie și echipamente video. Ioan a văzut dincolo de spațiul extraterestru cu stelele și planetele, galaxiile, meteoriții și cometele sale vizibile, și razele sale cosmice. Ioan era la acea vreme ultimul apostol în viață dintre cei doisprezece apostoli ai lui Isus Cristos. Ceea ce a văzut el a fost o revelație, făcută posibilă nu prin intermediul instrumentelor științifice ale vremurilor moderne, ci doar prin

acțiunea forței active sau a spiritului invizibil al lui Dumnezeu. Cartea în care Ioan descrie această viziune miraculoasă se numește Apocalipsa lui Ioan. Este ultima dintre cărțile Sfintelor Scripturi, Sfânta Biblie. Pe atunci, Ioan suferea din pricină că era creștin, „pentru că am vorbit despre Dumnezeu și am depus mărturie despre Isus”, spune Ioan. El era ținut prizonier pe insula-închisoare Patmos, nu departe de coasta Asiei Mici, partea asiatică a Turciei din zilele noastre. (Apoc. 1:9). Ce a văzut Ioan ce este de valoare și important pentru noi, cei aflați în era spațială nucleară?

(Va urma)

- A se vedea Sfânta Biblie, la Apocalipsa 16:16.
- Declarație făcută de senatorul american Lyndon B. Johnson, lider al Senatului și președinte al Comitetului de pregătire la o adunare a senatorilor democrați din 7 ianuarie, 1958, așa cum a fost citată de *New York Times* din 8 ianuarie, 1958.
- *New York Times* din 16 ianuarie, 1958, pagină editorială.
- În italiană *L'Osservatore Romano*.
- Potrivit unui comunicat al Associated Press de la Roma, datat 11 octombrie, 1957, și publicat în presa americană.
- Citat de la pagina 38 a *New York Times* din 26 martie, 1958.
- Citat din Sfânta Biblie, Matei 5:5; Versiunea Autorizată din 1611.
- Citat din Biblia Sacră, Exodul 33:20.
- Ibidem, Ioan 4:24.
- Ibidem, 1 Timotei 1:17.
- Ibidem, Ioan 1:18.d

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce se îndreaptă rapid omenirea către o lume nouă?
2. De ce trebuie să vină o nouă lume, și ce întrebări se ivesc cu privire la aceasta?
3. De ce au început să arate interes pentru spațiul extraterestru unii oameni informați începând cu 1957?
4. Ce a spus un reputat legiuitor cu privire la spațiul extraterestru?
5. Ce temere a exprimat acea declarație, și deci, ce răspuns este dat întrebării cu privire la cine ar trebui să controleze spațiul extraterestru?
6. (a) Ce a scris o publicație religioasă cu privire la cucerirea și explorarea spațiului cosmic? (b) Pe cine scotea în evidență o atare explorare?
7. Asupra cărei binecuvântări au aruncat acele cuvinte o umbră de îndoială, și de ce depinde îndeplinirea acelei binecuvântări?
8. Ce scapă din vedere națiunile în ceea ce privește „poziția supremă”?
9. Unde deține Creatorul poziția supremă, și de ce este el Stăpânul spațiului de pretutindeni?

10. De ce nu îndrăznim să îl ignorăm pe Dumnezeu, și de ce nu îl putem vedea?
11. Cum trebuie și cum putem să ne închinăm Lui?
12. Din moment ce nu avem o descriere a lui Dumnezeu, cum ne ajută El să înțelegem și să apreciem aspecte cu privire la El?
13. Cum a văzut și a aflat Ioan mai mult decât oamenii de știința moderni?

PARTEA A II - A – RUDELE LUI ISUS

CONTINUÂND studiul cu privire la rudele zeloase ale lui Isus, care a apărut în numărul din 15 septembrie în *Turnul de veghere*, diagrama imprimată în acest articol va fi de un ajutor considerabil. Diagrama implică cele două seminții teocratice importante din Israel, Levi și Iuda. În partea stângă a graficului sunt genealogii care implică seminția lui Levi în relația cu Isus și în dreapta seminția lui Iuda. Casa părintească principală sau cea mai importantă subdiviziune din seminția lui Levi a fost casa lui Aaron, din care au venit marii preoți din Israel. Din celelalte case ale leviților au venit slujitori sau ajutoare mai puțini, în organizația templului. De-asemena, pentru seminția lui Iuda, casa părintească cea mai importantă a fost casa regală a lui David, prin care s-a derulat linia sau dinastia de regi.

Cel mai scăzut nivel de nume din diagramă conține generația contemporană cu Isus. Următorul nivel de nume deasupra lui implică generația mamei lui Isus, Maria, și a lui Iosif, în timp ce nivelul de mijloc de nume conține generația bunicului lui Isus, Eli. Partea stângă a diagramei ilustrează relația lui Isus cu Ioan Botezătorul, după cum se menționează în articolul precedent. Rețineți că Maria, mama lui Isus, făcea parte din casa regală a lui David prin Eli tatăl ei, care a fost căsătorit cu Ana (conform tradiției, spunându-se că acesta era numele mamei Mariei) o levită. Sora Anei, la rândul ei, s-a căsătorit cu tatăl Elisabetei din casa lui Aaron. Elisabeta, copilul lor, s-a născut astfel o fiică adevărată din casa lui Aaron și când s-a căsătorit cu Zaharia, de-asemena, din casa lui Aaron, fiul lor Ioan Botezătorul a fost din casa preoțească a lui Aaron, atât prin tatăl său cât și prin intermediul mamei sale. Din diagramă se va observa în mod clar că Elisabeta a fost verișoară primară cu Maria, în generația lor. Mai mult, se va vedea că Ioan Botezătorul a fost văr de-al doilea cu Isus, în generația lor succesivă.

Urmând genealogia lui Isus, graficul indică faptul că Maria a fost mama lui naturală, deși Iehova însuși a continuat să fie Tatăl lui, aranjând concepția lui umană prin intervenția miraculoasă a spiritului sfânt, ca să efectueze transferul Fiului Său dintr-o existență cerească preumană, pentru a deveni un om născut natural. Acest lucru a permis ca Isus să fie numit atât „Fiul lui Dumnezeu” cât și „Fiul omului”. Tatăl Mariei fiind Eli din casa lui David, prin Natan, fiul lui David, Isus a primit un drept natural la tronul lui David prin Maria. Cu toate acestea, așa cum se arată în articolul precedent, deoarece Iosif l-a adoptat în mod legal pe Isus, ca întâiul său fiu născut, Isus a dobândit astfel dreptul suplimentar legal la tron,

deoarece tatăl lui Iosif, Iacov, era un descendent direct regal al regelui David, prin Solomon și toți regii domnitori ai lui Iuda.

SALOMEEA, IACOV ȘI IOAN

Acest lucru ne duce acum la o altă familie interesantă, care era strâns legată de Isus și asociată cu El în răspândirea primară a Creștinismului. Este vorba despre familia celui mai priceput pescar din Galileea, Zebedei, la care ne referim. Zebedei s-a căsătorit cu Salomeea din casa lui David, sora naturală a Mariei, mama lui Isus*. Ei au avut doi fii, Iacov, care este menționat în general primul, probabil pentru că era cel mai mare și Ioan. Așadar, acești doi frați erau descendenți Davidici, asemenea lui Isus. Această relație îi făcea pe Zebedei și Salomeea, unchiul, respectiv mătușa lui Isus, și pe Iacov și Ioan, verișorii primari ai lui Isus.

La ceva timp după întâlnirea cu Ioan și Andrei la râul Iordan, Isus a vizitat locul de pescuit al unchiului Său Zebedei. Acolo, în auzul tatălui lor, Isus a făcut o chemare oficială atât lui Iacov cât și lui Ioan, pentru a deveni „pescari de oameni” cu timp integral, și să-și abandoneze afacerea de pescuit. Evident un om cu credință, Zebedei nu a ridicat nici o obiecție. (Mat. 4:21, 22). Chiar și soției lui Zebedei, mătușa lui Isus, Salomeea, i-a fost permis să-și părăsească pentru perioade lungi de timp casa, pentru a fi o urmașă zeloasă a lui Isus în lucrarea Sa de predicare, împreună cu alte multe femei discipoli. Această relație ne ajută să explicăm de ce, cu o anumită ocazie, Salomeea a avut curajul de a cere nepotului ei Isus o favoare specială. Isus i-a numit pe ambii veri ai Săi, Iacov și Ioan, ca apostoli, printre cei doisprezece. – Mat. 10:2; 20:20-23.

Acest studiu al rudelor lui Isus ajută în înțelegerea unei alte scene foarte impresionante care din nou dovedește profunzimea iubirii și grijii lui Isus. Se pare că pe la sfârșitul slujirii publice a lui Isus, tatăl lui adoptiv, Iosif, murise. Aceasta a însemnat că Isus, ca cel mai mare fiu, a trebuit să facă pregătiri pentru îngrijirea Mariei, mama Lui și asta a și făcut. Acesta a fost ultimul act pe care l-a făcut în timp ce atârna pe stâlpul de tortură, înainte de a muri. În apropiere se afla Maria, mama lui și mătușa lui Salomeea, împreună cu alte femei devotate. De altfel, Ioan, care înregistrează acest eveniment, nu o menționează pe mama lui după nume, căci în modestia sa, el nu oferă nici o importanță familiei lui directe. Nici măcar o dată în întreaga sa evanghelie nu îl menționează nici pe fratele lui, Iacov, sau pe el însuși după nume. Dar Marcu, care le numește pe femeile prezente la răstignire, o prezintă pe mama lui Ioan după nume ca Salomeea. - Marcu 15:40; 16:1.

Uitându-se în jos de pe stâlp, către mama Sa, care era străpunsă de o tristețe adâncă și observându-l, de asemenea, pe discipolul Ioan pe care îl iubea, lovit de o

durere grea, stând în apropiere, Isus a spus în auzul lor: „Femeie, iată-ți fiul!” Apoi El i-a spus lui Ioan: „Iată-ți mama!” Ce volume vorbesc aceste câteva cuvinte despre cei trei implicați în acest apogeu tragic! Biblia spune că din acel moment Ioan a luat-o cu dragoste pe mătușa lui, Maria, mama lui Isus, în casa lui din Ierusalim. Acest incident arată un omagiu iubitor adus de Isus femeii care s-a dat pe ea însăși, fără egoism, pentru a deveni „sclava” lui Iehova, de la nașterea până la moartea celui mai mare om de pe pământ, pe care ea a fost privilegiată să îl poarte. El caracterizează, de asemenea, grija continuă a lui Isus. Cine putea să o consoleze mai bine pe Maria, în disperarea ei, decât propria ei soră de carne Salomeea, care a fost într-adevăr o urmașă zeloasă a lui Isus și care, fără îndoială, a locuit cu fiul ei devotat și înțeleghător Ioan? - Ioan 19:25-27.

FAMILIA 'CELEILALTE MARI'

Prin tradiție, o altă familie teocratică zeloasă se spune că ar fi avut legături apropiate cu Isus, deși nu există nicio scriptură directă pentru a sprijini acest lucru. Este familia 'celeilalte Marii', o femeie cu frica lui Iehova, care era o prietenă apropiată a mamei lui Isus, Maria, și care L-a urmat pe Isus aproape pe parcursul întregii perioade de slujire pământească. Ea a fost prezentă la răstignirea lui Isus în compania Mariei și a Salomeei. Ea și Maria Magdalena au fost cele care au plecat să ungă trupul lui Isus pe 16 Nisan, dar în schimb cele două au fost privilegiate să fie primele care au vorbit cu Isus cel glorios înviat. (Mat. 27:56, 61; 28:1-10). Acest urmaș dornic al lui Isus, Maria, a fost soția unuia al cărui nume, în limba aramaică, era Cleopa, dar al cărui nume în limba greacă era, se presupune, Alfeu. - Ioan 19:25; Marcu 16:1; Luca 6:15.

„Cealaltă Marie” a avut doi fii, Iacov și Iose. (Marcu 15:40). Dacă tradiția are dreptate în a susține că Cleopa a fost fratele lui Iosif, tatăl adoptiv al lui Isus, atunci acești doi frați erau veri vitregi ai lui Isus. Fiul Mariei, Iacov, cunoscut și ca „Iacov cel mic” pentru a-l distinge de Apostolul Iacov, fiul lui Zebedei, a fost un discipol foarte activ al lui Isus. (Matei 10:3). El a avut mărtețul privilegiu de a fi numit de Isus ca unul din cei doisprezece apostoli ai Săi. (Mat. 10:3) Nu numai aceasta, dar Iacov a avut un fiu foarte devotat pe nume Iuda, care, de-așemenea, a fost desemnat ca fiind unul dintre cei „doisprezece apostoli ai Mielului.” Acest Iuda, fiul său, a fost ulterior cunoscut sub numele de Tadeu, sau doar ca „fiul lui Iacov”, pentru a putea fi diferențiat de Iuda Iscarioteanul. Aceste rude posibile ale lui Isus au fost în mod constant în compania lui și s-au dovedit loiali și credincioși în totul. – Mat. 10:3, Luca 6:16; Ioan 14:22.

FRAȚII ȘI SURORILE LUI ISUS

Că Isus a avut frați și surori vitregi, Biblia afirmă în mod clar. Faptul că Isus a fost menționat ca întâiul născut al Mariei implică faptul că Maria trebuie să fi avut alți copii. (Luca 2:7) În plus, acești copii trebuie să fi fost prin soțul ei Iosif, pentru că este scris că Iosif a avut relații cu ea după ce Isus a fost născut. (Mat. 1:25) Cele două scripturi care menționează că Isus a avut surori, deși acestea nu

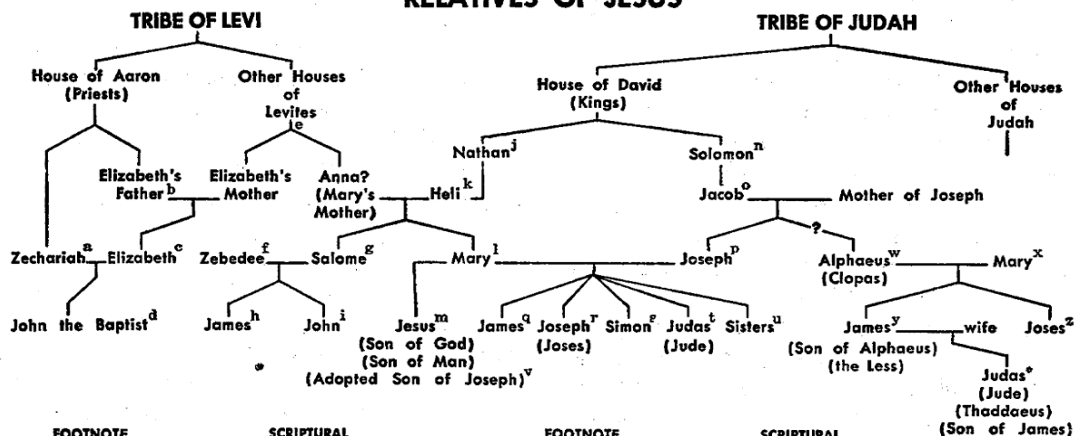
sunt menționate în mod individual pe nume, indică faptul că în orașul lor de origine din Nazaret întreaga familie de băieți și fete era bine cunoscută. (Mat. 13:56; Marcu 6:3) Biblia oferă numele fraților lui Isus ca: Iacov, Iosif, Simon și Iuda. – Mat. 13:55.

În timpul slujirii lui Isus, Maria și-a luat copiii cu ea de mai multe ori. Acest lucru a permis fiilor ei să urmeze cariera publică a fratelui lor mai mare. (Mat. 12:46; Ioan 2:12) Dar pentru ceva timp a existat o lipsă de credință din partea fraților lui vitregi, iar acest lucru ajută să explice de ce Isus nu a numit pe nimeni din familia Sa pentru a deveni unul dintre cei doisprezece apostoli, așa cum a făcut cu verii Lui cu credință tare. Cu toate acestea, există dovezi că până la sfârșitul slujirii lui Isus frații Lui au devenit treji spiritual. După învierea lui Isus și printre cele zece manifestări ulterioare în carne, una a fost făcută special pentru un anume Iacov, dar nu se poate dovedi dacă acest lucru a fost făcut pentru fratele său vitreg. - 1 Cor. 15:7.

Faptele par să fie clare că în ziua Cincizecimii, anul 33 d. Cr., frații de carne ai lui Isus, precum și mama Lui, erau printre cei 120 care au devenit născuți de spirit, primind darul spiritului sfânt. (Faptele 1:14, 15; 2:1-4). Acest lucru a dat fraților Săi speranța de a trăi și de a conduce împreună cu Isus Cristos, în cer, ca parte a celor 144 000 co-moștenitori ai împărăției. Nu există nici o relatare că vreunul dintre ei a devenit necredincios. Dintre cei patru frați rămași, doi au devenit proeminenți în adunarea timpurie. Iacov a devenit servul mării adunări din Ierusalim. El a servit, de asemenea, ca un membru marcant al corpului de guvernare cu sediul în Ierusalim. (Faptele 12:17; 15:13, 21:18). Iacov a fost, de asemenea, inspirat să scrie o carte a Bibliei care îi poartă numele. Celălalt frate marcant a fost Iuda, care, de asemenea, a fost un scriitor inspirat al Bibliei. Cartea lui Iuda este numită după scrierea lui. Nici unul dintre ei nu a pretins niciodată privilegii speciale, pentru faptul că au fost frații lui Isus. Mai degrabă, ei se referă la ei înșiși ca 'sclavi ai lui Isus Cristos'. – Iac. 1:1; Iuda 1:1.

Într-adevăr, primul secol al erei creștine a văzut unii din cei mai mari giganți ai credinței adevărate în acțiune. În programul bine dezvoltat al lui Iehova El a considerat de cuviință ca Fiul Său preaiubit să fie înconjurat de asociați zeloși potriviți și protejat de o familie bogată de bărbați și femei, care au fost, mai presus de toate, slujitori ai Dumnezeului Cel Preaînalt Iehova.

RELATIVES OF JESUS

FOOTNOTE SYMBOL

a Luke 1:5, 8

b Luke 1:5

c Luke 1:5, 57

d Luke 1:13, 60

e Luke 1:86

f Matt. 26:87; Mark 1:20; Luke 5:10; John 21:2

g Matt. 20:20; 27:56; Mark 15:40; 16:1; John 19:25

h Matt. 4:21; 10:2; 17:1; Mark 3:17; 10:35; Luke 6:14; Acts 1:18; 12:2

i Matt. 4:21; 10:2; Mark 3:17; Luke 6:14; Acts 1:13; Rev. 1:4

j Luke 3:31

k Luke 3:23

l Matt. 1:16; 13:55; Mark 6:3; Luke 1:27; Acts 1:14

m Matt. 1:25; Luke 1:35; 2:7; 9:22

n Matt. 1:7

o Matt. 1:16

SCRIPTURAL REFERENCES

FOOTNOTE SYMBOL

p Matt. 1:16; 2:18; Luke 2:4; John 6:42

q Matt. 13:55; Mark 6:3; Acts 12:17; 15:18; 21:18;

r 1 Cor. 15:7; Gal. 1:19; Jas. 1:1; Jude 1

r Matt. 13:55; Mark 6:3

s Matt. 13:55; Mark 6:3

t Matt. 13:55; Mark 6:3; Jude 1

u Matt. 13:56; Mark 6:3

v Luke 4:22

w Matt. 10:3; Mark 3:18; Luke 6:15; John 19:25;

Acts 1:13

x Matt. 27:56, 61; 28:1; Mark 16:40, 47; 16:1; Luke 24:10; John 19:25

y Matt. 10:3; 27:56; Mark 3:18; 15:40; Luke 6:16; 24:10; Acts 1:13

z Matt. 27:56; Mark 15:40, 47

* Matt. 10:3; Mark 3:18; Luke 6:16; John 14:22; Acts 1:13

Să cunoaștem fericirea lui Iov pentru perseverență

PRINTRE oamenii credincioși din vechime care sunt un bun exemplu pentru creștinii de astăzi este și Iov. Așa cum și Iacov, discipolul și fratele vitreg al lui Isus, a observat: „Iată că noi îi numim fericiți pe cei care au perseverat. Ați auzit de perseverența lui Iov și ați văzut sfârșitul pe care i l-a dat Iehova, căci Iehova este plin de tandră afecțiune și îndurător.”—Iac. 5:11.

Iov a răbdat mult, așa cum bine știm cu toții. Și pentru această răbdare, el a fost răsplătit. I-a fost redată sănătatea și soția. El a avut alți zece copii, șapte fii și trei fete frumoase, și de două ori mai mult decât avusese înainte, din punct de vedere material. Cu adevărat Iehova s-a arătat plin de afecțiune și milostiv față de Iov!

Toate acestea au prezis în mod profetic, printre altele, că rămășița spirituală a trupului lui Cristos va avea parte de multă suferință, va fi repusă în drepturi și se va bucura de sănătate spirituală, de fericire și prosperitate și va avea „copii”, marea mulțime de „alte oi” care acum merg la muntele sfânt al lui Iehova, pentru a se

închina adevăratului Dumnezeu Iehova împreună cu rămășița asemenea lui Iov.— Isa. 2:2-4; Ioan 10:16.

Atât rămășița asemenea lui Iov, cât și celelalte oi „copii” pot să afle acum fericirea lui Iov manifestând perseverență. Fie că aparținem unui grup sau celuilalt, datorită dedicării noastre pentru a face voința lui Iehova, răbdarea noastră este supusă unui test. Acest lucru este valabil în special în ceea ce privește slujirea noastră creștină. Când suntem față în față cu persecuția severă sau cu descurajări triste, din cauza rezultatelor slabe în slujirea noastră, trebuie să ne gândim bine înainte să permitem acelor situații să ne influențeze pentru a ajunge la concluzia că Dumnezeu este nedrept sau că nu ne iubește. Ci mai degrabă, în astfel de momente, trebuie să ne gândim la minunatele lucrări de creare ale lui Iehova, așa cum l-a invitat El pe Iov să facă și să ne reasigurăm că El într-adevăr ne iubește și știe ce este cel mai bine pentru noi. Și nici să nu ne lăsăm influențați de aceia din apropierea noastră care nu sunt deschiși la minte din punct de vedere spiritual. Aceste cunoștințe ale noastre îndrumate greșit, care doresc să ne convingă să mergem în direcția greșită, pot uneori să se dovedească a fi un test al integrității noastre, așa cum soția lui Iov și cei trei presupuși mângâietori i-au testat integritatea.

Răbdând cu credincioșie, vom ajunge să cunoaștem fericirea lui Iov. Vom vedea că Iehova Dumnezeu este foarte blând în afecțiunea și îndurarea Sa față de noi acum, așa cum s-a arătat El a fi pentru rămășița asemănătoare lui Iov în timpul încercării lor din Primului Război Mondial. Și tot așa se va arăta El față de noi în viitor, salvându-ne la Armagedon și în noua Sa lume a dreptății.

Iehova Dumnezeu este înțelept, drept și iubitor; ceea ce El permite este pentru binele nostru. Atunci să urmăm acest curs de păstrare a integrității și să răbdăm ca și Iov și astfel vom cunoaște fericirea sa pentru perseverență.

[Note de subsol]

Pentru detalii a se vedea *Turnul de veghere*, 1 octombrie 1957.

ADUNAREA VOINȚA DIVINĂ ATRAGE ATENȚIA LUMII

„CEA MAI MARE Adunare religioasă din istorie se întâmplă la Yankee Stadium,” declara *Times* în Los Angeles, California, într-un articol despre Adunarea Internațională Voința Divină a Martorilor lui Iehova. Dar nu era o reînviere emoțională, nici o scenă de dezbateră religioasă și nici o ocazie pentru a face colecte. Ci mai degrabă, așa cum observa foarte corect revista *Newsweek*: „Educația în Biblie, singura sursă a doctrinei martorilor, este funcția principală a congresului.”

La adunare, s-au făcut aranjamente pentru a pune la dispoziția oamenilor de presă toate informațiile de care aveau nevoie și au fost culese imediat și folosite

practic de fiecare sursă de informare din zonă, în multe limbi. Când mai bine de 180 000 persoane, din 123 de țări, au umplut atât Yankee Stadium, cât și Polo Grounds, în ziua deschiderii, serviciile de știri au răspândit vestea în întreaga lume.

ORGANIZARE ȘI COOPERARE UIMITOARE

Cooperarea și serviciul din toată inima, care sunt așa de rare în lume, în general, au fost văzute din plin pe stadion la adunarea Voința Divină. După cum spunea și revista *Life*: „Totul a mers așa de bine că până și new-york-ezii blazați au fost impresionați. Două stadioane, Yankee Stadium și Polo Grounds, au fost pline în fiecare zi cu impresionante demonstrații de devoțiune.”

Este adevărat că orașul New York a văzut multe adunări religioase, dar New York-ul nu a mai văzut niciodată o așa adunare. Ediția din 11 august a ziarului *Time* observa: „Chiar și mulțimea adunată de Billy Graham la Yankee Stadium anul trecut —100 000, și 10 000 care s-au întors—părea mică prin comparație. ... Dacă locuitorii orașului New York s-au așteptat la isterie religioasă, trebuiau să aștepte ca meciurile de baseball să se întoarcă. Fără nicio greșală, ordonat, martorii au ajuns din străinătate cu cele două nave închiriate și 65 de avioane, mii au venit cu trenurile și autobuzele speciale și mai bine de 20 000 de persoane au venit cu mașina.”

Miercuri, 30 iulie, 7 136 au fost botezați pentru a-și simboliza dedicarea înaintea lui Iehova Dumnezeu. Sinceritatea evidentă și seriozitatea candidaților, ca și organizarea eficientă a programului, i-au uimit pe observatori. În dimineața următoare, *New York Times* observa: „Cu precizie care ar face cinste și armatei, cei 7 136 de martori ai lui Iehova au fost botezați prin cufundare totală în apă, ieri, într-o ceremonie de două ore și jumătate ... Nu au fost izbucniri emoționale, nici joacă în apă. Fiecare martor a lăsat impresia unei persoane înclinată spre o misiune foarte serioasă.” Și într-adevăr ei sunt, pentru că fiecare dintre ei este hotărât să facă din închinarea lui Iehova Dumnezeu factorul dominant în viața sa.

„DIN TOATE NAȚIUNILE”

Într-o revelație profetică despre evoluția închinării adevărate din zilele noastre, Apocalipsa 7:9, 15 spune: „M-am uitat și iată: o mare mulțime, pe care nimeni nu putea să o numere, din toate națiunile, triburile, popoarele și limbile, stând în picioare înaintea tronului [lui Dumnezeu] și înaintea Mielului, ... și zi și noapte îndeplinesc pentru El un serviciu sacru în templul său.” La Adunarea Voința Divină lumea a putut vedea adunați mulți din rămășița membrilor trupului lui Cristos împreună cu mulți reprezentanți ai „marii mulțimi” diversificate. Comentând despre tipologia de oameni care au devenit martori ai lui Iehova, *New York Times Magazine* spunea: „A fost cea mai mare adunare de orice fel ținută vreodată în oraș și a atras atenția ca niciodată până atunci asupra acestui grup, care, în ultimii ani, a crescut mai rapid decât orice altă organizație religioasă. Martorii au impresionat locuitorii orașului New York nu doar prin numărul lor, ci și prin diversitate (ei includ oameni din toate categoriile sociale), lipsa lor de

prejudecăți rasiale (mulți martori sunt negri) și comportamentul lor foarte liniștit și ordonat.”

Deși multe națiuni ale lumii sunt divizate de multe izbucniri ale luptei rasiale, acest lucru nu se întâmplă în asociația creștinilor adevărați. Binghamton, New York, *Sun* le-a povestit cititorilor săi despre acest lucru: „Ordinea vastei mulțimi și faptul că este alcătuită din oameni din practic toate naționalitățile, cu negrii și asiatici amestecându-se cu albi în termeni de egalitate și evidentă bucurie, a fost o altă caracteristică neobișnuită și remarcabilă.”

Culoarea pielii, diferențele de limbă și atitudinea față de guvernele politice ale lumii unul față de celălalt nu dezbină pe cei din poporul lui Iehova și nici nu schimbă atitudinea lor față de frații lor din alte țări. Ei sunt neutri față de afacerile politice ale lumii vechi, dar sunt uniți pe plan mondial în închinarea adevărată. New York *Amsterdam News* a scris despre acest lucru, spunând: „Niciodată înainte nu au găzduit new-york-ezii niște oameni mai devotați în totul credinței lor ca martorii lui Iehova. ... Martorii veneratori din 120 de țări au trăit și s-au închinat împreună, în pace, arătând americanilor cât de ușor se poate face totul. ... Adunarea este un exemplu strălucitor despre modul în care oamenii pot să lucreze și să trăiască împreună.”

O astfel de demonstrație semnificativă de unitate internațională a atras atenția acestei lumi măcinată de griji și a fost preluată de ziare, de radio, televiziune și agențiile de știri și transmisă în toată lumea, în Europa și Asia, Africa, America Latină și insulele mării.

Și acum Adunarea Voința Divină prinde și mai multă forță internațională ca parte principală a programului și este prezentată la congresele din multe alte țări. S-au mai ținut astfel de adunări la sfârșitul lunii august și începutul lunii septembrie în Okinawa, cu o participare de 112 persoane, în Japonia cu 881 persoane prezente, în Fiji, cu 253 persoane, în Frankfurt, Germania, cu 23.473 persoane; la Hamburg, cu 30.061 persoane; la Belize, British Honduras, unde au fost prezente 420 persoane; Danemarca, cu 13.299 persoane; Elveția, 5.330 persoane; Olanda, 15.785 persoane; Finlanda, 698 persoane; și în British Isles la Manchester, Anglia, unde au fost 9.287 persoane; 4.374 au fost la Falkirk, Scoția, și se vor mai organiza alte adunări. Alte 3 253 persoane au fost botezate la aceste adunări și toate mulțimile adunate au aprobat din toată inima Rezoluția de a-l susține pe Iehova Dumnezeu și Împărăția Sa ca unica speranță pentru omenire și deplângând eșecul clerului religios de a îndrepta atenția oamenilor spre această speranță dată de Dumnezeu. Rezoluția este cuprinsă în întregime în partea introductivă a acestui număr al revistei *Turnul de veghere*.

COMENTARIILE ALE CLERICILOR

După adoptarea Rezoluției la adunarea internațională din New York City, ziarele titrau: „Martorii găsesc pe clerici vinovați” și „Liderii creștini sunt numiți delincvenți.” Totuși, în următoarele două zile titlurile ziarelor ar fi putut foarte bine să spună: ‘Clericii se consideră ei înșiși vinovați.’ Într-o scrisoare către un editor din Rochester, New York, *Democrat Chronicle*, un preot metodist comenta:

„Acest lucru indică încă o dată că noi, cei din așa-numitele ‘biserici sofisticate și rafinate din punct de vedere teologic,’ am face foarte bine să asimilăm unele dintre abordările simple și sincere ale acestor grupuri. ... În timp ce noi ne ocupăm cu bazaruri la biserici, grătare ... [ei] se preocupă să fie discipoli și să mărturisească personal, din casă în casă și la inimile celor care ascultă ... ei au lansat o campanie îndrăzneată în toată lumea, care amintește de discipolii timpurii din primul secol.”

Și un editorial în *The Catholic Light* spunea: „Mă aventurez și spun că în zece ani de acum încolo, întrunirea martorilor lui Iehova din New York se va dovedi a fi de o importanță mult mai mare decât o întrunire a Națiunilor Unite. ... Spun că ei reprezintă o provocare pentru noi catolicii. De ce? Deoarece ei iau anumite caracteristici ale religiei adevărate și le practică așa cum se cuvine, în timp ce noi, catolicii, neglijăm aceste caracteristici ale religiei noastre. Să luăm spre exemplul zelul lor misionar.” Adevărata religie, practică în felul în care a făcut-o Isus Cristos, este în contrast cu felul ușurel în care se practică religia lumească și această religie adevărată atrage persoane sincere.

„CEI MAI BUNI OASPEȚI AI ORAȘULUI”

Aplicarea principiilor Bibliei în viața cuiva face o mare diferență; lumea a văzut această diferență în comportamentul delegaților adunării. La 1 august *New York Times* scria: „Martorii au fost cei mai buni oaspeți ai orașului. 180.000 de persoane de la Adunarea Mondială au fost lăudați pentru curtoazie, liniște și ordine. ... Royal Ryan, vice președinte executiv al New York Convention and Visitors Bureau, i-a numit pe martori ‘o valoare pentru comunitate.’ El a descris comportamentul lor ca fiind ‘din afara acestei lumi.’”

Mulți din public au împărtășit aceste sentimente. Unul dintre ei a scris o scrisoare unui editor de la *New York Herald Tribune* în acest sens: „Văzându-i pe martorii lui Iehova și pe membrii familiilor lor vizitând orașul îmi dă un sentiment de bine. Ei sunt curați, au maniere și respectă oamenii de toate vârstele. Sunt sociabili într-un fel așa de plăcut încât te face să îți fie rușine de nativii prost crescuți din orașul nostru murdar și rece.” Și nu doar că new-york-ezii s-au bucurat să îi aibă pe martorii lui Iehova, dar și martorii lui Iehova au apreciat din adâncul sufletului ospitalitatea pe care le-au arătat-o new-york-ezii.

Când adunarea s-a încheiat, pe 3 august, mii de delegați și-au început călătoria înapoi acasă, spre cele 123 de țări din care veniseră, acum echipați mai bine pentru slujirea lor creștină. Multora le-a părut rău să îi vadă plecând. *New York Daily News* spunea: „Martorii lui Iehova —alaltăieri a avut loc cel mai mare congres ținut vreodată în New York City; și am dori să îi felicităm pentru felul ordonat în care au desfășurat întreaga acțiune. ... Sperăm că martorii vor mai veni aici curând.”

În Allentown, Pennsylvania, *Morning Call* comenta cu căldură: „Poate că nu au avut multe persoane pe care să le convertească, dar și-au făcut o mulțime de prieteni și chiar mai mulți admiratori și organizația lor trebuie să fi primit putere prin toți membrii săi. Pentru toți există satisfacția că gazdele lor vor întâmpina cu bucurie întoarcerea lor, oricând, și chiar îi așteaptă în număr mult mai mare decât

s-a întâmplat acum la New York, unde au lăsat binecuvântări și au plecat, știind, cu siguranță, că mulți dintre milioanele de locuitori ai orașului au beneficiat spiritual de pe urma șederii lor.”

Martorii lui Iehova apreciază în general comentariile corecte și prietenoase ale presei în ceea ce privește adunarea lor. Ei nu caută să atragă atenția asupra lor, ci sunt nerăbdători să îndeplinească însărcinarea dată de Dumnezeu să propovăduiască vestea bună a Împărăției stabilite „pe tot pământul locuit, ca mărturie”. (Mat. 24:14). Ei știu că mulți dintre aceia care aud despre adunarea Voința Divină vor dori să afle mai mult despre aceasta și poate vor porni pe calea spre viață în noua lume a lui Dumnezeu.

● **Prin ce mijloace au fost reținute apele Mării Roșii când au mărșăluit izraeliții? La Exodul 15:8, care spune „talazurile s-au închegat în inima mării,” se indică oare că ele erau înghețate?—J.H., U.S.A.**

Nu știm exact cum a făcut Iehova de a ținut apele Mării Roșii ca niște pereți în dreapta și în stânga izraeliților pe când aceștia mărșăluiau. A fost un miracol pe care Dumnezeu l-a făcut.

Versetul despre care discutăm, la Exodul 15:8, spune: „Prin suflarea nărilor tale apele s-au îngrămădit, au rămas nemișcate ca un dig împotriva valurilor, talazurile s-au închegat în inima mării.” Aceeași expresie, „închegate,” este folosită în *Versiunea Americană Standard*, *Versiunea Autorizată* și traducerile lui J. N. Darby, I. Leeser, R. Knox, și J. Rotherham.

Cuvântul „a închega”, așa cum este definit în Webster’s *New International Dictionary*, înseamnă „a schimba de la starea fluidă la starea solidă prin acțiune la rece, a îngheța”; „a face vâcos sau precum jeleul, a coagula, a închega.” Cuvântul ebraic tradus aici „închegare” înseamnă a contracta sau a îngroșa ca un lapte închegat sau apă înghețată, sau a închega. La Iov 10:10, expresia este folosită cu privire la brânza închegată. De aceea, nu înseamnă neapărat că pereții de apă erau înghețați, solizi, deși Iehova ar fi putut să facă acest lucru. Consistența substanței închegate poate fi și gelatinoasă sau ca jeleul. Nimic vizibil nu ținea apele Mării Roșii pe fiecare parte a izraeliților, astfel că ei au avut impresia că este închegată, coagulată, contractată sau gelatinoasă, astfel încât să reziste să stea în picioare precum pereții și să nu se prăbușească precum un potop peste izraeliți, spre distrugerea lor.

Dacă vântul ar fi fost atât de rece încât să înghețe apele, raportul ne-ar fi spus fără nicio urmă de îndoială despre un așa frig extrem. Și un astfel de frig ar fi dus la înghețarea fundului mării, ceea ce ar fi făcut condițiile de călătorie foarte dificile. Dar Exodul 14:21 spune că „Iehova a făcut să bată toată noaptea un vânt puternic de la est și marea s-a retras. El a făcut din bazinul mării *pământ uscat*.” Și

Isaia 51:10 ne spune la fel: „Nu ești tu cel care a *secat* marea, apele adâncului imens?”

Moise a descris lucrurile din perspectiva lui. El a văzut vântul puternic de la est și a putut vedea pereții de apă care păreau închegați. Totuși, întâmplarea era un miracol de la Dumnezeu, și Moise nu a încercat să explice mecanismele prin care apa a fost reținută și nici noi nu vom încerca.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

30 noiembrie: De ce a fost aprobată rezoluția de la Adunarea Internațională Voința Divină, parag. 1-4 și De ce trebuie adoptată rezoluția acestui congres, parag. 5-21, pag. 644.

7 decembrie: De ce trebuie adoptată rezoluția acestui congres, parag. 22-42, pag. 649.

14 decembrie: Rezoluție, parag. 1-27, pag. 654.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

15 Noiembrie 1958

Nr. 22

Cuprins:

- SEMNE ȘI MINUNI ÎN TIMPUL SFÂRȘITULUI - Pag.787
- „DĂ-NE MAI MULTĂ CREDINȚĂ” - Pag.796
- RUGĂCIUNILE TALE TE DEMASCĂ - Pag.798
- PARTEA 2 – FACĂ-SE VOINȚA TA PE PĂMÂNT - Pag.803
- CITIREA SEMNIFICAȚIEI SEMNELOR ȘI MINUNILOR - Pag.808
- URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ - Pag.816
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.820

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

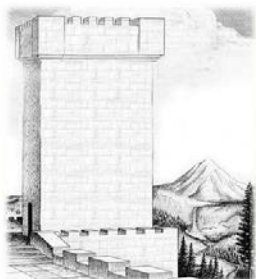
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Acesta este discursul de bază al Adunării Internaționale Voința Divină a martorilor lui Iehova, așa cum a fost ținut de președintele Societății de Biblii și Tractate Turnul de Veghere din Pennsylvania, în fața unui public format din 151 003 de persoane care au împânzit Stadionul Yankee și Polo Grounds din New York din acea după-amiază de vară de luni, 28 iulie 1958.

„Iată! Eu și copiii pe care mi i-a dat Iehova suntem în Israel niște semne și miracole de la Iehova al armatelor, care locuiește pe Muntele Sion.”

- Isa. 8:18.

Oare ce înseamnă când mai mult de 145 000 de persoane din toate părțile lumii se adună zilnic, timp de opt zile, și umplu ochi două stadioane gigant din New York, nu departe de capitala Națiunilor Unite, culminând într-o audiență de 253 922 în ultima zi? Despre ce reprezintă acesta un semn în această zi de tensiune mondială? Faptul că reprezintă o minune este ceva sigur, căci aici, în mijlocul unei lumi apăsate de dificultăți internaționale, reprezentanți ai 123 de națiuni, teritorii și insule s-au adunat cu un scop pașnic și se amestecă precum niște membri ai unei singure familii umane, în ciuda diferențelor de rasă, culoare, limbă, cetățenie și cultură.

2. În urmă cu treisprezece ani, pe partea opusă a continentului, în San Francisco, California, s-au întâlnit pentru discuții și activități 10 000 de bărbați și femei, reprezentanți a cincizeci de state politice, dintre care treisprezece erau

europene, cincisprezece erau asiatice, pacifice și africane și douăzeci și două erau americane. Acea conferință de la San Francisco era un semn al planurilor internaționale și reprezenta o minune ce prevestea înființarea organizației cunoscute drept națiunile Unite; căci conferința și-a terminat munca în 26 iunie 1945 cu semnarea Chartei Națiunilor Unite de către reprezentanți ai cincizeci de națiuni. Dar în iulie și în august 1958 această adunare mult mai mare de reprezentanți din mult mai multe națiuni slujește drept semn și minune de o importanță mai mare pentru întreaga omenire. Această adunare cheamă la analizarea și slujirea, nu a voinței omenirii, ci a voinței Celui Suprem al universului. Această adunare este numită Adunarea Internațională Voința Divină a Martorilor lui Iehova.

3. Din cauza publicității legate de aceasta, ochii întregului pământ se află asupra acestei adunări, căci oameni din toate părțile pământului se află aici. Totuși, chiar mai serios este faptul că ochii Dumnezeului Cel Preaînalt din ceruri sunt ațintiți asupra acestei adunări internaționale. Adunarea se întâlnește atunci când această Scriptură a Bibliei este adevărată: „Ochii lui Iehova sunt în orice lor, veghind asupra celor răi și asupra celor buni.” „Iehova este în templul Său sfânt. Iehova - tronul său este în ceruri. Ochii săi privesc, ochii săi scânteietori îi cercetează pe fiii oamenilor. Iehova îl cercetează atât pe cel drept cât și pe cel rău.” (Prov. 15:3; Ps. 11:4, 5). Pentru El, națiunile, chiar și Națiunile Unite sunt ca „o picătură de apă dintr-o găleată.” (Isa. 40:15).

4. Ceea ce ar putea spune analiștii politici, reporterii ziarelor, criticii religioși ai creștinătății sau istoricii seculari despre această Adunare Internațională Voința Divină nu ne preocupă pe noi ca fiind ceva de care să ne temem. Nu înaintea omenirii în general, nici înaintea acelor multe națiuni reprezentate aici și nici înaintea Națiunilor Unite a căror capitală este aproape, ci înaintea lui Iehova Dumnezeu, Judecătorul Suprem trebuie să stea această adunare pentru a fi condamnată sau aprobată. De ce? Căci din voință divină, ca și tema noastră, ne-am adunat noi acești 151 003. Dacă ne preocupăm de promovarea acestei voințe divine pe tot pământul lui Dumnezeu, această adunare va servi ca un semn și o minune din partea lui, ceva ce nicio națiune sau niciun popor de pe pământ nu face bine să ignore.

5. Aceasta este cea mai extraordinară zi de semne și minuni din întreaga istorie a omenirii. Ne referim la semne vizibile și minuni din partea Dumnezeului invizibil al cerurilor, pentru ca toți oamenii să le vadă. Semnele și minunile Sale înțelese prevestesc că noi acum stăm în pragul unei lumi noi pașnice, fericite și dăătoare de viață. Aceasta este cea mai mare dintre vești, cu toate că ea înseamnă că acum trăim la sfârșitul acestei lumi vechi pline de griji, distruse de probleme, nesănătoasă și fără iubire. Noi vrem noul. Suntem nerăbdători să lăsăm în urmă vechiul.

6. Oamenii creștinătății și ai evreimii au idei proprii cu privire la semnele și minunile pe care Dumnezeu ar trebui să le facă dacă aceștia vor să creadă. În prezent, aceste persoane nu sunt foarte diferite de cele din Orientul Mijlociu din urmă cu nouăsprezece secole. Un om care a dovedit că este singurul Fiu născut al

lui Dumnezeu a fost acolo. Numele Său era Isus Cristos, din linia familiei regelui David din Ierusalim. Cele două secte religioase evreiești, fariseii și saduceii, se îndoiau de identitatea Acestuia. Ei doreau dovezi supranaturale diferite de minunile uimitoare pe care El le făcea. Odată El a hrănit patru mii de bărbați, pe lângă femei și copii, cu numai șapte pâini și câțiva pești mici. Apoi, raportul martorilor oculari ne spune: „Fariseii și saduceii s-au apropiat de El, și ca să-l ispitească, I-au cerut să le arate un semn din cer.” El le-a spus că le va fi dat singurul semn. Cu o altă ocazie El a zis mulțimilor: „Această generație este o generație rea. Ea caută un semn, dar nu i se va da alt semn, decât semnul lui Iona. Pentru că, așa cum Iona a devenit un semn pentru Niniviți, tot așa va fi și Fiul Omului pentru această generație. ... bărbații din Ninive se vor ridica la judecată cu această generație și o vor condamna, pentru că ei s-au căit la predicarea lui Iona, dar iată că aici este unul mai mare decât Iona.” Acel „mai mare decât Iona” era chiar Isus Cristos.” (Mat. 16:1; Luca 11:29-32).

7. Din cauza experienței și propovăduirii sale Iona a devenit un „semn” al capitalei Imperiului Asirian. Pentru evreii din generația Sa, Isus Cristos era un „semn” chiar mai mare. Nu numai că El era o împlinire a lui Iona când Isus era în pântecul pământului, mort de trei zile, și apoi înviat, ci era și o împlinire a unui alt semn, omul din timpurile trecute, profetul Isaia, care a trăit ceva mai târziu decât Iona. În timpul domniei regelui Ahaz, în Ierusalim, Isaia a atras atenția asupra lui însuși ca fiind un semn de la Iehova Dumnezeu. La acea vreme, chiar existența împărăției lui Iuda peste care domnea Ahaz era în pericol. În această criză, Isaia a anunțat că el era un „semn” de o însemnătate extraordinară. Numele său înseamnă „Salvarea lui Iehova”. El a spus: „Iată că eu și copiii pe care mi i-a dat Iehova suntem în Israel niște semne și miracole de la Iehova al armatelor, care locuiește pe Muntele Sion.” (Isa. 8:18).

8. În timpul lui Isaia, Egiptul și Orientul Mijlociu erau în centrul atenției, așa cum sunt și în prezent. Iehova și-a dorit ca Isaia să fie un semn împotriva Egiptului, către care israeliții erau înclinați să fugă pentru ajutor militar. Din nord, regele asirian, Sargon, l-a trimis pe comandantul Tartan împotriva filistenilor, iar Tartan a pus stăpânire pe orașul lor Asdod. „În timpul acela, Iehova a vorbit prin Isaia, fiul lui Amoț, spunând: ‘Du-te, desfă-ți pânza de sac de pe șolduri și scoateți sandalele din picioare.’ Și el a făcut așa și a umblat gol și desculț.” Timp de trei ani Isaia a făcut acest lucru. Apoi Iehova Dumnezeu a explicat acest comportament neobișnuit din partea acestuia. El a spus că Isaia era un semn și o minune pentru izraeliți, cu aceste cuvinte: „Așa cum slujitorul Meu, Isaia, a umblat gol și desculț trei ani, ca semn și prevestire împotriva Egiptului și împotriva Etiopiei, tot așa regele Asiriei îi va duce pe captivii Egiptului și pe exilații Etiopiei, băieți și bătrâni, goi și desculți și cu șezutul gol, dezvelind goliciunea Egiptului. Se vor îngrozi și le va fi rușine din cauza Etiopiei, speranța lor mult așteptată, și din cauza Egiptului, frumusețea lor. Locuitorul acestei regiuni de coastă va spune în ziua aceea: ‘Iată ce a ajuns speranța noastră mult așteptată, la care fugeam pentru ajutor, ca să fim scăpați de regele Asiriei! Cum vom scăpa noi oare?’” (Isa. 20:1-6). Cei dintre poporul declarat al lui Dumnezeu care au ținut seama de semnul și

de minunea pe care Iehova a dat-o prin Isaia, pentru a-i avertiza de înfrângerea Egiptului și a Etiopiei, s-au răzgândit în privința fugirii către Egipt, și nu către Iehova, pentru ajutor și salvare.

ISAIA ȘI FII SĂI

9. Copiii lui Isaia, ca și el însuși, au reprezentat semne și minuni în Israelul antic. Cine erau acești copii ai lui Isaia? Despre doi dintre ei putem fi siguri. Primul se numea Shear-Jashub. Acest nume era în sinea lui profetic, căci însemna „o simplă rămășiță se va întoarce”. Acest fiu era un semn iar numele său era o minune, o înștiințare sau o prevestire; la fel de sigur ca și fiul care i s-a născut lui Isaia și s-a numit Șear-Iașub, la fel de sigur era și evenimentul pe care acest nume îl prevestea să se întâmple.

10. Isaia a atras atenția asupra acestui eveniment într-un mod profetic. El a spus: „În ziua aceea, rămășița lui Israel și cei din casa lui Iacov care au scăpat nu se vor mai sprijini pe cel care îi lovește [regele asirian], ci se vor sprijini cu fidelitate pe Iehova, Sfântul lui Israel. Numai o rămășiță, rămășița lui Iacov, se va întoarce la Dumnezeu Cel Atotputernic. Căci, o, Israele, chiar dacă poporul tău ar fi ca firele de nisip ale mării, numai o rămășiță dintre ei se va întoarce. O nimicire hotărâtă se va revărsa în dreptate, fiindcă Domnul Suveran, Iehova al armatelor, te va nimici și va executa o hotărâre strictă în mijlocul întregii țări.” (Isa. 10:20-23).

11. Numele Șear-Iașub însemna că împărăția lui Iuda va fi înfrântă; orașul său capitală, Ierusalimul, și templul său urmau să fie distruse; evreii supraviețuitori urmau să fie duși la Babilon ca prizonieri, și după o perioadă îndelungată de timp, o simplă rămășiță se va întoarce în patria lor și va reconstrui orașul capitală și templul său pentru Iehova. Atât de gravă era situația ce avea să se întâmple în legătură cu supraviețuirea națiunii Israel încât Isaia a profetizat: „Dacă Iehova al armatelor nu ne-ar fi lăsat câțiva supraviețuitori, am fi ajuns ca Sodoma și ne-am fi asemănat cu Gomora.” (Isa. 1:9). Sodoma și Gomora au fost arse din temelii de o ploaie de foc și sulf din ceruri. Devenind murdară asemenea Sodomei și Gomorei din vechime, împărăția lui Iuda urma să sufere o distrugere similară, aproape completă, dacă Iehova Dumnezeu nu ar fi cruțat o rămășiță din evrei credincioși și, la timpul potrivit, să îi lase să se întoarcă în patria lor și să reconstruiască Ierusalimul și templul lui Iehova. Această experiență chiar s-a abătut asupra izraeliților din împărăția lui Iuda la fel de adevărat ca faptul că fiul cel mare al lui Isaia s-a născut și a fost numit Șear-Iașub.

12. Un alt fiu al lui Isaia a fost numit încă dinainte de concepția sa, iar numele a fost confirmat de martori de încredere. Isaia ne spune: „Atunci Iehova mi-a spus: ‘Ia-ți o tablă mare și scrie pe ea cu condeiul omului muritor: Maher-Șalal-Haș-Baz. Să am mărturia unor martori fideli, a preotului Urie și a lui Zaharia, fiul lui Ieberechia.’ Apoi m-am apropiat de profetesa, iar ea a rămas însărcinată și, după un timp, a născut un fiu. Atunci Iehova mi-a spus: ‘Pune-i numele Maher-Șalal-Haș-Baz căci, înainte ca băiatul să știe să spună “tată” și “mamă”, bogățiile Damascului și prada Samariei vor fi duse înaintea regelui Asiriei.’” (Isa. 8:1-4). Istoria relatează că Samaria, capitala împărăției nordice a

Israelului, a fost jefuită și distrusă de către regele Salmanasar în 740 î.Cr., iar israeliții ce au supraviețuit au fost duși în exil în Asiria și în orașele mezilor. (2 Regi 17:1-6) Însemnătatea fiului lui Isaia, Maher-Șalal-Haș-Baz, s-a împlinit literalmente. Așadar, acest băiat a servit ca un semn și o minune adevărate.

13. Este posibil să mai fi existat un alt fiu al lui Isaia, iar acesta să fi fost numit Emanuel. La vremea respectivă regele Israelului de nord și regele Siriei conspirau împreună împotriva împărăției lui Iuda, pentru a-l detrona pe regele Ahaz, descendentul regelui David și pentru a pune pe tronul lui Iehova un anumit fiu Tabeel, posibil un sirian. Această conspirație politică l-a înspăimântat pe regele Ahaz. Oricât de rău a fost acesta, Iehova Dumnezeu nu avea să permită conspirației să aibă succes. Pentru a-l asigura pe regele Ahaz de acest lucru, El i-a spus lui Isaia: „Ieși, te rog, în întâmpinarea lui Ahaz, tu și fiul tău Șear-Iașub, ... ‘Iată ce a spus Domnul Suveran Iehova: Lucrul acesta nu se va înfăptui, nici nu se va întâmpla. Căci capul Siriei este Damascul, iar capul Damascului este Rețin. În șaizeci și cinci de ani Efraim [conducătorul împărăției lui Israel] va fi făcut bucăți și nu va mai fi un popor. ... dacă nu aveți credință, nu veți trăi mult.’”

14. Și apoi Iehova i-a spus regelui Ahaz din Iuda: „Cere pentru tine un semn de la Iehova, Dumnezeul tău, să fie la fel de adânc ca Șeolul sau la fel de înalt ca cerurile.” Necredinciosul Ahaz a refuzat „să-L pună pe Iehova la încercare.” Apoi Isaia a spus: „De aceea, Iehova vă va da un semn: Iată că tânăra va rămâne însărcinată, va naște un fiu și îi va pune numele Emanuel.” (Isa. 7:1-14). Mai târziu, în timp ce spunea cum armatele asiriene vor răsturna Siria și Israelul și chiar se vor revărsa în ținutul lui Iuda și vor amenința Ierusalimul, Iehova i-a spus lui Isaia: „Iată că Iehova ridică împotriva lor apele puternice și multe ale Fluviului, pe regele Asiriei și toată gloria lui. El va ieși din toate albiile lui, se va revărsa peste toate malurile lui și va înainta în Iuda. Va inunda, va trece pe deasupra și va ajunge până la gât. Aripile lui întinse vor acoperi lățimea țării tale, o, Emanuel!” (Isa. 8:5-8). Cum a fost împlinit numele Emanuel?

EMANUEL

15. Pentru un răspuns istoric trebuie să mergem înainte cu mai mult de șapte sute de ani la nașterea celui pentru care Isaia a fost un tip profetic. Iosif, tâmplarul din orașul galileean Nazaret ezita în a o lua de soție pe logodnica sa Maria, căci într-un mod de neexplicat ea era însărcinată. Îngerul lui Iehova i-a apărut lui Iosif cel nedumerit într-un vis și i-a spus: „Iosif, fiul lui David, nu te teme să o iei la tine pe Maria, soția ta, fiindcă ce s-a conceput în ea este prin spiritul sfânt. Ea va naște un fiu și îi vei pune numele Isus, căci El își va scăpa poporul de păcatele lui. Toate acestea s-au întâmplat ca să se îplinească ce

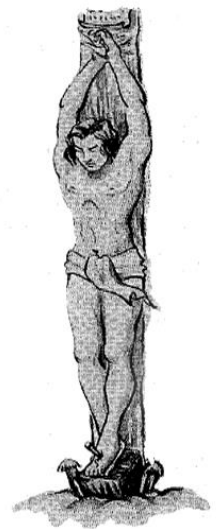
spusese Iehova prin profetul Său, când a zis: ‘Iată că fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu și îi vor pune numele Emanuel, care, tradus, înseamnă Dumnezeu este cu noi’. Atunci Iosif s-a trezit din somn și a făcut așa cum îi spusese îngerul”.

16. La timpul potrivit, Maria a dat naștere unui fiu care a fost numit Isus. La vârsta de treizeci de ani Isus a început să propovăduiască Împărăția lui Dumnezeu. Pentru loialitatea Sa față de Împărăția lui Dumnezeu El a fost condamnat la moarte. În cea de-a treia zi Dumnezeu l-a ridicat din morți. Patruzeci de zile mai târziu, Fiul lui Dumnezeu s-a înălțat la cer și s-a așezat la dreapta Acestuia. De acolo, prin jertfa Sa umană și prin folosirea mării Sale puteri în cer și pe pământ, El a continuat să salveze pe poporul Său, urmașii Săi de pe pământ, de păcatele lor, ca să poată câștiga viață veșnică în noua lume a lui Dumnezeu. Astfel, El a dovedit, chiar până cum, că „Dumnezeu este cu noi” și astfel numele Emanuel îi aparține pe bună dreptate Lui. (Mat. 1:18-25).

17. Pentru credința în acest Emanuel, chiar până la dedicarea lor lui Iehova Dumnezeu și călcarea pe urmele Fiului Său credincios, Emanuel, Iehova a dat naștere la 144 000 de astfel de urmași credincioși și i-a făcut fii ai lui Dumnezeu, copiii Lui. El îi face pe acești fii născuți din spirit co-moștenitori cu Emanuel, Isus Cristos, în Împărăția promisă din ceruri. În acest fel, ei devin frații spirituali ai lui Emanuel, Fiul regal al lui Dumnezeu. Deoarece Isus a devenit mijlocul salvării lor veșnice, Iehova Dumnezeu îi dă pe acești copii ai Săi lui Isus drept o clasă a miresei și ca o „mică turmă” de oi cărora Tatăl cerească le dă Împărăția cerească. (Luca 12:32; Rom. 8:14-17). În prezent, după aceste nouăsprezece secole, numai o rămășiță dintre aceștia a rămas pe pământ.

18. Să ne amintim că Isus a fost un semn, așa cum și Isaia a fost un semn. (Luca 11:30) Numele Isus și Isaia înseamnă același lucru, cu excepția că în numele lui Isus, numele lui Dumnezeu, Iehova, este plasat la început și în numele lui Isaia, este plasat la sfârșit, Isus însemnând „Iehova este salvarea”, iar Isaia însemnând „a salvat Iehova”. Precum Salvatorul și Liderul lor, cei 144 000 de urmași ai lui Isus reprezintă semne. Rămășița acestora reprezintă semne pentru generația din acest timp al sfârșitului acestei lumi nenorocite. Pe ce bază putem spune aceste lucruri? Pe baza cuvintelor profetului de la Isaia 8:18. Sub inspirație, scriitorul creștin al scrisorii către evrei a citat aceste cuvinte și le-a aplicat lui Isus și celor 144 000 de discipoli ai Săi, spunând:

19. „Căci era potrivit ca Acela [Dumnezeu] pentru care sunt toate lucrurile și prin care sunt toate lucrurile, aducându-i pe mulți fii la glorie, să-l facă perfect prin suferințe pe Reprezentantul Principal al salvării lor. Pentru că atât cel care sfințește [Isus] cât și cei care sunt sfințiți, provin toți dintr-unul singur [Tată] și, de aceea, nu-i este rușine să-i numească ‚frați’, zicând: ‚Voi proclama numele Tău fraților Mei’ Și din nou: ‚Iată! Eu și copilașii pe care Mi i-a dat Iehova.’” (Evrei 2:10-13).

20. Acești copii nu reprezintă marea mulțime de „alte oi” peste care Isus Cristos, Regele, va deveni „Tată pentru veșnicie” pe „pământul locuit ce va veni”. (Isa. 9:6; Evrei 2:5). „Copiii” lui Dumnezeu sunt cei născuți de spiritul Său pentru a deveni copiii Săi spirituali. Pe aceștia Iehova i-a dat lui Isus. În rugăciunea către Iehova Dumnezeu, Isus a spus: „Le-am dezvăluit numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau și Tu mi i-ai dat, iar ei au respectat cuvântul Tău. Eu mă rog pentru ei, nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat, fiindcă sunt ai Tăi, și toate lucrurile Mele sunt ale Tale și lucrurile tale sunt ale Mele, și am fost glorificat în mijlocul lor.” (Ioan 17:6, 9, 10). Tatăl ceresc îi dă lui Isus 144 000 dintre acești „copii” ai lui Dumnezeu pentru a-i fi frați în această familie spirituală a lui Dumnezeu și să îi fie asociați în lucrarea lui Dumnezeu. Ce lucrare? Aceia de a fi semne și minuni pe pământ. Isus a zis că El a fost un semn. El a mai spus că frații săi născuți din spirit trebuie să fie semne și minuni, de asemenea. Până în prezent ei au fost așa.

21. Așadar ei trebuie să fie ca Șear-Iașub și Maher-Șalal-Haș-Baz. Isus Cristos Însuși este marele Emanuel. Frații Săi spirituali rămași pe pământ în prezent sunt asemenea unui Șear-Iașub modern. Însemnătatea acestui nume evreiesc li se aplică. În timpul Primului Război Mondial ei au fost captivi sub sclavia națiunilor războinice ale creștinătății, atât în mod spiritual, cât și în mod fizic. Chiar și președintele și secretarul-trezorier al Societății de Biblii și Tractate Turnul de Veghere au fost arestați și încarcerați ca rezultat al patimilor conflictului global. Acești copii ai lui Dumnezeu se așteptau ca Primul Război Mondial să se înrăutățească și să ajungă revoluție mondială, iar revoluția mondială să se transforme în anarhie mondială care va atrage după sine Armagedonul pentru toate națiunile acestei lumi. Dar dacă acest lucru s-ar fi dovedit adevărat, și dacă Dumnezeul Atotputernic ar fi dezlănțuit bătaia prevestită de la Armagedon în acel moment, acești frați spirituali ai Mai Marelui Isaia, aflați sub sclavia spirituală a națiunilor lumești, ar fi putut fi distruși împreună cu aceste națiuni. Ar fi putut să fie asemenea Sodomei și Gomorei. Dar cu mult timp în urmă Dumnezeu i-a dat lui Isaia un fiu numit Șear-Iașub, al cărui nume înseamnă „o simplă rămășiță se va întoarce”. Pentru a împlini acest nume, Iehova a trebuit să Îi dea lui Isus Cristos, Mai Marele Isaia, o rămășiță de „copii”, frații Săi, care s-au reîntors în organizația lui Iehova.

22. Iehova Dumnezeu a făcut acest lucru. În 1918 El a oprit marele necaz care începuse asupra organizației dușmane a lui Satan Diavolul. Alături de aceasta, s-a încheiat și Primul Război Mondial, pe 11 noiembrie în același an. Timpul Său pentru Armagedon, „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic”,

era încă în viitor. În acest fel, El a scurtat zilele aceluia necaz asupra organizației vizibile și invizibile a lui Satan. Apoi, în primăvara anului 1919, El a adus copiii Săi, rămășiței celor despre care Isus Cristos a mărturisit că Îi sunt frați, eliberare din captivitatea Babilonului modern. Cu ajutorul fratelui lor mai mare, Isus Cristos, Dumnezeu i-a făcut pe aceștia să se întorcă la organizația Lui teocratică și la lucrarea ei. Astfel, o simplă rămășiță de copii unși, cu adevărat dedicați, a lui Dumnezeu s-a întors, și Dumnezeu i-a dat Mai Marelui Isaia, Isus Cristos. Isus a prezis că aceasta se va întâmpla în „timpul sfârșitului” acestei lumi. (Mat. 24:21, 22, 30, 31). Așa s-a întâmplat, și Mai Marele Isaia a primit clasa sa Șear-Iașub. Timp de câțiva ani în timpul perioadei de după război numărul celor din rămășiță care s-au întors a crescut; dar recent numărul lor s-a micșorat, căci mulți dintre ei își încheie mersul pământesc pe urmele lui Isus.

23. În prezent, rămășița numără mai puțin de șaisprezece mii, conform înregistrărilor din anul 1958. Cu toate acestea, nicio națiune să nu îi disprețuiască și să îi considere fără importanță. Oamenii ce sunt asemeni oilor să nu se uite la ei ca neavând nicio însemnătate specială în scopul lui Iehova Dumnezeu. Rămășița spirituală reprezintă un semn pentru întreaga lume. Asemenea fiului lui Isaia din vechime, Șear-Iașub, această minoritate spirituală este o dovadă vizibilă de la Dumnezel Cel Preaînalt că rămășița s-a întors. Ei sunt o dovadă fizică, reală că Iehova Dumnezeu este credincios Cuvântului Său și că El a împlinit profeția spusă demult în numele Său sfânt. Toți oamenii ar trebui să privească această rămășiță spirituală ca un semn de la Dumnezeu Cel Preaînalt.

24. Încă de când au fost eliberați ca un semn, ei trebuie să slujească drept dovezi, ca indicatori a ceva pentru toate națiunile în acest timp al sfârșitului lumii. Ei trebuie să stea ca dovezi vii ale faptului că Iehova este capabil, prin brațul Său sfânt al puterii, să izbăvească și să salveze poporul Său de puterea dușmanului. Este adevărat în prezent: „Iehova și-a dezgolit brațul sfânt înaintea ochilor tuturor națiunilor, și toate marginile pământului vor vedea salvarea Dumnezeului nostru.” (Isa. 52:10). Pentru aceasta El a trebuit să trimită rămășița, să o facă cunoscută până la marginile pământului. Asta a declarat că va face, pentru a duce la bun sfârșit o mare strângere globală a oamenilor ce sunt asemenea oilor, din cele patru colțuri ale pământului. El a spus: „Voi veni să adun toate națiunile și limbile. Ele vor veni și vor vedea gloria Mea. Voi pune printre ei un semn și pe unii dintre cei scăpați îi voi trimite la națiuni, ... în insulele îndepărtate, care nu au auzit vestea despre Mine și n-au văzut gloria Mea. Ei vor vorbi despre gloria Mea printre națiuni. Îi vor aduce ca dar pentru Iehova pe toți frații voștri din toate națiunile, ... la muntele Meu sfânt, la Ierusalim,” spune Iehova, ... căci așa cum cerurile noi și pământul nou pe care le fac rămân înaintea Mea’ zice Iehova, ‘tot așa vor rămâne și urmașii voștri și numele vostru.’” (Isa. 66:22).

25. Prin punerea rămășiței eliberate printre națiuni ca un semn, Iehova a adunat acum pentru Isus Cristos, Mai Marele Isaia, ceea ce a rămas din clasa rămășiței, pentru a completa numărul predestinat al celor 144 000 de comoștenitori ai Fiului Său. În armonie cu funcția lor de semne și minuni, Iehova a poruncit rămășiței sale prin Mai Marele Isaia: „Treceți, treceți pe porți! Pregătiți calea

poporului! Înălțați, înălțați drumul cel mare! Curățați-l de pietre! Înălțați un stindard pentru popoare.” (Isa. 62:10) Stindardul pe care l-au ridicat aceștia este chiar mesajul Împărăției lui Dumnezeu. Deja, acest stindard a fost înălțat printre 170 de națiuni. Sute de mii de oameni asemenea oilor, „celelalte oi” ale Păstorului Cel Bun al lui Iehova, Isus Cristos au văzut acest „stindard” înălțat. Ei l-au salutat cu bucurie, s-au adunat sub el, acordând sprijin neclintit Împărăției lui Dumnezeu prin Cristos și punându-se sub protecția și sub comanda acestuia. Ei au adoptat singura religie sau singura închinare pe care această Împărăție cerească o autorizează și o permite, închinarea înălțătoare a lui Iehova Dumnezeu la templul Său spiritual. Adunarea lor reprezintă un semn global al „zilelor din urmă” ale acestei lumi, căci în acest „timp al sfârșitului” Isaia a profetizat că acestea se vor întâmpla, spunând:

26. „În zilele din urmă, muntele casei lui Iehova va fi întărit deasupra vârfului munților, se va înălța deasupra dealurilor și spre el se vor revărsa toate națiunile. Multe popoare se vor duce și vor spune: ‘Veniți, să ne suim la muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacov, și el ne va învăța căile sale, iar noi vom umbla pe cărările Sale.’ Căci din Sion va ieși legea, și din Ierusalim Cuvântul lui Iehova. El va face judecată între națiuni și va îndrepta lucrurile cu privire la multe popoare. Din săbiile lor vor făuri brăzdare și din sulitele lor, cosoare. Nicio națiune nu va mai ridica sabia contra altei națiuni, și nu vor mai învăța războiul. Veniți, casă a lui Iacob, să umblăm în lumina lui Iehova.” (Isa. 2:2-5).

27. Așa că ei se asociază cu semnele și minunile lui Iehova

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. (a) De ce Congresul internațional Voința Divină a martorilor lui Iehova din 1958, a fost un semn și o minune? (b) Despre ce a fost un semn conferința internațională din San Francisco, din 1945, însă de ce a fost convocată adunarea din 1958, din New York?

3. Ai cui ochi au fost asupra acestei adunări, în mod serios, și de ce?

4. De ce orice au avut de spus despre această adunare reporterii, criticii și istoricii n-a însemnat nimic de care să ne temem, și de ce nici o națiune sau nici un popor nu ar face bine dacă ignoră această adunare?

5. De ce aceasta este cea mai remarcabilă zi de semne și minuni din toată istoria omului?

6. Cum nu sunt diferiți oamenii de astăzi de ce erau oamenii din Orientul Mijlociu, în timpul prezenței lui Isus pe pământ, cu nouăsprezece secole în urmă?

7. Cum a fost Isus un semn mai mare decât Iona, și cum a fost Isus o împlinire a unui alt semn din zilele regelui Ahaz?

8. Cum l-a folosit Iehova pe Isaia ca semn și minune, pentru trei ani, împotriva Egiptului și împotriva a ce anume au fost avertizați dinainte izraeliții?

9. Despre ce au fost Isaia și copiii lui semne pentru Israelul din vechime, și despre ce a fost un avertisment pentru Israel numele primului său fiu?

10. Cu ce cuvinte a îndreptat Isaia atenția spre acest eveniment profetic?

11. Ce a însemnat, așadar, numele lui Șear-Iașub și astfel, ce experiență a venit peste izraeliții din împărăția lui Iuda?

12. Cine a fost fiul lui Isaia căruia i s-a pus nume înainte de concepere, și cum s-a împlinit însemnătatea numelui său, pentru a-l dovedi ca semn și minune?

13,14. (a) Ce alt fiu este posibil să fi avut Isaia, și în ce împrejurări a fost prezis numele lui? (b) Despre ce invadare a țării lui a fost avertizat acest prezis?

15,16. (a) Când și cum s-a împlinit numele Emanuel? (b) Cum a dovedit acesta pentru noi însemnătatea numelui său prezis?

17. Pe cine dă Iehova lui Emanuel, și în ce relație apropiată?

18,19. Cum se compară numele Isaia și Isus, și cum servesc urmașii lui Isus un anumit rol cu Isus, așa cum este dovedit de Evrei 2:10-13?

20. Deși denumiți „copii”, ce sunt aceștia dați lui Isus, în realitate, și în ce lucrare sunt ei asociați cu El?

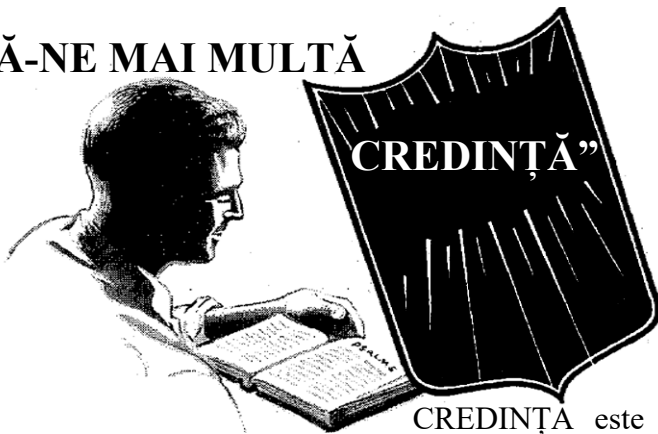
21,22. (a) Cum s-au dezvoltat condițiile ca frații lui spirituali rămași să devină un modern Șear-Iașub? (b) Cum și-a dobândit Mai Marele Isaia clasa modernă Șear-Iașub?

23. Câți numără acum cei din această rămășiță spirituală și totuși, de ce nu trebuie ei disprețuiți sau considerați neînsemnați?

24. De ce trebuie ei să servească precum o dovadă evidentă, și astfel, în ce misiune a trimis el această rămășiță și unde?

25-27. (a) Pe cine a adunat, astfel Iehova, la Mai Marele Isaia? (b) Ce le-a poruncit Iehova să facă și astfel, cine se asociază astăzi cu semnele și minunile lui Iehova?

„DĂ-NE MAI MULTĂ

CREDINȚA este un ingredient esențial al viețuirii. Este necesar în aproape tot ceea ce face o persoană. Nu vei călători într-o mașină, tren, vapor sau avion dacă nu crezi în aceste vehicule. Ai încredere în ele. Crezi că te vor conduce acolo unde vrei să mergi, în deplină siguranță. Aceeași încredere sau credință este prezentă când pășești într-o clădire. Ai credință în tăria structurii, că nu se va prăbuși peste tine. Viața va deveni un coșmar al temerilor dacă o persoană nu va avea o astfel de credință. Prin urmare, este un nonsens, când cineva afirmă că nu are credință. Nu poate trăi fără ea.

Este esențial pentru un om să creadă în Creatorul lui. Dacă nu are credință în Ființa Supremă, viața lui este goală și fără scop. El are nevoie să creadă într-o Putere superioară lui. Bunăstarea lui eternă depinde de această credință. Este scris că „fără credință este imposibil să îi plăcem, fiindcă cel ce se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El există și că devine răsplătitorul celor ce îl caută stăruitor”. (Evrei 11:6) Plăcerea bună a lui Iehova merită căutată pentru că înseamnă securitate, pace, mulțumire și viață eternă.

Este dificil să ai credință în Dumnezeu sau chiar și în alte persoane în timp ce trăiești într-o lume coruptă, în care înșelăciunea și necinstea predomină, o lume lipsită de credință în Creator. Influența ei rea poate distruge credința unei persoane.

A avea credință în Dumnezeu înseamnă să ai încredere în El. Dar asta nu este posibil decât dacă o persoană învață despre El și relațiile Lui cu omenirea din trecut. Trebuie, de asemenea, să învețe despre legile drepte, principiile drepte și minunatele scopuri ale lui Iehova Dumnezeu. Trebuie să învețe că Dumnezeu și-a îndeplinit întotdeauna promisiunile, că niciodată nu a mințit și că niciodată nu a acționat incorect. Cu o astfel de cunoștință o persoană nu va găsi dificil să-și exercite credința în cel Suprem, chiar dacă locuiește într-o lume distrugătoare de credință.

Există o amplă dovadă a existenței lui Dumnezeu, după cum afirmă chiar Cuvântul Său: „Căci calitățile Sale nevăzute, da, puterea sa eternă și dumnezeirea sa, se văd clar de la crearea lumii, deoarece sunt percepute prin lucrurile făcute.” (Rom. 1:20) Această dovadă te poate ajuta să-ți construiești credința în cazul în care ești dispus să o recunoști.

Apostolii lui Cristos au văzut nevoia pentru o credință puternică în Dumnezeu și în promisiunile Lui, atât de mult, încât i-au spus lui Cristos: „Dă-ne mai multă credință.” (Luca 17:5) Ei știau că Cristos putea să le ofere cunoștința care le va construi și întări credința.

Creștinii de astăzi trăiesc în aceeași lume ostilă ca și apostolii, și au aceeași nevoie de mai multă credință. Este o lume care nu are nici un interes în a asculta de legile lui Dumnezeu. Este o lume care nu are simpatie față de cei care doresc să asculte și să-l servească. Este indiferentă față de împărăția Lui și scopurile Sale pentru ca pământul să fie condus cu justiție și dreptate. Ea abundă în oameni care nu fac nici o încercare ca să aibă credință în El. Astfel de împrejurări pot năruia o credință slabă sau fac extrem de dificil de construit o credință inițială în Dumnezeu. De aceea, creștinii de astăzi trebuie să ceară mai multă credință, la fel cum au făcut apostolii.

Prin intermediul Cuvântului scris al lui Dumnezeu o persoană poate câștiga cunoștința necesară pentru a construi o credință puternică. Dar dacă nu se face nici un efort pentru a primi acea cunoștință, cum poate aștepta o persoană ca rugăciunea lui pentru mai multă credință să aibă un răspuns?

Darul vieții nu este dat cuiva care obosește și care încetează să aibă încredere în Dumnezeu și să aibă încredere în promisiunile lui. Acesta este dat numai celor care îndură testul credinței lor. În ceea ce privește acest lucru

Apostolul Petru a spus: „În ea vă bucurați mult, deși acum, dacă trebuie sunteți mâhniți pentru puțin timp prin diferite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, mult mai prețioasă decât aurul care piere, deși este încercat prin foc, să fie găsită drept motiv de laudă, glorie și onoare, la revelarea lui Isus Cristos.” -1 Pet. 1:6, 7.

Credința poate fi asemănată cu scutul unui războinic din antichitate care-l proteja de sulite, săgețile și săbiile inamice. Ca acel scut, credința îl protejează pe creștin de fluxul continuu de minciuni cu care Satan îl bombardează. Îl protejează de nebunia teoriilor și filosofiilor umane, precum și de influența corupătoare a religiei false. Acesta este descris ca un scut de protecție în Efeseni 6:10, 16: „În sfârșit, întăriți-vă în Domnul și în tăria puterii sale. Mai presus de toate, luați marele scut al credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile aprinse ale celui rău.”

Putem crede ceea ce Dumnezeu ne spune în Biblie despre lucrurile pe care nu le putem vedea pentru că tot ceea ce a spus El despre lucrurile pe care le putem vedea s-a dovedit a fi adevărat. Aici, atunci, este un test al credinței noastre. Suntem dispuși să credem în tot ce spune El, chiar dacă contrazice teoriile și filosofii din lumea aceasta? Această încredere absolută în Cuvântul scris al lui Dumnezeu și în integritatea sa este ceea ce o persoană trebuie să încerce să construiască și să consolideze în mod constant. Acesta este un scut de protecție care îi va păstra viața.

În ceea ce îi privește pe acei oameni din vechime care au îndurat multe greutăți și experiențe înspăimântătoare, deoarece au crezut în Dumnezeu în timp ce trăiau într-o lume care nu credea, Biblia spune: „Ei au primit mărturie prin credința lor.” (Evrei 11:39). Credința lor a adus aprobarea lui Dumnezeu și aceasta va însemna pentru ei o înviere la viață veșnică.

Dintre toate lucrurile în care credința generală joacă un rol în viața umană, credința în Dumnezeu este, fără îndoială, cea mai importantă. Trebuie să avem încredere în El implicit. Fericirea noastră, siguranța și viața însăși depind de ea. Prin urmare, pe bună dreptate, noi astăzi trebuie să repetăm cererea înaintată de apostoli: „Dă-ne mai multă credință.”

RUGĂCIUNILE TALE TE DEMASCĂ

Ce dezvăluie rugăciunile tale despre tine? De ce este ascultarea o parte importantă a rugăciunii? Și cum ar trebui cineva să se roage ca să fie auzit?

CÂND te rogi lui Dumnezeu în felul său indicat, El ascultă. Dar, după ce te rogi, zi după zi, săptămână după săptămână, ce fel de persoană dezvăluie rugăciunile tale că ești?

În rugăciunile tale arăți că ești un creștin recunoscător, respectuos și conștient? Oare Dumnezeu vede în rugăciunile tale un iubitor de dreptate, unul nerăbdător pentru justificarea numelui și scopului Său? Ce fel de impresie lași prin ceea ce spui în rugăciunile tale?

Rugăciunile tale arată că tu ești un slujitor fericit, recunoscător pentru viață, apreciativ al Cuvântului Său, unul dornic de a vedea organizația lui Iehova crescând atât de mult până va umple întreg pământul cu dreptate și justiție? Ce fel de persoană te arăți a fi în rugăciunile tale către Dumnezeu? Rugăciunile tale oglindesc ceea ce ești cu adevărat. Ele te demască.

Prin ascultarea rugăciunilor tale, Dumnezeu știe exact ceea ce gândești, ce te îngrijorează cel mai mult, ce interese ai și care sunt dorințele și regretele tale. El devine familiarizat cu tine cel real. El știe ce simți în legătură cu frații tăi din slujire și despre oameni în general. El știe dacă ai compasiune față de cei care suferă pentru dreptate. El este conștient de gândurile tale față de cel mai mic și cel mai mare, față de bogați și săraci. El știe ce simți cu privire la acele persoane cu bunăvoință care aspiră la adevăr și viață. El poate vedea prin ceea ce spui dacă ești conștient de nevoile tale spirituale.

Prin rugăciunile voastre și chiar prin maniera în care vă rugați, Iehova știe dacă doriți cu adevărat lucrurile pe care le cereți, sau dacă ceea ce spuneți este doar un recital de cuvinte.

Rugăciunile voastre dezvăluie cât de mult vă bazați pe Dumnezeu, pentru că zi de zi slujitorul lui Iehova se confruntă cu sarcini dificile. Multe ziduri spirituale trebuie să fie consolidate, altele trebuie să fie complet reconstruite - ziduri de credință, speranță și curaj, care s-au prăbușit sau care au fost făcute prost. Rugăciunea către Iehova vă va ajuta pentru a reconstrui aceste ziduri în voi înșivă și în alții. Rugăciunea voastră către Iehova arată că-L recunoașteți ca pe un turn puternic, un turn de tărie în vreme de nevoie. Rugăciunea este o demonstrație a credinței voastre. Ea spune că voi credeți. – Ps. 61:3; Prov. 18:10.

ASCULTAREA ESTE O PARTE A RUGĂCIUNII

Rugăciunea nu înseamnă doar vorbă. Ascultarea, de asemenea, este o parte a rugăciunii. Dacă ar fi să vă prezentați în fața unui rege pământesc, nu ați face nimic, ci doar ați vorbi? Nu ați asculta ce are de spus? Cu siguranță ați asculta. Apoi, când îngenunchiați în fața lui Iehova, Regele Eternității, ascultați. Și când vorbiți asigurați-vă că ale voastre cuvinte arată respectul cuvenit, că sunt grațioase și milostive. Cuvintele voastre vă vor vorbi atunci de bine. – Ier. 10:10, *AV*, nota marginală.

Decența voastră în rugăciune va vorbi de asemenea despre voi. Dacă în timpul rugăciunii căscați sau vă grăbiți spunând câteva cuvinte repetitive, acest lucru va vorbi oare de bine despre voi? V-ați comporta așa în fața unui rege pământesc? Atunci nu vă comportați așa înaintea lui Iehova, Suveranul universului! Comportamentul vostru arată dacă respectați demnitatea și onoarea funcției Lui superioare și dacă înțelegeți și apreciați privilegiul de a vă adresa Lui în rugăciune. Observând comportamentul vostru în rugăciune vă va face mai

conștienți de binecuvântarea revărsată peste voi prin acest privilegiu al rugăciunii. Apoi, nu numai rugăciunile, ci și comportamentul vostru va vorbi de bine despre voi.

Ascultarea față de Dumnezeu este, de asemenea, o parte esențială a rugăciunii. Cum face cineva acest lucru? Cineva ascultă de Dumnezeu lăsând cuvintele Bibliei să treacă prin mintea și inima lui. Biblia este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu pus în limba oamenilor. Deci, ascultând Sfintele Scripturi, cuvintele profeților, gândurile apostolilor și înțelepciunea lui Isus Cristos toate curg prin minte, răcorind-o și întărind-o. În acest fel cineva poate petrece toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu și să nu spună nici un cuvânt. Când ascultați învățați. Când ascultăm cuvintele Scripturii ne arătăm pe noi înșine ca ascultători ai lui Dumnezeu. - 2 Tim. 3:16, 17.

Dacă în rugăciunile noastre private ne grăbim sau dacă oferim rugăciuni scurte de fiecare dată, nu arată acest lucru cine suntem noi? Nu ne grăbim să ne îndepărtăm de cei pe care îi iubim, nu-i așa? În ceea ce privește rugăciunile noastre scurte, nu arată ele gradul nostru de preocupare pentru casa lui Dumnezeu, ce credem despre slujirea noastră și despre lucrarea încredințată nouă? Cei care simt acut privilegiile și responsabilitățile lor, cunosc nevoia de a petrece mult timp cu Iehova în rugăciune. Ei își dau seama că rugăciunile fac oamenii mai buni, că îmbunătățește atitudinea inimii și aprecierea mentală pentru viață. Rugăciunea maturizează pe cineva către salvare.

Atunci când ne rugăm trebuie să existe calm, timp și deliberare. Nu vă grăbiți rugăciunile, nici nu le memorați, deoarece făcând așa veți degrada privilegiul de rugăciune într-un lucru lipsit de valoare. Dacă s-ar petrece mai mult timp în rugăciune de către persoane și de familii, s-ar face minuni pentru a revigora spiritualitatea lor. Indivizii ar fi mai fericiți. Familiile ar experimenta rugăciunea în grup ca pe o forță unificatoare. Rugăciunea ajută pentru a depăși diferențele. Ea promovează prietenia și pacea. Se pare că ea îi face pe oameni să uite geloziile, invidiile. Atunci când membrii unei familii se roagă cu sinceritate împreună, rareori îi găsiți certându-se între ei. Iacov ne îndeamnă să „ne rugăm unul pentru altul”, iar Pavel spune creștinilor să „persevereze în rugăciune.” – Iac. 5:16; Rom. 12:12.

RUGĂCIUNE PENTRU ALȚII

Atunci când ne rugăm lui Dumnezeu facem un lucru bun, dar atunci când ne rugăm lui Dumnezeu, în interesul fraților noștri, facem ceva mult mai bun. Ne arătăm pe noi înșine iubitori, îngrijorați și maturi. Atunci când ne rugăm pentru alții îi dăm dovadă lui Dumnezeu de interesul nostru pentru viața oamenilor, arătăm o preocupare activă pentru ei. Rugăciunile noastre pentru casa lui Dumnezeu arată că suntem interesați de adunare, de activitatea și de bunăstarea ei.

Deoarece rugăciunea este o forță energizantă, ea va transforma dispoziția noastră față de cei pentru care ne rugăm. Este imposibil să îi cerem lui Dumnezeu să arate dragoste față de cineva de care nu ne place în mod special și încă să mai continuăm să fim înverșunați față de această persoană. Dacă continuăm să ne

rugăm, toate animozitățile vor trece și vom constata că ne place această persoană. A fi iubitori față de frații voștri este un fapt ce vă vorbește de bine. - 1 Ioan 4:20, 21.

De prea multe ori nu ne rugăm suficient de fierbinte pentru frații noștri. Aceasta se poate datora faptului că nu îi cunoaștem personal sau suntem prea preocupați cu propriile noastre preocupări și plăceri. Poate este faptul că ne lipsește afecțiunea, în dragostea noastră pentru ei. Dacă iubim suficient ne vom aminti de ei în rugăciunile noastre. A ne ruga pentru alții ar trebui să fie la fel de natural ca atunci când ne rugăm pentru noi înșine.

Atunci când ne rugăm pentru alții devenim mai caritabili și răbdători față de ei. Ne regăsim mai prietenoși și mai fericiți din cauza asta. Atunci când știm că alții se roagă pentru noi, ne dă curaj și putere. Apostolii i-au încurajat pe frați să se roage pentru ei. „Continuați să vă rugați pentru noi”, a spus Pavel. „Iehova a pus capăt necazului lui Iov când acesta s-a rugat pentru tovarășii lui.” Isus i-a instruit pe urmașii Săi „să se roage pentru cei care vă persecută, ca să vă dovediți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri.” Rugându-ne pentru alții este asemenea lui Cristos; este o practică iubitoare. - 2 Tes. 3:1; Iov 42:7-10; Mat. 5:44, 45.

Rugăciunea noastră pentru alții nu se face cu egoism. Rugăciunile noastre pentru ei sunt mânate de mila lui Dumnezeu și bunătatea Sa față de noi. Noi arătăm prin rugăciunile noastre că vrem ca toți oamenii să ajungă la o cunoștință exactă a adevărului și să fie salvați. Noi, ca și Dumnezeu, nu vrem ca nici unul să moară. Rugăciunea pentru alții smulge amărăciunea și gândirea rea din propriile noastre minți, făcând loc pentru înflorirea gândurilor mărețe. A ne ruga pentru alții inspiră armonie, creează unitate și cooperare. - 2 Cor. 9:14.

Dacă ne rugăm pentru toți frații, înseamnă că vom ajunge să îi iubim pe frații pe care îi plăcem cu greu acum. Iubirea noastră pentru ei nu înseamnă doar a-i suporta, sau să fim amabili și politicoși cu ei. Înseamnă să îi iubim cum ne-a iubit Cristos pe noi. Dragostea lui Isus nu a cunoscut limite și nici dragostea noastră nu trebuie să cunoască limite. Dragostea Lui a văzut necesitatea de a da tot; așa trebuie să fie și dragostea noastră. Isus a spus: „Prin aceasta vor ști toți că sunteți discipolii Mei, dacă aveți iubire între voi.” Rugăciunile voastre dezvăluie dacă iubiți în felul acesta sau nu. - Ioan 13:34, 35.

ROAGĂ-TE CA SĂ FII SINCER

Când te rogi lui Dumnezeu ca El să crească în tine iubirea de dreptate, bunătate, amabilitate, sinceritate și alte roade ale spiritului, chiar vrei acest lucru cu adevărat? Majoritatea dintre noi suntem conștienți de faptul că există un anumit grad de înșelăciune în natura noastră. Cât de des spunem și facem lucruri în care nu credem cu adevărat? De multe ori complimentăm când în interior de fapt condamnăm. Deci, suntem sinceri atunci când spunem că vrem să fim sinceri, ceea ce înseamnă să fim sinceri în tot și cu toată lumea? Sinceritatea în afaceri ne poate costa vânzările. Să ne exprimăm cinstit poate însemna pierderea favorii, promovarea, sau chiar locul de muncă. Mai vreți să fiți sinceri? Dacă vrei să fii sincer, indiferent de cost, atunci roagă-te pentru acest lucru. Muncește pentru acest

lucru. Nu te ruga pentru lucruri pe care nu le vrei cu adevărat. Fii sincer în rugăciunile tale. Fii cinstit și rugăciunile tale te vor vorbi de bine.

Sinceritatea curăță omul interior. Aceasta construiește integritatea și corectitudinea. Ea pregătește mintea pentru activitate creștină. Sinceritatea inspiră încredere și armonie. Iubirea și credința creștine sunt îmbunătățite. Acolo unde există un schimb de opinii sincere va exista libertate de gândire și de exprimare. Toată lumea beneficiază de atmosfera de sinceritate. Iehova spune: „Iehova își găsește plăcerea în rugăciunea celor dreți.” - Prov. 15:8.

Multe rugăciuni nu primesc răspuns, deoarece acestea sunt spuse într-un mod greșit. Unele sunt spuse cu îndoială și fără convingere. Ele nu sunt rugăciuni cu adevărat sincere. Iacov spune: „Omul [îndoielnic] să nu creadă că va primi ceva de la Iehova. Este un om nehotărât, nestatornic în căile Lui.” Trebuie să credem că Iehova se îngrijește. El ne oferă ce avem nevoie, nu neapărat ceea ce ne dorim. David s-a rugat pentru o inimă curată și un spirit nou și statornic. Și rugăciunea lui a fost ascultată. Ne putem ruga pentru același lucru, dar acesta s-ar putea să nu fie ceea ce avem nevoie sau ceea ce ne dorim. Unii se roagă: „Doamne fă-mă pur - dar nu încă.” Alții spun: „Doamne fă-mă bogat, amabil și bun,” dar toată săptămâna acțiunile lor arată că rugăciunea lor nu a fost decât un recital de cuvinte. – Iac. 1:7, 8.

Din moment ce creștinismul nu este calea spre faimă și avere lumești, rugăciunea adevărată nu include astfel de lucruri. În schimb, un creștin se roagă ca să nu cadă victimă materialismului. Dorința lui este să nu răsfete carnea sau să aducă plăcere ochiului, ci să se lepede de el însuși și de ceea ce are. Fără îndoială, mai multe rugăciuni ar primi răspuns dacă oamenii, în afară de a cere tot timpul, s-ar și sacrifica. Sacrificiile voastre benevole vă vorbesc de bine.

RUGĂCIUNEA NU ESTE UN ÎNLOCUTOR AL EFORTULUI

Rugăciunea nu este singurul lucru care există pentru a i te închina lui Dumnezeu. Oamenii petrec nenumărate ore rugându-se la Dumnezeu să le dea lucruri și să îi primească în cer, dar ei probabil nu își fac ordine în viață niciodată. Aceste persoane trebuie să învețe că modul în care trăim este la fel de important ca și repetarea rugăciunilor de zi de zi. Un singur act decent de dreptate față de fratele cuiva valorează mai mult decât o mie de rugăciuni în care îl salutăm pe Dumnezeu ca Sursa dreptății. Dacă ne rugăm corect trebuie, de asemenea, să trăim corect.

Noi trebuie să ne educăm în privința faptului că rugăciunea adevărată nu este un substitut pentru efortul inteligent. Unii oameni recurg la rugăciune în principal ca la un mijloc de a obține lucruri de la Dumnezeu, atunci când alte mijloace nu au reușit. Alții se roagă doar atunci când există o criză. Astfel de rugăciuni sunt foarte egoiste și sunt detestabile de Iehova, care răspunde la rugăciunea corectă. Ne așteptăm ca Dumnezeu să facă o minune în beneficiul nostru de fiecare dată când ne rugăm? Din păcate, unii oameni se așteaptă la aceasta. Îndrumarea lui Iehova este un supliment, nu un substitut pentru propria noastră gândire, pentru munca noastră. Cum un tată pământesc se așteaptă ca fiul său să arate puțină inițiativă, folosindu-și mintea pentru a căuta și pentru a lua

decizii înțelepte și să vină la el doar pentru cele mai dificile probleme de orientare, la fel și Tatăl nostru ceresc dorește același lucru pentru noi. Iehova ne-a dat Cuvântul Său, Biblia. El se așteaptă ca noi să o folosim cu înțelepciune pentru lauda Lui și să mergem la El pentru îndrumare în înțelegerea și utilizarea acesteia sau să îi mulțumim. Dacă facem acest lucru, rugăciunile noastre vor fi o plăcere pentru El.

Dacă suntem sinceri în rugăciunile noastre, vom răbda mult pentru a vedea că acestea sunt îndeplinite. În primul rând, noi ne vom ruga, apoi vom munci din greu pentru îndeplinirea rugăciunii noastre în credință. Atunci când Iehova vede că noi nu putem fi întorși de muncă grea, sudoare, lacrimi și sânge, rugăciunea noastră va primi răspuns dacă este în acord cu voința Sa.

Atunci, acum, când te rogi să fii conștient de faptul că pictezi o imagine vie a ta înaintea lui Dumnezeu. Arată respect în ceea ce privește comportamentul tău, roagă-te cu sinceritate și convingere. Fii sincer! Fii sigur că niciodată adevărata rugăciune nu rămâne fără răspuns. Mai presus de toate, fii smerit și apreciativ față de privilegiul rugăciunii. Rugăciunile tale nu vor minți. Ele vor spune adevărul despre tine.

PARTEA A 2 – FACĂ-SE VOINȚA TA PE PĂMÂNT”

Vom continua seria cu cartea „Facă-se voința Ta pe pământ” și Capitolul 1 intitulat „A cui voință?” Vom începe aici cu paragraful 14 la subtitlul „O viziune simbolică a Sa”. Viziunea este despre Dumnezeu, care i-a dat lui Ioan, fiul lui Zebedei, seria de viziuni cunoscută drept Revelația, sau Apocalipsa, care este ultima carte a Sfintei Biblii. Revelația i-a fost transmisă lui Ioan prin intermediul Domnului Isus Cristos, care a trimis un înger pentru a-i arăta prin semne lucrurile care aveau să vină.

14. Ioan tocmai primise șapte mesaje pentru șapte adunări creștine din Asia Mică, de la Isus Cristos cel glorificat din cer. „După aceste lucruri, m-am uitat și iată că o ușă era deschisă în cer, iar primul glas pe care l-am auzit era ca de trompetă. Acesta a vorbit cu mine, zicând: „Urcă-te aici, și-ți voi arăta lucrurile care trebuie să se întâmple.” (Apoc. 4:1). Urmându-l pe Ioan prin această ușă deschisă care ducea dincolo de spațiul extraterestru, unde sateliții artificiali orbitează în jurul Pământului, intrăm undeva parcă în prezența Dumnezeului Suveran, suprem și atotputernic. Știind că niciun om nu îi poate vedea chipul lui Dumnezeu și să rămână în viață, nu ne așteptăm să îi vedem chipul sau oricare dintre trăsăturile Sale. Nu am putea îndura să îl vedem așa cum nu am putea să îndurăm explozia unei bombe cu hidrogen din apropiere. Ceea ce vedem prin intermediul viziunii lui Ioan este glorios, strălucitor, uimitor. De asemenea, ne sunt arătate lucruri care trebuie să se întâmple în istoria universală.

15. Imediat ce Ioan a acceptat invitația de a urca prin ușa deschisă în cer, a intrat sub influența forței active sau a spiritului lui Dumnezeu, pentru a vedea ceea ce noi, oamenii, nu putem vedea în mod normal. „Și iată că un tron era la locul lui

în cer și pe tron stătea Cineva”. Acest tron este al Celui Prea Înalt, care stăpânește peste toată creația, văzută și nevăzută, de care depinde toată creația pentru existență și pentru ordine universală. Este tronul Regelui eternității, un Rege etern mai presus decât toți împărații, regii, dictatorii și conducătorii Pământului, care pier.

16. Cum arată El? Arată ca un om la înfățișare? Nu! „Cel ce ședea pe el avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere”. El este asemenea nestematelor șlefuite îndelung, prețioase, strălucitoare, minunate, care atrag privirea și câștigă admirație încântată. El nu inspire nimic înfricoșător, nimic hain care măcar să sugereze că ar putea să își chinuie creaturile pământești, sufletele omenești, pentru totdeauna, în chin conștient, într-un iad înfricoșător. El este încântător la înfățișare și plăcut privirii, făcându-te să te pierzi în mirare. În jurul tronului Său este și mai multă glorie, o impresie de calm, liniște. Apariția unui curcubeu perfect de smarald te duce cu gândul la această impresie, amintind de calmul liniștitor, plăcut ce urmează după furtună. Amintește de primul curcubeu pus de Dumnezeu pe cer după potopul global, ca să servească drept semn ceresc pentru Noe și toți urmașii săi, ilustrând că nu va mai fi vreodată un asemenea potop global. Atunci Dumnezeu a zis: „Iar apele nu vor mai deveni un potop care să nimicească toată carnea. Curcubeul va apărea în nor, și, când îl voi vedea, îmi voi aduce aminte de legământul pe timp indefinit dintre Dumnezeu și orice fel de suflet viu de pe pământ.”(Gen. 9:12-16). Oamenii de știință care vor să controleze clima de pe pământ dintr-o „poziție supremă”, din spațiul extraterestru, nu vor putea niciodată să distrugă legământul lui Dumnezeu simbolizat de către curcubeu.

17. Înainte ca Dumnezeu să înceapă creația, El era singur în spațiu, din timpuri fără început. Dar pe care dintre creaturile Sale le-a chemat Dumnezeu în prezența lui? Cu cine se înconjoară El? În viziunea sa amănuțită, Ioan ne spune: „În jurul tronului stăteau douăzeci și patru de tronuri; și pe aceste tronuri am văzut douăzeci și patru de bătrâni, îmbrăcați în haine albe; și pe capete aveau cununi de aur.” (Apoc. 4:4, AS) Cine sunt acești „bătrâni”, aceste douăzeci și patru de persoane de vârstă înaintată, întronate în jurul tronului lui Dumnezeu? Ioan îi cunoștea pe acești „bătrâni” din comunitatea evreiască, din adunarea vechiului Israel. Cu cincisprezece secole înaintea lui Ioan, atunci când profetul Moise a primit cele Zece Porunci de la Dumnezeu, Moise se asociase cu șaptezeci dintre oamenii în vârstă sau „bătrâni” națiunii Israel. (Ex. 24:1, 9, AS) Totuși, Ioan era un „bătrân” sau un om în vârstă al adunării creștine. El era un „bătrân” special, deoarece era unul dintre „cei doisprezece apostoli ai Mielului [Isus Cristos]”, care au servit ca douăsprezece temelii ale adunării creștine, precum douăsprezece pietre de temelie ale zidurilor noului Oraș Sfânt. (Apoc. 21:14) Dar acei „bătrâni” încoronați și întronați pe care Ioan i-a văzut stând în jurul tronului lui Dumnezeu nu puteau să îi reprezinte pe cei doisprezece apostoli ai lui Isus Cristos, pentru că ei erau douăzeci și patru la număr, adică de două ori numărul celor doisprezece apostoli.

18. În adunarea vechiului Israel, „bătrânii” erau reprezentanții întregii adunări a izraeliților. În mod similar, încă din zilele lui Ioan, „bătrânii” creștini au reprezentat întreaga adunare a creștinilor sau pe israeliții spirituali. Potrivit acestei reguli, cei douăzeci și patru de „bătrâni” așezați pe tronuri în preajma lui Dumnezeu reprezintă întreaga adunare a creștinilor care se dovedesc credincioși până la moarte și care sunt răsplățiți cu învierea din moarte la viață în cer și cu un tron în împărăția cerească a lui Dumnezeu.*

19. Această adunare de creștini credincioși care dobândesc răsplata cerească ajunge în cele din urmă la numărul de 144 000, sau de șase mii de ori douăzeci și patru. Ioan însuși este folosit pentru a ne transmite acest număr final al lor, în Apocalipsa 7:1-8; 14:1-5. Ioan a fost instrumentul transmiterii acestor mesaje către ei de la glorificatul Isus Cristos din cer: „Dovedește-te fidel până la moarte (sau credincios până la moarte) și-ti voi da coroana vieții.” „Cel care învinge va fi îmbrăcat în mantii albe și eu nu-i voi șterge nicidecum numele din Cartea vieții, ci îi voi recunoaște numele înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor săi.” „Celui care învinge îi voi da voie să se așeze cu Mine pe tronul Meu, așa cum și Eu am învins și m-am așezat cu Tatăl Meu pe tronul său.” (Apoc. 2:10; 3:5, 21). Ceea ce acești douăzeci și patru de „bătrâni” spun și fac în această viziune a lui Ioan dovedește și mai mult că ei simbolizează pe cei 144 000 care alcătuiesc adunarea finală.

20. Doar cu o mie nouă sute de ani în urmă a fost începută adunarea creștină pe pământ. În ceea ce privește prezența oricărora dintre membrii ei în cer, prezența lor în cer poate data numai după întemeierea împărăției lui Dumnezeu, pentru care credincioșii creștini s-au rugat în toate aceste secole. În ciuda acestor fapte, Dumnezeu îi consideră pe membrii acestei adunări drept „bătrâni” sau persoane cu vârstă înaintată, în comparație cu toți ceilalți din creația Sa inteligentă din cer sau de pe pământ. Este, deci, limpede că nu vârsta reală a membrilor adunării, ci înaintarea lor în cunoștință, instruire și devoțiune evlavioasă reală au făcut ca ei să fie investmântați în alb, încoronați și întronați ca „bătrâni” în preajma tronului lui Dumnezeu.

21. Cum au fost ei aleși să fie „bătrâni” în însăși prezența lui Dumnezeu? În mod sigur acest lucru nu a fost făcut prin alegeri democratice desfășurate de către vreo națiune sau popor de pe pământ, din est sau din vest. Ei au fost aleși de către Dumnezeu însuși, căci Dumnezeu nu înțelege lucrurile ca un om sau națiune, ci conform propriilor standarde, Dumnezeu alege cui i se va da un loc în cercul Său imediat. Deci, acești „bătrâni” simbolici sunt aleși teocratic, din poziția supremă a autorității de sus, și nu de către oamenii de jos, de pe pământ.

22. Deoarece Dumnezeu se înconjoară cu un cerc format din douăzeci și patru de bătrâni simbolici, înseamnă aceasta că El are ceea ce ar putea fi numit un Senat, un Consiliu personal de oficiali cerești cu care se sfătuiește, cerându-le sfatul și acționând în conformitate cu majoritatea opiniilor sau a voturilor? Nu; deoarece El este atotînțelept. El nu are nevoie de sfaturi de la nici una dintre creaturile Sale. Profetul Isaia a pus, pe bună dreptate, această întrebare despre marele Creator: „Cine a măsurat spiritul lui Iehova? Cine poată să-l sfătuiască și

să-l învețe ceva? Cu cine s-a sfătuit el, pentru ca acesta să-l facă să înțeleagă sau cine îl învață cărarea dreptății? Cine îl învață cunoștința sau cine îi arată calea adevăratei priceperi? Iată! Națiunile sunt ca o picătură de apă dintr-o găleată, ca un strat fin de praf.” (Isa. 40:13-15). Adunarea creștină reprezentată prin cei douăzeci și patru de „bătrâni” are, deci, doar onoarea de a-l servi pe Creator ca cei mai înalți oficiali cerești ai Celui Bătrân de Zile, Creatorul.

23. În viziunea lui Ioan, Dumnezeu și cei douăzeci și patru de „bătrâni” ai Săi stăteau într-un decor asemănător celui din templul de închinare din anticul oraș al Ierusalimului. Din descrierea care este făcută în Biblie, Ioan știa că erau zece sfeșnice de aur în camera sfântă a templului pe care Regele Solomon îl construise cu o mie de ani înainte. Cinci sfeșnice erau la dreapta și cinci la stânga, în fața Sfintei Sfintelor. În curtea templului era, de asemenea, un mare lighean de aramă, atât de mare încât era numit o mare. (1 Regi 7:23-36, 44, 49). Preoții își spălau mâinile sau sacrificiile cu apa din acesta.

24. Cu privire la tronul lui Dumnezeu, Ioan spune: „Din tron ieșeau fulgere, glasuri și tunete. Înaintea tronului ardeau șapte lămpi de foc, care sunt cele șapte spirite ale lui Dumnezeu. În fața tronului mai este un fel de mare de sticlă, asemenea cristalului.” În templul de demult al Regelui Solomon, Dumnezeu nu stătea întronat în Sfânta Sfintelor, ci acolo era o lumină miraculoasă care plutea deasupra chivotului sacru de aur, care conținea cele două table de piatră pe care degetul lui Dumnezeu scrisese cele Zece Porunci. Totuși, în viziunea lui Ioan, Dumnezeu este văzut ca așezat pe tron în templul Său ceresc.

25. Fulgerele de lumină de la tronul lui Dumnezeu i-au amintit numaidecât lui Ioan că „Dumnezeu este lumină.” La crearea pământului, El a fost Cel care a spus: „Să fie lumină.” (1 Ioan 1:5, Gen. 1:3) Din puterea Sa iau naștere nu numai fulgerele, ci și toate fulgerele de luminare, de cunoștință, de pricepere și de înțelepciune ale creaturilor sale din cer și de pe pământ. De la Cel care sta pe tronul divin vine puterea vocii, la fel și undele sonore produse de organele vorbirii și mai ales mesajele divine transmise prin grai. Uneori, mesajele divine tună impresionant atunci când îi judecă pe dușmanii Săi. „Gloriosul Dumnezeu a tunat.” (Ps. 29:3) Profetiile Sale cu privire la lucrurile ce vor să vină au prezis venirea Sa la marele Său templu spiritual pentru a-i judeca pe oameni – Mal. 3:1.

26. Spiritul lui Dumnezeu sau forța activă este invizibil vederii oamenilor, dar îi poate determina să se miște și să lucreze. El poate produce rezultate pe care ochii noștri slabi să le vadă și pe care celelalte simțuri fizice ale noastre să le perceapă. Prin spiritul Său, sau forța activă, Dumnezeu poate produce iluminare, revelând lucruri pe care nicio minte omenească obișnuită nu le-ar putea gândi sau înțelege, prin lumina aruncată asupra unor secrete sacre de mult ascunse. Spiritul Său este precum cele „șapte lămpi de foc” ce ard înaintea Lui în templul Său ceresc, nu pentru a-i oferi lumină, ci pentru a lumina celor care vin în prezența Sa. Acele șapte lămpi de foc, spune Ioan, „sunt cele șapte spirite ale lui Dumnezeu.” Aceste șapte spirite nu se referă la faptul că există șapte persoane spirituale, ci că spiritul sau forța activă a lui Dumnezeu trebuie privit într-un mod înșeptit. Șapte fiind numărul din Biblie care reprezintă perfecțiunea sau desăvârșirea spirituală,

cele șapte spirite denotă plinătatea completă a spiritului lui Dumnezeu. El folosește această sumă completă a spiritului sau forței Sale active pentru a-i lumina pe cei care îl slujesc în templul Său spiritual. La rândul său, acești luminați transmit lumina spirituală către alte creaturi pentru a le aduce o cunoștință din adevărul lui Dumnezeu.

27. Acele șapte lămpi de foc simbolice trebuie să fi aruncat lumina asupra „mării de sticlă, asemenea cristalului” în care preoții se puteau spăla. În același fel, spiritul înșeptit al lui Dumnezeu lucrează numai printr-o organizație sau un grup de creaturi care este curată în ochii Săi. Spiritul Său lucrează prin intermediul unei organizații curățite și îi ajută pe membrii acesteia să păstreze curate această organizație și ofrandele sale către Dumnezeu. Amintiți-vă că „marea” din templul Regelui Solomon putea să țină în jur de 74 200 de litri de apă și servea „pentru spălarea preoților.” (2 Cron. 4:2-6) Precum apa curată, adevărul lui Dumnezeu curăță și purifică prin puterea sa. Cei ce sunt primiți în prezența lui Dumnezeu, precum cei douăzeci și patru de „bătrâni”, au nevoie de această apă a adevărului pentru a-și îndeplini îndatoririle preoțești, în mod acceptabil, pentru Dumnezeu și pentru binele tuturor oamenilor cu bunăvoință. În armonie cu această ilustrație, se spune că adunarea celor 144 000 de urmași credincioși ai lui Isus Cristos a primit de la El curățirea „cu baia de apă prin Cuvânt, ca să-și prezinte Lui însuși adunarea în toată splendoarea ei, fără pată, zbârcitură sau altceva de acest fel, ci sfântă și fără defect.” (Efes. 5:25-27). Dumnezeu crede în curățire religioasă. El are aproape lângă El ceea ce este curat.

(Va urma)

- Douăzeci și patru a fost numărul diviziunilor în care regele David i-a împărțit pe preoții națiunii Israel, pentru a servi la templul din Ierusalim. Adunarea creștină va fi o „preoție regală” – 1 Cron. 24:1-19; Luca 1:5-24, 57-67; 1Pet. 2:9; Apoc. 20:6. A se vedea *Turnul de veghere* la numărul din 15 aprilie, 1956, paginile 253-256.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

14. Unde a fost invitat Ioan și, urmându-l, unde ajungem și ce putem vedea?
15. Sub a cui putere a intrat Ioan, și al cui tron a văzut?
16. Cum arăta Cel întronat, și asupra a ce ne atrag atenția aceste lucruri?
17. Cine stătea în preajma lui Dumnezeu, și de ce nu reprezentau ei pe „apostolii Mielului”?
18. Pe cine reprezintă cei douăzeci și patru de „bătrâni”?
19. Cât de mare devine în final adunarea, și ce le-a făgăduit Isus Cristos?
20. Sunt ei „bătrâni” ca vârstă în comparație cu toată creația, și ce a făcut ca ei să fie întronați ca persoane de vârstă înaintată?
21. Cum au fost ei aleși să fie „bătrâni” în prezența lui Dumnezeu?
22. Are deci Dumnezeu un Senat, și în ce calitate au cei douăzeci și patru de „bătrâni” onoarea de a-L servi?

23. Ce fel de decor i-a fost sugerat lui Ioan având în vedere cele ce se puteau vedea în preajma lui Dumnezeu și a „bătrânilor”?

24. În ce fel era diferit modul în care era așezat pe tron Dumnezeu față de ceea ce se petrecea în templul Regelui Solomon, cu mult timp în urmă?

25. Ce lucruri ies de la tronul lui Dumnezeu, după cum a fost ilustrat de ceea ce a văzut și auzit Ioan?

26. Ce înseamnă cele „șapte lămpi de foc”, și de ce se află ele în fața lui?

27. Asupra a ce luminau acele șapte lămpi de foc, și ce reprezenta acest fapt?

CITIREA SEMNIFICAȚIEI **SEMNELOR ȘI MINUNILOR**

ESTE un privilegiu plin de bucurie pentru oricine să fie un semn pentru ceva care este bun pentru mult timp. Pentru persoanele care au un set de valori drept, o persoană care servește ca un astfel de semn este cineva frumos, cineva binevenit și demn de o primire din inimă. Astfel, atunci, un mesager care aduce vești bune cu privire la adevărata închinare a lui Iehova Dumnezeu și despre restabilirea organizației Sale teocratice pe pământ ar fi un semn frumos. Prin intermediul profetului Isaia, Iehova Dumnezeu a descris că un astfel de mesager urma să apară la scurt timp după ce s-a încheiat Primul Război Mondial, în timp ce martorii Lui încă zăceau în captivitate pentru națiunile înnebunite de război ale acestei lumi. El a spus: „De aceea poporul Meu va cunoaște numele Meu, da, de aceea va cunoaște în ziua aceea, pentru că Eu sunt Cel ce vorbește. Iată! Eu sunt.' Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vestea bună, ale celui ce vestește pacea, ale celui ce aduce vești bune despre ceva mai bun, ale celui ce vestește salvarea, ale celui ce spune Sionului: 'Dumnezeul tău a devenit rege!' Ascultă! Străjerii tăi și-au înălțat glasul. Ei strigă de bucurie într-un glas, căci vor vedea cu ochii lor când Iehova va restabili Sionul. Înveseliți-vă, strigați de bucurie într-un glas, locuri devastate ale Ierusalimului, căci Iehova și-a mângâiat poporul, a răscumpărat Ierusalimul.” – Isa. 52:6-9.

² Cei care păzeau interesele organizației lui Dumnezeu, Sion, au văzut mesagerul venind pe înălțimi. Ei s-au bucurat să-l audă strigând organizației lui Dumnezeu, Sionul: „Dumnezeul tău a devenit rege!” Împărăția Lui este stabilită în ceruri în mâinile lui Emanuel, Isus Cristos. Acesta este motivul pentru care El ne-a adus acum eliberarea. Acesta este motivul pentru care El s-a întors la noi cu o favoare. La multitudinea de dovezi despre întoarcerea de favoruri a lui Iehova, este ca și cum străjerii l-au văzut față în față în revenirea Lui în Sion, la organizația Lui peste care și-a pus numele sfânt. Ei au motive să strige pentru ca toți oamenii să audă.

³ Acum, cineva l-a echipat pe acel mesager cu vestea bună care l-a făcut să apară atât de frumos. Cineva a trimis acel mesager ca să facă pacea să fie auzită și pentru a aduce vești bune despre ceva mai bun și să facă salvarea să fie auzită de oamenii care îl iubesc pe Dumnezeu și care doresc ca El să fie rege. Expeditorul este Iehova însuși, care își poartă brațul cel sfânt înaintea tuturor națiunilor și care vrea ca toate marginile pământului să vadă salvarea pe care o execută. Mesagerul pe care îl trimite este o societate de oameni care sunt dispuși să meargă pe jos pentru a aduce vestea cea bună. Prin inspirație apostolul Pavel a declarat că ei sunt creștini dedicați cu sfințenie. Pentru ei, el a citat următoarele cuvinte ale lui Isaia 52:7 și și-a culminat argumentul cu următoarele cuvinte:

⁴ „Peste toți este același Domn, care este bogat față de toți cei ce-l cheamă. Fiindcă 'oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat'. Însă cum îl vor chema pe Acela în care nu-au crezut? Și cum vor crede în cel despre care nu au auzit? Și cum vor auzi fără să le predice cineva? Și cum vor predica dacă n-au fost trimiși? După cum este scris: 'Ce frumoase sunt picioarele celor ce anunță vești bune despre lucruri bune!'" – Rom. 10:12-15.

⁵ Marea Sursă de „vești bune despre lucruri bune,” Iehova Dumnezeu, este Cel care își trimite mesagerii pe jos să declare mesajul Său. Profetul Isaia însuși a exemplificat acest lucru. Acest lucru s-a întâmplat în momentul în care el a avut o viziune miraculoasă a lui Iehova cu armatele întronate în templul lui. Când Isaia a auzit serafimii declarând sfințenia lui Iehova, s-a simțit atât de nesfânt și de murdar încât s-a temut pentru viața lui. La acest strigăt unul dintre serafimi l-a curățat, zicând: „Iată! Acesta ți-a atins buzele și nelegiuirea ți-a fost îndepărtată, iar păcatul tău este ispășit.” După ce Isaia a fost în această stare curățită, a auzit o voce cerând ca cineva să fie trimis într-o misiune. A cui voce a fost? A lui Iehova, și spunea: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi?” Isaia a văzut acest lucru ca pe o mare onoare de a fi trimis de către Iehova Dumnezeu și de a merge pentru El într-o misiune. Oferta a fost deschisă pentru un om curat care să se ofere de bunăvoie. Isaia a sărit la acest privilegiu rar. „Iată-mă! Trimite-mă”, a strigat. Oferta sa a fost acceptată, și i s-a spus: „Du-te, și spune acestui popor: 'Întruna auziți, dar nu înțelegeți; întruna vedeți, dar nu învățați.'" (Isa. 6:1-9). Trimiterea lui Isaia cu un mesaj special a însemnat că el a fost ordonat, numit de Dumnezeu. Prin Isaia oamenii puteau auzi acum de numele lui Dumnezeu. Ei au putut pune credință în numele lui Dumnezeu și să îl cheme pentru a fi salvați.

⁶ În conformitate cu exemplul lui Isaia, care a fost un semn pentru vechiul Israel, Isus s-a dedicat serviciului Împărăției lui Dumnezeu ca să fie trimis și El. El și-a părăsit atelierul de tâmplărie din Nazaret și s-a dus să îl vadă pe premergătorul său, Ioan Botezătorul. A fost botezat, nu pentru a simboliza pocăința de păcate, deoarece nu avea nici un păcat, ci pentru a fi trimis în serviciul împărăției lui Dumnezeu pentru care Ioan predica. Venirea Sa pentru a fi botezat a împlinit cuvintele Psalmului 40:6-8, căci apostolul a aplicat acele cuvinte profetice la Isus, spunând: „Când vine în lume, el zice: 'Tu n-ai vrut jertfă și ofrandă, ci mi-ai pregătit un corp. N-ai găsit plăcere în ofrandele arse. Atunci Eu [Isus] am zis: Iată! Am venit (în sulul cărții este scris despre Mine), să fac voința Ta, O Dumnezeule.”

(Evrei 10:5-7). După ce a fost botezat de către Ioan în Râul Iordan, Isus a primit dovada din cer că a fost acceptat. Raportul Bibliei afirmă: „În timp ce se ruga, cerul s-a deschis și spiritul sfânt, care a apărut ca un porumbel, a coborât peste El, iar din cer s-a auzit un glas: 'Tu ești Fiul Meu, cel iubit! Eu te-am aprobat.' Isus avea cam treizeci de ani când și-a început lucrarea.” - Luca 3:21-23; Mat. 3:16, 17.

⁷ Ah da, apoi, după ce s-a oferit El însuși și fiind botezat și primind aprobare cerească, Isus și-a început lucrarea, nu ca tâmplar, ci lucrarea pentru Împărăție. Că nu a mers din proprie numire, ci că a fost trimis, El a menționat în repetate rânduri în cuvinte ca acestea: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea ... Dumnezeu și-a trimis Fiul în lume ... pentru ca lumea să fie salvată prin El.” „M-am pogorât din cer să fac, nu voința Mea, ci voința Celui ce M-a trimis.” „Tatăl cel viu m-a trimis și trăiesc datorită Tatălui.” (Ioan 3:16, 17; 6:38, 57). Ca și Isaia, Isus Cel uns a mers și El a aplicat sincer la sine aceeași însărcinare de slujire pe care a primit-o Isaia în viziunea sa de la templu. (Mat. 13:13-15; Ioan 12:36-41). După ce Isus a început să îi strângă pe discipolii Săi, pe care Iehova al armatelor i i-a dat, Isus i-a putut numi pe acești copii ai lui Dumnezeu, frații Săi. Apoi, și El a putut aplica la el și la ei cuvintele lui Isaia 8:18: „Iată! Eu și copiii pe care Iehova mi i-a dat suntem semne și miracole în Israel de la Iehova al armatelor, care locuiește pe muntele Sion.” Fericii au fost oamenii asemenea oilor din Israel, care au citit corect sensul acestor semne și miracole și nu au disprețuit acele semne și miracole umane, deoarece aceștia au fost puțini la număr, o turmă mică. Astfel de cititori fericiți au devenit urmașii lui Isus, adevăratul Emanuel, Mai Marele Isaia.

⁸ Există un fapt pe care nu trebuie să îl trecem cu vederea aici. Isus și cei doisprezece apostoli și ceilalți discipoli ai Săi nu au fost trimiși de către Ioan Botezătorul, nici de către apostolul Petru, nici de către Biserica Romano-catolică, Biserica Ortodoxă Greacă, Biserica Angliei, Biserica Episcopală Protestantă, Biserica Luterană, Biserica Metodistă, Biserica Baptistă, Biserica Presbiteriană sau de către oricare dintre celelalte mai mult de o mie de secte religioase ale Creștinătății. Isus și discipolii Săi au fost, unul și toți, trimiși de Iehova al armatelor. Ei au fost semne și miracole de la El! Acesta este Cel de care toți cei care vin să facă voința lui Dumnezeu vor să fie trimiși. Cu ce putere și autoritate putem fi noi trimiși de către oricare dintre aceste secte religioase sau chiar de către Consiliul Național al Bisericilor lui Cristos din Statele Unite ale Americii sau chiar de către Consiliul Mondial al Bisericilor, dacă nu suntem trimiși de către Iehova al armatelor, precum Isaia, Isus și cei doisprezece apostoli ai Săi? Prin Iehova al armatelor, prin Semnul Lui, Emanuel, Domnul Isus Cristos, noi am ajuns să facem voința lui Iehova, așa cum însuși Emanuel a ajuns să facă atunci când a fost botezat. Trebuie să venim și noi înșine să ne oferim, dispuși să fim trimiși și să mergem oriunde suntem trimiși, dacă vrem să fim acceptați și să fim trimiși de către Iehova al armatelor. În această cale vrem să-i imităm pe Isaia și pe Isus Cristos. În caz contrar, ar trebui să facem voința organizațiilor religioase ale Creștinătății. În acest timp al sfârșitului, dorim să facem voința divină, voința lui Iehova al armatelor.

⁹ Pentru a dovedi cu Biblia că a fost trimis de către Iehova al armatelor și, prin urmare, a fost hirotonisit sau numit de Acesta, Isus s-a dus într-o zi de sâmbătă în sinagoga din cetatea Nazaret, unde concetățenii Săi îl cunoșteau doar ca tâmplar, fiul unui tâmplar. Urcând la locul unde trebuia să vorbească, El a cerut să îi fie dată cartea lui Isaia. Deschizând-o, El a găsit cuvintele de la Isaia 61:1, 2. Potrivit relatării lui Luca 4:16-21, Isus a citit aceasta: „Spiritul lui Iehova este peste Mine, pentru că el m-a uns să le anunț săracilor vestea bună, m-a trimis să le predic celor captivi eliberarea și celor orbi recăpătarea vederii, să-i pun în libertate pe cei zdrobiți, să predic anul de bunăvoință al lui Iehova.” Când Isus a închis sulul și s-a așezat să predice, El a spus: „Astăzi s-a împlinit acest cuvânt din Scripturi pe care tocmai l-ați auzit.” În acest fel, El a devenit un semn viu pentru ei că Mesia, Cristos, Trimisul lui Iehova și Cel Uns este prezent. El a devenit un miracol sau semn care indica faptul că eliberarea era aproape, pentru că anul de acceptare al lui Iehova venise atunci. El a devenit un semn minunat ce indica faptul că, prin El, Regele, Împărăția lui Dumnezeu era în mijlocul evreilor. – Luca 17:21

¹⁰ Acea Împărăție a lui Dumnezeu a părăsit mijlocul evreilor după ce liderii lor religioși l-au ucis pe Isus pe un stâlp de tortură și Dumnezeu L-a înviat din morți și s-a înălțat înapoi la Tatăl Său, în cer. În anul 70 (A.D.) națiunea iudaică a fost distrusă, sfântul lor oraș și templu au fost arse și dărâmate la pământ. Supraviețuitorii nefericiți, care au rămas, au fost duși în robie în toate națiunile, neavând nici un guvern al lor și nici un rege din linia familiei regale a lui David.

¹¹ Cu toate acestea, astăzi, ce înseamnă și ce indică semnele și miracolele ce le-a furnizat Iehova al armelor în acest timp al sfârșitului? Cum ar trebui oamenii să le citească în lumina Cuvântului lui Dumnezeu? Semnele și miracolele de astăzi sunt rămășița fraților spirituali unși ai lui Isus.

¹² Această rămășiță a fost prefigurată de fiul lui Isaia, Shear-Iașub, al cărui nume înseamnă „O simplă rămășiță se va întoarce.” Această menționare a rămășiței evidențiază faptul că Creștinătatea, cu cei peste 820 milioane de creștini mărturisitori, nu s-a întors la Iehova Dumnezeu din 1918. Acel an a fost anul în care Iehova a venit la templul Lui spiritual pentru a-i judeca pe toți cei care au pretins a fi spirituala „casă a lui Dumnezeu.” El și-a dezvăluit prezența Sa la templu rămășiței martorilor unși ai lui Iehova care s-a întors la el, așa cum a făcut și pentru Isaia. Când rămășița s-a oferit voluntar, atunci când El a întrebat pe cine să trimită, Iehova i-a trimis ca martorii Lui cu mesajul Lui. Apoi, cu acest modern Șear-Iașub la dispoziție, Emanuel, Isus Cristos, Mai Marele Isaia, putea furniza semnul că rămășița s-a întors la organizația teocratică a lui Iehova. Așa cum apostolul Pavel a putut spune în zilele lui, poate fi spus acum: „Tot așa, și în perioada actuală a apărut deci o rămășiță a cărei alegere este potrivit bunătații nemeritate.” Această rămășiță a fost ca rămășița pe care Iehova Dumnezeu a găsit-o în împărăția de nord a Israelului, a cărei capitală era Samaria, în zilele lui Ilie profetul. – Rom. 11:2-5.

¹³ Isaia nu a avut numai un fiu numit Șear-Iașub, ci și un fiu numit Maher-Șalal-Haș-Baz. Acest nume înseamnă „Grăbește-te de prădează. El a venit repede

să jefuiască”. Fiind numit așa, acest fiu a fost o minune sau semn care arăta că dezastrul venea repede prin intermediul armatelor puterii mondiale asiriene. Asupra cui? Nu numai asupra împărăției Siriei, ci și asupra împărăției lui Israel și a capitalei lui, Samaria. În zilele regelui de atunci al Samariei, Pezah, fiul lui Remalia, regele asirian a invadat împărăția lui Israel. El a luat multe orașe, a jefuit țara, și a luat captivi mulți locuitori. Mai târziu, Pezah însuși a fost ucis. Apoi regele Asiriei a capturat Damascul, capitala Siriei, a luat oamenii ei în exil și l-a omorât pe regele Rețin. Astfel amândoi regii care conspiraseră să răstoarne „tronul lui Iehova” din împărăția lui Iuda au fost executați. Aceasta a fost o introducere la răsturnarea împărăției lui Israel în anul 714 î. Cr., și scoaterea izraeliților apostafați din Samaria și de pe restul domeniului lui Israel. – Isa. 7:16; 2 Regi 15:29, 30; 18:9; Amos 1:3-5; 2:6-16.

¹⁴ Prin lepădarea de Iehova Dumnezeu, conspirând cu Siria ne-evreiască împotriva împărăției tipice a lui Iehova în țara lui Iuda, Israelul și capitala lui Samaria au fost un tip profetic al Creștinătății de astăzi în uniunea sa conspirativă cu națiunile lumesti împotriva Regelui întronat al lui Iehova, Isus Cristos, Emanuel. Asupra acestor națiuni și în special asupra Creștinătății, care pretinde a fi religioasă „casă a lui Dumnezeu,” judecata divină este acum pronunțată de către Iehova al armatelor, la templul Lui spiritual. Sentința de judecată va fi rapid executată asupra lor în ziua care se apropie, a răzbunării lui Dumnezeu, la Armagedon, prin metodele cuiva mai puternic decât regele antic al Asiriei, și anume, prin mijloacele ofițerului executiv al lui Iehova, Isus Cristos. Apoi, Creștinătatea și toate națiunile politice care conspiră cu ea împotriva împărăției lui Emanuel, vor fi lipsite de conducătorii lor religioși și politici. Aceștia vor fi jefuiți de toate lucrurile care le făceau inimile mândre.

¹⁵ Creștinătatea are sute de milioane de copii ale Sfintei Biblii în mai multe limbi. Cu toate acestea, din moment ce citește Biblia din punctul de vedere al crezurilor sale, aceasta nu poate vedea judecata lui Dumnezeu scrisă cu mult înainte împotriva ei și a prietenei ei, această lume. Ce semn vizibil este acolo, pentru a indica ce nu reușește să vadă Creștinătatea, și anume, că judecata divină va fi executată rapid asupra ei și asupra lumii sale prietenoase? Este rămășița, frații spirituali ai lui Emanuel, „copilașii” unși pe care Iehova i-a dat lui Isus Cristos. Ca și el, fratele lor lider, ei au fost unși cu spiritul lui Iehova să predice. Ei au fost trimiși de către Iehova, conform profeției lui Isaia 61:1, 2. Ei au fost unși, nu numai pentru a „vesti anul de bunăvoință din partea lui Iehova”, an simbolic care acum aproape s-a încheiat, ci, de asemenea, ca să vestească „ziua de răzbunare din partea Dumnezeului nostru”, zi care se apropie din ce în ce mai mult. Această răzbunare va fi revărsată atunci când Isus va executa judecata Dumnezeului nostru asupra Creștinătății și asupra păgânătății, ambele anti-Împărăție.

¹⁶ În proclamarea venirii rapide a acestei zi de răzbunare a lui Dumnezeu, cu distrugerea și jefuirea întregii ei lumi de către regele ei Isus Cristos, rămășița spirituală unsă a preluat caracteristicile semnului fiului lui Isaia Maher-Șalal-Haș-Baz. Ea proclamă, „Grăbește-te de prădează! El a venit repede să jefuiască.” Mulțimi de oameni ca oile au văzut și au auzit acest semn și miracol, această clasă

Maher-Şalal-Haş-Baz și i-au citit sensul corect. În plinătatea credinței și convingerii lor, ei și-au luat poziția alături de această rămășiță a modernelor „semne” și „minuni” ale lui Iehova. Mai mult decât atât, ei au preluat mesajul de răzbunare al lui Dumnezeu și l-au răspândit și mai mult, tuturor națiunilor de pe pământ.

ÎN FAȚĂ! LA VEDERE!

¹⁷ Pentru a fi de orice valoare și de călăuzire, semnele și minunile trebuie să fie văzute, pentru ca să poată fi studiate, pentru ca sensul lor să poată fi citit și înțeles cu cheia de înțelegere a lui Dumnezeu. „Ca semne și minuni,” rămășița unsă a fraților spirituali ai lui Cristos trebuie să fie în față, în văzul oamenilor. Apoi Mai Marele Isaia, Isus Cristos, poate spune: „Iată că eu și copiii pe care mi i-a dat Iehova suntem în Israel niște semne și niște miracole în [Creștinătate] de la Iehova al armatelor, care locuiește pe muntele Sion.” (Isa. 8:18). Pentru a susține aceste semne și minuni marea mulțime a însoțitorilor dedicați cu bunăvoință ai rămășiței trebuie să fie în față cu ele. Pentru rămășița unsă a Izraeliților spirituali Isaia 43:10 spune: „'Voi sunteți martorii Mei,' zice Iehova, 'da, slujitorul Meu pe care l-am ales.'” Această clasă a servului trebuie să fie văzută; trebuie să fie lăsată să fie auzită, cu scopul de a fi martori ai lui Iehova. Și pentru a se alătura clasei servului uns în lucrarea de mărturie din lumea întreagă, turma mare de persoane dedicate precum oile trebuie să fie văzută în uniune cu ei și să fie lăsați să fie auziți la unison cu ei. Trebuie să fim toți afară, evidenți, să fim văzuți, observați, auziți. Nu este timpul să hibernăm din pricina angoaselor, a stresului, a temerilor și amenințărilor națiunilor din această lume.

¹⁸ Marele Semn, Emanuel, a spus către urmașii Săi: „Voi sunteți lumina lumii. Un oraș situat pe un munte nu poate fi ascuns.” (Mat. 5:14) Isaia din vechime a spus: „Urcă pe un munte înalt, femeie care aduci vești bune pentru Sion. Înălță-ți glasul cu putere, femeie care aduci vești bune pentru Ierusalim. Înălță-l! Nu te teme! Spune orașelor lui Iuda: Iată-l pe Dumnezeul vostru.” (Isa. 40:9). Ca slujitor, Isus nu a fost ascuns vederii și greu de remarcat, ca atunci când a fost tâmplar în Nazaret. Ca marele Semn al lui Iehova El a fost văzut în toate părțile teritoriului Său predicând, mergând din oraș în oraș și din sat în sat, predicând public în sinagogi și în aer liber și de asemenea, în casele oamenilor. Imitându-L putem fi și noi proeminenți, nu să ne dăm în spectacol, ci să atragem atenția asupra semnelor și minunilor lui Iehova în acest timp al sfârșitului. Putem face acest lucru cel mai eficient prin predicarea nu numai în mod public, ci în principal, din casă în casă. În acest fel cuvintele profetice ale lui Isus trebuie să fie îndeplinite: „Această veste bună a împărăției va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile, și apoi va veni sfârșitul împlinit.” (Mat. 24:14). Această predicare a veștii bune peste tot, în mod public și din casă în casă, de către rămășiță și asociații ei precum oile este, în sine, cel mai elocvent semn, o minune care atrage atenția întregii lumi.

¹⁹ Este o dovadă indubitabilă că împărăția lui Dumnezeu în mâinile lui Emanuel cel ceresc a fost întemeiată ca și capitala universului. Ea este un semn

care prevestește că națiunile din această lume se confruntă astăzi cu sfârșitul lor și îl vor întâlni de îndată ce propovăduirea noastră este încheiată, în conformitate cu voința divină. Fie ca ele să citească semnul!

²⁰ Oamenii și națiunile trebuie să știe că am fost printre ei pentru le da avertismentul solemn despre sfârșitul lor. Acest lucru ne-ar putea expune la abuzul și persecutarea lor. Cu toate acestea, la fel ca apostolii lui Emanuel, noi trebuie să „devenim un spectacol pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni.” (1 Cor. 4:9) În ceea ce îl privește pe Emanuel, chiar și atunci când acesta era un copil de patruzeci de zile, Simeon a profetizat: „El este pus pentru căderea și ridicarea din nou a multora din Israel și pentru a fi un semn împotriva căruia se va vorbi.” (Luca 2:34). Și ce dacă se vorbește împotriva noastră sau primim împotrivire ca semn sau dacă suntem provocați din cauza predicării noastre despre adevăruri directe din Biblie? Noi știm cine ne susține. Acesta este „Iehova al armatelor, care locuiește pe muntele Sion.” De la El avem rămășița de semne și minuni astăzi și există mii ca ei aici, la această adunare internațională. Prin urmare, El va avea grijă ca ceea ce aceste semne și minuni înseamnă, să fie cu adevărat împlinit. Iehova al armatelor este Cel care ne-a trimis și care ne-a echipat cu vestea bună despre împărăția Sa inaugurată. Armatele Sale angelice, care depășesc armatele aliate ale blocului comunist de Est și blocul democratic de Vest, ne înconjoară. Ele sunt pe deplin organizate și înarmate și aliniat pe câmpul Armagedonului, pentru „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic.” (Apoc. 16:14). Să nu ne temem atunci de oameni sau de diavoli.

²¹ Dumnezeu, al cărui nume ce inspiră teamă este Iehova al armatelor, este cu noi. Numele Regelui Său domnitor, Emanuel, înseamnă „Cu noi este Dumnezeu.” Deoarece Emanuel este cu noi, pentru că îl urmăm și îl ascultăm în predicarea veștii bune a Împărăției, ca o mărturie finală pentru toate națiunile, știm că Dumnezeu este cu noi. Aceasta înseamnă că Dumnezeu este pentru noi. Cu astfel de ajutor divin și în conformitate cu voința divină, suntem siguri că vom termina cu succes lucrarea minunată și semnificativă pe care Iehova al armatelor ne-a trimis să o facem.

Duceți-vă deci și faceți discipoli din oamenii tuturor națiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt, învățându-i să respecte tot ce v-am poruncit. Și, iată că Eu sunt cu voi. – Mat. 28:19, 20.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ca să fie ce fel de semn este un privilegiu pentru cineva, și cum a descris Isaia un astfel de semn?
2. Cine a văzut acest mesager pe înălțimi, și cum s-a întâmplat că ei l-au văzut pe Iehova de parcă erau „față în față”?
- 3,4. (a) Cu ce a fost echipat acest mesager și cine l-a trimis? (b) Cu ce argument l-a identificat apostolul Pavel pe acest mesager la Romani 10:12-15?

5. Cum a exemplificat Isaia, în viziunea de la templu, faptul că Iehova este Cel care trimite?

6. Ce a făcut Isus, credincios exemplului lui Isaia, și ce dovadă a primit Isus că a fost acceptat pentru serviciu?

7. Cum au arătat cuvintele lui Isus că nu s-a numit singur, și când putea pune Isus în aplicare Isaia 8:18?

8. De cine n-au fost trimiși Isus și discipolii Lui și astfel, prin imitare, de cine vrem să fim noi trimiși și de ce?

9. Cum a arătat Isus, în sinagogă, din Scripturi, că era trimis de Iehova și despre ce lucruri a devenit El un semn și o minune?

10. Când a plecat „împărăția lui Dumnezeu” din mijlocul evreilor, și ce s-a întâmplat națiunii lor nu mult timp după aceea?

11. Cine sunt astăzi, pe pământ, semne și minuni?

12. Datorită căror fapte referitoare la ei au fost aceștia prefigurați de Șear-Iașub? De ce altă rămășiță au mai fost ei preumbriți?

13. Despre ce a fost alt fiu al lui Isaia o minune, și cum s-a împlinit însemnătatea numelui său cu cei implicați?

14. Al cui tip au fost Israel și capitala acestuia Samaria, și când și cum va fi executată, cu rapiditate, sentința de judecată asupra acestui antitip?

15. Ce nu vede creștinătatea în Cuvântul lui Dumnezeu și astfel, ce semn vizibil există pentru a-l arăta acesteia?

16. Ale cui caracteristici de semn le-a luat asupra clasa rămășiței, și cum se răspândește mesajul într-o mare măsură?

17. Unde trebuie să fie semnele și minunile, pentru a avea valoare și pentru a călăuzi, și astfel, cine trebuie să fie acum într-o astfel de poziție?

18,19. Cum s-a pus Isus în poziția potrivită de semn de la Dumnezeu, în armonie cu Isaia 40:9 și imitându-L, ce semn mare oferim noi pentru a atrage atenția lumii?

20. La ce ne poate expune faptul că dăm avertismente, însă datorită cărui sprijin nu trebuie să ne temem de oameni sau de diavoli?

21. Cum se împlinește față de noi numele Regelui nostru domnitor Emanuel și, astfel, ce suntem siguri că se va încheia cu succes?

* Aici nouă traduceri ebraice tipărite ale epistolei către Romani folosesc numele Iehova sau Yahweh pentru motivul că Ioel 2:32, citat aici, are acest nume divin în textul ebraic.

Nouă traduceri ebraice tipărite al cărții lui Luca redau Iehova sau Yahweh, pentru a corespunde cu textul ebraic de la Isaia 61:1.

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ

Relatat de Leslie R. Franks

NOUA ZEELANDĂ a fost prima mea casă. Acolo am aflat pentru prima oară despre adevăr. În anul 1926, la șaisprezece ani, munca mea m-a purtat departe de casă. Interesul meu pentru adevăr a intrat în declin. Paisprezece ani mai târziu (1940) am început din nou să citesc literatura societății pe care părinții mei mi-o trimiteau. S-a dovedit că și colegul meu de serviciu era unul din martorii lui Iehova. Într-o zi, într-o conversație, el a menționat că îi cunoscuse pe părinții mei care erau și ei martori ai lui Iehova și m-a întrebat dacă aș fi interesată să particip la un studiu al *Turnului de veghere*? Așa am făcut la sfârșitul săptămânii următoare. Apoi, la o adunare de serviciu, în timpul vizitei unui serv de zonă, la studiul *Informatorului*, s-a subliniat nevoia de pionieri, în special dintre cei care nu aveau niciun fel de obligații. Când am realizat că această invitație îmi era adresată mie, în ciuda atâtor probleme care se ridicau în fața mea, am decis să merg înainte și să îmi urmăresc scopul în viață. I-am prezentat demisia angajatorului meu.

Astfel, în septembrie 1940, eram liber să preiau lucrarea Împărăției cu timp integral. Imediat am fost trimis de Societate ca serv de grupă într-o adunare în South Island. Aveam puțină cunoștință și experiență și personal mă simțeam incapabil să continui această însărcinare. Totuși, rugăciunea către Iehova și faptul că mă bazam pe El pentru ghidare, m-a ajutat în acele luni să îmi îndeplinesc obligațiile. O lună mai târziu, servul de zonă a scris cerând să fie ajutat de adunare pentru a anunța și pentru a organiza lectura „Guvernare și Pace” într-un oraș, la aproape o sută mile la nord. Aici s-a iscat multă opoziție. În timpul lecturii a apărut acțiunea gloatelor. Tovarășul meu, organizator, a fost rănit în coapsă cu un glonț, ceea ce l-a doborât la pământ. Mai târziu a trebuit să i se amputeze piciorul.

Până la sfârșitul acelei luni falșii religioniști au folosit acest incident pentru a forța interzicerea lucrării Societății în Noua Zeelandă. În a doua zi a interdicției am fost privilegiat să iau cu mine două persoane cu bunăvoință în serviciu pentru prima dată, dar în ziua următoare am fost arestat, împreună cu un alt frate, pentru că aveam asupra mea literatură a Societății. În decembrie am fost condamnați la două luni de închisoare. La scurt timp ni s-a propus să fim eliberați dacă vom renunța la Iehova și dacă vom refuza să ducem la îndeplinire lucrarea noastră de dedicare. Acum eram șase persoane și toți am refuzat acest compromis. După ce ne-am executat pedeapsa, am realizat cu toții foarte profund că aveam o lucrare de făcut și că lucrul principal era acum să nu ne uităm în urmă, ci să continuăm să prindem puteri pentru lucrurile care ne așteptau.

În decembrie 1941, am fost reținut ca și persoană ce refuză să satisfacă serviciul militar, pe durata războiului. La începutul anului 1946, mi s-a oferit

eliberarea dacă voi accepta lucrarea seculară. Pentru că intrasem ca slujitor cu timp integral, am considerat că trebuie să mă întorc la aceeași ocupație când voi fi eliberat și am informat autoritățile în consecință. Atunci mi s-a spus că „vei putezi în închisoare până la Armagedonul tău.” Totuși, în aprilie, în același an, autoritățile m-au forțat să plec și să mă prezint pentru munca seculară. Două tribunale au refuzat să îmi acorde scutirea, dar, acest lucru nu a avut importanță, m-am întors la slujirea cu timp integral și am informat ministrul justiției în consecință. Binecuvântarea lui Iehova s-a văzut în cursul acestei acțiuni când am primit un răspuns de la ministrul de justiție care îmi acorda dreptul de a „mă întoarce la ocupația mea anterioară ca slujitor al religiei,” ocupație pe care ei refuzaseră să o recunoască acum patru ani și jumătate.

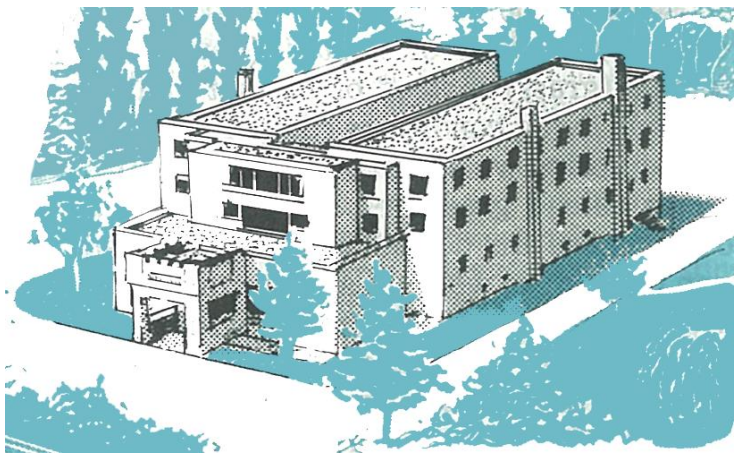
În timpul anilor de detenție am auzit că s-a deschis Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere. Întotdeauna am nutrit speranța că într-o zi voi avea șansa de a participa și de a mă bucura de privilegiul să merg în alte țări pentru a predica Cuvântul. Dar la acel moment îndeplinirea acestei speranțe părea așa de departe, dacă nu imposibilă. După douăsprezece luni de serviciu fericit, cât de recunoscător am fost să aflu (în timpul unei vizite a Fratelui Knorr, în martie 1947) că deoarece am continuat lucrarea de slujire cu timp integral după eliberarea din închisoare, perioada mea de pionierat a fost socotită neîntreruptă! Deși se împlineau acum șapte ani de la dedicarea mea, am petrecut mai bine de patru ani și jumătate din acea perioadă în închisoare din cauza convingerilor mele; totuși am avut cei doi ani de serviciu cu timp integral necesari pentru a mă califica pentru pregătirea la Gilead, așa că am putut imediat să completez cererea mea. Mai târziu, în același an, am fost trimis la New Plymouth ca pionier special și aici, în timpul vizitei servului de circuit, ne-am bucurat amândoi când am primit notificarea de a merge la New York la timp pentru a mă înscrie la a unsprezecea clasă de la Gilead, în februarie 1948.

Înainte să plec spre Statele Unite ale Americii, am avut șansa de a-mi vizita părinții și unele rude care, acum zece ani, plecaseră din Noua Zeelandă și intraseră în serviciul cu timp integral la sucursala australiană a casei Betel. Aici am fost surprins să aflu că cele două surori ale mele fuseseră invitate să participe la aceeași clasă de la Gilead. În decembrie 1947, ne-am imbarcat pe Marine Phoenix la Sydney, cu destinația San Francisco, împreună cu alți șaisprezece frați din Australia și Noua Zeelandă. Călătoria de trei săptămâni de-a lungul Pacificului mi-a oferit o fărâmbă din ceea ce ar putea însemna viitoarea mea misiune, când ne-am oprit în porturile de la Fiji și Samoa. La San Francisco am avut câteva zile de odihnă și apoi am plecat în ultima parte a călătoriei noastre la New York. Am ajuns acolo, direct de la tropice, și a fost cea mai rece experiență pentru mulți ani.

Mulți deja au scris despre împrejurimile frumoase și bucuria de la Gilead și despre cunoștința primită acolo pentru a aprofunda și întări credința pentru anii care vor urma de serviciu. Pregătirea de la Gilead trebuia să fie o sursă, așa cum am dovedit, pentru a susține anii care vor veni de încercări și greutăți. Timpul petrecut la această școală minunată a fost mult prea scurt. În curând surorile mele și cu mine, împreună cu alte trei persoane, am primit numirile pentru Singapore.

Până la plecare am fost desemnat să fac lucrare înaintea unei adunări de district din Chicago. Cea mai mare adunare la care am participat fusese de șase sute persoane în Noua Zeelandă. Astfel, îmi amintesc de marea emoție pe care am simțit-o știind că sunt unul dintre cei șaisprezece mii de frați prezenți la Chicago. După aceea, am plecat la Oregon ca serv de circuit.

Până în ianuarie mă reunisem cu tovarășii mei la Galveston, Texas, pentru a ne îmbarca pentru Singapore. Această călătorie de două luni ne-a dus în locuri care înainte fuseseră pentru noi doar nume pe hartă: Japonia, Filipine, Macassar și Indonezia. Doar în

Filipine începuseră absolvenții de la Gilead să lucreze. Am găsit aici condiții foarte primitive, în anii de război totul fusese pustiit dar ne oferea o șansă să începem să simțim Orientul. E ciudat să spunem, trebuia să vedem misiunea noastră cu o săptămână înainte să aterizăm de fapt, pentru că vasul nostru trecea pe lângă Singapore, la câteva sute de iarzi de țarm, acostând prima dată într-un port, la cinci sute de mile la nord, înainte ca să ajungă la Singapore, în cele din urmă, în martie 1949.

Aveam să descopăr că Singapore era, prin comparație, unul dintre cele mai moderne orașe din Est, dar am simțit aproape mereu căldura amestecată cu umiditate mare, ceea ce afectează considerabil de-a lungul anilor. Cât de bizare erau scenele acelea la care am fost martori în acele zile, cu ocaziile festivalului religios ale malaiezieilor, chinezilor și indienilor! Ce caleidoscop de rase, culori și religii! A trebuit să îmi schimb multe dintre ideile mele despre oameni. În primul rând credeam că oamenii chinezi sunt rasa care zâmbește cel mai puțin și cea mai apatică, dar am descoperit că ei râd la cel mai mic lucru, uneori în cel mai nepotrivit moment, așa cum s-a întâmplat când o persoană a fost ucisă într-un accident de mașină: Au țipat “*Sudah mati*” („Este mort”), și au izbucnit în hohote de râs.

Primele mele lupte cu limba malaieză trebuie să fi adus mult amuzament celorlalți, pentru că mereu foloseam *kelapa* (nucă de cocos) în loc de *kepala* (cap) și *rumput* (iarbă) în loc de *rambut* (păr)! Acum condițiile noastre de trai se compară cu cele pe care le aveam în țara noastră natală.

Doi absolvenți de la Gilead veniseră cu noi la Singapore și se formase o mică adunare; astfel am putut să începem imediat o lucrare organizată. Am constatat că mărturia este chiar plăcută, deoarece în cele mai multe dintre locuri eram invitați în case și puteam să ne așezăm să propovăduim. Oamenii, în mare

parte, sunt plăcuți și politicoși, dar în primii ani era greu din cauza multor limbi, ceea ce era o experiență care mă punea mult la încercare, precum și analfabetismul oamenilor combinat cu o extremă superstiție. Limba învățată de cineva nu este de ajuns pentru a-i servi să îi învețe pe toți oamenii de diferite limbi și dialecte. Totuși, disponibilitatea celor care erau într-adevăr interesați de adevăr să învețe limba engleză a rezolvat în general problema și am amintiri fericite despre cei care au progresat spre maturitate astfel.

De-a lungul anilor am ținut mai bine de douăzeci și două de studii Biblice pe lună, dar din diverse motive, studenții nu s-au maturizat. Împreună cu alți misionari m-am gândit adesea la ce aș putea face pentru a-i stimula și ne-am întrebat de ce nu progresează. Dar am continuat să semănăm și să udăm și am așteptat ca Iehova să ne asigure o creștere, și am văzut o creștere, în cele din urmă, în cadrul adunării. Ce mângâiere să privești în urmă, la anii care au trecut, și să vezi că aici, în Singapore, avem o adunare sănătoasă de multe naționalități, care își realizează cu credincioșie partea în lucrarea de propovăduire!

Lucrarea mea m-a purtat mai departe de Singapore, care este sediul sucursalei pentru Borneo ca și Malaya—o regiune care se întinde pe cinci sute de mile la nord și șase sute de mile la est. La sfârșitul anului 1953 am devenit serv de circuit cu jumătate de normă pentru cele trei adunări și vestitori izolați împrăștiați în această zonă mare. Unii dintre aceștia nu au avut niciun contact cu ceilalți din cadrul societății Lumii Noi. În timp ce stăteam într-un hotel chinezesc, într-o seară, mă gândeam adesea la lucrarea credincioasă pe care acești frați izolați o fac și ce privilegiu să oferi tovarășie și mângâiere spirituală pentru ei, în timp ce noi continuăm să facem această lucrare misionară.

Au trecut șase ani ca gândul, când m-am întors la numirea mea întărit și îmbogățit spiritual de bucuriile adunărilor din 1955 din Londra, Paris și Nuremberg, unde m-am rugat să fiu în continuare îmbogățit de fapte bune, urmărindu-mi scopul în viață de a sta și de a finaliza propovăduirea veștii bune a Împărăției, în acest capăt al pământului, în timp ce Armagedonul se apropie.

Acum câteva luni mi s-a încredințat o altă misiune ca misionar la Kuala Lumpur, Malaya. Aici este atâta lucrare de făcut în acest câmp și este o bucurie reală să-i pot ajuta pe cei cu bunăvoință să crească în înțelegerea și maturitate creștine. De asemenea am avut plăcerea de a vizita și alte adunări și vestitori izolați din când în când, ca serv de circuit. Aici este un teren unde este atâta nevoie și este minunat să iau parte în răspândirea adevărului. Când scriu această scrisoare aștept cu nerăbdare să iau parte la congresul internațional din New York, din această vară, 1958, și apoi să mă întorc la misiunea mea, aici, în Malaya.

- **În Matei 1:1 citim: „Cartea istoriei lui Isus Cristos, fiul lui David, fiul lui Avraam.” La Romani 3:24 citim: „Fiind declarați drepti prin bunătatea Sa nemeritată ca dar, datorită eliberării prin răscumpărarea plătită de Cristos Isus.” Care este diferența dintre Isus Cristos și Cristos Isus?**

Scripturile Creștine Grecești se deschid cu expresia Isus Cristos la Matei 1:1 și Marcu 1:1. Ele se termină cu aceeași expresie la Apocalipsa 22:21. Apostolul Pavel a fost unul care a introdus expresia Cristos Isus la Romani 3:24, și el este singurul scriitor al Bibliei care folosește această expresie, cu excepția celor două folosiri de către apostolul Petru, în prima epistolă în *Versiunea King James*. (1 Pet. 5:10, 14). În *Versiunea Autorizată* sau *Versiunea King James* a Bibliei expresia Cristos Isus apare doar de cincizeci și patru de ori, în timp ce expresia Isus Cristos apare de 184 de ori, cu mai mult trei ori decât Cristos Isus.

Cuvântul „Isus” este un nume, însemnând „Iehova este salvarea”. Îngerul a spus acest lucru tatălui adoptiv Iosif: „Îi vei pune numele Isus, căci el își va scăpa poporul de păcatele lui.” (Mat. 1:21) Pe de altă parte, cuvântul „Cristos” este un titlu, însemnând „cel uns.” Înseamnă același lucru ca și Mesia, cuvânt de origine ebraică. Titlul acesta Cristos sau Mesia a fost folosit în Scripturile profetice înainte de primul an al Erei Creștine pentru a prezice venirea aceuia pe care Dumnezeu l-a uns cu spiritul Său să fie Rege al noii lumi a dreptății, dar fără a prezice direct numele său pământesc. (Dan. 9:25, 26; Ps. 2:2) Ca și la nașterea Sa umană, îngerul a spus păstorilor de pe câmpurile de lângă Betleem: „Vi s-a născut astăzi un Salvator, care este Cristos Domnul.” (Luca 2:11). Observați ordinea cuvintelor, nu Domnul Cristos, ci „Cristos Domnul.”

Titlul Cristos putea fi adăugat numelui personal Isus după botezul Său în apă și după ce a fost uns cu spiritul lui Iehova, moment în care a devenit Cristos sau Cristosul. După ce Simon Petru a făcut mărturisirea că Isus era „Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”, Isus „le-a poruncit cu tărie discipolilor să nu spună nimănui că el era Cristos.” (Mat. 16:13-20) Când Isus a alungat demonii de la evreii obsedați și acești demoni au strigat: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu,” Isus i-a muștră și „nu le-a permis să vorbească, deoarece ei știau că el este Cristos.” (Luca 4:41) Astfel, când Isus era pe pământ, nimeni nu i-a spus de fapt Isus Cristos. Doar El era singurul care se referea la Sine ca Isus Cristos și aceasta s-a întâmplat doar o dată, în privat, când se afla în rugăciune cu discipolii săi, imediat înainte să fie omorât. El s-a rugat: „Aceasta înseamnă viața veșnică, să asimileze cunoștință despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat și despre cel pe care l-ai trimis tu, Isus Cristos.”—Ioan 17:3.

Este destul de evident, așadar, că expresia Isus Cristos pe care apostolii au preluat-o după aceea, înseamnă Isus care după aceea a devenit Cel Uns al lui Iehova; Isus care a fost consacrat prin ungere de către Iehova. Astfel, la

Cincizecime, în 33 (A.D.), Petru spunea: „De aceea toată casa lui Israel să știe sigur că Dumnezeu l-a făcut Domn și Cristos pe acest Isus pe care voi L-ați ținut pe stâlp.” Astfel, pentru prima dată, Petru a folosit expresia către evreii loviți de conștiință: „Căiți-vă, și fiecare dintre voi să fie botezat în numele lui Isus Cristos pentru iertarea păcatelor voastre și veți primi darul spiritului sfânt.”—Faptele 2:36-38.

În cealaltă expresie, Cristos Isus, apostolul Pavel pune titlul Cristos înaintea numelui personal Isus. Aceasta corespunde cu punerea unui titlu oficial înaintea numelui deținătorului unei funcții, cum ar fi de exemplu, regele David, regele Solomon, Guvernatorul Zorobabel. În consecință, expresia Cristos Isus atrage atenția în primul rând asupra funcției deținută și apoi îl identifică pe deținător. De aceea, „Cristos Isus” înseamnă Cel Uns de Iehova care poartă numele pământesc Isus. Efectiv înseamnă „Isus cel Uns” și ne reamintește că Isus este Servul Oficial al lui Iehova și că trebuie onorat ca un astfel de Serv, el fiind acela care ocupă funcția în împlinirea profeției din Biblie. Deși Petru și ceilalți dintre cei doisprezece apostoli au fost unși cu spiritul sfânt, nu vorbim despre ei ca și Cristos Petru, Cristos Ioan, Cristos Pavel, și așa mai departe. Doar Isus are dreptul, prin Scripturi, să poarte numele Cristos Isus.

În expresia Cristos Isus, numele personal Isus este precedat de titlul său oficial. Astfel, trebuie observat că nu doar o dată Scripturile pun un alt titlu în fața numelui lui Isus, cum ar fi Domn sau Rege, pentru a forma combinații cum ar fi: Domnul Cristos Isus sau Regele Cristos Isus. Expresia „Salvatorul nostru, Cristos Isus”, în textul grecesc, are pronumele „al nostru” între Salvator și Cristos, și astfel identifică doar cine este Salvatorul nostru. (2 Tim. 1:10) Aceasta este în conformitate cu expresia „Cristos Isus Salvatorul nostru.” (Tit 1:4) Acum vedem scris la 1 Timotei 2:5: „Pentru că este un sigur Dumnezeu și un singur mediator între Dumnezeu și oameni, omul Cristos Isus.” Totuși, expresia „om” nu este un titlu, ci mai degrabă atrage atenția asupra faptului că Cristos Isus a fost odată om pe pământ, același Isus. În consecință, doar după ce expresia Cristos Isus s-a folosit vedem și titlurile adăugate, dar niciun altfel de titluri inserate în fața acestei expresii. Astfel, vedem scris de două ori expresia „Cristos Isus Domnul” și de trei ori expresia „Cristos Isus Domnul nostru”. Totuși, înainte de expresia Isus Cristos mai vedem inserat un titlu uneori. În mod repetat vedem expresia „Domnul Isus Cristos.” Toate acestea dovedesc că titlurile nu erau multiplicat *înainte* de numele personal al Salvatorului nostru Isus; dar dacă preceda deja un titlu, atunci orice alt titlu era adăugat doar după numele personal.

Din aceasta se vede că Scripturile tratează această expresie Isus Cristos diferit de expresia Cristos Isus.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

21 decembrie: Semne și minuni în timpul sfârșitului, pag. 685.

28 decembrie: Citirea semnificației semnelor și minunilor, pag. 693.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS- Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

1 Decembrie 1958

Nr. 23

Cuprins:

BUNĂTATEA IUBITOARE DIVINĂ ȘI ÎMPĂRĂȚIA	- Pag.825
REFUGIAȚII MAI ÎNȚELEPȚI	- Pag.834
CARE AR TREBUI SĂ FIE ROLUL RELIGIEI ÎN VIAȚĂ?	- Pag.835
PARTEA 3 - FACĂ-SE VOINȚA TA PE PĂMÂNT	- Pag.839
URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ	- Pag.845
OAMENII BUNĂTĂȚII IUBITOARE ȘI ÎMPĂRĂȚIA	- Pag.849
ÎN INTEGRITATE GĂSIM PROTECȚIE	- Pag.858
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.859

*Vestitorul
Împărăției
lui Iehova*

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru păreri religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

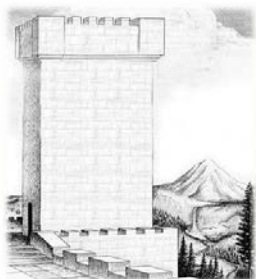
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

BUNĂTATEA IUBITOARE DIVINĂ ȘI ÎMPĂRĂȚIA

„Un tron va fi ferm stabilit prin bunătate iubitoare și un rege va sta pe el cu fidelitate în cortul lui David, judecând, căutând justiția și făcând imediat dreptate.” (Isa. 16:5)

„Voi, toți cei însetați! Veniți la apă! Și cei care n-aveți bani! Veniți, cumpărați și mâncați! Da, veniți, cumpărați vin și lapte fără bani și fără plată! De ce cheltuiți bani pentru ceea ce nu este pâine și de ce vă osteniți pentru ceea ce nu satură? Ascultați-mă cu atenție și mâncați ce este bun, iar sufletul vostru să-și găsească desfătarea în grăsime! Plecați-vă urechea și veniți la mine! Ascultați și sufletul vostru va rămâne în viață. Voi încheia cu voi un legământ de durată indefinită, în armonie cu dovezile de bunătate iubitoare față de David, care sunt fidele. Iată! L-am dat ca martor pentru popoare, conducător și comandant pentru popoare.” (Isa. 55:1-4)

2. Aceasta a fost chemarea lui Iehova Dumnezeu, care îi invita pe cei însetați și înfomețați. După ce era foamete și sete atunci? După un rege drept, un guvern bun, în împlinirea legământului pe care Iehova Dumnezeu l-a încheiat cu Regele David. Nu a existat niciodată un legământ mai important decât acest legământ făcut de însuși Dumnezeu cu omul David. Toți cei înfomețați și însetați după un guvern drept, pace și integritate perfect trebuiau să aștepte ca Dumnezeu să îndeplinească legământul pe deplin. Legământul nu reprezintă doar resturi de hârtie care pot fi rupte și călcate în picioare, cu dispreț, de către profanatori intenționați. Legământul este obligatoriu. Acesta trebuie și va fi îndeplinit.

3. Pare aproape de necrezut că Dumnezeul Cel Prea Înalt al cerului ar face un legământ sau un contract solemn, obligatoriu, cu un simplu om de pe pământ. Cu toate acestea, Însuși Dumnezeu ne-a oferit înregistrări scrise despre legămintele Sale cu oamenii. El este Cel care a propus legământul cu regele David. Nu se poate bănui că un om imperfect, decăzut, ar putea să propună un astfel de lucru. Din moment ce legământul a fost invocat de către un astfel de personaj superior și măreț, și anume Iehova Dumnezeu, ar trebui să fie ceva prea măreț pentru ca mintea unui om să-l poată concepe. Nu ar putea fi ceva neînsemnat. Trebuie să fie

ceva extrem de important pentru Dumnezeu și benefic pentru om. Aceasta este ceea ce dă demnitate legământului.

4. Imaginați-vă un om auzindu-l pe Iehova Dumnezeu că spune: „Pe Mine Însuși jur, zice Iehova, pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți sămânța la fel ca stelele cerului și ca firele de nisip de pe țărmul mării, și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor săi. Și prin sămânța ta, toate națiunile pământului se vor binecuvânta cu siguranță, pentru că ai ascultat de glasul Meu”. (Gen. 22:15-18). Totuși, aceasta este ceea ce patriarhul evreu Avraam l-a auzit pe Dumnezeu spunând prin intermediul îngerului Său. El l-a auzit pe Dumnezeu jurând pe Sine Însuși pentru legământul anunțat atunci

5. Dintre toate persoanele, noi cei de astăzi ar trebui să apreciem importanța și valoarea aceluia legământ. Noi, cei din prezent, ar trebui să observăm că este extrem de necesar ca națiunile să se binecuvânteze prin mijloace date de Dumnezeu. Astăzi, toate națiunile lumesti, inclusiv Republica Israel, se blestemă de fapt ele însele prin materialism și militarism. Acest lucru nu se datorează faptului că sămânța promisă sau descendenții lui Avraam nu sunt la dispoziție pentru ca națiunile să-și dobândească binecuvântarea. Nu; mai degrabă națiunile nu au credință în legământul lui Dumnezeu încheiat cu Avraam și acestea ignoră cu egoism și cu mândrie pe urmașii sau pe sămânța Lui. Nebunia curată a națiunilor ce rezultă din acest lucru este clară pentru toată lumea. Prin urmare, problema devine una de o importanță personală: Care dintre „toate națiunile pământului” va dobândi binecuvântarea prin mijloacele lui Dumnezeu?

6. Desigur, dacă urmăm calea națiunilor lumesti sau pe liderii lor politici și pe consilierii lor economici și religioși, vom ajunge sub blestem în loc de binecuvântare de la Dumnezeu, prin sămânța lui Avraam. Acel legământ cu Avraam este susținut de legământul lui Dumnezeu cu regele David. Numărat de la Avraam, David a fost al paisprezecelea din linia de descendenți. Prin urmare, el a fost numit fiul lui Avraam. (Mat. 1:1). Prin legământul cu David, fiul lui Avraam, Dumnezeu a făcut cert că legământul Avraamic de binecuvântare a tuturor națiunilor și a familiilor pământului va fi împlinit prin intermediul unui guvern, o împărăție teocratică. În zilele sale, David a fost rege al unei națiuni teocratice, vechiul Israel, cu capitala la Ierusalim. Regele de dinaintea sa, Saul din seminția lui Beniamin, a murit în luptă fără a avea un succesori la tronul *întregului* Israel. Atunci a apărut problema: va avea regele David un succesori din familia sa, pe tronul Ierusalimului? Iehova Dumnezeu a avut grijă de asta. Deoarece Regele David a arătat un astfel de zel sfânt pentru casa de închinare a lui Dumnezeu, sau templul Său, Iehova Dumnezeu a mai introdus un legământ de mare importanță

pentru întreaga omenire. Prin profetul Său Natan, El i-a spus lui David:

7. „Și Iehova ți-a spus că Iehova îți va face o casă. Când ți se vor împlini zilele și vei adormi alături de strămoșii tăi, voi ridica sămânța ta după tine, pe acela care va ieși din coapsele tale, și-i voi întări regatul. El va construi o casă pentru numele meu, iar eu îi voi întări tronul regatului pe timp indefinit. Eu îi voi fi tată, iar el îmi va fi fiu. Când va face ce este rău, îl voi muștra cu nuiuaa oamenilor și cu loviturile fiilor lui Adam. Nu-mi voi retrage bunătatea iubitoare de la el, cum am retras-o de la Saul, pe care l-am înlăturat dinaintea ta. Casa ta și regatul tău vor fi întărite pentru totdeauna înaintea ta. Tronul tău va fi întărit pentru totdeauna.” (2 Sam. 7:11-16).

DRAGOSTE LOIALĂ

8. Ce legământ măreț a fost acela, un legământ pentru o împărăție, o guvernare ce ar fi stabilă pentru toate timpurile, un tron care nu va fi răsturnat! Ce privilegiu de nedescris a fost pentru un om credincios și pentru casa lui să fie legați prin legământul pentru împărăție! Acel legământ urma să se îndeplinească prin bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu, fiind ceva foarte necesar pentru a ajunge la grandiosul punct culminant, într-o veșnică împărăție statornică. De fapt, bunătatea iubitoare a fost aceea care a solicitat legământul din partea lui Dumnezeu. Din acest punct de vedere putem înțelege de ce Iehova, prin profetul Său Isaia, vorbește despre acesta ca fiind un "legământ de durată nedefinită cu privire la bunătatea iubitoare față de David."

9. Prin urmare, multe depind de bunătatea iubitoare a lui Iehova. Aceasta este una din trăsăturile sale remarcabile, și s-a revărsat în mod remarcabil asupra noastră, creaturile umane. Un studiu al acestui cuvânt "bunătate iubitoare" va dezvălui că acesta înseamnă mai mult decât a fi binevoitor datorită unui motiv iubitor. Acesta stabilește o relație între cel ce exprimă bunătatea iubitoare și cel ce o primește. Este o bunătate care se atașează cu dragoste de obiectul bunății iubitoare și care îl urmărește cu o loialitate care nu se va pierde până ce scopul vrednic al bunății iubitoare a fost îndeplinit. De fapt, Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi, în interpretarea sa marginală a textului Ebraic, oferă un sens alternativ, "dragoste loială", pentru cuvântul Ebraic *hhésed*; acest cuvânt din Ebraică, la plural devine „acte (sau cazuri) de dragoste loială”, „bunătate iubitoare deplină”, sau, „dragoste loială deplină.”

10. Un lexicon ebraic-englez pus în circulație recent sugerează că aceste dovezi continue de bunătate iubitoare ar trebui să fie citite ca „loialitate dovedită întotdeauna.” Astfel, expresia „un legământ de durată nedefinită cu privire la bunătatea iubitoare față de David” s-ar citi "un legământ durabil pe termen nelimitat cu privire la loialitatea dovedită întotdeauna față de David, care este credincios." Această dovedire repetată a loialității lui Dumnezeu este ceea ce o face credincioasă. Deci, loialitatea lui Dumnezeu față de cel pe care îl aduce în legământ cu El însuși, se dovedește a fi de nădejde. Aceasta manifestă solidaritatea lui Dumnezeu cu cel luat în legământ. Acest lucru ajută legământul să rămână

neclintit, indiferent de ce poate face cealaltă parte a legământului. Acest lucru garantează că scopul bunății iubitoare nu va eșua în dezamăgire.

11. Fie ca acest fapt să rămână în sprijinul onoarei și încrederii Sale: Iehova Dumnezeu este loial. De la prima mențiune a acestui cuvânt semnificativ în textul ebraic, bunătaea iubitoare a marelui Dumnezeu care păzește pe închinătorii Săi credincioși strălucește cu o căldură mângâietoare. Când a fost menționat, pentru prima dată, nepotul patriarhului Avraam trăia în orașul Sodoma. Iehova Dumnezeu i-a spus lui Avraam că era pe cale să distrugă orașul nelegiuit, imoral. Avraam știa că nepotul său Lot, împreună cu soția și cele două fiice, trăiau în oraș și viețile lor erau în pericol - patru persoane. Dorind în mod vădit ca viața lor să fie cruțată, asta însemnând că Sodoma în sine să fie cruțată, Avraam a făcut cereri la Iehova până când, în cele din urmă, Iehova a promis că, dacă se vor găsi cel puțin zece persoane drepte în interiorul Sodomei, El nu o va distruge.

12. Doi îngeri ai lui Iehova s-au dus în Sodoma în chip de bărbați, iar Lot le-a arătat ospitalitate. Primindu-i ca oaspeții săi, Lot și-a luat angajamentul de a le fi loial. S-a dovedit a fi loial în timpul unui asalt al sodomiților asupra casei sale. Cu credință, el i-a avertizat pe viitorii săi gineri cu privire la distrugerea iminentă a orașului condamnat. În dimineața următoare, înainte de răsăritul soarelui, îngerii i-au grăbit pe Lot și pe familia sa, la periferia orașului. „Fugi în regiunea muntoasă ca să nu pieri!” a spus unul dintre îngerii lui Iehova. Lot a mai avut apoi încă o rugămintă, zicând: „Nu, Iehova, te rog! Acum slujitorul tău a găsit favoare în ochii Tăi și mare este bunătaea iubitoare pe care ai manifestat-o față de mine, păstrându-mi sufletul în viață, dar eu ... eu nu pot fugi în regiunea muntoasă.” Milostiv fiind, îngerul lui Iehova i-a îndeplinit rugămintea adresată, iar Lot și cele două fiice ale sale au reușit să scape cu succes și au supraviețuit arderii Sodomei cu foc și pucioasă. (Gen. 18:16 la 19:26).

13. Această eliberare a lui Lot și a fiicelor sale a fost o slăvire a dragostei loiale a lui Iehova, pentru Avraam, unchiul lui Lot, în primul rând, deoarece cu el a făcut Iehova legământ pentru binecuvântarea tuturor familiilor pământului. (Gen. 12:1-3). Aceasta a fost o ilustrare pentru vremurile noastre, pentru oamenii asemenea oilor, care sunt adunați sub favoare divină. Ei trebuie să depindă nespuse de mult de aceeași bunătaea iubitoare, de aceeași iubire loială a lui Iehova, pentru a-i apăra, în timpul distrugerii de foc a organizației mondiale, care se numește în mod spiritual Sodoma. (Apoc. 11:8) Aceste "alte oi" ale Marelui Păstor nu trebuie să aibă nici o teamă, fiindcă bunătaea Sa iubitoare nu poate eșua. Însuși Psalmul 136 repetă de cel puțin douăzeci și șase de ori motivul pentru a-L lăuda pe Iehova, zicând: „Căci bunătaea Sa iubitoare este veșnică.” Când El a declarat propriul Său nume înaintea profetului Moise, pe muntele Sinai, la scrierea celor Zece Porunci, El însuși s-a descris, spunând: „Iehova, Iehova, un Dumnezeu îndurător și binevoitor, încet la mânie și bogat în bunătaea iubitoare și adevăr, care păstrează bunătaea iubitoare pentru mii, care iartă nelegiuirea, fărădelegile și păcatul, ... Iată că închei un legământ: ... N-ai voie să te prosterni înaintea altui dumnezeu, fiindcă Iehova, care se numește Gelos, este un Dumnezeu gelos.” (Ex. 34:4-14). Acest Dumnezeu, care urăște să fie prezentat într-o lumină falsă și care cere devoțiune

neîmpărțită, este corect în fiecare detaliu în descrierea Sa proprie. Prin urmare, putem conta fără teamă pe loialitatea Sa.

LOIALITATE FAȚĂ DE ÎMPĂRĂȚIE

14. Din momentul în care Iehova a stabilit legământul cu David pentru împărăția veșnică, acel legământ al împărăției a devenit ceva ce necesita sprijinul credincios și adeviunea atât din partea lui Dumnezeu, cât și din partea omului. Legământul a fost atașat în mod inseparabil de regele David și de linia sa de succesori regali. De fapt, legământul a fost personificat în casa regală a lui David sau în dinastie, astfel încât loialitatea față de legământ a însemnat loialitate față de casa lui David, sub Iehova Dumnezeu. Loialitatea omului trebuia să fie îndreptată spre acest legământ. Chiar și până în acest an, 1958, acesta este un principiu de la care niciodată nu ne putem abate, dacă suntem hotărâți să Îl mulțumim pe marele Creator al legământului, Iehova Dumnezeu. Îl avem pe Însuși Iehova ca fiind Exemplul nostru perfect de loialitate.

15. O perioadă considerabilă de timp, după ce regele David a fost extrem de favorizat datorită acestui legământ, el s-a abătut într-un set de păcate șocante, crime ticăloase, în încălcarea celor Zece Porunci. El a râvnit soția altui bărbat și a comis adulter cu ea, soția propriului ofițer militar credincios, Urie Hetitul. Atunci când femeia a rămas însărcinată, David fiind dezzechilibrat din punct de vedere spiritual, a încercat să se protejeze. El a ordonat ca soțul ei să fie detașat într-o poziție periculoasă de luptă, pentru a fi abandonat la moarte sigură. După ce curajosul, loial Urie a fost astfel trimis la moarte, David a chemat și a luat-o pe nevasta lui Urie în propria lui casă, pentru a fi una din soțiile sale numeroase. Pentru aceste infracțiuni, nu trebuia ca David, cel necurat și pătat de sânge, să fie condamnat la moarte și legământul cu el să fie anulat?

16. Prin însuși profetul Natan, cel prin care Iehova a anunțat legământul împărăției către David, Iehova a trimis mesajul Său de condamnare grea, arătând cât de mizerabil s-a comportat David. Ca pedeapsă, sabia nu urma să se îndepărteze niciodată din casa personală a lui David; răul avea să se ridice din casa lui, iar unele dintre soțiile sale aveau să fie batjocorite în mod fățiș. David a văzut cum L-a disprețuit pe Iehova și cum L-a tratat pe Dumnezeul legământului cu lipsă de respect. Cu tristețe și-a mărturisit păcatul împotriva lui Iehova. El se temea pentru viața sa. „Nu vei muri”, i-a spus Natan; dar copilul nelegitim al adulterului său lacom urma să moară. Nimic nu l-a abătut pe Iehova de la această sentință. Copilul nelegitim a trăit numai șapte zile și a murit.

17. Cu toate acestea, ce s-a întâmplat cu legământul pentru împărăție făcut cu David? Iehova nu l-a anulat. El i-a fost loial. El a exercitat bunătatea iubitoare care trebuia să fie cu acest legământ, pentru a-l duce către succes glorios. David a fost repus în favoare divină și a fost păstrat pe „tronul lui Iehova” din Ierusalim; dar, de-a lungul timpului, acestuia i-au fost aplicate mai multe pedepse prevăzute în sentința de condamnare a lui Iehova. Profunzimea bunătății iubitoare sau a dragostei loiale a lui Iehova s-a accentuat și mai mult în faptul că următorul fiu a lui David, născut de fosta soție a lui Urie, un fiu legitim, a fost ales de Dumnezeu

pentru a-i deveni succesorul lui David la tron și pentru a duce mai departe legământul împărăției. Așadar, după moartea lui David, în favoare divină, „Solomon s-a așezat pe tronul lui Iehova ca rege în locul tatălui său, David, și prospera, și toți Israeliții ascultau de el.” (1 Cron. 29:23; 2 Sam. 11:1 - 12:25). Potrivit legământului împărăției, bunătatea iubitoare a lui Iehova s-a dovedit a fi un mijloc de salvare. Cât de minunat!

18. Acesta este motivul pentru care regele David a putut spune în psalmul său: „De aceea, îți voi mulțumi, o, Iehova, printre națiuni și voi cânta melodii numelui tău. Celui ce dă mari victorii regelui său și arată bunătate iubitoare față de unsul său, față de David și față de sămânța lui pe timp nedefinit.” (2 Sam. 22:50, 51). Când fiul și succesorul său, Solomon, a dedicat magnificul templu pentru care David a făcut asemenea pregătiri, Regele Solomon a putut spune, cu apreciere din inimă, în rugăciunea publică către Dumnezeu: „Apoi Solomon a stat în picioare înaintea altarului lui Iehova, în fața întregii congregații a lui Israel, și-a întins mâinile spre ceruri și a zis: O, Iehova, Dumnezeul lui Israel, nu este niciun Dumnezeu ca tine sus în ceruri sau jos pe pământ! Tu ții legământul și bunătatea iubitoare față de slujitorii tăi care umblă înaintea ta cu toată inima și tu ai îndeplinit față de slujitorul tău David, tatăl meu, ce i-ai promis; ai făcut promisiunea cu gura ta și ai împlinit-o cu mâna ta, ca în ziua aceasta. Acum, o, Iehova, Dumnezeul lui Israel, îndeplinește față de slujitorul tău David, tatăl meu, ce i-ai promis, când ai zis: Nu vei fi lipsit înaintea mea de un bărbat care să stea pe tronul lui Israel. Numai fiii tăi să fie atenți la calea lor, umblând înaintea mea așa cum ai umblat tu înaintea mea. Și acum, o, Dumnezeul lui Israel, să se împlinească, te rog, promisiunea pe care i-ai făcut-o slujitorului tău David, tatăl meu!” (1 Regi 8:22-26).

19. În contrast trist cu tatăl său David, regele Solomon, la bătrânețe, s-a depărtat de Iehova. Aici, din nou, a apărut necesitatea ca Iehova să-și manifeste bunătatea iubitoare, de dragul legământului veșnic pentru împărăție. Legământul nu a fost dat uitării. De aceea, fiul lui Solomon, Roboam a stat pe tronul lui Iehova în Ierusalim, dar nu ca rege peste toate cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Prin hotărârea lui Iehova de a pedepsi, zece seminții au fost înlăturate din sfera regilor casei lui David. Astfel, Roboam a continuat să conducă numai peste două seminții credincioase, Iuda și Beniamin. (1 Regi 11:1-13; 12:19-24). Roboam a murit ca un rege rău. Cu toate acestea, fiul său Abia a venit la tronul împărăției lui Iuda. De ce? Răspunsul inspirat spune: "Căci, datorită lui David, Iehova, Dumnezeul lui, i-a dat o lampă în Ierusalim, ridicându-l pe fiul lui după el și păstrând Ierusalimul în existență, pentru că David a făcut ce este drept în ochii lui Iehova și nu s-a abătut de la nimic din ce-i poruncise El, în toate zilele vieții lui, în afară de întâmplarea cu Urie, hetitul.” (1 Regi 15:4, 5).

20. Când regele Abia a plecat la război împotriva celor zece seminții răzvrătite ale lui Israel, el a făcut mai întâi apel la acestea, de pe un vârf de munte, folosind următoarele cuvinte: „Oare n-ar trebui să știți că însuși Iehova, Dumnezeul lui Israel, i-a dat lui David un regat peste Israel pe timp indefinit, lui și fiilor lui, printr-un legământ al sării? ... Și acum vă gândiți să vă împotriviți

regatului lui Iehova, care este în mâna fiilor lui David, pentru că sunteți o mulțime mare și aveți cu voi vițeii de aur pe care vi i-a făcut Ieroboam ca dumnezei.... Și iată că în fruntea noastră este adevăratul Dumnezeu cu preoții lui și cu trompetele care dau semnalul de alarmă în lupta împotriva voastră. Fii ai lui Israel, nu luptați împotriva lui Iehova, Dumnezeul strămoșilor voștri, căci nu veți avea izbândă”. (2 Cron. 13:3-12). Cu toate acestea, legământul împărăției și aderarea loială la Iehova ca Dumnezeu nu au prezentat niciun interes pentru acei Israeliti care s-au revoltat. Ei au mers mai departe cu lupta. Dar Iehova a câștigat bătălia pentru cei care s-au dovedit a fi loiali legământului Lui pentru împărăție făcut cu David.

21. Divizarea celor douăsprezece seminții ale lui Israel în două împărății a reprezentat un mare test în rândul lui Israel, în ceea ce privește loialitatea față de legământul împărăției. Dar au existat și izraeliti care au pus închinarea lui Dumnezeu și legământul Său pentru împărăție mai presus de naționalism. Ei sunt un exemplu pentru noi astăzi. De exemplu, să luăm preoții și leviții care au servit la templul lui Iehova din Ierusalim, dar ale căror case erau amplasate în patruzeci și opt de cetăți împrăștiate în cele douăsprezece seminții ale lui Israel. (Num. 35:6-8; Ios. 21:1-41). Raportul pe care l-au făcut pentru ei înșiși ne spune:

22. „Preoții și leviții din tot Israelul au luat poziție de partea lui [fiul regelui Solomon], venind din toate teritoriile lor. Căci leviții și-au părăsit pășunile și proprietățile și au venit în Iuda și Ierusalim, fiindcă Ieroboam [regele celor zece seminții care s-au revoltat] și fiii lui îi înlăturaseră din serviciul de preoți pentru Iehova. După ei, [leviții] cei care se străduiau din inimă să-l caute pe Iehova, Dumnezeul lui Israel, au venit din toate triburile lui Israel la Ierusalim, ca să-i aducă jertfe lui Iehova, Dumnezeul strămoșilor lor. Ei au întărit domnia lui Iuda și l-au sprijinit pe Roboam, fiul lui Solomon, trei ani, căci trei ani au umblat pe calea lui David și a lui Solomon.” (2 Cron. 11:13-17).

23. Israeliti care locuiau temporar în Iuda nu s-au revoltat ca să pornească război civil, ci s-au supus, în mod loial, regelui care reprezenta legământul împărăției lui Iehova cu David. Înregistrarea spune: „Roboam a continuat să domnească peste fiii lui Israel care locuiau în orașele lui Iuda.” (2 Cron. 10:17).

24. De-a lungul domniilor unei serii de regi ai lui Iuda, israeliti credincioși au dezertat spre împărăția lui Iuda, deoarece regele lui se bucura de bunătate iubitoare sau de acte de iubire loială din partea lui Iehova. În zilele nepotului lui Roboam, regele Asa, „el a început să adune pe tot Iuda și Beniamin, precum și pe locuitorii străini [semințiile care s-au revoltat] din Efraim, Manase și Simeon care erau cu ei, căci aceștia fugiseră la el în mare număr din Israel când văzuseră că Iehova, Dumnezeul său, era cu el. Astfel s-au adunat la Ierusalim. ... au făcut legământ că-l vor căuta pe Iehova, Dumnezeul strămoșilor lor, cu toată inima și cu tot sufletul lor.” Ei l-au căutat atunci când El a putut fi găsit, iar „El s-a lăsat găsit de ei.” (2 Cron. 15:9-15).

25. Regele Ahazia a fost al optulea rege al Ierusalimului din linia regelui David. La moartea lui s-a întâmplat o demonstrație remarcabilă de loialitate față de legământul împărăției, așa cum este simbolizat în casa regală a regelui David. Mama sa Atalia, nepoata regelui rău Omri al celor zece seminții care s-au revoltat,

a uzurpat tronul Ierusalimului. Acel tron aparținea numai bărbaților care făceau parte din legământul pentru împărăție al lui Iehova. Pentru a se menține la tron Atalia "a omorât toți urmașii regali ai casei lui Iuda", pe toți, cu excepția unui copil de parte bărbătească, Ioas. Mătușa lui, Iehoșeba, se măritase cu marele preot levit, Iehoiada. Determinată să mențină în viață linia regală a regelui David, în armonie cu legământul în care David nu trebuia să dea greș, acela ca un bărbat să stea pe tron, mătușa Iehoșeba l-a furat pe pruncul Ioas. L-a ținut ascunși pe el și pe femeia ce-l alăpta într-un dormitor din templul lui Iehova.

26. Cât de oportun că templul lui Iehova l-a ascuns în siguranță pe singurul moștenitor al legământului său pentru împărăție! În cel de-al șaptelea an al existenței sale ascunse, în care l-a crescut pe Ioas, marele preot loial Iehoiada l-a adus în față și l-a uns ca rege la un stâlp al templului. Uzurpatoarea criminală Atalia a auzit zgomotul de veselie. „Uneltire!” Uneltire!”, a strigat ea atunci când a venit și a văzut ce se întâmplase. Din loialitate pentru regele de drept al lui Iehova, marele preot Iehoiada a pus ca ea să fie condusă afară și să fie omorâtă la una dintre porțile palatului. (2 Cron. 22:10 la 23:15; 2 Regi 11:1-16). În bunătatea Sa iubitoare, Iehova, prin intermediul închinătorilor Săi loiali, s-a dovedit credincios față de legământul Său făcut cu slujitorul său, regele David.

27. Lipsa de apreciere conduce la lipsa de loialitate. Chiar și Ioas a dat un astfel de exemplu. Atâta timp cât a trăit Marele Preot Iehoiada și a fost consilierul său spiritual, regele Ioas nu a călcat strâmb. După ce a murit Iehoiada, Ioas a ascultat de prinții lui Iuda, înclinați spre idolatrie. Fiul lui Iehoiada, marele preot Zaharia, s-a împotrivit. „Pentru că l-ai părăsit pe Iehova, și El te va părăsi pe tine,” a spus el. În cele din urmă, la propria poruncă a regelui Ioas, poporul a conspirat împotriva Marelui Preot Zaharia și l-au omorât cu pietre în curtea templului lui Iehova. Ce ingraturitate vulgară! 2 Cronici 24:22 spune: „Regele Ioas nu și-a adus aminte de bunătatea iubitoare pe care tatăl acestuia, Iehoiada, o manifestase față de el și i-a omorât fiul. Înainte să moară, acesta a zis: ‘Iehova să vadă și să ceară înapoi!’” Iehova a judecat. Înregistrarea ne spune cum a murit Ioas: „Slujitorii lui au complotat împotriva lui din cauza sângelui fiilor preotului Iehoiada, și l-au omorât în patul lui. Așadar el a murit.” (2 Cron. 24:25). Fiul său Amația i-a succedat pe "tronul lui Iehova." Așadar, prin bunătatea iubitoare a lui Iehova, legământul pentru împărăție a dăinuit.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. (a) Ce invitație le face Iehova celor care însetează și flămânez, împreună cu ce promisiune pentru cei responsabili? (b) După ce trebuie să însetăm și să flămâzim și de ce va exista o împlinire a legământului care este implicat?

3. Care parte a acestui legământ propunea acest lucru, și ce anume onorează acest legământ?

4. Ce l-a auzit Avraam pe Iehova spunând cu jurământ, prin intermediul îngerului Său?

5. De ce noi, cei de astăzi, trebuie să apreciem importanța și valoarea acestui legământ, și la ce întrebare de importanță personală trebuie să răspundem?

6,7. (a) De ce alt legământ este susținut legământul cu Avraam? (b) Ce chestiune referitoare la regele David a rezolvat acest legământ, și spre ce calitate a lui Iehova a atras acesta atenția?

8. De ce se vorbește despre acest legământ ca de un „legământ ce dănuie pe timp nedefinit, cu privire la bunătatea iubitoare față de David”?

9. Cum se exprimă această bunătate iubitoare, și prin urmare, ce traducere alternativă oferă, în engleză, Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi, la nota marginală, pentru cuvântul *hhesed*?

10. Cum s-ar traduce expresia din Isaia 55:3, potrivit unei dicționar pus în circulație de curând, și astfel ce anume face ca scopul bunătații iubitoare să nu dea greș?

11,12. (a) Prin urmare, cum poate fi descris Iehova că este față de închinătorii Lui credincioși? (b) Care au fost desfășurările ce au dus la prima întrebuintare a cuvântului „bunătate iubitoare” în Scripturi?

13. (a) Ce calitate a lui Dumnezeu a slăvit acea eliberare a lui Lot și a fiicelor lui? (b) De ce „celelalte oi” de astăzi nu trebuie să se teamă că bunătaatea iubitoare a lui Iehova poate da greș?

14. Ce cerea acel legământ pentru împărăție, de la începutul lui, și prin urmare, de la ce principiu nu trebuie să ne abatem noi niciodată?

15. De ce set de crime a fost cuprins în cele din urmă regele David, după ce a fost favorizat cu acest legământ?

16. Cum urma să fie pedepsit David pentru aceasta și cine a suferit moartea?

17. (a) Cu toate acestea, ce se poate spune despre legământul pentru împărăție făcut cu David? (b) Cum a fost manifestată profunzimea bunătații iubitoare a lui Iehova referitor la succesul imediat al lui David?

18. Cum s-a exprimat, prin urmare, David, în mod potrivit, în psalmul său, și ce a spus fiul său Solomon, la momentul potrivit, în rugăciune, la dedicarea templului?

19. Cum a apărut necesitatea ca Iehova să exercite bunătate iubitoare, la bătrânețea lui Solomon, și datorită cărui fapt i s-a permis lui Abia să-l urmeze la tron pe Roboam?

20. Ce apel a făcut regele Abia la armata izraelită dușmană și pentru cine a învins Iehova în bătălie?

21,22. Cine au fost un exemplu pentru noi astăzi, prin punerea închinării și a legământului pentru împărăție ale lui Dumnezeu deasupra naționalismului și ce înregistrare au făcut ei pentru ei înșiși?

23. Ce au făcut israeliții ce locuiau deja temporar în Iuda, referitor la chestiunea aceasta, potrivit înregistrării?

24. Cine a dezertat la împărăția lui Iuda, în timpul domniilor regilor lui Iuda, și pe cine a adunat Asa la Ierusalim, cu ce legământ rezultând?

25,26. (a) Ce demonstrație remarcabilă de loialitate față de legământul pentru împărăție a urmat la moartea regelui Ahazia al Ierusalimului? (b) Cum a fost uns rege, în cele din urmă, singurul moștenitor al legământului pentru împărăție?

27. Cum a dus lipsa aprecierii la lipsă de loialitate în cazul lui Ioas, însă ce a păstrat în stare de funcțiune legământul pentru împărăție?

REFUGIAȚII MAI ÎNȚELEPȚI

ASTĂZI există un întreg flux de refugiați care intră în Germania de Vest din zona de est. Dintre miile care au ajuns la centrul de înregistrare pentru refugiați din Berlinul de vest, în timpul primelor șase luni din anul 1958, erau și 124 profesori universitari, 83 de chimiști, 483 fizicieni și 1 385 profesori de școală. Nu reprezintă un sacrificiu mic pentru acești oameni să devină refugiați. Nu doar că își pierd proprietățile cu excepția a ceea ce puteau duce în spate, dar riscă și să fie închiși.

Dar de ce fac un pas așa de dramatic? Din cauza condițiilor intolerabile din spatele Cortinei de Fier. Deoarece doresc dreptate, și libertatea să spună adevărul. Ridicându-se pentru ceea ce este drept, ei s-au arătat a fi mai înțelepți și mai nobili decât aceia care s-au predat dominației comuniste și și-au pierdut conștiința pentru un câștig material.

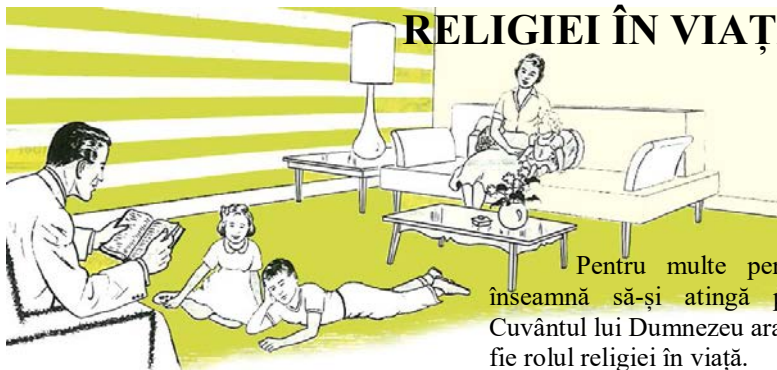
Totuși, astăzi, sunt mult mai multe clase de refugiați care sunt mult mai înțelepți și nobili decât aceia care au fugit de opresiunea totalitaristă. Cine sunt ei? Ei sunt bărbații și femeile care au fugit spre eliberarea spirituală din această lume veche, care zace în robia lui Satan Diavolul, „dumnezeul acestui sistem de lucruri.” (1 Ioan 5:19; 2 Cor. 4:4). Ei au ascultat chemarea urgentă a lui Dumnezeu: „Fugiți din mijlocul cetății Babilon și fiecare să-și scape sufletul.”—Ier. 51:6, 9.

Unde au fugit acești refugiați mai înțelepți, spiritual? Nu într-o locație anumită, ci într-o condiție de închinare pură la Iehova, într-un „tărâm” al libertății, dreptății și iubirii, pe care Cuvântul lui Dumnezeu o descrie ca fiind adusă într-o zi. (Isa. 66:8). Acești refugiați spirituali au intrat în acest „ținut” dobândind cunoștință despre Iehova Dumnezeu și scopurile sale, așa cum sunt descoperite în Biblie și apoi dedicându-se lui Iehova.

Acelora care au câștigat această libertate spirituală li s-ar putea aplica cuvintele pe care Pavel le-a rostit sclavilor creștini în zilele sale: „În situația în care a fost chemat cineva, în ea să rămână. Ai fost chemat când erai sclav? Nu te îngrijora, dar, dacă poți deveni liber, folosește-te de ocazie.”—1 Cor. 7:20-22.

Deoarece așa stau lucrurile, acești refugiați spirituali care s-au găsit în spatele Cortinei de Fier nu fug de aici, ci mai degrabă se folosesc de oportunități pentru a le spune și altora despre împărăția lui Dumnezeu. Astfel, ei sunt mai înțelepți și arată iubire adevărată pentru Dumnezeu și pentru aproapele lor, riscând libertatea fizică pentru a-i ajuta pe alții să își câștige libertatea spirituală.

CARE AR TREBUI SĂ FIE ROLUL RELIGIEI ÎN VIAȚĂ?

Pentru multe persoane, astăzi, religia înseamnă să-și atingă propriile lor scopuri. Cuvântul lui Dumnezeu arată clar care ar trebui să fie rolul religiei în viață.

Niciodată nu s-au spus atât de multe despre religie în țări cum ar fi Statele Unite. Totuși, în mod paradoxal, niciodată înainte nu a exercitat religia mai puțină influență în politică și afaceri. Tot mai des, creșterea cantității este însoțită de o descreștere a calității. De ce? Din cauza aprecierii insuficiente a ceea ce ar trebui să constituie rolul religiei în viață.

Cel care a încercat să demonstreze această stare a lucrurilor este articolul care a apărut în Los Angeles, California, în *Sunday Examiner*, pe 9 Februarie 1958, cu subiectul „Câți Americani cred CU ADEVĂRAT în Dumnezeu?” S-a declarat că „95% au afirmat că ei cred, dar,” și apoi s-a continuat cu explicarea cuvântului „dar.”

„Într-un chestionar patru cincimi din toți adulții americani chestionați au fost de părere că Biblia este Cuvântul revelat al lui Dumnezeu,” dar 53% din ei nu putut numi nici măcar una din cele patru Evanghelii.

„Un alt sondaj a relevat că 80% din americani au susținut că ei cred că Cristos este Dumnezeu. Dar când 30 de americani remarcabili au fost rugați să evalueze 100 din cele mai semnificative evenimente ale istoriei, nașterea lui Cristos a fost a 14-a, foarte aproape de descoperirea razelor-X și primul zbor cu avionul al fraților Wright.”

Examiner, de altfel, a spus despre preotul Catolic Fichter că a realizat un sondaj cu 10 964 Catolici ai unei parohii tipice din New Orleans. Din acel număr, el a descoperit 4,216 care „erau pentru toate scopurile practice 'inactivi.' Ei nici nu participă la biserică, nici nu contribuie cu bani, și nici nu-și trimit copiii la orele de religie.”

Ultimul și probabil cel mai semnificativ a fost un sondaj în care americanii au fost întrebați dacă simt că religia este 'foarte importantă'. O vastă majoritate a spus că da. Apoi au fost întrebați: 'Ai spune că au un efect asupra ideilor tale politice și de afaceri, convingerile tale religioase?' 54% au spus, 'nu.'

În aceeași ordine de idei *New York Times*, din 14 Octombrie, 1957, a spus despre episcopul Metodist Richard C. Raines, care a deplâns tendința crescută de a-L considera pe Dumnezeu pur și simplu „ceva suplimentar.” „În adevărata religie,” a accentuat el, „Dumnezeu decide și oamenii caută și urmează voința lui Dumnezeu.” Și *Secolul Creștin* din 12 Februarie 1958, afirmă că Albert R. Stuart

episcopul Episcopiei Georgiei a spus că americanilor le lipsește un simț al vocației și convingerii despre religia lor.

DEVOTAMENT EXCLUSIV

Termenul „religie,” în cea mai literală și simplă formă, înseamnă un sistem sau o formă de închinare, o redare a unui serviciu către o zeitate. Conform Cuvântului lui Dumnezeu, adevărata religie, religia creștină, nu este un supliment, doar un lucru incidental, cum s-a crezut a fi, ci un mijloc pentru un scop. Ea este și trebuie să fie pentru noi un scop, scopul în sine, scopul principal în viață. Ea trebuie să fie o forță călăuzitoare, impulsivantă, o forță motivatoare, factorul motivant din viața noastră. Aceasta este într-adevăr o chestiune de decizie din partea lui Dumnezeu și de îndeplinire din partea noastră a voinței divine, indiferent de consecințe. Este o adevărată vocație, un mod de viață, bazat pe cunoștință și credință, rațiune și convingere, dragoste de adevăr și dreptate.

Așa cum Dumnezeu le-a spus izraeliților: „Eu, Iehova, Dumnezeul vostru, sunt un Dumnezeu care pretinde devotament exclusiv.” Și din nou: „Să-l iubești pe Iehova Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.” Închinarea la El trebuie să fie neîmpărțită. Acesta este motivul pentru care El și-a avertizat poporul împotriva închinării la zeități păgâne, dar și a nu lăsa prosperitatea materială să-i facă să-L uite. – Ex. 20:1, 5; Deut. 6:5; 8:10-14.

Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, accentuează același lucru: „Continuați să căutați mai întâi împărăția și dreptatea Lui.” „Cine are mai multă afecțiune pentru tatăl sau mama lui decât pentru Mine nu este demn de Mine.” „Dacă vrea cineva să vină după mine, să se renege pe sine, să-și ia stâlpul de tortură și să mă urmeze neîncetat.” – Mat. 6:33; 10:37; 16:24.

Și prin calea lui de acțiune, Isus a ilustrat ceea ce a învățat. Atunci când Dumnezeu a fixat timpul El s-a dedicat să facă voința lui Dumnezeu, fiind botezat în Iordan de către Ioan, într-o mărturie publică cu privire la aceasta, după care a primit spiritul sfânt al lui Dumnezeu. De atunci încolo a încetat să mai lucreze în meseria de tâmplar, nici nu a ales o carieră pentru satisfacție personală. Nu, de atunci înainte El a împlinit voința divină pentru care a venit pe pământ: „Pentru aceasta m-am născut și pentru aceasta am venit în lume: ca să depun mărturie despre adevăr.” – Ioan 18:37.

Apostolii și primii Săi discipoli au urmat exemplul Său. Petru, Andrei, Iacov și Ioan și-au părăsit afacerile cu pescuitul pentru a-l urma pe Isus în slujirea Sa; Matei și-a părăsit poziția de colector de taxe. Așadar, Petru a putut spune: „Iată că noi am lăsat totul și te-am urmat.” De asemenea, Pavel a părăsit poziția sa onorabilă de Fariseu. - Marcu 10:28.

Rolul dominant pe care religia ar trebui să-l joace în viață este evidențiat mai departe de compararea creștinului cu un soldat, făcută de Pavel: „Nici un om care slujește ca soldat nu se amestecă în afacerile vieții, ca să-i placă celui care l-a înrolat ca soldat.” - 2 Tim. 2:4.

SLUJIREA CU JUMĂTATE DE NORMĂ ACCEPTABILĂ

Nu că fiecare soldat creștin trebuie să lase totul în urmă așa cum au făcut Isus și apostolii. Este tot voința divină ca un creștin „să facă lucruri pe care toți oamenii le consideră bune,” și să „se îngrijească de ai lui”. Eșecul de a face acest lucru ar însemna „că și-a renegat credința și este mai rău decât un necredincios.” Respectarea acestor porunci poate limita activitățile de predicare ale unei persoane, dar creștinul nu se va implica voluntar în comerț sau scheme de altă natură pentru câștig; toate celelalte activități vor fi pur și simplu un scop pentru a reduce costurile slujirii. – Rom. 12:17; 1 Tim. 5:8.

În trecere trebuie precizat că aceleași principii se aplică și hobbyurilor. Un creștin nu își ia într-un mod atât de serios hobbyurile încât să devină sclavul lor. El pur și simplu o să le tolereze în măsura în care servesc scopului recreerii.

Prin urmare, cazul creștinului sincer luminat este exact opusul creștinului nominal. În loc de a-și folosi religia pentru a servi unui scop personal, el face orice altceva în viață care să servească scopului religiei, și elimină tot ceea ce nu este așa. Angajatorii, invariabil, doresc ca creștinul să fie de încredere și eficient, fie că este un miner de cupru african sau o secretară privată americană. Ocazional, totuși, un angajator se plânge. Cu ce rezultat? Că martorul creștin al lui Iehova nu este consumat de ambiții să ajungă înaintea lumii, nu concurează cu colegii pentru cea mai bună poziție. Angajatorii nu reușesc să aprecieze că pentru un creștin rolul dominant în viață nu este averea, faima, prestigiul sau puterea, ci doar religia, facerea voinței divine. La urma urmei, pentru el, o astfel de slujbă este o ocupație secundară; vocația sa este slujirea creștină.

Din motive întemeiate slujirea creștină vine prima. Prin intermediul ei se aduce onoare Creatorului, Iehova Dumnezeu, depunând mărturie despre numele Său; astfel ocările și rușinea pe care oamenii ignoranți și egoiști le-au îngrămădit pe numele lui Iehova sunt înlăturate. Mai departe, prin intermediul slujirii, este arătată calea de salvare oamenilor cu bunăvoință, ca să poată fugi de distrugerea iminentă a Armagedonului. De asemenea, slujitorii creștini îi avertizează pe cei răi ca aceștia să fie responsabili pe deplin, precum și să știe motivul distrugerii lor. Și în final, angajându-se în slujire creștină, omul are asigurată salvare pentru el însuși, după cum afirmă Pavel: „Căci cu inima se manifestă credință pentru dreptate, dar cu gura se face o declarație publică pentru salvare.” – Rom. 10:10.

Pentru a se achita de obligațiile sale în mod corespunzător creștinul, ca și cei din Berea, trebuie să „examineze cu atenție Scripturile, în fiecare zi”. Trebuie să țină cont de porunca: „Trebuie să te prezinți aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, care mânuiește corect cuvântul adevărului”. Trebuie să demonstreze că apreciază că „toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună.” - Faptele 17:11; 2 Tim. 2:15; 3:16,17.

Pe lângă studiul privat al Bibliei, împreună cu ajutoarele de studiu ale Bibliei, un creștin trebuie să urmeze porunca: „Să ne interesăm unii de alții ca să ne îndemnăm la iubire și la fapte bune, fără să neglijăm întrunirea noastră, cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unii pe alții, și aceasta cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie.” Asta înseamnă că trebuie să ia parte la întâlnirile adunării, din care sunt câte cinci în fiecare săptămână pentru martorii creștini ai lui Iehova. La astfel de întâlniri creștinii cresc în cunoștință, credință, înțelegere și dragoste, echipându-se pentru slujirea lor. Și cum toate studiile personale și asocierile cu alții iau timp, creștinul trebuie să țină seama de sfatul de „răscumpăra orice moment prielnic, fiindcă zilele sunt rele”, întotdeauna punând pe primul loc lucrurile importante. - Evrei 10:24; Efes. 5:16.

O NOUĂ PERSONALITATE

Oamenii clerului pot vorbi despre religia creștină ca fiind o problemă de realizare a voinței divine, ca fiind o vocație bazată pe o convingere puternică, dar din aceste fapte este evident că ei au eșuat să transmită turmelor lor că a fi creștin cu adevărat înseamnă să faci o carieră din predicarea evangheliei, așa cum a făcut Isus. Și ideea că profitori fără scrupule, politicieni corupți, curvari, adulteri, și chiar gangsteri vicioși pot fi membri ai bisericii într-o poziție bună, arată cât de puțin este apreciat rolul pe care ar trebui să-l joace religia cu privire la principiile de adevăr și dreptate.

De aceea, apostolul Pavel avertizează: „Nici curvarii, nici idolatorii, nici adulterii, ... nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, ... nici extoratorii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.” Aceia care vor să fie creștini trebuie să înceteze să „se mai conformeze acestui sistem, ci să fie transformați prin înnoirea minții, pentru ca să-și poată dovedi voința cea bună, acceptabilă și completă a lui Dumnezeu.” Și printre creștini „nu există nici grec, nici iudeu, nici circumcizie, nici necircumcizie, nici străin, nici scit, nici slav, nici om liber, ci Cristos este totul și în toți.” Creștinii trebuiesc conduși după principiu, nu după influența exterioară sau înclinații egoiste; voința lui Dumnezeu trebuie să-i conducă, și nu a lor sau a altora opusă lui Dumnezeu. Nicio ură rasială, națională sau prejudiciile sociale nu pot distruge unitatea lor. – 1 Cor. 6:9,10; Rom. 12:2; Col. 3:11.

Rolul dominant al religiei afectează toate relațiile noastre, cum continuă Pavel să spună: „Orice faceți în cuvânt sau în faptă, faceți totul în numele Domnului Isus, ... Soțiilor, fiți supuse soților voștri, cum se cuvine în Domnul! Soților, continuați să vă iubiți soțiile și nu vă mâniați peste măsură pe ele! Copii, ascultați de părinții voștri în toate, căci lucrul acesta îi este plăcut Domnului. Taților, nu-i exasperați pe copiii voștri, ca să nu se descurajeze! Sclavilor, ascultați. ... Stăpânilor, dați-le sclavilor voștri ce este drept”. Și toate relațiile interumane ar trebui guvernate de 'regula regală de a-ți iubi aproapele ca pe tine însuși,' și de „Regula de Aur” de „a face celorlalți ce ne-ar plăcea să ne facă ei.” – Col. 3:17 4:1; Mat. 22:39;7:12.

Ce ne va ajuta să descoperim rolul religiei în viața noastră? În special, credința, speranța și dragostea. Credința că Dumnezeu îi răsplătește pe cei care îl

servesc. Dragostea pentru El din toată inima, mintea și puterea. Și speranța în noua Lui lume a dreptății în care nu va mai exista moarte, întristare, nici lacrimi și când adevărul despre Iehova va acoperi pământul, așa cum apele acoperă marea. – Isa. 11:9; Mat. 22:37; 1 Cor. 13:13; 2 Pet. 3:13; Apoc. 21:4.

Așadar, după Cuvântul lui Dumnezeu, adevărata religie ar trebui să joace rolul dominant în viața noastră. Ar trebui să fie forța motivatoare; ar trebui să ofere vieților noastre un scop și o direcție, făcându-le mai pline, mai bogate și cu adevărat fericite. Ar trebui să ne permită să-l servim pe Dumnezeu și pe semenii mai bine. Făcând așa putem fi siguri de viață veșnică în noua lume a lui Dumnezeu. Că cele de mai sus nu sunt doar logice și Scripturale, ci și practice, a fost demonstrat într-un mod notabil de exemplul dat de martorii creștini ai lui Iehova la Adunarea Internațională Voința Divină, din vara trecută, pe stadionul Yankee și Polo Grounds, din orașul New York.

„Martori plini de înflăcărare”

„Am fost adesea uimit de mișcarea rapidă a scrierilor din Noul Testament,” a spus un cleric american, Elmer G. Homrighausen. „Scriitorii nu erau interesați în a scrie cărți cu recorduri de vânzare. Ei nu erau plătiți de un editor conform unei linii. Ei nu erau interesați de stilul literar. Sunt doar câteva adjective în toată Biblia. Ea este plină de substantive și verbe, și astfel este în mișcare rapidă și îți taie răsuflarea. Acești oameni nu au scris pentru bogăție, faimă sau popularitate. Ei erau martori plini de înflăcărare.”

PARTEA 3 – „FACĂ-SE VOINȚA TA PE PĂMÂNT”

În această parte a seriei avansăm în cuprinsul cărții „Facă-se voința Ta pe pământ” și primul său capitol intitulat „A cui voință?” Încă ne mai gândim la frumusețea viziunii apostolului Ioan când acesta a intrat prin „ușa deschisă în cer”, sau, cu alte cuvinte, chiar în prezența lui Dumnezeu, la tronul Său glorios. Ioan a văzut așezați în jurul tronului lui Dumnezeu douăzeci și patru de bătrâni care simbolizau adunarea creștină completă, formată din 144 000 de membri glorificați în cer. Datorită celor șapte lampadare de foc și a unei mări de sticlă dinaintea tronului lui Dumnezeu, părea ca și cum scena era în templul lui Dumnezeu, unde totul este curat și sfânt. Ajungem acum la paragraful 28.

DREPTATE, PUTERE, IUBIRE ȘI ÎNȚELEPCIUNE ÎN CREATURILE SALE

28. Să nu fim surprinși de ceea ce vedem mai departe în viziunea lui Ioan. Să nu ne închipuim că în cer există animale care se găsesc și pe pământ. Câinele Laika, ce a trăit timp de câteva zile închisă în satelitul rusesc Sputnik 2, lansat în spațiu pe 3 noiembrie 1957, nu a ajuns mai sus de orbita pe care acest satelit artificial s-a rotit în jurul Pământului, până când s-a prăbușit, spre distrugere, pe 14

aprilie 1958. Dar în sfânta prezență a lui Dumnezeu există creaturi care au trăsăturile reprezentate de anumite animale de pe pământ. Vedem aceste lucruri pe măsură ce Ioan ne povestește mai multe detalii despre această viziune minunată: „În mijlocul tronului și în jurul tronului erau patru creaturi vii, pline de ochi în față și în spate. Și prima creatură vie era ca un leu, a doua creatură vie era ca un taur tânăr, a treia creatură vie avea o față ca de om, iar a patra creatură vie era ca o acvilă în zbor.” – Apoc. 4:6, 7.

29. Aflându-se în mijlocul și în împrejurul tronului lui Dumnezeu, aceste patru creaturi vii simbolizează o organizație a creaturilor lui Dumnezeu având cele patru trăsături sau atribute principale care se găsesc inițial în Creatorul însuși și pe care le-a pus în creaturile pe care le-a făcut după chipul și asemănarea Sa. Sfânta Biblie vorbește în mod particular despre cele patru trăsături sau atribute principale ale lui Dumnezeu, care sunt dreptatea, puterea, iubirea și înțelepciunea, în echilibru și armonie perfecte. Acestea sunt calități vii, care nu există separat sau detașat, ci personificate în Dumnezeu însuși și, de asemenea, în toate creaturile asemănătoare Lui. Deoarece creaturile vii pline cu ochi în față și la spate, sunt în număr de patru, împreună ele reprezintă organizația lui Dumnezeu de creaturi asemenea lui, în perfecțiunea unui pătrat, cu cele patru laturi egale și în echilibru perfect, îmbinate prin unghiuri drepte.

30. Toate aceste creaturi sunt însemnate printr-o combinație a celor patru principale calități dumnezeiești. Acestea le deosebesc de simplele animale de pe pământ. Faptul că prima dintre creaturi este asemănătoare unui leu arată că organizația echilibrată a lui Dumnezeu are dreptate curajoasă. Isus Cristos, întâia creație a lui Dumnezeu, este descris ca cel drept sau just al lui Dumnezeu și este numit „Leul din seminția lui Iuda.” (Ioan 5:30; Faptele 3:14; 7:52; 22:14; Apoc. 5:5). Faptul că a doua creatură vie era asemenea unui vițel arată spre forța sau puterea cu care Dumnezeu a umplut organizația creaturilor Sale asemenea lui. În conformitate cu acest fapt, apostolul Pavel a spus: „Pentru toate lucrurile am tărie datorită celui care îmi dă putere.” – Filip. 4:13; Efes. 6:10.

31. În ceea ce privește a treia creatură vie, avea „fața ca a unui om.” Se spune despre Creatorul omului: „Dumnezeu este dragoste.” (1 Ioan 4:16). Omul, care este făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, ar trebui astfel să fie dragoste, arătând dragoste mai presus de celelalte lucruri de care este capabil. Deci fața umană a celei de-a treia creaturi vii simbolizează că organizația fiilor credincioși ai lui Dumnezeu are dragoste și, prin urmare, nu face nici un rău celorlalte făpturi. „Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste.” (1 Ioan 4:8). Combinată cu această dragoste, dreptate și putere este înțelepciunea, înțelepciunea cerească; și aceasta este reprezentată de către vulturul zburător cu care seamănă cea de-a patra creatură vie. Vulturul zboară sus pe cer și are privirea ageră. „Vulturul se înalță” și „își face cuibul sus, ... ochii privesc mereu în depărtare.” (Iov 39:27:29) „Adevărata înțelepciune este prea înaltă pentru cel nebun,” dar nu pentru cei cu privirea ageră, îndreptată în sus, din rândurile organizației credincioase a lui Dumnezeu. Ei sunt iuți precum vulturul în acțiunea în conformitate cu înțelepciunea lui Dumnezeu. – Prov. 24:7.

32. Cele patru creaturi vii simbolice erau pline cu ochi în față și în spate. În același mod, cei care sunt membri ai organizației drepte, puternice, iubitoare și înțelepte a lui Dumnezeu sunt treji, alerți, prevăzători. Ei îl văd pe Dumnezeu în toate lucrurile și observă toate indicațiile Sale despre ceea ce dorește ca ei să facă. Această trăsătură remarcabilă a lor este evidențiată într-o descriere ulterioară a lor: „Fiecare dintre cele patru creaturi vii avea câte șase aripi, care, de jur împrejur și dedesubt, erau pline de ochi. Ele n-au odihnă nici ziua, nici noaptea și spun: ‚Sfânt, sfânt, sfânt este Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este și care va veni’”. (Apoc. 4:8) De aici este clar că aceste patru creaturi vii cu mulți ochi îi reprezintă pe cei care pot vorbi și îl pot recunoaște pe Dumnezeu și îi apreciază sfințenia, atotputernicia și voința, și care, în plus, Îi cunosc numele.

33. Cu mult înaintea lui Ioan, profetul Isaia a avut și el o viziune cu Dumnezeu aflat în templul Său. Atunci Isaia a văzut creaturi cerești numite serafimi stând deasupra tronului lui Dumnezeu. Asemenea celor patru creaturi vii, și acestea aveau trei perechi de aripi. Cum își foloseau aceste aripi? „Cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două zburau. Și strigau unul către celălalt și ziceau: ‚Sfânt, sfânt, sfânt este Iehova al armatelor! Tot pământul este plin de gloria sa.’” – Isa. 6:1-3.

34. Evident, cu cele trei perechi de aripi, cele patru creaturi vii pe care le-a văzut Ioan puteau fie să zboare, fie să își accelereze mișcarea spre înainte; puteau fie să acopere părți ale lor, fie să acopere alte creaturi spre a le proteja; și aveau un câmp vizual suficient pentru a ști cum să folosească acele aripi, care erau pline de ochi de jur împrejur și dedesubt. Asemenea ciudățeniilor vorbesc de puteri similare de mișcare rapidă, protecție și vigilență din partea servilor credincioși ai lui Dumnezeu, reprezentați de către cele patru creaturi vii. De exemplu, în Psalmul 34:7 ni se spune: „Îngerul lui Iehova își așează tabăra în jurul celor ce se tem de El și-i scapă”. Zi și noapte, organizația dreaptă, puternică, iubitoare și înțeleaptă a lui Dumnezeu poate face orice serviciu. De ce? Pentru că „nu au odihnă zi și noapte,” deoarece ei spun în continuu, repetând de trei ori, despre cât de sfânt este Iehova Dumnezeu cel Atotputernic. Deci ar trebui să apreciem organizația universală a lui Dumnezeu.

35. Adevărata adunare creștină este în deplină armonie cu ceea ce fac și spun cele patru creaturi vii simbolice. Ioan demonstrează acest lucru atunci când ne spune mai multe detalii despre viziunea sa. El spune: „Și, ori de câte ori creaturile vii îi aduc glorie, onoare și mulțumiri Celui ce stă pe tron — Cel care trăiește pentru totdeauna și veșnic —, cei douăzeci și patru de bătrâni se prosternază înaintea Celui ce stă pe tron și se închină Celui care trăiește pentru totdeauna și veșnic. Ei își aruncă coroanele înaintea tronului, zicând: ‚Tu ești demn, Iehova, da, Dumnezeul nostru, să primești gloria, onoarea și puterea, pentru că tu ai creat toate lucrurile și datorită voinței tale ele au venit în existență și au fost create’.” – Apoc. 4:9-11.

36. Îndeplinesc oare acea viziune simbolică conducătorii politici, sau chiar liderii religioși ai zilelor noastre, dinăuntrul sau dinafara creștinătății? Își dau ei jos coroanele, diademele, mitrele, turbanele sau acoperămintele capului și le aruncă

înaintea celui ce stă în "poziția supremă" pe tronul suprem al universului, Cel Nemuritor, care trăiește și domnește în vecii vecilor? Coboară ei de pe tronurile lor și de pe scaunele lor oficiale și se aruncă înaintea acestui Dumnezeu și Creator și îi predau puterea și autoritatea lor, mărturisind că El este cel vrednic să primească gloria, onoarea și puterea, pentru că el este Creatorul tuturor lucrurilor? Îi imită ei astfel pe cei douăzeci și patru de „bătrâni”? Sau încearcă să se facă eroi și zei pe care oamenii să îi idolatrizeze și venereze, cerându-le să „îi dea Cezarului ce este al lui Dumnezeu”? Încearcă ei să câștige „poziția supremă” în spațiul extraterestru și să dobândească controlul lumii și să își impună voința asupra popoarelor pământului? Sau își arată ei dorința de a renunța la suveranitatea națională sau tribală în favoarea împărăției supreme și veșnice a lui Dumnezeu? Evenimentele lumesti ale zilelor noastre dau răspunsuri nepărtinitoare, fără greșală la aceste întrebări.

37. Cei care sunt într-adevăr simbolizați de către cei douăzeci și patru de „bătrâni” mărturisesc cu sinceritate că toată puterea vine de la Dumnezeu Creatorul și că ei nu merită glorie sau onoare. Pe Dumnezeu Creatorul ei îl recunosc ca vrednic să primească gloria, onoarea și puterea și deci vrednic să primească închinare, supunere și ascultare. Deoarece El este Creatorul tuturor lucrurilor, El este și Creatorul nostru. Nu am venit în existență în niciun alt fel. Nu ne-am născut pe acest pământ din propria noastră voință. Nu; ci așa cum i-au spus cei douăzeci și patru de "bătrâni" lui Dumnezeu aflat pe tronul lui: "Datorită voinței tale ele au venit în existență și au fost create". Deoarece datorită voinței lui Dumnezeu am fost creați și trăim astăzi, noi am fost creați, așadar, pentru voința lui Dumnezeu. Existăm doar pentru voința Lui, noi toți. Așadar ar trebui să ne dorim și să încercăm să aflăm care este voința Lui și apoi să o îndeplinim. Altfel, ne vom rata în mod dezastruos scopul creării și existenței noastre.

38. Cel mai mare om care a trăit vreodată pe pământ a apreciat chiar acest fapt. El a fost un om al rugăciunii către Dumnezeu. Numele Său a fost Isus. Tatăl Lui nu a fost un iudeu, israelit sau evreu, ci Dumnezeu însuși, precum vor arăta faptele ce le vom discuta în continuare. Din acest motiv, El nu a numit pe niciun om tată, ci vorbea întotdeauna despre Dumnezeu numindu-l Tatăl Său ceresc. Deoarece atunci când avea treizeci de ani Isus a fost uns și a primit spiritul lui Dumnezeu, El a fost numit Isus Cristos. În Sfânta Biblie găsim scrisă „Cartea istoriei lui Isus Cristos”, „vestea bună a lui Isus Cristos.” (Mat. 1:1; Marcu 1:1). El a fost cel mai mare învățător ce a umblat vreodată pe pământ. El a avut învățăcei sau discipoli și a trimis discipoli deosebiți pentru a predica. Pe aceștia i-a numit apostoli sau cei trimiși. – Marcu 3:7, 9, 13, 14.

39. Isus i-a învățat pe discipolii Săi să se roage lui Dumnezeu într-un mod acceptabil. Cel mai simplu și totuși cel mai minunat model de rugăciune pe care i-a învățat este oferit în binecunoscuta lui Predică de pe Munte. El le-a spus să nu se roage în mod ipocrit sau în conformitate cu o anumită formă: „Când vă rugați, să nu spuneți aceleași lucruri la nesfârșit, cum fac oamenii națiunilor, căci ei cred că vor fi ascultați pentru că folosesc multe cuvinte. Să nu fiți ca ei, fiindcă Dumnezeu, Tatăl vostru, știe de ce aveți nevoie chiar înainte de a-i cere voi.” (Mat.

6:5-8). Astfel, el i-a învățat să Îl recunoască pe Dumnezeu ca fiind Creatorul și Dătătorul lor de viață, așadar Tatăl lor, Cel ce le oferă lucrurile de care au nevoie. Apoi El a adăugat:

RUGĂCIUNEA MODEL

40. „Voi așa să vă rugați: Tatăl nostru care ești în ceruri, să fie sfințit numele tău. Să vină regatul tău. Să se facă voința ta, precum în cer, așa și pe pământ. Dă-ne astăzi pâinea noastră pentru ziua de azi și iartă-ne datoriile, așa cum și noi le-am iertat datornicilor noștri. Și nu ne duce în ispită, ci eliberează-ne de cel rău.” – Mat. 6:9-13, *AT*.

41. Pe vremea când Isus trăia pe pământ, Cezarul Imperiului Roman conducea marea parte a pământului locuit, inclusiv Orientul Mijlociu, acolo unde a trăit Isus. Isus nu i-a învățat pe învățăceii Săi, pe discipolii Săi, să se roage unei Persoane divine fără nume, un Dumnezeu de nenumit, un Dumnezeu care, imediat ce titlul său „Dumnezeu” este menționat, este recunoscut de către toată lumea în același fel, indiferent de care dintre milioanele de așa ziși dumnezei este venerat de către cineva. Isus Cristos a vorbit de multe ori despre numele personal al lui Dumnezeu, Tatăl lui. Înainte ca El să înceapă să predice într-un loc de întâlnire din orașul său natal, Nazaret, El a luat cartea lui Isaia și le-a citit celor care îl ascultau capitolul 61, versetele 1 și 2, care spun: „Spiritul Domnului Iehova este peste Mine, pentru că Iehova M-a uns să vestesc Evanghelia.” (*AS*, Luca 4:16-21) Din aceasta se poate vedea că Dumnezeu are un nume.

42. Dumnezeu are un nume care îl deosebește de toate celelalte persoane sau lucruri care sunt numite după titlul „dumnezeu”. El își onorează și respectă propriul Său nume și nu va permite nimănui dintre cei care îi iau numele în deșert sau care se rușinează de el să trăiască veșnic. El pune numele Său ca garanție pentru promisiunile, profețiile, declarațiile scopului pe care le face, astfel încât să nu fie confundat cu oricine ar putea fi venerat ca zeu de către oameni. În ceea ce privește numele lui, Cuvântul lui scris, Biblia, contrazice următoarea declarație recentă:*

43. „Numele zeilor nu determină religia, așa cum numele bărbaților și femeilor nu determină personalitatea lor. Numele sunt date inițial și folosite fără ideea de comparație sau contrast cu alte nume. ... Fie că este numit Dumnezeu, Iehova, Bhagwan, Ishwar, Allah, Hari, Siva sau Rama, este vorba despre aceeași Ființă care într-o manieră vagă este apelată de către toți credincioșii, atunci când rostesc numele pe care a fost educat să îl asocieze cu misterul universului și cu ideea de închinare.”

44. Dimpotrivă, Isus i-a învățat pe discipolii lui să se roage nu unui așa-numit Tată-Mamă Dumnezeu*, sau unui Dumnezeu fără nume, ci unui Dumnezeu al cărui nume Isus însuși și marii preoți izraeliți îl cunoșteau. Dacă numele personal al lui Dumnezeu, care este Iehova, nu ar fi contat, atunci de ce a început Isus rugăciunea model, învățând: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Să fie venerat Numele Tău”? [sau să fie sfințit, *NW*] Cei care au ascultat Predica de pe Munte a lui Isus credeau nu în zeii Indiei sau ai altor țărâmurii ca acestea, ci în Dumnezeu

la care Isus însuși se închina. Însuși numele lui Cristos cinstește numele acestui Dumnezeu și Tată ceresc, căci numele lui Isus înseamnă „Iehova este Salvare.” – Mat. 1:21.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

28. Ce patru creaturi vii au fost văzute la tronul lui Dumnezeu?
29. Ce simbolizează aceste creaturi vii și ce înseamnă numărul lor, patru?
30. Ce reprezintă asemănarea primei creaturi cu un leu și asemănarea celei de-a doua creaturi cu un vițel?
31. Ce reprezenta cea de-a treia creatură, cea cu chip de om, și cea de-a patra creatură, asemănătoare cu un vultur?
32. Ce înseamnă faptul că cele patru făpturi vii au mulți ochi în față și în spate și declară sfințenia lui Dumnezeu zi și noapte?
33. Ce egalitate în ceea ce privește aripile a văzut profetul Isaia în viziunea sa despre Dumnezeu aflat în templul Său?
34. Cum foloseau cele patru creaturi cele trei perechi de aripi, și de ce aceste aripi erau pline cu ochi?
35. Cum au arătat cei douăzeci și patru de bătrâni că adunarea creștină este în armonie cu ceea ce fac și spun cele patru făpturi?
36. Ținând cont de acești douăzeci și patru de bătrâni, ce întrebări ne punem cu privire la liderii politici sau chiar religioși din zilele noastre?
37. Cui îi oferă gloria cei reprezentați de „bătrâni”, și de ce ar trebui să încercăm să aflăm care este voința Lui și să o împlinim?
38. Cine, în calitate de cel mai mare om care a trăit vreodată pe pământ, a apreciat acel lucru și pe cine a trimis el să propovăduiască?
39. Cum i-a învățat El să se roage și cui?
40. Care a fost rugăciunea model pe care i-a învățat?
41. I-a învățat să se roage unui Dumnezeu fără nume, și cum a arătat El personal răspunsul la această întrebare?
- 42, 43. Cum se deosebește Dumnezeu de toți ceilalți care sunt numiți „dumnezeu” și cu care afirmație hinduistă este în dezacord Cuvântul său?
44. Ce era cunoscut despre Dumnezeul la care Isus îi învăța pe discipolii Săi să se roage?

* Nouă traduceri evreiești ale Apocalipsei conțin numele Jehova" sau "Yahweh" aici, în loc de titlul „Domnul” „. În *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Creștine Grecești*, acestea sunt listate ca J^{7, 8, 13, 14, 16, 18}. În acest sens, vezi nota de subsol a cu privire la Apocalipsa 4:8.

Șase traduceri evreiești ale cărții Apocalipsa au numele Jehova" sau "Yahweh" aici, în loc de titlul „Domnul”. În *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Creștine Grecești*, acestea sunt listate ca J^{7, 8, 13, 14, 16, 18}. În acest sens, vezi nota de subsol b cu privire la Apocalipsa 4:11 și paginile 31,32.

Citat din cartea *Hinduism – Doctrină și mod de viață*, de C. Rajagopalachari (1956), tipărită de Hindustan Times Press, New Delhi, pag. 3, parag. 1.

A se vedea *Turnul de veghere* din 1 noiembrie, 1958, p. 661, parag. 6.

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ

Relatat de Gust W. Maki

ÎN Decembrie 1933, la Tampa, Florida, în timp ce eram de serviciu la bordul S. S. Saramacca, un străin a venit la bord cu o geantă de mână. Broșurile pe care le avea la el, spunea, costau cinci cenți fiecare sau șase pentru 25 cenți. Ce m-a făcut să mă opresc? Citatele din Scriptură pe care le-am observat și i-am dat omului 25 cenți. El, la rândul lui, mi-a dat broșurile. După ce le-am pus în buzunar, mi-am continuat lucrul.

Comparând faptele și condițiile de pe pământ cu scripturile, urmărind textele din Biblie cu aceste broșuri, mi-a fost clar și am înțeles că aceasta era ‘vestea bună a Împărăției’ pentru care Isus și-a sfătuit discipolii să se roage. Alte învățături, cum ar fi nemurirea sufletului, chinul iadului și trinitatea, am constatat că sunt minciuni ale lui Satan. În ceea ce privește religiile pe care le-am susținut și respectat, mi-am pierdut tot respectul pentru ele.

Știam că descoperisem adevărul, dar cum puteam fi un martor pentru Iehova nu îmi era clar. Prima dată am început prin a trimite mesajul Împărăției tuturor rudelor mele și cunoștințelor apropiate și îndepărtate; iar străinilor am încercat să le dau broșuri, la cât mai mulți posibil. Multor rude și prieteni le-am trimis mai multă literatură, dar niciunul nu mi-a răspuns favorabil. Sora mea din Minnesota mi-a răspuns, spunând: „Nimănui aici nu îi pasă de această religie.” Ea fusese născută în religia luterană, ca și mine, și nu avea nicio intenție să o schimbe. Un alt presupus prieten mi-a trimis cărțile despre Împărăție înapoi prin poștă.

În mai 1938, la Portland, Oregon, doi străini au venit la bord. Unul dintre ei mi-a dat o carte de mărturie fără să știe că eram interesat. L-am luat în cabina mea. Era foarte uimit să vadă publicațiile Societății, calendarul și cărțile din cabină. Fratele Ventros mi-a povestit apoi despre marele congres care avea să se țină în iunie în Seattle, Washington. Pentru a putea participa trebuia să îmi prezint demisia. Așteptasem foarte mult să fiu botezat. La acest congres aproape 260 dintre noi am fost botezați. Pentru mine a fost ca un nou început.

După congres am început să devenit asociat cu adunarea din Seattle, unde multor vestitori li se dădea fonograful. Am obținut și eu un fonograf. Acest lucru a fost o binecuvântare adevărată pentru mine, deoarece acesta făcea cea mai mare parte din discurs și înlocuia cartea de mărturie. Un alt lucru, am cumpărat una din mașinile de transcriere ale Societății și am pus-o într-o barcă de treizeci de picioare, pentru a reda înregistrările despre Împărăție pe fundalul apei. Dar nu părea așa de eficient ca mersul din ușă în ușă, așa că am abandonat această idee.

Cu cât mărturiseam mai mult din casă în casă, cu atât mai mult simțeam obligația de serviciu cu timp integral. În decembrie 1939, am primit o numire ca

pionier din partea Societății. După doi ani de serviciu cu timp integral încă mai făceam pionierat, dar acum pot să privesc în urmă și să văd micile scăpări pe care le-am avut și să realizez că doar prin bunătatea nemeritată a lui Iehova am putut să merg mai departe, iar Iehova mi-a asigurat totul ca și cu vasul cu ulei al văduvei.— 1 Regi. 17:16.

La Port Angeles, Washington, în noiembrie 1941, am primit o numire să merg ca pionier special în Olympia, Washington, cu alți trei pionieri speciali. Eram foarte fericit pentru acest lucru. În acea noapte nu am dormit deloc, ci mi-am adunat lucrurile pentru a pleca devreme, dimineața. Când am ajuns în Olympia, unul dintre vestitorii locali ne-a arătat casa mică, la două mile în pădure, pe care o puteam ocupa fără să plătim. Acest lucru era bine, deoarece niciunul dintre noi nu aveam bani pe care să ne putem baza.

Casa avea o veche mașină de gătit din lemn; dar pentru că tocmai era sezonul de ploaie, puteam găti sau să ne încălzim foarte puțin. Doi dintre băieții aveau mașini, și astfel ne puteam deplasa în teritoriu. Primirea care ne-a fost făcută în multe case era la fel de rece ca și micuța căsuță umedă, în decembrie. Mai târziu am primit garajul unei case din oraș, ceea ce era mult mai bine.

După ce am lucrat în Olympia de câteva ori, Societatea a împărțit grupul nostru și ne-am despărțit în două. Fratele Denerline și cu mine am mers la Grand Coulee, Washington. Acolo am închiriat o căsuță mică, fără să știm, din nou, de o persoană cu bunăvoință, un magazioner și despre ce ar putea face el pentru noi. El ne-a dat o casă gratis și Sala Împărăției ne-a dat-o gratis. Din această întâmplare și altele similare am învățat ce spunea Isus: „În orice oraș sau sat intrați, cercetați cine este merituos în locul acela și rămâneți acolo până veți pleca,” și nu vă mutați din loc în loc.—Mat. 10:11; Luca 9:4.

Ceea ce ne făcea lucrarea mai grea uneori (în afară de oamenii precum caprele și alții care nu erau interesați) era intervenția poliției și a reprezentanților legii. Adesea mă luau la întrebări ca și cum aș fi fost un personaj suspicios. Astfel, după ce puneam mărturie într-un teritoriu desemnat de patru ori eram nerăbdător să văd o schimbare. Dar de data aceasta aș fi vrut să văd oamenii cu bunăvoință manifestându-se din ce în ce mai mult și polițiștii să fie mai puțin suspicioși. Nu era momentul potrivit să părăsesc un teritoriu când cineva avea bunăvoință. Am constatat că este bine să pun mărturie și reprezentanților legii cât mai curând posibil. Astfel m-ar fi deranjat mai puțin după aceea.

Când a ajuns la mine o numire de la Școala Gilead, în august 1944, am simțit că sunt prea bătrân (atunci aveam patruzeci și cinci de ani); dar cu gândul de a obține o numire în afara granițelor țării, am fost interesat să încerc. Lecțiile de la Gilead se mișcau repede, de la una la alta, și evident că nu puteam să acumulez așa de mult ca cei tineri. La Gilead am descoperit un punct puternic: „Mergi înainte și nu renunța.”

Când am plecat de la Gilead, în 22 februarie 1945, Fratele Knorr a spus clasei că unii dintre noi vor avea de așteptat doi ani înainte de a obține o numire în străinătate. În decembrie 1946, Fratele Johnson și cu mine am fost trimiși la Brooklyn din New London, Connecticut, pentru a ne pregăti pentru misiunea în

străinătate. Prima dată a trebuit să caut o barcă care putea fi folosită în Indiile de Vest. Era o situație fericită pentru mine să pun mărturie în micile insule ale mării. Am fost să mă interesez de reînnoirea licenței mele de navigare. Instructorul de navigare mi-a adus aminte și s-a oferit să mă trimită la bordul unui vas oceanic, pentru o călătorie ca ofițer principal și în următoarea ca și căpitan. Când i-am spus instructorului meu că nu pot, deoarece mergeam într-o călătorie misionară în Indiile de Vest, nu a putut înțelege de ce eram interesat de o asemenea chestiune când nu era vorba de nicio plată.

În cele din urmă, pe 16 noiembrie 1948, patru dintre noi eram la bordul iahtului Societății de douăzeci de tone și plecam de la New York la Nassau, Bahamas. După o călătorie dură și ploioasă de treizeci de zile am ajuns în siguranță la Nassau, capitala Insulelor Bahamas. Toți frații de aici erau bucuroși că am venit aici să îi ajutăm. Fratele Porter spunea: „Vremea a fost frumoasă, vă așteptam demult.”

Două săptămâni mai târziu am început să depunem mărturie în Out Islands din Bahamas, folosind iahtul care ne ducea din loc în loc. Vasul era și casa noastră pentru toate nevoile, de la gătit până la spălatul hainelor. Ancoram lângă sate, și apoi foloseam șalupa îngustă pentru a merge la mal și înapoi spre casa noastră plutitoare. Cei de pe insulă pot vedea un vas straniu sau străinii imediat. Mereu sunt nerăbdători să știe ce este nou. În unele locuri mulțimile mari se adună lângă un vas nautic pentru a vedea ce este. Am descoperit că oamenii din Bahamas primesc foarte deschis predicile. Aproape fiecare casă are o Biblie. Sunt oameni foarte prietenoși. Cei din Out-Island din clasa medie trăiesc în case mici de lemn. Unii pescuiesc, alții cultivă cartofi, mazăre, porumb și cartofi dulci. Unii au animale – capre, oi sau vaci. Unii împletesc nuiele, fac preșuri, pălării și coșuri.

Uneori plasam și cincisprezece – douăzeci de cărți pe zi, chiar dacă oamenii erau săraci. Mulți dădeau și ultimii doi șilingi pentru un ajutor de studiu al Bibliei.

Mulți dintre pastorii locali ne lăsau să folosim bisericile lor. Aici țineam lecturi Biblice. În timpul primelor șase luni de mărturisire oamenilor în Out Islands din Bahamas nu am întâmpinat nicio opoziție.

În iunie 1949, înainte de sezonul anual de uragane, ne-am mutat spre Insulele Virgine. Prima noastră oprire a fost St. Thomas, din grupul de Insule Virgine ale Statelor Unite ale Americii. Aici am găsit misionarii muncind din greu. Pusese războaiele unei mici adunări. De aici ne-am mutat în St. John, Virgin Islands, apoi în British Virgin Islands. Toate insulele izolate erau teritoriul nostru și nu eram încă la sfârșitul acestuia. Din Virgin Islands am mers spre insulele izolate Leeward și insulele Windward. În toate insulele am fost primiți bine. Mulți ne întrebau: „Când veniți înapoi?” La St. Martin un om de afaceri spunea: „Oamenii nu au vorbit niciodată despre Biblie, dar de când sunteți aici toată lumea vorbește despre Biblie.” Mulți spuneau că era prima dată când „adevărul a ajuns pe această insulă.”

În iulie 1953, după congresul de la Yankee Stadium, am mai avansat. Am primit un iaht diesel de cincizeci și nouă de tone cu care ne puteam mișca mai repede și în mai multe locuri. Când ne-am întors la Great Inagua, Bahamas, și

trecând pe la membrul comisiei care luase niște literatură acum patru ani, i-am povestit de cât de bine m-am simțit la congresul de la Yankee Stadium și el mi-a spus: „Am fost acolo!” Și el avea ultimele publicații care fuseseră lansate la stadion. La Anguilla, British West Indies, am pus mărturie la doi polițiști. Unul dintre ei spunea: „Sunt anglican, dar nu îmi va lua mult să îmi schimb religia, și dacă o fac, voi fi martor al lui Iehova.” Celălalt polițist a zâmbit, spunând: „Dacă citesc prea mult din cartea *„Ceruri noi și un pământ nou”* îmi voi prezenta demisia.”

În ultimii cinci ani am stat în trei dintre insulele izolate, unde se poate pune mărturie doar folosind barca, în adunări de cincisprezece, doisprezece și respectiv șase vestitori. Pe o altă insulă izolată, Anguilla, cinci persoane și-au simbolizat dedicarea prin botezul în apă. Unul dintre aceștia cinci s-a înrolat ca pionier. Aici, printre oamenii de pe aceste insule, este o demonstrație din ce în ce mai mare de bunăvoință. Cei mai mulți dintre oameni din insulele mai mici sunt săraci, dar mulți dintre ei își manifestă bunătața și te invită să mănânci ceva sau să bei ceva dulce. Alții îți oferă un ou sau două să le iei cu tine sau orice altceva se găsește în anotimpul respectiv.

Una dintre misionarele de la Trinidad a venit la Carriacou, și în timp ce mergeam din casă în casă, ea spunea: „Noi nu facem acum pionierat, e ca și cum am merge în vizită.” În fiecare casă în care am mers eram invitați înăuntru; și dacă nu, ni se oferea un scaun la umbra casei.

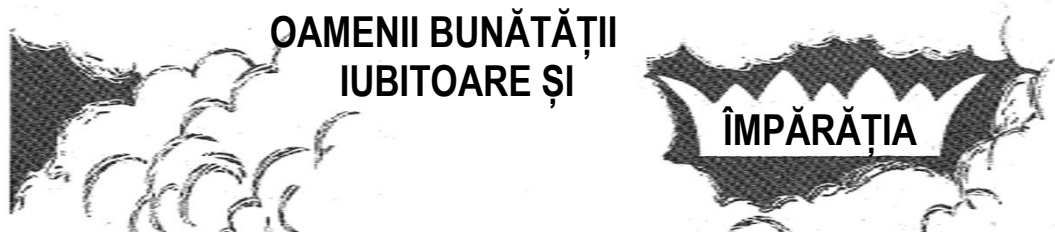
Multe din așezările insulelor mici nu au lumină electrică și nici prea multe distracții. Astfel, că pentru organizarea de adunări publice ne înălțam lămpile pe gaz la locația respectivă, de obicei într-un copac sau pe o casă de pe drum. Imediat oamenii începeau să se adune. După lectura din Biblie discuția continua, uneori vreme de o oră sau chiar mai mult.

Îmi place numirea mea în străinătate, și nu este așa de obositoare pe cât este în Statele Unite ale Americii. Oamenii aici întotdeauna sunt gata să discute cu străinii și sunt prietenoși. Mulți te invită să te întorci pentru un studiu în fiecare zi când ești în port. E ca în orașelele mici de provincie unde toată lumea se cunoaște.

Acum un an vasul misionar Light a fost vândut de Societate, astfel că acum, în loc să fiu căpitan sunt marinar de uscat pe insula St. Maarten. Era minunat să văd progresul lucrării în insulele Caraibiene și cum, de la o insulă la cealaltă, se puneau bazele adunărilor și începea lucrarea pentru o fundație solidă. Acum cele mai multe dintre insule primesc mărturie din partea vestitorilor de grupă sau a vizitelor pionierilor speciali sau a servului de circuit. St. Maarten este o insulă prietenoasă și este o plăcere adevărată să aduc mesajul de viață oamenilor de aici. Pe partea olandeză a insulei, unde sunt eu, am avut șaptesprezece persoane prezente la Memorialul din aprilie 1958, ceea ce ne-a făcut foarte fericiți. Binecuvântarea lui Iehova poate fi văzută prin această creștere. A fost un privilegiu minunat să putem participa la Adunarea Internațională Voința Divină din New York și acum să ne întoarcem la lucrarea misionară de aici.

Sunt foarte recunoscător lui Iehova pentru că am avut privilegiul să servesc timp de nouăsprezece ani în serviciul cu timp integral până acum și regret doar momentele când aș fi putut servi mai bine.

Știu că doar prin bunătatea nemeritată a lui Iehova cineva poate fi membru al societății Noii Lumi.

CUM putem fi astăzi loiali legământului veșnic al lui Iehova pentru împărăție făcut cu David? Cu cine a încheiat astăzi Iehova un legământ „de durată indefinită în armonie cu dovezile de bunătate iubitoare față de David, care sunt fidele?” (Isa. 55:3) Iată! vechea cetate a orașului Ierusalim este deținută de către arabi mahomedani. Muntele odată ocupat de templul lui Iehova este acum încoronat ca moschee cunoscută sub numele de Domul Stâncii. Republica Israel nu are nici un rege din casa regală a lui David, în legământul pentru împărăție. Ce s-a întâmplat cu acel legământ veșnic? Câștigarea de către noi a vieții veșnice în lumea nouă a dreptății lui Dumnezeu care se apropie depinde de obținerea răspunsului corect și de acționarea în armonie cu el.

² În 618 î. Cr. regele Ioiachin, al 19-lea descendent al liniei directe de la regele David, a devenit rege dar a domnit doar 3 luni și 10 zile în Ierusalim. S-a predat lui Nebucadnețar, regele Babilonului, și a fost deportat în Babilon, unde au crescut copiii săi. Unchiul său, Zedechia, a fost pus pe tronul Ierusalimului și a domnit 11 ani. În 607 î. Cr., el a fost capturat și ucis în Babilon, fără copii; și Ierusalimul și minunatul lui templu construit de Solomon a fost distrus. 70 de ani mai târziu Zorobabel, nepotul lui Ioiachin, a luat câțiva evrei loiali din Babilon în Ierusalim pentru a reconstrui templul lui Iehova. Ca supus al noii puteri mondiale, Imperiul Persan, Zorobabel a servit ca guvernator civil al țării Iuda, dar nu a stat pe nici un tron ca rege în Ierusalim, conform legământului lui Iehova pentru împărăție făcut cu David. De la răsturnarea necredinciosului rege Zedechia, nici un moștenitor regal al casei lui David nu a mai stat pe 'tronul lui Iehova' în Ierusalim.

³ A eșuat legământul lui Iehova pentru împărăție? A căzut? Nu! Bunătatea iubitoare a lui Iehova, dragostea Lui loială, nu a permis un asemenea lucru. Adevărat, El a răsturnat tronul Său în Ierusalim și l-a împiedicat pe ultimul rege pământean să-l ocupe, Zedechia; dar El nu și-a anulat legământul veșnic pentru împărăție. În îndeplinirea termenilor legământului El a permis pur și simplu ca a lui David casă să-și primească pedeapsa pentru răutatea multor regi răi care l-au reprezentat greșit pe Iehova pe 'tronul lui Iehova', în Ierusalim. În acest timp al pedepsei nu a mai greșit nici un bărbat din linia regală, descendenți ai regelui David. Linia regală s-a sfârșit cu 1900 de ani în urma. Ce? A eșuat legământul

promis al lui Dumnezeu și a greșit vreun om servind ca moștenitor al legământului regal? Deloc! De ce nu? Pentru că linia descendentă a lui David s-a încheiat cu descendentul fără copii care a murit, dar care trăiește pentru totdeauna. El trăiește azi în acest secol 20 și nu are nevoie de nici un succesori în legământul pentru împărăție. În acord cu aceasta, singura înregistrare disponibilă despre linia regală de descendenți a regelui David se termină cu Isus Cristos. Nici un evreu care trăiește azi nu-și poate trage descendența de la regele David.

⁴ Isus s-a născut în locul natal al lui David, Betleemul din Iuda. Prin două linii familiale, El își trage descendența de la David, și din acest motiv este numit fiul lui David într-un sens regal. (Mat. 1:1 la 2:11; Luca 3:23-31). Nașterea Sa umana a fost miraculoasă, pentru că în realitate El era Fiul lui Dumnezeu coborât din cer. Forța Lui de viață a fost transferată de acolo în pântecul unei evreice fecioare din casa lui David, pe nume Maria. Pentru siguranța consimțământului de a deveni mama Fiului lui Dumnezeu, Iehova a trimis pe îngerul Gabriel să-i spună că a fost aleasă să fie mama umană a seminței promise patriarhului Avraam și moștenitorul promis al legământului veșnic pentru împărăție. După ce a salutat-o, îngerul Gabriel a zis: „Nu te teme, Maria, căci ai găsit favoare la Dumnezeu! Iată că vei concepe în pântecele tău și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi numit Fiul Celui Preaînalt, iar Iehova Dumnezeu îi va da tronul lui David, tatăl său. El va domni peste casa lui Iacov (Israel) pentru totdeauna și regatul său nu va avea sfârșit.” (Luca 1:26-33) Loială legământului lui Iehova pentru împărăție, Maria și-a dat consimțământul cu dragoste pentru înfăptuirea acestui act miraculos.

⁵ În împlinirea profeției lui Isaia 7:14 nașterea lui Isus din această tânără femeie a fost percepută ca un mare semn, a cărui importanță nu s-a pierdut nici acum. Îngerul lui Iehova din cer le-a dat de veste păstorilor din Betleem despre faptul că miraculosul Fiul al lui David urma să fie unsul lui Iehova, Cristosul: „Vă anunț vestea bună despre o mare bucurie pe care o va avea tot poporul, fiindcă în orașul lui David vi s-a născut astăzi un Salvator, care este Cristos Domnul.” – Luca 2:1-12; Mat. 1:18-25.

⁶ Născut ca om ca să fie cu adevărat sămânța lui Avraam care va binecuvânta toate națiunile și care urma să fie de fapt veșnicul Moștenitor al lui David pentru împărăție, totuși Isus nu urma să fie legat de acest pământ prin a trebui să stea pe un tron material de pe muntele Sion, din Ierusalim. Atunci când Iehova Dumnezeu a făcut legământul pentru împărăție cu David, acum trei mii de ani, El a avut în vedere în cele din urmă o împărăție veșnică cerească pentru Moștenitorul veșnic al lui David. Nici un mare preot levitic nu a putut să-L ungă pe Isus la un astfel de guvern ceresc.

Iehova L-a uns după botezul Său în apă, revărsând asupra Lui spiritul sfânt și sfințindu-L ca și Cristos.

⁷ Isus a fost născut acolo de spiritul lui Dumnezeu pentru a deveni un Fiu spiritual al lui Dumnezeu, pentru o viață viitoare în cer. Foarte potrivit, Isus a predicat Împărăția lui Dumnezeu, „împărăția cerurilor.” El a chemat discipolii să-L urmeze și să caute mai întâi Împărăția. Atunci când i-a chemat, El într-adevăr le-a dat invitația lui Dumnezeu prin profetul Isaia: „Plecați-vă urechea și veniți la mine! Ascultați și sufletul vostru va rămâne în viață. Voi încheia cu voi un legământ de durată indefinită în armonie cu dovezile de bunătate iubitoare față de David, care sunt fidele.” (Isa. 55:3) Aceasta a însemnat că Iehova Dumnezeu a plănuit să-i dea lui Isus Cristos pe unii co-moștenitori în împărăția cerească. În loialitate față de legământul împărăției, Isus a primit astfel de co-moștenitori ai împărăției lui Dumnezeu. După ultimul Paște evreiesc petrecut cu apostolii Săi loiali, El le-a zis: „Voi sunteți cei care ați rămas întotdeauna cu mine în încercările mele. Eu închei un legământ cu voi, așa cum Tatăl meu a încheiat un legământ cu mine, pentru un regat, ca să mâncați și să beți la masa mea, în regatul meu, și să stați pe tronuri ca să judecați cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” (Luca 22:28-30). Ce bunătate iubitoare a fost aceasta de la Iehova Dumnezeu!

⁸ Oh, atâtea depindeau de unicul Moștenitor al împărăției, Isus Cristos! Când El a murit și a fost îngropat, părea că în cele din urmă un om din casa lui David va eșua să stea pe tronul Lui, care era „tronul lui Iehova.” Profeția îngerului către Daniel, cu mult timp în urmă, spunea că 'prințul legământului' va fi distrus de o „persoană demnă de dispreț,” împăratul Tiberiu Cezar al Romei. (Dan. 11:21,22, AS). Isus a fost așezat, mort, în Șeol sau Hades, care este mormântul comun al oamenilor păcătoși. Aparent, era imposibil ca legământul împărăției cu David să reînvie. Totuși adevărata imposibilitate a fost pentru Dumnezeul Atotputernic să lase acest legământ să eșueze. Bunătatea Lui iubitoare, dragostea Lui loială, care a fost promisă în legământ și care se datora pe bună dreptate acestui Fiu loial al lui Dumnezeu, Isus Cristos, nu putea lăsa niciodată ca legământul să eșueze. Iehova avea să-l scoată afară din Șeol sau Hades sau din 'iad', mormântul comun al păcătoșilor. În Psalmul 16:10 Iehova a promis să facă acest lucru miraculos. El l-a inspirat pe David să spună: „Căci nu-mi vei lăsa sufletul în Șeol. Nu vei permite ca acela care-ți este loial să vadă groapa.” Această profeție a asigurat învierea lui Isus, Mai Marele David, din mormânt.

⁹ Învierea lui Isus de către Dumnezeu a fost o expresie de bunătate iubitoare în susținerea legământului pentru împărăție făcut cu David. Apostolul Pavel a clarificat aceasta, spunând: „Și faptul acesta, că l-a înviat din morți și că nu se va mai întoarce la putrezire, El l-a spus astfel: Voi manifesta cu fidelitate față de voi bunătatea iubitoare pe care i-am promis-o lui David. De aceea, El mai spune într-un alt psalm: «Nu vei permite ca acela care-ți este loial să vadă putrezirea. Căci David a slujit în generația lui potrivit voinței clare a lui Dumnezeu, a adormit în moarte, a fost pus alături de strămoșii lui și a văzut putrezirea. În schimb, cel pe care Dumnezeu l-a sculat din morți n-a văzut putrezirea.” - Faptele 13:34-37.

ALȚII LUĂȚI ÎN LEGĂMÂNT

¹⁰ Isus Cristos este „omul bunătății iubitoare” al lui Iehova sau omul dragostei loiale, pe care nu l-a lăsat în Șeol. Înviindu-L din moarte pentru o viață nemuritoare în cer, Iehova a deschis calea către extinderea bunătății iubitoare a legământului Său cu David la ceilalți „oameni ai bunătății iubitoare” sau oameni loiali, apostolii credincioși și toți ceilalți creștini dedicați pe care Dumnezeu îi naște și îi face co-moștenitori cu Fiul Său Isus Cristos în împărăția cerească.

¹¹ Într-un mod profetic David a cântat: „Toate lucrările tale te vor lăuda, o, Iehova, și cei loiali ție te vor binecuvânta. Vor vorbi despre gloria domniei tale și vor anunța puterea ta, ca să le facă cunoscute fiilor oamenilor faptele lui de putere și gloria splendorii domniei sale. Domnia ta este o domnie pentru veșnicie, și stăpânirea ta este în toate generațiile viitoare.” – Ps. 145:10-13.

¹² În acest timp al sfârșitului lumii există numai o rămășiță pe pământ a acestor spirituali „oameni ai bunătății iubitoare” sau oameni ai iubirii loiale, adică, oameni care sunt pioși sau responsabili în îndeplinirea obligațiilor față de Iehova Dumnezeu. În timpul Primului Război Mondial ei au eșuat în îndeplinirea responsabilităților față de Dumnezeu. Așa că el s-a mâniat pe ei. În furia Lui i-a lăsat să cadă în captivitate precum evreii în Babilon. (Isa. 12:1, 2; 54:7-10). De ce nu a lepădat Iehova această rămășiță în timpul Primului Război Mondial, din cauza deficiențelor din timpul încercărilor și persecuțiilor care au însoțit războiul? A fost din cauza loialității Sale față de legământul Său.

¹³ Prin Isus Cristos El a luat membrii acestei rămășițe în legământul pentru împărăție. Prin urmare, El însuși s-a obligat să exprime bunătatea iubitoare față de David, care a fost promisă în legământ. Atunci când a făcut legământul cu David, Iehova a zis: „Când el (succesorul împărăției) va face ce este rău, îl voi muștra cu nuiua oamenilor și cu loviturile fiilor lui Adam. Nu-mi voi retrage bunătatea iubitoare (dragostea mea loială) de la el, cum am retras-o de la Saul, pe care l-am înlăturat dinaintea ta. (David). Casa ta (co-moștenitorii tăi în împărăție) și regatul tău vor fi întărite pe timp indefinit înaintea ta. Tronul tău va fi întărit pe timp indefinit.” - 2 Sam. 7:14-16.

¹⁴ Deci, rămășița de „oameni ai bunătății iubitoare”, a trebuit să-și ia pedeapsa din mâna națiunilor în război. Aceasta a fost o muștrare cu nuiua oamenilor și cu loviturile fiilor lui Adam. Doar așa, de asemenea, casa regală a lui David, cu mult timp în urmă, a trebuit să-și ia pedeapsa de la 607 î.en, la distrugerea Ierusalimului, până la 29 d. Cr., atunci când Mesia cel promis, Prințul, Moștenitorul permanent al regelui David, a apărut. În 1919 Iehova a eliberat rămășița care, din inimă, a vrut să-i fie loială. Apoi a pus-o să lucreze ca martori ai Lui într-o măsură necunoscută niciodată înainte. În cuvintele Plângerilor 3:22, 23, aceștia ar putea spune: „Datorită faptelor de bunătate iubitoare ale lui Iehova n-am pierit, fiindcă îndurările sale nu se vor sfârși. Ele se înnoiesc în fiecare dimineață. Mare este fidelitatea ta”. Toată această eliberare și restaurare a fost dată „chiar și fără bani și fără preț,” și astfel sufletele lor s-au menținut în viață până în această zi. – Isa. 55:1-3.

¹⁵ Întrebarea potrivită acum este: Cum putem noi, martorii lui Iehova, ca israeliții din vechime și ca Isus și apostolii, să dovedim loialitatea noastră față de legământul pentru împărăție, azi? Putem face acest lucru prin a fi loiali împărăției domnitoare a Moștenitorului veșnic al legământului pentru împărăție. Iehova Dumnezeu nu a uitat niciodată de legământul Său din timpul ultimului rege din casa lui David ce stătea pe tronul Ierusalimului. Este adevărat că împărăția lui David nu a fost activă peste șase secole. Dar venirea miraculoasă a lui Isus Cristos, „prințul legământului”, a arătat loialitatea lui Iehova față de legământul pe care l-a jurat. Iehova și-a respectat tot timpul jurământul. Când cineva face un jurământ și apoi uită să facă ceea ce a jurat, aceasta semnifică nu numai faptul că cineva jură fals, ci, de-aseenea, că aduce un blestem asupra sa. Iehova nu aduce niciodată un blestem asupra Sa. El este pentru totdeauna Cel Binecuvântat. Atunci când El jură pe numele Său propriu, sau pe Sine, El nu jură pe o minciună; ci, sub jurământ solemn, ca o certitudine a lucrurilor pe care a jurat. Astfel, înainte de venirea lui Isus Mesia și învierea Sa din morți El a demonstrat că legământul jurat nu a căzut în degradare. Acesta era încă obligatoriu pentru Iehova Dumnezeu, chiar dacă împărăția nu funcționa în Ierusalim de 635 ani, sau din anul 607 î.e.n. până în anul 29 d. Cr.

¹⁶ Dar cum se conectează toate acestea cu timpul nostru? Ei bine, împărăția Moștenitorului permanent al legământului regal nu a intrat în vigoare atunci când Isus cel înviat s-a înălțat la cer, în anul 33. Din primăvara aceluși an până în toamna anului 1914, sau timp de 1881 ani, El a stat la dreapta lui Dumnezeu, nu domnind, ci doar așteptând să vină timpul lui Dumnezeu să îi facă pe dușmanii împărăției așternutul picioarelor lui Isus, Moștenitorul împărăției. Oare acea perioadă lungă de așteptare a dus la o moarte a legământului? Nu; nu a însemnat pentru Isus în cer o pierdere a drepturilor Lui la puterea Împărăției din cauza neutilizării. Nu; căci de-a lungul acestor secole ale așteptării răbdătoare, legământul pentru împărăție a fost activ. Cum așa? Prin faptul că Iehova a selectat 144 000 moștenitori comuni, acei creștini care răspund invitației sale și cu care încheie „legământul pe timp nedefinit cu privire la bunătățile iubitoare ale lui David, care sunt fidele.” Aceasta nu include Creștinătatea. Creștinătatea cu milioanele de oameni, a fost necredincioasă legământului chiar din secolul al patrulea. Ea nu a așteptat ca împărăția Moștenitorului lui Iehova să vină la timpul stabilit. Ea a disprețuit legământul. Cum? Intrând într-o uniune a bisericii cu statul politic sau regatele acestei lumi sub conducerea lui Satan Diavolul. Dar, la fel, Iehova a dat dovadă de loialitate față de legământul jurat, continuând să ia creștini adevărați din această lume, din toate națiunile și să-i aducă în legământ.

¹⁷ Chiar înainte ca Iehova să-și încheie lucrarea cu rămășița de 144 000 de co-moștenitori sau înainte de finalizarea utilizării lor ca martori pe pământ, Iehova a stabilit Împărăția, pentru fiecare bărbat și femeie loiali care au însetat și flămânzit. În susținerea legământului Său veșnic cu David, El a promis: „Un tron va fi ferm stabilit prin bunătate iubitoare și un rege va sta pe el cu fidelitate, în cortul lui David, judecând, căutând justiția și făcând imediat dreptate.” (Isa. 16:5). În importantul an 1914 a venit timpul pentru Iehova să pună pe Moștenitorul

Împărăției pe tron ca rege domnitor, „în cortul lui David”, ca Fiul al lui David și ca Domnul ceresc al lui David. – Ps. 110:1,2; Mat. 22:41-45.

¹⁸ A încetat vreodată soarele să mai răsară sau să mai strălucească ziua? Sau a încetat luna să mai strălucească noaptea? Nici măcar o dată până în ziua de azi. Tot așa, Iehova, care își respectă legământul și bunătatea iubitoare, nu a uitat sau neglijat acest legământ important pentru împărăție, care îl va justifica precum Suveranul de drept al universului. El a jurat în sfințenia Lui și nu a fost nici o minciună când a spus regelui David că a lui casă regală va dăinui și că tronul lui va fi permanent. Isus Cristos, permanentul Moștenitor al legământului bunătății iubitoare față de David, va dura, la fel ca soarele și luna și azi Isus Cristos domnește de la cerescul 'tron al lui Iehova'. (Ps. 89:28-37). Datoria noastră este, prin urmare, clară. Oamenii „bunătății iubitoare a lui Iehova” îi sunt datori să fie loiali față de Regele Său întronat domnitor, Fiul și Domnul lui David. Ca recompensă pentru dragostea lor loială ei mănâncă laptele gras de la masa spirituală a lui Dumnezeu și beau vinul bucuriei slujirii împărăției, ca ambadori ai împărăției.

SUPUȘI PĂMÂNTEȘTI LOIALI

¹⁹ Întorcându-ne în zilele regelui David chiar și rezidenții străini din Israel îi erau loiali pentru că el era conducătorul uns al lui Iehova, acela cu care a fost făcut legământul pentru o dinastie eternă și un tron ferm stabilit. Printre străinii loiali erau gatiții (oameni din Gat, Filistia) și peletii și cheretiții. (2 Sam. 15:18-22) Chiar și Ionatan, fiul respinsului rege Saul a manifestat o bunătate iubitoare de neclintit față de David pentru că era alesul lui Iehova. Da, chiar frații Regelui Saul, membrii seminției lui Benjamin, au pus alegerea lui Iehova deasupra personalităților și au luat poziție pentru alesul său uns, David. - 1 Sam. 18:1-4; 20:8,14; 15; 1 Cron. 12:1,2,19,29.

²⁰ Astăzi găsim imitatori credincioși ai susținătorilor antici ai lui David, unsul lui Iehova. O mulțime minunată de bărbați și femei care au ajuns la o cunoștință a legământului împărăției lui Iehova cu Isus Cristos și co-moștenitori și-au oferit cu loialitate sprijinul Moștenitorului permanent al legământului veșnic. Și ce dacă sunt națiuni diferite, triburi, oameni și limbi diferite? Asta nu-i influențează împotriva oferirii supunerii guvernării lui Dumnezeu în ceruri. Ei se adresează Lui, aflat pe tron, și către Fiul Său Isus Cristos, asemenea unui miel, și îi salută. Cu voce tare, ei strigă, mărturisind public: „Salvarea o datorăm lui Dumnezeu, care stă pe tron și Mielului.” Zi și noapte ei aduc un serviciu sacru lui Iehova și îl lasă pe Fiul Său asemenea unui Miel să-i ghideze, ca al lor Păstor-Rege. – Apoc. 7:9-17.

²¹ Pentru a oferi o expresie practică a dragostei loiale către Păstorul-rege, ei se mențin loiali față de rămășița co-moștenitorilor Împărăției, frații lor, acei 'oameni ai bunătății iubitoare', pe care Dumnezeu i-a luat în legământul pentru Împărăție și pe care i-a adunat ca aprobați. (Ps. 50:5) Acesta este motivul pentru care Păstorul-rege i-a aprobat ca „alte oi” și i-a luat la dreapta Lui și a spus: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, și moșteniți împărăția pregătită pentru voi de

la întemeierea lumii ... Adevărat vă spun: Întrucât i-ați făcut lucrul acesta [numai bine] unuia din cei mai mici dintre acești frați ai Mei, mie mi l-ați făcut.” (Mat. 25:31-40) Asta explică de ce „celelalte oi” se împărtășesc acum din „vinul și laptele” care astăzi curg de la rămășița fraților regali ai lui Cristos, fără bani și fără preț.

TESTUL ESTE ÎN CURS!

²² Testul dragostei loiale față de legământul Împărăției și față de Moștenitorul domnitor al legământului este în curs! Puterea dictatorială care este înclinată spre dominația lumii se opune nu numai Creștinătății democratice, ci mai ales Moștenitorului Împărăției care a venit la putere în 1914. Profeția îngerului lui Iehova clarifică asta spunându-i acestei ambițioase puteri dictatoriale: „[El] se va întoarce, se va mânia și va acționa împotriva legământului sfânt. Se va întoarce și își va îndrepta atenția spre cei ce părăsesc legământul sfânt. Pe aceia care calcă legământul îi va seduce prin lingușire, dar poporul care-și cunoaște Dumnezeu va rămâne ferm.” Dan. 11:30,32, *RS*.

²³ Mari părți din Creștinătate au fost capturate de necredincioasa putere dictatorială și clerul Creștinătății a ajuns la o înțelegere cu puterea dictatorială. Aceștia au cedat lingușelii și au preferat să servească oamenii în locul lui Dumnezeu. Chiar clerul în nominala parte „liberă” a Creștinătății a violat legământul sau a acționat rău împotriva lui. Au dat dovadă de neloyalitate față de „Cristos Regele,” pe care au pretins că-L urmează și pe care îl sărbătoresc în fiecare an. Ei nu au urmat calea credincioasă a „celorlalte oi” ale Regelui, ci și-au persecutat frații, rămășița lui Iehova, „oamenii bunătății iubitoare.” De fapt au zis: „Noi nu avem alt rege decât pe Cezar.” (Ioan 19:15) Acum este la fel de adevărat pentru Creștinătate cum a fost pentru vechiul Israel în zilele profetului Osea: „Yahwe are o controversă cu locuitorii țării, pentru că nu există credincioșie, nici bunătate iubitoare, nici cunoștință de Dumnezeu în țară.” (Osea 4:1, *Ro*) Totuși, astăzi Iehova are oi credincioase.

²⁴ Noi nu facem parte din Creștinătatea ignorantă. Noi ne *cunoaștem* Dumnezeu. Noi arătăm loialitate legământului Său cu Mai Marele David, predicând vestea bună a împărăției lui Dumnezeu, stabilită în 1914. Predicăm peste tot, în Asia, Africa, Australia, Europa, America și nenumăratele insule, pentru o mărturie sub Liderul nostru ceresc, pe care Iehova l-a dat ca principalul „martor al grupurilor naționale.” (Isa. 55:3,4) Prin El Iehova a decretat că până *la sfârșitul acestei lumi* această veste bună despre împărăție, pentru care a făcut un legământ cu mult timp în urmă, trebuie predicată. Și cum ar putea să uite Dumnezeu de legământul pentru împărăția Lui veșnică, *până la sfârșitul acestei lumi*? Fără excepție, acea împărăție întrece toate guvernele politice ale acestei lumi. Iehova i-a zis Regelui său: „Eu îl voi pune ca întâi născut, cel mai mare dintre regii pământului.” (Ps. 89:27.) A acestui guvern teocratic al Întâiului născut al lui Iehova să fie cea mai înaltă, plină, nemuritoare supunere, devotament și loialitate pentru totdeauna!

²⁵ Indiferent de cum vor lupta puterile comuniste și ale Creștinătății și păgânătății împotriva lui; indiferent de cât de fanatic vor încerca să dețină suveranitatea și teritoriile pământesti, împărăția lui Dumnezeu, prin al său Moștenitor al legământului, este de neclintit. Este singurul lucru sigur al viitorului etern. Ca răspuns la rugăciunea model a lui Isus (Mat. 6:9, 10), împărăția Tatălui ceresc va veni pe terenul de luptă al Armagedonului și va rezolva problema arzătoare a guvernării și toate conducerile politice ale acestei lumi vechi trebuie să meargă în Gheenă.

²⁶ Lucrurile bune pe care le predicăm despre împărăția lui Dumnezeu sunt într-adevăr senzaționale. Nu sunt o glumă. Timp de 40 de ani am predicat despre ele, dar nu sunt vești care au vechime și care își pierd gustul și chemarea și care trebuiesc distruse. Ele sunt mereu noi, proaspete, tot mai mari. Dumnezeu nu le-a înlăturat. Nici noi nu vom face aceasta. Predicarea Împărăției ordinată de Dumnezeu trebuie să continue. Va crește până când împărățiile națiunilor și dinastiile se vor sfârși și până când domnia milenară a lui Isus Cristos va câștiga pacea glorioasă care urmează după Armagedon, până când propagandele umane inspirate de diavol vor fi reduse la tăcere și propaganda războiului dintre comunism și oponenții lui împotriva împărăției lui Dumnezeu va dispărea.

²⁷ Așa că trebuie să fim întotdeauna loiali și credincioși legământului pentru Împărăție făcut cu Mai Marele David al lui Iehova. Tuturor oamenilor care respectă legământul și susțin Împărăția promisă le vom arăta bunătate iubitoare și adevăr. Proverbele 3:3, 4 spun: „Să nu te părăsească bunătatea iubitoare și adevărul. Leagăți-le la gât, scrie-le pe tăblița inimii tale, și vei câștiga favoare și reputația de om cu perspicacitate atât înaintea lui Dumnezeu, cât și a omului pământean.” Făcând asta, îl vom găsi pe Iehova Dumnezeu însuși exercitând aceste calități prețioase față de noi, prin Rege Său Isus Cristos și sufletele noastre vor trăi veșnic. „Toate cărările lui Iehova sunt bunătate iubitoare și adevăr, pentru cei ce respectă legământul Său și aducerile sale aminte.” – Ps. 25:10.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce întrebări devin astăzi potrivite, referitor la legământul pentru împărăție, și cum este implicată propria noastră viață?
2. Cum a încetat regalitatea activă a urmașilor lui David la Ierusalim, și cum s-a întâmplat că Zorobabel n-a reînviat regalitatea?
3. Prin ce a permis, astfel, Iehova, casei lui David să treacă, și cum s-a sfârșit linia regală a lui David, cu nouăsprezece secole în urmă, fără eșecul promisiunii legământului?
4. De ce este numit Isus Fiul lui David, într-un sens regal, și de ce a consimțit mama sa umană să-i dea naștere?
5. În împlinirea cărei profeții a avut loc această naștere de către fecioară și cum a fost anunțată nașterea?

6. Ce ne face să spunem dacă faptul că Isus a devenit Moștenitorul permanent al legământului pentru împărăție l-a legat sau nu față de acest pământ și astfel, de cine a fost uns Isus?

7. Prin urmare, în mod foarte potrivit, ce a predicat Isus și cui i-a întins el un bun venit, prin loialitate față de legământul pentru împărăție?

8. Cum părea situația când Isus zăcea mort în Șeol și ce avea de făcut, acum, Iehova, în armonie cu promisiunea Lui?

9. Expresia cărui fapt din partea lui Iehova a fost învierea lui Isus și cum a clarificat Pavel acest lucru pentru noi?

10. Cine a fost, prin urmare, „omul bunății iubitoare” al lui Iehova și pentru ce a deschis Iehova calea să se facă prin învierea lui Isus la cer?

11. Ce a cântat David în Psalmul 145 despre oamenii bunății iubitoare a lui Iehova?

12. Câți astfel de oameni spirituali sunt lăsați în acest timp al sfârșitului și de ce n-au fost ei părăsiți, pentru lipsuri, în timpul primului Război Mondial?

13,14. (a) Ce s-a obligat Iehova să se exprime față de această clasă a rămășiței prin legământul Său? (b) Prin ce a trebuit, așadar, să treacă rămășița în timpul primului Război Mondial și cu ce cost financiar pentru ei le-a fost păstrat sufletul viu până în această zi?

15. Cum ne putem dovedi astăzi loialitatea față de legământul pentru împărăție și cum a arătat Iehova că n-a uitat acest legământ, ci încă se simte obligat față de acesta?

16. (a) De ce lunga așteptare a lui Isus și nefolosirea de către el a puterii Împărăției n-au adus un sfârșit legal legământului pentru Împărăție? (b) De ce acesta nu cuprinde creștinătatea și, în pofida acestui lucru, cum s-a dovedit Iehova loial legământului?

17. Ce a făcut Iehova referitor la Împărăție, în împlinirea lui Isaia 16:5, înainte să încheie întrebuintarea rămășiței de către El?

18. (a) Ca ce trupuri cerești trebuia să îndure Moștenitorul permanent al legământului pentru împărăție? (b) Care este, deci, datoria clară a rămășiței și de ce au ei parte, ca răsplată pentru loialitate?

19. Cine au mai fost loiali lui David, în afară de izraeliții naturali și chiar din propria casă a lui Saul?

20,21. (a) Pe cine găsim astăzi că sunt imitatori ai acestor susținători și sprijinitori din vechime ai lui David? (b) Cum își manifestă ei, în mod practic, iubirea loială și cum se împărtășesc ei, acum, alături de rămășiță?

22. Având în vedere împlinirea cărei profeții a lui Daniel despre legământ este acum în curs încercarea iubirii loiale față de acesta?

23. Ce creștini mărturisiți au violat legământul și cum este adevărat acum Osea 4:1 despre unii ca aceștia?

24. Cum ne deosebim noi de creștinătate și de ce supunerea noastră supremă trebuie să fie pentru totdeauna față de guvernul Întâiului născut al lui Iehova?

25. Ce lucruri rămân adevărate despre împărăția lui Dumnezeu, prin moștenitorul Lui, indiferent cum pot lupta împotriva acesteia puterile dușmanului și de ce?

26. De ce nu vom renunța acum la vestea bună despre împărăția lui Dumnezeu, ca la ceva învechit, și până când va crește predicarea de către noi a Împărăției?

27. Ce calități trebuie să exercităm față de cei care favorizează legământul și împărăția și, la rândul Lui, ce va exercita Iehova față de noi?

ÎN INTEGRITATE GĂSIM PROTECȚIE

DORIȚI să fiți protejați împotriva acestor timpuri critice cărora cu greu li se face față? Sperați să fiți protejați când Iehova Dumnezeu se va ridica pentru a devora oamenii și instituțiile rele cu focul geloziei Sale? Dacă da, atunci rugăciunea și lupta voastră trebuie să fie în acord cu cuvintele psalmistului David: „Să mă ocrotească integritatea și dreptatea, căci în tine sper.”—Ps. 25:21.

Ce înseamnă integritatea? Înseamnă plenitudine, trăinicie, desăvârșire, să nu fii împărțit. A păstra integritatea față de Dumnezeu înseamnă să trăiești la înălțimea jurământului de dedicare de a face voința lui Dumnezeu. Pentru a găsi protecție în integritate, trebuie să ne ghidăm după principiile Bibliei.—Filip. 3:16; Gal. 6:16.

Păstrarea integrității înseamnă și o viață fără pată; o dedicare completă lui Dumnezeu. Înseamnă să ne păstrăm inimile, adică, motivele și afecțiunile noastre, pure, loiale și credincioase lui Dumnezeu, așa cum a făcut și David, așa cum a făcut și cel mai mare decât David, Isus Cristos. El ne-a lăsat exemplul perfect.

Pentru a găsi protecție în integritate trebuie să studiem cu atenție Cuvântul lui Dumnezeu, să fim familiari și să ne fie dragi principiile sale de dreptate. Principiul principal sau regula de acțiune pe care o găsim în Cuvântul lui Dumnezeu este că noi îl iubim pe Iehova din toată inima, cu toată mintea, sufletul și puterea, oferindu-i devotament exclusiv. Îi datorăm acest lucru Lui, ca și Creator Suveran al nostru.—Ex. 20:5; Mat. 22:37, 38.

Păstrarea integrității se dovedește a fi un adevărat test datorită înclinațiilor moștenite de egoism și păcat. Este greu să trăim după principiile acestea și este ușor să cădem pradă pasiunii. Pasiunea nu este limitată la sentimentele dintre sexe. Ci, mai degrabă, este o bază puternică pentru tot ce ne face să ne simțim bine și este în interesul nostru personal și pentru plăcerea noastră, *fără a ține cont de voința lui Dumnezeu*.—Col. 3:5.

Și, în special, ne este testată integritatea când Cezarul caută să intervină când ne ducem la îndeplinire însărcinarea principală de a predica veștile bune ale Împărăției lui Dumnezeu. În astfel de cazuri nu avem altă alternativă decât să urmăm principiile enumerate de Isus Cristos prin apostolii Săi: „Dați Cezarului ce e al Cezarului și lui Dumnezeu ce e al lui Dumnezeu.” „Trebuie să ascultăm de Dumnezeu ca și conducător, și nu de oameni.” Este de la sine înțeles că poruncile Autorității Supreme și ale Binefăcătorului trebuie să aibă întâietate. Trebuie să îl iubim pe El mai mult decât pe noi înșine, mai mult decât pe aproapele nostru, da, mai mult decât o întreagă națiune de semeni!—Marcu 12:17; Faptele 5:29.

Cuvântul lui Dumnezeu nu specifică în mod expres ce trebuie să facem în fiecare situație pe care o putem întâlni pentru a ne păstra integritatea. Cî mai degrabă, lasă la aprecierea noastră, a creștinilor dedicați, să aplicăm principiile sale. Prin acceptarea acelei responsabilități și ridicându-ne la înălțimea ei cu înțelepciune, vom găsi protecție în integritatea noastră, atât acum, cât și la sfârșitul acestei lumi rele vechi.

[Note de subsol]

Pentru detalii a se vedea *Turnul de veghere*, 15 decembrie 1957.

• **La Matei 12:40** Isus spune că el va sta în inima pământului timp de trei zile și trei nopți, ceea ce unii înțeleg a fi șaptezeci și două de ore. Totuși publicațiile *Turnului de Veghere* vorbesc despre această perioadă ca „părți a trei zile.” De ce?—B. W., Canada.

Aceia care susțin că Isus a fost mort în mormânt timp de șaptezeci și două de ore, trei zile și trei nopți pline, își bazează argumentarea pe cuvintele lui Isus de la Matei 12:40: „Așa cum Iona a fost în pântecul peștelui uriaș timp de trei zile și trei nopți, tot așa și Fiul omului va fi în inima pământului timp de trei zile și trei nopți.” Totuși, concluzia lor că aceasta înseamnă o perioadă de șaptezeci și două de ore este în conflict cu scripturile care spun că El a fost ridicat „în a treia zi” și nu a patra. Desigur, concluzia lor este o greșală.—Faptele 10:39, 40.

În Biblie „trei zile” nu înseamnă neapărat o perioadă completă de șaptezeci și două de ore. Un exemplu îl regăsim la 1 Regi 12:5, 12. Regele Roboam le-a spus oamenilor: „Plecați timp de trei zile și apoi să vă întoarceți la mine.” Acționând în armonie cu această poruncă, ei urmau să se întoarcă în a treia zi sau în a patra? Dacă ei au înțeles această poruncă însemnând să se întoarcă după trei zile complete, atunci urmau să se întoarcă în a patra zi. Totuși, ei nu au înțeles așa și nici regele nu a vrut să spună așa. Astfel, la versetul 12 se spune: „Ieroboam și tot poporul au venit la Roboam a treia zi, așa cum spusese regele, când a zis: „Întoarceți-vă la mine în a treia zi.”” Astfel ei s-au întors după ce trecuseră părți din cele trei zile: prima fiind ziua în care regele i-a trimis, a doua fiind următoarea zi și a treia fiind ziua în care s-au întors la rege.—A se vedea de asemenea și Geneza 40:13, 20; 42:17, 18; Estera 4:15, 16; 5:1.

Isus însuși a explicat înțelesul acestei afirmații, atât înainte de moartea Sa, cât și după învierea Sa. După ce a făcut afirmația pe care o regăsim la Matei 12:40, mai târziu Isus a explicat: „Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor, și îl vor omori, iar a treia zi va fi sculat din morți.” După învierea Sa, el confirmă: „Iată ce este scris: Cristosul va suferi, se va scula din morți în a treia zi.”—Mat. 17:22, 23; Luca 24:46.

Biblia indică foarte clar că Isus a fost în mormânt „părți ale celor trei zile.” El a murit vineri după amiaza, înainte de sabbatul evreiesc. (Mat. 27:45-50; Ioan 19:31). El s-a ridicat din morți în prima zi a săptămânii evreiești, sau Duminică dimineața. (Ioan 20:1) Astfel El a fost în mormânt o parte din ziua de vineri, toată ziua de sâmbătă și s-a ridicat din mormânt dimineața devreme, în ziua de duminică.—A se vedea *Turnul de veghere* din 15 martie 1944, paginile 86-88, paragrafele 17-25.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

4 ianuarie: Bunătatea iubitoare divină și Împărăția, pag. 720.

11 ianuarie: Oamenii bunătății iubitoare și Împărăția, pag. 727.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

15 Decembrie 1958

Nr. 24

Cuprins:

- FERIȚI SUNT CEI CE RĂMÂN TREJI - Pag.863
- VĂ GÂNDIȚI LA CRĂCIUN? - Pag.870
- CINE ESTE DUMNEZEU? - Pag.872
- TIMPUL CRUCIAL PENTRU A RĂMÂNE TREJI - Pag.877
- PARTEA 4 – FACĂ-SE VOINȚA TA PE PĂMÂNT - Pag.888
- CAPITOLUL 2 :
DE CE TREBUIE SĂ SE FACĂ PE PĂMÂNT - Pag.889
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.893

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru păreri religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

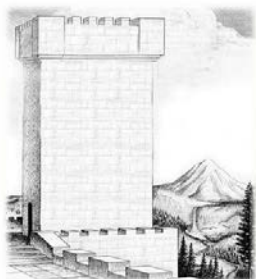
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

FERICIȚI SUNT CEI CE RĂMÂN TREJI

„Iată că eu vin ca un hoț! Fericit este cel care rămâne treaz și își păzește veșmintele, ca să nu umble gol și să nu i se vadă rușinea.” (Apoc. 16:15)

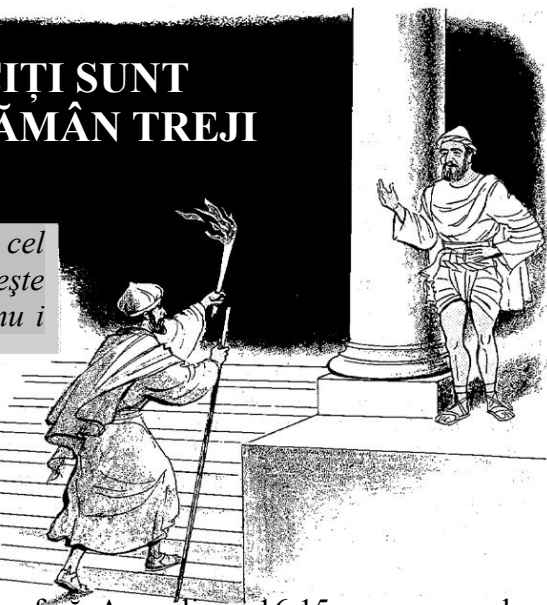
Nu toate tipurile de lucrare din prezent necesită ca veșmintele unui om să fie luate și distruse când acesta este scos din lucrare, deoarece nu a rămas treaz.

Atunci, care este lucrarea la care se referă Apocalipsa 16:15, cea care aduce predarea și distrugerea veșmintelor unei persoane, în momentul în care persoana respectivă este alungată din lucrare din cauza adormirii în post?

Este vorba despre lucrarea care se află sub supravegherea și controlul Celui ceresc, care emite avertismentul: „Iată că eu vin ca un hoț! Fericit este cel care rămâne treaz și își păzește veșmintele, ca să nu umble gol și să nu i se vadă rușinea.” Isus este Cel care vorbește.

2. Isus Cristos este acum în mod special interesat de maniera în care se poartă urmașii lui declarați. Îl imită pe Acesta cu fidelitate, sau Îl reprezintă fără credință, cu fățarnicie în fața întregii lumi? Îl slujesc cu iubire sau slujesc ei interesele unei lumi dușmane? Fac ei cu vioiciune lucrarea pe care El a poruncit-o în aceste zile, încă din 1914, sau sunt adormiți față de obligațiile lor creștine deoarece caută confortul, pacea și prosperitatea pe care le oferă această lume? Acestea sunt întrebările la care Isus Cristos trebuie să dea adevăratul răspuns, venind asupra acestor urmași declarați într-un moment necunoscut de dinainte, într-o vreme în care aceștia vor face exact ce ar dori să facă când El nu este în preajmă.

3. La această venire asemenea celei a unui hoț, creștinii treji își vor păstra veșmintele. Cei care vor fi găsiți adormiți își vor pierde veșmintele. Domnul Isus Cristos le va lua hainele, lăsându-i să umble dezbrăcați și să expună în ocară

părțile lor rușinoase. Totuși, unde va veni El? La Vatican sau la Biserica Romano-catolică? La Biserica Angliei sau la oricare altă Biserică Protestantă sau la oricare confederație de Biserici Protestante? Nu! El va veni la templul spiritual al lui Dumnezeu. Adică, atât la adevăratul templu spiritual al lui Dumnezeu, cât și la cel care pretinde în mod fals că este templul spiritual al lui Dumnezeu.

4. Haideți să înțelegem problema în mod clar în legătură cu acest templu. Apostolul Pavel scrie adevăraților creștini sau adevăraților urmași și imitatori ai lui Isus Cristos: „Nu știți, oamenilor, că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că spiritul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă cineva distruge templul lui Dumnezeu, Dumnezeu îl va distruge pe acela; căci templul lui Dumnezeu este sfânt, templu care sunteți voi.” (1 Cor. 3:16, 17). Templul evreiesc al lui Iehova Dumnezeu de pe muntele Moria din Ierusalim a fost distrus de legiunile romane în anul 70 d. Cr. De atunci, singurul templu al lui Iehova care a mai existat a fost templul spiritual, în care Dumnezeu locuiește prin spiritul Său sfânt sau forța Sa activă. Templul spiritual este construit din „pietre vii”, însuși Isus Cristos fiind piatra de temelie din colț, iar cei 144 000 de urmași aleși fiind „pietrele vii” construite deasupra Acestuia. (Efes. 2:21, 22; 1 Pet. 2:5-7). Acesta este templul în care El vine ca Supraveghetor Suprem.

5. Apostolul Pavel le mai scrie acestor creștini adevărați: „Nu vă înjugați la un jug inegal cu cei necredincioși. Căci ce legătură are dreptatea cu nelegiuirea? Sau ce părtașie are lumina cu întunericul? Apoi ce armonie este între Cristos și Belial? Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios? Și ce acord este între templul lui Dumnezeu și idoli? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu, așa cum a zis Dumnezeu: ‚Eu voi locui în mijlocul lor, voi umbla în mijlocul lor și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul meu’. ‚De aceea, ieșiți din mijlocul lor și separați-vă, zice Iehova, și nu mai atingeți ce este necurat’, și vă voi primi”. (2 Cor. 6:14 -17; Isa. 52:11; Ezech. 20:41). Evident, orice clasă de creștini care s-ar amesteca în mod inegal cu necredincioșii și ar amesteca doctrinele filozofice ale întunericului lumesc cu doctrinele creștine ale luminii și ar împrumuta de la închinarea Diavolului și ar aduce chipuri idolatre în adunare, pentru închinare, ar pângări clasa templului. Asemenea aspiranți la creștinism ar întemeia un templu fals al lui Dumnezeu. Ei nu ar putea fi adevăratul templu al lui Dumnezeu, ci doar s-ar preface a fi templul creștin al lui Dumnezeu. Aceștia ar fi cu adevărat un element fătarnic al acestei lumi vechi.

6. Când va veni asemenea unui hoț pentru a distruge lumea veche sau sistemul de lucruri murdar, opresiv, nelegiuit, Isus Cristos trebuie să cerceteze să vadă ce trebuie distrus. El trebuie să cerceteze tărâmul religios ce pretinde că este creștin. El mai trebuie să separe pe cei ipocriți de adevărații creștini. Din această cauză, El trebuie să vină la templul spiritual al lui Dumnezeu.

7. Faptul că acesta este locul în care El trebuie să vină se pare că este sprijinit de menționarea Lui în legătură cu vegherea și păstrarea veșmintelor, pentru a evita umblatul fără haine și expunerea părților rușinoase. Este posibil ca aceasta să fie o referire la o procedură ce era urmată în templul lui Iehova din Ierusalim, în zilele pământești ale lui Isus Cristos. În acel templu slujeau drept

preoți fiii vechii familii a lui Aaron (fratele profetului Moise), iar fiii seminției lui Levi slujeau ca asistenți ai preoților. În legătură cu aranjamentele și procedurile dintre aceștia putem citi în *Mishnah* evreiască. (tradusă de Herbert Danby, D.D.):

8. „Preoții păzeau în trei locuri din Templu: în camera Abtină, în Camera Flăcării și în Camera Vetrei; iar leviții păzeau douăzeci și unul de locuri: cinci la cele cinci porți ale Muntelui Templului, patru în cele patru colțuri din interior, cinci la cele cinci porți ale Curții Templului, patru la cele patru colțuri de afară, unul în Camera Jertfelor, iar unul în Camera Perdelei și unul în spatele Scaunului Milei [adică în afara zidului vestic al Sfintei Sfințelor templului.]”

9. „Funcționarul de la Muntele Templului obișnuia să meargă la fiecare străjer cu torțe aprinse înaintea lui, iar dacă acesta nu stătea în picioare și nu îi spunea lui: ‘Oh, trimis al Muntelui Templului, pacea fie cu tine!’, ci dormea, acesta era bătut de către trimis cu bastonul, iar trimisul avea dreptul să-i ardă veșmintele. Iar aceștia spuneau: ‘Ce este zgomotul acesta în Curtea templului?’ ‘Este zgomotul de la un levit care este bătut pentru că a dormit în timpul pazei.’ Rabinul Eliezer ben Iacov a spus: ‘Odată l-au găsit și pe fratele mamei mele dormind și i-au ars veșmintele.’” - *Mishnah*, Middoth (Măsurători) 1, paragrafele 1, 2).

10. Din moment ce supraveghetorul sau trimisul de la Muntele Templului era obișnuit să facă înconjurul tuturor celor douăzeci și patru de baze în timpul strajelor de noapte, era necesar ca fiecare străjer să rămână permanent treaz la postul său pentru a nu fi prins cu garda jos de acest supraveghetor. De asemenea, era necesar să se deschidă ușa pentru un alt supraveghetor care se ocupa cu aruncarea la sorți pentru serviciile de la templu. În legătură cu aceasta, putem citi: „Cel care trebuia să curețe Altarul de cenușă se trezea devreme și se spăla înainte de apariția supraveghetorului. La ce oră venea acesta? Nu întotdeauna la aceeași oră. Câteodată venea la cântatul cocoșilor și câteodată mai devreme sau chiar și mai târziu. Supraveghetorul venea și bătea la ușa camerei în care aceștia erau, iar ei îi deschideau. El spunea: ‘Cel care s-a spălat să vină să arunce sorțul.’ Iar ei aruncau sorțul, iar sorțul cădea pe cine cădea*.”

11. El lua cheia, deschidea portița și intra în Curtea Templului prin Camera Vetrei. Preoții intrau în urma acestuia și cărau două torțe aprinse, și se împărțeau în două grupuri.” – *Mishnah*, Tamid („Ofranda din fiecare zi”), paragrafele 2, 3.

12. Preoții și leviții care slujeau la templul lui Iehova din Ierusalim i-au ilustrat sau preumbrit pe cei 144 000 de urmași victorioși ai Marelui Preot al lui Iehova, Isus Cristos. În „casa spirituală” sau templul lui Dumnezeu cei 144 000 sunt în același timp „pietre vii” și o „preoție sfântă” care oferă „jertfe spirituale,

plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Cristos.” (1 Pet. 2:5). Selectarea acestor „pietre vii” ale „casei spirituale” a avut loc în timpul „erei creștine”. În prezent, după nouăsprezece secole, există numai o rămășiță din aceștia pe pământ, iar numărul lor se micșorează de la an la an. În special pentru aceștia este încurajarea lui Isus să rămână treji și să-și păstreze veșmintele. Cu toate acestea, începând cu anul 1931, o „mulțime mare” de închinători ai lui Iehova Dumnezeu, din toate națiunile și limbile, s-au asociat cu rămășița „casei spirituale” sau „preoția sfântă”. Apocalipsa 7:9-15 a prevăzut venirea acestei „mari mulțimi” de închinători ai lui Dumnezeu asemănători oilor și i-a descris ca fiind în fața tronului lui Dumnezeu și punându-și salvarea pe seama Lui și a Mielului Său, Isus Cristos și oferind, zi și noapte lui Dumnezeu, un serviciu sacru la templu. Din cauza acestei menționări a slujirii la templu pe timp de noapte, și aceștia pot ține cont de îndemnul de a rămâne treji, dat rămășiței spirituale a „preoției sfinte”. Ei nu doresc să fie asemeni celor care adorm și își pierd veșmintele

VEȘMINTE

13. În religiile străvechi păgâne, preoții ofereau adesea dezbrăcați jertfe zeilor lor falși, așa cum se întâmpla cu jertfele zeului Bahus, zeul vinului etc. În străvechiul templu al lui Iehova de la Ierusalim, goliciunea era interzisă. Din această cauză preoții erau nevoiți să poarte indispensabili din pânză de in, pentru ca părțile lor intime să nu fie vizibile niciodată, în orice poziție, în timpul slujirii lor în templu. (Ex. 20:26; 28:42). Atunci, care sunt aceste „veșminte” pe care rămășița „preoției sfinte” la templul spiritual al lui Iehova ar trebui să le poarte și să le păstreze? Din moment ce eșecul de a rămâne treaz la post în timpul nopții era pedepsit prin pierderea postului respectiv de slujire la templu și rezulta în rușinea goliciunii, veșmintele ilustrează însemnul sau emblema distinctivă ori dovada că persoana respectivă are un post onorabil de a fi un slujitor al lui Iehova Dumnezeu și un slujitor colaborator cu Marele Preot al lui Iehova, la templul Său, Isus Cristos. Veșmintele indică serviciul onorat de a fi un martor al Dumnezeului Cel Preaînalt, Iehova, aducându-i un serviciu public la templul Său. Asemenea veșminte sunt un dar de la Dumnezeu și, prin urmare, pot fi luate de Acesta în cazul în care purtătorul nu este la înălțimea responsabilităților slujirii sale sacre.

14. Când sunt oferite asemenea veșminte ale slujirii la templul spiritual? Când cineva crede că Iehova este singurul Dumnezeu viu și adevărat și acceptă îngrijirea Lui pentru salvare prin Isus Cristos, și apoi se dedică, cu iubire, lui Dumnezeu pentru a-I se închina și pentru a-I sluji pentru totdeauna. Această dedicare fiind acceptată prin Isus Cristos, Iehova îl ia apoi pe cel dedicat în slujirea Lui sacră. La modul figurat vorbind, El îl îmbracă pe creștinul dedicat cu veșmintele ce simbolizează că acesta este în slujire la templul lui Dumnezeu; și Iehova oferă recunoaștere asupra creștinului dedicat, oferindu-i acestuia privilegiul sacre de serviciu.

15. Preumbrind aceste lucruri, preoții din Israel erau îmbrăcați cu veșminte oficiale care indicau numirea lor sacră de slujire. În ceea ce îi privește pe leviți, aceștia trebuiau să-și spele hainele înainte de a fi prezentați preoților în calitate de

asistenți la templu. (Ex. 28:1-43; Num. 8:5-22). Este o onoare să porți veșmintele figurative ale slujirii creștine adevărate la templul spiritual al lui Dumnezeu. În același fel, Isus Cristos a fost îmbrăcat la modul figurat când a umblat pe pământ, predicând vestea bună a Împărăției lui Dumnezeu printre evrei circumciși, „oile pierdute ale casei lui Israel”. Este scris: „Cristos a devenit slujitorul celor circumciși, pentru adevărul cuvântului lui Dumnezeu, pentru a confirma promisiunile făcute de El strămoșilor lor și pentru ca națiunile să-l glorifice pe Dumnezeu pentru îndurarea sa.” (Rom. 15:8, 9). Isus Cristos cel glorificat este cel mai mare slujitor, slujitorul principal al Dumnezeului Cel Preaînalt, Creatorul universului. Cea mai mare onoare de care se poate bucura o creatură este de a fi în slujire alături de Isus Cristos, Marele Preot al singurului Dumnezeu viu și adevărat. Veșmintele cuiva ce dovedesc onorarea acelei persoane cu acest serviciu reprezintă ceva ce trebuie prețuit și păstrat.

16. În această problemă este vorba despre religia adevărată, pură. Religia pură înseamnă viață pentru toată creația inteligentă, fiindcă ea pune și păstrează o creatură inteligentă în legătură cu Tatăl divin, Sursa întregii vieții, fie că este viață în cer, fie viață pe pământ. Forma de închinare a unei creaturi poate fi greșită și poate înșela inima celui care se închină, astfel dovedindu-se a fi zadarnică, fără roade, aducătoare de moarte în loc să fie dătătoare de viață. Dacă acesta nu își înfrânează limba și nu spune, predică și învață lucruri adevărate și drepte despre Dumnezeul adevărat și scopurile Sale, forma lui de închinare nu va avea ca rezultat binecuvântare și salvare, în ciuda sincerității acestei închinări. „Dacă cineva crede că i se închină lui Dumnezeu într-un mod corect, dar nu-și ține limba în frâu, ci își amăgește inima, închinarea acestui om este deșartă. Închinarea curată și neîntinată în ochii Dumnezeului și Tatălui nostru este aceasta: să te îngrijești de orfani și de văduve în necazul lor și să te păstrezi nepătat de lume.” (Iac. 1:26, 27). Singura religie adevărată nu trebuie să devină întinată de religiile și formele de închinare false ale lumii, nici măcar de către religiile creștinătății numite în mod greșit „creștine”.

SCOPUL DE A RĂMÂNE TREAZ

17. În templul antic al lui Iehova din Ierusalim gărzile preoțești și levite erau puse în locurile lor pentru a păzi templul de hoți și pentru a ține afară toate persoanele necurate și toți intrușii care erau puși pe fapte rele. În legătură cu templul spiritual al lui Dumnezeu și închinarea sa care este continuată acolo în prezent, scopul de a rămâne treaz și de a sta de veghe este același. Scopul este de a păstra închinarea pură a lui Dumnezeu neîntinată de tulburările vreunei persoane necurate și de orice necurăție din partea acestei vechi lumi babiloniene. Scopul este de a se îngriji că închinarea acceptabilă și pură este păstrată, promovată și adusă și altora, ca beneficiile salvatoare de viață să curgă și spre alții și ca Dumnezeu să fie astfel, onorat și înălțat. Toți creștinii adevărați, cei care sunt favorizați ca având singura religie dată de Dumnezeu, sunt responsabili cu păzirea, atât timp cât sunt în această lume babiloniană. Ei trebuie să păzească cu ajutorul lui Dumnezeu, având încredere în ajutorul îngerilor Săi sfinți și în activitatea

spiritului Său sfânt. Ca o reamintire a acestui lucru, este scris: „Dacă Iehova Însuși nu construiește casa, atunci zadarnic au lucrat muncitorii la aceasta. Dacă Iehova Însuși nu păzește orașul, atunci degeaba paznicii au stat de pază.” (Ps. 127:1). Păzirea și vegherea noastră pot fi imperfecte și incomplete, dar vegherea lui Dumnezeu este perfectă și acoperă tot ceea ce este nevoie și poate vedea fiecare urgență. Avem nevoie ca El să ne vegheze.

18. Bărbații care au fost numiți ca supraveghetori ai adunării pentru clasa templului lui Dumnezeu au o responsabilitate specială să vegheze împotriva dezvoltării oricăror condiții rele sau necorespunzătoare. Din moment ce au trecut nouăsprezece secole de când apostolul Pavel a spus următoarele cuvinte supraveghetorilor, este cu atât mai important să luăm aminte la acestea: „Fiți atenți la voi înșivă și la toată turma, în mijlocul căreia spiritul sfânt v-a numit supraveghetori, ca să păstoriți congregația lui Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu sângele propriului său Fiu. Știu că după plecarea mea vor intra printre voi lupi asupritori, care nu vor trata turma cu tandrețe, și că se vor ridica bărbați chiar dintre voi care vor vorbi lucruri denaturate ca să-i tragă pe discipoli după ei. De aceea, rămâneți treji și amintiți-vă că trei ani, noapte și zi, n-am încetat să vă sfătuiesc pe fiecare printre lacrimi. ... trudind astfel, trebuie să le veniți în ajutor celor slabi și să vă amintiți de cuvintele Domnului Isus, când a zis: Este mai multă fericire în a da decât în a primi.” (Faptele 20:28-35). Încă este nevoie, o mare nevoie, de a rămâne treji și de a ne păzi împotriva intrării nedorite a lupilor pentru a devora și împotriva ascensiunii ambițioase a liderilor religioși de a atrage discipoli îndepărtându-i de la urmarea Păstorului Drept, Cel care a spus: „Să nu vă numiți ‘conducători’ căci unul singur e Conducătorul vostru, Cristos. Dar cel mai mare dintre voi să vă fie slujitorul vostru.” (Mat. 23:10, 11).

19. Cu toate acestea, *toți* închinătorii la templul spiritual al lui Iehova Dumnezeu trebuie să rămână treji și să vegheze, nu numai împotriva intrușilor necurați, ci și pentru venirea Înaltului Inspector Preoțesc. Isus ne-a avertizat în legătură cu incertitudinea timpului cercetării finale, timp în care se va vedea dacă am îndurat în închinarea și serviciul lui Dumnezeu până la sfârșitul perioadei de veghere, până la sfârșitul complet al acestui sistem lumesc de lucruri. Isus a spus: „Iar ziua sau ora aceea nimeni nu le știe, nici îngerii din cer, nici Fiul, ci numai Tatăl. Fiți atenți, rămâneți treji, pentru că nu știți când este timpul fixat. Este ca și cu un om care, plecând în călătorie în străinătate, și-a lăsat casa și le-a dat sclavilor săi autoritate, fiecăruia munca lui, și i-a poruncit portarului să vegheze. Vegheați deci, fiindcă nu știți când vine stăpânul casei: seara, la miezul nopții, la cântatul cocoșului sau dis-de-diminează, pentru ca, atunci când va sosi pe neașteptate, să nu vă găsească dormind. Dar ce vă zic vouă le zic tuturor: Vegheați!” (Marcu 13:32-37). Acest lucru înseamnă ca toți să veghem în continuare, complet treji întotdeauna, într-un sens spiritual, în tărâmul religios.

[Note de subsol]

Mishnah, Yoma („Ziua Ispășirii”), 1 paragraf 8, 2 paragrafe 1, 2, spune :

În fiecare zi ei scoteau cenușa din Altar la cântatul cocoșilor, sau în apropierea acestui moment, înainte sau după; dar în Ziua Ispășirii ei scoteau cenușa la miezul nopții, iar la Sărbători [Paște, Cincizecime și Tabernacole] la prima pază. Și înainte de cântarea cocoșilor Curtea Templului era plină cu izraeliți.

„Înainte, cine era gata să curețe Altarul de cenușă făcea acest lucru. Dacă erau mai mulți, obișnuiau să alerge și să se cațere pe marginea altarului, iar cel care ajungea primul la patru coți de acesta, avea însărcinarea ... în momentul în care Curtea vedea că pericolul nu era înlăturat ei ordonau ca altarul să nu fie curățat de către grup. Erau patru grupe: și aceasta era prima.”

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Sub a cui supraveghere se face lucrarea care cere pierderea și distrugerea hainelor lucrătorului dat afară?
2. În ceea ce îi privește pe urmașii săi mărturisiți, de ce anume este interesat Isus și cum obține El informațiile adevărate legate de această chestiune?
3. La venirea Sa, ce li se întâmplă creștinilor treji și celor care dorm, și în ce loc vine El?
4. Ce este templul la care vine El ca Principal Supraveghetor?
5. Ce conduită ar fi o pângărire a clasei templului, și ce s-ar dovedi a fi pângăritorii?
6. Atunci când vine la templul spiritual pentru a distruge, de ce trebuie Isus Cristos să facă mai întâi o inspecție?
7. Ce menționare a Lui susține ideea că templul este locul unde vine El, și unde s-a făcut o asemenea procedură în zilele lui Isus?
- 8,9. Potrivit cărții ebraice *Mishna*, cine au erau puși de pază la templu, și ce i se întâmpla unui străjer care adormea în post?
- 10,11. (a) De ce era necesar ca fiecare străjer să rămână treaz în post? (b) De ce era necesar să rămână treji pentru venirea ofițerului care se ocupa cu aruncatul sorților?
12. (a) Așa cum este ilustrat de preoții și leviții care serveau la templu, cui i se adresează în special încurajarea lui Isus de a rămâne treji? (b) Din 1931 încoace, cine mai poate da ascultare acestui avertisment și de ce?
13. (a) Ce condiție fizică a preoților era interzisă la templul lui Iehova? (b) Atunci care sunt veșmintele exterioare pe care ar trebui să le aibă rămășița?
14. Când sunt date aceste veșminte exterioare de slujire la templul spiritual, și ce privilegii rezultă din acest lucru?
15. Cum a fost preumbrit acest lucru în Israelul antic, și de ce trebuie să fie prețuite și păstrate veșmintele slujirii?
16. (a) Ce chestiune este implicată aici și de ce este ea atât de importantă pentru toți? (b) Cum poate forma de religie a unei persoane să îi aducă moartea și, prin urmare, ce nu trebuie să permitem să i se întâmple adevăratei religii?
17. În legătură cu adevăratul templu, care este scopul pentru care trebuie să rămânem treji și să veghem, cine trebuie să vegheze alături de noi și de ce?

18. (a) Cine din adunările clasei templului au responsabilitatea specială de a veghea? (b) De ce este acum cu atât mai important să continuăm să veghem ca supraveghetori, și împotriva a ce?

19. Nesiguranța cu privire la ce eveniment face necesar ca toți închinătorii să rămână treji și în ce sens trebuie să facă ei acest lucru?

VĂ GÂNDIȚI LA CRĂCIUN?

ÎN ACEASTĂ PERIOADĂ a anului oamenii cu greu se pot gândi la altceva decât la Crăciun.

În ciuda bucuriei și culorii pe care o aduce sărbătoarea, gândurile unora sunt deranjate. Sunt deranjate deoarece toate acestea se întâmplă într-o zi pe care Creștinătatea a pus-o deoparte pentru a onora pe Cristos.

Da, acest lucru le face pe multe persoane să se gândească când văd atâtea lucruri practicate la Crăciun pe care Cristos le-a condamnat. De exemplu, băutura, cearta, lăcomia și alte forme de comportament nesăbuit – toate acestea nu îi fac cinste lui Cristos. Aceste lucruri nu doar că deranjează foarte mult persoanele care se gândesc la asta, dar îi fac și să se întrebe la povara financiară, fizică și mentală care adesea afectează pe cei care sărbătoresc Crăciunul. Lupta febrilă pentru cumpărarea cadourilor, grija de a decora bradul și casa, și eforturile herculeene pentru a trimite felicitări îi fac pe oameni să se întrebe de ce Crăciunul este așa cum este.

Altceva te face să te gândești: Moș Crăciun să primească o atenție mai mare decât Cristos. Un păgân care vizitează creștinătatea în perioada Crăciunului s-ar gândi că Moș Crăciun este figura centrală a sărbătorii. Ce ar spune Cristos despre Crăciun, dacă ar fi aici, pe pământ? ne putem întreba. Ar mai ști El că această zi a fost marcată special pentru a-L onora? Din importanța care se acordă lui Moș Crăciun, magazinelor, festivității și distracției, cu greu ar mai putea să știe acest lucru.

Gândurile noastre sunt stârnite și de numărul mare de articole de presă, cum este un editorial din *Washington Post*: „Crăciunul american a devenit așa de comercial în măsura în care este șocant pentru mulți străini și se transformă aproape într-o orgie națională de materialism sentimental. Dar rămâne și faptul că nu doar producătorii și oamenii de media, dar și o mare parte a americanilor, preferă ca așa să stea lucrurile.”

Persoanele raționale sunt deranjate într-adevăr de faptul că mulți creștini mărturisiți preferă Crăciunul așa – un moment pentru schimbul materialist de cadouri, un model pe care Cristos nu l-a stabilit. Creștinii care citesc Biblia știu că Isus Cristos a recomandat să dăruim, dar mai știu și că acesta este un fel de a dărua celorlalți fără a aștepta răsplata. Cristos spunea: „Când dai un prânz sau o cină, nu-i chema nici pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe rudele tale, nici pe vecinii bogați. S-ar putea ca, într-o bună zi, să te invite și ei, iar aceasta ar fi o răsplată pentru tine. Ci, când dai un ospăț, invită-i pe săraci, pe infirmi, pe șchiopi și pe orbi și vei fi fericit, pentru că ei n-au cu ce să te răsplătească.” „Și dacă faceți bine celor care vă fac bine, atunci ce bine credeți că este pentru voi? Chiar și păcătoșii fac la fel.”—Luca 14:12-14; 6:33.

Este adevărat că lucrurile materiale fac să pălească de obicei lucrurile spirituale de Crăciun. Cei care sărbătoresc de obicei își petrec timpul făcându-și griji și fiind preocupați să le facă pe plac prietenilor și rudelor, în timp ce de abia se gândesc să îi facă pe plac lui Cristos. Această lipsă de spiritualitate ne face să ne gândim la momentul la care Isus a mustrat-o pe Marta, deoarece era îngrijorată și tulburată de lucrurile materiale, în timp ce ea ar fi trebuit să se preocupe în primul rând de lucrurile spirituale.—Luca 10:38-42.

Evanghelistul Billy Graham a fost acela care i-a făcut pe cei care sărbătoresc Crăciunul să se gândească profund, când a spus: „Să îl punem pe Cristos înapoi în Crăciun.”

Probabil acum vă puteți gândi la acest lucru: A poruncit Cristos creștinilor să îi sărbătorească ziua de naștere? Cititorii Bibliei știu că nu există o astfel de poruncă. Cristos a poruncit urmașilor lui să îi sărbătorească moartea: „Faceți acest lucru în amintirea Mea.” (Luca 22:19) Nicăieri în Biblie nu există o mențiune despre sărbătorirea zilei de naștere a vreunui creștin. În Biblie doar păgânii își serbau zilele de naștere.

Nu este atunci surprinzător că articolele din ziare și reviste adesea ne spun că primii creștini nu sărbătoreau Crăciunul. Ne întrebăm și asupra datei de 25 decembrie, când citim ce se spune în numărul din decembrie al *Woman's Home Companion*, 1956: „Nimeni nu știe exact data sau anul nașterii lui Cristos – probabil pentru că nimeni nu s-a gândit să sărbătorească acest eveniment decât la patru secole după ce El a murit.”

Când cineva citește într-o enciclopedie așa de demnă de încredere cum este *Americana* despre originile Crăciunului, îl face să-și pună întrebări; pentru că sub titlul „Crăciun” această autoritate spune: „Sărbătoarea nu a fost respectată în primele secole de biserica creștină. ... În secolul al V-lea, biserica din vest a ordonat o sărbătoare care să fie respectată în ziua riturilor Mitraice ale nașterii soarelui și la încheierea Saturnaliei, deoarece nu exista nicio dată certă despre nașterea lui Cristos.

„Printre triburile germane și celtice solstițiul de iarnă era considerat o perioadă importantă a anului și se sărbătorea întoarcerea soarelui și ei își țineau festivalul lor principal de crăciun, care, ca și alte sărbători creștine, s-a adaptat și a devenit Crăciunul. Multe obiceiuri care acum sunt asociate cu Crăciunul nu au fost

inițial obiceiuri de Crăciun, ci mai degrabă obiceiuri pre-creștine și ne-creștine. ... Saturnalia, o sărbătoare romană de la mijlocul lunii decembrie, a asigurat un model pentru multe obiceiuri de Crăciun.”

Atunci ce putem spune despre Crăciun? Cum știm din Biblie că Isus Cristos nu s-a născut în decembrie, ci mai degrabă la începutul lunii octombrie? Puteți primi răspunsul la aceste întrebări și la multe alte întrebări la care probabil v-ați gândit. Martorii lui Iehova vor fi bucuroși să vă răspundă la aceste întrebări fără niciun cost și din propria voastră Biblie. Întrebați-i!

Dintre mulții zei care au existat și care există în prezent, oare care este cel potrivit? Cum s-a dovedit acesta a fi Dumnezeu în fața întregii creații?

CINE ESTE DUMNEZEU?

Aproape fiecare lucru imaginabil ce este cunoscut omului a fost adorat drept zeu sau zeiță la un moment dat. Soarele, luna, stelele, planetele - toate acestea au fost obiectul închinării încă din vremuri străvechi. Plantele și animalele, insectele și reptilele, ființele însuflețite și neînsuflețite au fost toate adăugate în rândurile zeilor. Țânțarii, muștele, maimuțele, porcii mistreți, cobrele și vacile, copacii și râurile încă se număra printre zeii proeminenți din prezent. Se pare că nu există vreun sfârșit al acestei creări a zeilor.

Unii oameni se închinau unui singur Dumnezeu și nu aveau idoli, alții se închinau în fața a milioane de zei și aveau tot atâți de mulți idoli. Regele Solomon se închina în fața lui Astarteea, zeița Sidonienilor și în fața lui Milcom, urâciunea Amoniților. Unele femei din Ierusalim i se închinau lui Tamuz. Regele Ahab și regina Izabela i se închinau lui Baal. Regele Ieroboam i-a făcut pe oameni să-și plece capetele în fața vișteilor din aur. Israelii i-au pus pe fiii și pe fiicele lor să treacă prin foc pentru zeul Moloh. Babilonul și Egiptul aveau și ei numeroșii lor zei; Asiria și Persia, Grecia și Roma, cu toți aveau zei sub diferite nume în fața cărora se închinau.

Și lumea modernă are zeii ei. Spre exemplu, Biserica Romano-catolică se închină în fața unui dumnezeu trinitar, un dumnezeu fără nume, pomenit numai prin titlurile sale de „Domn”, „Dumnezeu”, „Tată”, etc. El este privit de către catolici ca fiind un dumnezeu iubitor și răzbunător, ce îi binecuvântează pe cei buni cu fericire cerească, purificându-i pe cei ce fac fapte rele într-un purgatoriu aprins și pedepsindu-i pe cei răi, pentru veșnicie, cu chinuri groaznice, într-un iad înflăcărat. Multe confesiuni protestante se alătură Bisericii Romano-catolice în închinarea față de acest dumnezeu fără nume, trinitar.

Pe de altă parte, oamenii de știință creștini afirmă: „Dumnezeu este Minte, Suflet și Spirit divine. El este Viața, Adevărul și Iubirea. El este atotputernic, atotștiutor și atotprezent; unicul creator, singura cauză, cel ce este totul în tot.”

Religiile orientale au mulți zei. Zei și zeițele din India s-au multiplicat, astfel încât, în prezent, au ajuns la un număr de aproximativ 330 000 000, iar aceștia sunt venerați în mii de temple, de multe ori cu imagini și ritualuri care ar șoca decența oamenilor morali, care se respectă.

Cu toate acestea, creștinii declară că ei se închină în fața unui singur Dumnezeu, așa cum le-a spus și apostolul Pavel corintenilor: „Căci, chiar dacă ar exista cei ce sunt numiți ‚dumnezei’, fie în cer, fie pe pământ, așa cum și există mulți ‚dumnezei’ și mulți ‚domni’, pentru noi există un singur Dumnezeu, Tatăl, de la care sunt toate lucrurile, și noi pentru el, și există un singur Domn, Isus Cristos, prin care sunt toate lucrurile, și noi prin El.” Dar cine este acest Dumnezeu unic? (1 Cor. 8:5, 6).

În mințile noastre nu există urmă de îndoială că El este Dumnezeul lui Isus Cristos, Dumnezeul care L-a ridicat pe Isus din morți, Dumnezeul credinciosului Avraam, Isaac și Iacov, strămoșii Israelului; Dumnezeul lui Samuel, Ilie, Isaia, Ieremia și al altor profeți credincioși; Cel pe care Moise l-a mărturisit, David L-a onorat și Noe L-a slujit; Dumnezeul Sfintei Biblii, al cărui nume este Iehova. „Eu sunt Iehova. Acesta este numele Meu și gloria Mea n-o voi da altuia, nici lauda Mea chipurilor cioplite.” Acest nume, Iehova, apare de mai mult de 6 823 de ori în textul evreiesc al Sfintelor Scripturi. Despre El profetul Moise a scris: „Din veșnicie în veșnicie Tu ești Dumnezeu.” (Isa. 42:8; Ps. 90:2).

ÎNFĂȚIȘAREA ZEITĂȚILOR FALSE

Noe a supraviețuit potopului fiindcă s-a închinat în fața adevăratului Dumnezeu, Iehova. El a transmis această închinare a Dumnezeului viu și fiilor săi, dar la scurt timp după potop adevărata închinare a degenerat în închinarea falsă la mulți zei. Închinarea la Iehova a fost neglijată de cei care au început să venereze puterile și obiectele naturii. Așa cum a spus și apostolul Pavel: Oamenii „au schimbat adevărul lui Dumnezeu cu o minciună și au venerat creația, îndeplinind un serviciu sacru mai degrabă pentru ea decât pentru Creator, care este binecuvântat pentru totdeauna. Amin!” (Rom. 1:23, 25).

În Ur din Haldeea, locul unde s-a născut Avram, oamenii se închinau în fața zeilor-stele, deoarece conducătorii lor erau mari astrologi. Zeii lor, Asur și Kisar, erau operele propriilor lor mâini. Aceștia i-au mai creat și pe zeii Anu, Bel

și Baal și Hea. Iehova s-a dovedit a fi superior față de toți zeii haldeilor când le-a zădărnicit încercările de a construi turnul Babel, amestecând limbile oamenilor. (Gen. 11:5-9).

În momentul în care descendenții lui Avraam s-au coborât în Egipt, acolo ei au întâlnit o mare selecție de zei diferiți. Potrivit lui Wilkinson, Egiptul avea mulți zei, dintre care cei mai puternici erau: Neph, Amun, Ptah, Kem, Sati, Mat și Bubastis. Ra și Seb erau primii din cea de-a două clasă de zeități egiptene. Egipteni credeau că Neith făcea ca soarele și luna să graviteze în jurul pământului. Ptah era venerat ca fiind creatorul. Kem era zeul agriculturii. Ra era venerat ca fiind zeul-soare, iar fiul său Seb reprezenta timpul. Vechii egipteni mai venerau și o trinitate formată din Osiris, Isis și Horus, și anume, tată, mamă și fiu. Această trinitate este identică cu cea venerată în creștinătate. A fost transmisă din Egiptul Antic în Babilon.

Iehova și-a revendicat supremația asupra tuturor zeilor din Egipt când i-a lovit cu zece plăgi și a distrus forțele egiptene în Marea Roșie. După victoria de la Marea Roșie, israeliții au cântat spre lauda lui Iehova: „El este Dumnezeuul meu și eu Îl voi lauda, Dumnezeuul tatălui meu și eu Îl voi înălța. Iehova este un războinic. Numele său este Iehova. ... Cine este ca Tine între dumnezei, o, Iehova?” Nu este nimeni. (Ex. 15:2, 3, 11).

Baal era marele zeu al vechilor babilonieni. El era și zeul asirienilor, fenicienilor și cartaginezilor. Chiar și israeliții s-au rătăcit și s-au închinat lui Baal. El era prezentat ca fiind un zeu nemilos și pentru a-i face pe plac copiii mici erau oferiți drept jertfe. Preoții lui Baal se tăiau cu cuțite și lănci până ce sângele țâșnea. Animalele, de asemenea, erau sacrificate pentru acesta în număr mare. O statuie înaltă din aur, de aproximativ patruzeci de picioare, slujea drept templu pentru închinarea lui Baal în Babilon. Iehova s-a dovedit a fi invincibil în fața lui Baal când a făcut ca profeții acestuia să fie uciși în timpul lui Ilie. Mai târziu, când babilonienii l-au venerat pe Merodac ca zeu, regele Nebucadnețar a fost obligat să-L recunoască pe Iehova ca fiind adevăratul Dumnezeu, spunându-i profetului Daniel: „Cu adevărat Dumnezeuul tău este Dumnezeuul dumnezeilor și Domnul regilor.” (Dan. 2:47, AS).

Chiar și toți zeii asirienilor s-au dovedit a fi neputincioși în fața lui Iehova când Acesta le-a pus pe fugă armatele, distrugând 185 000 din trupele regelui Sanherib, într-o singură noapte. Nici măcar Nisroc, zeul regelui asirian, nu l-a putut salva pe acesta de la asasinare de către proprii fii. (Isa. 37:36-38).

MEZII, PERȘII, GRECII ȘI ROMANII

Când mezii și perșii au preluat conducerea lumii au ieșit la rampă noi zei. Zeul persan Ormuzd a devenit regele suprem ce trebuia venerat. El era reprezentat ca un om măreț ce stătea călare pe un taur, emblema persană a creației. Mitra, zeul-mediator, simbolizat de către soare, și Ahriman prințul întunericului, împreună cu Ormuz, reprezentau trinitatea persana. Mari ceremonii erau ținute în

cinstea lui Mitra de ziua de nașterea acestuia, care era pe 25 decembrie, ziua de Crăciun a creștinătății.

În ciuda numeroșilor zei ai Persiei, regele Darius a fost obligat să-L recunoască pe Dumnezeul lui Daniel, Iehova, drept Dumnezeul adevărat. Darius a dat un decret în care se spunea: „Dau această hotărâre ca în tot domeniul meu oamenii să se cutremure și să se teamă în fața Dumnezeului lui Daniel, căci El este Dumnezeul cel viu, statornic pentru totdeauna, și Împărăția Lui care nu va fi distrusă.” Dumnezeul lui Daniel era Iehova, Dumnezeul credinciosului Israel. (Dan. 6:26, AS).

Vechii greci au întrecut orice națiune în numărul de zeități pe care le-au născocit și în fața cărora s-au închinat. Pe muntele Olimp, în Grecia, pentru o scurtă perioadă de timp, unii susțin că erau aproximativ 30 000 de zei cu ranguri diferite. Zeitățile grecești erau personificări ale forțelor naturii. Pe parcurs, grecii i-au făcut să evolueze în reprezentări ale puterilor și pasiunilor umane. Mai apoi, zeii greci au devenit bărbați și femei idealizate, plini de viață, având aventuri, războaie și iubiri umane. Ceva mai târziu Roma a acceptat zeitățile grecești, dar le-a denumit altfel.

Saturn a fost venerat pentru că a adus o perioadă de aur în Roma. O dată pe an, o sărbătoare ce dura șapte zile, numită Saturnalia, era ținută în onoarea lui. Istoricii ne spun că din acest festival păgân, ce era ținut în luna decembrie, creștinătatea și-a luat sărbătoarea Crăciunului.

Iehova i-a distrus pe zei greci și pe cei romani atunci când l-a ridicat pe unicul Său Fiu născut, Isus Cristos, din morți, și l-a adus la viață din nou. Isus Cristos a fost Cel pe care soldații romani L-au batjocorit și răstignit.

ZEII DIN INDIA ȘI CHINA

Zeii din India erau în principal noțiuni abstracte. Hindușii antici aveau mulți zei. Se credea că Indra era cel mai mare zeu dintre toți. Cei care i se închinau acestuia susțineau că el l-a învins pe zeul demon Vritra, astfel demonstrându-și supremația printre zei. Yama era venerat ca fiind zeul morții și este menționat ca fiind cel care a fondat paradisul și conducătorul epocii de aur din viața de apoi.

În mitologia hindusă de mai târziu, Brahma este reprezentat drept zeul suprem. Trinitatea hindusă este compusă din Brahma creatorul, Vișnu păstrătorul și Șiva distrugătorul. Împreună, cei trei alcătuiesc zeul Brahm. Brahma este zeul suprem al hindușilor, dar de fapt acesta este puțin venerat, și se spune că în întregă Indie sunt numai două temple ce îi sunt dedicate lui. Vișnu, cea de-a doua persoană a trinității hinduse, are parte de venerarea a milioane de persoane. Șiva, ce-a dea treia persoană a trinității, este prezentat cu o funie pentru strangularea celor care fac rele, un colier cu craniile umane, cercei cu șerpi și cu fluviul sacru, Gange pe cap. Numeroase temple sunt construite în onoarea și închinarea lui. În India, vacile, șerpii, maimuțele și porcii mistreți sunt de asemenea considerați a fi sacri.

Despre China antică se spune că zeii ei erau puțini la număr, dar mai târziu, pentru aproape orice lucru din viață, chinezii aveau un zeu special. Chang-ti era venerat ca fiind prima mare cauză. Noii împărați dădeau o recoltă dintr-o porțiune a pământului ca jertfă pentru acest Chang-ti. În momentul în care liderii neglijau această practică, se credea că anumite tipuri de calamități s-ar fi abătut asupra lor.

Chinezi mai venerau și alți zei. Hwa-Kwang, zeul focului și al căldurii, este reprezentat ca având trei ochi. Cei care i se închină spun că el poate vedea la mile distanță, chiar și pe întuneric. Negustorii fac apel la acesta pentru a-i proteja împotriva hoților și jefuitorilor. To-ti este zeul pământului care oferă prosperitate în afaceri. Zeul-tigru și zeul-foc sunt două zeități foarte populare în China. Ca și aceștia, majoritatea zeităților chinezești sunt urâte și groțești.

Șintoismul, religia comună a japonezilor, are și ea zei și zeițe, simboluri sacre și legende. Zeul iadului japonez este cu adevărat uriaș în mărime, aproximativ șaiszeci și trei și jumătate de picioare (aprox. 20 m) în înălțime.

Teutonii și saxoni venerau zei ai cerului. Sacrificiile umane erau foarte întâlnite pentru îmbunarea acestor zei. Huitzilopochtli, zeul aztec al războiului, putea fi îmbunat numai prin sacrificii umane. F.S. Dobbins afirmă că „nu mai puțin de douăzeci de mii de bărbați, femei și copii erau sacrificați anual pentru acest monstru.” Asta reprezintă un număr de nu mai puțin de cincizeci de oameni pe zi.

Mai existau zei și zeițe dedicați virtuții, credinței, onoarei, speranței, dreptății, milei, castității, adevărului, bunului simț, păcii, sănătății, fidelității, banilor, libertății, râsului, geniului și liniștii. O însușire marcantă a zeilor este că aceștia au fost creați, în majoritatea cazurilor, având caracteristicile celor care i-au creat. Aceștia erau operele și imaginația oamenilor. Apostolul Pavel credea corect, așa cum mărturisea și Dimitrie: „Acest Pavel a convins o foarte mare mulțime și a făcut-o să-și schimbe părerea, spunând că dumnezeii făcuți de mâini nu sunt dumnezei.” Și așa și este. (Faptele 19:26).

DUMNEZEUL ADEVĂRAT

Singurul Dumnezeu care și-a dovedit supremația de-a lungul secolelor este Iehova. Despre Iehova, David a scris: „Toți dumnezeii popoarelor sunt dumnezei fără valoare, dar Iehova a făcut cerurile.” „Iehova este un Dumnezeu mare și un Rege mare, mai presus de toți ceilalți dumnezei.” Conducătorul universului nu este un Dumnezeu fără nume, trinitar. El spune despre Sine: „Înainte de Mine nu a fost făcut niciun Dumnezeu, și nici după Mine n-a mai fost vreunul. Eu, Eu sunt Iehova și în afară de Mine nu există niciun salvator.” „Întoarceți-vă la Mine și veți fi salvați, voi, toți cei de la marginile pământului, căci Eu sunt Dumnezeu și nu este altul.” Apostolul Petru a spus: „Oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat.” Acest adevăr este încă valabil, căci „Iehova este Dumnezeu cu adevărat. El este Dumnezeul cel viu și Regele veșniciei.” Întoarceți-vă la El. Închinați-vă Lui și trăiți. (Ps. 96:5; 95:3; Isa. 43:10, 11; 45:22; Faptele 2:21; Ier. 10:10).

1. Avertismentul critic, „Iată! Eu vin ca un hoț. Fericit este cel care rămâne treaz și își păzește veșmintele,” a fost dat de glorificatul Isus Cristos împotriva unui fundal profetic care în prezent este pus în scenă, într-un mod dramatic, pe o scară globală. Regii, conducători întregului pământ și Conducătorii cerului au început marșul! De la un capăt la celălalt al cerului și al pământului se aud bubuiturile oștirilor militare care acum sunt trimise pentru bătălia bătăliilor, războiul universal de la muntele Meghido. Nu există neutralitate în acest război. Toți cei în viață sunt forțați să ia o decizie, o decizie ale cărei consecințe va fi fie viața, fie moartea, supraviețuirea sau distrugerea. Există o nevoie presantă de conștientizare a acestei probleme care trebuie rezolvată. Există o nevoie continuă de a sta de veghe și de a te dovedi credincios și demn de încredere de partea potrivită a acestei probleme. Observați cum este strecurat în semnele profetice, date cu mult timp în urmă, sfatul oportun de a face acest lucru, pentru a preumbri lucrurile care au loc acum:

2. „Al cincilea și-a vărsat cupa [cu mânia lui Dumnezeu] pe tronul fiarei. Regatul ei s-a întunecat, iar ei au început să-și muște limba de durere, dar l-au blasfemiât pe Dumnezeul cerului pentru durerile și ulcerările lor și nu s-au căit de faptele lor. Al șaselea și-a vărsat cupa [cu mânia lui Dumnezeu] peste marele fluviu Eufrat, iar apa lui a secăt, ca să fie pregătită calea pentru regii de la răsăritul soarelui. Apoi am văzut ieșind din gura balaurului, din gura fiarei și din gura profetului fals trei declarații inspirate și necurate, care semănau cu niște broaște. Acestea sunt, de fapt, declarații inspirate de demoni și fac semne și se duc la regii întregului pământ locuit ca să-i adune pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic. *Iată că Eu vin ca un hoț! Fericit este cel care rămâne treaz și își păzește veșmintele, ca să nu umble gol și să nu i se vadă rușinea!* Și ele i-au adunat în locul care în ebraică se numește Har-Maghedon [muntele Megido].” (Apoc. 16:1, 10-16).

3. Pentru un evreu, așa cum a fost Isus Cristos pe pământ și cum a fost apostolul Său Ioan, menționarea despre *Magedon* sau Meghido aducea aminte de istoria marcată de război a acestui loc. Când israeliții supuneau Țara Canaan, Iosua, judecătorul lui Iehova, s-a luptat în orașul Meghido și l-a înfrânt pe regele păgân al acestuia. (Iosua 12:7, 21) Și Barac, judecătorul lui Iehova, s-a luptat acolo și i-a supus pe regii opresivi din Canaan. (Jud. 5:1, 19-21). Regele Iosia, cel care a stat pe „tronul lui Iehova” la Ierusalim, a dus mai târziu o luptă prost sfătuită împotriva egiptenilor în „câmpia de la Meghido” și a fost rănit mortal, armata lui fiind, de asemenea, înfrântă. (2 Cron. 35:20-25).

4. Prin urmare, numele Meghido era încărcat de semnificații solemne în legătură cu războiul universal al „zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic”, în care Acesta se va lupta cu „regii întregului pământ locuit” pentru a le da acestora o înfrângere veșnică. La acea vreme va cădea înaintea Dumnezeului Cel Atotputernic și a Fiului Său Isus Cristos și marele sistem lumesc ilustrat de străvechiul Babilon, de pe râul Eufrat, la 525 de mile Est de Meghido. Acești doi Regi cerești sunt cei ilustrați când se spune „regii de la Răsărit ” și înaintea cărora au secat apele simbolicului „fluviu Eufrat”, pentru a face drum pentru intrarea în Babilonul simbolic. „Mânia lui Dumnezeu” este asupra acestui fluviu simbolic pentru că a contribuit la comerțul și îmbogățirea Babilonului simbolic și pentru că îi asigură acestuia o protecție puternică.

5. Cu mult timp în urmă, într-o noapte de octombrie din anul 539 î.Cr., apele râului Eufrat au fost secate la propriu de ingineri militari. Atunci, armatele celor doi regi de la răsărit, medul Darius și persanul Cir, au mărșăluit pe albia uscată a râului și au intrat în Babilon pe porțile lui deschise și l-au ucis pe regele Belșatar. Puterea mondială babiloniană a căzut. La scurt timp după aceasta, poporul profetului Daniel, poporul lui Iehova, a fost eliberat de către regele Cir, pentru a reconstrui templul lui Iehova de la Ierusalim.

6. Ca un corespondent modern al acestuia, Babilonul simbolic din prezent va cădea în fața mâniei lui Iehova și a regelui Său asociat, Isus Cristos. Regii întregului pământ locuit nu vor putea veni în ajutorul Babilonului. Propaganda și politica inspirate de demoni îi strâng împreună pe acești regi în ajutorarea Babilonului și în atacul asupra poporului eliberat al lui Iehova, martorii Săi dedicați de pe pământ, din prezent. Acestea provoacă „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic”, iar regii întregului pământ locuit vor întâmpina înfrângerea și distrugerea, așa cum s-a întâmplat la Meghido, cu mult timp în urmă. Dar templul spiritual al lui Dumnezeu rămâne în picioare, și închinarea Lui continuă triumfală.

7. Cu toate acestea, cine va continua slujirea lui Dumnezeu la adevăratul Său templu spiritual? Acești creștini adevărați care iau aminte la avertismentul lui Isus referitor la descrierea profetică despre felul în care sunt strânși regii întregului pământ locuit la Armagedon, prin propagandă și politică demonice. Adevărații creștini trebuie să fie treji și să stea de veghe la templul spiritual, căci, în timp ce apele simbolicului râu Eufrat trebuie să sece, lăsând Babilonul fără ajutor și fără apărare, râurile de oameni ce vor merge la „muntele casei lui Iehova” trebuie să devină din ce în ce mai numeroase, curgând continuu. Așadar, porțile templului vor trebui ținute deschise tot timpul, noapte și zi, pentru ca mulțimile de închinători dedicați să poată fi primiți în curțile templului. (Isa. 2:2-4; 60:11-13). Va fi nevoie de un număr tot mai mare de slujitori pentru toți închinătorii adăugați.

8. Oricine este necurat și rău intenționat și încearcă să intre și să pângărească templul sfânt va trebui să fie eliminat. Toți cei care se închină cu credință își vor uni forțele pentru a păstra templul curat și sfânt precum „o casă de rugăciune pentru toate popoarele”. (Isa. 56:7). Nevoia de a rămâne treaz și de a se păzi împotriva oricărei infiltrații a ceea ce este necurat și periculos din punct de

vedere spiritual devine tot mai mare, dat fiind faptul că se apropie vremea ca regii întregului pământ locuit, ce sunt sub conducerea dragonului simbolic, Gog din Magog, să pornească atacul pe viață și pe moarte asupra credincioșilor închinători creștini ai lui Iehova la Armagedon. (Ezec. 38:1 până la 39:8).

CUM SĂ RĂMÂI TREAZ

9. Dacă adormi la postul tău de slujitor al lui Iehova ești în pericol de a fi prins de Controlorul Șef al templului, Isus Cristos, care vine asemenea unui hoț la Armagedon și face verificarea Sa finală al întregului tărâm religios care pretinde că este creștin, și apoi execută judecata. Aceasta îl expune pe cel care adoarme la a rămâne dezgolit și la arderea veșmintelor sale simbolice*. Orice persoană care se închină și care Îl iubește pe Dumnezeu cu devotament exclusiv și Îl iubește și pe Controlorul Șef și tânjește după venirea Acestuia la judecata finală se va strădui din răspuțeri să rămână trează. Ea va veghea la închinarea pură a lui Iehova și la interesele neprețuite ale Împărăției Sale, prin Cristos. Cum va rămâne treaz spiritual închinătorul?

10. În mod normal, pentru a rămâne trează, o persoană trebuie mai întâi să aibă parte de o odihnă potrivită și, de asemenea, să evite abuzul în mâncare și băutură. Isus a spus urmașilor Săi care L-au întrebat când și care va fi semnul când vor avea loc lucrurile prezise: „Fiți atenți la voi înșivă ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu mâncare și băutură în exces și cu îngrijorările vieții, iar ziua aceea să vină pe neașteptate peste voi ca o cursă. Fiindcă ea va veni peste toți aceia care locuiesc pe toată fața pământului. Rămâneți treji, făcând tot timpul implorări, ca să reușiți să scăpați de toate aceste lucruri care trebuie să se întâmple și să stați în picioare înaintea Fiului omului.” (Luca 21:7, 34-36).

11. Noi nu dorim să fim babilonieni ca lumea omenirii, serbând la ospățul lui Belșatar, petrecând fără grijă și fiind dependenți de organizarea militară a acestei lumi și folosind greșit lucrurile lui Iehova Dumnezeu și hulindu-L pe Acesta, făcând toate acestea în acea noapte a condamnării, când a apărut pe zid miraculoasa scriere de mână și a fost dată miraculoasa interpretare. (Dan. 5:1-30). O asemenea îngăduință babiloniană prea mare sinelui și deșertăciune lumească nespirtuală ar induce, cu siguranță, moleșală și ne-ar lăsa cu garda jos și am gâtui rugăciunea spre Dumnezeu. Ar micșora responsabilitățile ca slujitor creștin al veștii bune a Împărăției lui Dumnezeu și ar slăbi ținerea cuiva la un principiu, și ar pricinui uitarea faptului că este târziu. Numai un sclav rău mănâncă, bea și se îmbată, cu gândul că stăpânul va zăbovi mult până să ajungă acasă să facă socoteala. (Luca 12:43).

12. Atunci când este o nevoie urgentă ca noi să rămânem treji și să veghem, sub mari eforturi, suntem ajutați prin luarea unui stimulent pentru vigilență. Ar trebui să fie un stimulent care ne dă putere și care nu recurge la rezerva de energie viitoare, astfel, epuizând vitalitatea cuiva și ducând la o slăbire viitoare. Când cineva care I se închină lui Iehova Dumnezeu studiază Cuvântul lui Dumnezeu cu un scop și în mod inteligent, căutând anumite informații cu care să se echipeze pentru a continua slujirea sa și pentru o ocazie prevăzută, acesta

servește drept un stimulent spiritual pentru persoana respectivă. Acest lucru trebuie făcut în mod regulat, cu rugăciune către Dumnezeu, căci El oferă înțelepciune cu generozitate și fără mustrare celui ce se roagă pentru lipsa lui. (Iac. 1:5). Înțelepciunea personificată zice: „Fericit este omul care mă ascultă, stând zi de zi treaz la porțile mele, veghind lângă stâlpii intrărilor mele. Căci cel ce mă găsește găsește viața și va căpăta bunăvoința lui Iehova.” (Prov. 8:34, 35). Fericirea este un lucru ce stimulează.

13. Cu toate acestea, noi trebuie să fim treji când studiem. Trebuie să progresăm în studiu, adăugând cu adevărat la cunoștința și la înțelegerea noastră. Mai mult, trebuie să ținem pasul cu progresul cunoștinței și înțelegerii Cuvântului și scopurilor lui Dumnezeu. Pentru a face acest lucru, noi trebuie să studiem ceea ce merge înaintea a ceea ce noi deja știm și înțelegem. Ceea ce studiem ar trebui să fie progresiv în legătura cu informațiile, nu să rămânem în continuare asupra lucrurilor de bază ale adevărului creștin, asemeni unui copil care crește și nu se poate dezlipi de jucăriile sale. Ceea ce studiem ar trebui să fie întăritor pentru dorințele și impulsurile noastre potrivite. Astfel, studiul nostru devine foarte înviorător și stimulator pentru vigilența mentală și spirituală. Prin asemenea studii ajungem la maturitate creștină. (Evrei 5:14; 6:1-3).

14. Trebuie să îmbrățișăm progresul pe care îl facem în cunoștință și înțelegere a Cuvântului lui Dumnezeu, prin împărtășirea câștigurilor pe care le obținem în cunoștință și înțelegere și altora. Dacă devenim plini de câștiguri ale lucrurilor noi și iluminate, noi vom fi plini în mod spontan. Noi vom da din lucrurile noi și progresive de care ne bucurăm și altora, tuturor celor cu care ajungem să ne asociem. În mod special acest lucru va fi adevărat la Sala Împărăției martorilor lui Iehova sau la casa în care este ținut un studiu săptămânal al Bibliei cu un material biblic auxiliar, de către anumiți membri ai adunării, sau în casele oamenilor, când depunem mărturie din casă în casă sau când facem vizite ulterioare la persoanele asemeni oilor care sunt interesate de studiul Bibliei. Toată această împărtășire de cunoștință progresivă la alții ne face să stărnim cunoștința în mințile noastre și să o lăsăm să se imprime acolo; iar procesul prin care o explicăm și altora ne ajută să o înțelegem mai bine. Ne bucură să vedem că avem o stăpânire a cunoștinței progresive și am făcut-o să fie a noastră, fiindu-ne folositoare în calitatea noastră de învățători ai Cuvântului lui Dumnezeu.

15. Un astfel de stimulent ca cel de sus pune viață nouă în noi și ne întărește pentru nevoile noastre viitoare, în loc de a folosi acum rezervele de care vom avea nevoie în viitor.

16. Un alt stimulent puternic pentru starea de veghe și pentru păstrarea noastră activă în slujire și alerți la ceea ce se întâmplă și la ceea ce înseamnă acestea o reprezintă întâlnirea noastră regulată cu martori creștini, înclinați spre progres, care se închină la același templu spiritual al lui Iehova. De fapt, prezența noastră la întâlniri cu tovarăși închinători este poruncită de Iehova tuturor închinătorilor lui. Ziua inspecției finale din partea Marelui Preot al lui Iehova și executarea judecății la războiul universal de la Armaghedon se apropie din ce în ce

mai mult. Din acest motiv este și mai urgent să acționăm în armonie cu calea recomandată sub inspirație la Evrei 10:23-25, 35-37:

17. „Să ținem cu tărie la mărturisirea publică a speranței noastre, fără șovăire, fiindcă cel care a făcut promisiunea este fidel. Să ne interesăm unii de alții ca să ne îndemnăm la iubire și la fapte bune, fără să neglijăm întrunirea noastră, cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unii pe alții, și aceasta cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie. Nu renunțați deci să vorbiți cu libertate de exprimare, fiindcă lucrul acesta aduce cu sine o mare răsplată. Fiindcă aveți nevoie de perseverență, pentru ca, după ce ați făcut voința lui Dumnezeu, să primiți împlinirea promisiunii. Căci încă ,foarte puțin timp’ și ,cel care vine va sosi și nu va întârzia”.

18. Noi avem nevoie de toate încurajările și de toți stimulenții pe care le putem primi întâlnindu-ne cu frații credincioși, interacționând cu aceștia într-un schimb reciproc de mângâiere, credință și speranță. În această lume rece în care iubirea celor mai mulți s-a răcit, încurajările, îndemnurile și stimulenții pe care frații credincioși ni le dau la întâlniri sunt precum palmele pe care martorii lui Iehova din Germania și le dădeau unii altora, în timp ce erau închiși, dezbrăcați, într-o temniță nazistă, unde frigul aspru aducea cu sine trândăvia și somnolența, pentru a rămâne treji și activi, astfel împiedicând moartea prin îngheț. Palmele pot înțepa dar pot fi salvatoare de viață pentru noi. „Rănile făcute de cel ce iubește dovedesc fidelitate.” (Prov. 27:6). David, care nu desconsidera muștrările, a spus: „Dacă m-ar lovi cel drept, aceasta ar fi bunătate iubitoare și dacă m-ar muștra, ar fi ulei pe capul meu. Capul meu nu-l va refuza.” (Ps. 141:5) Așadar, întâlnirea cu tovarășii noștri închinători și slujitori are ca rezultat o stimulare puternică de a rămâne treji.

19. Trebuie să ne amintim și să ne informăm în legătură cu datoriile noastre creștine la templul spiritual al lui Iehova și, de asemenea, avem nevoie ca alții să ne amintească de aceste lucruri. Ar trebui să căutăm întotdeauna să ne îmbunătățim în ducerea la bun sfârșit a slujirii noastre, din moment ce îmbunătățirea are ca rezultat o mai mare bucurie în slujire și aduce mai multe rezultate aducătoare de fericire. „Aducerile-aminte ale lui Iehova sunt demne de încredere și-l fac înțelept pe cel fără experiență.” (Ps. 19:7). O persoană câștigă înțelepciune prin punerea la inimă a mărturiilor și avertismentelor care vin de la Iehova Dumnezeu, prin organizația Sa vizibilă formată din colaboratorii noștri credincioși.

20. Un alt stimulent pentru starea de veghe este privilegiul nostru de rugăciune la Dumnezeu. Avem nevoie de Dumnezeu mai mult decât avem nevoie de frați; iar Dumnezeul iubitor a înființat un sistem de comunicare între El și noi. Această îngrijire a fost făcută din cauza nevoii noastre, să o folosim și să nu o ignorăm și să o nesocotim. În ultima Sa vizită cu discipolii Săi în grădina Ghetsimani, Isus Cristos a găsit că rugăciunea către Tatăl Său ceresc este o minunată măsură preventivă împotriva somnolenței spirituale. El trebuie să se fi rugat foarte mult ca, la întoarcere, să-și găsească discipolii de încredere dormind. El a spus: „N-ați putut să vegheați cu mine nici măcar un ceas? Vegheați și rugați-vă neîncetat, ca să nu cădeți în ispită ... Într-un timp ca acesta voi dormiți și vă

odihniți!” Din cauza faptului că nu s-au rugat ei au adormit și au căzut în ispită. Isus a stat treaz și s-a rugat, rezistând astfel celei mai mari ispite. (Mat. 26:36-45). În războiul nostru fără vărsare de sânge împotriva „forțelor spirituale rele din locurile cerești”, incluzând și propaganda inspirată de demoni care vine de la balaurul simbolic, de la fiara sălbatică și de la profetul fals, noi avem nevoie de mai mult decât de „armura completă de la Dumnezeu”. Avem nevoie și de rugăciune. (Efes. 6:18).

21. Pe lângă faptul că ne instruiește să luăm „armura completă de la Dumnezeu” pentru a ne opune cu succes în această zi rea, apostolul Pavel spune: „Rugați-vă oricând în spirit, cu orice fel de rugăciune și implorare. Pe lângă aceasta, rămâneți treji cu toată stăruința și cu implorare pentru toți sfinții și pentru mine ca, ori de câte ori îmi deschid gura, să pot vorbi cu libertate de exprimare, făcând cunoscut secretul sacru al veștii bune, pentru care slujesc ca ambasador în lanțuri, ca să vorbesc cu îndrăzneală despre aceasta, așa cum trebuie să vorbesc.” (Efes. 6:11-20).

22. Scriind fără îndoială sub inspirație, în special pentru ziua noastră, apostolul Petru spune: „Sfârșitul tuturor lucrurilor s-a apropiat! Să aveți o minte sănătoasă și să fiți treji în vederea rugăciunilor.” (1 Pet. 4:7). Noi trebuie să fim vigilenți la ocaziile de a ne ruga, fiind conștienți pentru ce ne rugăm, și de asemenea, să rămânem treji, găsim-ne plăcerea în rugăciune.

PIERDEREA VEȘMINTELOR

23. Dacă rămânem informați și la curent cu ceea ce se întâmplă cu scopul lui Iehova Dumnezeu, atunci timpul ar fi prea captivant ca noi să dorim să mergem la culcare și să pierdem ceva. Venirea ca un hoț a Controlorului Șef pentru executarea judecăților divine la bătălia ce se apropie de la Armagedon ar trebui să ne stârnească să facem orice efort și aranjament pentru a rămâne treji. Pericolul pândește în aranjamentele pe care le facem pentru a fi confortabili din punct de vedere material și liniștiți cu ideea că incertitudinea timpului la care va veni Controlorul înseamnă că acesta va zăbovi mult, timp în care noi putem lua lucrurile ușor, intenționând să acționăm în momentul în care avem dovezi senzaționale ale apropierii venirii Sale.

24. Controlorul nu ne va permite să știm ziua și ora Armagedonului dinainte, ca noi să setăm vreun fel de alarmă și să ne trezim cu puțin timp înainte de venirea Sa și să ne prefacem că am stat de veghe, treji și am fost ocupați la postul de serviciu în care am fost numiți, tot timpul. În realitate, alarma divină sună acum, nu înainte de Armagedon. În consecință, trebuie să ne trezim acum și să împlinim slujirea noastră în întregime, să facem cât mai mult posibil înainte de venirea Marelui Supraveghetor. Nu vrem să jucăm rolul ipocritului în fața Acestuia - de parcă am putea să facem acest lucru - ci dorim să-i câștigăm aprobarea printr-o conștiință bună, doar pentru că îl iubim. Ne este de mare ajutor dacă ne menținem interesul în rațiune pentru venirea lui și care va fi rezultatul acestei veniri.

25. Dacă nu ne păstrăm veșmintele, acest lucru va însemna o mare nefericire pentru noi, căci El ni le ia pentru că nu suntem demni să le purtăm și apoi le arde, fără a le mai putea folosi. Ce va însemna dezbrăcarea unui slujitor ce este obligat să stea treaz și să vegheze? Dar arderea veșmintelor sale? Veșmintele simbolice reprezintă dovadă vizibilă că o persona are o numire în slujire la templul spiritual al lui Iehova. În semn de recunoaștere, spiritul sfânt al lui Dumnezeu sau forța Sa activă veghează asupra unui asemenea slujitor numit pentru a-l ajuta în executarea îndatoririlor sale, și el este favorizat cu ocazia și privilegiul de a predica vestea bună a Împărăției lui Dumnezeu și despre strângerea închinătorilor asemenea oilor din toate națiunile și apoi să le hrănească cu hrană spirituală și să-i păzească în siguranță, din punct de vedere spiritual.

26. Îndepărtarea veșmintelor de slujire ale unei persoane ar însemna pierderea recunoașterii divine și luarea tuturor privilegiilor de serviciu divin, căci persoana respectivă s-a dovedit a fi necredincioasă și nerecunoscătoare în slujire. Acest lucru trebuie așteptat în legătură cu slujitorul care eșuează în ducerea la bun sfârșit a îndatoririlor sale sau a sarcinilor atribuite, deoarece a adormit la postul său și a devenit leneș prin odihnă. Este evident că cei din clerul religios al creștinătății nu au purtat niciodată aceste veșminte adevărate de slujitori, ci au fost întotdeauna „goi” în fața lui Dumnezeu. Cu mult timp în urmă, Petru ne-a avertizat: „Este timpul fixat ca judecata să înceapă cu casa lui Dumnezeu. Și, dacă ea începe mai întâi cu noi, care va fi sfârșitul celor care nu ascultă de vestea bună a lui Dumnezeu? Și, dacă cel drept este salvat cu greu, unde se vor arăta la judecată cel lipsit de pietate și cel păcătos?” (1 Pet. 4:17, 18). Este o problemă serioasă ca un paznic să adoarmă și astfel să lase descoperite, spre pierdere sau profanare, lucrurile ce au fost încredințate sub supravegherea sa. În armatele lumești, santinelele ce erau găsite dormind la postul lor în timp de război erau împușcate. De ce? Fiindcă ele puneau în pericol viețile și libertatea multor soldați pe care îi păzeau.

27. Un străjer care adoarme nu poate observa apropierea pericolului de oraș sau comunitate și astfel nu poate suna alarma pentru a-i trezi pe ceilalți în legătură cu acest pericol. În urmă cu 2 500 de ani, când Ierusalimul era pe punctul de a fi distrus de armatele cuceritoare ale Babilonului, Iehova Dumnezeu l-a avertizat pe profetul Ezechiel, pe care îl făcuse străjer al izraeliților ce erau în pericol: „Dar dacă străjerul vede sabia venind, însă nu sună din corn, iar poporul nu este avertizat și vine sabia și ia vreun suflet, acesta va fi luat pentru propria lui nelegiuire, dar voi cere înapoi sângele lui din mâna străjerului.” Așa că lui Ezechiel i s-a spus să stea de veghe, să păzească și să îi avertizeze pe cei răi care erau amenințați cu sabia distrugerii. (Ezec. 33:6-9, RS). El a făcut acest lucru. Ierusalimul cel necredincios a căzut, cei răi au murit în distrugerea lui, dar Ezechiel și-a păstrat „veșmintele” profetice, de slujire. Vegherea slujitorilor este asupra sufletelor sau vieților prețioase. Acest lucru este subliniat în îndemnul dat creștinilor: „Ascultați de cei care sunt în fruntea voastră și fiți-le supuși, căci ei veghează neîncetat asupra sufletelor voastre ca unii care vor da socoteală, ca să

facă lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci ar fi în paguba voastră.” (Evrei 13:17).

28. Dezbrăcarea unui străjer adormit de veșmintele lui și arderea acestora, îl lasă pe străjerul nestatornic dezbrăcat. Astfel, spre rușinea lui, părțile sale intime erau expuse. Nu că Dumnezeu Creatorul a făcut o parte a corpului omenesc rușinoasă; dar din cauza intrării păcatului în lume și a influenței pasiunii imorale în carnea decăzută, persoanele care se respectă pe sine simt rușine la expunerea părților lor intime în fața privirii publice, aducând dispreț, batjocură și umilire. (Gen. 2:25; 3:7; 1 Cor. 12:22, 23). Așa că expunerea străjerului necredincios dezbrăcat reprezintă o pedeapsă pentru eșecul acestuia. Acest lucru arată oamenilor ce sunt asemenea oilor și îngerilor că el nu a fost activ în serviciul lui Iehova și nu și-a îndeplinit însărcinarea și obligațiile creștine sub această însărcinare. El nu a îndeplinit scopul de a fi creștin, adică acela de a fi unul dintre martorii și slujitorii lui Iehova. El a fost creștin doar cu numele, având o simplă formă de devotament dumnezeiesc, dar tăgăduind puterea acesteia. (2 Tim. 3:5). Acesta este necredincios, leneș, iubitor de odihnă, nepăsător, nu își ia îndatoririle în serios, într-un spirit teocratic. El nu prețuiește lucrurile lui Iehova Dumnezeu și nu încearcă să le păstreze și să le mențină curate. El nu este atent la promovarea intereselor pământești ale Împărăției lui Dumnezeu sau la păstrarea și expansiunea paradisiului spiritual al martorilor credincioși ai lui Iehova de pe pământ.

29. Cel care doarme devine la fel de „gol” ca orice persoană lumească, ce este păcătoasă, chiar mai rușinos dezbrăcat, căci la un moment dat el era îmbrăcat cu slujirea creștină onorabilă și ar fi trebuit să știe mai bine și să trăiască la înălțimea responsabilităților sale. Pedeapsa lui devine asemenea celei a „servului rău”, așa cum este descrisă în următoarele cuvinte: „Stăpânul sclavului aceluia va veni într-o zi în care el nu se așteaptă și la o oră pe care n-o știe, îl va pedepsi cu toată asprimea și îi va da partea lui cu ipocriții. Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” (Mat. 24:48-51). El va muri alături de necredincioși și de ipocriți în timpul executării judecății lui Dumnezeu de la Armagedon, de către Isus Cristos, Controlorul regal. El va muri alături de clerul „gol” care a slujit în mod ipocrit în veșmintele sale religioase la așa numitul templu al lui Dumnezeu din creștinătate. Acest lucru reprezintă o moarte fără speranță, a doua moarte. (Apoc. 21:8).

FERICIREA DE A PĂZI VEȘMINTELE

30. Conștientizarea noastră în legătură cu teribilele consecințe ale adormirii și pierderii dreptului asupra veșmintelor ne ajută să apreciem fericirea celor care rămân treji și au privilegiul de a-și păzi veșmintele de slujitori ai lui Dumnezeu. Venirea ca un hoț a Controlorului regal la Armagedon nu trebuie să ne ia prin surprindere și să ne găsească leneși, inactivi în serviciul Împărăției. Căci pentru întreaga perioadă a testului nostru noi vom duce la bun sfârșit dedicarea către Dumnezeu, în iubire. Noi vom rămâne treji față de îndatoririle noastre și vom rămâne în limitele însărcinării noastre sfinte de slujire, așa cum făceau și preoții care erau hirotonosiți pentru serviciul templului și cărora li s-a poruncit: „Veți sta la ușa de la intrarea cortului întâlnirii, zi și noapte, timp de șapte zile și trebuie să

păziți conform lui Iehova, ca să nu muriți.” (Lev. 8:35, 36). Așadar, în calitatea noastră de străjeri credincioși treji, noi vom primi aprobarea lui Dumnezeu prin Controlorul Său, Isus Cristos. Oh, și atunci ce fericire va fi!

31. Acest lucru va rezulta în păstrarea veșmintelor noastre în serviciu activ. Păstrarea acestor veșminte oficiale înseamnă că suntem favorizați cu recunoașterea continuă a lui Dumnezeu ca slujitori ce sunt păstrați în serviciul Său sfânt. Veșmintele noastre de slujire oficială la templul Său nu ne sunt luate și arse, astfel neobligându-ne să „umblăm goi” și să fim făcuți de rușine în fața universului, arătați ca fiind o parte a acestei lumi care va fi distrusă la Armagedon. Atunci, Controlorul și Executorul ne va cruța viețile. Perspectivele de viață pentru noua lume a dreptății ne sunt păstrate. În acest fel putem „rămâne treji” pentru totdeauna și ne putem bucura de viață în noua lume veșnică a lui Dumnezeu. (Comparați Apocalipsa 3:3-6).

32. Drept recompensă că am rămas treji, tot timpul de veghe la templu împotriva a ceea ce este necurat și dăunător, avem o parte fericită în păstrarea pe pământ a religiei adevărate, „forma de închinare ce este curată și neîntinată din punctul de vedere al Dumnezeului și al Tatălui nostru.” Astfel, noi luăm parte la justificarea cu credincioșie a închinării unicului Dumnezeu adevărat și răbdător, Iehova, astfel curățindu-i numele sfânt de reproș. A Lui este singura închinare care va continua în practică sub aprobare divină, făcută clară prin „războiul zilei cei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic” și va fi practică în noua ordine de lucruri de sub Împărăția lui Dumnezeu, prin Isus Cristos. În armonie cu aceste lucruri, slujitorii vigilenți aprobați vor avea recompensa de a-I se închina și de a-L adora pentru totdeauna pe victoriosul Rege al eternității, alăturându-se „creaturilor vii” din întreg universul, spunând fără încetare: „Sfânt, sfânt, sfânt este Dumnezeu Iehova, cel Atotputernic, care a fost, este și care va veni.” (Apoc. 4:8). Slujitorii vigilenți aprobați vor împlini, astfel, scopul cel mai înalt al vieții lor, acela de a-L glorifica și de a-L mări pe Dumnezeu Creatorul pentru totdeauna.

33. Cât de glorios și de onorabil este să-L servești pe Iehova Dumnezeu la templul Său spiritual acum! Ce fericire de neexprimat este chiar și acum, în mijlocul acestei lumi diabolice și întunecate, prin proclamarea veștii bune a Împărăției Sale Mesianice! Ce privilegiu este să porți veșmintele date de Dumnezeu cu demnitate ca slujitori ai Săi! Ce privilegiu va fi atunci să purtăm aceste veșminte ale slujirii, când „ziua lui Iehova” va veni „exact ca un hoț noaptea” și va distruge templul ipocrit al lui Dumnezeu din creștinătate și va răsturna balaurul simbolic, fiara sălbatică și profetul fals și pe „toți regii pământului locuit” pe care propaganda și tacticile inspirate de demoni îi adună acum la Armagedon pentru distrugerea lor! (1 Tes. 5:2, 3; 2 Pet. 3:9, 10; Apoc. 19:19 până la 20:3). Străjerii găsiți treji atunci și activând în misiunea lor vor vedea victoria eternă a lui Iehova asupra acestor inamici ai adevăratei Sale religii și ai singurei conduceri drepte a universului.

34. Astfel, în loc de goliciune și rușine ei vor supraviețui și vor intra în frumusețe și onoare, ca slujitori vrednici ai Dumnezeului Cel Prea Înalt al universului, în noua Sa lume minunată. Fiecare dintre ei va fi considerat a fi „un

vas de cinste, sfințit, folositor stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună.” (2 Tim. 2:21). Cu adevărat fericită este recompensa celor care rămân treji la templul spiritual al lui Iehova Dumnezeu. Însă momentul crucial pentru a rămâne treji este ACUM!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Împotriva cărui fundal militar nu se aplică avertizarea critică a lui Isus acum, și de care parte trebuie să rămânem noi treji?
2. Între ce semne profetice a fost intercalat sfatul oportun al lui Isus din Apocalipsa 16:15?
3. Ce le amintea evreilor, cum ar fi Isus Cristos și apostolul Ioan, menționarea lui *Magedón* sau Meghido?
- 4,5. (a) Așadar, ce semnificație primește numele Meghido când este aplicat războiului zilei celei mari a lui Dumnezeu? (b) Înainte de care regi a căzut Babilonul antic și ce legătură a avut Eufratul cu acest eveniment?
6. Care va fi corespondentul modern a acestei căderi a Babilonului, și ce loc de închinare va rămâne în picioare?
- 7,8. (a) Cine va continua să servească la adevăratul templu, și de ce va fi o nevoie crescândă de servi acolo? (b) De ce devine tot mai mare nevoia, pe măsură ce trece timpul, de a rămâne treji și a veghea?
9. În ce pericol cade cel ce adoarme, și de aceea ce vor face închinătorii lui Dumnezeu care îl iubesc?
- 10,11. (a) Ce trebuie să facă o persoană pentru a rămâne trează, după cum a sfătuit și Isus în profeția Sa? (b) Prin urmare, în ce fel nu vrem să acționăm precum babilonienii și de ce nu?
12. În timpul acestei nevoi urgente, ce ne ajută să rămânem treji și de ce?
13. Cum ar trebui să fim noi când studiem, și de ce trebuie să fie studiul nostru progresiv?
14. Cum vom reuși să ținem strâns progresul pe care îl facem în cunoștință și înțelegere, și ce efect emoțional va avea aceasta asupra noastră?
15. Cum ne afectează acest gen de stimulent în ceea ce privește viitorul?
- 16,17. (a) Ce alt stimulent le mai este poruncit închinătorilor lui Iehova? (b) De ce este acum și mai urgent să ascultăm această poruncă?
18. De ce avem nevoie în această lume rece de toată încurajarea și stimularea pe care le putem obține atunci când ne întrunim?
19. De ce avem nevoie de aduceri aminte și de avertismente pentru slujirea noastră?
20. Ce alt stimulent ni s-a mai dat și cum a ilustrat Isus eficiența acestui stimulent atunci când a fost supus unei mari ispite?
21. Pe lângă îmbrăcarea armurii complete de la Dumnezeu, ce a spus Pavel că ar mai trebui să facă luptătorii creștini?
22. Având în vedere sfârșitul tuturor lucrurilor, ce a spus Petru să facem?

23. (a) Dacă ne păstrăm informații și la zi de ce nu vom vrea să adormim? (b) Având în vedere că venirea Marelui Controlar va fi asemenea celei a unui hoț, ce pericol ar trebui să evităm noi?

24. (a) De ce nu va permite Marele Controlor să cunoaștem dinainte data și ora Armagedonului, și astfel ce va fi pentru noi un mare ajutor pentru a continua să veghem?

25,26. (a) De ce ar însemna o mare nefericire pierderea veșmintelor și aceasta în vederea cărei semnificații a acestor veșminte? (b) Ce ar semnifica înlăturarea veșmintelor de slujire ale unei persoane și de ce este o problemă serioasă dacă un străjer adoarme?

27. (a) Ce avertizare i-a dat Iehova profetului Ezechiel, referitor la răspunderea unui străjer și cum și-a păstrat Ezechiel veșmintele de slujire? (b) La ce veghează slujitorii și de ce ar trebui ei să aibă grijă?

28. (a) De ce dezbrăcarea unui străjer adormit ar fi însemnat o mare rușine? (b) Cum este „dezbrăcarea” spirituală a unui străjer necredincios o pedeapsă pentru greșeala lui?

29. De ce este mai rușinos pentru cel adormit să rămână „gol” decât pentru orice altă persoană lumească și la ce duce pedepsirea lui?

30. (a) Ce ne ajută să apreciem mai mult faptul că discernem nefericirea pe care o suferă cel ce adoarme? (b) La fel ca preoții din Israel atunci când erau ordinați, ce vom îndeplini noi cu iubire și ce vom primi noi de la Dumnezeu pentru aceasta?

31. Care sunt consecințele păstrării veșmintelor exterioare?

32. Cum vor fi răsplățiți, în ceea ce privește închinarea, slujitorii care veghează?

33. În fața marelui privilegiu pe care îl avem acum, în ce fel ar fi un privilegiu să purtăm veșmintele noastre exterioare date de Dumnezeu atunci când „ziua lui Iehova” va veni ca un hoț?

34. În loc de goliciune și rușine, în ce vor intra slujitorii merituoși, și când este pentru ei timpul crucial de a rămâne treji?

* a se vedea pagina 746, paragraful 7, pagina 747, paragraful 8-10.

Investigații științifice

Profesorul R. D. Wilson scrie în *A Scientific Investigation of the Old Testament*^{*}, p. 213: „Ori de câte ori există suficiente dovezi pentru a face o investigație, cele afirmate în Biblie în textul original au trecut testul. ... Evenimentele cronologice și descrierile geografice sunt descrise cu mult mai multă acuratețe și sunt mai vrednice de încredere decât acelea descrise de oricare alte documente vechi; și bibliografiile și alte povestiri istorice se armonizează minunat cu dovezile pe care le avem din alte documente extra-biblice.”

* O investigație științifică a Vechiului Testament

PARTEA 4 – FACĂ-SE VOINȚA TA PE PĂMÂNT

Încă suntem la Capitolul 1, intitulat „A cui voință?” din cartea „Facă-se voința Ta pe pământ”. În viziunea pe care a avut-o apostolul creștin Ioan, el a văzut patru creaturi vii înaintea tronului lui Dumnezeu. Aceste patru creaturi vii simbolizează organizația sa de creaturi vii, inteligente pe care Dumnezeu le-a înzestrat cu cele patru calități divine de dreptate, putere, iubire și înțelepciune. Aceste creaturi îl venerază pe Dumnezeu, așa cum fac și cei douăzeci și patru de „bătrâni” simbolici, care îi atribuie lui Dumnezeu aducerea în existență a tuturor lucrurilor datorită voinței sale. Isus Cristos i-a învățat pe urmașii lui să i se roage lui Dumnezeu ca Tată ceresc, ca numele său să fie venerat sau sfințit. Acest Dumnezeu nu este o Persoană fără nume, ci se numește Iehova. Însuși numele „Isus” onorează acest nume (Iehova), căci înseamnă „Iehova este Salvare”.

45. Acest Iehova era Cel căruia discipolii lui Isus trebuiau să i se roage: "Tatăl nostru care ești în ceruri." Dumnezeu însuși și-a dat acest nume încă dinainte de a exista Avraam, izraeliți, evrei sau creștini; iar Dumnezeu a păstrat acel nume încă de atunci. Primul bărbat și prima femeie de pe pământ îi știau și îi rosteau numele. (Gen. 4:1). Cu mai mult de 500 de ani înainte de potopul din vremea lui Noe, oamenii în general foloseau numele exclusiv al lui Dumnezeu. Da, pentru că în acele zile ale nepotului primului om, ei făceau astfel: „Atunci au început oamenii să cheme Numele lui Iehova.” (Gen. 4:26, *AS*). În noua lume spre care se îndreaptă rapid umanitatea, numele lui Iehova va fi venerat, adorat, sanctificat și păstrat cu sfințenie de către toți oamenii care vor supraviețui în acea lume viitoare. Isus Cristos i-a învățat pe discipolii Săi să se roage să se întâmple astfel. De atunci, de nouăsprezece secole, discipolii ascultători s-au rugat să se întâmple astfel. Va fi astfel, deoarece Tatăl ceresc, care își respectă propriul nume, va răspunde rugăciunilor ridicate în credință, în continuu, de către iubitul său Fiu și de către discipolii Lui.

46. Mai există o întrebare importantă înainte de a încheia discuția legată de această rugăciune. Aceasta este: Cine va domni peste Planeta Pământ și va decide ce trebuie să facă oamenii de pe pământ? Răspunsul la această întrebare va decide a cui voință se va face pe pământ. Există un răspuns la această întrebare și acesta va fi dat de către un guvern competent. Al cui guvern? Însuși guvernul lui Dumnezeu. Adresând modelul de rugăciune către propriul său Tată și al discipolilor Săi, Isus s-a rugat: „Să vină Împărăția Ta, să se facă voința Ta, precum în cer așa și pe pământ!”

47. La venirea noii lumi, acest pământ nu va fi guvernat de un guvern al acestui pământ, format din oameni. Nu va fi guvernat de vreun guvern foarte bogat, puternic și cu realizări științifice, care obține controlul „poziției supreme” a omului din spațiul extraterestru, și care, prin acest avantaj, îi forțează pe oamenii de pe pământ să îi îndeplinească voința sau altfel să suporte pedeapsa ce ar veni din spațiul extraterestru. Pământul va fi guvernat de către un conducător mai presus de „poziția suprema” a omului din spațiul extraterestru. Va fi guvernat de

către un guvern cu adevărat ceresc, de către împărăția lui Dumnezeu, ca răspuns la rugăciunile tuturor iubitorilor unui guvern drept, perfect, fără păcat, un guvern teocratic.

48. Deoarece sunt atât de mulți care sunt numiți zei astăzi, cum am putea ști care ar fi cu adevărat guvernarea împărăției lui Dumnezeu, dacă nu am ști numele acestui Dumnezeu, acest Tată ceresc căruia Isus i-a adresat rugăciunea model? Dar nu este nicio îndoială cu privire la a cui împărăție se roagă. Este împărăția mărețului Dătător de viață din cer, al cărui nume va fi venerat și adorat. Acel Rege ceresc este Iehova Dumnezeu, cel Atotputernic, pe care cei douăzeci și patru de "bătrâni" simbolici îl numeau demn de a primi glorie, onoare și putere. Pământul și oamenii de pe el au fost creați datorită voinței lui Iehova. Este adevărat și indiscutabil că voința Lui se va face pe pământ. Voința Lui se face în cer, unde El domnește ca Suveran al universului. Pe pământ voința Lui nu se face de către oameni căroră Creatorul le-a permis să trăiască. Voința Lui se face în cer, care este incomparabil mai mare decât micul nostru pământ. În lumea nouă voința Lui se va face cu siguranță pe pământ, așa cum se face și în cer, la o scară mai mare.

49. Atunci când voința Celui văzut de Ioan în viziunea Sa inspirată se va face pe pământ, Cel ce este radiant de frumos în Sine însuși și care se înconjoară cu o organizație de creaturi ce acționează cu dreptate, putere, iubire și înțelepciune, cât de splendid va fi pământul în noua lume! De mii de ani, scopul neschimbat, irezistibil al lui Iehova Dumnezeu s-a îndreptat spre acest final grandios. Indiferent de cursul evenimentelor pe pământ, El, în atotputernicia Sa, a controlat întotdeauna situația. El a fost mereu înaintea omului și a diavolului. El nu a permis ca nimic să influențeze rezultatul perfect al scopului Său, al voinței Sale.

50. Cunoscând sfârșitul lucrărilor Sale de la începutul lor, El a văzut cu mii de ani înaintea creaturilor Sale. (Isa. 46:10). De la început El a lucrat fără ezitare, neclintit față de scopul Său. Scopul Său este acum clar în vedere. Făcând o trecere rapidă în revistă a evenimentelor cunoscute din istoria umană, de-a lungul miilor de ani, în lumina profețiilor date în numele lui Dumnezeu, vom aprecia și mai mult credințioșia Lui față de făgăduințele și profețiile Sale, precum și perfecta Sa viziune și capacitate de a își îndeplini scopul drept. Precum niciodată până acum, vom înțelege înțelesul a ceea ce se întâmplă acum pe pământ. Prin acesta vom primi încă o și mai mare asigurare că voința lui Iehova Dumnezeu se va face pe pământ, precum în cer.

CAPITOLUL 2 : **DE CE TREBUIE SĂ SE FACĂ PE PĂMÂNT**

Viața pe acest pământ devine din ce în ce mai periculoasă pentru omenire, nu doar din punct de vedere fizic, ci și moral și spiritual. Nu ar trebui să fie așa. Dar așa este. Totuși, nu există un alt loc unde omenirea ar putea să se mute. Omenirea nu poate pleca departe de aceste necazuri, pe o lună mai mică sau pe alte

planete denumite de om Venus, Mercur și Marte. Luna pământului și planetele sistemului nostru solar nu au fost pregătite pentru ca omul să poată trăi acolo în confort, fericire și eternitate. Chiar dacă omenirea se laudă cu lansarea unei rachete spre sau în jurul lunii sau cu trimiterea unei nave spațiale atomice cu echipaj, spre lună sau chiar dincolo de ea, nicio națiune nu este pregătită pentru evacuarea populației sale de pe această planetă pentru a o trimite pe lună sau orice altă planetă din sistemul nostru solar. De altfel, care om sănătos ar vrea să trăiască acolo sau ar putea să trăiască acolo? Omul este legat de această planetă. Va trebui să stea aici atunci când pericolul ajunge la cea mai ridicată culme. El se va găsi prins în capcana necazului distructiv, creat în mare măsură de propria mână.

2. Datorită evoluției științei lumesti, era spațială nucleară a apărut brusc pentru omenire. Din cauza faptului să această eră ne-a fost impusă din cauza ambițiilor, rivalităților sau de teama unor inamici puternici și lacomi și nu din dragoste, s-a dovedit a nu fi o perioadă atât de minunată pentru traiul oamenilor din această lume. Orice răspândire a avantajelor moderne, orice creștere a standardelor de viață, orice sporire a numărului oamenilor de știință, orice extindere a cunoștințelor legate de secretele spațiului și de secretele structurii pământului nostru, toate acestea au lăsat neschimbată situația tot mai importantă. Ea este în continuare o lume împărțită. Este mai mult decât o împărțire în Est și Vest. Oamenii sunt împărțiți în nenumărate feluri, în funcție de dorința politică, socială sau religioasă a celor care vor să îi conducă. Puterile sau sistemele dictatoriale preiau controlul asupra oamenilor în zone vaste; chiar și guvernele populare au considerat necesar să preia mai multă putere pentru a-și continua funcționarea sau pentru a se proteja. Astfel, oamenii se văd forțați să se închine în fața voinței conducătorilor tulburați, puternic înarmați și puternic finanțați.

3. În ciuda protestelor, testările de arme atomice și nucleare au continuat, poluând aerul și mările, chiar și ploaia și zăpada. Națiunile sunt pregătite să oprească producerea și testarea altor arme de distrugere în masă a vieților umane doar pentru că au deja prea multe, ori din cauză că ele consideră că deja au obținut arma supremă și că nu mai sunt necesare testări suplimentare. Teamă de precipitații radioactive în urma exploziilor nucleare se răspândește de-a lungul globului și îi tulbură pe cei neajutorați, care se simt victimizați. Din motive de securitate și pentru a pregăti elementul surpriză pentru inamicul suspectat, inventarea și fabricarea unor arme de distrugere și mai hidoase continuă. Odată cu ICBM (racheta balistică intercontinentală) sau cu submarinul atomic sau modernizat echipat pentru a lansa IRBM (rachetă balistică cu rază intermediară) de sub apă și capabil să se ascundă sub calota glaciară, „izolarea splendidă” a oricărui continent este un fapt al trecutului. Toate continentele se află în raza de acțiune a rachetelor, la fel și populația civilă. Bombardarea strategică a populației sau a centrelor industriale este la fel de importantă pentru câștigarea unui război ca și bombardarea tactică a oamenilor aflați în taberele de război sau pe liniile de front. În inevitabilul război total și înregimentarea totală a cetățenilor, toate persoanele care susțin și aprovizionează oamenii în uniformă trebuie să sufere în egală măsură cu cei care lansează armele științifice ale războiului.

4. Mai groaznic, controlul climatic poate să fie mai fatal decât războaiele nucleare. Președintele Comitetului Consultativ American al Controlului Climatic a avertizat asupra faptului că o controlare a vremii de către inamic poate avea rezultate mai dezastruoase asupra Statelor Unite ale Americii decât descoperirile atomice. În același timp, directorul Laboratorului Științelor Pământului de la Institutul de Tehnologie din Massachusetts a susținut aceeași idee, spunând: „Controlul internațional al modificărilor vremii va fi la fel de esențial pentru siguranța lumii ca și controlul energiei nucleare în momentul de față.” Și a îndemnat America să își păstreze avansul sau același nivel cu Rusia Sovietică.*

5. S-a recomandat o coexistență pașnică a națiunilor care urmează idei politice și sisteme radical diferite. Coexistența nu înseamnă dragoste frățească între națiuni. Înseamnă o alăturare riscantă în timp ce rivalitatea și cursa pentru avantaje lumești și dominare își continuă calea în modalități mai puțin stridente decât dacă s-ar apela la lansarea rachetelor mortale, echipate cu focoase atomice sau nucleare. Doar temperatura războiului este diferită – rece. La Conferința Mondială a Religiiilor din New Delhi, India, din noiembrie 1957, Jawaharlal Nehru, prim-ministrul Indiei, a spus delegaților că lumea a luat o „întorsătură măreață” spre aventura călătoriei interplanetare. El a spus că nimeni nu este sigur despre modul în care noile forțe vor fi puse în aplicare în final. Totuși, un lucru a devenit clar pentru el, mai precis faptul că dacă „războiul rece” continuă, acestei lumi îi va fi greu să supraviețuiască.* Și alte voci s-au ridicat pentru a avertiza.

6. Dacă dorim păstrarea umanității și faunei pe un pământ potrivit vieții, pe pământ trebuie să se facă o voință mai presus de cea a națiunilor divizate de egoism și suspicioase. Trebuie să fie voința cuiva care este mai înalt decât oricine din tărâmul spiritual, a cuiva care este mai presus și mai puternic decât orice națiune de pe pământ. De ce? Deoarece Sfânta Biblie ne avertizează asupra faptului că națiunile sunt captive ale celui mai mare inamic al omului și al Creatorului omului, mai precis, ale lui Satan Diavolul. De fapt, el este invizibilul „conducător al acestei lumi,” „dumnezeul acestui sistem de lucruri.” (Ioan 12:31; 14:30; 2 Cor. 2 4:4) Ce este de făcut? Pentru supraviețuirea omului și animalelor pe pământ, ca o locuință veșnică, voința supranațională care trebuie să se facă pe pământ este cea a Dumnezeului Creator, care spune: „Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu; și gloria mea n-o voi da altuia, nici lauda Mea, idolilor.” (Isa. 42:8). Voința Sa trebuie să se facă pe pământ dacă omenirea și animalele urmează să se bucure de viață pe pământ, pentru totdeauna. Astfel, scopul Său de a crea omul și animalele pe pământ va trebui dovedit a fi corect, drept, bun și iubitor. Astfel, scopul său va trebui apărat, justificat, pentru gloria Sa nemuritoare. Acei care se roagă rostind rugăciunea model învățată de Isus se roagă pentru justificarea scopului lui Dumnezeu, prin facerea voinței Sale atât pe pământ, cât și în cer.

PĂMÂNTUL VEȘNIC

7. Totuși, cum putem fi siguri că voința Creatorului este de a păstra o existență eternă a pământului și popularea pentru totdeauna a acestei planete? Nu ne putem asigura de acest lucru căutând în religiile contradictorii ale Creștinătății.

Putem să ne asigurăm de acest lucru apelând la Cuvântul scris al Creatorului, la Sfânta Biblie. Prin spiritul sau forța Sa activă, El este Creatorul Bibliei, chiar dacă a folosit oameni credincioși în producerea acesteia. „Căci mai întâi de toate, știți că nicio profetie din Scriptură nu provine dintr-o interpretare personală. Căci profetia n-a fost niciodată adusă prin voința omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, fiind purtați de spiritul sfânt.” (2 Pet. 1:20, 21). Preoții religioși ascund Biblia de oameni și o interpretează sau o interpretează greșit, în funcție de crezul lor sau de declarațiile de credință făcute de om. Totuși, Dumnezeu a făcut Biblia pentru ca toți oamenii să o citească sau să li se citească, pentru ca fiecare să știe ceea ce Dumnezeu însuși spune în Cartea sa.

8. Isus Cristos a avut cele treizeci și nouă de cărți ale Scripturilor Ebraice, de la cartea Geneza până la cartea Maleahi, care au fost scrise sub inspirația spiritului lui Dumnezeu, înainte ca Isus să fi trăit pe pământ. Din aceste cărți Isus a știut care este voința lui Dumnezeu pentru acest pământ și care a fost scopul Său în crearea și plasarea omului pe acesta. În armonie cu această cunoștință din Scripturile Ebraice, Isus a compus modelul de rugăciune pentru urmașii Săi. El le-a spus să se roage Tatălui din ceruri: „Să vină împărăția Ta! Să se facă voința Ta, precum în cer așa și pe pământ!” Atunci, să ne punem întrebarea: Învață aici Isus oamenii să se roage pentru distrugerea pământului prin foc sau alte metode și pentru golirea acestuia de oameni și creaturi din lumea animală? Deoarece împărăția Tatălui ceresc va veni pe acest pământ ca răspuns la rugăciunea lui Isus, de ce să fie distrus pământul când va veni acea vreme sau după aceea? Împărăția lui Dumnezeu va veni pentru a rămâne aici pentru eternitate. El nu are nevoie să distrugă pământul din cauza oamenilor de pe acesta. Nu, nu când voința lui Dumnezeu se face de către oamenii de pe pământ, sub împărăția lui Dumnezeu, la fel cum se face sus în cer. De ce să distrugă pământul și cerurile, unde creaturile spirite sfinte fac voința lui Dumnezeu la fel cum vor face și creaturile umane aici, sub împărăția Sa?

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

45. (a) Cine i-a dat numele lui Dumnezeu și de când îl știu și îl folosesc oamenii?
(b) Când va fi numele Domnului venerat și sfințit și de ce?
46. În conformitate cu rugăciunea model a lui Isus, ce ne asigură a cui voință se va face pe pământ?
47. De ce guvernarea noii lumi nu se va face din spațiul extraterestru?
48. Din cauza multor așa-zisi zei, cum știm al cui guvern personal este Împărăția, și de ce este indiscutabil că voința Lui se va face pe pământ?
49. În ce scop măreț cu privire la pământ lucrează Dumnezeu, și ce va însemna în final îndeplinirea acestui scop pentru pământ?
50. De ce a văzut Dumnezeu cu mii de ani înaintea oamenilor, și cum vom primi o și mai mare asigurare că voința Lui se va face aici?

1. De ce nu există un alt loc în care omenirea poate pleca, și cum se va găsi ea prinsă în capcana necazului distructiv?

2. De ce era nucleară nu este o perioadă atât de minunată pentru trai, și ce a lăsat neschimbată evoluția științei?
3. De ce izolarea oricărui continent este acum un fapt al trecutului, și de ce în războaiele totale viitoare toate persoanele trebuie să sufere alături de cei care suferă?
4. Ce posibilități oferă controlarea vremii în comparație cu armele nucleare?
5. Ce înseamnă de fapt coexistența națiunilor opuse și câte greutăți ar provoca un „război rece” acestei lumi?
6. Pentru păstrarea umanității pe pământ, a cui voință supranațională trebuie să se facă aici, și cum va afecta acest lucru scopul creării omului?
7. Cum putem fi siguri că voința Creatorului este ca pământul să existe pentru totdeauna?
8. (a) În armonie cu care scrieri a compus Isus rugăciunea Sa model? (b) Când împărăția lui Dumnezeu va veni, de ce ar trebui ca pământul să nu fie distrus?

*Howard T. Orville și Dr. Henry G. Houghton, respectiv, după cum s-a scris în *New York Times* în data de 28 ianuarie 1958

** *New York Times*, 18 noiembrie 1957, pagina 3.

● **Mi s-a spus că nu este bine să spui despre o persoană că este ființă umană. Totuși ființa este definită astfel în dicționar. Care este punctul de vedere corect în această chestiune?—J. P., Statele Unite ale Americii.**

Conform dicționarilor moderne, fiecare creatură umană este o ființă umană, deoarece este sau există. Dr. Joseph B. Rotherham, în prefața la *The Emphasised Bible*, discută despre înțelesul numelui lui Dumnezeu, Iehova. Deoarece acest nume înseamnă, după spusele Dr. Rotherham, că Iehova Dumnezeu se manifestă pe Sine ca fiind întotdeauna viu, într-o calitate sau alta, Rotherham argumentează că Iehova este singura ființă și că toate celelalte lucruri inteligente care există sunt doar simple creaturi. De câțiva ani de zile și publicațiile Turnului de Veghere au atribuit calitatea de ființă doar lui Iehova Dumnezeu, în lumina semnificației de bază a numelui Său. Astfel, s-a rezervat cuvântul „ființă” ca un fel de titlu pentru Iehova, din respect pentru semnificația numelui Său, iar oamenilor li s-a spus simple creaturi. Astfel, publicațiile Turnului de Veghere s-au abținut să aplice termenul „ființă” oamenilor pentru a intensifica calitatea moștenită a existenței auto-perpetuate care persistă în Iehova Dumnezeu. Totuși, așa cum spuneți, conform definiției dicționarilor moderne, creaturile umane sunt ființe umane. Dacă cineva dorește să folosească înțelesul din dicționarul modern, este liber să o facă, dar în lumina a ceea ce este spus mai sus, avem încrederea că ați înțeles de ce publicațiile noastre au limitat această expresie la Iehova Dumnezeu.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SPTĂMÂNI

18 ianuarie: Fericiți sunt cei ce rămân treji; parag. 1-19 și Timpul crucial pentru a rămâne treji, parag. 1-6, pagina 745.

25 ianuarie: Timpul crucial pentru a rămâne treji, parag. 7-34, pagina 752.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană

AV- Versiunea autorizată (1611)

Da- Versiunea J. N. Darby

Dy- Versiunea catolică Douay

ED- Emphatic Diaglott

JP- Societatea evreiască de publicare

Le- Versiunea Isaac Leeser

Mo- Versiunea James Moffatt

Ro- Versiunea J.B.Rotherham

RS- Versiunea Standard Revizuită

Yg- Versiunea Robert Young